

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ.

Α. Α.

ALFRED

THE LITTLE

ALFRED

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ
ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΟΥ 1834

Ἀριθμ. 11, Σελ. 87.

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ Κ.Τ.Λ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Δηλοποιεῖ

Διὰ τῆς ἀπὸ 8 (20) Φεβρουαρίου 1834 Βασιλικῆς ἀποφάσεως ἐχορηγήθη εἰς τὸν Κ. Σκαρλάτον Δ. Βυζάντιον προνόμιον διὰ τριάκοντα ἔτη ἀποκλειστικῆς ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ 'του, ἐπιγραφομένου « Λ ε ξ ι κ ὸ ν τ ῆ ς κ α θ' ἡ μ ᾶ ς Ἑ λ λ η ν ι κ ῆ ς δ ι α -
λ ῆ κ τ ο υ, μ ε θ η ρ μ η ν ε υ μ ῆ ν η ς ε ἰ ς τ ὸ ἀ ρ χ α ῖ ο ν Ἑ λ λ η ν ι κ ὸ ν κ α ἰ τ ὸ
Γ α λ λ ι κ ὸ ν ». Πᾶσα μετατύπωσις γενομένη χωρὶς εἰδήσεως καὶ συναινέσεως τοῦ
συντάκτου θέλει τιμωρεῖσθαι διὰ τῆς εἰς τὸν Ποινικὸν Νόμον ἀριθ. 432 ὥριμμένης
ποινῆς.

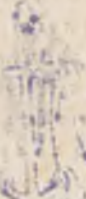
Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 15 Φεβρουαρίου 1834.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας.

Κ. Δ. ΣΧΙΝΑΣ.

AMERICAN
ANTIQUE SOCIETY
NEW YORK
LIBRARY

RECEIVED FROM THE
LIBRARY OF THE

LIBRARY
NEW YORK

576

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ,

ΜΕΘΡΩΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ

ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Ἰ π δ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

» Ἡξει δέ, ἐάν περ τῶν εἰκότων γίγνηται τι καὶ ἀπευκτῶν, σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς (Σικελία) πᾶσα. Τούτου δὲ χρὴ πῶς προθυμίᾳ πάντας τοὺς Ἕλληνας τέμνειν φάρμακον. «Πλάτων Ἐπιστ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἐπηρευημένη καὶ διωρθωμένη.

Δ α π ά ν η

Κ. ΒΑΡΒΑΘΗ.

» ἄ δ' οὐ καλῶς
» ἔγνων τότε, αὔθις μεταγράψω καλῶς πάλιν
» ἐς τήνδε δέλτον.

ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ.

1857.

Πάν αντίτυπον, μὴ φέρον τὴν κάτωθεν ὑπογραφήν, θεω-
ρεῖται κλοπιμαῖον.

W. H. H. H.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ:

» Εικοσιδύο συνεπληρώθησαν ἔτη, ἀφ' οὗτου, προοιμιάζων τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ ἀνὰ χειρὸς Λεξικοῦ, ἔγραφον πρὸς τοὺς ἀλλοις, ὅτι » τὴν βαθμυδὸν ἀναζωοποίησιν τῆς προγονικῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχαίας γλώσσης φρονῶ, ὅχι θαυματουργίαν, καθὼς ἐδογμάτιζεν ὁ μακάριος Κοραΐς, ἀλλὰ δυνατὴν καὶ κατορθωτέαν. » Καὶ ἀληθῶς οὐτ' αὐτὸς ἐγὼ ἠλπίζον ὅτι ἐν τοῖς γραφομένοις ὑπ' ἐμοῦ τότε μόλις ἔμελλον σήμερον 'να ἀναγνωρίσω αὐτὸς ἐμαυτόν. Τοσοῦτον τὰ πράγματα ὑπερέβησαν τὰς ἐλπίδας μου ! Καὶ διὰ τοῦτο σήμερον ἀληθῶς δίκαιός εἰμι λέγειν μετὰ τοῦ Ἰσοκράτους, ὅτι » Χάριν ἔχω τῷ γήρᾳ ταύτην μόνην, ὅτι προήγαγεν εἰς τοῦτό μου τὸν βίον, ὥσθ, ἅ νένος ὢν διενούμην, καὶ γράφειν ἐπεχείρουν, τούτων νῦν τὰ μὲν νῦν γιγνόμενα ἐφορῶ, τὰ δ' ἐλπίζω γενήσεσθαι. » Καὶ τοῦτο πότε; ὅτε μυρία προσκόμματα παρενέβαλλον, ἔνθεν μὲν ἡ μικροψυχία τινῶν, ἔνθεν δὲ ἡ ἰδιοτροπία ἐτέρων; καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ κατακλύσασα τὰ γραφόμενα, διὰ τὸ πρωτοφανές τῶν ἐν ταῖς τέχναις καὶ ἐπιστήμασι ἀνακαλύψεων, νεολογία. Οὐχ ἥττον ὅμως ἡ ἔμφυτος τοῦ Ἑλλήνος εὐφυΐα διέγνω καὶ τούτῳ τί τὸ πρακτέον, καὶ οἱ λόγοι τοῦ ἔθνους, ἀμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐπιδιώκοντες ἐν πολλοῖς τοῖς ξενίζουσι τὸ καθαρῆον καὶ κανονικὸν τῆς φράσεως, ἀπῆλλαξαν τὴν γλῶσσαν τῶν παραφώνων καὶ ἀμούσων ἐκείνων ὀνθυλευμάτων, ὅσα τὴν ἐχώριζον κυρίως τοῦ πρωτογόνου καὶ ἀκραιφνοῦς αὐτῆς τύπου. Τῆς ἀγαθῆς δὲ ταύτης ἀμίλλης οὐκ ἀπέλιπετο πολὺ κατόπιν καὶ ἡ Κυβέρνησις, παρεισάγουσα βαθμυδὸν ἐν τοῖς δημοσίοις ἐγγράφοις τὰς γνησίας λέξεις καὶ φράσεις καὶ ἀποσκορχιζούσα πᾶν εἴτι ξενικὸν καὶ κακόζηλον.

Πρὸς τὸν εὐγενῆ τοῦτον ἀγῶνα, ὃν μέλλει στέψαι, συναιρομένου θεοῦ, πλήρης ἐπιτυχία (καὶ λεγέτωσαν ὅτι θέλουσιν οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος), ἐὰν συνετέλεσεν ἢ οὐχὶ καὶ τὸ μετὰ χειρὸς ἔργον, κρινάτωσαν ἕτεροι. Τὸ γ' ἐπ' ἐμοί, τοσοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι, πεπεισμένος ἀνενδοιάστως περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς προθέσεώς μου, οὐ διέλιπον, ἐν διαστήματι τῶν εικοσιδύο τούτων ἐτῶν, προστιθεὶς καὶ ἐπανορθῶν, εἴτι πλημμελεῖς καὶ ἐνδέον, καὶ σήμερον προσφέρω τὸ πόνημά μου εἰς τὸ Κοινὸν ὑπὸ τὴν αὐτὴν μὲν πάντοτε μορφήν, καὶ χυδαῖσμά βεβηθὸν, ὥς μοι ἐπετίμησέ ποτε ὁ τῆς μακαρίας μνήμης γέρον Δούκας, ἀλλ' ἐπληρωμένον διὰ πλήθους νέων ἐτυμολογιῶν καὶ παραδειγμάτων, ὅσων αἱ λεξικογραφικαὶ μου ἔκτοτε ἐρ-

γασίαι καὶ ἄλλαι σπουδαιότεραι ἀναγνώσεις μοι ἐχορήγησαν ἀφορμὰς.

Καταλύων λοιπὸν τὸν διάβηλον, μετὰ διττὰς ἐκδόσεις τριῶν ἐφεξῆς Λεξικῶν, καὶ παραδίδων ἄσθεστον τὴν ἱερὰν δαδα τοῖς μετ' ἐμὲ, παρακολουθήσω μὲν αὐτοὺς βραδεῖ καὶ σχολαίῳ τῷ βήματι, ἔστ' ἂν θεὸς ἐπιτρέπη, ἐπικροτῶν γηθοσύνης ταῖς ἐπιτυχίαις αὐτῶν, καθὰ καὶ τὴν ἡμίονον ἐκείνην συμπαραμαρτεῖν φασὶ καὶ συμπαραπέμπειν τὰς εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν Ἀθῆναισι κτιρίων νωτοφορούσας, πρὸς δὲ τρίτον δρόμον οὐκ ἀποδύσομαι, ὁκνῶν μὴ τι, προαποκαμῶν τοῦ ἔργου, καὶ γέλωτα προσοφλήσω, ἔξωρος ἤδη νέοις καὶ παρῆκμακῶς ἀκμάζουσι συμπαραβαλλόμενος.

Οὐκ ἀπεικὸς δὲ νομίζω, τὸν συντακτῆριον ἤδη λόγον ἀποτείνων πρὸς τὸ Κοινὸν, νὰ προτάξω τῆς δευτέρας ταύτης ἐκδόσεως, ἐμὰ μὲν οὐχί, σοφῶν δὲ σοφὰ γνωματεύματα, τῶν αἰοιδίμων Οἰκονόμου καὶ Δούκα, ὅσα, ἅμα τῇ πρώτῃ τοῦ βιβλίου ἐκδόσει, ἔγραφον πρὸς ἐμὲ, ἕτερος ἀφ' ἐτέρας ὁρμώμενος ἀφορμῆς.

» Σκαρλάτῳ Βυζαντίῳ Νεόφυτος Δούκας εὖ πράττειν.

» Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τίνος τῶν εὖ ἠκόντων παιδείας Ἑλληνικῆς, εἰς τί ποθ' ἡμῖν ἂν τὸ τοῦ Βυζαντίου Λεξικόν, τοσοῦτον περιέχον χυδαῖσμον, συντελοίῃ; ἀπεκρινάμην· εἰ μὲν περὶ τοῦ χύδην ὄχλου ταῦτ' ἐρωτᾷς, ἀληθῆρην μυθήσομαι, οὐδὲ σε κρύψω, ὅτι εἰς οὐδὲν αὐτοῖς συντελέσει· οὐ γὰρ ἐκ τῶν βίβλων ὅ,τι ποτ' ἂν αὐτοῖς γένηται, ἀλλ' ἐκ τῆς συνηθείας μάλιστα προσγενήσεται. Εἰ δὲ περὶ τῶν τὴν τῆς γλώσσης ἀνόρθωσιν περὶ πολλοῦ ποιουμένων ὁ λόγος ἐστίν, ἴσθι τὰ μέγιστα συντελέσον ἂν τοῖς χρωμένοις· ἐκ γὰρ τῶν χυδαίων ὀρμώμενοι, εὐρήσομεν τὸ ζητούμενον μάλιστα· τὸ γὰρ τζουκάκι ἄξι· ἀπλανῶς εὐθὺς πρὸς τὴν χύτραν· οὕτω καὶ τὰλλα τὰ βαρβαρόφωνα πρὸς τὰ τῆς γλώττης γνήσια ἀπηχήματα· εἴθ' οὕτως ἀναλικμίζοντες, τὰ μὲν ἀπορρίπτομεν ὡς τὰ ἄχυρα, τὰ δὲ δεχόμεθα ὡς τὸν σίτον ἐν τῇ τῆς ψυχῆς ἀποθήκῃ· ἄλλως δ' οὐκ ἂν σχοίημεν οὔτε σίτον πρὸς ψωμὸν, οὔτε χύτραν πρὸς ζωμὴν. Εἰ δ' ὁ λόγος ἄλλως πρὸς τὰ σχολειᾶ σοι ἀποτείνεται, καὶ πρὸς ταῦθ' ὁμοίως ἀληθῆρην μυθήσομαι. Ἐνθα μὲν γὰρ ἂν ἡ γλῶσσα σπουδάζοιτ' ἐμμελῶς, ὡς προσήκει, τὰ μέγιστ' ἂν συντελοίῃ· ὅπῃ δὲ παραμύσως, ὡς παρ' ἡμῖν τὰ νῦν, διαστρέφεται, δέδοικα μὴ καὶ μηδενὶ τῶν μαθητευομένων χρήσιμος ἢ οὐδεὶς γὰρ τούτων, ἅτε δὴ μὴ ἀναγκαζομένων ἐν τῇ ἀρχῇ γράφειν, ἐκείνης δεήσεται, ἢν μὴ τι ὁ χρόνος, νῦν τοῖς Ἕλλησιν ἐνθαῖς, ἀνορθώσῃ τὸ πρᾶγμα, ὅποτε καὶ ἡ βίβλος μάλιστα τιμηθήσεται, ἢ καὶ ἄλλως ἐκ τῆς πρὸς τὸ Ἰαλλικὸν παρὰβόλης καὶ τῶν Γεωγραφικῶν πινάκων ὁμολογεῖται ὅτι τὴν τυχοῦσαν τοῖς εἰδέσι σὺν ὠφελείᾳ ποιεῖν παρέχουσα ὄνησιν.

Ἐπειτα τί ποθ' ὑμεῖς παθόντες, ἔφην ἐγώ, εἰ μὲν τις τῶν ἀμφὶ τὰς τέχνας τεχνητόν τι νῦν ἐν ἐλευθέροις τοῖς Ἑλλήσι δεῖξειεν, ἐνδεϊκνύμενος οἷς ἐργάζοιτο, τοῦτο, καὶν μηδὲν πρὸς τὰ τῶν Ἀγγλῶν τε καὶ τῶν ἄλλων περιττὰ τεχνουργήματα ἢ, ἀλλ' εἰς χεῖρας εὐθὺς λαβόντες, ἐπαινέετε τὸν δημιουργόν, ἐπειπόντες τὸ ἀδόμενον, Αὐρίον ἄμεινον ἔσται· ἐν δὲ ταῖς βίβλοις ἀπαιτεῖτε τὸ τέλειον πανταχοῦ; μὴ τι ἀληθές ἐστιν, ὅπερ λέγεται, Καὶ κεραμεὺς κεραμεὶ κοτέει; Ἐνταῦθα ἐγέλασε συνιδὼν τὴν ἀλήθειαν. Εἰτ' αὖ ἐρομένου, πόσου ἂν εἴη ἡ βίβλος ἀξία; καὶ τοῦτ', ἔφην ἐγώ, ἐρῶ σοι σαφῶς. Εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὸν ὄγκον αὐτῆς ἐκτιμῆσαιμεν, ἐξαδράχμου· εἰ δὲ πρὸς οὗς ὁ πονήσας ὑπέστη πόνους, οὐδὲ πεντηκοντάδραχμον ἂν εἴη ἱκανόν, ἔν γε πρώτη ἐκδόσει, τούτους ἀντισηκῶσαι. Δεῖ γὰρ δὴ ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς ὅτι πλείστης. Ἐὼ δὲ τὸ τῆς ἀηδίας, παρakoλouthoῦν διὰ παντός τοῦ ἔργου· ἀηδὲς γὰρ Λεξικὸν συντιθέναι, καὶ ταῦτα πολλὰ τῶν ἀσυμφύλων ἀναγκαζόμενον μεταξὺ παρενείρειν, ὡς μῆτε γνώμην, μῆτ' ἔννοιαν ὑψηλὴν, ἢ γλαφυρότητα λόγου, οἷς μάλιστα οἱ γράφοντες ἀγλαίζονται, συνεισάγειν δυνάμενον· ἅτε γὰρ ἀμφὶ τὴν ὕλην ἐνασχολούμενοι, τῆς περὶ τὸ εἶδος ἀγλαίας ἀποκλείονται ὅλως. Τούτων δ' οὕτως εἰρημένων, ἔδοξά οἱ τί εἰπεῖν· διὸ καὶ πρὸς τρίτον ἐρώτημα πεποιθότως ἐθαῖρῃσεν, εἰ καὶ Γεωγραφικοῦ τινος Λεξικοῦ τοῖς Ἑλλήσι δεῖ. Τί φῆς; ἔφην ἐγώ πρὸς αὐτόν· τούτου γὰρ μᾶλλον πάντων ἡμῖν ἐνδεῖ. Ἀλλὰ τίς ἂν ὑποσταίῃ, ἔφην, καὶ τοῦτον τὸν πόνον εὐστόχως, ἢ ὅστις οἶδε καὶ ὑπομένειν καρτερικῶς, καὶ γνώσεων εὐμοιρεῖ, καὶ γλωσσῶν τυγχάνει ἐπήβολος, καὶ πολλὴν πρὸς τοῦτο συγκεκόμεκεν ὕλην; Ἐγὼ δ' οὖν πέπεικα, ἔφην, ἑμαυτόν, μὴ ἂν ἀπανήνασθαι τὸ φιλοτίμημα τοῦτο τὸν πατέρα τῆς βίβλου, ἐξ ἧς ἡμῖν ὠρμήθη ὁ λόγος οὗτος. Εἰ γὰρ φύσει δόξης ὀρέγεται ἄνθρωπος, ἐκ τῶν περὶ τὰς Μούσας πόνων τοῦτ' αὐτῷ ἂν γένοιτο μάλιστα· τὸ δὲ Γραμματέα καὶ Σύμβουλον εἶναι, καὶ ταῦθ' ὡς νῦν ἡμῖν τὰ πράγματα ἔχει, ταῦθ', ἵνα μὴ καὶ χεῖρόν τι εἴπω, μάταια καὶ κενά· πλείον γὰρ τοῦ μακαρισμοῦ τοῦπίμεμπτον φέρεται. Τούτων δ' οὕτως εἰρημένων, ἐκείνος μὲν, Ἀληθῆ ταῦθ' εἴρηκας, ὑπειπὼν, ἀνεχώρησε· σὺ δέ μοι ἔρρωσο, τοῦτ' αὐτὸ κελεύων καὶ τὸν φίλον Ἀλέξανδρον· Ραγκαβῆ.

Τῇ δ' Αὐγ. αὐλέ, ἐκ τῆς Αἰγίνης.

» Χαίρειν πολλὰ Σκαρλίτου τὸν Βυζάντιον Κωνσταντῖνος
ὁ Οἰκονόμος.

» Ἐλάβον τὸ σφόν σου Λεξικὸν μετὰ τῆς φιλικῆς ἐπιστολῆς, καὶ σοι χάριτας ὡμολόγησα καὶ νῦν ὁμολογῶ διὰ τὸ δῶρον. Καὶ τὴν σύνταξιν ἐπήνεσα τοῦ βιβλίου, τὴν Ὀμηρικὴν ἐπιφώνησιν ἐπειπὼν·

Εὖγε ! Βάλλ' οὕτως, αἶ κεν τι φέως Ἑλλησι γένοιτο. Εὐδαιμονείης ἄριστε ἀνδρῶν, διὰ τοὺς κοινωφελεῖς σου κόπους· ἔντεινε δὲ καὶ τοῦ λοιποῦ καὶ κατευοδοῦ, προμαχῶν ὑπὲρ τῶν λόγων κινδυνευόντων, καὶ τοὺς νέους, ὅση δύναμις, εἰς αὐτοὺς ὀδηγῶν. Βλέπεις, ὦ φίλε, πόσον καθ' ἡμᾶς παρημελήθησαν αἱ Ὀλυμπιάδες Μούσαι· καὶ ποῖον Αὐγείου φορυτὸν ἡμιμαθῶν τινων ἡμιελλήνων κάλαμοι μετοχτετεύοντες ἀπὸ ξένων γλωσσῶν ἐπιστρωρεύουσι καθ' ἐκάστην εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνήν, διαφθείροντες τὰς Μούσας ! καὶ προβαίνει πᾶς ὁ βαρβαρισμὸς καὶ μέγας ! Καινολεξίαι πονηραὶ καὶ παρακεκομμένα, χύδην εἰσβάλλουσαι, παρωθοῦσι τὰς ἀρχαίας καὶ γνησίας ὀνομασίας. Νέα νέων πραγμάτων ὀνόματα βαρβαρόπλαστα καὶ μιὰρὰ καταισχύνουσι τὴν Ἑλληνικὴν πορφύραν. Λόγου σύνθεσις ἀνοσία καὶ φρικτὴ, ἥ, ἂν θέλῃς, παντελὴς παράλυσις καὶ ἀσυνθεσία κατακερματίζει τὴν χρυσὴν σειρὰν τῆς Ἑρμοῦ τοῦ Λογίου φωνῆς, ἣν διὰ τοσοῦτων χρόνων καὶ πόνων ἐπλεξάν αἱ Χάριτες. Ἐπὶ δὲ πᾶσι καὶ πρὸ πάντων, τὸ ξενοχαρὲς καὶ φιλόκαινον καὶ ὁ κάκιστ' ἀπολούμενος πηθηκισμὸς περὶ πάντα τὰ λεγόμενα Εὐρωπαϊκὰ, καὶ καλὰ καὶ μὴ καλὰ, διαφθεύρουσι καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἦθη καὶ τὰς ψυχὰς τὰς Ἑλληνικάς· καὶ σοβοῦσι μὲν θαυμαζόμεναι καὶ προσκυνούμεναι παρὰ τοῖς πολλοῖς· ἐταιρικάι τινες ἀλλόφυλοι ψευδομούσαι, καὶ πᾶν ὅ,τι βάρβαρον τῶν τῆς προόδου λεγομένων σοφῶν καὶ γνωμάτευμα καὶ ὄνομα· Πλάτωνες δὲ καὶ Σωκράτεις καὶ Ὀμηροί, καὶ εἴτι πάτριον ἱερὸν καὶ σεβάσμιον, ἀρχαῖοί τινες λῆροι φαίνονται καὶ καταφρονοῦνται παρ' Ἑλλήνων ἀνδρῶν ἐν μέσῳ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος ! Εἰς τοιαύτην Βαθυλωνίαν σύγχυσιν καὶ φρενῶν καὶ φωνῶν περιπλανωμένης ἐμβροντήτου τῆς πολλῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας, στεντόρειός τις σάλπιγξ ἔπεφάνη τὸ καλὸν σου Λεξικόν, ἥτις ἐπισταμένως (καθὼς καὶ εἴ τις ἄλλη τοιαύτη) ἀνακαλεῖ τοὺς νέους εἰς ἀνάκτησιν τῆς πατρώας παιδείας καὶ τοῦ πηγάζοντος ἀεννάως ἐξ αὐτῆς οὐρανίου φωτός. Διὰ ταῦτα παντὸς ἄξιον ἐπαίνου σε νομίζω, πολυτίμητε Σκαρλάτε, καὶ χαίρων πρὸς πάντα ἀνακηρύττω, καὶ ταῖς ἐμαῖς εὐλογίαις σε καταστέφω (εἴ τις καὶ γὰρ ποτε καθ' Ἑλλάδα περὶ τοὺς λόγους ἐδόχουν εἶναι), καὶ ἐπεύχομαι δὲ ὁλοθύμως, ἵνα καὶ ἄλλους πολλοὺς ἔχῃς ὁπαδοὺς καὶ συνεργοὺς πρὸς ἀναψιν τῆς σωτηρίου πυρᾶς, τῆς μόλις πρώην ἀναλαμπάσης καὶ νῦν πάλιν μαρανθείσης Ἑλληνικῆς σοφίας. Ὅσας δὲ λέγεις ὅτι ἔγραψας ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ βιβλίου παραδοξολογίας, ἐγὼ μὲν (καὶ ἄλλος δὲ, νομίζω, πᾶς σύγχρονων ἀναγνώστης) οὔτε νομίζω τοιαύτας οὔτ' ὀνομάζω· γνώμας δὲ περὶ γλώσσης καὶ σχέψεις τινάς, ὁποίας πᾶς τις ἔχει τὸ δικαίωμα προβάλλειν εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν γραμμάτων· ὁ δὲ καιρὸς καὶ τῆς παιδείας ἢ πρόοδος καὶ τῶν ἐνδοξοτέρων ἢ κρίσις νομοθε-

τάσουσι καὶ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ὅσα τε ἀποδεκτέα, καὶ ὅσα μὴ μόνον, ἴσως, ὑπερβολὴν νομίσουσιν τινες τὴν περὶ ἐμέ σου φιλικὴν εὐστομίαν, ὅστις οὕτως ἀστυκῶς τε καὶ φιλανθρώπως ἡμῶν ἐπεμνήσθης ἐν τοῖς προλεγόμενοις· ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαίνεται γέννημα τῆς φιλομούσου ψυχῆς σου, τιμώσης ἐν ἐμοὶ τοὺς σοὺς λόγους, ὧν ἤμεν πάλοι ποτὲ θεράποντες. Μόνον ἐν ἠπόρῃσῃ (καὶ συγχώρησον ἂν οὕτως ἀπλοῖκῶς καὶ ἀπλάστως λέγω πρὸς σέ τὸ κατὰ νοῦν ἐπελθόν). Εἰς τὴν πτώχευσιν, εἶπας, τῆς γλώσσης συνέδραμε καὶ ἡ θρησκεία, καθιερώσασα κοινὰ τινα καὶ ἰδιωτικὰ πρότερον ὀνόματα εἰς ὑψηλότερας ἐννοίας, οἷον τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τᾶλλα ὅσα παρεδειγμάτισα· πῶς; ὦ φίλος, ἀπώλοντο ταῦτα τὰ ὀνόματ' ἀπὸ τῆς γλώσσης, διότι μετήλλαξαν σημασίαν; ἢ ἀπέβησαν ὀλιγώτερον κοινὰ καὶ δημοτικὰ, τόσῳ δημοσίως καὶ καθ' ἡμέραν ἐν ταῖς ἀπάντων φερόμενα γλώσσαις καὶ πεπαιδευμένων καὶ ἀπαιδευτῶν; ταύτην ἐγὼ τὴν ἐκ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας πενίαν τῆς γλώσσης οὔτε βλέπω οὔτ' ἀποδέχομαι· πλὴν εἰ μὴ τις λέγοι πενεστέραν τὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν (καὶ πᾶσαν δὲ ἄλλην) διὰ τὰς εἰς ἐκάστην ἐπιστήμην καὶ τέχνην ἰδίως ἀφωσιωμένας ὀνομασίας, ὅτι μὴ ταύτας ἡ χρῆσις λέγει καὶ κατὰ πάντων τῶν ἄλλων πραγμάτων τῆς κοινωνίας· ἢ καὶ τοὺς πάλοι πατέρας ἡμῶν Ἰβρῶν τινὰς περὶ τὴν αὐτῶν διάλεκτον ὀνομάζοι, ὅτι μὴ καὶ τὸν Βωμὸν καὶ τὰς ἄλλας ἱερατικὰς αὐτῶν λέξεις μετεχειρίζοντο περὶ τὰς φράσεις τὰς κοινὰς καὶ βιωτικὰς.— Ἀλλὰ, λέγεις, οὐκ ἔχομεν ἤδη πῶς ὀνομάσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, καὶ τὸν Ἀλειτούργητον, καὶ τᾶλλα τὰ τοιαῦτα (φιλοτιμούμενοι δηλονότι ἵνα καὶ ταῦτ' ἀκραιβνῶς ἐλληνίζωμεν, ὡς ἐπὶ Πλάτωνος, ἢ μᾶλλον ἀττικίζωμεν μόνον! οἱ γὰρ Ἴωνες Ἀλίαν ἔλεγον, ἢ Ἀγοράν, καὶ οὐκ Ἐκκλησίαν, ἄλλοι δὲ τινες ἄλλο τι Ἑλληνικόν, καὶ μὴ πεπλασμένον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος!)· ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἔχομεν ἄλλας, καὶ ταύτας οὐκ ὀλίγας, ἰσοδυνάμους τῶν καθιερωμένων λέξεις, δι' ὧν ἐκφράζομεν τὰ κοινὰ δὴ ταῦτα καὶ ἰδιωτικὰ, συνέλευσιν λέγοντες κοινῶς, καὶ Σύναξιν, καὶ Ὁμήγουριν, οἱ δὲ τινες καὶ Λαοσυναξίαν, τὴν Ἐκκλησίαν· καὶ τὸν Ἀλειτούργητον Ἀτελῆ, καὶ Ἀτέλειαν (ὡς ὁ Δημοσθένης) τὴν Ἀλειτουργησίαν (ἣν ὁ Πολυδεύκης ἐκάκισε), καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Ἐπειτα, καὶ ταύτας, ἃς λέγεις, τὰς καθιερωμένας λέξεις (ἐφ' ὧν ἐπεύχεσαι τὴν ἀνάληψιν τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν σημασίας, πρὸς θεραπείαν τῆς ἐκ τῆς αὐτῶν καθιερώσεως προελθούσης ζημίας!) καὶ ταύτας, λέγω, τὰς λέξεις μήπως ὀλίγοι καὶ νῦν μεταχειρίζονται καὶ ἰδιωτικῶς; αὐτίκα, Λαβίδα μὲν πολλαχοῦ τῆς Θεσσαλίας λέγουσι καὶ τὸ μετὰλλινον τοῦ γλυκύματος κοχλιάριον· Βῆμα δὲ πανταχοῦ ῥητορικὸν ἀκούοντες ἐννοοῦσι τὸν Ἀμβωνα, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐφημερίδων αἱ πλεῖσται πολλάκις

ἐκρότησαν τὸ Βῆμα (δίχως ὅμως ῥητόρων!), καὶ ὄρους δὲ καὶ πόλου καὶ οἰκίας Ἰψώμα ἀκούων ὁ χυδαῖος, τὸ ὕψος ἐννοεῖ· καὶ τί τὰ πολλά; παρὰ τὴν Τράπεζαν καὶ τὸ Ποτήριον καὶ τὸν Δίσκον καὶ τὴν Λόγχην καὶ τὸν Σπόγγον καὶ τὰς Εἰκόνας πῶς τις ἂν εὔροι ἱερώτερον ὀνόματα; καὶ ὅμως εὐρίσκεis τὰ αὐτὰ καὶ ἰδιωτικώτατα, μόνου τοῦ ἐπιθέτου ἱερὸς ἢ ἅγιος (καὶ πολλάκις μηδὲ τούτου) χαρακτηρίζοντος τὴν σημασίαν τῶν καθιερωμένων. Οὕτως ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν καὶ δήμου Ἐκκλησίαν, καὶ δημοσίων τελῶν Λειτουργίαν (ἂν θέλῃ ἐξάπαντος ἀττικίζειin), ὅταν ποτ' ὀνειρευθῇ κυρίαν ἐκκλησίαν καὶ δῆμον ἀληθινὸν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν σημασίαν! καὶ πάλιν θεῖαν Λειτουργίαν, καὶ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ τᾶλλα παρομοίως τὰ ἀγιώτατα καὶ θεϊότατα. Λέγει δὲ καὶ αὐτὴ ἡ καθ' ἡμᾶς ἱερὰ διάλεκτος οὐ μόνον Ἐκκλησίαν θεοῦ, ἀλλὰ καὶ λαοῦ (καὶ ἐκκλησίην ἀπλῶς, Πράξ. ιθ', 39), καὶ πονηρευομένων ἐκκλησίαν. Ὁ δὲ λαὸς ἀκούει, καὶ νοῶν οὐδόλως σκανδαλίζεται, οὐδ' ἀγανακτεῖ (ὅπερ ἐφοβήθη ἐπὶ τῷ Ἀλειτούργητος). Τοιοῦτον, ὦ φίλος, ἔχεις ἔθνος ἀγχίνουν· τοιαύτην δὲ γλῶσσαν ἐμβριθῇ καὶ μεγαλόφροναν· τοιαύτην δὲ δογματῶν Ἐκκλησίαν ὑψηλὴν καὶ ἀμώμητον, ἥτις, ὡς ἀκτὶς ἡλίου, καταλάμπουσα πανταχοῦ τὸν λαὸν αὐτῆς, οὐδόλως μολύνεται ἐκ τῆς ἰδιωτικῆς χρήσεως τῶν εἰς αὐτὴν καθιερωμένων φωνῶν. Αὕτη καὶ τὰς λέξεις, ὅς ἡρίθησας, διετήρησεν ἀπὸ τοῦ κατακλισμοῦ τῆς βρβαρότητος, καὶ ἄλλας προσέτι πολλὰς (ὡς τὸν Ἄρτον καὶ τὸ Μῦρον καὶ τὸ Νάμα κτλ.), συνειθισμένας ἔτι καὶ νῦν εἰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων τὰ στόματα, καὶ ζώσας εἰσέτι λαμπρῶς, διότι καθηγιασθησαν· ἄλλως δ' ἂν καὶ αὐταὶ μετὰ τοσούτων ἄλλων ἀπώλοντο· καθὼς καὶ τῶν ἀρχαίων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἀριστουργημάτων ἠφανίσθησαν μὲν τὰ κοινὰ καὶ βέβηλα, διεσώθησαν δὲ τινὰ ἐκ μόνων τῶν καθιερωθέντων· ἔχεις δὲ δεῖγμα πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ Θησεῖον. Ταῦτά σοι γράφω κατὰ νοῦν ἐπελθόντα μεταξὺ τὸν πρόλογον ἀναγινώσκοντος τοῦ βιβλίου· καὶ μὲν σοι δόξω τι λέγειν, πρόσθε ἐκ σεαυτοῦ τὰ τελειότερα καὶ σοφώτερα· ἂν δέ τις φανῶ παλαιὸς καὶ λίαν ἀρχαῖος, γνωρίζεις τοῦ γήρως τὰ ληρήματα· σὺ δὲ καὶ ταῦτα ὡς σημεῖον κατάδεξαι τῆς φιλίας, δι' ἣν οὔτε τὸ παριστάμενον ὤκνησά σοι κοινολογῆσαι, καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἔγραψα μικροτέραν Ἰλιάδος. Ἐρῶσο.

Τῇ σ' Ἀπριλίου αὐλὴ ἐκ Ναυπλίας εἰς Ἀθήνας.»

Καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἱεροὶ καὶ μακάριοι ἄνδρες, ὧν ἅπας ὁ βίος πρὸς φωτισμὸν διηπόνησεν τοῦ αὐτῶν ἔθνους, ὧν μόνον μέλημα ἦν αἰεποτε ἡ ἀνάστασις τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἐπάνοδος τῶν ἀρχαίων φώτων εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν ἐστῖαν, καὶ ἡ ἀναμόρφωσις τῆς πατρῴας φωνῆς ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον κάλλος. Αὐτοὶ προσωδοποίησαν εἰς τοὺς ἐπιγενομένους

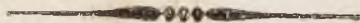

ἡμᾶς τὴν πρὸς τοῦτο φέρουσαν ἀτραπὸν, διασώσαντες ἄσβεστον τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς γλώσσης τὸ ζώπυρον, ἧς οὐδέποτε κατεδέχθησαν ἵνα ἀναγνωρίσωσι τὰ αἴσχη, καὶ ἵνα νομιμοποιήσωσι τὰ στίγματα αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη!

Καὶ νῦν ὑπολείπεται μοι βραχὲ ἄττα καὶ πρὸς τοὺς ἀλλοδαποὺς ἐπαναλαβεῖν, οἷς Ἑλλάδος μούσῃς ἐμέλησε, παραθέντι, ὡς νωγᾶ-
λευμα, μεταδόροπion, αὐτὰ ταῦτα τοῦ πολλοῦ ἱερωνύμου Οὐολφίου τὰ ῥήματα, δι' ὧν ἐκεῖνος πρὸ τριακοσίων ἤδη ἐτῶν, οὐδ' εἰς νοῦν ἴσως τιθέμενος τότε τὴν ἀναβίωσιν τῆς Ἑλλάδος, συνεβούλευεν ὅμως οὐχ ἥττον τοὺς ἐχυτοῦ συμπολίτας, ὅσοι περὶ τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαίας ἡμιλλῶντο τῶν Ἑλλήνων φωνῆς, Λεξικὸν συναρμολογήσασθαι, ὁποῖον τὸ ἀνὰ χεῖρας, μὴ τι τῷ συρφετῷ τῶν ὀθνείων τε καὶ βαρβάρων φωνῶν τὸ γνήσιον τῆς ἀρχαίας παραβλαβεῖν,» Rogo, λέγων, eos qui qui corruptæ linguæ periti sunt, ut propter recentiores scriptores, in quibus subinde barbara vocabula occurrunt, Barbaricum Lexicon conficiant, vocibus barbaris præpositis, et Græcis subjunctis, ne veteris duntaxat linguæ periti ab eorum lectione deterreantur (*).

Ἐγραφον Ἀθήνησι τῇ 4 Ὀκτωβρίου 1857.

ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

(*) Wolfius ad calcem Notarum in Nicotia Annales.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

ἄγγ—εῖον.
 ἄλλ—οῦ (ἢ ἀλλέως).
 ἄμ—ετάρβατον (ῥῆμα).
 ἄμφ—ίβολον.
 ἀναλ—ογεῖ.
 ἀντ—ωνυμία.
 ἀποθ—ετικόν (ῥῆμα).
 ἀπρ—όσωπον (ῥῆμα).
 ἄχρ—ηστος (λέξις).
 αὐτοπ—αθητικόν (ῥῆμα).
 γένν—ημα.
 γραφ—ικόν (τῆς Παλαιᾶς δηλ. ἢ
 τῆς Νέας Γραφῆς).
 γεωργ—ικῇ (λέξις).
 δ—ένδρον.
 διαφ—έρει.
 ἐπ—ίρρημα.
 ἐργ—αλεῖον.
 ἐρωτ—ηματικόν.
 ἐντ—ομον.
 ἐλλειπτ—ικῶς.
 ζ—ῶαν.
 θ—ηλυκόν (εἰς τὰς Γαλλικάς
 λέξεις).
 ἱατρ—ικόν.
 ἰδ—ε.
 ἰδ—αιτέρως.
 κ—αρπός.
 κοιν—ῶς.
 κρ—άσει.
 κυρ—ιολεκτικῶς.
 λέξ—ις.
 μέσ—ον (ῥῆμα).
 μετ—αβατικόν (ῥῆμα).
 μεταγ—ενεστέρα (λέξις).
 μέταλ—λον.

μεταφορ—ικῶς.
 μονολ—εκτικῶς (με μίαν λέξιν).
 μόρ—ιον (λόγου).
 μυρ—ωδικόν (ἄρωμα).
 ναυτ—ικῇ (λέξις).
 νεολ—ογικῶς.
 οἰκ—ιακῇ (λέξις).
 οἰκοδ—ομικῇ (λέξις).
 ὀρθ—ότερον.
 ὀρ—υκτόν.
 οὐδ—έτερον (ῥῆμα).
 παθ—ητικόν (ῥῆμα).
 πάθ—ος (ἄρρώστια).
 παρ—οιμία.
 παράβ—αλλε.
 πληθ—υντικόν.
 ποιητ—ικόν.
 πρόθ—εσις.
 προφ—έρεται.
 π—τηνόν.
 πωρ—ικόν.
 ῥ—ῆμα.
 σημ—αίνει.
 συγκ—οπῇ.
 σύνδ—εσμος.
 συνεκδ—οχικῶς.
 συνηθ—ίζεταί.
 συντ—άσσεται.
 τροπ—ικῶς (μεταφορικῶς, ἄλλη-
 γορικῶς).
 ὑπερβ—ολικῇ (φράσις ἢ λέξις).
 ὑποκορ—ιστικόν (ὄνομα).
 φρ—άσις.
 φ—υτόν.
 χρ—ῶμα.
 χυδ—αϊκῶς.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ,

ΜΕΘΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ.

Α

ABP

Α, α, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. § Τρέπεται: εἰς Ε' Βαλανίδι — βελανίδι, κραδῶναι — κρεδῶναι, τέσσαρα — τέσσαρα, πίννυμαι — φερνίζομαι, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Βράχθρον — Βέρεθρον, Ἀρσιν — Ὑρσιν, Τέσσαρα — τέσσερα, κτλ.). || εἰς Η' Αἶρα — ἤρα, κτλ. §. πλεονάζει. Βδέλλα — ἀδέλλα, κρᾶνος — ἀκράνι, μασχάλη — ἀμασχάλη, πήγανος — ἀπήγανος, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Σταχὺς καὶ Ἀσταχὺς, Σταφίς καὶ Ἀσταφίς, Σκολοπαξ καὶ Ἀσκολοπαξ). §. Ἀραιρεῖται: Ἀστακὺς — στακὺς, Ἀσφαλίζω — σφαλινῶ, Ἀσπάραχος, — σπαράγγι.

Α, Α, ἢ Ἀ! μῦθος. (σημαίνει εὐχαρίστησιν ἢ θαυμασμόν): α, τί εὖμορρον! » Α, τοῦ κάλλους! ah, qu'il est beau! §. (ἀπορίαν καὶ ἀγανάκτησιν): ἄ, τὸν ἀχρεῖον! » ἦ, τοῦ βδελυροῦ! si le vilain homme! §. (φόβον καὶ ἀποτροπὴν): ἄ, ἄ, μὴ μου φέρῃς κοντὰ τὸ φῶς! » Α, ἄ, τὴν δὴ δα μὴ μοι προσέφερε. » Α, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτα (Ἀριστοφ. πλ.). » Α, ἄ, μηδαμῶς, μὴ πρὸς θεῶν μεθὲς βέλως (Σοφ. Φιλοκτ.), ἴδε καὶ Ἀχ. §. (ἐγκαρδίσωσιν καὶ παρακίνησιν, ὅτε καὶ προφέρεται δαυότερον): ἄ, ἄ σε ἴδω! ἄ, εἰά σου! κτλ. ἴδ. Βλέπω καὶ Εἰά. §. χαράν καὶ εὐχαρίστησιν (μὲ πλειοτέραν δαυτύτητα καὶ ἐπίτασιν τῆς φωνῆς): ἄ! ἔτσι δά! » Εἶπε δὲ χαίρων ὁ γηγονός ἄ, (Ἀγαθ. Σχολ. Ἐπιγρ.).

Ἀδύρετος (ὅποιος δὲν θαρεῖται), η, ον.
» Ἀκινός, βέκτης, ἀρκατήριος. actif, dili-

gent. §. (ὅποιος δὲν διδοί θάρος) » Ἀνεπαχθής. qui n'est pas incommode (importun).

Ἀδάτευτος, η, ον. (ζῶν ἔ, που δὲν ἐθατεύθη). » (ἱλαρός) Ἀδατος (Λουκ. Φιλοψ.), ἀνόχευτος. hiche non encore saillie, qui ne s'accouple pas.

Ἀθαφός, η, ον. » Ἀθαπτός, ἄθαφός. qui n'a pas été teint (colorié).

Ἀδέλλα, ἔντ. » Βδέλλα. sangsue, θ. ||. θάλλω ἀδέλλαίς. » Βδέλλας προσθάλλομαι (προσιθῆναι ἢ προσίθεμαι), ὀδελλίζω (Γαλ.). appliquer (se faire appliquer) des sangsues.

Ἀελαδός (-πτος, -φτος), η, ον, ἴδε Ἀπείρακτος.

Ἀδούλαρος (εἶδος ἀγριάδας), φ. ἴδε Βούλαρος.

Ἀδούλωτος, η, ον. » Ἀσφράγιστος, ἀκατσχήμενος, ἀσήμενος. qui n'a pas été cacheté.

Ἀδούτηκτος, η, ον. » Ἀεάπτιστος. qui n'a pas été plongé.

Ἀδραμπληά, δ. » Βράβυλος καὶ βράβηλος (ἦ). prunellier.

Ἀεράμπλον, ᾤωρ. » Βράβυλον καὶ βράβηλον (κυρίως ὠνομάζετο τὸ ἀφέλιαστον Ζιρδαλί. » Εἰς δὲ τοῦτο τὸ ἀκροδρουν, λέγει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Β'].], μικρότερον μὲν τῇ περιφορᾷ τῶν κοκκυμήλων, τῇ δὲ ἐδωδῇ τὸ αὐτὸ, πλὴν ὀλίγον δριμύτερον. » Βράβυλα, τὰ κοινῶς κοκκυμήλα, ἵγουν, δαμασκηνά. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. Ζ'. 146.). prunelle, θ. Ἀεραστός, η, ον, ἴδε Ἠμός.

Ἄδρεχτος, η, ον. » Ἄδρεχος, ἄδρεχτος. qui n'a pas été mouillé (agrosé).

Ἀδρῖ, φ. θαλ. ἴδε Φῦχι.

Ἀδύλακτος, η, ον. » Ἀδύλακτος, (Π.) ἄ-
θλος, non allaité.

Ἀγάλια, ἐπ. (ἐκ τοῦ) » Ἀλαλά, ἀκαλῶς,
ἴδε Ἀργά καὶ Σιγανά.

Ἀγανακτισμένος, η, ον, ἴδε Καταθυμωμένος.
Ἀγανακτῶ, β. ἄμ. » Χαλεπαίνω, ἔαρυμη-
νιάω, δυσανασχέτω, ἀγανακτέω, δυσφορέω,
περιπαθίω, δεινὴν ποιοῦμαι. s'indigner,
être indigné.

Ἀγανον (τὸ γένει' τοῦ ἀσπάρχου). » Ἀνθή-
ρη (ῥ), ἀθήρ. barbe (d'épis), θ.

Ἀγανός, ἡ, ὅν (κυρ. πανί, ὕψωμα, τὸ
ἐνκντίν τοῦ Κρουστου, ἀπὸ τοῦ) » Ἐκνός
(χιτών).

Ἀγάνωτος, η, ον. » Ἀγάνωτος. non étamé.

Ἀγάπη. » Φίλτρον, ἀγάπη, στοργή, εὖ-
νοια, affection, tendresse, θ. faveur, θ. hon-
neurs grâces. || . ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος,
τῆς προκοπῆς, τοῦ πολέμου, κτλ. » Τὸ φι-
λόπατρι, τὸ φιλομαθές, τὸ φιλοπολεμον, κτλ.
|| . (ἡ μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων). » Στοργή,
φιλοστοργία, tendresse, amour paternel
(maternel, filial). || . (ἡ μεταξὺ ἀνδρὸς
καὶ γυναικός), ἴδε Ἐρωτας. || . (ἡ μετα-
ξὺ ἐθνῶν, βασιλείων, κτλ.), ἴδε Εἰρήνη.

Ἀγαπημένος, η, ον. » Ἀγαπητός, προσφι-
λής, ἀγαπώμενος, περιλημένος, φίλος,
σπουδαζόμενος. favori, -ite. || . πολὺ ἀγα-
πημένος. » Περιπόθητος, περισπούδατος,
ἐπείρατος, φίλτατος. bien aimé.

Ἀγαπητικὴ (-ιά). » Ἐρωμένη, ἀγαπωμέ-
νη. maîtresse, amante.

Ἀγαπητικός. » Ἐρῶν, ἐραστής. ἡ. ἐρώμε-
νος, ἀγαπώμενος. amant, soupirant.

Ἀγαπῶ, β. μετ. καὶ ἄμ. ἴδε Συμβι-
εάζω καὶ Φιλιῶω.

Ἀγαπῶ, β. μετ. » Φιλέω, ἀγαπάω, εὐνοί-
κῶς διὰκείμαι, στέργω (κυρ. διὰ τοὺς γο-
νεὺς καὶ τὰ τέκνα), ἀσπάζομαι. aimer, g.
cherir affectionner. || . τὸν ἀγάπησε φοβε-
ρά. » Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα (Πλουτ.).
|| . ἐκεῖνος ὁ, που ἀγαπᾷ τὰ παῖδιά του.
» Φιλόπαις, φιλοτεκνός. || . ἐκεῖνος ὁ, που ἀ-
γαπᾷ τὰ γέλοια, τὴν δουλείαν, τὰ παιγνί-
δια, τὰ σερίανια, τοὺς χωρητάδες, κτλ.
» Φιλόγελως, φιλεργός, φιλοπαίγμων, φιλο-
θεάμων, φιλοπόμπων, κτλ. || . ἐκεῖνος
ὁ, που ἀγαπᾷ τὴν ἀκρόν » Φιλακροάμων, φι-
λῆκκος (καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπιθίτων σχημα-
τίζονται παρομοίως). ἡ. (ἐρωτικῶς) » Ἐράω,
ἐρᾶμαι (ποιητ.), ἀγαπάω (ἐπιμανῶς ἀγα-
πῶσα τὸν νεανίσκον. Λουκ. » Θημάρ, τὴν ἀ-
δελφὴν Ἀδισαλὼμ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἰγῶ

ἀγαπῶ. Γραφ.). aimer. ἴδ. καὶ Ἐρωτεύ-
ομαι. ἡ. (εὐχαριστοῦμαι, νοστιμεύομαι).
» Χαίρω, πρὸς θυμοῦ μοί (ἡδονῆς μοί) ἔστι.
se plaire, aimer. || . ἂν ἀγαπᾷς, (φρσ.).
» Εἴ σοι πρὸς θυμοῦ. s'il vous plaît. || .
τὰ ψάκια ἀγαποῦν τὰ γλυκὰ νερά. » Τοὺς
ποτίμοις ἡδονταί (χαίρουσι) τῶν ὑδάτων.
ils se plaisent. || . ὁ ἑλατος καὶ ὁ πύκος
ἀγαποῦν τοὺς ψυχροὺς καὶ χιονισμένους τό-
πους. » Ἐλάτη καὶ πύκη τοὺς ψυχροὺς τό-
πους φιλεῖ καὶ χιονώδεις (Θεόδωρ. Ἀ.). ἡ.
(συνειθίζω). Φιλέω. aimer à, ἴδε καὶ Θε-
λω καὶ Συνειθίζω.

Ἀγχαρεῖα. » Ἀγχαρεῖα (νεολ.). corvée. ἡ.
vexation.

Ἀγχαρεύω, β. μετ. » Ἀγχαρεύω (» Κελεύω
δὲ μὴδὲ ἀγχαρεύεσθαι τὰ Ἰουδαίον ὑποζύ-
για, « ἰώσ.). forcer à des corvées.

Ἀγγεῖον. » Σκευὸς, ἀγγεῖον, ἄγγος (τὸ).
vase, pot, ustensile (κυρ. τοῦ μαγειριοῦ),
vaisseau.

Ἀγγεῖο, ἴδε Καθίκι.

Ἀγγέλινκ, φ. » Συριακὴ ῥίζα. angélique,
herbe-Gerard, θ.

Ἀγγιχτος, η, ον, ἴδε Ἀκέρητος καὶ Ἀ-
νέγγιχτος.

Ἀγγουράκι, κ. » Ἀγγούριον, σικύδιον. cor-
nichon.

Ἀγγουραμὰ (Τουρσὴ ἀγγούρια). » Σίκουι
ῥζει (ἀληθ.) ἐσκευασμένοι (τεταρχευμένοι),
σίκουι ἐν ὀξάλμῃ, des cornichons (confits
au vinaigre).

Ἀγγούρι (ἐκ τοῦ Ἄωρον ἐσθίεσθαι), κ.
» Σίκυς — υος (ῥ), σίκυος καὶ σικυός (ῥ ὠ-
μυός, πρὸς διαστλήν τοῦ πέππου, ἴδε Πε-
πόνι), ἀγγούριον (» Τὸ σπέρμα τῶν λεγρομένων
πρὶν σικύον, κατὰ καινὴν δὲ τετραγγού-
ρων, διουρητικόν ἐστι, πλὴν οὐχ ὡς τῶν
πεπόνων, Συμ. Σήθ). concombre.

Ἀγγουριά, φ. » Σικύα. la plante qui
produit les concombres.

Ἀγγουροσπόρος. » Σίκουον. graine de con-
combre.

Ἀγδαρτος, η, ον. » Ἄδαρτος, ἄδορος, ἀ-
νέκδαρτος. non écorché.

Ἀγελάδα (ἐκ τοῦ) » Ἀγελὰς, ἄδος (ἡ ἄλλ.).
Ἀγελία καὶ Φροδάς (» Φροθάδα λέγει τὴν
ἀγελάδα καὶ νομάδα καὶ εὐτρομον βοῦν.
Σχολ. Ἀπολλων.), ζ. » Βούς — ος (ῥ), δά-
μαλις — εις (ῥ νία). vache, θ. genisse, θ.

Ἀγελαδάρος, ἴδε Βοσκός.

Ἀγελადάρης, ἡ, ον. » Βοεῖος. de vache ou
de genisse.

Ἀγέλκωτος, η, ον. » Ἀγέλκωτος, ἐς Τρο-
φωνίου μεμαντευμένος (παροίμ.). serieux,
grave, qui ne rit pas.

Ἀγένωτος, η, ον, ἴδε Ἀγούρας.

Ἀγιάζω (βαντίζω μὲ ἀγιασμὸν), β. μετ.
«Περὶ (βαίνω) βαντίζω, βανίζω, βαντίζω. jeter de l'eau benite, asperger. || . καὶ ἀρ' οὐ ἀγιασθῇ. » Καὶ περιβρᾶνάμενος ἀπὸ ἱεροῦ (Θεοφρ.). β. (γίνομαι ἅγιος), β. οὐδ.
«Εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων ἐγκαταλέγομαι. devenir saint, mourir en odeur de sainteté.

Ἀγίασμα. «Πηγὴ ἱερὰ, ἀγίασμα, ἀγιαστήριον. fontaine sainte.

Ἀγίασμα (τὸ βάντισμα μὲ τὴν ἀγιαστούραν). » Ῥαντισμός, περιβρᾶντισις. aspersion.

Ἀγίασματάρ: (τὸ ἀγγεῖον, ὅπου γίνεται καὶ φυλάττεται ὁ ἀγιασμός). «Περιβρᾶντήριον. benitier. β. (τὸ βιδίον, ὅπου περιέχει τὴν ἀκολουσίαν τοῦ ἀγιασμοῦ), ἴδε Εὐχολόγι.

Ἀγίασμός (ἡ τελετὴ). » Ἀγίασμός. asperges. β. (τὸ νερὸν τοῦ ἀγιασμοῦ). » Ἀγίασμός. ὕδωρ ἡγιασμένον. eau benite, θ.

Ἀγίαστῆρα (-ούρα). » Ῥάντιστρον, θαλῆς, περιβρᾶντήριον, βαντήρ. asperges, aspersoir, goupillon.

Ἀγιάτρευτος, η, ον. Ἀνιάτος, ἀνήκετος, ἀνιάτρευτος, ἀθεράπευτος. incurable, irremédiable.

Ἀγιοασσιολόγια (τὰ διδόμενα τὴν πρωτογονιὰν φιλοδωρήματα). (Σημ. Ἡ συνήθεια τοῦ 'να φιλοδωρῶνται οἱ πολῖται ἀποιδεύως ἦτον ἐκπληκτικὴ καὶ κινή. Εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Χωῶν, ἥτις ἦτο μέρος τῶν Ἀθηναίων ἢ Διονυσίων, καὶ ἐωρτάζετο τὴν 12 τοῦ Ἀνθεστηριωνος [μεταξὺ Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου]. Κατ' αὐτὴν συνείβαν οἱ Ἀθηναῖοι ὅχι μόνον 'να στέλλουν δῶρα μεταξὺ τῶν, ἀλλὰ 'να φιλοδωροῦν καὶ τοὺς διδασκάλους τῶν. Ἰδοὺ πῶς διηγεῖται τὴν συνήθειαν ὁ Ἀθήναιος. « Τῇ δὲ ἐορτῇ τῶν Χωῶν ἔθος ἐστὶν Ἀθήνῃσι πέμπεισθαι δῶρα τε καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς σοφισταῖς [βιδί. 1.], ἴδε καὶ Λουκιανὸν περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων. Οἱ Ῥωμαῖοι [καθὼς καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον] ἔκαμναν τοῖς διδοῦσιν τὴν ἀρχιχρονιάν: Ἰδοὺ πῶς τὸ ἀναφέρει ὁ Ἡρωδιανός. « Νέου μὲν γὰρ ἔτους τῆς ἐπιστοῆς ἐνέλεν ἀρξασθαι ἡμεῖς... Σέβουσι δὲ τὴν ἐορτὴν Ῥωμαῖοι, Κρόνια προσαγορεύοντες, ... τὴν τε τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱερομηνίαν ἀγνοοῦσι, καὶ δεξιόυνται ἀλλήλους ἐν ταύτῃ μάλιστα, καὶ προσαγορεύουσι, νομισμάτων τε ἀντιδόσει καὶ κοινωνίᾳ τῶν γῆς καὶ θαλάττης καλῶν. » Ἐπὶ τῶν Γεραιχωρμαίων ὠνομάζοντο) » Εὐαρχισμοί (ἡμεπεροῦν 'να ἐ-

νιμασθεῖν καὶ) » Εἰσιτήρια. étrennes, θ. πλ.

Ἀγιοασσιολόγια (ἡ). » Ναστόν, ναστός (ἄρτος, ὁ μὴ ὠγκωμένος, ἀλλὰ πυκνὸς καὶ πεπιλημένος. Ἀθην.). gâteau des Rois.

Ἀγίς, ἐπ. (ἰσ. παρεφθόρη ἀπὸ τοῦ) » Ἀγὲς δὴ, ἡ τὸ Ἀγέτε (Λατίν. agite. » Ἀλλ' ἄγετε λαμβάνετε ὅπλα». Verum agite arma capite. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὡς Ἀγκων. καὶ » Ἄδδεις, ἐπαίγου), ἴδε Εἰλ.

Ἀγιογδύτης. » Ἱεροσύλος. sacrilège, qui dépouille les temples, scélérat.

Ἀγιοκίρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κερί κτλ.

Ἀγιοκλημα, φ. (ἀπὸ τοῦ) » Αἰγόκλημα (μετάφρασ. τοῦ Λατίν. caprifolium, ἵσως τὸ) » Περικλύμενον (τοῦ Διοσκορ.). chevre-feuille, θ.

Ἄγιος, α, ον. » Ἄγιος. ἱερός. saint.

Ἀγίωσυνη. » Ἀγιάστης, ἀγίωσυνη. sainteté, θ.

Ἀγκιθάκι. » Ἀκάνθιον, ἀκάνθις. épineite, θ.

Ἀγκάθι (ἀπὸ τοῦ) » Ἀκάνθιον (τὸ κέντρον μερικῶν φυτῶν). » Ἀκανθα, κέντρον. épine, θ. piquant. β. (συνεκδ. τὸ τῆς μελίσσης). » Κέντρον. a guillemet. β. (ὡς ὄνομα γένους τῶν ἀγκισθωτῶν φυτῶν, περιλαμβανέαις ἄπειρα εἶδη, ἰδίως δὲ ἡμπορεῖ 'να προσδιορισθῇ Ἀ. εἰς τὸ) » Ἡρύγγιον. éryngie, chardon roland (ou) à cent têtes (καὶ Β'. εἰς τὸ Ἀρκουδόσταν, ἴδε τὴν λείαν). β. (γενικῶς καθὲ τι ὅπου κεντρώει), ἴδε Ἀγκίδι.

Ἀγκισθόκεντρον (ἴδε Κτενάγκιστρον), ἐργ. » Κινάρος, κροκιδιανόν, διψακός (ἐξηγουμένον ἐν τινι ἱατρ. Γλωσσαρ. » Ἀκισθόκεντρον, ὃ περ ἔχουσιν τὰ καμαλακίγια). chardon à bonnetier.

Ἀγκισθολάπαθον, φ. » Ἀκανθολάπαθον. bardane, θ.

Ἀγκισθωτός, η, ον. » Ἀκανθώδης, ἀκανθωτός. épineux.

Ἀγκιλά, μόρ. ἴδε Ὀλος (εἰς τὸ || . μ' ὅλον ὅτι).

Ἀγκιλιὰ. » Ἀγκιλιὰ, ὠλένια, κόλπος bras, πλ. gigon. ||. (ἑλλειπτ. ἀντὶ ἐπιρ.) τὸν 'πὴρ ἀγκιλιὰ. » Ἀγκιὰς ἔλεν. β. (συνεκδ. ὅσον χωρεῖ ἡ ἀγκιλιὰ). » Ἀγκιλιὰς, bras armé, θ.

Ἀγκιλιάζω, β. μετ. » Περιβάλλω, περιλαμβάνω, ἐγκατακλύωμαι, ἐνστερνίζομαι, ἐγκαλιπίζομαι (-όμαι), περιπλέκομαι, ἀγκιστρίζομαι. embrasser. ||. Ἐν δένδρον τισὶ γονόρην, ὥστε τρεῖς ἄνδρες δὲν 'μποροῦν 'να τὸ ἀγκιλιάζουν. » Δένδρον τηλικούτον τὸ πάχος, ὃ τρεῖς ἄνδρες οὐ δύνανται περιλαμβάνειν (Θεοφρ. Φυτ. Δ'). ||. 'τον ἀγκιλιάζει σκιτὰ. » Περιχυθίς (» Περιπλακίς) αὐτῷ.

Ἀγκάλισμα. » Περιβολή, περιπλοκή. embrassement, embrassade, θ. accolade, θ.
Ἀγκίδι (ἀπὸ τοῦ) ὁ Ἀκίς—ίδος (ἡ), σκιν-
(σχιν)δχλμός καὶ σκιν(σχιν)δχλμος. ὁ-
chiarde, θ. picot.

Ἀγκινάρα, φ. » Κι (» Κυ) νάρα, κάκτος (ἰ-
διαίτ. τὸ κοτσάνι ἢ θλαστάρι της). arti-
chaut.

Ἀγκίστρι (ἐκ τοῦ) ὁ Ἀγκίστριον (ὁποκορ.
τοῦ) ὁ Ἀγκιστρον. hameçon. ||. πιασμένος
αἰς τὸ ἀγκίστρι. » Ἠγκιστρομένος. pris à
l'hameçon.

Ἀγκρομαχτήν. » Ἀσθμα, τὸ ἀσθμαίνειν
(πνευστιάζειν). l'action d'haleiter, perte
d'haleine.

Ἀγκρομαχῶ, ρ. ἀμ. » Ἀσθμαίνω, πνευ-
στιάζω. haleiter, être tout essoufflé.

Ἀγκουρα (τὸ μέγαλον σίδηρον τοῦ κερ-
εῖου), ἰδ. Σίδηρον.

Ἀγκύλωμα. » Νυγμός, νύξις, νυγμή, νύγ-
μα. piqure, θ.

Ἀγκυλώνω, ρ. μετ. » Νύσσω (ττω), piquer.

Ἀγκωνάρι (ἡ ἐξωθεν κώχη τοῦ σπιτιοῦ).

Ἀγκῶν (» Ἐπ' ἀγκῶνος τείχεος. Ὁμ. Ἰλ. Π.).
encoignure, θ. ῥ. (ἡ πέτρα τῆς κώχης
τοῦ θεμελίου). » Γωνιάς (» Ἀκρογωνιάς)
λίθος. pierre angulaire (d'encoignure), θ.

Ἀγκῶνας. » Ἀγκών. coude. ||. ἡ ἄκρη
τοῦ ὀγκῶνα. ὠλέκρανον. cubitus. ||. κτυ-
πὸ μὲ τὸν ἀγκῶνα. » Πκρ(» Δε)αγκωνίζομαι,
ὠλεκρανίζω, κυδοιτίζω, couloyer, frapper
(heurter, pousser) du coude.

Ἀγκωνή, ἰδ. Ἀγκωνάρι καὶ Κώχη.

Ἀγκυκός, η, ον. » Ἀγκυκός (Ξενοφ.), ἄ-
γκυκος.

Ἀγνάντια, ἐκ. (ἐκ τοῦ) ὁ Ἐναντία, ἰδ.
Ἀντίκρυ.

Ἀγνάντιος, α, ον. (ἐκ τοῦ) ὁ Ἐναντίας, ἰδ.
Ἀντικρυνός.

Ἀγνώριστος, η, ον. » Ἀγνός—ῶτος, ἄ-
γνωστος, ἄγνωστος. incognitu, incognito
(ital.).

Ἀγορά (ἡ τιμὴ, τὸ κόστος τῶν πραγμα-
τειῶν). » Ἀγορά. le prix. ||. πόσο· ἔχει ἄ-
γορά (πόσο δηλ. κοστίζει εἰς τὸν πραγμα-
τειῶν κρυ.); » Πόσου ἠγόρασται; combien
coute-t-il ?

Ἀγοράζω, ρ. μετ. » ὀνέομαι, πρίαμαι, ἄ-
γοράζω. acheter.

Ἀγόρασμα. ὀννή, ἀγορασμός. achat.

Ἀγοραστής. ὀννήτης, ἀγοράζων, ἀγορα-
στής. acheteur.

Ἀγοραστός, ἡ, ὄν. » ὀννός, ἀγοραστός, ὀ-
ννός. acheté, à prix d'argent.

Ἀγρί (τὸ ἀρσενικὸν παιδί, ἀπὸ τοῦ) ὁ Ἀ-
γρός (ὁ ἐξῆτος πρὸς Θραξί καὶ Ἀττικοίς.

» Τὸς ἐρηθεύς Ἀγαίῳ Κούρους καλοῦσι,
Θραξίαι δὲ Ἀγρούροι, ὡσαύτως καὶ Ἀττι-
κοίς. Ἀξείων Γραμμ. Τοῦτο δὲ διὰ τῆς
ἐπενοῖας. πλὴς δίγραμμα ἀπὸ τοῦ ἄωρος, ὅθεν
καὶ ἀκριβέστερον διὰ τοῦ Ω. » Εἰδέτις ἄγω-
ρος μνηστευθὴ κοράσινα, Νημοκαν. παρὰ
Δουκαγγ.). » Παῖς (ὁ), ἄρην—ενος, κόρος
(ποιητ.). garçon.

Ἀγουρίδα (ἔκ τοῦ ἄωρος, ἴδε ἀνωτέ-
ρω. » Τὴν ἀγούρων αἰμαδιάν. Νικήτ., τὸ
ὅποιον ὁ ἕτερος τῶν κωδίκων ἔχει Ὀμφά-
κων, οὐχὶ κακῶς, ὡς ὁ ἐκδοτὴς τοῦ Διδο-
τείου Θησαυροῦ [ἐν Φ. Ἀγυρος] ἐνόμισεν,
ἀλλ' ὀρθότατα). » Ὀμφαξ (βότρυς), verjus
(κρυ. τὸ ζυμὴ τῆς). ||. ἀγάλι—ἀγάλιχ
γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλις (παροιμ.). » Χρόνω
(καὶ πόνω) τὰ καλά. avec le temps et la
paille les nêfles mûrissent.

Ἀγουρόλπδον. » Ὀμφάκινον (» Ὀμωτρίβεις)
ἐλαϊον. huile verte, θ.

Ἄγυρος, η, ον (ἐκ τοῦ) ὁ ἄωρος, ὄμφαξ,
ὄμφακώδης (—ίς), ἄπεπτος, ὠμός. vert.

Ἀγραθάνι (εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται
κουτσουπνί), δ. » Κερατωνία ἡ ἀγρία, κερ-
κίς. arbre de judée (ou de juda), arbre
d'amour, galenier.

Ἀγραμματος, η, ον. ὁ Ἀπαιδευτος, ἀγραμ-
ματος, παιδείας ἄμους, γραμματικῶν ἄ-
πειρος, ἄμους, ἀμαθής. ignorant, igna-
re, qui ne sait ni à ni b, illettré.

Ἀγραφος (—φτος), η, ον. ὁ Ἀγραφος, ἄ-
γραφτος. qui n'est pas écrit.

Ἀγρία, ἐπ. » Ἀγρίος, δεινὸν, ἄγριον. avec
ferocité. ||. τί με κυττάξεις ἀγρία—ἄ-
γρια; ἰδ. Ἀγριοκυττάξω.

Ἀγριάκαθον, φ. ὁ Ἀτρακτυλὶς. chardon
benit. ῥ. ὁ Ἀκαρνα καὶ ἄκοννα. sang
d'homme.

Ἀγριαγκινάρα (τὸ καλλιεργημένον γαι-
δουράγκυθον), φ. » Σκολυμος (ὁ κηπευόμε-
νος ἡ κηπαιός). artichaut sauvage, char-
donnette ou cardonnette, cardon, cardo.

Ἀγριάδα, φ. ὁ Ἀγρία (κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ
Θερ. II', 42. Τὸ Ἀγριάς ἦτον ἐπίθετον
μαλᾶχης, κράμψης, ἀμπέλου κτλ.) ὁ Ἀ-
γρωστὶς. echiendent, gramin, arrête-
bœuf, ἰδ. καὶ Κολλυπείδα. ῥ. (ἡ ἰδιό-
της τοῦ ἀγρίου). ὁ Ἀγριότης, τὸ ἄγριον (ἰ-
τίθασσον, θηριώδας, ἀνήμερον κτλ.). fé-
rocité.

Ἀγριάνθρωπος (ὁ μὴ πεπαισμημένος). ὁ Ἀ-
γριος. sauvage. ῥ. (μεταφορ. ὁ) ὁ Μισάνθρω-
πος, Τιμῶνειον τινα εἶον προσηκνέμενος, μο-
νώτης. μονόδεικος. loup-garou, sauvage.
ῥ. ῥ. (εἶδος μαϊμούς). ὁ Σάτυρος, κυνοκέφαλος.
orang-outang, homme de bois.

* Λγοισπιδιά (ἡ κοιν. εἰς τὴν Ελλάδα Γκορτζιά), δ. ἴδε Ἀγλαδιά.

* Ἀγροισπιδόν (τὸ κοιν. εἰς τὴν Ελλάδα Γκορτζόν), κ. ἴδε Ἀγλαδί.

* Ἀγριαφάνα, φ. * Λυκοφάνης, chardon étoilé.

* Ἀγριεύω, ῥ. μετ. * Ἀγρίσω, ἐξαγρίσω, ἐκτραχύνω, ἀποθνήσκω. effaroucher, effarer, exaspérer. ῥ. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. * Ἀγριαίνω (—ομαι), ἀγριόομαι (κυρ. διὰ τὰ φυτά), ἐκτραχύνομαι, ἀποθνήσκω. devenir sauvage (farouche), s'exaspérer. || * Ἀγριεύομαι, ῥ. μέσ. * Ἀγριόομαι, ἐξαγριόομαι. s'effaroucher, ἴδ. καὶ Φοβιόομαι.

* Ἀγρίμι, ἴδε Θηρίον. ῥ. (ζῶον διὰ κυνήγημα). * ἄγριον, θηρίον, ἀγριμαῖον (Ἀθην. Δειπν.). bête fauve, θ. venaison, gibier, ἴδε καὶ Κυνήγι.

* Ἀγριμονιά, φ. * Εὐπατόριον, βουβώνιον, ἄσπερον Ἀττικόν, θούφαλον. aigemoine, θ. espargoutte, θ. eupatoire, θ.

* Ἀγριοβραμνητά, δ. ἴδε Προνιά.

* Ἀγριοβαλανιδιά (τὸ Τουρ. Καρχατάσι), δ. * Ἀγριοβάλανος (Γραφ. Ησ. ΜΔ.) ἴδε Φτελινά.

* Ἀγριοβούβαλον, ζ. * Βόνκσος, ure.

* Ἀγριοδασυλικός, φ. * Κλινοπόδιον. basilic sauvage, clinopodium, ἴδε καὶ Παρθενούδι.

* Ἀγριοδρόμη, φ. * Ἀγρίωψ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Χίον), σιτοπέλιος, φρώνιον. bavegon, brome. ῥ. coquiolle, θ.

* Ἀγριογᾶιδαρς, ζ. * Ὀναγρος. onagre, âne sauvage.

* Ἀγριογρόφαλλον, ἄνθ. (μερικὸι ὑποθέτουν ὅτι εἶναι τὸ) * Διὸς ἄνθος (τοῦ Θεοφράστου).

* Ἀγριογά(να)πτος (—τετ), ζ. * Ἀϊλουρος. chat sauvage.

* Ἀγριογίδα, ζ. ἴδε Ἀγριοκάτσικον.

* Ἀγριογύρουνον, ζ. * Σύαγρος, σῦς (ῦς) ἄγριος, μονιὺς (κυρ. τὸ μονοδείατον καὶ ἐπομένως ἀγριώτερον). sauglier, laie (τὸ θηλυκόν), marcassin (τὸ μετρών).

* Ἀγριοδαμασκηνιά, δ. * Ἀγριοκοκκυνηλία. prunier sauvage. ῥ. ῥάμνος (ἡ λευκή). nerprun ou noirprun, bourg-épine, θ.

* Ἀγριοδάσκικον, κ. * Ἀγριοκοκκυνηλόν. prune sauvage, θ.

* Ἀγριοδάκη, δ. ἡ ρ. * Ἀκρὴν ἡ ἀγρία, χαμικιάκη, πέπλιον, δαρνοειδές. laurier-thym, laurêole mâle, θ. ἴδ. καὶ Ροδοδάκη.

* Ἀγριοδόςμος, φ. * Καλαμίνθη, μίνθη ἡ ἀγρία, σισυμβριον. calament, menthe sauvage, θ.

* Ἀγριοελιά (προφ. κοιν. Ἀγριελιά), δ. * Ἀγριέλαιος (ἡ), ἀγριελιά, κόνιτος. olivier sauvage ou franc, oléastre.

* Ἀγριοθρύμπη, φ. * Κόνιζα (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), κνύζα. sariette sauvage, θ. herbe aux rouaies, θ.

* Ἀγριοκάρδαμον, φ. * Ἰσθρίς, λιπίδιον, ἀγριοκάρδαμον, κυνοκάρδαμον, καρδαμῖς, σκυρίδιον καὶ σαύριον, ἐρύσιμον (Ησυχ.). cresson sauvage, corne de cerf d'eau.

* Ἀγριοκάτσικον, ζ. * Ἀίπαγρος (ὁ καὶ ἡ). chamois (διαφ. τοῦ bouquetin, ἴδε καὶ Πλατώνι).

* Ἀγριοκερασιά, δ. * Ἀγριοκέρασος. mahaleb.

* Ἀγριοκέρσων, κ. * Κεράσιον τὸ ἄγριον. meris, θ. ἴδε καὶ Μαυροκέρσων.

* Ἀγριοκέρρι, φ. * Ἐλυρος ἡ μέλινη (ἡ ἀγρία). panicum sauvage.

* Ἀγριοκλήμα, φ. * Ἀγριάμπελος (ἡ), ἄμπελος ἡ ἀγρία. vigne sauvage, θ. lambruche, lambrusque, θ.

* Ἀγριοκοκκυνκρηά, δ. ἴδε Πεῦκος.

* Ἀγριοκουμαρηά, δ. * Ἀνδράκη. arbousier sauvage.

* Ἀγριοκορμυῦδα, φ. ἴδε Σκυλοκρυσμύδα.

* Ἀγριοκρόμαυδον, φ. ἴδ. Βορβός.

* Ἀγριοκυττάζω, ῥ. μετ. * Βλοσυρόν (* Ἀγριον, * Δεινόν, * Δριμύ, * Τιτανώδες, * Ταυρηδόν, κτλ.) ἐνοράω, ὑποδέλω, ὑποδρά (ὑποδράζ) ὁράω (ποιητ.). jeter des regards terribles (farouches), faire les gros yeux à quelqu'un, ἴδ. καὶ Στραβοκυττάζω. || τὶ με ἀγριοκυττάζεις; * Τί μοι δεινόν ἐνορᾷς; que (pourquoi) me fais-tu les gros yeux?

* Ἀγριοκάπατον, ρ. * Ἰππολάπαθον. patience sauvage, rhubarbe des moines.

* Ἀγριομάλαθρον, φ. (εἶνε διαφύρων εἰδῶν). * Ἰππομάλαθρον δαίκεος ὁ ἄγριος πύρεθρον. fenouil sauvage.

* Ἀγριομελιζάνα (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. f. 37. τὴν γράφει Ἀγριομελιντζάναν), φ. (ἴσως ὁ) * Μανικὸς τρύχυνος (τοῦ Θεοφράστου), στρύχνη. * δελφίνιον. morelle, θ. ῥ. ἀλικάκιδος, φουσκῆ. solanum. coqueret, douce-amère, θ.

* Ἀγριομέλισσα, ἔντ. (εἶνε πάμπολλα εἶδη). * Κηρήν. bourdon. ῥ. βουβύλη. βουβυλῖς, βουβύλιον, βουβυλῆ καὶ βουβυλῆ. mouche bruante, θ. ῥ. Τενθρηδών, πεμφορηδών, ἀνθρήνη (κυρ. ἡ Κοπρομέλισσα), μέλισσα ἀγρία. frelon.

* Ἀγριομυρσινιά, δ. * Ὀξύ (* Κεντρο)μυρσίνη, μυρσινάκωνθος, μυρταλῖς. myrthe sauvage. brase.

* Ἀγριομηλιά, δ. ἴδε Κορμηλιά.

Ἀγριόμυλον, κ. ἴδε Κορμόμυλον.

Ἀγριομολόχα, φ. » Ἀγριομολάχη, ἰδί-
σκος. bi(gui)mauve, θ. mauve sauvage,
θ. ὅ. γεράνιον. bec de grue, pied de pi-
geon, ἴδ. καὶ Ἰνδισίχι (εἰς τὸ Παράτημα).

Ἀγριομουσουλά, δ. » Κράταιγος ἢ Κρα-
ταιγών. nœflier franc, (παρὸλ. Σουρδηά).

Ἀγριομπάρμπαραν, φ. » Κενταύριον (τὸ
μέγα), κενταυρίς (—εἰς) πόα (βοτάνη).
centauree, θ. ἴδ. καὶ Θερμασθότανον.

Ἀγριοπαπαροῦνα, φ. » Μήκων (ἢ ὀρέα
ἢ ἄγρια), περσεφώνιον (τὸ βασιλικόν), ροῖας
(κυρ. ἢ κόκκινη), ἀνεμώνη (ἢ ἄσπρη). co-
quelicot, ponceau, ἴδ. καὶ Παππαροῦνα.

Ἀγριοπαππια, π. » Νήσσα (—ττα) ἢ ἄ-
γρια. canard sauvage. (εἶδη αὐτῆς εἶνε
καὶ ἦ) » Κερκιθάλις. cercelle ou sarcelle,
θ. hallebrand ou aillebrande (ἰδιαιτέρως
τὸ μικρὸν) (καὶ ἦ) Φαρκάς ἢ Βασκός ἢ
Βοσκός. macreuso ou morillon (καὶ ἄλλα
πάμπολλα).

Ἀγριοπερίστερον, π. » Οἰνίς. πελειὰς καὶ
πέλεια. pigeon sauvage. biset.

Ἀγριοπεινός (τὸ θηλ. Ἀγριόκιτα), π.
ἴδε Ξυλοπεινός.

Ἀγριοπήχανον, φ. » Πήχανον τὸ ἄγριον,
ἀγριοπήχανον, μῶλυ (Διοσκ. Γ'). rue sau-
vage ou des murailles, θ. sauve-vie, θ.
barmale, θ. » Κλοῦσι δέ τινες αὐτὸ [τὸ ἄγρι-
ον πήχανον] ἄρχαλνα, Διοσκ. καὶ Γαλιν.)

Ἀγριορῶπικνον, φ. ἴδε Ῥεπανίδα.

Ἀγριορρόδον, φ. » Ὅροδος ὁ ἄγριος, ἄ-
γριορρόδος. rois des grues.

Ἀγριορρόδ. δ. δ. » Ροιά ἢ ἄγρια. balau-
stier. || τὸ ἄνθος ἴτης. » Βαλκυστιον. ba-
lauste. θ.

Ἄγριος, α, ον. » Ἄγριος, ἀτίθασσος, ἀνί-
μερος. sauvage, féroce, farouche. ὅ. Βλο-
συρός, δεινός, ἀγριωπός. menaçant, ef-
frayant.

Ἀγριοσέλινον, φ. » Ἀγριοσέλινον, ὄρειο-
σέλινον, ἱπποσέλινον, (συγγέται μετ' τὸ
σμήνιον. hache des montagnes. livèche.
sergentaire, ἴδ. καὶ Νεροσέλινον.

Ἀγριοσταπίδα, φ. » Ἀγριοσταφίς, στα-
φίς (ἀσταφίς) ἢ ἄγρια. staphisaigre, θ.
berhe aux rous, θ.

Ἀγριοστροβιλῆ (ἦ), = Ἀγριοκουκου-
ναρηά.

Ἀγριοσυκηά, δ. » Ἐρινός καὶ ἐρινός. ἄ-
γριοσυκῆ (Ὡραπολλ. Β', 77). figuier sau-
vage.

Ἀγριοσυκον (Ὀλυνθοὶ ἄγριοι, τὰ ἀγριό-
συκ. Ἱατρ. Γλωσσάρ. Bern et Titim.),
κ. ἴδε Ἐρινός.

Ἀγριοτριανταφυλλῆ, δ. » Κυνόστατος (ὁ

καὶ ἦ). églantier. || ὁ καρπὸς ἴτης, ἴδα
Ὀρνιθοκωλός. || τὸ ἄνθος ἴτης, ἴδα—

Ἀγριοτριαντάφυλλον. » Κυνορρόδον καὶ κυ-
νόροδον. églantine, θ.

Ἀγριοφλινκαῦνον, φ. » Γλήχων ἡ ἄγρια,
δίκαμον (—μυν), δίκαμνος (ἦ). fraxi-
nelle, θ. diclam.

Ἀγριοφράγυλα, φ. » Πεντάφυλλον, ἐπτά-
φυλλον, πενταπέτλον, πενταπέτις. quin-
tefeuille θ. tormentille, θ.

Ἀγριόψωρα (ἢ ἄλλ. Γαϊδουρόψωρα καὶ
Καμπιόψωρα), πᾶθ. » Ἀγριοψώρα. rogne,
θ. grosse gale, θ. || ἔχω ἀγριόψωραν.
» Ψωραγιάν (Γραφ.). avoir la rogne.

Ἀγῶγῆ, ἴδε Ἀναφορά.

Ἀγῶγῆ (ὁ μισθὸς τοῦ ἀγωγιάτου). » Ἀγώ-
γιον. voiture, θ.

Ἀγωγιάτης. » Ἀγωγεύς. conducteur du
chevaux, voiturier, voitureur, roulier.

Ἀγωγιάτικος, η, ον. » Ἀγωγιάνος. qui ap-
partient à un roulier. || ἄλογον ἀγω-
γιάτικον. » Φορτηγὸς ἵππος. cheval de som-
me (de charge).

Ἄδεια. » Ἄδεια, ἄρσεις. congé, permis-
sion. || δίδω ἄδειαν. » Ἐρ(» Ἄρ) ἴτην, ἐπι-
τρέπω, συγχωρῶ, ἄδειαν παρέχω (δίδω-
μι). permettre, accorder. || ἡ πόλις δι-
δει ἄδειαν εἰς ὅποιον θέλει ἔνα δουλεύη τὰ
μεταλλεῖα. » Ἡ πόλις παρέχει τῷ βουλευτή-
νῃ ἐργάζεσθαι ἐν ταῖς μετάλλοις (Ξεν.). ||
ἂν μὲ δίδῃς ἄδειαν ἔνα σὲ το πῶ. » Εἰ μοι
δίδως εἰπεῖν, πᾶτερ σε θαυμάτωτε (Συναστ.).
|| εἶνε ἄδεια. » Ἐξέστι, ἐπιτέτραπται, ἐ-
φείτα, ἀνέται (Πλούτ.). il est permis.

Ἀδειάζω (τὸ ἄλλως ὀφκαίρωνω), ῥ. μετ.
» Κενός, ἐκκενός, ἐξαντλήω, διαφωρῶ. vi-
der, épuiser, desemplir. ὅ. (ἔχω κενόν
ἢ εὐκαιρῶ κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν μετε-
χειρίσθη τὴν λείψιν καὶ ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. Γ.),
ῥ. ἀμ. » Σχολάζω, σχολῆν ἄγω. avoir de
(être de) loisir. || δὲν ἀδειάζω. » Οὐ scho-
λή μοι, ἀσχολῶς ἔχω (Δημ.), ἀσχολίαν ἔχω
(ἄγω). je n'ai pas de temps (de loisir),
je ne suis pas de loisir. || τούτῳ κάμνει
ἔνα μὴν ἀδειάζουν δια καμμίαν ἄλλην δου-
λειάν. » Ἀσχολίαν τῶν ἄλλων ἐργων παρα-
σχευάζει.

Ἀδειασμα. » Κένωσις, διαφόρησις. l'action
du vider etc., évacuation (κυρ. διὰ τὰ ὁ-
γρὰ τοῦ σώματος).

Ἄδειος (μὴ γεμάτος, εὐκαιρος), η, ον.
» Κενός, διὰ (ὑπό) κενός. vide. ὅ. (χωρὶς
δουλειάν). » Σχολάζων. desoccupé. desou-
vnté. vaquant.

Ἀδεκάτετος, η, ον. » Ἀδεκάτετος. qui
n'a pas dix décimés.

Ἀδελφάτον (ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐπὶ ἐταιρίας μοναχῶν ὁ Φώτ. εἰς τὸν Νομοκάν.). » Φρα (Φα)τρία, ἀδελφότης. confrérie, congrégation.

Ἀδελφικά, ἐπ. » Ἀδελφῶν τρόπον, ἀδελφικῶς, οἰκειότατα. fraternellement, en frère.

Ἀδελφοποιτὸς (κατὰ συγχ. ἐκ τοῦ) » * Ἀδελφοποιήτης. (ἀναλογεῖ κατὰ τι καὶ μὲ τὸ) Φράτωρ. (καὶ μὲ τὸ) Ξίνος. * frère adoptif. confrère.

Ἀδελφός, ἡ. » Ἀδελφός, αὐτάδελφος, ὁμαίμων. frère, soeur, θ.

Ἀδελφότης. » Ἀδελφότης. fraternité, θ. Ἀδελφία, ἐπ. ἴδε Ἀνεπιτήδεια.

Ἀδελφίος, α, ον, ἴδε Ἀνεπιτήδειος καὶ Ἀχρεῖος.

Ἄδետος, ἡ, ον. Ἄδետος, ἄνετος. délié, ἴδε καὶ Λυτός.

Ἀδιάλεπτα, ἐπ. » Ἀδιαλείπτως, ἐνδελεχῶς, διηνεκῶς, συνεχῶς, μηδὲν (οὐδὲν) διαλείπων (— οὐσα, — οντες, κτλ.). sans cesse, sans relâche, continuellement (διδ. τοῦ) continuellement, sans débrider (μεταφορ.).

Ἀδιάκοπος, ἡ, ον. » Ἀδιάλειπτος, ἐνδελεχής, διηνεκής, συνεχής. continuuel (διδ. τοῦ) continu.

Ἀδιακρισία. » Ἀπόνοια, ἀλογιστία. indiscretion.

Ἀδιάκριτος, ἡ, ον. » Ἀπονενοημένος, ἀλόγιστος, ἀδιάκριτος. indiscret.

Ἀδιάντροπα, ἐπ. » Ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, ἀπηρυθριασμένως, ἀσελγῶς, φορτικῶς, ἀσίμνος. indécemment, impudemment, effrontément.

Ἀδιαντροπία. » Ἀναιδεία, ἀναισχυντία, ἀσελγία, ἀπνομία, ἱταμότης, τὸ ἀνασευρμένον (ἀναιδὲς, ἱταμὸν, ἀπηρυθριακὸς κτλ.) τῶν τρόπων (τοῦ ἥθους). impudence, indécence, impudicité, effronterie.

Ἀδιάντροπος, ἡ, ον. (ἀπὸ τοῦ) » Ἀδιάτροπος ἢ Ἀδιάτρεπτος. » Ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτω στερέωσαν φυλακὴν, ἵνα μὴ, εὐροῦσα ἄνεσιν, ἐαυτὴν χρῆσθται. Γραφ. Σειράχ, Κζ'). » Ἀναιδής, ἀναισχύντος, ἀσελγής, ἀσίμνος, ἱταμός, ἀπονενοημένος, φορτικός. impudent, effronté, déhonté, indécent, impudique, dévergondé, ἴδ. καὶ Ἐστειπωμένος.

Ἀδιόφορετα, ἐπ. » Ἀλυσιτελῶς, ἀνωφελῶς, ἀκερδῆς, ἀσυμφέρως. inutilement, infructueusement, ἴδε καὶ Κακός (εἰς τὸ ||. Τοῦ κακοῦ).

Ἀδιόφορετος, ἡ, ον. » Ἀλυσιτελής, ἀνωφελής, ἀνόνητος. αὐσιτελής, ἀνωφελήτος

(Ξεν.), ἀκερδής, ἀσύμφερος. inutile, infructueux.

Ἀδιαφορία. » Ἀκηδία, ἀναληγσία. indolence, θ. indifférence.

Ἀδιάφορος, ἡ, ον. » Ὀλιγώρος, ὀλιγώρως ἔχων, ἀνεπιστρεφής τοῦ καλῆς ζήτης, ἀκηδής, ἀμελής, ἀρρῶντις. indolent, indifférent.

Ἀδιαφορῶ (» Τῶν δὲ ναυκλήρων ἀδιαφοροῦντων, διὰ τὸ μένειν αὐτοῖς τὸ ταχὲν ναῦλον ἐξ ἀρχῆς « Πολθ. ΔΑ, κβ', 10), β. ἄμ. » Οὐδὲν μοι διαφέρει, ὀλιγώρῳ, ὀλιγώρως ἔχω, οὐδὲν ἐπιστοίφωμα, κατωλιγώρῳ. ἀφροντιστέω, ἀμελέω, χαίρειν (μακράν χαίρειν) φησί, τὸ φροντίς ἱπποκλείδῃ (παρ.). il m'est indifférent, peu m'importe, je ne m'en soucie guère, je ne m'embarrasse pas.

Ἄδικα, ἐπ. » Ἀδίκως, παρὰ τὸ δίκαιον, παρὰ δίκην. injustement, iniquement, à tort.

Ἀδικία. » Ἀδικία, ἀδικοπραγία, ἀδίκημα, τὸ ἀδικεῖν. injustice, iniquité, tort.

Ἄδικος, ἡ, ον. » Ἀδίκος. injuste, inique. ||. ἔχω ἄδικον. » Ἀδικέω, ἀδικεῖν ὁμολογῶ. j'ai tort.

Ἀδικῶ, β. μετ. » Ἀδικέω, ἀδικοπραγέω. commettre une injustice, faire tort à.

||. παραπενοῦμενοι ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ ἔτι τάχα να' τοὺς ἀδίκησεν. » Ἐγκαλοῦντες τοὺς κρίμασιν, ὡς καταθεσθαυμένους (Πολύδ.).

Ἀδιόρθωτος, ἡ, ον. » Ἀνίκεστος, ἀδιόρθωτος, ἀνέπανόρθωτος, ἀμύτηκτος. irréparable, irrémédiable, incorrigible.

Ἀδοκίμαστος, ἡ, ον. » Ἀπείρατος (— σος), ἀδοκίμαστος, ἄγευστος. qui n'a pas été essayé (tenté).

Ἄδολος, ἡ, ον. » Ἄκρατος, ἀκραρῆνης, εἰλικρινής, ἀμύτης, ἀκατήλευτος, ἀνοθευτος, pur.

Ἀδούλευτος (ἀναφέρει τὴν λέξιν κατὰ τὴν αὐτὴν σημάτ. ὁ Πλού. ἐν λιβ. Ἀνέλιος), ἡ (κυρ. γῆ.), ον. » Ἀεργός, ἀνέργος, ἀγεώργητος. inculte. §. (κάθε ἄλλο πεζόγμ). » Ἀνέργατος, ἀκατήργατος, ἀδελήτος (κυρ. διὰ τὰ δέρματα). ἀλάξευτος (διὰ τὰς πέτρας). brut, qui n'a pas été traité (travaillé).

Ἀδρασκελιά, ἴδε Διασκελιά.

Ἀδρασκελῶ, β. μ. καὶ ἄμ., ἴδε Διασκελῶ.

Ἀδρακτά (χτά)κι. » Ἀτράκτιον. petit fuseau.

Ἀδράκτι (— γτι), ἐργ. (ἀντί) » Ἀτράκτιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ἀτράκτος (ὁ καὶ ἡ). fuseau. §. (ἡ ἀκτὴν τοῦ τροχοῦ). » Κνήμη. rayon,

rais, θ. gouljon (Γαζ.). §. (τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ καταρτιοῦ). » Πλακάτη, καρχήσιον. humo, θ. ἶδε καὶ Γάμπια (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀδραμίδα, ἶδε Ἀνδραμίδα.

Ἀδράχνω, ρ. μετ. » Δράττομαι, λαμβάνωμαι, ἐπιλαμβάνομαι. saisir, empoigner.

Ἀδρῶς, εἰά, ὅ, (ἀπὸ τοῦ) » Ἀδρός, ἶδε Τραχῦς.

Ἀδυναμία. » Ἀδρῶσις, ἀσθένεια, ἀτονία, ἀδράνεια, χαυνότης, χαυνώσεις. faiblesse, langueur, débilité.

Ἀδυνατα, ἐπ. » Ἀσθενῶς ἀτόνως, ἀδρανῶς, ἀρρώστως, ἀδολιγρῶς, χαυνῶς, ἐκλελυμένος. faiblement, avec langueur.

Ἀδυνατίζω, ρ. μετ. Ἀσθενῶ (Ξεν.), ἐξασθενίζω, ἀσθενῇ (ἄτονον) ποιεῖω, ἐκλύω, ἀμβλύνω, χαυνῶω, ἐκνευρίζω. affaiblir, atténuer, débilitier, causer de langueur. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀτονῶ, ἐκλύομαι, χαυνοῦμαι, ἐν(ἐπι)δίδωμι, ἀσθενῶς (ἀρρώστως, ἀτόνως, ἀδρανῶς) ἔχω, ἀμβλύνομαι. s'affaiblir, tomber en langueur.

Ἀδυνάτισμα. » Χαυνώσεις, ἐκλυσίς. affaiblissement, épuisement, atténuation.

Ἀδύνατος, η, ον. » Ἀσθενής, ἀρρώστος, ἀρρώστων, ἀρρώστως ἔχων, ἀτόνος, ἀνίσχυρος, ἀδολιγρῶς, ἀδρανῆς, χαυνός, ἐκλυτός, ἐκλελυμένος, ἀναλκις (ποιητ.). §. ἀμαυρός, ἀμυδρός. faible, défait, abattu, débile.

||. (τὸ οὐδ.) Ἀδύνατον, ἐπίρ. » Ἀμήχανον, οὐχ οἶόν τε, ἀνένδεκτον, ἀδύνατον. impossible, impraticable, infaisable. ||. ἀδύνατον ἢ α σ' ἀψῶσαι. » Οὐκ ἔστιν ὅπως (» Οὐκ ἔσθ' ὅπως) ἀπολειψθήσομαι (ἰσχυρομαι) σου.

||. ἀδύνατον ἢ α μὴ σε σκοτώσω. » Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ μὴ σε διαχρήσομαι. ||. ἀδύνατον ἢ α μὴ καταδικασθῇ. » Οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ ἀλῶναι. ||. τίποτε δὲν εἶν' ἀδύνατον εἰς τὸν θεόν. » Οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα (Εὐαγγ.).

Ἀδυνατῶ, ρ. ἀμ. αὐτοπ. ἶδε Ἀδυνατίζω.

Ἀεράκι. » Αἰρα. zéphyr, souffle (haleine) de vent, brise, θ.

Ἀέρας. » Ἀήρ, πνεῦμα. air. §. ἶδε Ἄνεμος.

||. αέρας λεπτός καὶ δροσερός. ἶδε Ἀεράκι. ||. εἰς τὸν αέρα. » Ἐναέριος, μετάρσιος, μετέωρος. élevé en l'air, aérien. ||. Σεγνῶω εἰς τὸν αέρα (μετ.). » Ψύχω, ἀνα(δια)ψύχω. ||. (ἀμ. αὐτοπ.) » Ψύχομαι, ἀναψύχομαι, ἀνα(δια)ψύχω ἑμαυτὸν. sécher ou faire sécher à l'ombre. ||. ὁμιλῶ (λέγω) λογαίαις τὸν αέρα. » Ἀνεμῶλια θάζω (ποιητ.). parler en l'air.

Ἀερίζω, ρ. μετ. » Ψύχω, ἀνερίζω (—ω), ἐξ(δι)ανεμῶ. éventer, aérer, donner de

l'air. §. (ἄφινω εἰς τὸν αέρα. κυρ. παῖγμα μολυσμένον). » Διαιερώ (Πλούτ. Συμπ. Περύβλ.), διανεμῶ. exposer à l'air, mettre à l'évent.

Ἀερίκος, ἡ, ὄν (κυρ. σπίτι) » Εὐπνοῦς, * περιπνεύμενος, εὐάερος. (καὶ κατὰ τινὰ τῶν διδυραμβοποιῶν) » Αερεβάτης μέγας σίκος. bien aéré. §. αερίκον (ὄνομαζον οἱ ἄπλοὶ τὸ ἄλλ. Εἰωτικόν, δαιμονιον, κτλ. Ὁ Ἀρμένιπουλος λέγει ὅτι ὁ Παφλαγὼν Μιχαὴλ ὀνόμασε καὶ ἐν εἶδος δούματος ὑπὲρ αερίκοῦ. » Περιμώτατος ὢν πρὸς τὴν » ἂν τις εἴπῃ καίαν, πᾶσαν ἐφυγεν ὅδον » ἀδικίας, προσβῆς ἐπέκεινα τῶν τελεσμάτων » τῶν διδόναι ἕκαστον τῶν χωρίων ὑπὲρ » αερίκοῦ, κατὰ τὴν ποιότητα καὶ ἰσχύον » αὐτοῦ.», ἶδ. Νεράϊδα καὶ Στοχεῖο.

Ἀετονόχη (εἶδος σφαυλίου, τὸ Τουρκ. παραμάκ-οῦζουμοῦ, ἢ μᾶλλον ἡ Γραδῖνα), πῶρ. » Δακτυλίτης (» Δακτυλῆς) σταφυλῆ (Πλίν.). espèce de raisin.

Ἀετόπουλον, π. » Ἀετιδεύς. aiglon.

Ἀετόπετρα (ἡ), (εἶδος λίθου), » Ἀετίτης. aëlle, pierre d'aigle.

Ἀετός, π. » Ἀετός. aigle.

Ἀζή(ζού)λευτος, η, ον. » Ἀζήλος, ἀζήλο-τύπητος, ἀζήλωτος, ἀνεπίφθονος. qui n'est pas digne d'envie, qui ne fait pas des jaloux.

Ἀζύματος, η, ον. » Ἀκατάμακτος, ἀζύματος. non pétri.

Ἀζύγιαστος, η, ον. » Ἀστάθμητος. qui n'a pas été pesé.

Ἀζωγράφιστος, η, ον. » Ἀγραπτος, ἀζωγράφητος. qui n'est pas peint.

Ἀζωστος, η, ον. » Ἀζωστος (—τος). qui n'a pas de ceinture.

Ἀηδόνι, π. » Ἀηδών (ἡ). rossignol.

Ἀθάνατος, η, ον. » Ἀθάνατος. ἀτελεύτητος, ἀνώλεθρος, αἰδῖος. immortel.

Ἀθαρτος, η, ον. » Ἀταφος, ταφῆς ἀμοιρος. privé de sepulture.

Ἀθεόφοβος, η, ον. » Ἀλιτῆριος, τὸν θεόν μὴ φοβούμενος. qui ne craint pas Dieu, scélérat.

Ἀθέρας (ἐκ τοῦ) » Αἰθήρ, (τὸ λεπτότατον, καὶ μεταφ. τὸ καλλήτερον, τὸ διαλεγμένον μέρος διαφόρων πνευμάτων, ἢ ἐκ τοῦ) » Οὐθαρ (» Οὐθαρ ἀρούρης, Πλ. I.). » Ἄνθος (τὸ), ἄντον, τὸ ἐπιδεκτον, ὅ, τι περ ὀφελος, ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον. l'étoile, la fleur, ce qu'il y a de meilleur d'excellent). ||. ἀθέρας τοῦ ἀλευριού, ἶδε Πασπάλη. ||. ἀθέρας τοῦ μαχαίριου, κτλ. » Ἀκμή, στόμωμα, ἀθήρ. fil.

Ἀθερίνη, ψ. » Ἀθερίνη (—να), (» Ἐκ τοῦ

ἀθερίζειν καὶ ἰχθύς ἡ ἀθερίνα εὖνικε λέγεσθαι· ἀθερίζεται γὰρ πῶς καὶ αὕτη διὰ τὸ εὐτελες· διὸ καὶ ἀτυχὲς ἰχθύδιον ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου [Βιβλ. II.] εὐρηται λεγόμενῃ, Εὐσταθ. ἰλ. Α. 261), θέρισσα (ἡ ἐλάχισσων), σαπερδὶς. atherine. epi. hepsel, joel.

Διδοῖλος (ἀπὸ τοῦ Ἀμφιδόλος, ὡς ἀμφοτέρωθεν θαλλόμενος, ὅθεν καὶ ὁ Ὀππιανός [Ἄλιευτ. Δ. 148—149] τὸν ὀνομάζει περιφραστικῶς): »Δίνω ἀμφιδόλῃν« (εἶδ. δικτύου), ἴδε Πεζόδολος.

Δθότυρον (ἀντὶ Ἀνθότυρον). »Ἀνθίνας, κατὰ τὸν Ησυχ., ὁ προσφάτως συνθεθειμένος τυρός«, ἴδε Χλωροτύρι.

Ἀθῶς, α, ον. »Ἀνέγκλητος, ἀντίτιος, ἄθῳρος, ἀνέγκλητος, ἀνεύθυνος. innocent. §. ἴδε Ἀπλός.

Ἀθῶνω, ρ. μετ. »Ἀφίημι, (ἀπαλλάττω — ττω, ἀπολύω) τῆς αἰτίας (τοῦ ἐγκλητήματος), ἄθῶω (μεταγ.). absoudre, disculper.

Αἱ! μόρ. (πολυσήμε.). »Αἱ! ἐα! εἶα! he! ||. αἱ! καὶ ἵνα ἐδίδεν ὁ θεός!« Αἱ γὰρ δὴ τοῦτο θεοὶ ποιήσκειν! ἴδε καὶ Ἄμποτε.

||. αἱ, κακόμερι! »Αἱ, τῆλιν (Ἀριστοφ. Πλ.)! ἴδ. καὶ Ἀ, καὶ Ε.

Αἶγα (— γγα), ἀνθ. (ἡ κίτρινη δενδροῖα), ἴδε Δενδροῖα.

Αἶμα. »Αἶμα. sang. §. (συνεκδ. ἡ) Φλεβοτομία, αἱμάξις (Ἀρετ.). suignée, θ. || παίρνω αἶμα, ἴδε Παίρνω. ||. τὸν ἔλθεν αἶμα. »Ἡμορράγησεν, αἱμορραγία αὐτῷ ἐπεγενέτο. ||. ὅτι σφαματὰ τὸ αἶμα (ἱατρ.). Ἰσχυαῖον (φάρμακον). qui arrête le sang.

Αἱματοστάτης (προφ. κοιν. ἡματοστάτης), πέρ. πολὺτ. »Αἱματίτης καὶ Αἱματίτης (λίθος). (εἰς τὸν Διοσκορ. εὐρίσκεται ἐσφαλμένος Αἱμοστάτης, ἀντὶ) Αἱμοστάτης (λίθος εὐρισκόμενος ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ, ὃ οἱ χρυσόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ σιλοῦν (καὶ ἄλλος προστίθ.) χρησίμος δέ ἐστιν ἐπιληπτικὸς καὶ αἱμορραγίας γυναικείας.« hematite, θ. Jasper sanguin.

Αἱματοχυσις. »Φόνος, σφαγή. effusion de sang.

Αἱματώδης, ισσα, ικον. »Αἱματώδης, πολυαἶμος, πολυαἱματος, πολυαἱμων, ἐναιμος, αἱματικός. sanguin.

Αἱματωμένος, η, ον. »Ἡμαγμένος, αἱμοσταγής, αἱμοφυρτός, ἐναιμος, διαίμος. ensanglanté, saignant, sanglant, saigneux.

Αἱματώνω (προφ. κοιν. Ματόνω), ρ. μ. »Αἱμάσσω, αἱματώνω (— ἴζω), αἱματι χραίνω (μολύνω). ensanglanter. §. ρ. ἄμ. καὶ ἀπρ.

»Αἱμορράγῃω, αἱμορροῖω. saigner. ||. ἡ μῦθ' ἡ μῦθ' του. »Ἡμορράγησεν, ἀπὸ ῥινῶν ἔραξεν, αἱμορροία αὐτῷ κατὰ τὰς ῥίνας ἐπεγενέτο. le nez lui saigna.

Αἱμοπότης. »Αἱμοδόρος, αἱμοχαρής, αἱματοχαρής. sanguinaire, altéré de sang.

Αἱρετοκρισία. »Ἐπιτροπή (Θκδ. Ε, 31), δίκιτα. arbitrage, jugement par compromis. ||. ἀπέρυγαν (ἔδεν ὑπήκουσαν εἰς) τὴν αἱρετοκρισίαν. »Ἀνήκαν τὴν ἐπιτροπὴν, »Οὐκ ἐνέμειναν τῇ ἐπιτροπῇ (Θκδ.). ils déclinerent l'arbitrage.

Αἱρετοκριτής. »Δικιτητής. arbitre. ||. ἔδεν θέλεις ἵνα διορίσης αἱρετοκριτὴν τὸν (δεῖνα); »Οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις (Κλεινία)«; Ξενοφ. ||. διορίσθησαν αἱρετοκριταὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι. »Τῆς δίκης τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτραπέισιν (Θκδ.).«

Αἰσχροκέρδεια. »Αἰσχρὸν κέρδος, αἰσχροκέρδεια, ὁ ἀπὸ τῶν αἰσchrῶν χρηματισμός. eseroquerie.

Αἰσχροκερδής. »Αἰσχροκερδής, ὁ ἀπὸ τῶν αἰσchrῶν κερδαίνων. escroc.

Αἰτία. »Αἰτία. cause, θ. sujet, motif, raison, θ. matière, θ. || διότι κ' ἐκεῖνος ἔδεν αὐξῆσε τόσον ἐξ αἰτίας τῆς ἀνδρίας του, ὅσον ἐξ αἰτίας τῆς ἐδικῆς ἡμᾶς ἀμελείας, ἴδε Ἀπό. ||. ἡ διαφορά τῆς μυρωδιᾶς καὶ τῆς θωριᾶς τῶν τριανταφύλλων εἶν' ἐξ αἰτίας τῶν τόπων. »Ἡ εὐσμία καὶ ἡ εὐχρία τῶν ῥόδων παρὰ τοὺς τόπους ἐστὶ (Θεόφρ.).« ||. ἔδεν ἐφαίνετο ἐξ αἰτίας τοῦ θουνού. »Οὐ κατάδηλος ἦν ὑπὸ τοῦ ὄρους (Θκδ.).« ||. εὐρίσχω αἰτίαν, ἴδε Εὐρίσχω καὶ Προφασίζωμαι. ||. χωρὶς χάμμιαν αἰτίαν. »Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως.

Αἰώνια, ἐπ. »Αἰωνίως, εἰς αἰῶνα, αἰδώς, δι' αἰῶνα, τὸν εἰς χρόνον (Πλάτ.). éternellement, perpétuellement.

Αἰώνιος, α, ον. »Αἰώνιος, αἰδώς, τῷ παντὶ αἰῶνι συμπαρεκτεινόμενος. éternel, perpétuel.

Ἀκαθάριστος (ἀντὶ) »Ἀκαθάρσιος, ἴδε Καθαρίζω.

Ἀκακος, η, ον, ἴδε Ἀπλός.

Ἀκάλεστος, η, ον. »Ἀκλητος, ἀπαράκλητος, αὐτόκλητος. qui n'a pas été invité. ||. καὶ καλὸν τὸν Χ. διότι κηρὼν ἔδεν τὸν καλέσω, θὰ ἔλθῃ ἀκάλεστος. »Καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα· κηρὼν γὰρ μὴ καλῶ, ἄκλητος ἦξει (Ἀπολλοδ. Καρύτ. παρ' Ἀθην.).«

Ἀκαματεύω, ρ. οὐδ. »Οκνεώ, ἀμελέω, ῥαθυμέω, mener une vie fauveante, (οἶκ.) s'accagner.

Ἀκαμάτης (ὁ Τούρκ. Τευπέλης), ισσα, ικον. »Οκνηρός, ῥαθυμός, ὀκνός (Ἀριστοτ.).

paressenz, oisif, fainéant, négligeant, esnard.

Ακαματωσύνη (Τουρκ. Τεμπιλιά), ἴδε Ἀμύλια.

Ἀκαπνον (μέλι κυρ.). » Ἀκάπνισον (Στράβ. θ'), ἄπυρον (Λουκ.). miel de goutte ou vierge.

Ἀκαρπος, η, ον. » Ἀγονος, ἄκαρπος, ἄφρορος. stérile, ingrate (γῆ κυρ.), infertile, infructueux, infécond.

Ἀκατάδεκτος, η, ον. » Ὑπερόπτης, ὑπεροπτικός, ἀγερωγός. dédaigneux, altier.

Ἀκατάδεξια. » Ὑπεροφία, ἀγερωχία, τὸ ὑπεροπτικόν (ἀγέρωχον) τῶν τρόπων. δόλαιον. || με ἀκατάδεξιαν, (ἐπὶ). » Ὑπεροπτικῶς, ἀγερωγῶς. dédaigneusement.

Ἀκαταίεστα, ἐπὶ. » Μηδὲν ὑπέντι τῆς τιμῆς, μηδὲν ὑποτιμῶντι. sans rabattre (pas un sou, pas un liard) du prix.

Ἀκατακάθιστος (μὴ κατακαθισμένος, κατασταλαγμένος), η, ον. » Ἀκατάστατος.

Ἀκατάπαυστα, ἴδε Ἀδιάκοπα.

Ἀκατάπαυστος, η, ον, ἴδε Ἀδιάκοπος.

Ἀκαταστασία. » Τὸ εὐμετάβολον (παλίμβουλον, ἀσάθμητον, ἀβέβαιον, ἀσάτον) τοῦ ὄντος, εὐχέρεια, περπέρεια καὶ περπερία, παλίμβουλι. inconstance, ἴδε καὶ Ἀταξία.

Ἀκατάστατος, η, ον. » Ἀστατος, ἀσάθμητος, ἀτάκης, ἀβέβαιος, εὐμετάβολος, εὐχέρης, εὐμετάδελτος, παλίμβου(δ)λος, πέροπερος, ἀκατάστατος. » Ἐν τοῖς κατασκευαῖς καιροῖσι εὐσταθέες καὶ εὐκρινέστατοι αἱ νοῦσοι, ἐν δὲ τοῖσι ἀκαταστάτοις, ἀκατάστατοι καὶ δύσκριτοι, ἡ ἱππικ. » Ἀνθρώπος ὄντης, ἀσάθμητος, πετόμενος, ἀτέκμαρτος (Ἀριστοφ.). inconstant, incertain, volage, variable, ἴδε καὶ Περβόλ., Ἀστατος καὶ Ἐλαφρόμαλος.

Ἀκατηγόρητος, η, ον. » Ἀμεμπτος, ἀμώμητος, ἄκωμος, ἀνεπίληπτος, ἀνέγκλητος, ἀδιάδελτος, ἀνέμεστος, irréprochable, irrépréhensible.

Ἀκατοίκητος, η, ον. » Ἀοίκητος. inhabité, inhabitable, ἴδε καὶ Ἐρημος.

Ἀκέρηος (ὁ ἄλλ. Ὀλάκερος), α, ον. » Ἀκέραιος, ὅλος, ἐλκλήρος. entier, qui est en son entier, tout entier, complet, total. || Ἐν ἄρῃ ἀκέρηον. » Παρατίθηναι ὁλοσχερῆ ἄρῃ εἰς μέσον (Δίφιλ. παρ' Ἀθην.). ἴδε καὶ Ἀπείρακτος καὶ Σωστός.

Ἀκίνητος, η, ον. » Ἀκλόνητος, ἀσάλευτος, ἀκίνητος, ἀμετακίνητος, ἀκράδαντος, ἀδιάσειστος, ἀστερής. immobile, immuable. || οἰκίω ἀκίνητος. » Ἀκινήτω, ἀκί-

νήτω (Ἀριστοφ.), ἀτρεμίω, — ἴω. rester immobile (sans mouvement).

Ἀκούμπισμα. » Ἐρείσις, στήριξις στήριγμος, τὸ ἐρείδεσθαι (ἐπιστηρίζεσθαι). l'action d'appuyer (ou) de s'appuyer.

Ἀκούμπιστῆρι. » Ἐρείσμα. στήριγμα. appui, accouder, accolloir, ἴδε καὶ Στύλωμα.

Ἀκούμπω (ἀπὸ τοῦ λατιν. accumbo. » Ἀκούμπω, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις τὸ ἀναπίπτω, ὅθεν καὶ τὰ Ἀκούβιτα, « Γλωσσάρ.), ῥ. μετ. » Ἐρείδω (» Ἐρείδω δὲ, τὸ ἀκουβίζω, « Σουίδ.), προσερείδω. appuyer, adosser, ἴδε καὶ Στυλόν. ῥ. ἄμτ. » Ἐρείδομαι, στήριζομαι, σκηρίπτομαι, ἐπερείδομαι, ἐπικέκλυμαι. appuyer, s'appuyer. || ἀκούμπω μὲ τὸν ἀγκῶνα. » Διαγκωνίζομαι. s'accouder.

Ἀκλάδευτος, η, ον. » Ἀκλάδευτος. (vigne) qui n'a pas été taillée.

Ἀκληρος, η, ον, ἴδε Ἀτεκνος.

Ἀκλουθον(άντι Ἀκλουθον). » Δευτέρην (ἀπ' ἐδῶ ἐπλάσαν αἱ γυναῖκες τὸ δευτέρι), δεύτερον, ἀμνίον καὶ ἀμνιον, χόριον, ὕστερον. arrière fais, délivre, sécondine, θ. chorion.

Ἀκλωστος, η, ον. » Ἀκλωστος. qui n'a pas été tordu (eu filant).

Ἀκοή. » Ἀκοή. ouie, θ. ||. ἔχω ἐξ ἀκοῆς. » Ἦκουσται μοι, πυνθάνομαι ἀκοή. j'ai oui dire, je sais par oui-dire.

Ἀκολουθία (ἐκκλησ.). » Τελετή, ἱεροτελεστία, ἱεροπραξία, ἀγιστεία, λατρεία. service, office, cérémonie, θ. bréviaire.

Ἀκολουθῶ, ῥ. ἄμ. » Ἐπομαι, ἀκολουθεῖω, παρακολουθεῖω, στοιχείω, ὀπιδέω, ἔχομαι. suivre. || οἱ περὶ τοῦ τοῦς ἀκολουθοῦσαν. » Τὸ ἐχόμενον περὶ αὐτῶν (Ξεν. Ἑλ. Ε.). » ||. ἀκολουθεῖω τὴν οὐρίαν μου (τὸν δρόμον μου κτλ.). continuer, roulesuivre. ῥ. ἄπρ. » Συμβαίνει, γίγνεται, ἐγγίνεται, ἀκολουθεῖ (» Ἀφ' οὗ καὶ λοιμικαὶ νόσοι πολλὰς ἐκκολούθησαν, « Στράβ. Γ'). arriver, ensuivre, ἴδε καὶ Τυχαίνω. ||. γίγνῃ μὴ μᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλην φρονέω τὸ ἴδιον. » Ἰνα μὴ αὖθις ἡμῖν τοιοῦτον ἐγγίγνῃται (Πλάτ. Πολ.). » ||. ἀκολουθήσῃ φροτοῦν. » Χειμῶνις δ' ἐπιγενομένου. une tempête étant survenue. ||. κύριε, τί ἀκολουθήσῃ, ποῦ θὲ φανῇς μόνον εἰς ἡμᾶς, καὶ ὅχι εἰς ὅλον τὸν κόσμον; » Κύριε, τί γέγονεν, ὅτι ἡμῖν μέλει; ἐμφανίζῃν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ (Εὐαγγ.). »

Ἀκόμη (προσ. κοιν. Ἀκόμα), ἐπ. (χρον.). » Ἐτι. ῥ. εἰπεί, πο, ἀκόμη (» Καὶ τὰ μὲν

σκειυόμενος καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν δίδωσιν. Σενωρ. Οὕτως ἐπρωρίζετο ἀκούε, καὶ εἰς τὸν κερὸν, φαίνεται, τοῦ Πτωχοπροδόμου: «Εἰκείνος ἔχ' εἰς τὴν Μονὴν κἀν δεικνέντε χρόνους, » Καὶ σὺ ἀκμὴν οὐκ ἐπλήρωσας ἐξάκμηνον ἀπ' οὐλῆς, Α, 65, 66). encore.

||. 'δὲν ἦλθεν ἀκούη. » Οὐ πω ἐλήλυθε. ||. 'να μὴν ἔλθῃ ἀκούη. » Μὴ πω ἦκειν. ||. 'δὲν εἶχαμεν ἀκούη φθόχῃ εἰς τὴν Τριζήνα, καὶ μᾶς πιάνει μιὰ ἀβρόστια. » Οὐκ ἐβημεν εἰς Τριζήνα ἐλθόντες, καὶ νόσω καταλαμδόμεθα. a peine arrivés à Trézène, nous fumes assaillies par une maladie. §. (μόρ. προσθ.) » Προσέτι, πρὸς δ' ἐτι, πρὸς (ἐν συνθέσει). de plus, encore, aussi, outre, en outre. ||. διότι λέγει ὅτι τὸν χρειάζονται (ἥ ὅτι χρειάζεται) ἀκούη καὶ ἄλλα χρήματα. » Φησι γὰρ προσδεῖσθαι χρημάτων. ||. ἂν ὅμως θέλετε 'να μ' ἐρωτήσετε καὶ (δὲ) ἄλλο τι ἀκούη. » Εἰ δὲ δεῖ τι προσπυθίσθαι (Κέδ.). α. ||. ἀπ' οὗ 'τούς διδύναι χρήματα, 'να 'τούς γνωρίζουν καὶ χάριν ἀκούη. » Χρήματα διδόντας καὶ χάριν προσεῖδέναι (Πλούτ.). α. §. (ἐξαιρ.). » Ἄλλως. d'ailleurs, ἴδε καὶ ἔξω.

Ἀκόνι (τῶ). Ἀκόνη (ῥ), θηγάκη, θήγανον, Ναξία λίθος. pierre à aiguiser, queue.

Ἀκονίζω, ῥ. μετ. » Ἀκονῶ, θήγω, στομῶ (κυρ. διὰ τοῦ γάλυτος). aiguiser, passer, affiler. §. (αετακ.) ἀκονίζω τὰ δόντια μου, ἴδε Ἀνοίγω (τὴν ὄρεσιν).

Ἀκόνισμα. » Ὀψῆς, ἀκόνισσις, ἀκόνημα. aiguïsement.

Ἀκονισμένος, ἡ, ον. » Τεθιγμένος, ἡκονημένος, ἐστομωμένος, εὐθηκτος. aiguïsé, ἴδε καὶ Κοπτερός.

Ἀκονῶ, Μ. ἦσω, = Ἀκονίζω.

Ἀκοπάνιστος, ἡ, ον. » Ἀπτεῖστος, ἄκωπος. qui n'a pas été pilé.

Ἄκωπος, ἡ, ον. Ἀτρητος. qui n'a pas été coupé.

Ἀκοκίνιστος, ἡ, ον. » Μὴ διασησημένος, ἀκοκίνιστος. qui n'a pas été sâssé (tamisé, criblé).

Ἀκουμπῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀκουμπῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ).

Ἀκούραστος (ἐκ τοῦ Ἀκόρεστος), ἡ, ον. » Ἀκάματος, ἄκωτος. infatigable.

Ἀκούρδιος, ἡ, ον. » Ἀνειμένος, κεχαλασμένος, μὴ ἐνταταμένος. qui n'a pas été hanté (monté).

Ἀκούρευτος (Διὸ καλοῦνται οἱ μὲν χειρῶμενοι Κουρῆτες, οἱ δὲ ἀκούρευτοι Ἀκαρναῖες; Στέφ. Βυζ.), ἡ, ον. » Ἄκωτος. qui n'a pas été tondue.

Ἀκούρευτος, ἡ, ον. » Ἀσώλητος, ἀπέρητος, ἄσολος. qui n'a pas été pillé.

Ἀκουσμένος, ἡ, ον. ἴδε Ἐξ ακουσμένος.

Ἀκουσά, ἐπ. (τὸ μεταχειρίζομαι μάλλον εἰς τὴν φράσιν: » Ἐχω [Τὸ ἔχω] ἀκουσά), ἴδε Ἀκοή.

Ἀκούω, ῥ. μετ. » Ἀκούω (μὲ γενικὴν, ὅταν ὁ λόγος ἦναι δι' ἐμψυχον, μὲ αἰτιατικὸν δι' ἄψυχον), ἀκοαύμαι, δικκούω, ἐνωτίζομαι, ἐνηχέομαι, ἀκουτίζομαι (Γραφ.). écouter, entendre, ouïr. ||. τὸ ἀκουσά μὲ τ' αὐτιά μου (ἦ) μὲ τὰ ἰδιά μου τ' αὐτιά. » Αὐτῆκος ἐγενόμην τοῦ πράγματος. ||. 'δὲν εἶνε κάποιος ὁ, που 'να μὴ ἀκουσεν. » Οὐδεὶς ἐστὶν ἀνῆκός. ||. ἀπὸ ποιὸν τὸ ἀκουσας αὐτό; » Τόδε τίνων δικκήκος (Πλάτ.); ||. ἀκούη 'δὲν ἀκουσα τὸν κακόν σου τὸν λόγον' (ἀκούα κακὸν λόγον ἀπὸ τοῦ στόμα σου 'δὲν ἀκουσα), (ερσ. ἀπαράλλακτος με τοῦ Ὁμήρου τοῦ: » Ἀλλ' οὐ πω σευ ἀκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηνον (Ὁμ. Ἰλιάδ. Β. 767.). ||. πλησιάζας ἐπιπρος εἰς διάστημα ὅσον (ὡς αὐ) 'να ἀκούηται ἡ φωνή. » Προτιππεύσας εἰς φωνῆς ἀκοήν. ||. ἀκούονταν φωναίς. » Κραυγὴ προσέπιπτε. des cris se faisaient entendre. §. (μετφρ.). » Ἀκούω (αὐτοῦ ἀκούσεσθαι, « Γερρ. » Τούς Λακεδαιμονίους εἵθισεν ἡμῶν ἀκουεῖν, « Δημοσθ.), ὑπακούω, ἀκουτίζω (Ἀριστ.), ἴδε καὶ Ἰποτάσσω. ||. 'να ἀκούης τὸν μεγαλῆτερόν σου. » Πρεσβυτέρῳ πεισέον (ὑπακουστέον). §. ἴδε Μαθίνω. §. πῶς ἀκούεσαι; ἴδε Ὀνομάζω.

Ἀκρανήτικος, ἡ, ον. » Κρανῖνος καὶ Κρανῖνος, κράνειος. fait de bois de cornouiller.

Ἀκρανήξ, δ. » Κρακνία (—ία). cornouiller, cormier.

Ἀκράνι, κ. » Πίτταξ — υος (ῥ), κράνιον (Θεοφρ.) καὶ κράνειον, κράνον. cornouille, U. corniole, θ.

Ἀκράτητος, ἡ, ον. » Ἀκάθεκτος, ἀκατάσχετος, ἀκράτητος. qu'on ne peut arrêter (retenir).

Ἀκρη. » Ἀκρον, ἄκρα, πέρας, ἔσχατα (τὰ), ἔσχατιά. bout, extrémité. ||. μὲ τὴν ἀκρὴν τοῦ δακτύλου. » Ἀκροθιγῶς, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ. ||. εἰς ταῖς ἄκρας τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. » Εἰς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας (Θκδ.). α. ||. ἐβούθησαν ταῖς ἄκρας τῶν σπαθίων 'τους. » Καὶ τὰ ἔξω ἄκρα βάψαντες. ||. ἐκτισαν ἕνα κἄστρον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κρημνοῦ. » Φορύριον ἐκδομήσαν ἐπ' ἄκροις τοῖς κρημνοῖς. ||. ἐβάνει ἀπὸ τὴν μίαν ἀκρὴν ὡς τὴν ἄλλην. » Διαταίνει ἀπὸ πέραςτος εἰς πέρας. ||. ἡ ἀκρη τῆς ἀντένας. » Ἀκροκέραιον' ἡ — τοῦ δακτύλου.

»Ακροδακτύλιον ἢ—τοῦ ὀμφαλοῦ. »Ακρομ-
φάλιον καὶ Ἀκρόμφαλον ἢ—τῆς ψουσούνας.
»Ακροφύσιον (καὶ ἄλλαι πολλαὶ λέξεις σχη-
ματίζονται παρμοίως, ἴδε καὶ Κορυφή). ||
σχισμένος εἰς τὴν ἄκρην. »Ακροσχιδής. || ἡ
ἄκρη τοῦ αὐτιοῦ καὶ τοῦ συκωτιοῦ. »Ασθός.
lobe. || ἡ ἄκρσις τοῦ κόμβου ἔδεν ἐφαί-
νονταν. »Καὶ τὰς ἀρχὰς τυφλὰς εἶχεν ὁ σύν-
δεσμος (Πλούτ. Ἀλέξ.). || ἄκρη λίμνης
(ποταμοῦ, κτλ.), ἴδε Ὀχθος. || ἀρμενίζω
ἄκρη-ἄκρη. »Παραπλέω. coloyer.

Ἀκριβά, ἑπ. »Πολυοῦ. cher, chèrement.

Ἀκριβαίνω, ῥ. μετ. »Ἐκ(»Ἐπι-»Ανα-)τι-
μάω, ἐπιτιμῶ (συνίστημι) τὰς τιμὰς(»Συνισ-
τὰς τιμὰς τοῦ σίτου. Δημοσθ.), τιμιουλ-
κίω. enchérir, renchérir, hausser le
prix. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἄνα(»Συν-»Ἐπι-)
τιμάσμαι, ἐπιτείνωμαι (συνίσταμαι) τῇ τι-
μῇ, ἄξιος γίνομαι. enchérir, renchérir,
hausser, monter. || ἀκριβαίνει (ἀκριβαι-
ναν) τὸ σιτάρι. »Συνετιμύθη τὰ περὶ τὸν
σίτον.

Ἀκριβεῖα. »Ἄνα(»Ἐπι)τίμησις. cherté,
rencherissement. §. Φειδωλία, μικρο(σμι-
χρο)λογία, ἀνελευθερία, ἀκριβεῖα (Πλούτ.
Περικλ.). lésine, θ. parcimonie.

Ἀκριβοθήρητος, η, ον. »Ἀπρόϊτος, δυσ-
πρόσδοτος, δυσέντευκτος, δυσπρόσιτος. in-
visible.

Ἀκριβος, ἡ, ὄν (πρᾶγμα). »Τίμιος, ἄξιος,
πολυτελής, ἐπιτετιμημένος, ὑπερτίμιος.
cher, conteux, ἴδε καὶ Πολύτιμος. §.(ἄν-
θρωπος) »Φειδωλός, μικρο(σμιχρο)λόγος, ἀ-
νελεύθερος. chiche, parcimonieux, ἴδε καὶ
Ἐξηταβελόνης καὶ Φιλάργυρος.

Ἀκριδα, ἑντ. »Ἀκρίς (ἡ). sauterelle, θ.
(ἐν ἄλλο μικρότερον εἶδος) criquet, ἴδε καὶ
Βροῦκος.

Ἀκρινός, ἡ, ὄν. »Ἰσχατος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ
κτλ.) ἐν τῷ ἄκρῳ, ἀκραίος. qui est à l'ex-
trémité.

Ἀκρογαλιὰ, ι »Παρχλία, ἡϊὼν (ἡ), αἰ-
Ἀκροθαλασσία | γαλιός, ἀκτὴ, ῥηγμίν.
rivage, côte, θ. bord.

Ἀκροπρεπίδια (τὰ πρισραπτόμενα διὰ
στολισμὸν εἰς τὰ φορέματα, ἡ Γκαρνιτού-
ρα, ὁ Φελμπαλᾶς, κτλ.). »Περίκπτον, ἄρ-
τημα, στολὴς, λῆρος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.).
garbature, θ. pretentaille, θ. falbalas,
bonnes grâces (κυρ. τοῦ κρεδβατιοῦ).

Ἀκροῖμι (δυναμίζουν ἢ γυναικες πάθος τι
τῶν νηπίων [ἴσως ἐκ τοῦ Acumen, λέ-
ξιν τοῦ παρακμάσαντος Δακτισμοῦ, συνώ-
νομον τοῦ Acredo, Acrimonia], διότι πι-
άνονται ἢ πλᾶταις τῶν, δηλ. τὰ ἀκρῶ-

μιά τῶν). »Ἀκρώμια (, αὶ κατακλείδες, λέ-
γει ὁ Ησύχιος).

Ἀκτίνιστος, η, ον. »Ἀκ-ένιστος, ἀθερά-
πτωτος (ἀτμῆλπτος, αὐχμῶν, αὐχμηρὸς)
τὴν κόλυν. qui n'a pas été peigné.

Ἀκτίνα. »Ἀκτὴς καὶ ἀκτίν. rayon.

Ἀλαδανιά, ψ. ἴδε Λαδανιά.

Ἀλάδανος, ἱατρ. ἴδε Λάδανος.

Ἀλάθευτος, η, ον, ἴδε Ἀλάνθατος.

Ἄλαλος (μόνον εἰς τὴν φρσ. Ἄλαλος καὶ
ἄφωνος), η, ον (Ὁ Δουκάγγ. ἐσημείωσεν ἐκ
τινος Ἰατροσοφίστου): »Ἄλαλον εἰς μαστρα-
πᾶν, (ὅπου λέγεται οὕτω τὸ ἄλλως Ἀμίλη-
τον νερόν, τὸ ὅποιον ἀρύνεται διὰ νυκτός
καὶ μεταφέρουσι, μηδὲν λαλοῦντες, μετα-
χειρίζονται δὲ πρὸς κληρονομίους καὶ ἄλ-
λας μαντίας). »Ἄφωνος, ἄλαλος. privé de
la voix.

Ἀλάνθατος, η, ον. »Ἀνκαρτήτος, ἄ-
πταιστος, ἄπτατος, ἀσφαλής, ἀδιάπται-
στος. qui ne commet pas des fautes,
qui ne se trompe jamais, infaillible, im-
manquable.

Ἄλας (τὸ). »Ἄλας-ἄλως (ὁ), (συννηθέστερον
εἰς τὸ πληθυντικόν, οἱ ἄλας. sel. || ἄλας
Βλάχικον (διότι εἰς τὴν ΚΠ. φέρεται συνή-
θως ἀπὸ τῆς Βλαχορολαδίας). »Ἄλας τὸ
ὀρυκτὸν (ἐλέγετο καὶ Γάγγρινον καὶ Καπ-
παδοκικόν καὶ Οὐγγαρικόν). sel gemme. ||
ἐψάχαμεν ψωμί καὶ ἄλας μαζῇ, (φρσ. παροιμ.).
»Ἄλῶν καὶ τραπέζης κεκοινωνηκότες. || ἐ-
ψάχαμεν τόσα χρόνια ψωμί καὶ ἄλας μα-
ζῇ. »Τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνον τῶν
ἄλῶν συγκατεθροκότες μέδμενον (Πλούτ.). »
Ἄλατρεόν, ἄγγ. »Ἄλοδοχον (ἀγγεῖον), ἄ-
λοδοχεῖον, ἐξῆσθατος. salière, θ. saloir.

Ἀλάτι (ἐκ τοῦ) Ἀλλάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἄλας-ατος.

Ἀλατίζω, ῥ. μετ. »Ἀλίζω, ἄλσι πάσσω,
ἄλσιν ἀρτώω. saler. §. saupoudrer.

Ἀλάτισμα. »Ἀλισμός. §. ταριχεία (κυρ.
τὸ πάστωμα). salage, salaison.

Ἀλατισμένος, η, ον, καὶ

Ἀλατιστός, ἡ, ὄν. »Ἀλίπατος, ἡλισμένος,
ἄλιστος (Στρεβ. Δ' δ'). salé.

Ἀλέθω, ῥ. μετ. »Ἀλήθω, ἄλέω, ἄλευρο-
ποιέω. moudre.

Ἄλειμμα (τὸ πρᾶγμα). »Στέαρ-ατος (τὸ),
(»Πιμελή δὲ καὶ στέαρ διαφέρουσι ἀλλή-
λων. Τὸ μὲν γὰρ στέαρ ἐστὶ θραυστὸν πάν-
τη, καὶ πήγνυται ψυχόμενον ἢ δὲ πιμελὴ
χυτὴν καὶ ἀπηκτον». Ἀριστ. Ζ. Γ'. 13.).
suif, ἀκούω (κυρ. τοῦ χροῖου). §.(ἡ πρᾶ-
ξις). »Ἄλειμμα, ἄλειψις, χρίσις. l'action
d'oindre. || Ἄλειμμα τοῖχου (Τουρκ. σου-
βάδισμα), ἴδε Ἀσέστωμα.

Ἀλειωρατένιος, α, ον. »Στεάτινος. fait de suif.

Ἀλειμματοκέρι (κερί ἀπὸ ἁλείμματος). »Λαμπάς (στεατίνη, στεάτος πεποιημένη). chandelle de suif, θ.

Ἀλείφω, ῥ. μετ. »Χρίω, ἀναχρίω, ἀλείφω, ὑπ(ἐπ)αλείφω. oindre, enduire. || Ἀλείφωμαι μετ. μυροδιδάς. »Μύροις ἀλείφωμαι (καὶ μυρολεκτ.) Μυραλοιφέω, -ομαι, μυρίζομαι, μύροις χρίομαι. || ἀλείφω τοῖχον (Τουρκ. σουσαδίζω), ἴδε Ἀσβεστόνω.

Ἀλεπού (ἀπὸ τοῦ Ἀλώπεξ, ἡ ἀλώπηξ, κατὰ τὸν Ησύχ.), ζ. »Ἀλώπηξ-εκος, κερδῶ (ποιητ.). renard. || ὅσα δὲν εἰσὶν ἡ ἀλεπού, τ' ἀφίνει κρεμαστάρια, (παροιμ.). »Ὀμφακὲς εἰσι. comme le renard des mûres.

Ἀλεσμη. Ἀλετος (ῥ). moulage, mouture, θ.

Ἀλεστικόν. »Ἀλεστρον (πλθ.). mouture, θ.

Ἀλέτρι, ἐργ. »Ἄροτρον. charrue, θ. §. εἰς τῶν ἀστερισμῶν, ἴδε Πούλεια.

Ἀλετροπόδι (τὸ χερί τῆς ποδάρης τοῦ ἀλετροῦ). »Ἀροτρόπους (Γραφ. Κριτ., Μ' ὅλον ὅτι τὸ ἐξηγοῦν ἴνις, δὲν ἡξέωρο διατί), ἴδε καὶ Χειρίδα. §. »Ἀλετροποδίων (ἔνομα ἰδιωτικῶν τοῦ ἀστερισμοῦ ὀρίωνος, Ἀνώνυμ. Σχολ. Ἀράτ.), Πρδλ. Πούλεια.

Ἀλευθέριος (κυρ. σκλάβος), η, ον. »Ὁ τὴν ἐλευθερίαν ἐσαεὶ ἀφρημένος, ὁ τῇ δουλείᾳ συναποθνήσκουμένος, ὃν οὐκ ἂν τις λύσαιτο, ἀεΐδουλος. esclave à perpétuité.

Ἀλευκαστος, η, ον. »Ἀγναμπος καὶ ἄκναμπος (-απτος, -αφος). qui n'a pas été passé par les mains du foulon.

Ἀλευρᾶς. »Ἀλφίταμοιβός (Ἀρίστοφ.), ἀλφιστοπώλης (ὁ Φρύνιχος δὲν τὸ ἐγκρίνει), ἀλφитеύς, farinier.

Ἀλευρι. »Ἄλευρον (κυρ. τοῦ σιταριῦ), ἄλφιστον (κυρ. εἰς τὸ πλθ. τοῦ κριθαριῦ). farine, θ.

Ἀλευριά (τὸ Τουρκ. Κουρκουτί). »Ἀθάρα καὶ Ἀθήρη (ἡ ἐψημένη σεμίδαλις, «Εὐσταθ. Ὀδυσ. Α. 127.), πόλως, πόλως καὶ βόλφος, ἄλευρον ἐφθόν (Ἰπποκρ.), ψύστη, ψυστή μάζα. bouillie, θ.

Ἀλευρικόν (τὸ κόσκινον τοῦ ἀλευριῦ), ἴδε Σηττα.

Ἀλευροπάζαρων (τὸ). »Ἀλφιστοπωλητήριον, ἀλφιστοπωλεῖον. marché à la farine

Ἀλευρόνω, ῥ. μετ. »Διαλφιστός, ἀλεύρος (ἀλφίτος) πάσσω (διαπάσσω). enfariner, saupoudrer avec de la farine.

Ἀλθθεια (ἡ). »Ἀλθθεια, τὸ ἀλθθεῖν. venir, vrai. || λέγω (θμιλῶ) τὴν ἀλθθειαν. »Ἀλθθεύω. parler vrai. || ἡ ἀλθθεα ὁ ὅμως ἦτον ἔτι... » Τὸ δ' ἀλθθὲς εἶχεν ὡς...

§. ἀλθθεια, ἐπ. »Ἀλθθῶς, ἀψευδῶς. en vérité, vraiment, véritablement, en effet, effectivement, réellement. || ἀλθθεια! κατὰ καλὰ τοῦ τὸ θυγῆθνα (φρσ.). »Ἀμέλει! ἴδε καὶ Καλά. || ὦ! ἀλθθεια! δὲν θλίπεις (φρσ. εἰρων.); » Πάνυ γε (» Πάνυ γὰρ), οὐχ ὅρας; ah! vraiment oui! voyez-vous? || (εἰρων. καὶ ἐρωτηματ.). »Ἀλθθεια! καλὲ ἀλθθεια! ; (μετὰ τὰ ὅλα σου; τῷ ὄντι); »Ἀλθθες (Α. »Τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἂν; Β'. Ἀλθθες; ὅσα πέρ ἐς' ἐν ἀνθρώποις σοφά, « Ἀρσφ. Νεφ.). «

Ἀλθθεύω, ῥ. οὐδ. (κυρ. εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον μόνον). »Ἐπαλθθεύω, ἀλθθεύομαι (Συνέσ.). s'accomplir, s'effectuer. || ἀλθθευσε τ' ὄνειρόν του. »Ἐπαλθθεύσαι αὐτὸν ὄνειρον, ἴδε καὶ Ἐθγαίνω. || ἀλθθευσεν ἡ προφητεία. »Πεπλήρωται, ἐπληρώθη.

Ἀλθθίνος (λόγος), ἡ, ὄν. »Ἀλθθῆς, ἀψευδής, ἔτυμος (ποιητ.). veritable, vrai. §. (ἀνθροπος ἡ πρᾶγμα). Ἀλθθίνος. veridique.

Ἀλθμων ὦ, ἐπ. (οὕτως ἔκρινα ὀρθότερον ἢ τὸ γράψω, ὡς παρεψαφμένον ἀναμφισβόλως ἐκ τοῦ) Ἰαλέμων ὦ (Γαλεουμοχα.), οἶμοι! φεῖ! αἶ! ὦ! ὦ μοι! Ιού! οἶοι (Γραφ.)! ἀβάλε! hélas. || ἄλθμων ὦ εἰς ἐμένα τὸν ταλαίπαρον! »Οἶμοι τῷ ταλαίπαρῳ! ὦ, τάλας!

Ἀλθσμνήντος, η, ον. »Ἀνεπίληστος, ἀλθθηςτος, ἀλθστος (Ποιητ.). qu'on ne saurait oublier.

Ἀλκίη. »Ἀλοπήγιον (πλθ.). saline, θ. Ἀλκισκιά, φ. »Σφάκος, ἐλελίσφακος (κυρ. ἡ ἀγκυρία). sauge, θ.

Ἀλλαγή (κυρ. τοῦ φεγγαριῦ). »Τροπή (»Τροπαί) τοῦ μηνός, σύνουδος σελήνης. la conjonction de la lune. || εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ φεγγαριῦ. »Τρεπομένου τοῦ μηνός, συνιούσης πρὸς τὸν ἥλιον τῆς σελήνης.

Ἀλλαγμα. »Μεταβολή, τροπή, ἀλλοίωσις, μεταποιήσις, μεταρρύθμισις, μετακόσμησις, ἀμοιβή, ἀντικαταλλαγή. changement, variation. || ἀλλαγμα πραγματειῶν. »Συνάλλαγμα, ἀντάλλαγμα, μεταβολή χρημάτων (Ἀριστοτ.). échange, contre-échange, troc.

Ἀλλάζω, ῥ. μετ. »Μεταβάλλω, μεταποιέω, τρέπω, μετακοσμέω, μεθίστημι, ἀλλοίω, ἀλάσσω (-ττω), ἀμείβω. changer, déguiser, varier. || ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει τὰ δόντια του. τὰ ἀλλάζων δὲ καὶ ἄλλα ζῶα, τὸ ἄλογον παρ. χάρι. »Ἀνθρώπος μὲν οὖν βάλλει τοὺς ὀδόντας· βάλλει δὲ καὶ ἄλλα τῶν ζώων, ὡς ἵππος κτλ. l'homme perd ses premières dents; d'autres ani-

manx aussi, tels que le cheval etc. ||. ἀλλάζω δρόμον. ἴδε Δρόμος. || ἀλλάζω γνώμην (σκοπὸν). » Μεταγινώσκω (γνώσκω, γνωσιμαχίω, μεταδοιεύομαι, μετανοέω (Ξεν. Κυρουπ.), μεταδοξάζω, μεταδοκεῖ μοι, ἄλλως δοκεῖ μοι, μεταπίθεμαι, μετατίθεμαι. changer de resolution (de dessein, d'avis), ἴδε καὶ Μετανοιώνω. ||. ἐπειδὴ ὅμως ἀλλάξει γνώμην. » Μεταδοξάν δ' αὐτῷ. ||. κἀμὼ ἄλλον ν' ἀλλάξῃ γνώμην. » Μεταπίθω, αναγινώσκω (Ηροδ. Πολυμ.). dissuader, delourner, distraire, faire changer d'avis à quelqu'un, ἴδε καὶ Γυρίζω. ||. ἀλλάζω τὸ φόρεμά μου, ἴδε Μεταλλάζω. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Γρέττομαι, μεταβάλλομαι, μεταποιέομαι, μεβίσταμαι, ἀλλοιούμαι. se déguiser, varier. ||. ἄλλας ἢ ὅψι' του, ἴδε Ὅψις. ||. ἀρ' οὐ ὅμως ἄλλαξαν τὰ πράγματα. » Μεταπεσόντων αὐθις δὲ τὸν πραγμάτων. ||. ἀρ' οὐ ἄλλαξεν ἡ τύχη. » Πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. la fortune prenant une autre face. ||. αὐτὸ τὸ ἀλλάζει. » Ἄλλος ἂν εἴη λόγος αὐτός. c'est une autre chose (affaire), ἴδε καὶ Διαφέρω. ||. σήκω ν' ἀλλάξῃς (ἐνν. τὰ φορέματά σου), ἴδε Μεταλλάζω.

Ἀλλαμπή (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Ἀνταλμπή) (τὸ ἐκ διαλειμάτων ἀναλαμβάνον φῶς τοῦ λύχνου, ὅταν κινεῖται νὰ σούσῃ). Αἴθυγα. flamboyement.

Ἀλλαξία. ἴδε Ἀλλαγμα. ||. κάμνει ἀλλαξίαν. » Ἀνταλλάσσο(ττο)μαι, ἀντικαταλλάσσο(ττο)μαι, διαμειβομαι, μεταβάλλομαι (Ξεν. Ἀπομν. Γ'). échangeer, troquer. ||. μιὰ ἀλλαξιά ρούχα. » Ἐξαλλάσσουντα (» Ἀλλασσομένη) σελή (Γερρ.). ||. (τὸ) » Εἴματα γ' ἐξημοιδά « (τοῦ Ὁμηροῦ, ἡμπορεῖ νὰ μεταπρασθῇ): » Πολλαῖς ἀλλαξιάς ρούχα. une rechange de vêtements, ἴδε καὶ Φορεσιά.

Ἀλλαξοκαιρία (ῆ). « Ἡ τοῦ ἀέρος μεταβολή, ἡ τροπὴ τοῦ περιέχοντος. le changement (la variation) du temps.

Ἀλλαξομοιειδίζω, ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀλλοιούμαι τῷ εἶδει (τῷ προσώπῳ), ἀλλοιοτροπέω (ἱεποκρ.). changer de visage, ἴδε καὶ Ὅψις.

Ἀλλοιωρίζω, ρ. οὐδ. » Διέτροφα (» Διέστροφαμαι, » Παρβαλλω) τὸ ἐφθελμῷ (τοῦ ἐφθελμούς), στραβίζω, λοξοβλεπτέω (Θωμ. Μαρ.). loucher, bigler, ἴδε καὶ Μυάτι. ||. με τυφλὸν ἂν συγκαθίστης, τὸ πονεὺν θ' ἀλλοιωρίσης, (παροιμ.). » Εἰ χαλῶ παροικήσεις, ὑποσάξεν μοῦσῃσιν.

Ἀλλοιωρός, η, εν. » Περκαθιῶν, διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, στραβός. loucher, biglo. ||. τὰ μμάτιά 'της εἰν' ἀλλοιωρόα.

» Οἱ δὲ ἐφθελμοὶ διάστροφοὶ εἰσιν αὐτῆς, καί εἰς ἀλλήλους ὀρώσιν (Λουκ. Ἐταρ. Διάλ.). » Ἀλλοιόμενον, ἐπ. ἴδε Ἀλήμων ὤ.

Ἀλλοιώς, ἢ ἐπ. » Ἄλλως, ἄλλοιως, Ἀλλοιώτικα, ἢ ἄλλη, ἐτέρως, ὡς ἐτέρως. autrement, d'une autre manière, différemment, diversement, ἴδε καὶ Εἰδεμῆ. Ἀλλοιώτικος, η, εν. » Ἄλλοις, ἑτέροις, ἑτεροῖς, διάφορος, ἀνόμοιος, ἀλλοιοτέρος (Θουκυδ. Πλατ. καὶ Θεοφρ.). tout autre, différent, divers. ||. τὸ ἓνα 'του ποδάρι' ἦτον ἀλλοιώτικον. » Τοῦ σκέλους ἐτέρως εἶχε (Φιλόστρ.). ||. νὰ ἰδῶ. ἂν θὰ με φανῇ ἀλλοιώτικος, ἡ ὃ ἴδιος. » Ἐπισκεψάσθαι, εἰτι μοι ἀλλοιοτέρος φανέται, ἡ ὃ αὐτός, » Πλάτ.

Ἀλλοκότος, η, εν. » Ἄτοπος, ἐκφυλος, ἀλλοκότος, περιττός, ὑπερφυῆς, ἐξαισίος, ἀλλοδαπός. monsieur, bizarre, absurde, ἴδε καὶ Παράξενος.

Ἄλλος, η, εν. » Ἄλλος, ἑτέρος, ἄλλος. ||. ἄλλον εἰπεῖ ταῦτα, (φρσ.). » Ἄλλον δρῶν θαλάνιζε. ἢ d'autres. ||. ἄλλην φράν, ἴδε Φορά. ||. χωρὶς (δίχως) ἄλλο, ἴδε Βεδοίατα. ||. τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἴδε Ἡμέρα. ||. ἄλλα ἔχει σ'τὰ χεῖλη κη-ἄλλα 'ς τὴν καρδίαν. » Στasiaζει αὐτῷ πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. » Ἡ μὲν γλῶττ' ὁμώμοκεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώματος. » ||. ἄλλα ν' τὰ μμάτια τοῦ λαγοῦ, κη-ἄλλα τῆς κουκουβάγιας (παροιμ.), ἴδε Λαγός. ||. ἄλλος ἓνας (ἄλλη μία κτλ.). » Ἐν Τενιδῷ δὲ μία οἰκίσταί πολισ, καὶ ἐν τῇσι ἐκατέρῳ νῆσοισι καλουμένησι ἄλληλα (Ηροδ. Ἀ.). »

||. ἄλλο τόσον. » Δις τοσούτον, ἄλλο τόσον (» Τὰ δὲ μὲν Λυσάνδρῳ τὰ εἰς δόξαν δ-πάρχοντα ἦν' ἄλλα δὲ τόσα ἐνείδῃ, » Πανσαν. Θ'. 31: » Ἐν μὲν Πελοποννήσου πεντακισχίλιους ἀθροίσας, ἐκ δὲ Συρακουσῶν ἄλλους τοσούτους προσθεῖς. » Λιοδ. Σικελ. ΙΑ. 49. » Χιλίους δὲ καὶ διακοσίους ἱππέας κητεστήσαμεν, καὶ τοσούτας ἐτέρους τοσούτους, « Αἰσχ. Παραπρ.). ||. ἀρ' οὐ πολλοῦσιν ἐκεῖν' ἄπυ εἶχαν φορτωμένα, ν' ἀγοράσουν ἄλλο πρᾶγμα καὶ ν' ἀφορτώσουν πάλιν (τὸ καράδι τους). » Ἐπειδὴν ἀπόδωνται ἂν ἦγον, ἀνταγοράζειν πάλιν χρηματὰ καὶ ἀντιφορτίζεισθαι (Δημοσθ. Λακρ.). ||. ἐπλησίαζεν ἀπὸ τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνόν) μέρος τοῦ τείχους. » Ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα τοῦ τείχους προσῆλθι (Θουδ.). » ||. ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ὁ Καλλ. καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο δ' Ἐάνθ. » Ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ἐάνθιππος (Πλάτ.). » ||. ἂν πάρωμεν ἄλλον (τὸν ἄλλον) δρόμον. » Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπόμεθα. (Συν.).

ἄλλου, (ἄλλου τόνειρον, καὶ ἄλλου τὸ θαῦμα. » ἄλλου χτυπάει τὸ νερόν, κη-ἄλλου θρονάει ὁ μύλος. » ἄλλου τὰ κακκαρίσματα, κη ἄλλου γεννῶν ἢ κότταις, Παροιμ.), ἐπ. τοπ. (ἐν τῷ αἵματι). » ἄλλαχού, ἄλλαχούθι, ἄλλοθι, ἀλλαχῇ, ἄλλη, ἄλλου (ἐνν. τόπου), ἐτέροθι. §. (ἐν κινήσει) » ἄλλαχόσε, ἄλλοσε, ἐτέρωσε. aigre part, ailleurs. || ἀπ' ἄλλου. » ἄλλαχόθεν, ἄλλοθεν, ἐτέρωθεν. || ἀπὸ πρυθενᾶ ἄλλου. » Οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν (Δμ.). » || ἄλλου ἄσπραϊς κη-ἄλλου μ'αύραις. » Πῇ μὲν λευκαί, πῇ δὲ μέλαιναί. || κἄπου ἄλλου, ἴδε Κἄπου.

ἄλμη (ἢ ἱταλ. Σαλαμούρα. προφ. κοιν. Ἀρμη). » ἄλμη, ἄλμαϊα, ἄλμυρις, γάρος. saumure, θ. || ἐάλω εἰς τὴν ἄλμην. » ἄλμεύω, ταριχεύω.

ἄλμυρα. » ἄλμη, ἄλμυρις, ἄλμυρότης, ἄλμυρία. salure, θ.

ἄλμυρήθρα, φ. (ἀπὸ τὴν στάκτην τὸν γίνεται τὸ κάλι). » * Ἀνδράχνη ἢ θαλασσίνα, (ισ. καὶ ἡ) ἀνθούλις καὶ ἀνθούλιον (τοῦ Διοσκουρ.). pourpier (roquette) de mer, cakile ἢ caquille, caquillier (maritim*), salicot, soudre, θ. Kali, haché. ἄλμυρίζω, ῥ. ἀμ. » ἄλμυρίζω τῇ γεύσει. avoir un goût saumâtre.

ἄλμυρός (προφ. κοιν. Ἀρμυρός), ἡ, ὀν. » ἄλμυρός, ἄλμυρός. salé, salin.

ἄλμυροῦδι, φ. ἴδε ἄλμυρήθρα.

ἄλμυροῦτικοις, η, ὀν. » Ἰψάλμυρος, ἄλμυρίζων. qui a un goût saumâtre.

Ἀλογάριστος, η, ὀν. » Ἀτέμαρος, ἀστάθμητος, οὐ σταθμητός, λογιζομὸν κρείττων, λογιζομὸν ἢ ὑποπίπτων, ἀλόγιστος. incalculable, ἴδε καὶ Ἀμέτητος.

Ἀλογόμυιχα, ἐντ. » Μύψ. mouche-a-raigne, mouche Brètonne, mouche de chien (ou) à chien.

Ἀλογόμυλος, ἴδε Μύλος.

Ἀλογον, ζ. » Ἱππος. cheval, coursier.

|| ἄλογον θαρυκέφαλον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Ἀλογουρά. » Ἱππουρις. queue de cheval, θ.

Ἀλογόπετρα (τὸ Τουρκ. Γκιόζ - Τασί). » Κάλαις καὶ Κάλλαις λίθος, * βροχάνιν, * ἄδασκαντος. turquoise, ἴδε καὶ Περουζές (εἰς τὸ Παρόρθημα.).

Ἀλογοφόρτι, ἴδε Φόρτωμα.

Ἀλοιφή. » Χρίσμα, ἄλειμμα (» Ἐπαινεῖται δὲ καὶ ἡ Σελγία ἱρις, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς ἄλειμμα, » Στραβ. IB'. ζ'. 3.), ἄλοιφή, ὑπάλειπτον (ἐγχεριστὸν) φάρμακον, κηρωτὴ (τὸ τσηρωτό). onguent.

Ἄλουτος, η, ὀν. » Αὐχμῶν, ἄλουτος, αὐχμηρός. qui ne s'est pas baigné.

Ἄλύγιστος, η, ὀν. » Ἄκαμπτος. inflexible.

Ἀλύπητα, ἐπ. » Ἀνηλεῶς, ἀσυμπαθῶς, ἀπειδῶς, ἀπεινῶς, ἀπανθρώπως, ἀπληγῶνως, ὡμῶς. impitoyablement, ἴδε Σκληρά.

Ἀλύπητος, η, ὀν. » Ἀνηλεῆς, ἀσυμπαθῆς, ἀπεινῆς, ἀπειλικτος, ἀτεγκτος, ἀπάνθρωπος, ἀπληγῶνως, ὡμῶς, impitoyable, ἴδε καὶ Σκληρός. || καὶ ἀπ' οὗ ἐφραγεν ἕνα ξύλον ἄλύπητος. » Καὶ θαρεῖς τὰς ἐξ ἀνθρώπων πλῆγας.

Ἀλυσίδα. » Ἀλυσις-εως (ἡ), σειρά. chaîne. θ. || εἶνε διὰ ταῖς ἄλυσίδαίς, (φρσ.), ἴδε Σαάρη. || ἄλυσίδα τοῦ λαμποῦ (τοῦ ὠρολογίου κτλ.). » Ὅρος, ὁρίσκεις, κλειός, σισάριον. chainette (d'or etc.), θ.

Ἀλυσιδίτσα (ἡ). » Ἀλυσίον, Ἀλυσίδιον. chainette, θ.

Ἀλυσιδωμένος, καὶ

Ἀλυσωδωμένος, η, ὀν. » Ἀλυσίδετος. enchaîné.

Ἀλυσαντής, ἴδε Ἀνυσαντής.

Ἀλωτος, η, ὀν. » Ἀλutos, ἀδιάλυτος. insoluble, indissoluble.

Ἀλφάδι, ἐργ. (τεκτον.), ἴδε Γωνία.

Ἀλωνάρης (ὁ μῆνας ὅπου ἄλωνίζου). » Ἀλοητός. le temps du battage.

Ἀλωνάριος, η, ὀν. » Ἀλωαῖος, ἄλωνειος. qui appartient au battage.

Ἄλωιν (ὁ τόπος). » Ἄλωις-ω (ἡ), ἄλωή. aire. §. (τὸ ἐργαλ.). » Τυκάνη (ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνθεσὶ ἀουκάνι), τρίβολα ἢ τρίβολοι.

traîneau (dont on se sert pour separer la paille du blé). §. (φαινούμενον τι φωττειδὲς περὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης). Ἄλωις-ω καὶ ἄλωή-ῆς (ἡ).

Ἀλωνίζω, ῥ. μετ. » Ἀλωῶ.

Ἀλωνιάτικον, ἴδε Ἀλωνιστικόν.

Ἀλώνισμα. » Ἀλόησις, ἄλοητός. battage.

Ἀλωνιστής. » Ἀλο(λω)εύς. batteur de blé.

Ἀλωνιστικόν. » Ἀλώνιστρον (πλ.). les

fraîs du battage,

Ἀμάδα (εἰδ. πκιγν. Ὁ ἐτυμολ. εἰς τὴν

λέξιν Ἀμάδιος, ἔχει. » Ἀμάδα, τὴν ναῦν Αἰσχύλος, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν καὶ κόπτειν τὴν θάλασσαν. ἴσως ἔχουν κἄποιαν σχέσιν αἱ λέξεις). » Χερμάς, δίσκος βραχυῆς. palei (le petit). || παίζω ταῖς ἀμάδαϊς. » Χερμάζω. jouer au petit palei, (ἴδε Ἀτ. Κορ. Τόμ. Α.).

Ἀμαθής, η, ὀν, ἴδε Ἀσυνήτιστος.

Ἀμανίτης (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ησύχ. Ὁ Νίκανδρος τὴν ἐκφέρει ὡς ἐπιθετὸν τοῦ Μύνης. » Καὶ τε μύκητας ἀμανίτας τὸτ' ἀφύσας. » Ὁ δὲ Φρύνιχος λέγει. » Μύνης, μύκητος, οὐκ ἀμανίτης), φ. ἴδε Μανιτάρι.

Ἀμαξάκι. » Ὀχημάτιον, ἀμάξιον, διαφρίσκος, ἀμαξίς. cabriolet, phaéton.

Ἀμαξάρης, { (ἐκείνος ὅ,που τὸ ὅδηγεί).

Ἀμαξῆς, { » Ἡνίοχος, διφρηλάτης, ἀμαξεύς. cocher, charretier, voiturier, roulier. §. (ἐκείνος ὅ,που τὸ φθειάνει). » Ἀμαξοπηγός. charçon.

Ἀμάξι (χυρ. τὸ βυδάμαξον διὰ τὸ ἀποφύγων ὅμως τὰς ξένας λέξεις, καλὸν νομίζω νὰ προσδιορίσωμεν αὐτὴν μὲν τὴν λέξιν γενικῶς διὰ κάθε) » Ὀχημα. (εἰς δὲ τὰ διάφορα εἶδη τὸ ἀποδώσωμεν ἀνκλῶγος μίαν ἀπὸ τὰς ἀκολουθούσας), » Δίφρος, ἄρμα, ἀπήνη (ἐσῦρετο ἀπὸ μουλάρια), ἀρμαμάξα, τέθριππον (χυρ. ἡ καρέττα). voiture, θ. char, chariot, charrette, θ. ||. ἀμάξι τοῦ Δαεῖδ (ὀνομαζέται) ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἕνας τῶν ἀστερισμῶν). » Ἄριτος (ἡ μεῖζων), ἐλίχη, ἀμαξα. ourse (la grande), chariol (le grand), ἴδε καὶ Τραμουντάνα.

Ἀμάραντος, φ. » Λεῖκων. joubarbe, θ. §. (εἶδ. ἀνθ. κίτρινου μεθ' ὀσμωδὴν κλωνάρια. » δὲν μαραίνεται ποτε). » Ἀμάραντος (ὁ καὶ ἡ), ἀγήρατος, ἐλειόχρυσον καὶ ἐλίχρυσον. immortelle. θ.

Ἀμαρτία. » Ἀμαρτήμα, παράπτωμα, πλημὲλημα, ἁμαρτία, ἁμαρτὰς (ποιητ.), ἀδικημα, ἀδικία, ἀνομημα, ἀνομία. pêche. ||. τὸν κύρ' ἡ ἁμαρτία, » Τίσις μετῆλθον αὐτόν, « (Ἡρ. Γ'. 126, 128.), ἴδε καὶ Εὐρίσκω.

Ἀμαρτωλός, ἡ. » Ἀμαρτωλός (ὁ καὶ ἡ). pêcheur, -eresse.

Ἀμάσσητος, η, ον. » Ἀμάση(ση)τος. qui n'a pas été maché.

Ἀμασχάλη. » Μασχάλη. aisselle, θ. ||. ἀποκάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλην. » Ὑπὸ μάλης. sous main.

Ἀμάτωτος (ἀντὶ Ἀναιμάτωτος), η, ον. » Ἀναιμάκτος. non ensanglanté.

Ἀμδωνας. » Βῆμα, ἄμδων. chaire, θ. jubé. Ἀμέλεια. » Ραθυμία, ἀμέλεια, ὀκηνηρία, ρασιτώνη, ἀκηδία, νωχέλεια, τὸ ραθυμον κτλ. paresse, θ. fainéantise, θ. négligence, indolence. ||. πρέπει νὰ πάρωμεν ὅπισω ὅσα ἐχάσαμεν διὰ τὴν ἀμέλειάν μας. » Ἀνακτίσασθαι (» Ἀναλαβεῖν) χρὴ τὰ κατερραθυμημένα.

Ἀμελῆς, ἴδε Ἀκαμάτης.

Ἀμελῶ, ρ. ἀμ. » Ραθυμῶ, ρασιωνεύομαι, κατολιγορῶ, ἀνακίπτω, ὑπτιάζω. négliger.

Ἀμέσως, ἐπ. » Παραχρῆμα, εὐθὺς, εὐθύς, αὐτίκα, παραυτίκα, παραυτὰ, ἀμελλητί. ἀνυπερθέτως, αὐθιγέ(ρον). sur le champ, à l'instant, tout de suite, tout

à l'heure, soudain, à l'heure qu'il est, incontinent, immédiatement, incessamment. ||. τῶρα ἀμέσως (καταχρ. ἀντὶ, Μετ' ὀλίγον), ἴδε Τῶρα. ||. διηγῆσθαι μέτο λυιπὸν ἀμέσως. » Ὅστε οὐκ ἂν φθάνοις διηγούμενος, « ἴδε καὶ Ὀγλιγωρότερος.

Ἀμετρητός, η, ον. » Ἀναριθμητός, οὐ περιληπτός ἀριθμῷ, ἀριθμῷ χρεῖταιον (πέραν), (ὁ, ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ὑπὲρ ἀριθμὸν, ἀριθμὸν ὑπερπαίων, ἀνεξεύρητος ἀριθμῷ (Θαδ.), ἀτέκμαρτος ἀριθμῷ (Παυσ.), μύριος (α, ον). innombrable, ἴδε καὶ Ἀπειρος.

Ἀμεταχείριστος, η, ον, ἴδε Ἀπιαστος καὶ Ἀφόρεος.

Ἀμίλητος, η, ον. » Ἀνέντευκτος, ἀνομιλητος, ἀκοινώνητος, ἀυθέκαστος. qu'on ne peut pas entretenir. ||. ἀμίλητον νερόν, ἴδε Ἀλαλος.

Ἀμῆ καὶ Ἀμῆ, μόρ. (ἐναντ. καὶ μεταθ.). » Δε, ἀλλὰ μὴν, γάρ, οὐκοῦν. mais. ||. τὸ ἐνθυμᾶσαι; ἀμῆ δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι; » Μέννησαι; Οὐ γάρ, ἔρη, μέννησαι (Ξενοφ.); » ||. ἀμῆ τοῦτο δὲ εἶν' ὅ,που φέρνει θυμὸν. » Οὐκοῦν τοῦτο δὲ καὶ τὸ ἀγανακτεῖν (Πλάτ. Γοργ.). « ||. ἄς εἶναι; ἀμῆ τὸν καιρὸν διατί...; » Εἶεν τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί...;

Ἀμμος (ῆ). Ἀμμος, ψάμμος καὶ (ποιητ.) ψάμαθος (ῆ). sable, arène, θ.

Ἀμμουδιά. » Αἰγιαλὸς ὑψαμμος, ψάματος. grève, θ.

Ἀμμουδερόν. » Ἀμμοδόχη, ἁμμοδόχον ἀγγεῖον. poudrier, sablier.

Ἀμοίραστος, η, ον. » Ἀνέμητος (Αἰσχ. κατὰ Τιμ.), ἀδιανεμήτος. non partagé.

Ἀμοιρος (καὶ χυδ. Ἀμυρος), η, ον. » Ἀμορος καὶ (Ποιητ.) Ἀμμορος (« Τῷ σέ θ' ἄμα κλαῖω καὶ ἔμ' ἄμμορον, « Ἰλ. Ω.), ἴδε Ἀτυχος καὶ Κακόμοιρος.

Ἀμόνι (τὸ), (ἐκ τοῦ) » Ἀμμόνιον (Αἰσ. Μυθ. 284. ἐκδ. Κορ.), (ὑποκορ. τοῦ) » Ἀκμων-ονος (ῆ). enclume, θ.

Ἀμόνοιαστος, η, ον. » Ἀκοινώνητος. incompatible.

Ἀμουνούχιστος, η, ον. » Ἐνορχίς (-χος), ἐνὸρχης, κήλων. entier.

Ἀμουράκι, κ. ἴδε Βατόμυρον.

Ἀμούργα (τὸ καταπάτι τοῦ λαδιοῦ). » Ἀμόργη καὶ Ἀμοργή. marc d'huile.

Ἀμυρος, η, ον, ἴδε Ἀμοιρος.

Ἀμούττακος, ον. » Ἀγέειος, μὴ πω γενητῶν. imberbe.

Ἀμπανόζι, δ. » Ἐβενος (ἡ), ébène, θ.

Ἀμπελάκι. » Ἀμπέλιον (Ἀριστοφ. Ἀλφρν.). petite vigne.

Ἀμπέλκσιος, α, εν. Ἀμπέλινος. de vignes, de vignoble.

Ἀμπέλι (ἀπὸ τοῦ) Ἀμπέλιον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν., ὑποκορ. τοῦ) Ἀμπελος (ἡ, ἀμπέλων, οἰνοπέδον. vigne, θ. vignoble. §. (μεταφ. τὰ σπυρία, ἃ ποὺ ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὸ κεφάλι τῶν παιδιῶν). Ἀχώρ-ῶρος (ὁ), (Σημ. ἂν τοῦ Σουίδα τὸ Ἀχών, ἀμπελος, « ἦνε διωρθωτέον Ἀχώρ, δὲλον ὅτι ἡ μεταφορὰ πρὸς γινωστὴ καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ), ἴδε Πυροφύτης.

Ἀμπελουργός. Ἀμπελουργός, ἀμπέλων μελεδωνός. vigneron.

Ἀμπελογράφον, φ. « Σμίλας ἡ κηπαία, δόλιχος. haricot.

Ἀμπελόφυλλον. « Οἶνον, φυλλάμπελον. feuille de vigne, θ.

Ἀμποδένω (ἐκ τοῦ Ἀποδέω) ἡ, πιθανώτερον, ἀντὶ Ἐπωδέω, δι' ἐπωδὸν καὶ γυναικῶν ἐλάπτω), ῥ. μετ. ἴδε Δένω.

Ἀμπυτε (ὅμοιον τῷ ἀρχ. Πύποτε), ἐπ. (εὐκτ.), « Εἶθε, ὦ(ὁ)φελον (λον—λες—λε, κτλ.)., γέννιτο, εἰ γὰρ γέννιτο, ὡς ὄφελον! plutôt à Dieu! Dieu le veuille! ἴδε καὶ Ἄς καὶ Νά.

Ἀμπώθω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) Ἀπωθέω, ἴδε Κρυντὴ καὶ Ξεσκυντὴ.

Ἀμυάλος, η, εν, ἴδε Ξερυαλισμένος.

Ἀμυγδαλικά, δ. « Ἀμυγδαλή. amandier.

Ἀμυγδαλολαδόν. Ἀμυγδαλινόν (« Τὸ ἀπὸ τῶν ἀμυγδαλῶν) ἔλαιον. huile d'amandes, θ.

Ἀμύγδαλον, ἴπωρ. Ἀμυγδαλή, ἀμυγδαλὶς, ἀμύγδαλον. amande, θ.

Ἀμφιβάλλω, ῥ. ἀμ. « Ἀμφιγνώσκω, ἐνδοι- (δυ)άζω, ἀμφιδόξω, ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, ἐπ' ἀμφοτέρα γίγνηται τῇ γνώμῃ, ἀμφιταλαντεύομαι, ἀμφιδόξος εἰμι καὶ διχογνώμων, διχονόω, ἀμφιβάλλω (μεταγ.), διιστάζω (μεταγ.), διχογνώμω(έω)νέω. hésiter, douter, mettre en doute, balancer, flotter dans le doute.

Ἀμφιβολία. « Ἐνδοιασμός, ἀμφισβήτησις, δισταγμός, ἀμφισβήτημα, τὸ ἀμφισβητούμενον. doute, hésitation. ||. χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἴδε Βεβαιότατα.

Ἀμφιβόλος, η, εν, « Ἐνδοιάζωμενος, ἀμφιδόξος, ἀμφιγνώσκων, ἀμφιδόξωμενος, ἀμφισβητούμενος, ἀμφιέριπτος, ἀμφιδόριπτος. douteux, équivoque, incertain, ambigu. ||. πλὴν αὐτὰ μὲν εἶνε ἀμφιβολα. « Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ (ἀμφισβητεῖται). §. (ὅποιος ἀμφιβάλλει). « Ἀμφιδόξος, διχογνώμων, ἀμφιέριπτος, ταλαντεύομενος (μετέωρος) τὴν γνώμην. indécis, irrésolu, indéterminé.

Ἄν (συνδ. δις.). « Εἰ. ἂν, ἂν (« Ὅξος ἂν αἰτήσω, τόξον φέροι, « Ἐπγρ.), ἡν. si. ||. ἂν γειτονεύσης μὲ κοιτῶν, θὰ μάθης ἂν κοιτῶσίνης. » Εἰ χωλῶ παροικησείς, υποσκάξαι μᾶλλον. ||. ἂν πάρῃ κἀνείς τὸν πρῶτον τοῦ χοροῦ, ἐλάβῃ ὅλος ὁ ἐπίλοιπος χορός. » Τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, ὀίχεται ὁ λοιπὸς χορός. « Δυσό. §. (ἀριστολογ. μετὰ τοῦ Καί). Πλὴν ὅ,τι κεν ᾔνε, εἶνε υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος. » Ἀλλ' ὅποιος ἂν ᾔ, Ποσειδῶνος υἱὸς ἐστί. quoiqu'il en soit, ἴδε καὶ Καί.

Ἀνάσθας, η, εν. « Ἀσθας. qui n'est pas profond, ἴδε καὶ Ἰνγος.

Ἀναβάλλω, ῥ. μετ. « Ἰπερετίθεμαι, ἀμειβάλλομαι. remettre à un autre temps.

Ἀναβολή. « Ἰπερθεσις. retard.

Ἀναδροχία. « Ἀνυδρία, αὐχμὸς, ἀνυδρία, ἀδροχία (ἰώσηπ.). secheasse. ||. ὅς τὴν ἀναδροχία καλὸν καὶ τὸ χαλάζει, (παρ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τίς) « Ἄν μὴ παρ' κρέα, τῷ ταρίχῳ στερεκτέον (καὶ μὲ τὸ) « Ἀγαθὴ καὶ μάλα μετ' ἄρτον.

Ἀναδρυστικὴν (νερὸν κυρ.). « Πηγαῖον νῆμα (ὕδωρ), ὕδωρ ζῶν (Γραφ.). eau vive (en) de fontaine.

Ἀναδρῶω, ῥ. ἀμ. « Πηγαῖω, ἀναδίδωμι (—ομαι), ἀναφέρωμαι, ἐρύω, ἀναδρῶω, ἀναβάλλω, ἐλύω, ἀναδύω, ἀναδρῶσσω (—ομαι). jaillir, sourdre. ||. ἐπίσω δὲ ἀπὸ τῶν ναῶν ἀναδρῶει ἕνα κύρον καὶ καθάρειν νερόν. « Κατὰ νῶτον δὲ τοῦ νεῶ πηγὴ ρήγνυται διαυγὸς καὶ ψυχροῦ νάματος.

Ἀναγέλασμα, ἴδε Περιγέλασμα. ||. τοῦ κόσμου τ' ἀναγέλασμα. « Ὀνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθενήσα λαοῦ (Γραφ.). γέλως, κατάγελος. la risée du monde.

Ἀναγίλαστούρης, α, ικον, ἴδε Περιγίλαστούρης.

Ἀναγελῶ, ῥ. μετ. ἴδε Περιγελῶ.

Ἀναγκάζω, ῥ. μετ. ἴδε Βιάζω.

Ἀναγκάιον (« Ἀφεδρῶνες, ἀναγκάια « Ἰσυχ.), ἴδε Χρεία.

Ἀναγκάζεις, α, εν, ἴδε Χρειαζόμενος.

Ἀνάγκη. « Ἀνάγκη, χρεία, ἐπανάγκης (τῆ). nécessité, besoin. ||. ἔχω ἀνάγκην, ἴδε Χρειαζομαι. ||. εἶνε ἀνάγκη. « Ἀναγκάιος ἔχει, ἀνάγκη, πάσα ἀνάγκη, ἐπείγει τὸ πρᾶγμα. ||. ἂν δὲν γν' ἀνάγκη. » Εἰ μὴδὲν κατεπέτηγ. ||. ἐξ ἀνάγκης, ἐπ. » Ἀναγκάιος, κατ' ἀνάγκην, ἀνάγκη. δ. (συμφορὰ, δυστυχία, περίστασις δεινὴ). « Ἀνάγκη (Ξενοφ.). malheur. ||. φίλε μου ὅς τὴν ἀνάγκην μου, ἢ ἐχθρὸν μου ὅς τὴν χρεάν μου (παροιμ.). » Ὅταν δὲ δαίμων ἐξιδίῃ, τὴ δὲ χρεάν μου.

Ἀναγούλα (ἡ), = Ἀνακάτωμα (τοῦ ζυμᾶρου).

Ἀναγουλιάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνακατόνομαι.
Ἀναγουλιάσμα, ἴδε Ἀνακάτωμα.

Ἀναγουῖνω, ῥ. μετ. » Ἐρεθίζω, παροξύνω, ἀγγριζώ. irriter, aigir, ἴδε καὶ Θυμῶνω.

Ἀναγρίωμαι. » Ἐρεθισμός, παροξυσμός, ἀγγρισμός. irritation.

Ἀνάθεμα (τὸ). » Ἀνάθεμα (Γραφ.). anathème. ||. σ τ' ἀνάθεμα (να πάγη)! » Ἐς κόρακας, ἔς ὄλεθρον ἑρρέτω, ἑρρεῖν ἐς φθόρον. ||. ὅς πάγη σ τ' ἀνάθεμα καὶ τὸ λουτρὸν καὶ τὸ καλὸν τοῦ, καθὼς μ' ἔκκαμεν, ἴδε Καλός.

Ἀναθεματίζω, ῥ. μετ. » Ἀράς τίθεμαι, ἀναθεματίζω (Γραφ.). anathématiser, frapper d'anathème, lancer (prononcer, fulminer) l'anathème contre.

Ἀναθεματίσμα. » Ἀναθεματισμός (Γραφ.). l'action d'anathématiser (etc), excommunication.

Ἀναθεματισμένος, η, ον. » Κατάρατος, θεοὺς ἔχθρος, κάκιςτ' ἀπολούμενος, ἀλιτήριος, θεοσυγής, πονηλίκτος. exécrable, excommunicé. ||. ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ἀναθεματισμένους ἀνθρώπους. » Ἰπὸ τούτων τῶν κάκιςτ' ἀπολούμενον ἀνθρώπων.

Ἀνάθρεμμα (τὸ), (συνήθως μετὰ τοῦ Γέννημα, ἴδε Θέρημα). » Ἀνάθρεμμα. (» Ἀγριεπαί, κακὰς ἀνίθρεμμα λεαίνας. » Ὁμοκρ. Εἰδ. ΚΓ')., τρώφισμος. nourisson.

Ἀναθρέφω, ῥ. μετ. ἴδε Ἀνατρέφω.

Ἀναθροφή, ἴδε Ἀνατροφή.

Ἀναιθάζω, ῥ. μετ. » Ἀνύγω, ἀναφέρω, ἀναιθίημι, ἀναδιθάζω (κυρ. εἰς τὸ ἄλογον, κτλ. καθὼς καὶ τὸ ἀναθάλλω (Ξεν.). faire monter. ||. ἀναιθάζω τὴν τιμὴν, ἴδε Ἀκριθαίνω. ||. ἀναιθάσας τοὺς μισθοὺς (τῶν στρατιωτῶν) καὶ τοὺς ἔκαμεν ἡμιόλους. » Ἀναδιθάσας τοὺς μισθοὺς καὶ πειθήσας ἡμιόλους (Λισδ. Σικελ. 4, 23 ΣΤ'). »

Ἀναιθαίνω, ῥ. ἀμ. » Ἀνέρχομαι, ἀνέμι, ἀναθαίνω. monter. §. ἀναιθικε τὸ ζυμᾶρι. » Ἐζυμώθη. lever, fermenter. §. ἀναιθικε τὸ ψωμί, τ' ὀρούξ κτλ. (ἀκριθαίνει δηλ. ἡ τιμὴ τοῦ), ἴδε Ἀκριθαίνω. §. ὁ λογαριασμός ἀναιθαίνει εἰς τρεῖς χιλιάδες. » Ἐς τρισχιλίους συγκεφαλαιούται. il monte à 3000.

Ἀναιθάσμα (ὁ Ψυχ.). τὸ γράφει Ἀνάθασμα. » Ἀνοδος, ἀνάθασσις, ἀναιθάσματος (μεταγ.). monté. §. τὸ ἀναιθάσμα τοῦ ζυμαρίου. » Ζύμωσις. fermentation, 0.

Ἀναιθάτος (ψωμί κυρ., ἀπ' ἐναντίας τοῦ

Λειπανθάτον). » Ἐνζυμος (» Ζυμῆτης) ἄρτος. qui est fait avec du levain. §. (εἶδος κεντήματος, τὸ ἐναντίον τοῦ Μονοπρόσωπον). » Ἀμυδρακίς. contre-pointé.

Ἀνάκτα, ἐπ. » Ἀναμῖξ, ἀναμίγδην, φύσδην, μίγδην, ἄμμιγα (ποιητ.). pêle-mêle.

Ἀνακατόνω, ῥ. μετ. » (Ἀνα, Συμ)μιγνύω καὶ μίγνυμι, μίσγω, κεραυνύω καὶ κεράννυμι, κινάω καὶ κίρνημι. §. Κυκλώω, φύρω, ἀναδεύω (σάζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀκωνίαν), δεύω. mêler, mélanger, entremêler, brouiller. §. » Ταράσσω (-ττω), συνταράσσω (-ττω), ἀνακινέω, ἀνασκαλεύω. remuer, bouleverser. §. » Συγχέω. confondre. ||. τὸ ἀνακατόνευς με τὴν γυναιάραν. » Ἀρυτῆρι ταράσσειν. ||. εἰς ὅλ' ἀνακατόνεται, ἴδε Χώνομαι. ||. διότι εἶναι ἀνακατωμένον με ἀσπῆμι. » Ἀργυρομιγῆς γάρ ἐστι. » (Στρωβ.). §. ἀνακατόνομαι (να ξεράσω). » Ναυτι(σι)ώω, ἐμεσεῖω, ἐμετιζω. le cœur me soulève, ἴδε καὶ §. Σκαλίζω, καὶ §. Συγχύζω.

Ἀνακάτωμα. » Μίξις (διὰ τὰ ξηρά), κρᾶσις (διὰ τὰ ὑγρά), ἀνά(σύ)μιξις, κυρμός. mixture, mélange. 2) » Ἀνακίνησις. ||. ἀνακάτωμα τοῦ στομάχου. » Ναυτία, ὀδελυγμία, ὀδελυγμός, ἄση. soulèvement du cœur, nausée. ||. μήπως ἔχεις ἀνακίνησιν. » Μὴν ὀδελυγμία σ' ἔχει; (πτερυγία ταχέως τις καὶ λεγάνην ἐνεγκάτω), « (Κρατίν. παρὰ) Πλδ. §. (μεταφ. εἰς τὸ πληθ.) Ἀνακάτωματα. ἴδε Σκάνδαλον.

Ἀνακατωμένος, η, ον. » Συμμιγῆς, σύμμικτος. mêlé, mélangé.

Ἀνακάτωσις, ἴδε Ἀνακάτωμα.

Ἀνακατωρός, α, (ἡ-ισσα), ικον. » Ψιθύρος, παρξίξας. intrigant, brouillon, boule-feu, tracassier, machinateur, agitateur, ἴδε καὶ Χουλιάρα.

Ἀνακούρουδα (ἴσως ἀπὸ τοῦ » Κλωκυδά, τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν, κατὰ τὸν Ηούριον), ἐπ. » * Ἀνακαθηδόν, ἐν ἀνακαθημένῳ σχήματι, * ἐνκλάδον. aceroupi. ||. καθύρουαι ἀνακούρουδα. » Ἀνακάθημαι, ἀνακαθίζω (Ξεν. Κυνηγ.), ἐνοκλίζω (κυρ. ἐπὶ σκύλλῳ. Φιλοστρ.). accroupir, s'accroupir.

Ἀνακουφωτός, ἡ, ον. » Ἀνάκμιλος, ἀνεσπικός, ἀνέγων. en relief, en bosse.

Ἀνακλινάω, ῥ. ἀμ. » Ῥαίζω, ῥέων γίνωμαι, ἀνασφάλω, ἀναφέρω, ἀνακλινάω (ἀνακτάωμαι) ἐμαυτὸν (τὸ σῶμα). relever de maladie, se relever, se remettre, être en convalescence, recouvrer sa santé.

Ἀνάκλινος, η, ον. » Ἀνάκλος, ἄνακλος, ἀ-

νόστιμος, ὑγιής. qui n'est pas malé. ὁ ἀνάλατος ἄνθρωπος (μεταφ. ὁ ἀσθενής), ἴδε Ἄνοστος.

Ἀναλόγη (τὸ τραπέζι ὅπου ἀκουοῦν τὰ θυθλία εἰς τὴν ἐκκλησίαν). » Ἀναλογεῖον καὶ Ἀναλόγιον (μεταφ.), ὁρίεις. lectrum (τὸ ὅπου ἔζηγε ὁ Ἰσίδωρος εἰς τὸ Γλωσσάριόν του, analogium super quo legitur: ὅθεν τὸ Γαλλ.) lutrin, pupitre.

Ἀναμαλλιάρης, α, ικον, ἴδε Ξεμαλλιάρης. Ἀναμασσῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Μηρυκάομαι (—άω—άζω), ἀναμηρυκάομαι. ruminer.

Ἀνάμεσα, ἐπ. » Μέσον, ἐν μέσῳ, μεταξὺ, διὰ μέσου, ἀναμέσον (Γραφ.), διὰ (μέ γυν. καὶ ἐν σύνθ.). à travers, au travers, ἴδε καὶ —

Ἀναμεταξύ, ἐπ. » Μεταξύ, ἐν. parmi (ἐπὶ πολλῶν), entre (ἐπὶ δύο). || ἀναμεταξύ τ'ων (τ'ους), (φρσ.). » Ἀλλήλων (—οις, —ους), κατ' ἀλλήλους, κατὰ σφᾶς αὐτοὺς. entr'eux. || ὤμιλοῦσαν οἱ δύο ἀναμεταξύ τ'ους. » Διελεγέσθην ἀλλήλοιν. || τὰ μοιράσθησαν μετὰ λαχὼν ἀναμεταξύ τ'ους. » Διακληρωσάμενοι πρὸς σφᾶς αὐτοὺς (Δημοσθ.). || τρώγονται ἀναμεταξύ τ'ους, ἴδε Ἔνας. || ἀναμεταξύ μας (φρσ. ὅταν θέλωμεν ἵνα φυλαχθῇ μυστικὴν τὸ λεγόμενον). » ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρήσθαι. entre nous (soit dit), de vous à moi. || εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ. » Ἐν τούτῳ, ἐν τοσούτῳ, τούτων δὲ πραττομένων. en attendant, sur (dans) ces entrefaites.

Ἀναμυα. » Ἀσὴ (χυρ. εἰς τὸ πληθ.), ἀναψις, ἐξαψις. l'action d'allumer, allumage.

Ἀνάξιος, α, ον. » Ἀνάξιος. indigne. ὁ Ἀνίκανος, ἀδόκιμος, ἀψυής. incapable, malhabile, ἴδε καὶ Ἀνεπιτήδειος.

Ἀναξιώτης. » Ἀρῦα, τὸ ἀνίκανον (ἀδόκιμον κτλ.). incapable, ἴδε καὶ Ἀνεπιτήδειος.

Ἀναπούμαι, ῥ. μεσ. ἴδε Ξεκουράζομαι. ὁ. ῥ. πθ. ἀπρ. (ὁ δεῖνα) ἀναπαύθηκεν. » Ἀνεπαύστατος (Πλούτ., Ἡρόδ.). il est décédé. || ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὸν! ὁ Θεὸς ἵνα τὸν ἀναπαύῃ! (φρσ.). » Ἰλεων αὐτῷ τὸ θεῖον! » Γαῖαν ἔχει ἐλαφρὰν! que Dieu veuille avoir son âme! Dieu ait son âme! ἴδε Ἀποθνήσκω.

Ἀνάπαυσις (προφ. κοιν. Ἀνάπαψι). » Ἀναπαυλα, ἀναψυχή, ἀνεσις, ἀνάπαυσις, ῥαστώνη. repos. ὁ. commodité, aise, θ.

Ἀναπαυτικά, ἐπ. » Πρὸς ἀνάπαυλιν, ἐν ἀνεσί, εὐθέτως. commodément, à l'aise, aisément, facilement.

Ἀναπαυτικός, ἡ, ον. » Εὐθέτως, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) πρὸς ἀνάπαυλιν. aise, commodé.

Ἀναπνοή. » Πνεῦμα. ἀναπνοή. respiration, haleine, θ. || ἵνα ἑσπιάξῃ τὴν ἀναπνοήν του πολλὴν ὥραν, ἴδε Βαστῶ.

Ἀναπόδα (ὁ Ἡσυχίος τὸ γράφει Ἀναπόδα), ἐπ. » Ἐμπάλιν, ἀνάπαλιν, ἐξ ὑπτάς (Πλάτ.), ἀνατροφάδην. à l'envers, à rebours, à contre-sens, en sens inverse, sens devant derrière. ὁ. (μεταφ.), ἴδε Ἐναντίος.

Ἀναποδιῶ, ἴδε Παραξενίω.

Ἀναποδογυρίζω, ῥ. μετ. » Ἀνατρέπω, ἀνασχευάζω. renverser, verser (χυρ. διὰ τὸ ἀμάει).

Ἀναποδογύρισμα. » Ανατροπή, ἀνασκευή. renversement.

Ἀνάποδος, ἡ, ον. » Ἀνεστραμμένος, πάλιντροπος. ὁ. σκαῖος, ἐπαρίστερος. gauche, ἴδε καὶ ὁ. Διεστραμμένος καὶ Παράξενος. ὁ. ἡ ἀνάποδη (μερὴς δηλ. πανιῶ, κτλ.). » Τὸ ἔμπάλιν. l'envers, le côté de l'envers.

Ἀνάπτω (προφ. κοιν. Ἀνάφτω). » Ἀπτω, ἀνάπτω. allumer. || κρατοῦντες λαμπάδας ἀναμείνας. » Ἐχόντες καιόμενας λαμπάδας (Παυσ. Ἀττ.). ὁ. ἀνακίω, ἐξάπτω, ἀναφλέγω. enflammer. ὁ. ἄνάπτω φροῦρνον (λουτρίον κτλ.). » Ὑπεκκαίω, ἀνακαίω, ὑφάπτω, ἐγκαίω (» Λουτρά, τῶ κινναμώμῳ ἐγκαίονενα», Λκ. περὶ ἀληθ. ἱστορ. Α. 11). chauffer. ὁ. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀπτομαι, ἀν(ἐξ)άπτομαι. s'allumer. ὁ. πυρρόμαι (μεταφ.). s'enflammer.

Ἀνάφρα, ἐπ. ἴδε Ἀφρά.

Ἀνάφρος, α, ον, ἴδε Ἀφύς.

Ἀναριθμητός, ἡ, ον, ἴδε Ἀμέτρητος καὶ Ἀπειρος.

Ἀνασάινω (ἀπὸ τοῦ Ἀνασθμαίνω, κατὰ τὸν Κορ.), ῥ. ἀμ. » Ἀναπνέω, πνέω. respirer, prendre haleine. ὁ. ἴδε Ξεκουράζομαι καὶ Συνέρχομαι.

Ἀνάσα καὶ Ἀνασασμός, ἴδε Ἀναπνοή.

Ἀνασκήνω, ῥ. μετ. » Ἐπαίρω, ὑπεγείρω. ὁ. ἀναστέλλω. soulever, rebrousser. || ἀνασκήνων τὰ φορέματά μου (πρὸς ἀναίσχυντίαν). » Ἀνασυρρομαι, ἀνακολπίζομαι. trrousser, retrousser. || ἀνασκήνων φόρεμα. » Ἀνακυρρίζω, ἀναβαστάζω, ἀνέχω. soulever. || ἀνασκήνόομαι, ῥ. μέσ. » Ἀνακαθίζω (ομαι), ἀνακάθηναι, ἐπαναίρομαι (» Ἄλλ' ἐπαναίρου, κατὰ καθίζου, Ἀριστοφ.), ἐπαίρω ἐμαυτὸν (αὐτ.). se mettre sur son séant.

Ἀνατήκομαι. » Ἀνακάθηναι, τὸ ἀνακαθί-

ζεσθαι. l'action de se mettre sur son état. §. » Αναστολή. retroussement, relevement.

Ανασηκωτός, ἢ, ὄν. » Ανασηκωμένος, ἀνέχων. soulevé, retroussé, ἴδε καὶ Ανακουφωτός.

Ανάσκελα (Ὁ Ἑτυμολ. τὸ γράφει Ἀνά σκέλα), ἐπ. » Ἰπτιος (α, ον), ἀναβάνην. sur le dos, à la renverse, à l'envers. || Ἐπαπλώθη τ' ἀνάσκελα. » Ἰπτιος ἐξέταθῃ.

Ανασκώμπω. » Ἀνασκώπισις (-ισμός), * ἀνασκώβωσις. retroussement des manches.

Ανασκουμπών, ῥ. μετ. » Ἀνασκοπῶ (-άζω, -ίζω), * ἀνακουμπῶ. retrousser les manches à quelqu'un. || ἀνασκουμπόνομαι, ῥ. μέσ. » Ἀνασκοπύομαι (-άζομαι, -ίζομαι), ἀνακουβόομαι (Γεωπον. Ἰ. καὶ Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ξ, 72. » Ζωστήρι θαῶς συνέριψε χιτῶνα, ὥς εἴ τις εἶπη, ἀνεκουβύτο διὰ ἔργον). retrousser ses manches. §. (συνκλῃ. Ἐτοιμάζομαι 'να κάμω τι). » Ἀποδύομαι. se disposer, entreprendre, ἴδε καὶ Ἐτοιμάζομαι.

Ανασόνι (τό), φ. (άρωμ.). ἴδε Γλυκάνισον. Ἀναστεναγμός, » Στεναγμός. soupir, gémissement.

Αναστενάζω, ῥ. ἀμ. » Στένω, στενάζω, ἀναστενάω (λίσχ. Κτησφ.). soupirer, gémir, pousser des gémissement (des soupirs).

Αναστήνω (-αίνω), ῥ. μετ. » Ἀνίστημι, ἀνίστάω. ressusciter.

Ἀνὰ τὴν (πραθὺ νερόν ἀπὸ τὸ πηγὰδι κτλ.), ῥ. μετ. » Ἀνιμάω (-ομαι), ἀντλέω. puiser, tirer de l'eau.

Ἀνασυρτήρι (τὸ ἄλλ. Γκερδέλι καὶ Σουκλος καὶ Τουρκ. Μπακράτσι), ἄγγ. » Ἀντλητήρ (-ήριον), ἀντλημα, ἱμονιά (κυρ. τὸ δερμάτινον. » Οἱ γὰρ ἄρχαιοι, πρὸς τὸ μὴ κατακλῆσθαι τὰ ἄγγεα αὐτῶν, ἐκ δερμάτων ἐποίουν», Ἑτυμολ. Τοιαῦτα εἶνε καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν ἑλλάδα τὰ ἀνασυρτήρια), ἄμψ, γαυλός, ἰθάνος καὶ ἰθάνη. seau, godel, écure, θ.

Ἀνατολή (τὸ ἐῶγαμα τοῦ ἡλίου). » Ἀνατολή. le lever du soleil. §. (συνεκλ. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου). » Ἠώς-ὤς (ἡ), ἔως-ω (ἡ), ἀνατολαί, τὰ πρὸς ἡλίου ἀνίσχοντα. orient, levant, est. || εἴτε εἰς τὴν ἀνατολήν, εἴτε εἰς τὴν δύσιν. » Ἦν τε πρὸς ἔω, ἦν τε πρὸς ἑσπέραν, » Ξεν.

Ἀνατολικά, ἐπ. » Πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς ἔω, πρὸς ἡλίου ἀνίσχοντα. vers l'orient.

Ἀνατολικός, ἢ, ὄν. » Ἐῶς, ὁ ἐξ ἀνατολῆς, ὁ πρὸς ἀνατολὰς. oriental,

Ἀνατρέω, ῥ. μετ. » Ἀνα(» Ἐκ)τρέφω, τρέφω, παιδεύω. élever.

Ἀνατροφή. » Τροφή, ἀνατροφή, ἀγωγή, παιδεύσις, παιδαγωγία. éducation. || εὐγενεῖς, ἐάν λάθωσι καὶ καλὴν ἀνατροφὴν. » Τούς εὐ φύντας, ἐάν καὶ εὐ τραφῶσι,» (Πλάτ.).

Ἀνατριχα, ἐπ. (σύνθ. μόνον εἰς τὸ ἐρύρισμα). » Ἐρυπαλιν. à contre poils, à rebrousse.

Ἀνατριχίζω, ῥ. ἀμ. » Φρίσσω (-ττω). frissonner, trembler.

Ἀνατριχίλα (εἰς τὴν Πελοπόννησον λέγεται Κρυάδα, εἰς τὴν πληθυντικὴν, καὶ Σύγκρυα). » Φριξ-ινός (ἡ), φρίκη, φρικασμός (-ιασμός), φρικίασις, φρίγος (τὸ). frisson, θ. frissonnement, frémissement. || Ἐχὼ ἀνατριχίλας. » Φρικιάω, φρίγω. avoir la frisson.

Ἀναυλα, ἐπ. » Ἀναυλεῖ. sans frêt, sans payer de nautis.

Ἀναφέρω (εἰδοποιῶ, προσβάλλω), ῥ. μετ. » Ἀνάγω, ἀνατίθεμαι, ἀναφέρω. référer. || τὸ ἀνέφραν εἰς τὴν Βουλὴν. » Ἀντήγκαν εἰς τὴν Σύγκλητον. » Εἰς τὴν Βουλὴν περὶ αὐτοῦ ἀπέδωσαν (ἰσχυρ.). §. (φέρω μαρτυρίαν). » Παρατίθεμαι, μνησθῆναι, ἀναφέρειν (Πλάτ. Τίμ. περὶ φύς. καὶ Πλούτ. Θησ.). citer, rapporter, faire mention, alléguer.

Ἀναφορά (ἡ ἄλλ. Ἀγωγή). » Ἰκετηρία, ἀναφορά (» Ἀναφορά στελέσθω περὶ τούτου πρεσβεύουσα, στρατιώτας καὶ χρόνον αἰτούσα,» Συνεσ. Κυρην. κατασ.), γραμματεῖον (ἴδε Αἶδω). §. γραφή (ἡ πρὸς τὸ κριτήριο, ἴδε Εἰγκλησῶν), λίβελλος, δέησις (μεταγ. » Δούς τὰς δέησεις τῶ βρασιλεῖ, » Κωδιν.). pétition, requête, θ. placei, supplicare, θ. || δίδω ἀναφοράν. » Ἰκετηρίαν τίθημι (προτίθημι). présenter une pétition.

Ἀναφόρι, ναυτ. » Ἀνέφρους, ἀνέφροια. contre-courant.

Ἀναφυλλπτόν. » Ὀλολυγή, ὀλολυγμός. sanglot. || ἔχω ἀναφυλλπτόν. » Ὀλολύζω, ὀλολυγῶ συνέχομαι, ἀναφέρω (Γαλην.), λύζω, ἀναλύζω, λυγαίνω (-άζω), καὶ Πισιντ. ἀμολήδην γούω, (Θμ.). sanglotter.

Ἀναχαράζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀναμασσῶ.

Ἀναχωρῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀναχωρεῖω, ἀπείμι, οἴχωμαι ἀπῶν. partir. || ἀν' δὲν ἀναχωρήσουν ἀπὸ τὴν Κόρινθον. » Εἰ μὴ ἀπίοιεν ἐκ τῆς Κορίνθου. || 'να ἀναχωρήσουν τ' ἀγλιγοῦστέρον. » Ἀπίεναι τὴν ταχίστην.

Ἀνδραδέλφης (πρὸφ. κοιν. Ἀντραδέφης).

» Γάτος· ο καί-οτος (ή), γαλώς, δάσισα (ἀμφ.). belle-soeur.

Ανδράδελφος. » Διήρ-ερος (ο) (» Το συγγενικὸν θηλυκὸν τοῦ ἀνδρ., ὃ δηλοῖ τὸν ἀνδράδελφον, οὐ δάεира ἀναλόγως, ἀλλὰ Γά-λως ἑτερονύμως περιφέρεται . . . , ὃ καί σα-εὺς ἐμφανέων ὃ ποιητῆς τὴν ἀνδραδέλφην ὀνόμαον, ἱστορεῖ ὡς ἡ τῇ Ελένη γάλως Ἀλοδίκη νόμφην καλεῖ τὴν Ελένην, « Εὐσαθ. ἰλ. Γ'. 122). beau-frère.

Ανδράκλα (ἡ ἄλλ. Γλιστρίδα καὶ Τουρκ. Σεμζότι). φ. » Ανδράκνη. pourpier.

Ανδρακίδα (προφ. κριν. Αντρακίδα. Εἰ-δος μαλλίνων παραδελῶ φράσματος, [Τουρκ.] Κελίρι, ἴσως ἡ) » Ἀδρανίς (τοῦ Πισυ.), (ἡ μάλλον ἡ) » Ἐνδρομῖς (τοῦ Ὁρειθατίου. » Ἔστω ἔνδρομῖς, ἐκ τετραδακτυλίων δι-αστημάτων ἐκτετραμένη, καὶ τὰς ἀρχὰς κατεράρθω ἐπιμήκισσι ζύλοις τετραγώ-νους. « Κεφ. λζ'.), (ἡ ἴσως παρωνυμείται ἀπὸ τὴν πολὺν Ἀδραμύτιον, καθὼς καὶ τὸ Γαλλ.) bergame (ἀπὸ τὴν Πέργαμον), θ. φιλοτάπις (ἡ), ἴδε καὶ Παράθ. Ταπί καὶ Χράπ (εἰς τὸ παράρτημα).

Ἀνδρας (ὁ ἀρσενικὸς ἄνθρωπος). » Ἀνὴρ. homme. || γίνονται ἄνδρας (μεγαλίνω δηλ.). » Ἀνδρόσαι. devenir homme, grandir. || δὲν ὄρεται ἵνα λάβῃ μόνον γυνεὶς ἀνατροπὴν καλὴν εἰς τὴν νεότητά του, ἀλλὰ πρέπει ἵνα τὴν μεταχειρίζεται καὶ ὅταν γένῃ ἄνδρας. » Οὐχ ἱκανὸν δὲ ἴσως, νέους ὄντας, τροφῆς καὶ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτὰ (Ἀριστοτ. Π.). « δ. (ὁ ὑπανδρεμένος ὡς πρὸς τὴν γυναῖκα του). » Ἀνὴρ, σύζυγος, γαμέτης, σύνευρος, συνοικῶν, σύνδικος, σύμβιος, ὁμῶςυγος, ἐμ(συ)ευνέτης. époux, mari.

Ἀνδρεία. » Ρώμη, ἀνδρεία (-ία), ἀλκῆ. bravoure, θ. valeur, θ. courage, vaillance.

Ἀνδρεῖω, ρ. ἀμ. » Ἀνδρίζομαι. devenir fort.

Ἀνδρεῖος, α, ον. » Ἀνδρεῖος, ἡρωαλέος, ἀλκιμος. brave, vaillant, courageux, vaoureux.

Ἀνδρειωμένος, η, ον, ἴδε Ἀνδρεῖος. || ἄλῃ ὅ τιν ἀνδρειωμένον πον τὸν πιάσουν δὴ σπασμένοι, (Παροιμ.). » Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς Διόν.

Ἀνδρίκι, ἐπ. » Ἀνδρικῶς, ἀνδρωδῶς, ἀνδριστῇ (Θαρ. καὶ Ἀρσφ.). virilement.

Ἀνδρίκος, α, ον. » Ἀνδρῶς, ἀνδρικὸς, ἀνδρωδῆς, ἀρρενωπὸς, ἀνδρείος (» Ὑποδύμα-τα. τὰ μὲν ἀνδρεῖα, τὰ δὲ γυναικεῖα ἔιν.). male, viril.

Ἀνδρῶγυναῖα. » Ἀνδρωδῆς, ἀνδρικῇ τὸ λῆμα, ἀρρενωπὸς, ἀμαζών, ἀντιάνειρα (ποιητ.). femme hommasse, gendarme, θ.

Ἀνδρόγγυνον. » Ἀνδρόγγυνον (μεταγ.). mépage.

Ἀνδρομοῖρι (τὸ μερίδιον, ὃ, που κληρονο-μεῖ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀν-δρός της). » Κλήρος. augment de dot, douaire.

Ἀνεθαίνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ρ. ἀμ. ἴδε Ἀναθαίνω, κτλ.

Ἀνέγκριτος, η, ον. » Ἀθικτος, ἄψυτος, ἀνέπαφος. intacte.

Ἀνελημονα, ἐπὶρ. ἴδε Ἀλύπητα.

Ἀνέλιπτα, ἐπ. » Ἀπροδοκίητος, ἀδο-κῆτως, ἔξ (ἀπὸ τοῦ) ἀδοκῆτου, παρὰ προσ-δοκίαν (δοῖαν, γνώμην, Θεοκ.), ἐλπίδας; πέρα. inopinément.

Ἀνέλιπτος, η, ον. » Ἀδόκητος, ἀπρο-δοκῆτος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) παρὰ δόξαν (προσδοκίαν), ὁ παρ' ἐλπίδα (λόγον, γνώ-μην) συμβαίνων. inattendu, imprévu, inespéré, inopiné.

Ἀνελῶ, ρ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπθ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἀναλῶ, ἴδε Ἀνόνα.

Ἀνέμη, ἐργ. » Ἐρόμος, στρωφεῖον, ἑσ-φάς, ἐξελεκτην, ἐξελεκτην, περιάκτον. tournette, θ. dévidoir.

Ἀνερίζω (εὐσθ μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι), ρ. μετ. » Ριπίζω. éventer, agiter l'air.

Ἀνεμιστῆρι (τὸ καταχρ. Μυσιστῆρι), ἐργ. » Ῥιπιδίον, ριπῆς (Ἀριστοτ. Ἀρχον. 888), ψύγμα. éventail, éventoir (κυρ. τοῦ μα-γειρείου).

Ἀνεμοβλογιά, πῶθ. (οἱ παλαιοὶ, φαίνε-ται, δὲν τὴν ἐγνώριζαν, καθὼς οὕτε τὴν καθυτὸ εὐλογιά). petite verole volante.

Ἀνεμοζήτης (ἀπὸ τοῦ ἰταλ. soutilven- to), πτν. (εἶδος ἱεραικίου). » Κέρχη, κεγχρίς, bateleur, crocerelle (quererelle, cer- cresse), θ. éimouchet (ὁ θηλυκός), ἴδε καὶ παρὰθ. Κερρινέζι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀνεμοζάλη (ἡ Μπόρα ἢ Φουρτοῦνα). » Οὐ-ελλα, ζάλη, λαλιάφ, καταγίγς. orage, bourasque, θ. coup de vent, tourmente, θ. || ὁ λύκος ὅτῃν ἀνεμοζάλην χιέρεται (Παροιμία, ἀναλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τῶν) ἔγ-χέλεις θηρώμενος (, ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἰ-δίων ταρχῆς ποιοῦντων, « Σουδ., ἀπαράλ-λακτον γὰ τῶν Γάλλων τῶν) il fait bon pêcher en eau trouble.

Ἀνεμοζώνια, ἴδε Κούνια.

Ἀνεμοζώμα (σύνθεσις μόνον εἰς τὸ πληθ. καὶ εἰς τὴν παροιμίαν): Ἀνεμοζώματα, διαβολοσκοπίσματα, (ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρ-χαίων τῶν) » Ἀλῶν δὲ φέρτος, ὕδεν ἔλθεν,

ἐνὶ ἔσθῃ. ce qui vient de la flûte, s'en retourne au tambour. Biens mal acquis s'en vont de même.

Ἀνεμομύλος (ὃ παλαιοὶ ἔδεν ἐγνώριζαν, φαίνεται, τὴν χρῆσιν τοῦ). » Ἀνεμομύλῃ. moulin à vent.

Ἀνεμοπύρωμα, πᾶθ. » Ἐρυσίπελας (τὸ). érysipèle, feu saint Antoine.

Ἄνεμος. » Ἄνεμος, πνεῦμα. vent. ||. τὸν πῆρ' (να τὸν πᾶρ) ὁ ἄνεμος, (φρσ., τῆς ὁποιᾶς ἡ χρῆσις εἶνε παλαιωτάτη. Ὁ Ἡσαίας [οἶ', 13] λέγει.) » Τούτους γὰρ ἅπαντας ἄνεμος λήφεται, καὶ ἀποίσει καταιγίς (Καὶ ὁ Ὀμηρὸς πολλὰ τοῦτο) » Θύελλα ἀνκρεῖναι. » Ἀνακρέσσας θύελλα. §. (πλθ.) ἄνεμοι (τὰ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. φλάτα), » Φύσα(-σσα), ἐμφύσησις, ἐμπνευματώσις. vents, ventosités, flatuosités.

Ἀνεμοσκεπή. » Ἀλεξήνεμον. paravent, abat-vent.

Ἀνεμοστροφίλον. » Στροφίλος, καίλαψ, συστροφή ἀνέμου, καταιγίς, ἀελλα, τυφών. ouragan, tourbillon, ἴδε καὶ Ἀνεμοζάλη καὶ Σίφωνας.

Ἀνεμόχορτον, φ. » Ἐλξίνη, περδίκιον, ἱράκλεια (Γαλν.), κλυδάδιον, κλυδατίς. pariétaire, θ. perce-muraille, casse-pierre, paritoiro, ἴδε καὶ Παρθενοῦδι καὶ Σιδερίτης.

Ἀνέξοδα, ἐπ. » Ἀδαπάνως. sans bourse délier, ἴδε καὶ Χάρισμα.

Ἀνέξοδος, η, ον. » Ἀδάπνωος. qui ne coûte rien.

Ἀνεπάντητος, η, ον, ἴδε Ἀνέλπιστος.

Ἀνεπιτήδεια, ἐπ. » Ἀφρώς, σκαιὸς. maladroitement, gauchement.

Ἀνεπιτήδειος, α, ον. » Ἀφρῆς, ἐπαρίστερος, σκαιὸς (μεταφ.), ἀδέξιος. maladroit, mal-habile, gauche.

Ἀνεπιτηδεύτης. » Ἀφρῖα, σκαιότης. maladresse, mal-habileté.

Ἀνευχάριστος, η, ον. » Δυσάρεστος, difficile.

Ἀνεψίος, ἀ. » Ἀδελφιδεύς-δῆ. ἀνεψιός. neveu, nièce. ||. μικρὸς ἀνεψιός (ὁ υἱὸς τοῦ ἀνεψιῦ ἢ τῆς ἀνεψιάς). » Ἀνεψιχιδεύς-δῆ (» Ἔστι γὰρ ἡ τοῦτου μήτηρ καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατήρ, ἀδελφοί ὥστε τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἐμὴν, ἀνεψιὰ εἶναι τούτου τοῦ δὲ παιδὸς τοῦ ἐκείνης καὶ τοῦ ἐμοῦ, ἀνεψιχιδεύς, « Δημόσθ. Στεφ. ψευδομαρτ.). petit neveu, arrière-neveu.

Ἀνηθος, φ. » Ἀνηθον (τὸ). anet.

Ἀνήλικος, η, ον. » Ἀψηλῆξ (Ἀρρίαν. Ὁ Φρύγιος ὅμως τὸ ἀποδοκιμάζει). mineur.

Ἀνημπορεύω, β. οὐδ. » Ὑπονασέω. être indisposé.

Ἀνήμπορος (ἐλὶγον ἄρρωστος, ὁ Τουρκ. Ζαίης), η, ον. » Μαλακίως (» Ἀρ. ὥσως) ἐχων, νοσηλευόμενος, μαλακούμενος, indisposé, incommodé. ||. εἶμαι ἀνήμπορος. » Ἀρρώστος (Δημ. Παράτρ.), ἀρρώστω; ἔχω (Λίσχ. Παράτρ.), ὑπονασέω.

Ἀνηπρόσπορος, η, ον, ἴδε Ἀγράμματος.

Ἀνήσυχος (ὃ, που ἔδεν ἀφίνει ἄλλον να ἡσυχάζῃ), η, ον. » Θορυβοποιός. inquiet, remuant, turbulent. §. (ὃ, που ἔχασε τὴν ἡσυχίαν του), ἴδε Συγχυσμένος.

Ἀνηφορικὸς, ἡ, ἀ. » Ἀνάντης, προσάντης, ἀνωφερῆς, σιμός (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐδὲ τέρως). moultant.

Ἀνήφορος. » Τὸ ἀνκντες (πρόσαντες, ἀνωφερῆς), ἀνωφέρεια. montée, θ.

Ἀνθίζω, β. ἀμ. » Ἀνθέω. fleurir, être en fleur, ἴδε καὶ Λουλουδίω.

Ἀνθισμα. » Ἀνθη, ἀνθησις. fleuraison, θ. fleur, θ.

Ἀνθισμένος, η, ον. » Ἀνθηρὸς, ἀνθῶν, εὐανθής, διηνησιμένος, ἀνθημαίος (Παιτρ.). fleuri, en fleur.

Ἄνθος (τὸ), (ἡ λέξις διατηρήθη μόνον εἰς τὰ ἄνθη τῶν καρπίμων δένδρων). » Ἄνθος (τὸ). fleur, θ. ||. ἄνθος τῆς ῥοδιάς. » Κύτιος. §. (μεταφ. τὸ καλλήτερον, τὸ διαλεγμένον μέρος κάθε πράγματος), ἴδε Ἀθέρως.

Ἀνθρακιά (ἡ ἄλλ. Καρβουνιά ἢ Χόβολη).

» Ἀνθρακίχ. braise, θ. brasier.

Ἀνθρωπιὰ (ἡ), (τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρώπου, δηλ.) » Κοσμιότης, χρηστότης, ἡθῶν, κομψότης, εὐτραπελία, κτλ. ||. πρᾶγμα κτλ. τῆς ἀνθρωπιᾶς (φρσ.), (δηλ. ὃ, που ἔῳ ἀξίη, καθὼς πρέπει). » Σπουδαῖον (» Ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον ἦν πρίσθαι, « Δημόσθ.). comme il faut, qui vaut la peine.

Ἀνθρῶπινά, ἐπ. » Ἀνθρωπίνως. humainement, en homme.

Ἀνθρωπίνος, ἡ, ον. » Ἀνθρώπινος. humain.

Ἀνθρωπος. » Ἀνθρώπος (ὁ καὶ ἡ). homme. §. (ἰδιαίτερος ὁ φρόνιμος, ἐνάρτερος, ἀνδρεὺς, καλὸς ἐν γένει). » Ἀνθρ., ἀνθρωπος (» Μέγιστον ἐστ' ἀνθρώπος, ἦν ἀνθρωπος ἡ «). homme, brave homme, comme il faut. ||. ἔδεν ἐνθυμεῖσθαι ὅτι ἐγὼ ἀνθρ. γεγέννηται δι' ἐμέ (Ἀριστοφ.); ||. καὶ σὺ ἐμθαίνεις εἰς ἀνθρώπου ἀράδα; ἴδε Ἀράδα. §. (ὁ δούλος, ὁ ὑπηρέτης). » Παις, gens, θ. πλ. ||. φώναξάι μου τὸν ἀνθρώπον μου. » Κάλει μοι τὸν παιδα, ἴδε καὶ Δούλος. §. (εἰς τὸ πλθ. σημαίνει ἀκούη καὶ τοὺς στρατιώτας;) εἶχε

τοὺς μισοὺς ἀνθρώπους τοῦ μαζῆ. » Τὸ ημισυ τῆς δυνάμεως ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ. il n'avait que la moitié de son monde. ||. καὶ ἔφυγε (ὁ λυχαγὸς Νίκαρχος) τὴν νύκτα μετὰ καμμίαν εἰκοσαριά' ἀνθρώπων. » Καὶ ὤχετο ἀπὼν νυκτὸς σὺν ἀνθρώποις ὡς εἰκοσι (Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'). »

Ἀνθῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνθίζω. §. (μεταφ. εὐρίσκωμαι εἰς τὴν καλλιτέραν κατάστασιν). » Ἀκμάζω, ἀνθίω, ἐρῶμαι. fleurir. ||. ὅταν πάγη καλὰ ἡ γεωργικὴ, τότε ἀνθίσιν καὶ ἡ ἀλλαις τέχναις. » Εὐ φερομένης τῆς γεωργίας, ἐξέρχονται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι (Ξεν. Οἰκον.). »

Ἀνίδεος, η, ον. » Ἀπειρος, ἀπείρως ἔχων, ἀρχθής, ἀγνώμων, ἀδιδάκτος. inexpérimenté.

Ἀνίκητος, η, ον. » Ἀήττητος, ἀνίκητος, ἀμαχος, ἀκαταμάχητος. invincible.

Ἀνίσως, συνδ. ἴδε Ἄν.

Ἀνίρτος, η, ον. » Ἀνίπτως. qui n'est pas lavé.

Ἀνοησία, » Ἀφροσύνη, ἀνοια. imprudence, bêtise, θ.

Ἀνόητα, ἐπ. » Ἀνοήτως, ἀφρόνως, οὐδενὶ ἔνν νοῦ. imprudemment, bêtement.

Ἀνόητος, η, ον. » Ἀφρων, ἄνους, ἄσυνετος. imprudent, bête, θ.

Ἀνοιγοσφάλιμα (κυρ. τῶν ῥυματιῶν). » Σκαρδαμυγμός. clignotement, clignement, cilllement, papillotage. (Ὅταν ᾔνε υπερβολικὸν, συχνὸν καὶ ἀκούσιον, καταντῇ πάθος, καὶ ὀνομάζεται.) » Ἰλλωπία, ἱππος (ἱπποκρ.). ||. εἰς ἐν ἀνοιγοσφάλιμα ῥυματιῷ (φρσ.). » Ἐν ῥιπῇ ὀρθαλμοῦ. en un clin d'œil.

Ἀνοιγμα. » Ἀνοίξεις (μεταφ.). ouverture, θ. ||. ἀνοιγμα τοῦ θαλασίου (ἐορτὴ εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου). » Πιθοίγια (τά), πιθοίγια (ἡ). ||. ἀνοιγμα τῆς πόρτης (κυρ. τῆς ἐκκλησίας ὅταν ἐγκαθιναίγεται). » Θυρανοίγια (τά), (μεταφ.). l'ouverture de la porte sainte.

Ἀνοιγοκλείω, καί.

Ἀνοιγοσφαλῶ (τὰ ῥματικά κυρ.). ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Σκαρδαμύσσω (-τω), θλεφαρίζω, δεινδύλλω (ποιητ.), ἱλλωπέω (-ίζω) (ὅταν γίνεταί ἀκούσιος διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῶν ῥματιῶν). clignoter, cligner (les yeux), ciller, papilloter. ||. ὡς ὅτου ἂν ἀνοιγοκλείσῃς τὰ ῥματικά σου, (φρσ. ἀνάλογ. μετ' ὧν ἀρχ. τοῖς) ὡς εἰ καὶ κογχην διείλες.

Ἀνοίγω, ῥ. μετ. » Ἀνοίγωμαι, ἀνοίγω, ἀναπετανύω (-μαι). ouvrir. ||. ἐκτύπησα τὴν θύραν καὶ (ἦλθε καί) μετ' ἀνοίξεν ἡ ὑπηρετρία. » Κρούσαντι δὲ μετ' ὑπάρχοντι

ἡ παιδίσκη. » ||. ἐπρόσταξα τὴν γυναῖκα ποῦ μᾶς ἀνοίξε (ἐνν. τὴν θύραν). » Ἐκέλευσα τὴν ἀνθρώπον τὴν ὑπακούσασθαι, Διοσβ. ||. ἀνοίγω τὸ στόμα (τὰ χεῖλη, κτλ.). » Διαίρω τὸ στόμα (κτλ.). désemparer les dents (μεταφ.). ||. ἀνοίγω ῥαϊδικά (ῥαϊδικὰ κτλ.). » Διαίρω (« ὡς εἰ καὶ κογχην διείλες »), διανοίγω, διαιπτύσσω, διαίγω (« Ἦν δὲ καὶ βίη διαγαγῶν τοὺς ὀδόντας ἐνθάξῃ τις ὕγρον, » Αρετ.). ||. ἀνοίγω θιθλίον (γράμμα κτλ.). » Ἀναπτύσσω, ἀνελίσσω (-τω), (ὁ Πλούταρχος τὸ ἐξέφρασε μεταφορικώτερον). » Ἐπιστολίᾳ διεύρυστον ἀλλοτριᾷ (κοιν. ἀνοίγουν ἔξεν γραμμάτα). » ||. ἀνοίγω φύλλον (να κἀμοῦ ζυμαρικόν). » Δάγανα ἐλκύω (Ἀθίν.). ||. ἀνοίγω τὰ παντὶ (ναυτ.). » Πετάννυμαι τοῖς ἰστίον. » Ἰπτερώ τὴν ναῦν (μεταφ.). déployer les voiles, déferler. ||. ἀνοίγω δρόμον. » Ὀδὸν τέμνω (ἐλαύνω), ὁδοποιῶ. frayer le chemin. ||. ἀνοίγω δρόμον διὰ μέτου τῶν ἐχθρῶν. » Ἰλαραζίζωμαι τὴν διόδον. » Ὀδοποιῶμαι ἐμαυτῷ διὰ τῶν πολεμίων. se faire jour à travers les ennemis. ||. ἀνοίγω χανδάκι, ἴδε Τραχῖν. ||. ἀνοίξε τὰ χανδάκια, ποῦ ἐτρεχαν εἰς τὸ ποτάμι. » Τὰς τάφρους τὰς πρὸς τὸν ποταμὸν ἀνεστόμωσε. ||. ἀνοίγει τὰ ῥματικά του (ὁ τυφλός). » Ἀναβλέπει. recouvrer la vue. ||. ἀνοίγω ὁμιλίαν, (μεταφ.), ἴδε Ὀμιλία. ||. ἀνοίγω τὴν ὄρεξιν. » Ἐκ(«Προ») κλοῦμαι (« Ἀνακτομῶ », « Ἐπιθήγω ») [« Οἱ ἄλλες ποτικωτέρους καὶ βρωτικωτέρους ποιῶσιν, ἐπιθήγοντες τὴν ὄρεξιν. » Πλούτ. περὶ Ἰσ. καὶ Ὀσ.], » Ἀναπείθοι [Ξενοκρ. Β']. τὴν ὄρεξιν, ouvrir (recevoir, exciter, auguier, provoquer) l'appétit. ||. οἱ παλαιοὶ ἐτρωγαν καὶ ἀκριδὰς ἵν' ἀνοίξουν τὴν ὄρεξιν. » Οἱ πάλαι δὲ καὶ τὰς ἀκριδὰς πρὸς ἀνεστόμωσιν προσεφέροντο. ||. τοὺς ἀνοίξα (ἀνοίξα δηλ. πρὸς χάριν τῶν θαρῶν με) ἔνα μοσχάτον κρασί. » Ἀνοίξα δὲ θίβζινον αὐτοῖς εὐώδη (Θεοκρ. Εἰδ. 1Δ.). §. ῥ. ἀμ. » Ἀνοίγωμαι, ἀνοίγωμαι, ἀναπετανύωμαι, διοίγωμαι, διόσταμαι κτλ. s'ouvrir. ||. τὰ δένδρα (ἄνθη) ἀνοίγουν τὴν ἀνοίξιν. » Ἀνοίγονται, ἀνατέλλει. s'élever, épanouir, éclore. ||. μερικὰ ἄνθη τὴν νύκτα κλείουν καὶ τὴν ἡμέραν ἀνοίγουν. » Ἐνι τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὲν συμμεῖ, μετ' ἡμέραν δὲ διεκπετάννυνται (Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Β'). » ||. ἀνοίγει τὸ σπυρὶ (ἡ πληγὴ κτλ.), ἴδε Σπῆνω. ||. ἡ πληγὴ τοῦ εἰχε κλείεται καὶ ὑστερον πάλιν κακωφόρμιος καὶ ἀνοίξεν. » Οὐλοῦσθαι δὲ τὸ ἐλκος, εἶπ' αὐθις φλεγμένην, ἀνέββαξεν (Παύλ. Αἰγ.). » ||.

ἀνοίγει ἡ καρδιά μου (μεταφ.). «ἀνοίγεται» («ἀνιέται») μοι ἡ καρδιά, εὐφραίνομαι. mon cœur se dilate, s'épanouir la rate (ζικ.).

||. ἀνοίξεν ὁ καιρὸς (ἐξαστέρησε δηλ.). «ἀθιθράζεται» (ἀείται, ὕσεται). devenir se-rein, s'éclaircir, se hausser. ||. κοντὰ ὅ τὸ γεγυρὲ ἀνοίγει ὁ δρόμος, ἴδε Πλαταίνω. ||. καθὼς ἀνοίξεν τὸ πλῆθος καὶ τοῦ ἔκκαμιν δρόμον (τόπον). «Ὡς οὖν αὐτὸ τὸ πλῆθος διέστη (Πλούτ.). la foule s'ouvrit devant lui. §. ἀνοίγω (τὸ Ἰταλ. ἀλαργά-ρω), ναυτ. «Ἀφίημι εἰς τὸ πέλαγος, ἀνάγω τὴν ναῦν, ἀνοίγω (Ξενοφ.), ἀνάγωμαι, ἀρμάομαι. prendre le large (la haute mer), se mettre au large, alarguer, dériver.

Ἀνοίκιστος, η, εν. » Ἀμεισθωτός, μὴ ἐκμεμισθωμένος. qui n'est pas loué (arrêté).

Ἀνοικτὰ, ἐπ. «Ἀναπεπταμένους, ἀνειμένους, ἀνεωγότους. à poite ouverte. ||. τὸ καράδι στέκεται (εἶνε ἀραγμένον) ἀνοικτὰ (ς τ' ἀνοικτὰ), (ναυτ.). «Σαλεύειν (ὀρμεῖν) ἐπὶ μετώρου, μετώρον σαλεύειν (ὀρμεῖν), ἀποσαλεύειν (Θουκ. Α.). mouiller loin du rivage (au large), ἴδε καὶ Πέλαγος.

Ἀνοικτόκαρδος (ἄνθρωπος), η, εν, ἴδε Πρόσχαρος. §. (καταχρ. τοπικ.). » Ἀναπεπταμένους, ἀνειμένους. gai.

Ἀνοικτομμάτης (μεταφ.), ἰσα, ικον, ἴδε Ἐξυπνος.

Ἀνοικτός (προφ. κοιν. Ἀνοικτός), η, εν. » Ἀνεωγμένους, ἀναπεπταμένους, ἀνεωγός. ouvert. §. (ἐπὶ χρωμάτων ἀπ' ἐναντίας τῷ Βαθύς). » Ἀνώνος, λαμπρός. clair, voyant, tranchant.

Ἀνοικτοςύνη (ἀνοικτός καιρός), ἴδε Ἑαστερία.

Ἀνοίξις (ὄχι· διότι τότε ἀνοίγει πρὸς πλοῦν ἡ θάλασσα, maria aperiri, καθὼς λέγει ὁ Ἱερώνυμος πρὸς Εὐστοχ., ἀλλὰ διότι τότε ἀνοίχουν τὰ ἀνθη, εἰσαγομένου τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν Ταῦρον, ὅθεν καὶ Παιστικιάτατα ὁ Οὐδεργίλλιος [Percy. Α.] λέγει· «Candidus auratis aperit cum cornibus annum Taurus. Ὅθεν καὶ ὁ μὴν Ἀπρίλιος.» Ἐαρ-αρος (τὸ), ὥρα ἔτους. printemps, la belle saison. ||. τὴν ἀνοιξὶν (ἐλλειπτ.), ἐπιρ. » Ἱρος, ἔαρος, ἔτους ὄρα. au printemps. ||. τῆς ἀνοιξeos (λουλούδι κτλ.). » Ἑαρινός, ἡρινός. printanier, vernal.

Ἀνρέξα (χωρὶς ὄρεξιν, καὶ μεταφ. χω-ρὶς προθυμίαν). ἐπ. » Ἀνρέκτως, ἀπροθύ-μως. avec dégoût, à contre-cœur.

Ἀνρεξία. » Ἀηδία, ἀννρεξία, ἀσιτία (Ἰππικρ.), ἀσπ. dégoût, manque (faute) d'appétit. ||. ἔγω (πάσχω) ἀννρεξίαν. «Ἀννρεκτέω (Ἰκλιν.).

Ἄνοστα, ἐπ. » Ἀηδός, δυσχερῶς. désa-greablement, maussadement.

Ἄνοσταίνω, ῥ. μετ. » Ἀηδὴ καθίστημι (ποιέω). rendre fade (insipide). §. ῥ. ἀν. » Ἀηδὴς καθίσταται. devenir fade (insipide).

Ἄνοσταία. » Ἀηδία. fadeur, θ. §. (με-ταφ. λόγος ἄνοστος καὶ ἀνάλτος). » Ψυ-χολογία, λέγος ἄχαρις καὶ ψυχρός (καὶ καθὼς ἔλεγε Ἑρμῶν ὁ Φιλίσκος), ἀνάλσις· πλατυρρημοσύνη. maussaderie, fadeuse, θ. platitude. θ. ἴδε καὶ Μορολογία καὶ Χωρατῆς.

Ἄνοστος, η, εν. » Ἀηδὴς, ἄστος, ἄχυ-λος, ἄνοστος (Θεοφ.), μωρός («Ῥίζι γευ-σαμένω μωραί,» Διοσκρ.). fade, insipide, maussade, qui ne flatte pas le palais. §. (μεταφ. ἄνθρωπος, τὴν ὅποιον καὶ Ἀνά-λατον λέγουσιν). » Ἀηδὴς, ἄχαρις, ψυχρός, δυσχερὴς, δυστράπελος, ἀνάλτος, ἄλμης, ἄμοιρος (μεταφ.). fade. §. (πρᾶγμα δυ-σάρεστον). » Ἀτερπὴς, δυσχερὴς. désagréa-ble, déplaisant.

Ἀνόστιος (ὁ μὴ νοτιζόμενος, μὴ ἔχων ὑγρασίαν), η, εν. » Ἀνόστιος (Διοσκρ. Α.).

Ἀνούσιος, α, εν, ἴδε Ἀνάλτος, Ἄνοστος, καὶ Οὐσία.

Ἀντάμα, ἐπ. ἴδε Μάγῃ.

Ἀνταμείδω, ῥ. μετ. » Ἀμείβομαι. γί-νειν ἀποδίδωμι, τὸ ἱκανὸν πνέω, ἐραθεύω (-ομαι). récompenser.

Ἀνταμοιβή. » Ἀμοιβή, ἀνταμοιβή, ἄ-θλον, ἔπαθλον, ἐραθεῖον, τὸ ἱκανὸν, ἱκα-νοποίησις, ἀνταποδοσις. récompense, θ.

Ἀνταμόνω, ῥ. μετ. » Ἐντυγχάνω, συγ-γίνεσθαι. s'aboucher avec, avoir une en-trevue (un tête-à-tête). ||. ἀνταμόνομαι ῥ. ἀλλήλοισι. » Συμμίγνυμι (-ομαι), συγγί-νομαι, συμβάλλω. s'aboucher, joindre.

Ἀντάμωσις. » Ἐντευξις, συνέντευξις, συν-ουσία, σύνωδος. entrevue. θ. conférence, tête-à-tête. ||. καλὴν ἀντάμωσιν, (ῆ) κα-λὰς ἀντάμωσεις, (ερα. φιλοερων.). » Ἐὺ δ' ἡμῖν γίνετο ἐντυχεῖν αὐθις ἀλλήλοισι. à revoir, à vous revoir!

Ἀνταπόκρισις. » Ἀλληλογραφία (μεταφ. πρὸς τοὺς παλαιούς· ἐσθλὰ κινεῖν ἄλλο). cor-respondance.

Ἀντάρα (ῆ), ἴδε Ἀνταρῶλλον.

Ἀνταρῶσιν, ῥ. αὐτῷ. » Τυρβάζομαι.

Ἀντένα, ναυτ. » Κερία, κέρας (τὸ), ἐ-πίκριον. vergue, θ. antenne, θ.

Ἀντερον. » Σπλάγγνον, ἐγκάτον, ἐντε-ρον, χολῆς (ῆ), ἐντοστόειον. intestin, bu-yau, entrailles, θ. πλ.

Ἀνθλιά (ἡ) (Ἰων. ἢ Αἰολ.) ἀντί Ἀνθλιά, (τὸ ἀπαύγασμα τῶν ἀκτίνων καὶ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου).

Ἀντί (τὸ), ἔργ. ὕφαντ. (τὸ ξύλον ὅπου τυλίγεται τὸ ὑφασμένον πανί). » Κανὼν (κυρ. τὸ ἐμπροσθινόν). ensable καὶ ensouple, ensoubloau καὶ ensoupleau, poitrinière, θ. » Ἀντὶν (κυρ. τὸ ἀντικρινόν). decharger.

Ἀντί (ὡς λαὶς τὴν προφέρει, Ἀντίς), πρόθ. » Ἀντί (με γεν.). au lieu de, pour, ἴδε καὶ Τόπος.

Ἀντιγράφω, ῥ. μετ. » Μεταγράφω, ἐκγράφω-μαι. » Καὶ κοινῇ ἐκγραφεμένους τὰς συνήκας, τὰ ἀντίγραφα ἐμβαλεῖσθαι εἰς τὸν ἔχινον. » Δημοσθ. Ὀλυμπιοδ.). copier, transcrire.

Ἀντικάμαρα. » Προθάλαμος, ἀντίθρον. antichambre, θ.

Ἀντικλεῖδι. » Ἀντικλεῖθρον, ἀντικλεῖς (ἡ), παρχκλεῖδιον (Πλάτ. Κωμ. παρὰ Πλάτ.). fausse (contre) clef, θ.

Ἀντίκρυ, ἐπ. » Ἀντίκρυ, ἐναντι, ἀπέναντι, ἐναντίον, κατὰ (με αἰτιατ.), πέραν, ἀντιπέραν. vis-à-vis de, en face, à l'opposite. || (ἡ Ζάκυνθος κεῖται) ἀντίκρυ τῆς Πλῆδος. » Ἀντιπέραν Πλῆδος (Θυδ.). » || . ἡ Κεφαλλονία εἰν' ἀντίκρυ σ' τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ Ἀγίαν-Μαύραν. » Κεῖται δὲ κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα. || . ἀντίκρυ λοιπὸν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἀραδιάσθησαν οἱ Φοίνικες, ἀντίκρυ δὲ εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους οἱ Ἴωνες. » Κατὰ μὲν δὲ Ἀθηναίους ἐτετάχτο Φοίνικες, κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες (Θουκ.). » Ἴδε καὶ Ἐμπρός. || . εἶνε ἀντίκρυ σ' τὴν Μπαρμπασίαν. » Πρὸς τὴν Λιβύαν ἀνταίρει.

Ἀντιρούζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀπαντῶ καὶ Συναπαντῶ.

Ἀντικρινός, ἡ, ὄν. » Ὁ (ἡ, » Τὸ, » Οἱ, κτλ.) κατέναντι (ἀπέναντι), ἐναντίος, ἀντιπρόσωπος, ἀντικείμενος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἀντιπέραν. qui est en face.

Ἀντίκρουμα, ἴδε Συναπάντησις.

Ἀντιλαλιά (ἡ). » Ἠχώ-οὺς (ἡ), ἀντίφθεγμα. écho.

Ἀντιλαῶ, ῥ. ἄμ. » Ἀντηλέω, τὴν ἡχὴν ἀνταποδίδωμι. résonner, retentir.

Ἀντιμεθαύριον, ἐπίθ. » Τετάρτην μετὰ ταύτην ἡμέραν, τῇ δευτέρᾳ τῆς μετὰ τὴν αὐρίου.

Ἀντιπρόπερι, ἐπ. (χρον.). » Τέταρτον ἔτος, τέταρτον ἔτος ταυτί. l'autre avant dernière année.

Ἀντιπρόχους, ἐπ. (χρον.). » Τετάρτην

ταύτην ἡμέραν, πρότερον. l'autre avant hier.

Ἀντιστέκομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀνθίσταμαι, ἀντίκειμαι, ἐνίσταμαι, ἀνταῖρω (-μαι), ἀντιπύπτω (-τείνω, -κρούω, -λέγω, -θαίνω, -πνέω, -τάττωμαι), ἀντερίδω, ἀντέχω, ὑπεναντίως ἔχω, ἐναντίομαι. résister, s'opposer à, tenir (faire) tête à, contre-dire, contrarier, contrecarrer, ἴδε καὶ Ἐναντιόνομαι.

Ἀντιφάρμακον. » Ἀλεξιτήριον, ἀντιδοτον, ἀλεξιφάρμακον. contre-poison, antidote, alexitère, alexipharmaque.

Ἀντράκλα, φ., ἴδε Ἀνδράκλα.

Ἀνύπανδρος, ἡ, ὄν. » Ἀγαμος, μονώτην θίον προσηρημένος. célibataire. || ἄρκη-καν ἀδελφαῖς ἀνύπανδραις. » Ἀδελφὰς ἀνεχδότους κατέλιπον (Λυσ.). »

Ἀνυπομονησία. » Μικροψυχία. impatience.

Ἀνυπόμονος, ἡ, ὄν. » Μικροψυχος, ἀκαρτέρητος. impatient.

Ἀνυπόφετος, ἡ, ὄν. » Οὐκ ἀνεκτός (Θυδ.), ἀφόρητος, ἀνύποιστος, ἀκαρτέρητος, ἄσπετος. insupportable, insoutenable, intolérable.

Ἀνυφαντής, ἄντρα. » Ὑφάντης. tisserand.

2) (μεταφ.), ἐντ. » Ἀράχνης (ὁ), ἀράχνη (ἡ), φαλαγγίς (Ξενοφ. Απομν.), φαλάγγιον (κυρ. τὸ φαρμακερὸν, ἢ νομιζόμενον τοιοῦτο· σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ῥῶξ -ωγός (ὁ καὶ ἡ). araignée, θ.

Ἀνυφάντρια (ἡ), (Ἀνυφάντρια ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Εὐστάθιον [Ὀδυσ. Ε. 383] ἡ ῥάπτρια ἢ ἀκέστρια, ἴδε Ὀρρύττης [εἰς τὸ παρὰ-ρημα]). » Ὑφάντρια. femme qui trame.

Ἀνώγει. » Ἀνώγειον (-εον), ὑπερῶν. appartement situé au plus haut étage d'une maison, galetas.

Ἄνω-κάτω (προσω. κοιν. Ἄνω-κάτω), ἐπίθ. » Ἄνω καὶ κάτω (ἴδε Δημοσθ. κατὰ Ἀριστογ. Α', 31), sens dessus dessous, tout dérangé. || . κάτω (φένω) ἄνω-κάτω. » Ἄνω καὶ κάτω ποίεω, συνταράσσω (-ττω), συγχέω, ἀνασκέάζω, συμψύρω. bouleverser, dérangeur, mettre sens dessus dessous. || . καθὼς τὸ εἶδε, γέννηκ' εὐθύς ἄνω-κάτω (δηλ. κατασυγχύσθηκε). » Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθύς ἦν ἄνω-κάτω.

Ἀνωφέλευτα, ἐπ., ἴδε Ἀδιαφόρετα καὶ Κακός (εἰς τὸ » || . τοῦ κακοῦ).

Ἀνωφέλευτος, π, ὄν, ἴδε Ἀδιαφόρετος.

Ἀνώρλι (τὸ). » Ὑπέρθρον, ὑπερθύριον. linteau.

Ἀξανεμιά, ἴδε Ἀνεμοσκεπή.

Ἀξέζωστος, ἡ, ὄν, ἴδε Ξέζωστος.

Ἀξικαθάριστος (κυρ. λογιკαίματος), *

ον. » Αλογόβητος. qui n'a pas été arugé.

Ἀξικόλλητος, κ, ον. » Ἀνακόσπατος. qu'on ne peut arracher, inséparable.

Ἀξεμπέρδευτος, η, ον. » Ἀδιάλυτος, ἀκρίτος, ἄλυτος, ἀδιακρίτος. qu'on ne peut démêler (débrouiller).

Ἀξένοιχτος, η, ον. » Ἀφροντής, ἀμέριμνος. insouciant, sans souci, ἴδε καὶ Ἀδιάφορος.

Ἀξερίζωτος (ζ, η). » Ἀνεκρίζωτος. qu'on ne peut déraciner.

Ἀξεσκέπαστος, η, ον, ἴδε Ἑσκέπος.

Ἀξέστρωτος, η, ον, ἴδε Ἑστρωτος.

Ἀξέσχιστος, η, ον. » Ἀδιάζρηκτος, ἀδιάσχιστος. qui n'est pas déchiré.

Ἀξετύλιχτος, η, ον. » Ἀνεξέλιχτος. qu'on n'a pas dévidé.

Ἀξεφλούδιος, η, ον. » Ἀφλοῖος, ἀπερίλεπτος, τὸν φλοῖον ἀπερπαίρετος. qui n'a pas été pelé (écorcé, écorcé).

Ἀξέχατος, η, ον, ἴδε Ἀλησημόντης.

Ἀξιαγάπητος, η, ον. » Ἀξέραστος, ἐπέραστος, ἐράσμιος, ἀγαπητός, περιθός, ποθεινός. aimable, charmant.

Ἀξιεπαινος, η, ον. » Ἀξιάχαστος, ἐπαινίτος. louable.

Ἀξίζω (εἶμαι ἄξιος), ρ. οὐδ. » Δίκσιος (ἄξιος) εἰμί. mériter. §. (ἐπὶ νομισμάτων). » Δύναμαι, ἄγω. valoir. §. ἐπὶ πραγματειῶν). » Τιμάσθαι. valoir, coûter. ||. τὸ Κυζικηνὸν φλοῦρι ἄξιζεν ἐκεῖ (εἰς τὸν Βόσπορον) εἰκοσιουκτὸ δραχμαῖς. » Ὁ δὲ Κυζικηνὸς στατήρ ἐδύνατο ἐκεῖ εἰκοσι καὶ ἑκτὸ δραχμᾶς Ἀττικᾶς (Ἀθην.) » ||. ἡ σιδερένια τῶν Σπαρτιατῶν μονήδα ἄξιζε μίαν μνῆν Ἀττικὴν, καὶ ἄξιζε τέσσαρα λιανὰ. » Τὸ σιδηροῦν τῶν Σπαρτιατῶν νομισμα, ὅλην μὲν μνᾶ ἔστιν Ἀθηναία, δυνάμει δὲ χαλκοῦ τέσσαρες. » ||. καὶ τὸ χαντζάρι τοῦ Μαρδονίου, τὸ ὁποῖον ἄξιζε τριακοσίους Δαρεικοὺς. » Καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὅς ἦγε τριακοσίους Δαρεικοὺς.

Ἀξινάρι (καὶ κατ' ἀποκοπ. Ἐνίρι, ὁ Τουρκ. καζιμάς ἢ τὸ μπαλταδάκι), ἔργ. » Ἀξινίδιον, ἀξινάριον, πελεκυδίων. petite hache, θ.

Ἀξίνη (τὸ ἀπὸ τοῦ Λατιν. Τσεκούρι, καὶ Τουρκ. Μπαλτάς ἢ Καζιμάς), ἔργ. » Πίλεκυς, ἀξίνη. hache, θ. cognée, θ.

Ἀξινούρι (ἢ ἄλλ. Τσάπα ἢ Τσαπί, καὶ Τουρκ. καζιμάς), ἔργ. (ὁ Κορ. ὠφερεῖ τὴν λέξιν ἀπὸ τῆν Δουκάγγιον, ὅθεν συνέπεσε καὶ τὴν ἀκούσω εἰς τὴν Ἑλλάδα). » Σκαπάνη, σκαφεῖον (-ιον), μάχαιλα, ἄμνη, ορι-

νή, μακέλη. pioche, θ. houe, θ. hoyau, drague, θ. meigle, θ. louchet.

Ἀξιοκατήγοτος, η, ον. » Ἐπιπλήμιμος, ἐπίψυχος, ἐπιμεμπτος, ἐπονείδιστος. blâmable.

Ἀξιολογα, ἐπ. » Ἀόγου ἄξιως, ἀξιολόγως, ὑπέρευγε. très bien, parfaitement, à merveille.

Ἀξιολογος, η, ον. » Ἀόγου (πολλοῦ) ἄξιως, σπουδαῖος, ἀξιολογος, ἐλλόγιμος. important, intéressant, considérable, de conséquence.

Ἀξιόλυπτος, η, ον. » Οἰκτρός, δύστηνος, ἐλαυνός. misérable, pitoyable, déplorable.

Ἀξιόνω, ρ. μετ. » Ἀξιώω. rendre (juger) digne. ||. θεέ μου, ἄξιωσά με ἵνα εὐωῶ ἄξιος ἄνδρας τῆς Πανθείας. » Ἀλλ' ὃ Ζεὺ μέγιστε, δός μοι φαῖναι ἄξιον μὲν Πανθείας ἀνδρὶ (Ξενοφ. Κυρουπ.). » ||. ἄξιόνωμαι, ρ. μέσ. καὶ παθ. » Ἀξιόνομαι, τυγχάνω, obtenir, être jugé digne.

Ἄξιος, α, ον. » Ἄξιος, ἐπάξιος, ἀξιοχρεώ-ω. digne. §. ἐπιτήδειος, δεινός, οἶος, ἱκανός, δυνατός, δεξιάς. habile, propre, capable, bon. ||. εἶνε ἄξιος διὰ κάθε δουλειάν. » Πρὸς πᾶν ἔργον ἐπιτήδειος. il est propre à tout. ||. εἶνε ἄξιος νῆ κάθεται καὶ ἵνα λαλῇ ὡς τὸ θράδυ. » Οἶός ἐστιν ἄγχι δειλὴς ὄψιας καθόχμιμος διαλέγεσθαι (λόγους συνείρειν). ||. (ἐνίστε ῥέπει): δὲν εἶνε διὰ τίποτε. » Πρὸς μηδὲν πεφυκώς. il n'est bon à rien.

Ἀξιώτης. » Ἀκνότης, ἀρετὴ, δεινότης, habileté, capacité.

Ἀξιώμα. » Ἀρχή, ἀξίωμα, τέλος. charge, θ. place, θ. emploi, poste, θ. dignité, θ. ||. ἐμβήκα (διωρίσθηκα) εἰς αὐτὸ τὸ ἀξίωμα. » Εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέστην (Ξενοφ.). »

Ἀξιώματικός. » Ἀρχων, ὁ ἐν τέλει (ἀρχὴ, ἀξιώματι). officier, dignitaire. employé.

Ἀξόδιαστος, η, ον. » Ἀδαπάνητος, ἀνεξάντητος. inépuisable.

Ἀξούριστος, η, ον. » Κουριῶν. qui a besoin d'être rasé.

Ἀξυπνητος, η, ον, (σύνθετος μόνον εἰς τὴν φράσιν): κοιμάται τὸν ἀξυπνητὸν (ὑπνὸν δηλ.). » Πύματον (ἢ Νήγρετον, » Χάλκεον) ὑπνὸν ἱαίνει (ποιεῖ). » ἢ τὸ μανδραγόρα καθεύδει (παροῖμ.). »

Ἀξυπόλυτος, η, ον, ἴδε Ἐυπόλυτος.

Ἀξίφος (ἰσθ. Ἀξίφος, ὁ τουρκ. σουλιμας ἀπὸ τοῦ Λατιν. sublimatus). » Ὑψιμέδης

(γ), μολιβδωύ τίτανος, arsenic (blanc) de cendre sublimé.

Ἀόμματος, η, ον, ἴδε Τυφλός.

Ἀπάκια (τὰ ἐκατέρωθεν τῶν πλευρῶν σφραγισμένα μέρη. » Τούτους τοὺς ῥαχίτας, μύας ὀνομάζει ἡ κοινὴ συνήθεια Ἀπακία, « Θεόφιλος ὁ Ἱατροσοφιστὴς, ἀκμάσας κατὰ τὴν Ζ' ἑκατονταετηρίδα. Τὰ ἀπάκια τῶν μεγάλων ἰχθύων, καὶ ἰδίως τῆς Μουρούνας, ἦσαν πολυζήτητα ὁ Πτωχὸς πρὸδρομος τὰ ὕμνησεν εἰς τὸ ποίημά του, καὶ ὁ Κοραῖς ἐσημείωσε πολλὰ περὶ αὐτῶν ἄλλ' ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀλώπεκος, Ἀλωπέκια ἐτυμολογία, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὴν λέξιν, εἶνε βεβαιοσμένη). » Ψόκι καὶ Ψύαι, ἀλωπέκες, νεφρομήτρες; rable.

Ἀπακκομπῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐπακκομπῶ.

Ἀπαλαίνω (μέλλ. Ἀπαλύνω), ῥ. μετ. καὶ ἀμετ. ἴδε Μυλακόνω.

Ἀπαλάμη (κατ' ἐπέκτασιν ἀρχαιοτάτην), ἴδε Παλάμη.

Ἀπαλαμιστός, η, ον (καράδι κυρ.). » Ἀνκληρὴς (κατ.). (vaisseau) qui n'a pas été espalmé.

Ἀπαλός, ἡ, ὄν, ἴδε Μυλακός. ||. (γύς.) Ἀπαλὴν (τῶν παιδιῶν), τὸ » Βρέγμα.

Ἀπανεμιά (τόπος προσηλαγμένος ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἔπου δὲν πιάνει ὁ ἄνεμος). » Ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο (Θα. Ὅδ. Μ. 336), ἐπισκεπὴς (Ἀρστ. Ζ. Ἰς. Θ').

Ἀπαντέχω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Ἀπεκδέχεσθαι, ἴδε Προσμένω.

Ἀπαντῶ, ῥ. μετ. » Συν(Ἀπ-ἔπ)αντάω, ἐν(συν)τυχάνω. rencontrer. ||. ἀπάντησαν μίαν κακοτοπιάν. » Δυσπορία ὑπελάμβανεν αὐτούς.

Ἀπαράλλακτα, ἐπ. » Ἀντικρυς, ἀτεχνῶς, ἀκριβῶς, ἐπὶ(πρὸς) τὸ ἀκριβέστατον, ἀπαράλλακτως. sans aucune différence, ἴδε καὶ Λέγω.

Ἀπαράλλακτος, η, ον. » Ἀπαράλλακτος, ἀτεχνῶς (ἀκριβῶς) ὅμοιος-(ὁ αὐτός), ἀναλλοίωτος. très semblable, qui ressemble parfaitement à, qui n'a pas subi aucun changement.

Ἀπαρηγόρητα, ἐπ. » Ἀπαρκαμύθητος. inconsolablement.

Ἀπαρηγόρητος, η, ον. » Ἀπαρκαμύθητος. inconsolable.

Ἀπαρνοῦμαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Ἀρνοῦμι.

Ἀπαρτός (κυρ. πόλις, κάστρον, κτλ. ἔ, που δὲν ἔχει νὰ παρῶ), η, ον. » Ἀνάλωτος, ἀπόρθητος, ἀχίρρωτος, ἀληπτος. imprénable, inextinguible.

Ἀπάστρευτος, η, ον. » Ὁ μὴ καθαρθεῖς, ὁ μὴ πω ἁγισθεῖς, ἀκάθαρτος (Πεν. Ἰππ.

ἔ, 16). qui n'a pas été épuré (purifié).

Ἀπαστρός, η, ον. » Ἀκάθαρτος, ἀναγνός. impur, immonde, ἴδε καὶ Λερωμένος.

Ἀπατεῶν, ὄνος (ῥ). » Ἀπατεῶν, imposteur.

Ἀπάτη. » Ἀπάτη, imposture, θ.

Ἀπατηλός, ἡ, ὄν, (καὶ ἐπὶ ῥ). ὤς. » Ἀπατηλός, (Π.). ἀπατήλιος.

Ἀπατήτος, η, ον. » Ἀτριδῆς (κυρ. δρόμος), ἄδατος. §. (ἀπὸ κλέπτας ἢ ἐχθρούς) ἀλῆστευτος, ἀσύλητος, ἀπόρρητος.

Ἀπατος, η, ον. (μόνον εἰς τὴν φράσιν): ἄπατα νερά. » Ἀδυσσος (« Αἰμνη, βάθος, ὡς λέγεται, ἄδυσος, « Διον. Ἀλικ. Ἀρχ. Ρωμ. Α.), ἀχανής. qui n'a pas de fond, abyme.

Ἀπατῶ, Μ. ἴσω. » Ἀπατῶ. tromper.

||. (μτ. αὐτῶ.) σφάλλομαι, γνῶμις ἀμαρτάνω. se tromper.

Ἀπαχός, η, ον. » Ἀπιόστροφος, ἀπίμελος, décharné, ἴδε καὶ Λιγνός.

Ἀπεικάζω, ῥ. μετ. (εἰς τοὺς παλαιούς) ἐστήμαινε τὸ, Παρνομιάζω. Ὁ Σοφοκλῆς τὸ μετεχειρίσθη καὶ ἀντὶ τοῦ, Συναπείρηνω ὅθεν ἐν τῇ συνθεσὶ ἀντὶ τοῦ, Καταλαμμάτω, ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀπειράκτος, η, ον (ἔ, που δὲν πειράζει, δὲν βλάπτει). » Ἀδλαδῆς, ἀσινής, ἀνεσχηλτος, ἀζήμιος. innocent, inoffensant.

§. (ἔ, που δὲν ἐπειράχθη). » Ἀδλαδῆς, ἀπαθῆς, ἀσινής, ἀέριος, ἀκραφνής, ἀπῆμων(-αντος), ἀκήρατος, σῶς, ἀζήμιος. sain et sauf, ἴδε καὶ Ἀκέρως, καὶ Ἀνέγκυιτος.

Ἀπειρος (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), η, ον. » Μυρίοι, μυριοὶ ὅσοι, ἀμύθητος (ἀμήχανος) τὸ πλῆθος, ἀνεξέυρητος, ἀπλετος, ἀτέκαμαρτος, ἀχανής, ἀμύθητον (ἀμήχανόν) τι χρημα, μυριοὶ ἐπὶ μυριοῖς. un grand nombre, un nombre infini, une infinité de, une quantité prodigieuse (immense), ἴδε καὶ Ἀμέτρητος. ||. μ ὅλον δὲ ὅτι ἔχω καὶ ἄλλα ἄπειρα νὰ εἶπω περὶ αὐτοῦ, τὰ ἀφύνω. » Μυρία τούτων ἕτερ' εἶπεν ἔχων περὶ αὐτοῦ, καταλείπω, « Δμοθ. ||. ὕστερα δὲ ἄω ὃ ἔπερασεν ἄπειρος καιρὸς, ἴδε Παραπολύς.

Ἀπελέκτος, η, ον. » Ἀπελέκτος, qui n'a pas été dolé (équarri).

Ἀπελπίζω, ῥ. μετ. » Ἀπελπίζω. désespérer, mettre au désespoir. ||. ἀπελπίζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἀπογινώ(γνώ)σκω, ἀπελπίζω, ἀπεργνωκῶς (ἀνελεπίστως) ἔχω. §. ἀπονοέομαι. désespérer, se désespérer.

Ἀπελπισία. » Ἀπόγνωσις, ἀπίνοια. désespoir.

Ἀπελπισμένω, ἐπ. » Ἀπεγνωστός, ἀπονενοημένος, πρὸς ἀπόνοιαν, ἀνελπίστως. en désespéré, à la désespérance.

Ἀπελπισμένος, η, ον. » Ἀπεγνωσμένος, ἀπεγνωστός, ἀπονενοημένος. désespéré, déterminé.

Ἀπέρχστος, η, ον. » Ἀδιάβατος. qu'on ne peut traverser.

Ἀπεριγέλαστος καὶ

Ἀπερίπακτος, η, ον. » Ἀχωρόδητος. qui n'a pas été raillé.

Ἀπεριπότατος, η, ον. » Ἀδιόδευτος, ἄετος. impraticable.

Ἀπειτινία (ἡ), ἴδε Πειτινία.

Ἀπήχανος, ς. ἴδε Πήχανος.

Ἀπιαστος (ὁ, που δὲν πιάνεται), η, ον.

» Ἀληπτος. qui ne peut être pris. §. (ὁ, που δὲν ἐπιάσθη, δὲν ἐγγήχθη ἀκόμη), ἴδε Ἀνέγγικτος καὶ Ἀφόρειος.

Ἀπίδι, πορ. » Ἀπιον, ἄπιος (ὁ). poire, θ.

Ἀπιδιά, δ. » Ἀπιος (ἡ). poirier.

Ἀπίσσωτος, η, ον (καράδι κυρ.). » Ἀπίττωτος, ἀκώϊστος, μὴ πεπισσωμένος. qui n'a pas été poissé (enduit de poix).

Ἀπίστευτος, η, ον. » Ἀπιστος, ἀπίθανος, πίστεως κρείττων. incroyable.

Ἀπιστία (ἡ πρὸς τὸν θεόν). » Ἀσέβεια. incréduité. §. (ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους).

» Ἀόλος. perfidie, infidélité, déloyauté.

Ἀπιστος (ὁ πρὸς τὸν θεόν), η, ον. » Ἀσελής, ἄπιστος (μεταγ.). incrédule, infidèle. §. (ὁ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους).

» Ἀόλιος, δολερός. perfide, déloyal.

Ἀπλά (χωρὶς πονηρίαν), ἐπ. » Ἀφελῶς, ἐπλῶς, ἀκακῶς. naïvement, ingénuement, bonnement, simplement. §. (εἰς τρόπον ὅ, που νὰ καταλαμβάνεται εὐκόλῃ).

» Εὐλήπτως, σαφῶς. d'une manière facile à comprendre (intelligible).

Ἀπλάδα (ἔδος πινακίου ἢ ταψιοῦ, ἢ ἄλλ. Ἀπαλαρέα τῶν Βυζαντ.), ἀγγ. » Δοπάς, ἐψάν. tourtière, θ. plat.

Ἀπλεκτός, η, ον. » Ἀπλεκτος, ἄπλοκος. qui n'est pas tressé.

Ἀπλέρωτος, η, ον, ἴδε Ἀπλήρωτος.

Ἀπλή (ἡ), νκυτ. » Ἰπέρα, κεραυοῦχος (κερουλλος) κάλως, κεροιάξ. drisse, θ. corde par la quelle on dirige l'antenne.

Ἀπλήγματος, η, ον. » Ἀτρωτος, ἀτρώς - ὤτος. invulnérable, qui n'a pas été blessé.

Ἀπλήρωτος, η, ον (ὁ, που δὲν ἔπρεν ἀκόμη τὴν πληρωμὴν του). » Ἀπόμισθος. qui n'a pas reçu son salaire. §. (ὁ, που δὲν ἐδόθη, δὲν ἐπληρώθη).

» Ἀνέκτιτος. qui n'a pas été payé (acquitté).

Ἀπλησίαστος, η, ον. » Ἀπρόσιτος, ἀπροσπίαστος. inaccessible, inabordable.

Ἀπλῶν, ς. μετ. » Ἐκτείνω, ἄπλω, ἐφαπλώ, τείνω, ὀρίγω καὶ ὀρεγνύω(-ναι) (κυρ. τὰς χεῖρας). étendre, tendre. ||

ἄπλῶν τὸ χεῖρ (ἵνα ζητήσω ἢ πᾶρω τι).

» Προύτχω (» Ὑπέχω) τὴν χεῖρα. §. ς. ἄρ. » Ἀπλόμαι κτλ. s'étendre. ||. η

πληγῇ (κτλ.) ἄπλῶν. » Ἐσπει, ἐπενέμεται.

Ἀπλος, ῆ, ον. » Ἀπλῶς, ἀφελής, ἀπλοῦς, ἄπλαστος, ἀπόνηρος, ἀπερίεργος, ἀκέραιος, ἄκακος, ἄδολος, εὐθύς. §. λι-

τός, ἀπρίσττος. §. ἀρχαῖος. simple, innocent, débounaire, bonhomme. §.

ingénu, candide, naïf, sans malice.

Ἀπλότης (ἡ). » Ἀφέλειχ, εὐθύτης, ἀπλότης, ἀκεραιότης, ἀκακία, τὸ ἄπλουν (ἄπλαστον, ἀπόνηρον, κτλ.). §. λιτότης.

simplicité, naïveté, ingénuité, innocence.

Ἀπλοχέρισμα. » Προσφορά, δεξιώσει. l'action d'offrir (de présenter).

Ἀπλοχερῶ, ς. μετ. » Προσφέρω. offrir, présenter.

Ἀπλόχωρος, η, ον, ἴδε Εὐρύχωρος κτλ.

Ἀπλυτος, η, ον. » Ἀπλutos. qui n'a pas été lavé, ἴδε καὶ Λερωμένος.

Ἀπλωμα. » Τάσις, ἐράπλωσις. tension.

Ἀπλώστρα, ἐργ. ὑφ. (μετὶ τὸ ὅποιον συλόνουν τὸ ἀντί). » Ἀντερέιδων.

Ἀπλωτός, ἡ, ον. » Ἀναπεπταμένος, ὁπτιος, ὁμαλός. ouvert.

Ἀπὸ (προφ. κοιν. καὶ Ἀπαί, καὶ Ἀποῦ), πρόθ. (Συντάσσεται μετ' αἰτιατικῇν, ἀναλογεῖ μετ' ὧν ἀρχαίων τὴν) » Ἐκ, (τὴν) πρὸς, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἀπὸ, (τὴν) ὑπὸ κτλ. (καὶ μετ' ὧν ἁλλῶν τὰ μόρ.) de, par, depuis, (καὶ σημαίνει ἐν μὲν συντάξει, 1ο. Τόπον ἢ εἰς ἐκ τόπου, ὅτε καὶ ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὶ μόρ. Θεν). ||

ἀπ' ἐδῶ (ἐκεῖ, κοντά, μακριά, μέσα, ἔξω, καταγῆς, αὐτοῦ, κτλ.). » Ἐντεῦθεν (» Ἐνθεν-δε), ἐκεῖθεν, ἐγγύθεν (ἐκ τοῦ προσεχούς, ἐκ τοῦ σύνεργου), πόρρωθεν, ἔνδοθεν, ἔξωθεν, χαμῶθεν, αὐτόθεν, κτλ. ||. ἐρχομαι ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς (ἀπὸ τ' ὁπίτι, κτλ.). » Ἀθῆνηθεν, οἰκοθεν κτλ. ||. ἀπὸ τὴν ῥίζαν. » Ριζίζην. ||. (ἐρχομαι) ἀπὸ τὸ βουλευτήριον. ||. πολεμοῦσαν ἀπὸ τὰ καράδια. » Ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο. ||. εἶχεν ἐν καλὸν ὑποστατικὸν δέκα στάδια μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλιν. » Ἦν ἀγρός αὐτῷ καλὸς ἀπὸ σταδίων δέκα τῆς πόλεως. ||. (περνῶ) ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν. » Διὰ Θεσσαλίας. ||. ἐμίσεισαν ἀπὸ ἄλλαν δρόμον εἰς τὸν τόπον τούτ. » Δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. ||

κιν ἀπὸ ἄλλην θύραν καὶ ἐφυγεν. » Ἐτέ-
ραις θύραις ὤχετο ἀπὼν (Πλούτ. Πομπ.)
||. 'να ἐμῆς ἀπ' αὐτὴν τὴν θύραν, καὶ
'να ἐθῆς ἀπ' ἐκείνην. » Εἰσελθόντα κατὰ
ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἑυπαλὴν
ἐκπεσεῖν (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). «
||. ἀπὸ στερηγῆς, ἐπ. ἴδε Ἐρηά. ||. περ-
νοῦσε τὴν σαγίτταν (μέσ') ἀπὸ τὸ δακτυ-
λίδι, ἴδε Μέσθ. ||. ἀπὸ τόπον εἰς τόπον,
(ἀπὸ πόρταν εἰς πόρταν, κτλ.) » Τόπον ἐκ τό-
που (« Θύραν ἐκ θύρας) ἀμείβων. ||. τὸν ἐ-
ρώτησεν ἀπὸ ποῖον τόπον εἶνε. » Πρετο
ποδαπὸς εἶη. ||. πιάνοντάς τ'ον ἀπὸ τὸ
χέρι. » Λαβόμενος αὐτοῦ τῆς χειρὸς (ἐλει-
πτ.). §. (2. Χρόνον). ἀπὸ τῶρα καὶ ὕ-
στερα, ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρός. » Τὸ ἀπὸ τοῦ-
δε (τούτου), τούτεσθεν, τοῦ λοιποῦ, ἀπὸ νῦν
(Ἑπγρ. 1Α', 166, δ'). à l'avenir, doré-
navant, désormais. ||. ἀπὸ τότε. » Ἀπ'
(« Ἐξ) ἐκείνου, ἐκτοτε, ἀπὸ τότε (Εὐαγγ.).
dès lors. ||. ἀπὸ τὴν ἡμέραν (δηλ. τὴν
προσεταιραν). » Ἐξ ἡμέρας. » Ἦν δὲ αὐτῷ
τὸ στρατήγημα ἐξ ἡμέρας ἐπ' αὐτὴν εὐ-
τρέπες, « Αἰσχ. ἐπισ.). ||. ὥς ἂν 'να ἦνε
(ἐνν. οἰκωμένος) ἀπὸ τὸν ὕπνον. » Ὡς περ
ἐξ ὕπνου ὄντα, « Ἀρστ. (Ζ, δ', 10). ||.
ἀπὸ τῆς ἐξ ὧς τῆς ἐννιά (ῥαίς). » Ἀφ' ὧ-
ρας ἑκτῆς ἕως ἐνάτης. ||. ἀπὸ τὸ πούρνῳ
ὡς τὸ βράδυ, ἴδε Πούρνῳ. ||. ἀπ' ὀλίγ', ὀ-
λίγο. » Κατὰ μικρὸν (βραχύ). peu à peu.
||. ἀπὸ δεκαπέντε, ὡς δεκαπέντε (μέραις),
ἴδε Κάθε. §. (3. Αἰτίαν). ἐκλαυσεν ἀπὸ
τὴν χαρὰν του. » Δακρύσας ὧφ' ἡδονῆς
(πρὸς τὴν χαρὰν). ||. 'πεθαίν' ἀπ' τὸ
φόβον του. » Ὀνῆσκει τὸ δέει. ||. ὅχι τό-
σον ἀπὸ ἐδικὴν του ἀνδρίαν, ὥσον ἀπὸ ἐδι-
κὴν 'μας ἀμέλειαν (ἐδυνάμωσεν ὁ Φίλιπ-
πος). » Οὐ παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην, ὅσον
παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν (Δημ.). ||.
ἀπ' αὐτὸ 'μπορεῖς 'να γνωρίσης τοῖους ἐγὼ
φρονῶ σοφοῦς. » Τούτφ γνωίης ἂν, οὗς ἐγὼ
ἡγοῦμαι σοφοῦς, c'est par là que vous re-
connaitrez etc. ||. τὰ νῆα καὶ τὰ γερον-
τικὰ σκυλιὰ γνωρίζονται ἀπὸ τὰ δόντια.
» Τοὺς κύνας διαγινώσκουσι τοὺς νεωτέ-
ρους καὶ προσθετέρους ἐκ τῶν ὀδόντων, «
Ἀρστ. ||. ἀπ' αὐτὸ θὰ γνωρίσουν ὅλοι ὅτι
εἰσθε δικοί μου μαθηταί. » Ἐν τούτφ γνω-
σονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε. ||.
κτισμένον ἀπὸ μολόπετραν. » Μολίτου λί-
θου πεποιημένον. §. (4. Πρόσωπον).
λέγεται ἀπὸ ὄλους. » Ὀμολογεῖται πρὸς
ἀπάντων. ||. 'να εἰς τὰ πᾶν σ τὴν Μάκρην
Ὀλάσσαν ἀπὸ τὸν πατέρι μου. » Ἐν τῷ
Πόντφ παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦμοῦ κρούσα-
σάκι (Ἰσσοκ. Τραγῆδ.). §. (5. Τάξιν,

Μερισμὸν, ἢ Προσδιορισμὸν). ἀπὸ δύο-δύο.
» Κατὰ δύο, σύνδυο. ||. ἀπὸ ἑνας ἑνας.
» Καθ' ἑνα, κατ' ἄνδρα. ||. ἀπὸ δέκα
-δέκα. » Κατὰ δεκάδας κτλ. ||. ἀπὸ
ὀλίγοι-ὀλίγοι. » Κατ' ὀλίγους. || καὶ 'πῆ-
ραν κῆ αὐτοὶ ἀπὸ ἑνα φλουρί. » Ἐλαβον καὶ
αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον. ||. πουλεῖ τοὺς σπί-
νους ἀπὸ ἐπτά ς' τὸν ὄβολον. » Τοὺς σπί-
νους πουλεῖ καθ' ἐπτά τοῦ ὄβολοῦ (Ἀρίστορ.
Ὀρν.). ||. εἶχε δὲ καὶ δανεισμέναις ἀπὸ
διακόσιας καὶ τριακόσιας δραχμαῖς ἑνα
τάλαντον σχεδόν. » Κατὰ διακοσίας δὲ καὶ
τριακοσίας ἑμοῦ τι τάλαντον διακεκρημένον
(Δημοσθ. Ἀφ.). §. (6. Σύγκρισιν ἢ
ἐξάίρεσιν). εἶναι καλλήτερον ἀπὸ πρῶτα.
» Βέλτιον ἢ πρὶν διάγει. ||. τὸ ξεῦρε καλ-
λήτερον ἀπ' ἐμένα. » Βέλτιον ἐμοῦ γινώ-
σκει. ||. μεγαλῆτερος ἀπὸ ἄνθρωπον.
» Μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον. ||. μεγαλῆτε-
ρον ἀπὸ τὴν κατὰστασιν ἐνὸς ἀπλοῦ πολί-
του. » Μείζων ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην. au
dessus de la fortune d'un particulier. ||.
μ' ὅλον ὅτι εἶνε περισσότερον ἀπὸ ἐδο-
μήντα χρόνων. » Ἐτῆ γεγονῶς πλείω ἢ ἐδο-
μήνκοντα. qu'oiqu' agé de plus de soi-
xante-dix ans. ||. ὁ ἑνὺς (κᾶνεις, ὁσποῖς,
ποῖς) ἀπὸ τοὺς δύο, ἴδε Δύο. §. (ἐν δὲ
συνθέσει συμπληρώσιν καὶ τελειοποιήσιν,
καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους): 'να προ-
σμεῖνῃ ὥς οὗ 'ν' ἀποξουρισθῇ. » Ἀναμεί-
ναι μέγιστον ἂν ἀποξυρῆται (Πλούτ.).

Ἀποβάλλωμαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἐκτιτρώσκω,
ἐξαμβλίσκω(-ω), ἀμβλίσκω(-ω), διαφθεί-
ρομαι, διαφθείρω τὸ ἔμβρυν, ἀποφθείρω
(Ἰπποκρ. Ὁ ἴδιος μετεχειρίσθη εἰς τὰς
Κωκκ. Προγν. καὶ τὸ ἀποβάλλω, ἐκβάλ-
λω (Ἀριστ.) avorter, faire une fausse
couché.

Ἀπόβαλσις. » Ἐξάμβλωσις, ἐκτρωσις, ἄμ-
βλωσις, δια(ἀπο)φθορά (Ἰπποκρ.). fausse
couché, b. avortement.

Ἀποβλέπω, ῥ. ἀμ. » Ἀποράω, ἀποβλέ-
πω, τείνω. concerner, regarder, avoir
égard (en vue, des vues, rapport), ten-
dre. ||. αὐτὸ τὸ κακὸν ποῦ ἀποβλέπει;
» Τὸ κακὸν τιτὸ ποῦ τείνει; à quoi cela
tend-il?

Ἀποβραδίς, ἐπ., ἴδε Ἀποσπερίς.

Ἀπόγεμα. » Ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. après
dîner, θ.

Ἀπογεμίζω, ῥ. μετ. » Ἀπο(« Ἐκ- » Ἄνα)
πληρῶ, ἐκπλήρωμαι(-άω), remplir, com-
pleter.

Ἀπογεμισμα. » Ἀπο(« Ἄνα)πλήρωσις, rem-
plissement.

Ἀποδεικτικόν. » Γραμματεῖον. récépissé, attestation.

Ἀποδείξας. » Τεκμήριον, γνώρισμα, δείγμα, μαχούριον. preuve, θ. démonstration, témoignage. §. » Ἐλεγχος. conviction.

Ἀποδειπνῶ (τελείων τὸ δείπνον μου, ἀπατρώω τὸ θραδινόν μου φαγεῖν). » Ἀπὸ δείπνου γίγνομαι (Προδ. Β', 78.), ἀποδειπνέω. achever (finir) de souper.

Ἀποδείκνω, ῥ. μετ. » Ἐλέγχω. §. διδάσκω. §. ἐπιδείκνυμι. δεικνύω (-υμι), ἀνα(δια, ἀπο)φαίνο. démontrer, faire paraître, témoigner. ||. μὴν ἀποδείξεις τίποτε. » Μηδὲν διαφάνης· Μηδεμίαν παρέχε δόκησιν. ne faites semblant de rien. ||. ἂν ἀποδείχθῃ ὅτι τὸ κάμνει. » Ἄν ἀναφανῇ ὁρῶν (Πλάτ. Νομ.). ||. ἐγὼ ἄνασς τὸ εἰπῶ καὶ να σᾶς τὸ ἀποδείξω καὶ τοῦτο. » Ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω (Δημοσθ.).

Ἀποδελαιπός, η, ον, ἴδε Ἐπίλοιπος.

Ἀποδένω (προφ. κοιν. Ἀμποδένω καὶ Μποδένω), ῥ. μ. (κυρ. ἐπὶ νεογάμων διὰ μαγείας), ἴδε δένω καὶ Λύνω.

Ἀποδιαβάω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Συμπληρώω τὴν ἀνάγνωσιν. finir (achever) sa lecture.

Ἀποδιολοῦδι, ἴδε Ἀπορριζιμῶν.

Ἀποθαμμένος, η, ον. » Τεθνήσκως (-εὼς), νεκρός, τετελευτηκώς, τελευτήσας, ἀπογομμένος, ἀπογενόμενος, μετῆλλαχώς (» Ὁ θάνατος, οὕτε περὶ τοὺς ζῶντας ἔστιν, οὕτε περὶ τοὺς μετῆλλαχότας « Αἰσχ. Σωκρ.). mori, decedē, trépassé. ||. διὰ τοὺς ἀποθαμμένους. » Περί τῶν ἀποικοιμένων, ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. pour les trépassés.

Ἀποθνήσκω, ῥ. οὐδ. » Θνήσκω, τελευτάω, ἀποθνήσκω, τὸ ζῆν ἐκμετρέω, καταλύω (καταστρέφω, τελευτάω) τὸν βίον, μεταλλάσσω (-ττω), τὸ χρεῶν ἀποτινύω (-υμι), ἀπογίνομαι (Πλάτ. καὶ Θουκ.), ἀπολύομαι (ἀπαλλάτομαι, μεθίσταμαι, ἀποδημέω) τῶν τῆδε. mourir, decéder. ||. πλὴν μήπως φρονεῖς ὅτι ἔχει κάμειαν διαφοράν τὸ ἄν μὴ γεννηθῇ κἀνεὶς ἀπὸ τοῦ ἄν γεννηθῇ καὶ ἄν ἀπολάνῃ; » Ἄλλ' οἷε σὺ διαφοράν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι (Πλάτ. Τίμ.); ||. ἀπέθανε πρὸ τοῦ ἄν τελειώσῃ τὸ ἔργον, ἴδε Προτοῦ. ||. πέθαν' (ἐσχασ') ἀπ' τὰ γέλιχα, (φρσ. ὑπερβ.). » Γέλω ἔκλινον (Ὀμ.). » Ἰέλω τε δλίγρου παρετάθησαν (Πλάτ.). il pensa mourir de rire, pâlmer (se pâler, crever) de rire. ||. μήτε ῥώτησεν ἂν ζῶ ἢ πέθιναν, ἴδε Ζῶ.

Ἀποκινιουργῆς, ἐπ. » Ἐκκινῆς, ἐκ νέου,

ἐξ ὑπαρχῆς. de neuf, de nouveau, ἴδε καὶ Σχαρί.

Ἀποκάμνω, ῥ. οὐδ. » Ἀπαγορεύω, ἀπαυδάω, ἀπολέγωμαι, (ἀπερεῶ, ἄχρ. ἔθεν τὸ) ἀπείρηκα, ἐκ(ἀπο)κάμνω (ὥστε Μαρκελλῶ ἀποκαμῖν μαχόμενον, « Πλουτ.), παρατείνωμαι, παρίεμαι, ἐκλύομαι. être excédé (extenué, accablé, harassé) de fatigue, se rendre, épuiser ses forces, succomber à la fatigue, les forces me manquent.

Ἀποκάμωμα(-μός). » Ἐκλύσις, πάρεσις, ἀπαγόρευσις. abatement, épuisement, accablement, lassitude, θ. exténuation.

Ἀποκαμωμένος, η, ον. » Ἀπειρηκώς, παρειμένος, ἐκτελυμένος, épuisé de fatigue, etc.

Ἀποκάτω (προφ. κοιν. Ἀπουκάτω), ἐπ. ἴδε Ὑποκάτω.

Ἀποκληρόνω, ῥ. μετ. » Ἀποκληρύσσω (-ττω), ἀποκληρῶω. déshériter.

Ἀποκλήρω, η, ον. » Ἀποκλήρυκτος, ἀποκεκληρυγμένος, τῷ κλήρῳ ἐκπεπτωκώς, ἀποκληρῶς. déshérité.

Ἀποκεφαλίζω, ῥ. μετ. » Ἀποτέμνω (-κόπτω) τὴν κεφαλὴν, δειρο(ἀποδειρο)τομέω, καρατομέω, ἀποκεφαλίζω. trancher (couper) la tête, décapiter, décoller.

Ἀποκεφάλισμα. » Ἀποτομή τῆς κεφαλῆς, καρατομία. décapitation.

Ἀποκεφαλισμένος, η, ον. » Λαιμόταγτος. décapité.

Ἀποκοιμῶμαι (ἀντί) » Ἀποκοιμάμαι, (μελλ. Ἀποκοιμηθῶ), ῥ. μσ. ἀποθεῖ. ἴδε Παίρνω (εἰς τὸ ||. με παίρνει ὁ ὕπνος).

Ἀποκοιμίζω, ῥ. μετ. » Κατα(ἀπο)κοιμίζω. endormir.

Ἀποκοίσιμα. » Κατακοίμησις. l'action d'endormir.

Ἀπόκομμα. » Ἀπογαλακτισμός. sevrage.

Ἀποκομμένος, η, ον, ἴδε Ἐσκομμένος.

Ἀποκοπή, (κυρ. τῆς τιμῆς τῶν πωλουμένων). » Ὅρισμός, διορισμός. taux, tarif.

Ἀποκόπτω (παιδί ἀπὸ τοῦ γάλα), ῥ. μετ. » Ἀπογαλακτίζω, ἀπότιτθον ποιέω (Φιλ. περὶ Μωϋσ.). sevrer. ||. ἀποκόπτω τὴν τιμὴν (πράγματος πωλουμένου), ἴδε Ἐκόπτω.

Ἀποκοσκινίδι, ἴδε Σχύδαλον.

Ἀποκοτῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ., ἴδε Τολμῶ, κτλ.

Ἀποκουφάινω, ῥ. μετ., ἴδε Ἐσκουφάινω.

Ἀποκορᾶ (ῆ). » Ἀποκρωσ-ω (ῆ). carnavales. ||. ἡ ἀποκορῆσις (τὰ καρναβάλια. ἀναλογοῦν με τῶν ἀρχαίων) » Τὰ Κρόνια, (καὶ κατὰ τι μετὰ τὰ) Λιενούσια (ῆ μετὰ τὰ) Φα-

γησιπεία (τῶν Ἀθηναίων). jours gras.
 Αποκρεῦω, ῥ. ἀμ. » Αποκρεῶ. faire
 jours gras.

Αποκρίνομαι, ῥ. ἀποθ. » Αμείδομαι, ἀ-
 ποκρίνομαι, ἀπαντάω, ὑποτυγχάνω. ré-
 pondre, répliquer, répartir. || ἔδοξα ὅτῳ
 στὰ μέση κῆ-ἀποκρίσου με. » Αποκρίναι
 δεῦρο μοι παρελθὼν (Δημ.).

Αποκρισις. » Αποκρισις, ἀπάντησις. ré-
 ponse, θ. réplique, θ. répartie, θ.

Αποκριτάριος (ὁ Τουρκ. ἐλτσῆς). » Πρέ-
 σβυς, πρεσβευτής, πρεσβεύων, διπλομά-
 χευς, διάκτωρ. ambassadeur, envoyé.

Αποκτησις. » Κτήσις. acquisition.

Αποκτῶ, ῥ. μετ. » Κτάομαι. acquérir.
 || ἀποκτῆτε μίαν συνθήκην. » ἔθος αὐ-
 τῷ τοιόνδε τι προσετίθη (προσεγένετο).
 il contracta une habitude. || τί ἀπό-
 κτησῃς ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας; ἴδε Κερδίω.

Απολαμβάνω (προφ. κοιν. Απολαβαίνω).
 ῥ. μετ. » Απολαμβάνω. obtenir. § καρπού-
 μοι. jouir. § ἴδε Ἐπιτυχίζω.

Απολείπω, ῥ. ἀμ. » Απλείπομαι, δια-
 λείπω. discontinuer.

Απολνῶ (ἀφίνω τινά ἢ ἀφ' ἡγῆς, τὴν
 δίδω δρόμον), ῥ. μετ. » Απολνῶ, μεθ(ἄρ)-
 ἡμι, ἀπλλάσσω(τω) lâcher, congé-
 dier. || ἀπολνῶ τὸ νερό ὅστις κἀμὸς.
 » Αφεικνέαι τὸ ὕδωρ εἰς τὸ πεδίον || ἀπολ-
 νῶ τὰ σκυλιά (καὶ μεταφ. τοὺς συκοφάν-
 τας, τοὺς ψευδομαρτύρους κτλ.) ἐναντίον ἢ
 κατεπάνω τινος. » Ἐπαρήμι τὰς κύνας
 (τοὺς συκοφάντας κτλ.) τινί. déchaîner
 (lâcher, découpler) les chiens (les mau-
 vais gens) contre ou sur quelqu'un, ἴ-
 δε καὶ Ἀφίνω. § ῥ. ἀμ. καὶ ἀπρ. (κυρ.
 διατὰς ἀκολουθίας τῆς ἐκκλησίας). » Απο-
 λύεται, ἀπολύεται (μεταφ.).

Απολυτός, ἡ, ὦ. » Ἀνετος, ἀνεμένος,
 ἀφετος. relâché.

Απομακρύνω, ῥ. μετ. » Απαλλάσσω
 (-τω), ἀφίτημι, ἀπωτέρω τίθημι(-εμαι),
 νοσφίζω, μακρύνω. éloigner, écarter. ||
 ἀπομακρύνομαι, ῥ. μετ. αὐτοπ. » Ἀφίστα-
 μοι, ἀπέχω, μακρύνω ἐμαυτὸν (Γραφ.).
 s'éloigner.

Απομεινάρη, ἴδε Περισσεμνα.

Απομένω (» Κόπος ἐν ἀγγεῖῳ ἀπομεινα-
 σα, λέγει ὁ Ησίοτος) καὶ

Απομινάω, ῥ. αὐδ., ἴδε Μένω.

Απομεστήμερα, ἐπ. » Μετὰ μεσημέριαν,
 ἀπὸ μεσημέριος, ἐκ μεσημέριος; (Δισχ.
 Σωκρ.), ἔξω μέσση ἡμέρας (Ξεν. Κυρουπ.
 Εἰς τὰ Κυνηγ. τὸ ἔχει. » Ἐξω μεση-
 μέριος). après midi.

Απονή. » Απονή (» Καὶ τοὶ κκλινμέν

ἀναίσθησις σώματι φάρμακον ἀπονήας. »
 Πλούτ. περὶ Εὐθύμ.), ἴδε Σκληρότης.

Απονός, η, ον, ἴδε Ἀλύπτης καὶ Σκλη-
 ρός.

Αποξενώνω, ῥ. μετ. » Ἀλλοτριώ, ἀπ-
 αλλοτριώ. aliéner.

Αποξυλωμένος, η, ον (μεταχειρίζομεθα
 τὴν λέξιν ἐν εἰδει κατάρας, ἐνωμένην πάν-
 τοτε μὲ τὸ Ξερός. Ὁ Φώτιος ἔχει. » Λορ-
 δος, ἀπεξυλωμένος, « τὸ ὅποιον οἱ λεξικο-
 γράφοι ἐπεχείρισαν ἵνα διορθώσουν διὰ τοῦ
 » Αποξυλωμένος », ἐν ᾧ ὁ δὲν σημαίνει,
 μὲ φαίνεται, παρὰ τὸν παθόντα λάρδωσιν,
 ἡγουν ξυλίσσαντα καὶ κοκκαλίσσαντα, κα-
 θὼς λέγομεν), ἴδε Κοκκαλιάζω.

Αποξυλωμός, ἴδε Κοκκαλιάσμα.

Αποπάνω (προφ. κοιν. Απουπάνου), ἐπ.
 (τοπ.). » Ὑπεράνωθεν (ἐπὶ ἡμερίας. » Ὑπερ-
 άνωθεν πέτρας αἰτός ἐκκείζετο, α). au des-
 sus. » Ἄνωθεν (ἐπὶ κινήσεως). » Ἐπάνωθεν
 (ἀπ' ἐδῶ παρεμφωθή τὸ Ἀπανουεῖο, ἴδε
 τὰ Προλεγόμενα). d'en haut, de dessus.

|| τὸ Νεῦπλιον ἔχει τὸ Παλαμίδι ἀπο-
 πάνω. » Ὑποπέπτωκε. il est dominé. ἴδε
 καὶ Ἐχω. || ἀρ' οὐ ἤπιε νερόν ἀπὸ πά-
 νω, ἴδε Ἐπάνω.

Απόπλυμα, ἴδε Ξέπλυμα.

Απαπολλῆς, ἐπ. » Ἐκ(» Πρὸ πολλοῦ, ἐκ
 πολλῆς (» Τῆς Φινίκης σμειδάλις, ἐκ πολ-
 λῆς σφόδρ' ἐξητημένη, α Αντιφάν. παρ'
 Ἀθην. Γ'), πολὺν ἤδη χρόνον, πολλοῦ χρό-
 νου, πάλα, πρόπαλα, δεκάπαλαί γε καὶ
 δωδεκάπαλα (Δριστοφ.). depuis long
 temps, dès long temps.

Απορία. » Θαύμα, θάμβος, ἐκπληξίς,
 ἐκστασις, ἀπορία. étonnement, surprise,
 θ. || εἶμαι (εὐρίσκομαι) εἰς ἀπορίαν. » Ἐν
 θαυμάτι εἶμι (γίγνομαι). être dans l'éton-
 nement. § (συνεκδ. λόγος, ἔ, που κινεῖ
 ἀπορίαν). » Ζήτημα, ζήτησις, ἐρώτημα,
 ἐρώτησις ἀπορος, ἀπερούμενον, ἀπόρημα,
 πρόβλημα. question difficile à résoudre,
 problème, point de controverse.

Απορρίξιμῆον (κυρ. τὸ ἀπορρίμμα ἢ ἀ-
 πόβαμα, τὸ σφάτωμενον ἐμβρυον). » Ἐκ-
 τρωμα, ἀμβλωμα, ἀμβλωθρίδιον, ἐκβολον.
 avorton, enfant né avant terme. §
 (μεταφ. κάθε πρᾶγμα διὰ ρίξιμον, τὸ ἀπο-
 διαλυθῆναι, τὸ σκουπίδι). » Απορρίψιμον, πα-
 ρικαθάραμα, περίψημα, σκύβαλον, περίτ-
 τωμα, ἐκβόλιμον, ἀπορρίμμα, ἀπόβλημα,
 ἐκβολισμὸν. rebut.

Απορρίξιμένος, η, ον. » Απερρίξιμένος,
 ἀπόβλητος, ἀδόκιμος, ἐκβολισμός, ἐκθύσι-
 μος (μεταφ.). réjeté, dédaigné.

Απορρίχνω, ῥ. μετ. » Απορρίπτω, ἀπο-

θάλλω, αποδοκιμάζω, αποποιέομαι, αποθέματι, αποδιοπομπεύομαι. rejeter, dédaigner. §. (ἐπὶ γυναικὸς ἢ ζωῷ ἐγγαστρομένῳ), ἴδε Αποδολλάμαι.

Απορῶ, ῥ. οὐδ. » Θαυμάζω, εκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, ἐκθαμβόομαι, ἐν θαύματι τίθεμαι ἢ εἶμι, ἄγει καὶ θαύματι πέπληγχα. s'étonner, s'émerveiller, être saisi (frappé) d'étonnement, ἴδε καὶ Χάνω. ||. ἀποροῦσαν καὶ τὰ ἔχασαν. » Ἐν θαύματι ἦσαν καὶ εκπλήξει (Θυδ.). « ||. ἀπορῶ μὲ μερικύς. » Θαυμάζω δέ τινον (τινας). ||. κάμνω ἄλλον ἢ ἀπορῇ. » Ἐκπλήσσω (-τω). étonner, surprendre.

Αποσβολώνω (ἀντὶ Ἀπασβολῶ, μουντζουρώνω μὲ ἀσβόλην, καπνιὰν, κατασχύνω, καὶ ἐπερ. βιάζω νὰ σιωπήσῃ), ῥ. μετ., ἴδε Αποστομόνω.

Αποσπερῆς(-ρίς), ἐπ. » Ἀψ' εσπέρας. dès le soir.

Αποσπῆρι (τὸ), κυρ. τὸ ἀπομεινάρει τοῦ σπῆρου καὶ μτφορ. τὸ τελευταῖον παιδί. » Σπῆρου λείψανον. ce qui reste de la semail.

Αποσταίνω (ἄλλοι τὸ γράφουν ὀρθότερον Ἀποσθένω), ῥ. ἀμ., ἴδε Αποκάμνω καὶ Κουράζομαι.

Αποστασία » Ἀπόστασις, ἀνταρσία. insurrection, révolte, θ. rebellion, révolution, ἴδε καὶ Ἐπανάστασις.

Αποστάτης. Ἀφροστηῶς, ἀφροτῶς, ἀντάρτης. rebelle, révolté, insurgé.

Αποστατῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀφίσταμαι. se révolter, ἴδε καὶ Ἐπανστατῶ. ||. εὐθύς δ' Ἀφίσταται καὶ ὁ Ἀριδαῖος. » Εὐθύς δ' Ἀριδαῖος ἀφροστηζει (Ξενοφ.).

Αποστηθίζω, ῥ. μετ. » Ἐκμανθάνω, ἐκμελετάω, ἀντλαμβάνω (Πλούτ.), ἀναλέγομαι. apprendre par cœur, recorder (sa leçon).

Απόστεμα, πάθ. » Απόστημα, ἐμπύημα, abcès, aposthème. ||. κάμνει (γίνεται) ἀπόστημα. » Ἐμπυέει. ||. ὅταν γένῃ ἀπόστημα εἰς τὸ πλευρόν. Ὅταν δὲ πλευρον ἐμπύσῃ. ||. ἐκεῖνος ὅπου ἔχει (πάσχει ἀπὸ) ἀπόστημα. » Ἐμπυῶς.

Αποστομόνω, ῥ. μετ. » Ἐπιστομίζω, φμῶω. confondre, fermer la bouche, déconcerter, démonter.

Αποστραγγίδι (τὸ ἄλλ. Τσίπουρον). » Ἐκπίεσμα, ἀπόβλημα, στέμφυλον (Οἱ Ἀθηναῖοι ἀνόμαζαν κυρ. τὰ τῶν ἐλγῶν τὰ δὲ τῶν σταφυλῶν τάλεγαν) βρύτεια. marc.

Αποτάζω, ῥ. μετ., ἴδε Αποκτῶ.

Αποτελείων, ῥ. μετ. » Ἐκπεραίνω, διαπράττομαι, ἀποπερατῶ, ἀποτελείω. accomplir, accomplir. §. (μεταφ. ἀντὶ Σκο-

τόνω) » Διεργάζομαι, ἐξεργάζομαι (Εὐριπ. Ἴππολ. 607), ἐξάνω (Ὀμ. Ἰλ. Α. 365). assommer, achever.

Απότιστος, ἡ, ον. » Ἀκατάρδευτος, ἀνάρδευτος, ἀπότιστος. qui n'est pas arrosé.

Αποτρελλαίνω, ῥ. μετ. » Παντάπασιν ἐκμαίνω. rendre tout à fait fou.

Αποτρυγῆδι (τὸ ἄλλ. Τσαμπουρεῖδι). » Ἐπιφυλλίς (ἡ). grappillon, alibote, θ.

Αποτρώγω (παύω τοῦ νὰ τρώγω, ἀρ. Ἀπόφαγα), ἴδε καὶ Ἀποδειπνῶ.

Αποτυφλώ, ῥ. μετ. » Ἐκ(Ἀπο)τυφλώ. rendre aveugle, faire perdre tout à fait la vue à quelqu'un.

Αποτυχαίνω, ῥ. οὐδ. » Αποτυγχάνω, ἀμαρτάνω (» Ω; τῆς Λέσθου ἡμαρτήκασαν, « Θκ.), διαμαρτάνω, ἀστοχέω, σφάλωμαι, πταίω, δυστυχέω, διαψεύδομαι, διαπίπτω (» Πολλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκε, καὶ ἐροδῆθη διαπείσειν, « Πλάτ.), manquer son but (son coup), échouer, être frustré, avorter, ne pas réussir. ||. ὅσοι δὲν ἔξουρουν, καὶ αὐτοὶ τοὺς ἀποτυχαίνου, καὶ ἄλλους κάμνου ἢ ἀποτύχουν. » Τοῦ; μὴ εἰδότες αὐτοὺς τε σφάλλασθαι, καὶ ἄλλους σφάλλιν (Ξενοφ.). «

Αποράγει. » Δεῖπνου(» Τραπίζης) λείψανον, ἀποράγημα (Ἀθην. ΙΔ', 688), ἴδε καὶ Περισσεύμα.

Αποραίνομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀόλησιν παρέχω. faire semblant, ἴδε καὶ Αποδείχνομαι.

Απορασίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἰνῶ(γνώ)σκω, διαγινώ(γνώ)σκω, ποσairέομαι, δοκεῖ μοι. résoudre, se résoudre, se déterminer, se décider, prendre le parti. ||. ἂν ἀπεράσαις ἢ καί τῃς αἰώνια. » Εἰ κλάειν ἐσαι διέγνωκας. ||. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἀπεράσισαν. » Εδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. ||. ἀρ' οὐ λοιπὸν τὸ ἀπεράσισα. » Δόξαν οὖν μοι. ||. καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀπεράσισαν. » Καὶ δόξαν αὐτοῖς. ||. ἀρ' οὐ δὲ τὰ ἀπεράσισαν αὐτὰ καὶ τὰ ἐτελείωσαν, τὰ μὲν στρατεύματα ἀνεχώρησαν. » Δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε (Ξενοφ. Ἑλλ.). «

Ἀπόρασις. » Τὸ δόξαν (δεδογμένον, ἐγνωσμένον). resolution, décision, détermination. ||. ἀπόρασις κριτηρίου (βασιλέως, δικτακτοῦ κτλ.). » Δόγμα, ψήφισμα. arrêt, décret.

Απορατισμένος, η, ον, ἴδε Απορασίζω καὶ Ἐπαλπισμένος.

Απορατιστικά, ἐπ. » Ἀπορατικῶς, (μεταφ.) ἐγνωκῶς (δογματοκῶς) -ως, -ος, -ο-

τε, κτλ. décidément, résolument, déterminément.

Απορεύω, ρ. ἀμ. » Ἐκκλίνω, ἀνα(δικ)-δύομαι, ἐξίσταμαι, φεύγω, ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω, διακρούομαι. éviter, parer (le coup), ἴδε καὶ Ἰλυντόν. || ἀποφεύγω τὸν πόλεμον. » Φυγομαχείο.

Αποφορί. » Ἀχρηστον ἱκτίον. habit (vétement) usé (qui n'est plus portable).

Ἀποχαιρετισμός. » Ἀσπασμός, ἡ ἐν τῷ ἀπιέναι προσαγόμεναις, ἀποτάξις. l'action de faire ses adieux.

Ἀποχαιρετός, ρ. μετ. » Ἀσπάζομαι (» Προσαγορεύω) ἐν τῷ ἀπιέναι, ἀποτάσσο(ττο)μαι (Εὐχαγγ. Ὁ Φρόνιμος δὲν τὸ ἐγκρίνει). faire ses adieux, dire adieu, prendre congé de.

Ἀπρακτος (-γτος) (ὁ μὴ ἔχων πρᾶξιν, ὁ ἀπολίτευτος καὶ χωριότης), κ, ον. » Ἀπειρικλος, ἀνάγωγος, ἀπαίδευτος, σόλικος, σκαῖος, ἀνήμεστος, ἀδέξιος (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μισθῷ συνόντων). grossier, impoli, incivil. §. (ὁ ἀμάρτητος καὶ ἀσυνήθιστος) » Κούδῃ μαντικῆς ἀπρακτος ὑμῖν εἰμι Σοφ. Ἀντιγ. ὅπερ ὅμως διερῷ. Ἀπρακτος, ἀλλ' οὐχ ἥττον ζητητέον, ἴδε Ἀνιδεος.

Ἀπρετος, κ, ον. » Ἀπρεπής, ἀπεικός, ἀπρόσφορος, ἀνεπιτηδεύς, ἀσχήμων, οὐκ εὐπρεπής, ἀσύφελος. messéant, mal-séant, ἴδε καὶ Αἰαίρειαςτος. || διότι ἀφ' οὗ κληθα πλόνος ἐδῶ, εἶνε ἄπρεπον πρᾶγμα ἵνα μὴ κατορθώσω ὅσα μὲ παρακαλεῖς. » Ἐμὲ γάρ, ἀφικόμενον ἐνταῦθα, ἀσχῆμον ἂν εἴην μὴ διαπραχθεῖν ἐφ' ἅπερ σὺ παρακαλεῖς (Πλάτ. Ἐπιστ.). » ||. ὅτι ὁμιλοῦσε διὰ ἐμένα ἄπρεπα λόγια. » Ὅτι διαλέγοιτο περὶ ἡμῶν λόγους ἀνεπιτηδεύς (Συνεία.). »

Ἀπροσεξία. » Ὀλιγορία, ρεμβασμός, ἀπροσεξία (Γρηγ.). inattention, inadvertence, mégarde. || ἐξ ἀπροσεξίας. » Τῷ μὴ προσέχειν. par mégarde, par inadvertance.

Ἀπρόσεκτος, κ, ον. » Ρεμβόμενος, ρεμβώδης. rêveur, distrait, inattentif.

Ἀπροσκάλεστος, κ, ον, ἴδε Ἀκάλεστος.

Ἀρά γε; ἐπ. » Ἀρα; μὲν; ἢ; ἢ γάρ; ἄρα γε; ποτε; est ce que? || διατί ἄρα γε; » Τί δήποτε;

Ἀραγμα. » Προσάρμοις, ἐγκυθάρμοις, κατάπλους, καταγαγή. abord. || τόπος διὰ ἄραγμα, ἴδε Ἀραξοβόλι.

Ἀράδα (Εἰς τὸν Δουκάνγγ. γράφεται Ῥάδα). » Στοίχος καὶ Στίχος (» Γράφουσι δὲ τοὺς στίχους οὐκ εἰς τὸ πλάγιον ἐκτείνοντες, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ' ὄντως καὶ κατωρθώσαντες εἰς ὄρθον, » Διοδ. Σικελ. Β'.

57.), γραμμῇ. rang. §. ligne, fil, rangée, θ. || τραβᾷς μίαν ἀράδα. » Γραμμῇ ἄγειν. tirer une ligne. || ἀράδ-ἀράδα, ἐπ. » Στοίχηδον, ἐπὶ στίχου. à la ligne, en ligne. §. (ἡ δίπλα, τὸ Τούρκ. Κάτι). » Δόμος (» Πληρωθέντος δὲ τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον ἐπάνω τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμύρου, « Φίλ. Μαθηματ.), πλάξ-ακός (γ). couche, θ. §. (ἡ τῶν ὑρασμάτων). » Ῥάβδος (ῥθεν » Ῥαβδωτός χιτῶν, « ὁ ἀραδωτός). raie, θ. §. (μεταρ. ἡ τάξις, ὁ βαθμός), ἴδε Τάξις. || μετὰ τὴν ἀράδα (πρώτα δηλ. ὁ πρώτος, καὶ ὕστερος ὁ δεύτερος καὶ καθέξῃς, ἐπ. » Ἐξῆς, ἐφεξῆς, κατὰ σοίχον. par ordre, de suite. || μετὰ τὴν ἀράδα (κατααρ. πρώτα δηλ. ὁ πρώτος καὶ ὕστερον ὁ δεύτερος, καὶ πάλιν ὁ πρώτος καὶ καθέξῃς, ἐπ. » Ἐνκλλάξ, ἐκ περιτροπῆς, ἀμειβάδον, κατ' ἐναλλαγὴν, ἐν μέρει, ἐξ ὑπηρεσίης, ἐκ διαδοχῆς. alternativement, tour à tour, à tour de rôle. || ἐμβαινὺς τὴν ἀράδα. » Τάσσο(ττο)μαι, τάσω (-ττω) ἐμαυτὴν, ἐξ (συγ)κατατάσσο(ττο)μαι. || καὶ σὺ μεβαίνει; σ' ἀνθρώπου ἀράδα; » Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ (Ἡρόδ. Γ'); Ἀραδιά, ἴδε Ἀράδα.

Ἀραδιάζω, ρ. μετ. » Τάσσω (-ττω), διατάσσω (-ττω). disposer, arranger, ranger, aligner. || ἐσὺ ὡς τόνον ἀράδαζε τὰ σκαμνιά. » Σὺ μὲν τοι διατίθει τὰ βάρη. en attendant disposez les gradins. || ἀραδιάζω τὸ στρατεύμα διὰ πόλεμον. » Τάσσω (-ττω), παρατάσσω (-ττω). ranger (disposer) en ordre de bataille. §. (μεταρ.). » Καταλέγω, συνείρω, ἐπαριθμῶ. déliter de suite, compter, énumérer.

Ἀραδίχμα. » Τάξις, διάθεσις, ἡ κατὰ στοίχον θέσις. arrangement, disposition.

Ἀραδικός (μετὰ τὴν ἀράδα, χωρὶς διακοπῆν), ἐπίρ. ἴδε Ἀδιάκοπα.

Ἀραδωτός, ἡ, ὄν (κυρ. ὕψασμα). » Ῥαβδωτός. rayé.

Ἀραθύμος (ὁ μὴ ῥαθύμως ὀργὴν φέρων, καὶ καθὼς λέγει ὁ Πλάτων). » Εοικε δὲ νέω παντὶ, ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν φέρειν, « Νομ. Θ'. ἢ, μάλλον, ὁ ῥαθύμως, κατ' ἐπέκτασιν, » Ὁ μετὰ εὐχερείας ἐμπέπων τῇ ἀθυμίᾳ, καὶ ἀγανακτῶν ἐκ τῆς τοῦ κόσμου περιστάσεως, « καθὼς λέγει ὁ Ἐτυμολόγος ἡ κατὰ παραφθορ. ἐκ τοῦ » Βαθύθυμος, κ, ον, ἴδε Ουμώδης.

Ἀραθυμῶ (ἐκ τοῦ) » Βαρυθυμῶ (ἴδε τὸ προηγ.). ρ. ἀμ. ἴδε Ἀγανακτῶ καὶ Ουμύνω.

Ἀράζω, ρ. μετ. » Ὁρμίζω, προσορμίζω.

energer. §. ρ. μέσ. » Καταίρω, κατάγομαι, ὀρμίζομαι, προσ(έγκω)ορμίζομαι, ισχω, προσίσχω, κατίσχω. ||. ἄραξαν εἰς τὸ παραιγιαλίον μεταξύ Χ. καὶ Ρ. » Ἐσχον μεταξύ Χ. καὶ Ρ. ἐς τὸν αἰγιαλὸν (Θαλ.). ||. ἀπὸ δὲ τὸ παραιγιαλίον τοῦτο, ὅπου ἄραξαν τὰ κινάδια. » Ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου, ἐνθα αἱ νῆες κατέσχον (αὐτ.). jeter l'ancre, aborder, prendre terre. ||. εἶμαι ἄραγμένος. » Ὀρμέω. mouiller, être mouillé.

Ἀρακῆς (ἀπὸ τῆς αἰτ. πλθ. Ἀρακας, τῆς ὀπ. τῆν ἐν. Ἀρακκα, ἀπὸ τοῦ) » Ἀραξ, αἶας (ἔχει Κλήμης ὁ Ἀλεξ. Στρωμ. Α., ἡ ἄλλ. Μιτριώτικη φατ.), γέν. ἡ ὀσπρ. » Ἀρακος (ῖ), ἄρακον (τὸ) ἄρακιον, ὄχρος (ἰδιαίτ. ὁ κίτρινος). ciceroles, θ. ἴδε καὶ Λαθοῦρι.

Ἀραξοῦλι (λιμὴν μικρὸς, ἢ ἀρογιαλιά, διὰ προσωρινὴν ἄραγμα), νκυτ. » Ἀγκυροβόλιον, καταγωγή (κἄταρσις) ἀνγκυρία, ἐπίνειον, ὀρηκτήριον, σάλος. aneage, mouillage, plage, θ. crique, O. lanque, θ.

Ἀράπης, ισσα, αἰ. » Λιθίοψ. maure καὶ more, negre-esse. ||. τὸν ἀράπην ἂν λευκαίνης, τὸν νεκρὸν ἂν γαργαλίζης (παροιμ. διὰ τοὺς ματαιοπονεύοντας). » Λιθίοψα συλχεῖν. à laver la tête d'un more, on y perd sa lessive. (Μὲ αὐτὴν ἀναλογεῖν καὶ ἄλλαι πολλαὶ παροιμίαι τῶν ἀρχαίων, παρ. χαρ.) » Τράγην ἀμέλγειν, ὄνον κείρειν, ἀνδριάντα γαργαλίζειν, πλίνθον πλύνειν, γόργαθον ἐσοᾶν, κατὰ πετρῶν σπεῖρειν, κοσκίνω ὕδωρ ἀντλεῖν, κτλ.

Ἀραποσίτι, γέν. » *Πυρὸς ὁ Αἰγύπτιος, * τρηχόσπυρος. blé de Turquie (ou d'Inde), mais (Ἀμερικ.).

Ἀραποσυκηά, δ. ἴδε Φραγκοσυκηά.

Ἀραπόσυκον, κ. ἴδε Φραγκίσυκον.

Ἀραχνιά (προφ. κοιν. Ραχνιά). » Ἀράχνη, ἀράχτιον. toile d'araignée.

Ἀργά (μὲ ἀργοπαρίαν). » Σχολαίως, βραδέως, σχολῇ. lentement. §. (μετὰ τὴν διωρισμένην ὥραν), ἐπ. ἴδε Ἑώρας.

Ἀργάζω (ἐκ τοῦ) » Ὀργάζω (κυρ. δουλεύω καὶ προετοιμαζώ τὰ τομάρια καὶ τὰ δέρματα, Περδ. Α', 64), (ἡ ἐκ τοῦ) » Ἐργάζομαι καὶ Κατεργάζομαι (» Κατεργάζονται δὲ [τὸ σίλφιν] ἄγοντες εἰς τὸν Πειραιᾶ τὸν δε τὸν τρόπον. Ὅταν βάλωσιν εἰς ἀγγεῖα καὶ ἄλευρα μίξωσι, σείνουν χρόνον συχνόν· ὕβαν καὶ τὸ χροῖμα λαμβάνει, καὶ ἐργασθὲν, ἄσπητον ἦδη διακρίνει. Τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν . . ἐργασίαν οὕτως ἔχει. » Θιοφρ. Φυτ. τ'. 3.), ρ. μετ. » Βυρσοτ. » Σκυ-

το)δεψέω, βύρσας δέπτω. apprêter les peaux, tanner, corroyer.

Ἀργαλιεύς, ἐργ., ἴδε Βργαλιεύς.

Ἀργασίς (κυρ. τὸ δούλεμα τῶν δερμάτων καὶ ἡ ὕλη, μὲ τὴν ὁποίαν γίνονται). » Δέψις, βυρσοδέψις, ἐργασία (ἴδε ἀνωτέρω). l'apprêt des cuirs.

Ἀργαστος (ἀντὶ Ἀάργαστος ἢ Αἰργήτος), η, ον (κυρ. δέρμα). » Ἀδύρσευτος, ἀδέψητος, ἀνέργαστος, ἀκτεργαστος. (cuir) non corroyé (tanné).

Ἀργάτης, ἴδε Ἐργάτης.

Ἀργητα, ἴδε Ἀργοπαρία.

Ἀργοκινήσις. » Βραδυπαρία, σχολαίότης. lenteur, θ.

Ἀργοκίνητος, η, ον. » Βραδύς, βραδυκίνητος, βραδυπαρῶν, σχολαίος, δυσκίνητος, νωθρός, νωχελής, δύσεργος. lent.

Ἀργοπατῶ, ρ. αμ. » Βραδυπαρέω. marcher lentement, mesurer ses pas.

Ἀργοπαρία. » Βραδυτῆς-υτῆτος καὶ Βραδύτης-υτῆτος (ἡ), μέλλησις, διατριβή, τριβή, χρόνος. lenteur, θ. longueur, θ. §. ἀναβολή, ὑπέρθεσις. retardement, délai. ||. χωρὶς ἀργοπαρίαν, ἐπίρ., ἴδε Ἀμέσως.

Ἀργοπαρῶ, ρ. μετ. » Χρόνον ἐμπόειω. différer, retarder. §. ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω(-ομαι). remettre. ||. τὸ ἀργοπαρῶσαι. » Χρόνον (» ἀναβολή) ἐνεποιεῖ τῷ πράγματι. §. ρ. αμ. » Βραδύνω, μέλλω, χρονίζω, διατριβῶ, διχέλλω, χρονοτριβέω, ενδιατριβῶ, ὑστερέω, ἀναδύομαι, διατριβὴν ποιέομαι. tarder.

Ἀργός (ἱερὸς κυρ.). » Ὁ τοῦ ἱεροπραγεῖν πεπαυμένος (παυθείς). suspens, interdit. ||. τὸν ἔκαμεν ἀργόν. » Πάσης αὐτὸν ἔπαυτεν ἱεροπραξίας. il le suspendit de ses fonctions. §. (ἡ ἀρενικὴ μέλισσα), ἐντ., ἴδε Ἀγριμέλισσα.

Ἀργῶ, ρ. οὐδ. » Βραδύνω. demeurer, ἴδε Ἀργοπαρῶ. ||. » Ὁ θεὸς ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ, » (Παρριμ.) » Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνους εἰς τὰς διφθέρας. » Εἴπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν, ἔλτε καὶ οὐκ ἐτελεῖ, » Ὀμηρ.

Ἀρέζω(-σω), ρ. αμ. (φαίνομαι ἀρεστός). » Ἀρέσκω, εὐδικιμέω, εὐαρεστέω. plaire. ||. δὲν ἀρέζω. » Ἀπαρέσκω, ἀπάδω, δυσαρεστέω. déplaire. ||. ὅταν ἀρέσης εἰς τοὺς ἀπλοὺς, θά πῃ ὅτι δὲν ἀρέσεις εἰς τοὺς πρικοιμένους. » Τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς σοφοῖς ἐστὶν ἀπαρέσκειν. » §. (εὐαρεστοῦμαι εἰς ἐν τι). » Ἀρέσκω(-ομαι), χαίρω, ἄγαμαι. se plaire, agréer. ||. δὲν με ἀρέσει. » Οὐκ ἀρέσκομαι, ἀπαρέσκει μοι (μὲ), οὐ μοι ἀρέσκει, ἀπαρέσκομαι, δυστα-

ρεστέω(-ουαι), δυσχεραίνω, δυσκολαινώ. *cela ne me plaît (agréé) pas, il me désagréé, je m'y déplaît. ||* τούτο δὲν μ' ἀρέσει. «Τουτί μ'... οὐκ ἀρέσκει,» Ἀρσφν. (Πλ. 349). || ὅποια τὸν ἀρέσει. «Ητις αὐτὸν ἀρέσκει (Πλάτ.). || Ἐν ὅμως ἀπ' ὅσα εἶπες δὲν μ' ἀρέσει. «Ἐν μὲν τοι μὲν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. || ἀπό' ἧλθα εἶδῃ, δὲν με ἄρσεε καθόλου ἡ ζωὴ αὐτή. » Ἐλθόντα δέ με ταύτη ὁ βίος οὗτος οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρесе (Πλάτ.). «

Ἀρετή. » Ἀρετὴ, τὸ καλόν, τὸ δίκαιον. *vertu, θ.*

Ἀρχά, ἐπ. (κυρ. ἐπὶ τόπου). » Ἀραιῶς, διαλείπων(-ουσα, -ον, -οντες, κτλ.), διὰ πολυλ. *à clair voie. ||* ταῖς ἐλχαῖς 'νὰ ταῖς φυτεύεις ἀρχά. » Τὰς ἐλχαῖς διὰ πολλοῦ φυτεύειν (Θεόφρ.). *à des grandes distances. §.* (καταχρ. δὲ καὶ μεταφορικώτερον ἐπὶ χρόνου): ἀρχά καὶ πού, (φρσ.). » Σπανίως, ἐν πολλῷ τινι χρόνῳ, διὰ πολλοῦ χρόνου, ἀραιῶς (Δ. Χρ.). *rarement.*

Ἀρημια. » Ἀραιώσις. *rarefaction.* Ἀρηύω, ῥ. μετ. » Ἀραιῶς, μανῶς, ἀραιὸν (μανὸν) ποιεῖν. *éclaircir, rarefier.* Ἀριά (ἡ) καὶ Ἀριός (ὁ), δ. (ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ πριναριῦ, μὲ φύλλα χωρὶς ἀγκάθια). » Ἀρία.

Ἀρίδα, ἐργ. ἴδε Τρυπάνι. §. (τὸ ὅπι-σθεν μέρος τοῦ ποδαριῦ, καὶ συνεκδ. ὕλον τὸ ποδάρι), ἴδε Ποδάρι.

Ἀριστερά (ἡ ὀρθή). Ἀριστερά (ἴδε Δεξιὰ), ἐπ. » Ἐπὶ λαίᾳ, ἐξ ἀριστερῶν(-ερός), ἐν ἀριστερᾷ, λαίᾳ χειρὸς (Αἰσχύλ.). *du côté gauche. ||* ἔχοντες δεξιὰ τοὺς πελταστὰς, καὶ ἀριστερὰ τοὺς τεξότας. » ἔχοντες δεξιούς τοὺς πελταστὰς, ἀριστεροὺς δὲ τοὺς τεξότας (Ξεν. Κυρουπ.). «

Ἀριστερός, ἡ, ὄν. » Λαιὸς, εὐώνυμος, ἀριστερός. *gauche. ||* τὸ ἀριστερὸν χέρι. » Ἡ λαίᾳ (εὐώνυμος, ἀριστερὰ) (ἐλλειπτ. τοῦ Χείρ.).

Ἀρετιά, ἐπ. » Ἰκανῶς, ἀρκούντως, ἀπο-χρώντως, ἐπικειῶς, ἄλις, ἐφ' ἱκανόν, εὖ μάλα, αὐτάρκως. *assez, suffisamment. ||* (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Εὐ, καθὼς) ἄρετιά μεγάλος (γίερὸς, πλατύς, κτλ.). » Εὐμεγέθης («Εὐπαγής, «Εὐπλαγής, κτλ.), (τὸ ὅποιον καὶ διὰ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλήξεως εἰς οὗτος κινεῖς ἐκφράζει ἡ καθ' ἡμᾶς συνήθεια. » Μεγαλούτσικος, Γιερούτσικος κτλ.), ἴδε καὶ Μικρούτσικος.

Ἀρετός, ἡ, ὄν. » Ἰκανῶς, ἀποχρῶν, αὐτάρκως, ἀρκῶν, ἀρετός (μεταγ.). *suffisant. §.* (ἄνθρωπος), ἴδε Ἀξίος. || εἰμ

(ἡ δὲν εἰμ') ἀρετός. » Ἀρκέω, ἱκανῶς, ἐξαρκέω, αὐτάρκως εἰμί. *être propre (suffisant), ἴδε καὶ Φθάνω.*

Ἀρκουδά, ζ., » Ἀρκτος (ἡ). *ours.*

Ἀρκουδάκι, ζ. » Ἀρκτύλος. *oursion.*

Ἀρκουδίζω (προπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, κυρ. διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν ἔγαινουν ὅ τὸ ποδάρι. Εἰς τὴν ἑλλάδα τὸ λέγουσιν Βουσειλίζω, τὸ ὅποιον ἴσως ἔχει κάποιαν σχέσιν μετὰ «Εἰλίποδας θοῦς τῶν ποιη-τῶν), ῥ. ἀμ. » Τετραποδῆτι(-στί) θάινω, τετραποδίζω, ἔρωμ τετραποδίζων (Ἀριστοτ. Ζ. ἱστορ. Α.). *marcher à quatre pattes.*

Ἀρκουδόβατον, φ., » Ἀκανθος(-θα), ἐρ-πάκανθα. *acanthé, épine, θ.*

Ἀρκουδόπουλον, ἴδε Ἀρκουδάκι.

Ἄρμα (τὸ). » Ἢ τοῦ ἄρματος λέξις καὶ ἐπὶ ὅπλου λέγεται. Ῥωμαϊκὸν δὲ τοῦτο, α *Εὐσταθ. ἰλ. Β. 484).* » Ὀπλον. *arme, θ.*

Ἀρμάδα. » Στόλος, ἀπόστολος. *flotte, θ. escadre, θ.*

Ἀρμαθία. » Ὀρμαθὶς (ὁ). *trousseau.*

Ἀρμαθιάζω, ῥ. μετ. » Ὀρμαθίζω, συνει-ρω (« Συνειρῶν τοὺς σπίνους, πωλεῖ καθ' ἑπτά τοῦ ὁδοῦ, « Ἀριστοφ. Ὀρν.), εἰς ὀρ-μαθὸν συνειρῶ (συμπλέκω). *enfiler; tres-ser.*

Ἀρμάρι (τὸ Τουρκ. δουλάπι. ὁ Κορ. Ἄτ. Τόμ. Α., λέγει ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Ἄρ-μαλιά, ἡ τροφή. Ὁ ἐτυμολόγος Μανουὴλ ὁ Μοσχόπουλος γνωμοδοτεῖ ὅτι πρέπει νὰ λέγεται Ἐρμάριον, καθότι τὸ παράγει ἀπὸ τοὺς Ἐρμάς, δηλ. τὰ ἀγάλματτα τοῦ Ἐρ-μῆ, τὰ ὅποια τῷ ὄντι ὁμοίαν ὄντα (εὐλα-πία). » Σκευοθήκη, φοριαμῶν. *armoire, θ.* || τὸ ἄρμαρι τοῦ τραπέζιου. » Κυλικεῖ-ον, ἀγγο(ἐγγυ)θήκη. *buffet.*

Ἀρματώνω, ῥ. μετ. » Ὀπλίζω, ἐξ(καθ) ὀπλίζω. *armer. ||* ἄρματόνω τὸ καράβι (τὸ ἐτοιμάζω δηλ. καὶ τὸ ἐφοδιάζω μὲ ὅσα εἶναι διὰ τὸ ταξεῖδι ἀναγκαῖα). » Ἐξαρτύω, καταρτίζω, ἐπισκευάζω, ναυστολέω. *équiper (aggréer, appareiller) un vaisseau. ||* ἄρματόνομαι, ῥ. μέσ. » Τὰ ὅπλα τί-θεμαι (ἀναλαμβάνω, περιτίθεμαι), ὀπλίζω-μαι, κτλ. *s'armer.*

Ἀρματολός » Ὀπλίτης, ὀπλοφόρος. *gendarme.*

Ἀρματωμα. » Ὀπλισίς, ὀπλισμός, ἐξο-πλισίς, ἐξοπλισμός. *armement, équipement.*

Ἀρματωμένος, ἡ, ὄν. » Ἐνοπλός, ὀπλί-της (ὁ), ὀπλίτης (ἡ), ὁ (ἡ, τὸ, αἱ, τὰ, κτλ.) ἐν ὅπλοις, ὀπλοφόρῳ. *armé. ||* περπατῶ ἄρματωμένος. » Ὀπλοφορέω, ἐν ὅπλοις ἀ-ναστρέφομαι. || ὅλοι οἱ Ἕλληνας (τὸν και-

ρὸν ἐκείνων) περπατοῦσαν ἀρματωμέναι. » Ἡ Ἑλλὰς ἀπασα ἐσιδηροφόροι (Θουκ. Α.). «

Ἀρματωσίᾳ. » Ὀπλισίς, σκευὴ πανοπλία, παντευχία. armure, θ. ||. ἔλκεν τὴν ἀρματωσίαν τοῦ καρaboῦ. » Πᾶσαν τὴν τῆς νεῆς διαρτίαν. » Τζέτζ. le gréement complet du vaisseau.

Ἀρμεγμα. » Ἀμελξίς. l'action de traire (tirer).

Ἀρμέγω, ῥ. μετ. » Ἀμέλγω, θδάλλω. traire, tirer. ||. γυναικὲς γερόντισσαις πλέον, ταῖς ἤλβε γάλα, ἐπειδὴ ἀρμέγοντο. » Βδαλλομένας ἦδη πρεσβυτέραις προσήλβε γάλα (Ἀριστοτ. Ζ. Γ'. 16.). « ||. (καὶ μτφορ.) ἀρμέγεις τοὺς ξένους ὅσοι ἔχουν κάτι τι. » Ἀμέλγεις τὸν ξένον τοὺς καρτίμους (Ἀρσφ. ἱππ. 326.).

Ἀρμενίζω, ῥ. ἀμ. » Πλέω, σφιδρομέω, θαλασσοπλοῖω, πλοιστίσιος φέρωμαι, ναυστολόωμαι. cingler, voguer, naviguer.

Ἀρμενον (κυρ. τὸ κατάρτι τοῦ πλοίου μετὰ τὰ παντὰ καὶ σχοινιά του.). » Ἀρμενον (« Ἐν δ' ἱστὸν ποιεῖ, καὶ ἐπικρίων ἄρμενον αὐτῷ, « Ὀμηρ. Ὀδυσ. Ε. 254. » Σκοπητὸν δὲ, λέγει δ' Εὐστάθιος, μήποτε ἡ Ὀμηρικὴ αὕτη κλήσις τοῦ ἄρμενου τῷ ἱστῷ ἐπικρίων, παρήγαγε τοὺς πολλοὺς, ἄρμενα, ἰδιωτικώτερον μὲν, ὅμως δὲ οὐκ ἀλλοτῶς, τὰ ἱστία καλεῖν «). ἱστί.» (« Κρέμαται δὲ αὐτῷ ἱστῷ ἄρμενα πάντα. Ἡρόδοτ. Εἰδ. KB.). toilure, θ. agriès. §. (συνεχδ. δὲ καὶ τὸ πλοῖον αὐτό) » Σκάφος. voile. ||. φάνηκεν τριάντα ἄρμενα (πλοῖα δηλ. κατὰ συν-ενοχλήν). » Τριάκοντα ακάφη. trente voiles.

Ἀρμη, ἰδε Ἀλημ.

Ἀρμιά, (βρθ.) Ἀρμιά (ἐκ τοῦ) » Ἀλημ'α, ἀλμὰς (κυρ. ελαία ἡ γογγύλη), (ἡ Ἰουρκ. τουρσὴ). » Ἀρμιάς, ταριχευτὸν, ἀλμεινόν, τάρικος (ἕξει ἡ αλμὴ ἐσσευσμένον), ἔζωτον (Εὐσταθ.). » Τύβαρις (ὠνομάζοντο ἀπὸ τοῦ; Δωριεῖς ἰδιαιτέρως τὰ ζειδάτα σέλινα), εὐθυτάκη (κυρ. ἡ κάππαρι, ἰδε Σαλάτα εἰς τὸ ἱαρόρτημα). confit au vinaigre ou dans la saumure. ||. κάκω ἀρμῶν. » Ἀλμεινὸν, ταριχεύω. confire au vinaigre, conserver dans la saumure.

Ἀρμόλυνθος (τὸ ἄγουρον ἢ μισογενωμένον σῆκον). » Φηλῆς, ὁλ. νθας, κάκω-υγος. figue qui n'est pas mûre ou qui ne le devient jamais.

Ἀρνίχι. » Ἀρνίον. agnellet.

Ἀρνί. » Ἀρνός, ἀρνός (καὶ ἀρς, ἄκλιτον, ἔθεν τὸ πλῆθ. οἱ) ἀρνες. agneau.

Ἀρναχὸ (τὸ δέρμα τοῦ ἀρνίου), ἰδε Προ-ξία καὶ Ψοράχι.

Ἀρνίσιος, α, ον. » Ἀρνείος. d'agneau.

Ἀρναπέτα (ἡ ἀπὸ τοῦ ἱταλ. πουράντζη), φ., » Βούγλωσσον. boutrache, θ. buglosse.

Ἀρνοῦμαι (προρ. κιν. Ἀρναῖναι), ῥ. ἀπ.θ. » Ἐξαρνός εἰμι (γίγνομαι), ἀπόψημι, ἀρνοῖμαι, ἀπαρνοῖμαι, ἀναινοῖμαι, ἀπαναίνομαι, ἀνανεύω, (ἀπέπω, ἀγο. ἔθεν τὸ) ἀπειπεῖν καὶ ἀπειπασθαι (« Ὁ δὲ τὴν πατρίδα ἀπείπατο καὶ Θεούριος ἀνερρίθη»). nier, dénier, renier, désavouer. ||. ἔδεν τὸ ἀρνοῦμαι. » Φημι, σύμφημι, ὁμολογέω. être (tomber, demeurer) d'accord, convenir. ||. ἀπὸ τῶρα « ἐμπρὸς ἀρνοῦμαι τὴν φιλίαν σου. » Ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σοι τῆς φιλίας (Αἰσ. Μυθ.). ||. ἀρνεῖσαι (ἀρνήνεις) τὸν διάβολον; » Αποτάσθη τῷ Σατανᾷ; renoncer à.

Ἀρπαγή. » Ἀρπαγή. rapine, θ. concussion, vexation.

Ἀρπαγμα. » Ἀρπαγὸν, ἀρπαγμός (μεταχ). ravissement, rapt καὶ enlèvement (κυρ. γυναικίος κτλ.).

Ἀρπαγος, η, ον. » Ἀρπαξ, ἀρπακτῆς (-ῆρ), ἀρπακτωρ. rapace, pillard, ravisseur, concussionnaire (κυρ. δημοσίων χρημάτων).

Ἀρπάξω, ῥ. μετ. » Ἀρπάξω. ravir, gripper, enlever (κυρ. γυναῖκα κτλ.), usurper (κυρ. βασιλείαν, θρόνον κτλ.). ||. τὸν Ἀρπαξ ἀπὸ τὰ ποδάρια. » Συναράμενος τῶν σκελῶν.

Ἀρπακτικᾶ (-χτικᾶ), ἐπ. » Ἀρπάγδην, ἀρπακλῆος, ἀρπακτικῶς. avidement, avec rapacité.

Ἀρπάχτρα (« ἄμορφόν τι καὶ ἀσχοειδὲς κύημα, « Ἠλουτ.). » Μύλη, ἐπικύκμα. mole, θ. faux-germe, superfétation (ιχτρ.).

Ἀρπεδόνιχ (τὰ περισσέμματα τοῦ σπημνίου, ἀπὸ τοῦ) » Ἀρπεδόνη καὶ Ἀρπεδών (τὸ νῆμα, ἡ κλωστή. » Ἀρχοναίχ; εἰκλόν Ἀρπεδόνσι, « Σινιδ.), ἰδε Πρόκροσσας.

Ἀρπέτα, φ., ἰδε Ἀρναπέτα.

Ἀρπῶ (ἐκ τοῦ) » Ἀρπάα—Ἀρπάξω.

Ἀρραβῶνα (ἡ καὶ, » Ἀρραβῶν (ὁ), ἐγ-Ἀρραβῶνας (ὁ) ἡ γῆ, ἐγγύησις, μνηστία, μνηστειμα, τὰ προτέλεια. fiancailles, θ, πλ. accordailles, θ. πλ. § (τὸ προκαταβαλλόμενον δι' ἀσφάλειαν τῆς συμφωνίας, Τουρ. πῆ). » Ἀρραβῶν, προτίμιον, μνηστειον, προκαταβολή. arrhes, πλ. denier à Dieu.

Ἀρραβωνιάζω, ῥ. μετ. » Κατεγγυάω, πρηνεγεύω, παρεγγυάω, ἐγγυάω (-ομαι), ὑποάξω (-ομαι). fiancer, accorder. ||. σὰς Ἀρραβωνιάσῃ με ἔνα ἄνδρα. » Ἠπροσάμην

ὁμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ (Γραφ.). « ||. ἀρραβωνίζομαι, ῥ. μεσ. » Ἀρραβώνομαι (« Ἀρραβωνίζω Τέλος θυγατέρα, « Ἠρόδ.), προμνηστεύομαι, κατεγγράμμαι, ἀρραβωνίζομαι. se fiancer..

Ἀρραβωνιαστικῇ. » Μνηστῇ, μεμνηστευμένη, κατηγγυημένη, ἐγγυητή. accordée, fiancée.

Ἀρραβωνιαστικός. » Μνηστήρ, μνήτωρ, μεμνηστευμένος, κατηγγυημένος. fiancé, accordé, futur.

Ἀρραβος, η, ον. » Ἀρραβος (-*πος), ἀρραβός. qui n'a pas été consu.

Ἀρρώστια. » Νόσος (ή), ἀσθένεια, νόσημα. maladie, θ. §. λοιμός, ἐπιδημικὸν νόσημα, φθόρος, épidémie θ. contagio, maladie contagieuse, clavier καὶ θ. clavelée (ἰδίατ. τῶν προβάτων, ἡ Ἑλλην.) αλυκτῆς, ἴδε καὶ Συμῶς καὶ Ψόρος. ||. ἐπὲς Ἀρρώστια, ἴδε Πέφτω.

Ἀρρώστιας (χυδ.), α, ιον, ἴδε Φιλιάσενος.

Ἀρρώστος, η, ον. » Νοσῶν-ούσα, ἀσθενῶν-ούσα, κάμνων-ούσα, ἀσθενής (ὁ καὶ ἡ), ἀρρώτος (χυρ. ὁ ἀνημπορος, ὁ φιλάσθενος). malade, infirme.

Ἀρρώστῳ, ῥ. οὐδ. » Νοσέω, ἀσθενέω, κάμνω, πονήρω; ἔχω τοῦ σώματος, ἀρρώστω, (χυρ. εἰμαι ὅχι ἐντελῶς ἀρρώστος, ἀλλ' ἀνημπορος. ὁ Δίων Κάσος ὁμῶς ἔχει: « Μέχρις οὗ, νόσου λοιμώδους γενομένης, καὶ αὐτὸς ἡρώσθησε. » souffrir, être (tomber) malade. ||. ἐπὶ τὰ μέλαις ἀφ' οὗ ἀρρώσθησεν, ἀπέθανε. » Καὶ ἐδομαῖος ἀφ' οὗ ἔκαμεν, ἐτελεύτησε.

Ἀρσενικοθύλακος, η, ον. » Ἀνδρόγυνος, ἑρμαφροδίτης, γύνανδρος, ἀρρενόθυλος. hermaphrodite, ambigü.

Ἀρσενικός, ἡ, ὄν. Ἀρσῆν καὶ Ἀρσεν-ενος, mâle, masculin (Γραμματ.).

Ἀρτιχονάρι, π., ἴδε Λιθαδοπέδικα.

Ἀρτυμή (τὸ μὴ νηστήσιμον φαγεῖν).

» Κρεωφαγία. gras. ||. τρώγω ἀρτυμήν.

» Κρεωφαγέω. faire (manger) gras.

Ἀρτύω (χυρ. δίδω κρέας εἰς νηστεύοντα), ῥ. μετ. » Κρέα παρατίθηναι. servir (donner à manger) de gras. ||. ἀρτύνομαι, ῥ. μέσ.

» Λύω. » Καταλύω τὴν νηστείαν, κρεωφαγέω. rompre le carême. §. (καλλήτερον ὁμῶς ἵνα ταχὺ ἢ λέξις εἰς τὸ καρύκευμα τῶν φαγητῶν, ἀνακαμθάνουσα τὴν ἀρχαίαν τῆς ταγμασίαν). » Καρυκεύω, σκευάζω, ἀρτύω. assaisonner.

Ἀρύς, εἰζ.ύ. » Ἀραιός, μανός. clair, rare.

Ἀρχάριος, α, ον. » Πρωτόπαρος, ἀρτιμαγῆς. commençant, apprentif, novice.

Ἀρχή. » Ἀρχή, ἔναρξις. commencement.

||. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐπ. » Ἀπ' (ἐξ) ἀρχῆς, τὸ ἐξ ἀρχῆς (Δημοσθ.), ἀνωθεν. dès le commencement. ||. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου. » Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου (Γραφ.). dès l'origine du monde. ||. εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐπ. » Ἐν ἀρχῇ, κατ' ἀρχάς, τὸ κατ' ἀρχάς, τὰς ἀρχάς (Πλούτ.). au commencement; d'abord. ||. πρῶτα καὶ ἀρχῇ, (φρασ.). » Ἐν πρώτοις, τὴν ἀρχὴν, ἀρχὴν. d'abord. ||. περὶ τὴν ἀρχὴν (τὰς ἀρχάς) τοῦ Ιουίου. » Περὶ τὸν ἑκατομβαίωνα ἀρχόμενον, « Ἀριστ. vers le commencement de Juin.

Ἀρχήτερα, ἐπ., ἴδε Πρωτήτερα.

Ἀρχίδι (ἀπὸ τοῦ) Ὀρχιδιον (ὕποκορ. τοῦ) Ὀρχις (ὁ), δίδυμος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). testicule.

Ἀρχίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀρχομαι, Ἀρχινῶ } ἀρχω, ἀρχὴν ποίεομαι, ἀπτομαι, ἔρχομαι. commencer, entamer, se prendre (se mettre) à. ||. ὅταν ἀρχίσουν ἵνα ὀρμαζέουν τὰ σῦκα. » Ὅταν τὰ σῦκα ἀρξήται πεπαίνεσθαι, « Ἀριστ. lorsque les figues commencent à murir. ||. ὅταν ἀρχίσουν ἵνα τελειόνουν (ἵνα ἐλιγιστεύουν) τὰ θαλανδία. » Ὅταν ὑπολίπωσιν αἱ θάλανοι, « Ἀριστ. ||. ἀρχινῶ δουλείαν. » Ἔργου ἔρχομαι, ἐπ' ἔργον τρέπομαι. se mettre à travailler. ||. ἀρχισεν ὁ πόλεμος. » Ἐν χερσὶν ἡ μάχη ἐγένετο. le combat s'engagea. ||. εὐθύς ἀπὸς (καθὼς, ὅτι) ἀρχισεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος. » Εὐθύς καθισταμένου τοῦ πολέμου. ||. διατί ἀρχισεν αὐτὴ ἡ ὁμιλία. » Οὐ ἕνεκα ὕδ' ὁ λόγος ὀρμήθη.

Ἀρχιμηνία, ἴδε Πρωτομηνία.

Ἀρχιχρονία. » Ἢ τοῦ ἔτους ἔναρξις (εἰσόδος) le commencement de l'année, le jour (le premier jour) de l'an.

Ἀρχονταῖω, ῥ. ἀμ., ἴδε Πλουταῖνω.

Ἀρχοντας (ὁ ἔχων ἀξίωμα). » Ἀρχων. magistrat, ἴδε καὶ Ἀξιωματικός. §. (συνεκδοχ. ὁ Πλοῦτος), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀρχοντιά, ἴδε Ἀξίωμα.

Ἀρχοντικὸν (σπίτι χυρ.). » Ἀρχεῖον, ἡ τοῦ ἀρχοντος οἰκία (ἐστία). hotel, palais.

Ἀρχοντολόγι. » Αἱ ἀρχαί, τὰ τέλη, οἱ ἐν τέλει, τὸ ἀρχοντικὸν (« Καὶ τοῦ ἀρχοντικοῦ ὅσον ἐπὶ πλεονεκτον, « Ἄνν. Κομν.). la noblesse, la magistrature, les personnes de qualité (de distinction etc).

Ἀρχοντοπούλον, οὔλα, ἴδε Εὐγενής. ||. ἢ δεῖρ' το τ' ἀρχοντοπούλον, ἡ μὴν τὸ δακιμάζης (πικροῦ. ἀναλ. με τῶν ἀρχ. τῶ) » Κρέα χελώνης ἢ φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν (Σουιδ.). »

Ἄρωρα (χρδ. ἀντί) » Ἄωρα (τὸ μεταχει-
ριζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν: » ἄρωρα πά-
ρωρα), ἐπ. » Ἀωρί. à contre temps ||,
τὴν νύκτα ἄρωρα-πάρωρα. » Ἀωρί τῆς νυ-
κτὸς (τῶν νυκτῶν).

Ἄς (ἄλλοι τὸ γράφουσιν Ἄς), μύρ. (ἀνα-
λογούν μετ' τὴν λεγομένην Αὐθυπότακτον
ἐγκλισιν καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τῆς Προ-
στακτικῆς). (Σημ. Ἐάν ἐσχηματίσθη, κα-
θὼς λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ) » Ἄφες (» Ἄφες ἴ-
δωμεν, εἰ ἔρχεται, » Εὐάγγ. » Ἄφες ἀνθή-
σῃ πρῶτον, » Ἐπίκτ., πρέπει τὰ ἐπιφερό-
μενα τρίτα ἐνικά πρόσωπα, τῶν μὲν Β'.
Λορίστων νὰ γράφωνται μετ' εἰ: ἄς ἔλθει,
ἄς κάμει, ἄς εἶναι κτλ. τῶν δὲ Α. μετ' ἄς
καθίσῃ, ἄς ἀνθήσῃ, κτλ.). || ἄς λεγαριάζω-
μεν, περματάρη, πόσα μετ' χρεωσθεῖς ἕως
τόρα. » Λογισώμεθα, ὃ πορθμεῦ, πόσα μοι
ἐφείλεις ἦδη (Λκ.). « ||. ἄς γένει τὸ θέλη-
μά σου. » Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου. « ||. ἄς
εἶναι. » Εἶεν, ἔστω. §. ἐπ. εὐκτ., ἴδε Ἀμ-
ποτε. ||. ἄς ἔρχουμιν. » Ὡς ὕψελον ἀφι-
κίσθαι. que n'etais-je venu. ||. ἄς τὸν
ἐβλεπα καὶ ἄς πέβαινα! » Τελιγαῖνον εὐθύς
αὐτὸν θεασάμενος! » Ἰδόντα με καὶ λίποι αἰ-
ῶν! « Ὁμῆρ.

Ἀσαβάνωτος, η, ον. » Ἀκῆδευτος. qui
n'a pas été enséveli.

Ἀσθεύρωτος, η, ον (καράδι). » Ἀνεργά-
τιστος. (navire) qui n'a pas de lest.

Ἀσάραντιστος, η (κυρ. λεχῶνα), ον. » Ἦς
οὕτω αἱ τοῦ καθαρισμοῦ (τῆς καθάρσεως,
τῶν λωρίων) ἡμέραι πεπληρῶνται. §.
(ἀνθρῶπος) ἡ πρόχημα πολυμήν. » Ὁ μῆ-
πω συμπληρώσας τὸν τοῦ καθαρισμοῦ χρό-
νον. qui n'a pas achevé sa quarantaine.

Ἀσάραντος, π., ἴδε Φιλῶρι.

Ἀσάρωτος, η, ον. » Ἀκώρητος, ἀφιλοκά-
λητος (Εὐσταθ. Ἰλ. Ν. 635).

Ἀσθεσάδικον (ἐργαστήρι κυρ.). » Ἀσθε-
στουργεῖον. chaudière, ἴδε καὶ Καμίνι.

Ἀσθεστιάς. » Ἀσθεστουργός, ἀσθέστου
καμινευτής(-τήρ). chaudiournier.

Ἀσθεστής. » Τίτανος, ἄσθεστος (κυρ. ὁ
μὴ σθυσμένος μετ' τὸ νερόν), κονία (κυρ. ὁ
σθυσμένος καὶ λυωμένος. chaux, θ).

Ἀσθεστόν, ῥ. μετ. » Κονιάω, αλείφω,
(» ἔτυχε πρὸς σπᾶς οὐκ ἐξαληλινυμένον τὸ
τεῖχος, « Θουκ. Γ.), τιτανώω. crépir, en-
duire.

Ἀσθεστόπετρα, ὄρ. » Τιτανόλιθος (ή).
*pierre à chaux.

Ἀσθεστοῦρα. » Ἀλοιφή, κονιάσις. l'a-
ction de crépir, crépissure, θ.

Ἀσθός, ζ. » Μέλιν(ός), *μελὶς (ή), τρώχος
(Ἀργ. Γεν. 2. Γ'. 6.). blaireau, taïsson.

Ἀσθός (εἰδ. σκυληκίου ἀμπελιφθόρου),
ἐντ. » Ἀλωπεκίς, ἔξ, ἄλπος. ver coquin,
lisette, θ. coure-bourgeon, bêche, θ.

Ἀσθόστος (κυρ. ἀσθεστής), η, ον. » Ἀ-
σθεστος (τίτανος). (chaux) vive.

Ἀσκήωτος, η, ον. » Ἀδάσκατος. qu'on
ne peut lever.

Ἀσημάδευτος, η, ον. » Ἀσήμενος, ἀκα-
τασήμαντος, ἀσχεμείωτος. qui n'est pas
marqué, qui ne porte point de mar-
que (signe).

Ἀσημαντός, η, ον. » Ἀσημος, ἀφανής,
ἄδοξος, ἀνώνομος, ἀκλειστός, ταπεινά πρᾶτ-
των. insignifiant; obscur.

Ἀσημένιος, α, ον. » Ἀργύρεος καὶ (κρη.)
ἄργυρός. d'argent. §. argenté.

Ἀσημί (ἀπὸ τοῦ) » Ἀσημον (ἀργύριον,
κυρ. τὸ ἀδούλωτον, τὸ ἄσκοπον. » Τῆς δὲ
ἀργυρᾶς χώρας, ἐν ἣ πλείστα λέγεται εἶ-
ναι μέταλλα ἀσημοῦ, ὑπέρεκείται... ἡ χρυ-
σῇ χώρα, καὶ αὐτὴ πλείστα μέταλλα ἔχου-
σα χρυσίου, « Πτολεμ. Γεωγρ. Ζ'). » Ἀργυ-
ρος, ἀργύριον. argent. ||. ἀσημί τῆς ἐσουλ-
λας. » Ἐπίσημον, δοκιμον. qui est au titre.

Ἀσημικόν. » Ἀργύρωμα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ
πλ.). argenterie, θ. vaisselle (service) d'
argent, θ.

Ἀσημόνερον (χρηρ. κατασκ.). » Βασιλι-
κὸν ὕδωρ. eau forte, θ.

Ἀσημόν, ῥ. μετ. » Ἀργυρώω, καταργυ-
ρώω. argenter.

Ἀσημόπετρα (τὸ Τουρκ. μεχέγκτασι).
» Λυδία (» Βάσανος » Δοκιμαίτις) λίθος. pier-
re de touche.

Ἀσημοχώμα. » Ἀργυρίτις (γῆ), ἀργύρου
ψήγματα. sable d'argent.

Ἀσικτος(-χτος), η, ον. » Ἀνώμαλος.
inégal, qui n'a pas été applani, ἴδε καὶ
Ἀσυγύριστος.

Ἀτκάλιτος, η, ον. » Ἀτκάλευτος, ἄσκαλ-
τος, ἄσκαλος. qui n'est pas bêche ou
sarclé.

Ἀσκέπαστος, η, ον. » Ἀσκεπής. qui n'est
pas converti, découvert.

Ἀσκαφτός, η, ον. » Ἀσκαφος(-πτος). qui
n'a pas été bêche (fou).

Ἀσκηταρεῖο. » Ἀσκητήριον, ἡσυχαστή-
ριον. hermitage.

Ἀσκητεύω, ῥ. οὐδ. » Τὸν ἀσκητικὸν μέ-
τημι βίον, ἀσκητικῶς βίωω (διάγω), ἐνα-
σκέομαι. mener la vie anachorétique.

Ἀσκητής. » Ἀναχωρητής, ἐνασκούμενος.
anachorète, hermite.

Ἀσκή (τὸ Τουρκ. τουλούμι). » Ἀσκή, θύ-
λαξ καὶ θύλακος. ouïe, θ.

Ἀγκόλυμπος, φ., ἴδε Σκόλυμπος καὶ Κεφαλάγκυλον.

Ἀσκομαντοῦρα (ἡ χυδ. Γκαΐδα ἢ Κάϊδα), ὄργ. μουσ. » Ἀσός (» Λυλεῖν ταῖς μασχάλας ἀσόν ὑποβάλλοντας, «Δίων Κάσ.), ἄσκαρος, ἄσκαυλιον. musette, θ. corne-muse, θ.

Ἀσκομαχητόν (τὸ), ἴδε Ἀγκομαχητόν.

Ἀσκομαχῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀγκομαχῶ.

Ἀσκόνταφτος, η, ον. » Ἀνολισθος, ἀπτῶς -ῶτος. qui ne bronche pas.

Ἀσκούπιστος, η, ον, ἴδε Ἀσάρωτος.

Ἀσμα (τὸ), πᾶθ. (χυδ. ἀντί) » Ἀσθμα, δύσπνοια, ὀρθόπνοια. asthme, courte-haleine, θ.

Ἀσπάλαχτη (εἶδος ἀγκαθωτοῦ χαμοδένδρου με κίτρινα ἀνθή). » Ἀσπάλαθος (ἡ). aspalathe.

Ἀσπαρτος, η, ον. » Ἀσπαρτος, ἄσπαρτος. qui n'est pas semé.

Ἀσπαστος, η, ον. » Ἀρρήκτος, ἀρράχης. qu'on ne peut pas rompre (casser).

Ἀσπίθα (ἡ ἄλλ. Τσιμπλῖδα), ἴδε Σπίθα.

Ἀσπράδα, ἴδε Ἀσπρίλα.

Ἀσπράδι (τοῦ αὐτοῦ). » Λευκόν (ὠοῦ), λευκίωμα, ὀρνέθων γάλα (κατὰ τὸν Λήνιον). blanc d'œuf ||. τὸ ἀσπράδι τοῦ ἱμμενίου. » Τη λευκά τῶν ὀφθαλμῶν (ιατρ.). Galbuginée. § (τὸ φυκισαδί). » Ψιμυθιον καὶ Ψιμυθιον καὶ Ψιμυθιον. blanc, ceruse, ἴδε καὶ Φυκισαδί.

Ἀσπριδερός, ἡ, ον. » Ὑπόλευκος. blanc-châtre.

Ἀσπρίζω, ῥ. μετ. » Λευκαίνω(-ώ). blanchir. ||. ἀσπρίζω τοῖχον με ἀσδέστην, (Τουρκ. μπαδανλαδίζω ἢ σουδαδίζω), ἴδε Ἀσδέστης. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Λευκαίνωμαι(-όμαι). blanchir. §. ἀσπρίζω (ἀσπρίζουν δηλ. ἢ τρίχες μου). » Πολιόμαι. blanchir.

Ἀσπρίλα. » Λευκίτης, τὸ λευκόν. blanc-bleu, θ.

Ἀσπρισμα. » Λευκανσις. blanchiment, blanchissage (κυρ. πανιοῦ καὶ πανικῶν). ||. ἀσπρισμα τοῖχου με ἀσδέστην (Τουρκ. μπαδανλαδισμα ἢ σουδαδισμα), ἴδε Ἀσδέστης.

Ἀσπρογένης. » Πολιός, λευκόθριξ-ῶτριχος. chenu.

Ἀσπροκίτρινος, η, ον. » Πηρόλευκος.

Ἀσπροκλήμα (τὸ ἄλλ. Χούμελι), φ. ἴδε Βρυονία.

Ἀσπροκόκκινος, η, ον. » Εὐχρους, ῥοδόχρους. qui a un teint de roses (vermeil).

Ἀσπροκόμπος, π. (κατὰ λέξιν εἶνε ὁ » πύργος, εἶδος αὐτοῦ συνήθως ὅμως ὑνυμῆ-

ζεται ὁ) » Μελαγκόμπος (ἡ ἡ) » Οἰνύθη. moult, cul-blanc, (κατὰ τὸν Δουκάγγ.) pivoine, ἴδε καὶ Καλογράφος.

Ἀσπρολούλουδον (τὸ ἀγριον χαμόφυλον ἢ τὸ κοπρλούλουδον. Εἶνε διαφορῶν εἰδῶν), ἄνθ. » Ἀστερίς, ἀστερίς (πῶς), ἀνθεμῖς, ἀνθεμον, ἀνθίμιον, λευκάνθεμον, μελάνθεμον, ἡράνθεμον (κυρ. τὸ πορφυρανθές), κηράνθεμον, χρυσόκομη, καλλία, ἀργεμῶνη. marguerite, θ. camomille (sauvage). paquerette, θ.

Ἀσπρος (ἐκ τοῦ asper, asperum, κυριολεκτοῦμενον ἐπὶ τῆς τραχείας καὶ ξηρᾶς, ἐπομένως ἀδένδρου καὶ διὰ τοῦτο λευκίζούσης, γῆς· καθὼς καὶ παρὰ τοῖς παλαιῶς τὸ Ἀργός καὶ Ἀργός, κάμπτος ἀσπαρτος, ἄρουρα, ἐπομένως λευκός), η, ον. » Λευκός. blanc -che. §. ἄσπρον (τὸ ἐλάχιστον νόμισμα τῆς Τουρκίας, τὴν σήμερον κατήντησεν ἰδανικόν), ἴδε Λιανόν. §. ἄσπρα (εἰς τὸ πληθ. τῶν) » Χρήματα, ἀργύρια, ἀργύριον, κέρμα (κυρ. ἡ φιλὴ μενέδα). l'argent.

Ἀσπροσάνδιον (τὸ σάνδι ὕπου μετροῦν τὰ ἄσπρα). » Ἀδάκιον. comptoir.

Ἀσπροσίτι, γέν. » Ζέα καὶ Ζειά (ἀπ' αὐτὴν γίνεταί ὁ καλὸς φάρος. Εἶδος τοῦτου εἶνε καὶ ἡ) ὀλύρα (» Αἶ δὲ Ὀλύρα σπύριμον μέλαν, μικρότερον τοῦ λεγομένου θίκου καὶ τοῦ ὀρόρου, » Εὐσταθ. Ἠ. Ε. 196). épeautre, θ. seigle blanc. locar, ἴδε καὶ Σήκαλη.

Ἀσπρουλίχρικος, η, ον, ἴδε Ἀσπριδε-Ἀσπριδερός, ἡ, ον. » ῥος.

Ἀσπροφορέμιος, η, ον. » Λευγέμιον, Ἀσπροφόρος, α. » λευγεμιονών. habillé en blanc.

Ἀσπροφορῶ, ῥ. ἀμ. » Λευγεμιονέω. s'habiller en blanc, porter des habits blancs.

Ἀσπρόφυμα. » Ἀργύλλος (-λος), λευκάρ-γυλλος (-λος). argile.

Ἀττολιστος, η, ον. » Ἀκαλλώπιστος, ἀκώσμητος, ἀδιακώσμητος. qui n'est pas paré (orné).

Ἀτοχασία. » Ἀλογιστία, ἀβουλία, ἀκρισία, τὸ ἀπροβούλευτον (ἄγνωμον, ἀλογιστον, ἀπερίσκεπτον). inconsideration, inconséquence, indiscrétion. §. ἴδε Ἀπροσεξία.

Ἀτόχαττα, ἐπ. » Ἀλογίστως, ἀνεπιλογίστως, ἀγνωμόνως, ἀπερίσκεπτως, ἀπροβουλεύτως, ἀκρίτως, ἀγνωμόνως. inconsiderément.

Ἀτόχαστος, η, ον. » Ἀλόγιστος, ἀπροβούλευτος, ἀπερίσκεπτος, ἀβουλος, ἀπαθμικτος, ἀγνωμόνως, ἀγνωμόνως ἔχων. irréfléchi, inconsideré, indiscret, mal-avisé,

étourdi, ἴδε καὶ Ἀδιάρκτος καὶ Ἀνόητος.
|| καὶ εἰσθε τὸσον ἀστόχαστοι, ὥστε. . . ;
»Εἶτα οὗτος ἀγνωμῶνως ἔχετε, ὥστε, ... ;
(Δημοσθ. Ὀλ. Β).

Αστοχία, ἴδε Ἀνοησία καὶ Ἀστοχασία.
Αστοχῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἀσπονῶ.
Αστοργαλία (ἡ ἄγρια γλυκοῦρέζια), φ.
» Αστοργαλός. astragale, fausse réglisse, θ.

Αστοργήστιος (χτος), η, ον. » Ἀδιγθη-
τος. qui n'a pas été exprimé (pressuré,
passé par le couloir ou par la chausse).

Αστρακία (ἀντὶ Ὀστρακιά, ὡς ἐστρωμέ-
νη μὲ ὀστρακὰ κεράμεια, ὀνομάζεται εἰς τὴν
Χίον τὸ Δῶμα, ἴδε τὴν λέξιν.

Αστραπή. » Αστραπή. éclair.

Αστράπτω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. » Αστράπτω.
éclairer.

Αστρίτης (εἰδ. ῥειδιού. ἴσως εἶναι τὸ ἰ-
διον μὲ τὴν Αστρογαλάν), ζ. » Βχίς-ιος
καὶ -ιος (ῥ). virète (ἴδε καὶ παράβ. Ὀγεν-
τρα. (ἴσως ὁ) Ὀστρακίτης) » Τὸ προπετὲς τοῦ
ὀστρακίτου, « Ἐπιφ. Πανάρ. 299, Β).

Ἀστρον. » Ἀστήρ, ἄστρον. étoile, θ.
astre. || ἄστρον ὅ, που (φαίνεται ὅτι) σθύ-
νει καὶ πέφτει » Διάττων (ἀστήρ). étoile
qui file (tombe). §. (κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἀν-
γερινός), ἴδε τὴν λέξιν. §. (εἰδὸς ἄνθους),
ἴδε Ἀσπρολούσουδον.

Αστροπελέκι (ὀρθότερον ἔπρεπε ἵνα λέ-
γεται Αστραποπελέκι). » Κεραυνός, σκη-
πέτρος, πρηστήρ. foudre ἀρσ. καὶ θ. ||
ἐκείνος ὅ, που κτυπήθηκε (κάρηκεν) ἀπὸ τοῦ
— » Εὐδρόντητος, ἐμπρόκτιος, κεραυνό-
βλητος, κεκραυγμένος. foudroyé, frap-
pé par la foudre.

Αστροφεγγία. » Π τῶν ἀστέρων φαῖσις,
τῶν ἀστρῶν τὸ φῶς (Θευφρ.), ἀστερόφω-
τον (Λεοντ. Τακτ. ΙΖ', 22). la lumière
des étoiles.

Αστρωτός, η, ον, ἴδε Ἐστρωτός.

Ασυγύριτος, η, ον. » Ατμημένητος, ἀδια-
κόσμητος, ἀκατασκευάστος, ἀκόσμητος, ἀ-
κόμιστος. dérangé, en désordre, en mé-
gligé.

Ασυγχώρητος (προφ. κοιν. Ἀσυχώρητος),
η, ον. » Ασύγνωστος, ἀσυγχώρητος. im-
pardonnable, inexcusable, irrémissible.

Ασυδασία. » Ἀτέλεια. immunité.

Ασύδοτος, η, ον. » Ἀτελής, ἀσυντελής,
ἀφορολόγητος, qui jouit des immunités.

Ασυλλόγητος, η, ον, ἴδε Ἀδιάφορος καὶ
Ἀστόχαστος.

Ἀσυμβάστος, η, ον. » Ἀσύμβατος, ἀ-
συμβάτως ἔχων. incompatible, ἴδε καὶ Ἀ-
φιλόωτος.

Ἀσυνήθιστος (ἐνεργ. ὁ ἀμάθης), η, ον.
» Ἀθήης, ἀήθως ἔχων, ἀσυνήθης, ἀπειρος,
ἀδαής, ἀπαίδευτος. inaccoutumé. §. (παθ.
ὁ μὴ κατὰ συνήθειαν). » Ἐξάλλος, ἐκφυλός,
ἄτοπος, ἔκτοπος, ξένος, ξενίζων, ἀλλόκο-
τος, παρπλάχμενος. extraordinaire.

Ἀσύστατος, η, ον. » Ἀστατος, κούφος,
εὐρίπιστος, ἀνεματίστος, εὐχερής. énar-
té, ἴδε καὶ Ἀκατάστατος καὶ Ἀστόχαστος
καὶ Ἑλαφρόμυαλος.

Ἀσφαχτος, η, ον. » Ἀσφακτος. qui n'est
pas égoûré.

Ἀσφιχτός, η, ον. » Ἀσφιχτος. qui n'est
pas serré.

Ἀσχημα, ἐπίρ. » Ἀσχωρῶς, ἀσχημῶνως,
οὐκ εὐπρεπῶς. d'une manière inconve-
nante. || κάμνω — » Ἀσχημονέω. se com-
porter d'une manière inconvenable. ||
διότι εἶνε ἀσχημα καθὼς κάθησαι. » Ἀσχη-
μονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος (Πλ. ἀποφθ.).

Ἀσχημαίνω (γίνομαι ἀσχημος), ῥ. ἀμ.
αὐτοπ. » Τὸ κάλλος ἀποβάλλω, αἰσχροῦς γί-
νομαι. enlaidir.

Ἀσχημία. » Ἀσχος (τὸ) (» ὧς δὲ εἶδον
τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἰσχει,
ἐγέλασαν πάντες, « Ξενοφ. Ἀναβ. Β), αἰ-
σχρότης, δυσμορφία, ἀμορφία, τὸ δυσειδές
(εἰδεχθῆς) τῆς ὕψεως. laideur, θ. diffor-
mité.

Ἀσχημίζω, ῥ. μετ. » Ἀισχύνω, διαφθεί-
ρω (λυμαίνομαι) τὸ κάλλος. enlaidir. §.
ῥ. αὐτοπ., ἴδε Ἀσχημαίνω.

Ἀσχηνοκαμωμένος, η, ον, ἴδε Κακοκα-
μωμένος.

Ἀσχημος, η, ον. » Ἀισχρός, δυσειδής,
δύσμορφος, ἀμορφος, ἀκαλής, εἰδεχθῆς.
laid, difforme. §. ἴδε Ἀπρεπος καὶ Ἀ-
ταίρειαστος.

Ἀσχημώτατος, η, ον. » Ὑπερβάλλον αἰ-
σχει, αἰσχροτάτος. extrêmement laid.

Ἀσχιστος, η, ον. » Ἀρράχης, ἄρρηκτος,
ἀδιάρρηκτος, ἀσχιςτος. indéchirable, qu'on
ne peut pas déchirer (feindre), qui n'est
pas fendu (déchiré).

Ἀταίρειστος, η, ον. » Ἀνάρμοστος, ἀ-
προσφύης, ἀκατάλληλος, ἀπάδων, ἀπειο-
κίως καὶ ἀπεικίως, ἀνοικίως, ἀπροσδιόνυστος,
ἀνεπιτήδειος, ἀσύμφυλος, ἀπεμφάνων, ἀ-
εικής, ἀσύμφωνος, ἀσχήμων, ἀπρόσφωρος,
ἀπο τρέπου. disconvenant, discordant.

Ἀτάκτα, ἐπ. » Ἀσελγώς, ἀκόσμος, ἀ-
τάκτως, ἀσχημῶνως, ἀκαταστάτως. §. ὕ-
βρει. insolemment, désordonnément.

Ἀτακτός, η, ον. » Ἀσεμνος, ἀκόσμος, ἀ-
σελγής, ὑβριστής, ἀνάγωγος, ἀσχήμων, ἀ-
κατάστατος. dérange, désordonné, dé-

reglé (dans ses moeurs, dans sa conduite).

Ατακτῶ, ῥ. ἀ.μ. » Ἀσελγίνω, ἐξυθρί-
ζω, ἀσχημονέω, ἀκοσμέω, παραινέω (κυρ.
ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι), καταστηνιέω. sor-
tir des bornes de la modestie (de la bien-
séance).

Αταξία (κίνημα ἀτακτον). » Ἀσέλγεια,
ἀτόπημα, ὕβρις, ἀσχημοσύνη, ἀκοσμία. in-
congruité. §. incartade, θ. §. » Τὸ ἀ-
σελγές (ἀνάγωγον) τῶν τρόπων. désordre,
dérèglement.

Ἀτεκνος, η, ον. » Ἀπαις-αἰδος (ὁ καὶ ἡ),
ἀγονος, ἀτεκνος. sans postérité, sans en-
fants.

Ἀτελείωτος (ὅ, που ἔδεν ἔχει τελειωμέν,
καὶ μεταφ. ὅ, που ἔδεν μπορεί νὰ κατορ-
θωῇ), η, ον. » Ἀνήνυτος, ἀληκτος, ἀπέ-
ραντος, ἀπειρος, ἀτελεύτητος, ἀτέλειστος,
διηκνής. infini, interminable. ἀνεξάν-
τλητος (διὰ τὰ ρευστά). intarissable, iné-
puisable. §. (ὅ, που ἔδεν ἐτελείωσεν). » Ἀ-
τελής, ἀσυντελής, ἀτελείωτος, ἀπρακτος.
imparfait, incomplet.

Ἀτιμάζω, ῥ. μετ. » Ἰδοίξω, προπηλα-
κίζω, αἰσχύνω, καταισχύνω, ἀτιμάζω (-άω,
-έω). déshonorer, insulter, outrager,
maltraiter, couvrir d'ignominie, ἴδε καὶ
Ἐντροπιάζω.

Ἀτίμητος, η, ον. » Ἀτίμητος (» Σημείω-
σαι δὲ ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίας Οὐμπος λέγει
τὸ Ἀτίμητος· ὡ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄ-
ξιον, κατὰ τοὺς ὕστερον, οὕτω καὶ αὐτὸς
νοεῖ τὸν Ἀτίμητον, ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς, «
Εὐστάθ. Ὁμ. 781), ὑπέρτιμος. inappré-
ciable, inestimable.

Ἀτιμία. » Ἰδρις, προπηλακισμός, ἀτι-
μία, ἀδοξία, ὕβρισμα, ὄνειδος, αἰσχος (τὸ),
αἰσχύνη. déshonneur, affront, insulte, θ.
outrage, honte, θ. humiliation, ignominie,
injure, infamie, ἴδε καὶ Ἐντροπια-
σμα.

Ἀτιμος (ἄνθρωπος), η, ον. » Ἄτιμος, ἄ-
δοξος, ἀκλής. malhonnête, infâme. §.
(πράγμα). » Αἰσχρὸν, ἀσχημον. déshon-
orable, honteux, ignominieux.

Ἀτιμώρητος, η, ον. » Ἀκόλαστος, ἀτιμώ-
ρητος. impuni. ||. τὰ τοιαῦτα σφάλματα
δὲν πρέπει ν' ἀφίνωνται ἀτιμώρητα. » Τὰ
τοιαῦτα ἀμαρτήματα οὐ χρὴ παριέναι ἀ-
κόλαστα (Ξενοφ.). «

Ἀτονία, ἴδε Ἀδυναμία.

Ἀτονίζω, ῥ. μετ. » Χαννέω, διαθρύπτω,
ἐκλύω, ἐκνευρώ (-ίζω), ἐκθλύνω. énerger,
épuiser, effeminer. §. ῥ. ἀ.μ. αὐτοπ.
» Ἐκλύουσι κτλ., ἀτονέω, étre épuisé etc.

Ἀτονισμένος, η, ον. » Ἐκκελυμένος, ἄ-
τονος, ἐκνευρισμένος, ἐκτεθλυμένος. é-
penné, ἴδε καὶ Ἀποκατωμένος.

Ἀτσαλος (» Τὰ ρουχά του ἐν ἄτσαλα,
καὶ γέμουσι τὴν ψεῖραν. « Στέφ. Σαχλίκ.
Παραίν.), η, ον, (ῥως ἐκ τοῦ) » Ἀῖσλος ἢ
» Ἀζαλός, ρυπαρὸς, πιναρὸς, αἰσχρὸς, (ἔχει
καὶ ὁ Πισυχ. » Ἀσκαλα, ἀκάθαρτα, « καὶ
» Ἀττάλη, φόρυξις). sale, indécent etc.
(Ἵπάρχει καὶ ῥῆμα σύνθετον Ἀτσαλοτρώ-
γω, τὸ ὅποιον ἀναφέρει καὶ ὁ Δουκάγγ., ἐ-
ξηγῶν αὐτὸ πάντῃ ἀκαταλλῆως).

Ἀτός, ἡ, ὄν, (ἄντων. ἐνωμένη πάντοτε
μὲ τὰς πρωτοτύπους Μου, σου, του, της)
καὶ πληθ. Ἀτόι(μας, σας, τους, κτλ.),
(κατὰ συγκοπὴν τοῦ υ, ἀπὸ τοῦ) » Ἀτὸς
(ἐγὼ, σὺ, ἐκεῖνος), αὐτοὶ (ἡμεῖς, ὑμεῖς, ἐ-
κεῖνοι κτλ.). ποῖ (loi, lui, etc.)-mêmo,
ἴδε Ἰδιος καὶ Μονάρχος καὶ Υ. ||. ὥστε νὰ
τὰ κάμνης ὅλα αὐτός σου; » Ὡστε πάντα
ποιεῖν αὐτὸς (Δημοσθ. περὶ Στεφ.); ||. νὰ
βοηθήσῃ τὸ τάσι καὶ νὰ περιχυθῇ αὐτός
του. » Βάψας ἀρύταιναν, αὐτὸς αὐτοῦ κα-
ταχέασθαι (Θεόφρ.). ||. μ' ὅλον ἐγὼ ὁ ἱπ-
σὺς ἔδεν ἐδάπτειν αὐτός του. » Καὶ τοῖ
ἱπσὺς αὐτὸς οὐκ ἐδάπτει. «

Ἀτόφυρος (ῥως ἐκ τοῦ Ἀυτοφυῆς), η, ον.
» Συμφυῆς, συνεχής, ὁλοφυῆς. ||. μία κο-
λὼν αὐτόφρα. » Μονόλιθος στήλη tout
d'une pièce, ἴδε καὶ Ἀκέρως.

Ἀτράκκιστος, η, ον. » Ἀήραυστος, ἄρρη-
κτος. qui n'est pas (ou qui ne peut pas
étre) cassé (rompu), qu'on ne peut pas
rompre.

Ἀτυχία. » Ἀπιτυχία, ἀπότευξις, δυστυ-
χία, ἀτύχημα, δυστύχημα. malheur, ἴδε
καὶ Κακομοιρία.

Ἄτυχος, η, ον. » Δυστυχής. malheu-
reux, infortuné, ἴδε καὶ Κακομοιρος. ||.
εἶμαι ἄτυχος. » Δυστυχέω. jouer de mal-
heur, ἴδε καὶ Τύχη.

Ἀυγερινός (τὸ λαμπρότερον τῶν ἄστρων.
ὅταν φαίνεται τὸ πρωὶ λέγεται) » Ἐωσφόρος,
ἑως, φωσφόρος. étoile du matin (Καὶ ὅ-
ταν ὕγχιαν ἀποσπερίς), » Ἐσπερος. étoile
du soir. (Ἐν γένει δὲ), » Ἀφροδίτη. é-
toile du berger ou de Venus.

Ἀυγή. » Ἐως-ω (ἡ). ἡ-ὠ-σὺς (ἡ). aurore, θ.

Ἀυγὴ. » Ὠν. œuf. ||. αὐγὰ σ' τὸ σα-
χάνι. des œufs pochés. §. τὰ αὐγὰ τῶν
καθούρων κτλ. » Ἐριθάκη.

Ἀυγολέμνον. » Ὠνὺ ὑπότριμμα (σύγ-
κρομα), κρύκη, κατχύσμα, καταχυ-
σμάτιον. sauce, θ.

Ἀυγολάνα. » Ὡθηθήκη. onaire.

Ἀυγοτάραχος (» Καὶ ποιεῖν αὐγοτάραχα

διά τὴν ἀνορεξίαν, « Πτωχοπρόδρ. ἐν τῷ κατὰ Ἡγνυμ., διότι τὰ τοῦ φθινοπόρου εἶνε τὰ καλλήτερα. » *Νωτάριχον. *boulargue*, θ.

Αὐγροσεφλον. » Ὡς ἐλυτρον (κέλυρος) (τό). *coque*, θ. *coquille*, θ.

Αὐγωμένος, η, ὄν. » Ὠσφόρος, (ἐπὶ θαλάσσ.) ἐριθακώδης. *seuene*. || . παγουρμάνναις αὐγωμέναις. » Γραῖαι ἐριθακώδεις, « Ἐπίχαρι. παρ' Ἀθην.

Αὐθάδεια. » Προπέτεια, θράσος, ὕβρις, ἱταρότης, αὐθάδεια καὶ αὐθαδία, θρασυστομία, τὸ αὐθαδὲς (ἱταρόν κτλ.). *audace*, θ. *arrogance*, *insolence*, *impertinence*.

|| . με αὐθάδειν, ἐπὶρ. » Προπετώς, αὐθαδῶς, θρασέως. *audacieusement*, *insolamment*, *arrogamment*, *impertinemment*.

Αὐθάδης, ἴσα, ἰκόν. » Προπετής, θρασὺς, ὕβριστής, ἱταμὸς, τολυητίας, θρασύστομος, θρασύλωτος, ἀθυρόστομος, φορτικός. *insolent*, *arrogant*, *impertinent*, *audacieux*, *effronté*.

Αὐθαδιάζω, ῥ. ὠδ. » Προπετεύομαι, θρασύνομαι, θρασυστομέω, ἀποθρασύνομαι, ἀπαυθαδέω, ἀπαυθαδιάζομαι. *parler insolamment* (*arrogamment* etc.).

Αὐθεντεία (τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ δῖαστμα τῆς διοικήσεως τοῦ αὐθέντου). » Ἡγεμονεία (-ία), ἀρχή, δεσποτεία. *principauté*, *seigneurie*.

Αὐθεντεύω (ἀπὸ τοῦ) » Αὐθεντέω (» Οὐδὲ αὐθεντεῖν ἄνδρος, « Α. Τιμοθ.), ῥ. ἀμ. » Ἡγεμονεύω, ἀρχῶ, ἡγεομαι. *être* (*devenir*) *prince*.

Αὐθέντης (πρῶτ. κοιν. Ἀφέντης). » Κύριος, δεσπότης, αὐθέντης (Εὐριπ. *Ικ.* 444). *seigneur*, *maître*. §. » Ἡγεμὼν *prince*.

Αὐθεντικός, ἦ, ὄν. » Ἡγεμονικός, δεσποτικός, δεσπότης. *qui appartient au prince*, *seigneurial*.

Αὐλάκι (τὸ κανάλι). » Αὐλαξ-ακος (ἦ), ἔχεις, διωρυξ-υγος καὶ (Ἀττικ.) -υγος, διορυγή, διωρυγμα, ἀμάρα, ὑδροφόρον. *canal*, *tranchée*, *rigole*, θ. *biez* (κυρ. τοῦ νερομύλου). || . ἀνοίγω αὐλάκι. » Αὐλακα τέμνω (ἄγω) καὶ (μονολεκτ.) αὐλακотоμέω.

Αὐλακία. » Αὐλαξ-ακος καὶ ἀλοξ-ακος (ἦ). *sillon*. || . ἀνοίγω (κόπτω) αὐλακιάς, ἴδε Αὐλακόνω.

Αὐλακόνω (γεωργ.), ῥ. μετ. » Αὐλακίζω (-όω), αὐλακотоμέω, ἀλοκίζω. *sillonner*.

Αὐλάκωμα (γεωργ.). » Αὐλακισμός. *sillonage*, *sillonement*.

Αὐλιζομαι, ῥ. μσ. || . ἀπὸ ποῦ αὐλίζεσθε; (ἦ) ἀπὸ ποῦ αὐλίζεται τ' ὀσπίτι σας; » Πῶθεν εἰσιτῆτ' εἰς τὴν οἰκίαν; *de quel*

côté la maison se sert elle (*perce-t-elle*)? || . τ' ὀσπίτι αὐλίζεται ἀπὸ δύο δρόμους. » Ἀμφίθυρος ἡ οἰκία. *la maison perce dans deux rues*.

Αὐλή. » Αὐλή (κυρ. ἡ περιόχ' τοῦ ὀσπιτιοῦ), κλείειν (Πλούτ. Πωλικ.), αἰθουσα. *cour*, θ. *carré*. §. (τὸ βασιλικὸν παλάτι), ἴδε Πλάτι.

Αὐλόγυρος (ὁ τοίχος, τὸ περίφραγμα ἐν γένει, τῆς ἐξω αὐλῆς τοῦ ὀσπιτιοῦ). » Περιβόλος, περίφραγμα, θριγκὸς, ἔρκος (τὸ). *enclos*, *enceinte*, θ. *clôture*, θ.

Αὐλόπρωτα. » Αὐλείος (« Αὐλεία) θύρα (κυρ. ἡ ἐξόπρωτα, ἡ φέρουσα δηλ. ἀπὸ τὸν δρόμον πρὸς τὴν περιόχην τοῦ ὀσπιτιοῦ), μέταυλος (Ἀττικ. ἀντὶ) μέσαυλος (ἡ φέρουσα ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰς τ' ὀσπίτι). *porte d'entrée*, θ.

Αὐξάνω, ῥ. μετ. » Αὐξω, ἐπιτείνω, αἰρω ἐπὶ μέγα. *accroître*, *augmenter*. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Αὐξομαι, ἐπιτείνω(-ομαι), αὐξάνω(-ομαι), ἐπιδίδωμι, αἰρωμαι μέγας (ἐπὶ μέγα). *augmenter*, *croître*, *accroître*, *s' accroître*, *s'augmenter*. || . καὶ ἡ ψύχρα αὐξησέν, ἐπειδὴ ἐσηκώθη (πῆρεν) ἄνεμος. » Καὶ τὸ ψύχος ἐπιτείνει, πνεύματος γενομένου. || . ὁ ἄνεμος ἐμετρίαξεν (κατάπεφτεν) ὅσο' αὐξάνειν ἡ ζέστη. » Καὶ τὸ πνεῦμα ῥᾶον ἐγένετο, τῆς ἀλέας ἐπιδιδούσης. » || . με αὐτὰ καὶ με αὐτὰ αὐξησέν ὁ Φίλιππος. » Διὰ τούτων ἦρθη μέγας ἐκεῖνος. »

Αὐξησις. » Αὐξη, αὐξησις, ἐπίδοσις. *accroissement*, *augmentation*.

Αὐπνία. » Ἀγρυπνία, αὐπνία. *insomnie*.

Αὐρινός, ἦ, ὄν. » Ὁ (ἦ, Τό, Οἱ, Τὰ κτλ.) αὐριον. *de demain*. || . ἡ αὐρινὴ μέρα θά τ' ὀδεῖ. » Ἡ αὐριον δεῖξει.

Αὐριον, ἐπὶρ. (χρον.). » Αὐριον. *demain*. || . οἱ νόμοι ν' αἰχῶσι κύρος ἀπὸ αὐριον.

» Τοὺς νόμους ἀπὸ τῆς αὐριον κυρίου εἶναι. || . τὸν ἐπρεσκαλοῦσε ν' αἰπνήσῃ πάλιν αὐριον μαζὶ τοῦ. » Εἰς αὐριον παρεκάλει συνδειπνήσαι πάλιν. || . δι' αὐριον (ἃς μένου) τὰ οὐσιώδη. » Εἰς αὐριον τὰ σπουδαῖα (παροιμ. Πλούτ. Πειλοπ.). »

Αὐράκι. » Ὠτάριον.

Αὐτί (ἀπὸ τοῦ) » Ὠτίον (ὕποκορ. τοῦ)

» Οὐξ-ώτος καὶ (ποιητ.). » Οὐξ-ατος (καὶ Αἰολ.). » Αὐξ-αυτος-αὐτί κτλ. (το). (πλθ.) ἀκοά. *oreille*, θ. || . στουπὼν τ' αὐτιά μου, μήπως καὶ τὰ ἔξανακούσω. » Τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μήπου εἰ ἀκούσαι ταύτα.

» Αἱ. || . τ' ἀκούα με τ' αὐτιά μου, (ἦ) με τὰ ἴδια μου τ' αὐτιά, (φρσ.), ἴδε Ἰδιορ. || . βούλων τ' αὐτιά μου, ἴδε Βούζω. || .

βάλλω αὐτί (ν' ἀκούσω τί λέγουν), ἴδε Βάλλω. || (ὁ χαίρος, ὅταν δ' ἐν' ἴσχυρί, ῥίγχει τ' αὐτιά του κάτω. » Καταβάλλει τὰ ὦτα (Πολυδ.). ||. ἔρριξε τ' αὐτιά του (μεταφ. δι' ὅσους ταπεινώνονται καὶ ἐπομένως ἀφάνουν τὸ προσηγορικόν τους ὄφρος), (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ ὀμῆρου τὸ) » Οὐατα κάβδαλεν (Ὀδυσ. Ρ., τὸ ὅποιον ὁ Σοφοκλῆς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡσυχ.), » Κυλαίωνων ὦτα, « (ἐξέφρασαν). » Ἐπτηξ' ἀλέκτωρ, δοῦλον ὡς κλίνας πετερόν. il a l'oreille basse, il baisse l'oreille. ||. » δ' ἐν ἀδείκῳ, 'που λέγει, μήτε ν' αὐτὸς αὐτί μου. » Οὐδ' ὅσον κινήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων. ||. μετ' ἔφαγε τ' αὐτιά, (φρσ.). » Ἀπέναισέ μου τὰς ἀκούας. » Δικτεθρύλληκέ μου τὰ ὦτα (Πολυδ.). » Δικτεθρύλλημαι (« Κατατίττωμαι) ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου (Ξενοφ.). étourdir (rompre) les oreilles, ἴδε καὶ Πονοκεφαλῶ.

Αὐτόπνοος, παθ. » Ὠταλγία. otalgie, θ. Αὐτός, ἡ, ὁ, (ἀντων. Δεικτ.) » (ἄρσ.) Οὗτος (« Οὗτος) - τοῦτου (τουτοῦ). celui-ci (celui-là). (Θηλ.) αὐτῆ-ταύτης (ταυτησί). celle, celle-ci (celle-là). (ῥῥδ.) τοῦτο-τούτου (τουτοῦ). ce (πρὸ συμφώνου), ce (πρὸ φωνήεντος), ce-ci (ce-là). » Ὁδε, ἥδε, τοδε κτλ., αὐτός. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο (τρεῖς, τέσσαρες, πέντε κτλ.). » Τρίτος (« Τέταρτος, » Πέμπτος κτλ.) αὐτός. lui troisiesme (quatriesme, cinquieme, etc.). ||. » κατὰ-ἔκταν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ γυναῖκες τους καὶ τὰ παῖδιά τους. » Αὐτοῖτε καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες. ||. δι' αὐτὸ καὶ (κατὰ συνίτησιν) γι' αὐτὸ, ἴδε Διὰ καὶ Τοῦτο. ||. τὸ πλεον παραξένον ὁμῶς εἶν αὐτὸ, που θά πῶ. » Ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον, ἐτι... ||. αὐτὸ, (ἡ) τὸ αὐτὸ, (φρσ. ὅταν, λησμονοῦντες τὴν λέξιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, κοινοποιούμεθα). » Τὸ δεῖνα (Ἀριστοφ. πολλὰχοῦ). chose. (ἄλλοι λέγουν.) τέτοιο. [ἡ] » τὸ τέτοιο. ||. καὶ ποτε αὐτό; ἐν ᾧ... ἴδε Ἐν ᾧ. ||. μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, (φρσ.). » Τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις. ||. εἰς αὐτὴν (τὴν γεροντικὴν ὁδὸν, τὴν περασμένην) ἡλικίαν! » Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας (Δουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων)! « ||. αὐτὴν τὴν ὥραν (φρσ. ἀντὶ Ἀμέσως τώρα, ὅμοιον μὲ τὸ) » Ἀρχίλοχον, ἐν Λακεδαιμόνι γεγόμενον, αὐτῆς ὥρας ἐδίωξεν (Πλούτ. Λακων. Ἐπιτηδ.). « (Τούτου σύνθεσις εἶνε τὸ ἐπὶ ῥήμα) » Αὐθωρεῖ (-ρι). (οἱ κυρ. τὸ λέγουν: τούτην τὴν ὥραν, τὸ ὅποιον συνηγεῖ πως μὲ τὸ Γαλλ.) tout à l'heure.

Αὐτοῦ, ἐπ. (τοπ.). » Αὐτοῦ, αὐτοῦ (ὁ

Πλάτων τὸ μετεχειρίσθη ἐκ παραλλήλου μὲ τὸ, τῆδε. » Τῆδε αὐτοῦ περὶ Σικελίαν, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὁμοίως ὁ δὲ Πλούταρχος εἶπεν: » Ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν «). là-ici, là-même. ||. ἀπ' αὐτοῦ, ἴδε Ἀπό.

Ἀΰφος, ὄν (κυρ. κρασί τὸ χωρὶς γύψου). » Ἀγυψος.

Ἀφανῖς (ἀπὸ τοῦ ἄπτειν, διότι μὲ αὐτῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καίουν τοὺς φρούρους εἰς τὴν Ἑλλάδα. Αναφέρει δὲ καὶ ὁ Σουίδ. τὴν λέξιν, ἐξηγῶν δι' αὐτοῦ τὸ Σκινδαψός, φ. (ἀγαθ.) (ἴσως ὁ) » Ἐχινόπους. char-don étoilé.

Ἀφανίζω, ῥ. μετ. » Διαφθεῖραι, καταστρέφω (-ομαι), ἀναιρέω, ἀπολλύω (-υμι), καταλύω, ἀφανίζω, διεργάζομαι, ἐξολοθρεύω. détruire, anéantir, ruiner, perdre, ravager, exterminer, ἴδε καὶ Χκλ-νῶ καὶ Χάνω.

Ἀφανισμός, ὁ. » Ὀλεθρος, φθορά, διαφθορά, ἐξ(ἀπ)ώλεια, πανολεῖρία, φθόρος, ἐξολοθρευσις. destruction, anéantissement, ruine, θ. perte, θ. ravage, déperissement, παρδλ. Χάλασμα.

Ἀφαντος, ἡ, ὄν. » Ἀφανής, ἄφαντος (Εὐαγγ., Πίνδ. Ι. Ὀλυμπ., Διοδ. Σικελ.), φρεῦδος. invisible. ||. γίνομαι ἄφαντος. » Ἀφανίζομαι (« Φαίνεται δὲ ἡ τρυγὴν τοῦ θέρους» τοῦ δὲ χειμῶνος ἀφανίζεται. φωλεῖ γὰρ, « Ἀρστ.), ἀφανίζω ἑμαυτὸν (« Ὁ θεὸς δ' εὐθὺς ἠφάνισ' αὐτὸν οἱ τ' ὄφεις ἐς τὴν νεῶν, « Ἀρσφν.), ἀφανῆς (ἄφαντος, ἐξ ὀφθαλμῶν) γίνομαι. disparaître, s'évanouir. ||. κάμνω ἄφαντον. » Ἀφανίζω. faire disparaître.

Ἀφεντεῖα, ἴδε Αὐθεντεῖα. ὁ κοινὸς λόγος τὸ μετὰ χειρίζεται ὡς εἶδος τίτλου, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ Σϋ, καὶ τὸ ἐνόνει μὲ τὰς ἀντων. σου, 'του, 'της, σᾶς, τους. Ὁμοίον τι παρὰ κτηρεῖται καὶ εἰς τοὺς παλαιούς ἐκείνους τῆς Λακεδαιμόνος Εἰλωτας: ὅταν οἱ ὀθθαῖοι, εἰσβαλόντες εἰς τὴν Ἀκωνικὴν, τοὺς παρεκένουν ν' αὐλοφορήσωσι, ἀπεκρίνοντο, λέγει ὁ Πλούταρχος. » Οὐκ ἀρσέκειν ταῦτα τὰς δεσποσύνας, « ὡς ἂν εἰ ἐλεγον, ἂν δ' ἐν λανθάνωμαι: » Δέν ἀρέσουν αὐτὰ τῆς ἀφεντεῖας τῶν, « ἐννοοῦντες τοὺς κυρίους τῶν).

Ἀφθαστος, ἡ, ὄν (κυρ. ἱατρικὸν δοκιμασμένον καὶ ἀλάνθαστον) οὕτως ἐνομάζει ὁ Μυρψὸς βότανον τὴν ἀντιφάρμακον. » Ἀνύσιμος, ἐνεργός, δραστήσιος, δραστήριος. fort, efficace, infaillible.

Ἀφηγχοῦμαι, ῥ. ἀποθ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐπακροῶμαι, παραβάλλω τὸ οὖς, ὡτακροῶ, στίω. prêter l'oreille.

Ἀφιερώνω, ρ. μετ. ὡς Ἀνατίθηναι (-εμαι), ἀφιερῶ, καθιερώ, ἀνίημι. consacrer, dédier, dévouer.

Ἀφιέρωμα. » Ἀνάθημα (θεῖμα), ἀφιέρωμα. offrande, θ.

Ἀφιερωμένος, η, ον. » Ἀναθεμένος, ἀνακειμένος, ἀνετος, ἀνεμμένος. consacré, dédié.

Ἀφιλιώτος, η, ον. » Ἀδιάλλακτος, ἀσπονδός. irréconciliable.

Ἀφίνω, ρ. μετ. » Ἐλῶ, ἀφίημι, λείπω, λιμπάνω, ἐκ(ἀπο-κατα-ἐγκατα-)παρ(α)λείπω, προ(ἀνα-μεθ-)παρ(ί)ημι (-εμαι), ἀποτίθηναι (-εμαι). laisser, quitter, renoncer à, abandonner, délaissier. ||. ἄφηκε (ἔφησε) τὸ τιμὸν ἀπὸ τὰ χεῖρά του. » Μεθῆκε τὸ πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν (Συνεστ.). « ||. ἵνα μὴν ἀφίουν κανένα ἵνα εὐθεῖ (περάσῃ) μέσα εἰς τὸ κάστρον. » Μηδένα παριέναι εἰς τὴν ἄκραν. ||. τὸν ἄφινε ἵνα ἐμβαίη εἰς τὸν παπποῦ του. » Παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον. ||. ἀφίνω τὸ νερόν εἰς τὸν κάμπον, ἴδε Ἀπολνῶ. ||. ἀφίνω πίσω. » Ἀπολείπω (-λιμπάνω). ||. ἀφίνοντας τὸ βουνὸν πρὸς τὰ δεξιὰ. » Ἐκ δεξιῶν τὸ Πάγγειον οὐρος ἀπέργων (Ἠρόδ. II.). laissant la montagne à main droite, ἴδε καὶ Παίρων.

||. ὁ πατέρας του πέθανε καὶ τὸν ἄφησε πολλὰ μικρόν. » Ἐπὶ παντάπασι νηπίω τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτήσαντος. ||. ὅς ἀφήσωμεν αὐτὰ τὰ λόγια. » Τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων. ||. ἄφησα τὸ καράδι κ' ἐβρύχα (κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν). » Λι(» Λει-)πόνεως ἐγενόμην. déseigneur le vaisseau.

||. τὸν ἄφηκε σ' τὸν τόπον. » Αὐτόθεν (» Μιᾶ πληγῇ) αὐτὸν κατέβαλεν. il l'étendit tout de mort. ||. ἀφίνοι γένεια (μαλλιά, μουστάκια). » Πόγωνα (» Κόμην, » Γένειον) τρέφω. » Τὸν ἀρχαῖον τρόπον κομῶντες, καὶ τὰ γένεια ἀφεικότες, » Δίων Χρυσός. se laisser croître la barbe (les cheveux etc.). ||. τὸ ἄφησε δι' ἄλλον καιρόν. » Εἰς ἄλλον καιρὸν ἀνεβάλετο (ἀνέβητο, ὑπερέβητο). ||. ἄφησε ἵνα περάσουν δυὸ μέραις. » Δυὸ διαλειπὼν ἡμέρας. ||. Ἀφίνω μεταξὺ τόπον (ἀδειον). » Διαλείπω (» Ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἐπιδέουσι τοῖσι θηνοῖσι, κατὰ δὲ τὸ ἔλκος αὐτὸ διαλείπουναι, καὶ ἐῶσι ἀνεψύχθαι, » Ἰππκρ. περὶ ἀγγμ.). ||. τὸ ἀφίνω ἐπάνω σου, (φρα.). » Ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀναβάλλομαι (ποιῶμαι, ἀντιτίθηναι -εμαι, ἐπιτρέπω).

§. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ, Δίδω ἀδειαν). » Συγχωρεῖω. permettre, accorder, ἴδε καὶ Ἀδεῖα. ||. μὲ πολλήν του δυσἀρέκειαν καὶ χωρὶς ἵνα τὸ βέλγη διόλου, τοὺς ἄφρονες ἵνα ἀραδιασθοῦν ἔπει. » Μάλα

ἄκων συγχώρησεν αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι.

§. ἀφίνομαι (τραχῶς χέρι, τραθηνομαι, παραιτοῦμαι), ρ. μετ. » Ἐξ (» Ἀφ)ίσταμαι, ἀφίεμαι, ἀναδύομαι. désister, se désister, ἴδε καὶ Τραθηνομαι.

Ἀφρόνι, ἱστρ. » Μυκόνειον, ὄπιον, opium. Ἀφρικτος, η, ον, ἴδε Ἀφτειαστος.

Ἀφροδ, ἐπ. » Ἀφρόδος, ἀδελῶς, ἀνεκπλήκτως, ἀκαταπλήκτως, ἀταράχως. intérieurement, imperturbablement, sans peur.

Ἀφροδίη. » Ἀφροδίη, τὸ ἀφροδον (ἀνεκπλήκτον, ἀπτόητον, ἀκαταπλήκτον). intérieurement, imperturbabilité.

Ἀφροδός, η, ον. » Ἀδελῆς, ἀφροδός, ἀπτόητος, ἀνεκπλήκτος, ἀκατάπληκτος, ἀτάραχος. intérieurement, imperturbable.

Ἀφροεῖος, α, ον, ἴδε Ἀφροεστος.

Ἀφροεσιμένος, η, ον. » Τῆς ἐκκλησίας ἀποκήρυκτος (Συνέσ.), ἐκκλησίας, ἐξάγιτος, κατάρκτος, ἐπάρχτος, ἀφωρισμένος (μεταγ.). ἀποσυνηγόριος (παρ' Ἑβραίοις). excommunié, ἴδε καὶ Καταραμένος.

Ἀφροεσμός. » Ἀφροισμός (ποση διαφορὰ μεταξὺ τῆς σημασίας, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἡ λέξις ὅταν ὁ ἱπποκράτης ἔγραφε τοὺς ἀφορισμούς του, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς σημασίας, τὴν ὅποιαν εἶχε τὴν σήμερον !), ἀποκήρυξις (Συνέσ.), ἀρὰ καὶ (πληθ.) ἀραί. excommunication.

Ἀφόρετος, η, ον. » Ἀφόρητος (μεταγ. » Ἀφόρητοι θλαῦται παρὰ Ἀθηναίῳ ὑποδήματα μήπω φορηθέντα ποσὶν, » Εὐσταθ. II. Δ. 137), ἀλλοττος (Ἰσοχ.), ἀγναμπτος, ἀτριβής. (habiti tout neuf, qui n'a pas été porté (usé)).

Ἀφρομή, ἴδε Αἰτία.

Ἀφρονῶ, ρ. μετ. » Εἰργῶ ἱερῶν, ἀποκηρύσσω (-ττω) (Θεοδώρ. ἐκκλ. ἱστορ.), ἀφορίζω (ἐκκλ.), ἀρὰς τίθεμαι. excommunier.

Ἀφ' οὗ, ἢ Ἀφ' οὗ, ἐπὶρ. (χρον.) καὶ σύνδ. (αἰτιολ. καὶ συμπερ.). » Εἰπειδὴ, ἐπεὶ, ἐπειδὴν καὶ ἐπ' (πρὸς ὑποτακτικὴν), μετὰ (πρὸς ἀπαρέμφατον), ἐξ οὗ, ἐξ οὗτο, ἀφ' οὗ, ἀφ' οὗτο, ἀπὸ, ὅτε, ὅποτε, ἐπὶ νῦν, ὅς. depuis que, après, après que, quand, puisque. ||. (διὰ μετοχῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀφ' οὗ τὰ εἶπαν αὐτά. » Ταῦτα εἰπὼν. » Ταῦτα δ' αὐτοῦ εἰρηκότος. ||. ἀφ' οὗ πέσκει τὸ Σάββατον. » Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου. ||. ἀφ' οὗ λούσθηκα, καὶ φόρεσεν ἕνα μεγαλοπρεπὲς ὄρεμα. » Λουσάμενος δὲ καὶ λαθὼν χλαμύδα λαμπράν. ||. καὶ ἀφ' οὗ γυρίσῃ μέσα αὐτὴν τὴν ἀκρην, εἰν' ἐν ἀψύλωμα μεγαλοῦται.

»Καὶ κάμψαντι τοῦτον ἐντὸς, κρηπίς ἐστιν εὐμεγέθης. ||. (καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον, ὁ-
τανθῶως προηγῆται ἀρηρηματικὸν ῥημα):
ἀφ' οὗ δὲ ἐφθασαν εἰς τὸ ὑσπίτι τοῦ Ἀγχι-
θωνος, ἤσαν τὴν θύραν ἀνοικτήν. »Ἐπειδὴ
οὖν γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀγάθωνος,
ἀνεγχεμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. ||.
ἀφ' οὗ δὲ εἶπεν ὅλοι οἱ κριταὶ τὸ νῆϊ. . .
»Ἐπειδὴ φῆσαι πάντας τοὺς δικαστάς. ||.

δὲν εἶνε πολλὰ χρόνια ἀφ' οὗ ἐπαυσεν. »
Οὐ πολλὰ ἐτὶ ἐπειδὴ πέπνυται. ||. διότι
μετὰ τρεῖς ἢ τέσσερες μῆνας, ἀφ' οὗ ἐξώ-
φησε μὲ αὐτοὺς, ἀπέθανε. » Τέταρτοι γὰρ
ἢ τρισὶ μῆσιν ὕστερον, ἢ διελύτατο πρὸς
τούτους, ἐτελεύτησε (Δημοσθ. πρὸς Νευ-
σιμ. καὶ Ξενοπ.). « ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶν'
ἔτσι. » Ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει: » Ὁ-
πότε γοῦν οὕτως ἔχει. ||. ἀφ' οὗ πλέον δὲν
μπρῶ οὕτε σὺς ἵνα καταπέισω. » Ὁπου
(οὐτα)γε μὴδ' ὅμως δύναμαι πείθειν, «
Πλάτ. ||. ἀφ' οὗ εἶδαν κοντά τὴν ἀρμά-
δαν. » Ἐπεὶ δὲ ὤψθη πηλοῖον ὁ στόλος.
||. ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐφάσεν. » Ὡς οὖν ἀρί-
κτο. ||. ἀφ' οὗ ἐλθοι. » Ἐπειδὴν ἀρίστη-
ται. ||. ἀφ' οὗ ὅμως ἀγαπᾷς καλλήτερά
ἵνα σιωπάς. » Ἀλλ' εἰ σιωπᾷν ἤδιόν σοι.
||. ἀφ' οὗ λοιπὸν ἤσαν εὐλογίαν ἵνα παι-
δεύουν καὶ διὰ μόνους λόγους, δὲν ἤθελαν
ἰσά γε παιδείᾳ πολὺ σκληροτέρα τὴν
πραγματικὴν τῆς πόλεως προδότην. » Ὁ-
που τοίνυν καὶ τῶν λόγων τιμωρίαν ἤξιον
λαμβάνειν, ἤπου τὸν ἔργῳ προδόντα τὴν
πόλιν, οὐ μαγάλαις ἀν' ἐζημίαις ἐκόλασαν; »
ἵδε καὶ Μένων. ||. ἀφ' οὗ κτίσθησαν οἱ ἄν-
θρωποι. » Ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι (Δη-
μοσθ.). « ||. εὐθύς ἀφ' οὗ, ἵδε Εὐθύς. ||.
εὐθύς ἀφ' οὗ περάσης αὐτὴν τὴν θύραν, ἵδε
Καθώς.

Ἀφράτος, η, ου. » Ἀφρώδης (Εὐριπ. Ὀρι).
soufflé.
Ἀφραχτος, η, ου, ἵδε Ξεφραχτος.
Ἀφρίζω, ρ. ἀμ. » Ἀφρίζω (-έω, -ιάω).
écumer. mousser (κυρ. διὰ τὸ κρησῖ).
Ἀφρός. » Ἀφρός. écume, θ. moussé (κυρ.
τοῦ κρησίου καὶ τῶν ὁμοίων).
Ἀφρόφρα (τά), ἵδε Γόνος.
Ἀφτειαστος, η, ου. » Ἀκατασκευάστος,
ἀτελής. imparfait.
Ἀφτρα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πληθ. ἢ ἄφτρας,
σύνκλιμα τοῦ στόματος τῶν μικρῶν μά-
λιστα παιδιῶν), πάθ. » Ἀφθα. aphies. ||.
Ἰγάζω (ἐχῶ) ἄφτρας. » Ἀφθαίω.
Ἀφύλακτος, η, ου. » Ἀφρούρητος, ἀνεπι-
τήρητος. qui n'est pas gardé.
Ἀφύσικος (ὁ Διογ. Ἀπίρτ. μετεχειρίσθη
τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἀφύου), η, ου. » Ὁ (» Η,

» Τὸ, » Τά, κτλ.) παρὰ φύσιν, ὑπερφυῆς,
ἐκφυλος, ἀνακεχωρημένος τῆς φύσεως (Χρυ-
σόστ.). corbie nature.

Ἀχ! ἐπ. (τὸ ὅπ. φαίνεται εἰς τὸ ἀρχ.
Ἀχος, ἄχος, ἄχθομαι κτλ. σημαίνει πό-
νον, λύπην, εὐχαρίστησιν κτλ.) » Παπαί!
φεῦ! ὦμοι καὶ οἶμοι! ἰοῦ! αἰ-αῖ! ἃ καὶ
ἃ! ἃ-ἃ (» Ἀ, ἄ, ὀδυνη μετείρει, « Εὐρ.
Ῥησ.)! ah! ἵδε καὶ Ἀ, καὶ Ἰλχ!

Ἀχάλαστος, η, ου. » Ἀνώλεθρος, ἀχθα-
τος, ἀκήρατος ἀδιάφθορος, ἀκαθαίρετος.
indestructible, impérissable, incorrupti-
ble.

Ἀχαμνᾶ, ἐπ. » Πονήρως, κακῶς. mal,
ἵδε καὶ Κακά.

Ἀχαμνίω (-ίζω), ρ. μετ. καὶ ἀμ. ἵδε
Ἀδυνατίζω καὶ Λιγνεύω.

Ἀχάννιμα, ἵδε Ἀδυνάτισμα καὶ Λι-
γνάδα.

Ἀχαμνός, ἡ, ὡν (ἐκ τοῦ) » Χαμνός, ἵδε
Ἀδύνατος καὶ Λιγνός. » ἀχαμνᾶ (διὰ τὸ
εὐφημώτερον, τὰ) » Λιδόια (σώζεται ἡ λέ-
ξις εἰς τὴν Πελοποννησον), οἱ ὄρχεις, οἱ
διδυμοί. les testicules, les parties na-
turelles (hontenses).

Ἀχαριστία. » Ἀγνωμοσύνη. ingratitu-
de, θ.

Ἀχάριστος, η, ου. » Ἀγνώμων, ἀχαρί-
στος, δυσάριστος. ingrat. ||. φαίνομαι
(εἶμαι) ἀχαριστος. » Ἀγνωμονέω. maquer
de gratitude, méconnaître un bienfait
(ou service).

Ἀχελοῦσα, ψ. ἵδε Ὀρρός.

Ἀχελών, ζ. ἵδε Χελών.

Ἀχελών, πάθ. ἵδε Χελών.

Ἀχερον, ἵδε Ἀχυρον.

Ἀχερώνα (-νας), ἵδε Ἀχυρώνα.

Ἀχινός, φ. » Ἐχινόπους-ου καὶ -ος
(ὁ): chardon à cent têtes.

Ἀχινός (-νός), θαλ. » Ἐχίνος. cursiu.
(Οἱ Τοῦρκοι τοὺς ἐνόμασαν προσφυστά-
τα * Δανί-κεστάν, Κάστανα θαλάσσια.
Τὴν αὐτὴν μετωνομίαν ἔχουν καὶ εἰς με-
ρικὰ μέρη τῆς Γαλλίας).

Ἀχλάδι (τὸ Ἀγρίαπιδον εἰς τὴν Ελλά-
δα ὅμως ἐνομάζουν τὰ ἡμεῖς), κ. » Ὀχνη
καὶ » Ὀγγνη, ἀχράς. poire sauvage. θ.

Ἀχλαδιά (ἡ ἀγρίαπιδιά, ἵδε ἀνωτέρω),
δ. » Ὀχνη καὶ Ὀγγνη, ἀχρός (» Ὀγγνη
κυρίως κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγρία ἀπιοῖ,
ἔτοι ἡ ἀχράς . . . καταχρώμεθα δὲ ὅμως
τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν. » Εὐσταθ.
Ὁδυσ.), ἀχερδος (ὁ καὶ ἡ). poirier saavi-
ge ou franc.

Ἀχνίζω (ὁ ἄλλο εἰς τὸν ἄχνην), ρ. μετ.

» Πυρίαια (κυρ. ἄρρωστον ἔνα ἰδρώσι). §.
» Καταντλέω. exposer (cuir) à la vapeur.
§. fomentor. §. (ἐθγάζω ἄχνον). ρ.
ἀμ. » Ἀτμίω, ἀτρίω. fumer, exhale.
Ἀχνισμα. » Ἀτρισμός, ἀτρίσις. Πυρίαι-
σις. §. » Καταντλήσις. l'action de faire
cuir (d'exposer) à la vapeur. §. fomenta-
tion.

Ἀχνιστός, ἡ, ὄν (κυρ. θαλασσίον). » Ἀ-
τμιστός. cuit à la vapeur.

Ἀχνός. » Ἀτμός, ἀτμῖς, ἄχνη, ἀπόπνοια.
vapeur, θ. fumée, θ.

Ἀχόρτατος, ἡ, ὄν. » Ἀπληστος, ἀκόρε-
στος, ἀπλήρωτος, ἀχόρταστος. insatiable.
avide.

Αχρεῖα, ἐπ. » Ἀσελγῶς, ὕβρει. vilaine-
ment, ἴδε καὶ Κακά.

Αχρεῖσω, ρ. ἀμ. » Αχρεΐσμαι (« Πάν-
τες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρεΐθησαν, Γραφ.),
ὕβριζω, ἐξυθρίζω, ἀσελγαίνω. agir (se
comporter) avec impertinence (insolence).
||. καὶ τοὺς πολλὰ πονηροὺς, ὅταν
πολύ-πολύ ἀχρεΐσωσι. » Καὶ τοὺς πάν-
ου δεινοὺς ἐκάστοτε, ὅταν πλεονάζωσι (Δημ.).

Αχρεΐγλωσσος, ἡ, ὄν, ἴδε Αχρεΐστο-
Αχρεΐλόγος } μος.

Αχρεΐλογῶ, ρ. ἀμ. » Αἰσχρολογέω, αἰ-
σχρυσμῶ, αἰσχρορῆμονέω, αἰσχροπέω.
tenir des propos indécent etc., avoir
la bouche vilaine (μεταφ.).

Ἀχρεΐος, α, ὄν (Σημ. Α. Οἱ παλαιοὶ με-
τεχειρίζοντο τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἀχρηστος·
ἀπὸ τοῦ » Αχρεΐον ἰδὼν « ὅμως τὸ Ὁμή-
ρου φαίνεται ὅτι ἐστῆσαν καὶ τὸν Ἀναί-
δῃ, καθὼς τὴν ἐκλαμβάνομεν ὡς ἐπὶ τὸ πλ.
καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον. Λέγω δὲ « ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον, « καθότι ὀνομάζομεν ὅχι μό-
νον ἀχρεΐον ἄνθρωπον (τὸν κακὸν καὶ διε-
σθαρμένον), ἀλλὰ καὶ ἀχρεΐον ᾧδῃμα (τὸ
κακοφθιασμένον), καὶ ἀχρεΐον αἶρα (τὸν
νοσῶδη), καὶ ἀχρεΐον κρέας (τὸ ἄπαχον),
καὶ ἀχρεΐαν καταρρόην (τὴν θαρεϊάν), καὶ
ἀχρεΐον δρόμον (τὸν δύσβατον), καὶ ἀχρεΐον
ἀλογον (τὸ νοθρὸν ἢ δυσάγωγον), καὶ ἐν
γενεῇ ὅ,τι δὲν εἶνε καλὸν εἰς τὸ εἶδος του.
Ἐπομένως εἶναι ἀδύνατον ἵνα προσδιορισθῇ
ἐπ' ἀκριβεῖς ἡ κυριολεξία τῆς λέξεως, καὶ
διὰ τοῦτο ἡ ἐκλογὴ μένει εἰς τὸν ἀναγνώ-
στην. Ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ὀνομάζεται ὁ
διεστραμμένος καὶ κακοήθης ἄνθρωπος).
» Πονηρός, μικρός, ἐδελυρός, φαυλός. §. ἀ-
σελγῆς, φαυλόεις, ἀκόλυστος, ἄσεμνος.
§. αἰσχροποῖς, αἰσχροουργός, ἀρρητοποῖς.
villain, abject, vil, fripon, belître, vau-
rien, maraud, coquin, polisson, gueux;
débauché, perdu, etc, ἴδε καὶ Ἀνωστος,

καὶ §. Κακός, καὶ §. Πρόστυχος, καὶ §.
Τιποτένιος. (Σημ. Β'. Ὁ παρατοράγῳδος
σχηματισμὸς τοῦ παραθετικῆς αὐτῆς τῆς
λέξεως εἰς τὴν γλῶσσάν μας εἰς -έστερος καὶ
-έστατος, μὲν ὅτι φαίνεται χαλκευμένος
εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς ἡμιμαθείας, καθὼς
καὶ τὸ Προκομμένεστατος καὶ ἄλλα πολλὰ
παρατηροῦντες ὅμως καὶ τῶν ἀρχαίων τὸ
ἑβρώμενεστατος καὶ Ἀφθονέστατος καὶ Ὁ-
ψφαγίστατος καὶ Διακονέστατος κτλ., ἡμ-
ποροῦμεν καὶ ἵνα δικαιολογήσωμεν τὴν
φαινομένην ταύτην παράδοσιν τῶν κανό-
νων, ἀποδίδοντες τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλους τύ-
πους ἀρχαίους, τῶν ὁποίων δὲν διεσώθησαν
τὰ πρωτότυπα).

Αχρεΐστομος, ἡ, ὄν. » Αἰσχρολόγος, αἰ-
σχρορῶν, αἰσχροπέης, φορτικός, φαυ-
λορῶν, κακόςτομος. mal-embouché,
ordurier, qui tient des propos indécent,
qui dit des horeurs (turpitudes, impu-
retés, saletés, obscénités, polissonner-
ies).

Αχρεΐότης. » Ἀσελγεία, ὕβρις, ὀδελυρία,
μικρία, ἀκαθαρσία, ἀσχημοσύνη. §. αἰ-
σχουργία, αἰσχροπρῆγξ, αἰσχροποιία, ἀρ-
ρητοποιία, ἀρρητοουργία. §. αἰσχρολογία,
αἰσχρορῆμοσύνη. turpitude, θ. ordure,
θ. infamie, indécence, saleté, obscénité,
impureté, polissonnerie, vilénie,
sottise, bêtise. ||. κάμνω ἀχρεΐοιότηται.
» Αἰσχουργέω, ἀσελγαίνω, ἴδε καὶ Ἀτακτώ.
||. εἰς τὴν ἀχρεΐοτητα κατήντησαν. » Εἰς
τοῦτο ὕβρεως καὶ μιαιρίας ἀφίκοντο (Δη-
μοσθ.). ||. αὐτὸ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀχρεΐο-
της τοῦ κόσμου. » Τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὁ
περβολὴν ἀκαθαρσίας (Δημ.). ||. ποῖος ἀπὸ
σῶ; δὲν γνωρίζει κάλλιστα τὴν ἀχρεΐοτητα
τοῦ Τιμάρχου; » Τίνι δὲ ὡμῶν οὐκ εὐγνω-
στός ἐστιν ἡ Τιμάρχου ὀδελυρία (Αἰσχ.). » ;

Αχρεΐω (εἰς τὸν Συρόπουλον εὐρίσκειται
χωρὶς τοῦ α). » Ὁ ὅσις μου χρήζει τὸ ἔμει-
ναι τῆς Βενετίας, » ρ. ἀμ. ἴδε Ἀξίζω.

Αχρησίμευτος, ἡ, ὄν. » Ἀχρηστος, ἀ-
χρεΐς, ἀνεπιτήδειος, ἀσυντελής. qui ne
sert (n'est bon) à rien, qui n'est d'au-
cun usage.

Ἀχταπόδι, ψ. ἴδε Ὀκταπόδι.

Αχυβάδα (ἱερὺ). Ἀχηβάδα, θαλ. » Χή-
μη, κόγχη, κόγχος, κογχύλη, γλυκυμα-
ρίς (κυρ. ἡ χαρῶν καὶ ἡ δρεκτικὴ διότι,
κατὰ τὸν Ξενοκράτην. » Δὲ γλυκυμαρίς
χρηστέραι τῶν λεῖων ὀστρακίων κόγχων. »
τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Ἀθηναῖος). came,
θ. coquille, θ. lavignon, pétoncle, θ.
||. ἀχυβάδα μεγάλη, ἴδε Μ. θύστρα.

(τὸ κκαρωτὸν θαυόλυμα, ἔπου κάμνον
εἰς τὸ μέσα μέρος τῶν τοίχων, ἵνα θά-
λουν κρεβάτι, ἢ ἄλλο τι παρόμοιον). » Κόγ-
χη (ἀπ' ἐδῶ ὅγῃκεν ἡ Κώχη), σγκός. ni-
che, θ. alcove, θ.

Αχλιά (ἡ ζεστὴ στάκτι), ἴδε Χάβολη.
Αχυρίνος, α, ον. » Αχυρίνος. de paille.
Αχυρον. » Αχυρον. paille θ. chause, θ.
Αχυρόστρωμα. » Στιδάς-άδος (ἡ), χυ-
μεύνη, χαμεύνη. pailasse, θ.

Αχυρόνα (ἡ) }. » Αχυρών, αχυριά, α-
χυρόνας (ὁ) | χυρόδολον, αχυρόθηκη.
pailier, grange, θ.

Αχυνούσια. » Απεψία. indigestion.
Αχυνέτος, η, ον. » Απεπτος, ἀδιαφύ-
ρητος. indigeste.

Αχώριστος, η, ον. » Αναφαίρετος, ανα-
ποσπαστος. inséparable.

Αψά, ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) » Αψα, ἴδε Ὀγλίγωρα.
Αψηλά (κτλ.), ἐπὶ. ἴδε Ὑψηλά.

Αψηλόν, ρ. μετ. » Ὑψώ, εἰάρω, με-
τεωρίζω, ἀνυψώ, ἀνατείνω, εἰς ὕψος αἵ-
ρω. hausser, élever, rehausser. §. ρ.
ἀμ. αὐτοπ. » Ὑψόμαι, εἰς ὕψος αἵρομαι,
ἀναφέρομαι, κτλ. s' élever.

Αψητος, η, ον, ἴδε Ὡμός.

Αψηρησία. » Ὑπεροψία, κατα(περι)φρό-
νησις, ὕρασις (τὸ), ὕδρις. affronterie, ar-
rogance.

Αψηριστος, η, ον. » Ὑπερόπτης, ὀρασὺς,
ὑδριστής. arrogant, affronteur.

Αψηρῶ, ρ. μετ. ἴδε Ψηρῶ.

Αψιθιά, φ. » Αψίν(ψύν)θιον, ἄψιν(ψυν)-
θος (ἡ). absinthe, alune.

Αψύς (ὁ δυνατός, τσουχτερός), εἰς, ὅ.
» Δριμύς, αὐστηρὸς, δηκτικὸς, δάκνων, δα-
κνώδης, στρυφνός. âpre, piquant, mor-
dant, mordiquant, cuisant, âcre, acerbe.

§. (μεταφ. ἀψὺς ἄνθρωπος, ὁ) » Ὀξύθυμος
(» Τὸ δὲ Απτοειπές, δασυνόμενον, δηλοῖ τὴν
καθ'ἑαυτοῦ ἐν ἐπεισὶ καὶ ὑδριστικὴν, ὅ-
θεν ἡ συρφετώδης ἴσως ὑπολείψασα γλῶσσα
εἴσιν Αψύς τοὺς ἐν λόγῳ ὀρασεῖς, » Εὐστ. θ.
11. Θ. 209), ἴδε Θυμώδης.

Β.

Β, τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ
ἁλφαιδίου. Ἐπείγει τόπον τοῦ Αἰολικοῦ F.
» Αλσος-βάλτος, ὕδρα-ὑδρα, παλαιός-πα-
λαιός, παλαιώ-παλαιώ, κτλ. §. τρέπεται
εἰς Γ. » Βλέπω-γλέπω, βοῦπα-γῶπα, κτλ.
||. εἰς Π. » Κόμβος-κόμπος, ἐμβαίνω-ἐμ-
παίνω, κτλ. ||. εἰς Φ. » Βλήγωνι-φλη-
σκῶνι.

Βάδω (ἡ ἄλλ. Γεχιγιά καὶ Κυρῶλα), ἴδε
Γεχιγιά (εἰς τὸ Παράρτημα.) καὶ Βέγεια.

Βαγένι (ὁ Ν. Μυρεψός, Γ', 58, 'τὸ ε-
χει Βαγοῖνιον, » Εὐλου μελίς, ἐξ οὗ ποι-
οῦσι τὰ στεφάνια τῶν βαγοῖνιων, » τὸ ὁ-
ποῖον ἔδω ἐνόησεν ὁ Δουκάγγ.), ἴδε Βου-
τσί καὶ Βαρέλλι.

Βάγια (ὀρθ.) Βάια ἢ Βαῖα (καθὼς 'τὸ
ἔχει ὁ Ἐτμολ. » Ρωμαῖοι βάισιν καλοῦσι
τὴν τροφὴν, » Στροβ.), (ἡ ἄλλ. Παραμάν-
να, ἡ Βυζάστρα. Ἡ λέξις ἔχει πολλὴν συγ-
γένειαν μετὰ) » Βαυδῶ (ὄνομα, τὸ ὅποιον
εἶχε, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ παραμάννα
τῆς Δήμητρος), ἴδε Βυζάστρα.

Βάζω, ρ. μετ. ἴδε Βάλλω.

Βαθαίνω, ρ. μετ. » Βαθύνω. approfondir.
§. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Βαθύνομαι. s'ar-
profondir. §. (μεταφ.) » Ἐμβατεύω, δι-
κνέομαι, εἰς βάθος διηκώ, ἐμβαθύνω. pé-
nêtrer, approfondir. ||. δὲν ἐδάθνη σ' τὸ
νόημα. » Οὐκ ἐφίκετο (» Οὐκ ἐδράξατο) τῆς
ἐννοίας. ||. ὅσοι θαθύνουν περισσότερον εἰς
τὸ νόημα τῶν νόμων. » Οἱ τοῖς νόμοις ἐμ-
θαθύνοντες μᾶλλον (Φιλ. Α., Πλούτ. Ι.).

Βαθεῖα, ἐπ. » Βαθέως, εἰς(εἰς, κατὰ)θά-
θος, διὰ βάθους, ἐν τῷ βάθει. profonde-
ment. §. à fond. ||. ἐρρίξωσε πολλὰ
βαθεῖα. » Ἐνέφυ σφοδρὰ διὰ τοῦ βάθους
(Συνεσ.). ||. χῶνω(-μαι) βαθεῖα, ἴδε Χώ-
νω. ||. τί βαθεῖα κοιμούσουν (μεταφ.)! » Ὡς
βαθύνει κεκοιμητοί!

Βάθος (τὸ). » Βάθρις (τὸ), βαθύτης. pro-
fondeur, θ.

Βαθουλώνω, ρ. μετ. » Κοιλαινω. creu-
ser, caver.

Βαθουλός, ἡ, ὄν. » Κοῖλος, ἐγκοῖλος.
creux, concave.

Βαθούλωμα. » Κοιλότης, κοίλωμα. κοι-
λάς. cavité, creux.

Βαθουλωτός, ἡ, ὄν. » Ὑπόκοιλος. un peu
creux, ἴδε καὶ Βαθουλός.

Βαθρακάκι (ὁ μικρὸς βαθρακός), ζ. » Βα-
τράχιον, βατραχίσκος, βατραχιδιον. petite
grenouille, θ. §. (πάθος τοῦ στόματος).

» Βάτραχος, βάτραχος ὑπογλωττίας (Ἀρι-
στοτ.), ὑπογλωττίς (Ἰπποκρ.). tumeur
qui vient sous la langue (des enfants).

Βαθρακοδότανον, = Βαθρακοχάρτον.

Βαθρακόπετρα, πέτρ. πολύτ. (εἶνε δόντι
'ψαριοῦ ἀπολιθωμένον). » Βατραχίτης (λί-
θος). crapaudine, θ.

Βαθρακός (ὁ μεταπλασμός τῶν στοιχείων
εἶνε καθ' αὐτὸ Ἰωνικός. » Ὅτι δὲ πολλοὶ
τοιαῦτα ἀφώπων τροπαὶ γίνονται Ἰωνικῶς,
δηλοῖ πρὸς ἄλλους καὶ ὁ Βάθρακος, ὁ παρὰ
τῷ Ἰωνί Η: ριδύτη [Δ', 131.], » Εὐστ. 1570

48), ζ. » Βάτραχος. grenouille, θ. ζ. = Βαθρακόψαρον, (« Εκείνοι τρώγουν βαθρα-
κούς, ἡμεῖς δὲ ταγιοῦσθαι, « Πτωχοπρό-
δρ.).

Βαθρακόχορτον, φ. » *Βατράχιον. *gre-
nouillette, θ. bacinet. renoucle (εἶνε ἄ-
πειρι εἶδη), θ.

Βαθρακόψαρον, ψ. » Βάτραχος (ὁ θαλάτ-
σιος), λοφίας. baudroie, grenouille pé-
cheuse, θ. diable de mer.

Βαθύς, εἰς, ὕ. » Βαθύς. profond, creux.

ζ. (μεταφ. ἄνθρωπος φρόνιμος καὶ μέ-
νουν διαπεραστικόν). » Βαθύς. βαθύνους,
βαθύψαρον, βαθυνώρων, βαθεῖαν ἄλοκα
διὰ φρονός καρπούμενος (ἀισχ.). qui a des
vues profondes (de la perspicacité, un
esprit pénétrant). ζ. (συνεκδ. ἐπὶ χρω-
μάτων, ἀπ' ἐναντίας τῶ, Ἀνοικτός). » Βα-
θύχρους, κατακρηρής. foncé, obscur. ||.
κόκκινον βαθύ. » Φοινικοῦν κατακρηρής.

Βαῖα (ἢ ἄλλ. Βυζάστρα). » Βαῖα, ἡ τρο-
φός (λέγει ὁ Σουίδας).

Βαῖον (κυρ. τὸ κλαδί τῆς χουρμαδιᾶς,
μυρσινιάς, δάφνης, ἐλκᾶς κτλ., τὸ ὅποιον
μοιράζον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν πρὸ τοῦ
Πάσχα Κυριακὴν, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ Βαί-
σφορός ἢ τῶν Βαίων ἐπωνομάσθη· κοινῶς
δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ δάφνη). » Θαλλός
(κυρ. τὸ κλωνάρι τῆς ἐλκᾶς), βαῖς (ἡ),
βαῖον (« ἵνα δὲ εἰς πλέειν φρυμῶν καὶ στυ-
ρίδων λευκοὶ τε καὶ ἐπιτῆδειοι οἱ θαλλοὶ
ᾧσι, χλωροὺς ἐτι ἀπὸ τῶν βαίων ἐκτίλλο-
μεν αὐτούς, » Γεωπον. ἱ). branche de pal-
mier, rameau.

Βαλανίδα, ἴδε Γαργαλήθρα.

Βαλανίδι, καρπ. » Βάλανος (δρυὺς, ἡ δρυί-
νη, καὶ μονολεκτικῶς) δρυοβάλανος (διότι
ἐπίσης Βαλάνους ὠνόμαζαν καὶ τὰ κάστα-
να καὶ τ' αὐτῶν δαλα καὶ τοὺς φόνικας καὶ
ἄλλα ἀκροῦρα τοῦ αὐτοῦ εἶδους), φηγός
(κυρ. τὸ στρογγυλὸν καὶ φαγώσιμον), ἀκυ-
λος (ἡ) (κυρ. τοῦ πριναριῦ). gland. faïne,
θ. ζ. (συνεκδ. ἡ δακτυλήθρα τοῦ Βαλα-
νιδίου, χρήσιμος εἰς τὴν θυροσδεψίαν).
» Κύταρος καὶ κύταρος, ὀμφακίς (Παῦλ.
Ἀγίν.). ἐχίνος (κυρ. τὸ ἀγκαθωτὸν, ἴδε τὸν
Θεοφρ. περὶ Φυτ. ἱ'. 10). la tasse du
gland, l'avelanede, θ.

Βαλανιδιά, δ. » Δρύς-υός (ἡ). chêne.
||. ἡ ἡμερη—. » Φηγός. hêtre. fonteau,
fau, fayard. ||. ἡ ἄγρια—. ἴδε Ἀγριοβα-
λανιδιά.

Βάλλω (προφ. κοιν. Βάζω καὶ Βάνω),
ρ. μετ. » Τίθῃμι, βάλλω (μεταγ.), βάλ-
λομαι (ποιητ.). mettre; placer, poser. ||.
βάλλω μέδω » Ἐντίθῃμι, ἐμβάλλω. ||.

βάλλω εἰς τὸν τόπον τοῦ τοῦ θαλαμῆνου
κόκκαλον (χέρι, ποδάρι κτλ.). » Ἐμβάλλω
(« Ἦν δὲ μὴ ἐμβολῆθ' [τὸ ὅσπου], μὴδ'
ἀπ' ἀρχῆς μηδεὶς πειρηθῇ ἐμβάλλειν, πε-
ριγίνονται οἱ πλείστοι αὐτῶν, » Ἰπποκρ.
περὶ ἄρθρ.). ||. βάλλω εἰς τάξιν, ἴδε Ἀρα-
διάζω καὶ Συγυρίζω. ||. βάλλω εἰς τάξιν
τὸ στράτευμα. » Τάσσω(-ττω), παρατάσ-
σω(-ττω). ranger en ordre de bataille.

||. βάλλω εἰς τάξιν τὰς ὑποθέσεις μου.
» Διοικῶ, διευθετέω. régler, mettre un
ordre dans. ||. βάλλω εἰς ὄρκον, ἴδε Ὀρ-
κίζω. ||. βάλλω στήχημα, ἴδε Στοιχημα-
τίζω. ||. βάλλω στήν μέσσην (τὸ ἄλλ. Ζώ-
νω, κυρ. θηρίον, ἐχθρόν κτλ.). » Ἀμφίβο-
λον ποίω, περικαταλαμβάνω. cerner, en-
velopper, mettre entre deux feux, ἴδε καὶ
Μίσση. ||. βάλλω φωτιά. » Πῦρ βάλλω (« Ἐν
δὲ πυρὶ ὑπάτη νικηρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔσχαλον
πῦρ, » Ὀμ. ἱλ. Ω. 7871), πῦρ ἐνίημι
(« Ἐκέλευσε τοὺς παῖδας κρύψαι τὴ σκηνὴ
τοῦ Εὐρύνομος πῦρ ἐνέειναι, » Πλούτ.). me-
tre du feu. ||. βάλλω σκάνδαλα (με-
ταξὺ δύο ἀνθρώπων), ἡ βάλλω « τὰ λό-
για. » Διαβάλλω (« Μὴ δαβάλλε ἐμὲ καὶ
Θρασυδούλον, » Πλάτ. Σὺμ. » Οὐ παύσεται
Ἀλέξανδρος διαβάλλον με πρὸς τὴν Περσίδα
Πλούτ.), συγκρούω (ᾧθεν τὸ κοιν. Τσυγ-
κρίζω, ἴδε τὴν λέξιν), συμβάλλω, ὑποικου-
ρέω. mettre mal ensemble deux person-
nes, les commettre. ||. βάλλθηκε (βάλλθη-
κε[ἔπεσε]κατακέρχρα) «να τὸ καταρῶση
(τὸ ἄλλ. ἔθαλε τὰ δυνάτ' του). » Σφοδρα
γενομένη πρὸς τῷ πράγματι (Πλουτ. Ἀρ-
τοξ.). » Σφοδρα σπουδάσας τῷ πράγματι.

» Πάσιν συνεισενεγκῶν σπουδὴν πρὸς τὸ
διαπράσσειν: « Πᾶντα κάλων ἐφῆκε (κε-
κίνηκε). faire tous ses efforts. ||. βάλ-
λω αὐτὶ (ἵν' ἀκούσω τί λέγουν), (ἀπαράλ-
λακτα εἶπεν ὁ Εὐρύπιδης:) « Ἦν πύλαι-
σιν ἀκοὴν ἐβάλε, ἴδε καὶ Ἀφηρητοῦμαι.
||. «να ἐβάλῃ ἀνθρώπους «να τὸν σκοτώ-
σουν. » Ὑφίεναι τοὺς ἀποντενοῦντας. ar-
poster des assassins. ||. βάλλω τὸ φο-
ρεμά μου (κτλ.). » Περιβάλλομαι θημά-
τιον. mettre son habit, ἴδε καὶ Ἐνδύνομαι
καὶ Φορεῶ. ||. βάλλω τὰ ποδήματά μου
(ταῖς κάλτσαις μου κτλ.). » Ὑποδέομαι.
se chauffer. ||. βάλλω μὲ τρόπον (κρυφά
δηλ. καὶ χωρὶς «να μ' ἐννοιώσουν). » Παρ-
εισάγω, παρεισφέρω, παρνεύρω. insinuer.

||. βάλλω τραπέζι. » Τράπεζαν ἱσθημι
(εἰσφέρω). mettre le couvert. ||. τοὺς ἐ-
βάλε τραπέζι. » Τράπεζαν παρέθετο. il
leur donna à manger. ||. βάλλω τὸ φα-
γεῖν εἰς τὸ τραπέζι. » Πικρατίθημι(-εμαι).

servir. || Βάλλω τ' ἄσπρα μου ἑς τὸ διάφορον. » Βαλεῖν τὸ ἀργυρίον μου τοῖς τεραπεζίταις (Εὐαγγ.). » Ἐνεργῶν ποιεῖν τὸ ἀργυριον. » Δανεισμοῦ ἐμβάλλω τὰ χρήματα (Πλάτ. Νομ.). placer son argent, mettre de l'argent à la banque, faire profiter (valoir) son argent. || Βάλλω τὸ κεφάλι μου, (φρσ.), ἴδε Κεφάλι. || Ἐάλλω τὸ κεφάλι μου ἑς τὸ σακκί (ἑς τὸν τορβάν, Τουρκ.), ριψοκινδυνεύω δηλ. (φρσ.). » Παρβάλλομαι. » Σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλᾶς (Ὁδυσ. Β. 232). || Ἐάλε' το καλὰ ἑς τὸν νοῦν σου. » Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ ἔαλεο σῆσιν. » Ἐς θυμὸν ἐλίσσεται. » Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλλόμενος (Πλούτ.). || Ἐδὲν ἤξευρα (ἔδεν εἶχε) ποῦ 'να τὸν ἔαλῃ, (φρσ.). » Οὐ γινώκει κοῦ δᾷ θεοῦ σφώϊον ἱνι. » Οὐκ εἶχον ὅπῃ ποτε αὐτὸν κατὰ θῶνται (Αἰλιαν.). || Ἐάλλω. θεμελίον. » Κρηπίδα ἔάλλομαι. » Καταβάλλομαι ἐσθσιν. » Ἰποβάλλομαι. » Ἰποτίθεμαι τὴν ἀρχήν, ἴδε καὶ Θεμελίον καὶ Σκαρῖον. || Ἐνα ἔαλῃ τὸν υἱὸν τοῦ 'να μάθῃ τέχνην, (ἢ ἀπλῶς) 'να τὸν ἔαλῃ ἑς τὴν τέχνην. Ἐκδιδόναι τὸν υἱὸν ἐπὶ τέχνην (Πλάτ.). || τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν δάκτυλον. » Παρέβαλεν αὐτὸν παιδαγωγῶ. » Παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν ἑλλὰδα γλωσσᾶν ἐκδιδάσκεισθαι. || Ἐάλλω εἰς τὰ σίδηρα, ἴδε Σίδηρον. || θὰ μᾶς ἔαλῃς εἰς πειρασμὸν (Τουρκ. εἰς μετᾶν). » Ἐς κακὸν ἄμα ἔαλησθα (Ὁδ. Μ.), « || Ἐάλλω τὸν ἐοῦλάν μου, ἴδε Πάτω. || Ἐάλλω ἀδελφαίς, γλυστῆρι, γυνῶσιν, λαχρῶν, λογῶν, εἰς τὸ χεῖρι, κτλ, ἴδε τὰς λέξεις.

Βάλιμιν. » Θέσις. l'action de mettre (poser).

Βάλτος (ἀπὸ τοῦ Ἄλσος, Δωρ. Ἄλτος, καὶ μετὰ τὸ δίγκημα, Βάλτος, θένε τὸ Λατ. Palud. Εἰς τὰ Τακτ. γράφεται θηλυκῶς Βάλτη). » Ἐλος (τί), τέλμα, τύπος (τὸ). marais, mare, θ. marécage, fondrière, θ.

Βαλτώδης. » Ἐλώδης, ἑλκός, τιματώδης, τιμώδης. marécageux.

Βαμβάκερνος (ἐρς), ἦ, ὄν. » Βαμβάκινος, ζύλινος. de coton.

Βαμβάκι (προφ. Μπαμπάνι), φ. (ἂν καὶ αἱ λέξεις) » Βάμβας, πάμβας, παμβάκις (σώζονται εἰς τὰ λέξιμα, ἔδεν εἰν' ὅμως ἀνέμοτος λέξεις καὶ τὸ) ξυλέριον (καθὼς ἀκούη καὶ τὸ) γυμφάλιον, (καὶ τοι διαφορετικοῦ φυτοῦ προϊόν. cotton. || Βαμβάκι Χίνδικον (αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶναι κυρ. τῶν παλαιῶν ἦ) » Βύστος. (Ὁ Παυσανίας λέγει ὅτι ἐκκλιπείτο εἰς τὴν Ἠλῖδα, καὶ ἦτον ὅχι τὸσον ξυμῆ καθὼς τῆς Ἰουδαίας, καὶ

ὅτι εἰς τὰς Πάτρας ὕφαιναν ἀπ' αὐτὴν ἡ γυναικίς λεπτότατα κεφαλοδέματα, τὰ ὅποια ἴσως ὁμοιάζαν μετὰ τὰ δικά μας Τουμπάνικ ἢ Τεστεμελία), ἴδε καὶ Σάλι (εἰς τὸ Πικρῆτημα), καὶ Πολυδ. διδλ. β'. κεφ. 17. || Ὡσάν βαμβάκι. » Βαμβάκοειδῆ; (Δισκορ.), γυμφαλώδης. cotonneux.

Βαμβάκι, φ. » Εὐλον, βαμβάκις καὶ παμβάκις, ἐριόξυλον (Θεοφρ.), πάμβας καὶ βάμβας (ἦ), θάμνος ὁ γυμφαλοφόρος. cottonier.

Βαμβάκοπετρα, ὄρ. » Ἀμιάντος (λίθος). amiante.

Βάνω, ρ. μετ. ἴδε Βάλλω.

Βαπτίζω (προφ. κιν. Βαπτίζω), ρ. μετ. » Βαπτίζω (ιερουργῶ τὸ μυστήριον). baptiser, administrer (conférer) le baptême. §. (γίνομαι νουός). » Ἀναδέχομαι, υἱοθετῶ (εἰσποιοῦμαι) διὰ τοῦ βαπτίσματος. tenir sur les fonds.

Βαπτίσμα (τὰ), (ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος, ἀνάλογ. μετὰ τῶν ἀρχ. τὸ) » Δεκάτη. || ἔχω βαπτίσμα. » Οὖω (ἔστιν, « Ποῖω) τὴν δεκάτην (Δυσθ., Ἀρσφ.). « || μετέλασαν μιᾶ φορὰ εἰς βαπτίσμα παιδιοῦ. » Εἰς δεκάτην ποτὲ παιδαρίου κληθεῖς (Ἀρσφ. Ὄρν.). «

Βάπτισμα. » Βάπτισις, βάπτισμα. baptême.

Βαπτιστικός, ἡ (ιὰ), ὄν. » Ὁ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰσποιηθεῖς (υἱοθετηθεῖς). fil-leul, -eule.

Βαραῖνω, ρ. μετ. » Βαρώνω (έω), ἐπιθρίβω. appesantir §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Βαρέωμαι (ύνωμαι), βρίβω, βρίζω (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ), ἄχθομαι. s'appesantir. || ἡ ζυγαριὰ βαραίνει ἀπὸ τοῦ ἔνα μέρους, ἴδε Γέρνω. || τὴν κρόκον τὸν δολιχόν με μουρτεπέγμῃ κοπανισμένον, γίνε βαραῖνη ἑς τὸ ζῶγι. » Δολοῦται δὲ μῖξει λιθαργυροῦ κεκομμένου, πρὸς τὸ βαρυσταθῆσαι (Δισκορ.). || τὰ κλημάτα βαραίνουν ἀπὸ τὰ σταφύλια. » Αἱ ἄμπελοι τοῖς βύτρωνι ἄχθονται. || ὅσο γερνὰ κἀνείς, βαραίνει. » Πᾶς τις γηράσκων ἐαυτοῦ βαρυτερος γίνεταί. on devient lourd à mesure qu'on vieillit. || ὁ ἀρρώστος ἐδάραινε. » Βαρέος ἔσχε (Πλούτ. Αλεξ. Ὁς). » Ἐπισφαλῶς ἔχει. le malade a baissé (empire), il est fort bas.

Βαρθατίζω, ρ. οὐδ. (κυρ. διὰ τὰ ζῶα, ὅταν ἐν καιρῷ τῆς ὀχρείας ἐξάπτονται, Τουρκ. ἀζήζουν). » Στρηνιάω, ὀργίζω. être en rut (ou chaleur). §. (μεταφ.). » Ἐνμύνομαι, εἰστρέφω, εἰσπληκτίζομαι, ἐξο-

εστράομαι, λυσαώ(-ττάω). être en fureur, être emporté par une fureur.

Βαρβάτισμα. « Οργασμός, στρήνος (τὸ) orgasme, tul.

Βαρβάτος, η, ον, ἴδε Ἀμουνούχιστος.

Βαρεῖά (ή), ἐργ. « Γριστήρ-ηρος (ὁ) masse, 0.

Βαρεῖά, ἐπ. « Βαρώς, pèsamment. ||. εἶναι ἄρρωστος βαρεῖά. « Πιπταλῶς νοσῶν. il est grièvement (dangereusement) malade. ||. ὁ ἄρρωστος εἶναι βαρεῖά, ἴδε Βαράινω. §. (μεταφ.) « Σεμνῶς, ἐμυθιῶς. gravement, posément.

Βαρειανκστενάζω, ῥ. ἀμ. « Βαρυστενάζω (ιλ. Α.). pousser de profonds soupirs.

Βαρεῖσθαι (ἀντὶ Βαροῦμαι). « Οἳ εἰσιν οὔτοι, οὗς βαροῦνται, « Μαρζ. Ἀντων. II), ῥ. μεσ. αὐτοπ. « Βαρόνυμαι (« Τὸ πῦρ ἔστιν ὅτε καὶ βαρυνέμεθα καὶ ἀποσπώμεθα, « Πλοῦτ.), δυσχεραίνω, προσεχίζω. se lasser. ||. βαρέθηκα να τὸν ἀκούω. « Εἰπιτέτριμμαι (« Παρατέταμαι, Προσώχθισα) ἀκούων. « Ἀπένανσιέ με τῇ ἀδολεσχίᾳ. « Περτεθρόλλημαι (« Διατεθρόλληται, Κατατέτριμμαι) τὰ ὅσα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

§. « Οὐνίω, ἀναδύσθαι, ὅκνης μ' ἔχει. avoir de la nonchalance, tarder par paresse.

Βαρέλα, ἀγγ. ἴδε Βουσί. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρά χωρεῖ 48 ὀκάδ. Τουρκ.). « Χρεὺς (ἐχωροῦσιν ἐς ἥστας, ἴδε τὴν λέξιν). muid.

Βαρελάδικον (ἐργαστήρι), ἴδε Βουτσάδικον.

Βαρελάκι, ἀγγ. « Βικίον (ἦτον ὅλως δι' ὅλου διαφορετικόν), πιθάριον καὶ πιθάκνιον (κυρ. τὸ πιθάρι). barillei.

Βαρελάς, ἴδε Βουτσάς.

Βαρέλι (λέγεται καὶ Βαρένι), ἀγγ. « Βίκος (ἦτον πάντη διαφορετικόν), πύθος καὶ πιθάκνη (κυρ. τὸ πιθάρι). baril.

Βαρετος, η, ον. « Βαρύς, ἐπαχθής, φορτικός, δυσχερής, ὄχληρος. importun, gênant.

Βάρος (τό). « Βάρος, βαρύτης, ὄγκος, ὄχθος (το), ἑρῖθος (το), φέρημα. poids, pèsanteur, 0. faix, charge, 0. ||. αὐτὸ εἶναι εἰς βάρος σου, ἴδε Λογαριασμός. ||. δίδω βάρος (πεύραίν). « Ἐπαχθής εἰμι. être à charge. §. βάρος (σύμπτωμα τοῦ ἀρρώστου). « Βαρύτης. appésantissement.

||. βάρος τοῦ κεφαλιῦ. « Καρηβαρεῖα. pèsanteur de tête. ||. ἔχω (νοιώθω) ἕνα βάρος εἰς τὸ στήματι (κεφάλι) μου. « Βαρύνομαι τὴν γχοτέρη (τὴν κεφαλὴν). « Καρηβαρεῖα, καρηβαρεῖα.

Βαροστόμαχος, η, ον, ἴδε Βαρύς καὶ Δυσκολώνευτος.

Βαρούμενη (γυναῖκα), ἴδε Εγγαστρωμένη.

Βαρύδι (τὸ βάρος τοῦ κανταριῦ, τῆς ζυγαριᾶς κτλ. Εἰς τοὺς Βυζαντ. ὀνομάζετο ἡ στάθμη τῶν οἰκοδόμων. « Ἐάν γὰρ ἐρωτήσῃ τοὺς οἰκοδόμους, διὰ τί τὸ βαρύδιον ἰσάζει τὸν τοῖχον, ἐροῦσι κτλ. « Δουκάγγ.). « Σταθμός, ἄρτημα, σήκωμα, σφαίρισμα (Ἀριστ.). pèson, ἴδε καὶ Κρεμαστάρι.

Βαρυκέφαλος (προφ. κοιν. Βαρυκέφαλος). « Ναθὺς, ναθὺς, ἀμύλως, νοχελῆς, ἀφύης, βαρυκέφαλος. lourd. ||. ἄλογον βαρυκέφαλον. « Σκληροτράχηλος (δυσήνιος, δυσάγωγος, δυσπειθής, σκληραύχην, σκληροστόμος, ἀστόμος, βαρύς τὴν κεφαλὴν) ἵππος, (Πλδ.). (cheval) qui a la bouche (la tête) dure, tète, hargneux, indocile, difficile à conduire. §. (εἶδος πουλιῦ), π. « Μύαγρος. gobe-mouche, bouvier.

Βαρύς, εἰά, ὅ. « Βαρύς. lourd, pèsant.

||. τὸ κεφάλι μου εἶναι βαρὺ, ἴδε Βίρος. §. ἄερας (τόπος) βαρύς. « Τὸ δυσκραές (« Τὸ μὴ εὖ κεκραμένον πρὸς τὰς ὥρας) τοῦ περιέχοντος. l'intemperie des saisons, pays malsain. ||. λέγουσι ὅτι ὁ τόπος εἶναι βαρύς. « Λέγεται βαρὺ (νοσῶδες, νοσῶ πούν) τὸ χωρίον εἶναι (Ξενοφ.). §. βαρὺ νοῖσι τοῦ παίρνει (τοῦ Ἀλεξάνδρου) ἡ μητέρα του διὰ τοὺς δέκα μῆνας. « Βαρὺ δὴ τὸ ἐνόικιν τῶν δέκα μηνῶν εἰσπράττεσθαι τὴν μητέρα (Ἀρριαν.). §. βαρὺ κρασί. « Βαρύς ὁ οἶνος, ἴδε καὶ Κεφάλι. ||. ὁ κεφαλὸς εἶναι βαρὺ ψάρι. « Οἱ δὲ κεφαλοὶ θαρεῖς καὶ θλενωδεῖς εἰσιν (Ἀριστ.). « Βαρεῖς δὲ καὶ κέφαλοι καὶ κεστρεῖς. εἰμ. §. θαρεῖα μυρωδιά. « Ὅσμη σκληρὰ, βαρεῖα (Προδ. Β. 94. καὶ Θεοφρ. περὶ Ὅσμων). odeur forte. ||. ἔχει μίαν βαρεῖαν μυρωδιά. « Βαρύσμον ἔστι. « Πληκτικὸς τῇ ὁσμῇ (Διοσκρ.) qui a une odeur forte. §. βαρεῖα ἀρρώστια. « Χαλεπὴ νόσος. ||. βαρεῖα ἢ ἡ καλογερικὴ (παροιμ. ἀνάλογος μετὰ τῶν ἀρχαίων τῶ). « Βαρὺ τὸ σκακίον.

§. βαρύς ἄνθρωπος (ὁ Ἀρροκίνητος), ἴδε τὴν λέξιν. §. ἑαυρὸς ἄνθρωπος (μεταφ. ὁ σοδαρός, φρόνιμος κτλ.). « Ἀνὴρ λόγιος, καὶ ἄλλως σεμνὸς καὶ θαρὺς (Στράβ. ΙΔ.), ἐμυθιῶς, αὐθάκαστος, καθεστηκὼς, θεσπικὼς, αὐστηρὸς, σεμνός. grave, posé, sérieux, rassis. §. τὸ θαρὺ (ἐλλειπτ. ὕψος). « Βαρύτης ἐπισκηνίου, σεμνοπροσωπία, τὸ σεμνοπροσωπεῖν. sérieux, gravité. ||. κάμνω (ζαστῶ) τὸ βαρὺ. « Σεμνοπροσωπεῖω.

affecter (prendre, se donner) un air sérieux.

Βαρυχειμωνιά. » Δριμὺς ὁ χειμὼν, τὸ δυσχειμερον (δύσχειμον) τῆς ὥρας. hiver rigoureuse.

Βαρῶ (ἐκ τοῦ) » Βαρύς (« Ἐάν τῷ δακτύλῳ κάτω θαρσύνωμεν τὸ ὑσπλήγγινον, » Ἡρ. Αὐτομ.), ῥ. μετ. ἴδε Κτυπῶ. ῥ. ἀρ. ἴδε Ζυγιάζω.

Βατανίζω, ῥ. μετ. ἴδε Τυραννίζω.

Βάσανον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Πόνος, μόχθος, ταλαιπωρία, ἀλγηδὼν. souffrance, θ. peine, θ. ἴδε καὶ Τυραννία.

Βασίλειον. » Τυραννίς, δυναστεία, ἀρχή, βασιλεία. royauté, autorité souveraine (suprême). ῥ. » Ἡ βασιλείως χώρα, βασιλεία (μεταφ.). royaume, états, πληθ.

Βασίλειμα (κυρ. τοῦ ἡλίου), ἴδε Δύσις.

Βασιλεύς (προφ. κοιν. Βασιλέας καὶ Βασιλιάς). » Βασιλεὺς (εἰς τοὺς ἀρχ. ἔδεν διέφερον ἀπὸ τὸ) τύραννος, δυνάστης, βασιλεὺς, κρατὼν, τὰ βασιλεία (τὰ τῆς βασιλείας) σκῆπτρα διέπων, μονάρχης, ἀναξ (εἰς τὴν Κύπρον ὠνομάζοντο οἱ ἀπόγονοι τῶν βασιλέων [ἴδε Ἰσοκρ. Εὐαχ.] καὶ οἱ εὐγενεῖς, ἴδε Ἀθην. Ζ. Γ'). (π. μέδων, κρείων, μεδέων, κοίρανος, roi.

Βασιλεύω, ῥ. ἀρ. » Βασιλεύω, ἄρχω, τυραννέω (ἴδε Βασιλεύς), δυναστεύω, ἀνάσσω. regner. ῥ. βασιλεύει ὁ ἥλιος (καταχρ. δὲ καὶ) τὸ φεγγάρι. » Δύει. se couche. ||. ἀφ' οὗ (πριν, κτλ.) βασιλεύσει ὁ ἥλιος (τὸ φεγγάρι κτλ.). » Ἡλίου δύναντος. après (avant etc.) le soleil couché.

Βασιλικά, ἐπ. » Βασιλικῶς. royalement, en roi.

Βασιλικός (ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βασιλέα), ἢ, ὄν. » Βασιλεῖος, βασιλικός. royal. ||. ἡ βασιλικὴ ἐοῦλλα. » Τὸ βασιλεῖον σφράγισμα (Ξενοφ.).

Βασιλικός, φ. » Βικιμον, βασιλικὸν (μεταφ.). basilic.

Βασίλισσα. » Βασίλισσα, βασίλισ, βασίλεια (ποιτ.), δέσποινα, ἀνασσα (ἴδε Βασιλεύς). reine, θ.

Βασίλοπούλα. » Βασίλις, δέσποινα, ἀνασσα. princesse (royale, ou de sang).

Βασίλοπουλον. » Βασιλείδης. prince royal (ou de sang).

Βασκαίνω, ῥ. μετ. ἴδε Ἰμματαίζω. ||. » Ἄνὰ μὴ θαλασσίας (φρ. εὐκτ., ἐνίστε εἰρων., ἀναλογεῖ με τῶν ἀρχαίων τῶ) » Νεμεσέως μὴ θάλοι βέλος. » Ἀπέστρω φθόνος. » Δεσκακντε (Μάξιμ. Πλαν. ἐν Εἰώ Αἰσ.).

Βασταγερὸς (-κτερός, -χτερός), ἢ, ὄν. » Δι-αρκής, μόνιμος. durable.

Βαστάζω (ὁ Τουρκ. χαμάλης). » Αἰχμοφόρος, νωτοφόρος, νωταγωγός, εἰσάταξ. porte-faix, porteur, crocheur.

Βαστῶ, ῥ. μετ. » Φέρω, κρατέω, εἰστάζω (κυρ. ἐσθμαινε » κρίνω, δοκιμάζω τὸ θάρος τοῦ πράγματος μετὰ τὸ χερί μου. Ὁ Πίνδαρος ὁμοίως ἔχει [Πύθ. Δ']. » Δαιδαλέαν φόρμιγγα εἰστάζων καὶ ὁ Θεόκρ. [Εἰδ. ΙΕ']. » Ἦδη εἰστάζουσι Συρρικνίσιοι μέσσα δοῦρα α), ἔχω, συνέχω. tenir, porter. ῥ. entretenir, maintenir. ||. εἰστῶ μετὰ τὰ δύο χερία (δηλ. ᾗτιν). » Ἀπρίξ ἔχουαι. » Ἀντέχουαι. » Ἀπρίξ ταῖν χερσὶν λαμβάνειν (Πλάτ. Θεαιτ.). sans lâcher prise, être attaché. ||. εἰστῶ κατὰ (δηλ. σφικτά, δυνατά), ἴδε (παρκακτιῶν) Βαττοῦμαι. ||. τέτοιους ἀνθρώπους σὲ συμβουλεύω ἵνα τοὺς εἰστῶς κατὰ (μεταφ.). » Ἀντέχεσθαι δὲ σοι τούτων τῶν ἀνδρῶν συμβουλεύω (Πλάτ. Ἐπιστ.). ||. εἰστούσαν τὰ στενά. » Τὰ στενά κατεῖχον. ||. εἰστούσαν σηκωμένον τὸν κόρην. » Κοπίει διπρμένος (Δκ. Τζέ.). ||. (Εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐνίστ ἐλλείπει). » Ποῖος εἶν' ἐκεῖνος, ὅπου ἐρχεται εἰστώντας τὸ συμβῆναι; » Ὅς τις οὗτος ὁ περισίων ἐστίν, ὁ τὴν σύριγγα; ||. εἰστῶ τὴν ἀναπνοήν μου (ἀντὶ τοῦ Εὐποδίζω). » Συνέχω (« Ἐπέχω, » Ἐπιλαμβάνω) τὸ πνεῦμα, ἀπνευστὶ ἔχω (« Ἀπνευστὶ ἔχων πολὺν χρόνον. Πλάτ. Συμπ.), ἀπνευστίζω (δριστοί). reténir son haleine. ||. ὥσπερ εἰστούν τὸ κάτουρ' αὐτοῦ. » Τοὺς ἐπέχοντας τὰ ὦρα (Δριστοφ.). ῥ. πόσον τόσον εἰστῶ; ἴδε Πινδάρ. ῥ. (ἀντὶ τοῦ ὑποφέρει), ῥ. ἀρ. » Ἀντέχω (« Οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως εἰστάξαι, » Ἀλέξ. Ἀφρ. Α. περὶ.), καρτερώ, résister, se maintenir, tenir contre, tenir bon. ||. εἰνε μαθημένος ἵνα εἰστῶ ἑς τὴν ψύχην. » Πεπαίδευται καρτερεῖν πρὸς τὸ ψύχος. on lui à appris à endurer le froid, il est fait au froid, ἴδε καὶ ὑποφέρω. ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Διαρκέω, δια(συν)μένω, διαρκτεῖνω (-μαι), διακρίνωμαι, σώζομαι, διασώζομαι. durer, subsister. ||. σαρπίζει, καὶ ἔδεν εἰστῶ οὔτε μίαν ἡμέραν. » Σήπτεσθαι, καὶ μὴδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν (Πλούτ. Συμπ.). ||. καὶ τὸ κρασί, ὅ, που κἀνυσεν ἀπ' αὐτὸ, ἔδεν εἰστῶ, εἰρή μόνον δύο-τρεῖς ἡμέρας, καὶ ὕστερα ἔσπιν-ζει. » Καὶ τὸν οἶνον, ὃν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσιν, οὐ διαμένει, ἀλλ' ἡ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, εἰτ' ἐξύνειν (Θεοφρ. Πυθ. Α'). » ||. ἡ καρδα δὲν εἰσάσταξεν, ἀλλ' ἔσπασε. » Τὸ δὲ Ἀνέχω, λέγει ὁ Εὐστάθιος (ἰλ. Ο. 470), ὡς ἐπὶ ἐμφύχου ἐφ' ἧς τῆς νεύρας, ἥτις, νεύ-

στραφος οὐσα, ὑπομένει δὲ καὶ αἰὼν θαλά-
ζοι καὶ μὴ διαρρήγνυσιτο τῇ τάσει. » ||
» να βαστάξῃ τόσα χρόνια. » Τὸ αἰὲς ἔτι δια-
γενέσθαι (Πλάτ. Ἀπολυγ.). || . βαστοῦν τὰ
ποδάρια του (φρσ., ἔχει δηλ. γιερὰ ποδάρια,
περιπατεῖ πολὺ χωρὶς ὅν' ἀποκάμῃ), ἴδε
Ποδάρια. || . πὼς εἰσάταξ' ἡ καρδιά σου;
ἴδε Καρδιά. || . εἰ δὲ κε βαστάξῃ πάλιν
μακρὸν τὸ ταξίδι. » Εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρα-
τείνωτο. || . βαστᾷ μιὰ ὥρα δρόμον, εἰ-
στοῦσεν ὡς τὴν ἀερογικλαίαν, ἴδε Φθάνω.

§. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κατάγωμαι, εἶμαι
ἀπογόνος). » Εἴλω τὸ γένος. tirer son o-
rigine, descendre. || . ἀπὸ τέτοιου γένους
εἰσάτατε! » Τοιοῦτων ἐστὶ προγόνων! || .
βαστηθῆμαι, ρ. μέσ. αὐτοῦ. » ἔχωμαι, ἀντ-
έχομαι. s' attacher. || . εἰσπύουμαι καλὰ.
» Ἀπρίξ ἔχωμαι, κρατερῶς ἔχωμαι, ἴδε καὶ
Πιάνομαι, §. (ἀντὶ τοῦ, ἔμποδίζω τὸν
ἐκυτόν μου). » Κατέρχω ἑμαυτόν. se con-
tenir, prendre sur lui. §. (μεταφ. ἔχω
ὁπωσούν κατάστασιν). » Ἀυτάρχη τίνουσάν
κίετται. » Δύναμαι χρήμασιν. (ἀπὸ τοῦ
Πισυχ. τὸ » βάστακες, φαίνεται ὅτι ἡ με-
ταφορὰ ἦτον καὶ εἰς τοὺς πολαινοὺς γνω-
στή). avoir un état honnête (souffisant).

Βάτερμα. » Ὀχεῖα, ὄχευμα, εἰδικαίς. ac-
complément, monte, ô.

Βατεύω, ρ. μετ. » Ἐπιβαίνω, ὀχεύω, εἰ-
τεύω (-έω), βαίνω, ἐπιθόρνημαι. saillir, cou-
vrir, lacer (κυρ. διὰ τὰ σκυλιά), cocher
(διὰ τὰ πουλιά, καὶ ἰδικιτ. διὰ τοὺς πε-
τεινοὺς). || . βατεύομαι, ρ. παθ. καὶ ἀλλη-
λοπ. » Ὀχευομαι, βαίνομαι, εἰτεύομαι, εἰ-
βάζομαι. s' accoupler. || . βάλλω ζῶν' να
εἰστευθῶν. » Βεβάζω, ὀχεύω. accoupler.
|| . ὁ μὲν θηλυκὸς ἐλέφας ἀρχινᾷ να εἰ-
τεύεται ἀπὸ δέκα χρόνων, ὁ δὲ ἀρσενικὸς
να εἰστεύῃ ἀφ' οὗ γένῃ πέντε ἢ ἑξ. » Ἡ μὲν
ἐλέφας ἀρχεται εἰσένεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ
ἄρρην εἰσίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἑξ ὧν (Ἀριστο.).

Βατόμουρον (τὸ ἄλλ. Βάτινον καὶ Αἰου-
ράκι καὶ Βατινόμουρον), κ. » Μῶρον (βα-
τώδες, ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ εἴτου), εἴτιον, εἴτι-
νον. mûre (sauvage ou de renard).

Βατύουλον, ψ. » Βατίς. miraillet, raie-
lon.

Βάτος (ὁ), ψ. » Βάτος (ὁ), θατία, raie,
θ. gonce, ἴδε καὶ Ῥίνα.

Βάτινη, δ. » Βάτος (ἡ). gonce.
Βάτινον (ὁ καρπὸς τῆς Βατινηᾶς), ἴδε
Βατόμουρον.

Βαφῆας (ὁ Τουρκ. Μπογιατζῆς). » Βα-
φεύς, εἰσπτης. teinturier.

Βάφω, ρ. μετ. » Βάπτω, χρωμνύω (-ομαι),
χρωματίζω (θεορρρ.) teindre. || . εἴλω

τὰ ματιά μου (καταφρ. αἰτὶ τὰ ῥμα-
τσούνα μου). » Ὑπογράφομαι (» Ἑπαλείφω-
μαι) τὸ φθάλμιον (τὰ βλέφαρα, τοὺς ὀφθαλ-
μούς). teindre ses paupières de noir. || .
εἴλω τὰς τρίχας μου (τὰ γενεῖά μου κτλ.).
» Μελαίνωμαι (» Οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον ἐ-
ψουσ' ἐτύχες, ὁ Ἀντικράτης μελαίνεται,
» Ἀρσφ. Εκκλ. 736), εἴπτομαι.

Βάψιμον. » Χρῶσις, βαφή, χρωματισμός.
teint. || . βάζιμον τῶν ῥματιῶν. » Ὑπογρα-
φή (ὀφθαλμῶν, ὀλερᾶρων).

Βγάζω, ρ. μετ. ἴδε Εἰβάζω.

Βγάινω, ρ. ἀμ. ἴδε Εἰβάινω.

Βγάλισιμον, ἴδε Εἰβάλισμα. || . Ὑγάσι-
μον χειροῦ (ποδαριῦ, κτλ.). » Εἰκυλῆ (αρ-
θρου), παράθρημα, ὀλίσθημα, ἐξάρθρωσις
(-ωμα), ἐκπτώμα, παράπτωμα. disloca-
tion, luxation, déboîtement, écart, ἴδε καὶ
Στραγγούλισμα. || . Εγάλισιμον τοῦ πάτου.
» Δακτυλίον πρέπτοσις (Δοκρ. Α. 89).
chute (du rectum).

Βγαλτὸν (σπυρὶ, πόνεμα). » Φύλα. écu-
rion cutanee, ἴδε καὶ Πρῆξιμον.

Βέβαια, ἐπ. » Πάντως, ὅντως, δὴ, δὴ-
που, δῆπουθεν, δῆτα, δῆλαδῃ, δηλονότι,
δῆλον δ' ὅτι, δηλονοτή, γε, νῆ, οὖν, μὲν
οὖν, ἀμέλει, ἥπου, καὶ μάλα (κυρ. εἰς τὰς
ἀποκρίσεις), ἢ μὴν (εἶδος ὀρκου). certes,
certainement, assurément, à coup sûr,
positivement, sûrement. || . διότι ἐνθυ-
μείσθε βέβαια, » Μένυσθε γὰρ δῆπου.
|| . ἀνθρώπος εἰσαὶ καὶ σὺ βέβαια. » Ἀν-
θρώπος τυγχάνεις ὧν καὶ αὐτὸς δῆπουθεν.
|| . διότι δὲν γίνεται βέβαια ἀπὸ κάθε
σπέρου ὅ,τι τύχει. » Οὐ γὰρ δὴ ὅ,τι ἐτυ-
χεν ἐξ ἐκαστοῦ γίνεται σπέρματος. || . ἀπὸ
ποῦ ξεφύτρωσες, Σώκρατες; βέβαια ἀπὸ τοῦ
κυνῆγι. » Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ; ἢ
δῆλαδῃ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου. || . ἐπειδὴ διὰ
τὸν ἥλιον βέβαια μ' ἐρωτάς. » Τὸν ἥλιον
γὰρ δηλονοτὶ ἐρωτάς. || . ἀν' ὅμως ὁ Ἐρω-
τάς ἦνε, καθὼς καὶ βέβαια εἶνε, θεός. » Εἰ
δ' ἐστίν, ὥσπερ οὖν ἐστὶ, θεὸς ἢ τι θεῖον ὁ
Ἐρως (Πλάτ.). || . ὑπεσχέθη (μεθ' ὅρκου)
ὅτι βέβαια δὲν θά τοὺς λείψῃ ἡ τροφή.
» Ὑπεδέξατο ἢ μὴν μὴ ἀπορρίψειν αὐτοὺς
τροφῆς, ἴδε καὶ Μάλιστα.

Βεβαιῶνω, ρ. μετ. » Βεβαιῶ, ἐμπεδῶ,
κυρόω, πιστεύωμαι. assurer, confirmer,
ἴδε καὶ Ἐπικυρόνω. || . βεβαιώσου (πληρο-
φορήσου) ἀπὸ τὰ σημάδια τῶν καρφίων.
» Τοῖς τύποις τῶν ἡλων πισθῶντι (Γρηγ.).
que les marques des clous vous fassent
foi.

Βέβαιος, ἡ, ὄν. » Ἐμπεδος, ὁμολογώμε-
νος, βέβαιος. sûr, certain, positif, con-

stant. || . είμαι βέβαιος. » Πείπεισμαι, πεί-
πεικα έμυκτόν. || . 'να ής βέβαιος. » Πέ-
πεισο.

Βεβαιοτάτα, έπ. » Η μήν, όμολογουμέ-
νως, άναμφερσίτως, άνενδοιάστως, άδιςτά-
κτως, άναμφιβολώς, άναμφιλέντως, άναμ-
φισθητήως; infailiblement, a coup sûr,
sans doute, immanquablement, indubi-
tablement, sans faute, sans contredit.

Βεβαιοτάτος, η, ον. » Άναμφιλεκτος, ά-
ναμφερίςτος, άναμφισθητής, άναμφιβο-
λος, άνενδοιάστος, άδίστακτος. indubita-
ble.

Βελάζω (φωνάζω ώσάν τὸ πρίδατον), ρ.
άμ. » Βληχάμαι. hēler.

Βέλασμα (ή φωνή τοῦ πρίδατου). » Βλη-
χή, βληχθμός, βλήχημα. hēlement.

Βελόνα, έργ. ίδε Σακκορράφα.

Βελονάκι. » Βελονίς, ράφιον. petite ai-
guille, θ.

Βελόνι, έργ. » Βελόνη, ράφις. aiguille, θ.

Βελονιά. » *Ραφή, βελόνης διεκβολή. point
(d'aiguille).

Βελονιάζω, ρ. άμ. » Διεκβάλλω (» Διείρω)
τήν βελόνην (Γαλην.), λίνω διείρω. enfiler.

Βελόνισμα. » Η της βελόνης (ραφίδας)
διεκβολή (διέρσις). enfilage, l'action d'en-
filer.

Βελονθήκη. » Ραφισθήκη. aiguillier.

Βέργα. » Ράβδος (ή), μάστιξ (κυρ. λου-
ρί, καυστική Τουρκ.). verge, θ. baguet-
te, θ. houssine, θ.

Βεργί (» Λύγος, τὸ Βεργίον. « Σχολ.
Θεοκρ.), ίδε Στεφάνι.

Βεργίτσα. » Ράδιον, ράπις. hadine, θ.

Βερνίκι (άπό τοῦ) » Φερενίκιον καί (Μα-
κεδονικῶς) Βερενίκιον καί Βερνίκιον, (ό-
νομασθέν οὔτω χάριν τῆς γυναικὸς Πτολε-
μαίου τοῦ Λάγου, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ο-
ποίου έσκευάσθη κατὰ πρῶτον, ὡς λέγουσιν,
εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν. Ὁ Εὐστάθιος λέγει
ὅτι εἰς τὸν καίρον τοῦ ὀνομάζετο κοινῶς
» Βερνίκην τὸ Ηλεκτρον. » Κατ' ἄλλους,
» τῶν αἰγείρων τὸ κομμῶδες). » Γάνωμα,
εἰσπ. vernis.

Βερνικῶν, ρ. μετ. » Φερενικίω (γα-
νόματι) περιχρίω, έπάλειψω, γάνωω, ά-
λείψω, βάρω. vernisser, vernir.

Βερνικωμα. » Γάνωσις, βαφή. vernis-
sure, θ.

Βερνικωκή (ή ἄλλ. Ζερδαλή ή Καϊ-
σκά), δ. » Μηλέα Αρμενική ή » Κοκκυρη-
λέα. abricotier.

Βερνικωκιν (ἐκ τοῦ Λατ. praeococae,
braecocia, τὰ πρῶτα παρικά' τὸ ἄλλ.
Ζερδαλή ή Καίσ), πωρ. » Μηλέα Αρμενικ-

κόν, κοκκυκλον (τὸ Δαμασκηνήν ή Περσι-
κόν, ιδίως ὀνομάζετο τὸ γλυκοπύρηνον, τὸ
Τουρκ. Καϊσί), βερνικκον (Γεωπον.).
πρεκόκκιν. (» Ὅσαι δὲ φεύγουσι τὴν τῶν
πρεκοκκίων προσηγορίαν Αρμενικὰ μῆλα,
τινὲς δὲ Αρμένια, . . . καλοῦσιν ἀμφοτέρω, α
Γαλ. Β'. περί δυν. τρφ.). abricot.

Βήξιμον. » Βήξις. l'action de tousser.

Βήχας, πάθ. » Βήξ-ηχός (ή και ή). toux, θ.

Βήχω, ρ. άμ. » Βήσω (-τω). tousser.

Βία. » Σπουδή, έπειξίς. hâte, θ. pré-
cipitation, empressement. || . με βίαν, ίδε
Βιαστικά.

§. (ή δυναστεία, τὸ Τουρκ.
ζόρι). » Βία. force, θ. || . με τὴν βίαν,
ἐπίρ. ίδε Δυναστικῶς. || . τὴν ὁποίαν τοῦ

*πῆρα με τὴν βίαν. » Τὴν ὃν δὴν ἄέκον-
τος ἀπῆρῶν (Ιλ. Α.). || . ἤθελε' 'να τὴν
φιλήσῃ με βίαν (με τὴν βίαν). » Εὐδιάζετο

φιλήσαι. || . ἐμβαίνω με βίαν (καί κατὰ
τὰς δύο σημασίας). » Εἰσπίπτω, εἰσιβάζο-

μαι, βιάζομαι τὴν εἰσοδόν. entrer de vi-
ve force (précipitamment). || . ἐπέρκασαν

με τὴν βίαν ἀνάμει' ἀπὸ τοὺς φυλακτά-
ρας. » Διὰ τῶν φυλάκων βιασμένοι.

Βιάζω, ρ. μετ. » Εἰπείγω, κατεπείγω,
ἐπισπεύδω, ἐπισπέρχω, ἐπιταχύνω, ταχύ-
νω. hâter, précipiter, accélérer. §. » Ἀ-

ναγκάζω, κατ(ἐπ)αναγκάζω, βιάζομαι,
προσβιάζομαι, δυναστεύω (Γραφ.). forcer,

presser, contraindre, ἴδε καί Στενοχωρῶ.

|| . μᾶς βιάζει 'να διηλιθώμεν. » Περὶ-
στάς ἀνάγκην ἡμῖν (εἰς ἀνάγκην ἡμᾶς) τοῦ

λέγειν. nous mettant dans (nous rédui-
sant à) la nécessité de parler. || . βιά-

ζομαι (εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινε κυρ. τὸ,
Κάμνω τι διὰ τῆς βίας' ἀπὸ τοῦ Θουκ. ὁ-

μως τὸ, » Βιάζομαι δρόμῳ, καί τὸ Εὐ-
αγγελικόν » Ἡ Βασιλεῖα τοῦ Θεοῦ εὐαγγε-

λίζεται, καί πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται [Λουκ.
ΙΓ']. » συμπεραίνεται πῶς μετέπεσεν ἀ-

νεπαισθητῶς εἰς τὴν σημερινὴν σημασίαν),
ρ. μετ. » Εἰπείγωμαι, σπουδάζω, σπεύδω,

ταχύνω. s'empresser, se précipiter. || .
βιάζομαι κάπου 'να πάγω. » Σπεύδω πού

(Πλούτ.).

Βιαστικά, έπ. » Κατὰ σπουδὴν, σπου-
δῇ, σπεύδων (-ουσα, -ον, -οντες κτλ.), κατ-

εσπευσμένως, βιάως (» Βιαστότερον ἀνα-
γαγόμενι, Οκδ. Β', 33). précipitamment,

diligemment, à la hâte, en grande (lou-
te) diligence. || . πολλὰ βιαστικά, έπ.

» ὡς εἶχε σπουδῆς' πολλῇ σπουδῇ, ίδε καί
Ὀγλίγωρα.

Βιαστικός, η, ὄν. » Κατεσπευσμένος, σπευ-
δων. pressé, empressé, précipité. || . αἰ-

μαί βιαστικός, ίδε Βιάζομαι.

Βιβλιοράκι. » Βιβλιόριον, βιβλιδάριον (Λογισμ.). βιβλίδιον (ἡ Δημοσθ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ ἀπλῶς χαρτιοῦ, ἴδε Χαράκι.). livret, petit volume.

Βιβλιοδέτης. » Βιβλιορράφος (μεταγ.), *δελτορράφος. relieur.

Βιβλίον. » Βίβλος (ἡ), βιβλίον, δέλτος (ἡ) (ἡ Πλούτ. τὸ ἔχει καὶ εἰς τὸ ἀρσενικόν. Κατ' ἀρχὰς ὀνομάζετο τὸ τριγωνειδὲς ἢ εἰς σχῆμα Δ διπλωμένον γράμμα ἢ χαρτί), τεύχος (τὸ). livre.

Βιδέον (ὀρόθυ). Βοιδέλλον, ἴδε Μοσχάρι.

Βιδιά, ναυτ. (ἀπὸ τοῦ) » Εὐδία, νηνεμία, γαλήνη. bonace, θ. calme.

Βίκος (εἶδος γεννηματος), φ. » Βίκος, βικίον (Γαλην.). vesce, θ. ἴδε καὶ Ααουρί.

Βιὸ καὶ Βίος (τὸ), (τὰ κτήματα, ἡ κατὰστασις, ἡ περιουσία. Ὁ Ὀμηρος τὸ μεταχειρίζεται συνγότατα, καὶ οἱ σύγχρονοὶ τοῦ ποιητῆ ὁμοίως). || τρώγουν τὸ ξένο βίος. » Ἀλλότριον βίον καταδέχουσιν (ὅμ., ἀλλοῦ τὸ εἶπε. » Κατακείρουσι). || μὴ θάλλῃς ὅλο σου τὸ βιὸς τὰ καράβια. » Μηδ' ἐνὶ νηυσὶ ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι (Πιστοδ.). (Εὐρίσκονται ὅμως παραδείγματα καὶ εἰς τοὺς πεζοὺς συγγραφείς).

|| μ. αὐτὰ καὶ μ. αὐτὰ ἐμάζωξεν αὐτὸ τὸ βίος. » Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων (Δημοσθ. κατὰ Νεαίρ.). || ἀπέκτησε βίος με ταῖς μεγαλύνταις ἀδικίαις τοῦ κόσμου. » Βίον κησάμενος ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων (Πρωδ.). (καὶ τέλος πάντων τὸ γραφικόν. » Ὅς ἂν ἔχῃ τὸν βίον τοῦ κόσμου, καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρεῖαν ἔχοντα «), ἴδε Κατὰστασις. §. (χρήματα κρυμμένα, τὸ ἄλλ. Βλησίδι, ἔρβ. ἴσως Βρεσίδι): Πῦρε βιὸ (βίος), ἴδε Θησαυρός.

Βιρόβλια (ἡ κοπρία τοῦ ἀρνιοῦ, γιδιοῦ κτλ.), ἴδε Τριβηλία.

Βλαπτικός, ἡ, ὄν. » Ἐπιβλαθής, βλαθερός, ἐπιζημίος, ζημιώδης, λυμαντικός (Γεωπον.). nuisible, contraire, malfaisant, préjudiciable.

Βλάπτω (προφ. κοιν. Βλάφτω), ρ. μετ. » Βλάπτω, λυμαίνομαι, πημαίνω, κακῶ, κακουργέω, σίνωμαι. nuire à, gâter, préjudicier. || τὰ πολλά ζεστὰ ἱατρικὰ ἐλάπτουν τὸ στέθος, ἴδε Πειράζω. || ὅσους ἔβλαπτεν (ὁ τόπος ἐκεῖνος) ἂν περιτειχίζονταν. » Οἷς ἦν ἂν ἐλάθῃ τευχισθῆν (Θουκ.).

Βλασταράκι. » Βλασταρίον. tendron.

Βλαστάρη. » Βλαστός, βλάστη, βλάστημα, πότρος, ὀροδαμνος, ὀροδαμνίς, ῥάδαμνος, ἔρνος (τὸ). bourgeois, gejei, rjeitou. || κάρνει καὶ ρίζαις καὶ βλαστάρια

μεγάλα. » Πῦρι δὲ μεγάλαις καὶ τὰς ρίζαις καὶ τὰς βλάστας (Θεοφρ.). || τὸ βλαστάρη τοῦ λαχάνου (σπαραργιοῦ κτλ.). » Ὀρμενον, πότρος (« Μαλάχης πότρους, « Ἀριστοφ.), κύμα καὶ κυματίζ. tige (tuyau, tendron) de chou (etc).

Βλαστολόγημα, ἴδε Κορφυλόγημα.

Βλαστολογῶ, ρ. μετ. ἴδε Κορφυλογῶ.

Βλαστός, ἴδε Βλαστάρη καὶ Φυντάνη.

Βλασφημία (προφ. κοιν. Βλαττήμια).

» Δυσφημία, βλασφημον (ῥήμα), βλασφημία. jurement, blasphème, serment.

Βλάσφημος, ἡ, ὄν. » Βλάσφημος. blasphemateur.

Βλασφημῶ (προφ. κοιν. Βλαστημῶ), ρ. μετ. » Δυσφημέω, βλασφημέω. jurer, poster, blasphémer.

Βλέπω (προφ. καὶ Γλέπω), ρ. μετ. (μελλ. ἰδῶ, ἄφ. Εἶδα) » Ὀράω, βλέπω, θεάομαι, ἀθρέω, θεωρέω, ἐμβλέπω καὶ (ποιητ.) σκέπτομαι (κυρ. κυττάζω με προσοχήν), λεύσω(-σω) καὶ δέκομαι (ποιητ.). voir, regarder, envisager. || βλέπω ἔς τὸν καθρέπτην, ἴδε Καθρέπτης. || δὲν βλέπω.

» Τυφλώτω, ἀβλεπτεῖν, ἴδε καὶ Τυφλός.

|| βλέπω ἔς τὰ μυστία (ἢ μέσ' ἔς τὰ μυστία).

» Ἐμβλέπω. regarder fixement, fixer. || βλέπω ὑποτόγγρα. » Περιόλεπομαι, σκέπτομαι, παπταίνω (ποιητ.). ||

τὸ εἶδα με τὰ μυστία μου (ἡ) με τὰ ἰδία μου τὰ μυστία, (φρσ.), ἴδε Ἰδίος. || ζῶον με ἐν μονὸν νύχῃ καὶ δύο κέρατα ἐγὼ δὲν εἶδα. » Μόνυχον δὲ καὶ δίκερων οὐδὲν ἡμῖν ὥπται (τὸν ζῶον), « Ἀρστ. || δὲν ἐβλέπαμεν πλεόν τὴν στεργάν. » Γῆν ἀπεκρύψαμεν. || ἀφ' οὗ δὲν τοὺς ἐβλέπαμεν πλεόν. » Ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοῦς. || ἀφ' οὗ εἶδαμεν στεργάν. » Ἰγῆν δὲ ἀναφάναντες. || ἐβλεπα ἔνα νοστιμώτατον δνειρον. » Ὀνειρῶ συνῆν ἡδίστον. || παιδί!

δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε, καὶ ἂν τὸν φέρῃς μέσα; » Οὐ σέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξεις; ||

δὲν βλέπω τὴν ὥραν ἂν πάγω (ἡ) πότε ἂν πάγω, (φρσ.). » Ἐπείγουμαι ἀφικεσθαι. il me tarde d'aller. §. θέλω ἂν τὸν ἰδῶ (ἀντὶ ἂν τὸν ἀνταρῶσω, ἂν τὸν συντόχω, ἀπαράλλακτον με τοῦ Ξενοφ.). » Ἠνίκα ἂν ἐτι ἐνδόν καταλαβάνοιμι, εἴ τινα θεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι, « (καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγ.). » Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. »

|| ἐπροσκάλεσαν τὸν ἱατρὸν ἂν τὸν ἰδῇ. » Μετακλήθης ὁ ἱατρός ὅς ἐστι σκοπῆσαι αὐτόν (Λουκιαν. Συμπ.). » Ἰδε καὶ Κυττάζω.

|| καθὼς με βλέπεις καὶ σὲ βλέπω (φρσ. ἀντὶ Βεβαιότατα, Ἀναμφιβόλως, Ἀπαράλλακτα καὶ ὁ Σοφοκλ. Πλ. 874. » Πάρεσσι

Ὁρέσθης ἡμῖν ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ » Κλύουσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσράς ἐμέ. « §. εἶδα-
μεν λοιπὸν ὅτι ἀγαθὸς ἄνθρωπος εἶνε ὁ δι-
κκιος. » Ὁ μὲν οὖν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφαν-
ται ὡς ἀγαθός. ||. 'να διώμεν (?) 'να τὸ
'διδόμεν (φρσ. ὅταν, ἀμφιβάλλοντες εἰς τὰ
λεγόμενα, πρσιμένωμεν 'να μᾶς πληροφο-
ρήσῃ ἡ ἐκθεσις τοῦ πράγματος). » Τοῦρ-
γον τάχ' αὐτὸ δείξει (Δριστοφ. Δυσιστρ.).

||. 'να σὲ διῶ (φρσ. ὅταν θέλωμεν 'να ἐγ-
καρδιώσωμεν κανένα καὶ 'να κινήσωμεν τὴν
φλοιομένην του). » Ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσθῃ.

||. δέν με εἰδὲ ποτε κανείς, οὔτε 'να ὁρ-
κισθῶ, οὔτε 'να ἀναφέρω τὸ ὄνομα ἄλλων
θεῶν (καταχρ. ἀντὶ τοῦ, δέν με ἄκουσεν).

» Οὔτε θυμὸς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς
ἀναπέφην'να (Ξενοφ.). §. (καταχρ.) γ' ὅσπῃ-
τι βλέπει 'ς τὸν δρόμον' τὰ παράθυρά του
εὐλέπων 'ς τὸ περιθώριον. » Ἐπὶ (« Πρὸς» τὴν
ὁδὸν ἀναπέπταμαι. » Τέτραπται πρὸς τὸν
κῆπον. » Οἰκία πρὸς νότον (νεύουσα) βλέ-
πουσα (Ξενοφ.). donner (regarder, voir)

sur. ||. τοῦ θηλυκοῦ ἐλέφαντος τὰ δόντια
εὐλέπουν (ἀντὶ γέροντων) κάτω. » Τῆς δὲ θη-
λείας κάτω οἱ ἰδόντες εὐλέπουν, « Ἀρτ.

||. ὅσα 'να τὸ ἰδῇ μόνον ἡ φοιτῶ. » Ὅσον
προσομιλῆται τῷ πυρὶ. (μεταφρ.) τοῦ
εὐλέπων οἱ σκοποὶ σου, ἴδε ἀποεὐλέπω.

(συνεκδ. ἀντὶ τοῦ Προσέχω, Σκέπτομαι): 'να
διῶ (φρσ. διατακτ. ἀντὶ) 'να σκεπθῶ, 'να
δοκιμάσω πρῶτον (ἀνάλ. με τὸ ὄμ. τὸ

» Ἀγε πειρήσομαι ἡδὲ ἴδωμαι (Ὁδ. Ζ. 126,
Λ. 22, Κ. 44). ||. εὐλέπει καλὰ μὴ σε γελά-
σῃ, ἴδε Κυττάζω καὶ Προσέχω.

Βηλαῖδι (ἀνακρίνει τὴν λέξιν ὁ Εὐσταθ.
ἰλ. Β. 380), ἴδε Ὀθησαυρός.

Βηλασκούνι (προγέρεται εἰς τὴν Ἑλλάδα,
ὀρθότερον ἴσως, τὸ Φηλασκούνι, ἴδε τὴν λέξιν.

Βλίτον, φ. » Βλίτον, ἐλῆτον καὶ ἐλῆτ-
τον. blette, θ.

Βολκητὸν (ἐκ τοῦ) » Γογγυσμός, μυγ-
μός, στεναγμός. gémissement, son muet
qui ou rend par le nez en fermant la
bouche.

Βολκῶ, ρ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Γογγύζω, μύ-
ζω, στένω. geindre, gemir.

Βοδὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε Βῶδι.
Βοή. » Βοή, ὁρὸς, ἤχος, κραυγὴ, ἤχη
(ποιητ.). cri. §. bruit. clameur, θ.

||. ἐρχονταν (ἀκούονταν) μιὰ βοή, ἴδε
Ακούω.

Βοήθεια. » Βοήθεια, ἐπικουρία (κυρ. στρα-
τιωτικὴ), ἀρωγὴ, ἀντιλήψις (μεταγρ.), τι-
μοκρασία. secours, aide, θ. assistance. ||.
τρέχω πρὸς βοήθειαν. (αὐτὸ εἶνε κυρίως τὸ
» Βοηθῶ καὶ » Βοηθρομέω. accourir (voler)

au secours. ||. ἐτρέξεν ἀμέσως εἰς βοή-
θειαν τῆς Χαλκηδόνος. » Εὐθὺς εἰς Χαλ-
κηδὸνα ἐβόηθαι. ||. 'να τρέξουν πρὸς βοή-
θειαν τῶν Φωκίων. » Βοηθεῖν εἰς Φωκέας
(Δημοσθ. Ὁ Ξενοφ. ἐπρόσθεσε καὶ τὸ, Δρό-
μοι): » Δρόμοι ἐβόηθουν. §. (ιδιαιτέρως ἡ
στρατιωτικὴ). ||. φθάνει ἀπὸ μέρους τοῦ
Διονυσίου καὶ δευτέρῃ βοήθεια » Ἀφικνεῖ-
ται καὶ ἡ παρὰ τοῦ Διονυσίου δευτέρα βοή-
θεια (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ.). troupes auxiliai-
res.

Βοηθός. » Βοηθός, ἐπικουρός (κυρ. ὁ μι-
σθωτὸς ξένος στρατιώτης), ἀρωγὴς, συλλή-
πτωρ (Ξεν.), ἀντιλήπτωρ (μεταγρ.), τιμο-
κρὸς, συνεργός, συμπράκτωρ, ἐπὶ ῥόθους (καὶ
ἐπενθήσει) ἐπιτάφρῃος (ποιητ.). aide.

Βοηθῶ, ρ. μετ. » Βοηθῶ (κυρ. τρέχω
μετὰ βοῆς πρὸς βοήθειαν τινος, καὶ μά-
λιστα εἰς τὸν πόλεμον, καθὼς καὶ τὸ) ἐπι-
κουρέω, ἀρήγω, ἀμύνω, ἐπαμύνω, συναί-
ρομαι, ἀντι(συναντι)λαμβάνομαι, τιμωροῦμαι,
συνεφάπτομαι, συλλαμβάνω(-ρομαι), συν-
τελέω, συμβάλλομαι, συναγωνίζομαι, ἐπ-
αρκίω (κυρ. με χρήματα). secourir, aider,

assister, secourir, favoriser, contribuer
à. ||. ἐβοήθησαν τοὺς Πέρσας 'να φύγουν.

» Τὸν δρακμὸν ταῖς Πέρσας συνεργήσαν-
τες. ||. ἂν δὲν βοήθησεν κανέν' ἀπὸ τοῦς
δύο. » Εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο. ||. καὶ
σὺς βοήθησεν καὶ ἡ τύχη. » Καὶ τὴ τῆς
τύχης θυμὸν ὑπάρχει.

Βοῖδι (προφύρουν εἰς τὰ περισσώτερα τῆς
Ελλάδος μέρη τὸ βοῖδι, ἐκ τοῦ ἀρχαίου)

» Βοῖδιον, ἴδε Βῶδι.

Βοῖζω, ρ. ἀμ. ἴδε Βοῦζω.

Βοικνέειν (ἡ συνδλεσθ' ἔργα, με τὴν ὁ-
ποιάν κεντοῦν τὰ βῶδικα 'να περπατοῦν),
ἐργ. (γεωργ.). » Βοικνέτρον, βούπληκτρον,
βουπληξ-ῆγος (ῖ), βουκέντης, βούτρον, ἀ-
καινα, ὑσπληξ (καταχρ.), μύωψ. aiguillon.

Βολᾷ (Δωρικῶς ἀντὶ Βολῇ), ἴδε Φορά.

Βολάζω (ρίπτω τὸν γρίπον εἰς τὴν θά-
λασσαν 'να ψαρεύσω), ρ. ἀμ. » Βάλλω
(» Χαλάω) τὴν σαγῆνην. jeter (descendre)

le filet (la seine) dans la mer.

Βολασμα (τὸ ῥίψιμον τοῦ γρίπου εἰς τὴν
θάλασσαν). » Βολος, l'action de jeter le
filet dans la mer.

Βολετὸν (ἀντὶ) » Βουλκτὸν (καθὼς καὶ οἱ
Λιολεῖς ἐλεγον Βολομαι ἀντὶ Βούλομαι),
ἴδε Δυνατός.

Βολῇ (τὸ κάθε ῥίψιμον τοῦ γρίπου εἰς
τὴν θάλασσαν, καὶ ὅσα ψάρια πιασθῶν
τὴν κάθε φορὰν). » Βόλος (δικτύου). coup
(jet) de filet, pêche, θ. §. (εἰς το πλθ.
τὸ μεταχειρζόμεθα ἀπὸ ἀρχαιοτάτην με-

ταφράν, ἀντὶ τοῦ Φωραΐς;) ||. πόσις (δυό, τρεῖς κτλ.) βοαίς; ἴδε Φωρά.

Βόλι: (« Βόλια κυβευτῶν τοὺς πεσσοὺς φασιν οἱ παλαιοί, « Εὐστάθ. ») Βολίς (« Εἰ-
πευπε γὰρ εἰς αὐτοὺς βολίδας μολυβδίνας, ὅσων καρὸν παντικῶ τὸ μέγεθος, « Δούκ.
Ἱστορ. Δ'), θέλος, βολή (μεταγ.). balle, θ.

Βολικά, ἐπ. » Ἐν εὐθέτῳ, ἐν ἐφικτῷ, ἐξ ὑπερδεξίου. à la portée. ||. μ' ἐρχεται (δὲν μ' ἐρχεται) βολικά. » Εὐθέτως ἔχει μοι, εὐθετόμαι il me va, il ne me va pas ...

Βολίρι (ὀνομάζουσι πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ Μελούρι, καὶ ἰδίαιτ. τὸ προτιθέμενον εἰς τὰ ὀρυκτὰ [ταῖς βόλταις] γίνα θαλαῖ-
νον καὶ βουλὸν ὀγλιγωρότερα. Ἡ ἐναλλα-
γὴ τῶν στοιχείων εἶνε ἀρχαιοτάτη· διότι καὶ οἱ παλαιοὶ Συρακούσαι ἐλεγαν) » Βό-
λιμος (ἀντὶ) Μολίθος, (Εὔτομολ.), ἴδε Μ-
λυθίθρα.

Βορβός (τὸ ἄλλ. Ἀγριοκρόμμυδον), φ.
» Βορβός (ἴδε Θυμάρι). ognon sauvage.

Βορβός, ἴδε Βορβός.

Βορβί, ῥ. ἀπρ. ἴδε Βορβί.

Βορβός, ἄν. » Βορβός, βορέας. vent du nord, aquilon. ||. γέρον βορβόαν ἀρμένι-
ζε, καὶ νότον παλληκάρη (παροιμ. νυκτ., ἐπιστηριζομένη εἰς ἀρχαιοτάτην παρατή-
ρησιν· καθότι ὁ Ἥσιος ἀκούμῃ παρήγγε-
λε τὸν φίλον 'του 'να πλῆν.) » Ἀρχομένου νοτον, καὶ λήγοντος βορέαο. ||. φύσηξαν δυνατοὶ βορβόαδες. » Σιληροὶ βορβῶι ἐπι-
πνεύσαντες. §. (συνκδοχ. τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ πρὸς τὸν βορβόαν). » Ἄρκτος, βορ-
ρᾶς καὶ βορέας. nord, septentrion, θ.

Βορβί, ῥ. ἀπρ. » Βορβός ἐπιπνέει. le vent tourne au Nord.

Βοσκή. » Νομή, βοσκή. pâturage.

Βόσκημα. » Νομή, βοσκή, βόσκησις, βουκόλησις. l'action de paître (ou de faire [mener] paître).

Βοσκοπούλα. » Ποιμενίς (μεταγ.). ber-
gere, θ. pastourelle, θ.

Βοσκός (ὁ Τουρκ. Τομπάνης). » Ποιμὴν, νομεύς, ποιμαίνων, βόσκων, νέμων. ber-
ger, pasteur. ||. βοσκὸς βοθιδῶν (ἀγελά-
δων καὶ τῶν ὀρειῶν). » Βουκόλος (σώζε-
ται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), βοηλάτης, βοτήρ. bouvier, vacher, pâtre. ||. βοσκὸς γιδιῶν. » Λιπόλος, αἰγονόμος, αἰγελάτης. chevrier. ||. βοσκὸς ἀλόγων (καὶ τῶν ὀ-
ρειῶν). » Ἱπποβορβός. gardeur de che-
vans. ||. βοσκὸς γρίφων. » Συρβορβός, συ-
βώτης, χειρβοσκός. porcher.

Βόσκω, ῥ. μετ. » Ποιμαίνω, νέμω, βό-
σκω, βουκολέω (κυρ. βοῶδια). mener (fai-

re) paître. §. ῥ. ἀμ. καὶ μέσ. » Βόσκο-
μαι, νέμομαι. paître, brouter.

Βοτάνη (κυρ. χορτάρι ἱαματικόν). » Βο-
τάνη, πόα, δύναμις (ιατρικῇ). simple, dro-
gue, θ. ||. (ἐνωμένη ἡ λέξις μετ' ἄλλας, φανερόν· ἐξ ἰδιότητος φυτοῦ ἱαματικῆν, καθὼς) θερμασσοτάνον, σπληνσοτάνον, ψωροσοτάνον, κτλ. ἴδε τὰς Λέξεις. ||. βο-
τάνια διὰ τὰ ῥμάρτια. » Δυνάμεις ὀφθαλ-
μικαὶ (Γαλην. καὶ Δισκορ.). §. βοτάνη (ὀνομάζουσι εὐσηχρότερον καὶ τὴν κατα-
σκευὴν, τὴν ὑποίαν μεταχειρίζονται, οἱ Α-
σιανοὶ μάλιστα, εἰς τὸ λουτρὸν πρὸς ψίλω-
σιν τοῦ σώματος). » Ψίλωθρον, μαδός. dé-
pilatoire.

Βοτρίδα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Βώτρινδα.

Βούβα, πάθ. » Κώφωσις, κωφότης, ἀ-
φρονία, ἐννεότης, ἡ τῆς γλώττης πῆρωσις.
le défaut du muet. ||. βούβα (εἶδος κα-
τάρκς ἢ ἐμμεριμῆσεως) ἴδε Βουβαίνω.

Βουβαίνω, ῥ. μετ. » Κωφώω (-ῶ), ἐννεύω
(κωφῶν) ποιέω. rendre muet. §. (μεταφ.
κάμνω ἀναπολόγητον), ἴδε Αποστομῶω.

||. Βουδάσου! » Πεφίμωσο! » Ἀλλὰ εθεί-
ρου, καὶ μὴ γρούξῃς ἐτι μηδοτυῶν (Αριστοφ.
Νεφ.). »

Βουδάλαχι, ζ. » *Βουδάλεον, *Βουδαλίσ.
bufflein.

Βουδάχι, ζ. » Βουδαλός (ὁ), βουδαλός
(ἡ). buffle.

Βουδαλίς } . » Βύρα, βουδα-
Βουδαλοπέτσι } λῆ, βουδαλός. buf-
Βουδαλοτόμαρον } fle, peau de buffle,
bufflein (τοῦ μικροῦ).

Βουβός (ἐκ τοῦ) » Βωβός (ὁ πρὸς τὴν
γλώσσαν καὶ χυλός, « κατὰ τὸν Πάσχ. καὶ
Μεσχοπ. » καὶ τοῦτο κατ' ἀντίφρασιν ἐκ
τοῦ) » Βουβός (ὁ λίαν βυῶν), ἡ, ὅν, ἴδε
Μουγγός.

Βουβόνας (ἀντὶ Βύζωνας, διὰ τὸ σχῆμα
'του, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ) » Βουβών ὤνος (ὁ), δο-
βιθν-ῆνος (ὁ). clou, bouton, furoncle καὶ
froncle, bourgeon.

Βούζω, ῥ. ἀμ. » Ἠλέω, βυμβέω (κυρ.
διὰ τὸν ἦχον τῆς μέλισσας, τοῦ κώνωπα
κτλ.). sonner, bruire, bourdonner. ||.
βούζουν τ' αὐτιά μου. » Βυμβέωσι δ' ἀκουαί
μοι (Σαφφ.). » Ἐναυόν ἐγω τὴν ἀκοήν. les
oreilles me cornent (tintent, bourdon-
nent). ||. (ἡ περὶ τοῦ βούβματος τῶν αὐ-
τιῶν σωζομένη μεταξὺ τῶν ἀπλῶν ἄχρι τῆς
σήμερον δεσποδαιμονία εἶνε ἀρχαιοτάτη· ὁ
Λουκιανὸς εἰς τοὺς Ἑταίρι. Διαλόγους 'του
εἰσάγει τὴν δούλκην μιᾶς ἑταίρας λέγουσαν
εἰς ἕνα τῶν φίλων τῆς κυρᾶς τῆς): » Ππου
ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῶν· αἶε γὰρ ἐμμένητο

δας πρέπει να δουζαν βίθαι· διότι ἡ κυρά μου σὺς ἐνθυμετο ἀδιακόπως μὲ δάκρυα. || τὰ λογία τοῦ βούζουν ἀκόμη σ' τ' αὐτία μου. » Ἐναυλα τὰ λεχθέντα ὑπηγεῖ (Φιλ.) α.

Βούλαρος (εἶδος ἀγριάδας χυνδρότερης, κατὰ τὸν Γαζήν. Ὁ Νεοφυτὸς ὀνομάζει Βούλεριν τὸν φραγμαῖτην κάλαμον, φ. » Καλαμάγρωστις. espèce de gramen.

Βούλημα (καρθεῖν κτλ.). » Κατάδυσις, καταποντισμός. l'action de se plonger (couler bas, aller au fond). submersion.

Βούλλα (Οἱ Ῥωμαῖοι, λέγει ὁ Πλούταρχος [Προβλ. Ῥωμ. καὶ Βίω Ῥωμ.], ὀνόμαζαν οὕτως ἓν εἶδος καμωμένου μὲ φλόγην εἰς τὴν μέσῃ, τὸ ὅποιον ἐφορούσαν τὰ παῖδιά τῶν παρ' αὐτοῖς εὐγενῶν. Ἀπὸ τοῦς Αἰολεῖς ὀνομάζετο » Βόλλα). » Σφραγίς, σφραγιστήρ, σημαντήρ. §. Σήμαντρον, τύπος, χάραγμα, ἐκμαγεῖον, ἐπίσημον, σφράγισμα, ἀποσφράγισμα, (Ποιητ.) σῆμα. §. χάραγμα, γλυφῆ. cachet. §. sceau, scellé. §. marque, θ. || ἓνα γράμμα, βουλωμένον μὲ τὴν βασιλικὴν βούλλαν. » Επιστελὴν τὸ βασιλεῖον σφράγισμα ἔχουσαν (Ξενοφ. Ἑλλ.). || ἐπεὶ δὲ ἡ βούλλαις ἦσαν γιεραῖς (ἀπειρακταῖς). » Τῶν σημαντῶν ἐόντων σώων (Ηροδ.). || διὰ τοῦτο ἔθαλε καὶ τοῦ σκάλειαν ἐπάνω εἰς τὴν βούλλαν ἓνα δελφίν. » Ὅθεν ἐποικιστὸν δελφίνα γλυφὴν τῇ σφραγίδι. §. (βούλλαις ὀνομάζομεν καὶ τὰ στρογγυλά σημάδια τοῦ δερμάτος μερικῶν ζώων, καθὼς τοῦ Ῥήσσου, τῆς Παρδάλεως, κτλ.). » Στίγμα, κηλὶς. iache, θ. || εἶνε ὅλο βούλλαις (ἢ) βούλλαις-βούλλαις. » Ἔστιται πᾶς. » Κατάστικτός ἐστιν. » Ἔστιγμένος (» Κηλιδωτός) ὅλος, il est tout marqué (tacheté, moucheté).

Βουλλοκέρει (οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο ἓν εἶδος πηλοῦ, τὸ ὅποιον ὀνόμαζαν) » Ἦν σημαντρίδα (ἀναλόγως λοιπὸν ἡμπορεῖ να ὀνομασθῇ καὶ τὸ δικοῦ μας βουλλοκέρει) » Κηρὸς σημαντῆρ ἢ σημαντήριος. (ὁ Ἀριστοφ., Δυσ. 1201, τὸ ὀνομάζει) » Ρύπον. cire d'Espagne, θ.

Βουλλῶν (» Ἀποστείλας [ὁ Κοπρώνυμος] ἐδούλωσε τὸ Πατριάρχεον, Θεοφάν. Χρονογράφ.), ρ. μετ. » Σφραγίζω, σημαίνωμαι, ἐν(κατὰ, ἀπο)σημαίνωμαι, τὴν σφραγίδα (τὰς σφραγίδας) ἐπιβάλλω (ἐπιτίθημι), τυπῶ (Ἀππιαν.). caeleiier, sceller. || ἀφ' οὗ ἔγραψαν καὶ βούλλωσαν τὸ γράμμα. » Γράψαντας καὶ κατασημνημένους τὴν ἐπιστολὴν (Ξενοφ.). || ν' ἀφεί-

ξουν τῆς βούλλαις, καὶ, ἀφ' οὗ παρουν ἔσχαρειάζονται, να τὰ βουλλώσουν καὶ να τ' ἀφῇσουν. » Ἀνοίξαντας τὰ σημαντῆρα, λαβόντας ὅσων ἂν δεῶνται, σημηναμένους, καταλιπεῖν (Ξενοφ.). §. Βουλλῶν ζῶον (σκλάβον, κακούργον κτλ.). » Στίζω (κυρ. μὲ τὸ θελόνη), καυτηριάζω (μὲ σίδηρον καμμένον). marquer, stigmatiser, Pétrir. §. (ἐκ τοῦ) Βουλλῶ (, τὸ ὅπ. ὁ ἥσυχ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ) Βύω, ἴδε Στουππῶν καὶ Φράζω.

Βουλλῶμα. » Ἡ τῶν σφραγίδων (τῆς σφραγίδος) ἐπιβολὴ (ἐπίθεσις). l'action de cacheter. l'apposition des scellés. §. » Στίξις (κυρ. τὸ τῶν κακούργων καὶ τῶν σκλάβων). l'action de marquer (stigmatiser).

Βουλλωμένος, η, ον. » Ἐσφραγισμένος, (κατα)σημασμένος, κτλ. (ἴδε τὸ ρῆμα). §. » Στιγματίας (κυρ. κακούργος ἢ σκλάβος), κεκαυτηρισμένος (κυρ. ζῶον, σκλάβος κτλ.). || σκλάβοις βουλλωμένοι μὲ τὴν βούλλαν τῆς πολιτείας. » Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάτῳ (Ξενοφ.). §. σαλιάχοι βουλλωμένοι (οἱ στουππωμένοι), ἴδε Σάλιαχος.

Βουλώ (ὁ ἥσυχ. ἔχει » Βόλος, πηλός. α. Ἐάν ἐνορῇ τὸν βούρκον, ὅπου βουλοῦν πολ- λάκις ζῶα καὶ ἄνθρωποι, ἔχομεν τῆς λέξεως τὴν ἀρχὴν. » Ἀχράδας . . . βάλε εἰς τὸ γλεῦκος, καὶ ἔαν ἔχη ὕδωρ, βολίζονται· ἔαν δὲ μὴ ἔχη, ἐπιπλέουσι, α. Γεωπον. ΣΤ'). ρ. μετ. » Βυθίζω, καταδύω (-ύνω), καταποντίζω, ὑπεδρύχιον ποιεῖν. couler bas (à fond), submerger, ensevelir (enfonceur) dans les flots. §. ρ. ἀμ. δύωτο. » Βυθίζομαι, καταδύομαι, δύω, δύω καὶ δῦμι, (κατάδυμι ἀχρ., ὅθεν τὸ) κατέδυ, ὑπεδρύχιος γίγνομαι, βαπτίζομαι, καταφύρομαι, ὑφίσταμαι (» Ὁ δὲ καρπὸς [τῆς Τερμίνθου] πλυνόμενος, ὁ μὲν λευκὸς δὲ ἄπυτος ἐπιπλεῖ, ὁ δὲ μέλας ὑφίσταται, α. Θεοφρ. φυτ. Γ). couler bas, aller à fond, s'ensevelir dans les flots, être submergé. || ἵνα μὴ βουλήσωμεν ἔξυλοι. » ἵνα μὴ αὐτάνδρω τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν. || διότι δὲν βουλοῦν οὐτ' ἐκεῖν' οἱ, που δὲν ζεύρουσι κολύμβημα. » Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει. §. (διὰ σπῆτιν, λήφους, κτήρια ἐν γένει). » Καταπίπτω, συμπίπτω, καταρρέω, διαρρέω. ébouler, s'ébouler, crouler, écrouler, s'écrouler, s'enfoncer, fondre, || ἐβούλησαν ἀπὸ τὸν σεισμὸν τρεῖς πολιτεῖαι. » Κατεχώσθησαν, συνεχώσθησαν. furent englouties, ont fondu. || (τ' ὅσπτε τοῦ) κοντινέι να βουλήση. » Ἠτῶσιν ὀδίνει. αα

maison menacer ruine, tombe en ruine.

Βουνάκι, ἴδε λόφος.

Βουνευρον. » Μάστιξ (δουλέα).

Βουνήσιος, α, ον. » Ὀρεινός, ἑρεσιτροφος. ορειος. montagnard.

Βουνιά (ἡ κοπερία τοῦ βουδιού). » Βουλι-
τεν καὶ Βολιτον, βουδωνία. bouse, bouze,
bouge.

Βουνόν. » Ὄρος (τὸ). montagne, θ. mont
(δοξάζει ἐπισυνάπτεται καὶ τὸ κύριον ὄνο-
μα τοῦ βουνού). || . ἡ κορυφή, ἡ ῥάχη, ἡ
ρίζα, ἡ ποδιά κτλ. τοῦ βουνού, ἴδε τὰς
διαφορὰς λέξεις.

Βούπα (προφ. Γούπα), ψ. » Βόαξ
καὶ (χρσ.) Βώξ ἢ Βώξ-ωκός (ῥ) (Σχολ. Ὀππ.
Αλ. Ε', ἴσ. ὁ αὐτὸς καὶ) Βοῦψ, (ἀλλ.)
λευκομαίνης, (πικρὸν. Στρογγυλὰ). boгуu,
pogel, boops.

Βουβουλακιάζω, ρ. ἀμ. ἴδε Βεῦζω.

Βουρκόνα (κυρ. δια τὰ μᾶζα ὅταν γι-
μίζουν δάκρυα, ἵσως ἐκ τοῦ Φουσκόναι. » Καὶ
τοῦ πατρὸς σου ἡ φιλία φουσκώνει μετὰ
κλάψω, » Στέρ. Σαχλίκ.). ρ. ἀμ. » Δακρύων
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπέπλωμαι (ὕποπτιμπλα-
μαι), κλαυσιάζω. avoir les yeux gros de
larmes.

Βούρκος (ἐκ τοῦ Βρυῖ, ὁθ. Ἰποβρυχα κτλ.,
κυρ. ἡ νεροὺλὴ λάσπη τῶν ποταμ. λιμν.
κτλ.). » Ἰλύς-ύος (ῥ), βέρβορος, θολός (Α-
θύν). bourbe, θ. limon, vase, θ.

Βουριά (τοῦσα πολλῶν βούρων φυτρω-
μένων εἰς ἓν μέρος). » Σχοινία (ῥ). botte de
jone.

Βούρλον (ὁ Εὐστάθιος, ἱλ. Β. 138, τὸ
γράφει Βρύλον, ἀναφέρων καὶ τὴν συνήθη
εἰς τὸν καιρὸν τοῦ παροιμίου τῶν Πελοπον-
νησίων. » Μάϊον ἐρούλον, ποντία κύννα-
βος. α), φ. (εἶνε πολλῶν εἰδῶν). » Σχοῖνες (ῥ
καὶ ῥ), (διαίρεται εἰς Οἰύσχοινον, Μελαγ-
κρανίδα καὶ Οἰόσχοινον), θρύον. jone, ἴδε
καὶ Ράπη.

Βούρος, ψ. (τοῦ Νείλου. Ἐλταρεύετο ὑπὸ
τῶν Αἰγυπτίων). » Βωρεὺς, βωρίδιον (τὸ
μικρόν) » ὀξύρρυγχος καὶ ὀξύρυγχος. esr-
be de poisson.

Βουσειλίζω (τὸ ἀλλ. Ἀρκουδίζω, περπα-
τῶ μετὰ τέσσερα), ρ. ἀμ. ἴδε Ἀρκουδίζω.

Βουτανερνά (τὸ Τουρκ. καρμαπατάκ.),
πιν. » Αἰθρία, κολυμβίς, ἐνάλιος κορώνη (μὲν
ὅλον ὅτι, κατὰ τὸν Αἰριστινὴν, διαφέρει
τῆς αἰθρίας.). plongeon, foulque, pou-
le d'eau, morille, θ. juifelle, θ.

Βούτη καὶ Βουτίνη (ἀπὸ τοῦ) » Βυτίνη
καὶ Πυτίνη (κυρ. ἡ πλεκτὴ λάγνηος, ἡ ἀμ-
βάνα). (Ὁ Εὐστάθ. ἱλ. Σ. λέγει. » Τρι-
χυστινὸς βίλος . . . ὅν δηλαδὴ Βιτίναν εἰ

κοινελεκοιτῶντες φαοῖν. » Εἰς τὰ Γλωσσάρ.
γράφεται καὶ Βούτης, καὶ ἐρμηνεύεται διὰ
τοῦ Γαυλός. Εἰς δὲ τὸ σύνταγμα τοῦ Πορ-
φυροῦ. γράφεται ἀπαράλλακτα » Βούτη με-
τὰ τῶν σταφυλῶν », χρήσιμος ἐν καιρῷ τοῦ
τρύγους. tinette, θ.

Βούτηγμα | » Βάπτισμα, βάπτισις, βα-
βούτημα | πτισμός, κατὰδυσις. l'ac-
tion de plonger (trempier).

Βουτηχτής. » Κολυμβητής(-ῆς), κατα-
κολυμβητής (ἄριστ.), δύτης. plongeur.

Βούτουον, φ. ἴδε Ραγάζι καὶ Ράπη.

Βουσαδίκον (ἐργαστήρι). » * Βωσιπη-
γείον, οἰσουργεῖον, καθοποιεῖον. tonnele-
rie, θ.

Βουταῖς. » * Βωσιπηγής, οἰσουργός,
καθοποιός. tonnelier.

Βουτοῖ (ἐκ τοῦ) » Βωτίον, πῖθος (κατα-
χρ.). tonneau, iouue, θ. barrique, θ.
fat, futaie, θ.

Βουτουράδικον (ἐργαστήρι). » * Βουτουρο-
κομεῖον, βουτουροποιεῖον. la boutique du
beurrer, laitierie, .

Βουτουράς. » * Βουτουροπώλης, * βουτου-
ροκόμος. beurrier.

Βούτυρον. » Βούτυρον, βούτυρος (ῥ). (Ὁ
Κτησίης τὸ ὀνομάζει) τὸ ἀπὸ τοῦ γάλα-
κτος ἐλαίου. beurre.

Βουτῶ (ἐκ τοῦ) » Βυθάω = Βυθίζομαι (» Ἡ
δ' ὑπὲρ αἵης ῥίξα καὶ οὐ θυθόωσα, » Νίκ.
Θηρ.), » ρ. μετ. » Βαπτίζω, βάπτω, ἐμ-
βάπτω, καθίημι (» Κάθεις πρῶτος εἰς τὸν
κρήν, ἀκροβηγῶ; ἐμβάπτω, α) Δυσκορ.),
δύω. plonger, tremper. || . βουτῶ σ τὸ
ζυμί. » Εἰς τὸν ζυμὸν ἐμβάπτομαι (ἵπ-
ποκρ.). tremper son pain dans la sauce,
milonner, saucer. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Δύω,
δύνω (καὶ δύμι ἄγρ.), δύωμι (« Κολυμβη-
ταὶ δύμενοι, α) Θυδ.), (κατὰδύμι, ἄγρ.,
ἔθεν) κατέδυν, καταδύομαι. plonger, se
plonger, s'enfoncer. || . ὅταν βουτήσῃ.
» Ὅταν καθὼ ἐαυτὴν εἰς τὸ θαθῶ, α) Αἰστ. || .
βουτῶ κολυμβῶν. » Κατακολυμβάω (« Κα-
τακολυμβῶσιν οἱ σπογγαῖς, α) Ἄριστ.). || μέσ'
» τὸν ἵδρω βουτηγμένος, ἴδε Καταδύομαι
καὶ Στάζω. ῥ. βουτηγμένος σ τὸ χρέος
(μεταφ.), ἴδε Πνίγω.

Βραγιά (ἴσ. ἐκ τοῦ) » Πρασιά (τὸ λαχα-
νίσκον ἢ ἀνθώφυτον μέρος κήπου, ὁ Τουρκ.
Ταχτάς), πλυνθίον, ἀνθήρον (« Ἀμάραντος,
πρασιαῖς τε, καὶ ἀνθήροισι γλαζών, α) Νίκ.
Θηρ.). planche, θ. carré, couche, θ.

Βράδου (ῥ) Βράδι (τὸ) (προφ. καὶ Βρα-
δύ). » Ἐσπέρα, δειλὴ ἐφ' ἡμ. (ἐσπέρα), ὥρα
(χωρὶς τῆς δειλῆς, μόνον εἰς τοὺς μεταφ.),
ὥρα (Θουκ.). soir || . τὸ βράδυ. » Ἐσπέρας,

δείλης ὀψίας (εσπέρας), ὀψέ, ὀψέ τῆς ὥρας.
sur le soir, dans la soirée. ||. ἡ νύκτις ἐλθὼν
τὸ ἑσπέρην. » Ηἴκειν ἐσπέρας, qu'il vienne au
soir. ||. δύο φορεῖς μόνον τὴν ἡμέραν, πούρ-
νὸ καὶ ἑσπέρην. » Δις τῆς ἡμέρας μόνον, πρώ-
τῃ καὶ δευτέρῃ. ||. ἔσθλας ἑσπέρην, ὅτι τὴν πολυ-
τείαν. » Ἐσπέρην εἰς τὴν πόλιν ἀφίκετο.
||. ἂν τὸ πούρν ὡς τὸ ἑσπέρην, ἴδε Πούρν.
Βραδυά (ἦ) Βραδεία (ἦ). » Δείλη, ὀψία,
(ο ὀψία, ἑσπέρην, α Λξ.), ἐσπέρην. soirée,
après-soupe.

Βραδυάζω, ῥ. οὐδ. (κυρ. εἰς τὸ γ'. πρό-
σωπον μόνον) ||. βραδίζει. » Ὀψία γί-
νεται. le jour tombe. ||. ἂν οὐ ἐβραδυά-
σεν. » Ὀψίας δὲ γενομένης (Εὐαγγ.). le
jour tombé. ||. ὡς οὐ ἐβραδυάσεν. » Ἐως
βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας (Διογ. Λαέρτ. Β').
||. ἐβραδυάσθηεν συνουλιούντες. » Ἦλιν
ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, α Καλλιό.

Βραδυνός, ἦ, ὄν. » Ἐσπέρην, ἐσπερινός,
ἐσπερος (ποιητ.). du soir, qui se fait le
soir.

Βράζω, ῥ. μετ. » Ἐψω, ἐψώ, ζέννυμι
(ο Διατὶ τὸ ὦν ὑπὸ τῶν ῥήγνυται, οὐχὶ
δὲ καὶ ζεννύμενον; α Λξ. Ἀπρὸδ.). faire
bouillir, cuire. ῥ. ῥ. α. αὐτοπ. » Ζέω,
βράσσομαι. bouillir, bouillonner, ἴδε
Βράσις καὶ Χορλακίζω. ||. βράζει τὸ αἶ-
μα τοῦ (λέγομεν μεταφ. διὰ τοὺς νέους).
» Σφριγῶ, ὀργῶ, ἀκμάζει, (ο Αἰζῆνοι, νεανί-
σχοι, οἱ τὸ αἶματι ζέοντες, α Λέγει ὁ Πλού-
χιος), il est plein de force et de santé.
||. τὸ κρασί βράζει ὅτι τὸ θαλερόν. » Πιτ-
ταίνεταί. le vin travaille (fermente). ||.
βράζει τὸ σπῆλον τοῦ (λέγομεν διὰ τοὺς
πύσχοντας σπῆλον κατὰ ῥῶρον. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς
ἐννοίας μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἱπποκρ. [Προ-
γνωστ.] τὴν λέξιν) » Ζέει. ῥ. (μεταφ.)
βράζει ἀπὸ τὸν θυμὸν μου (ἀπὸ τὸ κακὸν
μου κτλ.). » Σμύχεται. » Κότω σπλάγχνα
θερμαίνονται. brûler, endorer. ||. ἐβράζεν
ἀπὸ πολλῆς διὰ πόλεμον. » Ἐκπαλαί πρὸς
τὴν μάχην σπαργῶν (ἀργῶν). ῥ. συνεχδ.
ἀντὶ τοῦ, ἔχω πλῆθος. Εἰς μερικὰ τῆς ἑλ-
λάδος μέρη τὸ προφερόμενον ὀρθότερον, βρυά-
ζω). » Βρύω, μυρμηκίζω (μεταφ.). grouil-
ler, fourmiller, pulluler, abonder.

Βρακί (ἀπὸ τῆς) » Βράκιον (ὀνομαζομένου τοῦ)
Βράκος (, τὸ ὅποιον οἱ Αἰολεῖς ἐπρόφεραν μὲν
τὸ Γ) Βράκος-ους (τὸ), (Σημ. Οἱ παλαιοὶ
δὲν ἐγνώριζαν τὴν χρῆσιν τοῦ, ἂν καὶ ἀπὸ
τοῦ Οὐλῶν τὸ » Χλαῖνάν τ' ἡδὲ χιτῶνα,
τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει [ἰλ. Β.] α ἡμπο-
ρεῖ τις ἢ ὑποθέσθαι τὸ ἐναντίον ἄλλ' ὅπως
κῆ-αν ἦνε, λέξιν ὅμως ἐπὶ τοῦτ' ὅτι δὲν εἰ-
χαν, καθὼς τὸ παρετήρησεν ὁ Εὐστάθιος.

» Οὐ γὰρ ἔκκετο ἴσως μία λέξις δηλωτικὴ
» τοῦ καλυμματος τῆς αἰδοῦς, ὅπερ Ῥωμαῖοι
» μὲν βράκην φασίν, ἕτεροι δὲ ἀναξυρίδα
» ἔκ τοῦ ἀνασυρεσθαι, α ἰλ. Β. Ὁ Διοδ.
Σικελ. ἀναφέρει τὴν λέξιν Βράκας ὡς Γα-
λατικὴν. » Καὶ ἀναξυρίδας, ὡς ἐκείνοι [ἢ
Γαλάται] βράκας προσαγορεύουσιν. α Ἀρ-
γε καὶ τῆς Σαπφῶς τὸ » Οὐκ ἐπισταμένως
τὰ βράκεια ἔλκεν ἐπὶ τῶν σφυρῶν α δὲν ἀ-
ναλογεῖ μὲν τὸ, ἐδικὸν μας. » Δὲν ἔξυρει
[ἀκόμα] ἢ ἀδῆν τὸ θρακί τῆς. » Σκε-
λέα, περισκέλις καὶ περισκέλιον (κυρ. τὸ
Πανταλόν), ἀναξυρίς (κυρ. τὸ Τσούρι. Σαλ-
θάρι, ἢ μάλλον τὸ Τσαχτσίρι ἢ Τσαζύρι).
chausses, θ. πλ. haut-de-chausse, ca-
leçon, culotte, θ.

Βρακοζώνη (Οἱ παλαιοὶ, μὴ μεταχειρι-
ζόμενοι θρακί, δὲν ἐχρειάζοντο ἐπομένως
καὶ βρακοζώναις, καθὼς οὐτε οἱ Εὐρωπαῖοι
τὴν σημεριν. ἔχον ὅμως, ἐκείνοι μὲν, τοῦ-
λάχιστον εἰς ἄλλην σημασίαν, τὴν λέξιν)
» Ζώνη (δὲν τὸ Ἀδύεν Ζώνη α ἐπὶ νεοῦμα-
φῶν οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι ἔχον τὸ Γαλ.) bre-
telle, θ. (καὶ τὸ) tirante, θ. (Ὁ Προκόπιος
εἰς τὴν αὐστικὴν τοῦ ἱστορ. ἰδοὺ πῶς πε-
ριγράφει τὴν βρακοζώνην: » Καὶ περ τῶν
Θεοδοσίων ἐκκελυμένον τὸν ἱμάντα ὥρων, τὸν
ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας συνδέοντα α).
Βρακοζῶν. » Ὁ τῆς ἀναξυρίδος (τοῦ θρα-
κούς) ποδῶν.

Βρασμιον. » Εἴησις. coction, θ. ῥ. » Ζέ-
σις, βρασμός. bouillonnement.

Βράσις. » Ἀνάξισις, ἀνάθρασις, βρα-
σμός. bouillon, ebullition. ||. παίρων βρά-
σιν α Ἀνάξω, ἀναθράσσω, θράσσομαι, ἀ-
ναθάλλω. ||. βάλε τὸ ἢ ἢ πρὸς μὴν θρά-
σιν. » Ἀνάξισον, ἀνάθρασον (Γαλιν. Δι-
σκορ.). ||. ἂν οὐ πρὸς δύο θράσας, τρά-
βα τῇ φωτιά. » Ὅταν δὲ ἀνάξισις δις, ὁ
πύσασον τὸ πῦρ. quand il aura jeté deux
bouillons, retirez le feu.

Βρασιτῆρς, ἦ, ὄν (κυρ. ὀσπριον), ἴδε Κα-
λόθρατος.

Βραστός (ὁ βρασμένος), ἦ, ὄν. » Ἐψῆτος,
ἔψητος, ζεστός. (Ἀππ. Ἰσπν. 83). bouilli.
||. τὰ ποδάρια τὰ κάμνω βρασά, ἴδε Κά-
μνω. ῥ. (ὁ καυτός καὶ ζεματιστός), ἴδε
Ζηματιστός.

Βραχυόλι. » Ψέλλιον, ἐλικτήρ, στρεπτός
καὶ στρεπτόν, ἀμφιδεύς, χλιδῶν (περὶ ταιν
χειρῶν), βραχυονιστήρ, βραχυόνιον, περιέρι-
χόνιον, ἀμφιδέον, περικάρπιον. bracieli.

Βραχυός, πάθ. (Μιχαήλ ὁ Ψέλλος ἀνα-
φέρει τὴν λέξιν, ὡς συνειθισμένην εἰς τὸν
χυδαῖσμένον τοῦ καιροῦ τόν. » Τὸ δὲ πάθος
(τὴν ἑσπέρην) Βραχυόνα (λέγει) ὁ πολὺς

κατωνόμασε λόγος. » Τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Εὐστάθιος: ὁ δὲ Σουίδας ἔχει· » Ἐφιάλτης, ὁ λεγόμενος παρὰ πολλοῖς Βαδοῦτικῆς. ») » Ἐφιάλτης καὶ Ἐπιάλτης, πνιγμός ἐνύπνιος (Διοσκορ.). cauchemar.

Βραχνιάζω, ῥ. ἀρ. » Βραγγιάω, θράγγχει συνέχομαι (ἀλίσκομαι, περιπέπτωκα). ⚡ enrouer.

Βραχνιασμα. » Βράγχος (ὁ καὶ τὸ), θράγγη (ἡ). enrouement.

Βραχνιασμένος, η, ον. » Βραγχώδης, θραγγιῶν. enroué. || εἰμαι θραχνιασμένος, ἴδε Βραχνιάζω. || φωνὴ θραχνιασμένη. » Φθέγγμα συμφόν. || ὁμιλεῖ θραχνιασμένα. » Φθέγγεται συμφόν.

Βραχνός, ἡ, ὄν. » Βραγχός, συμφός, μογρός.

Βράχος (ἀντί) » Ράχος = Ράκος (κυρ. κρημνὸς πετρώδης, Τουρκ. καγιός, ἐξέχων πρὸς τὴν θάλασσαν). » Σκοπέλος, πέτρα ἀπότομος (ἀπορῶξ, ἀπόκρημνος, λισπας, πρόβολος), σπιλάς, ἀκτὴ, πέτρα, σκόπελος) προβλῆς (πινιτ.). ⚡ euell, rocher, brisant, ἴδε καὶ Ξέρα.

Βρεμένος, η, ον, ἴδε Βρίχω. || βρεμένος μούσκερμα, ἴδε Μούσκερμα.

Βρέξιμον. » Βρέξις (Ξενοφ.), δεισις, τέγξις (ἱπποκρ.). arrosement, mouillure, humectation.

Βρετίν, ἴδε Εὐρετόν.

Βρεχάμενα (τὰ), ναυτ. » Τὰ ὕψαλα (Λουκιαν. Ζ. Τραγ.), τὰ θαλαττεύοντα (Πλούτ.), τὰ καίρια τῆς νεῶς, τὸ στείρωμα, les flancs du navire jusqu'à fleur d'eau, ses œuvres mortes || . τὸ καράβι τρύπησε σ τὰ βρεχάμενα. » Ὑψαλον ἐδεξάτο πληγὴν. il a reçu un coup dans ses œuvres mortes. || . Τὸ καράβι τρύπησεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ βρεχάμενα. » Ἐξαχλον ἐλαβε τὴν πληγὴν (Πολυβ. ΙΣΤ'). »

Βρεχτοκούκκια. » Κύκμοι βεβρεγμένοι (διάβροχοι). (Εἰς τὰ Δσκητ. ἐιβλ. λέγονται ἀπλῶς) Βρεκτὰ (ἐλλ. τοῦ ὕσπρια. » Καὶ ἐξ-νιγχνῶν ἄρτον καὶ βρεκτὰ, ἔβαλεν ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ἄρτον, α ἰωάν. Μοσχ. ἐν Λειμ.). » Vives trempées.

Βρίχω, ῥ. μετ. » Δεῦω, τέγγω, διαίνω. (δλριτ, ἀκρ., ὅθεν ἡ μετοχή) διεῖς (» Διεῖς ὕδατι), ὑγραίνω. mouiller, arroser, humecter. || . ἡ κορδα ὅταν βραχῇ. » Βραχεῖσαν νευρὴ (Ἀνακρ.). ⚡. θρέχει, ῥ. ἀπρ. ἀμ. » Ξεῖ (ὁ θεὸς ὄπλαδθ, τὸ ὅποιον καὶ προστίθεται ἐνίοτε), θρέχει (εἰς τὸ ἐνεργητ. τὸ μεταχειρίζονται μόνον οἱ μεταγενέστεροι καὶ ὁ Θεόφραστος ἄπαξ εἰς τὸ Β. Βιβλ. τῶν φυτ. Αἰτ. οἱ δὲ παλαιοὶ πάντοτε σχεδὸν εἰς

τὸ παθητ. Ὁ Πίνδαρος μόνον εἶπε· » Βρέχε θεῶν θασιλεύς. . . χρυσᾶς νιφάδεσσιν πόλιν»). il pleut (τὸ ἀπαρέμφ. pleuvoir). || . εἰς τὴν Ἀσσυρίαν θρέχει πολλὰ ὀλίγων. » Ἡ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὑδαὶ ὀλίγω. || . τότε μόνον ἐθρέξεν εἰς τὰς Θῥάκας (τῆς Αἰγύπτου). » Τότε μόνον ἔβησαν αἱ Θῥάκαι. || . ἐθρέξε χαλὰζι (ἀντὶ τοῦ τοῦ λεγόμενου ὀρθότερον, ἔθρεξε). » Ἐθρέξε χάλαζαν (πῦρ, θεῶν, μάννα), (Γραφ.).

Βρίζα (ὀρθ.). Βρύζα, γένν. ἴδε Σήκαλη.

Βρίζω, ῥ. μετ. ἴδε Ὑθρίζω.

Βρίσιαι. » Λοιδόρια, ελασφημία, ἐλασφημον (ῥήμα), λοιδόρημα, ὕβρις. injure, ⚡. investive, ⚡. affroni. || . ἀφ' οὗ εἶπε πολλαῖς ὕβρισιαῖς ἐναντίον τῆς Ρώμης καὶ τῆς Γερουσίας. » Βλάσφημα πολλά εἰπόν εἰς τὴν Ρώμην καὶ Σύγχλητον (Ἡρωδ.). || . τὴν λέξιν πτωχός τὴν στοχάζονται ὕβρισιαν. » Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται (Πλ. ὑτ.).

Βρίσιμον. » Τὸ ελασφημεῖν (λοιδορεῖσθαι, κακηγορεῖν, κακῶς λέγειν) τινα, κακηγορία. l'action d'injurier etc.

Βρίσκω, ῥ. μετ. ἴδε Εὐρίσκω.

Βροντή. » Βροντή. tonnerre.

Βρόντημα | . » Κρότος, κτύπος, πάτα-

Βρόντος (ἡχος, ψέφος. bruit, fracas.

Βρόντω, ῥ. μετ. » Φορέω, παταγέω, κτυπέω, θορυβέω. bruire, faire du bruit.

⚡. ἀμ. ἀπρ. » Βροντάω. tonner. || . ἐθρόντησε δυνατά. » Μέγα δ' ἔκτυπε μνηστία Ζεὺς (ποιντ.).

Βροῦδα, φ. (κατὰ τοὺς Γλωσσόγραφ. κάθε ἀγριολάχανον. Κινῶς δὲ ἡ) » Λάψην (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα) καὶ Ἀμφύνη chou sauvage, herbe aux mamelles, ⚡.

Βρουκόλακκας, ἴδε Βρουκόλακκας.

Βρούκος (ἐκ τοῦ Βρούκω, τὸ Δάκνω, τρώγω, ε θείρω· εἶδος ἐντόμου πρασίνου ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀκρίδων, ἡ μᾶλλον ἀκρίδα νεογέννητος ἢ ἡ κάμπια τῆς). » Βρούκος (-κος), ἀττέλαθος (αὐτὸς ὑποβήτω ὅτι εἶνε ὁ Κατάλακος ἢ Κουτάλακος τοῦ Σουαυέρ, διὰ τὸν ὅποιον ἀπόρρησε ὁ αἰδιδας Κρατῆς, Ἀν. Τέμ. Δ'. α), μάντις (ἢ ἀρουραία), αἰζαξ. (τὸ ἀκόλουθον χωρίον τοῦ προφ. Ναοῦμ ἐξηγεῖ καλὰ τὴν μεταξὺ Βρούκου, Ἀττέλαθου καὶ Ἀκρίδος διαφοράν. » Βρούκος ὄρμησε » καὶ ἐξεπετάσθη· ἐξήλατο ὡς ἀττέλαθος ὁ σύμμικτός σου, ὡς ἀκρίς ἐπιβεβήκυια ἐπὶ » φραγμὴν ἡμέρα πάγου· ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, » καὶ ἀφῆλατο, καὶ οὐκ ἔγνω τὸν τόπον » αὐτῆς, α Κεφ. Γ'). espèce de chenille ou de sauterelle.

Βροῦλλον ἢ Βροῦλον, ἴδε Βροῦλον.

Βρωινία (προφ. κοιν. Ἀθροινία, και κατὰ παραφθοράν Ὀδράα.), φ. » Βρωινία, βρωινίας και βρωινίς, ἄμπελος λευκή, (και διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ) φίλωθρον. *brיונה*, θ. *coulouvree*, θ. *vigne blanche*, θ. (εἶδος αὐτῆς εἶνε και τὸ) *houbblon*, ἴδε και παρὸν. Κλεμαξίδα και Σμιλάχι.

Βροχερός, ἡ, ὄν. » Ἰετώδης, Ἰέτιος, ὕπομβρος, ἐπομβρος. φ. *pluvieux*.

Βροχή. » Ἰετός (κυρ. ἡ ῥαγδαία) ὄμβρος (κυρ. ἡ διαρκής· ὅθεν και ὁ Ξενοφ. Κυνηγ. ἔχει: » Ὀμβροί και ὕετοί), ὕδωρ (, καθὼς και ἡμεῖς λέγομεν· » Ἐκαμε πολὺ νερὸ), βροχή (μεταφ.). *pluie*, θ. || βροχή δύνατη και ἐξερπητική. » Ὀμβρος (ο Ἰετός) λαῦρος (ῥαγδαίος). *averse*.

Βρόχινον (νερὸν κυρ.). » Ἰέτιον, ὄμβριον, οὐράνιον, τὸ ἐκ Διὸς ὕδωρ. (cau) *pluviale*.

|| (ἡ γουρμαδιὰ) θέλει καλλήτερον τρεχάμενον νερὸν παρὰ βρόχινον. » Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς (ο Θεοφρ. Φυτ. Β') «.

Βρυά, γένν., ἴδε Σγκαλή.

Βρυολακκας και Βουρκολακκας. » Σκιά, εἶδωλα καμόντων (ὄμηρ.). » Ψυχῆς σκισιδές φάντασμα (Πλάτ., ἴδε τὸ ἐπομ.). *vampire*, *revenant*, *lignes*, πλ.

Βρυολακκίαζω, φ. ἄμ. (Στμ. Ἀπὸ ἄλλαν ἀνάλογον δεισιδαίμονιαν οἱ παλαιοὶ ἐκρονοῦσαν ὅτι ὕσαι ψυχῇ δὲν περάσεν τὴν λίμνην τοῦ ἁδου Ἀχερουσίαν, και τοιαῦται ἦσαν αἱ τῶν πνιγμένων ιδιαιτέρως και τῶν ἀτάφων ἐν γένει, ἐπλανῶντο περὶ τὴν γῆν. Εἰς τοῦ Λευκιανοῦ τὴν ἐπιγραφόμενον Φιλοφειδῇ διάλογον ἀναφέρεται παρομοία μὲ τὴν πρὸ χρόνων ἐπικρατοῦσαν περὶ ἐρυκολακκων ἰδεάν. Ὁ δὲ Πλάτων, εἰς τὸν ἐπιγραφόμενον διάλογον Φαίδωα, εἰσάγει τὸν Σωκράτη λέγοντα: » Τὸ δὲ θαρὺ και γεωδές και βρατὸν τοῦτο ἔχουσα ἡ τοιούτη ψυχῇ, θαρύνεται τε και ἱλκεται πόλιν εἰς τὸν βρατὸν τόπον, ὅσπερ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε και τοὺς τάφους κυλινδρῶνται· περὶ ἃ δὲ και ὤφθη ἅττα ψυχῶν δημοσιῶν φαντάσματα. » Ἀφ' οὗ ἐλευθερώθημεν ἀπὸ τὴν ἰδεάν, χάρις εἰς τὴν φιλοσοφίαν, δὲν χρειάζομεθα πλέον οὔτε τὴν λέξιν εἰς τὴν κυρίαν τῆς σημασίας· ἐπειδὴ ὅμως τὴν μεταχειρίζομεθα και μεταφορικώτερον, και ἀστειζόμενοι λέγομεν διὰ τοῦς ἔχοντας αὐπνίαν· » Βρυολακκικασες, και δὲν κοιμάσαι; » τὴν ἐσημείωσα ἵνα χρησιμεύῃ και εἰς τοὺς κοιμηκοῦς μας).

Βρύσις (ὁ Τουρκ. τσεσμές). » Κρήνη, κρουνοῦς. *fontaine*. θ. §. (ἡ πηγὴ, ἡ ἄλλ. Μάνγα τῶ νερῷ), ἴδε Κουσιναί.

Βρώμα (ἐκ τοῦ) » Βρώμας (, λέξεις τοῦ παρχημίσαντος Ἑλληνισμοῦ, τὴν ὁποίαν Κύριλλος ὁ Ἱεροσολ. τάττει μετὰ τοῦ) » Δυσωδία, δυσωμία, ὁσμὴ, κακωμία. *puanteur*, θ. *mauvaise* (infecte) *odeur*, θ. ||. ἡ βρώμα τῆς ἀμασχάλης, τῶν τροχῶν και ἄλλων ζώων. » Γράστος, κινάδης. *gousset*, ἴδε και Περστιάχ.

§. (ἀπαστρίξ, τὸ Τουρκ. μουντάρ τῆς ἀπαστρίας, μικρὴ, βυπηρὴ και ἴσ. *malpropre*, *saleprie*, *cochenille*. §. (συνεκδ. τὸ βρωμισμένον ἢ λερωμένον μέρος), ἴδε Λέρεα. ||. ἡ βρώμα τοῦ καλλισῷ (τῶν προβάτων κτλ.), ἴδε Λέρεα. ||. ἡ βρώμα τῶν αὐτιῶν. » Κυφέλις, κυφέλη, κυφέλιον. *cire*, *cérameu*, *suint des oreilles*. §. (μεταφ. ἄνθρωπος σιχαμερὸς, τιποτένιος, ἐπικίνδυνος κτλ.). » Κάθαυμα, ὀδύγημα, κατάρτυστος, ἐξάχιστος, ἀποτρόπαιος, λοιμὸς, ἀλιτῆρις, οἰωνιστέος. *secleral*, *franc coquin*, *abominable*, *méprisable*, ἴδε και Ἀχρεῖος.

Βρωμερός, ἡ, ὄν. » Δυσώδης, κάκωσμος, βρωμώδης και βρωμώδης. *puant*, *infecte*, *fétide*. §. (ὁ ἀπαστρος, Τουρκ. μουντάρης). » Βυπαρός. *salepe*.

Βρώμη (ἡ) (τὸ Τουρκ. Γιουλάρη), γένν. Βρώμη (τὸ) » Σιρώνιον, αἰγίλωψ (ὁ ἡμερος), ὁρόμος (ἄντι) βρώμος (» Σπέρμα λεπτὴ κριθὴ ὅμοιον, τὸ κοινὸς δηλαδὴ λεγόμενον Βρώμιον, » Εὐσταθ. Ἰλ. Θ. 41), σιτοσπेलος (Δισκορ.), *avoine*, θ.

Βρωμίζω, φ. μετ. » Διαφθεῖρω, δυσωδίας ἐμπίπλημι. *infecter*, *empuantir*. §. φ. αὐτοπ. » Διαφθεῖρωμαι, δυσωδίας ἐμπίπλημαι, μυδάω. *se gâter*. ||. βρωμίσω τὸ νερον. » Διέσθωρε τὸ ὕδωρ και δυσώδες ἀποπνεῖ. §. ἴδε Λερώνα.

Βρώμιος (ὁ δυσώδης), α, ὄν, ἴδε Βρωμερός και Βρωμισμένος. §. (συνεκδχ. ἐκ τοῦ προσηγουμένου ἢ και ἐπακολουθοῦντος, ὁ ἀκάθαρτος), ἴδε Λερωμένος.

Βρώμισμα. » Διαφθορά. *infection*. §. ἴδε Λέρεα.

Βρωμισμένος, ἡ, ὄν. » Ὀδωδός, μυδῶν, μυδαλέος. *pourri*, *fétide*, *infecte*. §. ἴδε Λερωμένος.

Βρωμοῦσα και Βρωμοδοτανον και Βρωμοχόρτι, φ. (διαφόρων εἰδῶν φυτὰ θρωμοῦν ἐκ φύτεως ὅθεν τὸ ὄνομα) » Ὀζαίνα (ἡμπορεῖ ἵνα ἐκληφθῇ ὡς γενικόν). » Γαλεοδόλον, γαλίσκος. *ortie puante*. » Ανάγυρις, ἀνάγυρος και ὀνόγυρος. *salope*, *anagiris*, *anagyris*. » Στρώχως (» τὸν λέγουσι τινες βρωμοδότανον, ὅπου ποιεῖ ὡσάν σταφύλια μικρὰ μυρουδτικά, » Ἱατροσοφ.). » Γάρσμον (διότι τὸ ἐντε βρωμῷ σάν ψάρι σάπιον).

arroche puante ou vulvaire, ἴδε καὶ Αρ-
πουντιά. §. (εἶδος μαμμουδιού βορμερού,
ὃ, που τρώγει τὰ βιβλία καὶ τὰ φορέματα,
καὶ ἐν ἄλλο εἶδος, που τρώγει τὰς ἱμαί-
ας). » Σίληρ καὶ Τίληρ (βδέουσα), σπον-
δύλη καὶ σπονδύλη. mite, θ. tigne, θ.

Βρωμῶ. ρ. μετ. » ὄζω, ὁρωμέω καὶ ὁρω-
μέω (λέξι τοῦ παρακωλύσαντος Ἑλληνισμοῦ·
διότι τοῦ Αριστοτέλους τὸ » Βρωμάται [ὁ
ἐλαφος] ὡς περ οἱ τράγοι [Ζ. Ἱστορ. ζ']. »
μερικά τῶ ἐκλαμβάνουν διὰ τὴν φωνὴν μάλ-
λον τοῦ ζῶου), ἔζω, προσζῶ (» Προσώζε-
σαν καὶ ἐσάπασαν εἰ μώλοπές μου α'). sen-
tir, puer. || . βρωμᾷ τὸ στόμα· του. » ὄζει
κακὸν τοῦ στόματος. il a la bouche mau-
vaise, son haleine sent.

Βύδρα (ισ. εἶνε τὸ ἰδιον μετὶ τὸ Παταμό-
σκυλον, ἴδε τὴν λέξιν), ζ. » Ενυδρίς, loutre,
θ. bièvre.

Βύζαγμα (ἄρθ.) Βύζαμα. » Γαλουχία, θη-
λασμός, τιθνησία, τιθθεία (Δημοσθ.), τὸ
γαλουχεῖν (θηλάζειν, γαλακτοτοφεῖν, τιθνη-
νέσθαι). allaitement, l'action d'allaiter.

§. ἴδε Πιπίλισμα.

Βυζαίνω, ρ. μετ. ἴδε Βυζάνω.

Βυζανιάρικον (παιδί). » Θηλάζον, ὑπο-
μάζιον, ὑπομάστιον, ὑποτίθιον (Ἀριστοτ.).
γαλαθνήν (κυρ. ζῶον). enfant à la mamelle.
|| . ἀρνάκι (κτλ.). βυζανιάρικον. » Ἀ-
ρνὸς γαλαθνήος. de lait.

Βυζάνω (» Ἰὴν μοσχάριον βυζάξῃ ἔνον, α
Νομοκαν.), ρ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Μυζᾶω. (ὡς
ἀπὸ τῆς μητρὸς μὲν) » Γαλουχέω, γαλακτο-
τοφεύω, τιθνήσκω, τιθεύω (Δημοσθ.), θη-
λάζω. allaiter, donner le sein, donner à
téter. §. » (ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ παιδιοῦ) Γαλα-
κτοτροφεύω, γαλουχεύω, θηλάζω. té-
ter. §. ἴδε Πιπίλιζω.

Βυζάστρα (ἢ ἄλλ. Παράμυα). » Θηλά-
ζουσα, Θηλάστρια, τιθνήος, τίθησ, τιθνήη,
τίθηθ (» Τίθηθ ἢ μάμη, Τίθηθ ἢ βυζά-
στρια, α Ἠρωδ.), τιθθίς. nourrice, θ. mè-
re-nourrice, θ.

Βυζί. » Μαστὸς τιθθὸς καὶ τιθθίον (ἰδίως
τῆς γυναικὸς), τέτον· μαζὸς (καὶ τοῦ ἀν-
δρὸς καὶ τῆς γυναικὸς), mamelle, θ. εὐ-
θαράτος (κυρ. τὸν ζῶον). tette (κυρ. ἢ ῥώ-
γα), θ. pis (κυρ. τῆς ἀγέλαδας), tétine
(τῆς γουρούνας). || . παιδί εἰς τὸ βυζί (εἶνε
ἀκόμη ὅτ' τὸ βυζί) ἴδε Βυζανιάρικον. || . πιζ-
νω τὰ βυζιά. » Τιθβολαθεῖω, θλιμάζω. pal-
per les tétons. || . ἔχει μεγάλα βυζιά. » Ἰ-
περμαζᾷ (Συνέσ., ὁ ὅποιος ὅμως ἐπιφέρει)
καὶ ἀσυμμέτρως ἔχει τῶν σέρνων. » elle a
trop de gorge. || . ἡ πάχη γὰρ δόσθη
τῷ παιδί βυζί, ἡ γὰρ κλάνη. » Ἀπέναι

καὶ δύναι τῷ παιδί τὸν τιθθὸν ἵνα παύ-
σηται κλαῖον (Λυσ.). α §. (συνεκδχ. τὰ τῶν
Ζωχάδων). » Ἰζίς, κίρσις. varice, varis-
que καὶ marisque, θ. tumeur hémorroï-
dale, θ. §. βυζί τῆς θάλασσης, (εἶδος ζῶου
παρὰ δόξου). » Πλεῖμων ἢ Πνεῦμων (θαλάσ-
σιος), (καὶ μονολεῖτ.) ἀλιπλεῦμων. ortie
marine, θ.

Βύθος (τὸ), (σύμπτωμα θερμῆς τῶν ἁρ-
ξώσεων). » Κάρσις (ὁ), κάρσις, κῶμα, τύ-
φος (ὁ), καταφορά, λήθαργος, ληθαργία.
assoupissement.

Βυσινύς, εἰδ. ὅ, (χρῶμα τὸ Τουρκ. φέσ
-ἔργκι, ἢ γκισυβέζι). » Βύσινος (Ἰσούγ. καὶ
Σουῖδ.), εὐσαινοδαγής, πορφύρεος. cramoisi.
rouge pourpré, ἴδε καὶ Μόρικος.

Βυσινύχ, δ. » Ὀξύκερατος (ὁ καὶ ἡ). ce-
risier aigre.

Βύσινον, ἴπαρ. » Ὀξύκερασον (τὸ). ce-
rise aigre, θ.

Βουμάζον. Ἀμύζα, ζεύγος (τὸ). cha-
relle, θ. chariot.

Βῶδι (ἀπὸ τοῦ) Βῶδιον (Ἰσούγ. καὶ τοῦ-
το ἀπὸ τοῦ Βοῖδιον (καθὼς καὶ τὸ προφέ-
ρουν ἀκόμην εἰς τὰ περισσότερα τῆς Ἑλλά-
δος μέρη). ζ. » Βούς (ὁ), ταῦρος (τὸ ἀμει-
νύχιστον). boeuf, taureau, (νικ.) robin.

Βῶδινος, ἢ, ὃν καὶ-

Βῶδισις, α, ὃν (κυρ. κρέας, γάλα,
κτλ.). » Βέσιος. de bœuf.

Βωδοκέφαλος. » Βούκρανον, βουκράνιον,
βουκεφάλιον. tête de boeuf.

Βωδόμυγα, ἐντ. » Οἶστρος. mouche a-
sile. (συγχέεται μετ' τὸ μύωψ (Ἀλλ' αὐτὸ
καλλήτερον ἵνα προσδιορισθῇ διὰ τὴν Ἀλε-
γρυμυγαν). taon.

Βωλοκοπί, ἐργ. (γεωργ.). » Βωλοκόπος
(σφύρα). herse, θ.

Βωτρίδα (ἴσως κατ' ἀναγκασματισμὸν ἐκ
τοῦ Βρωτίτις-ιδος, ὡς Τριχιδεῖς, κατὰ τὸν
Ἀριστοφάνην [Ἀχαρν. 1111]. Ενδέχεται δὲ
καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: » Ὅπου οὔτε σῆς
οὔτε θρωπὸς ἀρνήσει, » ἵνα ἦτον Βρωτίς),
ἴδε Σαράκι.

Βωτρίδοραγωμένος, η, ὃν, ἴδε Σαρακο-
φαγωμένος.

Βῶχα (ἢ ἀχρεία μυρωδιὰ κυρ. πράγμα-
τος κλεισμένου). » Ἀποφορά (Πολυδ.). ex-
halaison, θ. forte odeur, odeur d'enfer-
mé. || . ἔχει μετὰ βῶχα· σάν μούχλας. » Εὐ-
ρωπῶσαν ἔχει τὴν ἀποφορὰν (Διοσκορ.). α.

Γ.

Γ, γ, τὸ τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ αλφαβήτου. §. Ἀναλογεῖ μετὰ τὸ Διολιζὺν δίγαμμα: » Ἄωρος-ἄγυρος, λᾶρος-γλᾶρος, λείω-γλείφω, μυῖα-μυῖγα, νύω-γνέφω, νήω-γνέθω, πταίω-φταίγω, κτλ. §. Ἐκθλίβεται: » Βρεγμένος-βρεμένος, κέγχρος-κεχρεῖ, πᾶγμα-πᾶμα, συγχωρῶ-συχωρῶ (-ρῶ), κτλ. §. Ἐπεντίθεται: » Ἀκίδα-ἀγκίδα, κινάρα-ἀγκινάρα, κτλ. §. Τρέπεται: » Γογγύζω-βογγάζω, τραχηδῶ-τραβουδῶ, πάγουρος-κάδουρας, γλπηχων-βλησκούνη, κτλ. ||. Εἰς Κ: » Γάγγραινα-καγκραῖνα, ὀρτύγιον-ὀρτύκη κτλ. ||. Εἰς Λ: » Γομφάριον-λουφάρι, κτλ. ||. Εἰς Μ: » Γόγγρος-μουγγρί. ||. εἰς Χ: » Παιγνίδιον-παιγνίδι, κτλ.

Γαθάβα (ἢ ἄλλ. Ξυλοπινάκα καὶ Καυκί. Ὁ Ησύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὡς τοῦ τότε χυδαίου, φαίνεται δὲ ὅτι ἔχει τὴν παραγωγὴν τῆς ἐκ τοῦ Ἀθαξ), ἀγγ. » Κόθων, κύθος, cueille, ο. gamelle (κυρ. τῶν καρετῶν), θ. §. godet, **gobelet**.

Γαθαβίζω (συχνοπίνω, τσοῦζω, μεθυσκῶ), ρ. ἀμ. » Κωθωνίζω (-ομαι), κυθίζω, εἰσποτέω. chopiner, gobeloter, godailler. boire des grandes rasades.

Γαθαβισμα. » Κωθωνισμός, κώθων (Πλούτ. Αντ.), κυθισμός, εἰσποσία. l'action de gobeloter etc.

Γαθούζω, ρ. μετ. καὶ ἀμ. (εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη προφέρεται Βαθούζω ἐκ τοῦ) » Βαύζω (κυριολεκτούμενον ἕως τὴν φωνὴν τῶν μικρῶν σκυλιῶν. » Κύνες γὰρ βαύζουσιν, ὃν ἀνὴρ γινώσκωσι, καθ' Ἡράκλειτον, « Πλούτ. » Βαῦ θαῦ καὶ κύνης φωνὴν ἴεις, « Ἀνώνυμ. » Ἰλακτέω (, τὸ ποῖον οἱ Κρητες, κατὰ τὸν Ησύχ., ἐπρόφεραν, καὶ ἴσω ἀκόμη προφέρουν) ἀλυκτέω (, ὅθεν τὸ Ἀλυκτιῶ, Κρητισμός διαχωρητικῆς σημασίας, ὅχι ὅμως πολλὰ μετακρυμμένος ἀπὸ τοῦ Ομήρου τὸ » Κραδίη δὲ οἱ ἐνδον ὑλάκτει, « ἰδε Ἀχχαράκω), aboyer. glapir (κυρ. διὰ τὰ σκυλάκια).

Γάθουσμα. » Ἰλακκ. aboyement, glapissement (κυρ. τῶν μικρῶν σκυλιῶν).

Γάδαρος, ζ. ἰδε Γαῖδαρος καὶ §. Γαῖδουρόψαν.

Γαϊτάνι. » Σχηκόν (πλέγμα), πλεκτάνη. (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Γαληνοῦ ὠνομάζετο) Γαῖτανόν (ὀρθ.) Γαϊτανόν (ἀπὸ Γαῖτα, Cania, πολυεὶς Ἰταλικῆς, ἐν εἶδος πλεκτοῦ, ὅπως διότι ἐκεῖ κατασκευάζοντο τὰ λεπτό-

τερα, Γαλην. Θεραπ. Μαθημ. Γ'). cordon, cordonnet. §. (συνεκδχ. τὸ δεσμεῖον τοῦ φορέματος). » Στολὴς (ἰδε τὸ παραδείγμα ἐν λέξει Σούφρα). lacet.

Γαΐα, δ. (ἐκ τοῦ) » Κασσία (δένδρον τοῦ αὐτοῦ γένους, ἢ τοῦ) Ἀκακία (, τὴν ὑποτιμῶν Διοσκωρίδης περιγράφει εἰς τὸ Ἀ. Ἐμβλ., ὁ δὲ Θεόφραστος ὀνομάζει ἀπλῶς) Ἀκανθάν. cassie, θ. acacia (des jardiniers), ombrelle (ἰδιαίτ. τὸ ἄνθος τῆς, ὀνομαζόμενον εἰς μερικά τῆς Ἑλλάδος μέρη Μοσχολούλουν).

Γαῖδαρος (μερικοὶ, καὶ πρῶτος ὁ Ἐτυμολόγος, τὸν ἔγραψαν Γαῖδαρον, καὶ τὸν ἐτυμολόγησαν ἀπὸ τοῦ, αἰεὶ δέρεσθαι!!), ζ. » ὄνος, κανθων καὶ κανθῆλιος (κυρ. ὁ μεγαλύτερος). ἀνε. bandet. ||. ὅς τῃ' φωνῇ καὶ ὁ γαῖδαρος (παρ. ἀναλ. μετὰ τῶν ἀρχ. τῶν) » Εἰ καὶ λύκος ἐμνησθῆς (, τὸ ποῖον ἐμνησθῶν ὁ Σουῖδας λέγει: » Τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν, ὃν ἀν' μνηστῆρις, καὶ εὐθὺς παραγινόμενον. α). quand on parle du loup, on en voit la queue. ||. τὸν φταίει ὁ γαῖδαρος, καὶ δέρνει τὸ σαυάρι (παρ.), ἰδε Σαυάρι.

Γαῖδουρακίαν, φ. (εἶνε ἄπειρα εἶδη). » Σκόλυμος (σώζεται ἡ λέξις), ὄνωνις, ὀνοπόρον, ὀνικανθα. chardon, chardon aux ânes, pédane. § » Πρύγγιον. panicaut, chardon roland ou à cent têtes, ἰδε καὶ Ἀγριαγκινάρα καὶ Ζογὸς καὶ Κνήκος καὶ Νεροκοράτης καὶ (εἰς τὸ περὶ αὐτῶν) Κουτλουτζές, (ὑπαγόμενα ὅλα εἰς τὸ αὐτὸ γένος).

Γαῖδουράκι. » Ὀνάριον. ânon. **Γαῖδουράκης**, ἰδε Γαῖδουροδοσκός. **Γαῖδουρινός**, ἡ, ὄν. » Ὀνειός. d'âne. **Γαῖδουρόδης**, πάθ. ἰδε Κοικιήτης. **Γαῖδουροδοσκός**. » Ὀνηλάτης, ὀνοφορέος (Ἡρόδ.). ânier.

Γαῖδουροκαθισμένος, ἡ, ὄν. » Ὀνοβάτης (κυρ. γυνή, Πλούτ. προσβλ. Ἑλλ. καὶ Ησύχ.). (femme) promenée sur un âne.

Γαῖδουροπόδι |, θαλ. » *Ἀγρίοστρενον. **Γαῖδουροπόδον** | σφόνδυλος. huitre sauvage ou rouge, sprondyle.

Γαῖδουρόψαν, φ. » Φλομὴς (ἡ καλυμμένη Λυχνίτις, ὑπὸ δὲ τινῶν θευαλλίς. . . εἰς ἑλλήνικα χρησίμη, α. Διοσκωρ. Δ'). bouillon fructifère, ἰδε καὶ Φλόμος.

Γαῖδουρόψαν (ὁ ἴσπαν. μπακαλάς ἢ μπακαλάς, bacallan ἢ cabellau), ψ. » Ὀνός (διαφ. τοῦ) Ὀνίσκος, γάδος (ἀπ' ἐδῶ φαίνεται ὅτι, κατὰ παράδοξον τῷ ὄντι μετωνομίας ἐναλλαγήν, ἐσχηματίσθη ἡ λέξις Γάδαρος), καὶ λαρίας καὶ γαλλαρίας, merlue, θ. merlu, merluiche θ. merlan.

Γαϊδουρόψωρα, πῖθ, ἴδε Αἰγριοψώρα.

Γαῖνω, ῥ. οὐα. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Ὑ-
γαῖνω, ἴδε Γαῖνω.

Γάλα (τὸ). » Γάλα-ακτος (τὸ), γλάγες
(ποιητ.). λαίλ. || εἶνε σ' τὸ γάλα (τὸ παι-
δι) ἀκόμη, ἴδε Εἶμαι καὶ Βούζι. || τοῦ που-
λιού τὸ γάλα (πρὸς ἀρχαιοτάτην). » Ὁρνίθων
γάλα (Ὁ Ἀθηναῖος λέγει ὅτι ὠνομάζαν οὕτω
τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγυῖ). §. γάλα (ὀνομά-
ζεται ἀκόμη, διὰ τὴν ὁμοιότητα, καθὼς ὠ-
νομάζετο καὶ τὸ πάλαι, ὅ) » Ὅπως (διαφόρων
φυτῶν, καθὼς τῆς συκηᾶς, τοῦ ζοχοῦ κτλ.).
laït.

Γαλαΐτιος (ὁ Τουρκ. Μαθῆς καὶ κυρ. ὁ
Σούτ-μαθῆς), α, ον. (κυρ. ὁ) Γαλακτοχόρος
(-ους) ἢ Γλαυκός. » Κυάνειος (-ειος-οὐς) (κυρ.
ὁ Τουρ. Λατζιθερόης). » Υἰακίνθινος, ὁακιν-
θινοθαφῆς, καλαΐτιος καὶ καλλαΐτιος. bleu,
azuré, ἴδε καὶ Γηεράνειος.

Γαλανομάτης, α, ικον. » Γλαυκός
Γαλανός, ἡ, ὄν (Ἀριστοτ.),
γλαυκωπός, γλαυκώπης (ὁ), γλαυκώπις (ἡ),
γλαυκόρματος. qui a les yeux bleus.

Γαλατερός, ἡ, ὄν. » Γάλακτος πεποιη-
μένος (ἐσκευασμένος), γαλακτικός. fait a-
vec du lait. §. γυναικίκα γαλατερῆ (ἡ ἑ-
χουσα πολὺ γάλα). » Γαλακτοῦσα (Πλούτ.
Συμψ. β'). qui a beaucoup de lait, lai-
teuse.

Γαλατόπηττα (τὸ θαρβ. Γαλατομπούρε-
κον). » Ἀμης-ητος (ὁ), ὑπιτυρίς. gâteaux
faits avec du lait.

Γαλατσίδα, φ. (ἐκ τοῦ) » Γαλακτίς. (Τὸ
ὄνομα, ἐκλαμβανόμενον ὡς γενικὸν δι' ὅσα
φυτὰ ὄχάζουν γάλα, περιέχει πολλά εἶδη·
ιδίως ὅμως εἶνε Α', ἢ) » Ἀναγαλλίς. mou-
ron; (Β', ὁ) » Τιθύμαλος καὶ τιθύμαλλος, τοῦ
ὁποίου ὁ Διοσκ. περιγράφει ἑπτὰ εἶδη),
tiethymale (ἡ, εἶδος τοῦ ὁποίου εἶνε καὶ τὸ
euphorbe (ἴδε καὶ Φλόμος). (καὶ Γ', τὸ)
» Γάλιον, γάλιον, γαλέριον καὶ γαλάτινον
(, μέ τὸ ὅποιον, καθὼς καὶ με διαφορά ἄλ-
λα φυτὰ, ἐν οἷς καὶ ὁ Κνήκος, πῆζουν τὸ
γάλα). caille-lait, gallium.

Γαλιὰ(-νά), ψ. » Γαλεός, γαλέη(-αία).
γαλή (ἡ θαλασσία), αἰλουργός (ὁ θαλάσσιος),
πετρόμυζον. lamproie, θ.

Γαλειουρίζω (πρὸς. ιων. Γκαλειουρίζω,
εἶμαι κοντόφωτος, δὲν καλυθιλέτω, καὶ ἐ-
πομένως μισοκλεῖω τὰ ἡματίαι μου, ὅταν
θέλω νὰ ἰδῶ μακρότερα. ἴσως ἐσχηματίσθη
ἀπὸ τοῦ Γαλή καὶ ἔρῳ, καθότι καὶ τῆς
γάτας τὰ ῥεματοκορμικαίνουσι εἰς τὸ φῶς.
Ἀναλογίως λέξεις εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι τὸ)
» Μυωπάζω καὶ Μυωπιάζω, (τὸ) γλοιάζω, (τὸ)
ἐπιπλάζω, (τὸ) κατὶλλώπιω (» Εὐ κατὶλ-

λάφας, ἄβρει, « Αἰσχύλ.), (καὶ μάλιστα τὸ)
κικυμώτω (, σημαῖνον κατὰ λέξιν: βλέπω
σάν τὴν κοικυκοῦσθαιαν), avoir la vue bas-
se (mauvaise), et par conséquence fer-
mer les yeux à demi en regardant.

Γαλέρα], (εἶδος καρχιδίου). » Γαλέα,
Γαλειώνη γαλαΐα καὶ γαλιὰ (μεταγ.).
λιθουρίς, κέλεις, μυοπάρων. galère, θ. ga-
lion.

Γαλήνη. » Γαλήνη. calme, ἴδε καὶ Βι-
διά.

Γαληνίζω, ῥ. ἄμ. » Γαληνιάω, γαληνί-
ζομαι. devenir calme.

Γαληνίσμα. » Γαληνισμός, τὸ γαληνιᾶν.
l'action de rendre (devenir) calme.

Γαλιὰ, ψ. ἴδε Γαλιέα.

Γαλιάγρα (ὁ Τουρ. μέγγερες), ἴδε Μάγ-
γανος.

Γαλιόνι (εἶδος πλοίου. » Καὶ ἕτερα με-
σοκάτερα, ἃ ὀνομάζουσι γαλιώνια, » Συ-
ρόπι.), ἴδε Γαλιέα.

Γάμος (ἡ ἄλλ. Χαρά). » Γάμος (συνθε-
στερον εἰς τὸ πληθ.). nocce, θ. ἴδε καὶ Χα-
ρά. || » πάρ' τον σ' τὸ γάμο' σου, νὰ σε
πῇ: » καὶ τοῦ χρόνου (παροιμ. διὰ τὰ παρὰ-
καιρα καὶ παράλογα. Ὁ Θεοφρ. εἰς τοὺς χα-
ρακτιρᾶς τοῦ ἐξέφρασε τὸ γελοῖον τοῦ πράγ-
ματος με τὴν ἀκολουθοῦν ῥῆσιν:) » Καὶ εἰς
γάμον κληθεῖς, τὸν γυναικεῖον γένους κα-
τηγορεῖν. « (Περисσοτέραν ὅμως ἀναλογίαν
με τὸ πνεῦμα τῆς παροιμίας ἡμᾶς ἔχει ἡ
ἄλλη του φράσις) » Καὶ εἰπόντος τινός: Ὁ
δεῖνα τίθησκεν, εἰπέιν: Ἀγαθὴ τύχη! || .
ἀπ' τὸ γάμον ἐρχομαι, μὰ τὴν παῖνά μου
(παροιμ. ἀναλογ. με τῶν ἀρχ. τό:) » Δελ-
φοῖσι θυσαῖ, αὐτὸς ὀφώνει κρέας. « (εἰς τὸ
Γαλλ. ἀναλογεῖ με τὴν ἐπομένην φρσ. τοῦ
Μολιέρου:) et s'il vient à roter, il lui dit:
Dieu vous aide!

Γαμπριάτικος, ἡ, ον. » Νυμφικός, γάμ-
θριος(-ιος). nuptial.

Γαμπρός (ὁ ἄνδρας τῆς θυγατρὸς ἢ τῆς
ἀδελφῆς, σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ πενθερικὰ
καὶ γυναικαδελφία του). » Γαμβρός, κη-
δεστής. gendre. §. (ὁ νυμφευόμενος).
» Νυμφίος. époux, marié.

Γανάδα (κυρ. ἡ πράσινη σκουριά τῶν ἀ-
γανώτων χαλκοματῶν, ἡ ὅπρια διὰ τοῦτο
καὶ Ἀγανάδα ὀρθότερον ἔπρεπε νὰ λέγεται),
ἴδε Ιάρι. §. (συνεκδχ. δὲ καὶ ἡ πικρὴ γλί-
τχα τοῦ σωματος) » Τὸ γλίσχρον (γλισχρῶ-
δες) τοῦ στόματος, ἡ περὶ τὸ στόμα (τὴν
γλῶτταν) γλίσχρότης. (ὅτι ἡ λέξις) » Γάνος
(σημαίνει καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν πρὸς τοῖς
ἄλλοις καὶ τὴν ἱλντήαν, φαίνεται ἀπὸ τοῦ
Θεοφράστου τὸ » Φύεται δὲ [ἡ ὄνις] ἐν τῇ

γλίσσω και γανώδει γῆ (περὶ Φυτ. βιβλ. ΣΤ', α τὸ ὅποιον δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τῆν σημερινὴν δευτέραν τῆς λέξεως σημασίαν). *bouche pâteuse*, θ.

Γανιάω, ρ. ἀμ. » Γλισχροόμαι (* Γανό-μαι) τὸ στόμα. *avoir la bouche pâteuse*. ||. γάνιασε τὸ στόμα μου (ἡ γλῶσσά μου) ἵνα λαλῶ (φρσ. ἀνάλογος μετὰ τὸ Γραφικόν): » Καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου. «

Γανώνω, ρ. μετ. » Κασσιτέρω (« Λέ-θης κεκασσιτερωμένος, « Διοσκ. »), ἀλείφω, γανώ (« Τὸ ἐξ Γανῦσθαι λαβύσσει ἐξ Ὁμήρου καὶ ἡ χυδαία γλῶσση ἐπιλέγει αὐτὸ χαλκώμασιν, ἃ κασσίτερος ἀλείφων χρῶς πρὸς ἀργυρωμάτων ὑπόκρισιν, « Εὐσταθ. Ἰλ. Τ. 362), βάφω, κασιτιτέρω (διὰ κασσιτέρου) ἐπαλείφω. *étamer*.

Γάνωμα. » Γάνωσις, γάνος (τὸ), ἡ διὰ κασιτίτερου ἐπαλείψις, ἀλειψμα, * κασιτί-ρωσις. *étimage, étamure*, θ.

Γαράτον. » Γάρος, σαπιδης, σκόμυρος (κτλ.) ἐν γάρῳ, τάρικος (τὸ). *du poisson salé*.

Γαργάλεμα. » Γαργαλισμός, κνήσις (συγγέειται μετὰ) κνισμός. *chatouillement*.

Γαργαλιεύω, ρ. μετ. » Γαργαλίζω, κνί-ζω, ὑποκνίζω, κνήθω. *chatouiller*. ||. κουφὸν καμπάνα κῆ-ἄν λαλῆς, νεκρὸν κῆ-ἄν γαργαλιεύς κτλ. (παροιμ. διὰ τὰ ἀδύνατα. Οἱ παλαιὸι ἔλεγον.) » Ἀνδριάντα γαργαλι-ζειν, ἰδε καὶ Ἀράπης.

Γαργαλήθρα (ἡ ἄλλ. Βυλανίδα). » Ἀδὴν-ένος (ὁ). *glande*, θ. *glandule* (ἡ μικρὴ). ||. (ἰδιαιτ. ἡ τοῦ λαμίου, καὶ μάλιστα ὅταν πρηθοῦν). » Παρωτίδες, παρίσθαιμικ, βουδῶνες, ἀντιάδες. *oreillons καὶ oril-lons, parotides, amygdales*.

Γαργάρα. » Γαργαρισμός, ἀναγαργαρι-σμός, ἀνακογχυλισμός καὶ ἀνακογχυλι-σμός. *gargarisme*. ||. κόμω γαργάραν. » Ἀνακογχυλιζῶ καὶ Ἀνακογχυλιζώ, γαρ-γαρίζομαι, ἀναγαργαρίζομαι, ἀνακλύζο-μαι: τὴν φάρυγγα. *se gargariser*.

Γαρδελί και
Γαρδελίνι (τὸ), εἶδ. πτυ., ἰδε Καρδερίνα.

Γάρος (κυρ. τὰ ἄντερα τῶν ψαριῶν ἀ-λατισμένα, καθὼς τὰ κάμουν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ Δαρδανέλλια). » Γάρος (ὁ), γάρων (τὸ). *garum*. §. (ἡ ἰ-ταλ. σαλμούρα) » Γάρος, ἴχθυάλη. *sau-mure*, θ. ἰδε καὶ Ἄλμη.

Γαρύφαλλον |, ἀνθ. (ἀπὸ τοῦ) » Καρυό-Γαρόφαλλον | φυλλον (κυρ. τῆς καρυ-ῆναις τὸ φύλλον καὶ τὸ μωσχοκάρφι, διὰ τὴν ὀνιστικότητα, φαίνεται, τῆς εὐωδίας. Ἡ

λέξις εἶνε πολὺ μεταγενεστέρα). *œillet*. §. ἀρ. ἰδε Μωσχοκάρφι.

Γάτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἰδε Κάτι-α (κτλ.).

Γαυρίζω (κτλ.), ρ. μετ. καὶ ἀμ., ἰδε Γαβ-γύζω (κτλ.).

Γαυριάζω (ἐκ τοῦ) » Γαυριάω, ἡ (πι-θανώτ.) τοῦ » Καπριζῶ = Καπριζώ, ρ. ἀμτ. Ζ. Βαρβατιάζω.

Γγάσρι. » Κυσφορία. *grossesse*, θ. *ges-tation*.

Γγαστρώνω, ρ. μετ. ἰδε Ἐγγαστρώνω.

Γγαστρωμα, ἰδε Ἐγγαστρωμα.

Γγαστρωμένος, η, ον, ἰδε Ἐγγαστρωμέ-νος.

Γδάρσιμον. » Ἐκδορά, δάροις (Γαλην). *l'action d'écorcher, excoriation*.

Γδέρνω, ρ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐκδέρω, δέρω. *écorcher, dépouiller, excoier*.

Γδύνω, ρ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐκδύνω, ἐκ-δυδίσκω, ἀποδύω, περιδύνω (Ἀντιφ. ἀπολ.). *déshabiller, dépouiller*. ||. γδύνομαι, ρ. μεσ. » Αποδύομαι, ἐκ(ἀπο)δύω ἐμαυτόν. *se dévêtir*. §. τὸν ἐγδυσαν οἱ κλέπταις, ἰδε Ξεγυμνώνω.

Γδύσιμον (ἀπὸ τοῦ) » Ἐκδύσις, ἀπόδυ-σις. *l'action de déshabiller etc.* §. ἰδε Ξεγύμνωμα.

Γδυτός, ἡ, ον, ἰδε Γυμνός.

Γειά (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Γγεία, ἰδε Γγεία. §. γειά σου, ἔπ. (εὐκτ. καὶ πα-ρακελ.). ||. ἂ γειά σου! ἰδε Βλέπω καὶ Γ-γειά καὶ παραβλ. τὸ ἐπόμεν.

Γειά, ἔπ. παρακελ. (ἐκ τοῦ) » Εἶα. ||. γειά ἵνα διοῦμεν, ἂν σὲ δείρῃ κινεῖς, τί κά-μεις; ἰδε Εἶα.

Γείτονας, ἰσπ. » Γείτων, πρόσκοιτος. *voisin*.

Γειτονεῖα (τὸ ὑπὸ πύλιν τῶν γειτόνων καὶ οἱ γείτονες αὐτοί). » Οἱ γείτονες. §. » Πα-ροικία καὶ » Συνοικία (ὁ Τουρκ. μαχαλές), γειτονία » Κατὰ φυλὰς καὶ γέννη καὶ γειτο-νίας ποιοῦμενοι τὰς ἐπιστάσεις, « Ἰώσηφ. Πε-ρὶ Ἀλως. Ζ', 3). *voisinage*. ||. ἀπὸ τὴν γειτονεῖαν. » Ἐκ γειτόνων. ||. εἰς τὴν γει-τονεῖαν. » Εἰς γειτόνων. §. (ἡ γειτονικὴ θέ-σις). » Γειτνιασις, τὸ γειτνιῶν, γειτόνημα. *contiguïté, proximité, voisinage*.

Γειτονεύω, (φιλικὴ ἐπίσκεψις πρὸς γεί-τονας). » Τὸ παρὰ τοὺς γείτονας φοιτᾶν. *l'action de voisiner*.

Γειτονεύω (πληγαίνω πρὸς ἐπίσκεψιν εἰς τοὺς γείτονας μου), ρ. μετ. καὶ ἀμ. » Φοι-τάω εἰς γειτόνων (παρὰ τοὺς γείτονας). *voisiner* (οἶκ.). §. (εἶμαι γείτονας), ρ. ἀμ. » Γειτνιάω-(άζω), γειτονεύω-(εύω), παροι-

κείω. être voisin (contigu), ἴδε καὶ Συνο-
ρεύω.

Γειτονικός, ἡ, ὄν. » Γειτονίων-ῶσα κτλ.
ὁ (ῆ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ γειτόνων, προσεχής.
voisin. || . πολιτεία γειτονική. » Ἀσυγεί-
ταν. contiguë. || . ἐπαρχία γειτονική.
» Ἀχχίτερμων, ὁμορος. limitrophe.

Γειώμορον (τὸ γέννημα, ὅ, που πληροῦν
οἱ ζευγηλάται εἰς τὸν οἰκοκύρην τοῦ τόπου,
ἢ τοῦ σπόρου, ἢ τῶν θωδιῶν) λέξις ἀρχαιο-
τάτη, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὰ λεξικά 'μας ἔδεν
εὐρίσκειται μετ' αὐτὴν τὴν σημασίαν). » Γεω-
μορίον.

Γελαζούμενος, ἡ, ὄν. » Φαιδρός, χαρ-
(ρο)πός, ἱλαρός, ἱλυσ-ω, (λέγει καὶ ὁ Πίν-
δαρος) » Καρδία (» Θυμῷ) γελανεῖ. gīant,
ἴδε καὶ Πρόσχαρος.

Γέλασμα. » Ἀπάτη, πλάνη, πλάνος, πα-
ραλογισμός. tromperie.

Γελλέκι (τὸ), (ἐκ τοῦ) » Ἀλληξ-ηκος
καὶ Ἀλλιξ-ηκος (ῆ), (καὶ κατὰ τὴν Σουῖδ.
ιδιωτικῶς καὶ Γάλλικα, ὅθεν ἴσ. τὸ Λατ.
Allicula, τὸ ὅπ. ὁ Οὐλπ. συναριθμεῖ με-
ταξὺ τῶν παιδικῶν ἐνδυμάτων. Κατὰ τοὺς
λεξικογράφ. » Χιτῶν χειριδότης, ἐμπόρημα,
ἢ χλαμύς, πορφύρα, παρὰ Θεσσαλ. » Η-
μεῖς ὀνομάζομεν τὸ) » Σωκάρδι, ἴδε τὴν λέξιν.

Γέλιον (ῆ, κατὰ τὸν Κορ.) Γέλιον. » Γέ-
λωσ-ωτος (ὁ). rire, vis. || . ἐπάνω 'σ αὐτὸ
ἔγειναν μεγάλα γέλοια. » Γέλως πολὺς ἐξε-
χύθη ἐπὶ τούτοις (Δουκ.). || . πέθαν' ἀπ'
τὰ γέλοια (φρσ. ὑπερβ.). ἴδε Ἀποθνήσκω.

|| . ἐπειδὴ, καθὼς μεταχειριζόμεθα τὰς ὑ-
ποθέσεις μας, εἶνε γέλοια. » Ἐπεὶ νῦν γε
γέλως ἐστ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι (Δη-
μοσθ.). || . γέλια τραχανιστά, ἴδε Τρα-
χανιστός.

Γελῶ, ῥ. ἀμ. » Γελάω. rire. || . γελᾷ
ὁ κόσμος μαζ' ἡ του. » Γέλωτα πᾶσιν ὀφλι-
οκάνει (παρέχει). il prête à rire à ses dé-
pens, il devint la risée du monde. || .
χωρὶς να γελάσῃ, ἐπὶ. » Ἀγελαστί. || . κά-
μνω ἄλλους να γελάσουν. » Γέλωτα παρέ-
χω (παρασκευάζω), (ὁ ὁμηρος μεταχειρίσθη
τὸ ὄνυμα) » Γέλων ἄρσεν'. » Ἀσδεστος
δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωσ. faire (prêter) à rire.

§. (συνεκδχ. ὡς ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος),
ῥ. μετ. » Ἀπατῶ (» Ἀλλήλους δ' ἀπα-
τῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες, » Θεογν.
Πάρων. 59), ἐξαπατάω, φαναρίζω, παρα-
λογίζομαι, δια(παρ)ακρούομαι, θουκολέω,
παράγω, δολῶ ὑπερχομαι, σταν' ὡ, σοφι-
ζομαι, ψεύδω (» Πιστεύω μὴ ψεύσειν με
τάυτας τὰς ἐλπίδας, » Ξενοφ., διαψεύδω,
φρεναπατάω (μεταγ.), δολῶ (Προδ. καὶ
Ξενοφ.), ἐνεδρεύω (Γραφ.). tromper, en

imposer, décevoir, abuser, allécher, a-
muser, amadouer, enjoler (κυρ. μετ' ἡμε-
ρὰ λόγιον). || γελῶ ζῶα (καὶ μεταφορ. ἀν-
θρώπους) μετ' δόλωμα. » Δελεάζω. leurrer,
arrâter. || . τὸν ἐγελοῦσε μετ' τὸ σήμερα
καὶ μετ' τὸ αὔριον. » Ἡμέραν ἐξ ἡμέρας παρ-
ῆγεν αὐτόν. || . κύτταξε (πρόσεχε) μὴ σε
γελάσῃ. » Φράσαι μὴ σε δολώσῃ (Ἀριστοφ.).
» Ἀλλ' ὕψος μὴ σε διακρούσῃται. || . γε-
λοῦμαι, ῥ. παθ. καὶ αὐτοπ. » Ἀπατάο-
μαι, ἐξαπατάομαι κτλ., ἐξαπατάω (κτλ.)
ἐμαυτόν, δελεάζομαι, ψεύδομαι (» Οὐδὲν εἰ-
δὼς τὴν τούτων πονηρίαν, ἀλλ' οἰόμενος εἶ-
ναι ἐπεικεῖς ἀνθρώπους· πλεῖστον δ' ἄρ'
ἦν ἐψευσμένος, » Δημοσθ. Λακρ.), διαψεύ-
δομαι (Ἰσοκρ. πρὸς Φιλίπ.), θουκολέομαι
(» Ἐλπίδι· ματαῖα θουκολοῦμενοι, » Λουκιαν.),
σφάλλομαι, ἐνεδρεύομαι. se tromper, se
méprendre, se faire illusion, être desu.
|| . ἄχ! γελάσθηκα ὁ ταλαιπώρος! » Οὔ-
μοι! θεοθουλόγηται δειλῆος! || . μερικὰ
ζῶα γελοῦνται μετ' τὸ πιστόν. » Τὰ δὲ τῶν
ζώων ποτὶ ἐνεδρεύεται (Ξενοφ.). »

Γεμάτος, ἡ, ὄν. » Πλήρης-ους (ὁ καὶ ἡ),
μεστός, γέμων. plein, rempli. || . πολλὰ
(καλὰ, ἐντελῶς) γεμάτος. » Ἐμπλεως, ἐκ-
πλεως. || . εἰμαι γεμάτος. » Γέμων, πλή-
θω, βρύω. être rempli, ἴδε καὶ Ἡράζω. || .
τὸ ἀρσενικὸν καλὰ μὲν εἶνε γεμάτον μέσῃ.
» Ἐστὶ δὲ ὁ μὲν ἄρρην χάλαμος, στερεός, «
ἄφρ., ἴδε καὶ Κούφως. || . ἀρμενίζω γεμά-
τα (δηλ. μετ' γεμάτα παντὶ), φρσ. ναυτ.
» Πλησιόστιος φέρομαι' » Γέμοντι τῷ ἰστίῳ
πλέοντες (Πολυδ.). » Ὀλω τῷ ἰστίῳ δόντες
φερόμεθα. à plénies voiles. §. (συνεκδχ.
ὁ παχουλός). » Εὐτραφής, εὐσαρκῶν, εὐ-
σαρκος. replet, qui a de l'embonpoint. || .
τὰ πισινὰ τοῦ ἀλόγου (σκυλιοῦ) » ἦνε
γεμάτα. » Καὶ τὰ σκέλη (κώλια) » σιφίρα
τὰς κύνας ἔχειν (Ξενοφ. Κυνηγ. Ὁ Ἀφρίαν.
τὰ ὀνόμασεν, Εὐπαγγ.). »

Γεματούτσικος, ἡ, ὄν, ἴδε Ἀρκετά.

Γεμίζω (πρσφ. κοιν. Γιορίζω καὶ Γιο-
μίζω) ἐκ τοῦ Γεμάω, ῥ. μετ. » Πληρῶω,
ἐμπίπλημι, ἐμπίπλημι καὶ ἐμπιπλάω,
πιμπλάω, πίμπλημι, (πλήθω ἄφρ., ὅθεν
τὸ) πῆσω, μεστός, γεμίζω. remplir. || .
γεμίζω τὸ τυρῆκι (κτλ.). » Πληρῶω τὸ
μουρδουλόλον. charger. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ.
» Πληρῶομαι κτλ. se remplir. || . γέμιος'
ὁ κόσμος προδότης. » Προδοτῶν ἡ σύμπα-
σα ἐμπέπλησται γῆ. »

Γέμιος (κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ, ἀπ' ἐναν-
τίας τοῦ, Χάσις). » Ἀδύνησις, τὸ πλησι-
φάσις. cisissant. || . εἰς τὴν γέμειν τοῦ

φαιγαγαίου. » Πρὸς τὴν σελήνην αὐξομένην (πληθύνουσαν).

Γένεσις. » Πλήρωσις. l'action de remplir.

Γενάτος, η, ον. » Γενειῶν, γενειάτης (ἀ-θνή). καὶ γενειότης (Λουκιαν.), πωγωνίας, πωγωνοφόρος, ὑπηγήτης. barba.

Γενεά. » Γενεά, γένος (τὸ), γενέθλη (ποι-ητ.). race, θ. lignée, θ. descendance, engeance.

Γενεάδα (ἀπὸ τοῦ) » Γενεάς (κυρ. τὸ πρῶτον χνοῦδι ὅ, που φυτρώνει εἰς τὰ μά-γουλα τῶν νέων). » Πώγων θαύς (ποδύ-ρης, ὑπερβ.). ὑπὴν θαθεῖα. barba longu (bien garni, bien fournie).

Γένεια (τά). » Πώγων, ὑπὴν, γένειον (κυρ. τὸ κατωσάγωνον), γένεια (τά). bar-
be, θ. ||. ἐθγάω γένεια. » Γενεῖα(-άσκω), τριχῶν ὑποπίμπλαμαι τὸν πώγωνα, ἴδε καὶ ἰδρόνω. ||. παιδί ἀκόμη, ὅτι ἐβγαί-ναν τὰ γένειά του. » Πῶς ἄρτι γενειά-σκων (Ξενοφ.). ||. ἀφίνω γένεια, ἴδε Ἀ-φίνω. ||. ἐθρεχε τὰ γένειά του, πῶς ἤθελε τάχῃ νὰ ξυρισθῇ. εἰς ξύρεσθαι μέλλων, κατέθρεχε τὰ γένεια (Πλούτ. Κικ.). ||. δὲν ἔχει γένεια, ἴδε Ἀρλούστακος.

Γέννα. » Τόκος, τοκετός, γέννησις. cou-
che, θ. enfantement, couches, θ. πλ. ||. πόνοι τῆς γέννας. » Ὠδίνες (αἱ ἐν τῷ τίκτειν). §. » Κύσις, *φορῶ. portée, ventrée (κυρ. διὰ τὰ ζῶα). ||. εἰς κάθε γένναν κάμνει (γεννᾷ) ἀπὸ πέντ' ἐξῆ. » Τί-
κτει δ' ἐκαστοτε κατὰ πέντε καὶ ἐξ.

Γέννημα (τὸ σιτάρι, κριθάρι, καὶ ὅλα τὰ σιτώδη σπέρματα). » Καρποί Δημητρια-
κοί, γεννήματα (μεταγ.). Ὅχι ἔχω τοῦ συναῶς τὰ γεννήματά μου. » Εὐαγγ.). les
fruits de Cérès, les céréales.

Γεννησιμρόν. » Τὸ ἐκ γενετῆς. original,
ce qui date de la naissance. ||. τυ-
φλὸς (κουφός, βουβός κτλ.) ἀπὸ γεννησι-
μοῦ του. » Ἐκ γενενητῆς. aveugle (sourd
etc.) dès sa naissance, aveugle (sourd)
né.

Γέννησις. » Γέννησις καὶ Γένεσις, τέκνω-
σις, τεκνοποιία, παιδοποιία. naissance, θ.

Γεννητούρια (τά). » Γενέθλια (τά), ἡ γε-
νέθλιος ἡμέρα. l'anniversaire de la nais-
sance. ||. εἶχε τραπέζι διὰ τὰ γεννητού-
ρια τῆς θυγατέρας του. » Γενέθλια θυγα-
τέρας ἐστιῶν (Λουκ.). » Γενέθλια ἐταβύκει·
» Ἐτίλει γενέθλια· » Πότον ἐποίει τοῖς γε-
νεθλίσις αὐτοῦ (Εὐαγγ.).

Γεννοβῶ. ρ. ἀμ. » Πολλα(» Πολυ)πλη-
σιάζομαι (μεταγ.), αὐξάνομαι καὶ πληθύν-
ομαι (Γραφ.). se multiplier.

Γεννῶ, ρ. μετ. » Γεννάω (κυρ. ἐπὶ ἀν-
δρὸς, καθὼς καὶ τὸ τέκνω. engendrer.
§. procréer. Τίκτω, τεκνόομαι (ἐπὶ γυ-
ναϊκός.) §. φύω. enfantier, s'accoucher
de, donner le jour à, mettre au mou-
de, produire, mettre bas (ἐπὶ ζῶων, διὰ
τὰ περισσότερα τῶν ὑποίων ἔχουν πάλιν
λέξιν ἰδιαίτην, παραγομένην ἀπὸ τοῦ ζώ-
ου τὸ ὄνομα, π.χ.) véler (διὰ τὴν ἀγε-
λάδα), chevrotter (διὰ τὴν γίδαν), chat-
ter (διὰ τὴν κάτταν), lapiner (διὰ τὸ κου-
νέλι), louveier (διὰ τὴν λύκαιναν), pon-
dre (διὰ τὴν ὄρνιθα καὶ ὅλα τὰ πτηνά),
agneler (διὰ τὴν προβατίναν), coehoner
(διὰ τὴν σκυρόφκν), chieinner (διὰ τὴν σκυ-
λαν), rouliner (διὰ τὴν φορῶσαν), κτλ. ||.
προβατίναν (καὶ κάθε ἄλλο ζῶον) ὅ, που
γεννᾷ. » Τοκάς, φορῶς-άδος (κυρ. ἡ φορῶ-
δα, ὅθεν καὶ παρ' ἔλθῃ ἡ λέξις, κατὰ τὸν
Πλῦτ.). roulinière, θ. ||. ζῶον ὅ, που γε-
ννᾷ αὐγά. » Ὠδοτόκον. ovipare (πρὸς διαφο-
ρὰν ἐκείνου, ὅ, που γεννᾷ ζωντανόν, τὸ ὁ-
ποῖον ὀνομάζεται διὰ τοῦτο) » Ζωοτόκον.
vivipare. (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχημα-
τίζονται καὶ διαφορὰ ἄλλα ἐπίθετα). ||.
γεννῶ ἀρσενικά. » Ἀρρενοτοκέω. ||. — θη-
λυκά. » Θηλυκοτοκέω. ||. — θυμάρκω.
» Διδυμοτοκέω, (καὶ διάφορα ἄλλα ῥήμα-
τα σχηματίζονται κατὰ τὴν αὐτὴν τρόπον).
||. νὰ εὐρουν (νὰ προσδιορίσουν δηλ. με-
συμπερασμὸν) τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν ὅ-
που γεννήθηκα ὁ Ῥωμύλος. » Ἀνκαγαίνειν
τὴν Ῥωμύλου γένεσιν εἰς ἡμέραν καὶ ὥραν
(Πλούτ.). ||. ὅσοι λοιποὶ ἐπιθυμοῦν νὰ γε-
νησούν καλά παιδιὰ, ἴδε Κόμνω. ||. γε-
νησῶμαι, ρ. παθ. » Γεννάομαι, τίκτομαι,
τεκνόομαι, γίγνομαι, φύμαι, (φύει, ἄφρ.,
ὅθεν τὸ) ἔφυν φύμαι καὶ φύς, βλαστάνω
(μεταγ.). naître, venir au monde. ||. εἶ-
χε ἑτάλει δὲ ὁ Πιτθεύς ἕνα λόγον, ὅτι νὰ
γεννήθηκα τάχῃ (ἡ Ὀησεύς) ἀπὸ τὸν Προει-
δῶνα. » Ἦν δὲ λόγος, ὑπὸ τοῦ Πιτθεύς δια-
δοθεὶς, ὡς ἐκ Προειδῶνος τεκνωθεῖν (Πλούτ.).
||. ὁ ὁποῖος δὲν ἐλύσθηκε ἀρ' οὐ γεννήθη-
κεν. » ὅς οὐκ ἐλύσθη· ἐξ οὐ περ ἐγένετο
(Ἀριστοφ.). ||. ἐξω μένου ἀπ' ἐκείνους,
που γεννήθηκα ἀπὸ μᾶς. » Πλὴν τοῖς ἐξ
ἡμῶν γεγονότας (Ἰσχυρ.). ||. ὁ καθένας μας
δὲν ἐγεννήθηκε μόνον διὰ τὸν ἑαυτον του.
» Ἑκαστος ἡμῶν οὐχ ἑαυτῷ μόνον γέγονεν,
ἴδε καὶ Ἀποθνήσκω.

Γένος (τὸ). » Γένος (τὸ), γένος, γενέθλην
(ποιητ.). origine, naissance, extraction.
||. ἀπὸ καλὸ (μεγάλον) γένος, ἴδε Εὐγε-
νής. ||. ἀπὸ παρκακτανοῦ γένος. » Ἀγενής,
ἄσημος, οὐ λαμπρὸς τὰ πρὸς γένους. ||.

ἀπὸ ἄλλοιῶ γένος. » Δυσγενής, κακῶς γε-
γώνως, οὐκ εὖ πεφωκώς τὰ πρὸς γένους,
τῶν οὐκ εὖ γεγονότων. de basse condition.

||. εἶνε (δὲν εἶνε) ἀπὸ γένος, ἴδε ἀνωτέ-
ρω. ||. εἶν ἀπὸ καλλήτερον γένος αὐτὸς
παρὰ τοὺς ἄλλους. » Γεγονέναι βάλτιον ἄλ-
λων (Ἰσοκρ.). ||. ἔλεγε πῶς εἶν ἀπὸ τοῦ γέ-
νους τοῦ Λυκούργου. » Ἀπὸ Λυκούργου ἑαυ-
τὸν ἐγενεκλόγει.

Γενωμένος, η, ον, ἴδε Μεστός καὶ ἱρι-
μος.

Γερά, ἐπ. ἴδε Ἱερά.

Γεράκι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), π. ἴδε ἱερά-
κι κτλ.

Γεράματα (τὰ), (εἰς τὸ πλ. μόνον, ἀπὸ
τοῦ ἀρχαίου ἐνικού) » Ἱέραμα (τὸ γηρα-
τεῖον). » Γῆρας-ως (τὸ). vieillesse, θ. ||.
τώρα 'σ τὰ γεράματά μου. » Ἐπὶ δυσμαί-
ῃς τοῦ βίου. » Ἐπὶ γῆρας οὐδῶ (μεταφ.).
au terme de ma carrière, au declin de
mes jours. ||. αὐτὸς θά με κυττάξῃ 'σ τὰ
γεράματά μου. » Οὐδὲ με γηροκομήσει
(γηροτροφήσει). il aura soin de ma vi-
eillesse. ||. κατὰ γεράματα (εἶδος εὐχῆς).
» Ἐς θαῦ (λιπορὸν, πῶν) γῆρας ἐλάσας
(ἤκοι). » Ἐἴη (Γένιοιτο) δέ σοι ἐν γῆρα(-ρει)
πίνοι τελευτήσας τὸν βίον.

Γεράνειος, α, ον (χρῶμα), ἴδε Ἱερά-
νειος.

Γεράνι, (μηχαν. μετὰ τὴν ὁποίαν τραβοῦν
νερὸν ἀπὸ τῆς μηχανῆς, σκόνουν διάφορα
ἔαρη, κτλ.). » Κηλῶνιον(-ώνειον-όνιον)
(» ὅστ' ἀναπνέκτων καὶ κατακύπτων . . .
κηλῶνιον τοῖς κηπουροῖς, » Meineke rel' y.
Menand. et Philem. ὁ ἔτυμολ. λέγει :
» Κηλόνιον, ὁ ξύλινος ἀντιληπτήρ, τὸ παρ' ἡ-
μῖν λεγόμενον Γεράνιον), κηλῶν. grue, θ.

Γεράνός (ἡ Τούρκ. τούρνα), π. » Γέρα-
νος (ὁ καὶ ἡ). grue, θ.

Γεργάθι (τὸ) (ἀντί) Γυργάθιον (ὑποκορ.

Γεργαθός (ὁ) (τοῦ) Γύργαθος (ἐνομάζε-
ται εἰς τὴν Ἀττικὴν ὥσως καὶ εἰς ἄλλα μέ-
ρη τῆς Ἑλλάδος, τὸ πλεκτόν, διὰ τοῦ ὁ-
ποίου συγκρατοῦνται τὰ μεταφερόμενα διὰ
τῶν φορητῶν ζώων ἄχυρα), ἴδε Καλόθι.

Γέρνω (ἐκ τοῦ γέρανος, τὸ γεράνι), ρ.
μετ. » Κλίνω. pencher, courber, incli-
ner, coucher. §. ῥ αὐτοπ. » κλίνω(-ο-
μαι), ἐγκλίνω(-ομαι), ῥέπω, νέω, τέτραμ-
μαι. pencher, s'incliner, déverser, se
coucher. ||. ἡ ζυγαριὰ γέρνει ἀπὸ τὸ ἓνα
μέρος. » Ἡ πλάστιγξ ἐπὶ θάτερα ῥέπει(θρί-
θει, θαρύνει), ἑτεροκλινής ἐστίν, ἑτεροκλι-
νῶς ἔχει. ||. ἔγρυπ 'να παυχάσω (να κοι-
μηθῶ) λιγάκι. » Πρὸς ὕπνον ἐτράπην. ||.

ἐγρυπεν ὁ κλινός (ἡ κλινὴ). » Ἐκλινεν ὁ κλινός.
||. ἴδε καὶ Λυγίζω καὶ Σκυόφτω.

Γερῶν, ρ. εὐδ. » Ἱηράσκω(-άω). vieill-
lir. ||. ὥσ' ἡ γερῶν, μαθαίνω. » Ἱηράσκω δ'
αἰεὶ πολλὰ διδάσκόμενος. ||. ἐγέρασε μέγα
'σ τὸ παλάτι. » Ἐγκαταγερῶσας τοῖς θα-
σίαις. § (μεταθωπικόν) δὲν εὐρίσκεται
τὸ ῥῆμα εἰς τοὺς παλαιούς· ἡμεῖς ὁμῶς τὸ
ἐκκληιδάνομεν καὶ ὡς μεταθωπικὸν εἰς τὸν
φράσιν: μ' ἐγέρασαν τὰ θάνατα (ἡ κακαίς
καρδίαις κτλ.), μ' ἔκαμαν δηλ. 'να γερῶσω
παράκριρα. » Ἐς γῆρας με ἤγαγον (κα-
θῶς λέγει ὁ σχολ. τοῦ Αἰνυγίου, σχολιά-
ζων τοῦ ποιητοῦ τὸ «Οὐ γὰρ μ' ἔθρεψαν,
οὐδ' ἐγῆρασαν τροφῇ ἱκετ.). »

Γεροντάκι. » Γεροντίον. vieillot.

Γερόντας. » Γηραιός, πρεσβύτες, γηρα-
λέος. vieil, homme d'âge (d'un âge a-
vanced). §. (συνεκδχ. ὁ πρόκοιτος, ὁ προϊ-
στάμενος κοινότητος, ὁμοῦ κτλ. Εἰς τὴν
Παλ. Γραφ. ὀνομάζεται) » Πρεσβύτερος:
(εἰς τὴν Σπάρτην ἐλέγετο) » Γέρων (καθῶς
καὶ τῶντι ἦτον. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπο-
λιν δίδεται ὡς εἶδος τίτλου εἰς τοὺς ἐγκρί-
τους ἀρχιερεῖς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐσχηματι-
σθὴ πολλά καλῇ λεξί τὸ) » Δημογέρων. an-
cien, primat.

Γεροντικά, ἐπ. » Γεροντιῶς, πρεσβυ-
τικῶς. en vieillard, à la manière des vi-
eillards.

Γεροντικός, ἡ, ὄν. » Πρεσβυτικός, γε-
ροντικός, γερόντειος (Ἀριστοφ.), γεροντιαῖος
(Πολυδ.). de vieillard, qui appartient
aux (qui concerne les) vieillards.

Γερόντισσα. » Πρεσβυτίς, γηραιά, γη-
ραλέα. vieille, θ. femme d'âge.

Γεροντοκορήσας. » Ἰσπαρθένος, παρ-
ηλικυῖα (ἐξωρος) παρθένος, (καὶ παροιμια-
δῶς) γραῦς ἔριφος ἢ γραῦς Σείριφος. vieil-
le-fille.

Γεροντοπαλλήκαρος (τὸ). » Μειρακιολέ-
ρων. harbon (qui veut feire le galand
et l'aimable).

Γεροντοποιός, ὁ, ὄν. » Γηραλέος, γη-
ραίος, γηρικός. vieux, vieilli.

Γεροντότερος, η, ον. » Γεραίτερος, πρεσ-
βύτερος. plus vieux (ancien, âge).

Γερός (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἡ, ὄν, ἴδε
Γιρός.

Γερός. » Γέρων, πρεσβύτες. vieillard,
vieu (ἐπομένου συμφώνου), vieil (ἐπομένου
φωνήεντος).

Γεῦμα (προφ. κοιν. Γέμα καὶ Γηῶμα).
» Ἀριστον (εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους,
κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτ. καὶ Α-
θην., ὀνομάζετο τὸ πρῶτον φαγεῖν) τὸ δὲ

μεσημερινὸν ἐλέγετο) δείπνον. *dîner* καὶ *dîner*.

Γευματίζω (προφ. κοιν. Γεματίζω καὶ Γηωματίζω), ῥ. ἀμ. « Ἀριστάω, ἀριστον ποιῶμαι (καὶ μονολεκτ.) ἀριστοποιῶμαι. *diner* ».

Γεύομαι (δοκιμάζω μὲ τὸ στόμα μου τὴν γευσίν τινος πράγματος), ῥ. ἀποθ. « Γεύομαι, ἀπογεύομαι, γεύμα λαμβάνω. *gouter, tâter*. || καὶ ἀφ' οὗ τὸ γεύθηκες (τὸ 'εἶλε' σ τὸ στόμα 'του), 'δεν ἤθελε 'να τό πιῇ. » Καὶ γευτάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν (Εὐαγγ.). || Δίδω εἰς ἄλλον 'να γευθῇ. » Γεύω. *faire goûter*. §. (ἀντὶ τοῦ Τρώ-γω, καὶ ἰδιαίτ. ἀντὶ τοῦ Γευματίζω), ἴδε τὰς λέξεις. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Δοκιμάζω), ἴδε τὴν λέξιν.

Γεῦσις (ἡ οὐσία, ἡ νοστιμίδα). « Χυμὸς, γεῦμα (Λουκιαν.), γεῦσις (κυρ. διὰ τὰ ὑ-γρά). *gouti, saveur*, θ. §. (τὸ δοκίμα-σμα), ἴδε Δοκίμα-μα.

Γεφυράκι (τῆ). » Γεφύριον. *petit pont*, (ὑποκορ. τοῦ-

Γεφύρι. » Γέφυρα (ἡ), ζεύγμα (κυρ. τὸ διὰ πλοίων ἢ σχεδίων). *pont*. || φθειάνω (κτιζω) γεφύρι. » Γέφυραν γεύνυμι. *jeter (construire) un pont*. || χαλνῶ (κρη-μνίζω) τὸ γεφύρι. » Λύω τὴν γέφυραν (τὸ ζεύγμα). *rompre (détruire) le pont*.

Γεφυρόνω, ῥ. μετ. » Ζευγνύω (-υμι), γε-φυρόω, γεφυροποιῶ (-ίσομαι). *jeter (construire) un pont, joindre par un pont les deux rives d'un fleuve*.

Γεφύρωμα. » Γεφύρωσις, ζευξίς. *construc-tion d'un pont*.

Γῆ (ῥ λαὸς τὴν προφ. Γῆς). » Γῆ (κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ) γῆα, γαῖα, ἄρουρα καὶ χθὼν (ποιητ.). *terre*, θ. || ὅποιος θέλει 'να μεί-νη, 'να τοῦ δώσω καὶ γῆν καὶ πολιτείαις. » Τῷ βουλευμένῳ μένειν χώραν τε δώσω καὶ πόλεις (Ξεν. Κυρουπ.). || βάρος πε-ριττὸν τῆς γῆς (παροιμ.). » Ἐτώσιον ἄ-χθος ἀρούρης. || 'να σχισθῇ ἡ γῆ καὶ 'να τὴν κατατιγῇ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν 'του. » Κα-ταδύεσθαι (« Κατὰ γῆς καταδύεσθαι ») ὑπὸ τῆς αἰσχύνης (Ξενοφ.). || φαίνεται ἀκόμη 'σ τὸν κόσμον, καὶ 'δεν σχίζει τὴν γῆν 'να χαθῇ διὰ τὰ κωρώματα 'του. » Πηρακά-θεται, καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμέ-νοις (Δημοσθ.). || 'να χωθῇ χίλιας ὀ-ργυιαὶ κάτ' ἀπὸ τὴν γῆν (ἀπὸ τὴν ὑτρο-πὴν 'του δηλ.). » Μυρία κατὰ τῆς γῆς ὀργυιαὶ γενέσθαι (Ξενοφ. Ἀναθ.). || ἐ-σχίσθη ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε, ἴδε Σχι-ζώ. || τῆς γῆς (κτιτ.). » Γῆινος, ἐπί-γειος, γεηρός, χειρσαῖος, χθόνιος (ποιητ.).

terrestre. §. (συνεκδ. τὸ χῶμα τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν ποιότητά 'του. Ὄθεν;) καλὴ (καρποφόρος δηλ. καὶ παχεῖα) γῆ. » Χῶρα, ἀγαθὴ (γενναία, εὐγεως-αιος). || γῆ ἀ-χρεία (ἡ ἄκαρπος δηλ. καὶ ξηρά). » Λυ-πρά, λεπτή, λυτρώγειος (-αιος). *terroir, sol*. || ἐπειδὴ ἡ γῆ (τῆς Θεσσαλίας) εἶνε καλὴ. » Διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς. §. (συν-εκδ. ἡ καλλιεργουμένη, τὰ χωράφια δηλ., ἀμπέλια, περιβόλια, κτλ. Ὅθεν λέγομεν. » Ἡ κατάστασις 'του εἶν' ὅλη εἰς γῆν. » Ἐ-χει πεντακόσια στρέμματα γῆν, κτλ.). » Γῆ, χῶρα, γῆπεδον. *terres*, θ. πλ. *bien, fond*. §. (μεταφορ. τὸ ἀκέντητον ἢ ἀζω-γράφιστον μέρος τοῦ ὑφάσματος, σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ κεντημένον ἢ ζωγραφισμένον. Ὅθεν λέγομεν. » Π γῆ 'του ἦτον γαλάζια καὶ τὰ κλαδιά [κεντιδία] πράσινα. Ἐπὶ τῶν Βυζαντ. ἐλέγετο παρομοίως Κἄμπος ἢ Πεδ-δίων. » Τὸ δὲ τῆς σέλλας ἐπάνωσκεπτον, λευκὸς κάμπος μετὰ κοκκίων μικρὸν ἀε-τῶν, « Κωδιν. » Ἄζαπεδον. *fond, champ*.

Γηράνειος, α, ον (γρῶμα, τὸ Τουρκ. Χεβαί. » Θωρεῖ τοὺς κάμπους πράσινους, καὶ τὰ βουνὰ γηράνεια «). » Γηροειδής, οὐρανοειδής, οὐρανοθαφής, ἀερόχρους. *bleu, celeste*, ἴδε καὶ Γαλάζιος.

Γηρατεῖον (πλθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), ἴδε Γε-ράματα.

Γήτεμμα. » Γητεία, ἐπωδὴ, κήλησις (κυρ. διὰ τὰ ζῶα). *enchantement, conjuration, fascination, incantation*.

Γητεύω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Γοητεύω, ἐπάδω, κατεπάδω, θάλω, κηλέω (κυρ. ζῶα). *enchanter, charmer, conjurer, fasciner*.

Γιά, πρόθ. ἴδε Διά.

Γιαίνω, ῥ. οὐδ. (κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ) » Ὑγιαίνω, ὑγιάζομαι. *guérir*. || καὶ ἀφ' οὗ γιάσκων. » Ὑγιασθεῖσι δέ. s' étant gué-ris. §. ῥ. μετ. Ὑγιάζω. *guérir*, ἴδε καὶ Ιαίνω καὶ Ιατρεύω.

Γιαλὸς (ἐκ τοῦ) » Λιγυαλὸς, ἴδε Ἀκρο-γιαλεῖα.

Γιασουμί (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἄνθ. ἴδε Ιασουμί κτλ.

Γιατί, ἐπ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.) ἴδε Διατί.

Γιατρός (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ιατρός κτλ.

Γίδα {, (ἡ ἄλλ. Καταίκα, καταίκα) » Ἐ-Γίδι { «να αἴροντα τρία αἰγίδας καὶ ἑνα αἴροντα τρία ἀγγεῖα ἄρτων». Ἐξαρφ. Βασιλ. Α. 10), ζ. (ἐκ τοῦ) » Αἰγίς-ιδος (κυρ. τὸ δέρμα 'της). » Αἰγίς-αἰγός (ἡ), ἐρι-φος (ἡ). *chèvre, θ. biche, θ.*

Γιδνά (τὸ δέρμα, κυρ. ἀσκή, τοῦ 'γιδνοῦ). » Ἀσκή, αἰγίς.

Ἰδιόσειος, α, ον. »Αἰγίος. de chèvre.
Ἰδιοτάραρον. »Αἰγίς. peau de chèvre.
Ἰγέρα, ἐπ. » Ἐρρωμένος, εὐρώστως,
νεανικῶς, καρτερῶς, γενναίως, στερεῶς.
vigoureuxment, ἴδε καὶ Δυνατὰ καὶ Παλ-
λκαρίσεια.

Ἰγέρως (οὐκ ἄρρωστος), ἡ, ον. (ἐκ τοῦ)
» Ἰγνιρῶς (« Δένδρεα . . ὑγιερᾶ, ἀσπικτα, α
ἱππικρ.). » Ἰγίης, ὑγιαίνων, ἔρρωμένος, εὐ
ἔχων (καὶ μοναλεκτ.) εὐεκτῶν. sain, bien
constitué, qui jouit d'une bonne santé.
||. ἔμαιν' Ἰγερῶς, ἴδε Ἰγיאίνω. §. (δυνα-
τός κατὰ τὸ σῶμα). » Εὐρωστος, ἔωμα-
λέος, σφριγῶν, ἀκμαῖος, ἀκμάζων, ἀδρός.
fort, robuste, vigoureux. §. (καλὰ δυ-
νατὰ) προσρημοσμένος (θεμελιωμένος, κτλ.),
βασταγερός. » Ἀραυῶς, στερεὸς, καρτερὸς,
νεανικὸς, γενναῖος (« Τείχει μεγίστῳ καὶ
γενναίῳ «). §. ἄρρηκτος, ἀρραγής, εὐ-
τενος. §. βεθυκῶς, ἐδραῖος, μόνιμος. fort,
ferme. ||. καὶ βὰ κάμης ὥμως Ἰγερῶς
(πλάταις Ἰγερῶς). » Καὶ τοὺς ὥμως ἔχεις
καρτερούς. ||. τὸ μέρος τοῦ δένδρου, ὅπου
βλέπει πρὸς τὸ Ἰγέρη, εἶνε σφικτότερο
καὶ Ἰγερώτερο. » Τοῦ δένδρου τὰ πρὸς
βορρᾶν πυκνότερα καὶ νεανικώτερα (Θεο-
φρ.), « ἴδε καὶ Βασταγερός καὶ Δυνατός.
§. (ἐπὶ σκευῶν πολλῶν κτλ.) » Ἰγίης
(« Καὶ γὰρ ἐκεῖθεν πᾶς μὲν ὁ παραπλήσιον
ἐμβάλλεται κέρμιον, οὐδέ τις δὲ ὑγιᾶ δια-
κομίζει ραδίως, « Δ. Χρυσ.).

Ἰγερύστικος, ἡ, εν, ἴδε Ἀρετά.

Ἰγερσύνη, ἴδε Ἰγεία.

Ἰλιος, ἴδε Ἴλιος.

Γίνομαι (προφ. κοιν. Γέννομαι), ῥ. ἀποθ.
» Γίνομαι καὶ Ἰγίνομαι, καθίσταμαι, ἀπο-
βαίνω. se faire, devenir. ||. γίνομαι καλῶ-
τά, ἴδε Ἀνακαμβάω. ||. γίνομαι καλλήτε-
ρα, ἴδε Καλλητερεύω. ||. γίνομαι ἀνω-κά-
τω (κατασυγχύζομαι δηλ. καὶ θυμῶν),
ἴδε Ἀνω-κάτω. ||. τί 'να (βά) γένω! » Τίς
γένομαι; ποῦ τράπωμαι; que devien-
drai-je ? ||. ἀν γένῃ κἀνέα λάθος. » Εἴτι
πλημμελεθῇ. si quelque faute soit com-
mise. ||. διότι πῶς ἐγείνη, στοχάζεσαι, ἡ
ψυχὴ (καρδιά) μου; (ἢ ἀπῶς) πῶς ἐγείνη;
» Πῶς γὰρ οἷε διατεθεῖσθαι μοι τὴν ψυ-
χὴν; (τὸ ὁποῖον ὁ Δημοσθένης) » Πῶς ἐ-
σχον τὴν γνώμην (λέγει); ||. ποῦ θὰ γέ-
νῃ ὁ γάμος (ἡ χαρά); ἴδε Χαρά. §. γί-
νεται (ἀντὶ τοῦ) Φυτρώνει, ὀριμάζει. ||.
τὸ καλλήτερο κρᾶσι γίνεται ὅς τὴν Κύ-
προν. » δὲν ἐγείναν ἀκρόην τὰ σταφύλια
» γένηκε τὸ φαγεῖ, ἴδε Εὐθαίνω, Φυτρώνω
καὶ ὀριμάζω. §. (τρτηπρ.) γίνεται (ἀντὶ
τοῦ) Ἀκολουθεῖ, συμβαίνει, τυχαίνει. ||. καθὼς

καὶ ἐγείνεν. » Ὁ καὶ συνέβη. » Καὶ ἔσχεον οὐ-
τως. ||. αὐτὸ ὥμως δὲν γίνεται, ὅχι. » Οὐ
μὴν ἀλλ' οὐκ ἔχον ἐστὶ φύσιν ταῦτό γε.
» Οὐκ ἐστὶ ταῦτα, οὐκ ἐστὶ. ||. τὸ καθὲν
ἀπ' ὅσα ἐγείναν προτοῦ. » Ἐκαστον τῶν
προὔπαρξάντων, ἴδε καὶ Ἀκολουθῶ. ||. πῶς
γίνεται αὐτό; » Πῶς ἔσται τοῦτο; » ἔσται
δὲ τοῦτο πῶς; » (καὶ ἔλλειπτ.) Πῶς δὴ;
πῶς δὴ τοῦτο; πῶς γὰρ ἄν; comment
cela se peut-il faire (pourroit-il se fai-
re)? §. γίνεται (ἀντὶ τοῦ) Ταυριμάζει.
μὲ γίνεται (ἢ δὲν με γίνεται) τὸ πεδῆμα
(ἡ κάλσα, τὸ πονκάμισον, τὸ γεροφύ-
κτλ.). » Πρὸς ποδός (χειρός) μοι ἐστὶ. » Ἀρ-
μοζει μοι (Ἀριστοφ. Θεσμοφρ. 267, 270). «
il va, il ne va pas, il chausse bien (mal).
||. 'να ἔχῃ καθένεας ἀπὸ τοὺς δυὸ τὸ φο-
ρεμα ὅ, που τὸν γίνονται. » Τὸν ὀρμίζοντα
ἐκάτερον ἔχον χιτῶνα (Ξεν. Κυρουπ.), ἴδε
καὶ Χρηματίζω. §. Γίνεται (καὶ εἰς τὸ
πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλδ.) Γίνονται (ἀντὶ τοῦ
Συμποσπύνται): ἐκδομήντα καὶ ὀδώντα
γίνονται ἐκατὸν πενήντα. » Ἰγίνεται. . .
ἐκατὸν καὶ πενήκοντα (Ἀριστοφ. Σφ.
663.). «

Γκαθός, ἡ, ον, (ἀπὸ τοῦ) » Σκαμβός, ἴδε
Ἀλλοίθωρος καὶ Στραβός.

Γκαρυζώ (ἐπὶ ὄνου), ῥ. ἀμ. » (ἢ ἀπὸ τοῦ)
Γαρύω (παραφθορὰ τῆς λέξεως φαίνεται πι-
θανωτέρα παρὰ τὴν ἐκ τοῦ) » Ὀγκασμαι, ὀρω-
μάζομαι. braire.

Γκαρύσμα (ἡ φωνὴ τοῦ γαϊδάρου). » Ὀγ-
κθμός, ὀρώμησης. braire, braiment.

Γκερδέλι (ἢ Γερδέλι), ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ)
» Ἀρδάλιν, ἴδε Ἀνασφῆρι καὶ Γλάστρα.

Γκοῦσα (ἴσως ἐκ τοῦ » Ἀλχουσα). » Γογ-
γρώνη, ὀρογγοκλήνη. goltre.

Γκρεμίζω (κυρ. ῥίπτω ἀπὸ τὸν κρη-
μνίζω (μὲν), ῥ. μετ. » Κρημνίζω,
κατακρημνίζω. précipiter. §. (γενικώτε-
ρον ὅμως ἀντὶ τοῦ ῥίπτω ἀπλῶς κάτω).
» Καθαίρειω, καταβάλλω, καταλύω, κατα-
στρέφω. démolir, abatre, ruiner, ἴδε καὶ
Ἀφανίζω καὶ Χαλνῶ. ||. ἐκρήμνισαν τὴν
πόλιν ὅλην ἀπὸ θεμελιοῦ. » Καθελόντες τὴν
πόλιν ἐς ἑδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων
(Θυδ.). « ||. γκρεμίσου! ἐπ. (καταρ.). » Ε-
πιτριβείης, ἔρρε, ἔρρ' ἐς κόρακας, ἀποφθά-
ρηθί μου! va-t-en au diable! ||. γκρεμί-
σου ἀπ' τῇ μέσῃ! » Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ
μέσης (Εὐριπ.). «

Γκρέμνι (μνι) σμῶν (κυρ. ῥίξιμον ἀπὸ τὸν
κρημνόν). » Κρημνισμός, κατακρημνισμός,
κρημνισίς, κρημνισμα » Θάμνος δὲ μ' ἐξέ-
σασεν ἐκ κρημνίσματος, « Γργ.). l'action
de précipiter. §. (γενικώτερον δὲ καὶ

καθὲ ρίψιμον, πύσημον ἀπλῶς, πράγματος σπτημένου, καὶ ἰδικτι. κτιρίου). » Καθαί-
ρισις, κατάλυσις. démolition, ἴδε καὶ Χά-
λασμα. §. (πλβ.) τὰ γκρεμίσματα, ἴδε
Χάλασμα.

Γκρεμνός. » Κρημνός. préciser.

Γκρεμνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπ. ἴδε
Γκρεμίζω καὶ Βουλῶ.

Γλάρος (ἀπαράλλακτα τὸ πρόφεραν καὶ
οἱ Αἰολεῖς), π. » Λάρος. mouette, θ. goi-
land ἢ goeland.

Γλαστρίτσα (ἦ). » Γαστρίον (» Ὁ σπεί-
ρων ἐν γαστρίοις, « Σχολ. Πλάτ.). petit
vase à fleur, (ὕποκορ. τοῦ-

Γλάστρα (ἀπὸ τοῦ) » Γάστρα (λέξιν με-
ταγ. » Φυτεύειν εἰς γάστρας, « Αἰν. Πολιρκ.
καὶ Κωδ. περὶ ἀρχ. Κωνσταντινουπ. Πα-
λαιότερα ὀνομάζετο ἡ κοιλιά [γάστῃρ] τῶν
ἀγγείων [» Γάστρα, τὸ σύντριμμα τῶν
ἀμφορέων, ὃν αὐτὸ τὸ γαστρώδες μένει,
κτλ. ἐ Βέκκερ, Ἀνεκδ. Ἑλλ.], καὶ τοῦ πλοίου
τὸ κοίλωμα). » Ἀρδάνιον καὶ ἀρδάλιον (ἔθεν
τὸ κοιν. Γερδέλι). vase à fleur.

Γλείφω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Δείχω, λει-
χάζω (ποιητ.). lécher. ||. » να τρώς καὶ
» να γλείψης τὰ δάκτυλά σου (φρσ.). » Καὶ
τοὺς δακτύλους ἀπολείχειν ὑπὸ τῆς ἡδο-
νῆς. à lèche doigt. ||. γλείφει τὰ πινάκια
(παροιμ. διὰ τοὺς παρασιτοῦντας ψωμοκό-
λλους), ἴδε Πινάκι. ||. γλείφομαι (γλείφω
δηλ. τὰ χεῖλιά μου), ῥ. μεσ. » (αὐτὸ εἶναι
κυρ. τὸ) » Διχμαζῶ (-ομαι) (κυριολεκτού-
μενον ἐπὶ θηρίων), περιλείχομαι (μτφορ.
ἴδε Εερογλείφομαι). se lécher.

Γλείψιμον. » Λειχασμός, λείχασις. l'a-
ction de lécher.

Γλῆνος (ἦ) Γλῖνος, ψ. » Βλῆνος(-ίνος)
καὶ Γλῆνος (καθὼς ἐλήνων καὶ γλήνων),
θλένος καὶ θλέννος. μυζίνος, μύζων. ὀλι-
σθος, σιχλῖς, ἄδωνις. (ἴσως εἶναι τὸ ἴδιον καὶ
μὲ τὸ) γλάνος (καὶ ἐπομένως), ὕαινα. ha-
veuse (la petite). blenne (espèce de pois-
son). boujaron, ἴδε καὶ παρῶ. Γουλιανός.

Γλιγυρῖ (τὸ Τουρ. μεζελίκι). » Νώγα-
λον, νωγάλευμα, νωγάλισμα, λίνευμα,
τράχημα, τραγάλιον, ἐπίδαιτρον, παροψίς.
friandise, θ. bon morceau, hors d'oeu-
vre, mei délicat, le dessert.

Γλιντζα (ἀπὸ τοῦ) » Γλίνα καὶ Γλίττον
(» ὁ ἐν ταῖς ἐμβάσι καὶ τοῖς λουτροῖς γι-
νόμενος κολλώδης ῥύπος, «κατὰ τὴν Εὐστά-
στάβιον). » Γλιὰ, γλοιός, ἐλένα, θλένος
καὶ θλέννος (τὸ), τὸ γλοιώδες. mucosité,
viscosité, mucilage, glu, «ongtuation.

Γλιντζιάζω, ῥ. ἀμ. » Γλισχραίνομαι (Ἰπ-
ποκρ. περὶ Ἀθρ.), γλισχράνεται, γλοιώδης γί-
νεται (Δισακρ.). devenir gluant etc.

Γλιντζιστρένος, ἦ, ὄν. » Γλοι(» Γλι)ώδης,
γλισχρός, γλισχρώδης, θλενωδής, κολλώ-
δης, ἐξώδης. gluant, visqueux, glutineux,
glutinant, conglutiné.

Γλιστερός, ἦ, ὄν. » Ὀλισθηρός. glissant.

Γλίστρα (τόπος ᾧλιστερός). » Ὀλισθες
(» ὥστε ὀλισθούς εἶναι τῆς ἀγορᾶς παντα-
χοῦ, « Λιδάν.). glissant, glissoire, θ.

Γλίστρημα. » Ὀλισθος, ὀλισθημα. glis-
sade, θ.

Γλιστρίδα, ἴδε Γλυστρίδα.

Γλιστῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ Ἑκλι-
στράω, ἴδε Ἐγλιστῶ) » Ὀλισθίω, (-αίνω).
glisser. ||. γλίστρος ἀπὸ τὰ χεῖρά του.
» Διολισθῆσι (» Διαβροῦναι) τῶν χειρῶν. §.
(μεταφορ. Φεύγω, μὲ τρόπον καὶ χωρὶς να
μὲ ἐννοήσουν, ἀπὸ μίαν συναναστροφὴν τὸ
ἄλλ. Ἐγλιστῶ). » Διολισθαίνω (-άω, -έω),
ὑπεκχωρέω, ὑπεξέρχομαι, ἀνυκλέπτομαι
(Ἡσ.) ἐκνεύω, διαδύνα καὶ διαδύομαι (» Οὐκ
ἔσθ' ὥπως διαδύς ἂν ἡμᾶς ἐτι λάθοι, « Ἀρσφ.
Σφ. 212), (ὑπέκδυμι, ἄχρ., ἔθεν τὸ) ὑπεξ-
έδυν κτλ., ὑπεκφεύγω. s'esquiver, se dé-
rober, s'echapper.

Γλιτῆρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἔργ. ἴδε Γλυ-
τῆρι καὶ Τυλιγάδι.

Γλύκα (ὁ Ηούχ. τὸ γράφει) » Γλύκκα.
» Γλυκασμός. douceur, θ. ἴδε καὶ Γλυκά-
δα καὶ Νοστιμάδα. §. (τρπ. ὁ ἀηδὴς καὶ
εὐήθης, ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχ. τς)
» Γλυκὺς (» ὡς γλυκὺς, εἰ, ὃ Σώκρατες, «
Πλάτ.), γλύκων «Ἐπὶ τῆς προτέρας ἀρ-
χῆς γε ταυτ' ἦν, ὡ γλύκων, « Ἀρσφ. Ἑκκλ.
983), ἡδὺς (» Ὁ δ' οὗτος ἡδὺς ἐστίν, ὥς
κτλ. Στρώ. Α. γ'). nuis, fat, insipide.

Γλυκᾶ, ἐπ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.).
» Γλυκίως, λιγυρῶς, λιγέως. avec douceur,
doucement. ||. τί γλυκᾶ τραγουδεῖ! » ὣς
ἐμμελῶς (λιγυρῶς) ἀδει! ||. τὸν συντυχά-
νει (βλέπει κτλ.) γλυκᾶ-γλυκᾶ. » Ἡδὺ καὶ
μείλιχον (προσνηές, λιγυρὸν) προσβλέπει
(ἐνορᾶ, προσφθίγγεται, προσλαλεῖ κτλ.).

Γλυκάδα. » Γλυκῦτης. τὸ γλυκαῖνον.
douceur, θ.

Γλυκάδι (ὀνομάζουσι εἰς πολλὰ μέρη τῆς
Ἑλλάδος, καθὼς καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ
σχολ. τοῦ Νικάνδρου ὀνομάζαν, τὸ Ξεῖδι),
ἴδε τὴν λέξιν. §. γλυκάδια (εἰς τὸ πληθ.,
τὰ ποδάρι, ἢ πτεροῦγες, ὁ λαίμῳς κτλ.
τῶν ὀρνίθων). » Ἀκροκόλια (ὀρνίθων). a-
battis.

Γλυκαῖνω, ῥ. μετ. » Γλυκαίνω, ἡδύνω.
adoucir, rendre doux, radoucir, dulci-
fier, §. (μεταφορ.). » Θέλω, κηλέω, γλυ-
κκίνω (Πολυδ.). flatter, adoucir. §. ῥ.

αυτοπ. (γίνονται γλυκός). » Γλυκαίνομαι. *devenir doux, se dulcifier, etc.* §. ρ. μέσ. (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Θείλομαι, κηλέομαι, γλυκαίνομαι (Πολυδ.). être charmé (flaté).

Γλυκάνισον (τὸ) |, φ. (ἄρωμ.). » Ἀνι-Γλυκάνισος (ῥ) | συνκαὶ Ἀνισον. anis.

Γλυκίζω, ρ. ἀμ. » Γλυκίζω (-ᾶζω). avoir un goût douceureux.

Γλυκοκάλαμον (ὀνομάζεται παρὰ τῶν Γλωσσογράφ. ὁ) » Λωτός, ἴδε Ζαχαροκάλαμον.

Γλυκοκολόκυθο (τὸ Τουρκ. μπαλ-καμπάκι), φ. Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ Κολοκύνθα. potiron, citrouille, θ. giranmont. Γλυκυλέμωνον, κ. (οἱ Ἄραβες καί, παρ' αὐτῶν λαβόντες, οἱ Ἰσπανοὶ αὐτὸ μόνον ὀνομάζουσι Λιμόνι). » Μελίλιτρον, γλυκυμύκλον τὸ Μιδικόν. limon doux, lime douce.

Γλυκομίλητος (ὁ ἡμερος, εὐκολος καὶ περαιοηκεῖος εἰς τὴν συναναστροφὴν τού), η, εν. » Εὐπρσάγγερος, μελιχίος κτλ. ἴδε Γλυκός καὶ Καταδεκτικός. §. (ὅποιος εἶχει νόστιμην καὶ γλυκεῖαν ὀσμίαν). » Ἡδυσπής, μελιχρὺς (μεταφ.). qui a un parler doux, qui parle agréablement.

Γλυκομιῶ, ρ. ἐνεργ. » Γλυκυμυβέω.

Γλυκοξίνος, η, εν. » Ὄξύγλυκος. aigre-doux.

Γλυκοπίστος, η, εν (κρᾶσι κτλ.). » Ἡδύπistos, agréable à boire.

Γλυκῆριζα, φ. » Γλυκῆριζα, γλυκῆριζον, γλυκῆριτον, γλυκεῖα (ἐλλειπτ. ρίζα), Ἐκυδική ρίζα. reglisse, θ. §. ἡ ἄγρια ἢ ψευδική—, ἴδε Ἀστραγαλιά.

Γλυκῆρεσθεν, φ. ἴδε Ἀστραγαλιά.

Γλυκός, εἰά, ἐν. » Γλυκός (διαφέρει τοῦ) ἡδὺς (« Ὁ ἐν Κύπρῳ φοῖνιξ ἡδὺς σφόδρα καὶ γλυκός ἐστι, « Θεοφρ. Φυτ. Β'. » Τὸ δὲ φύλλον καὶ ὁ φύλλος ἡδέα καὶ γλυκεῖα, « ὁ αὐτ. αὐτόθ. Γ'), γλυκερός, νύδμος (ποιεῖ). doux-douce. ||. πολλὰ γλυκός » Γλυκύτατος, γλυκίστος, ἡδιστος. très doux. ||. πλέον γλυκός, ἴδε Γλυκότερος. §. γλυκὸ (ἰδιαιτ. τὸ μετὰ μέλιτος ἢ χαράδος βρασμένον ἄνθος, παρ. κτλ., τὸ ὅπῃ ἄμπερον, μὲ φαίνεται, παρεκτός τοῦ) » Γλυκάσμα (γὰ ὀνομάσμεν καὶ) Ζαχαρόπηκτον (κατὰ μίμησιν τοῦ) μελιπηκτον. (Οἱ παλαιοὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν μάστιγα χρύων, ὠνόμαζαν, ἕκαστον εἶδος ἀπὸ τοῦ καρποῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἠσχευάζετο.) τὸ διὰ κυδωνίων, τὸ διὰ ῥόδων, τὸ διὰ κίτρινον κτλ. conserve (de roses, du citron etc), confiture, θ. ||. τρώγω (παίρω) γλυκός. » Γλυ-

καίνομαι (-ᾶζομαι), γλυκάσμα προτρεφόμεναι. prendre des rafraichissements.

(μεταφ.) γλυκός ἄνθρωπος (ὁ πρόσχαρος, νόστιμος, γλυκομίλητος, κτλ.). » Μελίχιος, μελιχρὺς, ἡλᾶρος, γαλήνιος, γαλήνιος, προσγνής, χαρίεις, ἐπεικὴς λιγυρὸς (ἡ λέξις Λιγρὴ σώζεται ἀκόμην εἰς πολλὰ δημόδιον τραγῳδίᾳ), λιγύς (ποιεῖ). doux, gracieux, avenant, agréable. ||. γλυκεῖα φωνή (ἡ νόστιμη καὶ μελωδική). » Ἐναρμόνιος, ἑμμελής, ἡδέα, λιγυρά. douce, harmonieuse. §. γλυκεῖα μουρδιά :: Γλυκεῖα (« Ἐστι γάρ, ὥσπερ ἐν χυμοῖς, οὕτω καὶ ἐν ὁμοφαῖς γλυκύτης, « Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Ζ'). douce, suave. §. (οὐσ.) γλυκύ(κατ' εὐφημ.), ἡ ἐπιληψία (καθὺς ἀπὸ τοῦ παλαιούς) ἡ γολή. ||. (εἰς τὸ πλθ.) » Γλυκεῖα (εἰλέγοντο ἰδιωτικῶς ἐπὶ τῶν θυζαντινῶν τὰ ἰζώδη τῆς κεφαλῆς ἐξανθήματα) (Δουκάζγ.).

Γλυκότερος, η, εν. » Γλυκίων, γλυκυτέρως ἡδίων, ἡδύτερος. plus doux-douce.

Γλυκούτσικος, η, εν. » Ὑπόγλυκος, γλυκερός, γλυκάζων (-ίζω), ἐγγλυκος. doucel.

Γλυκοφιῶ, ρ. μετ. » Καταφιῶ, κατὰσπάζομαι. embrasser tendrement.

Γλυκοχάραγμα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Δυκόφως (, τὸ ὅπῃ ἐπειδὴ μανθάνομεν ἀπὸ τὸν Εὐστάθιον ὅτι καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἡ χυδαία [λέγει] λογιότης ὠνόμαζε Γλυκόφως, πιθανόν ὅτι καὶ εἰς τὸ Γλυκοχάραγμα ἐγένετο παρρησία τοῦ Γ προσθήκη), λυκαυγές, σκίφος (τὸ), ἀμφιλύκη νύξ (ποιεῖ). crepuscule (du matin), l'entre chien et loup, la petite pointe, le petit point, ἴδε καὶ Χαράματα.

Γλυκοχαράζει, ρ. ἀπρ. ἴδε Χαράζω. ||. ὅτι γλυκοχάραζεν. » Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης (καὶ κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον) » Ημος δ' οὗτ' ἄρ' πω φάος ἀμβροτον, οὐδ' ἐτι λήν » ἔργανη πέλεται' λεπτόν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ » φέγγος (Ἀργον Β'). Le jour commençait d'éclorre, dès le petit point du jour.

Γλυκὸς (ἡ ἄλλ. Ἐπιληψία), πᾶθ. (Ὁ Πλίνιος λέγει ὅτι ὀνομάζεται, κατ' ἀντίφρασιν, ἡ γολή. Δὲν εἶνε ἄρα χωρὶς λόγων ἡ διασθεῖσα μέχρις ἡμῶν κατ' εὐφημισμὸν μεταφορά, ἴδε Ἐπιληψία.

Γλυστήριον. » Κλυστήριον. un petit lavement §. » Κλυτήριον. une petite séringue.

Γλυστήρι (τὸ ἐργαλεῖον). » Κλυστήρ, κλυστήριον. séringue, θ. (τὸ ἱατρικόν).

» Κλύσμα, κλυστήρ. lavement. clystère. ||. ἑάλλω γλυστήρι, μετ. » Ὑποκλύζω. sé-

linguer. ||. βάλλω γλυστῆρι, μετ. » Ἰποκλύζομαι, κλυστῆρι χρῶμαι, κλυστῆρα προστίθεμαι (Ἀρτεμίδ. Ε', 79). *prendre un lavement.*

Γλυστρίδα (τὸ Τουρκ. Σεμίζ-δοι, ἐκ τοῦ) » Ἐγκλυστρίς (, ἡ ἄλλω; Ἀντακκία, παρὰ Βυζαντίαις, κατὰ τὸν Νεόφυτ.), ἴδε Ἀνδράκλα.

Γλυστρῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἄμ. ἴδε Γλιστρῶ κτλ.

Γλυτῆρι (τὸ ἄλλ. Τυλιγάδι καὶ Τυλιχτάρι), ἐργ. » Κορ. τὸ παράγει ἀπὸ τοῦ » Ἐκλυτῆριον (πιθανώτερον μοι φαίνεται ἀπὸ τοῦ) » Ἐκλυτῆριον ἢ Ἐκλυτῆριον, ἴδε Τυλιγάδι.

Γλυτῆριζω, ῥ. μετ. καὶ ἄμ. ἴδε Τυλιγαδιάζω.

Γλυτῆρισμα, ἴδε Τυλιγάδιασμα.

Γλυτώνω (ἀπὸ τοῦ) » Εὐλύτων (» Εὐλύτων, ἀπάλλαξον, « Πισυ. » Τριάκοντα ἐπὶ ἔχω δικαζομένη μετὰ τοῦ . . . ἀλλὰ εὐλύτωςόν με, « Μετὰλ.), ῥ. μετ. » Ρύομαι, σώω, λυτρώομαι, δικαζώω, ἀπαλλάσσω (-ττω), περιποιῶ (-ομαι). *sauver, délivrer.* ||. με παρακαλοῦσε νὰ τὸν γλυτώσω ἀπὸ τὸν Μενέξενον. » Ἐδεῖτό μου ἀπάλλαξιν αὐτοῦ Μενέξενον. ||. ν' ἀφήσῃ τὸν τόπον ὅπου βαστούσε, καὶ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωήν του. » Ἐκλιπεῖν τὴν χάριν, καὶ τὸ σῶμα διασῶσαι. §. τί πολυλογᾷς ἄνθρωπος! μόλις τὰ γλύτωσα, (φρσ.), ἴδε Ἐκκύνω.

ῥ. ἄμ. αὐτοπ. » Ἀπαλλάττομαι, ἐκ (δια, περι)φύγω, σώζομαι, δικαζομαι, διαγίγνομαι, διαδύνω. *échapper, se sauver, être délivré (sauvé).* ||. ἐπιθυμῶ νὰ γλυτώσω. » Ἀπαλλάξαι, ἀπαλλακτιάω (Ἀρτεμίδ.). ||. ἐπιθυμοῦσαν νὰ γλυτώσουν καὶ ἀπὸ τὸν Περσικὸν πόλεμον. » Ἀπαλλάξαι οὐκ ἀπὸ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου (Θουκ.). » μολις ἐγλύτωσαν εἰς τὰς Ὀλπαις. » Χλεπῶς διεσώθησαν εἰς τὰς Ὀλπαις. ||. νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ μιᾶ τόσο μεγάλης φουρτοῦν. » Διαγενέσθαι ἐκ κλύδωνος τηλικούτου. ||. κἀνεις ἀπὸ τοὺς ἱατροὺς ἴδεν ἤλπιζε νὰ γλυτώσω. » Μηδένα τὸν ἱατρὸν προσδοκᾶν περιγευέσθαι με. ||. ἐπειδὴ ἡ πετέρες μου καθὼς ἐκατάλαβεν ὅτι ἴδεν θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀρρώστιαν. » Ὁ γὰρ πατὴρ ὡς ἡσθετο τὴν νόσον οὐκ ἀποφευξάμενος (Δημοσθ.). « ||. οἱ ἐπιτρίδουσι ἱατροὶ ἀπὸ τὰς ἀρέχαις τὸν ἀρρώστῳ προγυμνάζουν ποιοὶ δὲ γλυτώσουν καὶ ποῖαι δὲν θὰ γλυτώσουν. » Τὸν νοσούντων ταῖς ἀρέχαις οἱ χαρίεντες ἱατροὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀσώτους ἢ σωτηρίας ἔχοντας (Πλούτ.). « ||. φησὶν τὰ γλύτῃς, (πυρρ.), ἴδε Φόβη.

Γλύτωμα. » Σωτηρία, ἀπαλλαγὴ, λύτωση (τρωσις, ἀπάλλαξις (Ἡροδ.). *délivrance, salut.* ||. οὕτε εἶχε γλυτωμὸν. » Οὐδέ οἱ ἦν ἀπαλλαγὴ οὐδεμίᾳ (Ἡροδ.). «

Γλυτράδα. » Τὸ ὑφάλμυρον (ἄλμυρῶδες, ἄλμῶδες). *goût saumâtre.*

Γλυτρός (ἀπὸ τοῦ) » Βριγχρός ἢ Βλιγχρός (καὶ Ἰων.) Γλιγχρός (Ἰων. Λαυρ. περὶ τροφ. καὶ Ἐκθύων Σίγρ. Ἰατρ.), ἢ, ὅν. » Ἰφάλμυρος, ἄλμυρίζων, ἄλμῶδης, ἄλμυρώδης, ὑπόπλυτος (Ἡροδ. καὶ Ἀριστοτ.). *saumâtre.*

Γλύφτης, ἐργ. » Γλυπτῆρ, γλυφεῖν, γλύφανος, γλύφανον, γλυφίς καὶ γλαφίς. *ciseau, burin.*

Γλύφω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Γλείφω κτλ.

Γλώσσα (τὸ γνωστὸν μέρος τοῦ σώματος). » Γλώσσα (-ττα). *langue*, θ. §. (συνειδ. ἡ) » Διάλεκτος (διακρ. τοῦ) γλώσσα (-ττα), φωνή. *langue*, θ. ||. καὶ τί γλώτταν ὀμιλοῦν. » Καὶ φωνὴν ἦν τινα προέινεται. *quel langage parlent-ils?* ||. ἦτον δὲ μαθημένος νὰ ὀμιλῇ πολλάκις γλώτταις, μαζὴ μου ὅμως πάντα σχεδὸν ὀμιλοῦσε Δωρική. » Γλώτταις πολλάκις δ' ἔσκητο χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὰ τὸ πλείστον ἐδῶριζε (Πλούτ.). §. ἡ—τῆς καμπάνας. » *Ρόπτρον, *γλώσσα (-ττα). *ballant*. §. (ειδος ψαριῦ). » Βούγλωσσον, κυνόγλωσσον. κίθαρως. πλευρονήκτης (μεταγ.). σαλιδάλιον. *sole*, θ. *languelette*, θ.

Γλωσσᾶς, (ἐκ τοῦ) » Γλωσσός (γύλαος, « Ἀρκάδ.), οὐ, ἄδικον. » Γλωσσώδης, ἄθυρόστομος, γλώσσης ἀκράτης, γλώσσαλγος καὶ γλώσσαργος, λαθραγόρης (ποιητ.). *qui a une langue effrénée, qui ne peut contenir sa langue, qui a la langue bien pendue.*

Γλωττίδι. » Γλωττίς. *languelette*, θ. ||. τὸ—τῆς ὀλογέρας. » Γλωττα, γλωττίς (ὁ Φρόνυχος ἴδεν τὸ ἐγκρίνει). *bec de flûte*. || τὸ—τῆς ζυγαριᾶς. » Πλάττει, φάλαγγ, κανὼν. *aiguille*, θ. *languelette*, θ.

Γλωσσόσκι (ἡ). » Γλωττίς, γλωττίδιον, γλωσσάριον. *petite langue*.

Γλωσσόδετης, πᾶθ. » Γλωσσόπιδη (Χρυσόστ. Οὐιλβ'. πρὸς Ἀντιοχ.), γλωττοδέκτης (Ἡερδ. Προδρ), ἀγυρογλώσσον, ἀγυροῦλη. » Ἡ δὲ γλωττα ἡ λελυμένη ἢ καταδεμένη, ὥσπερ τοῖς ψελλοῖς καὶ τοῖς τραυλοῖς, « Ἀριστοτ. Α, 9, Ζ'). *ankyloglossie*.

Γλωσσόρραγμα (τὸ νεῦρον ὅπου κρατεῖ τὴν γλώτταν ἀπὸ κατὰ). » Γλωττορραγία. *le fillet (le frein) de la langue*.

Γνέθω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Νήθω, κλώθω, κρόκην κατάγω. filer.

Γνέμα (τὸ). » Νῆμα, κρόκη, μύρυγμα μύρυμα μύρυσμα πνήσιμα κατάγμα καὶ κλώσμα (κυρ. τὸ τυλιγμένον εἰς τὸ ἀδράχτι). fil.

Γνέσιμον. » Νῆσις, κλώσις. filure, θ. filage.

Γνέω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Νεύω, συν-νεύω, δια(ἐπι)νεύω. faire signe de la tête (des yeux), faire un clin d'oeil, ἴδε καὶ Μῆατι. || . τὸν γνέω με τὸ χέρι (καταχρ.). » Σημαίνω τῇ χειρί.

Γνέψιμον. » Νεῦμα, νεύσις. signe (de tête ou d'oeil).

Γνώμη (ὁ σκοπὸς, ἡ ἰδέα, τὸ φρόνημα). » Γνώμη, δόξα. avis, opinion, sentiment, gré. || . καὶ οὐτε εἰν' εὐκολον ἢ αὐτοπεράνη κάνεις με τί γνώμην πέρασεν εἰς τὴν Ἀσπενδον. » Οὐδέ βῆδιον εἰδέναι τίνη γνώμην παρῆλθεν εἰς Ἀσπενδον. || . ὅλοι με μιά γνώμη. » Ἐκ μιάς γνώμης, μιά γνώμη, ὁμοθυμαδόν. unanimement. || . εἶχαν ὁ καθένας διαφορετικὴν γνώμην. » Αἱ δὲ γνώμαι ἐοχίζοντο (Ἡροδ.). || . ἐσυμφώνησαν καὶ τῶν δὴ ἡ γνώμαις. » Ἀμφοτέρων ἐς ταῦτ' αἱ γνώμαι συνεδράμουν (Ἡροδ.). || . ἔχω γνώμην, ἂν τὸ εὐρίσκειν καὶ σὺ εὐλογον, ἢ ἄρα τὴν θυγατέρα σου (γυναῖκα δηλ.). » Καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ, θυγατέρα τὴν σὴν γῆμαι. || . ἔχω γνώμην. » Ἐχω γνώμης, γνώμην ποιοῦμαι, αἰσῶ. || . αὐτὴ εἰν' ἡ γνώμη μου. » Οὕτω γινώσκω, οὕτω γώμης ἔχω (τὴν γνώμην ἔχω, διακίμαι), ἐπὶ ταύτης γίνομαι τῆς γνώμης. s'est mon avis. || . τί γνώμην ἔχεις; » Πῶς ἔχεις δόξης (Πλάτ.); » Τίνα γνώμην ἔχεις (Ξενοφ.); » Ὅπως ἔχεις τὴν γνώμην (Θουκ.); » Ὅποτέραν τὴν γνώμην ἔχεις (Ἀριστοφ.); || . ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην, (ἡ) εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης. » Ὁμογνωμονεῖω. » Προστίθεμαι τῇ αὐτῇ γνώμῃ (Ἡροδ.). » Ὁμολογέω. » Τῆς αὐτῆς ἔχωμαι (εἰπὶ) γνώμης (Θουκ.). || . καὶ ἐγὼ μετ' αὐτὴν τὴν γνώμην εἶμαι. » Κἀγὼ ταύτη γνώμην τίθεμαι (Σοφοκλ. Φιλοκτ.). || . λέγω τὴν γνώμην μου, ἴδε Λέγω. || . ἂν πρέπη. » πῶς καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου. » Εἰ κάμει χρὴ τὸ παρισταμένον (τὸ φαινόμενον, τὸ δοκούν) εἰπεῖν. || . καθένας κατὰ τὴν γνώμην του. » Ὡς ἕκαστος γνώμης εἶχε (Λουκιαν.). » Ὡς ἕκαστος ὥρμητο (Θουκυδ.). α || . εἶμαι μετὰ τὴν γνώμην. » Ἐπ' ἀμφοτέρω γίνομαι τῇ γνώμῃ, ἴδε καὶ Ἀμφοτεράλ-λῳ. || . ἀλλάζω γνώμην, ἴδε Ἀλλάζω καὶ Τυφίτω. §. (ἡ συγκατάθεσις), ἴδε Θέλω-

μα. §. (ἡ διάθεσις, τὸ ψυχικὸν ἰδίωμα, τὸ Τουρκ. ταμπιέτι), ἴδε Φυσικόν. §. (ἰδι-αιτ. ἡ κακὴ καὶ ἀνάποδη), ἴδε Κακογνώ-μιά. §. (ἡ ἀπόφασις κριτοῦ, ἐπιτροπὴ, ἀποκριταρίου κτλ.). » Ὡφρος (ἡ). suffrage, voix, θ. ναυ. || . δίδω τὴν γνώμην μου. » Τὴν ψῆφον αἶρω (καὶ μονολ.) ψηφισορέω καὶ ψηφοφορέω, γνωμοδοτέω, γνώμην (ψῆφον) τίθεμαι (ἐπιφέρω, εἰσάγωμαι, ἐσφέρω, ποιοῦμαι, δίδωμι, ἀποφαίνομαι, ἀποδείκνυμι, λέγω, διαφέρω). donner sa voix (son vote), voter.

Γνωρίζω, ῥ. μετ. » Γινώ(γνώ)σκω (« Καὶ ἐγὼ, γνώς τὴν φωνὴν αὐτοῦ. » Πλάτ., Πρωταγ.), διαγινώ(γνώ)σκω (« Τὸς κύνας διαγινώσκουσι τοὺς νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους ἐκ τῶν ὀδόντων. » Ἀρστ.), ἀναγι-γνώσκω (« Οὐ μνησθὲν προσεδίκαξ, ὅτι καθόρνους εἶχες, ἀναγινώσκειν σ' ἐτι. » Ἀρσ-φν.). §. Γνωρίζω (« Ἐγὼ γὰρ οὐδοπνευστῶν ἐγνώριζον τοὺς ἀνδρόπους τούτους. » Δημοσθ. Λακρ.). reconnaître, reconnaître. || . ἵνα γνωρίζης (διακρίνης) καλὰ (εὐκο-λα) ποῖος εἶνε θεὸς καὶ ποῖος εἶν' ἄνθρω-πος. » Ὄφρ' εὐ γινώσκεις ἡλὲν θεὸν ἢ δὲ καὶ ἄνδρα (Θμ.). » ἵνα θάλλης σύνορον, ἵπου ἵνα γνωρίζονται. » Ὄρους τίθεμαι γνωρίμους || . τῶν καλῶν σκυλιῶν τὸ φυ-σικόν εἶνε τοῦτο εἰς ὅσους γνωρίζουν ἵνα ἦνε ἡμερότατα, καὶ τὸ ἐναντίον εἰς ὅσους ἵδεν γνωρίζουν. » Τὸν γενναῖον κυνὸν τὸ ἦθος, πρὸς μὲν τοὺς γνωρίμους ὡς οἶον τε πρασιτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνώστους τοῦναντίον (Ξενοφ.). || . ἀνίσως κάνεις καλοπίσχ' τὰ σκυλιὰ σου, καὶ τὰ κάμη ἵνα γνωρίζουν αὐτὸν περισυτέρων περὰ ἑσένα. » Εἴ τίς κύνας, ὡς σὺ τρέφεις, θεραπεύων, γνωριμωτέρας αὐτῶ ἡ σοὶ ποιήσεις (Ξενοφ.). || . ὁ στρατηγὸς πρέπει ἵνα γνωρίζῃ καὶ τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου καὶ τὰς ἡσημερίας. » Τῷ στρατηγῷ τροπὰς τε ἰστέον ἡλίου, ἐτι δὲ ἡσημερίας, » (Πλδ.). || . ἵνα ἴσῃ ἵνα γνωρίζῃ ἀπὸ τῶν τόπων εἶται τὸ καθ' ἑ-να. » Ἴν' ἔχη γνωρίσματα ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστὶ. || . γνωρίζει τὸ καλόν. » Γνωριστικός τοῦ καλοῦ (Πλούτ.). || . εὐ-κολα ὁμας γνωρίζεται (τὸ δολωμένον λιθά-ναι). » Εὐχερὴς δὲ ἐστὶν ἡ διαγνώσις (Αἰο-σκορ.). || . ἐξούρισε τὰ γένεα τὸ ἵνα μὴ γνωρίζεται. » Τὸ γένειον ἀποκτενόμενος ὡς μὴ γνωρίζοιτο. || . ὁ ὁποῖος καὶ τὸ γρά-ψιμόν του ἤθελε γνωρίζεαι ἀτοῦ. » Ὅς τὰ τε γράμματα ἐμελλε γνώσεσθαι τὰ ἐ-αυτοῦ (Δημοσθ. πρὸς Λφ. ψευδομ.). || . καὶ ἐπειδὴ ἐγνώρισεν τὸ γράψιμον τοῦ Κομμο-δου. » Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμοδου χεῖρα

(Ἡρώδ.). || καθημερινὸν παρὰ τὸν ἀπ' αὐτὰ πρὸ πάντων ὑπορεῖς ἢ τὸν γνωρίζεις. » Ἀμφημερινὸν δὲ πυρετὸν τοῖς ὁ ἄν μαλιστα γνωρίζεις (Γαλην.). || κάμνω ἄλλον ἢ γνωρίζω ἢ να γνωρίζω. » Γνωρίζω. faire connaître. || σὲ εἶμαι ὑποχρεῶς διότι μ' ἔκαμες ἢ γνωρίζω τὸν Θεοαίτητον, ἴδε Γνωρίζω. || διότι αἱ Ἀθῆναι μ' ἔκαμν ἢ γνωρίζω καλλήτερον τὸν ἄνθρωπον. » Ἀθῆναι γάρ μοι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγνωρίσαν τελεωτέρον (Γρηγ.). § (ἀντι) Ἡξυρῶ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἀρν.). || δὲν γνωρίζω. » Ἀγνωσῶ (ποιητ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Οὐ γνωρίζω (» Καὶ τί ἀίρησμαι οὐ γνωρίζω, « Γρηγ.). § γνωρίζω ἀπὸ διαμάντινα (διακρίνει δηλ. τὰ ἀληθινὰ ἀπὸ τὰ ψεύτικα, τὰ καλὰ ἀπὸ τὰ πρόστυχα). » Γνωμονικός ἐστιν ἀδαμάντων. il se connaît en pierres, il s'y connaît. || ἐκαῖνός ὁ, πού γνωρίζω. » Γνώμων, γνωμονικός (Πλάτ.). γνωστήρ, εἰδήμων. connaître, ἴδε καὶ Πραγματικός. || γνωρίζω πολλὰ καλὰ ἀπὸ τέτοινα πράγματα. » Κράτις γνῶμων ἐστὶ τῶν τοιούτων. || πρέπει ἢ φέρει ἄνθρωπος πού γνωρίζουν. » Τοὺς ἐπιγνώμονας τῶν τοιούτων μεταπεμπέτην σοι. § γνωρίζω τὸ εἶναι σοι. ἢ ὦνθε σαυτόν. connais-toi toi-même. || σὲ γνωρίζω χάριν. » Οἶδα (» ἔχω, » ὀφείλω) σοι χάριν (» ἔγω δὲ καὶ τοι εἶδέναι χάριν ἡμᾶτα πάντες, » ἰλ. Ε, 235). être redevable (obligé), savoir gré (bon gré), avoir des obligations.

Γνωριμιά (ἢ ἄλλ. Γνώρα). » Γνώσις (» Κάτὰ τὴν γνώσιν μοι τὴν πρὸς αὐτόν, » Ἀίσχ. κατὰ Τιμάρχ.), γνωρισμός, γνώρισις, γνωριμότης (Στοδ.). connaissance, habitude, θ. || ἔχω γνωριμίαν μὲ τοὺς πλείοντες. » Γνωρίμω εἶχω τοῖς πλείστοις (Δημοσθ. Ἀπατ.). || σὲ γνωρίζω μεγάλην χάριν διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ Θεοαίτητου. » Πολλὴν οἶδά σοι χάριν τῆς Θεοαίτητου γνωριμείας (Πλάτ.). »

Γνώριμος, ἡ, ὄν. » Γνωστός, γνώριμος, ἐγνωρισμένος. connu, qui est de connaissance. || εἶμαι γνώριμος τοῦ δεινός (ἢ) μὲ τὸν δεινὰ, ἴδε Γνωρίζω.

Γνώσις » Σύνεσις (ὁ Ἀριστοτ. λέγει ὅτι διαφέρει ἀπὸ τὸ φρόνησις, φρένες (αἱ), νοῦς, εὐδουλία, τὸ φρονεῖν (βουλευέσθαι κτλ.), γνώμη (Θουκ.). prudence, sagesse. || δὲν ἔχει γνώσιν. » Γνώμης ἀμαρτάνει. || ἄλλω γνώσιν (ἐγὼ ἄλλον), μετ. » Σωφρονίζω, φρενῶ, συνετίζω (Γραφ.), (κατὰ λέξιν τὸ) νοθεύω, (ἂν καὶ ἐκλαμβάνεται συνήθως ἀντὶ τοῦ Συμβουλεύω). mettre

(rendre) à la raison, morigerer. || ἴνα τοὺς ὅλῃ γνώσιν. » Σωφρονιστοὺς ἔνεκα (Πλάτ. Νομ. ὅ). « || ἄλλω γνώσιν (ἐγὼ τὸν ἑαυτὸν μου), μετ. ἴδε Φρονιμείω. || αὐτὸ εἰν ἔργον ἀνθρώπων μὲ γνώσιν, (ἢ) πού ἔχουν γνώσιν. » Τοῦτο δὲ γνώμη χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστὶ (Δημοσθ.). »

Γνωστικός (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἡ, ὄν, ἴδε Φρονιμός κτλ.

Γογγύλη (τὸ Τουρκ. σαλγαμί), φ. » Γογγύλη, γογγυλὶς (» Ἀλμάδες, αἱ ἐκ σιναῶν γογγυλίδες, « Πασχ.), θουνιάς (κυρ. τὸ ἄγριον καὶ νοστιμώτερον, κατὰ τὸν Θεοφρ., ὑπὸ τοῦ ὅπ. ὀνομάζεται καὶ) ἄρην γογγυλὶς. navel.

Γομάρι (ὑποκορ. τοῦ) » Γόμος, ἴδε Γάιδαρὸς καὶ §. Φόρτωμα. (» ἔσθαι μὲν ἄρτους τρεῖς ὄνους κανθηλίους, » Σωσθ. ἐν Δάφνιδι. [δηλ.] κατὰ τὸν Τζέτζην καὶ Ἀθῆν. τριῶν ὄνων φορτίον ἄρτων, τρεῖς ὄνους φορτωμένους ἄρτων ἀπαράλλακτον μετὰ τὸ Γραφ. » Γομόρ (!!) ἄρτων, « Βασιλ. Α. ἰς 20, τὸ ὅπ. εἰς τὸ ἔδρ. εἶνε » ὄνον ἄρτων).

Γόμος. » Ὀνθύλευμα, γέμισμα, γέμος (τὸ) (ἰσχυρ. ἄγαμ.). farce. θ.

Γονατίξω (ὁ Πολυδ. λέγει ὅτι μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀνωμαλὸς Κρατίνος), β. ἀμ. » Κλίνω (» Κάμπτω) γόνυ (καὶ μονοκ.) γονυκλινέω, ἐς γόνυ ὀκλαῶ, γονυπετώ, τὰ γόνυα τίθημι (Γραφ.). se mettre à genoux, s'agenouiller, se prosterner.

Γονάτισμα. » Γονυκλισία (μεταγ.). genuflexion.

Γονατίξω, ἐπ. » Γονυκλιτῶς (μεταγ. καθὼς καὶ τὸ) γονυπετῶς. à genoux.

Γονατιστός, ἡ, ὄν. » Γονυπετής (μεταγ. καθὼς καὶ τὸ) γονυκλινής. agenouillé, tombé à genoux.

Γόνατον. » Ἰόνου-ατος (τὸ). genou.

Γονεὺς ἢ Γονὴς (εἰς τὸ ἐνικ. κυρ. δ.) » Πατήρ, γονεύς, ἴδε καὶ Πατέρας. || (εἰς δὲ τὸ πληθ. καὶ οἱ δύο) Γονεῖς, οἱ τεκόντες (γεννήσαντες, φύσαντες). parents.

Γόνος (ὁ σπέρμας, τὰ χυμένα αὐτὰ τῶν ψαριῶν, καὶ αὐτὰ τὰ νεογέννητα ψαράκια, μάλιστα τὰ χαμψιά καὶ ἡ σαρκίαις, χυδ. τσαμούχια). » Γόνος, ἀφρός, ἀφύαι. alevin, blanchaille, θ. frai, stétin.

Γοργοκάμηλον (τὸ Τουρκ. χιτζίνι), ζ. » Δρομάς καὶ Δρόμαξ (κάμηλος, ἢ μονοκυρτός, κάμηλος ἢ Λιδοκὴ ἢ Δραβικὴ, (μετγν.) δρομοκάμηλος (Ἐπιφάν.). dromadaire, chameau coureur.

Γοργός, ἡ, ὄν, ἴδε Ὀγλίγωρος. || ἄλογον γοργόν (τὸ Τουρ. τσαπκίνι). » Δρομικός (κίλης) ἵππος. cheval qui va l'amble.

coursier. ||. τὸ γρογίν καὶ χάριν ἔχει, (παροιμ.). » Ἀ χάρις ἂ θραδύπας, ἄχαρις ἔστι χάρις. «

Γοργῶνα (ὀνομάζουσι εἰς μερικά μέρη, ὅ, τι λέγουσι ἄλλου Στρίγλαν, Δρακόντισσαν καὶ Λάμιαν), ἴδε τὰς λέξεις. §. (καὶ μεταφορ. τὴν ἀσχημὴν γυναῖκα καὶ τὴν Κοκούρηαν.), ἴδε τὴν λέξιν.

Γούθα (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ λάκκος, ἴδε), (Σημ. ἡ λέξις φαίνεται παρεφθαρμένη ἀπὸ τοῦ Κῶα. » Κῶος γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς γῆς καὶ πάντα σπήλαια ἔλεγον [οἱ Κορίνθιοι], λέγει Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἐν λέξει Κῶς· ἡ ἐκ τοῦ Κύθη, ἡ κεφαλὴ, καὶ Γύπη, ἡ φωλεὰ τοῦ γυπὸς, ἐν γέν. Κοιλότης).

Γουίδι, ψ. (ἀπὸ τοῦ) » Κωδίδιον (ὑποκορ. τοῦ) κωδίσ. goujon (de mer). » Κωδιδόριον (κυρ. τὸ ποταμήσιον). loche, boulerot, boulereau καὶ bouillerot (κυρ. τὸ μυροκούβιδον, goujon noir), paganel.

Γουδι (εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ προσφέρουσι Ἰδι, ἀπὸ τοῦ) Ἰγδίδιον (ὑποκορ. τοῦ) Ἰγδη, θυεῖα καὶ θυία, ὄλμος. mortier, pile, θ.

Γουδοχέρι |. » Ὑπερος, Ὑπεριν, ἀλετρι-Γουδοχεριν (ἕλκος, ἰγδοκόπανν. pilon. ||. τὸ γουδι τὸ γουδοχέρι, παροιμ. (ἀνάλογ. μετὰ) » Ὑπέρου περιστροφῇ, » Πλάτ. (Θεαίτ. 209).

Γούλα (ἡ), [Λατ.] » Λαιμός, Λάρυγγας (« Ὁῖος στόμα, γούλαν προσδάτου, » Ἑρωτιαν. λέξ. Ἰπποκρ.).

Γουλί (τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου [τὸ ὅπ. καὶ Λαχανόγουλον μονολεκτικῶς λέγεται], τοῦ μαρουλιῦ, κτλ.). » Καυλός. trognon, tige, θ. §. (εἶδος κράμβης μετὰ ῥίζαν γαγγυλώδη, τὸ ὅποιον καὶ Φραγκολάχανον εἶχεν ὀνομασθῆν ἐσχάτως ἐν Κωνσταντινουπόλει). » Γαστρορί. chou-navei, chou-gave, chou de Siam, turneps.

Γουλί (τὸ κρεατῶδες σκέπασμα τῶν ριζοδότων). » Ὀύλον. gensive, θ.

Γουλιὰ (ἡ). » Βεργίος (ῥ). gorgée, θ. ||. μετὰ γουλιὰ (δηλ. ὀλίγον). (« Χολὴν ἀνεμῆσιν ὀλίγην) ὕσον ἐρόσθον (Ἰπποκρ. 493. 30), α, (παρὰ βλ. Ρουφελιά).

Γουλιανός, ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). » Γλάνις-ιδος (ῥ), γλάνις-ιδος καὶ γλάνις-ιος (ἡ). (poisson du genne de) silure, solin, Mal (Σδεκ.). lamproie, θ. ἴδε καὶ παραβ. Γλῆνος, Γρεβέδι καὶ Μουρεύνα.

Γουμάρι, ἴδε Γουάρι.

Γουμένα (τὸ χονδρότερον παλαμάρι, ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀγομένη (σχῆμα) (Ἀπολλοδ. Ποσειδ.). » Κῆμα(ι)λος (ἡ). gros câble.

Γούνα (καὶ τὸ ὄρεσμα καὶ τὸ γυναικὸν· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ ἔτυμολόγος, ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Λυκόφρονος καὶ ὁ Μισχοπούλος). » Σισύα καὶ σισύρα, διφθερά (Μισσοπ.), καυνάκη (Περσ.). fourrue, θ. pelisse, θ.

Γούναρης. » Σισυροῦράτης, *διφθερουγός. fourreur, pelletier.

Γούπα, ψ. ἴδε Βούπα.

Γούργουλας (ῥ), [Λατ.] » Γαργαρεῶν, ἴδε Ἀδρυγγας καὶ Καρύδι (τοῦ λαιμοῦ).

Γουργουρητόν |. » Βορβορυγμός (συνήθως Γουργούρισμα) ἑστέρον τοῦ) κορκορυγμός. grouillement des intestins, borborisme καὶ borborisme.

Γουργουρύω, ῥ. αἰ. » Βορβορύω (συνήθως ἑστέρον τοῦ) κορκορύω. grouiller, crier.

Γουρλωμάτης (προφ. κριν. Γουρλωματίας), α, ικον. » Προπετωκώς (« Πρενευκός) τὰ ὄμματα, προπετωκός (προνευκός) ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξόφθαλμος (Ξενοφ. Ἰππ.). qui a les yeux saillans ou à fleur de tête.

Γουρλόνα (κυρ. τὰ ῥάτια), ῥ. μετ. » Ἀνατείνω τοὺς ὀφθαλμούς. érailler, écarquiller les yeux, ouvrir des grands yeux.

Γουρλώμα (κυρ. τῶν ῥματιῶν). » Ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνάτασις. écarquillement.

Γούρνα (κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ Γρώνη, κοίλωμα πέτρας, ἡ σκάφη πέτρινη, ζυμωταρία: » Εἰ καὶ σοι λιτή γε καὶ οὐκ εὐάλπιτος εἴη » Φύστη, ἐνὶ γρόνῃ μασομένη παλῆμαις, » Ἐπιγραμ. ὁ Κορ. τὸ παρήγεν ἐκ τοῦ Ἀπ. urna). » Δεξαμενὴ. bassin. ||. ἡ γούρνα τοῦ λουτροῦ. » Λουτήρ, πύσλος (ἡ), ἀσάμινθος (ἡ). baignoir. Γουρούνα (ἀπὸ τοῦ) » Γρώνας, ἴδε Σκρόφα.

Γουρουνάκι. » Χοιρίδιον, δέλφας, δελφάκιον, γρύλλος. peuceau.

Γουρουνήσιος, α, ον, ἴδε Χοιρινός.

Γουρούνη (λέξις πεποιημένη ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ζῶου, ὅθεν καὶ τῶν ἀρχ. τὸ Γρούζω. Οἱ χωρικοὶ μας ὅρα τὸ προσφέρουσι ἑστέρον, Γρούνη), ζ. ἴδε Χείρως.

Γουρουνοβωσικός, ἴδε Βωσικός.

Γουρουνοτόμαρον. » Φορίνη. couenne.

Γουρουνοτριχα. » Ἰσρίξ, ὕβριξ καὶ ὕσριγξ (ἡ). soie (de porc, de sanglier, de cochon), θ.

Γουρουνοψαρον (τὸ ἄλλ. Μερσοβάνι, εἶδος κήτους, ὁμοίαις τὸν δελφινά), ψ. » Φώκαινα. ὕαινα. marsouin, (δηλ. κατὰ διὰλεκτον Γερμαν.) cochon ou porc de mer, porc-marin, souffleur (je vulgaire). (ἕνα εἶδος ὀνομάζεται) pousike, (καὶ ἄλλα)

moine de mer, (καὶ τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ όλα) éraulard ἢ ourque (, τὸ ὅποιον ἴσω· εἶν' ὁ Φάλιανος), ἴδε τὴν λέξιν.

Γουσα (καὶ Γκοῦσα, ἢ ἀλλ. Σγάρα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (συνεκδ. τὸ πρῆξιμον, ὁ, που σχηματίζεται εἰς αὐτὸ τὸ μέρος), πᾶθ. (-σως ἐκ τοῦ) » Ἀγγουσα. » Βρογχοκλήν, γόγγρων, γόγγρος, γογγρώνη καὶ γόγγρωνον. goltre.

Γουστέρα } , ζ, ἴδε Σαμιαμῦθι.

Γουστερίτζα }

Γουφάρι(τὸ μέγαλον γουφάρι), ψ. » Γόμφορ, ἀμίας, τρώκτης. bonite.

Γουφάρι, ψ. » Γομφάριον (» Τοὺς κιστρέας, ἔτσι τὰ γομφάρια. » Σχλ. Λυκφρ.), ἀμίας, ἀμιά (Περίφημοι ἦσαν πάντοτε αἱ κατὰ τὸ Βυζάντιον καὶ τὰ περίξ διλιυόμενι τὸ φθινόπωρον, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἀρχέστρατος. » Τὴν δ' ἀμίαν φθινόπωρον, ὅταν πλείας καταδύνη. » Εἰσω δ' αὐτὴ σοι Βυζαντίου ἐξ ἐρατεινοῦ, » Εἴ περ ἔχειν ἀγαθὴν ἐθέλεις, « Ἀθην.). boniton.

Γόφος (ἀπὸ τοῦ) » Γόμφος (ἄπλωρς κἀθε κλείδωσις). » Ἰσχίον. hanche, θ. ἴδε καὶ Σταυρί.

Γράμμα. » Ἐπιστολὴ, γράμμα (κυρ. εἰς τὸ πλ. γράμματα), γραφή, βιβλίον (κυρ. τὸ διπλωμένον καὶ δουλωμένον [ἴδε παρρακατιών, τὸ παραδείγμα], ὅθεν καὶ βιβλιοφόρος ὁ γραμματοκομιστής), δέλτος (ἢ) (κυρ. τὸ διπλωμένον τριγωνοειδὲς εἰς σχῆμα Δ). πτιτάκιον (μεταγ. καὶ ιδιωτ.). letre, θ. ||. τότε ὁ Δαρεῖος γράφει γράμμα σ' τὸν Μεγάβαζον (, καὶ ξεκινᾷ ἐπιτακτοῦ ἕνα καθαλλάκην), ὁ ὁποῖος, περὶ πόλεως τὴν Ἑλλησποντον, τὸ δίδει τοῦ Μεγάβαζου.

» Ἐνταῦθα Δαρεῖος γράφει γράμματα πρὸς Μεγάβαζον. . . . Περαιωθεὶς δὲ τὸν Ἑλλησποντον ὁ ἱππεὺς, διδοῖ τὸ βιβλίον τῷ Μεγάβαζῷ (Ἡροδ.). « ||. καὶ τὸ μὲν γράμμα τόσον ἐνεγεν' ὁ δὲ Ξέρξης τὸ χαρήκει.

» Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου Ξέρξης δὲ ᾗσθη τε ἡ ἐπιστολὴ (Θουκ.). « ||. οὐτε ἐδωκας εἰς αὐτοὺς τὰ γράμματα που σὲ ἐδωκαμεν ἡμεῖς, » Οὐτε τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκας αὐτοῖς, ἃς ἡμεῖς ἐπεθήκαμεν, « Ἀθηναῖοι. ||. γράψω ὑπερον ἕνα γράμμα, καὶ τὸ στέλνω τὸν Νιγρίνον. » Ἐπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον, ἐπεμπεον (Λουκιαν.).

||. μ' ἕνα γράμμα βουλωμένον, ὅπου ἔστιν γραμμένον τὸ ῥῶτημα. » Ἐχοντα κατασφραγισμένην δέλτον, ἐν ᾗ τὸ ἐρώτημα ἦν ἐγγραμμένον (Πλουτ. ἀποφθ.). §. γράμματα (πλ. καὶ ἡ προκοπή τῶν γραμμάτων, τὰ μαθήματα). » Γράμματα, λόγοι, μαθήματα. lettres, θ. lettres-lettres,

instruction, θ. études θ. πλδ., ἴδε καὶ Προκοπή. ||. μαθαίνουσι τόσα γράμματα.

» Γράμματα τοσαῦτα μαθήνουσιν (Ισοκρ.).

||. ἐδιάλεξε τριάντα χιλιάδες παιδιὰ, καὶ πρόσταξε ἵνα μάθουν Ἑλληνικὰ γράμματα. » Τρισμυρίους παῖδας ἐπιτελέζοντας, ἐκέλευσε γράμματα μαθήνουσιν Ἑλληνικὰ (Πλουτ. Διέξ.). ||. τὰ πολλὰ γράμματα σὲ καταντοῦν τρελόν. » Τὰ πολλὰ σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει (Γραφ.). « ||. δὲν ἤξευρε γράμματα. » Οὐτε γράμματα οὐτε τὴν ἐπίσταται, « (Παροιμ.). ||. ἐμαθε τὸν υἱόν τ'ον γράμματα. » Ἐδιδάξατο (» Ἐπαίδευσεν) τὸν υἱόν (τὸν παῖδα). §. γράμμα (τὸ στοιχεῖον τοῦ αλφαριθμητοῦ), ἴδε Ψηφί.

Γραμματάκι. » Ἐπιστόλιον, γραμματίον, γραμματίδιον, δελταρίον (κυρ. τὸ τριγωνοειδὲς εἰς σχῆμα Δ διπλωμένον) billet, ἴδε καὶ Πιττακι καὶ Ραβάζι.

Γραμματικός. » Γραφεὺς, γραμματεὺς, υπογραφεὺς (κυρ. ὁ γραφὼν καθ' ἐπαγορεύσιν). écrivain, greffier, secrétaire. ||. εἶμαι γραμματικός, (ἢ) κάμνω τὸν γραμματικόν. » Γραμματεύω. ||. ἦτον γραμματικὸς τοῦ Ἀρχίου καὶ τῶν ἄλλων στρατηγῶν. » Ἐγγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχους (Ξενοφ.). ||. ἐσὺ ἦσθον γραμματικός, κ' ἐγὼ πληρεξούσιος. » Ἐγγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον (Ἀθηναῖοι). «

Γραμματισμένος, η, ον. » Πελογράμματος, λόγιος, ἐλλόγιμος. » Ἐλλόγιμος, γραμματισμένος, « Πουχ.). , πεπαιδευμένος. lettré, homme de lettres. ||. οἱ γραμματισμένοι. » Οἱ ἐπὶ (ἐν) λόγους εὐδοκίμοι, οἱ περὶ (ἀμφὶ τοῦς) λόγους ὄντες (ἐχοντες). les gens de lettres. ||. οἱ Ἡλιουπολίται εἶνε, λέγουσι, οἱ πλέον γραμματισμένοι τῶν Αἰγυπτίων. » Ἡλιουπολίται λέγονται Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι (Ἡροδ.). «

Γρασιδί (χλωρὸ) χορτάρι διὰ τὰ ζῶα, Τουρκ. τσαρί. » Γράστις καὶ Κράστις (ἢ), χλόη, πᾶσα. le frais.

Γραφή, ἴδε Γράμμα.

Γραφτό (τό). » Εἰμαρμένη, πεπρωμένη (μοῖρα), τὸ πεπρωμένον, τὸ ἐπικεικλωμένον ἐκάστω (Πλουτ.), Ἀδράστεια. l'arrêt (l'ordre, la loi) du destin, destinée, destin, fatalité (κυρ. τὸ κακόν). prédestination. ||. ἦτον γραφτό μου (σου, του, τῆς, ὡς, κτλ.), (ἢ) τῆς μοῖρας μου (κτλ.). » Ἐπέπρωτό « Εἴμαρτό, » Ἐπεκέκλωστό, » Ἀπείκειτό μου. il m'était destiné (prédestiné, marqué par le destin).

Γράφω, ῥ. μετ. Γράφω. écrire. ||. γράφω γράμμα. » Ἐπιστέλλω, γράφω. ||. σ'

ἔγραψα διὰ ὅσιτι. » Ἐπέστελλά σοι περὶ οἴκου αὐτοῦ. ||. καθὼς τὸν ἔγραψα. » Κατὰ τα πρὸς αὐτὸν μοι ἐπεσταλμένα. ||. γράφετε μας δὲ καὶ τί ἐκάμετε, ἢ τί κάμνετε. » Ἐπιστάλλετε δὲ καὶ ὅτι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε (Πλάτ. Ἐπιστ.). ||. γράφω ὅτ' τὸ πλάγι (ὅτ' τὸ περιθώρι). » Παραγράφω. écrire en marge. ||. γράφω ὅτ' τὸ κατάστιχο. ἴδε Κατάστιχον. §. (οὐδ.) ἔχω ἐπ' ἐμοῦ (ἐμπεριέχω) τι γραμμένον. ||. τί ἔγραψε τὸ γράμμα; ἴδε καὶ παρβλ. Λέγω. (ἢ χρῆσις ἢ κατάχρησις αὐτὴ εὐσυνειδίξτο πρὸ πολλῶν χρόνων εἰς τοὺς τελευταίους Βυζ. συγγραφεῖς: » Καὶ σταχυρὸς μέσον αὐτῶν γράφων, Εἰς ἄγιος, εἰς κύριος κτλ. » Ἀνών. περὶ ἀρχ. Κωνσταντινουπόλ. παρὰ Βανδουρ. Imper Orient. vol. I. p. 15). ||. γράφομαι (κυρ. στρατιώτης), ῥ. μεσ. » Ἀπογράφομαι, ἀπογράφω ἑμαυτὸν, καταγράφομαι, καταγράφω ἑμαυτὸν. s'enrôler, s'engager, se faire inscrire. ||. τὸ πρῶτο' (ὅτ' τὸ πρῶτο') γράφθηκαν ὀλίγοι. » Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγοι ἀπέγραψαν σφῶν τὰ ὀνόματα (Ἀρρ.). » ||. ἔδωκαν διαλαλητὴν, ὅποιος ἀπὸ τοὺς νέους θέλοι, ἵνα γραφῇ. Καὶ ἐπειδὴ γράφθηκαν ὅλοι. » Ἐκηρύξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλευόμενον. Ἀπογραφάμενον δὲ πάντων (Πλούτ.). »

Γράψιμον (ἢ πράξις τοῦ γράφειν). » Γραφῇ, τὸ γράφειν. écriture, θ. ||. ὅσα παιδιὰ δὲν εἰν' ἀκόμῃ καλὰ δυναμύμενα ὅτ' τὸ γράψιμο'. » Τοῖς κήπω δεινύς γράφειν τῶν παιδῶν (Πλούτ.). » §. (τὸ εἶδος, ὁ χαρακτήρ, τοῦ γραψίματος). » Χεῖρ (ἢ). écriture, θ. caracière, main, θ. ||. καὶ ἐπειδὴ γνώρισε τὸ γράψιμον τοῦ Κομμόδου. » Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα. elle reconnut sa main, ἴδε καὶ Γνωρίζω.

Γρεβάδι, ἴδε Γρηβάδι.

Γρεβαδέλι, ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). » *Κυπρίσιος. carreau, carpillon.

Γρηά (ἐκ τοῦ) » Γραῖα (κοιν.) καὶ Γραῖς -αὸς (Ἀττικ.). vieille-femme.

Γρητίκος(-ίστικος), η, ον. » Γραῖδης, γραικός, πρεσβυτικός. de vieille femme.

Γρητσα. » Γραῖδιον. une petite vieille, vieillotte, θ.

Γρηβάδι καὶ Γρεβάδι (ψάρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, Τουρκ. σαζάνι). » Κυπρίνος (Οἱ Τοῦρκοι τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὸ λέγουσιν Κιουμπρίν). carpe, θ.

Γρηκῶ (προφ. καὶ Ἀγρηκῶ), ῥ. μετῆ. ἴδε Καταλαυθάνω καὶ Νοιώω.

Γρήνα, ἴδε Γρύνα.

Γρηνιάζω (ἴσω; ἐκ τοῦ) » Ἀρρηνέω (φω-

νάζω, καθὼς τὰ σκυλιὰ ὕταν δαίγουν τὰ ὄντια τοῦς), ῥ. ἀμ. ἴδε Γρυνιάζω.

Γρηνιάρικος, η, ον (κυρ. μωρὸ παιδί), (ἴσως ἐκ τοῦ) Ἀρρηνῆς (κυρ. σκύλος), ἴδε Γρυνιάρικος.

Γριπάρης. » Γριπεύς, σαγηνεύς (Πλούτ. Πομπ.), σαγηνευτῆς (-τήρ). pêcheur, qui pêche à la seine.

Γρίπος. » Σαγήνη, γρίπος(-φος), συρτὸν (Γλωσσαρ. θθεν τὸ κοιν. Συρτικόν). seipo καὶ saine, θ. gramail καὶ tremail. §. (συνεκχλ.) τὸ πλοῖον (ἢ βάρκα) τοῦ γρίπου, ἴδε Ψαροκάκιον.

Γροθιά. » Πυγμα, κόνδυλος (κυρ. ἡ κατακεφαλιά). coup de poing, taloché, gourmade, θ. ||. με τῆς γροθιάς. ἐπ. » Πύξ. à coups de poing. ||. παῖξω (κτυποῦμαι με) τῆς γροθιάς. » Πύξ μάχομαι (καὶ μονοῦ). Πυγμαχείω, πυκτεύω, κόνδυλλίζω. se battre à coups de poing, s'exercer au pugilat.

Γροθοκόπημα. » Πυγμα, κόνδυλισμός. pugilat.

Γροθοκόπος. » Πύκτης, πυγμαχός. qui combat au pugilat, qui se bat à coups de poing.

Γροθοκοπῶ, ῥ. μετ. » Πύξ παῖω, κόνδυλλίζω. battre à coups de poing.

Γρόθος. » Πυγμα (» Πυγμα, σύγκλεισις δακτύλων, γρόνθος, » Σουῖδ.), κόνδυλος (τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ Κόνδυλον φασιν οἱ σοφοί, » Εὐσταθ. ἰλ. Ψ.). poing, ἴδε καὶ Γροθιά.

Γροικῶ, ἴδε Γρηκῶ.

Γρύ (ὁ παραμικρότερος λόγος, λέξις ἀκλιτος, οὐδέτ. διεσῶθη ἀπαράλλακτος). ||. καὶ ἐνῶ δὲν ἀπεκρίθηκεν οὔτε γρύ. » Καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενον τὸ παράπαν οὐδὲ γρύ. » Οὐδαμῶς ἐφθέγγετο, οὐδ' ὑπήχθη γρύξαι. il n'a pas répondu le plus petit mot. ||. δὲν με ἀφῆκες ἵνα εἴπω οὔτε γρύ. » Οὐδ' ἀναγρύξιν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας (Ξεν.). « vous ne m'avez laissé pas même de souffler le mot. §. (οἱ παλαιοὶ τὸ μετεχειρίζοντο καὶ ἐπὶ πράγματος ἐλαχίστου. » Εἰμοί τε οὐδὲ γρύ μετέδωκεν αὐτῆς, « ἰουλ.), ἴδε Στάλα.

Γρύνα (κυρ. τὸ ἀδιάκοπον καὶ ὀχληρὸν κλάψιμον τῶν μωρῶν παιδιῶν). » Κλαυμυρισμός (ἐνδελεχῆς, συνεχής). varissement (continuuel, importun). §. γογγυσμός, μεψιμοιρία. murmure. ||. κάλλιον λάχανα με γέλια, παρὰ ζάχαριν με γρήνα, (Παρσιμ.). » Κρείσων ξενισμός λαχῶν πρὸς φιλίαν καὶ χάριν, ἢ παρόθις μόσχων μετ' ἐλθρας, « Παρσιμ. Σελιμ.

« Κρείσσων ψυχὸς μεθ' ἡδονῆς ἐν εἰρήνῃ, ἢ οἶκος πλήρης πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης, « Αὐτ.

Γρυνάζω, ῥ. ἀμ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Γρύζω (« Φωνὴν παιδὸς γρύζοντος, « Ἀριστοφ. Νεφ.), δυσκολεύω (Λυτ.), κλυθυμιρίζω (-ίζομαι), βαύζω. importuner par des vagissemens continuel, pousser des vagissemens importuns. §. Ἴδε Μουρμουρίζω.

Γρυνίχτης, α, ικον. » Γογγυστής, μεμψιμοίρος, δύσκολος. qui murmure, harpigneux, acariâtre.

Γυαλί (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ἰαλί κτλ. Γυλάρι (τὸ ἄλλ. Κεφαλόπουλον ἢ ὁ μικρὸς Γύλος ἢ Κέφαλος). » Γυλάσκος (Ὁ σχολ. τοῦ Οἰπιανοῦ λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ὀνομάζεται) » Κεστρεῦς, γύλλος καὶ γυλὸς χελών. espèce de petit muge. goujon (κυρ. τοῦ ποτ.).

Γυμνάζω, ῥ. μετ. » Ἀσκέω, παιδεύω, γυμνάζω, παρασκευάζω. exerceer. || γυμνίζομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀσκέω(-ομαι), γυμνάζομαι, παιδεύομαι, ἀγωνίζομαι, σωμασκέω, ἀλείφω (τριβῶ) ἐμαυτὸν (μεταφ.), μελετάω. s'exerceer.

Γύμνασις. » Ἀσκήσις, γυμνασία, γύμνασις, γυμνάσιον, γύμνασμα, σωμασσία, ἀγωνία, τριβή, μελέτη. exerceice.

Γυμνόω, ῥ. μετ. » Γυμνῶ. mettre nu, ἴδε καὶ Ἰδύνω καὶ Ἐσγυμνῶ.

Γυμνός (ὁ ἄλλ. Ἰδυτός, προφ. καὶ Ἰδυμνός), ἢ, ον. » Γυμνός, ἀχίτων, ἀνέμυον. nu-ue. || τὸ φορέμα ὅπου φυλάγεις ὁ τοῦ κουφάρι σου, εἶνε τοῦ γυμνοῦ. » Τοῦ γυμνητεύοντος τὸ ἱμάτιον, ὃ σὺ φυλάσσεις ἐν ἀποθήκῃς (Βασίλ.) « || εἶμαι (ζῶ) γυμνός. » Γυμνητεύω.

Γυμνοσάλιαγχος, ζ. » Λεϊμάξ, σέσιλος. limax, limace, θ.

Γυμνοπόδης, ἴδε Ἑυπόλυτος. §. (συνεκδ. καὶ μεταφορ. ἄνθρωπος τοῦ ὄχλου, κακοπόδης, ὁ Τουρκ. μπαλδὶρ-τσιπλάκης). » Γυμνορύπαρος (Διογ. Λαέρτ.), ἀγοραίος (Θεοφρ. Χαρ.). pied poudreux (τοῦτο εἶνε ἀπαράλλακτον τὸ) » Κονίπους-οδος (τῶν Παλαιῶν Ἐπιδαυρίων, ἴδε Πλουταρχ. Ἠλλην. Κεφαλ.). va nupieds, ἴδε καὶ Αχρεῖος. Γυμνότης. » Γυμνότης, γύμνωσις. nudite.

Γυναῖκα (ὁ θηλυκὸς ἄνθρωπος). » Γυνή. femme, θ. || φώναξέ μου τὴν γυναῖκα. » Κάλεῖ μοι τὴν ἀνθρώπων || κάμνω (φέρνω) σὺν γυναῖκα. » Γυναικίζομαι (-ίζω).

γ. (ἢ πανθρεμμένη ὡς προς τὸν ἀνδρὰ τῆς). » Γαμητῆ, γαμημένη, γεγαμημένη,

πανοικοῦσα, σύνοικος, σύνευνος, ὁμοῦχος, σύζυγος, ὁμευνέτις (δάμαρσ-αρτος, ἀλοχος) (ποιητ.). femme, θ. §. épouse, θ. compagne, θ. || παιδιὰ ἀπὸ τὴν πρώτων τοῦ γυναῖκα. » Τέκνα ἐκ τῆς προγεγαμημένης αὐτῇ. enfans du premier lit. || τὸν φιλόσοφον Ἐάνθον τὸν ὀρίζει ἡ γυναῖκα τοῦ. » Ἐάνθος ὁ φιλόσοφος γυναικοκρατεῖται.

Γυναῖκειος, α, , ον. » Γυναῖκεῖος. fa-Γυναῖκήσιος, α, , miniu. || τὸ γυναι-Γυναικήτικος, η, , κειον (ἔλλειπτ. μέρος, ὅπου στέκονται ἡ γυναικες εἰς τὴν ἐκκλησίαν), ἴδε Ἰννακίτης.

Γυναικίτης (κυρ. τὸ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, προφ. χυδ. Γυναιτίκι. ὁμοῖόν τι ἀναφέρει ὁ Παυσανίας [Κορινθ. Β', 11.] ὅτι ἦτον καὶ εἰς τὸν ἐν Σικυωνίᾳ ναὸν τῆς Δήμητρος Προστασίας διότι λέγει: » Ἐνταῦθα ἐφ' ἑαυτῶν οἱ ἄνδρες ἐσθρὴν ἄγουσι τὸν δὲ Νυμφῶνα καλούμενον ταῖς γυναῖξιν ἐορτάζειν παρείκασι. «) » Γυναικονίτης (ὁ), γυναικωνίτης (ἡ), γυναικῶν, γυναικεῖον, θάλαμος. l'appartement des femmes.

Γυναικοπαῖδα (τά), (αἱ γυναικες καὶ τὰ παιδιὰ συνήθης ἡ λέξις καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶν Βυζαντ.). » Γυναικες καὶ παῖδες. Παῖδες καὶ γυναικες.

Γυναικούλης. » Θηλυδρίας, γυναικώδης, μαλθακός, γυναικίς, γυνίς, γυναικίζόμενος, ἐκτεθηλυμένος. efféminé.

Γυρεύω, ῥ. μετ. ἴδε Ζητῶ καὶ Σκαλίζω.

Γυρίζω (εὐχρηστος ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Βυζαντ. » Ἀνάγκη γυρισθῆναι ἡμᾶς ὑπὸ Ῥωμαίων, « Κεδρην.), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Γυρῶ. » Στρέφω. §. Ἐλίσσω(-ττω), ἀνελίσσω(-ττω). §. Ἀπο(-ἐπι)στρέφω. §. Τρίπω (κυρ. τὸν ἐχθρὸν). iounger. §. (νυκτ.),

» Κάμπτω. vîger. || γυρίζω τὸ ἐπάνω κάτω (τὸ μέσα ἔξω, τὸ ἐμπρὸς πίσω, ἀνάποδα δηλ. ἐν γένει). » Ἀνα(-Μετα)στρέφω, εἰς τούναντιον στρέφω. || γυρίζω τι ἀνάποδα (τὸ μέσα ἔξω). » Ἐκτρέπω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. τὸ ἔξω μέσα) Εἰστρέπω (Πν δὲ καλοῦσι σκολόπενδραν, ὅταν καταπίη τὸ ἀγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτός, ἕως ἂν ἐκθάλῃ τὸ ἀγκιστρον· εἰθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντὸς, « Ἀρστ.). || γυρίζω τὸ φορέμα μου, τὸ μέσα ἔξω, ὅταν λερῶσιν. » Ἐκστρέφω (» Ἐκστρέψαι γὰρ ἱμάτιον λέγεται, τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ σῶμα μέρος ἔξω, « Σουίδ.). || γυρίζω τὸ ἄλογον (τὸ ἀμαξί, τὸ πρόσωπον, κτλ.). » Ἀποστρέφω τὸν ἵππον (τὴν ἄμαξιν [Ξενοφ.], τὸ πρόσωπον [Γραφ.]). || καὶ ἐπειδὴ ἤλθεν ὁ Κύρος ἅ τὸν φιλήσῃ, ὁ Κυζάκρης ἐγύρισε τὸ πρόσωπον. » Ἐπεὶ δ' ὁ Κύρος

ἦλθεν ὡς ἐπλήσων, ὁ Κυαζάρης ἀπεστράφη (Ξενοφ.). || γυρίζω τὸ νερόν, (ἦ) τὸ αὐλάκι τοῦ νεροῦ. » Παράτρεπω (« Παρεκτρέπω, » Παράγω) τὸ ὕδωρ (τὸν ὀχευόν), παροχετεύω. détourner (détourner) les eaux. || ἐγύρισε ἄλλου τὸ νερόν τοῦ αὐλακίου. » Παρεκτρέψας ἄλλη τὴν ὕδωρ τῆς ὀρυχῆς. || γυρίζω τὸ χωράφι (ἀμπέλι κτλ., τὸ ἔξανασκάπτω δηλ.) » Στρέφειν τὴν γῆν (Ξενοφ.), ἴδε καὶ Διδορίζω. || ἐγύρισε τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ του. » Ἐτρέφειν ἀδελφείου φρένας (Ὁμ.). » Παρέπεισεν (« Μετέπεισεν ») αὐτόν. il le dissuada (détourna). || ἐκεῖνος γυρίζει ὅλο· τ' ὁσπίτι (μεταφορ.). » Εἰκεῖνος ἐστίν ὁ τὰ κατ' οἶκον ἅπαντα διοικούμενος. » Ἐπ' αὐτῷ ἐστὶν ἅπαντα ἡ οἰκία. c'est lui qui mène la maison. || τὰ γυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου, (ἦ) γυρίζουν εἰς τὸν νοῦν μου, ἴδε Συλλογίζομαι. || τί τὰ γυρίζεις, (φρσ.); ἴδε Στρηφογυρίζω. §. ῥ. μεσ. αὐτός. (ἐκ τοῦ) » Γυρόομαι (« Γυροῦται προτέραν ἐμπάλιν εἰς κακίην, » Γρηγ.). » Στρέφομαι. §. Ἐπιστρέφω, ἀναστρέφω, ὑποστρέφω, ἐπαναστρέφω, ἀποστρέφωμαι, μεταστρέφωμαι, νοστέω, ὑπονοστέω, ἐπανέρχομαι, ἐπάνειμι, ἀναλύω, ἀνακλύπτω, ἀναχωρέω, παλινδρομέω, παλιννοστέω, τρέπομαι, ἀποτρέπομαι, κάμπτομαι. se tourner, retourner, s'en retourner, être de retour. circuler. détourner. || ἀφ' οὗ τοὺς ἐκυνήγησεν ὡς οὗ ἐστοχάζετο ὅτι δὲν ἔχει φόβον, ἐγύρισε. » Διούξας ἄχρης οὗ ἀσφαλές φέρετο εἶναι, ἀπετράπετο. « ||. διότι μερικοί ἐξ αὐτῶν ἐγύρισαν (ᾤπισαν) εἰς τὴν πόλιν. » Εἰσὶ γάρ τινες αὐτῶν οἱ ἀπετράποντο ἐς τὴν πόλιν (Θυδ.). « ||. ἐν ᾧ ἐγύριζεν ἀπὸ τραπέζης. » Ἀπὸ δείπνου ἀναλύοντα. ||. καθὼς ἐγύρισεν ἀπὸ τῆς βοσκῆς. » Ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέφας. ||. καὶ καθὼς γυρίσας μέσ' ἀπ' αὐτῇ (τὴν ἄκραν). » Καὶ κάμπνυντι τοῦτον (τὸν ἀγκῶνα) ἐντός. doubler. ||. ἀφ' οὗ ἐγυρίσμεν τὸν ναῦν τοῦ Ποσειδῶνος. » Ἐπειδὴ τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναῦν κατεκάψαμεν. ||. ἡ γῆ γυρίζει τριγύρω σ' τὸν ἥλιον. » Ἡ γῆ περὶ τὸν ἥλιον στρέφεται. ||. τὸ κλειδί δὲν γυρίζει. » Ἡ κλεῖς οὐ στρέφεται. ||. ἐγύρισε σ' τοὺς συντρόφους του (τὰ παλληκάρια του) καὶ τοὺς λέγει. » Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, ἔφη. ||. γυρίζει ἐπὶ νύκτα. » Ἄνω καὶ κάτω στρέφεται (Πλάτ. Φαίδ.). » Πάσας στροφάς στρέφεται. ||. τί στενοχωρηθεῖσαι, καὶ γυρίζεις ὅλην νύκτα; » Τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφῃ τὴν νύχτ' ὅλην (Ἀριστοφ.); §. ἡ πόλις γυρίζει δεκαοκτὸ μίλια. » Πε-

ρίβολος δὲ τῆς πόλεως ὀκτωκαιδέκα σταδίοι. §. γυρίζω (πάγω) μὲ τὸν τάδε (ἦ) γυρίζω μὲ τὸ μέρος τοῦ (, τὸ ἐγκολπίζομαι δηλαδὴ). » Τάσσο(-ττο)μαι, προτίθεμαι, προσχωρέω, μετατάττομαι (μερίζομαι) πρὸς. embrasser le parti, se ranger du parti de quelqu'un. §. ἴδε καὶ Σκαλίζω καὶ Τριγυρίζω.

Γύρισμα. » Στροφή. tournure, θ. §. » Καμπή, ἐλιγμός. sinuosité, ἴδε καὶ Στρηφογύρισμα. §. » Ἐπιστροφή, ἐπάνοδος, νόστος (κυρ. ἀπὸ τῆς ξενητεῖαν εἰς τὴν πατρίδα). §. ἀναστροφή. retour. ||. γύρισμα νεροῦ (αὐλακίου κτλ.). » Παρεκτροπή (« Παρεκτροπή) ὕδατος (ὀχετοῦ), παροχέτευσις. dérivation (d'un guisseau). §. γύρισμα χωραζιῦ (ἀμπελιῦ κτλ., τὸ δεύτερον δηλ. σκάψιμον), ἴδε Διδορίζμα.

Γυριστός (ἀναφέρει τὴν λέξ. ὁ σχολ. τοῦ Φιλοσφ.), ἦ, ὄν. » Ἐλικοειδής. tortueux, sinueux.

Γυρῶ (ἀπὸ τοῦ) » Γυρώ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Γυρίζω.

Γύρος. » Κύκλος. cercle. §. Περιφέρεια. circonférence. §. Γύρος (μεταγ. καὶ κοιν. » Τῷ κλήματι γύρον περὶ αὐτόν ὁ Πομπύλιος περιέγραψε, « Πλούτ.). tour.

§. τὸ τριγυρινὸν εἰκόνων κτλ. (τὸ Τουρκ. Περιβάξι). » Στεφάνην, κορωνίς (κυρ. τὸ ἐπάνω). hord, hardure, θ. chassiss, cadre (κυρ. εἰκόνων). §. » Περίοδος (ἦ). tournee. ||. ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ, ἴδε Τροχός. ||. — τοῦ κοσκίνου, ἴδε Κοσκινόγυρος. §. (περιοχὴ κτηρίου). » Περίβολος. enceinte, θ. circuit, circonférence, enclos, ἴδε καὶ Αὐλόγυρος. §. (περίπατος πρὸς διασκεδασιν). » Δρόμος. tour. ||. ἃς ἐδωμεν ἵνα κάμωμεν δυὸ-τρεῖς γύρους εἰς τὸ φεγγάρι.

» Ἐξίωμεν περιπατήσοντας (διαβαδίσοντας) μικρὸν πρὸς τὴν σελήνην. allons faire deux-trois tours de promenade au clair de la lune. ||. ἀκούη δὲν εἶχαν κάμει δύο-τρεῖς γύρους. » Καὶ οὕτω δὴ ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἦσαν (Πλάτ. Εὐθύδ.), ἴδε καὶ Περιδιάβασις.

Γυρτός, ἦ, ὄν. » Κυρτός (Ἠσυχ.), ἐπικαμπής, καμπύλος, τοξοειδής, δρεπανοειδής, συγκεκαμμένος. recourbé, plié, arqué. ||. τὰ κέρατά του εἶνε γυρτά. » Τὰ δὲ κέρατα ἔχει γαμψά. « Ἀρστ.

Γυρῶ, ἦ, (τοπ.), ἴδε Τριγυρῶ.

Γυφέλι (τ' ὁσπίτι τῶν μελισσῶν), ἴδε Κυφέλι.

Γύφος (προφ. κοιν. ὕψος), ὄρ. » Γύφος (ἦ), τίτανος (ἦ) (Λουκιαν.). riante, gypse. Γωνία (ὕπου ἀνάκτων φωτιά, καὶ μα-

γερύουσιν. Οἱ παλαιοὶ τὴν θεοποιούσαν οἱ Τούρκοι καὶ ἄλλα ἔθνη τὴν σέθονται καὶ τώρα ὡς ἱεράν). » Εὐτίχ, ἐσχάρα. foyor, âtre. §. (ἰδιαίτ. τὸ μέρος τῆς γωνίας ἀπὸ τοῦ οὐοῦ ὅθιναί ἐστι καπνός). » Καπνοδόκη (-δόκη). cheminée. §. (ἐργ. τεκτ., τὸ ἄλλ. Αλφάδι). » Γνώμων, κανὼν, ἑσθμη. équerre, θ.

Δ, δ, τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ αλφαβήτου. §. τρέπεται εἰς Ζ' » Δορκάδι (-χαρκάδι (ἀπαρ. καθὼς καὶ οἱ παλ. ἔλεγον Ζορκὰς ἀντὶ Δορκὰς). ||. εἰς Ν' » Δίδω, δίνω, κτλ. ||. εἰς Τ (προηγούμενου τοῦ Ν). » Δένδρον-δέντρον, ἑνδεκα-ἐντεκα, κτλ.

Δά (μορ. ἀναλογοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Δῆ. (ἐνίστι μὲ τὸ) δῆτα (καὶ σπανιώτατα μὲ τὸ) δαί. (τὸ Γαλλ.) da (ἐχει κάποιαν σχέσιν. ἰδού τὰ παραδείγματα). ||. τοῦτο δά εἶνε που θυμώσει κανείς. » Οὐκ οὖν τοῦτο δῆ καὶ τὸ ἀγανακτητόν (Πλάτ. Γοργ.). « ||. φέρε δά τώρα καὶ τὸν ὠρσιον ἐκείνον κατάλογον. » Φέρε δῆ καὶ τὸν καλὸν ἐκείνον κατάλογον (Δημοσθ.). « ||. αὐτὰ δά τὰ συνεισμέναι. » Ταῦτα δῆ τὰ συνήθη. ||. ἄς εἶναι δά. » Εἶεν δῆ. ||. κοιμᾶσαι; ὄχι δά, λέγει. » Καθεύδεις; οὐ δῆτα, ἔφη (Πλάτ. Συμπ.). « ||. ὄχι δά (μὲ τρόπον δυσχερεσκέας)! » Μῆ δῆτα. nenni da, mais non doux. ||. ναὶ δά! ὄχι δά (μὲ τρόπον εἰρωνικῆς ἀπορίας)! » Μῆ λέγει des chansons! vous plaisantez! oui da!.

Δάγκμα |. » Δῆγμα, δῆξις. coup Δαγκματιά | de dent, morsure, θ.

Δαγκανιάρης, α, ικον. » Δῆκτης, δηκτικός, mordant. §. hargueux (κυρ. σκυλί)

Δαγκάτω (προφ. καὶ Δακῶν καὶ Δαγκῶν, καὶ εἶνε, λέγει εἰς Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Ε. 84], πρωτότυπον ὀριστικὸν τοῦ ὑποτακτικοῦ Δάτω, καθὼς καὶ τὸ Μανθάνω τοῦ Μάθω καὶ τὸ Ἰβρυγγάνω τοῦ Ἰβρύγω, κτλ.), ρ. μετ. » Δάκνω. mordre, donner un coup de dent. ||. δάγκασαν τὰ χεῖλιά τους, (φρο. λαβούσα τὴν ἀρχὴν ἀπ' ὅσους, θυρόνοντες, μεταννοῦντες, ἢ ἄλλως παθαίνουσιν τὴν ψυχὴν, δαγκάνουν τὸ ἔντι | καθὼς λέγει καὶ ὁ Πλάτ. ἐν τῷ περὶ ἀόρησις. | τὰ χεῖλη τὸν ἢ τὰ δάκτυλά των. Ο Ὀμηρος [Ὀδ. Α']. εἶπε τὸ ἴδιον διὰ τοῦς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης) » Πάντες σοῦς ἐν χεῖλεσι

φύντες» (καὶ ὁ Τυρταῖος εἰς ἄλλην ἔννοιαν.) » Χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν. α (ζυμοὶν εἶνε καὶ τοῦ Εὐριπίδου τοῦ) » Χεῖλεσι διδοὺς ὁδόντας (Βακχ. 620). α ||. (λέγουμεν καὶ διὰ τὸν ἱππον. ἐδάγκασε τὸ χαλινάρι. » Ἐνδακῶν δὲ τοὺς χαλινούς. il a pris la mors aux dents §. ἡ μέλισσα (ὁ σκορπιός κτλ.) τὸν δάγκασε (καταχρ. ἀντι: τὸν κέντρωσεν), ἴδε Κεντῶ. §. (μεταφορ. προξενῶ λύπην καὶ πόνον εἰς τὴν ψυχὴν τινος μὲ λόγους ἐγκητικούς), ἴδε Ἐγγίζω.

Δαγκασμένος, η, ον. » Δεδηγμένος, mor-du. ||. δαγκασμένος ἀπὸ σκύλου, » φεῖδι, κτλ. » Κυνοδηκτος, ὀφιοδηκτος, κτλ.

Δαδί. » Δῆς αἶδος (κατὰ χρσ. ἐκ τοῦ) δαῖς -ῖδος (ἢ. torche (de pin ou de sapin), θ.

Δαιμοναρχά, φ. (φαρμακ.), ἴδε Δύσκναμος.

Δαίμονας. » Δαίμων-ονος (ὁ πονηρός), πνεῦμα (πονηρόν). démon, esprit malin, mauvais esprit, ἴδε καὶ Διάβολος.

Δαιμονίζω, ρ. μετ., ἴδε Τρελλαίνω καὶ Σκάνω. ||. δαιμονίζομαι, ρ. παθ. καὶ αὐτοπ. » Δαιμονῶ (μεταφ.), πνεύματος πονηροῦ συνέχεται, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλεῖσθαι (Εὐαγγ.). être obsédé (possédé) par l'esprit malin. §. (μεταφορ.) δαιμονίσθηκε-ἀπ' τὸ κακὸ' του, ἴδε Δυσταίω καὶ Σκάνω.

Δαιμόνιον. » Δαιμόνιον (οἱ ἀρχαῖαι ὠνόμαζαν τὴν θεότητα γενικῶς καὶ τὰ διάφορα πνεύματα, εἴτε πονηρά, εἴτε ἀγαθὰ, ἰδικιτέρως. Τοῦ Σωκράτους τὸ δαιμόνιον ἔχει κάποιαν ἀναλογίαν μὲ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποῖαν ἔδωκαν ὕστερον οἱ μεταγενέστεροι, καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ χριστιανοί, εἰς τὴν λέξιν, ἢ ὁποῖα μόνον εἰς τὸν Δουκιον ἢ Ὀνον τοῦ Δουκιανοῦ ἀπαντάται μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν), ἴδε Δαίμονας. ||. ἔχει δαιμόνιον, ἴδε Δαιμονίζομαι. ||. τὸν πιάνει τὸ δαιμόνιον, ἴδε Πιάνω.

Δαιμονισμένος, η, ον. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ δὲν εἶχαν διόλου τὴν ἰδέαν τοὺς προφήτας μάλιστα καὶ ἱερεῖς των, καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς ποιητὰς καὶ ἀοιδούς των, ὅταν τοὺς ἐπιανε τὸ δαιμόνιον τῆς προφητείας ἢ τῆς ποιήσεως, τοὺς εἰσέχοντο, ὡς θεῖους ἀνδρας, καὶ τοὺς ὠνόμαζαν ἐπομένως θεοφορήτους, θεολήπτους κτλ. Οἱ Τούρκοι κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουν πολὺ τοὺς ἀρχαίους). » Δαιμονῶν, δαιμονιζόμενος, δαιμονώληπτος, δαιμονιακός (μεταφ.), ενεργούμενος (ὀχλούμενος, ἐνοχλούμενος) ὑπὸ δαίμονος (ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου), δαιμονοφώρητος, (καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν παλαιοῦν) νυμφολήπτης, κάτοχος, ὄνους, ἐνθουσιῶν, κορυθαντιῶν. for-

cené, possédé, obsédé, énergumène, démoniaque, maniaque. || . εἶνε δαιμονισμένος, ἴδε Δαιμονίζομαι.

Δακρύζω (τρέχουν ἀπὸ τὰ ῥυμᾶτιά μου δάκρυα), ῥ. ἀμ. » Δακρύω. verser des larmes, pleurer. §. (χύνω τι καὶ ἵμπτει.) τρέχω ὡς δάκρυον: τὸ δένδρον (τὸ κλημα) δακρύζει. » Τῶν δένδρων ἕνια δακρύει τὸ κύμμι (Δξρ. Περίπλ.). «

Δάκρυον. » Δάκρυον καὶ Δάκρυ. larme, θ. pleurs, πλθ. || . χύνω δάκρυα (ῥ.) τρίχουν τὰ δάκρυά μου. » Δακρυρῶ. fondre en larmes. larmoyer. §. δάκρυον (συνεκδ. τὸ διχυγές καὶ καθαρὸν ἢ λαγαρισμὸν ὕγρὸν, ἐπομένως τὸ καθαρὸν ἢ ἀρσενικὸν λιθάνι), ἴδε Λιθάνι.

Δακρυρμένος, η, ον. » Δεδακρυμένος, ἐν-δακρυς, δακρυρῶν. éploré, tout en larmes.

Δακτυλάκι. » Δακτύλιον, δακτυλίδιον (Ἄρσφ. Λυσ.), ἴδε καὶ Δάκτυλον.

Δακτυλίθρα. » Δακτυλίθρα. δὲ, doigtier.

Δακτυλιδάκι (τὸ). » Δακτυλίδιον (Δκ. ἐπιστ. Κρον.). petite bague.

Δακτυλίδι. » Δακτύλιος. anneau, bague (ὅταν ἔχη πέτραν), θ.

Δάκτυλον (προφ. κοιν. Δάχτυλο). » Δάκτυλος. doigt. || . τὸ μέγαλον ἢ τὸ πρῶτον. » Δάκτυλος (κυρ.) ὁ μίγας, ἀντίχειρ. pouce (τεῦ χειρὸς), oiteil (τεῦ ποδαριῦ). || . τὸ δεύτερον. » Διχάνος καὶ δεικτικός. index. || . τὸ τρίτον. » Μέσος καὶ σφάκελος. doigt du milieu. || . τὸ τέταρτον. » Πιχάμεσος καὶ ἐπιθάτης. annulaire. || . τὸ πέμπτον (ῥ.) τὸ μικρότερον. » Ὠτίτης, μύωψ (Νικ. Συμυρ.). oticulaire. || . μετρῶ (λογαρίζω) μὲ τὰ δάκτυλα. » Ἐπὶ δακτύλων τίθην (συνθάλλωμαι) ἀπὸ χειρὸς λογίζομαι (» Ἀόγισαι φάυλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, « Ἀρσφ.). || . ἕνα δάκτυλο τὸ χόνδρος. » Πάχος δὲ δακτυλίου (δακτυλίου). || . τέσσερα δάκτυλα (εἶδος μέτρου). » Δοχμή, παλαιζὴ καὶ παλαιστὴς (ῥ.), παλαιστῆς (ῥ), δῶρον (ποιητ. ἔθεν τὸ « Ἐκκαίδεκάδωρον). palme, θ. || . ἦτον μεγαλύτερον ὀκτὼ δάκτυλα. » Μείζων ἦν δυεῖν δογμαῖν (Ἀριστοφ.). «

Δαμάλα (ἡ μικρὴ ἀγαλαδίτσα). » Δάμαλις καὶ Δαμάλη. genisse, θ. §. (μτρορ.), ἴδε Τζαμάλα.

Δαμαλάκι (τὸ). » Δαμαλίον, δαμαλείδιον. petite genisse, (ὑποκρ. τοῦ-

Δαμάλι (τὸ ἀμυνούχισον βῆδι, ὁ Τούρκ. Μπουγάς). » Ταῦρος. taureau. rubin. §. ἴδε Μουσχέρι.

Δαμασκηνά, δ. » Κοκκυρμηλέα καὶ Κοκκύμηλος (ἡ Δαμασκηνή). » Ἡ δαμασκηνή φυτεύεται τῇ βραδύλῳ ὁμοίως, « Γεωπον.). prunier, damassier.

Δαμάσκων (συγχέεται μὲ τὸ Βερούσκοκων ὁ Κωδινός ἐν τῷ περὶ Ὀφφι. Δ. λέγει ὅτι τὸ θλατίον τοῦ σκαρανίκου τοῦ Πριμικηρίου ἦν θεωρικοκκόχρον, καὶ ἐπιφέρει πρὸς ἐρμηνείαν: «ὥσπερ οὖν τὸ φαῖόν ἐστι μέσον λευκοῦ καὶ μέλανος, οὕτω καὶ τοῦτο μέσον κοκκίνου καὶ λευκοῦ.» τοιοῦτον ὅμοιος χρῶμα δὲν ἔχει τὸ καίσι, ἀλλὰ τὸ δαμάσκων, ἴδωρ. » Κοκκύμηλον ἢ (μᾶλλον) Προῦμμον (τὸ Δαμασκινόν), (κυρ. ἡ Βαρδάσα, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ παράρτημα). prune θ. damas.

Δανείζω, ῥ. μετ. » Χράω, κιχράω(-ημι), δανείζω. prêter. || . δανείζομαι, ῥ. μεσ.

» Χράμαι, κιχράομαι καὶ κιχραμαι, δανείζομαι. emprunter. || . τὰ δὲ καράθια πῶς δανείσθη ἀπὸ τὸν Ἀντώνιον. » Ἄς δ' ἐχρησάμην παρ' Ἀντονίου καὶς (Ἀππιαν.). «

Δανεικός, ἡ, ον. » Ὁ δανεισθεὶς, ὁ ἐν δανείῳ λόγῳ. emprunté. || . δανεικά ἄσπρα. » Δάνειον. emprunt.

» Δάνεισμα. » Δανεισμός, δάνεισμα. emprunt.

Δανειστής. » Δανειστής, χρήστης. créancier.

Δαρμός (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἠσύχιος), ἴδε Δάρσιμον.

Δάρσιμον. » Μαστίγωσις (κυρ. μὲ τὸ καμτοῖκι), αἰκισμός. l'action de battre, flagellation, fustigation.

Δασκάλα, ἴδε Δασκάλισσα.

Δασκαλεύω (βδηγῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κυρίως καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ὁ Θουκυδίδης, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετεχειρίσθη τὸ) » Διδάσκαλος γίγνομαι (» Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, αἰσθόμενοι τὸν θραῦν τὸν ἐν Πελοποννήσῳ καθιστῶτα, καὶ τοὺς Κορινθίους διδασκάλους γενόμενος, κτλ. « Θουκυδ. . . τὸ ὁποῖον παρακατιὼν ἐρμηνεύει διὰ τοῦ « Καὶ ἡτιῶντο τὴν τε εἰσὶν ἡ γινεῖν τοῦ παντός. ») souffler, dicter à quelqu'un la conduite qu'il doit tenir (la réponse qu'il doit donner ect.), ῥ. μετ. ἴδε Διαβάζω καὶ Μαθαίνω.

Δασκάλισσα. » Διδάσκαλος (ἡ). maitresse, θ.

Δάσκαλος (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Διδάσκαλος, καθηγηγτής, καθηγούμενος. maître. instituteur. || . δάσκαλος τῶν καινῶν λεγομένων γραμμάτων. » Γραμματιστής, γραμματοδιδάσκαλος, παιδαγωγός, précepteur.

Δάσος (τὸ Τούρκ. ὁράνι, τὸ ὁπῆν ὁ μα-

καρίτης Γαλῆς ἐτυμολόγησεν ἀπὸ τὸ Ὀρει-
μάνιον!!! ἴδε τὰ Προλεγόμενα). «Δρυμὼν,
δρυμὸς, ὕλη, λόχη, νάπη καὶ νάπος (τὸ)
(κυρ. τὸ λακκῶδες), ἄλλος (τὸ) (κυρ. ὅταν
ἔχη καὶ νερὰ στεκόμενα), δάσος (τὸ) (με-
ταγ.). forêt, θ. bois.

Δαυκί (καὶ Δαυκί), φ. (τὸ Τουρκ. χα-
θοῦτσι καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον καστοῦρι).
» Δαῦκος (ἡ), δαῦκος (τὸ ἡμερον), σατυ-
ρίνος, κέρας, λαῦκος τὸ κερῶν (Δθίν.
Ἀπ' ἐδῶ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ. carotte,
θ. panais, pastenade. (Τὸ κόκκινον Δαυκί
εἶνε ἴσως ἡ) » Φοινικὰς (ράφανος τῶν Εὐ-
βοείων, κατὰ τὸν Πύργιον), ἴδε Κοκκινεργούλι.

Δαυλί, ἴδε Δαυλός.

Δαυλίτης, ἴδε Καπνιά (3).

Δαυλός. » Δαλός, (οἱ Λάκωνες, κατὰ τὸν
Ίσυχ. τὸ ἐπρόφεραν) δαυελός ἢ δαυελός,
(οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς) δαυλός, θυμάλωψ.
lison.

Δάφνη, δ. » Δάφνη. laurier.

*Δαφνοκρασά, δ. » Δάφνη Ἀλεξάνδρεια
ἢ Ἰδαία (ἴδε τὸν Διοσκορ.). laurier-cerise.

Δαφνοκούκκουτσον, κ. » Δαφνίς (ἡ), δα-
φνόκοκκον (τὸ) καὶ δαφνόκοκκος (ὁ). baie
de laurier, θ.

Δαφνολαδόν. » Δαφνέλιον, δάφνινον ἑ-
λαιον. huile de laurier, θ.

Δειλινόν (τὸ Τουρκ. ἱκιντίν καὶ κοινῶς
κεντί). » Δεῖλη, δεῖλη ὕψια, βουλυτός, δει-
λινόν (μεταγ.). argès midi. ||. ἀρχίσταμεν
» δίδωμεν, ξεχωριστὰ πᾶς ἕνας, τὰς ψή-
φους μας τὸ δειλινόν ὥστε συνέπεσε »να ἦ-
νε πλεῖα πικραδί, ὅταν ἤλθεν ἡ δική μου
ἀράδα. » Ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι
δεῖλης ὕψιας ὥς συνέθε, ἡνίκα τοῦμόν ὀ-
νομα ἐκάλε, τὸ σκότος ἦδη εἶναι (Δημο-
σθ.). « ὧ. (συνεκδ. τὸ φαγεῖ, ὅπου συ-
νειβήζουσιν μερικοὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, τὸ
Τουρκ. κεντιάτικον). » Δειλινόν (ὠνομάζετο
καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου), ἐσπέ-
ρισμα. le gouter.

Δεῖξιμον. » Δεῖξις, ἐμφάνισις. l'action
de montrer (indiquer, etc).

Δεῖπνον. » Δεῖπνον καὶ Δεῖπνος (ὁ) (ὁ Ὀ-
μηρος καὶ ὁ Ξενοφὼν ὀνομάζουσιν εἰς πολλὰ
μέρη τὸ πρῶτον ἢ τὸ μεσημερινόν καὶ ἀ-
πλῶς κάθε φαγεῖ, καθότι τὸ βραδυνὸν ἐκυ-
ριολεκτεῖτο) δόρπον (ποιετ.). souper, sou-
per. ||. ἡ ὥρα τοῦ δεῖπνου. » Δορπηστός
(Ξενοφ.). ||. ἐτοιμάζω τὸ δεῖπνον. » Δεῖπνο-
ποιεῖμαι.

Δειπνῶ, ῥ. ἀμ. » Δειπνέω (ὁ Ὀμηρος καὶ
οἱ σύγχρονοί του τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ
τοῦ ἀπλῶς Τρώω), δεῖπνεν αἰρέσθαι, δεῖ-
πνοποιεῖσθαι. souper.

Δείχνω, ῥ. μετ. » Δεικνύω καὶ Δεικνυ-
μι, ἐμφαίνω, ἀναφαίνω, διαδείκνυμι, ση-
μαίνω, παρέχουμι, φπίνω, ἐμφωνίζω. mon-
trer, indiquer, marquer. ||. δειχῶ με τὸ
δάκτυλον. » Δακτυλοδεικτεῖω. montrer au
doigt. ||. δειχῶ τὸν δρόμον. » Ἠγεομαι τι-
νι τῆς ἰδοῦ, καθηγούμαι τινος τὴν ὁδόν,
σημαίνω (δεικνυμι) τὴν ὁδόν (« Ὑμεῖς δὲ δει-
κνυτε τὰς ὁδούς ἵστε γάρ, « Ξενοφ. Κυ-
ρουπ. Ζ'), ὁδηγέω. conduire. ||. »να μᾶς
δείξῃ ἕνα δρόμον, ὅπου »να μπορούν »να πε-
ριπατοῦν ζῶα, ἴδε Ἡμπορῶ. ὧ. δειχῶ (ἀν-
τὶ τοῦ διδάσκειν τὸν τρόπον). » Ἰποδεικνύω
(-υμι). enseigner, ἴδε καὶ Μοθαίνο. ||. »να
τὸν δείξω ἐγὼ ἐκεῖνον, (φρσ.)! » Οὕτως δὲ
τάχα εἴσεται. ὧ. αὐτὸς ὁ καθρέπτης δει-
χνεῖ τὸ πρόσωπον μεγάλον (ἄγριον, γλω-
μὸν κτλ.). » Ἐπὶ τὸ μείζον (φοδερώτερον,
γλωρύτερον) ἢ κατὰ τὴν τοῦ προσώπου φύ-
σιν τὸ κάτῃπρον παρέχεται τὴν ἐμφασιν.
||. τὸ νερὸν, ὅπου εἶνε κοντά, τὸ δειχνεῖ
καλλήτερον. » Τὸ ὕδωρ παρεμφαινόμενον,
σαφεστέραν ποιεῖ τὴν ἐμφασιν (Διοσκοτ.).
ὧ. ῥ. οὐδ. (ἀντὶ τοῦ φαίνεσθαι, ὁμοιάζω):
τὸ κρασί δειχνεῖ »σαν »να ἦν ἀνακατω-
μένον μὲ ἄλλο. » Ἐμφαίνει γάρ ὡς ἐμμε-
μιγμένον αὐτῷ ἑτέρου. il a bien l'air, ἴδε
καὶ Φαίνεσθαι.

Δέκα, ἀριθμ. » Δέκα. dix. ||. δέκα φο-
ραῖς, ἴδε Φορά. ||. δέκα φοραῖς τόσας, ἴδε
Δεκάδιπλος. ||. εἰς δέκα ἡμέρας ἤλθεν, ἴδε
Ἡμέρα. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δέκα, ἴδε Ἀν-
τός. ||. δέκα χρόνων. » Δεκαετής (ὁ καὶ ἡ),
δεκαέτης (ἡ). ||. διὰ δέκα χρόνους. » Εἰς
δεκαετίαν, μέχρι δεκαετίας. ||. δέκα χι-
λιάδες. » Μύριοι, μυριάς. ||. γραμμένα πρὸ
δέκα χιλιάδων χρόνων. » Μυριοστὸν ἔτος γε-
γραμμένα, » Πλάτ. ||. μετὰ δέκα χιλιά-
δες χρόνους. » Εἰς μυριοστὸν ἔτος, » Ἀριστ.
||. δέκα μυλλιοῦναι, ἴδε Μιλλιοῦναι.

Δεκάδιπλος, η, ον. » Δεκαπλάσιος, δε-
καπλάσιος, δεκαπλοῦς. décuple.

Δεκαεννῆά, ἀριθ. Ἐννεακαίδεκα, ἑνὸς δε-
οντες (ἑνὸς δέοντος) εἰκοσι. dix neuf. ||.
δεκαεννῆά χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ἑννακισ-
χίλιοι.

Δεκαεπτὰ (προφ. κοιν. Δεκαεπτά), ἀριθμ.
» Ἐπτακαίδεκα. dix sept. ||. δεκαεπτὰ
χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ἑπταμισχίλιοι.

Δεκανίκι (ἀπὸ τοῦ) » Δεκανίκιον καὶ Δε-
κανίκιον (κυρ. τὸ ῥαβδί τῶν κριτῶν καὶ Δε-
κανῶν [δασμοφυλάκων] εἰς τοὺς Βυζαντι-
νοὺς συγγραφεῖς). » Βάκτρον, βακτηρία (ὁ
ἔτυμολ. λέγει ὅτι ἡ τῶν δικαστῶν ὡς
μάζετο καὶ ὁρῶν (πρὸς διαφορὰν τῆς τῶν
χωρικῶν καὶ ἰδιωτῶν, ἡ ὅποια ἐλέγετο, κα-

θώς και ἦτον) καμπύλη, σκήπων σκίπων και σκίμπων, ῥάβδος (ἡ). bâton.

Δεκάξη (ἀντί Δεκάξην), ἀριθμ. » Ἑκακίδεκα. seize. || δεκάξη χιλιάδες. » Μύριοι και ἑκακισχίλιοι.

Δεκαοκτώ (προφ. κοιν. Δεκοχτώ), ἀριθμ. » Οκτωκαίδεκα. » Δυσὶν δεούσας (δόντα) εἴκοσι (Θκ.) « dix huit. || δεκαοκτώ χιλιάδες. » Μύριοι και ἑκακισχίλιοι.

Δεκαπέντε, ἀριθ. » Πεντεκαίδεκα. quinze. || δεκαπέντε χιλιάδες. » Μύριοι και πεντακισχίλιοι (ἡ) » Πεντακισχίλιοι και μύριοι, « Δκ.

Δεκάρι (εἶδος μονέδας). » Δεκάχαλκον. denarium. denier, monnaie de dix sous.

Δ. τὸ δεκάρι τῶν χαρτιῶν. » *Δεκάσημον (κατ' αὐτὴν τὴν ἀναλογίαν ἡμποροῦμεν, νομίζω, ἂν ἦν ἀνάγκη, νὰ ὀνομάσωμεν και τὰ ἄλλα εἶδη τῶν παιγνιοχάρτων). le dix.

Δεκαρία (ἡ). » Δεκάς. dixaine, θ.

Δεκατέσσερες, α. (ἀντί) » Δεκατέσσαρες και Τεσσαρεσκαίδεκα (οἱ και αἱ), δεκατίσσαρα (τά). quatorze. || δεκατέσσερες χιλιάδες. » Μύριοι και τετρακισχίλιοι.

Δεκατιά (ἡ), ἴδε Δέκατον.

Δεκατίσω, ῥ. μετ. » Δεκατώ(-εύω), ἀποδεκατώ(-εύω), τὴν δεκάτην ἐκλέγομαι (εἰσπράττωμαι), δεκατηλογέω. relever la dime, dimer. δ. decimer.

Δεκατίσμα. » Ἀποδεκατώσεις(-ευσίς), δεκατέουσιν, δεκατεία, δεκατηλογία. détermination.

Δέκατον. » Δεκάτη, ἐπιδέκατον. dime, θ.

Δεκατρεῖς, ια. » Τρισκαίδεκα. treize. || δεκατρεῖς χιλιάδες. » Μύριοι και τρισχίλιοι. || Δεκατρία τάλαντα. » Τριακαίδεκα τάλαντα.

Δεκοχτούρα, π. (πιθωνώτατον και προσφύστατον μ' ἐφάνη τὸ ἀδιόριστον εἰσέτι ἐπίθετον) *Ολοφυγῶν, τρυγῶν (ἡ κατοικίδιος). tourterelle (des villes), θ.

Δελφινάκι (τὸ). » Δελφινίσκος. petit dauphin, (ὑποκορ. τοῦ-

Δέλφινος (ὁ) }, ψ. » Δελφίς και δελφίν Δελφίν (τὸ) ἱ-ῖνος. dauphin, ἴδε και Τουρνονόψαρον.

Δέμα (κυρ. ἐκεῖνο *που φοροῦν οἱ σπαρμένοι). » Στήριγξ-ιγξ; *, ὑποδεσμος. brayer, bandage, suspensoire.

Δεματάκι. » Δεσμός, δεράτιον (ἱππιατρ.), δεσμίδιον, δεσμίον. petit faisceau (bouquet).

Δεμάτι (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Δ' 18, *τὸ γράφει Δεσμάτιον). » Δέσμη, φάκελος(-ελος). faisceau, botte (κυρ. τῶν ἀ-

σταχυῶν), θ. troussé, θ. || δεμάτι λουλούδια (τὸ ἱταλ. μπουκέττο). » Δεσμός ἀνθέων, *ἀνθοδέσμη, *ἀνθοφόρη. bouquet. || δεμάτι στάχυα, ἴδε Χερσόβολον. || δεμάτι ξύλα (φρύγανα, δαδί, κτλ.), ἴδε Φάκλα.

Δεματιάω (κυρ. χερσόβολιάω τὰ στάχυα τοῦ σιταριῦ, κριθαριῦ, κτλ.). » Ἀμαλλεύω, δραχμεύω, δραγματεύω. botteler, enjaveler, engerber, fagotter (κυρ. ξύλα διὰ καύσιμην).

Δεματίσμα. » Δραγματέουσιν, δραγματεία. bottelage.

Δεματικόν, ἴδε Καλαμίσχοινον.

Δεματολόγος. » Ἀμαλλοδέτης, ἀμαλλοδέτης. bottelleur, javaleur.

Δέν, μόρ. (ἀρν.), (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Οὐδέν (ἡ). Ὀρχεύμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. » Τῶν ὑπνέμιων ὥν, ὑποτιθεμένων τῇ ὀρνίθι, οὐδὲν παύνεται τὸ ὕπνον. « Ἀριστοτ. Ζ. Ε' Γ' 2. » Ἰγὼ ἂν δοκῇ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. « Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. » Οὐδὲν μὲν οὖν, ὡ Σώκρατες, παύομαι, ἔφη, λέγειν μελετῶν, α. Ὁ αὐτ. Οἶκον. Ἀπαράλλακτα ἐγράφετο, ἔαν και 'δὲν ἐπροφέρετο ἴσως, και πρὸ 300 ἐτῶν: » Οὐδὲν τὸ καταδέχομαι νὰ γράψω πλαστὰ λόγια, » Καὶ οὐδὲν καιρὸς τῆς καύχησης, ἀμένε μυριολόγια, α. Ἑμμαν. Γεωργιλάς: Τὸ θανατικὸν τῆς Ρόδου α. » Οὐ (πρὸ συμφωνοῦ), οὐκ (πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου), οὐχ (πρὸ φωνήεντος δασυμένου), οὐ μή, μή, ne, non-pas. || 'δὲν βλέπεις πῶς εἶναι, και 'νὰ τὸν φέρῃς μέσας; » Οὐ σκέψῃ, παῖ, και εἰσάξεις; || 'δὲν εἶνε καιρὸς διὰ κάθισμα. » Οὐχ ἔδρας ἀκμῇ (Σωφολ.). || 'δὲν μπορῶ νὰ μὴ γελάσω. » Οὐ τι δύναμαι μὴ οὐ γελάω. || Διατί 'δὲν διδεις ἐπίσης μερικὸν εἰς ὅλους; » Τί μὴ πᾶσιν ἀπλῶς μεταδίδως; || 'δὲν ἔπρεπεν ἔμως. » Χρὴν δὲ οὐχί (Συνεσ.). || κἀνείς 'δὲν θά μὲ ἀναιρέσῃ πῶς 'δὲν σημαίνει παραπολύ. » Οὐδεὶς ἂν ἀντιγωνομενεῖται μὴ οὐχί τὸ πᾶν διαφέρειν.

Δενδράκι. » Θάμνος, δενδρίον. arbrisseau.

Δενδρικά (τά), (ρὺδ. πλθ. τὰ διάφορα δένδρα ἐνὸς κτήματος, ὁ Θεοφρ. μετεχειρίσθη τὴν λίξιν ἐπιθετικῶς): » Ἐννα προτερεῖ τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθορὰν (Θφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ', Β').

Δενδρογαλιά(-η), (-ιά), (εἶδος φειδιοῦ. ἴσως ὁ) » Δρυῖνας δρυῖνος και χέλυνδρος (τοῦ Νικάνδρ. και Διοσκορ.). druyen (espèce de serpent).

Δενδροῖξ (ἡ ἱταλ. βιόλα), ἄνθ. » *Δεν-

δροῖον. giroflée, θ. violier (κυρ. ἡ κίτρινη, ἡ ὁποία λέγεται ἀκόμη καὶ Αἴγχα ἢ Αἴγγχα). Leucioin (ἡ ἄσπρη). giroflée de Malton.

Δενδρολίβανον, φ. » Λιβανωτίς. romarin.

Δενδρομολόχα, φ. » Δενδρομαλάχη, ἀλ-οαία. mauve des jardins, θ.

Δένδρον (προφ. κοιν. Δέντρον). » Δένδρον. arbre. §. (ἰδιαιτ. ἡ Βαλανιδιὰ), ἴδε τὴν λέξιν. §. δένδρον τῆς ὑπομονῆς (εἶδος φυτοῦ ἢ δένδρου φοινικογενεῖς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου στάζει τὸ ἱατρικὸν Σαρὶ-σάμπρι). » Ἄλγη. aloès.

Δενδρότοπος. » Δενδρὼν. lieu planté d'arbres.

Δενδρουλάκι. » Δενδρύφιον, δενδρύδιον, *δενδρύλιον. arbuste, sous-arbrisseau.

Δενδρόφειδον (τὸ) καὶ Δενδροφείδα (ἡ), ἴδε Δενδρογαλεῖα.

Δένω (εἰς τοὺς Βυζαντ. γράφεται καὶ Δέννω: » Φέρουσι σχοινία καὶ δέννουσιν αὐτὰ μετὰ ἀσφαλείας, « Βίος τοῦ ἀγ. Παχωμ.), ρ. μετ. » Δέω, δεσμεύω (-έω). lier, attacher. ||. δένω μαζῇ. » Συνδέω. ||. δένω βιβλίον. » * Δελοττοράφω. relier. ||. ἐκεῖνος ὁ, που τὸ δένει, ἴδε Βιβλιολόγος. ||. δένω κόμπον, ἴδε Κομποδένω. ||. δένω (διὰ μαγειρίας, τὸ ἄλλως Ἀμποδένω, κυρ. νεογάμους). » Καταδέω (« Καταδεδίσθαι, ἀντί τοῦ περσικῆς εἶναι καὶ δεδίσθαι φαρμάκους. » Ἀρποκρατ. » Δεσμεύειν χάρι φασιν αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρὸς κατοχὴν τινα παρ' αὐταῖς καταμαγειώσῃσι, « Σχολ. Θεοκρ.). nouer l'aiguillette, ἴδε καὶ Λύνω καὶ παρόλ. Ἀρποδένω. ||. ἔδεσαν μερικά καράδια, καὶ τὰ τραβοῦσαν ἄδεια κατόπι' τους. » Τὼν νεῶν τινες ἀναδοῦμενοι, εἰλκον κενὰς (Θουκ.). « ||. δένω πληγὴν (μμάτια, κτλ.). » Ἐπιδέω. bander. ||. εἶχαν δεμέναις τῆς πληγαῖς τους. » Ἐπιδεδεμένους τὰ τραύματα. ||. εἶχαν δεμένα, ἕνας τὸ ποδὶ του, καὶ ἄλλος τὸ χεῖρι του. » Ἐπιδεδεμένους τὸν μὲν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα, « Ξεν. §. δένω δακτυλίδι, κτλ. » Χρυσὸν ἐνδένω, κρινένω, σσηκένω, σσηκένω. enchasser, monter ou faire monter. ||. τὸν ἐχάρισ ἐν ἀκριβοῦς σμαράγδι δεμένω με μάλαγμα. » Ἐδωρετο χρυσένωδετον σμάραγδον τὼν πολυτελῶν. §. ρ. ἀρ. τὸ μέλι (ἢ ζάχαρι κτλ.) ἔδωσε (ἐπῆξε δηλ., καλῶς καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς λέγει: » ὡς δ' ὅτ' ὁπὸς γάλα λευκὸν ἐγύμφωσε καὶ ἔδρασε, «). » Ἐπαγγα, συνεπάγη. lier, prendre. ||. τὰ πωρικὰ δὲν ἔδεσαν ἀκόρη. » Οὐπω πῆξιν ἔλαβε. nouer, se nouer.

Δεξιὰ (ἴσ. ὀρθότ.). Δεξιὰ (ἑλλ. χεῖρ, καθὼς τὸ ἔχει καὶ ὁ Διόδωρ. Π'. 110. » Ἐν μὲν τάγμα ποιήσας τῶν Σικελ., οἷς προσέταξεν, ἀριστερὰ τὴν πόλιν ἔχοντας πορεύεσθαι, τὸ δ' ἕτερον τάγμα ἐκέλευσε, δεξιὰ τὴν πόλιν ἔχοντας, ἐπείγεσθαι παρ' αὐτὸν τὸν αἰγιαλόν, «), ἐπίρ. » Ἐπὶ δεξιᾷ, ἐκ δεξιῶν, ἐκ δεξιᾷ, ἐκ δεξιᾶς (Ἀριστοφ.), δεξιῶς, (Οἱ στρατιῶται μετεχειρίζοντο τὸ ἐπὶ δόρυ, καθὼς καὶ τὸ Ἐπ' ἀσπίδα, διὰ τὰ ἀριστερά). à droite. ||. ἔχοντας δεξιὰ τοὺς πελταστὰς καὶ ἀριστερά τοὺς τοξοτάς, ἴδε Ἀριστερά. §. (μεταφορ.), τὰ πράγματα τὸν ἡλθαν δεξιᾷ, (φρα.). » Δεξιὰ τύχη χρησάμενος (Σουῖδ.). » Τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς προχωρησάντων (Ἠρόδ.). » Ἐὰν παρὰ τῆς τύχης κατὰ λόγον (γνώμην) ἀπῆντησε. ||. εἰ δὲ κε ἔλθουν τὰ πράγματα δεξιᾷ. » Εὐ δὲ παρὰσχόν (Θουκ.). »

Δέξιμον (τὸ). » Δέξις, δοχὴ, ὑποδοχὴ. l'action de recevoir.

Δεξιός, εἰς, ὕ. » Δεξιός. droit. ||. τὸ δεξιὸν χεῖρ. » Ἡ δεξιὰ (ἐλλειπτ. τοῦ χεῖρ). ||. τὸν ἔχω δεξιὸν χεῖρ, (φρα. τῆς ὁποίας τὴν χρῆσιν ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος εἰς τὰ Ὀνειροκρ. 44. » Ἡ δεξιὰ χεῖρ σημαίνει υἱόν, πατέρα, φίλον καὶ ἄλλον, ὅν ἐν τῇ συνθηθεῖα καταχρῶμενοι λέγομεν. » Ἡ δεξιὰ χεῖρ ἐστὶ τοῦ ἰδόντος, «).

Δέρμα (τὸ ἄλλ. Μετοὶ ἢ Τομάρι). » Δορὰ, δέρμα, δέρις (ἡ), δέρας (τὸ), σκύτος (τὸ), βύρσα (κυρ. τοῦ βουδίου), διφθέρα (κυρ. τὸ ἐργασμένον). reau, θ. ||. τὸ—τῆς ἀλεπούς. » Ἀλωπεκῇ. ||. τὸ—τοῦ βουβαλίου, ἴδε Βουβαλιά. ||. τὸ—τοῦ ὀσθίου. » Βοῆη καὶ (πινητ.) Βοαίη, βύρσα. ||. τὸ—τοῦ γιγιδίου. » Λίγις, αἰγὴ. ||. τὸ—τοῦ λεονταρίου. » Λεοντῇ. ||. τὸ—τῆς παρδάλεως. » Παρδαλῇ. ||. τὸ—τοῦ προβάτου, ἴδε Προβά. ||. τὸ—τοῦ χοίρου » Φοριῇ (ἱπποκρ. couenne, θ.

Δέρνω, ρ. μετ. » Πληγὰς ἐντείνω (ἐντρίβω, ἐμβάλλω), αἰκίζωμαι, μαστίζω καὶ μαστιγῶ (κυρ. με καμταίνω), δέρω (Γραφ.). battre, ἴδε καὶ Στουμπανίζω.

Δέσι (ἀντί) » Δέσις (φράχτης, ποταμοῦ), ἴδε Κλειδί.

Δέσιμον (ἡ πράξις). » Δέσις, σύνδεσις. l'action de lier (attacher), bandage, ligature, θ. ||. δέσιμον πληγῆς κτλ. » Ἐπιδέσις. bandage. ||. τὸ δέσιμον τοῦ ὀφθαλμοῦ. » Ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπόδεσις, « (Ἀρτέλ.). » Δέσιμον δακτυλιδίου κτλ. » Δέσις (« Ἐν δέσει χρυσίον ἐργὸν λιθουργοῦ, « Σοφ. Σειραχ. 43, 13), ἐνδεσις. monture, θ. §. (τὸ πρᾶγμα, μετὰ τὸ ὅπου δένουν). » Δεσμός,

σύνδεσμος. lien, attache, θ. ligament.

||. δέσιμον τοῦ κεφαλίου (τὸ Τουρκ. κασμπαστι ἢ μπαγ'αμάς). » Διάδημα, μίτρα. bandeau, ἴδε καὶ φακίολι.

Δεύτερα. ἐπ. » Δεύτερον, δεύτερα, τὸ δεύτερον, ἐκ δευτέρου (μεταγ.). une seconde fois, pour la deuxième (seconde) fois, en second lieu, de nouveau. ||. δεύτερα τὴν ἐρώτησε. » Καὶ ἤρετο δεύτερον αὐτὶς (Ὁμ.). ||. ὅταν ἦλθε δεύτερα ὅς τὴν Σικελίαν. » Ὅτε τὸ δεύτερον εἰς Σικελίαν ἦκεν.

Δευτερόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ Γραφ.). » Δευτερώ. redoubler, réitérer, recommencer.

Δεύτερος, η, ον. » Δεύτερος. second, deuxième. ||. τὴν δεύτερην φοράν, ἴδε Δεύτερα. ||. τὴν δεύτερην ἡμέραν, ἴδε Ημέρα. ||. τὸν δεύτερον χρόνον, ἴδε Χρόνος.

Δέχομαι, ῥ. ἀποθ. » Δέχομαι, προσίεμαι, παραδέχομαι. recevoir, accepter, admettre. ||. δέχομαι ὅς τὸ ὅπιτι μου (ἵνα φιλέσω, περιποιηθῶ τινα). » Δέχεσθαι δόμοις (Ἀπολλών.). ὑποδέχομαι, στέγης μεταδίδοιμι, δεξιόδοιμι. accueillir, recevoir chez soi. §. (ἐβγαίνω, πηγαίνω εἰς προῦπάντησιν), ἴδε Προῦπαντῶ.

Διὰ (προφ. κοιν. Γιά), πρόθ. (συντάσσεται μετὰ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖται μετὰ τῶν ἀρχαίων τῆν), » Ἐν, (τὴν) εἰς, (τὴν) πρὸς, (τὴν) κατὰ, (τὴν) διὰ, (τὴν) πρὸς, (τὴν) ἐπὶ, (τὴν) περὶ, (τὴν) ὑπὲρ, κτλ. (καὶ μετὰ μόρια) ἕνεκα, ἕνεκεν, ὥστε, ὡς, χάριν, κτλ. de, pour, afin de, afin que, au sujet de, concernant, touchant, sur, (καὶ σημαίνει, 1^ο. Αἰτίαν ποιητικὴν ἢ τελικὴν).

||. περίφημος διὰ τὴν σοφίαν τ' αὐτοῦ. » Πολὺς ἐν λόγοις (ἐπὶ σοφίᾳ). ||. ἔξαιουσμένος διὰ τὰ παιδιὰ τ' αὐτοῦ. » Πολὺς ἐν τέκνοις.

||. διὰ τὴν συγγενεῖάν τ' αὐτοῦ. » Κατὰ τὸ οἰκεῖον. ||. διὰ τὴν εὐθραν π' αὐτοῦ εἶχαν μετὰ τὸς Λακεδαιμονίους. » Κατὰ τε τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων (Προδ.). » ||. διὰ τ' ἄσπρα γίνονται διὰ τὰ πράγματα. » Διὰ τὰ χρήματα πάντα γίνεται. ||. διὰ ποιαῖς ἐργασίαις θέλει ἵνα στεφανώσῃ τὸν Δημοσθένην; » Διὰ ποιαῖς ἐργασίαις ἀξιοῖ Δημοσθένην στεφανώσας; ||. ἐγάθησαν, ὅχι τόσον δι' ἄλλων αἰτίαν, εἰμὴ διότι ἔκαμαν τέτοια κακώματα. » Παρ' οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπολώλασι. ||. ἐπικρινεῖται διὰ τὴν δικαιοσύνην τ' αὐτοῦ. » Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται. ||. διὰ τὴν ἀρετὴν τ' αὐτοῦ καὶ τὴν καλοσύνην τ' αὐτοῦ. » Ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδραγαθίας. ||. καὶ ὕστερα μ' ἐρωτᾷ διὰ ποίαν ἀρετὴν θέλω ἵνα τιμηθῶ;

» Εἴτα μ' ἐρωτᾷ ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιοῦμαι; ||. ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω, μὰ τὸν θεόν, διατί. » Ὡς ἐγὼ, μὰ τοὺς θεούς, οὐκ οἶδ' ἀνθ' οὗτο. ||. ἂν θὰ πληρὸν ἀκόμῃ καὶ διὰ τοὺς πεθαμένους, πρόκοψα. » Ὁναίμην, νῆ Δία, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτείνειν τῶν νεκρῶν. ||. αὐτὸ εἶνε διὰ καλὸν μου (ῥ.) διὰ τὸ καλὸν σου. » Πρὸς ἀγαθὸν μοι τοῦτο. ||. (σε συμβουλεύω) διὰ τὸ καλὸν σου. » Σὺν τῷ σὺ ἀγαθῷ (Ξενοφ.). ||. τὸ ὅποιον ἦτον μάλιστα καὶ ἐπαινος μέγας διὰ σᾶς. » Ὁ καὶ μέγιστον ἦν καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον. ||. τοῦ ζήτησεν ἄσπρα διὰ δύο χιλιάδαις ἀνθρώπους. » Ἡτήσατο αὐτὸν χρήματα εἰς διασχίλους ἀνδρας. ||. δός μοι τὸ ξινάρι; διότι πηγαίνω διὰ ξύλα. » Σμινύην μοι δός; ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐπὶ ξύλα, « Ἄρσφ. ||. ἤρχα ὅς τὴν Αἴγυπτον διὰ ἵνα ἰδῶ τοὺς καταβράκτας τοῦ Νείλου. » Ἦλθον εἰς Αἴγυπτον καθ' ἱστορίαν τῶν καταβράκτων τοῦ Νείλου (ῥ) τοὺς καταδούλους ἱστορήσαν τοῦ Νείλου. ||. ἂν θέλῃς μίαν λέξιν διὰ ὅλα. » Εἴ περ ἐν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων. ||. ἡ λέξις ζῶον λέγεται; καὶ διὰ τὸν ἀνθρώπον καὶ διὰ τὸ ζῶον λέγεται. ||. ὑποσχέθηκε ἵνα τὸ κάμη διὰ τριακασίαις δραχμαῖς. » Ἐπὶ τριακασίαις ὑπέστη ποιῆσιν δραχμαῖς. ||. φοῦαται ὅχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν τ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν γυναῖκά τ' αὐτοῦ καὶ δι' ὅλα τ' αὐτοῦ τὰ παιδιὰ, μήπως σκλαβωθῶν. » Οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ γυναικὸς καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται (Ξενοφ.). » ||. φοβούμαι διὰ τὸν Μενέλαν. » Δεδόικα περὶ ξανθῷ Μενέλῳ. ||. ἀνέβηκε ὅς τὸ κάστρον διὰ ἵνα θυσίῃσιν. » Ἀνέβαινε εἰς ἄστυ θυσιῶν. ||. διὰ ἵνα γένουν γονδραίς ἢ φακαῖς. » Τοὺς φακοὺς, ὥστε ἀδρούς γίνεσθαι, « (Θεόφρ. Φυτ. Β'). ||. ὁ καθέννας μ' αὐτὸν ἐγεννήθηκε μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν τ' αὐτοῦ. » Ἐκαστος ἡμῶν οὐχ ἑαυτῷ μόνῳ γέγονε. ||. τὸν χειμῶνα δὲν εἶνε διὰ ταξέει. » Χειμῶνας οὐ πλεύσιμα. ||. δὲν εἶνε διὰ ζῶον. » Οὐ βιώσιμον. » Ἀδίστον. ||. ξύλα διὰ πούλημα, διὰ καύσιμον, διὰ καράδιον, κτλ. » Ἴλην πράσιμον, καύσιμον, νυπηγησέμενον, κτλ. ||. τὸ ἔδωκε διὰ τρία λιανὰ (διὰ ἕνα ὀλίγον, διὰ τίποτε). » Τριῶν χαλκῶν (μικροῦ τινος, τοῦ μηδενὸς) ἀπέδοτο. ||. (εἰς τὰς φρα. ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἢ προθ. ἐλλείπει, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἀρχ.) προτοῦ κἀνεῖς δὲν ἤθελεν ἀγοράσῃ δρεπάνι μῆτε ἕνα λιανόν; τῶρα ὁμοῦς τὰ πωλῶ πενήντα δραχμάς. » Προτοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κελύβου; γυνὴ δὲ πενήντην τε

δρακμῶν αὐτ' ἐμπολῶ, « (ἄρσφ.). ||. διὰ ἴνα πῶ με λίγα λόγια. » Ὡς συνελόντι φάναι. ||. διατί (ἦ) διὰ τί (προφ. κοιν. Γιατί); σύνδ. (ἔρωτ. καὶ αἰτιολ.). » Τί; τί δῆτα; τί δῆποτε; τοῦ χάριν; ἀνθ' οὗτου; ἴνα τί; ἐφ' ὅ; τί ὅτι; ὅτι τί (Λουκιαν. Καταπλ.); πρὸς τί; τίνος ἕνεκα (χάριν); οὗτου χάριν; ρουγγοὶ? que? ἴδε καὶ Εἰπειδὴ. ||. διατί με τὰ ῥωτᾶς αὐτά; » Πρὸς τί με ταῦτ' ἐρωτᾶς; ||. καὶ διατί τάχα τὸ πολυεξέταζεν αὐτό; » Ὡς δὴ τί τοῦτο πρὸς πρᾶγμα νοοῦσα; ||. διατί ὅχι; » Πῶς γὰρ οὐ; Τί μὲν (Πλάτ.); ρουγγοὶ σου? ρουγγοὶ pas? ||. διὰ τοῦτο. » Τούτου χάριν, πρὸς δὴ τοῦτο, παρὰ τοῦτο. c'est pour cela que, ἴδε καὶ Λοιπόν. ||. δι' αὐτὸ λοιπόν. » Ταῦτ' ἄρα, ταῦτη τοι. ||. τώρα σὺς λέγω διατί δὲν φαίνονται. » Λέγω δὲ οὕτω διότι ἀφανίζουσιν. ||. ὅτι σκοτίζεται τὸ φεγγάρι τοῦ ξερουμένου ὅλοι· τὸ διατί ὅμως, τὸ ξερῶν μόνον οἱ προκομμένοι. » Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη πάντες ἴσμεν· διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνον οἱ ἐμπειροί. §. (20. Τρόπον, ἡ αἰτίαν ὀργανικὴν): διὰ μέσου μου (σου, 'του, 'της, 'μας, κτλ.). » Δι' ἐμοῦ. par mon entremise.

§. (30. Διάστημα χρονικόν): τὸ ἐνοίκιασε διὰ δέκα χρόνια. » Ἀπεμίσθωσεν ἐπὶ δέκα ἔτη (Θυδ. Γ', 68). » Εἰς δεκάετην ἐμίσθωσατο. ||. διὰ πάντα. » Διὰ πάντος, ἔσται. pour toujours. §. (40. Τοπικὸν διάστημα): διὰ ξηρᾶς, διὰ θαλάσσης. » Κατὰ γῆν, κατὰ θάλασσαν. §. (50. Ὁρικόν): διὰ ὄνομα (δι' ἀγάπην) θεοῦ. » Πρὸς θεοῦ. pour l'amour de Dieu. || (καθὼς καὶ ἐξ ἡμιμαθῶν διορθώσεως, ἦ, καθὼς λέγει ὁ Εὐστάθιος, ὑπὸ τῆς χυδαίας λογιστικῆς προτίθεται τοῦ Ἰνα, διότι τῶν χυδ. τὸ Γιανά, δὲν εἶνε Διὰ ἴνα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀρχ. Ἰνα, με τὴν, ὑποτάτα διατηρηθεῖσαν καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς λέξεις, δασύτητα τοῦ Γ, Ἰίνα καὶ ἔπειτα κατὰ παραφθοράν Γιάννα, Γιαννά).

Διαδᾶζω (διδίων, γράμμα, κτλ.), ῥ. μετ. » Ἀναγινώ(γνώ)σκω, ἀνα(ἐπι)λέγομαι τὴν ἐπιστολὴν (τὰ γεγραμμένα κτλ.), ἐντυγχάνω τοῖς γεγραμμένοις. lire, ἴδε καὶ Περὶ. §. διαδᾶζω παιδιὰ (τὰ παραδίδω, τὰ μανθάνω δηλ. γράμματα). » Διδάσκω. enseigner. §. (μεταφ. προδιαθέτω τινὰ με τοὺς λόγους μου, τὸ ὁποιῶν καὶ Κατηγῶ καὶ Ψάλλω λέγομεν, ὅχι πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου τό: » Ὁ δὲ, ἀναγινώσθεις [μεταπειθεῖς δηλ.] ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔργον οὐκ ὅστιον ἐμχανᾷτο ἐπὶ τῇ θυγατρὶ, «). » Ἰποδάλω, προδιατίθηναι (ε-

μα). suggérer, souffler. §. ῥ. ἀμ. (ἀκούω, παραδίδουαι μαθήματα, εἶμαι μαθητὴς τινος). » Ἀκούω, διακούω, παραβάλλω, σχολάζω, μαθητεύω (-ομαι) (μεταγ.). étudier, prendre des leçons, ἔγω disciple. ||. (ὁ Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος) ἐδίδαξασε, καθὼς λέγουν, εἰς τὸν Ἀναξιμανδρὸν. » Ἀναξιμανδρὸν ἀκοῦσαι λέγεται. ||. λέγουν ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἐδίδαξεν εἰς τὸν Ἀναξαγόραν. » Ἀναξαγόρου διακούσαι τὸν Θεμιστοκλέα φασιν. ||. εἶχε διαβάσει ὁ τὸν Πλάτωνα. » Πλάτωνα ἐσχόλασε. ||. ὅταν ἐδίδαξα εἰς τὰς Ἀθήνας. » Ὅτε παρέβαλον Ἀθήνας.

Διαδᾶνω. ῥ. ἀμ. ἴδε Περὶ.

Διάβατα. » Ἀνάγνωσις. lecture, θ. ||. θέλεις διάβασαι, κακόμοιρε (τριτάθης δηλ.), (φρσ.)! ἴδε Σκάρφη.

Διαδασμένος (ὁ ἄλλ. Γραμματισμένος), η, ον, ἴδε Προκομμένος.

Διαθαττής. » Ἀναγνώστης (Πλούτ. Ἀλεξ.). lecteur.

Διαθάτης. » Παραπορευόμενος, παριών, ὁδοιπόρος, ὁδότης. passant, voyageur, passager.

Διαδολεμμένος (εἰς τὸν Ἀριστοφάνην εὐρίσκεται μετὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν τὸ Διάδολος: » Ἐπείτα δοῦλον... πανυργότατον καὶ διαδολωτάτον τινα, «), η, ον, ἴδε Πονηρὸς καὶ Πνευματώδης.

Διαδολιά, ἴδε Πονηρία καὶ Ψευτιά.

Διάδολος. » Διάδολος (μεταγ.), πνεῦμα σκότους, πνεῦμα πονηρὸν (ἀκάθαρτον), ἐχθρὸς, πονηρὸς, ἀρχὸν τοῦ σκότους. diable, diantre (οἶκ.), ἴδε καὶ Δαίμονας. ||. ὅ τὸ 'διάδολο' (ἐλλειπτ. τοῦ, Ἀς πάγη)! » Βάλλ' εἰς κόρακας (ψόρον, ἔλεθρον). ||. ἴνα τὸν πάρη ὁ διάδολος, (φρσ. καταρ.)! » Κακὸν κακῶς οἱ θεοὶ ἀπολέσειαν! que le diable l'emporte! ||. καὶ σὺ πῶς τόδ' ἔλεπες; » ποῦ ἴνα σὲ πάρη ὁ διάδολος! » Σὺ δὲ πῶς ἔωρας, ὃ κακίωτ' ἀπολούμενε; ||. τί διάδολον ἐπαθε; ἴδε Παίρων.

Διαδολοφείρα, ἔντ. » Ἄκκρι. ciron.

Διαγουμίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Δικχομίζω. » Διαφορέω, διαρπάζω, διαπορθεύω, ἀγω καὶ φέρο, πορθεύω, λαφυραγωγέω, λεηλατέω, συλλάω (-έω), piller, saccager (κυρ. πόλιν κυριευθεῖσαν), ἴδε καὶ Κουρσεύω.

Διαγουμίσμα. » Διαρπαγή, διαφύρτης, ἐκπύρτης, λεηλασία. pillage, saccage (κυρ. πόλιν).

Διάζουαι (πανι), ῥ. ἀπὸ. » Στήμονα ἵστημι, στημονίζουμι (Ἀριστοτ. Ζ. Ἰστορ. Θ'), ἀνμητρεύουμι, προφρέω (-ομαι) τὴν

στήμονα, διζήμεαι (μεταγ.). monter la chaîne, ourdir.

Διαθήκη. » Διαθήκη (συνθησέστερον εἰς τὸ πληθ. Διαθῆκαι). testament, les dernières volontés. || κάρνω διαθῆκην. » Διατίθεμαι, διαθήκην διατίθεμαι, διατίθεμαι τὰ ἐμὰ τοῦ, διατάσσω (-ττω, -σαι). tester. || καὶ πῶς ἔμπορῶμεν ἢ παραβλέψωμεν τὴν διαθήκην πού ἔκαμεν ὁ μακαρίτης; » Πῶς δ' ἂν τῆς διαθήσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν ἢ ἐκείνος διέθετο (Λυσ.). || Ὑστερον ἔφεραν ἄλλην διαθήκην, τὴν ὑποίκαν ἔλεγχον ὅτι εἶχε κάρει ὁ Ἀρχέπολις ὅς τὴν Ἀἴμων. » Μετὰ δὲ ταῦτα ἑτέραν ἐκαμίσαν διαθήκην. ἦν ἔφρασαν Ἀρχέπολιν ἐν Ἀἴμων διαθεσθαι (Ἰσαῖος). » || παράγγειλε ὅς τὴ διαθήκην τοῦ ἢ καύσων μάζην τοῦ καὶ δώδεκα κιθάραις. » Καὶ κιθάραις αὐτὸ διατάξατο συγκατακαῦσαι δώδεκα. »

Διακονεῖω, ῥ. μετ., ἴδε Ζητεῖω.

Διακονίης, ἴδε Ζητιάνος.

Διακοπή. » Διάλειψις. discontinuation, vacances (κυρ τὴν μάθησιν), θ. πληθ.

Διάκος (κατὰ συγχ. ἐκ τοῦ) » Διάκονος (μεταγ.). diacone. (ἀναλογεῖ κατὰ τι καὶ μετὰ τῶν ἀρχαίων τὸ) δαδύχος.

Διακρίνω, ῥ. μετ. » Διακρίνω(γνώ)σκω, γνωρίζω, ἀναγινώ(γνώ)σκω (Ἀριστοφ. καὶ Ἡρόδ.). reconnaître, distinguer, démêler, discerner. || ταῖς περισσώτεραις φοραῖς ὅπως πρέπει ἢ τὰ διακρίνης μόνον μετ' ὁμᾶτι. » Μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρὴ (Γαλήν.). (τὰ λοιπὰ παραδείγματα ἴδε εἰς τὸ Γνωρίζω). §. διακρίνομαι (ἔχω διακρίσειν), ῥ. μεσ. » Διακρίνομαι (μεταγ.), εὐλογεῖσθαι. avoir de la discrétion.

Διακρίσις. » Εὐβουλία, εὐλογιστίς, διάκρισις (μεταγ.). discrétion.

Διακριτικός, ἡ, ὄν. » Εὐλόγιστος. discret.

Διαλάλημα, » Κήρυγμα, κήρυξις, * διακήρυξις, διαλάλησις (μεταγ.). criée (κυρ. ὑποστατικῶν διὰ κριτηρίου).

Διαλαλήτης (ὁ Τουρκ. δαλλάλης. » Διαλαλήταδες ὄρισαν ἢ Ἐγγὺν ἢ διαλαλήσαν, » Δ. Ζήνος, μτφρ. τοῦ 103 στίχου τῆς Βατραχουμομαχ. » Κηρύκεσιν ἐκέλευσαν κηρύσσειν ἀγορῆν. » Κηρύξ-υκος (ἡ λέξις διεσώθη, κατὰ μετωνομίαν, εἰς τοὺς Κήρυκας, εἶδος θαλασσινῶν, ἴδε τὴν λέξιν). crieur public.

Διαλαλῶ, ῥ. μετ. » Κηρύσσω (-ττω), διακηρύσσω(-ττω), διαλαλῶ (μεταγ.). crier. || σήμερον διαλαλοῦσαν τὸ ὁπίτι τοῦ τάδε. » Τὴν οἰκίαν τοῦ δεινὸς ἀπεκλήρυτ-

τον. crier, mettre en criée. || (εἰς τὴν Τουρκίαν διαλαλοῦν καὶ τοὺς ἀποθνήσκον-τας ὑποκούς).

Διάλεγμα. » Ἐκλογὴ, αἵρεσις. choix, option, triage.

Διαλεγμένους, ἡ, ὄν. » Ἴδε Διαλεκτός.

Διαλέγω, ῥ. μετ. » Ἐκ(Ἀπο)λέγω (-ομαι), ἀνα(ἐπι)λέγομαι, αἰρέωμαι, ἐξαίρεομαι, (Ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ξενοφών, ὁ Δημοσθένης, ὁ Διοδώρος Σικελ. καὶ ὁ Δ. Κάσος. μετεχειρίσθησαν καὶ τὸ) διαλέγω (» Εἰ γεωργὸς ἑμοῦ ἐμβάλοι κριθὰς καὶ πυροὺς καὶ σπέρια κἄπειτα, ὅποτε δόει ἡ μάζης, ἡ ἄρτου, ἡ ὕψου, διαλέγειν δόει αὐτῷ, ἀντί τῷ λαδόντα διευκρινήσας χρῆσθαι, » Ξενοφ. Οἶκον. II. » Εὐθύς τε διαλέξας τοὺς τε φίλους καὶ τοὺς ἵππους, Διοδ. Ἱστορ. Βιβλ. IΕ. » Διαλέξει τὴν γερουσίαν αὐθις ἡβέλῃς, Δ. Κάσος. ΝΕ. » Τούτου δὲ ἐνκν-τίου σφίσι αὐτοῖς εἰσι νόμοι, ὥστε χειρο-τονεῖθ' ὁμῆς τοὺς διαλέζοντας τοὺς ἐνκν-τίους, Δημοσθ. Λεπτ. » Καλέσας Μαρδόνιον, ἐκέλευσέ μιν τῆς στρατιῆς διαλέγειν τοὺς ἂν βούληται, » Ἡρόδ. II. 407. » Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων συμμαχῶν ἐξελέγετο κατ' ἐλίγους, τοῖσι εἰδὲα τε ὑπῆρχε διαλέγων, » Αὐτ. αὐτοῖσι 113.). choisir, opter, tier. || Ἐν σ' ἀφῆσαν ἢ διαλέξην. » Εἴ τις αἰρεσίᾳ σοι δοίῃ (προβείῃ). »

Διαλεκτός (προφ. κοιν. Διαλεχτός), ἡ, ὄν. » Ἐκλεκτός, λογῆς, ἔκκριτος, πρόκριτος, ἐξαίρετος, ἐπικριτος, ἀπόκριτος, προ-έχων, ἀριστος, ἀριστέων, δόκιμος, εὐδόκιμος. choisi, distingué.

Διαλογίζομαι, ῥ. ἀπ. ἴδε Συλλογίζομαι.

Διαλυσήρι (τὸ ἀρὸ κτίνι τοῦ κεφαλιοῦ).

» Διακριτῆρ-ῆρος. démêloir.

Διαμαντένιος, α, ὄν. Ἀδαμάντινος, ἀδάμαντος (ἐξ ἀδάμαντος) πεποιημένος, δια-λίθος, λιθοκόλλητος, * ἀδαμαντοκόλλητος, λίθοις Ἰνδικοῖς διάσπερος (Δαμ.), λίθων πολυτελῶν χρυρὰ διπνθισμένος (Ἡρόδ.). » fait (enrichi, orné) de diamants.

Διαμάντι, πετρ. πολυτ. » Ἀδάμας-αντος (α). diamant. ἴδε καὶ Τσελίκι (εἰς τὸ Περσικόν).

Διαμαντικόν. » Λιθοκόλλητος (διάλιθος) κόσμος. bijou, joyau.

Διαμαντόπετρα. » Ἀδάμας λίθος. diamant.

Διαπέρασμα (τὸ). » Διάδυσις (Θφρ. πε-ρί ὁσμ.).

Διαπεραστικός, ἡ, ὄν. » Ὀξύς, τερνός, ἐξυπνός, διαδυτικός (Θφρ. Φυτ. Ε. 14). rénétevant. || φωνὴ διαπεραστικὴ (ἢ ἄλλ.

εουδληρή). » Οξεία, διάτορος, διαπύσιος, διωλύσιος, λιγυρά. aigue, percaute.

Διαπερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Διελάνω, διπῶ, διένεμαι, διέρχομαι, διαχωρέω, διαδύνω (-ομαι), διαπείρω. pénétrer, percer.

Διάργυρος, ἡμιμέτ. » Ἀργυρος χυτός (Δριστοτ.). ὑδράργυρος (χυρ. ὁ κατασκευαστός). vif-argent, mercure.

Διάρροια, παθ. » Διαῤῥοια, λύσις (ρύσις) κοιλίας. dévoiement, flux (cours) de ventre, diarrhée, θ. || ἔχω διάρροϊαν. » Διαῤῥοια (ὑπὸ διάρροϊας) ἐνοχλόμαι, εὐίσχομαι (τὴν κοιλίαν), διαῤῥοίζομαι (μεταγ.).

Διάσιμον (πανιού). » Διάσμη. ourdissage, θ. ourdissage.

Διασκεδάζω (ἐγὼ ἄλλον, τὸ Τουρκ. ἐγλεν-διρδίζω), ῥ. μετ. » Τέρπω, εὐφραίνω, ψυχαγωγέω, τὴν διάνοιαν ἀπάγω ἐπὶ τὸ ῥάθυμον, διάγω (» Συμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς ἔαυτον, ἐγκαταμινύς Ἰνδικαῖς Ἀττικά, « Φιλοστρ.). divertir, amuser, sejourner, dissiper, égayer l'esprit. ῥ. διασκεδάζω (ἐγὼ τὸν ἐαυτὸν μου, ἢ μόνος μου, τὸ Τουρκ. ἐγλεν-δίζω), ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Τέρπομαι, τέρπω (εὐφραίνω, ψυχαγωγέω) ἐμαυτὸν, εὐφραίνομαι, διαχέομαι, εὐπαθίω, ἐν εὐπαθείᾳ εἰμί. s'amuser, se delecter, se rejoyoir, etc. || ἵνα διασκεδάζῃ 'σ τὸ ταξίδι. » Πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ. pour charmer l'ennui de la navigation.

Διασκεδάσις (ὁ Τουρκ. ἐγλεντζέ). » Τέρψις, ψυχαγωγία, διατριβή, διαγωγή, διάχσις, θυμῶν, εὐπάθεια, τερπωλή. amusement, divertissement, recreation, réjouissance, dissipation, passe-temps.

Διασκελιᾶ (προφ. κοιν. Ἀδρασκελιᾶ), (ἀπὸ τοῦ) » Διασκελισμός. ὄχημα. pas, enjambée, θ.

Διασκελῶ (προφ. κοιν. Ἀδρασκελῶ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Διασκελίζω. » Διαθεῖνω, διαθεδνῶς πορεύομαι, διαθεδνῶς τοῖν σκελοῖν διέρχομαι, διαπλίσσω (-ττω). enjamber.

Διάστημα. » Διάστημα. intervalle, espace, distance. || εἰς διάστημα διχοσίων χρόνων καὶ περισσώτερον. » Ἐν πλείοσιν ἢ δικιοσίοις ἔτεσιν. || εἰς διάστημα πέντε ὁλοκληρῶν χρόνων. » Διὰ πέντε ὁλῶν ἔτων.

Διαστραμμένος καὶ Διαστρεμμένος, η, εν, ἴδε Διεστραμμένος.

Διάτα (ἡ), (χυδ. ἀντί) » Διαταγή, παραγγελία, (χυρ.) διαθήκη, (ἐκ τοῦ

Διατάσσω, ῥ. μετ. ἴδε Διαθήκη ῥ. Διαρίζω καὶ ῥ. Παραγγέλλω.

Διατὶ (προφ. κοιν. Γιάττι), μήρ. (ἱερὸν καὶ αἰτιολ.). ἴδε Διὰ καὶ Ἐπειδὴ.

Διαθέντευμα, | (προφ. κοιν. Διαφρέν-Διαυθεντευσίς, | ταῖμα—εἰς). » Προστασία, υπεράσπισις, υπερασπισμός. protection, défense, θ.

Διαυθεντευτής (προφ. κοιν. Διαφεντευτής). » Ὑπερασπιστής, υπέρμαχος, προστάτης, πρόμαχος, προασπιστής. protecteur, défenseur.

Διαυθεντεύω (προφ. κοιν. Διαφεντεύω, καὶ ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων Διφενδεύω), ῥ. μετ. » Ἀμύνω (-ομαι) (» Αἱ ἔλαφι τὰς κύνας, ἀμύνονται ὑπὲρ τῶν νεδρῶν, καταπατοῦσι α), προϊσταμαι, προμάχω, προμάχομαι, προασπίζω, προστατεύω (-εύω), υπερασπίζω. protéger, défendre.

Διαφέρω, ῥ. οὐδ. » Ἐτέρως ἔχω, διαφέρω (« Γυναικὶν οὐδὲν διαφέρουσι, « Πλάτ.), παραλλάσσω (-ττω), ἀπέχω (» Οὐδὲν τι ἀπέχει γαμετῆς γυναικὸς, « Ἡρώδ.). différent, être différent. || κατὰ τι μὲν ὁμοιάζουν μὲ αὐτά, κατὰ τι δὲ διαφέρουν. » Πῇ μὲν ὁμοίως ἔχει τούτοις, πῇ δὲ ἐτέρως, « Ἀριστ.

Διαφορά. » Διαφορὰ, παραλλαγή, παράλλαξις, παράλλαγμα, ἀνομοιότης. différence, diversité.

Διαφορετικά, ἐπ. ἴδε Ἀλλοιῶς.

Διαφορετικός, ἡ, ὄν. » Διάφορος, ἀνόμοιος, πρὸς ἡλλήλας, ἀπεικνῶς, ἑξάλλος. différent, divers, ἴδε καὶ Ἀλλοιώτικος.

Διάφορον (γενικῶς μὲν τὸ Κέρδος, ἡ ὠφέλεια' ὅθεν Ἀδιαφόρετον, τὸ Ἀνωφελές, ἴδε τὰς λέξεις. Κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν ἀπαντᾷται καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους: Αὐτίκα ὁ Θεόφραστος [περί φυτ. ἂ. 6 :] : » Καθαίρειν δὲ τὰ ῥαδία τοῦ Βαλσάμου καὶ τῶν δὲ ἑνεκα καὶ τοῦ διαφόρου' ποιῆσθαι γὰρ τίμει. » « Τὴ διάφορα ἀπολαθεῖν, καὶ τήλαντον προσλαθεῖν, « Δμ., Παρθ. καὶ Ἐξοδον' ἴδιως δὲ ὁ) » Τόκος (ἴδε Πλθ. ΑΒ', 13), τὸ γινόμενον, ἔργον. intérêt. || τρέχει τὸ διάφορον. » Οἱ τόκοι χωροῦσιν (Ἀριστοφ.). || ὅ, τι κάμνει τὸ διάφορον τῶν ἀσπρῶν του. » Τὸς γιγνομένους τόκους τῶν χρημάτων (Ισοκρ.). » ||. ἑἴλλω τ' ἄσπρῳ μου 'σ τὸ διάφορον. » Ἐνεργὸν καθιστάναι τὰργύριον, τοκίζειν (Πολυδ.). faire valoir son argent, ἴδε καὶ Βάλλω. ||. πληρῶν διάφορον. » Τοκοφορέω (Δημοσθ.). ||. διάφορον διαφόρου. » Τόκος τόκου (Θεόφρ.), ἀνατοκισμός. intérêt sur intérêt. ||. κήρυξ τὸ διάφορον κηφάλι. » Ἀνατοκίζω (Κικ.

Ἀττ.). || τὸ κεφάλι καὶ τὸ διάφορον τῶν δώδεκα χρόνων. »Τὸ τ' ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον τῶν δώδεκα ἐτῶν (Δημοσθ. κατὰ Ἀ. ζουβ.). « || . χωρὶς διάφορον. » Ἀτόκως (« Ἐνιαυτον ἀτόκως χρῆσθαι τῷ ἀργυρίῳ. » Δημοσθ. Νικοστρ.). || . ἄφ' οὗ μετεχειρίσθη ὅσον καιρὸν ἤθελε τὰ χρήματα χωρὶς δίαφορον. » Ἀτόκως τοῖς χρήμασιν ἀποκεχρημένος (Ἀρστ. Οἰκ.). «

Διάφορος (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ πληθ.): διάφοροι ἄνθρωποι, διάφοραι θωρικαί, διάφορα χρήματα. » Παντοῖοι, παντοδαποί, ποικίλοι. divers.

Διβολίζω (τὸ χωράφι, ἀμπέλι κτλ.), ῥ. μετ. » Βωλοστροφῆς, ὑποκονίζω, δευτερώ τὸν αγρόν. biener.

Διβολισμα. » Βωλοστροφία, ὑποκόνισις. biuage.

Διδάχῃ. » Κήρυγμα, λόγος, ὁμιλία, δημηγορία. sermon, oraison, θ. prédication, homélie.

Διδυμάρικεν (παιδί, προφ. κοιν. Λυμάρικος). » Διδυμος. jumeau-eille.

Δίδω (προφ. κοιν. Δίνω), ῥ. μετ. » Δίδωμι, παρέχω. donner. accorder. || . δίδω πίσω. » Αποδίδωμι. rendre, restituer.

|| . δίδω ἀδεια, γνώμην, δόσιμον, δρόμον, λογαριασμόν, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. || . δίδω εἰσπαι, ἴδε Πίδοποιῶ, || . δίδω τόπον (τραποῦμαι δηλ. καὶ παραμερίζω, ἵνα σταθῇ, καθίσῃ, περάσῃ ἄλλος). » Ὑποχωρεῶ, ὑπέικω (χώρας, ὁδοῦ, θάκων, ἔδρας), ὑπεξίσταμαι. céder la place (le pas) à quelqu'un. || . δίδω φαγεῖν τὸ ἄλογον (τὴν ὀρνίθα, κτλ.). » Κριθᾶς (« Τροφήν) παραβάλλω τῷ ἵππῳ (τῇ ὀρνίθῃ κτλ.). || . δίδω τραπέζι. » Ἐστιασιν παρέχω. » Πλούτ. (ὕγιεν. παραγγ.). || . δίδω δῶρα (χαρίσματα) ἵνα γελᾶσω τινά. » Δώροις ἀναπέιθω (διαφείρω), δωροδοκέω (Διγ. Λαέρτ.). || . δίδω μισθον, γνώμην, κτλ. » Μισθοδοτέω, γωμοδοτέω, κτλ. || . ἐκείνους ὅπου δίδει. » Δοτῆρ, (εἰς τὰ συνθετα εὐχρηστότερον τὸ) δοτῆς (καθὼς μισθοδοτῆς, τροφοδοτῆς, ἀγαθοδοτῆς, κτλ.). || . ἵνα μὴ τὸ δῶσθ' ὁ θεός! » Μὴ γένοιτο! à Dieu ne plaise. || . καὶ τὸν ἔδωκε τὴν κόρην του (εἰς γυναῖκα δηλ.). » Δίδου ὃ ὅγε θυγατέρα ἦν (Ὀμ.). « » Ἀδελφὸν αὐτοῦ δώσειν (Θουκ.), ἴδε καὶ Ὑπανόρεῦν. || . μιὰ ἀγελᾶδα δίδει τόσαις ἰακάδαι γάλα· κάλε μέλισσαι δίδει τόσαις ἰακάδαι μέλι, κτλ. ἴδε Ἐβγάζω. || . τὸ δένδρον ἔδωσεν (ἐβγάλε δηλ. βλαστήρια), ἴδε Φυτρώνω. || . δίδω (ἐμφανίζω, παρουσιάζω) ἀναφεράν, κτλ. » Δίδωμι γραμματεῖον (« Ἄρετα δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πό-

λεως τὰ χρήματα, καὶ διὸς γραμματεῖον, ἡξίου ταῦτα κομίδεσθαι, κτελεύσαντος βασιλείως, » Λουκ. Περεγρ.). présenter un mémoire (une requête). || . δίδω φατῖαν, ἴδε Βάλλω. || . ἵνα τὸν κάμνη ἵνα διδῇ ὁ νοῦς του, (φρσ.). » Καὶ τὴν διάνοιχεν ἀπάγειν ἐπὶ τὸ ῥάθυμον (Πλουτ. Ἀλέξ.). » égarer l'esprit, éjéonir, ἴδε καὶ Ἀνοίγω καὶ Διασκεδάζω.

Διστραμμένος (προφ. κοιν. Διστρεμμένος), η, ον. » Χαλεπός, δύσκολος, δύστροπος, πικρὸς, δύσερις, ὀμφακίας καὶ στρυφνός τὸν τρόπον. pervers, acariâtre, facheux, aigre, bouffu, hargneux, mauvais, morose, ἴδε καὶ Κακόγνωμος καὶ Παράξενος.

Διηγοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Διηγέομαι, διέξιμι καὶ διέξιμι, διέμι, διεξέρχομαι. raconter, conter, réciter, faire le récit, narrer.

Δίκαια, ἐπ. » Δικαίως, ἐν δίκῃς (Πλάτ. Νομ. ΙΑ.), κατὰ δίκην, ἐν (σύν) δίκη. justement.

Δικαιοκρισία. » Εὐθυδικία, δικαίωσις, δικαιοκρισία (Γραφ.). jugement équitable.

Δίκαιος, η, ον. » Δίκαιος, ἐνδίκος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἐν δίκη (κατὰ δίκην). §. εὐθύς, ἐπισικῆς, δίκαιος. juste, équitable.

|| . τὸ δίκαιον (ἡ εὐλογος αἰτία, τὸ δικαιολόγημα, προφ. κοιν. Δίκη). » Δίκαιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. » Πόλει τηλικούτων ἐχούσῃ δίκαιον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, « Δ. Χρυσ. Β', 167), δικαίωμα (ἡ λέξις ἔχγειν παγκοινὸς εἰς τὴν ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐπανάστασιν. Σύμφωναν μὲ τὴν ὑπόσιν δίδωμεν σήμερον εἰς αὐτὴν σημασίαν εἶνε τοῦ Σουῖδα τό: Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν ἡμεῖς, ἔξεις πρὸς ἡμᾶς δικαιοῦματα μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων), δικαίωσις, δικαιολογία καὶ δικαιολόγημα. raison, droits. || . λέγω τὰ δικάια μου. » Δικαιολογήσομαι, ἀπολογέσομαι. se justifier.

|| . ἔχεις δίκαιον. » Δίκαια φῆς (λέγεις). » Ὁρθῶς γινώσκεις. || . αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ δικάια μας. » Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν (Θουκ.). || . εὐρίσχω τὸ δίκαιον μου. » Δικαιοῦμαι, δίκης τυγχάνω, τυγχάνω τῶν δικαίων. || . οὔτε χρεωστῶ, οὔτε δίκαιον εἶν' (ἐπομένως) ἵνα πληρώσω. » Οὐτ' ἐφείλω, οὐτ' ἐκτίσαι δικάιος εἶμι (Δσ.). « || . ἔγω δίκαιον ἵνα σέ παιδεύσω. » Σὲ μὲν δίκαιος εἶμ' ἐγὼ κολάζειν (Λριστοφ.). || . εἶνε δίκαιον ἵνα χαθῇ ὅλος διόλου. » Δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι (Δημοσθ.). || . εἶνε δίκαιον ἵνα ἀπολύσω καὶ ἐγὼ κα-

τι τί. » Δίκαιός εἰμι μετασχεῖν καὶ αὐτὸς μέρους γοῦν τινος. ||. 'να 'πὴ κἀνείς καὶ τοῦ στρατοῦ τὸ δίκηρό, (παροιμ.), ἴδε Στρατός. ||. ἔρχομαι ἀπ' τὸ δίκηρό σου, ἴδε Ἐκδικούμαι. §. (συνεχδ.) ὁ συμφωνημένος μισθός, καὶ ἐπομένως τὸ χρέος : δόσε με τὸ δίκηρό μου· μὴ κρατῆς τὸ ξένο δίκηρό. » Τὰ δίκαια ἐπιτελεῖν (ποιεῖν), δικαιοῦν (Γραφ.). ||. 'να 'μπορῶ 'να 'πάρω τὸ δίκαιόν μου ἀπὸ τὸν Φορμιάνα. » Εἶναι μοι τὸ δίκαιον λαβεῖν παρὰ Φορμιάνο (Δημοσθ.). «

Δικαιοσύνη. » Τὸ δίκαιον, δικαιοσύνη, δικαιοπραγία, θέμις. §. ἐπιείκεια. justice, équité.

Δικάταρτος, η, ον. » Διαρμένιος. à deux mâts.

Δικέλι, ἐργ. (γεωργ.). » Δίκελλα. boyau (à deux points), serfouette, θ.

Δικέρτος, ον. » Δίκερος, δικέρτος (Αντίχ. Καρύστ.). qui a deux cornes.

Δικέφαλος, ον. » Δικέφαλος, (ποιητ.) δικάρητος. à deux têtes, qui a deux têtes.

Δικράνι (καὶ χυδ. Δεκράνι, τὸ ἄλλ. Διχάλα), ἐργ. (γεωργ.). (ἀπὸ τοῦ) Δικράνιον (ὑποκρ. τοῦ) δίκρανον (κυρ. τὸ διχαλωτόν, τὸ ὅπου λήγεται καὶ) σκαλίσ. fourche, θ. (καθότι τὸ πολύδοντον, τὸ ἄλλ. Τσουγγριά ἢ Τσουγγράνα καὶ Τουρκ. Ταράκι, ὠνομάζεται) Ἀγρίφη, ἀγρείφη καὶ ἀγρειφνα, κτεῖς-ενὸς (ὁ κηπουρικός), θρίναξ (Σουῖδ.). galeau.

Διμηνὶ | (σιτάρι, ὃ, που γίνεται εἰς δύο

Διμῆνι | -τρεῖς μῆνας). » Σιτάνιος καὶ αἰτανίος (πυρός). espèce de froment.

Δίμιτον (εἶδος ὑψάσματος). » Δίμιτον (ιμάτιον), ῥομβοῖς ὑφαντόν (Δημόκρ. παρ' Αθ. IB', 525), *ῥομβοῦφές. basin.

Δίνω, ῥ. μετ. ἴδε Δίδω.

Διορθώνω, ῥ. μετ. » Ἐπανορθώ(-ομαι), διορθώ(-ομαι), ἐπιδιορθώ(-ομαι), ἀναλαμβάνω, θεραπεύω, ἀνέομαι, ρυθμίζω. corriger, redresser, arranger, remédier, réformer, rediger. §. (τὸ Τουρκ. μεραμετίζω). » Ἐπισκευάζω, καταρτίζω, ἀνέομαι. réparer, raccommoder, rajuster, rhabiller, ajuster.

Διόρθωμα |. » Ἐπανορθώσεις(-ωμα), διόρθώσεις |ώσεις(-μα), ἐπιδιορθώσεις(-ωμα). réforme, correction. §. (τὸ Τουρκ. μεραμετί). » Ἐπισκευή, καταρτισμός. réparation, raccommodage, rhabillage. §. (μεταφορ.). » Θεραπεία. remède.

Διορία. » Προθεμία (ἡμέρα), ἀναβολή (Πλάτ. Νομ.), τάξις (Δημοσθ.). terme, échéance. ||. 'ἵνα τὰ πληρώσουν με διο-

ρίαις (ἐκ διαλειμμάτων δηλ.). » Ὅπως ταξάμενοι ἀποδώσι (Θουκ.). ||. καὶ 'τὸν ἐλεγεν ὅτι 'δὲν ἐπλήρωσε τὸ χρέος 'του εἰς τὴν διορίαν, ἐν ᾧ ἔπρεπε 'να τὸ πληρώσῃ πρὸ δεκαεξῆ ἡμερῶν εἰς τὴν πρωτομηνίαν. » Δέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπροθέσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν εἶδε πρὸ ἑκαταῖδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἡν καὶ νέα (Λουκιαν. Ερμολ.). « ||. ἔξω ἀπὸ τὴν διορίαν (ἀφ' οὗ πέραςσε δηλ. ἡ διορία). » Ἐκπροθέσμος, ὑπερήμερος. ||. πέρασ' ἡ διορία, ἴδε Περνώ.

Διορίζω. ῥ. μετ. » Τάσσω(-ττω), καθ(-ἐφ)ίστημι, δια(ἀπο)τάσσω(-ττω). établir, proposer, nommer, instituer, commettre, destiner, assigner, constituer. ||. διορίζω τὸν καιρὸν (τὸν τόπον, τὰ σύνορα, κτλ.). » Τάσσω(-ττω), ὀρίζω(-ομαι), τίθημι, προσδιορίζω. désigner, fixer. ||. τί κάμνεις; 'τὸν ἀφίνεις 'να ἐξουσιάζῃ, ἡ διορίζεις ἄλλον εἰς τὸν τόπον 'του; » Πότερον; ἔαξ ἄρχην, ἡ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; ||. διώρισεν ἐπιστάτην τῶν ὑποβόσεων 'του τὸν φρονιμώτερον. » Τὸν φρονιμώτερον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι. ||. 'να διορίσωμεν μίαν ἡμέραν. » Ἡμέραν θέσθαι (Πλούτ.). » Ἡμέραν ταξάμενοι (Πολυδ.). » Συγχωρεῖν ἡμέραν. ||. 'τὸν ἔδωκε 'σπίτι, καὶ τοῦ διώρισε καὶ ταγῆν. » Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ οἶκον, καὶ ἄρτους διέταξεν αὐτῷ (Γραφ.). « ||. ὁ ἱατρὸς διώρισεν αἷμα. » Διέταξε (» Συνέταξε) σχάσαι τὸ φλεβίον (φλεβοτομηθῆναι). ordonner, prescrire. ||. ταῖς δὲ ἄλλαις σημαίαις ταῖς διορίζει ὁ στρατηγός. » Τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγός ἀποτάττει. Διότι, σύνδ. (αἰτιολ.). » Γὰρ, ὅτι, διότι, κτλ. ἴδε Ἐπειδὴ. ||. τὴν ὠνομασεν Ἀμφίπολιν, διότι περιέχεται ἀπὸ τὰ δύο μέρη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ κτλ. » Ἀμφίπολιν ὠνόμασεν, ὅτι, ἐπ' ἀμφοτέρω περιέρρεοντος τοῦ ποταμοῦ κτλ.

Δίπκτος, η, ον (σπίτι κυρ.). » Διώροφος καὶ Διόροφος, διπλοῦς (» Οἰκίδιον ἐστὶ μοι διπλοῦν, ἵσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω, « Λυσ.), δίστεγος (Στράβ.). à deux étages.

Δίπλα, ἐπ. ἴδε Πλάγια.

Δίπλα (ἢ ἄλλ. Δόξα ἢ Φύλλον, τὸ Τουρκ. Κάτι. καὶ τὸ Τσάκισμα, τὸ σημάδι τοῦ διπλώματος). » Πτύξ-υγὸς (ἢ), πτυχῇ, πτύγμα, διπλοῦν, καμπή, ἐπιπτυχῇ. pli, double. ||. ἡ ἀσπίδα 'του εἶχε πέντε δίπλαϊ βυθαλοτόμας. » Πέντε δὲ πτύχες βοῆς ἀμφὶς ἐλληδάδο (Ὀμ.). «

Διπλαρῆα. » Ἡ πλατὴ τῷ ἔξῃ κατενεχθεῖσα πλεγγή. coup de plat d'èpee. ||. 'τὸν καταΐδατε κάμποσαι διπλαρῆαις. » Εὐ μᾶλλον πλατὴ τῷ ἔξῃ καθίκατε αὐτοῦ.

Διπλῶν, ῥ. μετ. » Πτύσσω, συμπτύσσω, διπλώω (« Κάμπτεσθαι τὸν σιδήρον καὶ διπλοῦσθαι, » Πλούτ.). plier.

Διπλός, ῥ, ὄν. » Διπλούς, δίπτυχος, διπλᾶς.

§. Διπλάσιος καὶ διπλασίον, δις τοσοῦτος. double. || . τοῦ τὸ πλήρωσε διπλόν. » Διπλάσιον ἀπέτισε, δις τοσοῦτον ἀπέδωκε. || . τότε ἐπαίρην ἡ πόλις μας τὸ διπλὸν εἰσόδημα ἀπ' ὅ,τι παίρνει τώρα. » Διπλασίας ἡ νῦν τὰς προσόδους τὴν πόλιν λαμβάνουσιν.

Διπλοπόδης (ὁ ἄλλ. Σταυροπόδης), ἴσα, ἴκον. » Τὸς πόδας συγχάμφας. les jambes croisées.

Δίπλωμα. » Πτύξις, σύμπτυξις, δίπλωσις. plissure, θ. pliage. §. δίπλωμα (ὠνόμασαν εἰς τὴν Ελλάδα καὶ τὸ ἐπίσημον ἔργαρον τοῦ διορισμοῦ ἢ προβλεπασμοῦ εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν), ἴδε Πιττάκι.

Διπλωματία, ἴδε Δίπλω.

Δίπορτος, κ, ὄν (σπίτι κυρ.). » Δίθυρος, ἀμφίθυρος. (maison) qui perce dans deux rues.

Διπροσωπία. » Διπλή. duplicité.

Διπρόσωπος, κ, ὄν. » Ἄλλοπρόσαλλος, ἀμφιπρόσωπος (μεταφορ.), διπλούς. double.

Δισέγγονος, κ, ι. » Δισέγγονος. arrière-petit-fils, arrière-petite-fille.

Δίσκος. » Ἰποκρητηρίδιον, δίσκος (μεταγ.). » Τὰ δὲ ἀγγεῖα τὰ ἐπὶ τῶν τραπέζων, .. οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χεῦματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας, (Πολυδ.), ἀθάλα (ἰδίως) ὁ ξύλινος). plateau, cabaret, sous-coupe καὶ sous-coupe, θ. §. (συνεχδχ. ἡ γινόμενη εἰς τὰς ἐκκλησίας ἀργυρολογία). » Ἀγερός, ἔρανος καὶ ἐρανοισμός (κυρ. διὰ τοὺς πτωχοὺς). quête, θ. bassin. || . Ὑγάλλω δίσκον. » Ἀγείρω, ἐρανίζω(μαί). faire la quête.

Δίσκελον (παλοῦκι διχαλωτόν). » Σταλὶς, σχαλὶς καὶ σκαλὶς, σχαλίδωμα, στάλις, δίκρανον, δίκρον καὶ (κρσ.) δίκρουν (ξύλον). fourche, θ. perche (pieu) à deux branches.

Δισάκκι (κυρ. τὸ διπλὸν σακκί, ἡ δύο σακκούλια ἐνωμένα, ὁ Τουρκ. χεῖμαπές ἢ τζαμμεδάνι). » Ἰπποπτήρι (Σενεκ.). bisset, valise, θ. bougette, θ. §. (κατακρ. δὲ καὶ τὸ μόνιν, ὁ Τουρκ. τσρᾶς). » Πήρα, μάρσιπος μάρσιπος καὶ μάρσιπος. bougrise. » Ασκοπτήρα, κυνοῦχος (κυρ. ἀπὸ σκυλοτόμαρον, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ξενοφών ἔχει καὶ » κυνοῦχον μόσχειον), ἀρυθαλὶς (κυρ. τῶν βοσκῶν καὶ κυνηγῶν, ἡ χυδ. Ταχαριτζίκα ἢ

Τσάνδα). besace, θ. gibécière, θ. faucopnère, θ. carnassière, θ. » Κώρυκος, γυλιός (κυρ. τῶν στρατιωτῶν, τὸ ὅποιον ὁ μὲν ἐπεὶ δὴ ἦτον πλεκτόν, ὠμοῖαζε μάλλον τὸ δικοῦ μ' αὖς ζευγίλι), γρυμαία(-έα), γρυμυτός. panetière, θ. §. Χιλωτήρ (ἔπου βάλλουν τὴν ταγὴν τῶν ἀλόγων καὶ τὸ κρεμοῦν εἰς τὸ κεφάλι τῶν).

Διστάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀμφιστάλλω.

Δίστομος, κ, ὄν (σπαθὶ κυρ.). » Ἀμφήκης, δίστομος, σμρίστομος. à deux tranchans.

Δίστρατον. » Δίκρους ὁδός, » ἀμφοδόν. chemin fourchu.

Δίφορος, κ, ὄν (κυρ. δένδρον καρποφόρον, τὸ Τουρκ. Γεδι-ἑρένι). » Δίφορος. (arbre fruitier) qui porte deux fois par an.

Διχάλα, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Διχάλι (τὸ μεγάλο ποδάρι τοῦ ἵστακου, παγουριού κτλ.). » Χηλή, ψαλὶς. pince, θ.

Διχαλωτός, κ, ὄν, (ἐκ τοῦ) » Δίχλος (Δωρ. ἀντί) Δίχλος, δίκρους καὶ δικρούς (Ξενοφ. Κυνηγ.). δισχιδής, διφυής. fourchu. || . τὰ φειδία καὶ ἡ γουπερίτσαις ἔχουν διχαλωτὴν γλώσσαν. » Ἴδιον δὲ ἔχουσιν οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι, τὸ δικρόν αὐτῶν εἶναι τὴν γλώτταν ἄκραν (Ἀριστοτ.). »

Διχόνοικ. » Ἐρίς, διχοφροσύνη, διαφωνία, διχοστασία, ἀλλοτριότητα, στάσις. discorde, θ. dissention, mésintelligence, désunion. || . ἐπεὶ δὲ ὁ Φίλιππος προσπαθεῖ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς διχόνοικιν μὲ τοὺς Ὀθηβαίους. » Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Ὀθηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι (Δημοσθ.). »

Δίχτυ (τὸ ἄλλως Πλεγματί, ἀντί) » Δίκτυ (τύπον, τὸν ὅποιον ἀναφέρει ὁ Εὐμολ. κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Δίκτυον, ἄρκυς -υος (ἡ) (κυρ. διὰ τὰς ἀκούδας καὶ ἄλλα θηρία). reus, filet, tramail καὶ iremail. §. βάλλω ὅ τὰ δίχτυά μου (μεταφορ. ἀπατῶ καὶ φέρνω τινὰ εἰς τὰ φρονήματα καὶ τὸ θέλημά μου). » Σαγηνεύω, γριπεύω καὶ γριπιζώ (ᾗθεν τὸ Διογρίπτος τὸ Λιβαν. Ὁ Εὐριπίδης [Βάκχ.], φυλάξας τὴν αὐτὴν μεταφοράν, εἶπε): » Ὑναῖκες, ἀνὴρ εἰς βόλον καθίσταται, ὁ ἐμβαίνει ὅ τὰ δίχτυά μας (καὶ σφαίστερον ἀκόμη εἰς τὰς Φοινίς). » Ἰδοτικά, μὴ με, δικτύων ἔσω λαβόντες, οὐ μεθώσιν. il donne dans le filet, ἴδε καὶ Γρίπος.

Δίχως, ἐπ. (ἐκ τοῦ) » Δίχα (» Ὁρᾶ κεκνήσαν ἀνθρώπων δίχα, » Σφοκλ. Φιλοκτ. 31), ἴδε Χωρίς.

Δίψα. » Δίψος (τὸ), δίψα. soif, altération.

Διψασμένος, η, ον. » Διψῶν-ῶσα. αἰετέ. Διψῶ, ῥ. ἀμ. » Διψάω, διψῆ-(ψεῖ) συνέ-
γομαι. avoir soif.

Διώξιμον. » Ἀποβολή, ἐκβολή, ἐκπομπή, ἀποδιώξεις. l'action de chasser, expulsion.

Διωρισμένος, η, ον. » Τεταγμένος, ῥη-
τός, ἀποτεταγμένος. assigné, fixé, établi, prefix, etc. ἴδε καὶ Συμφωνημένος. || ἡ διωρισμένη ἡμέρα (εἰς τὰς κρισολογίας). » Ἡ κυρία. le jour assigné. || ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἡ διωρισμένη ἡμέρα. » Ἐνστάσης δὲ τῆς κυρίας. || δὲν ἐφάνηκεν (δὲν παρουσιά-
σθηκεν) εἰς τὴν διωρισμένην ἡμέραν. » Οὐκ ἀπῆντησεν εἰς τὴν κυρίαν. il ne comparut à l'assignation.

Διώχων, ῥ. μετ. » Διώκω, ἐκ(ἀπο)διώ-
κω, ἀποσο, ἐκβάλλω, ἀπελαύνω, ἀποσο-
θέω, ἐξωθέω. chasser, congédier. || διώ-
χων δούλον, κτλ. ἴδε Δρόμος (εἰς τὸ || δι-
σω δρόμον).

Δοιάκι (τὸ ξύλον μετ' ὁποῖον γυρίζουν
τὸ τιμόνι, ἀπὸ τοῦ) » Οἰάκιον (ὕποκορ. τοῦ)
οἰάξ-ακος (ὁ), (κυρ. ὁ) » Ἀύχην τοῦ πηδα-
λίου. barre du gouvernail. (» Καὶ φέρε-
ται μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν οἰάκων λέξις, οὐκ
ἐπὶ ὅλῳ τοῦ πηδαλίου λέγεται γὰρ τοῖς
ναυτικαῖς Οἰάκια, ξυληφία τινα δι' ὧν ἑρέ-
φουσι τεχνικῶς τὸ πηδάλιον, « Εὐστάθ.
Ὀδυσ. Ε, 255). timon.

Δοκάνι, ο, (» Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκου-
δόκων ἱερῶν ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιά-
ται δοκὰνα καλοῦσι, « Πλούτ. περὶ Φιλα-
δέλφ. Ὁ Πλούτ. λέγει: » Δοκάναι. αἱ στά-
λικες, αἷς ἴστανται τὰ λῖνα, ἡ κάλαμοι. «
Ὅθεν τὴν συνηθείαν ἡ ἄλλ. Παγίδα, ἴδε
τὴν λέξιν.

Δοκάρι (τὸ μεγαλύτερον πατερόν, ἢ γρεν-
τιζ, ἢ ντιρῆσι). » Δοκός, δοκίς. routre, θ.

Δοκιμάζω (κυρ. φαγητὴν, πιστόν, κτλ.),
ῥ. μετ. ἴδε Γεύομαι. §. δοκιμάζω κον-
δύλι (μαχαίρι, ἱατρικόν, κτλ.). » Ἀποπει-
ράομαι (» Ἀποπειράσθαι τοῦ δακτυλίου εἰ
ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν, « Πλάτ. ε. ε-
πrouver, faire l'épreuve, essayer. §.
(μεταφορ. τὴν διάθεσιν, τὸν σκοπὸν, τὴν
μάθησιν κτλ. τινός). » Πειράομαι, δια(ἀπο)-
πειράομαι, πείραν (διάπειραν, δοκιμασίαν,
ἀπόπειραν) λαμβάνω (ποιῶμαι), διὰ πεί-
ρας εἶμι (» Ἡμεῖς δ' ἴσμεν ἀκριβοστερον οἱ
διὰ πείρας ἰόντες, « Αἰσχ. Σωκρ.), δοκιμά-
ζω (» Δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ
τὸν βίον ἀτυχίας. « Ἰσοκρ.) γέυμα λαμ-
βάνω (Πλάτ. Ἰππ.), διακωδονίζω (μετα-
φορ. ἀπὸ τῶν νομισμάτων). sonder, ἴδε
καὶ Πειράζω. || δοκιμάζω τὸν αὐτὸν μου

(ἀν' ἑμπαρῶ δηλ. ἵνα κατορθώσω τι). » Ἀπο-
πειράομαι ἑμαυτοῦ, πειράομαι. tenter,
ἴδε καὶ Προσπαθῶ. || δοκιμάζω τὴν τύ-
χην μου. » Ἀπο(» Δια)κινδυνεύω, ἀναρρί-
πτω τὸν κύβον (μεταφορ.), ἐξελέγχω τὴν
τύχην (Πολύβ.). tenter fortune. §. δο-
κιμάζω πόνους (καχὰ, θάνατον, κτλ.), ἴδε
Ἰποφέρω. || ἐδοκίμασε μιὰ φουρτοῦνα,
ἴδε Φουρτοῦνα.

Δοκιμασμένος, η, ον. » Δόκιμος, δεδο-
κιμασμένος. éprouvé.

Δοκιμή. » Πείρα, διὰ(ἀπο)πείρα, πείρα-
μα, γέυμα (κυρ. τοῦ κρασιοῦ καὶ τῶν ἄλ-
λων ὑγρῶν). §. μετφορ. δὲ καὶ ἠθικῶν
ἀντικειμένων. » Καὶ γέυμα λαμβάνοντες
αὐτοῦ τῆς σοφίας, « Πλάτ. Ἰππ.), δοκιμή
(μεταγ.). épreuve, θ. essai, expérience, tentative, θ.

Δόλιος, α, ον (εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχει-
ρίζονται τὴν λέξιν ἀντι τοῦ Ἀθλίου, καθὼς
ἄλλοι τὸ Καῦμένος. Ὁ Κορ. ἐξέλαθεν αὐτὴν
ὡς ἀδιάφορον· πιθανώτερον ὅμως μοι φαί-
νεται ὅτι διεφθάρη ἀπὸ τοῦ) » Δεΐλκιος, ἴδε
Κακόςμοιρος καὶ Καῦμένος.

Δολώνω (τὸ ἀγκιστρί), ῥ. μετ. » Δελεά-
ζω (» Δελεάσας τὸ ἀγκιστρὸν ἰσχύδι, «
Λουκιαν. Ἀλ.). amorcef. §. (τὸ κρῆσι,
κτλ.) » Δολῶω, δολίζω (Διοσκορ.), καπη-
λεύω, νοθεύω, κιθδηλεύω. falsifier, alté-
rer, frelater (κυρ. τὸ κρῆσι), mêler, mé-
langer, sophistiquer.

Δολώμα, α. » Δελεαρ-ατος (τὸ) (ὁ Αἰσχύ-
λος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντι τοῦ πα-
νουργία). arrât, amorce, θ. §. (ἡ ἐνέρ-
γεια τοῦ δολώνειν). » Δελεάσμα, δελεα-
σμός, δόλωσις, δόλωμα. l'action d'amor-
cer. §. » Καπηλεία, κιθδηλεία. falsifi-
cation, altération.

Δοντάγρα, ἔργ. » Ὀδοντάγρα. davier,
tenaille, θ.

Δόντι. » Ὀδούς-όντος (ὁ). dent, θ. ||.
τὰ ἐμπροσθινὰ δόντια. » Οἱ πρόσθιοι ὀδόν-
τες (ἄρστ.), τομαῖς, διχαστήρες, κτίνες,
γελχοστοι. incisives. || τὰ πλαγινὰ, ἴδε
Σκυλόδοντον. || τὰ πινινὰ, ἴδε Τραπεζί-
της. || ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει τὰ ἐμπροσθι-
νὰ μόνον ὀδόντια, τὰ δὲ ὀπισθινὰ δὲν τὰ
ἀλλάζει κανὲν ζῶον. » Βάλλει δ' ἄνθρωπος
τοὺς προσθίους, τοὺς δὲ γομφίους οὐθέν
βάλλει τὸν ζῶον, « Ἄρστ. ce sont les
dents de devant qui changent dans
l'homme; les molaires ne changent
dans aucun animal || ὅσοι ἔχουν ἀραιὰ
ὀδόντια, ζοῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείον, ὀλιγώ-
τερον. » Οἱ ἀραιόδοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ,
βραχυδιώτεροι, « Ἄρστ. || μετὰ τὰ δόντια,

1π. » Ὀδᾶξ. avec les dents, à belles dents.

|| ἔχει εὐμορφα (ἄσπρα, μικρά, ἴσια, μαργαριταρένια) δόντια. » (ἰδοὺ πῶς τὰ περιγράφει ὁ θελκτικώτατος Δουκιανὸς εἰς τὰς εἰκόνας του): » Ὀδόντας, πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅπως δὲ συμμέτρους καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους, καὶ κατὰ τοὺς στίλβοντάτους μαργαρίτας ἐπὶ στίγῃ πεφυκότας. . . , αὐτὸ δὴ τὸ τοῦ Ὀμήρου, ἔλεξαντι τῷ πριστῷ ἑμοῖους. » elle « la bouche bien meublée. || . τὰ δόντια τῶν ζώων, ἀπὸ τὰ ὅποια γνωρίζεται ἡ ἡλικία τῶν. » Γνώμονες καὶ φραστῆρες. dents qui marquent. || . τὸ ἀλλαγμὰ τῶν τοιοῦτων δοντιῶν. » Βόλος. marque, θ.

|| . (ὄθεν) » (ἵππος, ἄνος, κτλ.) ἄβολος, ἀβολήτωρ, πρωτόβολος, δευτερόβολος (ὅ, που δὲν ἄρχισεν ἀκόμῃ ἢ ἀλλάξῃ τὰ δόντια του, ἢ δὲν τ' ἀλλάξεν ὅλα). (cheval etc.) qui marque encore. » Λειπογνώμων, ἀπογνώμων, κατηρυκῶς (ὅ, που τ' ἀλλάξεν ὅλα). qui ne marque plus. || . τὸ ἄλγος καὶ τὸ μούλαρι εἶνε ἅ τὸν καιρὸν του ἀφ' οὗ ἀλλάξῃ τὰ δόντια. » Ἀκμάζει δὲ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. » § . δόντια (συνεκδχ. καὶ εἰς τὸ πλ. θ. ὁ καιρὸς, εἰς τὸν ὅποιον πρωτοβγάζει τὸ παιδί τὰ δόντια, καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀρρώστιας τῶν παιδιῶν). » Ὀδοντίασις, ὀδοντοφυΐα, γομφίασις καὶ γομφιασμός. dentition. || . (ὄθεν) τὸ παιδί ἔχει δόντια (εἶνε δηλ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὀδοντοφυΐας, ἢ βγάζει δόντια). » Ὀδοντία, ὀδοντοφυεῖ, γομφιά. il est dans (le moment de) la dentition, ἴδε καὶ Ἐβγάζω. § . (καταχρ.) τὸ ὀδόντι τοῦ κτενιοῦ. » Ὀδοὺς-όντος (» Οἱ δὲ πυκνοὶ τῶν κτενῶν ὀδόντες εἰσιώτερον ἐπισπῶνται τὰς τρίχας, » Μενέλαχ. παρ' Ὁρείθας.) τὸ- τοῦ πρινιοῦ (καὶ ἄλλων ἐργαλείων). » Χάραγμα. || . τὸ- τοῦ κλειδιοῦ. » Γομφίος (Ἀριστοφ. Θεσμοφ.).

» Δοντία (τὸ σημάδι τῆς δαχκαματίας)

» Δῆγμα, ὅδαγμα. coup de dents.

» Δοντοκουλιά (κυρ. τὸ βαθούλωμα τῶν οὐλῶν, ὅπου εἰν' ἔρριζωμένον τ' ὀδόντι). » Βόθριον, φάτνη, γατνίον, φάτνωμα. alvéole (des dents).

» Δοντόπονος. » Ὀδονταλγία. mal aux dents.

Δόξα (ἡ καλὴ ὑπόληψις). » Δόξα, κλέος (τὸ), εὐκλεία, εὐδοξία, κῦδος (τὸ). gloire, θ., ἴδε καὶ Ὑπόληψις. || . τὸ (Λατινικὸν) ὁ νόρε μ. μ. πορεῖ κανεῖς να τὸ μεταφράσῃ: δόξα ἢ τιμή. » Τὸ δὲ λόγρον δοξαν ἂν τις τιμὴν μεθερμηνεύσει (Πλούτ. Προβλ. Ρωμ.). § . (τὸ ἄλλ. Ζωνάρι τοῦ οὐρανοῦ,

ὅ, που βγαίνει μετὰ τὴν θοροχὴν), ἴδε Δοξάρι.

Δοξάζω, ῥ. μετ. » Σεμνύνω (-ώω), κυθαίνω, δοξάζω (Εὐαγγ.). illustrer, ἴδε καὶ Τιμῶ || . δοξάζω τὸν θεόν. » Δίδωμι (» Ἀπονέμω) δοῖν τῷ θεῷ, δοξάζω, μεγαλύνω. glorifier. § . (φρονῶ, ὑποθέτω, πιστεύω). » Δόξης (» Δόξαν) ἔχω περὶ τίνος, δοκέω, δοκῶ μοι, δοκεῖ μοι, δοξάζω (« Περὶ τῆς ψυχῆς δοξάζω οὕτω, » Πλάτ.). γινώ (γνώ)σκω, τὴν γνώμην ἔχω (Θουκ.), νομίζω. penser, être d' opinion (d' avis), ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Νομίζω καὶ Φαίνομαι.

Δοξάρι (τῆς σχίτιδας). » Τέξον. arc. || . τὸ- τῆς λύρας. » Πλήκτρον, archet. § . (μεταφορ. τὸ ἄλλ. Ζωνάρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ Δόξα, διότι, κατὰ τὸν Πλάτωνα [ἐν Κρατύλῳ] » ἡ δόξα τῇ ἀπὸ τοῦ τέξου βολῇ ἐπωνόμασται, »). » Ἰρις (ἡ), τὸξον οὐράνιον. arc en ciel.

Δοξασμένος, κ, ον. » Δεδοξασμένος, ἐνδοξος, λαμπρὸς, εὐκλεῆς, περικληῆς, κλεινός. illustre, glorieux, ἴδε καὶ Ἑακουστός. || . δοξασμένος ὁ θεός, (ἡ) δοξασμένος τὸ νομα τοῦ θεοῦ, (ψρο)! » Τῷ θεῷ χάρις! » Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον (Ἰσακ.)! grâces à Dieu! Dieu merci!

Δοσίμων. » Φόρος, τέλος (τὸ), δασμὸς, ἀποφορά. impôt, tribut, taille, taxe, θ. imposition. || . ὅποιος πληρόνει δόσιμον. » Φόρον ὑποτελής. tributaire. || . ὅποιος δὲν πληρόνει, ἴδε Ἀσύδοτος. || . ἐκεῖνος ὅ, που συνάξῃ τὰ δοσίματα (ὁ Τουρκ. καπζιμάλης ἢ ταξιδάρης). » Φορολόγος, εἰσπράκτωρ, δασμολόγος. receveur (percepteur) des impôts. || . δίδω (πληρώνω) δόσιμον. » Φόρον (« Φόρους) τελέω (ἀποφέρω), δασμοφέρω, ἀποφορᾶν τελῶ (Πλούτ.). || . ῥίχνω δόσιμον. » Ἐπιθέλλω (« Τάσσω-ττω, » Ἐπιτίθημι) τοὺς φόρους, φοροθετέω. taxer, asséoir (imposer) des tailles. || . συνάξω τὰ δοσίματα. » Εἰσπράττω (-ομαι, » Ἐκλέγομαι) τοὺς φόρους, φορολόγω, δασμολογέω. lever (percevoir, recouvrer) les impôts.

Δούλα (ἡ ἄλλ. Δουλεύτρα). » Θεράπεινα, θεραπαινίς, παιδίσκη (ἡ το τιμωτέρα τῶν θεραπαινίδων, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ἰσαίου τὸ: » Καὶ δὴν θεραπαινίδας, καὶ παιδίσκη, » Ἰσ. περὶ τοῦ Κίμ. κλ.), παῖς, ἄθρα καὶ αὔρα (κυρ. ἡ παρκαρόρη), δμωὶς καὶ δμωὴ (ποιητ.), ἀμειπίλος (ποιητ.). servante, θ. femmes, θ. πλ.

Δουλειά (εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινε τὴν σκλαβιάν, μόνον εἰς τὴν Γραφὴν [Ἀριθμ.] ἀναφέρεται μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν: » Καὶ κατὰστῆσαν αὐτοὺς ἕνα ἕκαστον ἐπὶ τὴν δουλειάν αὐτοῦ. »). » Ἰργον. travail,

oeuvre, θ. affaire, θ. ouvrage, besogne (οίκ.), ἴδε καὶ Ἰπποθεσίς. §. (ἡνάσχομαι-σις). » Ἀσχολία, διακονία, ἐπιτήδευμα. occupation. || ἔχω δουλεῖαν. » Ἀσχολός εἰμι, ἀσכולῶν ἄγω (ἔχω), ἴδε καὶ Ἀδειάζω. || ἔχω χιλίαις δουλείαις (φρσ. ὑπερβ.). » Ἐν μυρίαῖς ἀσכולαῖς ὦν. || πού ζεῦρεῖς ἄν τὸν ἔτυχε κάμια δουλειά. » Τί οἶδας εἴ τις ἀσכולία προσέπεισεν αὐτῷ (Λουκιαν.) α ; || πολλαῖς φορὰς παρακινουμένον τοὺς δούλους ἵνα πιάσουν τὴν δουλειάν τους καλ- λήτερ. » Ἐγκλεινόμεθα πολλάκις τοῖς δι- ακονοῦσι, θερμότερον ἄπτεσθαι τῆς διακο- νίας (Πλούτ. Συμπ.). α ||. ἡ πρώτη του δουλειά, καθὼς ἔφθασεν, ἦτον. » Εὐθύς δ' αὐκοιμένῳ προὔργου ἦν (οὐδὲν ἦν αὐτῷ προὔργιαίτερον). » Οὐδὲν προὔργιαίτερον ἐ- ποιήσατο τοῦ. » Ἀπαντα δεύτερα θέμενος ὡς ἀρίκετο. || ἵνα κάμῃ (καταρθώσῃ) κάμ- μιά δουλειά. » Προὔργου τι ποιήσῃ. || δική σου δουλειά εἶνε κη-αὐτή. » Σὺ καὶ τοῦτο. il t'appartient (concerne). || δέν ἔχω (κάθουμαι χωρὶς) δουλειά. » Ἀργῶς, ἴδε καὶ Ἀδειάζω. || ἐκεῖνος ὅπου δέν ἔ- χει (κάθεται χωρὶς) δουλειάν. » Ἀργός, ἀρ- γῶν, σχολάζων. désœuvré, désoccupé, oisif. || εἶνε ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, ἴδε Ἄξιος. || κύτταζε τὴ δουλειά σου (φρσ.). » Τὰ σαυτοῦ πράττε. » Τὰ σαυτοῦ ἔργα κοίμει. mêlez-vous de vos affaires. || καὶ τὴν δουλειάν του τὴν κάμνει καλὰ (παστρικῶν), ἴδε Κάμνω. §. (τὸ ἐργάζει- ρον). » Ἔργον, πόνος, πόνημα, ἐργάζειρον. ouvrage. §. (τὸ δουλεῖμα). » Ἐργασία. travail. || τί δουλειά! πολλή (ψιλή, θαυ- μασιή, κτλ.) δουλειά! » Τὸ περιττόν τῆς ἐργασίας. §. (ἰδίαται ἡ δύσκολη καὶ κο- πιαστική). » Ἔργον, πρᾶγμα, ἴδε καὶ Δυ- σκολία. || ζεῦρεῖς δά, μεγάλη δουλειά! (ἢ) δουλειά εἶνε κη-αὐτό. » Οὐδὲν ἔργον. » Οὐδὲν πρᾶγμα (Πλάτ.). || μὴ τὸ κά- μνετε δουλεῖν (ὑπέσιν). » Μὴδὲν πρᾶγ- ρα ποιήσῃ (Ἡρόδ.). || ἔκτος ἂν τὸ κάμῃ κἀνείς δουλειά. » Εἰ μὴ τις, ἔργον ποιη- σάμενος, α Πλάτ. §. (ἡ πρὸς τὴν πολι- ταίαν ἢ τὸ κοινὸν γινομένη). » Λειτουργία, λειτουργημα, διακονία, ὑπηρεσία, ὑ- πούργημα. service, charge (publique), θ. emploi, ἴδε καὶ Ἀξίωμα. || ἐκείνοι που εἰν' εἰς δουλειά. » Οἱ ἐν πράγμασιν, οἱ πολιτευόμενοι, οἱ τὰ κοινὰ (τὰ τῆς πόλεως) πράττοντες. les gens en place.

Δουλεῖμα. » Ἐργασία. travail. || δου- λεῖμα τῆς γῆς. » Γεωργία, γεωπονία, ἐρ- γασία, θεραπεία. culture, θ. labour, la- bouillage.

Δουλεμμένος, η, ον. » Ἡακημένος, ἐρ- γασμένος. ουνῆ, travaillé. || τὸ δουλεμ- μένον διάφορον (μεταφορ.). » Τὸ γινόμε- νον, τὸ ἔργον, ἴδε Διάφορον.

Δούλευσις (προφ. κοιν. Δούλεψι), ἴδε Μι- σθός. §. » Ἰπηρεσία, ὑπηρετήμα (Πλούτ.), ὑπουργία, δούλευμα (» ἴδου τὸ δούλεμα ἡδὺ, κ οὐκ ἀνάινουμαι » Ἀδελφ' ἀδελφῇ χει- ρὶ θεραπεύειν μέλη, « Εὐρίπ. Ὀρεσ. 221). service. || εἰν' εἰς δούλευσιν (ἐννοεῖται πάντοτε δημοσίαν), ἴδε Δουλεῖα. || εἰν' εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ τάδε. » Τῷ δεῖνι ὑ- πηρετοῦμένον. il est au service (aux ga- ges) d'un tel.

Δουλεύτης (-της), ἀδίσσα, ἀδικον (ὅποιος δουλεύει πολὺ, ἢ δέν βαρῆται τὴν δου- λεϊάν. Ὁ Εὐσταθ. Ὀδυσσ. Ο, 441: καὶ ὁ Γ. Παχυμ. ἀναφέρουν τὴν λέξιν Δουλεύτης, ὡς συνώνυμον τοῦ Δούλος). » Φιλεργός, φι- λόπονος, ἐργατικός, ἐθελόπονος, καματη- ρός (τὴν σήμερον ὀνομάζεται κυρ. ὁ ἐργά- τῃς βούξ καὶ ὁ μεταξοσκώλης). travail- leux. §. (ἰδίαται ὁ χονδροδουλεύτης), ἴδε Ἐργάτης.

Δουλεύτρα (ἄντι) » Δουλεύτρια (» Ἀρ- ῥή- στεραι αἱ δουλεύτριαι, α Εὐσ. 1661, 47, καθὼς καὶ Πλάτωνα ἀντι Πράτρια, ἴδε Δούλα. Δουλεύω (ὡς δούλος), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (εἰς τοὺς ἀρχ. ἐσθμάνειν, εἶμαι σκλάβος). » Ἰπηρετεύω, διακονέω, ὑπουργέω, λειτουρ- γέω (κυρ. τὴν πατρίδα ἢ τὸν δῆμόσιον). servir. §. (ὡς τεχνίτης). » Ἐργάζομαι, κατασκευάζω, ἐπιτηδεύω, τεχνάζομαι (-άζο- μαι). travailler, mettre en œuvre, ar- prêter. || δουλεύω τὴν γῆν. » Γεωργέω, θεραπεύω (τὴν γῆν), ἐργάζομαι, διεργάζο- μαι (» Σπεῖρεται δὲ εἰς πρασινὰς διεργα- σμένας ἐπιμελῶς, α Θεοφρ. Φυτ. Δ'). cul- tiver, labourer. || δουλεύω πέτρας (ἀ- παρῶν λαττα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Διογ. Λαέρτ. Β', 19). » Σωκράτην δουλεύ- σαι καὶ ἐργάσασθαι λίθους. α (Σημ. δέν εἶ- μαι συμφωνος περὶ τῆς σημασίας τῆς λέ- ξεως ἐναύθα με τὸν σοφὸν Καραῆν, ὑπο- θέτων τὸ δουλεύειν εἰς τὴν συνήθη σημα- σίαν τοῦ πραθῆναι τὸν Σωκράτην ὡς δου- λον, ἢ αἰχμαλώτων ληρθέντα, καθὼς αὐτὰς ὁ Διογένης λέγει ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης αὐτὸς τὸν Φαίδωνα δι' αἰχμαλωσίαν ἐπ' οἰκήματος καθήμενον προσέταξε Κρίωνα λυτρώσα- σθαι, αἷ, συλληφθέντα ὑπὸ τῶν πολέμιων ἐν τῇ πλείνι που, πραθῆναι, καθὼς καὶ ὁ Πόλ- λης τὸν Πλάτωνα ἐπώλησεν εἰς τὴν Αἰγί- ναν. Τὸ κατωτέρω μάλιστα ἐπιφερόμενον: » Κρίωνα δ' ἄνασ- τέσκει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου, με πύθει ἔτι μάλλον), ἴδε Σωκ-

λίω. ||. δουλεύω σίδερον (καὶ ἄλλα μέταλλα). » Χαλκεύω, ἐλαύνω, σφυρηλατέω. forger. §. δουλεύω πληγὴν (κυρ. μὲ ξαντόν).

» Διαπωλώω (ἱπποκρ.). faire supprimer.

§. ῥ. ἀμ. τρίπρω. (εἰς τὰς ἀκολουθούσας φράσεις): τὸ ἐργαστήριόν του ἔδεν δουλεύει (δὲν πολεῖ δηλ.). » Ἀπρασία περὶ τὸ ἐργαστήριον. sa boutique n'est pas achevée. ||. τὸ ὥρολογιόν του ἔδεν δουλεύει, ἴδε Στέκομι. ||. ἡ πληγὴ του δουλεύει, ἴδε Τρέχω.

Δούλος (ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνομάζετο μόνον ὁ ἀγορασμένος, ὁ σκλάβος). » Θεράπων, οἰκέτης, διάκονος, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος, παῖς (κυρ. ὁ ψυχρὸς ἢ τὸ κοπέλι), ὑπουργός, λειτουργός, δμῶς-ὡς (ποιητ.). domestique, serviteur, valet. ||. τὸν Σάτυρον, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε μίαν φορὰν δούλος του (ἄνθρωπος του). » Σατύρω. ., ἐαυτοῦ ποτε γενομένου (Δημοσθ.). » ||. (περιληπτ.) οἱ δούλοι. » Οἰκετεία (Δουκιαν. π. τ. ἐπὶ μισθῷ συνόντων), θεραπεία (» Καὶ θεραπεία πολλὰ σφοδρὰ, » Γραφ), θεραπόντων (οἰκετῶν) ὄχλος. valetaille, θ.

Δρακόνι(-οντι), ψ. » Δράκων (ὁ πελάγιος ἢ θαλάσσιος), δράκκινα, δρακκινίς. vive, θ. dragon (de mer). τρυγών (ἢ θαλασσία) (δὲν ἤξεύρω, ἂν, καθὼς λέγει ὁ Γαζής, ὀνομάζεται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη Τρυγόνι). raie (la venimeuse).

Δρακοντιά, φ. » Δρακόντιον, ἄρον (τὸ δρακόντειον). estragon, ἴδε καὶ παράδλ. Φειδοδότανον.

Δρακόντισσα (λέξις συνεθισμένη εἰς τὰ παραμυθία μας: ἀναλυγεῖ κατὰ τι μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Γεργῶ-ὤς, (καὶ πολὺ περισσότερον μὲ τὸ) Λαχμία ἢ Λάμια (λέξις ἐπίσης συνεθισμένη, μὲ τὴν ἵπποιν παίζων Δημόχαρος ὁ Σόλιος ὠνόμαζε Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, μῦθον, προσεπιλέγων » Ὅτι καὶ Λαμίνῃ ἔχει.). Δράκαινα. agresse, θ. §. ἴδε Στρίγγα.

Δράκος (τὸ μεγάλο φεῖδι), ζ. » Δράκων -οντος; (3). dragon. §. (εἰς τὰ παραμυθία μας ὁ δράκος ἀναλυγεῖ μὲ τὸ) » Κύκλωψ (ἢ μὲ τὸ) Γίγγας. orge.

Δράμι (εἶδος μετρητοῦ θάρος, ἀπὸ τοῦ) » Δραχμίων (ὑποκορ. τοῦ) » Δραχμῇ (τῶν παλαιῶν ἐξῆγιεν 72 σιταρόσπυρα, τὴν σήμερον 60). drachme, θ. gros (8 ἔς τὴν οὐγγιά), denier (ζυγίζει 24 σπυριά).

Δράνα. » Ἀναδενδράς (ἄμπελος) (ἢ) (» Οὐδὲ ἔδον διαλθεῖν, ἀναδενδράδος ἄνωθεν διατεταμένης, » Πλούτ. Πρὸδλ. Ρωμ.). treille, θ. Δρεπανάκι, ἐργ. » Δρεπάνιον. faucille, ἴδε καὶ Κλαδευτήρι.

Δρεπάνι, ἐργ. » Δρεπάνον καὶ δρεπάνη. faux, θ.

Δρίμαις (ὁ Πάσχ. ὀνομάζει Δρίμην τὴν ψυχράν. Τὴν σήμερον κοινῶς ἡ γυναῖκες ὀνομάζουν ταῖς πρώταις πέντε μέραις τοῦ Αὐγούστου, ταῖς ὁποῖαις τρόπον τινὰ καὶ ἐορταζοῦν, διότι ὑποθέτουν ὅτι ὅσα πανικὰ πλυθοῦν τότε, λυθνοῦν καὶ ἀφανίζονται. Ἀνάλογον ἄλλην δεισιδαιμονίαν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι τὴν περὶ τῆς) » Ἀστροβολίας ἢ Ἀστροβλησίας (, πάθος, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ κυνικά λεγόμενα κύματα, μετὰ ταῖς 20 δηλ. τοῦ Ιουλίου, τοὺς μὲν ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα τὰ παιδιὰ, θανάτωνε, τὰ δὲ φυτὰ ἐμάρανε, κτλ. Ὅθεν τὸ ἐδικόν μας): τὸν ἐπίσταν ἡ δρίμαις, (ἀνολογεῖ κατὰ τι μὲ τῶν παλαιῶν τὸ) » Ἀστροβλήτος (» Ἀστροβλήτης) γέγονε, (καὶ μονολεχτ.) ἡστροβληθῇ.

Δρόμος (ὁ προσδιορισμένος εἰς διδυσσιν τόπος). » Ὀδός (ἢ). λεωφόρος καὶ ἀγία (κυρ. ὁ μέγας, ὁ ἄλλ. βασιλικός). » Ὀδοῖ βασιλικῇ πορευομένης, οὐκ ἐκκλινόμεν διέξια ἢ ἀριστερά, » Γραφ.), πλατεῖα καὶ ἀμαξιτός (κυρ. ὁ πλατὺς καὶ εὐρύχωρος, Τουρκ. ἀραμπά-γιολὺ), τρίδος (ἢ), κτελευθος (ἢ) καὶ κτελευθ (τά) (ποιητ.). route, θ. §. rue, θ. -chemin, voie, θ. §. avenue, θ. ἴδε καὶ Πέρασμα. ||. δείχνω τὸν δρόμον, ἴδε Λείχνω. ||. ἄλλᾶζω (παίρνω ἄλλον) δρόμον. » Ἐτέραν τρέπομαι. changer de route. ||. ἀνοίγω (κάμνω) δρόμον, ἴδε Ἀνοίγω. ||. ἀνοίγει τὸ πλῆθος καὶ τοῦ ἑκάμην δρόμον. » Οὐ δὲ δῆμος αὐτῷ διέστη.

§. (ἡ ἐνέργεια μὲ ὁδοιπορεῖν). » Ὀδοιπορία, πορεία, ὁδός (ἢ), δρόμος. chemin, marche, θ. ||. δίδω δρόμον (τὸ ἄλλ. ἐκάμνω καὶ ἔσπορτῶ, διώχνω δηλ., κυρ. δούλω, δουλέω, κτλ.). » Ἀπαλλάσσω (-ττω), ἀπολύω, ἀπαπέπω(-ομαι). mettre dehors (ou à la porte), congédier, éconduire, donner le congé, licencier (κυρ. ἐράτευμα). ||. ἠθέλησε γὰρ τὴν δώστη δρόμον κρυφά. » Ἡδουλήθη λάθρα ἀπολύσαι αὐτήν (Εὐαγγ.). » ||. εἶνε πέντε ἡμερῶν δρόμον μακρὰ. » (Νῆσός τις), δρόμον ἡμερῶν πέντε Βρετανίχας ἀπέχουσα (Πλούτ. π. τ. ἐμφ. προσπ. τὸ δίκαιον τῆς σελήνης.), » ἴδε καὶ Ἡμέρα §. (διάστημα χρησιμεύον κατὰ ἡμέρας εἰς τὰ περιβόλια μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν διὰ περίπατον). » Δρόμος, περίπατος, ὁρχατος. aller, θ. §. (ἐν τι τοῦ Φορά). πόσους δρόμους νερόν φέρε; » Δρόμος (» Οὐπω δὲ ἢ τρεῖς δρόμους περιελθούσας ἦν, » Πλάτ.), φορὰ (Πλούτ.). voio, (combien il a fait de voies d'eau ?), θ. §. (νυκτ.) πῆγε (εἶχε πο-

λὸν, καλὸν) δρόμον τὸ κινάρε. » Εὐδρομία τοῦ πλοῦ, διάθασις («Καὶ διάθασιν εἶχε πολλήν,» Ἰπποκρ. Ἐπιστ.) (ἀμφ.). §. (μεταφορ. ὁ σκοπὸς, τὸ περικείμενον): 'δὲν εἰν' ἐξω τοῦ δρόμου 'να ἐρωτήσωμεν. (ἀπαράλλακτα εἶπεν ὁ Αἰσχύλος Χερφ.)» Πυθέσθαι δ' οὐδὲν εἶπ' ἐξω δρόμου.»

Δροσέρως, ἡ, ὄν. » Δροσώτης, ἔνδροςος, δροσερός, δροσοδόλος, θαλερός. frais-alche.

Δροσιά («Διὰ θροσχὴν ἢ δροσίαν,» Ἀχμ. Ονειροκρ. 287, 56., ἐκ τοῦ Ἰων.) » Δροσίη, = » Δρόσος (ἡ). rosée, θ. §. » Ψύχος (τὸ) («Ὡς θέρος 'ἦν, τὰς γυναῖκας προαπεμψατο τῆς νυκτός, ὡς ἂν ῥᾶν πορεύοιντο κατὰ τὸ ψύχος,» Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'). frais, fraîcheur, θ. ||. τὸ καλοκαίρι κοιμουμαι 'σ τῇ δροσίᾳ (ἡ) 'σ τὸ δροσιό' (καθὼς τὸ προσφέρουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου τῶ ὄντι κοιμούνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξω τὸ καλοκαίρι). » Θέρους ἐν τῷ ψύχει καθεύδω, ἴδε καὶ Κοιμουμαι.

Δροσίζω, ῥ. μετ. » Ψύχω, ἀνα(κατα-δια)ψύχω, δροσιζώ. rafraichir, désaltérer. ||. δροσιζει, ἐδρσίσει, κτλ. (ἔλλειπτ. ἡ ἀτμοσφαῖρα, ὁ ἀήρ, τὸ περιέχον), ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Αἰσψύχει («Ἐπειδὴν αἰσψύζει. Πλάτ. Φαίδρ.).

Δροσίσμα. » Ἀνάψυξις, ἀναψυχή. rafraichissement.

Δροσιστικός, ἡ, ὄν. » Ἀνα(» Κατα » Δια) ψυκτικός. rafraichissant.

Δύναμις. » Ἰσχύς, ἐλκῆ, ῥώμη, σθένος (τὸ), τόνος, δύναμις, κράτος (τὸ), θία (ποιητ.), ἐνωμαλέτης. force, θ. rouvrir. ||. ἔχω δύναμιν. » Ἰσχύω, δύναμαι, ἐρρωμαι, σθένω, εὐσθενέω. ||. ἔχω μεγάλην (πολλήν, πολλὰ μεγάλην) δύναμιν. » Μέγα («Μέγιστον) ισχύω (δύναμαι). ||. τὸσσην δύναμιν εἶχεν, ὥστε... » Καὶ τοσαῦτα ἐδύνατο, ὥστε... (Λυσ.). ||. ἐπειδὴ ἔχει δύναμιν, 'δὲν εἶναι ἀδύνατος. » Καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων (Λυσ.). « ||. κατὰ τὴν δύναμίν μου (σου, του, της, των, κτλ.). » Ἐς δύναμιν, ὅση δύναμις, κατὰ δύναμιν (καὶ συγκτ. ποιητ.) καθδύναμιν, ὡς (εἰς, ἐς, κατὰ) τὸ δυνατόν, ἢ δυνατόν, ἐκ τῶν δυνατῶν, τὰ γε δυνατὰ. ||. ἐπὶ τῶσιν φόρτωμα μεγαλήτερον τῆς δυνάμεώς των, ἴδε Σηκνών.

Δυναμώνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Δυναμώω-ω (μεταφ. ἀντί) » Ἐνισχύω, ῥωννύμι καὶ ῥωννύμι, ἐπιρῶννύω (-ῥωννύμι), κρᾶτύω, κρᾶταιώω, ισχυροποιέω. fortifier, renforcer, conforter, reconforter, enforcer, corroborer. §. μέσ. » Ῥωννύμαι καὶ Ῥωννύμαι, ἐπιρῶννύω(-ομαι) ἐκραυτὸν, ἐνισχύω-

μαι, ἀνδρίζομαι. se fortifier, enforcer.

Δυνάμωμα (τὸ). » Δυνάμωσις.

Δυναμωτικός, ἡ, ὄν. » Ἰσχύος ἐμπειρητικός, δυναμοποιός, ισχυρτικός (Ἰπποκρ.). fortifiant, corroboratif, confortatif, cordial.

Δυναστεία, ἴδε Βίαι.

Δυναστεύω, ῥ. μετ. » Δυναστεύω (μεταγ.), ἴδε Βιάζω.

Δυναστικῶς, ἐπ. » Βίαι, πρὸς θίαν, βιαιῶς. de vive force.

Δυνατὰ, ἐπ. » Ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, σφοδρῶς, μέγα, κατὰ τὸ ισχυρὸν, κραταιῶς, γενναίως, εὐσθενῶς. fortement, vigoureusement, ἴδε καὶ Ἱερά. ||. φωνάζω δυνατὰ. » Μέγα βοάω, γεγωνέω. crier haut, ἴδε καὶ Μεγαλοφώνως. ||. ἔθηκε δυνατότερα παρ' ὅ,τι ἐσυνείθιζε. » Βῆξαι μεζόνως ἢ ὡς εἴωθει, « Ἡρόδ. ||. ὁμιλεῖ δυνατότερα. » Μείζον φθέγγεται (διαλέγεται). « Πλάτ. Πλ. ||. ὁμιλεῖ δυνατότερα ἀπ' ὅλους. » Φθέγγεται μέγιστον ἀπάντων (Δημοσθ.). « ||. αὐτὸς μὲν ὁμιλεῖ εὐμορφᾷ καὶ δυνατὰ, ἐγὼ δὲ τὸ ἐναντίον. » Οὐτοσί μὲν καλὸν καὶ μέγα φθέγγεται, φαῦλον δ' ἐγὼ (Δημοσθ.). « ||. τὸσσην δυνατὰ ἐφωνάξτε! » Τηλικούτον ἀνεκράγετε (Δημοσθ.). « ||. ἐκτύπησε δυνατὰ τὴν γῆν ὁ Σολων μὲ τὸ ραβδί' του. » Σφοδρὰ πατάξας τὴν βακτηρίαν τὴν γῆν ὁ Σολων. «

Δυνατός (ἄνθρωπος), ἡ, ὄν. » Ἰσχυρὸς, εὐσθενής, εὐσθενῶν, δυνατός (Ξενοφ. Ἰππαρχ. γ', 9 καὶ Στράβ. ΙΕ. ὁ δὲ Πλβ. [10, 31, 8.] καὶ ἐπὶ ἀψύχ. » Πρωτεύισμα δυνατὸν «), ἀλκυόνος, κραταιός, κραταιός. fort, puissant, ἴδε καὶ §. Ἀξιος. ||. εἶμαι δυνατός, ἴδε Δύναμις. §. δυνατόν (εἰς τὸ οὐδέτ. ἐκεῖν' ὅπου 'μπορεῖ 'να γένη). » Οἶόν τε, δυνατόν, ἐφικτόν. possible. ||. εἶνε δυνατόν. » Ἔστιν, οἶόν τέ ἐστι, δύναται (Πλουτ.), πάρεστιν. ||. εἶνε δυνατόν; » Ἔσθ' ὅπως; ||. 'δὲν εἶνε δυνατόν. » Οὐχ οἶόν τε, οὐκ ἔστιν, ἴδε καὶ Ἀδύνατον. ||. εἶνε δυνατόν 'να μὴ 'ξεύρης τίποτε; » Πῶς γὰρ οἶόν τε μὴδὲν εἰδέναι σε; se peut-il faire que vous n'en sachiez rien? ||. ὅσον τὸ δυνατόν, ἴδε Δύναμις. ||. βαλλω τὰ δυνατὰ μου. » Ἰσχυρίζομαι, συντείνω, συντείνω (ἐπιτείνω) ἑμαυτόν. je fais tout mon possible, ἴδε καὶ Βάλλω καὶ Τρίπος. §. ξύλον(κτλ.) δυνατόν. » Στιφρὸν, ἴδε Κοντάρι. §. σκόρδον (ἔξειδι, κρασί, κτλ.) δυνατόν. » Ἀριμύς, αὐστηρὸς, δάκνων (μεταφορ.). §. δυνατὴ μυρωδιά. » Δυνατωτάτη δὲ παρ' Ὀμηρῶ καὶ ἡ τῶν μύρων εὐωδία (λέγει ὁ Ληήναιος [βιβλ. Α, 29], φέρων παραδείγματα τῶς

στίχ. 173 καὶ 174 τῆς Ξ Ραψωδίας τῆς Ἰλιάδος, ἴδε καὶ Βαρυς. §. φωνὴ δυνατή.
 » Γεγωνυῖα, ἐξέκυστος. huius, θ. §. θρογὴ δυνατή, ἄνεμος (κτλ.) δυνάτος. « Ἀχέρος, βαρὺχάιος, σκληρὸς, ἀραὺς, λαμπρὸς, σφοδρὸς, ἴδε καὶ Ὀρυητικός. ||. ἐσηκωθήκαμεν μ' ἔνα δυνάτῳ θυρρήνῃ. » Ἀραντες λαμπρῷ σφοδρᾷ σιρῶνι. par un vent du Nord très frais (très fort). ||. φύσηξαν δυνάτῳ θυρρήνῃδες, ἴδε Βυρρήνας.

Δύο (προφ. κοιν. Δυό-ω), ἀριθμ. « Δύο (-ω). deux. ||. δυὸ φορεῖς, ἴδε Φορῶ. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δυὸ, ἴδε Αὐτός. ||. δυὸ χιλιᾶδες, ἴδε Χιλιᾶδα. ||. οἱ δύο. » Ἀμφω. ||. καὶ οἱ δύο. » Ἀμφοτέροι. tous les deux. ||. οἱ δύο χοῖροι πόσα ποδάρια ἔχουν; » Τῶ δύο χοῖρω πόσους ἔχεται πόδας; ||. καὶ οἱ δύο τοὺς ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. » Ἀμφοτέροι αὐτοῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὄντοιν. ||. εἶνε δὲ δυὸ δρόμοι. » Ἔστιν δὲ δύο ἔδοι, ἴδε καὶ Μακρυῖα. ||. δύο χρόνοι. » Διετίς, δίετες (τὸ). ||. δυὸ χρόνων. » Διετής καὶ Δίετης. ||. δύο χρόνους πρὸ τῆς ἀλώσεως. » Δευτέρῳ πρότερον εἶτε τῆς ἀλώσεως, « (Δ. Ἄλ.) ||. ἀπὸ δυὸ-δυό. » Ἀνὰ δύο, σύνδυο, κατὰ συζυγίαν, κατὰ ζυγίᾳ « Βαδίζουσιν αἱ σπηλῖαι κατὰ ζυγίᾳ. » deux à deux. ||. ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. » Ὁ ἕτερος καὶ (χρσ.) Ἄτερος. ||. ποῖος ἀπὸ τοὺς δυο; » Πότερος; ||. ὅποιος ἀπὸ τῶν δυό. » Ὀπότερος, ὀπότεροσυν, ὀπότεροσδήποτε. ||. κἀνείς ἀπὸ τοὺς δυό. » Οὐδέτερος. ||. μὲ τὰ δυὸ χέρια. » Ἀμφοῖν ταῖν χερσίν, ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, (καὶ ἑλλειπτ.). » Οὐ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν. ||. ἀπὸ τὰ δυὸ (καὶ εἰς τὰ δυὸ κτλ.) μέρη, ἴδε Μέρος. ||. κατὰ δύο (καὶ κατὰ τοὺς δύο) τρόπους. » Ἀμφοτέρως « Πολλῶν ἐνομάτων ἀμφοτέρως λεγόμενων, καὶ ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς, « Στροβ.). de deux manières. ||. εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τῆς προθ. Ἀμφὶ καὶ τοῦ ἐπιρ. Δις, τοῦ ὁποῦ διεσώθη καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ χρῆσις ὅθεν μαχαῖρὶ μὲ δυὸ κόψαις (μεταφρ. στόματα). » Ἀμφίστομος (« Ἀμφήκης, « Δίστομος) μάχαιρα. ||. κερὰ μὲ δυὸ πρύμναις. » (ναῦς) Ἀμφεπρυμνος. ||. σπῖτι μὲ δυὸ θύραις. » (οἰκία) Ἀμφίθυρος, δίθυρος, κτλ.

Δυσόμομος, φ. » Ἠδύομομον, μίνθη (ἡ κηπαία), καλαμίνθη. menthe, θ. baume, herbe du cœur, θ.

Δυσεύρετος, η, ον. » Δυσπόριστος, σπάγιος, δυσεύρητος. difficile à trouver, rare.

Δυσικός, ἡ, ὄν, (ἀπαντᾷται ἡ λέξις καὶ εἰς τοὺς Βυζ', ἀντί) Δυτικός.

Δύοις. » Δυσμῆ (χί), ἐπέρχ. occident, coucher, ouest.

Δύσκολα, ἐπ. » Δυσχερῶς, χαλεπῶς, δυσκόλως, ἐπιπόνως. difficilement, péniblement. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τοῦ μορίου Δυσ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς ἐπομένους λέξεις, πρὸς τὸ παράδειγμα τῶν ὁποίων ἡμπαρῶν ἔνα σχηματίζουσιν καὶ πληθὺς ἄλλαι). ||. δύσκολα ξεκολνῶ, ἴδε Ξεκολνῶ.

Δυσκολεύω, ῥ. μετ. » Πράγματα παρέχω. faire naître des difficultés, susciter des entraves (des difficultés). ||. δυσκολεύωμαι, ῥ. μέτ. » Ὀκνέω, ὄκνος μ' ἔχει. faire difficulté (scrupule), avoir de la peine.

Δυσκολία. » Δυσχέρεια, χαλεπότης, ἔργον (ἴδε Δύσκολος), δεινότης, τὸ δυσχερές κτλ. difficulté.

Δυσκολεκαννίθατος, η, ον. » Δυσανκῶτος καὶ (συγκ. ποιητ.) Δυσάμβητος. difficile à monter (gravier).

Δυσκολόθερατος, η, ον, ἴδε Κακλόθερατος.

Δυσκολογέλικτος, η, ον. » Δυσεξαπάτητος. difficile à tromper.

Δυσκολογνῶριστος, η, ον. » Δυσανήγνωστος, δυσδιάγνωστος, δυσδιάκριτος. méconnaissable.

Δυσκολοεξέταστος, η, ον. » Δυσδιερεύνητος, δυσδιάτητος, δυσδιεξήτητος, δυστέλεικτος. dont la recherche est difficile.

Δυσκολοημέρωτος, η, ον. » Δυστιθάσσευτος. difficile à apprivoiser.

Δυσκολοκιάτρευτος (προφ. κοιν. Δυσκολογιάτρευτος), η, ον. » Δυσίκατος, δυσκαλῆς. difficile à guerir.

Δυσκολοκαταβίθατος, η, ον. » Δυσκάθοδος. difficile à descendre.

Δυσκολοκατάρθωτος, η, ον. » Δυσκατάρθωτος, δυσκατάπρακτος, δυσκατέρχαστος, δυσεργος. difficile à faire, ἴδε καὶ Δύσκολος.

Δυσκολοκυρέυτος, η, ον. » Δυσάλωτος. difficile à prendre.

Δυσκολονίκητος, η, ον. » Δυσνίκητος, δυσκατηγνῶνιστος, δυσκατέρχαστος. difficile à vaincre.

Δυσκολομέτρητος, η, ον. » Δυσκρίβητος.

Δυσκολοκοινῶμης, η, ον. » Δυσμεταχειρίστος, δυσχερής. difficile à manier (traiter).

Δυσκολοπάστρευτος, η, ον. » Δυσεκκάθατος. difficile à nettoyer.

Δυσκολοπέριπτος, η, ον. » Δύσπορος,

δυσπέρυτος, δυσπέραστος, δυσδιάβατος. difficile à passer (traverser), impraticable.

Δύσκολος, η, ον. » Δυσχερής, χαλεπός, επίπονος, ἐργώδης, δύσκολος, δεινός, δυσέφικτος, δύσεργος, ἀργαλέος. difficile, malaisé. || . (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τοῦ μορ. Δυσ, ἴδε Δύσκολα): δρόμος δύσκολος. » Δύσδατος, δύσπορος, τραχύς. rude, raboteux. || . δύσκολη κρίσις. » Δυσδιαίτητος δίκη. || . πολλά δύσκολος. » Παγχάλεπος, δυσχερέστατος, κτλ. || . τὴν νύκτα εἶνε δύσκολον καὶ τὸ λύσιμον καὶ τὸ σέλλωμα τῶν ἀλόγων. » Ἔργον μὲν νυκτὸς λύσαι ἵππους, ἔργον δ' ἐπιδάσαι (Ξενοφ.). »

Δυσκολοτρύπητος, η, ον. » Δυστρήτος, εὐτρύπητος. difficile à trouver.

Δυσκολοτοσάκκιστος, η, ον. » Δύσθραυστος, δύσθλαστος, δυσκάτακτος. difficile à rompre (à briser).

Δυσκολοῦπόφερτος, η, ον. » Δυσκαρτέρητος, δυσάνεκτος, (ποιητ.) δύσοιστος. difficile à supporter.

Δυσκολοφύλακτος, η, ον. » Δυστήρητος. difficile à garder ou à observer

Δυσκολοχάλκευτος, η, ον. » Δύσπεπτος, δυσκοινομήτος, δυσκατέργαστος, δυσδιαχώρητος, δυσανάδοτος (Ξενοκρ.), κακοστόμαχος. difficile à digérer, indigeste.

Δυσκολοχάλαστος, η, ον. » Δυσκαθαίρετος. difficile à détruire.

Δυσκολώτερα, ἐπ. » Δυσχερέστερον, χαλεπώτερον, κτλ. plus difficilement, avec plus de difficulté.

Δυσκολώτερος, η, ον. » Δυσχερέστερος, κτλ. plus difficile.

Δύσκυαμος, φ. (φαρμακ.). » Ὑσχύαμος, καὶ Δισχύαμος (Δισκορ.). ἱερὰ βοτάνη, δαιμονία (ὅθεν τὸ κοινῶς Δαιμονοαρνά). jusquiame, hanebane καὶ henebane.

Δυστυχής, η, ον. » Δυστυχής, δυστυχισμένος ἱσχυῶν, δυσδαίμων, κακοδαίμων, δυσκληρῶν. malheureux, ἴδε καὶ Κακόμοιρος καὶ Πτωχός.

Δυστυχία. » Δυσημερία, δυστυχία, δυσπραγία, δυσκληρία. malheur, revers, ἴδε καὶ Κακομοιρία, καὶ Πτωχεία, καὶ Συμφορά.

Δυστυχῶ, ῥ. οὐδ. » Πίνομαι, δυσπραγέω, δυστυχέω, ταπεινά πράσσω (-ττω), δυσημερέω, δυσκληρέω, κακοπραγέω. être dans l'indigence, jouer de malheur, ἴδε καὶ Πτωχαίνω.

Δυτικά, ἐπ. » Πρὸς (ἢ ἐπὶ) δυσμᾶς (ἐσπέραν, ἥλιον δύοντα, ἑσπυρον). vers l'occident.

Δυτικός, ἡ, ὄν. » Ἑσπέριος, δυσημικός, δυτικός, ὅ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ δυσμῶν (πρὸς δυσμᾶς). occidental.

Δώδεκα, ἀριθμ. » Δυοκαίδεκα, δώδεκα. douze. || . δώδεκα φοραὶς, ἴδε Φορά. || . δώδεκα χιλιάδες. » Μύριοι καὶ δισχίλιοι, δισχίλιοι ἐπὶ μυρίοις. || . εἰς δώδεκα μέραις, ἴδε Ἡμέρα. || . δώδεκα χρόνων. » Δωδεκαέτης (ὁ), δωδεκαετής (ἡ), δωδεκαετής -οὺς (ὁ καὶ ἡ).

Δωδεκά(ῆ)μερον (τὸ), » Δωδεκήμερος καὶ Δωδεκήμερος καὶ Δωδεκαήμερος. (ἡ).

Δωδεκάδα ἰ. » Δωδεκάς, δυοκαίδεκάς.

Δωδεκαριά { douzaine, θ. || . καμιά δωδεκαριά. » Δώδεκα που μάλιστα.

Δῶμα (τὸ). » Τέγος (τὸ), δῶμα (Εὐαγγ.), δωμάτιον (ἱερῶδ.). terrasse, θ. plate forme, θ.

Ε.

Ε, ε, τὸ πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α. » Ἐγγίζω-ἀγγίζω, ἐχίνος-ἀχινός, ἐπάνω-ἀπάνω, ἔντερον-άντερον, ἐργαλῆος-ἀργαλῆος (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Ἀργαλέος ἀντὶ Ἐργαλέος), κτλ. || . εἰς Η ἢ Εἰ. » Κελαδῶ-κηλαῖδῶ, μηλέα-μηληᾶ ἢ μηλεῖα, βορέας-βορηάς ἢ βορειάς, πατέεται-πατηέται ἢ πατειέται, κινέομαι-κουνήομαι ἢ κουνειοῦμαι, κτλ. || . εἰς Ο. » Εμπος-ὄμπος, ἐρέθινθος-ῥοθίθι, ἐρμηνεία-ὀρμηνεία, εὐκαίρος-ὀφκαίρος, ἔξω-ὄξω, ἐχθρός-ὄχτρός, ἑσθραῖος-ὄσθραῖος καὶ (χυδ.) ὄσρηός, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ Λατῖν.) εἰλαία-olea. || . εἰς Υ. » Χέω-χύνω, ξέω-ξύνω, κτλ. ῥ. ἀφαιρείται, εἰς τὰς ἀπὸ προθέσεων συνθέτους μάλιστα λέξεις. » Ἐνείκιον-νοῖκη, ἐμπήγω-μπήγω, ἐψητὸν-ψητὸν, ἐρεύγομαι-ρεύγομαι, κτλ. ῥ. ἐκθλίβεται. » Θεωρῶ-θεωρῶ, χρεωστῶ-χρυστῶ, νεωπός-νωπός, καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Νεοσιᾶ-Νοσιᾶ, κτλ.

Ἐ, μὲρ. (πολυσήμαντον). » Ἐκ, εἶα, ὦ, ὦ. ho, he, o, hem. ῥ. (σημαίνει δισταγὸν μετ' ἐιρωνείας). Ἐ δά! μὲ τὰ ὕλα σου; » Ἐκ! μὴ λέγεις! παίζων ταῦτα! ho, ho, vous plaisantez donc. ῥ. (συγκατάβασιν βεβιασμένην). Ἐ καλὰ, ἄς εἶναι. » Εἶα δὴ! εἶεν, ἔστω, θῶμεν δὴ ταῦθ' οὕτως ἔχειν. he bien, soit donc. ῥ. (πλῆξιν καὶ ἀνυπομνησίαν). Ἐ δά! βαρέθηκα! ὥς πό-

τε ; » Εα, μέχρι τίνος; ἐπιτίτριμμαί. δ. (ἀγανάκτησιν καὶ ἀπορίαν). Ἐ! φθάνει! τόχους. » Εα, παῦε, κατεσεκάδαας. δ. (προσκάλεσα ἢ φώναγμα). » Ω! hola! he! ||. Ἐ! εἰς ἄνα λέγω. » Οὗτος, σφ. ημι. hola, l'ami! he, vous, ἴδε καὶ Α, καὶ Α', καὶ Εἰά.

Ἐαυτός, -τοῦ, (ἄντων. αὐτοπαθῆς χωρὶς ὀνομαστικὴν), (κατὰ μὲν τὰ ἄλλα ἀπαράλλακτος μὲ τῶν παλαιῶν τὸ) » Ἐαυτοῦ (-τῆς, -τῶν, κτλ. διαφέρουσα δὲ πρῶτον μὲν καθότι ἐκείνοι τὴν μετεχειρίζοντο ἀνάρθρως καὶ ἡμεῖς ἐνάρθρως· δευτέρον δὲ, διότι εἰς ἐκείνους εἶχεν ἀριθμὸν καὶ εἰς ἡμᾶς ὄχι· καὶ τρίτον, διότι ἡμεῖς τὴν μεταχειρίζομεθα καὶ εἰς τὰ τρία πρόσωπα, ἐκείνοι δὲ κυρίως μόνον εἰς τὸ τρίτον). || τὸν ἑαυτὸν μου. » Ἐμὲ αὐτόν. || τὸν ἑαυτὸν σου. » Σὲ αὐτὸν καὶ Σαυτόν. || τὸν ἑαυτὸν τῆς. » Ἐαυτὴν καὶ Αὐτήν. || τὸν ἑαυτὸν μας. » Ἡμᾶς αὐτούς. || τὸν ἑαυτὸν σας. » Ἰμᾶς αὐτούς. || τὸν ἑαυτὸν τούς. » Σφᾶς αὐτούς (-τάς) καὶ Ἐαυτούς (-τάς) κτλ. σοί, se (εἰς μόνον τὰ ῥήματα). || ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἴδε Ἐρχομαι καὶ Συνέρχομαι. || ἀφ' ἑαυτοῦ τού. » Οἰκοθεν, αὐθόρμητος. de son propre gré.

Ἐθγάζω (προφ. κοιν. Ἐθγάζω), β. μετ. (κατὰ μεταθεσιν στοιχεῖον ἀπὸ τοῦ) » Ἐθγάλλω, ἔξαιρέω, ἐθάγω, ἐκφέρω, ἐκφορέω. δ. πρῆνι(-εμαι). sortir, faire sortir, ôter, détacher. || ἔθγάζω τὰ λείπια. » Δεπίζω, ἐκλεπίζω. écailler. || ἄνα ἔθγάλη τὴν φλούδαν. » Περιελεῖν τὸν φλοῖον, ἴδε καὶ Περιουδίω. || ἔθγάζω τὰ κόκκαλα τῆς ἀβερίνας. » Τῶν ἀβερινῶν τὰς ἀκάνθας ἐκλέγεται. || ἀφ' οὗ ἔθγάλουν τ' ἀγκάθια τῆς ἀγριακινάρας. » Ψιλόσαντες τῶν ἀκανθῶν τὰς κινάρας (ἄθην). » || ἀφ' οὗ τοῦ ἔθγάλης τὰ σθάραχνα, τὸ πλύνης, τοῦ κόψης ὑλόγυρα τὰ ἀγκάθια, τὸ σγίσεις ὡμορφα κτλ. » Ἐξελὼν τὰ βραχίλια, πλύνας, περικόψας τὰς ἀκάνθας κύκλω, παρὰσχισον χρηστῶς κτλ., » Αθ. || ἔθγάζω τὸ σκιάδι μου (πρὸς χαιρετισμόν). » Ἀπο(ἔκ)καλύπτομαι. se découvrir. || ἔθγάζω τὰ ποδήματα (ταῖς χάλτσαις κτλ. ἐγὼ ἄλλου), ἴδε Τραβῶ. || ἔθγάζω τὰ ποδήματά μου (ταῖς χάλτσαις μου, κτλ.). » Ἰπολύομαι. se déchausser. || ἔθγάζω τὰ ῥυαῖα. » Ἐκκόπτω (» Ἐξορύσσω-ττω, » Ἐκκεντέω [» Ἐκντὶ ἐκκεντήσῃ τὰ ῥυαῖα τῶν δρεων, φασὶ φύεσθαι πάλιν, » Ἀριστοτ. Ζ. Β' 12] τοὺς ὀφθαλμούς. crever les yeux. || ἔθγάζω τὴν μύξαν μου, ἴδε Μύξα. || ἔθγάζω ὄντι (χαλασμένον). » Ἐξαιρέω(-ομαι). ||

ἔθγάζουν τὸ κουκουῦτσι. » Καὶ τὸν πυρῆνα ἐξαιροῦντες (Θεοφρ. Δ'. Φυτ. 3). || ἔθγάζει τὴν γλώσσάν του. » Προβάλλει τῶν ὀδόντων τὴν γλώσσαν, » Ἀρετ. || μου ἔθγαλε τὴν ζυγὴν ὡς οὗ ἄνα μὲ τὸ δώση, ἴδε Τυραννῶ. || αὐτὸ τὸ ἱατρικὸν ἐθγάζει γολὴν (φλέγματα, κτλ.). » Χολὴν ἀνάγει (ἀναφέρει, ἀναδίδωσιν). || ἔθγάζω φωτιάν μὲ τὸν πυροδόλον. » Πῦρ ἐκτρίβω (ἀνακαίω). faire jaillir du feu. || ἔθγάζω τὸ χέρι (ποδάρι κτλ.). » Ἐξαρθρώ(-ομαι). prendre (se donner) un écart, disloquer, luxer, démettre, débâiller. || ἔθγάζω ὀδόντια. » Τοὺς ὀδόντας ἀναφέρω (φύω) (» Ὅς, ἐπ' ἐτῆς ὢν, οὐκ ἔφυσε φράτορας, » Ἀριστοφ. Βατρ), ἀνάγω (» Ὅταν ἀνάγῃσι τοὺς κυνοδόοντας, » Ἰπποκρ.), ὀδοντοφυῖ. les dents m percent (viennent), mes dents poussent, ἴδς καὶ Ἀόντι. || ἔθγαλε (ἐτίναξε) βλαστόρια. » Βλαστοὺς ἀνῆκε (μεθόκην, ἀφῆκεν) » Ἡ Καλλιόστραφος ἐλαία τοὺς πτόρθους ἀφίστην ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμετέτρως, » Ἀριστοτ.], ἐβλαστοφύκειν, ἀνιθλάσθησεν. il a rejeté (rejeté par le pied), il pousse. || ἡ ἀγριοκουκουναρχὰ ὅταν κοπῇ δὲν ἐθγάζει πλέον βλαστόρια. » Πίτυς ἀποκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετῆι, » Ἡρ. || ἔθγάζω τριχάς (μαλλία, μουστάκια, κτλ.). » Φύω τρίχας, τριχοφυῖ. pousser du poil, se couvrir de poil. || ἔθγάζω ῥίζαις (σπίθαις, κτλ.). » Ῥιζοβολέω (» Σπινθηροβολέω, κτλ.). || ἔθγάζω εὐλόγα. » Φιλόγα ἀνιήμι. || ἡ Ἀττικὴ ἔθγάζει τὸ γλυκότερον μέλι, καὶ τὸ πικρότερον κύνειον. » Φέρει, ἐκφέρει, φύει. produire. || ἔθγάζω εὐλογίαν (σπουδί, κτλ.). » Ἐξανθείω (» Φλυκταίναις ἐκνηθηκώς), φύματα φύω (ἐκφύω, ἐκθύω), φλυκταίνομαι. || ἔθγαλ ἕνα κόστι σ τὸ ποδάρι. » Τύλον ἐξέφυσε. il lui vint un cal au pied. || ἔθγαλ ἕνα πρῆξιμον. » Βουθῶν ἐπήρθη αὐτῷ (Προκπ. Ιστορ.). » || ἔθγάζω πουλιὰ (βῆλλω δηλ. κλώσσαις). » Ὀρνίθας ποιεῖομαι. || ἔθγάζω πουλιὰ (ἀπὸ τὰ αὐτὰ των). » Ἐκνεοστεύω(-ττεύω), ἐκκολάπτω, ἐκλέπω, ἐκγλύφω. faire éclore. || τὸ περιστέρι ἔθγάζει τὰ πουλιὰ του εἰς δεκατέσσερς ἡμέρας. » Τεσσαρεσκαίδεκαταῖς δὲ περιστερῶν νεοσσοὶ ἐκκολάπτονται (ἐκλέπονται, ἐκγλύφονται, ἐκπέττονται). ils éclosent au bout de 14 jours. » Ἐν αἷς τίκτοισα (ἡ ἀλκυὼν) ἐκβάλλει τοὺς νεοτούς, » Σχλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 252. || γεννᾷ δὲ κάμμιτ' ἑορά' καὶ τρία αὐγά' ποτὲ ὅμως δὲν ἐθγάζει περισσότερα παρὰ δύο πουλιὰ. » Τίκει δὲ καὶ τρία ποτὲ, ἀλλ' οὐκ ἐξάγει οὐ-

δέποτε· δύοιν πλέον νεοττοῖν (Ἀριστοτ. Ζ. ΣΤ', 5.). « ||. μιά ἀγέλαδα ἔγάζει (δίδει) τέσσερης-ἡμισεὶ ὀκάδες γάλα. » Βούς ἐδάλλεται ἀμφορέα (Ἀριστοτ.). « ||. ἓνα μελίσσι ἔγάζει (δίδει) ἐπτά-ῤ'μισεὶ ὀκάδες μέλι, τὰ εὐτυχισμένα δεκατέσσερης ἤ δεκαπέντε, καὶ πολλὰ ὀλίγα εἰκοσι ὀκάδες. » Βλίττεται δὲ σιῆνος χοῶ ἢ τρία ἡμίχοα· τὰ δὲ εὐθηνούντα δύο χοῶς ἢ πένθ' ἡμίχοα· τρεῖς δὲ χοῶς ὀλίγα. ||. » δὲν ἐτολμοῦσαν οὕτε φωνὴν ἢ ἔγχαλουν. » Μηδὲ ἐγχαλὴν ἐκβάλ- λειν τολμῶντας (Πλούτ. Καισ. ξς'). « ||. ἔγχαλε μίαν φωνήν. » Φωνὴν ῥέξας. pous- ser. ||. ἔγχαλε μίαν λεπτὴν-λεπτὴν φωνήν. » Λεπτὸν τι (καὶ μύχιον, ὥστερ ἐξ ὧσιν νεοττός) φθέγμα προέμενος. || ἔγχαλ- λω τὸν θυμόν μου, ἴδε Εσθυμαίνω. || ἔγχα- ζω λόγον (εἰδήσιον). » Διαδίδω, ἐκφέρω. té- pandre, publier. ||. ποιεῖς ἐγχαλὴν αὐτὴν τὴν συνήθειαν; » Τίς ἐξήνεγκε (εἰσήγαγε); qui a introduit (amené) cet usage? ||. ἔγχαζω τὸν λότον, ἴδε Λαχνός. ||. ἔγχαζω μερτικόν. » Ἐξαιρέωμαι μοῖραν. ||. » τὸν ἔγ- χαλαν ἀπὸ τὸ ὑποούργημα. » Παρελύθη (« Μετέστη, » Ἀπηλλάγη, » Ἐπαύθη) τῆς ἀρχῆς. il fut destitué (déplacé, cassé), on le dé- posa.. ||. ἀφ' οὗ ἔγχαλοι τὴν Μεγαβάτην, ὁ ὁποῖος ἦτον προτοῦ διοικητῆς. » Μεγαβά- τιν ἀπαλλάξαντα, ὅς πρότερον ἦρχε. ||. ἔγχαλλω τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ παρὰ θυρον ἢ ἰδῶ, ἴδε Προβάλλω. ||. ἔγχαζω εἰς τὴν μέσσην (ἦ) ἀπὸ τὴν μέσσην, ἴδε Μέσση. ||. τὸν ἔγχαλε ψεύτην. » Ψευδόμενον αὐτὸν ἐξ- ἤλεγξεν. il l'a démenti, il lui donna un démenti. ||. » τοὺς ἔγχαλ' ἀμύγδαλα καὶ ῥωδια (εἰς τὸ τραπέζι· δηλ. ἓνα φάγουν). » Τῶν ἀμυγδαλῶν παρήνκα καὶ τῶν ῥοῖ- διων. || ἔγχαλλεν (ἐνν. ἀπὸ τὸ πουργεῖον) τοῦ δύο δηνάρια, καὶ τὰ ἔδωκε τὸν πανδοχεῖα. » Ἐκβαλὼν (ἐνν. τοῦ θαλαντίου) δύο δηνάρια, ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ (Εὐαγγ.). « ayant tiré deux deniers. ||. δὲν ἔμφορεσεν ἢ ἔγχαλῃ (διαβάσῃ) τὸ γράψιμόν του. » Οὐκ' ἐξεγένε- τό οἱ διαγνώνα (ἀναλέεσθαι) τὰ γεγραμ- μένα. il ne put déchiffrer son écriture. ||. ἔγχαζω τὸνομα τοῦ παιδιοῦ. » Τίθεμαι ὄνομα. imposer (donner) le nom. ||. ἀκό- μα δ' ἐν τὸν ἴδαμε, καὶ Γιάννην τὸν ἔγχα- λαμε (παροίμ. ἀνάλ. με τὸν ἀρχ. τό.) » Αἰεὶ οὕτω τέσκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παί- ζει· (καὶ με τό.) » Πρὶν τοὺς ἰχθύς ἐλεῖν, τὴν ἄλμην κυκάζ. « ||. ἔγχαλε τὸ ὄνομα τοῦ κορητοῦ (τὸ δυσφάησε δηλ., φράσεις ἀπαράλλακτος σχεδὸν ἐν τῷ Ῥαφικόν.) » Οὕτῃ ἐξήνεγκεν ὄνομα πονηρὸν ἐπὶ τὴν παρ- θένον (Δευτερον.). « (καὶ με τοῦ Εὐαγγελ.

τό) » Ὅταν ἐκβάλῃσι τὸ ὄνομα ὑμῶν εἰς πονηρὸν (Λουκ. ΣΤ'). « ||. ἔγχαζω τὸ ψω- μί μου. » Πορίζομαι τὰ πρὸς τὸν εἶον. ga- rner son pain. ||. εἰς 14 χρόνους ἔγχα- λαν 2200 τάλαντα. » Ἐξενεγκεῖν αὐτοὺς ἐν ἔτεσι δέκα διαχίλια καὶ διακίσια τάλ- λαντα (Πλβ. Γ', 27, 5) «.

Ἐγχαίνω (προφ. κοιν. Βγαίνω), ῥ. ἀμ. (κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ) » Ἐκβαί- νω. » Προέρχομαι, ἐξέρχομαι, πρόειμι, ἐξ- ειμι, προίημι, ἐκπερέχομαι. sortir. se détacher. ||. ἔγχαίνω ἀπὸ τὸ καρδί. » Ἀποβαίνω. débarrasser. ||. ἔγχαίνω εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶντας. » Ἐκνήχομαι, ἐκ- νέω. se sauver à la nage. ||. ἔγχαίνω ἐπ' ἄνω (ἦ) εἰς τὴν ὕψιν. » Ἀναφέρομαι (» Διὰ τὸ θάρος τῶν ὅπλων οὐδεὶς τῶν καταδου- μένων ἀνεφέρετο, ο), ἀναδύω (-υμι)-ομαι. ||. ἔγχαίνω ὅς τὴν μέσσην (ἦ) ἀπὸ τὴν μέσσην, ἴδε Μέσση. ||. ἐμῶκε καὶ ἐδῶχεν εἰς τ' ὠ- σπὶτι ἡμας, ἴδε Ἐμβαίνω. ||. ἐδῶχεν ὁ ἥλιος (τὸ φεγγάρι, τὸ ἄστρον, κτλ.). » Ἀν- ἔτειλεν, ἀνέσχε. se lever. ||. ἔγχαίνω ἀπὸ τὰ ὄρια μου (μεταφ.). » Ἐκπίπτω, ἐξαγο- ραί, ἐκφέρωμαι, ἐκφορος γίγνομαι (Συνεσ.). ||. ἔγχαίνω ἀπὸ τὰ συλλογικά μου. » Ἐξί- σταμαι τοῦ φρονεῖν. ||. ἐδῶχεν ἓνας λό- γος. » Φήμη τις διέπτη (διαδέδοται, ἐξέ- πεσεν). un bruit a été répandu. ||. ἢ ἢ μὴν ἐδῶχ' ἐξω λόγος. » Μηδὲν ἐκφερομυ- ούσθασι τῶν παραιομένων. « (Ὁ δὲ Εὐριπί- δης ἐν Ἰωνι στιχ. 399, εἶπε): » Μὴ προδῇ λόγος. « ||. τῶς ἔδῶχεν αὐτὴ ἡ συνήθεια. » Ἄρτι τὸ ἔθος τοῦτο ἡμῖν ἐπιδοδῆρκεν. ||. ἀπ' αὐτὸ λέγουσι ὅτι ἔδῶκε καὶ ἡ πα- ροίμια. » Ἐκ τοῦτου καὶ τὴν παροιμίαν ἐκ- πεσεῖν φασιν. ||. ἐδῶχεν ἀπὸ τὸ ὑποούργη- μα, ἴδε Ἐγχαζω. ||. ἐδῶχες τὸ χεῖρ του (τὸ ποδάρι του, κτλ.). » Τὴν χεῖρα (τὸν πόδα, κτλ.) ἐξήρθρωται. » Ἡ χεῖρ (ὁ πός;) ὠλισθεν (ἐκπέπτωκεν) αὐτῷ. » Ἰστί δὲ ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν (Ἐπικτ. ἰχθ.). « il s'est dé- mis le bras (le pied, etc.), il se donna un écart. ||. Ἐγχαίνει ὁ πάτος του. » Ἐκ- πίπτει τὴν ἔρην (Θεοφρ. Φυσ. Θ', 9). ||. ἡ καλλήτερον σκάρη ἔγχαίνει σ τὴν Ἀντίκυραν. Τῆς κουκκίας δὲν ἐδῶχεν ἀκό- μῃ, κτλ. ἴδε Φυτρώς. ||. ἐδῶχεν τὰ ὀδόντια του. » Ἀνέτειλαν (» Ἐβυσσ.) αὐτῶ οἱ ὀδόντες. les dents lui perçurent (pous- sèrent, virent). ||. ἐδῶχες σπυρὶ (πόνεμα) εἰς τὸ θυζὶ της. » Ἐπὶ τοῦ μαστοῦ αὐτῇ ἐφυφῶμα (Ἠρόδ. Γ', 133). « ||. πῶμα ἀπὸ τὸν ναὸν ἔγχαίνει ἕνα νερόν, ἴδε Ἀναδύω. ||. ἔγχαίνει τὸ πουλὶ ἀπὸ τ' αὐγῶ. » Ἐκ- λέπεται, ἐκλεπίζεται, ἐκκολάπτεται. écle-

ρε. ||. ἐβγήκε ἐς τὸ σπóρο· (φρσ. γεωργ., ἐβγαλε δηλ. κοτσάνι ἢ ελαστάρι ἵνα κάμη σπορόν), ἴδε Εβελασταρόνω. ||. ἐβγήκεν ἡ βούλλα ἐπάνω ὅς τὸ κερί. » Ἀπειτυπώθη, ἐναπετυπώθη, ἐξεμάχθη, ἐναπεμάχθη. § ἡ θωριά ἐβγαίνει ἢ ὅδεν ἐβγαίνει (ἐξάφει). » Ἐξίτηλος (« Δευστοπίος, » Βεζαία, » Ἀνέκ-
πλυτος, » Εὐμονος) ἢ » Ἀνεξίτηλος ἡ εἰσὴ (τὸ ἄνθος). ||. ἡ θωριά τοῦ ὀδεν ἐβγαίνει εἰς τὸ πλύσιμον. » Πι πλύσις οὐ δύναται τὸ αὐ-
τῶν ἄνθος ἀφαριεῖσθαι, « Πλάτ. ||. ὅτ' ἐβγαίν' αὐτὸς ὁ δρόμος; ἴδε Πάγω. ||. ὅλ' αὐτὰ τὰ μονοπάτια ἐβγαίνουν ὅς τὸ μεγάλο δρόμο. » Αὐταὶ δὲ πᾶσαι εἰς τὴν λεωφόρον ἀναστομούνται αἱ ἀτραποί. ||. τὴν θύραν ποῦ ἐβγαίνει ἐς τὸ περιβόλι. » Τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κήπον φέρουσιν (Ξενοφ.). « §. (με-
ταφ.) τοῦ ἐβγήκε σὲ καλὸ, (φρσ.) » Πρὸς ἀγαθὸν ἐγένετο. » Σωρῆσαντός οἱ τούτου (Πρόδ.). » Εὐωδώθη. ||. καὶ εἰ μὲν ἐβγήκε σὲ καλὸ. » Εὐ δὲ παρασχόν (Θουκ.). « ||. ὀδεν τοῦ ἐβγήκε σὲ καλὸ. » Εἰς οὐδὲν ἀπέ-
βη χρηστόν. » Οὐκ ἐς ἀγαθόν ἐτελεύτα (ἀπέσκηψε). » Πρὸς κακοῦ ἐγένετο αὐτῷ. il ne lui en resulta rien de bon. ||. ὀδεν ἐβγήκε τὸ πρᾶγμα κατὰ τὴν γ' ὥμην τοῦ, ἴδε Δεξιά. ||. αὐτὸς ὁ λογαριασμός ὀδεν ἐβ-
γαίνει. » Οὐ συμβαίνει, οὐ συγκεφαλαιού-
ται. ||. ἐβγήκε (ἀλήθευσεν δηλ.) τ' ὄνειρόν τοῦ (ἢ προφητεία, κτλ.). » Ἐβγήκει οἱ ὁ ὄ-
νειρος (Πρόδ. Γ'). » Ἀπέσκηψε. » Τὸν ὄ-
νειρον (τὴν ὄψιν) οἱ ἐξεληλυθέναι. » Πάντα αὐτῷ κατὰ τὰς προφητείας ἀπῆντησεν, ἴδε Ἀληθεύω. ||. κατὸς ἀνθρώπος ἐβγήκεν (ἀπ-
εδείχθη, κατήντησεν) ὁ ἄνδρας μου. » Κά-
κιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις (Εὐρ.
Μῆδ. 229). « ||. πῶς ἐβγαίνουν τὰ λόγια!
» Τὰ λόγια ὡς περαίνονται (Ἀριστοφ. Σφ.
795). (ὁ Ὀμηρος τὸ εἶπει.) » Τὰ δὴ νῦν
πάντα τελείται. « ||. ὀδεν ἐβγήκε κἀνὲν ἀ-
ποῖ ἐλπίσκειν. » Ὡς ἐλπίσκειν οὐδὲν ἀπο-
βέθηκε (ἴσοικρ.). » Εἰ μὲν ἐκβέθηκεν ὅς
ἀπῆγγελε πρὸς ὑμᾶς οὗτος (Ἀριστοφ. Πα-
ραπρ.). « ||. ἐβγήκε τ' ὄνομά σου, (φρσ. ὁ-
μοία τῇ Γραφ.). » Καὶ ἐξῆλθέ σου ὄνομα ἐν
τοῖς ἔθνεσιν (Ἰερεκ. ΙΓ', 14). « ||. ἐβγή-
κε (ὀδεν ἐβγήκεν ἀκόμη) ὁ μήνας. » Τοῦ ἐξ-
ελθόντος μηνός (Ἀριστοφ. Πανταίν.). » Ἐξ-
ελθούτος ἤδη τοῦ μηνός (Ξενοφ. Ἀναβ.
Ζ'). « ||. πρὸ τοῦ ἔβγη ὁ χρόνος. » Ὡς
ἐξελθεῖν τὸν ἐνικυτὸν (Δημ. Παραπρ.). «

§. (συνεκδχ. καὶ κατ' ἐνθρημισμόν) ἐβγαί-
νω (ἀντί τοῦ, ἵσταμαι πρὸς χρεῖαν μου. Ὁ-
θεν: πόσαις φοραῖς ἐβγήκε; ἴδε Χρεῖα.

Ἐβγαλμα. » Ἐξόδος, ἐξάίρεσις, ἐξαγωγή
(κυρ. πραγματεῖων), ἐκβολή (κυρ. ἢ ἀλλ.

Χρῆσις), sortie, θ. ||. Ἐβγαλμα ἀπὸ τὸ κα-
ράβι εἰς τὴν ξηράν. » Ἀπίθασις. déba-
quement. ||. Ἐβγαλμα τῶν πολιορκουμέ-
νων κατὰ τῶν πολιορκούντων. » Ἐκδρομή,
ἐξόδος, ἐκβολή. sortie, θ.

Ἐβγασμα (ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἐβγαί-
νουν). » Ἐξόδος (ἡ). issue, θ.

Ἐβδομάδα. » Ἐβδομάς καὶ (ἀρχαίωτ.). » Ἐ-
πτὰς (ἡ). semaine, θ.

Ἐβδομαδιατικός, η, ον. » Ἐβδομαδικός.
hebdomadaire.

Ἐβδομηκντα, ἀριθμ. » Ἐβδομηκοντα.
soixante et dix. ||. Ἐβδομηκντα φοραῖς, ἴδε
Φορά. ||. Ἐβδομηκντα χιλιάδες. » Ἐπτακι-
σμίριον. ||. Ἐβδομηκντα χρόνων. » Ἐβδομη-
κοντούτης (ὁ), Ἐβδομηκοντούτης (ἡ). septu-
agenaire.

Ἐβδομηκνταριά. » Ἐβδομηκοντάς. soixan-
taine, θ. ||. κάμμις Ἐβδομηκνταριά. » Ἐ-
βδομηκοντά που μάλισα. quelque soixan-
taine.

Ἐγγαστρόνω (προφ. κοιν. Ἐγκαστρόνω),
ἐκ τοῦ » Ἐγγαστρώ (« Καὶ ἐναγγαστρωσε
ταύτην, » Νικήτ. μητροπολ. Ἡρακλ. πα-
ρὰ Σαυικίρῳ), β. μετ. » Πληρῶν (Ἀριστοφ.),
ἐγκυσιν (ἐγκυμένον) ποιεῖν. faire un en-
fant à quelqu'une, engraisser (οἰκ.). ||.
εἶπεν ὅτι τὴν ἐγγαστρωσε. » Κύειν ἐφ' ἐξ
αὐτοῦ. qu'elle portait dans son sein le
fruit de ses œuvres, qu'elle était gros-
se de son fait. ||. ἐγγαστρονομαι, β. παθ.
» Συλλαμβάνω, κατὰ γαστρός (ἐν γαστρί)
λαμβάνω (ἐχω), ἐγκυμονεῖν, κύεισθαι,
πληροῦμαι. concevoir, devenir enceinte.

Ἐγγαστρωμα. » Πλήρωσις (ὡς ἐκ τοῦ ἀρ-
ρένος), σύλληψις (ὡς ἐκ τοῦ θήλειος). con-
ception.

Ἐγγαστρωμένος, η, ον. » Ἐν γαστρί φέ-
ρουσα (ἐχουσα), ἐγκυος (« Ἐγκυος, ἐγγα-
στρωμένη γυνή, « Ἡσυχ.), κύουσα, ἐγκυμο-
νοῦσα, ἐγκύμων, κυοφοροῦσα, βαρυνομένη
τὴν γαστρί (Ξενοφ. Απομν. Β'). » Ἡ δὲ
γυνὴ φέρε τὸ φορτίον τοῦτο βαρυνομένη τε
καὶ κινδυνεύουσα περὶ τοῦ βίου. « καὶ ἐν ἐπι-
γραμμ. » Νηδύϊ θειθεμένη δάμαλις, « κοιν.
βαρούμενη, τὸ ὁποῖον ὁ Σωσίπατρος [ἐν ἐπι-
γραμμ.] ἐξέφρασε καὶ μονολεκτ. διὰ τοῦ
γαστροβαρῆς, πλήρης. grosse, enceinte,
pleine (κυρ. διὰ τὰ ζῶα), ἴδε καὶ Μῆνας.
||. εἰν' ἐγγαστρωμένη. » Κύει (« Ἡ κάμ-
λος κύει μήνας δέκα, « Ἀριστοφ.), ἐν γαστρί
(κατὰ γαστρός) ἔχει, ἐγκυμονεῖ. ||. λέγουσιν
ὅτι ἡ Λητώ ὅταν ᾗτον γγαστρωμένη τὸν
Ἀπόλλωνα. » Τὴν Λητώ εἰσι κύουσιν τὸν
Ἀπόλλωνα. «

Ἐγγιγμια. » Ὑἱῶσις, προσέγγισις, ἀφῆ,

ἐπαφή, θίξις. *toucher, atouchement.*
 §. ἐγγίγμα με λόγους πικρούς (μεταφορ.).
 » Δημιός, κερτομία. *brocard.*

Εγγίζω (προφ. κοιν. Αγγίζω), ρ. μετ.
 » Θίγω καὶ θιγγάνω, ἄπτομαι, ἐφάπτομαι, ψάω, ἐπαράσσομαι. *toucher.* §. ρ. αὐ. » Ἐχομαι, συνέχομαι, συνάπτω. *se toucher.* || αὐτὰ τὰ δύο ὅσπιντα ἐγγίζουσιν ἓνα με τ' ἄλλο. » Συνάπτει ἀλλήλοις, συνέχεται πρὸς ἀλλήλα, θίγουσιν ἀλλήλων.

§. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Πειράζω με λόγους). » Καθάπτομαι, καθικνέομαι, δάκνω, κνίζω, ὑποκνίζω, κερτομέω. *riquer, picoter, pincer, brocarder.* || τὴν ἐγγίξει κατὰκαρδα. » Πικρῶς αὐτοῦ καθικόμενος. *il le piqua au vif, l'ida καὶ Κατὰκαρδα.*

|| ἀφ' οὗ τ' ἄκουσεν αὐτὰ ὁ Κύριος, ἐγγίχθηκεν. » Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κύριος, ἐδόχθη (Ξεν. Κυρουπ.).

Εγγικτικός (κυρ. λόγος), ἡ. ὄν. » Δάκνων, δγκτικός, δγκτικός, πικρὸς, κέρτομος. *riquant, mordant, mordiquant.*

Εγγλαβή (χυδ. ἀντὶ) » Ἐγγραβή ἢ Ἐκλαβή (» Ἄν δὲ δοκιμασθῇ ἡ ἐστίασις, ἀποδοῦναι τῇ δευτεραίᾳ τὸ ἀργύριον τὸ λοιπὸν τὸν ταμίαν ὧν ἂν ἐλάτ[η] ἐγγλαβῇ) ὧν δὲ μὴ, ἀποτείσαι αὐτὸν τῆς ἐγλαβῆς (ἐκλαβῆς) τὸ πέμπου μέρους. » Ἐπγρ. Κεῖται. παρὰ Βοικίω, Τόμ. Β', σελ. 288, 19).

Εγγυός, ἡ. ι. » Ἐγγονός, παῖς παιδός, υἱανός ἢ υἱιδούς (ὁ ἐξ υἱοῦ) -δῆ, θυγατριδούς (ὁ ἐκ κόρης) -δῆ. *petit-fils, petite-fille.*

Εγγύησις. » Ἐγγύη, ἐγγύησις. *caution, cautionnement, garantie.* || δίδω ἐγγύησιν. » Ἐγγυητὴν καθίστημι. *donner caution.*

Εγγυητής. » Ἐγγυητής, ἀνάδοχος. *garant, caution, répondant, pleige.* || γίνομαι ἐγγυητής. » Ἐγγυάομαι, ἐξεγγυάομαι, ἀναδίσχομαι. *cautionner, garantir, répondre (faire bou) pour, se porter (se rendre) caution.* || διὰ δὲ τὸν Μεγακλέα ἐγένεν ἐγγυητής ὁ Λεόντιος. » Τὸν δὲ Μεγακλέα Λεόντιος ἀνεδέξατο (Πελοῦδ.). || δίδω ἐγγυητὴν, ἴδε Ἐγγύησις.

Εγκαινιάζω, ρ. πθβ. » Εγκαινίζω. *célébrer la dédicace (d'un temple etc.).*

Εγκαινιάσμα (τὸ). » Εγκαινισμός, ἐγκαινίσις, ἐγκαινία (τὰ). *dédicace (d'un temple); inauguration.*

Εγκαιρόπαστον (τὸ πρὸς ὥραν ἀλατισμένον ψάρι). » Ἀκρόπαστον, ἡμιτρίχον, ἡμίπτερον (ἀντὶ ἡμιμέσων) τάριχος, ἀρτίπαστον, ὄρχιον. *à demi saupoudré.*

Εγκάλεσθαι. » Γραφή, ἐνδειξις, εἰσαγωγή,

γελίχ, καταγγελία, φάσις, λήξις. *action, accusation, dénonciation.*

Ἐγκαλῶ, ρ. μετ. » Δίχη λαγχάνω (ἐπαγάω, εἰσάγω, ἐκφέρω, ἀποφέρω, συνίστημι, ἐνίσταμαι) τινὶ, γράφομαι τινά, εἰσαγγέλλω, διώκω, προκαλέομαι (Λουκ. Τιμ.). ἐνάγω, φαίνω, ἐνδείκνυμαι, καταγγέλλω, ἐγκαλέω. *accuser, actionner, intimer, intenter une accusation (une action, un procès) à (contre) quelqu'un, poursuivre en justice.* || τὸν ἐγκάλεσεν εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. μετ' ἀναφορὰν ἐγγραφον). » Γραφὴν ἀπένεγκε (ἐγράψατο, ἐπήγαγε, ἐπίστατο, δέδωκε, προσένεγκε) κατ' αὐτοῦ. *il l'assigna à comparaitre pardevant la cour.* || τὸν ἐγκάλεσεν ὡς φονητή. » Φόνου ψεύγει. || ἐγκαλεῖσθαι, ρ. παθ. » Φεύγω (» Ὅτε τὴν ὑπὸ Μελίτου γραφὴν ἔφευγεν). *être poursuivi en justice.* || πολλὰς φορὰς ἐγκαλέσθηκε, ποτὲ ὅμως δὲν ἀποδείχθηκε ἐννοχός. » Ὁ πολέμαχος μὲν φυγών, μηδέποτε δ' ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν (Δημοσθ.).

Ἐγκαρδίων, ρ. μετ. » Θαρρύνω καὶ Θαρσύνω, ἐπιρρύνω(-νμι), παραθαρρύνω, δια(παρα)καλεῖσθαι. *encourager, rassurer, ranimer, enhardir, relever le courage, inspirer du courage à.* || ἐγκαρδιονοῖμαι, ρ. μσ. » Ἀναθαρρέω καὶ Ἀναθαρσέω, ἐπιρρύννυμαι. *prendre courage, se rassurer, ranimer son audace.*

Εγκλαβή, ἴδε Ἐγγλαβή.

Εγκόλπις (προφ. κοιν. Ἐγκόρπι). » Ἐγκολπις, προστερνίδιον (κόσμημα). *pectoral καὶ pectorale* (κυρ. τῶν ἀρχιερέων); *agnus, croix, θ.*

Ἐγκρατεύομαι, ρ. μσ. » Ἐγκρατῶς ἐμαυτοῦ ἔχω. || δὲν—. » Ἀκρατῶς ἔχω ἐμαυτοῦ, ἀκρατεύομαι.

Εγχειρίζω, ρ. μετ. » Χερσὶν ἐντίθημι, καὶ » Εἰς χεῖρας τίθημι (Εὐρ. Ἀλκ.).

Ἐγῶ, (ἡ γεν.) μοῦ καὶ μου, (ἡ αἰτ.) με, (Πλχθ. ἡ ὄνομ.) ἐμεῖς, (ἡ γεν. καὶ αἰτ.) ἐμᾶς καὶ ὑμᾶς ἢ ὑμᾶς. ἀντων. (πρωτότ. Α'. προσ.). » Ἐγὼ (κτλ.) αὐτός. *je (μόνον με τὰ ἑήματα), moi, nous, nous autres.* || ἐμεῖς καὶ ὑμεῖς (κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ ὑμεῖς), (προσ. ἀντὶ Μόνοι, ὅχι με ἄλλους). || ἀφ' οὗ δὲ μέναιμεν ἡμεῖς καὶ μεῖς. » Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπρέσβεις ἐγενόμεθα (Ἀισχιν.). » (Σημ. Α'. Εἰς τὴν Πηλοπόννησον καὶ ὅλην σχεδὸν τὴν στερεὰν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὴν γενικὴν αἰφῆς τῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ τῆς δοτικῆς τῶν παλαιῶν καὶ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς, τὴν ὁποίαν ἀλλοῦ προσημῶσιν. Ὅθεν λέγουσιν, Σοῦ δι-

δω ἀντί Σοὶ δίδωμι ἢ Σέ δίδω, Σοῦ λέγω ἀντί Σοὶ λέγω ἢ Σέ λέγω. Ὁ Κοραῖς αἰτιολογῶν πειθανώτατα τὴν συνήθειαν [τὴν ὁποῖαν ἐκάκισεν ὁ Γάλλος νεολληνιστὴς Δαβίδ], ἀποδείξας ὅτι εἶνε κατὰ συνεκδοχὴν προθέσεως. Ἀν εἰς μερικά ῥήματα φαίνεται ἀδιάφορος ἡ ἀντικατάστασις τῆς γενικῆς· ἐπειδὴ καθὼς τὸ Σοῦ λέγω εἶνε, Χάριν σου λέγω, ἐπίσης καὶ τὸ Σέ λέγω εἶνε, Ἡρὸς σέ ἢ Διὰ σέ λέγω· εἰς μερικά ὅμως, καὶ ἰδίως εἰς τὰ λεγόμενα Στερητικὰ ῥήματα, Μοῦ τὸ κρύβεις, Σοῦ τὸ παίρνω, Τοῦ λείπει, κτλ., ἡ αἰτιατικὴ κρίνεται προφανὲς σόλοικος· Εἰς τὸ τρίτον μάλιστα ἐνικὸν πρόσωπον μεταχειρίζομεθα παντοῦ, ὅταν τυχαίῃ καὶ δευτέρᾳ πτώσει, τὴν γενικὴν ἐξ ἀνάγκης, τοῦ τὸ λέγω, τῆς τὸ λέγω, κτλ. Ὅθεν εὐταῶν ἦτον ἐὰν εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα ῥας παρεδίδετο ἐν εἰδος συντακτικῷ τῆς νέας Ἑλληνικῆς. ||. δός μου τὸν κάμπους· ὅ τ' αὐτιά. » Κρότησόν μοι αὐτόν. donnez-leur-moi sur les oreilles. ||. διδάσκέ μου (με) τοὺς αὐτὸν τὸν νόμον. » Ἀνάγκη μοι δ' αὐτοῖς τοῦτον τὸν νόμον. ||. κοινὰ ἐπὶ τὰ σαχονία τοῦ τρώγοντας. » Ὅτι κοπιᾷσαι τὰς σιαγόνας ἐσθίων, » Ἀθύν. » Ἐσθίοντι αὐτῷ πεπονήκατον τὰ σιαγόνες. ||. (Σημ. Β'. Ἡ προσθήκη τοῦ Να εἰς τὰς ἐνίκας αἰτιατικὰς αὐτῆς τῆς ἀντωνυμίας) ἐμέ-να, ἐσί-να, ἐκείνον-να, (εἶνε τὸ Νη τῶν παλαιῶν Δωριέων, τὸ ὁποῖον ἐπρόσθεταν κ' ἐκεῖνοι ὁμοίως, λέγοντες :) » Ἐγὼν καὶ Ἐμῖν.

Ἰδικὸς (προφ. κοιν. Δικὸς, ἀντί) » ἰδικὸς (» Προπορευόμενον αὐτοῦ [τοῦ στρατηγοῦ] τιμῆς ἐνεκεν τῶν ἐπιτιμιῶν καὶ ἰδικῶν αὐτοῦ ἀνθρώπων, » Μαυρικ. Στρατηγ.), ἢ, ὅν, (συντάσσεται πάντοτε μετὰ τὰς πρωτοτύπους ἀντωνυμίας) μου, σου, του, τῆς, μας, σας, τοὺς ἢ τῶν (καὶ ἐπέχει τόπον τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας τῶν παλαιῶν). » Ἐμός (ἢ, ὅν), σός (ἢ, ὅν), ἐός (ἢ, ὅν), ἡμέτερος (α, ὅν), ὑμέτερος (α, ὅν), σφέτερος (α, ὅν) ἢ ἐαυτῶν κτλ. mien-enne, tien-cenne, sien-enne, nôtre, vôtre, leur ἢ leurs, nos, vos. ||. θέλων να (ἀπο)δείξῃ ὅτι ἦτον ἰδικόν του τὸ ἀμάξι. » Βουλευμένος δηλώσαι ὅτι ἐαυτοῦ ἦν τὸ ἄρμα (Θηδ.). » rour faire connaitre que le char était à lui (qu'il lui appartenait). ||. περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του. » Πλείους τῶν ἐκείνου.

Ἐδῶ, ἐπὶ τοπ. (κατ' ἀντιμετάθεσιν σφαιρίων ἐκ τοῦ) » Ὀδε (καθὼς) τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὴν Κρήτην. » Ἐνταῦθα, ἐνταυθὶ καὶ ἐνταυθοῖ, ἐνθάδε, δεῦρο καὶ δευρὶ, ταύτη. ici. ||. ἀπ' ἐδῶ, ἴδε Ἀπό. ||. ἔ-

νας ἐδῶ κῆρ-ἄλλος ἐκεῖ, (ῆ) ἄλλος ἐδῶ κῆρ ἄλλος ἐκεῖ, (ῆ) ἕνας ἐδῶ κ' ἕνας ἐκεῖ. » Ἄλλος ἄλλη. qui est qui là. ||. ἐδῶ κ' ἐκεῖ. » Ὡςδε κῆρ-ἄλλος ἐκεῖ (Πλουτ. Γαλθ.). » Ἄλλη δὲ κῆρ (Σφοκλ.). » Τῆδε κῆρ-ἄλλος. ça et là, par si par là, de côté et d'autre. ||. ἐδῶ πέρα, ἴδε Πέρα.

Ἐδῶθες, ἐπ. (τοπ.). » Ἐπὶ τὰδε καὶ Ἐπίταδε. deça, en deça, au deça, de deça, par deça, en ça de.

Εἰά (προφ. κοιν. Γεῖα), ἐπ. (παρὰ κελ.). » Εἰα. allons, ça, voyons. ||. εἰά να διώ τί ἔχεις ὅ τὸ σακκί σου. » Φέρ' ἴδω τί ἐν τῇ πήρᾳ φέρεις. ||. εἰά να διούμεν, ἂν σε δείρῃ κῆρ-ἄλλος, τί κῆρ-ἄλλος. Φέρ' ἴδω τί δρᾷς, ἦν τις δὲ τύπη (Ἀριστοφ.). » Ἰδε καὶ παρὰ κελ. καὶ Ἰγεῖα.

Εἰδεμῇ, σύνδ. (ὑποθ. καὶ ἐξαιρ.). » Ἢ, ἄλλως, ἄλλως δὲ, ἄλλος γὰρ ἂν, εἰ δ' οὐ, εἰδὲ μὴ, εἰδεμῇ γε. si non, autrement, sans quoi. ||. ἂν θὰ ῥὸ κῆρ-ἄλλος, καλὰ εἰδὲ μὴ, πῆς μου τὸ (ἐλλειπτ.). » Εἰ μὲν ποιῆσεις· εἰ δ' οὐ, λέξον μοι.

Εἰδῆσις (ἢ ἄλλ. Εἰδοποιήσις). » Ἀγγελία, μῆνυμα, μῆνυσις, ἐπαγγελία. nouvelle, θ. avis, annonce, θ. notification, avertissement, message. ||. εἰδῆσις καὶ ἡ (χαροποιά, Τουρκ. μουζδές.). » Εὐαγγέλιον. ||. δίδω εἰδῆσιν, ἴδε Εἰδοποιῶ. ||. ἤλθε μόνος του να δώσῃ τὴν εἰδῆσιν τῆς μάχης. » Αὐτάγγελος ἦκει τῶν ἡγωνισμένων. ||. ἤλθεν εἰδῆσις ὅτι ἀπέθανεν ἄτός του » Ἀνγγελῆθη τεθνῶς αὐτός (Πλουτ. Περικλ.). ||. ἀφ' οὗ ἦλθε λοιπὸν ἡ εἰδῆσις τῶν συμβάντων. ||. ὅς οὖν αὐτοῖς ἦλθε τὰ γεγενημένα (Θηδ.). » μετὰ τὴν εἰδῆσιν λοιπὸν αὐτήν. » Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἡγγελμένοις (αὐτ.). §. (ἢ ἄλλ. Ἰδέα): δὲν ἔχω εἰδῆσιν, ἴδε. Ἰδέα.

Εἰδοποιῶ, ῥ. μετ. » Ἀναγγέλλω, μῆνυω, ἀπαγγέλλω, σημαίνω, ἀγγέλλω, ἐπαγγέλλω, δῆλον ποιεῶ (-ομαι), διδάσκω, καταγγέλλω (ἐπὶ κακοῦ). avertir, aviser, instruire, informer, annoncer, faire savoir, notifier, faire part, apprendre, donner avis. ||. να τὴν εἰδοποιῇ πότε εἶνε καιρὸς να ἐμβαίνει; » Σημαίνειν αὐτῷ, ὅποτε ἐν καιρῷ εἶναι εἰσέναι (Ξενοφ.). »

Εἰδῶλον (θεῶν). » Εἰδῶλον, εἶδος (τὸ), ἄγαλμα, ἑστάνον, βρέτας (τὸ). statue, θ. idole, θ. §. (ἀνθρώπου). » Ἀνδριάς, ἀνδρείκλον, εἰκὼν (χαλκῇ κτλ.). statue, θ.

§. (ζῶον, φυτὸν καὶ κάθε ἄλλου). » Πλάσμα, πλαστούρημα. figure, θ.

Εἰκόνα (ἀφωσιώθη ἡ λέξις εἰς μό-
Εἰκόνισμα | να τὰ εἰκονίσματα τῶν ἀ-

γῶν). »Εἰκὼν (ισρά), μὀρφωμα (ὁμοίωμα, ἀπομοίωμα) ἱερὸν. image, ὁ. tableau.

Εἰκονισματάκι. »Εἰκόνιον, petite image.

Εἰκονοστάσι. »Εὐκτῆριον, εὐκτῆριος (οἶκος). oratoire.

Εἰκοσαριά (ή). »Εἰκάς-άδος (ή). vingtaine, ὁ. ||. καμιά εἰκοσαριά. » Εἰκοσί που μάλιστα. quelque vingtaine.

Εἰκοσι, ἀριθμ. »Εἰκοσι (πρὸ συμφώνου), εἰκοσιν (πρὸ φωνήεντος), δις δέκα. vingti. ||. εἰκοσι φαιρίς, ἴδε Φαρά. ||. εἰκοσι χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα ||. εἰκοσι χρόνια. »Εἰκοσαετής. ||. εἰκοσι χρόνων. » Εἰκοσαετής (ὁ), εἰκοσαετής (ή).

Εἰκοσιεννιά, ἀριθμ. » Ἐννέα καὶ εἰκοσιν, ἑννέα πρὸς τοῖς εἰκοσι, ἑνὸς δέοντος τριάκοντα. vingt-et-neuf.

Εἰκοσιοκτὼ, ἀριθμ. » Ὀκτὼ καὶ (» Ὀκτὼ πρὸς τοῖς) εἰκοσι, δυὸν λειπόντων τριάκοντα (Πλθ.). vingt-et-huit. ||. εἰκοσιοκτὼ χρόνων, » Ὀκτωκαιεκοσαετής.

Εἶμαι (ἰρθ.) Εἶμε, ῥ. οὐδ. (καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς διαλέκτους ἀνώμαλον, ἴδε τὰ Προλεγόμενα). »Εἶμι, τυγχάνω (ὦν), ἔχω (μὲ ἐπιρρήμα), γίγνομαι, διακίμαι. εἶθε (je suis). ||. εἶμαι ἀραχμένος. » Ὀρμῶ, σκαλεύω (κυρ. εἰς τ' ἀνοικτά). mouiller, ἴδε καὶ Ἀνοικτά. ||. εἶμαι ἄρρωστος. » Νοσέω, κάμνω, ἀσθενέω. ||. εἶμαι ἀνήμπορος. » Μαλακῶς ἔχω, νοσπεύωμαι, ἴδε καὶ Ἀνήμπορος. ||. εἶμαι ἀσυνήριστος, » Ἀλήθως (» Ξένως) ἔχω τοῦ πράγματος. ||. » δὲν ἤμουν ὅμως τόσον ἀνόητος. » Ἀλλ' οὐχ οὕτως ἡλιθίως διεκείμην (Δυσ.). « ||. εἶμαι βέβαιος, » Πέπεισμαι, πέπεικα ἐμπικόν. ||. εἶμαι γυμνός, ἴδε Γυμνός. ||. εἶμαι μὲ δύο γνώμαις, ἴδε Ἀμφιβάλλω καὶ Γνώμη. ||. εἶμαι δυνατός, ἴδε Δύναμις. ||. εἶμαι δίκος του (σου, τῆς, των, κτλ.). » Ἀνήκω, προσήκω. appartenir. ||. εἶμαι ἐδῶ (ή) παρὼν (εἰς τ' ὁπίτι μου δηλ., εἰς τὴν πατρίδα μου κτλ.). » Ἐνδημέω, ἐπιδημέω, πάρεμι, ἐπιχωριζέω. ||. δὲν εἶμ' ἐδῶ (κτλ.). ἴδε Δείπω. ||. εἶμαι ἐπιτήδειος (φυσικά). » Πέφυκα, εὐ ἔχω, φύσεως ἔχω δεξιὰς. ||. εἶμ' ἐνδυμένος. » Ἐσταλμαι. ||. εἶμαι καλὰ (εἰς τὴν υγιάν μου). » Εὐ ἔχω, εὐ πράττω. se porter bien, ἴδε καὶ Ἱγταίνω. ||. εἶμαι καλλήτερα (εἰς τὴν υγιάν μου), ἴδε Ἀναλαμβάνω. ||. εἶμαι καλλήτερα. » Βέλτιον (ἔμεινον) πράσσω (-ττω). je me porte mieux. ||. εἶμαι εἰς κατάστασιν. » Διακίμαι, ἔχω, πέφυκα. ||. εἶνε 'σ τὸ γάλα (τὸ παιδί), δηλ. Βυζάνει ἀκόρη'. » Ἐτ' ἐν γάλακτι τ' ὄντι (Εὐρ. Ἱερὰκλ. Μαιν. 1269.). ||.

εἶνε ἀπὸ τὸν ὕπνον. » Ἐξ ὕπνου ὄντα, » Ἀρστ. (Ζ, δ', 10). ||. εἶμαι κοντόφωτος, ἴδε Κοντόφωτος. ||. εἶμαι μαζῇ. » Σύνειμι. ||. εἶμαι μακρὰ, ἴδε Μακρὰ. ||. εἶμαι ἔυπνῆτος. » Εὐρήγορ. ||. εἶμαι προθύμος. » Προθύμως ἔχω (διακίμαι), προθυμέομαι. ||. εἶμαι φερτωμένος. » Βρίθω (κυρ. διὰ τὰ δένδρα). ||. ἐγὼ εἶμαι τριάντα τριῶν χρόνων. » Ἐμοὶ ἔτη εἰσὶ τριάκοντα τρία (Δυσ. κατὰ Θεομν.). « ||. εἶμαι τώρα σαραντὰ πέντε χρόνων. » Πέντε καὶ τετταράκοντα γεγονὸς ἔδη ἔτη. » Ἐτος τοῦτι πέμπτον ἄγων καὶ τετταράκοντος. ||. ἐν ᾧ εἶμαι ἑκατὸν χρόνων, ἔξω τοῖς τρεῖς. » Γεγονὸς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν (Ἰσοκρ.). « ||. εἶσε. » Εἰ. tu es. ||. ἦν ἦσε καλὰ (φρ. εὐκτ.). ! » Εὐ πράττειν, εὐ σοι γένοιτο, ἔρρωσο. portez-vous bien. ||. καὶ ποῖος εἶσε; » Τίς δ' ὦν τυγχάνεις; ||. εἶνε (κοινῶς τὸ γράφουν εἶναι, καὶ μερικοὶ ἴνε, ὀρθότερον ἴσως, ἀν ὕποθεσι) ὅτι παρεφθάρη ἐκ τοῦ ἔνι, τὸ ὅπου ἐν μετεγείρισθαι καὶ ὁ Χρυσόστομος: » Τοῦτο τὸ βιβλίον οὐδ' ὅτι ἐνὶ γνώριμόν ἐστιν, « Ὁμιλ. εἰς τὰς πράξεις. Εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ χωρικοὶ τὸ προφέρον ἔνε, καθὼς εὐρίσκεται καὶ εἰς πολλὰ συγγράμματα τοῦ μεσαιῶνος. » Ἐστὶ, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) est. ||. (εἰς πολλὰς φράσεις ἀρχαίας ἐλλείπει). » δὲν εἶν' ἔτσι; » Οὐ γάρ; ἢ γάρ; ||. αὐτὸς εἶν' ἐκεῖνος (ἔ, που ἔχεις δηλ., ἢ ὅ, που ἀκούεις). » Οὐτος ἐκεῖνος. ||. δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς, ἄψ' οὐ. . . » Ὁ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ. . . « ||. εἶνε χίλια χρόνια καὶ παραπάνω (περασμένα), ἄψ' οὐ πιστεῦν ὁ κόσμος αὐτὸν τον λόγον. » Τοῦτω τῷ λόγῳ πιστευομένων πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονε (Πλούτ. Ηθ.). « ||. ἄφες 'το ἐκεῖ ὅπου εἶνε. » Ἐκ κατὰ χώραν ἔχειν. ||. ἄψ' οὐ λοιπὸν εἶνε ἔτσι. » Ὅτε τοῖνον τοῦθ' οὕτως ἔχει (Δημοθ.). « ||. καὶ εἶνε καὶ τῶ ὄντι ἔτσι. » Ἐχει δὲ καὶ οὕτως (Θαδ.). « ei c'est aussi la vérité. ||. εἶνε δουλειὰ μου (σου, τ'ου, τῆς, τους, κτλ.). ἴδε Δουλειά. ||. εἶνε μεσημέρι. » Μεσημέρια ἴσταται (Πλάτ. Φαιδρ.). « ||. εἶνε τώρα ἐπτά μῆνες. » Ἐβδομος ἴσταται μῆν, ἴδε καὶ Μῆνας. ||. εἶνε φανερόν ὅτι θὰ μὲ πῆς. » Δῆλος εἰ φήσων. ||. ἐστάθηκε-ἀπ' ἔξω καὶ τὸν ἔρωτοῦσε πῶς εἶνε (εἰς τὴν υγιάν του δηλ.). » Καὶ στᾶσα ἐξώθεν, ἐπυνθάνετο ὅπως ἔχοι (Δῖσ. μυθ.). « ||. ἄς εἶναι, πολλὸ καλὰ, (φρσ.)! » Εἶεν, ἔστω. soit, la bonne heure, ἴδε καὶ Μάλιστα, ||. αὐτὸ ἄς εἶναι. » Ἐστω ταῦτα. passe pour cela. « (ὡς δογματικὸν ἀπαρέμματα) τὸ μεταχειρίζομαι ἐνίστα ἀντὶ οὐσιαστικοῦ ὁ-

νόματος ἀλλήλου). ἵνα γνωρίζῃς τὸ εἶναι σου. » Γνωθὶ σαυτὸν. connais-toi toi-même. ||. ἦτον (προφ. κοιν. ἦταν ἀλλ' αὐτὸ καλλίτερον ἵνα προσδιορισθῇ διὰ τὸ πληθυντικόν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὁμωνυμίας, ἴδε τὰ Προλεγόμενα. Εἰς τοῦ Κῶνος. Προφυγῶ. τὰς ὑπόθετας γράφεται Εἰτόν: » Τὸ κάστρον τῶν Δικδῶρων καλεῖται τῇ Ρωμαίων διαλέκτῳ, ἱ. α. ἔρατ, ὅπερ ἐρμηνεύεται, ἀπάρτι εἶπον, δηλονότι ὅτε ἡ Ρώμη ἐκτίσθη προεκτισμένον ἦν τὸ τοιοῦτον κάστρον). » Ἦν, εἶχε, κτλ. était. ||. ἔτσι καθὼς ἦτον » Οὕτως ὡς εἶχε. ||. καθὼς ἦτον δεμένος. » ὡς εἶχε δεσφῶν (ἡλιοδ.). ||. καθὼς ἦτον θυωμένος. » Οργῇ ὡς εἶχε, » Ἠρέδ. ||. καὶ αὐτὸν δὲν ἦν ἔξουρα μήτε ἂν ἦτον εἰς τὸν κόσμον. » Τοῦτον δ' οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδώς. ci ne connaissait pas même son existence.

Εἰρηνεύω (ἀγαπῶ εὐχόμενους) ῥ. μετ. ἴδε Πσυγάω καὶ Φιλιόνω. §. (κἀμνω εἰρήνην μὲ τὸν ἐχθρόν μου), ῥ. ἀμ. » Συμβαίνω, εἰρήνην τίθεμαι, σπονδὰς ποιέομαι, σπένδομαι, ζυντίθεμαι, διαλύομαι τὸν πόλεμον. faire (conclure) la paix.

Εἰρήνη. » Εἰρήνη, σπονδαί, διαλύσεις. paix, θ. ||. κἀμνω εἰρήνην, ἴδε Εἰρηνεύω.

Εἰρηνικῶς, ἐπ. » Εἰρηνικῶς, εἰρηναιῶς, ἐν εἰρήνῃ. paisiblement, ἴδε καὶ Πσυχα.

Εἰς (καὶ κατ' ἐναλλαγὰν στοιχείων Ὑδρ., καὶ κατ' ἀποκοπὴν Ὑδρ., πρὸς). (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τήν) » Εἰς καὶ (Ἀττ.). Εἰς, (τὴν) πρὸς, (τὴν) ἀνά, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ, κτλ. (καὶ μὲ τὸ ἐπιρρήμα) ὡς, (τὴν) δὲ Γαλλ. μὲ τὰ μέρ.) à, en, chez (καὶ σημαίνει 1^ο, Τόπον κατὰ κίνησιν: ||. εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰ Μέγαρα, εἰς τὰς Θήβας, εἰς τ' ὅσπῃτι, κτλ. » Ἀθήνας (ἀντὶ Ἀθίνας δε), Μεγάραδε, Θήβαζε, εἰλαδε, κτλ. ||. (ὁ παλαιὸς Λατινισμὸς τῆς καὶ πρὸς γενικὴν ἔλλειπτικῆς συντάξεως διεσώθη καὶ παρ' ἡμῖν): πᾶσις τοῦ κυρίου τάδε. » Φοιτῶν ἐς τοῦ δεινός ||. ἔρχου ἔδω ὅς ἐμένα. » Δεῦρο παρ' ἡμῶς φοῖτα (Πλάτ.). ||. ἐπρόσταζε τοὺς στρατιώτας τοῦ ἵνα σκορπισθῶν εἰς τὴν πεδίδα. » Εὐκλεισε τοῖς στρατιώταις ἀνὰ τὴν γῶραν σκεδάνυσσαι. ||. περιπατεῖτε χαρούμενοι εἰς τὴν ἀγοράν. » Φαίδρεος καὶ γεγηθῶς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι (Δι.). » §. (2^ο). Τόπον ἐν στάσει: ἔχουν εἰς τ' ὅσπῃτι. » Οἶκοι, οἰκάδε, ἐν οἴκῳ, κατ' οἶκον. ||. (τὰ μὲν Ἰσθμια ἐσφράζοντο) εἰς τὸν Ἰσθμὸν, (τὰ δὲ Πύθια) εἰς τοὺς Δελφούς. » Ἰσθμοῖ, Πυθοῖ, Μεγαροῖ (Θεοφρ. Φυσ. Β') κτλ. ||. (ἐυρέθηκα) εἰς τὰ Ο-

λύμπια, εἰς τὰς Πλαταιάς, εἰς τὰς Ἀθήνας κτλ. » Οὐρυπιάτι, Πλαταιᾶσιν, Ἀθήνῃσι. κτλ. ||. κάθεται εἰς τ' ὅσπῃτι τοῦ τάδε, (καὶ ἔλλειπτι.) εἰς τοῦ τάδε. » Παρὰ τῷ δεῖνι καταλύει. il est logé chez un tel. ||. ἴδεν ἔχουν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ καταβαίνωντας εἰς τὸν λιμένα, κτλ. » Οὐ γὰρ ἦν κατὰ πόλιν ἀλλ' εἰς λιμένα καταβαίνων, κτλ. (Πλάτ. Θεαιτ.). ||. εἰς τὴν ξενυπειάν. » Ἐπὶ ξένῃς, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ. à (chez) l'étranger. ||. ἐστάθηκεν εἰς τὴν μέσσην. » Στάς εἰς τὸ μέσον ||. Ὅσα ζῶα ζοῦν εἰς τὸ νερόν. » Τὰ κατ' ὕδατος διαιτώμενα τῶν ζώων. ||. αὐτὸ βγαίνει εἰς ὀλίγα μέρη. » Ὀλιγαχοῦ. ||. εἰς πολλὰ μέρη. » Πολλαχοῦ, πολλαχῇ, πολλαχόστε. ||. εἰς κάθε μέρος. » Ἐκασταχοῦ. ||. εἰς μερικά μέρη. » Ἐκαστοῦ, ἐστὶν ἡ, ἐστὶν οὗ. ||. εἰς τοῦτο τὸ μέρος. » Ταύτη. ||. εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἴδε Παντοῦ καὶ Μέρους. §. (3^ο). τὸ ὡς ἐν τόπῳ), μ' ἐφάνηκε πῶς εἶδα ὅς τὸν ὕπνο' μου. » Ὅναρ ἐδόκουν ὄραν. » Ἐδοξέ μοι καθ' ὕπνου. ||. τόσο' βιό' ἡτέ' ὅς τὸν ὕπνο' τοῦ τὸ εἶδεν, οὐκ ὅς τὸ ξύπνο' τοῦ. » Οὐδ' ὄναρ μήτι γε ὕπνο' τοσούτον πλοῦστον ἐώρακώς. ||. ἴδ' ὅς τὸ εἶς τὸ φῶς. » Ἰπ' αὐγὰς θεᾶ. ||. ὅτ' ἡλιοσθένος ὅς τὸν ἥλιον. » Πλάσει πρὸς ἥλιον. ||. ἵνα τὸ ἀπλώσῃς ὅς τὸν ἥλιον. » Ἐν τῷ ἡλίῳ ἀπλώσαι (Πσυχ.). ||. ἄς κἀμωμεν δύο-τρεις γύρους εἰς τὸ φεγγάρι, ἴδε Γύρος. ||. εἰς τὸ μακρὸς (βάθος, πλάτος, κτλ.). » Κατὰ μῆκος (πλάτος, κτλ.). en long (large), au long (large), le long. ||. κἀμνω (χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἡ εἰς τὰ δύο. » Δίχα τέμνω (καὶ μονολεκτ.) Διχοτομέω, διατέμνω, διχάζω. couper en deux parties. ||. γράζω ὅς τὸ νερό καὶ σπείρω ὅς τὰς πέτραις, (παρυσ.). » Κατ' ὕδατος γράρειν καὶ κατὰ πέτρων σπείρειν. ||. εὐθὺς σὲ βλέπω ὅτι σπουργίζεις τὸ χέρι σου εἰς τῆς πετρετῆσαις. » Εὐθὺς ὅρῳ σε ἀποφόμενον τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρῶμακτα (Ξενοφ. Κυρουπ.). ||. τὸν ὠμιλοῦσιν εἰς τὸ αὐτὶ. » Πρὸς τὸ οὗς αὐτοῦ διελέγετο. ||. τὸ ἔχω ὅς τὸν νόον μου. » Κατὰ νόον ἔχω. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐδυνάμωτε καὶ ἦλθεν εἰς τὸν αὐτόν τοῦ. » Ταχὺ δὲ ἐβώσθεις καὶ παρ' αὐτῷ γενόμενος. » Πλ. ||. δὲν ἦταν εἰς τὸν αὐτόν τοῦ. » Ὅδω ἦταν παρ' αὐτοῖς. » Πλ. ||. τι βασιτὰς εἰς τὰ χερσὶ σου; » Ὅ, τι μετὰ χειρὸς φέρεις. ||. τὸ λαμπικίζοντες εἰς (δὴλ. ἐαλλόντες) τὸ μέσῳ εἰς) διπλοῦν ἀγγεῖον. » Διπλοῦν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μυσφίκοι (Γαλιν. Τέμν. 13, σελ. 540.). » ||. τὰ πράγματα εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν (ἡ, κα-

θώς λέγουσι οἱ ἄπλοϊ, εἰς τὸ Νῦν καὶ αἰέ).
 «Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔστικε. §.(4). Χρό-
 νον). || εἰς τὰς εἴκοσι τοῦ Μαρτίου. «Ἐ-
 λαφροβλιῶνος ἐννῆτη φθίνοντος. || εἰς σα-
 ράντα ἡμέραις φθάνον» εἰς τὴν Βαθυλῶνα.
 «Ἐν τετταράκοντα ἡμέραις εἰς Βαθυλῶνα
 ἀφικνούνται (Στράβ.). || μέσα εἰς εἴκοσι
 μέραις. «Ἐῖσα εἰκοσιν ἡμερῶν (Ἰππὸθ. Ἰππ.
 Ἀρσφ.). «Ἰδε καὶ Μέσα. || ἑνας καλὸς
 πεζοδρομὸς τὸ παῖρνει σὲ ἐνδεκα ἡμέραις.
 «Ἀνὴρ εὐζωγὸς ἐνδεκαετίας τελεῖ. || εἰς
 ἑνα-μῖσιν χρόνον. «Δι' ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἑ-
 τούς. || ἀπέθανεν εἰς δεκαπέντε μέραις.
 «Πεντακταεκαετίας ἀπέθανεν. || αὐριον
 εἰς τὰς ἑπτὰ (ὥραις). «Ἀύριον ὥραν ἐξδο-
 μῃν. || εἰς δλίγον καιρόν. «Ἐν βραχεῖ,
 ἐντὸς οὐ πολλοῦ, δλίγου χρόνου. dans peu.
 || τὸν διώρισεν ἵνα ξαναγράψῃ εἰς τέσ-
 σαρς μῆνας τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος.
 «Προσταθὲν αὐτῷ τεσσάρων μηνῶν ἀνα-
 γράψαι τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος (Λυσ.). «
 || ἡ μὲν ἑορτὴ τῶν Παναθηναίων καὶ ἡ
 τῶν Διονυσίων γίνεται πάντοτε εἰς τὸν δι-
 ωρισμένον καιρόν. «Τὴν μὲν τῶν Παναθη-
 ναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων αἰεὶ
 τοῦ καθήκοντος χρόνου γίνεσθαι (Δημ. φιλ.
 Α). «|| εἰς πολλὰ δλίγαις ἡμέραις. «Οὐ
 μάλα πολλῶν ἡμερῶν. || εἰς τὸ τραπέζει,
 (ἢ ἐπ' αὐτῷ ἔς τὸ τραπέζι. «Παρά πτότον. à
 table. || εἰς τὸ ταξέειδι. «Κατὰ τὸν πλοῦν.
 || εἰς ὅλον τὸν δρόμον. «Παρά πᾶσαν
 τὴν ἐδόν, «Ἰσχυρ. §.(50). ὅριον). || ἔς
 τὸ θεό σου. «Πρὸς θεοῦ. «Τὸν θεὸν σοί.
 || ὀρκίζοντάς τ' ὃν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ με-
 γάλου Διός. «Ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ
 μεγίστου Διός. par le grand Jupiter.
 §.(60). Αἰτίαν τελικὴν). || ἵνα ἔσδεύουν εἰς
 γυναῖκας καὶ εἰς ὅτι ἄλλο θέλουν. «Α-
 ναλίσκοντες γυναῖξτε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλ-
 λους (Πλάτ. Πολιτ.). «|| κἄθις ὅς το
 κουπί, ὅς τὸ φαγεῖ, κτλ. (ἔρσ. ἀντὶ τοῦ,
 Κάθισε ἵνα τραβίξῃς κουπί, ἵνα φάγῃς φα-
 γεῖ, κτλ. Ἀπαρίλλακτον σχημασὶν δίδει ὁ
 Ἰδυστάθ. [ἰλ. Κ. 578] καὶ εἰς τὸ: «Κά-
 θιζ' ἐπὶ κόπην. «Δείπνω ἐφίλανεῖν» (Ἀν-
 λούσι γὰρ, λέγει, τὸ Καθίσθησι, διὰ κοπιη-
 λασίαν, ἤγουν ἄψαι τῆς κόπης ὥστε κο-
 πηλασεῖν, καὶ Καθίσθον πρὸς τὸ δεῖπνῆσαι.)
 §.(70). Τάξιν.). || ὅς τὴν ἀράδα. «Ἐ-
 ξῆς, ἐπεξῆς, καθεξῆς. de suite. || τρεῖς
 μέραις ἔς τὴν ἀράδα. «Τριῶν ἡμέ-
 ρων. || εἰς τὸ τέλος. «Ἐπὶ τέλει.
 §.(80). Ἀντεξουσιότητα). || εἶνε ὅς τὸ χέρι
 σου (εἰς τὴν ἐξουσίαν σου), ἔς ἐσένα στέ-
 κεται. «Ἐν σπίνῳ ἔστιν (Ἠροδ.). «Ἐπὶ σοὶ
 καί τι. il ne tient qu'à vous. §.(90).

Τρόπον ἢ Αἰτίαν ποιητικὴν). πωλεῖ τοὺς
 σπίνους ἑπτά ἔς τὸ λεπτό. «Τοὺς σπίνους
 πωλεῖ καὶ ἑπτὰ τοῦ ὁδοῦ (Ἀριστοφ.
 Ὀρν.). «§.(100). Προσδιορισμὸν ἢ τὸ κατὰ
 τι, περὶ τι). || τὸν πέρασε ἔς τὸ τρέξιμον,
 ἴδε Περνώ.

Εἰσδῆμα (ἴδε Ἐξέδον). «Πρόσιδος (ἡ),
 τὸ γιγνόμενον, τὸ προσῖν («Ἐξῖν αὐτῷ,
 γῆν πριαμένῳ, ἐκ τῶν προσῖντων τοὺς
 παῖδας τρέφειν, «Λυσ.), ἀποφορά. reve-
 nu, rapport, rente, θ. || ἐπαίρναν ἀπ' ὅ-
 λα τὰ εἰσδήματα ἐν εἰς τὰ εἴκοσι. «Τῶν
 γιγνόμενων εἰσδὴν πρᾶσσόμενοι. || δὲν
 ἐπαίρνε κτλ. εἰσδῆμα ἀπὸ τὸ χωράει ἐ-
 καίνο. «Οὐδὲν αὐτῷ προσήει (προσώδευσεν,
 προσήρχετο) ἀπὸ τοῦ χωρίου ἐκείνου.

Εἰσδιὰ (ὁ Τουρκ. Ζαχίρες, προσφ. κοιν.
 Ὑοδιὰ, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλ. Γρα-
 φήν). «Επισιτισμός, σιτία (τὰ), εὐθηνία,
 ἀπόθετος (ἀποθεθεμένος) καρπός. provi-
 sion, subsistances.

Εἰσδιᾶζω (προφ. κοιν. Ὑοδιᾶζω, καὶ
 ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλ. Γραφήν: «Τὸ ἀρ-
 γύριον τὸ εἰσδοιασθὲν εἰς οἶκον Κυρίου, «
 Παραλειπ. Β'). ρ. μετ. καὶ ἀμ. «Ἀπο-
 τίθεμαι, ἀποθησαυρίζω, συγκομίζω (τοὺς
 καρποὺς, τὰ ἐπιτάμεια), ἀποταμιεύω. faire
 des provisions, mettre en reserve (so
 procurer) tout ce qui est necessaire
 pour sa subsistance.

Εκατό, ἀριθμ. «Ἐκατόν. cent. || ἑκα-
 τὸ φοραῖς, ἴδε Φορά. || ἑκατὸ φοραῖς τό-
 σος. «Ἐκατονταπλάσιος, ἑκατονταπλα-
 σίων. centuple. || ἑκατὸ χιλιάδες, ἴδε
 Χιλιάδα. || ἑκατὸ χρόνια. «Ἐκατονταε-
 τήρις, αἰῶν (μεταχ.). || ἑκατὸ χρόνων.
 «Ἐκατονταετής καὶ ἑκατοντούτης (ὁ), ἑκα-
 τοντούτης (ἡ). centenaire.

Ἐκατοσταριά f. «Ἐκατοντάς, ἑκατοῦς
 Ἐκατοστή { -ός (ἡ). centaise, θ. ||
 κάμμιὰ ἑκατοστή. «Ἐκατόν που μάλισα.
 quelque centaine.

Ἐκδικησις. «Ἀμυνα, τιμωρία, ἐκδικη-
 οῖς (μεταχ.). vengeance; revanche.

Ἐκδικῶμαι, ρ. ἀποθ. «Δίκην λαμβά-
 νω, ἀμύνωμαι, ἐπέξιμι, ἐπεξίρχωμαι, τι-
 μωρέω (-ομαι), μετέρχωμαι, τὴν τιμωρίαν
 εἰσπράττωμαι, ἀποστρέφωμαι (Ξενοφ.), ἐκδικέω,
 ἐκπράττω (φώνος). venger, se venger, ti-
 rer raison (vengeance), avoir raison (sa
 revanche), se revancher. || τὸν ἐκδική-
 θηκα. «Ἐχω παρ' αὐτοῦ τὴν δίκην. || να
 ἐκδικηθῶν τὸ αἰνᾶ τ' αὐτοῦ. «Ἐπεξελθεῖν αὐ-
 τοῦ τῷ αἰνᾷ (Ἠροδ.). «|| ἀλλοιῶς δὲν
 ἢ τὸν ἐκδικηθῶ. «Δίκην μὲν οὖν ἑτέραν
 οὐκ ἂν λάβοιμι παρ' αὐτοῦ (Ξενοφ.). «

Εκεῖ, ἐπ. (τοπ.). » Εκεῖ, ἐκεῖσε, αὐτό-
σε. Ιά, γ. ||. ἐκεῖ ὅπου. » Οὐ, ταύτη ἤ.
||. ἀπ' ἐκεῖ ὅπου τ' ἀφ' ἡμῶν, ἴδε ὅπου.
||. ἐκεῖ-πέρα, ἴδε Πέρα.

Εκεῖθε(-θες), ἐπ. (τὸ ἄλλ. Παρέκει καὶ
Παραπέρα). » Επέκεινα. au delà, en delà,
par delà.

Εκείνος, η. ο (άντων. δεικτ. καὶ ἀνα-
φορ.). » Εκείνος καὶ (Αὐτ.). Εκείνοσι. ce-
lui, celui-ci, celui-là, celle, celle-ci,
celle-là, ce. ||. ἐκεῖνος ὅπου, (φρσ., ἐκφρά-
ζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ
μετοχῆς ἀναφορικῆς, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τὴν
ἀντωνυμίαν) » Ὃς (, ἦ, ὅ, κτλ. προσλαμ-
βάνουσιν ἐνίοτε καὶ τὸν σύνδεσμον Περ),
Ὃς περ (, ἥ περ, ὅ περ κτλ., καὶ μὲ τὸ ἄρ-
θρον) Ὁ (, ἡ, τὸ, κτλ.). celui (celle etc)
que.

Ἐκκλησία. » Νῆος, ἱερὸν, τέμενος (τὸ),
θεῖος περίβολος, σπικὸς ἱερὸς, ἐκκλησία (με-
ταγ.). temple, église, θ.

Ἐκλέγω. ῥ. μτθτ. » Διρέομαι. nomi-
mer, choisir. ||. ἔπαυσαν τοὺς στρατη-
γούς, καὶ ἐκλεξαν ἀντ' αὐτῶν ἄλλους.
» Τούτ' τε στρατηγὸς ἔπαυσαν, καὶ ἄλ-
λους ἀνθίσταντο (Θαδ.). » ils substituèrent
les généraux, et leurs substituèrent
d'autres.

Ἐκστρατεία. » Στρατεία, στόλος, ἔξοδος
(ἡ), ἐπέλασις. expédition.

Ἐκστρατεύω, ῥ. ἀμ. » Στρατεύομαι (-εύω),
ἐλαύνω, στρατὸν (στρατεῖαν) ἐλαύνω, ἔξο-
δον ποιεῖμαι, ἔξοδεύω (Πολυδ.), στέλλομαι.
marcher contre.

Ἐλα (καὶ πληθ.) Ἐλάτε (δεύτερον πρόσω-
πον τῆς προστακτικῆς τοῦ ἀνωμάλου ῥή-
ματος Ερχομαι. Ὁ Πσυ. ἔχει: » Ἐλα, βά-
διζε, λέγει: » Ὁ δὲ Εὐριπίδης: » Νῶθες πέδ-
αιρε κῶλον, ἐκποδῶν ἔλα, » καὶ, σαφέστε-
ρον ἀκόμην, ἐ Πίνδαρος: » Ἐλα νῦν μοι
πεδόθεν, λέγει, τίνες Κύνων, τίνες Ἐκτο-
ρα πέφνον «). » Ἐλθέ, ἔλθετε. viens, ve-
nez. §. (ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς) ἐ-
πίρ. παρακελ. » Ἄγε, ἄγετε, δεῦρο, δεῦτε,
ἴθι, φέρε, ἄγε δὴ, φέρε δὴ, εἴα, εἴα, εἴα, al-
lons ça, viens ça. ||. Ἐλα εἰπέ
μοι. » Δεῦρο εἰπέ (Πλάτ. Ἀπολ.). §. ἔλα
δὰ καὶ τὸ ἑξέρω (μὲ ἑμφασιν εἰρωνείας).
» Ἄγε δὴ, οἶδα (Ξενοφ.). »

Ἐλάτι / (καὶ εἰς τὸ πληθ. τὰ ἔλατα),
Ἐλατος / δ. » Ἐλάτη (ἡ). sapin.

Ἐλάττωμα (τὸ ἄλλ. Ψεγάδι καὶ Τουρκ.
Κουσουρι). » Κήρ-ηρός (ἡ), ἀμάρτημα, κα-
κία, ὄνειδος (τὸ), αἵσχος (τὸ), ἑλεῖμμα. dé-
faut, vice, defectuosité.

Ἐλαφάκι } (εἰς τοὺς Βυζαντ. λέγε-
ται Ἐλαφρόπουλον (ταὶ Λαφρόμωσχι), ζ. » Νε-
ερός, ἐλαφίνης. faon (προφ. fan).

Ἐλάρι (προφ. κοιν. Ἄφρι), ζ. » Ἐλαφος
(ὁ καὶ ἡ). cerf (τὸ ἄρσ), biche (τὸ θηλ.).

Ἐλαφοκέρατον. » Ἐλάφου κέρας. bois
(de cerf).

Ἐλαφρόμυκλος (μεταφορ. ὁ ἀκατάστα-
τος καὶ ἀνόητος, ὁ ἄλλ. Κουρουνομυκλος
κτλ.), κ, εν. (ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὸ) » Ἐ-
λαφρόκρανος (τῶν παλαιῶν), » Κοῦφος, διά-
κενος, πέρπερος, κοφρῶνος, μάταιος, ἐλα-
φρός (Πολυδ. ΣΤ', ἴδε καὶ Κερατῆς), ὑπερ-
νέμιος, ἀνεμμάτιστος, (καὶ κατὰ τὸν Ἀρι-
στοφάνην) » Ἀνθρωπος ὄνρις, ἀστάθμητος,
πετόμενος, ἀτέκμητος. léger de cerveau,
éventé, évanoré.

Ἐλαφρίνω, ῥ. μετ. » Κουφίζω, ἀνα-
κουφίζω. soulager, alléger, décharger.

Ἐλαφρόπετρα. » Κίσηρις καὶ κίσηρις
(ἡ) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν νῆσον Θήραν
[Σαντορήνην], ἡ ὅποια εἶνε ὄλη ἀπ' αὐτὴν
τὴν πέτραν). pierre ponce, θ.

Ἐλαφρός, ἡ, ὄν. » Κοῦφος, ἐλαφρός, ἀ-
βαρής. léger. §. (μεταφορ. καὶ συνεκδχ.)

» Πραῦς. doux-ce. ||. ὕπνος ἐλαφρός. » Ε-
γέρσιμος (Θορ. ΚΔ', 7), ἐγερτός (Ἀρστ.
π. ὕπν.). ||. Ἐνα ἐλαφρὸ γλυστῆρι. » Πραῦ
κλύτμα (Γαλν.). un lavement déluéitif.

Ἐλαφροῦστικός, η, εν. » Ἰπύκουφος. un
peu léger.

Ἐλάφρωσις (-ωμα). » Κουφισμός, ἀνα-
κούφισις. allègement, soulagement.

Ἐλεημοσύνη. » Εὐποιία, ἔρανος, ἐπάρ-
κεια. aumône, charité.

Ἐλέφας (ὁ Τουρκ. Φίλιος, προφ. κοιν.
Ἄέφας). » Ἐλέφας-αντος. éléphant.

Ἐλεύθερα, ἐπ. » Ἀνεδν, ἀνέτως, ἐπ' ἀ-
δείας, ἐλευθέρως, ἀνεμένως, ἀκωλύτως,
παρρησία, πεπαρρησιασμένως. franchise-
ment, librement. ||. ὁμιλῶ ἐλεύθερα.
» Παρρησιαῶμαι, ἐλευθεροστομέω. avoir
son franc-parler.

Ἐλευθερία. » Ἐλευθερία, τὸ ἀνετον καὶ
ἐλεύθερον. liberté.

Ἐλευθερόνω, ῥ. μετ. » Ἐλευθερώ, ἀφίη-
μι, ἀπολύω. délivrer, affranchir, rendre
la liberté à, ἴδε καὶ Γλυτώνω καὶ Ἐξα-
γοράζω. ||. μόν' ἐμένα, εἶπεν, ἐλευθερώσέ
με ἀπ' αὐτὴν τὴν φροντίδα (ἐπιστάσιαν).
» Μόνον, ἔφη, ἐμὲ ἀπέλυσον ταύτης τῆς
ἐπιμελείας (Ξενοφ. Κυρουπ.). » §. (μετα-
φορ.) ἐλευθερόνεται ἡ ἐγγαστρωμένη (ὕταν
γεννήσῃ. Παπαλάλλακτα εἶπε καὶ ὁ Ἱππο-
κράτης περὶ Ἑπτακτν.). » Ἐστ' ἂν ἐλευθε-
ρωθῇ τοῦ παιδίου. »

Ἐλευθερος (προφ. κοιν. Ἀεύτερος), η, ον.
» Ἐλευθερος, άνετος, άνειμένος, ευπαρρη-
σίαστος. libre, franc-chie. §. (μεταφορ.
ὁ μὴ νομειμένος), ἴδε Ανύπανδρος. ||. Ἐ-
λευθερος προσενκτης γιά λόγου 'του γυρεύει
(παροιμ.), ἴδε Προξενήτης.

Ἐλευθέρωμ.α. Ἐλευθέρωσις, ἄφρσις, λύ-
σις, σωτηρία. délivrance, affranchisse-
ment, ἴδε καὶ Γλύτωμα.

Ἐλευθερωτής. » Σωτήρ, ῥύστης, ἐλευθε-
ρωτής. liberateur -trice.

Ἐλγὰ (καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός 'του).
» Ἐλαϊα καὶ (Ἀττ.) Ἐλάχ. olivier, olive
(ὁ καρπός), θ. ||. Ἐλγὰ κολυμβητή. » Κο-
λυμβάς, ἄλμας, νηπιός, ἴδε καὶ Κολυμ-
βητός. ||. Ἐλγὰ τακκιστή. » Ὀλαστή. ||.
Ἐλγὰ πεσμένη μόνη 'της ἀπὸ τὸ δένδρον,
ἴδε Χαμάδα. §. Ἐλγὰ τῆς θάλασσης (εἴ-
δος θαλασσινοῦ, ἢ ἄλλ. Καλόγνωμη). » Βά-
λανος (ἢ θαλασσία), ἄλεσουρίον καὶ ὀλο-
θεύριον, κολυβδαίνα. ponce-pied, bala-
nite, balanoide. §. (τὸ 'μαυράδι, ὅπου
'ἔγαίνει 'ς τὸ πρόσωπον καὶ ἄλλα μέρη
τοῦ σώματος, ἢ ἄλλ. Φακίδα). » Φακός.
Jentille, θ., παρὸλ. Κρεατοελγὰ.

Ἐληοτριβεύς. » Ἐλαιοτριβεύον. pres-
εληοτριβεύει } soir (d'huile).

Ἐλπίδα (προφ. κοιν. Ὀλπίδα). » Ἐλπίς,
τὸ ἐλπίζον (ἴδε Φόβος), προσδοκία. espoir,
espérance.

Ἐλπίζω (προφ. κοιν. Ὀλπίζω), ῥ. μετ.
καὶ ἄμ. » Ἐλπίζω, προσδοκῶ, ἐν ἐλπί-
δι εἶμι, δι' ἐλπίδος ἔχω, ἐπ' ἐλπίδος γί-
γνομαι, πείθω ἑμαυτόν. espérer, se flat-
ter, se promettre. ||. ἐλπίζω εἰς τὸν τάδε
(ἔχω τὸ θάρρος μου, τὰς ἐλπίδας μου εἰς
αὐτόν). » Πιστεύω, πέποιθα, σαλεύω (με-
ταφορ.), ἐπ' αὐτῷ τὰς ἐλπίδας ποιούμεαι.
compter, se confier, faire fond sur.

Ἐμβάζω (προφ. κοιν. Ὑμπάζω), ῥ. μετ.
(ἐκ τοῦ) » Ἐμβάλλω (ἢ τοῦ) Ἐμβιβάζω,
εἰσάγω, εἰσφέρω, εἰσφορέω, εἰσκομίζω. in-
troduire, faire entrer.

Ἐμβαίω (προφ. κοιν. Ὑμβαίνω), ῥ. ἄμ.
» Εἰσέρχομαι, εἰσεἶμι, παρέρχομαι, εἰσ-
πορεύομαι, ἐμβαίνω. entrer, s'introduire,
pénétrer. ||. ἐμβαίω με στρατεύμα εἰς
τόπον ἐχθρικόν. » Εἰσβάλλω. faire une
incursion. ||. ἐμβαίω κρυφά. » Πηρεῖς-
έρχομαι, παρεῖσθύνω(-ναι), παρεῖσθόμαι,
παρεῖσάγομαι, παρεῖσιπύω. pénétrer fur-
tivement, se glisser dans, s'insinuer. ||.
ἐμβαίω με βίαν. » Εἰσδιβάρομαι. ||. ἐμ-
βαίω ἔξαφνα ἢ βιαστικός. » Εἰσιπίτω.
||. ἐμβαίω 'σ τὴν μέσσην. » Παρεντίθη-
μι ἑμαυτὸν, παρεντίθεμαι. s'interposer,

s'entramettre. ||. ἐμβῆκε καὶ ἐβῆκενεῖς
τ' ὀσπίτι 'μας (ἐλαβε διπλ. οἰκειότητα μα-
ζῇ 'μας), φρσ. ὁμοία με τὸ Γρφ. » Εἰσῆλ-
θε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ( ), » ||.

ἐμβαίω εἰς τὰ πράγματα (τὰ πολιτικά).
» Πολιτείας ἄπτωμαι, τοῖς κοινοῖς ἐπιχει-
ρέω. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐμβῆκεν εἰς τὰ πράγ-
ματα ἢ Ἀριάδην. » Ἐν δὲ τοῖς πράγμασι
τῆς Ἀριάδνης γενομένης. ||. ἐμβαίω εἰς
οὐιλίαν (μεταφορ.), ἴδε Οὐιλία. ||. δ' ἐν
ἐμβαίνει σ τὸ λογαριασμό, ἴδε Εργομαι.

§. τῶρα 'του μπαίνον ὀλιγώτερα (εἰσο-
δῆματα διπλ.). » Νῦν ἐλάττω προσέρχεται
αὐτῷ.

Ἐμβασμα (τὸ ἐμβαίνειν). » Εἴσδος, εἰσ-
έλευσις. entrée, θ. ||. Ἐμβασμα τῶν ἐχ-
θρῶν. » Εἰσβολή, ἔφοδος, ἐπιδρομή. in-
vasion, incursion. §. (τὸ ἐμβάζειν).
» Εἰσαγωγή, εἰσκομιδή. introduction, im-
portation (κυρ. καρπῶν, πραγματειῶν ἀπὸ
ξένου τόπου). §. (συνεχδ.). ὁ τόπος διὰ
τοῦ ὁποίου). » Εἴσδος. entrée, θ.

Ἐμπιστεμμένος (ἀπὸ τοῦ) Ἐμπειπισευ-
μένος, η, ον, ἴδε Πιστός.

Ἐμπιστεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Πιστεύω, δια-
πιστεύω, παρακατατίθημι(-εμαι), ἐπιτρέ-
πω, παραδίδωμι, ἐμπιστεύω. confier, se
fier, se confier. ||. μ' ἐμπιστεύθηκα.
» Ἐμπιστεύην, ἐνεπιστεύθη. on me con-
fia.

Ἐμπιστοσύνη. » Πίστις. credit, con-
fiance.

Ἐμπλέκω (καὶ κατ' ἀποκ. Μπλέκω καὶ
χυδ. Μπλάζω), ῥ. οὐδ. (ἐκ τοῦ) Ἐμπλέ-
κωμαι, ἴδε Ὑμπλέκω. ||. με κακὸν ἄν-
θρωπον ἐμπλέξα. Ἀνθρώπῳ γόντι καὶ πο-
νηρῷ συμπλέγεται (Ἀίσχιν. περὶ Παρα-
προσβ., τὸ ὅποιον ἐμῆλθῃ καὶ ὁ Κορ. εἰς
τὰ προλεγ. τῶν Ἀστ. τοῦ Ἱεροκλ. » Ἀλλ'
ὅτι ἐμπλέξεν ὁ ταλαίπωρος με καὶ ἐν ἄ-
γριον θερίον). »

Ἐμποδίζω, ῥ. μετ. » Κωλύω, εἴργω, ἀ-
ποτρέπω, ἀφ' ἐφίστημι, δια(ἀπο)κωλύω,
ἔχω (» Τοιαῦτα λέγωμαι, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκ-
πεπληγῆθαι, » Ξενοφ. Ἑλλ.), ἐμποδῶν ἴ-
σταμαι (εἶμι, γίγνομαι), κατ(ἐπ-, ἀπ)έγω,
ἀπείργω, (ἀπέπω, ἄγρ. ὁθεν τὸ) ἀπέπε
κτλ. (κυρ. διὰ λόγου, καθὼς καὶ τὸ) ἀπα-
γορεύω, ἐμποδίζω, ἐμποδοστατέω, ἀντικό-
πτω. empêcher, défendre, interdire, ar-
rêter, embarrasser, prohiber (κυρ. πράγ-
ματα πολυούμενα). ||. ἐμποδίζω τινα ἀπὸ τῆ
δουλειᾶ 'του. » Ἀπασχολέω, περισπῶ, ἀντι-
περισπῶ, ἀντιπεριάγω (Συνεσ.). distraire,
détourner (quelqu'un de son applicati-
on, occupation). ||. αὐτὸς ὁ τοῖχος ἐμ-

ποδίζει τὸ ὄφρι τοῦ ἵππου. Ἐμπροσθεῖ, ἐπισκοπεῖ. διετ la vue, offusquer. || ἐμπόδισε τὴν καθάλαβραν ἵνα προχωρήσῃ. » Ἐπέστησε τοὺς ἵππους τοῦ πρόσω (Ἀβρ.). || . τί τοὺς ἐμπόδισε ἵνα σμίξουν. » Τί δ' ἐν μέσῳ ἔσται τοῦ συμμίξαι (Ξενοφ. Κυρουπ.); » || . ἂν ἐμποδισθῶμεν πρυθενά ἀπὸ τὴν κακοκχιρίαν. » Ἦν που ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβάνόμεθα (Θουκ.).

Ἐμπόδιον. » Ἐμποδῶν (τὸ), κώλυμα, κωλύου (Θουκ.), πρόσκωμα, ἐναντιώμα (Θουκ.), ἐμπόδιον. obstacle, empêchement, embarras, entraves, θ. πλ.

Ἐμπόδισμα. » Διακώλυσις, ἐπίσχεσις, κώλυσις, ἀποτροπὴ, ἀπαγόρευσις (κυρ. ἢ διὰ λόγων), ἐμπόδιμός. empêchement, défense, θ. || . ἐμπόδισμα ἀπὸ τὴν δουλείαν. » Ἀντιπεριπαγῇ, ἀντιπερισπασμός. diversion.

Ἐμποδισμένος, η, ον. » Ἀπυχορευμένος, ἀπόρρητος. défendu, interdit, prohibé (κυρ. ἐπὶ πραγμάτων διὰ πούλημα).

Ἐμπρός (προφ. κοιν. Ἐμπρός καὶ Ἐμπροστά | Ἐμπροστά, ἀπὸ τοῦ ὁριζοῦ » Ἐμπροσθα (Πίν. Ηρακλ.), ἐπ. (τοπ.). » Ἐνώπιον, ἐμπροσθεν, πρὸ, πρὸς, ἐπὶ, παρὰ, πρόθεν, ἐναντίον, πρόσω. devant, avant, en avant, en présence. || . πρᾶξι-νω ἔμπροστά. » Ἠγέομαι, προηγέομαι, προάγω. précéder, prendre les devants. || . ἵνα πρᾶξινη ἔμπροστά. » Εἰς τὸ πρόσθεν (τοῦ ἐμπροσθεν) προίεναι. || . κύσταζε ἔμπροστά σου. » Κατὰ σαυτὸν ἔρα (Ἀριστοφ. Σφ.).

|| . ἔμπροστά καὶ πίσω. » Πάλιν καὶ πρόσω. || . τὸ ἄλλο γ' τοῦ ἔμπροστά (ἡ ἀρβότε-ρα, ἔμπρός) ἔς τὸ δικό μου, εἶνε τίποτε. » Οὐδὲν ἔκειναι ἵππος πρὸς τὸν ἐμὸν. son cheval n'est rien auprès de moi. || . οἱ ἄνθρωποι, ἔμπρὸς τ' ἄλλα ζῶα, ζοῦν ὡσάν θεοί. » Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοί οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσιν. || . ἔμπρὸς ἔς τοὺς θεοὺς καὶ ἔμπρὸς ἔς τοὺς ἀνθρώπους. » Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων (Οἰκ.). »

Ἐμπροσθινός (προφ. κοιν. Ἐμπροσθινός), η, ον. » Ἐμπρόσθιος, ὁ (ἢ, τὸ, οἱ, τὰ, κτλ.) πρόσθεν (ἐμπροσθεν), πρόσθιος, le devant, celui (celle) du devant, l'avant corps. || . ἂν ἐρωτῶσιν κατὰ τῶν ἐμπροσθινῶν, τοὺς αὐτοῦ οἱ ὀπίσθιοι. » Εἰ τοῖς πρόσθεν ἐπίοιεν, ὑπὸ τῶν κατέπιν βαλλόμενοι (Θουκ.). »

Ἐμπυάζω (προφ. κοιν. Ὀμπυάζω), ῥ. ἀμ. » Πυρρῶς, διαπύσσονται, ἐμπύσσονται, γυρρῶς, ἐκπύσονται. suppruer.

Ἐμπυαγμα (προφ. κοιν. Ὀμπυαγμα). » Ἐμ-πύησις, πυρρῶς. suppuration.

Ἐμπυός (ῥ) (προφ. κοιν. Ὀμπυός. » Ἦν ὀ-ῶρος (ῥ). pus, sanie, θ. bone, θ. matière, θ. || . τρέχει ἔμπυο. » Πυρρῶς, ἰχρῶς.

Ἐναντία, ἐπ. » Ἐναντίον, κατὰ, ἀπ' ἐ-ναντίας. contre.

Ἐναντιόομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐναντιόομαι. s'opposer. ἴδε καὶ Ἀντιστέκομαι. || . ἡ τύχη ἐναντιόοται, ἴδε Ἐναντίας.

Ἐναντίος, α, ον. » Ἐναντίος, ἀντικείμε-νος, ἀντιβαίνων, ἀντιπῖπτον, ἀντιζῶς, διάπρος. contraire, ennemi, ἴδε καὶ Ἀνάποδος. || . ἔζουρες ὅτι αὐτὸ εἶν' ὅλο' τὸ ἐναντίον ἀπ' ὅ,τι ἔλεγεν; » Ἦ οἶσθα ὅτι τοῦναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὅ ἔλεγε (Πλάτ. Συμ-πος); » tout le contraire. || . διότι ἦτον ἐναντίος ὁ ἄνεμος. » Σικαῖος γὰρ ἦν ὁ ἄ-νεμος (Δισχ. Ἐπιστ.). » || . ἡ τύχη τὸν ἤλθεν ἐναντία. » Τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐ κατὰ λόγον ἀνήντα. || . ἐὰν ἡ τύχη ᾔνε ἐναντία, ἂν δ' ἀντιπῖπτη (ἀντιπνέη) τὰ τῆς τύχης; » (Πλάτ.). || . ἡ ἐλπίδες τοὺς ἔγγυαν ἐναντίας. » Παλιντρόπου τῆς ἐλ-πίδος αὐτοῖς ἀποθανούσης (Πολύβ.). »

Ἐναντιώσις. » Ἀντίστασις, ἐνστασις, ἐ-ναντιώσις (Ἰσοκρ.). opposition, résistance.

Ἐνάρτεος, η, ον. » Καλὸς κἀγαθὸς (καὶ κακοζήλως παρὰ τοῖς κάτω) καλοκῆχαθος, ἐπιεικής, χρηστὸς, μέτριος, σποδδαῖος, σῶ-φρων, δίκαιος (παρὰ τῇ γραφῇ ἡλίσιτα) καθότι, κατὰ τὸν ἑσέριν, ἢν δὲ δικαιοσύνη συλλήβδην πᾶς ἀρετὴ ἴσται. vertueux.

Ἐνας (μία, ένα), ἀριθμ. » Εἰς-ένος (μία-ας, ἐν-ένος). un. || . ἕνας-ένας, (ἢ) ἀπὸ ἕ-νας-ένας (κτλ.). » Καθ' ένα, κατ' ἄνδρα, (καὶ γρρ.) » Εἰς εἰς (Παραλειπ. Δ. 24, θ). un à un. || . πρῶτον μὲν ἵνα ἐξετα-σθῶν εἰς τὸ χρητῆριον ένας-ένας. » Πρῶ-τον μὲν δοκιμασθῆναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατ' ἄνδρα ἕκαστον (Δημοσθ.). » || . τοῦ ἵνα διεγρήθηκεν ὅλα ένα πρὸς ένα, (ἢ) ἀπὸ ένα-ένα. » Καθ' ἕκαστα διεξῆλθεν. en dé-tail, il lui fit une description détaillée.

|| . ἐπρῆσθηκε τὸ ένα τοῦ μάγουλο. » Τὴν γνάθον ὥδῃσε τὴν ἑτέραν. || . τὸ ένα τοῦ ποδάρι (μπατί) ἦτον ἀλλοιώτικον. » Τοῦ σκέ-λους (οφθαλμοῦ) ἐτέρως εἶχεν, ἐτερόπους (ἐτεροσκελής, ἐτερόφθαλμος) ἦν. || . κλίνω πρὸς τὸ ένα μέρος. » Ἐτέρως ἐβέβω, (καὶ μονολεκτ.) ἐτεροβέβω, ἐτεροκλινής εἰμι, ἐτεροκλινῶς ἔγω, (πλήθος ἄλλων) λέξω καὶ φράσεων σχηματίζονται κατὰ τὸν αὐ-τὸν τύπον, τῶν ὁποίων ἐναντίον εἶνε τὸ Ἀμφὶ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ: Ἀμφιβροπής, Ἀμ-

φωτερόπους, κτλ.). ||. ἐπλήθυνον ἕνα εἰς τὰ ἕξη διὰ τοὺς καρπούς των. » Ἐκτα τῶν γιγνομένων ἐτέλουν. ||. ἕνα εἰς τὰ δέκα, ἴδε Δέκατον. ||. ἕνα εἰς τὰ ἔικοσι (πενήντα, ἑκατὸν, κτλ.). » Εἰκοστή (πεντηκστή, ἑκατοστή, κτλ.). ||. ὁ δὲ χορὸς ἦτον ἀπὸ παλληγκάρια καὶ κορήτσια, τὰ ὅποια χόρευαν ὅς τὴν ἀράδα, ἕνα παλληγκάρι καὶ ἕνα κορήτσι, καὶ πάλιν ἕνα παλληγκάρι καὶ ἕνα κορήτσι. || Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφέθων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορεύοντων (Δουκιαν). » ||. καθέ ἕνας, (ἦ) καθ' ἕνας, (ἦ) πᾶσα ἕνας, ἴδε Κάθε. ||. καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος. » Ἐκάτερος. l'un et l'autre. ||. μήτ' ὁ ἕνας μήτ' ὁ ἄλλος. » Οὐδέτερος, μηδέτερος. ||. ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. » Ο ἕτερος καὶ (καὶ) ἄτερος. ||. ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. » Ἐν παρ' ἐν. l'un portant l'autre. ||. ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. » Ἀλλήλους, ἴδε καὶ Ἀναμεταξύ. ||. τὰ ψάδια τρώγουν ἕνα τὸ ἄλλο. » Ἀλληλοφαγούσιν. » Ἀλληλοφάγει δὲ τῶν ἰχθύων αἱ πλεῖστοι (Βασίλ.). » ils s'entre-mangent. ||. κτυποῦν (ῥιζίζου) ἕνας τὸν ἄλλον. » Διαπληκτίζονται, διακλιδορέονται. ils se battent, ils se disent réciproquement des injures. §. (ἀντωνυμ. ὁρίσ.). » Τίς (ἄρσεν. καὶ θηλ.), εἷς. » Ἀριστείδης ὁ Ἀρχίππου, εἷς τῶν ἀργυρολόγων ναῶν, Ἀθηναίων στρατηγός, «Θουκ. Δ'». » Ἐρομένου τινὸς ποτε ἕνα τὸν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων, α αὐτ. Γ. » Ἐξ δὲ ἡμέρι ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐν κήρινον ἐκμαγεῖον, «Πλάτ. Θεαιτ. » Καὶ ἰδὼν σικτὴν μίαν, «Εὐαγγ. ΚΑ' 19. σπ. quelq'un, quelque, ἴδε καὶ Κά- νεις καὶ Κάποιος. ||. μιά μέρη ἐγίνυσεν [ὁ Περικλῆς] ὅλας τὰς τῶν Κορινθίων τὰς γυναῖκας. » Μιῇ δὲ ἡμέρῃ ἀπέδυσσε πᾶσας τῶν Κορινθίων τὰς γυναῖκας (Ἠρόδ. Ε. 7). ||. ἕνα(ν) κειρὸν, ἴδε Φορά. ||. ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δύο οὐδύς. » Ἀνθρῶπις τις εἶχε δύο οὐδύς. ||. ἕνας ἀπὸ τοὺς πολίτας. » Τῶν τις πολιτῶν. ||. (ἐνίοτε) λείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον: ἕνας γέρος ἐκοψε μιά φορὰ ξύλα. » Γέρον ποτὲ ξύλα κόψας. §. (ἐνίοτε τὸ ἕνας κτλ. ἐκλαμβάνεται, ἀντὶ τοῦ Εὐτε- λῆς, Μηδαικῆς, καθὼς τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ Δημοσθένης): μήτε αἱ Συρακούσαι ἡλιπίζαν ποτε ἵνα τυραννίσουν ἀπὸ ἕνα γραμ- ματικόν. » Οὐδὲ γὰρ Συρακούσαι ποτ' ἡλι- πισαν, ὅς ἐνός γραμματικῶς τυραννίσασθαι (Δημοσθ. Λεπτ.). » §. (ἐνίοτε ἀν- τὶ τοῦ) Κανείς. » Νῦν δ' οὐκ ἔχω κατὰ γε τὴν ἐνὺν μίαν ἐν τοῖς καταλείπουσι λήκ- νους ἐρπυστίν (Ἀριστ. Πικλ. 153). » ὅς ἕνα μὴ καταλείπεσθαι (Ξεν. Ἀναθ. Ε. 6, 12).

Ἐνδεκα (προφ. κοιν. Ἐντεκα), ἀριθ. » Ἐν- δεκα. onze. ||. ἔνδεκα φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἔνδεκα χιλιάδες. » Χίλιοι ἐπὶ μυρίαίς. ||. ἔνδεκα χρόνων. » Ἐνδεκαετής (ὁ καὶ ἦ). ||. εἰς ἔνδεκα ἡμέραις, ἴδε Ἡμέρας. ||. αὐτὸς μ' ἄλλους ἔνδεκα, ἴδε Αὐτός.

Ενδυοασία. » Περιβολή, ἱματισμός, ἀμ- περόνη. habillement.

Ἐνδύνω (προφ. κοιν. Ἐνύνω), ῥ. μετ. » Ἐνδύνω, περιβάλλω, ἀμφενύω(-ομαι), στέλλω, ἱματίζω. habiller, vêtir, revêtir. ||. ἐνδύομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἀμφίποχομαι, ἀμ- πέχομαι, ἀμφενύομαι, ἐνδύνω(-ομαι, -όο- μαι), στέλλομαι. s habiller, se vêtir. ||. ἐνδύνομαι καλὰ (παστρικά). » Εὖ ἐσταλ- μαι. se mettre bien. ||. ἐνδύθησαν ἡμαῖ- ρα. » Ἐσθῆτι μελαίνῃ στειλάμενοι. ||. ἐν- δυμένος χωριάτικα. » Χωρητικῶς ἐσταλ- μένος. §. (συννιδχ.) ἐνδύνω τὸ φόρεμά μου (μὲ μεταξωτὸν, βαμβακερὸν, ἢ ἄλλο ἐποιοῦν) ποτε ὕψασμα, Τουρκ. καπλαδί- ζω). » Ἰπερβάπτω. doubler. ||. ἐπανωφό- ρι ἐνδυμένος ἀπὸ μέσα (καπλαδιζόμενος). » Ἰπερβαμμένον, διπλοῖς-ίδος, (ἦ), (οὐ ἐ- καντίον τὸ) ἀπλοῖς (τὸ ἑκαπλάδιζον). dou- blé.

Ἐνδύσιμον (προφ. κοιν. Ἐνύσιμον). » Ἐν- δυσίς, ἀμφέσις. l'action d'habiller (vê- tir, etc).

Ἐνεργῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ὀργανίζω. §. τὸ ἱατρικὸν (καθάριστον) τὸν ἐνέργησε, (τὸ ὁ- ποῦν αἱ ἀπλούστεροι καὶ, τὸν ἐδούλευσε, λέγουσι). » Ἰππίαγος («Διεχώρησεν αὐτῷ) τὴν γαστέρα. il lui lâcha le ventre, il opéra.

Ἐνθύμησις. » Μνήμη, μνηα, ὑπόμνησις, ἀνάμνησις. souvenir, memoir, ô. com- mémoration.

Ἐνθυμητικόν. » Μνήμη, μνημονικόν. bonno (être) mémoire, 0. ||. ἐκεῖνος ὁ, -που ἔχει ἐνθυμητικόν. » Μνήμων, μνημο- νικός.

Ἐνθυμίζω (προφ. κοιν. Ὀθυμίζω), ῥ. μετ. » Ἰπ(ἢ)πανα)μνηστικῶς, ἐποβάλλω, μνηνέ- σκω. rappeler à la mémoire, faire res- souvenir. ||. καὶ ἂν ξεχάσων τίποτε, ἵνα τοὺς τὸ ἐνθυμίζετε. » Καὶ ὑποβάλλειν, ἦν τι ἐπιλαμβάνονται (Ξενοφ.). » §. (μεταφ.). » δὲν ἱατρικῶν ἐντελὲς, ἀλλὰ πολλὰς φο- ραῖς ὁ πόνος τοὺς ἐνθυμίζει. » Οὐκ ἐβυ- γαίνουσι τελῶς, ἀλλὰ πολλὰκις αὐτοὺς ὁ πόνος ὑπομνηστικῶς (Ἰπποκρ. περὶ Α- γγμ.).

Ἐνθυμοῦμαι (προφ. κοιν. Ὀθυμοῦμαι), ῥ. ἀπεθ. » Μέννημαι, ἀναμνησकोμαι, μνη- μονεύω, διὰ μνήμης ἔχω (φῆρα), μνηνέ- σकोμαι, ὑπομνησकोμαι, ἀναφῆρα, ἀνα-

φέρω πρὸς ἑαυτὸν («Δόγιόν τι πυθόχρηστον ἀνεγενεῖν πρὸς ἑαυτὸν, α Πλούτ. Θησ.), ἐννοέω (Πλάτ.). se rappeler, se souvenir, ressouvenir, se ressouvenir, se remettre. ||. ἐνθυμούμαι τὴν χάριν. » Διασώζω τὴν χάριν. ||. ὁ ἀνθυμούμαι διὰ πάντα τὴν κλησύνην. » Ἀνάγραπτον ἔσχει διασώσω τὴν χάριν. ||. 'δὲν θυμήθηκα, (φρσ.). » Οὐδ' ἐπὶ νῦν μοί ποτε ἀφίκετο. je n'eus pas garde.

Εννεήντα, ἀρίθμ. » Ἐννεήκοντα. quatre vingt-dix. ||. ἐννεήντα φοραίς, ἴδε Φερά. ||. ἐννεήντα χιλιάδες. » Ἐννακισμύριοι καὶ Ἐννακισμύριοι. ||. ἐννεήντα χρόνων. » Ἐννεήκονταετής καὶ ἐννεήκοντούτης (ὁ καὶ ἡ), ἐννεήκονταετής καὶ ἐννεήκοντούτης (ἡ). nonagénaire.

Εννενηνταριά (ἡ), » Ἐννενηκοντάς (ἡ). ||. κάμμιὰ ἐννενηνταριά. » Ἐννεήκοντά που μάλιστα.

Εννῆ, ἀρίθμ. » Ἐννέα. neuf. ||. ἐννῆ φοραίς. » Ἐννῆς καὶ Ἐννεάκις. ||. ἐννῆ χιλιάδες. » Ἐννακισχίλιοι καὶ Ἐννακισχίλιοι. ||. ἐννῆ χρόνων. » Ἐνναέτης (ὁ καὶ ἡ), ἐνναέτης (ἡ). ||. ἐννῆ χρόνοι. » Ἐνναετηρίς. ||. ἐννῆ χρόνους, ἐπ. » Ἐννέτες. ||. εἰς ἐννῆ μέραις, ἴδε Ἡμέρα. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους ἐννῆ, ἴδε Αὐτός.

Εννᾶμερα (τά). » Ἐννاتا (τά) («Καὶ ὡς ἑθαῖα τε ἐγὼ αὐτὸν, καὶ τὰ τρίτα καὶ τὰ ἔννاتا ἐποίησα, α Ἰσαῖος εἰς Μενεκλ.). la neuvième.

Εννοια. » Μέρμηνα, φροντίς, πρόνοια, προνομία, κηδεμονία. soin, souci. §. in-quietude, θ. §. sollicitude, θ. ||. ἄλλην ἔννοιαν ἢ μὴν ἔχω, (καὶ ἔλλειπτ.) ἔννοιά μου (φρσ.). » Οὐ φροντίς ἱπποκλείδει (παροιμ.). » c'est là le moindre de mes soucis.

Εννοιάζομαι (προφ. κοιν. Ἰννοιάζομαι), ῥ. ἀποθ. » Μερμινάω, φροντίζω, μέλει μοι. μέλον μοι ἐστί («Ποιητική οὐ πᾶν μέλον ἐστὶ τῆς ἀλθείας, α Πλούτ.), κηδομαι, ἐπιμελὲς ποίεομαι, ἐπιμελὲς μοι ἐστί, δι' ἐπιμελείας (φροντίδος) ἐστί μοι. se soucier (s'inquieter, être en peine) de. ||. δὲν μ' ἐννοιάζει, (φρσ.), ἴδε Μέλει. ||. μὴ νοιάζεσαι. » Τῆς φροντίδος ἀπολέλυτος. » Μή τοι ταῦτα μελόντων (Ἰλ. Σ.). » ||. νοιάζομεθα καὶ μεῖς διὰ τὸν θεόν, νοιάζεται ὁ μὴς καὶ ὁ θεὸς διὰ ἡμᾶς. » Μέλει μὲν ἡμῖν τοῦ Θεοῦ, μέλει δὲ ἡμῶν τῷ Θεῷ (Συνέσ.). » §. (συνεκδχ.). Θεραπεύω, ἐπιμελόμαι καὶ ἐπιμελόμαι, προνοέω(-ομαι),

πρόνοιαν ποίεομαι, περιέπω, περιβάλλω (μεταφ.). soigner, avoir (prendre) soin, rendre des soins à, cultiver (κυρ. τὴν γῆν), ἴδε καὶ Περιποιεῖμαι. ||. νοιάζομαι ἀρρώστον. » Νοσπλεύω, νοσχομῶ, διαίτω. ||. νοιάζομαι γέροντα ἢ γερόντισσαν. » Γηροκομῶ. §. νοιάζομαι ἀπὸ ἔξοδα (δίδω δηλ. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν χρηματικὰς βοήθειας εἰς τινα). » Ἐπαρκῶ. subvenir (pourvoir) aux besoins.

Ἐννοικιαστής (ἀνομάσθη, πολλὰ ἀναταλλῶς, ἀν' δὲν ἀπατώμαι, ὁ ἀγοράζων ἐπιποιῶς τὰς δημοσίας προσόδους, ὁ Τευρκ. Ἰλτιζακτῆς). » Δημοσιώνης, δεκατηλόγος, δασμολόγος, δεκατευτής. traitant, fermier.

Ἐννορία. » Συνοικία, παροικία. paroisse, θ.

Ἐννορίτης, ἰσα. » Πάροικος, παροικῶν. paroissien.

Ἐντόπιος, α, εν. » Ἰθαγενής, αὐθιγενής, ἀστὴς, αὐτόχθων, ἐγχώριος, ἐπιχώριος, ἐντόπιος (Πλ.), ἐγγενής, indigène, du pays. ||. κρασί ἐντόπιον. » Ὁ ἐκ τῆς χώρας εἶνος. vin de cru. ||. τὸ ἐντόπιον σιτάρι εἶνε ἀρκετὸν ἢ αὐτῇ τὴν πόλιν ἡμῶν. » Ἰκανὸς ἐστὶν ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος σίτος διατρέφειν τὴν πόλιν (Ξεν. Ἀπομν.). » ||. τὸ ἐντόπιον ἄλαδι. » Τὸ αὐτοχθὸν ἔλατον (Συνεσ.). »

Ἐντρέπομαι (προφ. κοιν. Ἰντρέπομαι), ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Αἰσχύνομαι, αἰδέομαι, δυσωπέομαι, διατρέπομαι, ἐντρέπομαι (μεταχ.). avoir honte, être tout confus. ||. κάμνω ἄλλον ἢ αὐτῇ. » Ἐντρέπω, διατρέπω, καταίδω, δυσώπω. faire rougir, faire honte à.

Ἐντροπαλὰ ἐπ. » Αἰσχυρομένως αἰσχυνητῶς, αἰδημένως. avec honte; avec pudeur (modestie, timidité, confusion), modestement.

Ἐντροπαλὸς (προφ. κοιν. Ἰντροπαλὸς), ἡ, ὄν. » Αἰδῆμων, αἰσχυνητῶς. timide, pudibont.

Ἐντροπή (προφ. κοιν. Ἰντροπή). » Αἰδῶ-οὺς (ἡ), τὸ αἰδούμενον. pudeur, θ. §. » Αἰσχύνῃ. honte, θ. confusion. §. » Αἰσχος (τὸ), ὄνειδος (τὸ). opprobre. ||. διότι εἰν' ἐντροπή. » Αἰσχρὸν γάρ. » Αἰδῶς, Ἀργεῖοι (Ὀμ.). ||. καταΐδασαι λιγάνι τὸ φόρεμά σου, διότι εἰν' ἐντροπή καθὼς κάθεσαι. » Μικρὸν κατωτέρω τὴν γλαυῦδα ποίησον ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος. ||. διότι, ἀπ' οὗ ἄλλα πλεῖα μὴ φορὰ ἐδῶ, εἰν' ἐντροπή ἢ αὐτῇ κατωτέρω δακ μὲ παρεκλήσεις, ἴδε Ἀπρεπος.

Ἐντροπιάζω (χάμνω τινά 'να ἐντραπῇ, προσφ. κοιν. Ἐντροπιάζω), ῥ. μετ. »Καταισχύνω. confondre, rendre honteux, couvrir de honte. §. (ἀφαιρῶ τὴν τιμὴν, ἀτιμάζω). » Δισχύνω, καταισχύνω, ὑβρίζω, αἰσχύνω περιάπτω (προσάπτω). déshonorer. Βιάζομαι (γυναικα κτλ.). attenter à l'honneur de, violer, forcer, ἴδε καὶ Ἀτιμάζω.

Ἐντρόπιασμα (προσφ. κοιν. Ἐντρόπιασμα). » Δισχύνη. deshonneur, outrage. Βία (γυναικὸς κτλ.). viol.

Ἐντροπιασμένος (προσφ. κοιν. Ἐντροπιασμένος), η, ον. » Κατγσχυμένος. honteux, confus.

Ἐντυπώνω, ῥ. μετ. » Ἐντυπώω(-ομαι), ἐσημαίνουμαι, ἐχαράσσω(-τω), ἐγκολάπτω. imprimer.

Ἐνῷ (ῆ) Ἐν ῷ, ἐπ. (Χρον.). » (εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐκφράζεται διαφύρως, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὥμως διὰ μετοχῆς, ἴδε τὰ παραδείγματα). pendant, tandisque. ||. ἐν ῷ ῥ. μ. πρῶν 'να χαίρωμαι, 'δὲν θέλω 'να λυποῦμαι. » Ἐξὼν χαίρειν, οὐ βούλομαι λυπεῖσθαι. ||. ἐν ῷ δὲ ἔσθαι ὁ Ξάνθος, ἡ μίᾳ 'πὸ ταῖς δύο (χοιροῦναις) πέταξεν. » Ἐξίοντι δὲ τῷ Ξάνθῳ ἡ ἑτέρα τούτων ἀπέπη. ||. ἐν ῷ ἔπινε. » Μεταξὺ πίνοντος. comme il buvait. ||. αὐτὸ μού ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ἐν ῷ ἔγραφα. » Τοῦτό μοι μεταξὺ γράφοντι ἐπὶ νοῦν ἤλθεν. ||. ἕνα παιδί, ἀπ' ἐκεῖνα 'που ἦταν συνειθισμένα 'να γράφουν ἐνῷ ἔτρεχε τὸ ἀμάξι. » Παιδὸς, τῶν ὑπογράφειν, ἅμα διώκοντος, εὐθισμένων. ||. καὶ ἐνῷ τᾶλεγει αὐτὰ, ἐμῶτι μεσαί. » Καὶ ἅμα λέγων, εἰσάγει. ||. λέγουσι ὅτι ὁ ἔλατος, ἂν ξεφλουδισθῇ ἐν ῷ φυτρώνει. » Φασὶ δὲ τὴν ἐλάτην, φλοιοσθεισάν ὑπὸ τὴν βλάστησιν (Θεοφρ.). » ||. ἐν ῷ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν. » Παρὰ πότον. ||. καὶ πότε αὐτό; ἐν ῷ... » Καὶ ταῦτα.

Ἐνόνω, ῥ. μετ. » Ἐνώω, συνάπτω, συμμίγνυμι(-ύω), συνάγω, συνάπτω, συνίστημι, ἐνοποιῶ, συναρμώζω, συζευγνύω(-ομαι). ταυτίζω. unir, joindre, réunir, conjugindre, réjoindre, ἴδε καὶ Ἀνακατώνω καὶ Μαζίζω. ||. ἐνόνομαι, ῥ. μετ. » Συμμίγνυμι(-ομαι), συνάπτω, συμβάλλω. s'unir, se mêler. ||. αὐτὸ τὸ βουὸν ἐνόνοται μ' ἕνα ἄλλο. » Τὸ δὲ ὅρος ἐτέρῳ τινὶ συμβάλλει. ||. ἐκεῖ ὅπου ἐνόνοται ὁ Σάβας ποταμὸς μὲ τὴν Τοῦναν. » Ἡ τὸ ὕδωρ ὁ Σάος τῷ Ἰστροφ συμβάλλει (ἀνακοινοῦται). ||. ἐκεῖ ὅπου ἐνόνοται οἱ δρόμοι τῶν Εὐτρησίων καὶ τῆς Μιδίας. » Ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδίαν ὁδοῦ (Ξενοφ.). »

Ἐνωσις. » Ἐνωσις, συνάφεια, σύνθεσις.

union, réunion, jonction. ||. ἔνωσις ποταμῶν. » Συμβολή, σύρροη καὶ σύρροια. confluent.

Ἐξ, πρόθ. (δὲν εὐρίσκεται ἐν συντάξει, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἐξ αἰτίας.

Ἐξαγγρα (τὸ διδόμενον πρὸς ἐξαγγρασιν). » Ἀύτρεν, ἀντίλυτρον, ἄποιον (ποιητ.). ranson, θ.

Ἐξαγοράζω, ῥ. μετ. » Λύομαι, ῥύομαι, λυτρόομαι, ἐξωνέομαι, ἐξαγοράζω(μεταγ.). racheter.

Ἐξαγόρασμα. » Λύσις, λύτρωσις. rachat.

Ἐξάδελφος (προσφ. κοιν. Ἀξάδελφος), η, ι. » Ἀνεψιὺς-ἄ, cousin. (ἴδε καὶ Ἀνεψιός.). ||. πρῶτος ἐξάδελφος. » Αὐτανέψιος (» ὅς αὐτανέψιος ἦν αὐτῷ, καὶ ὡς ἂν ἡ πεδιὰ λαλοῦσα εἴποι γλῶσσα, πρῶτος ἐξάδελφος, « Εὐστόθ. ορυσ. 271). cousin germain.

||. δεύτερος ἐξάδελφος. » Ἐξανέψιος, ἐξ ἀνεψιῶν (» Εἰγὼ καὶ Ἀγνίας, ἐξ ἀνεψιῶν ἰσμεν γεγονότες' καὶ γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων, « Ἰσα. Ἀγν.). cousin issu de germain.

Ἐξαίρετα, ἐπ. » ὡς κάλλιστα (ἡδιστα, βέλτιστα), δαιμονίως, θαύματος ἀξίως. à merveille, ἴδε καὶ Ἀξιόλογα.

Ἐξαίρετος, η, ον. » Ἐξαίρετος. exquis, excellent, ἴδε καὶ Ἀξιόλογος.

Ἐξακουσμένος η, ον |. » Περιώνυμος, Ἐξακουστός, ἡ, ἐν |. περι(δια)δόητος, περίπυστος, ὀνομαστός, ἐπίσημος, λαμπρός, ἐξακουστός, αἰσιδμιος, περικλεής, εὐκλεής, βοήν ἀγαθός (ποιητ.). célèbre, fameux, renommé. ||. τὸ κρασί τῆς Κύπρου εἶνε ἔξακουσμένο. » Ὁ Κύπριος εἶνος διαδεδοται. »

Ἐξαργυρόνω (ὁμολογίαν), ῥ. μετ. » Ἐξαργυρόω(-ίζω), ἀπαργυρίζω. convertir en argent.

Ἐξαρχματώνω, ῥ. μετ. » Ἀφραπλίζω. désarmer, dégréer (κράβη κυρ.).

Ἐξαρχμάτωμα. » Ἀφραπλισμός, ἀφρίπλισις. désarmement.

Ἐξαρχμάτωτος, η, ον. » Ἀσπλος καὶ ἀσπλος. désarmé.

Ἐξαρχνα (προσφ. κοιν. Ἀξαρχνα), ἐπ.

Ἐξαρχνικά | » Αἰφνης, ἄφνω, ἐξαπνιχ, ἐξαπνιχ, ἐξαπνιχάως, ἐξαίφνης, αἰφνιδίως, αἰφνιδίον. soudain, soudainement, subitement, tout à coup.

Ἐξαρχνικός, ἡ, ὄν. » Αἰφνιδίος, ἐξαπνιχός. soudain, subit.

Ἐξετάζω, ῥ. μετ. » Ερευνάω, ἀναζητέω, διερευνάομαι, ἀνερρευνάω, πολυπραγματιάζω, ἀνακρίνω, ἀνερρωτάω, δοκιμασίον λαμβάνω (ποιούμαι), ἐξετάζω, ἐτάζω (Γραφ.). »

κρίβω, πυνθάνομαι. examiner, s' informer, enquêter, s' enquêter, enquérir, s' enquérir. || εξέταζομαι, παθ. » δοκιμάζομαι, εξετάζομαι, ανακρίνομαι. être examiné, passer en revue ou à la montre (κυρ. επί στρατιωτών).

Εξέτασις. » Ερευνή, αναζήτησις, βάσανος (ή), ζήτησις, ανάκρισις, εξέτασις, εξέτασις, δοκιμασία (κυρ. τῶν ἀρχόντων καὶ στρατιωτῶν. » Εξέτασιν πεποικηκώς καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἵππικου, « Ξενοφ. Ἑλλ.), δοκιμή(μεταγ.). examen, recherche, θ. enquête, θ. perquisition. || · χωρίς εξέτασιν, επ. » Αδασανίστως, ἀνεξετάστως.

Εξέχω, ρ. οὐδ. Προέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν), ὑπερέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἄνω), εξέχω. avancer, déborder, saillir, dépasser.

Ἔξη, ἀριθμ. » Ἐξ, six. || ἔξη φοραίς, ἴδε Φορά. || ἔξη χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. || ἔξη χρόνια, επ. » Εξάετες. ἥ. » εξαετία. || ἔξη χρόνων. » Εξαέτης (ό), εξαέτις (ή). || αὐτὸς μὲ ἄλλους ἔξη, ἴδε Αὐτός.

Εξήγησις. » Ἑρμηνεία, ἀνάπτυξις, διασαφείς, λύσις, ἐξήγησις, ἀπόδοσις. explication, interprétation.

Εξηγητής. » Ἑρμηνεύς, ἐρμηνευτής, ἐξηγητής. interprète.

Εξηγῶ, ρ. μετ. » Ἑρμηνεύω, διασαφέω, σαφηνίζω, διασαφηνίζω, ἀναπτύσσω, ἐξηγέομαι, ἀποδίδωμι. expliquer, éclaircir, interpréter, déchiffrer. || · ὁ Σιμίας ἐξηγεῖ τὸ ἄλγεινον (ἔτι θά πῃ) ποτῆρι. » Σιμίας ἀποδίδωσι τὸ ἄλγεινον κοτύλιν. || ἐξηγήσατο τὸ ὄνειρον. » Ξυνοβαλόμενον τὸ ὄνειρον (Φιλοστρ.). || ἔτσι ἐξηγοῦσε τὸ ὄνειρον. » Ταύτην οὖν συνεβάλλετο (Ἠροδ.). »

Εξήντα, ἀριθμ. » Εξήκοντα. soixante. || ἐξήντα φοραίς, ἴδε Φορά. || ἐξήντα χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. || ἐξήντα χρόνων. » Εξηκονταέτης καὶ ἐξηκοντούτης (ό), ἐξηκονταέτις καὶ ἐξηκοντούτις (ή). || · εἰς ἐξήντα ἡμέραις, ἴδε Ἡμέρα.

Εξήνταθελόνης (ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν εὐφροστάτον μεταφραστὴν τοῦ Μολλιερικοῦ Φιλαργύρου ὃ εἰς ἄκρον φιλάργυρος, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ὠνομάζετο μὲ διάφορα, τῆς αὐτῆς ιδέας ἐχόμενα, γελόια ἐπίθετα). » Κυμνοπερίστης, καρδαμογλύφος, παρακροισιχοίνικος, κίμβις, κνιπὸς καὶ σκνιπὸς καὶ σκνιφὸς, ἀνελεύθερος, μι(σμι)κρολόγος, ρυπαρὸς. airague, pince-maille, ladre.

Εξήκονταί (ή). » Εξηκοντάς. soixantaine, θ. || κάμιντᾶ ἐξηκονταί. » Εξηκοντᾶ που μάλιστα. quelque soixantaine.

Ἐξίδεσμα (προφ. κοιν. ἔοδεμμα). » Ἀνάλωσις. consommation.

Ἐξιδευτής. » Δαπανητικὸς, ἀναλωτῆς (Πλάτ.), πολυδάπανος, δαπανηρὸς. dépensier.

Ἐξοδεύω καὶ Ἐξοδιάζω (προφ. κοιν. ἔοδεύω), ρ. μετ. καὶ ἀμ. » Δαπανᾶω, ἀναλίσκω(-αλῶ), ἐξοδιάζω (» Τὼς δὲ ταμίας ἐξοδιάσαι ἐς τὰ προγεγραμμένα ὅσον κα χρεία ἤ, καὶ φέρειν τὰν ἐξοδὸν διὰ τῶν ἀπολογῶν. Ψήφ. Συρακοῦς. » Εἰς πάντα ὅσα ἐξοδιάσθη ἐπὶ τοῦ οἴκου τοῦ κραταῖοις, « Ι' ραφ. Βασ. Δ', 12). consumer, dépenser, déboursier.

Ἐξοδεύμα (προφ. κοιν. ἔοδεμμα) καὶ Ἐξίδιασμα (προφ. κοιν. ἔοδίασμα) (τὸ). » Ἀνάλωσις. l'action de dépenser (consommer, etc.).

Ἐξοδὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ. ὁ Πολύβιος τὸ ἔχει εἰς τὸ θηλυκὸν, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ εἶσοδος. » Η σύγκλητος ἔχει τὴν τοῦ ταμείου κυρίαν· καὶ γὰρ τῆς εἰσόδου πάσης αὕτη κρατεῖ, καὶ τῆς ἐξόδου παραπλησίως. εἰς γὰρ τὰς κατὰ μέρος χρείας οὐδεμίαν ποιεῖν ἐξοδὸν οἱ ταμίαι δύνανται, χωρὶς τῶν τῆς Συγκλήτου δογμάτων. » Δαπάνη, ἀνάλωμα, δαπάνημα, τέλος, διάφορον (» Τὸ συνεισενεχθὲν διάφορον, « Δ. Αλ. » Δαπανῶσι μὲν, κατὰ μικρὸν δὲ καὶ κακῶς, καὶ πλέον βλάπτονται τῷ μὴ κατὰ καιρὸν ποιεῖσθαι τὸ διάφορον, « Ἀρσ. π. Ἀρετ. καὶ κακ.). dépense, πλ. dépense, θ. frais, πλ. || · εἶχαν (ἐπαιρναν) τὰ ἐξοδὰ τοὺς ἀπὸ τὸν Φίλιππον. » Ἰπὸ Φιλίππου πρυτανευόμενοι. || · μὲ ἰδίᾳ τὰν ἐξοδῶ. » Τέλεισι τοῖς ἰδίοις (τοῖς οἰκείοις), » Θωδ. || · ἐγὼ κάμνω (τραπῶ) τὰ ἐξοδῶ. » Αὐτὸς τὴν δαπάνην παρέχω(-ομαι). χορηγέω, πρυτανεύω. fournir la dépense, déboursier. || · τὸν διώρισεν εἰς τὰ ἐξοδῶ (Τουρκ. τὸν ἔκαμε βεκίλ-χάρτζην). » Ἐπὶ τῆς δαπάνης κατέστησεν.

Ἐξολοθρεύω, ρ. μετ. ἴδε Ἀφανίζω.

Ἐξομολόγησις. » Ἐξομολόγησις (ἐκκλῆσ.). confession.

Ἐξομολογῶ, ρ. μετ. » Τὴν συνείδησιν τῶν ἡμαρτηκόντων ἀνακρίνω (ἀνακουφίζω), τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν ἀναδέχομαι. confesser. || · ἐξομολογοῦμαι, παθ. ἢ μέσ. » Ἐξομολογέομαι (Εκκλῆσ.). confesser, se confesser.

Ἐξορία. » Φυγή, ὑπερορία, ὑπερορισμός, φυγάδευσις, ἐξορισμός, ἐξορία, ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ὠνομάζετο ὁστρακισμός καὶ ἐξοστρακισμός (διότι ἐψηφισατο μὲ ὄστρακον). exil, hannisement, déportation (κυρ. διὰ τοὺς ἐξοριζομένους εἰς τὰς ἀποικίας). || · φέρω ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. » Κατάγω. || · γυρνώ

ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. » Κατέρχονται. || τὸ γύ-
ρισμα ἀπὸ τὴν ἐξορίαν εἰς τὴν πατρίδα.
» Κἀθοδος (ῆ).

Ἐξορίζω, ῥ. μετ. » Φυγαδεύω, ὑπερορίζω,
φυγῇ καθυποβάλλω, μεθίστημι, ἐξορίζω,
ἐξοστρακίζω (ἴδε ἀνωτέρω). exiler, bannir,
reléguer. || ἐξορίζομαι, ῥ. παθ. » Φεύγω,
φεύγω τὴν ἑμαυτοῦ (τὴν πατρίδα), ἐκπίπτω
τῆς γεννησάμενης (τῆς ἐνεγκούσης). être e-
xilé (condamné à l'exil).

Ἐξόρισμα, ἴδε Ἐξορία.

Ἐξουσία. » Ἐξουσία, ἀρχή, κράτος (τὸ),
δύναμις, δεσποτεία, κυριότης. autorité,
pouvoir, domination, commandement.
|| εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἴδε εἰς.

Ἐξουσιάζω (ἔγω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου),
ῥ. μετ. » Ἀρχω, δεσπόζω, κρατέω, κυριεύω.
dominer, commander, ἴδε καὶ Ὀρίζω. §.
(Παίρων εἰς τὴν Ἐξουσίαν μου), ἴδε Κυρι-
εύω.

Ἐξουσιαστής. » Κρατῶν, δεσπόζων, κύ-
ριος, δεσπότης, ἄρχων. maître.

Ἐξόφλησις. » Διάλυσις (» Ἀπόσβεσις) χρε-
ῶν. décharge (acquittement) d'une dette.

Ἐξοφλητικόν. » Γραμματεῖον. quittan-
ce, θ. acquit.

Ἐξοφῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀν. » Διαλύομαι
(» Λύω, » Ἀποσβέννυμι) τὰ χρέα (τὸ δάνειον),
ἀποτίνω (-τίω, -τινύω, -τιννυμι), χρεωλυ-
τέω. acquitter, s'acquitter, solder. || εἰ-
πειδὴ ἔπρεπε ἵνα ἐξοφλήσουν ὅσους χρεω-
σοῦσαν. » Ἐπειδὴ διαλύειν ἐδέσθηεν οἷς ὤφει-
λον (Δημοσθ.). » || καὶ ὅποιος εἶχε χρέος,
τοῦ τὸ ἐξώφλησα. » Καὶ ὃ χρέα ἦν, δια-
λύομαι ταῦτα (Ἀρρ.). »

Ἐξοχή. » Χώρα, ἀγρός. campagne, θ.
|| ζῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν. » Κατ' ἀγρὸν διαι-
τῶμενος.

Ἐξυπνος (ὁ μὴ κοιμώμενος), η, ον. » Ἐ-
γρηγορώς, ἄγρυπνος. éveillé. || εἵμαι ἔ-
ξυπνος. » Ἐγρηγόρα (» Ὡς Σώκρατες, ἔφη,
ἐγρηγόρας, ἡ καθεύδεις; » Πλάτ.), ἐγρηγο-
ρέω, γρηγορέω (Εὐαγγ.). §. (μεταφορ. ὁ
ἀναισθητοῦματός). » Ἐγρηγόρος, ἐγρηγορώς
(» Ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῶν ἐγρηγορότων παιδῶν
εἰποίμ' ἂν, ὡς εἰσι ναυθροί, » Λίδαν. Ἐπι-
στ. 129), γοργός, ὄξυς, ἄγρυπνος. éveil-
lé, intelligent, vif, alerte. || καὶ ἀποροῦ-
σε πόσον φρόνιμος καὶ ἐξυπνος ἦτον. » Θυ-
μάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει (Ξε-
νοφ.). »

Ἐξυπνῶ, ῥ. μετ. » Διϋπνίζω, ἀφυπνίζω
(-έω), ἐπεγείρω, διεγείρω, ἐξυπνίζω (με-
ταγ.). éveiller, reveiller. §. ῥ. μετ. » Ἀφ-
υπνίζομαι, διϋπνίζομαι, τὸν ὕπνον ἀπο-
σεύομαι, ἀφυπνίζω (Ακριαν.). s'éveiller,

se reveiller. §. (συνεκδοχ. ἐκ τοῦ ἐπα-
κολοθοῦντος), ἴδε Σηκνῶν. §. (μεταφορ.)
ἴδε Ξετινάζομαι.

Ἐξω (προφ. κοιν. Ὄξου), ἐπ. (τοπ.). » Ἐ-
ξω, ἐξ καὶ ἐκ (εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα),
θύραζε. dehors. || τῶν χουρμάδων τὰ ἔ-
ξω, καὶ τῶν ἀμυγδάλων τὰ μέσα. » Τῶν
μὲν φοινίκων τὰ ἐκτός, τῶν δ' ἀμυγδάλων
τὰ ἔνδον. || γυρίζει τὸ μέσα ἔξω. » Ἐκτρέ-
πεται τὰ ἐντὺς ἐκτός, » Ἀρστ. || πλέον
ἔξω. » Ἐξωτέρω. || πολλά ἔξω. » Ἐξωτά-
τω. || τὸ ἑμαθ' ἀπ' ἔξω, ἴδε Ἀποστηθί-
ζω. || τὸ ζεύρω ἀπ' ἔξω. » Ἐξεπίσταμαι
(Πλάτ. Φαίδρ.). || τὸ λέγω ἀπ' ἔξω. » Ἀπ-
αγγέλλω, ἀποσοματίζω, ἀπὸ μνήμης (ζῴ-
ματος) λέγω, ἀποδίδωμι (» Πεντήκοντα σί-
χους ἀποδίδωσιν ἐκάστης ἡμέρας, » Συ-
νέσ.). réciter par cœur. §. (πρόθ. ἡ ἐ-
πίρ. ἐξαιρετ.). Πλὴν, ἐκτός, χωρὶς, παρὰ
(μὲ ἀίτ.). ἀλλ' ἢ. §. πέρα. hors, hormis,
outre, excepté, à l'exception, à cela près,
sinon, à la réserve. || ἔξω μόνον, ἔξω μό-
νον ἂν, ἔξω μόνον ὅτι (ὅπου). » Πλὴν γε δὴ,
πλὴν ἂν, πλὴν ἢ, πλὴν ἄλλ' ἢ, πλὴν εἰ.
μὴ, ἐκτός εἰ μὴ, χωρὶς ἢ, χωρὶς ἢ ὅτι, ὅ-
τι μὴ. excepté, à moins que, si se n'est
que. || τὰ θηλυκὰ ἴσα εἶν' ἀδυνατώτερα
ἀπὸ (ὅχι τόσον θυμῶδι καθὼς) τὰ ἀρσενι-
κὰ, ἔξω ἀπὸ τὴν πάρδαλιν καὶ τὴν ἀρκου-
δαν. » Ἀθυμώτερα τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων,
πλὴν ἀρκτος καὶ πάρδαλις. || καὶ ἔξω ἀπ'
αὐτοῦ. » Καὶ ἄλλως, ἄλλως τε. d'ailleurs.
|| ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον (μεταφορ.). » Πέ-
ρα τοῦ μετρίου. outre mesure.

Ἐξωκάστρον (τὸ βαρβ. Βαροῦσι). » Προ-
άστειον. fanbourg.

Ἐξωμερίτης, ἰσθα, ἰκον. » Ἐπῆλυς, ὑ-
περόριος. provincial.

Ἐξωμερίτικος, η, ον. Ἰπερόριος, ξενικός,
ἐξωτικός. étranger.

Ἐξωνοῦ, ἐπ. (σύνθεσις μόνον εἰς τὴν φρά-
σιν:) κάμων ἔξωνοῦ (καμόνομαι δηλ. ὅτι
τὸ ἀλγισμόνισσα). » Ὀλιγωρεῖ, παραμε-
λέω, ἐξοριάζω. négliger, ἴδε καὶ Ἀδιαφο-
ρῶ.

Ἐξώπορτα, ἴδε Αὐλόπορτα.

Ἐξωρισμένος, η, ον. » Φυγὰς ὑπερόριος,
ἐκπεπτωκὴς (ἐκπεσών) τῆς πατρίδος, φεύ-
γων, φεύγων τὴν πατρίδα (τὴν ἐνεγκού-
σαν), πεφυγαδευμένος (Δημοσθ.), ἐξόριος.
exilé, banni.

Ἐξώστεγον (προφ. κοιν. Ἐξώστεγο, τὸ
Τουρκ. Σαγνισί, καὶ Ἰταλ. Μπαλκόνι ἢ
Γκαλερία, ἴδε Ἠλιακός). » Ἐξώστερον, πρό-
στωεν. balcon.

ἔξωτερικὸς, ἡ, ὄν. » Ὁ (» Η, » Τὸ, Οἱ κτλ.) ἔξωθεν (θύραθεν), θυραῖος. extérieur.

Ἑορτάζω (προφ. κοιν. Γιορτάζω), ῥ. μετ. καὶ ἄμ. » Ἑορτὴν ἄγω (τελέω), ἑορτάζω. fêter, chômer, célébrer. ||. καὶ μ' ὄλον ὅτι ἑορτάζαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. » Καὶ ἄγοντες ταύτην τὴν ἡμέραν (Θουκ.).

Ἑορτὴ (προφ. κοιν. Γιορτή). » Ἑορτὴ, ἑορτάσιμος ἡμέρα. fête, θ.

Ἑορτιάτικος (προφ. κοιν. Γιορτιάτικος), ἡ, ὄν. » Ἑορτίας. de fête, θ.

Ἐπαινος. » Ἐπαινος, εὐφημία, ἐγκώμιον, εὐλογία (ἀπ' ἐδῶ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ.) éloge, louange, θ.

Ἐπαινῶ, ῥ. μετ. » Ἐπαινέω, εὐφημέω, διὰ στόματος ἔχω, δι' εὐφήμου γλώττης ἄγω, ἐγκωμιάζω, εὐλογέω, ἄγαμαι, θαυμάζω, μεγαλύνω (Πλούτ.). louer. ||. μικρὸν καράβι παίναγε, μεγάλο καθαλικά (παροιμ. ναυτικὴ, διασωθεῖσα ἀπαράλλακτος σχεδὸν ἀπὸ τοῦ Ηαῖδου τό:.) » Μικρὴν νῆα αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτίᾳ θέσθαι (περὶ ἧς ἐπιθι τὰ τοῦ Πλουτάρχου ἐν τῷ) Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν. ||. ; βλέπεις τὸν Σωκράτην πῶς ἐπαινείται ἀπὸ ὅλους; » Ὅρᾳς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ἁίνεται (Λουκιαν.). »

Ἐπακκουμπῶ (προφ. κοιν. Ἀπακκουμπῶ), ῥ. οὐδ. ἢ μέσ. » Ἐπερίδομαι, ἐπιστηρίζομαι. s'appuyer sur, se fonder, faire fond.

Ἐπανάστασις. » Στάσις. révolte, θ. soulèvement, ἴδε καὶ Ἀποστασία.

Ἐπαναστατῶ, ῥ. ἄμ. » Ἐπαν(» Κατεξαν)ίσταμαι. se soulever.

Ἐπανεπανωτὸς (προφ. κοιν. Ἀπαναπανωτὸς), ἡ, ὄν. » Ἄλλος ἐπ' ἄλλω, ἄλλε-πάλληλος. qui se succèdent l'un l'autre, l'un sur l'autre, coup sur coup.

Ἐπάνω (προφ. κοιν. Ἀπάνω), ἐπ. (τοπ.). » Ἀνω (διοσώθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὸ, Ἀνωκάτω), ἐπὶ, κατὰ, ἐπάνω. sur. dessus. en haut. ||. ὁ (» τὸ, οἱ, κτλ.) ἐπάνω. » Ὁ ἄνω (ἄνωθεν), ἀνώτερος. supérieur. le dessus. ||. ῥίχνω (ὀάλλω, πέφτω, κτλ.) ἐπάνω. » Ἐπιρρίπτω (τίθηναι, πίπτω, κτλ.). ||. ἐπάνω-ἐπάνω (προφ. κοιν. Ἀπάν'-ἄπανου). » Ἐπιπολῆς, ἐπιπολῆως, κατ' ἐπιφάνειαν. superficiellement, à (sur) la surface, ἴδε καὶ Ἐώπετσα. ||. ἀπὸ κάτω θάλλον τὰ ἀρχεῖα σὺκα καὶ ἀπὸ πάνω τὰ ὄρμα καὶ καλά. » Κάτωθε μὲν τὰ σκληρὰ καὶ μοχλορὰ τῶν σόκων φεῖ τίθεσιν, ἐπιπολῆς δὲ τὰ πέποινα καὶ καλά (Ἀλέξ. παρ' Ἀθην. Γ'). » ||. στέκου ἐπάν' ἀπάνω.

» Ἐπιπολάζω. seigner. ||. ἐπάνω-ἐπάνω, (ἡ) πολλὰ ἐπάνω. » Ἀνωτάτω. (Σημ. ἡ δι-

πλασιασμὸς τῆς λέξεως ἐσήμαινεν ἀπὸ τοῦς χρόνους ἀκόμει τῶν Πτολεμαίων, ἴσως καὶ προτοῦ, ἐπίτασιν τοῦ πρίγκματος. Ἀπόδειξις τὸ ἐξῆς ῥητὸν τοῦ Δευτερονου. » μεταφρασμένον κατὰ λέξιν ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ: » Ὁ προσήλυτος, ὃς ἐστὶν ἐν σοί, ἀναθήσει ται ἄνω ἄνω, σὺ δὲ καταθήσῃ κάτω κατὰ τω. » ||. πλεῖον ἐπάνω, ἴδε Παραπάνω. ||. χύνω ἐπάνω ἢ ἀπὸ πάνω. » Καταχέω, καταχέω κατὰ τινος. ||. πίνω ἀπὸ πάνω. » Ἐπιπίνω. boire de l'eau par là-dessus. ||. ἐπάνω σ' ταῖς πέτραις. » Κατὰ πετρῶν ||. τὸ κρατεῖς (τὸ νερὸν τοῦ δαδικοῦ) ἐπάνω 'ς τὸ πονεμένο δόντι. » Κρατοῦμένου κατὰ τοῦ πεπονθότος ἰδόντος. » ἡ. ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι (ἐν φ' ἐτρωγην δηλ.). » Παρὰ πότον. à table.

Ἐπανώγραμμα (τὸ) } . » Ἐπιγραφή (με-

Ἐπανωγράφω (ἡ) } ταχ.). adresser, θ. le dessus de la lettre, suscription. ||. τὸ ἐπανώγραμμα ἔλεγεν. » Ἐπεγέγραπτο δέ. l'adresse portait, la lettre était adressée.

Ἐπανωσάγωνον, ἴδε Σαγῶνι.

Ἐπανωσένδρον. » Ἐπίδελμα, ἐγκοίμητρον. drap de dessus.

Ἐπανωφόρεμα. » Ἐπενδύτης (ὁ Σουῖδ.

Ἐπανωφόρι. ὅμως λέγει. » Ἐπενδύτης, τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑπακάμιον λέγεται, ἐφεστῖς, ἐπίδελμα, ἐξωμὶς, χλαμύς, χλανίς, χλαῖνα (κυρ. τὸ χοῦδρον καὶ χειμῶνιόνικον) (» Εἰκοι δὲ μανδυοειδὲς ἡ χλαῖνα εἶναι περίδελμα, λέγει ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. Β. 184, συμπεραίνων τοῦτο ἐκ τοῦ » Βῆ δὲ δέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλεν. ἀπέβαλε γάρ, λέγει, ταύτην, αὐτομάτως πεσοῦσαν κατὰ σπουδὴν), ἀναβολή, διπλεῖς (κυρ. τὸ ἐνδυμένον, Τουρκ. καπλοδιασμένον ἀπὸ μέσα, καθὼς καὶ) ἀπλοῖς (τὸ ξεκαπλᾶν διστον). surtout, redingotte, θ. ἡ. manteau, domino, ἴδε καὶ Φόρεμα καὶ τὰ Προλεγόμενα.

Ἐπειδὴ, συνδ. (αἰτιολ.). » Γάρ, καὶ γάρ, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειπερ, ἐπειδήπερ, γὰρ δὴ, καὶ γὰρ δὴ, ὡς, ἄτα, γούν, διότι, ἐτι, μὲν γε, κτλ. car, parceque, vu que, comme, attendu que. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς): ἐπειδὴ ἐτελείωσαν ἡ σαγίταις τού. » Ἐπιτελειοπτόων αὐτῶ τῶν βελῶν. ||. ἐρώτα ὅτι θέλεις, ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ σὲ πῶ τὴν ἀλφειαν. » Ἐρώτα ὅτι βεῦλει, ὡς τάλκηθ' ἐροῦντος. ||. ἐπειδὴ ἐγὼ, μὰ τοὺς θεοὺς, δὲν ἤξιον διατί. » Ὡς ἐγὼ, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ οἶδ' ἀνθ' ἑτοῦ. » Καταϊδρωμένος, ἐπειδὴ ἦτον καὶ καλοκαίρι. » Μετὰ ἰδρωτός θαυμαστοῦ ὄσου, ἄτε καὶ θέρους ὄντος (Πλάτ.). » ||. ἐπειδὴ εἶπα πῶς σε εἶδα ἀν

ποκάτω ἀπὸ τὴν συκῆν, πιστεύεις; » Ὅτι εἰπὼν σοι εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις;

Ἐπιβουλεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐπιβουλεύω. dresser des pièges (des embûches), attenter à la vie de quelqu'un.

Ἐπιβουλὴ. » Ἐπιβουλὴ, δόλος, ἐπιβούλευμα, ἐπ'ήρεια. trame, θ. embûches, machinations, complot. || με ἐπιβουλήν, ἐπ. » Ἐπιβούλως, δολίως. insidieusement, par embûches.

Ἐπίβουλος, η, ον. » Ἐπίβουλος, ἐπιβουλεύων. insidieux.

Ἐπιδέξια, ἐπ. ἴδε Ἐπιτήδεια.

Ἐπιδέξιος, α, ον, ἴδε Ἐπιτήδειος.

Ἐπιθυμητός, ἡ, ὄν. » Ἐφετός, θυμήτης, ποθεινός, ποθητός, ἐπιθυμητός, εὐκαταῖος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κ.τ.λ.) κατ' εὐχάν. désirable, souhaitable. || πολλὰ ἐπιθυμητός. » Περιπόθητος, εὐκατάτατος κτλ.

Ἐπιθυμία. » Ὁρέξιος, ἐπιθυμία, ἔφσεις, πόθος. désir, souhait, envie, θ.

Ἐπιθυμῶ (προφ. Ἀποθυμῶ), ῥ. μετ. » Ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ, ποθέω (κυρ. ἀπόντα), ἱμείρομαι, γλίγομαι, ἐπιποθέω, προθυμῶμαι (Θουκ. καὶ Ξενοφ.). désirer, souhaiter. || ἐπιθυμῶσεν ὑπερβολικὰ (φοβερὰ) ἵνα τὴν ἰδῇ καὶ ἵνα τὴν κυριεύσῃ. » Δεινὸς αὐτὸν ἐσχεῖ πόθος ἰδεῖν τε καὶ παραστήσασθαι.

Ἐπικίνδυνος, η, ον. » Κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος. dangereux, périlleux.

Ἐπικυρώω, ῥ. μετ. » Κυρώω, ἐμπεδώω, ἐπικυρώω. ratifier, sanctionner.

Ἐπικύρωμα. » Κύρωσις, ἐπικύρωσις. ratification, sanction.

Ἐπιληψία, παθ. » Ἱερὰ νόσος, ἐπιληψία, ἐπιληψία. haut mal, mal caduc, épilepsie, θ. mal de saint (χυδ.), ἴδε καὶ Σεληνιασμός. || ἔχω ἐπιληψίαν, ἴδε Σεληνιάζομαι.

Ἐπιληψίαρης, α, ικον } . » Ἐπίληπτος, ἐπιληψιασμένος, η, ον } ἐπιληπτικός, ἐπιλαρχανόμενος. épiléptique, ἴδε καὶ Σεληνιασμένος.

Ἐπίλοιπος (ὁ ἄλλ. Ἀποδόλοιπος), η, ον. » Λοιπός, ἐναπολειφθείς, ἐπίλοιπος. qui reste.

Ἐπιμέλεια. » Ἐπιμέλεια, σπουδὴ, τὸ ἐπιμελῆς (ἀσκον). soin, application. || με ἐπιμέλειαν. ἐπ. » Ἐπιμελῶς, πεφροντισμένος. soigneusement.

Ἐπιμελής. » Ἐπιμελής. soigneux, diligent, appliqué.

Ἐπιμελῶμαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐπιμελόμαι, ἐπιμελέσμαι, ἐπιμελῶς ἔχω, σπουδάζω. »

appliquer, s'adonner à, ἴδε καὶ Ἐννοιάζομαι.

Ἐπιστασία. » Ἐπιμέλεια, προστασία (τεί-α), κηδεμονία, ἐπιστάσια, ἐφορεία, ἐπισκοπή. direction, intendance, inspection, surintendance.

Ἐπιστάτης, ἴσαα. » Ὁ (» Ἡ, κτλ.) ἐπὶ τῶν ἔργων, προστατὴς, ἐφεστηκώς, ἐπιστάτης, ἐπιμελητής, ἔφορος, ἐπίσκοπος, θραβευτής, ἐπιστατὴρ, κηδεμών, ἐπίπτης. intendant, directeur, inspecteur, surintendant, commis, commissaire. || ἐπιστάτης τῶν ἐξόδων (Τουρκ. Bekil-χάρτης). » Ὁ ἐπὶ τῆς δαπάνης, ὁ ἐπὶ τῆς ὀψωνίας. dépensier. || ἐπιστάτης τῶν ἐργατῶν. » Ἐργοδιώκτης (κυρ. ἐπὶ κακοῦ). || βάλλω (διωρίζω) ἐπιστάτην. » Ἐφίστημι, καθίστημι. || τοὺς διώρισεν ἐπιστάτας. » Κατέστησεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἔργων.

Ἐπιστατῶ, ῥ. ἀμ. » Προστατέω (εὐώ), ἐπιστατέω (εὐώ), ἐφίσταμαι (Ἀριστοφ.). βραβεύω. avoir l'intendance (l'inspection, la direction), présider.

Ἐπιταύτου (τὸ ἄλλ. Ἐάργου καὶ Τουρκ. Μακσούς), ἐπ. » Ἐπίτνης, ἐξεπίτνης. après, à dessein, de propos délibéré.

Ἐπιτηδειγμή. » Ἰπογραμμός, πρότυπον. exemple, θ. modèle.

Ἐπιτήδεια, ἐπ. » Εὐσόχως, δεξιῶς. ἐμμελῶς, ἐπισρεφῶς, ἐπιτυχῶς, χρηστῶς (« Σαῦρον, παράσχισον χρηστῶς, » Ἀλεξ. παρ' Ἀθην.). adroitement.

Ἐπιτήδειος, α, ον. » Δεινός, ἔμπειρος, εὐστοχος, δεξιός, δεξιῶς ἔχων, ἐπιστρεφής, ἐμμελής, εὐ πεφυκώς, εὐμήχανος, εὐχείρ (ποιντ.), ἐπιτήδειος, ἐπιτυχής. adroit, habile. || διότι ἦτον ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἵνα περιγελαῖ. » Ἦν γὰρ εὖ πεφυκώς πρὸς τὸ διαχλευάζειν (Πλδ.). « || ἂν ἦν ἐπιτήδειος ὅχι μόνον εἰς τὴν πραγματείαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τραπέζει. » Εἰ μὴ μόνον εἶχε δεξιῶς πρὸς ἀγοράν, ἀλλὰ καὶ πρὸς συμπόσιον (Πλάτ.). || με τρόπον ἐπιτηδεῖον. » Ἐν τρόπου τινὸς ἐπιτηδεῖον (Θουκ. Η.). »

Ἐπιτηδειώτης. » Δεινότης, ἐμπειρία, εὐστοχία, δεξιότης, ἀρετὴ, εὐχέρεια καὶ εὐχειρία. εὐαρμοσία, ἐπιτηδειώτης, ξίς (Πλάτ.). adresse, θ. dextérité, habileté, aptitude, θ. savoir-faire.

Ἐπιτηδεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Τεχνάζομαι (ἀ-ω), τεχνάζομαι, ἐπιτηδεύω, ἀκριβῶς. être habile (propre) à.

Ἐπίτροπος. » Επίτροπος. agent, procureur, commissaire, garant. §. » Προστάτης, κηδεμών. tuteur. || εἶμαι ἐπίτροπος. » Προστατέω (εὐώ), ἐπιτροπεύω.

dire tuteur (curateur, procureur, etc.)

Ἐπιτυχάινω, ὁ. μετ. » Ἐπιτυγχάνω, εὐστοχεῶ, τυγχάνω, εὐτυχῶ, κατορθῶ, εὐδοκῶ. atteindre le but, réussir, rencontrer juste, faire son coup. || τὸ πῖ-
τυχες (φρσ.). » Ἀὐτὸν βέβληκας τὸν βατῆρα
τοῦ λόγου (παροιμ.). » Ἐκυρσας, ὥς τε το-
ξότης ἄκρος, σκοποῦ (Αἰσχ. ὑλ.). » Ἐπιτέτευ-
χται σοι τὸ πρᾶγμα. » Καθίκου τῆς προθέ-
σεως (Πλβ.). » vous avez bien adressé.

Ἐπιχειρήσεις. » Ἐγχείρημα, ἐπιβολή. en-
treprise, θ.

Ἐπιχειρίζομαι, β. ἀποβ. » Ἐγχειρέω, ἐπιχει-
ρέω, ἐπιβάλλω (-ομαι), ἀπτομαι, ἀναβάλλω-
μαι. entreprendre. || ἐπιχειρήσθηκες μιὰ
τόσφ μεγάλην δουλειάν. » Τηλικούτον ἐπιβα-
λούμενος ἔργον (Πλούτ.). »

Ἐπτὰ (προφ. κοιν. Ἑπτὰ), ἀριθμ. » Ἑπτὰ.
sept. || ἐπτὰ φοραῖς, ἴδε Φορά. || ἐπτὰ
χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. || ἐπτὰ χρόνια. » Ε-
πταετηρίς, ἐπταετία. septennalité. || ἐ-
πτὰ χρόνια, ἐπ. » Ἑπτάετες. || ἐπτὰ χρό-
νων. » Ἐπταετής (ὁ καὶ ἡ), ἑπταετής (ἡ).
|| εἰς ἐπτὰ μέρας, ἴδε Ἡμέρα.

Ἐπτακαθαρισμένος (μεταφ. ὁ Πανοῦργος
καὶ Πολύζερος), ἴδε Πονηρὸς καὶ Τριμύε-
νος.

Ἐπτακόσιοι, αἰς, α, ἀριθμ. » Ἐπτακόσιοι.
sept-cent. || ἐπτακόσιαις χιλιάδες, ἴδε
Χιλιάδα.

Ἐπταμηνίτικος, η, ον (παιδί κυρ.). » Ε-
πταμηνιαῖος. de sept mois.

Ἐπτάφυκος (μεταφρ.). η, ον. » Δυσθα-
νής. qui a la vie dure. (ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει
ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) » Κῶων ἐννάφυχος. »

Ἐργαλίδες (προφ. κοιν. Ἀργαλίδος. Εἰς
τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἤξευρώ διατί, τὸν λέγουν
Λάκκων), ἐργ. (ὕφαντ.). » Ἰστός. métier. §.
ἐργαλίδος (διὰ τὸ ὕφαισμα τῶν στρειδίων
κλπ.). » Γαγγάμη καὶ Γάγγαμον, ἡλακά-
τη, μάγγανον. drague, θ. esrèpe de cable-
stai avec la quel on pêche les huîtres.

Ἐργαστήρι (προφ. κοιν. Ἀργαστήρι καὶ
χυδαϊκώτερον Ἀγραστήρι). » Πωλητήριο καὶ
(καταχρ.) Ἐργαστήριον (ὅπου πωλοῦν). bou-
tique, θ. §. » Ἐργαστάσιον (ὅπου δουλεύ-
ουν). atelier.

Ἐργαστηρίαρχος. » Ἐργαστηριακὸς (Πε-
λύδ.). boutiquier.

Ἐργάτης (ὁ τεχνίτης, ὁ δουλευτής, καὶ
ἰδιαιτέρως ὁ δουλεύων μὲ ἡμερομισθί, ὁ
Τουρκ. ξιντζιπέρης). » Ἐργάτης, ἐργασ-ῆρ (Ξε-
νοφ. Οἶκον.), μισθίος, χερνύτης καὶ χερνής,
χερνύτης (ἡ), χειροτέχνης, ἀποχειροδότης,
χειρογάμος (μεταφ.). (ἰδίας) ὑπουργός (» Οἰ-
κoδόμους ἑκατὼν, ὑπουργοὺς τριακoσίους καὶ

πεντήκοντα, » Πλβ. Ε, 89). ouvrier, ma-
nouvrier, mausounger. §. ἐργαλ. (αὐτ.).
» Ὀνος (Ἡρόδ. Ζ'), ἐργάτης (μεταφ.). ca-
bestan, vindas.

Ἐρεῖκι, παρ. ἴδε Ἀθεράκηλον καὶ Προῦ-
νον.

Ἐρεϊκία (δένδρον καρποφόρον, ἢ ἄλλ. Ἀ-
γριοαθεράκητᾶ), ἴδε Προυνά. §. (δένδρον
ἢ χαμόδενδρον ἀκαρπον. Εἶνε δύο εἰδῶν: ἡ)
» Ἐρεῖκη (κοιν. φούντα. » Γραῖας ἐρεϊκής θω-
μὸν ἄφαντες πυρί, » Αἰσχ. Ἀγ. 295). bruyè-
re, θ. (καὶ ἡ) » Βράθυς-υος (ὁμοιάζει σάν
κυπαρίσσι). sabbine.

Ἐρημία. » Ἐρημος (ἡ). désert.

Ἐρημονῆσι. » Νῆσος ἐρήμη. Ile déserte.

Ἐρημος, η, ον. » Ἐρημος, μηλόδοτος. dé-
sert. §. ἄνθρωπος ἐρημος (μεταφρ. ὁ ἀ-
προστάτευτος καὶ ἐγκαταλειμμένος). » Ἐ-
ρημος. abandonné, délaissé.

Ἐρημόνω. β. μετ. » Ἐρημόω. dévaster.

Ἐρινός (τὸ ἀγρίστυκον προφ. κοιν. Ὀρνός),
κ. » Ὀλυνθος, ἐρινός, ἐρινάς (ἡ), σῦκον ἀρ-
ξεν. figue sauvage, θ.

Ἐρχομαι (προφ. κοιν. Ἐρχομαι), β. ἀ-
ποβ. » Ἐρχομαι, παραγίνομαι (γνομαι), πάρει-
μι, ἀφικνεῖσθαι, ἐπιδημέω (κυρ. εἰς ξένον τό-
πον), φριτάω (» Σίτος ἐφοίτα » Ἐφοίτων ἀγ-
γελία [ἐπιστολαί] α.). venir, arriver. ||
ἀπὸ πῶ μᾶς ἦλθεν αὐτός ὁ . . . ; » Πόθεν ἡ-
μῖν ὁ . . . οὗτος ἐπιδεδήμηκεν ; » || ἦλθε-
τε ὕμιοι. » Σεισσωμένοι πάρεστε. || κα-
λῶς ἦλθες (φρσ. φιλοφρον.), ἴδε Καλῶς. ||
ἐρχόμεθα πάλιν (κατ' ἀντιφρον.). » Πάλιν
παρεσόμεθα (Ξενοφ. Ἑλλην.). α || διατί
ἦλθες ; » Ἐφ' ᾧ πάρει ; || ἦλθαν εἰς τὰ γέ-
ρια, ἴδε Χέρι. || τοῦ ἦλθεν αἷμα ἀπὸ τῆν
μύτην. » Αἷμα κατὰ τῶν ρινῶν αὐτῷ ἐπε-
γένετο. || Ἐρχομαι εἰς τὸν αὐτὸν μου. » Ἐ-
μαυτοῦ γίγνομαι » Ἐν ἑμαυτῷ γίνομαι (Ξε-
νοφ. Ἀναβ. καὶ Χρυσост.). » Τοῖς λογισμοῖς
εἰς ἐκουτὸς ἐρχόμενοι (Διόδ. Σικελ. ΙΓ'. 95).

|| ἂν θέλετε ἵνα ἔλθετε εἰς τὸν ἐκουτόν σας.
» Ἦν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσχετε γενέσθαι (Δη-
μοσθ.), α ἴδε καὶ Συνέρχομαι. || ἔρχομαι ἀπ'
τὸ δίκηρό σου, ἴδε Ἰκδικοῦμαι. || μ' ἔρχεται
(ἀπροσ.). » Ἐπέρχεται (» Ἐπειαί, » Παρίζεται)
μοι. || δὲν ἔρχεται ὁ τὸν νοῦν μου. » Οὐκ
ἀνὰφέρω, οὐκ ἐνθυμέομαι. || ἔτσι τὸν ἦλθε
καὶ με τὸ βῶτυσεν, ἴδε Ἐτσι. || μὲ ἦλθε μιά
φορὰ ἕνας στοχασμός. » Ἐννοια ποτ' ἤμην ἐ-
γένετο (παρέστ, ἐπῆλθε). || εἰς τοῦτο τὸ
μεταξὺ, τοὺς ἔρχεται εἰδῆσις, ὅτι . . . » Ἐν
τούτῳ δ' ἀφικνεῖται αὐτοῖς ἀγγελία, ἐτι . .
(Θυδ.). α || μὲ ἦλθαν γέλια (κλάματα).
» Τοῖσιν δὲ γέλωες ἐνῶστος, » Ὁμ. Ἰλ. Α, Ὀδ.
Θ. || τούς ἦλθε μὲν ἐλίγον καὶ ἵνα γελᾶ-

σουν μὰ τὴν κομπορῆμοσύνην 'του. »Ταῖς δὲ ἐνέπεσε μὲν τι καὶ γέλωτος τῇ κουφολεγίᾳ αὐτοῦ (Θαδ.). « || . τὸν ἤλθε 'να χαχλανίσῃ. » Ἐπ' αὐτῷ ἀναχαχῆσαι. il lui prit envie de rire. || . 'δὲν ἔρχεται (ἐμβαίνει) 'σ τὸν λογαριασμόν. » Ὑπὸ λόγον πίπτει (Πολύδ.). « || . τὸν ἐρχόμενον μῆνα τελειώνει τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους), ἴδε Τελειόνω. § . μ' ἔρχεται ('δὲν μὲ ἔρχεται) τὸ 'πόδημα (ἡ κάλτσα κτλ.), ἴδε Γίνομαι.

Ἐρχομός. » Ἐλυσίς, ἀφίξις. arrivée, θ. Ἐρωτάς (δ). » Ἐρώς-ωτός (δ), ἔμερος (ποι- κλ.). amour, ἴδε καὶ Ἀγάπη.

Ἐρωτεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐρώω, ἔρωτι ἀ- λίσκομαι. aimer, devenir (être) amoureux de, être épris d'amour, amouracher, s'amouracher. || ἐπειδὴ ἐρωτεύθηκες ε' τὸ καλῶσι. » Ἐρωτι τῆς κόρης ἀλούς.

Ἐρώτημα. » Ἐρώτησις, πῦσις. § . ἐρώ- τημα. demande, θ. question, interroga- tion.

Ἐρωτῶ (προφ. κοιν. Ῥωτῶ), ῥ. » Ἐρωτά- ω, πυνθάνομαι. ἔρωμαι. demander, inter- roger. || . ἐρωτῶ καὶ μανθάνω. » Πυνθάνο- μαι. s' informer auprès de quelqu' un de quelque chose.

Εσπέρα (καὶ κατὰ συγχ. Ὑσπέρα, ἐν χρή- σει μόνον εἰς τὸν συνειθισμένον βραδυνὸν χαριετισμόν): καλὴ Ὑσπέρα. » Ὑγιαίνε. bon soir.

Ἑσὺ, (ἡ γεν.) σοῦ, (ἡ αἰτ.) σὲ καὶ ἐσένα (Πληθ. ἡ ἐν.) ἐσῆς (ἡ γεν. καὶ αἰτ.) ἐσᾶς καὶ σᾶς ἀντων. (Πρωτότυπος, ῥ. προσώ- που). » Σὺ (κτλ.), αὐτός. tu, toi, vous, vous autres, ἴδε καὶ Ἐγώ. || . ἔ, ἐσένα λέ- γω! Οὗτος, σέ φημι! Οὗτος, σέ φωνῶ. ho- la! l'ami! he, vous! || . ἔλα, σὺ, ε' φώναξέ μου 'τον αὐτὸν δυνάτᾳ. » Ἰθ', οὗτος, ἀναβό- λησον αὐτόν μοι μέγα, » Ἀρσφ.

Ἐτοιμάζω (προφ. κοιν. Οτοιμάζω), ῥ. μετ. » Παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω, προ- διατίθωμι, συσκευάζω. préparer, armer, disposer. || . ἐτοιμάζω τὸ ἄλογον (μουλάρη, καράδι, κτλ.). » Ἐπισκευάζω, κατασκευά- ζω, ἴδε καὶ Ἀρματονὺν, καὶ Σιάζω. || . ἐτοι- μάζομαι, ῥ. μέσ. » Παρασκευάζομαι, συ- σκευάζομαι, ἐν παρασκευαίς εἰμι, στέλλο- μαι (κυρ. διὰ ταξίδι). se préparer, se dis- poser, faire ses préparatifs. || . καὶ αὐτὸς μὲν ἐτοιμάζετο κατ' ἵνα πῇ. » Καὶ ὁ μὲν ἀνέγετο ὡς τι ἔρων (Πλάτ.). || . ἐτοιμάζε- το 'να ἐκστρατεύσῃ, μ' ὅλον ὅτι ἦτον ἐναν- τίων τῆς γνώμης 'του. » Ἀρχάλλον μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ τὴν ἔξοδον (Πρωδ.). « || . ἐτοιμάζετο διὰ τὴν Ἀλεξάν- δρειαν. » Ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο.

|| . ἀφ' οὗ ἐτοιμάσθησαν (ἐτοίμασαν ὅ, τι τοὺς ἐχρειάζετο). » Ἐπεὶ παρεσκευάστο αὐ- τοῖς (Θαδ.). « lors que leurs préparatifs fu- rent faits || . ἀφ' οὗ ἐτοιμάσθησαν καὶ τὰ δύο μέρη. » Ἐπεὶ δὲ παρεσκευάστο ἀμφο- τέροις αὐτ.). « quand tout fut prêt de part et d' autre.

Ἐτοιμασία. » Παρασκευή, εὐτρεπισμός. préparation, préparatifs, armer, appa- reil.

Ἐτοιμολογία. » Ἐτοιμότης λόγων (Πλουτ.) δξύτης (εὐστοχία) περὶ τὰς ἀπαντήσεις, τὸ περὶ τὰς ἀποκρίσεις εὐστοχον. prestesse de reparties, présence d' esprit.

Ἐτοιμόλογος, η, ον. » Ὁξύς (« Εὐστοχός, » Εὐδηκτός) περὶ τὰς ἀπαντήσεις. qui a la répartie prompte.

Ἐτοιμόγεννη. » Ἡ πρὸς τῷ τίχτειν οὔσα, ἐπίτεξ-εκος, ἐπίτοκος. femme qui est près d' accoucher.

Ἐτοιμος (προφ. καὶ Ὀτοιμος), η, ον. » Ἐ- τοιμος, εὐτρεπής, συσκευασμένος, συνεστ- κώς. prêt, préparé. || . τὸ στρατεύμα εἰν' ἔ- ττοιμον. » Συνέστηκε τὰ τῆς δυνάμεως » Στρα- τία συνεστκνύα. sur pied, prête à mar- cher.

Ἐτος (τὸ), (διεσώθη μόνον εἰς τὸ » Πολλὰ τὰ ἔτη, ἢ Πολλὰ τὰ ἔτη σας, τὸ ὁποῖον καὶ συγκεπὲν, κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, τὸ » Σπολλάτῃ ἢ Σπολλάτι, ἴδε τὴν λέξιν.

Ἐτσι, (ἐκ τοῦ) » Ἐτι (κατὰ τὸν Κορ., ἢ ἐκ τοῦ) » Ἐστι (κατὰ τὸν Οἶκον.) (πιθανώτερον ὁμῶς ἐκ τοῦ Ἀτν.) Εἰ εἰ, ἐπ. (Ὁμοιωμ.) » Οὕτω (πρὸ συμφώνου), οὕτως (πρὸ φω- νήεντος), οὕτωσί, ταύτῃ, ὦδε. ainsi. § . ἴδε καὶ Λοιπὸν. || . ἔτσι 'να χάρις τὴν ζωὴν σου (τὰ μμάτιά σου κτλ.)! » Οὕτως ὄναι! ainsi le ciel vous conserve. || . ἔτσι νάχω καλὸν (φρσ. εὐκτ.)! » Οὕτω τι μοι ἀγαθὸν γένειτο (Δμ.). « || . ἔτσι κ' ἔτσι (φρσ.). » Με- τρίως ἔχω. là-là. || . (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ἀφ' οὗ ἔτσι καὶ ἔτσι 'δὲν ἐκίνησαν ἀμέσως, (ἀνάλογον κατὰ τι μὲ τὸ) » Καί, ἐπειδὴ καὶ ὥς οὐκ εὐθὺς ὤρμησαν (Θαδ. Ζ', 74). « || . δὲν εἰν' ἔτσι; ἴδε Εἰρμαι. || . ἔτσι τὸ ῥῶτῃσα (χωρὶς σκοπὸν δηλ. καὶ προμελέτην). » Ἀλ- λως ἤρῃμην (Λουκιαν.). sans conséquen- ce. || . ἔτσι τὸν ἤλθε καὶ μὲ τὸ ῥῶτῃσε. » Ἀλ- λως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με (δ αὐτ.). || . ἔτσι τὸ ἐξήκω. » Ταύτῃ συμβάλ- λομαι. || . καὶ αὐτὸ μὲν εἰν' ἔτσι. » Καὶ ταῦ- τα μὲν δὴ ταῦτα (ταύτῃ). «

Εὐγένεια (ἡ λαμπρά, εὐγενὴς καταγω- γή). » Εὐγένεια, γένους λαμπρότης, τὸ εὖ (καλῶς) γεγενῆσθαι. noblesse, condition re- lative. § . (συνεκδοχ. τὸ εὐγενικὸν φέρειμον,

ὁ καλὸς τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι.) » Κομψότης, ἀξιοσύνη, εὐτραπεία, κομψεία. urbanité, civilité, politesse, courtoisie, θ. honnêteté. §. εὐγένειαις (πληθ. οἱ ὑποχρεωτικοὶ καὶ περιποιητικοὶ λόγοι). » Φιλοφρονήσεις. prévenances.

Εὐγενής (ὁ καταγόμενος ἀπὸ λαμπρὸν γένος). » Εὐ γεγονώς (φύς-ύντος), εὐγενής, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ γένους, γενναῖος (« Καὶ τοῖς παραδυναστεύουσι καὶ γενναίοις Ὀδρυσῶν, » Θουκ.), εὐ ἥκων γένους, εὐπατρίδης. noble, gentilhomme, homme de condition, ἴδε καὶ Γένος. ||. ἐπειδὴ ἔτυχαν ἵνα ᾗνε καὶ εὐγενεῖς, καὶ καλοαναβρεμμένοι, καὶ ἵνα ζήσουν καὶ μὲ ὑπόληψιν. » Ἐπεὶ καὶ γεγενῆσθαι καλῶς, καὶ πεπαιδευθῆναι σωφρόνως, καὶ βεδωκέναι φιλοτίμως συμβέβηκεν αὐτοῖς (Δημοσθ. Ἐπιτάφ.). » ||. οἱ εὐγενεῖς, ἂν λάβουν καὶ καλὴν ἀνατροφὴν, γίνονται τέλειοι κατὰ τὴν ἀρετὴν. » Τοὺς εὐ φύντας, εἰάν καὶ εὐ τραφῶσιν, οὕτω τελείους γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν (Πλάτ. Ἀλκ. Α'). » ||. ὅτι εἶνε πλέον εὐγενὴς παρὰ ἄλλους. » Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων. §. (συνεκδοχ. ὁ ἔχων φέρισμον, τρόπον εὐγενικὸν καὶ ὑποχρεωτικόν), ἴδε Εὐγενικός.

Εὐγενικά, ἐπ. » Εὐγενῶς, κομψῶς, χαριέντως, εὐελευθέρως. noblement, civilement, poliment.

Εὐγενικός, ἡ, ὄν. » Ἀστεῖος, δεξιός, εὐ-τράπελος, κομψός, χαριεῖς, εὐελεύθερος. poli, galant, civil, courtois, honnête.

Εὐθύς (προφ. κοιν. Εὐτὺς), ἐπ. (Χρον.), ἴδε Ἀμέσως. ||. εὐθύς ὅπου (καθώς) κατάλαβε τὸ καλλήτερον. » Ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος. dès que, si tôt que. ||. εὐθύς καθὼς ἐπέρασα ἀντίκρυ, » Εὐθύς γὰρ ὡς διέβην, « (Δισχίν. ἐπιστολ.). ||. εὐθύς ὅπου (καθὼς) ἀνείλθης. » Ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης. » Ἀμα τῷ ἀνελθεῖν σε. aussitôt que, ἴδε καὶ Καθώς. ||. εὐθύς καθὼς ἄρχισεν ὁ πόλεμος, ἴδε Ἀρχινῶς.

Εὐκαιρία. » Σχολή (« Σχολή ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγομένη Εὐκαιρία, » Σχολ. Πλατ.), ἀδεια, loisir. §. » Καιρὸς, ευκαιρίη, συντυχία, εὐθετος ὥρα, ἀφορμή. occasion. ||. μὲ πρώτῃν ευκαιρίαν. » Ὅταν ἡ πρώτην οἶον τε (Δημοσθ.). » par la première occasion.

Εὐκαιρινῶν (προφ. κοιν. Ὑφαιρινῶν), ἴδε Ἀδειάζω.

Εὐκαιρος (προφ. κοιν. Ὑφκαιρος), ἡ, ὄν, ἴδε Ἀδειος. §. ἄνθρωπος εὐκαιρος (μεταφορ. ὁ ἀσύστατος καὶ χωρὶς βάσιν). » Κενός, vuide, léger, ἴδε καὶ Ἐλαφρόμυαλος. §. λόγος (πρᾶγμα κτλ.). » εὐκαιρος (ὁ ἀσυλλόγιστος

καὶ ἀναπόδεικτος). » Μάταιος, εἰκαδός (καὶ ποιητ.) ὑπνέμιος, ἐτώσιος, ἀνεμώλιος, ἄκαιρος (« Ἀκαιρα καὶ κενά. » Ξεν. Ἐπιτ.). vague, frivole. ||. εὐκαιρα λόγια, ἴδε Μωρολογία. ||. εἰς τὰ εὐκαιρα (φρσ.). » Εἰς ἄκαιρα ποιεῖν (Θεογ. 899), ἴδε Κακός (εἰς τὸ τοῦ κακοῦ). ||. ὁμιλῶ ὅσα τὰ εὐκαιρα, ἴδε Λέρας. ||. περπατῶ ὅσα τὰ εὐκαιρα, ἴδε Περιπατῶ.

Εὐκαιρῶ, ῥ. οὐδ. » Εὐκαιρίω (μεταφ. » Καὶ οὐδὲ φαγεῖν πύκαιριν, » Εὐκαγγ.), ἴδε Ἀδειάζω.

Εὐκαιρίωμα (προφ. κοιν. Ὑφαιρίωμα), ἴδε Ἀδεισχα.

Εὐκόλα, ἐπ. » Ῥαδίως, εὐχερῶς, εὐ (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται ὅλαι σχεδὸν αἱ σύνθετοι λέξεις, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἐφεξῆς σχηματιζομένων), εὐπετῶς, εὐμαρῶς, εὐπόρως, εὐκόλως, ἀπραγμόνως. facilement, aisément. ||. πλέον εὐκόλα, ἴδε Εὐκολώτερα. ||. πολλὰ εὐκόλα. » Ῥᾶστα, ὡς ῤᾶστα.

Εὐκόλια. » Εὐκολία, εὐχέρεια, ῥαστώνη. facilité, θ. aisance, θ.

Εὐκολοκλιβάτος, ἡ, ὄν. » Εὐεπίβατος. aisé (facile) à monter.

Εὐκολοάνκυστος, ἡ, ὄν. » Εὐέξαπτος. facile à s'enflammer (à prendre feu).

Εὐκολόδραστος, ἡ, ὄν, ἴδε Καλόδραστος. Εὐκολογέλαστος, ἡ, ὄν. » Εὐαπάτητος, εὐεξαπάτητος, εὐπαράλογιστος. facile à tromper.

Εὐκολογνώριστος, ἡ, ὄν. » Εὐγνώστος, εὐσπμος, εὐδιὰγνωστος. facile à connaître, connaissable.

Εὐκολογύριστος, ἡ, ὄν. » Εὐστροφος, εὐ-τρεπτος, εὐτράπελος, ὑγρός. flexible, maniable, souple. §. (μεταφορ.) » Εὐμετάβλητος, εὐμετάβολος, εὐπαράτρεπτος, εὐπαράγωγος, εὐμετάπειστος, εὐμετάπτωτος, εὐμετάτρεπτος, εὐμεταποίητος, εὐπαράκομιστος, ἀγώγιμος. changeant, versatile, volage.

Εὐκολοδιάδαστος, ἡ, ὄν. » Εὐανάγνωστος, εὐσημος, εὐκρινής. lisible.

Εὐκολοδιόρθωτος, ἡ, ὄν. » Εὐεπανόρθωτος, εὐδιόρθωτος. facile à corriger (remédier).

Εὐκολοκατόρθωτος, ἡ, ὄν. » Εὐκατέργαστος. facile à exécuter, ἴδε καὶ Εὐκόλος.

Εὐκολόκαυστος, ἡ, ὄν. » Εὐπρηστος, εὐφλεκτος. combustible.

Εὐκολοκίνητος, ἡ, ὄν. Εὐκίνητος. facile à mouvoir, mobile, ἴδε καὶ Εὐκολογύριστος.

Εὐκολοκυρίετος, ἡ, ὄν. » Εὐάλωτος, εὐχείρωτος. facile à prendre (à soumettre).

Εὐκολολύριστος, ἡ, ὄν. » Εὐκαμπτος,

ευκαμπής, ὑγρός. flexible, souple, pliable.

Ευκολομοίραστος, η, ον. » Εὐδιανέμτος. facile à partager.

Ευκολοικονόμητος, η, ον. » Εὐμετχέριςτος, εὐάγωγος, εὐδοίκτητος, εὐοικονόμητος. traitable.

Ευκολοπάτηςτος, η, ον. » Εὐέφοδος.

Ευκολόπιαστος, η, ον. » Εὐλκπτος, εὐάλωντος, εὐερίωτος, εὐερέης. facile à prendre (saisir, empoigner).

Ευκολοπέραςτος, η, ον. » Εὐδιάβατος, εὐδιδευτος. facile à traverser.

Ευκολοπέτηςτος, η, ον. » Εὐαρδής. facile à arroser.

Ευκολος, η, ον. » Ῥάδιος, εὐερέης, εὐκολος, εὐπορος, προχειρος, εὐμαρής, ἀπράγμων, φαῦλος (Πλάτ. Πολιτ.). facile, aisé. ||. πλέον ευκολος, ἴδε Ευκολώτερος. ||. πολλά ευκολος. » Ῥατος, ἀπραγμονέστατος, κτλ.

Ευκολοσκήκωτος, η, ον. » Εὐμετακρήμιτος, ἀγώγιμος. portatif.

Ευκολοστάκκηστος, η, ον. » Εὐθραυστος. fragile.

Ευκολοχώνευτος, η, ον. » Εὐπεπτος, ευκατέρχαστος, εὐστόμαχος, εὐδιαφόρητος, εὐοικονόμητος, ῥαστα διαχωρῶν. facile à digérer.

Ευκολοχωρίστος, η, ον. » Εὐδιαιρέτος. facile à diviser (à séparer).

Ευκολύνω, ῥ. μετ. » Εὐχερῇ (» Ευκολον, » Ῥατον) ποιεῶ. faciliter.

Ευκολώτερα, ἐπ. » Ῥαον, ῥάδιον, εὐχερέστερον, ἀπραγμονέστερον, κτλ. plus facilement, avec plus de facilité, etc. ||. τὰ μετρίως ὑγρά ξύλα προιόνζονται καὶ σχίζονται ευκολώτερα παρὰ τὰ κατάξηρα. » Εὐπριετα δὲ καὶ εὐσχίστα τὰ ἐνικμότερα τῶν πάντων ξηρῶν, » Θφρ.

Ευκολώτερος, η, ον. » Ῥάων, ἀπραγμονέστερος, κτλ. plus facile, etc.

Εὐλάθεια. » Θειαρχίς, διεισδαιμονία (ἡ λέξις μετέπεσεν εἰς κακὴν σημασίαν), εὐλάβεια, θεοσέβεια, dévotion.

Εὐλαδής. » Θεοσεβής, εὐλαβής. dévot.

Ευλογημένος, η, ον. » Εὐλογητός, ευλογημένος. beni, benit. ||. (εὐφαντικῶς καὶ ἐνίοτε κατ' εἰρωνείαν) ἴδε Καλότυχος. » ευλογημένον (κατ' εὐφημισμὸν τὸ σπυρτί της πανούκλας). » Ἀνθράξ. charbon (de la peste).

Εὐλογίξ. » Εὐλογία (μεταχ.). bénédiction.

Εὐλογίξ (κατ' εὐφημισμὸν), παθ. (οἱ ἀρχαῖοι δὲν τὴν εὐφημίσαν. Πρῶτον ἀπαντά-

ται ἡ λέξις εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Πτωχοπροδρόμου. Ὁ δὲ Ῥαζής, περὶ λοιμοῦ, λέγει ὅτι : » Εὐλογίαν ἀνόμεσαν οἱ παλαιοὶ τὸ ἐν εἶδος, τὸ μοχθηρότερον τῶν δύο κτλ. » Μερικοὶ ἠθέλησαν ἅνα μετασχηματίσουν τὴν λέξιν εἰς τὸ) » Φλογία, (καλλήτερον μὲ φαίνεται ἡ) Φλογιάς (νόσος). petite verole, θ. ||. ἡ—τῶν προβάτων. » Φλυκτῖς. claveau, clavelée, clavin.

Εὐλογιάρης, α, ικον } . marqué
Εὐλογιοκομμένος, η, ον } (gravé, grêlé) de la petite verole.

Εὐλογος, η, ον. » Δίκαιος, εὐλογος, δ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) κατὰ λόγον, εὐπρόσωπος, εἰκός-έτος (τὸ). juste, raisonnable. ||. τὸ εὐρίσκω εὐλογον. » Δοκίμαζω, δικαιοῶ, ἐγκρίνω. ||. ἴδεν ὑβρεν εὐλογον ἅνα πολυετήσῃ. » Πολεμῖν οὐκ ἐδοκίμαζε (Φιλ.). ||. ἅνα συμβεβασθεὺν ὅπως τὸ εὐρευν εὐλογον οἱ Γάβιοι. » Ξυμβάσεις ποιεῖν, ἐφ' οἷς ἂν οἱ Γάβιοι δικαιοῦσι (Σουιδ.). »

Εὐλογῶ, ῥ. μετ. » Εὐλογέω (μεταχ.). bénir, donner la bénédiction.

Εὐμορφα, ἐπ. » Εὐπρεπῶς. honnêtement, décentement, ἴδε καὶ Καλᾶ.

Εὐμορφαίνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Καλλύνω, ὠραίζω, καθωραίζω. embellir.

Εὐμορφία. » Κάλλος (τὸ), ὤρα, φραιότης, καλλονή. beauté, θ.

Εὐμορφοκαμωμένος, η, ον, ἴδε Εὐμορφος καὶ Καλοκαμωμένος.

Εὐμορφος (προφ. κοιν. Ἰμορφος), η, ον. » Καλός, εὐειδής, εὐπρόσωπος, ὠραίος, εὐμορφος, εὐπρεπής, ὀψεως εὐ ἔχων (ἦκων), ἀγαθὸς τὴν ιδέαν (ὀψιν). beau (πρὸ συμφώνου), bel (πρὸ φωνήεντος).

Εὐμορφότερος (προφ. κοιν. Ἰμορφότερος), η, ον. » Καλλίων, καλλιώτερος, προφερέστερος τὴν ὀψιν. plus beau.

Εὐνουχίζω (προφ. κοιν. Μουνουχίζω), ῥ. μετ. » Εὐτέμνω (» Ἰδιον δὲ τοῦ Σκυμβικῶ καὶ τοῦ Σαρματικῶ πάντες ἔθνοες τὸ τοὺς ἵππους ἐκτέμνουν, εὐπειθείας χάριν, » Στράβ. Ζ'), ὀρχοτομέω, εὐνουχίζω. châtrer.

Εὐνούχημα (προφ. κοιν. Μουνούχημα). » Εὐκτομή, ὀρχοτομία, εὐνουχιμός. castration.

Εὐνούχος. » Εὐκτεμνημένος, εὐκτομίας καὶ ἐντομίας, εὐνούχος, τομίας, θλαδίας, σπάδων, εὐνούχιος. castrat, eunuque.

Εὐρεσημιόν. » Εὐρημα, ἔρμαιον. trouvaille, θ.

Εὐρετήκεια (τὰ). » Εὐρετρα (τὰ). recom-pense pour une chose perdue et trouvée.

Εὐρετόν (προφ. κοιν. Βρετό). Αἶψημα,

γριφος, εὐρημα (Εὐριπ. Ἀλκ. 533.). énigme, θ. logogriffe.

Εὐρίσκω (προφ. κοιν. Βρίσκω), ῥ. μετ. » Εὐρίσκω. Trouver. ||. ἄν εὖρω καιρίαν. » Καιροῦ λαβόμενος. ||. ἄν εὖρω εὐκαιρίαν. » Εὐὰν λάβωμαι σχολῆς. ||. καὶ ἐμβαίοντας μέσα, τὸν εὐρίσκω. . . » Καὶ παρελθὼν εἴσω, καταλαμβάνω αὐτόν. . . » ||. εὐρέ μου ἀπὸ κἀνένα 300 δραχμάς. » Πέρισόν μοι ποθέν. ||. εὐρίσκω αἰτίαν. » Αἰτιάσμαι. s'eu prendre à, attribuer la cause, imputer. ||. εὐρίσκω εὐλογον, ἴδε Εὐλογον. ||. τὸ πούλει ὅσα (καθὼς) εὐροι. » Πωλεῖ καὶ ἀποδίδοται αὐτὸν τοῦ εὐρεθέντες. ||. εὐρίσκομαι, παθ. ἦ μεσ. » Διάκειμαι, ἔχω. §. εὐρίσκομαι. se trouver. ||. καὶ μ' ὄλον ἐτι ταῖς εἵπαμεν ἵνα εὐρεθῶν ἐδῶ. » Εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε (Αἰριστοφ. Λυσιστρ.) « ||. ἐπρέσταξαν τοὺς πρέσβεις ἵνα εὐρεθῶν (τὴν τάδε ἡμέραν) εἰς τὴν Κύζικον. » Τοὺς πρέσβεις ἐκέλευσαν ἀπαντᾶν εἰς Κύζικον. ||. ἴδεν εὐρέθη τὴν διωρισμένην ἡμέραν εἰς τὸ κριτήριον. » Οὐκ ἀπῆντησε πρὸς (ὡς, ἐπὶ) τὴν κυρίαν. ||. εὐρέθηκα μιὰ φορὰ παρῶν, ἔταν ἐρωτοῦσεν ἕνας τὸν Σοφοκλῆ. » Σοφοκλεῖ ποτε παρεγνόμην ἐρωτωμένῳ ὑπὸ τινος (Πλάτ.). « §. καλῶς ἵνα σ' εὖρω (φρσ.). » Προπῖνω σοι. ||. ἤπιε καὶ τὸν ἤγρε » Φιλοτοσίαν προῦπιεν αὐτῷ. ||. ἵνα τὸν εὖρη ὁ θεὸς (φρσ.), ἴδε Θεός. ||. θὰ τὸ εὖρη νομιζῶ. » Καὶ μιν ἐπαυρήσασθαι ὅτω, « ἰλ. Ζ', 355. §. (ἐπιτυχίαν) εἰς τὸ ῥήψιμον. » Ἦν οὖν σκοπὸς τοῖς ὀπλίταις μικρόν τι ψαῦσαι χροὸς εἰς ἐνδοξὴν ἐπιτηδεύοντος τῆς εἰς μάχην, ἔδῃ καὶ εἰσέτι νῦν πολλοὶ μιμούμενοι, σπεύδουσιν, ὡς αὐτοὶ φασί, μόνον ἀλλήλους εὐρεῖν. » Εὐσταθ. ἰλ. Ψ. 806.). τυγχάνω, καθιχνέομαι, (Ποιητ.) ἐπαυρίσκω. atteindre. ||. τὸ ὑῖρες (φρσ.), ἴδε Επιτυχαίνω καὶ §. Εφευρίσκω καὶ §. Ἀπαντῶ. ||. τοῦ χάους πολυμάτε, δὲν θὰ τῶνυρετε. » Ἀλλως φλυαρεῖτ', οὐ γὰρ ἐξευρήσατε.

Εὐρύχωρα, ἐπ. » Εὐρυχώρως. ample-ment, spacieusement, au large.

Εὐρυχωρία. » Εὐρυχωρία. grand espace, endroit spacieux, lieu vaste.

Εὐρύχωρος, η, εν. » Εὐρύχωρος. spacieux, vaste, ample.

Εὐτακτος, η, εν. » Κόσμιος, σεμνός, εὐτακτος, εὐκόσμος. réglé, modéré.

Εὐταξία. » Κοσμιότης, σεμνότης, εὐκοσμία, τάξις, εὐταξία, τὸ σεμνόν (κόσμιον κτλ.) décence, bienséance, honnêteté.

Εὐταξίας (ὁ ὑπερέτης τῶν ἐκκλησιῶν, ἀντι) » Ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας. bedeau.

Εὐτυχία. » Εὐτυχία, εὐπραγία καὶ εὐπραξία, εὐκλῆρία, εὐκλῆσμα, εὐμερσία, εὐδαιμονία, εὐθηνία, ἔλκος, μακαριότης. bonheur, félicité, prospérité.

Εὐτυχισμένος, η, εν. » Εὐδαιμων, εὐτυχής, ἔλκος, εὐθηνῶν. heureux, fortuné. ||. τὴν Χερσόννησον, τόπον καλὸν καὶ εὐτυχισμένον. » Χερρόννησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαιμονα.

Εὐτυχῶ, ῥ. οὐδ. » Εὐπραγέω, εὐ πράσσω(-τω). κατορθῶ, εὐφορέω, εὐθηνέω, εὐτυχέω, εὐδαιμονέω, τελεσφορέω (κυρ. διὰ τὰ φυτὰ). prospérer.

Εὐφραίνομαι, ῥ. ἀμ. » Τέρπομαι. jouir, se délecter.

Εὐχαρίστεις. » Ἀρέσκεια, ἡδονή, εὐφροσύνη, τὸ ἡδόμενον, τὸ χαῖρον. satisfaction, contentement, plaisir, agrément. ||. ἔχω (δὲν ἔχω) εὐχαρίστειν, ἴδε Ἀρέσσω. ||. μὲ εὐχαρίστειν, ἴδε Χαρά.

Εὐχαριστία. » Χάρις, εὐχαριστία (μεταγ.). remerciement.

Εὐχαριστῶ, ῥ. μετ. » Χαρίζομαι, τὸ ἱκανὸν ποιέω. contenter, satisfaire. §. » Χάριν οἶδα (ἔχω), χάριτας ὁμολογέω (ἀπονέμω, ἀποδίδωμι), εὐχαριστέω (μεταγ.). remercier, rendre grâces. ||. ἀλλ' ἐσένα μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Δία σὰς εὐχαριστῶ που μ' ἐνοιόασθητε αὐτὸν ὁμῶς κτλ. » Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ χάρις τῆς ἐπιμελείας τοῦτον δὲ κτλ. (Λακκιαν. Τιμ.). « ||. πῆγαινε ἵνα εὐχαριστῆς τὴν τύχην σου, ἴδε Πηγαίνω. ||. εὐχαριστῶ (λέγουμεν προσέτι, καὶ ἔταν εὐχόμενοι ἀποποιούμεθα τι προσφερόμενον, καθὼς καὶ ὁ Ξανθίας τοῦ Ἀριστοφ., προσκαλοῦμενος εἰς δεῖπνον, λέγει: » Κάλιστ' ἐπαίνω « (Βατρ. 508.), » Καλῶς φαιμέν ἔχειν καὶ χαίρειν κελύμενον ὅταν μὴ δώμεθα μηδὲ λαμβάνωμεν (Πλούτ. Περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον κτλ.). ||. εὐχαριστοῦμαι, ῥ. μέσ. » Ἀγαπῶ, ἀρέσκομαι, ἐργάζω, χαίρω, ἀρέσκομαι, ἡδόμενοι μοι ἐστί. se contenter, se trouver bien, se louer de.

Εὐχῆ, ἴδε Εὐλογία.

Εὐχολόγι. » Εὐχολόγιον (μεταγ.). bréviaire.

Εὐχομαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Εὐλογῶ.

Ἐφ (προφ. καὶ Οὐφ καὶ Πύφ) ! ἐπιφών. (σημ. ἀνθιαν, ἀποτροπὴν, δυσἀρέσκειαν, κτλ., μάλιστα ὅταν αἰσθανώμεθα δυσωδίαν). » Φῦ ! fi ! ||. ἔφ (πούφ) ! τί καπνὸς εἰν' αὐ- » τός ! Φῦ, φῦ ! ἰοῦ, ἰοῦ, τοῦ καπνοῦ (Αἰριστοφ. Λυσιστρ.) !

Ἐφέτος (Αἰολ. ἀντὶ Ἐπ' ἔτος). » Καὶ τὰ πέρσαι βέλτεστα τῶν ἡθῶν, οὐδαμῶς διδῶσι τὸ ἐφέτος ὅρῳ, « Ἰωσήφ Βρυένν.), ἐπίρ.

(χρον.). » Τῆτες, τὸ τῆτες. cette année.
Ἐφεύρεσις. » Ἐπίνοια, ἐπινόημα, ἐφεύρεσις, μηχανήμα. invention.

Ἐφευρίσκω, ῥ. μετ. » Ἐπινόεω, μηχανάομαι, τεχνάομαι(-άζομαι), εὐρίσκω, ἐφευρίσκω. inventer, déviner.

Ἐχει' (τὸ), (ἀπὸ τοῦ ὀνοματ. ἀπαρεμφ.)
» ἔχειν (κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, συνώνυμον μὲ τὸ Βιός), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἐχενῖδα, ψ. » Ἐχενίς. remore.

Ἐχθές (προφ. κιν. Ἐχτὲς), ἐπ. (χρον.).
» Χθές, ἐχθές (μεταφ.). hier. || ἀκόμα ἐχθές-προχθές (φρα. ἀντί, πρὸ ὀλίγου). » Χθές μὲν οὖν καὶ πρῶην (Δημοσθ.). » Χθές καὶ τρίτην ἡμέραν » Χθιζά τε καὶ πρῶιζά. hier encore ou bien avant hier.

Ἐχθεσινός, ἡ, ὄν. » Χθιζός, χθεσινός. d' hier. || κατὰ τὴν χθεσινήν' μας συμφωνίαν, ἡλθαμεν. » Κατὰ τὴν χθές ὁμολογίαν, ἡκομεν (Πλάτ.). »

Ἐχθρα. » Ἐχθος (τὸ), δυσμένεια, μῖσος (τὸ), ἀπέχθεια, ἔχθρα. haine, θ. inimitié, animosité.

Ἐχθρεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Μισέω, ἀπεχθάνομαι, ἐχθραίνω, ἐχθαίρω (ποιητ.), ἀπεχθῶς (ἀλλοτριῶς) διάκειμαι πρὸς, ἀπέχθομαι δὲ ἔχθρας γίγνομαι (Ἀριστοφ.). haïr.

Ἐχθρός (προφ. κοιν. Ἐχτρός καὶ χυδ. Οχτρός). » Ἐχθρός, πολέμιος. ennemi. §.
» Ἐναντίας, ἀντίπαλος, ἀπεχθής, δυσμενής, δύσνους, διάφορος, ἀντιδίκος, ἀπεχθανόμενος. adversaire.

Ἐχω, ῥ. μετ. » Ἐχω. κέκτμαι. avoir.
|| ἔχω διάρροιαν, δύναιμι, καιρὸν, κιτρινάδα, λόξυγκα, πονόμενον, σκοπὸν, ψώραν, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. || ἔχω δουλείαν, ἴδε Ἀδείαζω καὶ Δουλεία. || ἔχω ἐξ ἀκοῆς, ἴδε Ἀκοή. || ἔχω θέρμην (παροξυσμόν), ἴδε Θερμαίνουμι. || παρατήρησε τὸ μέτωπό μου, ἂν ἔχω θέρμην. » ... σκέψαι δέ μου » Τὸ μέτωπον, εἰ θέρμην ἔχουσα τυγχάνω (Φερεκρ. παρὰ Φρυγίχ.). » || ἔχει ὁ θεός ἴδε Θεός. || ἔχω λάθος, ἴδε Λαθεύω. || ἔχω ἑορτήν, ἴδε Ἑορτάζω. || τί γινώσκῃς εἰς; ἴδε Γινώσκω. || τὸ παιδί ἔχει ὄδοντια, ἴδε Ὄντι. || ἔχω εἰρήνην. » Εἰρήνην ἄγω, εἰρηνεύω. être en paix. || ἔχω πόλεμον μὲ τινα. » Πολεμῶς ἔχω πρὸς. je suis en guerre avec. || ἔχει πόλεμον μὲ τὸν καλῆτερον (ἀνώτερον, δυνατώτερον) του. » Πρὸς κρείττονα ἔχει αὐτοῦ μάχην (Ἡσυχ. ἐν λέξει Γνωσιμαχῆται). || (Πολλάκις εἰς τὸ ἀρχ. ἐλλείπει): ἂν ἔχουν δὲ καὶ οἱ δύο κεντρί, ἢ ἂν ὁ μὲν ἔχῃ, ὁ δὲ (ἄλλος) ἴδεν ἔχῃ, τοῦτο, ἡμεῖς τοῦλάχιστον, δὲν τὸ εἶδαμεν. » Εἰ δ' ἄμω κέντρα ἔχοντες, ἢ ὁ μὲν,

ὁ δ' οὐ, ἡμῖν γε οὐκ ὤπται, α Ἀρσ. || ἴδεν ἔχω φίλον. » Χρῶμαι αὐτῷ. || ἄρ' οὐ ἔχεις τέτοιους φίλους. » Τοιούτων φίλων πλουτῶν (εὐμοιρῶν). || εἶχε βοηθὸν τὸν Λύσανδρον. » Καὶ συναγωγιστῇ τῷ Λυσάνδρῳ χρωμένος. || μία πόλις, ἡ ποία ἴνα μὴν εἴγῃ ποτε μήτε ναούς, μήτε κτίρια μεγαλοπρεπῆ καὶ πολυέσδα. » Πόλεως, οὔτε ἱεροῖς, οὔτε κατασκευαῖς πολυτελεῖσι χρησαμένης (Θουκ.). » || ἔχει ἕνα περιβόλι. » Ἐσιν αὐτῷ κῆπος. || ἔχω κόρην τῆς πανδοεῖας. » Ἔστι μοι θυγάτηρ γάμου ὥραϊα (ἄνδρὸς ὥραν ἔχουσα). || (τὸν γαμβρὸν του) δ, που εἶχε τὴν ἀδελφῇ του (γυναῖκα δηλ.). » Τὸν τὴν ἀδελφὴν ἔχοντα (Ξενοφ. Κυρουπ.). » (ὁ Ὀμηρος τὸ μετεχειρίσθη καὶ εἰς τὸ παθητικόν) τοῦ ὁποίου ἡ κόρη εἶχε τὸν ἔκτορα. » Τοῦ πατρὸς δὲ θυγάτηρ ἔχειτ' ἔκτορι. || ἔχει μέσα. » Περιέχει. contenir, renfermer. || καλὸν (πολὺ καλὸν) νῆαυς (φρα. εὐκτ.)! » Εὐ σοι γίνεται! » Πολλὰ καγαθὰ ὑμῖν γίνεται! Dieu vous benisse! grand bien vous fasse! || ὁ τέλειος ἡγεμὼν πρέπει ἴνα ἔχῃ τέσσαρα πράγματα. » Τελειοτάτῳ ἡγεμῶνι τέτταρα δεῖ προσεῖναι. || μ' ἔλον ὅτι ἔχει ἅπειρα ἐλαττώματα. » Καὶ περ μυρίων αὐτῷ προσόντων, ὧν ἂν τις ἐπιλάβοιτο || διότι δὲν εἶχε περισσότερον ἀπὸ χίλιους στρατιώτας. » Χιλίων γὰρ αὐτῷ στρατιωτῶν πλέον οὐδὲν ὑπῆρχε. || δὲν ἔχει ἄσπρα. » Ενδέεται χρημάτων. l'argent lui manque. || ἐπειδὴ, καθὼς ἡζεύρεις, ἔχει ὀπωσοῦν πνεῦμα. » Φύσσεως γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς. §. || ἔχω (ἐβάλλω) τὴν πρῶρην (ἢ τὸ καράδι ἔχει τὴν πρῶρην) εἰς τὸν Μωρητῆν (εἰς τὴν νοτίαν, εἰς τὸν Βορρῶν, κτλ.), (φρα. ὁμοῖα μὲ τὸ) » Τὰς αὐτὰς ὁρῶντες ἐπεχούσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον (Πλάτ. Ἀντών.). » || ἔχω κατὰ νοῦν (ἢ εἰς τὸν νοῦν μου. » Ἐν νῷ ἔχω, ἐπέχω (» Ἐπὶ ταύτῃ ἐπείχον στρατεύσθαι). || ἔχε τὸν νοῦν σου ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου; κτλ., ἴδε Προσέχω. || πολλαῖς φοραῖς, ἐπειδὴ ἔχομεν τὸν νοῦν μας ἄλλου, οὔτε βλέπομεν, οὐτ' ἀκούομεν. » Πολλάκις πρὸς ἄλλα τὸν νοῦν ἔχοντες, οὐθ' ὁρώμεν οὐτ' ἀκούομεν (Θεοφρ. περὶ Αἰσθ.). » || ἔχω προσταγὴν (φρα. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ) » Ἐχων προσταγμα Ληκεδαίμονιοις βοηθεῖν (Πλούταρχ. Λυσάνδ.). » || πέ' μας, ἂν ἔχῃς τίποτε (νέον δηλ.). » Διδαξόν, εἴτι ἔχῃς (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'). » α || πόσῃν φιλίαν εἶχε μὲ τὴν πόλιν' μας. » ὥς εἶχε φιλίαν πρὸς τὴν πόλιν (Ξενοφ. Ἑλλ.). » || δὲν τὰ εἶχε καλὰ μὲ τοὺς συγγενεῖς του. » Οὐκ ἐν διακειμένους πρὸς τοὺς συγγενεῖς. || τὸ Παλαμῆδι ἔχει τὸ Νάπλι ἀ-

ποκάτω. » Ὑπέρκειται τῆς Ναυπλίας, ἐξ ὑπερδεξιῶν καίται (ἐστίν). il domine la ville, ἴδε καὶ Ἀποπάνω. ὁ ἔχω καιρὸν (χρόνισ) πού 'δεν τὸν εἶδα. » Ἐκ πολλοῦ αὐτὸν οὐχ ἑώραχα. || εἶχε χρένια 'να λουσθῇ. » Ἐξ ἐτῶν αὐτοτος, ἴδε καὶ Καίρος. || εἶχε τρεῖς ἡμέραις ὁ Αἰσχίνης 'πεθαμένος (ἦ) ἀν' οὐ 'πέθανε. » Τρίτῃ μὲν ἦν Αἰσχίνῃ κειμένῳ. || ἔχω ὦραν (πολλήν, ὀλίγην ὦραν) ὁπού ἤλλα, ἴδε ὦρα. || πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν; (ἦ) πόσαις ἔχει ὁ μῆνας; ἴδε Πόσος. ὁ εἶχα (ἔχω) κάμει, ἔλθει, ἰδεῖ, κτλ. » (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ὑπερσυντελικόν) » Ἐπεποιθήκειν, ἐληλυθῆναι, ἐώρακεν, κτλ. (ἦ μὲ τὸ βοηθητικὸν Εἰμί [» Τυχάνω] καὶ τὴν μετοχὴν τοῦ ῥήματος): » Πεποιθώς ἦν, ἐληλυθώς (ἐώρακώς κτλ.) ἦμην. j'ai (j'avais) fait (tu etc), j'étais venu etc. || τὸ εἶχεν ἀφῆσθαι. » Ἐτύγχανε καταλειπώς. || καὶ εἰς τί ἐπάνω μὲ τὸ ἔχεις ἐρωτήσῃ; » Σὺ δ' εἰς τί δὴ με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; » Σοφ. ὁ ἔχει 'να κάμῃ μὲ τὴν τάδε (ἐρωτικῶς). » ἔχει περὶ αὐτήν. il a des liaisons (une intrigue). || τί ἔχει 'να κάμῃ τοῦτο μ' ἐκεῖνος; » Τί κοινὸν ἀμφόιν; » Τί δὴ οὖν τοῦτ' ἐστὶ πρὸς ἐκεῖνο (Πλάτ.); » Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανεῖω; (παροιμ. καθὼς καὶ τὸ) » Τίς γὰρ κατόπτερω καὶ τυφλῷ κοινωνία; il n'y a rien de commun entre ces choses-là. || τί ἔχω 'να κάμω ἐγὼ μὲ τοὺς Κορινθίους; » Τί οὖν προσίχει δὴτ' ἐμοὶ Κορινθίων (Ἀριστοφ.); || οἱ δὲ Αἰγινῆται εἶπαν δεῖ 'δεν ἔχουν 'να κάμουν τίποτε μὲ τοὺς Ἀθηναίους. » Οἱ δὲ Αἰγινῆται ἔφασαν σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρῆγμα (Ἠρδ.). || τί ἔχεις 'να κάμῃς μαλ' ἐμοί; » Τί ἐμοὶ καὶ σὺ; qu'est ce que j'ai à démêler avec vous? || 'δεν εἶχαν ὅπως τί 'να κάμουν. » Οὐ μὴν εἶχόν γε ποιεῖν οὐδὲν (Πολύδ. Ἀ.). || εἶχε 'να κάμῃ καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν πραγματείαν. » Μετὴν κακείνων τῆς ἐργασίας. » Ἐκοινῶνει (« Κοινωνὸς ἦν) κακείνων. il avait une caution (il était actionnaire, il avait parti, il était intéressé) dans cette spéculation, ἴδε καὶ Μερτικόν. || ἔτι 'δεν ἔχουν 'να κάμουν αὐτοὶ ἀπὸ τὴν Ἐπιδάμνου. » Ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου. ὁ (ἀντὶ τοῦ Νομίζω): σὲ ἔχω ἴσια μὲ τὸ κεφάλι μου (τὴν ζωὴν μου, μὲ τὰ 'μράτιά μου κτλ.). ἴσα καὶ κεφαλῇ ἄνω σε (Ἀρρ.), « ἴδε καὶ Μῦατι. || ταῖς ἀγαπῶ καὶ ταῖς ἔχω 'ἀν' ἀδελφάτις μου. » Ἤς ἐγὼ καὶ φίλῳ καὶ ἐν ἀδελφάτις ἄγω (Συνεσ.). « || 'δεν σ' ἔχω διὰ ἀνθρώπων (ἀναλογεῖ μὲ τοῦ Ἰσοκράτους τὸ) » Τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους (Παναθ.); || δὲν τῶχω

τίποτε (ἦ) διὰ τίποτε. . . » Παρ' οὐδὲν ἄγω (τίθειμαι, ποιῶμαι). » Ἐν ὀλίγῳ ποιῶμαι. || δὲν τῶχει τίποτε 'να σηκώσῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ 'σπιτιοῦ. » Οἷός ἐστιν (« Δεινός») ἀναδιφῆσαι τὰ σκεῦη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν ἅπαντα, ἴδε καὶ Τίποτε. || τὸ ἔχω ἐντροπῆν. » Ἐν αἰσχύνῃ (« Δι' αἰσχύνης) ποιῶμαι (ἔχω). || τὸ ἔχω πολὺ (μεγάλο) πρᾶγμα. » Περὶ πολλοῦ ποιῶμαι. » Ἐν μεγάλῳ ποιῶμαι. faire un grand cas. || πῶς τῶχεις; ἴδε Νομίζω. || ἔχω καλλήτερα, ἴδε Καλλήτερα καὶ Προτιμῶ. || ἔχει καλλήτερα τὰ ἄσπρα παρὰ τοὺς φίλους 'του. » Χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖται ἢ φίλους (Πλάτ.). « il fait plus de cas des richesses que de ses amis. || σ' ἔχω χάριν. » ἔχω σοὶ χάριν, ἴδε καὶ Γνωρίζω. || τὸν εἶχεν εἰς πολλήν (μεγάλαν) ὑπόληψιν, ἴδε Ὑπόληψις. ὁ πόσα ἔχει (πόσα δηλ. πωλεῖται) τὸ σιτάρι κτλ. Πόσα ἔχει (ἀξίζει) αὐτὸ τὸ φλωρί, κτλ. (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ) » Τὸ δὲ κληθὲν νόμισμα Δαμαρτέτιον εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα (Διοδ. Σικελ. ΙΑ' 26). » Ἐψῆμα (ὀνομάζων εἰς πολλὰ μέρη τῆς Βιθυνίας καὶ ἀλλοῦ τὸ βαρβαρουργικόν) Πετμέζι ἢ Μουσελέζι. » Σίρειον, γλυκὺ, ἔψῆμα. sapa, raisiné. ἔως (καὶ κατὰ συγχ. Ὡς), ἐπ. (τοπ. καὶ χρόν.). » Μέχρι καὶ Ἀχρι (πρὸ συμφ.), μέχρως καὶ ἄχρως (πρὸ φων.), ὅσον (ἐπομένον ἀριθμ. ὀνόματος), ἔως (καὶ ποιητ.) εἰως, εἰς (καὶ Ἀττ.) ἐς, ὡσεὶ (« Ἀποκτείναντες ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ ἑκατόν. » Ξενοφ. ὦρα ἦν ὡσεὶ ἑκτὴ, α Εὐαγγ.), ἐς τε jusque, jusqu'à ce que. || ἔως τότε, ὡς ἕνα καιρὸν. » Τέως. || καὶ ὡς ἕνα καιρὸν τὸ ἐνθυμούνταν πάντα ἀπ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν καὶ ὕστερα. » Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμμένοντο ἀπὸ δὲ τοῦτον τοῦ χρόνου. || ἔως κάτω ἀπὸ τὴν βρύσταν. » Ἀχρις ὑπὸ τὴν πηγὴν. || ἔως τὸ στόμα τοῦ Δουνάδεως. » Ἐς τε ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστρου. || ἔως ἑκατόν μίλια. » Ὅσον τε ἑκατόν σταδίων. || ἔως μίαν πιθαμίαν. » Ὅσον τε παλαιστιάϊον. » Ὅφρ. || ἔως σήμερον (τώρα, ἐδῶ). » Ἐς δεῦρο, εἰς τὴν δεῦρον, μέχρ' ἐκείνου. || ἀκίμα' ὡς τὴν σήμαρον. » Οὐδέπω καὶ τήμερον. || ἄς τὸν βάλλον εἰς τὰ σίδερα, ὡς οὐ 'να τὰ πλερώσῃ » Δεδέσθω τέως ἔως ἂν ἐκτίσῃ. || ἐγιναν ἔως τριακίσιοι. » Ἐς τριακίσίους ἐγένοντο. || ἔως ὅπου ἦταν μὲ τὸν Σωκράτην. » Ἐς τε Σωκράτη συνήστην. tant qu'ils étaient avec. || ἀλλ' ἔως ὅπου ἐφεγγεν. » Ἀλλ' ἔς τε φάος ἦν (Ἀρρ.). || ἔως ὅπου ἔπιασαν εἰς τῆς Ἀήλαις. » Πῖν δὴ τῇ Ἀήλῳ προσέσχον. || ἔως ὅπου τὸ μακρότερον

ἐνας κάποιος Μάρκος. » Πρὶν δὴ Μάρκος τις αὐτὸ κατεμήνυσεν (Δίων Κασ.). α || ὥς τὸ τέλος. » Διὰ τέλους. || ἀπὸ τὴν μίαν νύκτα ἕως τὴν ἄλλην. » Ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα (Δίσχ. Σωκρ.). »

Z.

Z, ζ, τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Επεντίθεται. » Φωνέω-φω-νάζω, λωφάω-λουφίζω (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον, βιβάω καὶ βιβάζω) κτλ.

Ζαδὸς (ἀπὸ τοῦ Σαδὸς, ὁ παρὰ τῷ Σα-βαζίῳ Βακχεύον κατὰ τὸν Φώτιον· ἢ [πι-θανώτερον] ἀπὸ τοῦ Λαιδὸς=Λαφὸς, Λατ. *Lanus*, ὁ ἄλλ. Σκαῖδς, ὁ ἀνόητος καὶ χαμέ-νος· εἰς τοὺς ἀρχαίους ἦτον συνώνυμον τοῦ Ἀγκύλος), ἴδε Παλαδός.

Ζάλη, πάθ. » Ἰλιγγος, ἱλιγς (ἦ), σκό-τωσις, σκοτοδίνη, ζάλη, κάωσις, τύφος. vertige, θ. *étourdissement*, *éblouisse-ment*, ἴδε καὶ Σκοτεῦρα.

Ζαλίω, ρ. μετ. » Καρόω, τυφώω. *assom-pir*, ἴδε καὶ §. Παραζαλίω καὶ Πονοκεφα-λῶ. || Ζαλίζομαι, ρ. αὐτοπ. » Ἰλιγγιάω, σκοτοδινιάω καὶ σκοτοδινέω, τυφομαι. *a-voir des vertiges* (des *éblouissements*).

Ζάλισμα, » Σκότωσις. *éblouissement*, ἴδε καὶ Ζάλη.

Ζαργάνα, ψ. » Βελόνη (» Μακρὸν ὡσάν τὴν ζαργάναν, ἦρουν βελονίδα, » Γεωπον. Αὐτὴ εἶνε κυρ. ἢ Γαλλ.) *orpie*, ῥαφίς, ταί-νια (» Ταινία, ζαργάνα, » Σγλ. Ὀππ. Ἀλ. Α, 100), κέστρα (ἢ αὐτὴ καὶ) σφύραινα (ἴδε καὶ παραδ. Σφυρίδα). *aiguille*, θ. (δι-αφέρει τοῦ) *aiguillette*, θ. *cépole*.

Ζαρκαδάκι, ζ. » Δορκάδιον καὶ Ζορκάδιον, δορκίς, δορκάλις. *chevrillard*.

Ζαρκαδίσκος, α, εν. » Δορκάδειος. *de chevreuil ou de daim*.

Ζαρκάδι, ζ. (ἐκ τοῦ) » Δορκάδιον (ὑπο-κορ. τοῦ) » Δορκάς καὶ Ζορκάς, δορξ (ἦ), δορκός (ὁ), δορκων, προξ. *chevreuil*. *chevreille* (τὸ θηλ.), ἴδε καὶ Πλατῶνι.

Ζαρόνω (τὸ δέριμα), ρ. μετ. » Ρυτιδίω, ρικνώω, ρυσσώω. *ridet*. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Ρυτιδόμεαι, ρικνόμεαι, ρυσσόμεαι. *se rida*. §. (συνεκδ. Συμμερίζομαι, στέκο-μαι ἀκίνητος εἰς κλῆμα ἢ κώχην, ἀπὸ φό-βου κτλ. Κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν εὐρί-σκεται ἢ λέξις εἰς τὸν Ησίοτον. » Ζαροῦν, καθυδεῖν). » Ἠτῶσω, βρίζω, συγγέλλομαι. *blottir*, *se blottir*, *se tapir*.

» Ζάρωμα (τὸ ἄλλ. Συμμερίζομαι ἢ Κουβά-ρισμα ἢ Κουλούρισμα). » Συστολή. *l'ac-tion de se blottir* (de *se tapir*). §. (τὸ τοῦ δέρματος). » Ρικνώσις, ρυτιδωσις. *l'ac-tion de se rider*.

Ζαρωματιά. » Ρυτίς, ρυτιδωμα, ἀμικρυ-γὴ (τοῦ μετώπου κυρ). *ride*, θ.

Ζαρωμένος, η, εν. » Ρυτὴς καὶ ρυσσὸς. ρι-κνός, ἐρυτιδωμένος, ρυσσώδης, ρικνώδης. *ride*.

Ζαρεῖρι, πέτρ. πολύτ. (ἴδεν εἶνε κυρίως ὁ τῶν παλαιῶν) » Σάπφειρος. *saphir*. (εἶδη τούτου εἶνε καὶ τὸ χίτρινον) » Τοπάζιον, (καὶ ὁ) » Ἰάκινθος (τὸ Τουρκ. Ἰακοῦτι), (καὶ ὁ ἀεροειδής) » Βήρυλλος (τοῦ Πλινίου), ἴδε καὶ Σμαραγδόρριζα.

Ζάφτω (κτυπὸ δύνατὰ), ρ. μετ. (φαίνε-ται ὅτι ἔχει τῷ ὄντι κάποιαν σχέσιν μετὰ Ζάψ, ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα), ἴδε Κτυ-πῶ.

Ζαχαράτον, ἴδε Ζαχαρωτόν.

Ζαχαρένιος, α, εν. » Σαχαρίνος, σακχα-ρόχυτος, σακχαροπαγής. *sucré*.

Ζάχαρη (ὁρθ.) Ζάχαρι (ἦ), (ὁ Ἀρριανὸς τὸ ὀνομάζει) » Μέλι καλάμινον (ὁ δὲ Ἀρχι-γένης) ἄλα Ἰνδικόν (» Ὁ ἄλλος ὁ Ἰνδικός, χρῶς μὲν καὶ συστάσει ὁμοίως τῷ κοινῇ ἀλλ', γεύσει δὲ μελιτώδης, » Αἰγιν. Βι-βλ. Β. 53.) (ἢ λέξις) » Ζάχαρις (ἀν καὶ να μὴν ἔχη τὴν ὁποιάν τῆς ἔδωκεν ἐτυ-μολογίαν ὁ μακαρίτης Παπαδόπουλος, εἰν' ὅμως ἀσυγκρίτως εὐφρονότερα τοῦ βαρβαρο-φώνου) » Σάκχαρ, σάκχαρι καὶ σάκχαρον (τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζαν, φαί-νεται, παρὰ τὸ φυσικὸν ἢ αὐτομάτως πη-γνύμενον εἰς τοὺς ῥόζους τῶν μεγάλων ἢ Ἰνδικῶν Ζαχαροκαλάμων). *sucree*, ἴδε καὶ Κάντιον (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ζαχαριχόν, ἴδε Ζαχαρωτόν.

Ζαχαροκίλαμον, ρ. » Κάλαμος ὁ Ἰνδι-κός (πιθανὸν ἢ ἦν καὶ ὁ μελιτώδης) λωτός (τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐπομένως το) μελιώτον· γλυκοκάλαμος (Γλωσσαρ.). (ἴδεν εἶν' ἀνάρ-μοστος λέξις καὶ ὁ) *σακχαροκάλαμος. *can-ne à sucre*, θ. *cannamelle*, θ.

Ζαχαρόνω, ρ. μετ. » Σακχαρώω. *sucrer*.

Ζαχαρωτόν (τὸ ἰταλ. Κονφέτον ἢ Κόνδι-τον). » Σακχαρωτόν, Ζαχαρόπικτον (κα-θὼς μελίπικτον). *dragée*, θ. *confit*, *bom-phon*.

Ζευατίζω, ρ. μετ. » Ζέντι (» Ζεσθ) κατ-αντλέω, ἐγγυματίζω (καθὼς τὸ τσάι). *é-chauder*.

Ζευάτισμα. » Ζέσις. *l'action d'échau-der*.

Ζευατιστός (ὁ ζευατισμένος), ἦ, ὄν. » Ζε-

στός. échaudé. §. (β, που ζεματεῖ, καίει ἀκόμη). » Ζέων, ζεστός. bouillant.

Ζεματῶ, ῥ. μετ. » Ἰδε Ζεματίζω §. (καίω) ῥ. ἀμ. » Ζέω. bouillir, bouilloner.

Ζερδός (τὸ ἐνκνύον τοῦ Δεξιός), ἡ, ὄν, ἴδε Ἀριστερός. §. (συνεκδ. ὅποιος μεταχειρίζεται περισσότερο καὶ εὐκολώτερα τὸ ἀριστερὸν χέρι). » Ἀριστερόχειρ, λαφός (ἴδε Ζαβός), ἐπαρίστερος. ganchi.

Ζερνίκι (κατὰ παραφθιρὰν βερδαροτουρ-κικὴν ἀπὸ τοῦ) » Ἀρσενίκιον ἢ Ἀρσενικὸν (λέξιν ἰδιωτικὴν, ἀναφερομένην εἰς τὸ περὶ φυτῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἐπιθετὸν τοῦ ὠρίανλου, ἡ φάρμακιν τῶν γραφῶν, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἱλ. Μ. 481., ὅρ. φαρμ. ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου ὀνομάζεται) » Σανδαράχη ἢ Σανδαράκη (κυρ. ὁ κόκκινος σουλιμῆς. Οἱ Τυρκοὶ καὶ πολλοὶ τῶν Τουρκομερικτῶν τὸ μεταχειρίζονται καὶ εἰς τὸ λουτρὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Βοτάνι γνωρίζεται ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ποντικοφάρμακον, διὰ τὴν χοῆσιν 'του, ἴδε καὶ τὰς δύο λέξεις). orpin (minéral), orpiment. arsenic (blanc ou jaune).

Ζεστά, ἐπ. » Θερωῶς. chaudement.

Ζεσταίνω, ῥ. μετ. » Θερωαίνω, θάλπω, θίγω (ποιητ.), ἀλεινῶ - ἄζω (Ἀριστοτ.). chauffer. échauffer. || τὸ ἐφόρεσα να ζεσταθῶ, » Ἰν ἀλεινοίμι, τοῦτ' ἡμπισχόμην (Ἀριστοφ.). »

Ζέστη(-στα). » Θάλπος (τὸ), ἀλία, θερμὸν, θερμότης, θαλπωρὴ, τὸ θερμὸν. chaleur, θ. chaud. || ζέση υπερβολικῇ, ἴδε Κάψι.

Ζεστός, ἡ, ὄν. » Θερμός, ἀλεινός, ἐν-θερμός. chaud.

Ζευγάρι (ἀπὸ τοῦ) » Ζευγάριον (κυρ. βω-δίων. » Τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν κατ-αροῦσιν, « Ἀριστοφ. Οὐνθ. 582., ὑποκορ. τοῦ) » Ζεύγος (τὸ), συζυγία, δυάς, συν(ξυν)-ωρίς (κυρ. μουλαρίων. λέγεται ὁμοῦ καὶ διὰ τὰ ἄλογα). paire, θ. couple. §. attelage.

|| ἡ σουπιαὶς περιπατοῦν ζευγάρι (ἢ ζευ-γάρια). » Βαδίζουσιν αἱ σπηλαὶ κατὰ ζυ-γά. » §. (συνεκδ. τὸ διάστημα τῆς γῆς, ὅσο' ἔμπορὸν 'να ὀργώσουν τὸν χρόνον ἓνα ζευγάρι βωδία, καὶ ἐπομ. εἶδος μέτρου γῆς, διαφέρων κατὰ τὰ μέρη καὶ τὴν καλὴν ἢ κακὴν ποιότητα τοῦ χώματος). » Ζεύγος (« Καὶ χωρία ζευγῶν εἰκασιν ἀροῦντα, » Δίσχ. Ε-πιστ. IB), ἄρουρα (περιέχει, κατὰ τὸν Σουί-δαν, πενήντα πωδῶν διάστημα). charge, θ.

Ζευγαρόνω, ῥ. μετ. » Ζεύγνυμι (-ύω), συζευγνυμι (-ύω), συνδυάζω, ζευγοποιέω. appairer, accoupler, appareiller, assortir par couples.

Ζευγάρωμα. » Σύζευξις, ζεύξις, ζευγο-ποιία (Θεόφρ.). συνδυασμός, συζυγία. ac-complément appariement.

Ζευγαρωτός, ἡ, ὄν. » Συνεζευγμένος, σύ-ωμος. accouplé, appareillé.

Ζευγᾶς, ἴδε Ζευγολάτης.

Ζεύγλα (προφ. κιν. Ζεύλα), ἐργ. γε-ωργ. » Ζεύγλη. le collier des boeufs, l'é-chancrure du joug.

Ζευγολατεῖο (τὸ Τουρκ. τσιφτλίκι). » Ἀ-γρός, χωρίον, ἐκχυλῖς, ἀγροικία. metai-rie, θ. ferme, θ. terre, θ.

Ζευγολάτης, » Ἀρότης, ἀροτήρ, ζευγη-(γε)λάτης, ζευγῆτης, γεωργός. labourer.

Ζεύγω, ῥ. μετ. » Ζευγνύω (-υμι), ὑπο-ζευγνύω (-υμι), ζυγίω. atteler, attacher au joug.

Ζευτό (πλθ. τὰ ζύλα τῆς σέγνης, τὰ ἵπποια, ἀκκουδισμένα πρὸς ἄλληλα κατὰ κορυφὴν, κοροτοῦν τὸ λεγόμενον κόρψισμα). » Ἀμεί-βων, ζυγός. chevron. racinal (du com-ble).

Ζεύμιον. » Ζεύξις, ὑπόζευξις. l'action d'atteler (d'attacher au joug).

Ζήλεια (προφ. ἄλλ. Ζούλεια). » Ζηλο-τυπία. jalousie, θ.

Ζη(Ζου)λευτός, ἡ, ὄν. » Ζηλωτός, ἐπί-φθονος. envié, digne d' (qui excite l')envie.

Ζηλεύω (προφ. ἄλλ. Ζουλεύω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ζηλοτυπέω, ζηλοτύπως ἔχω, ζηλέω (-έω, -εύω [Σιμπλίχ.]). être jaloux.

§. » Βασκαίνω, βάσκανον ὀφθαλμὸν ἐπι-θάλλω, ὀφθαλμιάω (« Πάλαι τὴν εὐδαιμο-νίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες, » Πολυδ.), ἐποφθαλμιάω. envier.

Ζηλιάρης (προφ. ἄλλ. Ζουλιάρης), α, ικον. » Ζηλοτύπος, δύσζηλος, ζηλομανής. jaloux.

Ζημία. » Βλάβη, ζημία, φθορά, λύμη, βλάβος (τὸ), κίκωσις. dommage, dégât, ravage, perte, θ. lésion, tort, préjudice, désavantage. || 'να πληρώσῃ τὴν ζημίαν, » Τὸ βλάβος ἀποτινέτω (Πλάτ. Νομ.). » || ἔκαμες ζημίαν. » (Οὐκ οὖν δικαίως, ὅς τις) ἐποίεις ζημίαν; » Ἀριστοφ. (Πλ. 1123).

Ζημιάρης, α, ικον. » Ζημιώδης, ἐπιζη-μιος, ἐπιδολαδής, λυμίων, φθορέυς. nuisi-ble, destructeur.

Ζημιόνω, ῥ. μετ. » Βλάπτω, ζημιώ, κακώ, ἀδικέω, λυμαίνομαι. nuire, lésér, causer du dommage.

Ζήνα (ἡ λέξις εἶνε πεποιημένη ἀπὸ τὸν ἥχον τῶν πετρῶν τεῦ ἐντόμου), ἴδε Χρυσ-κανθράς.

Ζητεία. » Ἐρνος, ἀγερός. quète, θ.

Ζητεύω (» Μήποτε... ζητεύης βίοντων κατὰ γείτονας,» Ησίοδ. Ἑργ. καὶ Ἡμ. 399.), ρ. ἀμ. » Προσαίτέω, ἐπαίτέω, πτωχεύω (» Ἀπεικασαί· αὐτὰς [τὰς κύνας τὰς Κελτικὰς] τοὺς ἀνὰ τὰς δόδους πτωχεύουσι· καὶ γὰρ φωνὴ αὐταῖς γοερά τε καὶ ἐλεεινὴ ἔστι,» Ἀρρ. Κυνηγ.) (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) αἰ-τίζω. mendier.

Ζήτημα. » Αἴτημα, αἷτησις. demande, θ.

Ζητιάνος, α, / . » Προσαίτης, ἐπαίτης,

Ζήτουλας, λιάρα / πτωχός. mendiant, gueux.

Ζητῶ (γυρεύω), ρ. μετ. » Αἰτέω. demander. || Ζητῶ ἴσιω ἢ δυναστικῶς (πραγ-μα, ὅ, που ἐδωσα ἢ ὅ, που μοῦ ᾤπῃραν). » Ἀπαιτέω. redemander, revendiquer, réclamer, exiger. || ἐκείνους ὅ, που ζητοῦσαν τὴν κόρην του (διὰ γυναῖκα δηλ.). » Τῶν δὲ μνωμένων αὐτοῦ τὴν θυγατέρα. rechercher. || Ζητοῦσεν ἀφορμὴν. » Ἀφορμῆς (» Προφάσεως) διόμενος (Λκ., Πλ. οὗτ.). » il cherchait un prétexte. 2) (ἀπλ. ἀντὶ Θέλω) ἐζήτησαν ἵνα ᾤμας ἀφανίσουν. » Εἰζήτησάν τε (μετὰ τῶν πολεμιωτάτων ἡμᾶς σάντες) διαφθεῖραι, » Ὀκδ.

Ζηχουνί, πάλ., ἴδε Ἀσμα.

Ζηχουνιάρης, α, ικον. » Ἀσθματικός. asthmatique, roussif.

Ζήχι (τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Σήχι.

Ζουλεύω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ρ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ζηλεύω κτλ.

Ζούλισμα. » Ὀλίψις, πίεσις, σύνθλιψις. pression, compression.

Ζουῶ, ρ. μετ. » Ὀλίβω, συνθλίβω, πιέζω, συμπιέζω. presser, fouler, comprimer, écraser.

Ζουμερός, ἡ, ὄν. » Πολύχυμος, πολύχυλος, ὑγρός, ἔγχυλος. succulent, juteux.

Ζωμύ. » Ζωμός (χυρ. ἡ σούπα, ὁ τσαρ-βᾶς, ἡ μανέστρα). bouillon. §. » Χυλός, χυμός, πίεσμα, ἐκπίεσμα. suc, jus. §. (τὸ διὰ τοῦ βρασμάτος ἐκθλιόμενον). » Ἀπόζεμα, ἀφέψημα, ἐγχύλισμα, ἔγχυμα, ἀπόθεριγμα. decoction, infusion. || βγάλω (παίρνω) τὸ ζουμί (διὰ τοῦ σραγγίσματος ἢ βρασμάτος). » Εἰχυλίζω, ἀποθρέγω, ἀπεζέω, ἀφέψω καὶ ἀφεψέω. exprimer le suc.

Ζωνάρι (ἀπὸ τοῦ) » Ζωνάριον (ὑποκορ. τοῦ) Ζώνη, ζωστήρ, ζώμα, κεστός (ἰδιαιτ. τῆς Ἀφροδίτης). ceinture, θ. §. (συνεκδ. μέρος οἰκοδομῆς, τὸ ἅλλ. Στεφάνι). » Διάζωμα(-σμα). cerele. §. Ζωνάρι τοῦ οὐ-ρανίου (ἢ, καθὼς τὸ λέγουσιν οἱ ἀπλοῦστεροι,)

τῆς καλόγηρας (ἢ ἄλλ. Δοξᾶ. Ὁ Πόσυχ. τὸ δογματίζει παρομοίως). » Ζώνην ἐν οὐρανῷ, ἴδε Δοξάρι.

Ζουπῶ, καὶ

Ζουπιζῶ, ρ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Ἐξοπιζῶ (ἄρστ. ἴστορ. Ζ), ἴδε Ζουλῶ.

» Ζούρα, παθ. » Μαρασμός (ἀπ' ἐδῶ παρήχθη τὸ Τουρκ. μαράζι), τικεδών, φθινᾶς νόσος, ἀτροφία, καχεξία, σειρίασις (χυρ. τῶν παιδιῶν). marasme, consomption, chartre (τῶν παιδιῶν), carreau.

Ζουριάζω, ρ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Σειριῶ -άζω (τὸ Καίω καὶ ξηραίνω, παρβλ. Σουρόνω). » Μαραίνω, τήκω, ἐκτῆκα. dessécher, consumer, faire tomber en langueur (en chartre). §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Μαραίνομαι, τήκομαι, καχεκτέω, ἀτροφέω, φθίνω. tomber en chartre, chême, se chême, rabougir, se rabougir (χυρ. διὰ τὰ δένδρα).

Ζουριασμένος, η, ὄν. » Σειριῶν, φθινώδης, καχεκτικός, ἀτροφία τήκόμενος, ἀτροφος. tombé en chartre, chartreux, desséché. || Δένδρον (φυτὸν) ζουριασμένος. » Ἀτρωφές (Θεοφρ.). rabougri, retraits (χυρ. γέννημα).

Ζουρλός (» Ἡύραμε Ζουρλὸν παππᾶν, καὶ ὅλην ἡμέραν ψάλλομεν, » παροιμ.), ἡ, ὄν, ἴδε Τρελλός.

Ζουρῶ, ρ. ἀμ. ἴδε Ζουριάζω.

Ζογάδα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), πάλ. (ἡ λέξις φαίνεται σχηματισθεῖσα ἀπὸ τοῦ) » Εἰσοχᾶς - ἄδος (οὗ ἐναντίον τὸ) ἐξοχᾶς ἢ ἐξωχᾶς - ἄδος (» Δακτυλίω ἐξοχᾶδες, » Παυλ. Αἰγίν. Ἡ σύμπτωσης τῆς ὁμοῦς μετὰ τὸ φυτὸν Ζοχόν, καὶ ἡ ὑποτιθεμένη, ἡ καὶ ἀληθὴς ἴσως, ἱαματικὴ δύναμις τοῦ φυτοῦ εἰς τὸ πάθος, τὴν ὁποῖαν δοξάζοντες καὶ οἱ ἀρχαῖοι τὸ ὠνόμαζαν καὶ Κίρσιον, μετὰ μνηεῖ ἵνα ὑποπτεύσω συγγενεῖς κατὰ τι τὰς λέξεις), αἰμορροΐδες. hémorroïdes, ἴδε καὶ Βυζί.

Ζοχίς, φ. » Σόγγος (ὡς σμφός, τούτεστι χαῖνος καὶ ἀραιὸς τὰ ἐντὸς, ὅποιον τι καὶ ὁ σπόγγος καὶ ὁ νάρθηξ, » κατὰ τὸν Εὐστάθειον, Ἰλ. Ε. 142) καὶ Σόγγος, κίρσιον (ὡς ὠφέλιμον εἰς τοὺς κίρσιους, ἴδε ἀνωτάτω). laiteron, laitron, καὶ (χυρ.) laceron.

Ζυγαρία. » Ζυγός, σταθμός, σταθμίων, τρυάνη, ζυγόν, τάλαντον, πλάστιγξ (χυρ. τὸ πινάκι τῆς). balance, θ.

Ζυγή (» Ξυνωρίδα, Ζυγή, » Πισυ. » Καὶ σχολαρίκια Ζυγὴν μίαν, » Πορφυρογ.). » Ζυγάς (Θ. Ἀρδρ.). ἴδε Ζευγάρι.

Ζύγι (ἀπὸ τοῦ) » Ζυγίον (ὑποκορ. τοῦ) Ζυγὸν (ἢ Ζυγαρία), ἴδε τὴν λέξιν. §. (τὸ βά-

ρος, με τὸ ὅποιον ζυγιάζουν, τὰ δράματα δηλ. ἢ τὸ βαρύδι). » Σταθμός, σταθμίον, poids. §. (τὸ σχοινί, με τὸ ὅποιον μετροῦν οἱ κτίσται καὶ οἰκιδόμοι τοὺς τοίχους), ἴδε Στάφνη.

Ζυγιάζω, ῥ. μετ. » Ἰστάω, ἔστημι, σταθμεῖω(-μαι), σταθμίζω, ταλαντεύω(-ώω, -ίζω), ζυγοστατέω, ζυγοσταθμέω, τρουτανεύω. péser. §. (εὐαῶ, τραδῶ), ῥ. ἀμ. » Ἐλκω, ἄγω. puser. ||. ἡ σιδερένια τῶν Σπαρτιατῶν μονεῖδα ἐζυγιάζε μίαν μῶν Ἀττικίν. » Τὸ σιδηροῦν τῶν Σπαρτιατῶν νόμισμα ἐλκῇ μὲν ἦν Ἀθηναία. ||. ἐβύγιάζε δέκα καντάρια. » Ἐλκωσα σταθμὸν τάλαντα δέκα (Θουκ.). »

Ζυγιάσμαι. » Στάθμισις. pèseé.

Ζυγιαστής. » Ζυγοστάτης. juré pèseur.

Ζυγλούρι(τὸ λουρί τοῦ ζώου ὅπου τραβᾷ τὸ ἀμάξι, Βλαχ. Χάμουρον, ἐκ τοῦ) » Ζυγώλων (τὸ ζυγοδεσμον, « Σχλ. Αἰσχολ. Πέρσ. 188). » Ἀέπαδιον. harnois.

Ζυγόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Πλησιάζω.

Ζυγός (τὸ ἐναντίον τοῦ Μονός) ἦ, ὄν. » Ἀρτίος (» Ἀρτια δὲ, τὰ ζυγά ὄντων δύο, τέσσαρα καὶ τὰ ὅμοια, » Σουίδ.). pair. ||. Ζυγά ἢ μονά (εἶδος παιγνιδίου), ἴδε Μονός. Ζυγός (ὅπου ζεύγουν τὰ θωδία). » Ζυγός. joug. §. (ἡ κερυψή τοῦ βουνου), ἴδε Κερφοβούνι.

Ζυμάρι. » Φύραμα, φαῖς-αἰτός (τὸ), μάζα (τριπτή, κυρ. τὸ κριθαρένιον). pâte, θ. Ζυμαρικόν. » Πίεμα, πλακοῦς. gâteau, pâtisserie, pâle (κυρ. με κρέας).

Ζυμῶνω, ῥ. μετ. » Μάσσω(-ττω), πέσσω (ττω), φυράω, δέωω, φύρω, ἀνάδεωω. ἀρτοποιεῖω. pétrir.

Ζύμωμα. » Φύρασις, πῆψις, ἀνάδευσις, ἀρτοποιία. l'action de pétrir.

Ζυρωταρία. » Κάρδοπος (ἡ), μάκτρα. pétrin, huche, θ.

Ζῶ, ῥ. οὐδ. » Βιώω, ζάω. §. διαιτάσμαι, διατρίβω. vivre. §. Βιοτεύω. subsister, ἴδε καὶ Ψωμί. ||. ἡμποροῦμεν ἄρχε » ἂν ζήσωμεν ἔχοντες σῶμα ἀσθενικὸν καὶ ἄθλιον; » Ἄρ οὐν βιωτῶν ἡμῖν ἐστὶ μετὰ μοχλοῦ καὶ διεισθερχομένου σώματος; (Πλάτ.). ||. μῆτε ῥωτᾷ (ζεύρει) ἂν ζεύμεν ἢ ἂν ἀποθάνομεν (φρσ. διὰ τοὺς ἀδιαφοροῦντας καὶ λησμονοῦντας τοὺς φίλους τῶν ἀπαράλλακτα εἶπε καὶ ὁ Θεόφρ. Εἰδ. Β' 5): » Οὐδ' ἔγωω πότερον τεθνήσκω ἢ ζοοί εἰμές. » ||. ὅσοι ἔχουν πλείοτερον δόντια, ζοῦν καὶ περισσώτερον ὅσοι δὲ ἔχουν ἐλιγώτερα καὶ ἀραιά, ζοῦν καὶ ἐλιγώτερον. » Ὅσοι πλείους ἔχουσιν ὀδόντας μακροχρόνιοι εἰσιν: οἱ δ' ἐλάττους καὶ ἀκριδόντες βραχυβιώτεροι (Α-

ριστ. Ζ. Β', 4). » ||. τὰ ἐξαμνηνίτικα (παιδιά) δὲν ζοῦν. » Τὰ ἐξαμνηνίτικα οὐ βιώσιμα. ne sont pas viables. ||. τὰ ἐπταμνηνίτικα ζοῦν. » Τὰ ἐπταμνηνίτικα βιώσιμα (γόνιμα).

||. ὅσα ζῶα ζοῦν εἰς τὸ νερόν. » Τὰ καθ' ὕδατος δικιτῶμενα ζῶα. ||. καὶ διὰ τὸν μάντιν Τειρεσίαν λέγουσιν οἱ ποιηταὶ ὅτι ἔζηπεν ἕως ἔξῃ γενεαίς. » Καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγωδία μέχρις ἔξ γενεῶν παρατείνει λέγει. ||. ζῇ μίαν ζωὴν κακορρίζικην. » Βιστ βίον ἀδιώτων. » Ἀθλίως (» Πονήρως) διαίχει. » Κακῶς πράσσει. il mène une vie malheureuse; il traîne une existence misérable. ||. οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐζούσαν καθὼς οἱ τωρινὸι βάρβαροι. » Τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διακλιόμενον (Θουκ.). » ||. ἐξοῦσι μὲ (ἀπὸ) τὴν ποίησιν τοῦ. » Ἀπὸ τῆς ποιήσεως τὴν βιοτὴν ἔχων (Προδ.). » ||. διότι οἱ πλείοτεροί μ' αὖς ζοῦν ἀπὸ τὴν θάλασσαν. » Ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις ἡμῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. »

Ζωγραφία. » Γραφή, ζωγράφημα. peinture, θ. desseio. » Εἰκὼν, πινυξ, ἀνδρείκελον. portrait.

Ζωγραφίζω, ῥ. μετ. » Γράφω, ζωγραφίζω. ζω. peindre. ||. ζωγραφίζω (σχεδιάζω) μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλον. » Ἰπγράφω. dessiner.

Ζωγραφικὴ (τέχνη). » Γραφικὴ, ζωγραφικὴ, ζωγραφία. peinture, θ. desseio.

Ζωγράφισμα. » Γραφή, ζωγραφία, εἰκονισμός, εἰκονογραφία. l'action de peindre.

||. εἶνε διὰ ζωγράφισμα (φρσ.). » Γραφικῶς ἔχει (πέφυκεν). il est fait à peindre.

Ζωγραφιστός, ἦ, ὄν. » Ζωγραφητός, γραπτός, διάγραφος. peint.

Ζωγράφος. » Γραφεύς, ζωγράφος, εἰκονογράφος. peintre.

Ζωή. » Βίος, βιοτή, βίωτος (ποιητ.), ζωή, αἰών. vie, θ. jours, πλ. §. (ὁ τρόπος τοῦ ζῆν). » Δίαιτα, διατρίβη. la manière de vivre. §. (τὸ φέρειμον). » Ἰαγωγή, βίος, διαγωγή, ἀνατροφή, πολιτεία καὶ πολιτεῦμα (κυρ. τῶν πολιτικῶν). vie, θ. conduite, θ. ||. εἶνε (δὲν εἶνε) διὰ ζωὴν. » Ἀδιώτως ἔχει, « ἴδε καὶ Ζῶ. ||. βαρέθηκα (δὲν ἡμπορῶ πλέον ἢ ὑποφέρω) τὴν ζωὴν μου. » Ἀδιώτόν(» Ἀδιώτά) μετ' ἐστίν. » Ἀδιώτον ἡγοῦμαι τὸν βίον. » Ἀδιώτον ἡγοῦμαι εἶναι (Αἰσχ.). » Ἀδιώτως ἔχω. » la vie m'est insupportable (à charge). ||. ὡς ἀφύσκη τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην, καὶ ἂν γλυτώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ. » Ἐκλιπεῖν τὴν χώραν, καὶ τὸ σῶμα διασώζειν. ||. περὶ τὴν ζωὴν μου. » Διαβιώω, ἐγκαταβιώω, διατρίβωμαι, διατελώ, παραπύμπω ἑμαυτὸν (Πλουτ.), ἴδε

καὶ ἱερῶ. ||. θὰ περάσετε τὴν ζωὴν σας καλλήτερα καὶ μὲ περισσώτεραν εὐχαρίστησιν. » Καλλίον καὶ ἴδιον τὸν αἰῶνα διάξετε (Ξενοφ. Κυρουπ. Β'). « ||. πέρασε τὴν ζωὴν του χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ παρატρή καὶ νὰ σπουδάσῃ. » Οὐδὲν ἄλλο ποίῳ διαγεγνήται, ἢ διασκοπῶν καὶ μελετῶν. ||. μαζὶ σου νὰ κατοικήσω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου. » Μετὰ σεῦ ναίωμι: τὸ λειπομένον βιωτᾶς (Σχολ.). «

Ζώνη, ἴδε Ζουνάρι.

Ζωντανέμμα. » Αναζώσεις, ζωοποίησις. vivification.

Ζωντανεύω, ρ. μετ. » Ζωῶ, ζωοποιέω, ἀναζώω. vivifier, ranimer. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. « Αναζῶω. revivre.

Ζωντανός (πρην. κοιν. Ζουντανός), ἡ, ὄν. » Ζῶν, ἐμπους, ζῶς (ποιητ.). vivans, viv.

Ζῶνω, ρ. μετ. » Ζωννῶ (-υμι), περιζωννῶ (-υμι), διαζωννῶ (-υμι). ceindre. ||.

ζώσω τὸ σπαθί σου. » Περιζῶσαι τὴν ῥομφαίαν σου (Γραφ.). » Τὸ δὲ ἐνδύναι τὰ ὅπλα ἐκόλον ἄρα οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι (Ηζυσαν. Ο., 17). «

§. (μεταφρ. περικυκλῶν), βάλλω εἰς τὴν μέσσην. ἴδε Βάλλω καὶ Περικυκλῶν. ||. (ἢ Ἀττικῇ) εἶνε ζωσμένη ἀπὸ δύσκολα βουνά. » Διέζωσται (» Εὐσεφάνω- τας) ὄρεσιν ἐρυμοῖς. ||. ἔζωσεν ἡ φλόγα τὴν πόλιν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Διαζώσασα πανταχόθεν ἡ φλόξ τὴν πόλιν (Πλούτ. Βροῦτ.). «

Ζῶον. » Ζῶον. §. Κτῆνος (τὸ). §. Ἰ- ποζῶνιον. §. Βόσκημα, θρέμμα (κυρ. τὸ θοσετᾶρι). animal. §. bête, θ. brute, θ.

||. ζῶν διὰ φόρων. » Φορτηγὴν (» Ἀχθο- φόρον, » Σκευφόρον) κτῆνος. bête de somme (de charge, de voiture). ||. ζῶν θυ- σιασμένον ἢ διὰ θυσίαν (τὸ Τευρκ. κουρ- μπάνι), ἴδε Σρακτὸν. ||. ἐπιστάτας τῶν ἀ- λόγων του καὶ τῶν σκύλων του, ὅσους ἐ- στοχάζετο ὅτι ἔμπορουν νὰ τοῦ κάμουν αὐ- τὰ τὰ ζῶα ὅσον τὸ δυνατόν καλλιώτερα.

» Ἴππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητᾶς, εἰς ἐνόμι- ξε ταῦτα τὰ βοσκήματα βέλτιστ' ἂν παρέ- χειν (Ξενοφ. Κυρουπ.). «

§. (μεταφρ. ὁ κουτὸς καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος), ἴδε Ἀνόη- τος καὶ Παλαδός.

Ζωοτροφία. » Τροφαί, τὰ ἐπιτηδεύα, τὰ ζωοτροφ., τὰ πρὸς ζῴωρειαν. vitres, πλθ.

ἴδε καὶ Οροφί.

Ζώσιμον. » Ζῶσις, περὶ (διὰ) ζώσις. l'ac- tion de ceindre. §. (μεταφρ. ἡ περικύ- κλωσις), ἴδε Περιτρύφισμα.

Ζωγάδα, παθ. ἴδε Ζογάδα.

Ζωχός, φ. ἴδε Ζοχός.

II, η, τὸ ἐδωκον γράμμα τοῦ Ἑλλη- νικοῦ αλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Ε. » Ἀ- πόστημα-ἀπόστημα, μηρί-μερί, νήθω-γνέ- θω, ξηρόν-ξηρόν, πληρω-πλερώνω, σιδη- ρον-σίδηρον, κτλ. ||. εἰς Ου. » Ζηλεύω-ζου- λεύω, σπηία-στυπία, σάσαμεν-συσάμι, κτλ. §. Ἀφαιρεῖται κατ' ἀρχάς τῶν λέ- ξεων » Ἰδύσματος-δυσόμες, Ἠλιάζω—ἡλί- ζω, κτλ.

||, σύνδ. (διαζ.). » Ἠ, ἦτοι. ου. ||. Ἐυ- πνητός εἶσε, ἡ κοιμᾶσαι; » Ἐγαθήραι; ἡ καθεύδεις (Πλάτ.); «

Ἠγεύμενος, ἰσασ. » Ἠγεύμενος-μῆνη (με- ταχ.). supérieur-eure (père, mère), ab- bé—essee.

Ἠγουν, ἐπὶρ (ἐξχγ.). » Τοῦτ' ἐστὶ καὶ Του- τέστι, τοῦτο δ' ἐστὶ, ὅ ἐστι, ὅπερ ἐστὶ, λέ- γω δὲ, λέγω δὴ. savoir, c'est à dire.

Ἠθικόν (ἡ ἐξωτερικὴ μορφή τοῦ σώμα- τος καὶ ἰδίαι. ἡ τοῦ προσώπου). » Σχη- μα, εἶδος (τὸ), ὅψις, ἰδέα, μορφή, πρόσοψις, κατάστασις. air, mine, θ. habitude, main- tien, l'extérieur.

Ἠληρ, πάθ. (συγγέεται μὲ τὴν Ἀνεμο- βλογιάν καὶ τὴν Κοκκινάδαν. Εἰς τὴν Πε- λοποννησον λέγεται Βέμπηλη, καὶ συγγέ- εται μὲ ἄλλο πάθος τὸ Ψαθολοῦρι. Ἰσως ἔ- χει κάποιαν συγγένειαν ἡ ἑξίς μὲ τῶν ἀρ- χαίων τῶν) Ἐρηλῖς καὶ Ἐρηλῖς (κυρ. ἡ μαυ- ρίλας ἡ περικνᾶδες, ἐρηλίδες, ὁ, που γίνον- ται εἰς τὸ δέρμα ἀπὸ τὸν ἥλιον).

Ἠλιάζω, ρ. μετ. » Ἠλιῶω(-άζω), προση- λιάζω (Γεωπον.), θελοπεδέω. sécher (ex- poser) au soleil. ||. Ἠλιάζομαι (κυρ. ἵνα ζεσταθῶ). » Ἐιληθερίω(-ομαι), ἡλιάζο- μαι » Κᾶθισον εἰς τοὺς τῶν συγχλητικῶν τόπους, καὶ ἡλιάζου, Ἀρρ. Ἐπικτ. Α). so chauffer au soleil.

Ἠλιαχός (ὁ) . » Ἀΐθουσα (» Αἰθεύ- Ἠλιακῶν (τὸ) | σαις, ὑπαίθροις σταῖς,

αἰθουμέναις ἡλίφ, καθά δημοῖ τοῦνομα τῆς αἰθούσης, ἔθεν τῇ δημῳδαὶ γλώσσει παρε- ποιήθη τὰ Ἠλιακά, « Εὐσταθ. ἰλ. 2. 242).

» Περὶ τὸν ὑπαίθρων, καὶ ὡς ἂν τις εἴποι προσκηνίων θεατηρίων, καὶ πρὸς μόνον τὴν ὑπαίθριον ἀπὸλαυσιν ἐπινενύχται, καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ ἡλίου εἴληγεν, Ἠλιακά προσαγορεύμενα... Ἐν γὰρ τοῖς περὶ αὐτὸν οὐλόγους προσκηνίους ἑτοίμοις, ἢ, ὡς ἂν οἱ πολ- λοι φησὶν, ἑξωστῆροις, Ἰσακ. Λέοντ. 113), εἰλῶπεδον καὶ θελῶπεδον, ἡλιαστήριον

(Στραβ.). **belveder** (ὅταν ᾔνε εἰς τὸ δῶμα).
Ἡλιασμα. «Ἡλιασις (-ωσις). l'action de faire sécher (d'exposer) au soleil.

Ἡλιασμένος, η, ον. » **Ἡλιασμένος,** εἰληθερός. séché (exposé) au soleil.

Ἡλικία. » **Ἡλικία.** âge. || εἶμαι (ἐφθασα) εἰς ἡλικίαν, ἴδε Φθασμένος. || τί ἡλικίας εἶνε; » **Ἡλικός** ἐστί; quel âge a-t-il? || . **πέρασ'** ἡ ἡλικία του. » **Παρῆθε,** παρῆλιξ (παρῆθηκώς) ἦδη, παρ' ἡλικίαν ἐστίν.

Ἡλικιωμένος (ὁ ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας), η, ον, ἴδε Φθαμένος. §. (ὁ περασμένος). » **Πρὶς** ἡλικίας ὦν (ἐλθικώς, προθετικώς), παρῆλιξ, παρῆκηκώς, παρῆθηκώς, παρῆθος. Ἀγέ.

Ἡλιοκαμένος, η, ον. » **Ἡλιοκαής,** ἡλιόκαυστος (Θεοκρ. Εἰδ. I, 26). hâlê.

Ἥλιος (ὁ φωστήρ). » **Ἥλιος.** soleil. §. (εἰδος ἄνθρωπος) » **Ἡλιοτρόπιον** (διαίρειται εἰς μέγα καὶ μικρόν), ἡλιόπους, σκορπίουρος. soleil, tournesol. §. (εἰδος ψαριοῦ) » ***Ὀρθραγορίσκος.** me (ῆ) meule, lune de mer, ἴδε καὶ §. Ἰλιος.

Ἡμέρα (προφ. κοιν. Μέρα). » **Ἡμέρα.** jour.

|| καλὴ μέρα (ἐπιφωνήμα σύνθετος εἰς τὸν πρωτὸν χαριτισμὸν). » **Τὴν καλὴν ἡμέραν ποιήσωμεν** μετὰ τοῦ Δημάρχου τῶν Βενέτων. Κύριε, χαίρε, καλὴ σου ἡμέρα! ἔλη ἡμέρα σήμερον καλὴ σου ἡμέρα γίνεται, » Πορφυρογ. Σύντ.). » **Χαίροις, χαίρε, χαίρειν.** bonjour. || καλὴ μέρα! καλὴ σου μέρα! » **Χαίρε!** πολλὰ γε καὶ σύ! » **Νὴ καὶ σύ γε!** || . καλὴ μέρα τὸν κύρ. Ἰάννη.

» **Τὴν Ἰωνὰ χαίρειν** (Πλάτ.). || . εἰς πόσαις μέραις ἤλθες; » **Ποσαῖτος** πάρε; || . εἰς τρεῖς (τέσσαρες, πέντε, δέκα, ἑνδεκα κτλ.) ἡμέραις ἤλθα. » **Τριταῖος** (» **Τεταρταῖος,** » **Πεμπταῖος,** » **Δεκαταῖος,** » **Ἑνδεκαταῖος,** κτλ.) πάρεμι (παρεγενόμην). || . ἐφθασεν εἰς δυὸ μέραις ἀπὸ τοῦ Λευτράκι εἰς τὰς Πάτρας. » **Ἐκ τοῦ Λεγαίου κατέπλευσε** δευτεραῖος εἰς τὰς Πάτρας (Πλβ. Ε, 28). || . τὴν ἄλλην (τὴν δευτέραν) ἡμέραν. » **Τῇ ὑστεραίᾳ, τῇ ἐπαύριον, τῇ κατόπιν ἡμέρᾳ, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν.** le lendemain. || . τρεῖς (τέσσερες, πέντε, κτλ.) μέραις σήμερα. » **Τρίτην** (» **Τετάρτην,** » **Πεμπτην,** κτλ.) ταύτην ἡμέραν. || . τριῶν (τεσσάρων, πέντε, δέκα, κτλ.) ἡμερῶν. » **Τριταῖος** (» **Τετάρταῖος,** » **Πεμπταῖος,** » **Δεκαταῖος,** κτλ.). || . πέντε-δέκα μερῶν παιδία. » **Βρέφη τὰ πεμπταῖα** ἐκ γενετῆς ἡ δεκαταῖα. || . κάθε πέντε μέραις. » **Κατὰ πενθήμερον,** » **Ἔεν.** || . δυὸ φορὰς τὴν ἡμέραν, ἴδε Φορά. || . τρία μισοβόλια τὴν ἡμέραν διάφορο. » **Τόκον τρία ἡμισοβόλια** τῆς ἡμέρας. || . ὅλη μέρα, (ῆ) κάθε μέρα, (ῆ)

πάσα μέρα, ἴδε Κάθε. || . ἔλη μέρα, (ῆ) ὅλην τὴν ἡμέραν (ἀπὸ τὸ πουργὸν δηλ. ἕως τὸ βράδυ). » **Δι' ἡμέρας.** || . τὴν ἡμέραν, (ῆ) ἀπλῶς μέρα (καὶ ὅχι νύκτα δηλαδὴ), **Ἐπὶ** (» **Οἱ ποτάμιοι ἰχθύες . . . νέμονται** μάλλον τῆς νυκτός, τὴν δ' ἡμέραν εἰς τὰ βαθιά ὑποχωροῦσιν, » **Ἀροτ.** le jour, de jour. || . (αὐτὸ κτλ.) τῆς ἡμέρας (τῆς ἰδίας δηλ. τῆς σημερινῆς). » **Αὐθημερινός.** || . μέρα μεσημέρι, ἴδε Καταμεσήμερα. || . μέραν-νύκτα, ἐπ. » **Ἡμέρας καὶ νυκτός.** » **Διὰ νύκτος καὶ ἡμέρας.** » **Ὅσαι** τε ἡμέραις ὥραι, ὅσαι τε νυκτός. || . πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τρεῖς ἡμέρας πρὶν (προτῷ, προτήτερα). » **Πρό-τριτα,** trois jours auparavant. || . μετὰ μερικαῖς (ὀλίγαις) ἡμέραις. » **Οὐ** πάντοτε πολ-λῶν ἡμερῶν, ἴδε καὶ Ὀλίγος. || . εἰς ταῖς ἡμέραις μας. » **Ἐπὶ** τῆς ἡμετέρας γενεᾶς (Δημοσθ.), ἴδε καὶ **Καιρός.** || . ἔκαμαν (εἰ-χαν, ἦταν) μέραις (πολλαῖς δηλ.) εἰς τὴν φυλακὴν, (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ Γραφ.) » **Ἦσαν** δὲ ἡμέρας ἐν τῇ φυλακῇ (Γεν. κ', 4). || . κοντὰ μιᾶς σχεδὸν ἡμέρας δρόμον. » **Ἐγγὺς ἡμερῶν** ὀδὸν (Πλάτ. Ἀλκ.). » **Ἰδε** καὶ **Δρόμος.** || . ἡ καλὴ μέρ' ἀπ' τὸ πουργὸν φαίνεται (παροιμ.). » **Αὐτίκα** καὶ φυτὰ δῆλ, ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι. »

Ἡμέρα, ἐπ. » **Ἡμέρως,** πρᾶως. avec dou-ceur.

Ἡμερεύω, ῥ. μετ. ἴδε **Ἡμερόνω.** §. ῥ. μεσ. » **Τιθασσεύομαι** καὶ **Τιθασεύομαι,** ἡμε-ρόζομαι, ἐξημερόζομαι, πρᾶννομαι. s'apprivoiser.

Ἡμερόνω, ῥ. μετ. » **Ἐξημερῶ,** τιθασ-σεύω καὶ τιθασεύω, ἡμερώω, ἡμεροποιέω, πρᾶννω. apprivoiser §. ῥ. μεσ. ἴδε **Ἡμε-ρεύω.**

Ἡμερος, η, ον. » **Ἡμερος,** τιθασσός καὶ τιθασός, πρᾶος, πρᾶός. doux, apprivoisé, prîné.

Ἡμερώω. » **Ἡμερώσις,** ἐξημέρωσις, τι-θασσειά, πρᾶνσις, κατᾶστασις. apprivoi-ement.

Ἡμπορῶ (προφ. κοιν. Μπορῶ, καὶ εἶνε, καθὼς λέγουν, ἀπὸ τοῦ Εμπορῶ, ἢ τιθα-νώτ. ἀπὸ τοῦ Εὑπορῶ [» **Καὶ προσβαλοῦσα** ἡ πάσα παρασκευὴ πρὸς τὰ ἄκραν Ιαπυγίαν καὶ πρὸς Τάραντα, καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπορή-σαν, » **Θαδ.**]. **Μερικοί** τὸ γράφουν Εἰμπο-ρῶ), ῥ. οὐδ. » **Δύναιμαι,** εἶνω, οἷος τε εἰμι, πάρεστί μοι. rounoir, savoir. || . ἡμπορῶ (δὲν ἡμπορῶ) να. (πολλάκις ἐκφράζεται διὰ τοῦ Δυντικτοῦ συνδέσμου) » **Ἄν** (καὶ τῆς Εὐκτικτῆς ἐγκλίσεως). || . ἀπὸ πολλὰ πράγ-ματα ἔμπορεῖ κἀνέει να καταλάβῃ. » **Ἐπὶ**

πολλῶν ἂν τις κατῖδοι. ||. πῶς ἔμπορεῖ
να εὐρεθῇ χειρότερος ἄνθρωπος ; » Πῶς ἂν
χείρων ἄνθρωπος γένοντο ; ||. τῶν ὁποίων
ἤτε τὰ ὀνόματα δὲν ἔμπορεῖ κάνεις 'να πῇ.
'Ὡν οὐδ' ἂν τὰ ὀνόματα ἔχοι τις εἰπεῖν (Ξε-
νοφ. Κυρουπ.). ||. 'δὲν ἔμπορῶ 'να τὰ πῶ
ἀπ' ἐξω. » Οὐκ ἂν ἔχοιμι ἀπὸ στομάτος
εἰπεῖν (ὁ αὐτ. Ἀπομν. Γ'). ||. 'δὲν ἔμπο-
ροῦσε 'να θυμίσῃ ἄλλος. » Οὐ μὲν οὖν ἦν εἰ-
πεῖν ἑτέρῳ. ||. ἐπειδὴ 'δὲν ἔμπορέσκατε 'να
τοὺς βοηθήσετε τότε. » Ἐπεὶ ἐν τῷ τότε
χρόνῳ οὐχ οἷοί τε ἐλείνους ἐπαρκέσαι γεγο-
νατε (Λυσ. κατὰ Ἀγορ.). « || 'δὲν ἔμπορῶ
('να κάμω ἓνα τι). » Ἀδυνατέως, ἀδυνάτως
ἔχω, ἀδυνάτος εἰμι, ἀπορέω. ἐν ἀπόροις (ἐν
ἀπόρῳ) εἰμι, ἀδυνατά μοι ἐστὶ. je suis dans
l'impossibilité. §. 'δὲν ἔμπορῶ (εἶμαι δηλ.
ἄρρωστος ἢ ἀνήμερος. Ἴδε καὶ τὰς δύο λέ-
ξεις). » Ἀδυνάτως ἔχω (Ἀξιοχ. Δίχ. Σω-
κρ.). ||. αὐτὸ 'δὲν ἔμπορεῖ 'να γένῃ. » Οὐκ
ἔχον φύσιν ἐστὶ τοῦτό γε'. » Τῶν οὐκ ἐνδε-
χόμενων ἐστίν. §. ἔμπορεῖ (ἐλλείπτ. καὶ
ἀποσ.). » Ἐνδέχεται, ἴδε καὶ Ἀδυνατός. ||.
αὐτὸ εἶν' εὐκόλῳ, καὶ καθένας ἔμπορεῖ 'να
'τὸ κάμῃ. » Ῥᾶδιον καὶ παντός ἐστίν. ||. ἐν
τῷ ἔμποροῦσε 'να πιάσῃ τὸν λόφον, 'δὲν ἠ-
θέλησεν. ||. ἔμποροῦσαν 'να μετρήσῃ τὸ
βάθος τοῦ χιονιοῦ. » Παρὴν αὐτοῖς μετρεῖν
τὸ βάθος τῆς χιόνος (Ξενοφ. Ἀναδ.). « ||.
διὰ 'να ἔμπορῶν καὶ οἱ ξένοι καὶ οἱ πτω-
χοὶ ἐντόπιοι 'να παίρουν. » Ἰνα καὶ τοῖς
ξένοις καὶ τῶν πολιτῶν τοῖς δεομένοις ὑπ-
άρχη λαμβάνειν. ||. 'να μᾶς ὀδηγήσῃ ἀ-
πὸ ἑνα δρόμου, ὅπου 'να ἔμπορῶν 'να πε-
ριπατοῦν τὰ ζῶά 'μας. » Ἠγήσασθαι δυνα-
τὴν ὑποζυγίους πορεύεσθαι ὁδόν (Ξενοφ.). «
||. διότι ἂν ἔμποροῦσα ἐγὼ ἀκόμα 'να πη-
γαινῶ εὐκόλῳ εἰς τὸ κάστρον. » Εἰ μὲν γὰρ
ἐγὼ εἶμι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ ραδίως πορεύε-
σθαι πρὸς τὸ ἅπῃ (Πλατ. Πολιτ. Α'). ||.
'δὲν ἔμπορέσαν 'να 'τὸ κατορθώσουν. » Οὐκ
ἐξεγένετο αὐταῖς ἐκτελεῖσαι. ||. 'δὲν ἔμπο-
ροῦσε 'να ἰδῇ κάνας ἐμπρός του ἀπὸ τὸν
κονιορτόν. » Ἀπορὸν τε ἦν ἰδεῖν τὸ πρὸ αὐ-
τοῦ ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ (Ουδ.). « ||. ὅσον (ὅ-
πως) ἔμπορῶ, ἴδε Ἀδυνατί. ||. ὅσον ἔμπο-
ροῦσεν ὀγλίγωρα, ἴδε ὀγλίγωρα. ||. καὶ
φώνησαν ὅσον ἔμποροῦσαν. » Καὶ κεκραγό-
τες ὅσον ἐχώρουν αἱ κεφαλαὶ (Συνεσ.). «

Ἡεῦρω, ῥ. μετ. καὶ ἀν. ἴδε Ξεῦρω.
Να (ἡ), γένν. » Ἀἶρα (τὸ προφέρειν καὶ
ἔται), ζιζάνιον. igneie καὶ ignoie, θ.
Ἡσυχα (Ἀπαράλλακτα 'τὸ ἔχει καὶ ὁ Θεό-
κριτος, Εἰδ. Β', 100 » Κῆπει κά νιν ἐόντα
μάχης μόνον, ἄσυχα νεύσασα. ὅπου ὁ Σχολ.

σημειῖ » ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντι-
κά ἀντὶ ἐπιρρημάτων πολλάκις λαμβάνε-
ται, « ἴδε καὶ Καλά, ἐπεί. » Ἠρεμα (πρὸ
συμφ.), ἡρέμας (πρὸ φων.), ἡσυχή, ἡσύ-
χως, ἀτρεμα (πρὸ συμφ.), ἀτρεμας (πρὸ
φων.), ἡρεμαίως, ἀθουρύως, ἀταράχως, εἰ-
ρηναίως, ἡσυχα (Ἀριστοφ.). §. ἀπραγμό-
νως. doucement, tranquillement, paisi-
blement.

Ἡσυχάζω, ῥ. μετ. » Πραῦνω, καθου-
χάζω, ἡρεμίζω, καταστέλλω, κατευνάζω.
appaiser, tranquilliser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ.
» Ἀτρεμέω (-ίζω), ἡρεμέω (-όω, -ίζω-ίζομαι),
ἀτρέμας ἔχω, ἡσυχίαν ἄγω, ἡσυχίαν ἔχω
(» Οὐκ ἐστὶν ὅπως ἡσυχίαν σχῆται, « Δη-
μοσθ.). reposer, rester (demeurer) tran-
quille.

Ἡσυχία, ἡρεμία, ἀταραξία, τὸ
ἡρεμον (ἡσύχιον, ἀθουρύδον, ἀτάραχον), ἡ-
ρέμησις. repos, tranquillité. ||. με τὴν ἡ-
συχίαν μου (σου, 'του, 'της, 'τους, κτλ.).
» Καθ' ἡσυχίαν, ἐφ' ἡσυχίας, ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν
ἀνέπει. à loisir.

Ἡσυχος, η, ον. » Ἡσυχος, ἡσύχιος, ἡρα-
μος, ἡσυχαῖος, ἡρεμαῖος, ἀθουρύος, ἀτάρα-
χος, εἰρηναῖος, φιλήσυχος, ἀπράγμων. pai-
sible, tranquille, calme, pacifique. ||. θά-
λασσα ἡσυχη. » Ἀκύμων, ἀκύμαντος, νῆ-
νεμος, γαλήνιωσα, λεία καὶ πρσισηνῆς ἰ-
δεῖν, λειοκυματοῦσα. unie comme une gla-
ce.

Θ, θ. τὸ ὀγδοον γράμμα τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ ἀλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Τ. » Φθά-
νω—φθάνω, εὐθύς—εὐτὺς, κτλ. ||. εἰς Σ.
» Φθεῖρα—φσεῖρα (ᾗθεν) ψεῖρα (καθὼς καὶ
οἱ Λωριεῖς, ἔλεγαν Σεῖρα ἀντὶ θεῖος). ||. εἰς Φ.
» Φηκάρη—φηκάρη, εἰς φη—στάφην (κα-
θὼς καὶ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγαν Φῆρ ἀντὶ θῆρ
καὶ Φλᾶν ἀντὶ θλᾶν, κτλ.).

Θά, μόρ. (μελλοντικόν, κατὰ συγκοπὴν
ἐκ τοῦ Θέ' 'να, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Θέλω 'να),
ἴδε Θέλω καὶ Λέγω καὶ τὰ Προλεγόμενα.
||. (μὲ αὐτὸ ἀναπληροῦμεν τὴν ἐλλείψιν
τοῦ μέλλοντος) θά γράψω, θά 'πάρω, θά
'διδῶ, κτλ. » Γράψω, λήψομαι, ὄψομαι, κτλ.
||. (εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἓνα Θά, τὸ ὅποτον
ὁμως ἐπρόσθεταν εἰς τὸ τέλος τῶν παρω-
χημένων χρόνων. Ἐρησθα, ᾗδεισθα, οἶσθα,
κτλ. Μόνον εἰς τοὺς Ὀμπρικοὺς ὕμνους ἀν-

παντάται ἀπ᾿ αὐτῆς καὶ πρὸς μέλλοντα: » Τιμὴς δὲ στήλησθα μετ' ἀθανάτοισι μεγίστας. » καὶ εἰς τὴν Ὀδύ. [Τ, 69.] » Ἠ τάχα καὶ δαλὴ βεβλημένος εἶθ' αὐράζει. » §. (ἐπὶ ὑποθέσεως ἐνδεχομένης συντάσσεται καὶ παρ' ἡμῖν ἐνίστη μετ' ἀποφύγετον): θά τ' ὅν εἶδες βέβαια. » Εὐρακας πᾶντος αὐτόν. ||. ἄν δ' ἐν ἤμουν Ἀλέξανδρος, θά ἤμουν βέβαια Διογένης. » Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμουν, Διογένης ἄν ἤμουν, » Πλούτ.

«Θαλάμη: (ἡ τρύπα, ἐπου φωλεύουν τὰ ζῶα, καὶ μάλιστα τὰ ψάρια, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ὀσταπόδια). » Θαλάμη καὶ Θάλαμος. ΙΙου, retraite (des poissons), θ.

Θάλασσα. » Θάλασσα καὶ (Λαττ.) Θάλαττα, πόντος (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἁλ-ἄλος (ἦ). mer, θ. ||. διὰ θαλάσσης. » Κατὰ θάλασσαν, διαπόντιος. par mer. ||. διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης, ἴδε Ξηρά. §. θάλασσα (χωρὶς ἄβρην, συνεχδ. τὸ θαλάσσιον νερόν. ὅθιν: » Τὸ μουσκεύεις μεθ' ἁλῶσσαν. » Βράζεις θάλασσα. κτλ. Ἀπκράλλακτα τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἰπποκράτης: » Τὸν φύσικων οἷσι ἐπὶ θάλασσαν πύουσι, ἐς τὴν πυθμένα βαδίζει τὸ πύον, ἀλέθριον, » Κωακ. Προγν. 433. καὶ ὁ Διοσκορίδης Δ', 427: » Πυρίην θερμὴν θαλάσσην).

Θαλασσινός, ἦ, ὅν. » Θαλασσίος, ἐνάλιος, πελάγιος, πόντιος, ἐναλός. marin, de mer. §. θαλασσινά (εἰς τὸ πληθ. ὅλα, ἐκτός τῶν ψαριῶν, τὰ φαγώσιμα τῆς θαλάσσης ζῶα, καὶ ἰδίως τὰ ὀστρακοδερμα, τὰ ἀλλ. Χθαρινά). » Ὀστρεα, ὀστρακοδερμα, κογχύλια, μαλάκια. coquillages, testacées, testacés.

Θαλασσομαχῶ (ἡ λέξις, καίτοι ἀραιωνός: Ἑλληνική, δ' ἐν ἐμπιρίᾳ εἰς τὰ λεξικά μ' ας), ῥ. ἀμ. » Πρὸς κύμα παραβόλουμαι, βασανίζομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἁλασσομαχέω. lutter contre les flots.

Θαλασσόνα, ῥ. μετ. » Θαλασσοῦν (ὅθεν ὁ τεθαλασσομένος ἢ θαλασσίας οἶνος). submerger, innonder.

Θαλασσοπούλι (λέξις γενική κυρ. ὅμως τὸ ψαροπούλι, ἴδε τὴν λέξιν.

Θαλασσομα. » Θαλάττωσις. submersion. inondation.

Θαμπά. ἐπ. » Ἀμυδρῶς, ἀμυδρόν, ἀμαυρῶς, ἀμαυρῖν, ἀμαυρά (Ἰπποκρ.). obscurément, faiblement.

Θαμπάδα (ἦ). » Ἀμυδρότης, ἀμαυρότης, τὸ ἀμυδρῖν (ἀμαυρῖν). ternissure, θ.

Θαμπάω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Θαμβόω, καταστράπτω. éblouir. §. » Ἀμυδρῶ, ἀμαυρῶ. ternir. §. ῥ. οὐδ. καὶ αὐτοπ. » Ἀμαυρόμαι, ματαυρῶ. se ternir.

Θαμπός, ἦ, ὅν. » Ἀμυδρῶς, ἀμαυρῶς, ἀμαυροφανής, θαμβός. ternie, mat-ate.

Θάμπωμα. » Ἀμαυρώσις, ματαυρία, ἁμαυρώσις. ternissure, θ. §. éblouissement.

Θανατικόν (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδου ἐν λέξει Ἐρσοδ), ἴδε Πανούκλα.

Θανατόν, ῥ. μετ. » Θανατώ. tuer, ἴδε καὶ Σκοτώνω.

Θάνατος. » Θάνατος, τὸ χρεῖον, ἀποθίσις, ἀπαλλαγὴ (τοῦ βίου, τοῦ ζῆν, τῶν ἐν-θενδῶ), καταστροφὴ, ἡ ἐμαρμένη πορεῖα (καὶ πολλὰ ἄλλα μεταφορικῶς καὶ περιφραστικῶς). mort, θ. décès, trépas.

Θαῤῥετὰ, ἐπ. » Θαῤῥούντως, θαῤῥαλέως καὶ θαῤῥαλέως, εὐθαρσῶς, τεθαῤῥηκέντως, εὐτόλμως, πεποιθέντως, θαῤῥῶν (-ούσα, οὐν-τες, κτλ.). courageusement, hardiment. ἴδε καὶ Ἀρδοα. ||. πολλὰ θαῤῥετὰ ἐπ. » Κατατεθαῤῥηκέντως.

Θαῤῥετός, ἦ, ὅν. » Θαῤῥαλέος καὶ θαῤῥαλέος, θαῤῥῶν (-ούων), εὐθαρσῆς, εὐτόλμος, θαῤῥηκτικός. hardi, confiant, assuré, courageux. ||. εἶμαι θαῤῥετός. » Θαῤῥέω καὶ θαῤῥεώ, εὐθαρσέω, θαῤῥηλέως ἔχω. être plein de confiance (d'assurance), avoir bon courage.

Θάρρος (τὸ). » Θάρρος καὶ Θάρρος (τὸ), εὐτολμία, θαῤῥαλέτης, τὸ θαῤῥεῖν (θαῤῥεῖν, εὐθαρσῆς, κτλ.), ἀφοδία. §. πίστις, πεποιθησις, τὸ πεποθῆναι. courage, assurance, confiance, ἴδε καὶ Καρδιά. ||. ἔχω θάρρος, ἴδε Θαῤῥετός. ||. παίρνω θάρρος, ἴδε Εἰ-καρδιόω καὶ Ξεθαῤῥεύω. ||. ἔχω τὸ θάρρος (καὶ καταχρ. τὰ θάρρη) μου εἰς τὸν θεόν (εἰς τὸν φίλον μου κτλ.). ἴδε Ἰλιπίζω.

Θαῤῥῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Νομίζω.

Θάυμα. » Θάυμα, σμυσίον, θαυματουργία, θαυματουργήμα. τέρας (τὸ), τεράστιον, τερατουργία, τερατουργήμα. miracle, prodige, merveille, θ.

Θαυμάζομαι (ποσο. κοιν. θαμαίζομαι), ῥ. ἀποθ. ἴδε Ἀπερῶ.

Θαυμάστα, ἐπ. » Θαυμαστίως, θαυμαστῶς, θαύματος ἀξίως, θαυμαστὸν ὅσον (ἡλίκον), δαιμόνιος, ὑπερφωδῶς. à merveille, merveilleusement, prodigieusement, à ravir.

Θαυμαστός, ἦ, ὅν. » Θαυμαστός, θαυμαστός, θαύματος ἀξίος, ἐξαιτίας, θαυμαστός τις οἷος, θαυμαστός ἡλίκος, ὑπερφωδῶς, τεράστιος, δαιμόνιος. admirable, étonnant, prodigieux, merveilleux.

Θαψάω (κυρ. νεκρῶν), ῥ. μετ. » Θάπτω, ἐνταφιάζω, κηδεύω. enterrer, inhumér. §. (χρημάτα κτλ.). ἴδε Παρσώνω.

Θάψιμον (νεκροῦ). » Ταφή (καὶ πληθ.) Ταφαί, ἐνταφισμός, κηδεία. enterrement,

inhumation. §. (χρημάτων, κτλ.), ἴδε Παράχωμα.

Θειά (ἡ). » Θεία, τίθη καὶ τίθη, τιθίς, πατραδελφὴ ἢ μητραδελφὴ (ἴδε Θεῖος). tante, θ. ἴδε καὶ §. Κερά.

Θεΐαφι (ὁ Πούριος καὶ ἄλλοι τὸ γράφουν Θεΐφιον, ὁ δὲ Πτομολόγος Τιΐφιον), ὄρ. » Θεῖον. souffre.

Θεΐαφορέι. » Ενκουσμα, θεῖοῦχον. allumette, θ.

Θεϊκός, ἡ, ὄν. » Θεῖος, δαιμόνιος, θεϊκός. divin.

Θεῖος. » Θεῖος, πατράδελφος καὶ (ποιητ.) πατροκαίγιγντος (ὁ πρὸς πατρός), μητράδελφος καὶ (ποιητ.) μητροκαίγιγντος (ὁ πρὸς μητρός), πάτριος ἢ μητρως-ως. oncle. || (εἰς τὴν Ἑλλάδα συνεμβίζεται ὡς τιμητικὴ προσφώνησις πρὸς ταῖς γερόντισσας τὴ) Θεά! (ἀνάλογον μὲ τοῦ Οὐγρ. τὴ) » ἤθετε (Il. Z. 518, K. 37, X. 229, 239, Ὁδ. E. 147).

Θέλημα. » Θέλεις, βούλεις. §. θέλημα, βούλημα. volonte, θ. §. Συναινέσις, συγκατάθεσις. aven, consentement, agrement, approbation. || χωρίς τὸ θέλημα τῶν γονέων του. » Ἀκούων τῶν γεννησάμενων, παρὰ γνώμην τῶν γονέων, (ὡς ἐκαντίον τοῦ) || μὲ τὸ θέλημά των. » Ἐκόντων (συναινούντων, συναινέσει, κατὰ γνώμην) τῶν γεννησάμενων. §. ἴδε Παραγγελιά.

Θεληματικός, ἡ, ὄν. » Ἐκούσιος, ἐκὼν, ἐθελοσύσις, ἐθελοντής, αὐτοβελής. volontaire.

Θεληματικός (τὸ ἐκαντίον τοῦ Στανικῶς), ἐπ. » Ἐκουσίως, ἐκόντι, ἐθελοσύσις, ἐθελοντί, ἐκὼν(-ούσα, -όν, -οντες, κτλ.), ἐκὼν (κτλ.) εἶναι, ἐκουσίᾳ γνώμῃ, ἐξ ἐκουσίας, αὐτοβελί, αὐτοβελήτως. volontiers, volontairement, de bon gré.

Θελιά, ἴδε Οηλεία.

Θέλω, ῥ. μετ. καὶ ἀν. » Βούλωμαι, θέλω καὶ ἐθέλω, ἀξίω, βουλομένη μοι ἐστὶ, ζητέω (» Ζητεῖ εἰδέναι, « Πλάτ.). vouloir.

|| θέλω τὸ καλὸν του (σου). » Φίλα φρονέω αὐτόν. » Τὸ σὸν σπεύδαν ἀγαθόν. » Εὐνοέω αὐτόν. je lui veux du bien. || θέλω τὸ κακὸν του. » Λύσους εἰμί. » Ἐθελέθρως ἔχω περὶ αὐτόν. je lui en veux du mal. || καὶ ἔσους θέλουν τὸ κακὸν της (τῆς πατρίδος). » Καὶ τοὺς κακῶς αὐτῇ βουλομένους (Διον. Ἀλικαρν.). » || ἐσὺ λοιπὸν ποῦ; ἀπ' τὰ δύο θέλεις; » Σὺ οὖν ποτέρως αἰσῇ (Πλάτ.); » || ἤθελα ἢ ἦτον τρόπος. » Βουλομένη μοι δ' ἂν ἦν, εἴπερ οἶόν τε. || κάμε ἔτι θέλεις. » Ποίει ὅ,τι ἂν ἢ βουλομέ-

νω σοι. || ἂν θέλουν αὐτοί. » Ἄν βουλομένοις ἢ τούτοις. || ὁ λαὸς τῶν Πλαταιέων δὲν ἤθελε ἂν ἀπαστατήσουν ἀπὸ τοῦς Ἀθηναίους. » Τῷ γὰρ πλῆθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένην ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι.

|| θέλεις δὲν θέλεις, (ἢ) θέλωντας μὴ θέλωντας (φρσ.). (ἀπαράλλακτα τὸ ἔχει ὁ Μ. Ἀντ.) » Ἰνα ὁ παρσάτας, θέλει οὐ θέλει, αἰσθῆται (Il, 15), » ἔκων αἰκῶν. bon gré, mal gré. || χωρίς ἢ αὐθελω (-λγς, -λγ, κτλ.), ἴδε Στανικῶς. || ἐπειδὴ ὁ ζευγολάτης, ἂν θέλῃ ἢ αὐ γένῃ τὸ ἀλῆτρι του καλὸ, δὲν περὶ να τὸ κάμει ἀπὸς του. » Ὁ γὰρ γεωργός, εἴπερ αὐτῷ μέλει κάλλιον εἶναι τὸ ἀροτρον, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται δῆπου (Πλάτ.). »

§. (ἀντὶ τοῦ Εὐχαριστοῦμαι, Νοστιμεῖομαι), τὸ ἀπῆλει θέλει (εὐδοκίμει δηλ. εἰς) τόπον ἔξερὸν (προσῆλιον, κτλ.). » Χαίρει δὲ ἡ ἄμπελος τοῖς λυπροῖς τῶν χωρίων καὶ προσκλήεις. la vigne se plaît aux (demande, aime les) terrains secs (exposés au soleil) etc. || τὸ κεχρητὸ θέλει συχνὸν σκάλισμα καὶ χειρροτάξιμα. » Ἢ κέγχρος σκάλλεσθαι καὶ βοτανίζεσθαι συνεχῶς βούλεται, » Γεωπον. || ἡ σουρβῆ θέλει τόπον ψυχρόν, νετερόν. » Ἢ δὲ ὅτ τῶν ζητεῖ ψυχρόν, ἐνικμον (Θεοφρ. Φυτ. Γ'). » || τὰ ὕδρια θέλουν γλυκὺ νερό. ἴδε Ἀγαπῶ καὶ Συνηθίζω. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω ἢ Πιστεύω ὡς βέβαιον). θέλουν δὲ ὅτι ἡ Ρέα, ὅταν ἦτον ἐγγαστρομένη τὸν Δία, ἦλθεν εἰς αὐτὸ τὸ βουνόν. » Εθέλουσι δὲ (οἱ Μεθυδριεῖς), τὴν Ρέαν, ἠνίκα τὸν Δία εἶχεν ἐν γαστρὶ, εἰς τοῦτο ἀρικήσθαι τὸ ὄρος (Πυρσαν. Η, 36) »

» Οἱ δὲ ἐν Κελαιναις φρύγες ἐθέλουσι μὲν τὸν ποταμὸν, ὃς διέκλειεν αὐτοῖς διὰ τῆς πόλεως, ἐκείνων ποτε εἶναι τὸν αὐλητὴν ἐθέλουσι δὲ καὶ εὐρημα εἶναι τοῦ Μαρσύου τὸ Μητρώον αὐλήμα (Πυρσαν. I, 30). » §. (ἀντὶ τοῦ Χρεάζομαι, μετ' ἁλείπει, κτλ.). τὸ φαγεῖ θέλει κῆ-ἄλλο ἁλάδι. » Ἢ λαγῆνα θέλει ἀκούει πολὺ ἢ αὐγίσση, κτλ. (Κατ' αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν ἡ λέξις πλησιάζει ὀλίγον εἰς τοῦ Σοφοκλέους τό: » ... ὅποτε γ' ἂν τις ἐς πλεόν πέσῃ τοῦ θέλντος, οὐδ' ἐπὶ κόρος (Οἶδ. Κολ. 1221). » || πο-λύ (ὀλίγον) θέλει ἀκούει (ἢ αὐτὸ τελειώσῃ).

» Ἐλλείπει πολλῶ (μακρῶ, βραχύν, κτλ.). il lui faut beaucoup, ἴδε καὶ Χρεάζομαι. §. (εἰς τὰς ἐπομένους φράσεις ἐπιχει τόπον τοῦ ὑποθέτ. ἢ βεβαιωτ. Συνδέσμου, ἂν). || ἂν δὲν ἤθελε σὶ ἀκολούθησεν καὶ ἐν-πόδιον. » Εἰ ἐθέλει τοι μηδὲν ἀντίσπον κα-ταστήναι (Ἡρόδ.). » || ἤθελε τὸ κάμει. » Ἐποίησεν ἂν. il l'aurait fait. || ἤθελεν ἔλθει. » Πλὴν ἂν. il serait arrivé. || δὲν

ἤθελε σὲ ἀρήσῃ. » Οὐκ ἄν σε εἴχα. je ne vous laiserais pas. || ἄν τὸν ἐβλεπες, ἤθελες εἶπε; » Εἶπες ἄν ἰδῶν. vous diriez en le voyant. || Ἰδὲν ἤθελες τὸν δικαρινῆ, κορήτσι εἶνε ἢ παλληκάρει. » Οὐκ ἄν διακρίναις εἰτ' ἐφηθός ἐστιν, εἶτε καὶ παρθένος. §. (εἰς τὰς ἀκολουθούσας φράσεις ἐπέχει τὸπον τοῦ Μέλλοντος· καὶ τοῦ ἰδιωτισμοῦ αὐτοῦ παραδείγματα εὐρίσκουμεν καὶ εἰς τοὺς δοκιμωτάτους παλαιούς συγγραφεῖς, καθὼς τοῦ Ἰσοκράτους τί: » Ἴδῃ δ' ἀναγινώσκετε τὴν ἀπολογίαν, βουλομένην περὶ ἐμοῦ δηλωσαί τὴν ἀλήθειαν· καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους [Σφγκ. 1537] » Εἴπερ οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι, ἴδε καὶ Θά. ||. ἄρ' οὐ κατάλαβεν ὅτι δὲν θέλει ἡμπορέσει. » Εἴπε ἐγὼν οὐκ ἄν δυνησόμενος. ayant senti qu'il ne pourrait pas. || θέλω κάμει (ἔλθει, πάγει κτλ.). » Ποίσω (» Ἐλεύσομαι, » Πορεύσομαι, κτλ.). je ferai (viendrai, irrai, etc.). §. (μεταφρ.) τί θέλει 'να πῇ. (ἦ) τί θά' πῇ τοῦτο (τί σημαίνει δηλ.; τί χρεάζεται; μὲ ποῦτον σκοπὸν γίνεται); » Τί βούλεται τοῦτο; qu'est ce que cela signifie? ||. κἀνείς δ' ἐν μ' πορεῖ 'να καταλάβῃ, τί θέλει 'να πῇ αὐτῇ ἡ λέξις. » Μηδ' ἂν ἐνὰ ἀνθρώπων συνεῖναι ὅ,τι ποτὲ βούλεται τὸ ὄνομα, » Πλάτ. ||. αὐτὸ θέλει 'να πῇ. » Τὸ ἐθέλει λέγειν (Ἡρόδ. Ζ', 163) » Βούλεται (» Δύναιται) δὲ τοῦτο. ||. τί θέλουν 'να ποῦν αὐτὰ τὰ ζῴγια πού θαστάς; » Τί δέ σοι τὰ τραχυῖα ταῦτα βούλεται (Λουκ.) «; ἴδε καὶ Λέγω. §. (ἀντὶ τοῦ Ζητῶ ὡς ἀντίτιμον), πόσα θέλεις διὰ τοῦτο; » Πόσου τοῦτο; combien (que) vous faut-il?

Θεμέλιον. » Βάσις, θεμέλιος, θεμέλιον, θεμέλιον (ποιητ.), κρηπίς (ἦ), fondement. ||. ἀπὸ θεμελίου (φρσ.), ἴδε Ἀποκαινουργῆς καὶ Σκαρί.

Θεμελιόνω, ῥ. μετ. » Καταβάλλομαι (τοὺς θεμελίους), θεμελιόω. fonder. §. ἴδε καὶ Στερέωνω.

Θεο, μόρ. (ἐπιτακτικόν, προτιθέμενον διαφώρων λέξεων, καὶ ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Παν ἡ Παμ (καὶ τὰ ἄλλα αὐξητικὰ λεγόμενα μόρια), ἴδε τὰς ἐξ αὐτοῦ συνθέτους λέξεις.

Θεόγγυμος, η, ον. » Πάγγυμος (Εὐστάθ.), ὑπέρου γυμνότερος (παροιμ.). tout nu, nu comme la main.

Θεοκατάρατος, η, ον. » Ἀλιτῆριος, ἀλιτῆριος τοῦ θεοῦ (Συνεσ.), ἐνχαῖς, ἐξάχριστος, θεοσυγῆς, θεομιτῆς. scélérat, exécrable.

Θεονόστικος, η, ον. ἴδε Νουστικός.

Θεοποιῶ (κυρ. ἀναγορεύω τινὰ θεὸν, καθὼς εἰ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι τοὺς αὐτοκράτοράς

των), ῥ. μετ. » Ἀποθεῶω, θεοποιέω. diviniser. déifier. §. (μεταφρ. δὲ ἀντὶ τοῦ Ἐπαινῶ μὲ ὑπερβολήν). » Μεγαλύνω, ἐκθειάζω, ὑπερπαινέω. praeconiser.

Θεός. » Θεός, τὸ θεῖον, ὁ δαίμων, τὸ δαιμόνιον, ὁ κρείττων. Dieu, la divinité. ||. ἂν θέλ' ὁ θεός, (ἦ) πρῶτα ὁ θεός (φρσ.). » Ἦν θεός διδῶ, ἦν θεός εὐ διδῶ (Ξενοφ.), θεοῦ διδόντος, σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς. ||. (ἐνίφθηκα: πλὴν) ὁ θεός 'να τὸ κάμη νίψιμον, (φρσ.)! » Ὁποῖα θεοὶ ἔδοκε, τοιαῦτα νένιμμαι, « Θοκρ. (ΙΕ, 32). ||. ὁ θεός τὸ 'ξέυρει (φρσ.). » Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται (Ὁμ.). » Κύριος εἶδε (Γραφ.).

||. ἔχει ὁ θεός (φρσ. ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ ἀνελλιπούς ἀρχ.). » ἔχει θεός ἐκδικον ὄμμα (Βατραχεῖ. 97). « ||. 'να τὸν εὖρξ ὁ Θεός, (: μερικὸι προσθέτουσι) καὶ 'να τὸν κρίνῃ (φρσ. καταφρ.)! » Εὖροι θεός τὸν ἀλιτῆρον (Θεοκρ. Εἰδ. Ι, 17) « ! ||. ὁ θεός 'να ἐάλῃ τὸ χεῖρ τοῦ (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὀμήρου τὸ) » Εὖροσα Ζεὺς χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε. »

||. θεέ μου (ἐπικλ. Θανυμ.). » Ἡράκλεις! Ἀπολλων! bon dieu! mon dieu! ||. μὰ τὸν Θεόν (ἐπὶρ. ὅρκ.), ἴδε Μά. ||. σ' τὸ θεός σου, ἴδε Εἰς.

Θεοσκοτεινός, η, ον. » Σκότους ἔμπλεως (ἀνάπλεως). obscur, plongé dans l'obscurité.

Θεοτρελλός, η, ον. » Θεομανῆς (Αἰσχύλ. Θηδ.), θεοβλαβῆς, περιμανῆς, ἐκμανῆς, καὶ (περιφραστικῶς) » Οὐ φρένας ἐξείλετο μητιέτα Ζεύς: » Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβε φρένας ἐνδον εἰσας. fou à lier.

Θεοφοβούμενος, η, ον. (κατὰ λέξιν ἐ) » Δεισιδαίμων (: ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο μετέπεσεν εἰς ἀχλὺν σημασίαν, μεταχειριζόμεθα τὸ) θεοσεβής. pieux, religieux.

Θεραπέυω, ῥ. μετ. ἴδε Εὐφραίνομαι.

Θεριαγαθόν, πᾶθ. ἴδε Καλαχγάθι.

Θεριακωμένος, η, ον, ἴδε Θεώρατος.

Θεριεύω, ῥ. ἀμ. » Ἰλομανέω (κυρ. διὰ τὰ φυτὰ, δένδρα, κτλ. καθὼς καὶ τὸ ἐξυβρίζω (Θεοφρ.), ἀποθηρίομαι. parvenir à une grosseur enorme (démecurée), devenir prodigieusement grand.

Θερίζω, ῥ. μετ. » Ἀμύρομαι, θερίζω. moissonner, faucher.

Θερίω, ἴδε Θηρίον.

Θέρισμα. » Θερισμός, ἀμνητος. moisson, θ.

Θεριστής. » Θερίζων, ἀμῶν, θεριστής. moissonneur.

Θερμός, ἦ, ὄν (νερὸν κυρ.), ἴδε Ζεστός.

||. θερμὰ (ὀνομαζονται πλῆθ. τὰ φυσικὰ ζεστά λουτρά, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἐλέγοντο) » Θέρμαι (Πλούτ.). thermes, des eaux thermales.

Θερμαίνονται (ἔχω θέρμην ἢ παροξυσμὸν),
ρ. αὐτοπ.. » Πυρέσω (-τω), πυρεταίνω,
καυματοῖζομαι, ἡπιάλφ συνέχομαι (παλαίω).
avoir la fièvre.

Θερμασία. παθ. ἴδε Παροξυσμός.

Θερματοδότανον, φ. » Κενταύριον (τὸ
μικρὸν), κενταυρίς (πόα). centaurea, θ. ἴδε
καὶ Ἀγριομπάρμπαραν.

Θέρμη. » Πυρετός, καύσων, καῦμα, θερ-
μασία. fièvre, θ.

Θερμολοίμικον, παθ. » Πυρετός λοιμώ-
δης. fièvre pestilentielle.

Θέρος (τὸ, καὶ χυδ. δ). » Ἄμπος καὶ Ἀ-
μητός, θέρος (τὸ). moisson, θ.

Θέσις (προφ. κοιν. Θέσι', τὸ Τουρκ. ῥά-
φι. ἢ λέξις εἰν Ἑλληνικωτάτη). gradin, ta-
blette, θ.

Θεωράτος (ἀντὶ Θεωρητός, θέας ἄξιος, ἢ
Ἀθεώρητος : » Ζῶων ἀθεωρήτους καὶ πα-
ραδόξους φύσεις, » Διόδ. Γ'), η, εν. » Πε-
λώριος, ὑπερφυῆς μεγέθει, ὑπερμεγέθης,
εἰσάσιος, ἀχανής, αἰρίος (αἰθίριος) τὸ ὕψος
(ὑψος). οὐρανομήκης (ὑπερβολ.). (ποιητ.)
αἰδνής. énorme, d'une grandeur démesu-
rée, monstrueux, immense.

Θεωρητικός, ἡ, όν, ἴδε Φανταχτερός.

Θεωρία. » Ὀψις, ἐπιφάνεια, τὸ φαινόμε-
νον (ἐπιφαινόμενον). apparence, l'extérie-
ur, aspect.

Θηκάρι (προφ. κοιν. Φηκάρι. Ὁ ἔτυμολ.
τὸ γράφει Θηκάρι, καὶ τὸ συνθέτει ἐκ τοῦ
Θήκη Ἀρεως). » Κουλεὶς καὶ Κολεός, κουλεῖν
(τὸ), θήκη. fourreau, gainé, θ.

Θήκη. » Θήκη (σχηματίζει πολλὰς συν-
θέτους λέξεις, καθὼς Σαγιττοθήκη, Χουλι-
αρθθήκη κτλ.). étui.

Θηλειά (προφ. κοιν. Θελειά. Εἰς τὸν και-
ρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Θηλέα. » Θήλεα,
ἡμάντων τὰ τετραμμένα, εἰς ἃ διωθεῖται τὰ
ὄζια, » Ἦσυχ.). » Βρόχος. wound coulant,
corde à nœuds coulants, lacs, lacet,
collet (ἰδαιτ. διὰ λαγούς, πουλιά κτλ.).

§. θηλειά τοῦ κορυπτιού. » *Κορυδοθήκη,
ganse, θ. oeillet. §. θηλειά νῆμα (βαμ-
βακί, κτλ.), ἴδε Πήχη.

Θηλειάζω, ρ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Πηχυ-
άζω.

Θηλυκὼν (κυρ. κορυπιάζω τὰς κόπ-
ταις), ρ. μετ. » Ἐμπορπάω (-έω, -ώ), πορ-
πάω (-άζω), πόπη συμβάλλω (συνάπτω),
προσπερυνάω. agraffer.

Θηλυκός, ια, όν, » Ὀπλυσ-εος (ὁ) -εια-υ.
femelle, θ. féminin-ine.

Θηλυκωία (κυρ. τὸ κορυπωία τὰς κόπ-
ταις). » Ἐμπορπάσις. l'action d'agrafer.

§. (ὁ) Ἰσοκ. βέξες τῆς θύρας, τοῦ παρ-κ-

θύρου, κτλ.). » Στρώφιγξ-ιγγος (ἡ), σπόν-
δυλος, συμβολή (» Ἰγρὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ
χαλινός, ἔταν οἱ ἄξονες εὐρείας καὶ λείας
ἐχῶσι τὰς συμβολάς, ὥστε ῥαδίως κάμπτε-
σθαι, » Ξενφ.), σύμβλημα (Γραφ.). gond.
(ἰδιαιτέρως δὲ τὸ μὲν θηλυκὸν μέρος τοῦ ὀ-
νομάζεται) » Στρώφιγξ, γομφωτὴρ καὶ ἐλ-
μίσκος. montaise, θ. (τὸ δὲ ἀρσενικόν)
» Στροφεὺς καὶ γίγλυμος. ιονοπ.

Θηλυκωτῆρι (ἢ ἄλλ. Κόπτοα). » Πόρηη,
περόνη, ἄετη, ὄχευς, ἔχμα. agrafe, θ.,
» Πορποδόχη (ἰδαιτ. τὸ θηλυκὸν μέρος τῆς
ὅπερ καὶ Κλήτις-ίδος) » Περόνη. » χρεύσεται,
κλητὴν εὐγνώπτως ἀραρυταί, » Ὀρ. Ὀδ.
Σ, 293, 294). porte, θ.

Θημωνιά (κυρ. ὁ σωρὸς, ἡ σείδια τῶν γεν-
νημάτων καὶ τοῦ ἀχυροῦ). » Θημὼν (ὁ καὶ
ἡ, θημο(μω)νία. tas de bled (d'épis etc.),
meule, θ, ἴδε καὶ Στινεία.

Θημωνιάζω, ρ. μετ. » Θημωνοθετέω. en-
tasser, ἴδε καὶ Στοιβάζω.

Θηριακή, ἱατρ. » Θηριακὸν (φάρμακον),
θηριακὴ ἀντιδοτος, Μιθρηδατικόν. thériaque,
θ.

Θηρίον. » Θῆρ-ηρός (ῥ), θηρίον. bête fo-
roee, θ.

Θησαυρίζω, ρ. μετ. » Θησαυρίζω, ἀπο-
τίθεμαι. thésauriser.

Θησαυρός (ὁ ἄλλ. Βιός ἢ Βρεσπῆδι). » Θη-
σαυρός. trésor.

Θιάσον (ἀπὸ τοῦ) » Θάσιον (ποτὸν ἢ ῥό-
φημα, κατὰ τὸν Κορ. Οἱ Βυζαντινοὶ τὸ
ὠνόμαζον καὶ μονοεκτ.). » Θασόροφον (» Ρο-
φήματα δὲ λαμβανέτωσαν, χυλὸν πτισά-
νης, καὶ σπειδαλιν, καὶ θασόροφον, » Θεοφ.
Νόνν. Σύνοψ. ἱατρ. ρλ.), ἀμυγδάλινον. a-
mandé, lait d'amandes, orgeat.

Θλίκη, δ. (ἐκ τοῦ) » Φυλίχη ἢ Φιλύκη,
alateigne, ἴδε Μαστιχητά.

Θλόνω, ρ. μετ. » Θελώω, συνβολίω.
troubler. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Θολόομαι,
συνβολόομαι. » troubler.

Θολός (φέρεται ἡ λέξις εἰς τὸν Ἠσύχιν),
ἡ, ύν. » Θολερός. trouble.

Θολόστακτι. » Κονία (τέφρας), κονία φα-
κτῆ, (καὶ ἀπλῶς) φακτῆ (δὲν ἡ κοιν. Στά-
χτη), ζύμμα (τὸ). lessive, θ.

Θόλωμα. » Θόλωσις. l'action de trou-
bler.

Θρέμμα (τὸ), (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν
φρ.) εἶνε γέννημα θρέμμα τοῦ δεῖνα τό-
που, ἴδε Ἀνάθρεμμα.

Θρεμμένος, η, εν. » Εὐτραφής, εὐσαρ-
κος, εὐσάρκων. gras, qui a de l'embou-
point.

Θρεπτικός, ἡ, ύν. » Τρέφειμος, θρεπτι-

κός. nourrissant, nutritif, alimentaire (τεχν.).

Θρεψάρι (ζῶων θρεμμένον διὰ σφάξιμον).
» Σιτευόμενος, σιτευτός, τροφίος, βοσκά-
διος, βοσκῆς ἄδιος (κυρ. ἔρως). engraisse,
animal qui se engraisse.

Θρεψτόν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλὴθ.
θρεῖν, τὰ πρόβατα, γίδις, ἀγελάδια, γου-
ρούνια, κτλ.). » Θρέμα, βοτῶν, βόσκημα.
betail, bestiaux, bêtes à cornes ou à lai-
ne, ἴδε καὶ Ζῶον.

Θρέφω, ῥ. μετ. » Τρέφω. nourrir, en-
tretienir. ||. θρέφουμαι, ῥ. μεσ. ἴδε Παχίζ-
νω.

Θρέψιμον. » Θρέψις. nutrition, θ.

Θρίσσα, ψ. (κατὰ τὸν Γαζ. ἡ Χαρίγχα,
haring, τῶν Εὐρωπαίων, καὶ ὁ) » Σπέρ-
δης (τῶν ἀρχ., εἶδος μεγάλης ἀβερίνης, ἡ
ὁποία ἐψαρεύετο καὶ ἐπαστόνετο εἰς τὴν
Μαύρην θάλασσαν κυρ. δὲ ὁ Τριχίος ἡ Σαρ-
δέλλα τοῦ γλυκοῦ νεροῦ) » Τριχίς, θρίσσα.
aloise ou aloze, sortel, ἴδε καὶ παραβ.
Πλατίτσα καὶ Τριχίς.

Θρονί (κυρ. σκαμνὶ μὲ ἀγκουρπιστήρια).
» Θῶκος καὶ Θῶκος, δίφρος, ἀνάκλιτρον,
ἀνάκλιντῆρ, ἀνάκλιντῆριον, κατάκλιτον,
κλισμὸς (ποιεῖται), σκίμπος. fauteuil, ber-
gère, θ.

Θρονιάζω, ῥ. μετ. » Ἐνθρονιάζω, ἐγκαθι-
δρῶ, θρονίζω. installer, introniser.

Θρόνιασμα. » Ἐγκαθιδρύσεις, ἐνθρονισμὸς,
θρονισμός. intronisation, installation.

Θρόνος. » Θρόνος, θῶκος καὶ θῶκος, κα-
θέδρα. throne.

Θροφή (ἀντί). » Τροφή, διατροφή. nour-
riture, θ. subsistance, entretien, ἴδε
καὶ Φαγεῖ.

Θρόβω, ῥ. μετ. » Θρύπτω, ἐνθρύπτομαι
(Ἰπποκρ.). émir, émietter.

Θρύμμα (τὸ). Θρύμμα. brisure, θ. ||.
κάμνω θρύμματα. » Σύν(» Λα)θρύπτω, συν-
θραύω, εἰς λεπτὰ καταθραύω. briser en
mille morceaux.

Θρύμπη (προφ. κριν. Θρούμπη), φ.
» Θυμῆρα. sariette καὶ sarette, θ. thym-
bre.

Θυγάτέρα. » Θυγάτηρ-ατρός. fille, θ.

Θυμάρι, φ. » Θύμος (ὁ Ξολ. τοῦ Ἀ-
ριστοφ. [Πλουτ. 283] ὀνομάζει » Θύμος,
ὡς οἱ κοῖνοι Βελθοὺς ἡ Ἀγριοκρόμμυα φα-
σιν), θύμον. thym.

Θυμιάζω, ῥ. μετ. » Θυμιάω(άζω). en-
censer.

Θυμιάμα (τὸ). » Θυμιάμα. encens, ἴδε
καὶ Λιβάν.

Θύμιχμα. » Θυμίσσις. encensement.

Θυμιατῆρ. » Θυμιατῆριον, θυμιατῆρ
Θυμιατῆρ }
Θυμιατῶν } -ῆρος (ὁ). encensoir.

Θυμός. » Θυμός, ὀργή, μῆνις (ποιεῖται),
τὸ θυμούμενον (Πλουτ.). colère, θ. cour-
roux. §. (μεταφορ. τὸ θυμῶμα τῆς πλη-
γῆς κτλ.). » Φλεγμονή. inflammation.

Θυμίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε
Ἐνθυμίζω κτλ.

Θυμῶν, ῥ. μετ. » Ὀργίζω (» Ἀνθρωπον ἔκι-
στ' ἂν ὀργίζοι τις, μήτε λέγων χαλεπὸν μη-
δὲν μήτε ποιεῖν, » Ξενοφ. Ἰππ.), παροξύν-
ω, παροργίζω. irriter, mettre en colère,
courroucer, allumer la colère de quel-
qu'un, fâcher, ἴδε καὶ Ἀναγρίωνω. §. ῥ.
ἀμ. αὐτοπ. » Ὀργίζομαι, θυμώομαι, ὀργῇ
χρᾶσθαι, δι' ὀργῆς γίγνομαι, ἐν ὀργῇ ἔχω,
τραχύνομαι, χαλεπαίνω, χαλεπῶς ἔχω πρὸς.
entrer (se mettre) en colère, se fâcher. ||.
θυμῶν ὑπερβολικὰ (προερά), ἴδε Ἀγανα-
κτῶ. ||. θυμῶν εὐκόλῃ. » Ἐπισφαλῶς (» Ἀ-
κρισταλῶς) πρὸς ὀργὴν ἔχω. ||. ἐθύωσεν
δὲ ἡ γερούσα. » Ἐγγίνει δὲ τῇ βουλῇ δι'
ὀργῆς (Πλουτ. Φῆδ.). » §. (μεταφορ.) θύ-
μωσεν (ἡ) εἶνε θυμωμένη ἡ πληγὴ τού,
ἴδε Κακοεργίζω.

Θυμώομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Ἐνθυμώομαι.

Θυμώδης, ἴσσα, ἰκον. » Ὀργίλος, οὐχό-
λος, ἀκρόβολος, ἐπισφαλῶς ἔχων (ἀκρο-
σφαλῆς) πρὸς ὀργὴν, οὐθύμους, θυμειδής,
θυμώδης. colère, irascible.

Θύρα (ἡ Ἰταλ. Πέρτα). » Θύρα (τοῦ ὀπι-
τιοῦ κτλ.), πύλη (τοῦ κλιστρίου, τοῦ ναοῦ
κτλ.), πυλὼν-ῶνος(ς). porte, θ. ||. ἡ θύρα
τῆς αὐλῆς, ἴδε Ἀυλόπερα.

Θυρίδα. » * Σπηλις, * κίγχη. niche,

Θυρόφυλλον (τὸ Τευρκ. Κανάτι τῆς πόρ-
τας). » Θύρα, θύρωμα, κλεισιὰς (Πλουτ.
Πεπλιν.) battant, vantail.

Θυσία. » Θυσία, σφαγιασμὸς, δλοκαύ-
τωσις, δλοκαύτωμα, δλοκαύτωσις (Γρφ.).
euerifice, immolation.

Θυσιάζω, ῥ. μετ. » Θύω, θύομαι, σφα-
γιαζομαι, ἱερύνω, δλοκαυτώω. sacrifier,
immoler.

Θωρί (τὸ). » Θέα, ἀπόψις. vue, θ. coup
d'œil.

Θωριά. » Χρόα καὶ (Ἀττ.) Χρωιά, χρῶμα.
couleur, θ.

Θωριάζω (βάλλω ταῖς θωριαῖς καθὼς πρέ-
πει), ῥ. μετ. » Χρωματίζω. colorier, dis-
poser les couleurs (afin de les faire res-
sortir par le contraste).

Θωριακός (κυρ. ὁ ἔχων θωρίαν ἀνοικτήν),
ἡ, ὅν. » Βαπτίς, ἀθηνεύς, ἀνθοβαφής. du
couleur.

Θωρίασμα. » Χρώσις, χρωματισμός. coloris, colorisation, l'action de colorier.

Θωρώ (ῥιμάτια που δὲν θωροῦνται, γρήγορα λησιμονοῦνται [παροιμ.], κατὰ συγχ. ἐκ τοῦ) » Θεωρώ, ῥ. μετ. ἴδε Βλέπω. || ὁποῖος πεινᾷ, ψωμιὰ θωρεῖ (παροιμ. ἀνάλ. οὐ τοῦ Θεοκρ. τὸ) » Ἐν ὕπνῳ πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται (Εἰδ. ΚΑ. 45). «

I.

Ι, ι, τὸ ἔννατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ε' » Ἀφορισμός - ἀφορεσμός, περιχύνω - περεχύνω, σινδόνι - σενδόνι, Πίπτω - πέρω κτλ. §. ἐκθλίβεται. » Περιπατῶ - περπατῶ, πράτρια - πλάτρια, σμημερινός - σμηκερός, σταγών - σαγώνι, σίαλος - σάλιον, σιώπα - σῶπα (καθὼς καὶ ὁ Πίνδαρος [Ἰσθμ. Ι, 88] εἶπε: Πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μεῖζω φέρει), ψιάθος - ψάθα, κτλ. §. Ἐπεντίβεται: » Κινεῖται - κουνιόται, λαμβάνω - λαβαίνω, προφθάνω - προφταίνω, πωλεῖται - πουλιέται, κτλ. ἴδε καὶ Ε.

Ιαίνω, Μ. Ιάνω (θά), ῥ. μετ. » Ιάσμαι. guerir, ἴδε καὶ παρὸλ. Ὑγιαίνω.

Ιάρι (τὸ ἄλλ. Ιῶμα, ἡ πράσινη σκουριά τοῦ γαλκώματος, χρῆσιμος εἰς τοὺς βαφεῖς καὶ ἄλλας τέχνας, προφ. κοιν. Γιάρι.) » Ἴος (« Ἀνθος » γαλκοῦ. verdet, vert-de-gris.

Ιασσυλάδον, Ιάτρ. » Ιάσμινον (μύρον ἡ ἔλαιον), Ιασμέλαιον. pommade de jasmin.

Ιασσυμί (προφ. κοιν. Γιασεμί), ἄνθ. » Ιάσμη καὶ Ιάσμινον (ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Σα μ ἰ ν, σημαίνοντος Εὐωδίας), φιλάδελφος (« Ἀθην. »). jasmin.

Ιάτραίνα. » Ιατρός (« Ἰστέον ἔτι οὐ μόνον κατὰ γένος ἀρσενικὸν ἱατρός, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς. Φησὶ γοῦν Ἀἴλιος Διονύσιος ἱατρὸν γυναικα, « Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 514), ἱάτρια (Ἀλεξ.) ἱατρίς, ἱάτραίνα (Πανδέκτ.), ἀκαστρίς (κατὰ συγχ. ἐκ τοῦ) ἀκαστορίς, ἀκαστορία. femme qui professe (« exerce ») la medecine. sage-femme.

Ιατρεία. » Ιατρεία, θεραπεία. guerison, θ. || εἶνε (δὲν εἶνε) διὰ ἱατρείαν. » Ιάσιμον (« Θεραπεύσιμον) τὸ νόσημα ἀνιάτως ἔχει, οὐκ ἱάσιμον. il ne peut pas guerir, il est incurrable.

Ιάτρεμμα, ἴδε ἱατρεία.

Ιατρεῦ, ῥ. μετ. » Ιάσμαι, θεραπεύω, ὑγιαίνω, ὑγιή καθίστημι (ποιῶ), ἀλέσμαι.

guerir. || ἱατρεύομαι, ῥ. μετ. » Θεραπεύομαι, ὑγιαίνωμαι, ἀπαλλάσσω(-τω). guerir, se guerir, recouvrir la santé. || τὰ μέτρια σώματα, καὶ συχνὰ ἀρρώστουν, καὶ ὀγλίγωρα ἱατρεύονται. » Τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κἀμνε τε πολλὰ καὶ ἀπαλλάττει ῥᾶον (Αριστοτ.). «

Ιατρικὴ (τέχνη). » Ιατρική. medecine, θ.

Ιατρικόν. » Φάρμακον, ἱάμα, δύναμις (ιατρική), ἄχος (τὸ). remède, médicament, ἴδε καὶ Βοτάνι. || ἱατρικά διὰ τὰ ἱματία. » Δυνάμεις ὀφθαλμικά. ||. παίρων ἱατρικά. » Φαρμακεύομαι, φαρμακοποιέω. ||. χρειάζεται ἵνα ἴαρη ἱατρικά. » Δεόμενον φαρμακείας. ||. δίδω ἱατρικόν. » Φαρμακεύω. ||. φθάνω ἱατρικόν » Τέμνω φάρμακον, φαρμακοποιέω(-ομαι). §. ἱατρικόν (ἰδιαιτ. τὸ καθαρτικόν), ἴδε Καθάρσιον.

Ιατρός (προφ. κοιν. καθὼς καὶ διὰ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Γιάτρος). » Ιατρός, ἀκέρστω (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἱατῆρ καὶ ἱπτῆρ, θεραπευτῆς (τῆρ), ὑγιαίνων, Ασκληπιάδης. medecin. ||. καθὼς λέγ. οἱ γιατροί. » Καθὰ φασιν Ασκληπιάδων (ιατρών) παῖδες, (περιφρ.). au dire de la faculté.

Ιατροσόφι. » Ιατρικὴ (βίβλος, πραγματεία, σύνταξις), νάρθηξ καὶ νάρθηκιον. traité de medecine, dispensaire.

Ιατροσύνη, ἴδε ἱατρική.

Ἰού, ἐπιφών. (σχη. ἀπορίαν, λύπην, χαράν, κτλ.) ! » Ἰού, αἰβοῦ! hélas ! ἴδε καὶ Ἀλγίμων.

Ἰδέα. » Γνώσις, γνώμη, δόξα, δόκησις, ὑπόληψις, διάληψις, ἰδέα, ἔννοια. pensée, notion, connaissance, idée, ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Εἰδησις.

Ἰδεάζω, ῥ. μετ. ἴδε Εἰδοποιῶ.

Ἰδιος (πάντοτε ἐνάρθρως), α, ον. » Ὁ αὐτός, (σπν. καὶ μετγν.) ὁ ἴδιος (« Πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον, « Πρ. Αποστ. Κεφ... »). Io mēmo. ||. ἐγὼ (ἐσὺ, ἐκεῖνος, ἐκεῖνη, κτλ.) ὁ ἴδιος. νΑὐτός ἐγὼ (σὺ, ἐκεῖνος, κτλ.) μοί (ioi, lui, elle, etc.) même. ||. τὴν ἴδιαν ἡμέραν. » Αὐθιμερόν. au jour même. ||. φθάνω τὴν ἴδιαν ἡμέραν. » Αἰπαυθιμερίσαι ἐκ Πίστης εἰς Αἰγίαν, « Αἴλιαν, » αὐθιμερίζω (Παλυδ.). ||. τὴν ἴδιαν ὥραν. » Αὐθωρί(-ει) καὶ Αὐθωρόν. ||. εἰς τὸν ἴδιον καιρόν. » Ἐνταῦθ' » Ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ (Θκ.). ||. ὅταν ἔγραφα δι' αὐτὴν τὴν ἴδιαν ὑπόθεσιν. » Ὅτ' ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην (Ἰσοκρ.). ||. με αὐταῖς ταῖς ἰδαις λέξεσι. » Αὐταῖς λέξεσιν, ἐπὶ λέξεως, αὐτολεξεί. en ces propres termes. ||. τὸ ἴδιον, ἐπ. ἴδε Παρομοίως. ||. τὸ ἴδιον κἀμνει, (ἢ) εἶνε εἰς τὸ ἴδιον » Οὐδὲν διαφε-

ρει· » Εὐ δ' αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις, δμοῖον (Δισχύλ. Ἀγ. 1403)· » Ἐπίσης ἔχει (Ἡρόδ. Ζ', 50)· » Ἐν ὁμοίῳ ποιοῦμαι. c'est égal, c'est la même chose, il est indifférent. ||. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ ἡ γεν. τῆς πρώτο. ἀντ. συνεφέλουσα πάντοτε καὶ οὐσιαστικόν. Προσθήκη ἀρχαιοτάτη: διότι καὶ ὁ Εὐριπίδης εἶπεν· » Ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα, » καὶ ὁ Ἀριστοφάνης· » Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου βίον«: μετὰ τὰ ἰδιά μου τὰ ῥμάτια τὸ εἶδα, καὶ μετὰ τὰ ἰδιά μου αὐτιά τὸ ἄκουσα. » Αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος ἐγενέμην τοῦ πράγματος· » Αὐταῖς ὄψεσι καὶ ἀκοαῖς ἐγγυν. de mes propres yeux.

||. μετὰ τὸ ἰδίό μου τὸ χέρι. » Αὐτοχειρί, αὐτοχειρίᾳ. §. (ἐνίοτε ἐκφέρεται καὶ ἀνάρθως, τότε ὅμως ἀλλάζει τὴν σημασίαν), ἴδιος πατέρας εἶνε (ἀπαρχάλακτως δηλ. δμοῖος μετὰ τὸν πατέρα τ' αὐτοῦ). » Πατήρ αὐτοχρημα πατρῶζων ἀντικρυς. ||. ἴδιος Ἡρακλῆς. » Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς (παροιμ.), » ἴδε καὶ ὁμοῖος.

Ἰδρώνω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἰδρῶω, ἐφιδρῶω (χυρ. ἐπὶ μετρίου καὶ ἐλαφροῦ ἰδρώτος). suer, transpirer. ||. καμῶω (ἄρρωστον χυρ.) » ἵδρῶω. » Ἰδρῶτα μηχανάζομαι, ἰδρωτοποιῶ faire suer, faciliter la transpiration. §. (τροπ.): ὅτι ἀρχισαν ἵδρῶνουν τὰ γένειά του. » Ἄρτι τὸν ἱούλον ἐπαυθούντα ἔχων Πρώτον ὑπνύτης. n'ayant encore que le poil solet, à peine ses joues commencaient à se couvrir du poil solet.

Ἰδρωμα. » Ἰδρωσις, ἐφιδρωσις (χυρ. τὸ μέτρον), ἐξιδρωσις (» Μετὰ τὰ λουτρά καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυχόμεθα μάλλον, » Πλούτ. π. τ. πρώτον ψυχροῦ), διαφόρσις. transpiration.

Ἰδρῶς (ὁ). » ἰδρῶς-ῶτος (ὁ). sueur, θ.

Ἰδρωτῆρι (προφ. χυδ. Ἰδρωτῆλι). » Ψύδραξ, ψυδράκιον, ἰδρῶον (Ἰπποκρ.). écha-boulure, θ.

Ἰδρωτικόν (ιατρικόν). » Ἰδρωτοποιόν (» Διαφορτικόν, » Ἰδρωτήριον) φάρμακον. sudorifique, sudorifique.

Ἰεράκης (ὁ ἐπιστάτης τῶν ἱερακίων τοῦ κυνηγίου). » Ἰερακονόμος, ἱερακοτρόφος. fauconnier.

Ἰεράκι (προφ. κοιν., καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Γιεράκι). π. » Ἰεράξ-ακος (εἶνε ἄπειρα εἶδη). faucon (τὸ Τουρκ. δογάν). milan, ἴδε καὶ Ἐυφτέρη.

Ἰερακί (τὸ Τουρκ. τσαϊλάκι). » Τριόρχης (ι). tiercelet (?).

Ἰερακομύτης (ὁ χαμπουρομύτης), ἱσκα, ικον. » Γρυπός (» Ὁ ἐπικρατὴς τὴν ρῖνα ἐ-

χων, δίκην ἱερακος, » Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ΙΑ, 33), ἐπίγρυπος. qui a le nez aquilin.

Ἰερὸν (κατ' ἐξοχὴν τὸ ἅγιον βῆμα). » Ἀδυτον, μέγαρον, ἁγιαστήριον, θυσιαστήριον, ἀνάκτορον καὶ (πληθ.) τὰ ἀνάκτορα (» Ἐπιβαίνειν τῶν ἀνακτόρων ἐκώλυσε, » Θεοδώρ. Ἐκκλ. Ἱστορ.). sanctuaire.

Ἰλιος (προφ. καὶ Γίλιος), (εἰδ. μικροῦ Ἰφαιροῦ μετὰ ἀνθρώπα χρώματα). » Ἰουλις, (παρ-ἔλ. Πλλιος).

Ἰξιά, φ. (φαρμακ.). » Ἰξία, χαμαιλέον (ὁ λευκός). carline (sans tige), espèce de plante, ἴδε καὶ Κουτλουτζές (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἰξος, φ. καὶ κ. » Ἰξός. glu, θ. §. (συν-εκδ. ἡ βέργα ἡ ἀλειμμένη μετὰ Ἰξον, μετὰ τὴν ὁποιαν πίνονταν πουλιά), ἴδε Ἐξιδεργα.

Ἰσια, ἐπ. » Εὐθύ. directement, tout droit. ||. ἴσια ὁ τὴν πόλιν. » Εὐθὺ τῆς πό-

λεως. §. » Ἰσοστάδην, ἰδυτενῶς. droit, directement, ἴδε καὶ Ὀρθά. §. » Ὅμοιως, ἴσα καὶ ἴσα, ἴσον καὶ ἴσον, ἐξ ἴσου, ἐξίσης, ὁμαλῶς. également. ||. ἴσια μετὰ χεῖλια.

» Ἰσοχειλῆς, ἰσόχειλος. ||. ποτῆρι μετὰ κρασί, γεμάτεν ἴσια μετὰ χεῖλια. » Ἐπιστεφές. ||. ἴσια μετὰ τὸ νερόν. » Ἀλιτενῆς. au niveau de l'eau. ||. μεγάλο ἴσια μετὰ ἐνα φροντοῦκι. » Ὅσον καρύον ποντικῶ τὸ μέγεθος. ||. ἴσια μετὰ κεχρί. » Κεγχριαῖον με-

γέθει. ||. καὶ ἄλλοι (χουρμάδες) μικροὶ ἴσια μετὰ βεβίθια. » Ἄλλους δὲ μικροὺς, ἥλικους ἐρεβίνθους (Θεοφ. φυτ. Β'). » ||. εἶνε ἴσια μετὰ ἕνα λεοντάρι. » Εἶναι δὲ μέγεθος ἥλικον λέοντα. ||. τ' ἀγαπῶ ἴσια μετὰ παιδιὰ μου. » Ἰσα καὶ τοὺς υἱὰς φιλῶ. §. ἴσια-ἴσια (φρα.). » Μάλιστα, ἀκριβῶς, ἐπ' ἀκριβές. précisément, tout juste, justement.

||. ἴσια-ἴσια σ' τὴν ὥραν. » Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. à point nommé, exactement, au juste. ||. ἴσια-ἴσια ἐκεῖ ὅπου ἐπρεπε πτύπη-

σεις, (τροπ.). ἴδε Ἐπιτυχαίνω. ||. ἤλαβεν ἴσια-ἴσια. » Ἐς ἀντίπαλα καθεστήκαμεν. ||. εἰμεθα ἴσια-ἴσια καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν δύναμιν. » Ἀντίπαλοι δυνά-

μεις καὶ πλῆθει ὄντες.

Ἰσιάδα (μεταφρ.). » Τὸ ἴσον (δίκαιον), ἰσότης, εὐθύτης, ὁμαλότης. droiture, θ. é-

galité.

Ἰσιάζω, ῥ. μετ. » Εὐθύνω, κατ(δι-, ἀπ)ευ-θύνω. διορθῶω(-ομαι), ἰσιάζω(-ῶω), ἐξιόσω (-άζω), ἀπισῶω. dresser, redresser. §. » Ὁμαλύνω, ὁμαλίζω, ἐξομαλίζω, λε(λε)ιαι-νω. égaler, unir, aplanir, niveler, éga-

liser, mettre de niveau, ajuster, ἴδε καὶ §. Συγυρίζω. ||. ἰσιάζω δρόμον, ἴδε Λιγρό-νω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀπευθύνομαι, δι-

ευθύνουμαι, κτλ. *se dresser, etc.* || ἀφ' οὗ ἔσαςιν ὁ καιρός. » Κατάστασιν λαβόντος τοῦ περιέχοντος, « (. . .) *le temps s' était étiabli.*

Ἰσασμα. » Ἐξίσωσις, ἐξισασμός, ὁμαλίσμος. *nivellement, aplanissement.*

Ἰσος (ἀπαράλλακτα τὸ γράφει καὶ ὁ Ἰσούχιος), α, ον. » Εὐθύς, ἰθυτενής. *droit, direct.*

§. » Ἰσομεγέθης, ἰσόμετρος, ἴσος καὶ ἴσος. *égal.* §. » Ὀμαλός, λείος, ἰσόπεδος. *uni, plat, égal, de niveau, au niveau.* ||. » ἑστοχάσθηκα λοιπὸν ν' ἀφήσω τὸν ἴσιον δρόμον, καὶ νὰ τὸς ἀντικρύσω.

» Ἐδίδκει οὖν μοι, ἀφεμένω τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἀπαντᾶν αὐτοῖς (Πλάτ. Ἀξιοχ.). » ||. ἴσιον δένδρον. » Ὁρθοφύεος.

Ἰσιωμα. » Ὀμαλός (« Ἰπτιος, » Ἀναπιπταμένος, » Ἐπιπέδος) χώρος, ἰσπάσιμον χωρίον. *terrain plat et uni.*

Ἰσκα, ἴδε Ἰσκα.

Ἰστιάζω, ρ. μετό. » Σκιάζω. *ombrager.*

Ἰσισμα. » Σκιασμός. *l'action d'ombrager.*

Ἰσκιος. » Σκιά. *ombre*, θ. *ombrage* (τοῦ δένδρου). ||. κάμνω ἴσκιον. » Σκιάζω. *ombrager.* ||. πολεμῶ μὲ τὸν ἴσκιο μου, ἴδε Πολεμεῖν. ||. φοδᾶται τὸν ἴσκιο του, (φρσ., ἐκ τῆς ὁποίας κατήντησε τὸ Σκιάζω νὰ σημαίνει τὸ Φοδίζω). » Δεδιώξ τὴν αὐτοῦ σκιάν (Πλάτ. Φαίδ.), ψοφοδεής. *il a peur de son ombre.* §. (μεταφορ. τὰ θέλητρα.), ἴδε Χάρις.

Ἰσκιωμα. » Σκίασμα, σκιερὸς (σύσκιος, παλίνσκιος, κατάσκιος) χώρος. *lieu couvert (bien ombragé), ombrage.*

Ἰσον. » Ἀντίγραφον, ἀντίτυπον (Συνεσ.). *copie*, θ. *relevé.*

Ἰστορία. » Ἱστορία. *histoire*, θ. §. » Διήγησις, διήγημα. *recit, relation, narration, narré.* §. (εἰς τοὺς ἀπλοῦς εἶνε συνώνυμον τοῦ Ζωγραφία), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἰσως, ἐπ. (δισταχτ.). » Τυχὸν, ἴσως, τάχα (« Τάχ' οὖν εἴποις ἄν, » Ξεν.). *peut-être.* ||. ἴσως σε καταπίσω. » Εἵπως σε πείσαιμι.

Ἰτέα, δ. » Ἰτέα, αἰγίερος (ἡ μέλαινα). *saule.*

Κ.

Κ, κ, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου. Τρέπεται εἰς Γ' » Ἐκβαίνω-ἐθγαίνω, κλυστήρ-γλυστήρι, κυρτός-

γυρτός, κωδιδιον-γουβίδι, κτλ. ||. εἰς ΤΣ' » Κίχλα-τσιχλα, κύκνος-τουκνιάς, κτλ. ||. εἰς Χ' » Κτένι-χτένι, κτίζω-χτίζω, δ-κτώ-δχτώ, κτλ. ||. ἐκθίβεται, καθώς: ἀκμων-ἀμόνι.

Καβάλα. » Ἰππασία, ἱππεΐα, ἱππικὴ, τὸ ἱππεύειν. *équitation.* ||. ἡ καβάλα ὠφελεῖ τοὺς ὑποχονδριακοὺς. » Ἰππασία ποιεῖ πρὸς μελλυχολῶντας. §. καβάλα, ἐπ. » Ἐφ' ἵππου, ἔφιππος, ἔποχος. *à cheval*, ἴδε καὶ Καβαλικευτά.

Καβαλάρης (συνήθης ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων). » Ἄνα (« Ἐπι»)δάτης. §. ἔποχος, ἔφιππος. §. ἱππότης, ἱππεύς. *cavalier.* ||. θὰ τοὺς κικῆς καλλητέρους καβαλάρηδες, ἴδε Καβαλικεύω. §. (μνμ. τὸ σανιδάκι τῆς λύρας κτλ. ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἀκκουμοῦν αἱ χορδαί). » Μαγάς (« Ἡ τῆς κιθάρας καβάλη, » Σουιδ.). *le chevalet.*

Καβαλαρία. » Ἴππος (ἡ), ἱππεῖς, ἱππικόν. *cavalerie*, θ.

Καβαλαρία (εἶδος γόρτου, ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι εἶνε ὁ) » Λωτός (τοῦ Ὀμήρου) καὶ μέλιωτον ἢ μελίλωτος (ἐν αἰδός του). *sainfoin*, ἴδε καὶ παράβ. Τριψύλλι.

Καβαλικευμα (προφ. κοιν. Καβαλίεμα), ἴδε Καβάλα.

Καβαλικευτά, ἐπ. » Περιδάδην, ἱππαστί, διασκελιστί. *à califourchon.*

Καβαλικεύω (συνήθης ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων), ρ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀναβαίνω (τὸν ἵππον), ἀναβάλλομαι (Ξενοφ.), ἐποχοῦμαι. *monter à (enfourcher un) cheval.* ||. θὰ τοὺς μάθης νὰ καβαλικεύουν καλλήτερα. » Ἀναβατικωτέρους ἐπὶ τοὺς ἵππους ποιήσεις (Ξενοφ.). ||. καβαλικεύω χωρὶς σέλαν. » Ἐπὶ ψιλοῦ καθίζειν' » Ψιλὸν ἐπιδαίνειν τὸν ἵππον. *monter un cheval à poil (à nu, à cru).* ||. καβαλικεμμένος εἰς ἓνα καλάμι, ὥσάν εἰς ἄλογον. » Κάλαιμον περιεβόηκως, ὥσπερ ἵππον. §. τὸ ἀρσενικὸν ζῶον καβαλικεύει τὸ θηλυκόν, ἴδε Βατεῦω. §. (μεταφορ.). διότι, ἂν ἀφήσῃ λιγάκι τὸ βερεν (τὸ ὕψος του), βλοῖ θὰ τὸν καβαλικεύσουν. » ὥς, εἰ καὶ μικρὸν ὕψος τοῦ φρονήματος, ἐπιθεσσομένων ἀπάντων (ἐντροφηθῆναι ἂν αὐτὸν ὑφ' ἀπάντων, ἐντροφηθῆσόμενον ὑφ' ἀπάντων). ||. καὶ ἀφινε τοὺς κόλακας νὰ τὸν καβαλικεύουν. » Καὶ τοῖς κόλαξιν ἀνείκως αὐτὸν ἱσπάσιμον.

Καβαλίνα (ἡ κοπριά τοῦ ἀλόγου κτλ. καθ' ἣν καὶ ὁ Κοπρώνυμος Καβαλίνος ἐσκαπται. Ὁ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Α, 155] παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Καταβαλεῖν καὶ συγκοπῇ Καβαλαεῖν).

Κάβουρος (κατ' ἐναλλαγήν στοιχείων ἐκ τοῦ) » Πάγουρος ἢ (κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ὀδισ. Α, 49., ἐκ τοῦ Κάμωρος, γένος καριδων, ὑπὸ Ῥωμαίων οὕτω καλούμενον) ὀστρακοῦ. (ὁ ἄλλ. Γαργανός). » Καρκίνος (σώζεται ἡ λέξις παρεμφαρμένη, ἴδε Καρτσιμός). canere, crabe.

Καβούριχ (τῆ), τὰ ξηρὰ σῦκα, (ἐκ τοῦ) » Καπούρια.

Καβουρράννα, ὄστρ. ἴδε Παγουρράννα. » Κάγκηλον. » Κιγκλῆς (ἡ), δρύφακτον καὶ δρύφακτος (ἡ). barre, θ. treillis, balustre, balustrade, barreau καὶ grille (τοῦ παρθουρίου), θ. barrière (ἔταν ἦνε πολλὰ κατὰ σειρὰν συνεχόμενα), θ.

Καγκραῖνα, παθ. » Γάγγραινα, σφάκελος, σφακελισμός. gangrène (τοῦ κρέατος), θ. carie (τῶν κοινάων), θ.

Καγκραινιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Γαγγραινόμαι, σφακελίζω. gangréner, avoir la gangrène (διὰ τὸ κρέας), se carier (διὰ τὰ κοινάων).

Καγκραῖνιασμα (τί). » Γαγγραίνωσις. dégénération en gangrène.

Κάδδη, ἄγγ. (τὸ ἄλλ. Καρδάρι, ὅπου κυτοῦν τὸ γάλα, ἵνα βγάλουν τὸ βούτυρον), ἴδε Τάλαρος.

Κάδδος, ἄγγ. » Κάδδος καὶ Κάδος. caque, θ. ἡ. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα, τὸ τέταρτον τοῦ Κουβελίου. Εἰς τὰς Ἱεραικ. ἐπιγρ. ἀναφέρεται ἕνας) » Μεδιμνος κῆδδιχος (ὁ ὅποιος ἐχώρῳσε τέσσαρας χοίνικας). le quart du sétier.

Καθαρίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Καθαρίζω, κτλ.

Καθαρά, ἐπ. ἴδε Παστρικά. ||. ἐμιλῶ καθαρά. » Εὐκρινῶς («Εὐσήμως, » Τρανῶς, » Εὐαργῶς, » Σαφῶς, » Στρογγύλῳ τῷ σόματι) φθέγγομαι. parler distinctement (nettement, clair, clairement). ||. ἔδεν ἐμιλεῖ καθαρά. » Οὐ διαθρεῖ τὰ λεγόμενα. » Αδιάθρηστα («Λοσημα) φθέγγεται. il n'articule pas bien, il ne prononce pas distinctement, il a la prononciation gênée. ||. βλέπω καθαρά. » Ὄξθ («Τηλαυγῶς) βλέπω (βλέπω), ἐξυδεκνέω. avoir la vue perçante (subtile).

Καθαρίζω (προφ. κοιν. Καθαίριζω, καὶ λέγεται μόνον διὰ τὸ καθάρισμα τῶν γεννημάτων καὶ τῶν λαχάνων, τὸ ξεφλούδισμα τῶν πωρικῶν κλπ., καὶ τὸ ἐξέλειμμα τῶν ψαριῶν), ῥ. μετ. » Καθαρίζω. nettoyer. » Διασκυβαλίζω (ἐπὶ γεννημάτων), trier; éplucher (κυρ. χόρτα). » Φλείζω, τὸν φλοῖον περιαιρέω (ἐπὶ πωρικῶν). peler. » Αεπίζω, ἐκλεπίζω (ἐπὶ ψαριῶν). écailler. ἡ.

ῥ. αὐ. αὐτοπ. ||. ἔδεν καθαίρισεν ἀκρόμα' τὸ κρεασί, κτλ. » Οὐπω κατέστη (δι' ὕλισθον). il n'est pas encore gassis.

Καθάριος, α, ον, ἴδε Καθαρός.

Καθάρισμα (προφ. κοιν. Καθαίρισμα, κυρ. τὸ πάστρεμμα τῶν γεννημάτων, τῶν πωρικῶν καὶ τῶν ψαριῶν). » Διασκυβάλισις. Φλοισμός, ἡ τοῦ φλοῖου περιαιρέσις. Εκλεπισμός. nettoyage, l'action de trier (peler; éplucher; écailler).

Καθάρς (ὁ μὴ λερωμένος), ἡ, ὄν. ἴδε Παστρικός. ἡ. (συνεκδοχ. ὁ μὴ ἀνακατωμένος, ὑπερδεμένος, κτλ.). καθαρὸν νερόν. » Διετὴς («Διαυγὴς) ὕδωρ, eau limpide. ||. καθαρὸν ὕδρ. » Διαφανὴς ὕδωρ. clair, transparent. ||. καθαρά γράμματα, ἴδε Εὐκολοδιόχαστος. ||. καθαρή ἐμιλία (φωνή). » Λαμπρά. claire. ||. ἡ φοράδα, ἔταν γέννη δύω χρόνων. ἔχει μεγαλήτεράν καὶ καθαρωτέραν φωνήν, παρὰ ἕως τότε. » Διετὴς δι' ἐπεδία γέννηται ἡ ἵππος, φωνὴν ἀρίστην μεῖζω καὶ λαμπροτέραν ἢ πῶς, («Ἀρστ.). la jument, à deux ans, a la voix plus pleine et plus claire qu'auparavant. ἴδε Παστρικός.

Καθάρσιον (ἱατρικόν). » Καθαρτήριον

Καθαρτικόν (» Καθαρτικὸν [Κεβ. Πιν.], » Κοιλίας ἀγωγὸν) φάρμακον, κυκεῶν (Θεοφρ. Χαρ.), συρμαία. médecine, θ. purgatif, purgation, ἴδε καὶ Σκάρφην. ||. παῖρον καθαρίσιν. » Καθαρητρίω (φαρμάκῳ) χράσμαι, φαρμάσσομαι, συρμαίζω.

Κάθε πρόθ. (ἡ ὅποια ὅπως κατάντησεν ἀντωνυμία). » Κατὰ, καθ', κατ'. chaque, tout. ||. κάθε ἕνας, (ἡ) καθ' ἕνας (-μία, -ένα), ἴδε Κάβινος. ||. κάθε μέρα. » Καθ' («Παρ') ἐκάστην (ἡμέραν), καθ' ἡμέραν, (καὶ ἐνάρθρ.) τὸ καθ' ἡμέραν, (καὶ ἀντιστρέφ.) καθ' ἡμέραν ἐκάστην (Οκθ.), ἐκάστης ἡμέρας, ἐσθμειράει καὶ ὅσαι ἡμέραι. chaque jour, tous les jours, journellement. ||. κάθε ὥρα. » Εἰ δέ τις λούοιτο πυκνῶς καὶ κατὰ ὥραν, («Ἀρτεμιδ. Οὐνερικρ. 66). » Ὅσαι ὥραι, à toute heure, à tous coups. ||. κάθε μῆνα. » Ὅσοι μῆνες (Δημοσθ. κατὰ Τιμοκρ.). » Ἐκάστου μηνός. ||. κάθε χρόνον. » Κατ' ἔτος, κατ' ἐνιαυτὸν, ἀνά παν ἔτος, ὅσα ἔτη (Ξενοφ. Ἀθην. Πολιτ.), ἐκάστου ἐνιαυτοῦ (ὁ αὐτ. αὐτόθι), τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκάστου. ||. κάθε τρεῖς μέραις. » Διὰ τρίτης (Ἀριστοτ.). » Παρὰ τετάρτην ἡμέραν (Πολύβ.). tous les trois jours. ||. κάθε δύο μέραις χύνειν τὸ πρῶτον νερόν. » Διὰ δυνὴν ἡμερῶν ἀποσχέων τὸ πρῶτον ὕδωρ (Λισκορ.). ||. κάθε πέντε χρόνους. » Διὰ πέντε ἔτων, δι' ἑτέους πέμπτου (Ἀριστοτ.), διὰ

πενταετηρίδος, κατὰ πενταετίαν (πενταετηρίδα). tous les cinq ans. || . καὶ εἰς κάθε δύο μπεντενία ἦταν πύργοι μεγάλοι. » Διὰ δέκα δὲ ἐπάλλεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι. || . μὲ κάθε τρόπον. » Μεθ' ὅτουσιν τρόπου (Θουκ.). « || . εἰς κάθε μέρος. » Ἐκασταχοῦ. || . κάθε λογῆς. » Παντοῖος, παντοδαπός, ποικίλος. || . κάθε φοράν, ἴδε Φορά.

Καθένας (-μία-ένα), ἀντων. (ἀνρ.). » Ἐκαστος, πᾶς, πᾶς τις, πᾶς ἕκαστος, αὐτός ἕκαστος, εἷς ἕκαστος, τις, αὐτός τις. chacun. || . καθὲς ἄν πῃ καθένας ὅτι ἔχει. » Ὡς λέγειν ὅτι τις γιγνώσκει (Ξενοφ. Ἀναβ.). « || . δὲν εἶναι δουλειὰ καθενός (ἦ) τοῦ καθενός. » Οὐ παντός.

Καθημερινός (προφ. κοιν. Καθημερινός). η. ον. » Ὁ (ἦ, τὸ, οἱ, κτλ.) καθ' ἡμέραν, ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἐφ' ἡμέρας, μεθμερινός (Δημοσθ.), ἀμφημερινός, journalier. || . τὸ καθημερινόν βρέξιμα. » Ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν βρέξει, « ἔεν. || . τὸ καθημερινόν (ψωμί). » Τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. » Τὸ καθ' ἡμέραν « Ἐπιπίνους ἐργαζομένους μολὶς ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν, « ἴσχυρ.). (pain quotidien. §. καθημερινή (ἡμέρα, πρὸς διαστολὴν τῆς ἑορτασίμου). » Ἐνεργός (ἡμέρα). jour ouvrier (de travail, ouvrable).

Καθημερινῶς, ἐπ. ἴδε Κάθε (εἰς τὸ || . κάθε μέρα).

Καθίζω, ρ. μετ. » Ἰδρῶν, καθιδρῶν, καθίζω. asseoir, faire asseoir.

Καθίει (τὸ ἄλλ. Ἀγγεῖο καὶ Τσουκάλι). » Δίφρος, σκωραμῖς, λάσανον, θάκος καὶ θώκος (Θεοφρ.), ἑδρα. chaise-percée, θ.

Κάθισμα (τὸ ἄλλ. Καθίστον, ἡ πράξις τοῦ καθέζεσθαι). » Καθέδρα (« Καθέδρα δέ τις αὐτοφρὸς καὶ ἀκλινὴς ἐν ὀρθῷ σχήματι, « Πλούτ. π. τ. ἀκούειν), κάθισις. posture, θ. §. (ὁ τόπος ἔπου, ἐπομένως τὸ σαμνί, ἡ καρέγλα, ἡ μπάνκα· τὸ Τουρκ. ὀτουράκι, κτλ.) » Ἑδρα, βάθρον, καθέδρα, θώκος, κάθισμα, ἑδρανόν, ἑσέδρανόν. siège, θ. banc. || . τὸ κάθισμα (ἡ μπάνκα) τῶν καϊκιτσίδων. » Ζυγὸν καὶ Ζυγὸς, θράνος (τὸ), σέλμα, ἐδῶλιον, κληῖς (ἦ). banc (de rameur).

Καθιστικός (νομίζω ὅτι ἡ λέξις παρεφθάρη μᾶλλον ἐκ τοῦ) » Καθεσττικώς (-κυῖα), ὅς, ἦ, ἐν. » Ἑδραῖος, ἐπιδήριος. sédentaire. || . ἡ καθιστικὴ ζωή. » Τὸ ἐδραῖον τῆς διαίτης. la vie sédentaire. || . δουλειὰ καθιστικὴ. » Ἐπιδήριος ἐργασία, « (Ἀρτεμίδ. Ονειροκρ. Β', 14).

Καθόλου (τὸ ἄλλ. Ὀλότελα, Μὲ τὴν ὀλότην, καὶ Παντελῶς, ἐπ. Οὐδαμῶς ἢ Μηδαμῶς, οὐδὲν ἢ μηδὲν, οὐδετιῶν, οὐ-

δοποστιῶν, οὐδοπωσῶν, οὐδοποσοῶν, μηδαμῇ, μηδαμῶς, ἥκιστα, τὸ σύνολον, τοῖς ὅλοις, ὅλως· πάνπαν, τὸ παράπαν, παντάπασι, οὐδὲν ἢ μηδὲν, εἰς τέλος, ἀρχὴν, τὴν ἀρχήν. (εὐρῆται δὲ καὶ) καθόλου (« Εἶναι μὲν Κυνικὸν σε, κἀνυπόδητον, καὶ ριγοῦν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου, « Ἐπίγρ. Λουκιλ. Βιβλ. ΙΑ, 153). point, point (rien) du tout, aucunement, nullement. || . μήτε τὸ καταπίνονται καθόλου. » Οὐδὲ πειρῶνται ἀρχήν. || . καὶ ἔλεγον ὅτι μήτε τοὺς παράγγειλαν καθόλου. » Λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχήν.

Κάθουμαι, ρ. ἀποθ. » Κάθηναι, καθέ- (θί)ζουμαι. s' asseoir. || . κάθουμαι εἰς ἀλογον ἢ ἀράξει. » Ὀχέουμαι, ἐποχέουμαι, ἐπιέθηναι. être monté sur. || . κάθουμαι εἰς τὸ τραπέζι. » Ἀναπίπτω, κατακλίνουμαι, κατὰκειμαι. se mettre à table. || . ἔλα κάθουσε κοντὰ μου (εἰς τὸ τραπέζι). » Δεῦρο παρ' ἐμὲ κατὰκεισο. || . κάθουμαι παρακάτω (εἰς τὸ τραπέζι). » Ἰποκατακλίνουμαι. || . κάθουμαι μαζῇ. » Συγκάθηναι, συγκαθέζομαι, συνεδρεῖω, συμπαραδρεῖω, συνεδριάζω (Γραφ.). §. (ἀντὶ τοῦ Κατοικῶ). » Διαίταμαι, τὴν διαίταν ἔχω, διατρέφω, τὰς διατριβὰς ποιοῦμαι, κάθηναι « Κατήχθημεν εἰς Νηρησόν· καθίσαντες δὲ ἡμέρας ἐννέα, κτλ. Αἰσχ. Ἐπισ.). habiter, demeurer, ἴδε καὶ Κατοικῶ. || . κάθονταν εἰς τὸ Ἄργος. » Τὴν διαίταν ἔχων ἐν Ἀργεῖ (Θουκ.). « || . καὶ ἐγὼ μὲν ἐκάθουμουν ἐπάνω (εἰς τὸ ἐπάνω δηλ. μέρος τοῦ σπιτιοῦ), ἡ δὲ γυναῖκες κάτω. » Κἀγὼ μὲν ἄνω διητόμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω (Λυσ.). || . κτίσ' ἐνὰ σπίτι· σ τὰ ἱεροσάτων, καὶ κάθουσε. » Οἰκοδόμησον σεαυτῷ οἶκον ἐν Ἰερουσαλὴμ, καὶ κάθου ἐκεῖ (Γραφ. Βασιλ. Γ'). « || . καὶ κάθουσε μαζῇ του τρεῖς ἡμέραις, καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιαν. » Καὶ ἐκάθουσε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον (Γραφ. Κριτ. ΙΘ'). « §. τί κάθουσι καὶ λὲς (φρσ., τῆς ὁποίας ἀνάλογον ἐσημείωσεν ὁ Κορ. ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἀλεξ. τό: » Τοιαῦτα οὐκ εἶδον προξενῶν κάθεται. « (ὅμοιον εἶναι καὶ τοῦ Ομηροῦ τό » Ἡοαὶ ἐνεδίζων, ἀντὶ τοῦ Διατρέβεις, ἀργεῖς, λέγει ὁ Εὐστάθιος· οὐ γὰρ ἐκάθουτο ἀληθῶς ὁ Θεορίτης, ἀλλὰ ἔφατο μετὰ γούν τὴν πληγὴν ταρβήσας καθέζεται, « Ἰλ. Β. » Κάθονται πάντες οἱ κατὰ τὴν κώμην, προσδεχόμενοι τὸν τῶν κομιζόντων τὰς τροφὰς κατὰπλουν, « Διόδ. Σικελ. Γ, 39). §. τὸ σπίτι κάθουσε. » Συνέπεσον ἡεῖκλια. la maison s' affaissa (s' est affaissée). §. τὸ καράδι κάθουσε. » Κάθουσι γὰρ τὸ πλεῖστον

(Στράβ. Β.) • Ἐκάθισαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἰ νῆες αὐτοῦ (Πολυβ.). « *le vaisseau tourba (s' engrava, eusabla, s' ensabla)*. » §. κάθισεν (τὸ ἄλλ. ἔπευε) ὁ στομάχι· του. » Τὰ ἀπὸ τοῦ οἴνου προσκαθίζοντα τῷ στομάχῳ, καὶ διηγμῶν αἰτία καθιστάμενα (Διήν. Γ'), « ἴδε καὶ Πέφτω. » §. καὶ θὰ καθήσῃ (καὶ συγκ. κάτῃ) βασιλείας; (φρσι.). » Καὶ καθιεῖται βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα (Γραφ.). »

Καθρέπτεις (προφ. κριν. Κατρέπτεις). » Κάτοπτρον, ἑσοπτρον (μὲ ὅλον ὅτι ὁ Μοσχόπουλος λέγει ὅτι « Κάτοπτρον καὶ ἑσοπτρον διαφέρουσι. Κάτοπτρον μὲν γάρ, ὁ λεγόμενος Καθρύπτει· ἑσοπτρον δὲ τὸ λεγόμενον Φανάριον. » *miroir, glace*, θ. ||. βλέπω (κυττάζω) ὡς τὸν καθρέπτν. » Κατοπτρίζομαι, ἐσοπτρίζομαι. *se mirer, consulter son miroir*

Καθῶς, ἐπ. (Χρον. καὶ Ὀμοιωμ.). » ὥς, ὥσπερ, καθά, καθάπερ, ὡς τρόπον, καθὼ, καθότι, ἤ, καθῶς, κατὰ (μὲ αἰτ.), ἅμα, τρόπος, ὅσα, ὅσα περ, ἅτε, οἷα (ποιητ.). *comme, ainsi que, de même que, à ce que*. ||. καθῶς περάσῃς αὐτὴν τὴν θύαν. » ὡς ἂν παρέλθῃς τὴν πύλην ταύτην. ||. καθῶς δὲ ἐμβούον εἰς τὴν ζωὴν. » ὡς δ' ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον. ||. καθῶς τὸ πῆρεν, ἐσώπασεν. ὥς δ' οὖν ἔλαθεν (« ἅμα λαθὼν»), εἰσέγισσε. *si idi (aussitidi, dès) que*. ||. καθῶς ἐφῆξεν. » ἅμα φάει· ἅμα δ' οἷσι φαινόμενῃσι (ποιητ.). » ||. καθῶς ἐξημέρωσεν. » ἅμα ἡμέρα. ||. εὐθὺς λοιπὸν καθῶς τὸν εἶδεν ὁ Ἀγάθων, ὧς τὸν λέγει, εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες (καλῶς ὥρισε). » Εὐθὺς οὖν φῶς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὧς, φάναι, εἰς καλὴν ἡμέραν. » καθῶς εἶδε τὸν αὐθέντην του. πέφτει. » ὡς οὖν τάχιστα τὸν κεκτημένον εἶδε, πίπτει. *il tombe à l' aspect de son maître*. ||. καθῶς τοῦ εἶπαν τὴν εἰδήσιν. » Τῆς δ' ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης (Θουκ.). » ||. καθῶς ἀκούσας αὐτὸν τὸν λόγον. » ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκούσαι τοῦτον (Χρυσ.). » ||. καθῶς λέγουν. » ἢ φασιν, εἰς λόγους, κτλ. ||. καθῶς εἶνε δίκαιον. » ἢ θέμις. ||. καθῶς τὸν παρ' ἀγγεῖλεν ὁ Θεμιστοκλῆς. » Κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολὰς. ||. καθῶς ὅσοι δὲν ἀπέρασάν ποτε τὸ Βασιλοπούταμον. » Ὀμοίως τοῖς κηδέποτε τὸν Εὐρώταν διαδεσπῆκοσι. ||. θὰ τὸ πούλῃω καθῶς εὖρω, (ἤ) καθῶς τύχοι. » Τοῦ εὐρεθέντος πωλεῖν (Ξενοφ.). » *suivant que*. ||. σπυκώθηκε· ἀπ' ἐκεῖ, καθῶς ἦτον. » Αὐτόθεν, ὥσπερ εἶχεν, ἀνορούσας. ||. καθῶς ἦτον μὲ τὰ ρούχα. » Αὐτῇ τῇ σκευῇ. ||. καθῶς ἦτον μὲ τὰ σίδερα. » ὡς εἶχς δεσμῶν.

Καί, σύνδ. (πολυσύμμαντος, κυρ. δὲ Συμ-

πλεκτικός). » Καί, τε, δέ, εἰ, aussi. ||. καὶ αὐτὸ ἐπρεπε ἵνα τὸ κάμῃς, καὶ ἔχεινο ἵνα μὴ τ' ἀφήσῃς. » Καὶ τοῦτο εἶδει ποιήσαι, καὶ κεῖνο μὴ ἀφίεναι. ||. τὴν νύκτα εἶνε δύσκολον καὶ τὸ λύσιμον καὶ τὸ σέλῳμα τῶν ἀλόγων. » Ἔργον μὲν νυκτὸς λύσαι ἵππους, ἔργον δ' ἐπιστάζει (Ξενοφ.). » ||. ἦτον δὲ πολλὰ σύγχυσις καὶ ἀπὸ τὸ γρᾶτόπεδον καὶ ἀπὸ τὰ καράβια. » Ἦν δὲ πολὺς μὲν ἀπὸ τοῦ γρᾶτοπέδου, πολὺς δ' ἀπὸ τῶν νεῶν ὁ θόρυβος. ||. καὶ τὸ περισσώτερον μέρος τῆς Σικελίας. » Σικελίας τε τὰ πολλὰ. §. (προσθετικός). τὸ ὅποιον μάλισα ἐφυλάττετο ἕως καὶ εἰς τὸν καιρὸν ἡμῶς. » Ὁ δὲ καὶ καθ' ἡμᾶς διεσώζετο. ||. μᾶς ἐνοχλεῖ καὶ (τὸ) ἵνα τὸν βλέπωμεν. » Βαρυς ἐστὶν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος (Γραφ.). » *même à voir, il nous est insupportable*. ||. καὶ μάλιστα ὅταν δὲν ἡξέουρον. » Ἀλλως τε, ὅταν ἀπορῶσι. ||. καὶ ἄς τὸ εἶπε καὶ ὁ Πλάτων. » Εἰ καὶ Πλάτων αὐτὸς ἔφη. *malgrè Platon*. ||. καὶ ἄς εἶναι καὶ ἐορτή. » Οὐδὲν ἐπιστραφεὶς πρὸς τὴν ἐορτήν. *malgrè la fête*. §. (ἀντιθετικός). ἐσὺ ἡσούν γραμματικῶς, καὶ ἐγὼ πληρεξούσιος ἐσὺ ὑποκριτὴς (τοῦ θεάτρον), καὶ ἐγὼ θεατὴς. » Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησιαζόμενος ἐδίδασκες, ἐγὼ δ' ἐθεώρου. ||. καὶ ἐκεῖνη κάμνει ὄρκον ὅτι τὸν ἐρχόμενον Μάρτιον θὰ τελειώσῃ τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους)! » Καὶ μὴν ἐπόμενται δύο καὶ εἰκοσιν (ἔτη) ἐς τὸν ἐσόμενον ἐλαφροβελῶνα τελέσειν (Λουκιαν. Ἐταίρ. Διαλ.). » §. (ὕποθετικός). ὅ, τι καὶ ἂν μὲ πῆς (ὁρθότερον νομιζῶ, ἔαν εἰς αὐτὴν τὴν φράσιν καὶ τὰς ἐπομένους εἰσήγετο, τοῦλάχιστον εἰς τὴν γραφὴν, ἂν ὄχι καὶ εἰς τὴν προφορὰν, τὸ ποιητικὸν Κεν [πρὸ φωνήεντος], Κε [πρὸ συμφώνου], καθῶς τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ φεμῖνυστος Θεοτόκης). » Εἴτι (« ὅ, τι) κεν εἴπῃς. ||. ὅ, τι κεν ἂν (κεν) ἔλθοι σ' τὸ στόμα τούς. » Ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμην ἔλθοις γλώσσαν. ||. ἐπτά, πέντε, ὅσα καὶ ἂν (κεν) ἦνε. » Ἐπτά ἢ πέντε, ἢ ὅσα εἶνε. ||. εἰ μὲν ἔλθοι, καλὸν ἢ δὲ καὶ (κε) δὲν ἔλθοι. » Εἰ μὲν ἔλθοι... εἰδ' οὐ. §. (μεταθετικός ἐννοίας ἢ ἀπορηματικός, μὲ ἑμφρασιν, εἰς τὰς ἐρωτηματικὰς ἀποστροφὰς μάλιστα): καὶ πῶς, (ἤ) καὶ τί! ἐσὺ τὰ ἑκάμες αὐτά; » Σὺ γὰρ ταῦτ' ἔδρασας; ||. τί λῆς (τοῦ λέγει); καὶ κτύπησε λοιπὸν ἡ καμπάνα; » Τί λέγεις; ἔφη· ἤδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφηκε (Στράβ. ΙΔ'). » ||. καὶ πῶς! θαρρῆεις ὅτι; » Τί δ' οἶς; ||. καὶ ὑστερα τολμᾷς καὶ τοὺς βλῆπεις καὶ εἰς τὸ πρόσσωπα; » Εἴτα τολμᾷς εἰς τὰ τοῦτων ὄραν πρόσσωπα; *et tu oses encore?* ||. καὶ τί μὲ τοῦ-

το; » Εἶτα τί τοῦτο (Ἀρσφ. Νεφ. 347); « eh bien! qu'est-ce qui en résulte? || . καὶ 'δὲν ἤξευρες (καὶ ἔπειτα 'δὲν ἤξευρες) ὅτι; » Εἴτ' οὐκ οἶσθα ὅτι (Ξενοφ. Ἀπομ.); « ὅ (αἰτιολογικός). μὴ βροντᾷ καὶ θά κοιμηθῶ, ἴδε Επειδή. ὅ (βεβαιωτικός καὶ αἰτιολογικός). ἐναντίον σου ἔρχονται αὐτοί; καὶ ποῖον ἄλλον, λέγει; » Ἐπὶ σὲ οὗτοι. Καὶ τίνα, φησὶν, ἄλλον. . ; ὅ (ἐτοιμότητος ἐμφαντικός). ἀκόμη δὲν εἶχεν ἔβγη (μόλις δηλ. εἶχεν ἔβγη), καὶ πέφτει τὸ σπίτι. « Οὐκ' ἔφθη δὲ ἐξελθὼν, καὶ καταπίπτει τὸ οἶκμα. il était à peine sorti. que la maison s'écroula. ὅ (χρονικός). τὸν πῦρα καὶ κοιμῶνταν. » Κοιμῶμενον αὐτὸν κατέλαβον. ὅ (ἀποτελεσματικός). τάφησαν, καὶ σάπηναν. » Εὐάπη παραλειφθέντα.

Καινούργιος, α, ον. » Καίνος, καινουργής, καινοπρεπής, καινοφανής, νεουργής. neuf, pousseau. || . καινούργιο' κοσκινάκι μου, κτλ. (παροιμ.), ἴδε Κοσκινάκι. || . (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται καὶ τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Καινο ἢ τοῦ Νεο, καθὼς): καινουροδοου-λεμμένος. » Καινουργής, νεουργής. || . καινουργισκτισμένος. » Νεόδυμτος. || . καινουργισασθεστωμένος. » Νεπλιφής, κτλ., ἴδε καὶ Νέος.

Καινουργόνω, ῥ. μετ. » Καινουργέω, ἀνακαινίζω, καινοποιέω, καινίζω (-έω), ἀνανεώ (-ομαι), νεουργέω. renouveller.

Καινούργωμα. » Καινουργία, ἀνακαινίσις, ἀνανεώσις. καινούργησις. renouveau-ment.

Καιρός. » Χρόνος. καιρός. ὥρα. temps. || . εἰς τὸν καιρὸν μας (ταῖς ἡμέραις μας). » Ἐφ' ἡμῶν, καθ' ἡμᾶς, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς (Δημοσθ.), ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς (Πολύβ. Β', 15). || . εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. » Ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου. du temps de. || . εἰς καιρὸν πείνας. » Ἐν λιμῷ (ἱππκρ.). || . εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. » Ἰπὸ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. || . εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τραπεζίου, ἴδε Ἐπάνω. || . εἰς τὸν καιρὸν τοῦ φυτρώματος. » Ἰπὸ τὴν βλάστησιν (Θεοφρ.). « ὅ (κόλις εἶνε 'σ τὸν καιρὸν του (φρσ. κυρ. διὰ τὰ φαγησεῖα, ὅταν ᾔνε εἰς τὴν ἀκμήν του). » Ὡραῖόν ἐστίν, ὥραν ἔχει, καθ' ὥραν ἐστίν. il est dans la (de) saison. || . ὁ κόλις εἶνε 'σ τὸν καιρὸν του τὸν αὐγούστου. » Μετοπύρου δὲ ὁ κόλις ὥρατος. ὅ (τὸ ζῶον εἶνε 'σ τὸν καιρὸν του (, ζητεῖ δηλ. τὸ ἄρσεν. τὸ θηλ. καὶ ἀνά-κλιον. » Ὀργᾶ, θυαί, καπρᾶ καὶ συάει (κυρ. διὰ τὸ γυροῦν), σκυῶει (κυρ. διὰ τὴν φοράδαν, τὴν κάμπλον κτλ. Ἀριστοτ.).

ils sont en amour (chaleur, rut). ὅ (ἡ γυναῖκα εἶνε 'σ τὸν καιρὸν της, ἴδε Συνήθεια. || . τὸν παλτὸν καιρὸν, (ἢ) μὲ καιρὸν, ἴδε Παλαιός. || . ἓνα καιρὸν, ἴδε Φερά. || . ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν. » Κατὰ καιροῦς. de temps en temps, de temps a autre. ὅ (καιρὸς (ἰδιαίτ. ὁ ἀρμόδιος. ὁ προσδιωρισμένος), ἴδε Εὐκαιρία. || . 'δὲν εἶν' ἀκόμη καιρός. » Οὐπω καιρός. || . μὲ τὸν καιρὸν (νωρίς δηλ. καὶ ὅταν πρέπη). » Μετὰ καιροῦ (Θουκ.). » Ἐς δέον πάρεστι (Σοφ.). » Συμμέτρως ἀφίκετο (Εὐριπ.). « || . πέρασ' ὁ καιρὸς, ἴδε Περνῶ. || . ἔγω (ἄν ἔχω) καιρὸν, ἴδε Ἀδείαζω. || . σὰς δίδω καιρὸν 'να συλλογισθῇτε. » Διδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι (Ξενοφ. Κυρουπ.). || . δόσε με καιρὸν 'να σὲ ἀποκριθῶ. » Καιρὸν ἀπολογίας αἰτούμαι. donnez-moi le loisir de vous répondre. || . δός με καιρὸν 'να συλλογισθῶ διὰ τοῦτο. » Βουλὴν μοι δός περὶ τούτου (Ξενοφ. Κυρουπ.). « ὅ (ὁ πολὺς καὶ διεξοδικός), πέρασε καιρὸς, ἴδε Πολυκαιρία. || . ἔχω καιρὸν ὅπου 'δὲν ἀρρώστησα. » Καιρὸν ἔχω μὴ νοσήσας (Ἱεροκλ.). « || . μὲ τὴν καιρὸν. » Τῷ χρόνῳ. à la longue. || . ἐπειδὴ εἶχε καιρὸν (πέρασε καιρὸς) ὅπου 'δὲν τὸν εἶδεν. » Ἄτε διὰ χρόνου (διὰ πολλοῦ, διὰ μακροῦ) αὐτὸν ἔωρακνῆα. || . ἀπεφάσισα 'να πάγω πρὸς χαιρετισμὸν του ὕστερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸν, (ἢ) ὅπου εἶχα τὸσον καιρὸν. » Δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσαιπεῖν αὐτὸν (Λουκιαν.). « || . οἱ δὲ Μακεδόνες, ἐπειδὴ εἶχαν καιρὸν 'να ἰδοῦν κισσόν, χάγκηκαν πολὺ ὅταν τὸν πρωτοῦ-δαν. » Καὶ τοὺς Μακεδόνες ἠδῶς τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα. « ὅ (ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, τοῦ αέρος: ὅθεν, Καλὸς [Κακὸς] καιρός, [καὶ ἐν συνθέσει]: Καλοκαιρί, Καλοκαιριά, κτλ.), ἴδε τὰς λέξεις. || . ἀκατάστατος καιρός. » Ὡραὶ ἄκριτοι καὶ ἀκατάστατοι (Ἀρσφ. Προβλ. Κζ', 23), ἴδε καὶ Ἀκατάστατος. || . τί καιρός φυσᾷ; ἴδε Φυσῶ. || . ὡς οὐ 'να κάμη καιρὸν (ἄνεμον δηλ. ἀρμόδιον διὰ πλεῦσιμον). » Μέχρι πλοῦς γέννηται (Θουκ.). » Μέχρι φορὰ γέννηται (Πλούτ.). « (καὶ πολὺ συμφωνώτερον τὸ τοῦ Σοφοκλέους) » Καιρὸς καὶ πλοῦς » ἐδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρόμναν (Φιλοκτ. 1438, 1439).

» Καίω, ῥ. μετ. » Καίω καὶ (ἄττ.) Κάω (» 'Να κάσαι καὶ 'να ἡυπυρίζεσαι,) λέ-γουν καὶ τὴν σήμερον αἱ Ἀθηναῖαι, κατα-ρώμεναι, φλέγω, πιμπράω (-ημι), ἐπι-πράω (-ημι), ἐμπίμπρημι, πυρπολέω, ἐμ-πρήθω, κατακαίω, ἐμπυρίζω (ἴδε ἀνυτέ-ρω), αἴθω (ποιπτ.). brûler, incendier. || .

καὶ ἐπειδὴ ὁ μάγειρος ἔκασε τὸ φαγεῖν.
» Καὶ τὸν μάγειρον προσκαύσαντα τοῦφον.
» Καὶ ζίνει πυκνῶς, μὴ προσκαυθέντα λά-
θῃ σε (Ἀρχέτρ. παρ' Ἀθην.). « ||. καίω τὸν
φούρνον, ἴδε Ἀνάπτω. ||. ἔκαπεν ὅλην ἡ
πόλις. » Ἐνεπρήσθη, κατεκάη, πυρὸς (Π-
φαίτου) γέγονε παρανώλημα. §. τὸν ἔ-
καυσ' ὁ ἥλιος. » Ἐνεκάη (Γαλλιν. πρὸς Γλαῦκ.).

§. ἡ πάχνη ἔκαυσε τὰ σπαρτά, τὰ ἀμ-
πάλια, κτλ. » Ἡ πάχνη κατεκάυσε τὰ λήια,
τὰς ἀμπέλους, κτλ. (Πλουτ. Διμήτρ.). brû-
ler, brouir. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Καίω.
brûler, ἴδε καὶ §. Πυρῶν. §. τὸ σκόρδον
(κρομμύδι, πιπέρι κτλ.) καίει. » Δάκνει
(» Ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φά-
ρυγγα, » Δισκορ.). piquer, mordre, ἴδε
καὶ Τσοῦζω. ||. τὸ μικρὸν κρομμύδι καίει
πλείοτερον τοῦ στρογγύλου. » Κρόμμυον
δριμύτερον τὸ μικρὸν τοῦ στρογγύλου, «
(Δισκορ.). §. ἡ κανδήλα καίει ὅλην νύκτα
(διαμένει δηλ. ἄσβεστος). » Παννύχιον καί-
εται τὸ ἐλλύχνιον (Ἡρόδ.). »

Κακά, ἐπ. » Κακῶς, πονήρως. mal. §.
méchamment. ||. εἶμαι κακά. » Πονήρως
(» Μοχθηρῶς) ἔχω (τοῦ σώματος). ||. (ὁ ἄρ-
ρωστος) εἶνε πολὺ κακά. » Παγκάκως ἔχει
(ἵππκρ.). « ||. κακά τῶκαμες. » Οὐκ εὖ ἐ-
ποίησας.

Κακία. » Μοχθηρία, πονηρία. malice, θ.
malignité. §. » Χαλεπότης, πικρία, κα-
κωτροπία. méchanceté, aigreur, θ.

Κάκια (ἀπὸ τοῦ) » Κάκη. » Ἐρίς, διαφο-
ρά, μῆνις. brouillerie, bouderie, fâche-
rie, mésintelligence, rupture, θ.

Κακίωνω (ἐκ τοῦ) » Κακύνουμαι (» Ἐγχι-
ζόμεθα, κακυνόμεθα, ἐγχθαινόμεθα, «Φώτ.),
ρ. μετ. καὶ ἀμ. » Χαλεπαίνω, δυσχεραί-
νω, δυσμεναίνω (Δημ.), δυσκολαίνω. se fâ-
che contre, prendre en grippe, boudier,
rompre avec. ||. εἶνε κακιωμένος μαζῇ
'μας. » Δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν (Λουκιαν.
Πλ.). »

Κάκιωμα (τὸ), ἴδε Κάκια.

Κακιάδι (ὁ Τουρλ. Τέντζερης ἢ τὸ Κα-
ζάνι, ἀγγ. » Κακιάδη (-καάδη -κάδη),
κακιάδιον, λέβης-πτος (ὁ). chaudière, θ.

Κακιάδι (αὐτὴ εἶνε, νομίζω, ἡ Κου-
κουδιά τοῦ Σομαυέρα, καὶ ἐπόμενος) » Ἀγ-
γεῖρος ἢ Κρητικὴ (τῆς ὁποίας τοὺς φαγω-
σίμους κόκκους διτρίζει ὡς τατρίκον ὁ ἵπ-
ποκρ. περὶ Γυναικ. Α. ἴδε καὶ Κορ. Ατ.
τομ. Δ'), δ. (ὁ καρπὸς τοῦ Κάκκαβος).
» *Κάκκαβος (ἡ). espèce d'arbre.

Κακκάνίζω (φωνάζω «σαν τὴν ὄρνιθα), ρ.
ἀμ. » Κακκάζω (« Κακκάζειν τὰς ὄρνις,
τὰς πρὸς τῇ τίττειν ἐβεγγυμένας, » Πούχ.),

κρένω, τετράζω. crier (comme les poules).

Κακκάνισμα (ἡ φωνὴ τῆς ὄρνιθας). » Κρεγ-
μός. le cri de la poule, clossement.

» Κακκαρόνω (ἀποθνήσκω ἑξαφνα καὶ διὰ
μίας [ἐπι.]) ξηραίνουμαι ὅπως ἤθελεν εὐρε-
θῶ, καὶ ὡς π. χ. οἱ ἀποθνήσκοντες ὑπὸ ψύ-
χους), ρ. ἀμ. » Αποσφακελίζω (« ἵπποι ἐν
κρυμῷ ἐσπεῖωτες ἀποσφακελίζουσι, » Ἡρ.).

Κακκίρωμα (τὸ). » Αποσφακελίσαις, ἀ-
ποσφακελισμός.

Κακοαναθρεμμένος, η, ον. » Ἀνάγωνος,
κακῶς ἡγμένος, ἀγοραῖος. mal élevé, qui
manque d'éducation.

Κακόβουλα, ἐπ. » Δυστραπέλως (Ξεν.
Οἶκον. II, 16), οὐκ ἐν εὐθέτῳ. d'une ma-
nière gênante (peu commode).

Κακόβουλος, η, ον. » Δύσθετος, δυστρά-
πελος, δύσχεστος, incommode, gênant.

Κακόβουλος, η, ον (χυρ. ὁσπριν). » Ἀ-
τέραμνος, ἀτεράμων, κερασθόλος (διότι
ἐπίστευαν, ἴσως καὶ πιστεύουν ἀκόμην, ὅ-
τι τοιαῦτα ἐγίνοντο κατ' ἐξοχὴν, ὅσων ὁ
σπόρος προσέβαλλεν, ἐν ᾧ ἐσπείρετο, εἰς τὰ
κέρατα τῶν βωδιδῶν). dur, difficile à cuire.

Κακογεννῶ (γεννῶ μὲ δυσκολίαν), ρ. ἀ-
μτῶτ. » Δυστοκέω, δυστόκως ἔχω. accou-
cher laborieusement.

Κακογεννήτρα (γυναῖκα ἡ ὅπ. γεννᾷ μὲ
δυσκολίαν). » Δύστοκος, δυστοκοῦσα. qui
accouche laborieusement.

Κακογνώμιζ. » Δυσκολία (τρόπου), δυσ-
τροπία, χαλεπότης, δυσχέρεια, πικρία (τρό-
πων), τὸ δυσκολαίνον (πικρὸν, χαλεπὸν)
τοῦ τρόπου. humeur chagrine (difficile),
morosité, θ.

Κακόγνομος, η, ον. » Δύσκολος, δύσ-
τροπος, χαλεπός, πικρὸς, δύσερις. diffi-
cile, fâcheux, bourru, chagrin, revêche,
acariâtre, ἴδε καὶ Διστραμμένος καὶ Πα-
ράξενος.

Κακόγρυα, ἴδε Ἀλδικὸν καὶ Στρίγλα.

Κακοεδυμένος (προφ. κοιν. Κακοντυμέ-
νος), η, ον, ἴδε Κακοφορεμένος.

Κακοκαιρία. » Τὸ τῆς ὥρας δυσχείμε-
ρον. mauvais temps.

Κακοκαμωμένος, η, ον. » Κακοφυῆς, διά-
στροφος. malbâti, mal fait, malotru, ra-
bougri, gosse.

Κακοκαρδίζω, ρ. μετ. » Λυπεῖω. attris-
ter, chagriner, décourager, ἴδε καὶ Χαλ-
νῶ. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Δυσθυμέω, ἀθυμέω,
δυσθῶμως (ἀθυμῶς) ἔχω (διακείμεαι). être
abattu, être de mauvaise humeur (en
mauvaise disposition).

Κακοκάρδισμα. » Δυσθυμία, ἀθυμία.
chagrin, abattement, découragement.

Κακοκέφαλος, η, ον, ἴδε Ἀνόητος καὶ Βαρυκέφαλος.

Κακομεταχειρίζομαι, ῥ. ἀποθ. » Κατα-
χρῶμαι. abuser (mesuser) de. §. » Κα-
κῶς διατίθημι (-εμαι). maltraiter.

Κακομοιρία (ἢ ἄλλ. Κακορρίζικια καὶ χυδ.
Κατσποδιά, τὸ Τουρκ. Ουγουρσουζλουκι.
Ο Σοφικλ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀπαράλ-
λακτον εἰς τὰς Τραχιν. 862). » Δυστυχία,
δυσποτυία, ἀτυχία, κακοδαίμονία, δυσπρα-
γία. malheur, infortune, θ.

Κακόμοιρος (ἀρχαία λέξις, ὁ ἄλλ. Κα-
κορρίζικος καὶ χυδ. Κατσποδιάρης, καὶ
Τουρκ. Ουγουρσουζης), α, ον. » Δύσμορος
(ποιικτ.), δυστυχής, δειλαιος, κακτύχος
(Θουκ.), δύσποτος, δυσδαίμων, δύστηνος,
ταλαίπωρος, ἄθλιος, πόνηρος, τάλας (ὁ),
τάλαινα (ἡ), κακοδαίμων, δυσπραγής, σχέ-
τλιος (ποιικτ. καθὼς καὶ τὸ μέλεος καὶ δι-
ζυρός. malheureux, infortuné, misé-
rable. ||. πολλά κακόμοιρος. » Τρισάθλιος,
ταλάντατος.

Κακοξοδευτής. » Ἀσωτος. dissipateur.

Κακοξοδεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Σπαθᾶω,
δαπανᾶω. dilapider, dissiper (son bien),
gaspiller.

Κακοπαθαίνω, ῥ. αὐτοπ. » Τύχη χρο-
μαί. éprouver quelque accident facheux
(funeste). ||. ἂν κακοπάθῃ τὸ καράδι. » Εἴ-
πεσται τι ἡ ναῦς (Δημοσθ.). » Εἴ τι συμβαίη
περὶ τὴν ναῦν.

Κακοπέρασις. » Κακουχία, κακοπάθει-
α, ταλαιπωρία. fatigue, θ. mauvais traite-
ment.

Κακοπερῶ, ῥ. οὐδ. » Κακουχέομαι, τα-
λαιπωρέω, κακοπαθεῶ, κακόμαι, χλευσῶς
(κακῶς, ἄθλιως, πονήρως) ἀπαλλάσσω (διά-
γω). mener une vie pénible, endurer
des mauvais traitemens.

Κακοποιός, ἄ, ὄν. » Κακοῦργος, κακο-
ποιός, κακентρεχής, κακεργάτης (ὁ), κακερ-
γάτης (ἡ). malfaiteur, scélérat.

Κακοποιῶ, ῥ. μετ. » Κακῶς διατίθημι,
κακῶς, κακουργῶ, κακοποιέω. maltraiter,
ἴδε καὶ Βλάπτω.

Κακορρίζικια, ἴδε Κακομοιρία.

Κακορρίζικος, η, ον, ἴδε Κακόμοιρος,
Πηλῆρος καὶ Τιποτένης.

Κακός, ἡ (προφ. χυδ. ιά), ὄν. » Πονηρός,
μοθηρός, κακότερπος, κακεντρεχής, φαῦ-
λος. méchant, pervers. §. » Δεινός, κα-
κός. mauvais. §. » Χαλεπός. sèvère, ri-
gide, ἴδε καὶ Διστραμμένος καὶ Κακόγνω-
μος. ||. πολλά κακός. » Κάκιοςτος, παυ-
πῆρος, χείριςτος. extrêmement méchant.

||. πλεῖο κακός, ἴδε Χειρότερος. ||. κακὸ
σκυλί. » Χαλεπός, δήκτης. bagueux. ||.
κακὸν χρόνον ἴαχῃ (φρσ.)! ἴδε Χρόνος. §.
κακός (ἀντὶ ὑπερβολικός, φοβερός): κακός
ψεύτης, κακός φαγᾶς. » Δεινός φαγεῖν
(ψεύσασθαι κτλ.). §. κακὸν (εἰς τὸ οὐδὲτ.,
ἐκλαμβανόμενον οὐσιαστικῶς, σημαίνει Ἀ.
τὴν ὑπαρξίν αὐτὴν ἢ τὴν πράξιν τοῦ κακοῦ
ἀφρημένως). » Δεινὸν, κακούρηγμα. mal,
méchanceté. (Σημ. Οἱ παλαιοί, διὰ τὸ εὐ-
φημον, ἄφιναν πολλάκις τὴν λέξιν Κακὸν,
ἢ τὴν ἐξέφραζαν περιφραστικῶς, ὅταν μά-
λιστα προηγεῖτο ἡ λέξις Καλὸν, παρ. χάρ.)
ἂν ἦνε καλὰ τὰ πράγματα, τὸν εὐχαρι-
στοῦν· εἰ δέ κε ἦνε κακά, τὸν παιδεύουν. » Ε-
ὶς ἂν τε καλῶς ἔχῃ τὰ πράγματα, χάριτος
τυγχάνει· ἐὰν θ' ὥς ἑτέρος, τιμωρίας. ||.
ὅσα, εἴτε καλὰ, εἴτε κακά, ἵνα μὴ εἴπω
τε ἀπαίσιον, συνέθησάν ποτε εἰς τὴν πό-
λιν ἡμᾶς. » Ὅσα πῶποτε τὴν πόλιν γέγο-
νεν ἀγαθὰ, ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω
εὐλαῦρον (Δημοσθ. Ἀνδροτ.). » ||. διότι πῶς
ἡμ. πρὸς ἐσὺ ἵνα διακρίνης τὰ καλὰ καὶ τὰ
κακά; » Σὺ γὰρ καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς
διάγνωσις; §. (Β. τὴν βίαν, καθὼς:) μὴ
τὸν πιάνης μὲ τὸ κακόν· πιάσε τον με τὸ
καλόν, ἴδε Βία. §. (Γ'. τὸν θυμὸν, τὴν
ζήλειαν, τὸ πείσμα, κτλ., καθὼς:) σκάνω
ἀπὸ τὸ κακόν μου, ἴδε Σκάνω. §. (Δ'. τὸν
θόρυβον, καθὼς:) ἔλαμε μεγάλον κακόν. » Δει-
νὸν ἐποίησεν. il fit beau bruit (du ravage).
§. faire le diable à quatre. ||. ἔκαμε με-
γάλον κακόν (δὲν ἡμποροῦσε δηλ. ἵνα τὸ
ὑποφέρῃ). » Δεινὰ ποιῶν καὶ σχετιζόμε-
νος s' exhaler en plaintes amères. §. (Ε'. συν-
εκδχ. τὸ πλῆθος). » Ὡ θεοί, ὅσους ὄχλος!
πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι γρητὸ κα-
κόν; » Θες. (ΙΕ, 44, 45). §. τοῦ κακοῦ
(καὶ καταχρ. τοῦ κακού), ἐπὶ. §. (Σ'. συν-
εκτῇ, ἀντιπῶς, διακινεῖς. (εἰς δὲ τὴν παρὰ
Διογ. τῷ Λαερτίῳ ἐπιστολὴν τοῦ Φερειῦ-
δου ἀπαντᾶται ἀπαράλλακτος ἡ φράσις:
» Τοῖς ἐταίροις, προσεσσεῖσθαι τῇ θύρῃ, δι-
εἰς δάκτυλον ἐκ τῆς κλειθῆρος, εἰδείξαι ὅς
ἐστιν τοῦ κακοῦ.) en vain, vainement, en
pure perte. ||. τοῦ κακού χάνομαι. » Παρ-
απόλλομαι. s' en aller en pure perte. §.
(εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον
διὰ τοῦ Δυσ ἢ τοῦ Κακο), ἴδε τὰς ἐπομένας
λέξεις.

Κακόσυρτος, η, ον, (ἀντὶ Κακίσυρτος,
ὅμοιον μὲ τὸ) » Ἀχάσυρτος (ὁ ἀνασσυρμέ-
νος, ἀναίχυντος), ἴδε Κακόμοιρος καὶ παρ-
ελ. Ἀμοιρος.

Κακοστρατιά (κακὴ, δύσβατος στρατή).
» Δυσοδία. mauvais chemins.

Κακοστομαχία | , πάθ. » Γαστρός
Κακοστομάχισμα | διαφθορά, δυσπεψία,
κακοστομαχία. dérangement de l'esto-
mac.

Κακοστομαχίζω, ρ. άμ. αὐτοπθ. » Δυσ-
πεψία ἀλίσκομαι, κακοστομαχέω (Σέξτ.
Εμπειρ.). avoir de l'indigestion (l'esto-
mac dérangé), ἰδε καὶ Χαλνῶ.

Κακοστομαχισμένος, η, ον. » Διεφθο-
ρῶς τὴν γαστέρα, κακοστομαχῶν. qui a
des indigestions, dont l'estomac est dé-
rangé.

Κακοτοπιά. » Δυσχωρία. lieu (terrain)
raboteux (difficile à gravir, à traverser),
un casse-cou.

Κακοτυγίζω, ρ. μετ. » Ταλανίζω. plain-
dre, déplorer le sort de.

Κακότυχος, η, ον, ἴδε Ἀτυχος καὶ Κα-
κόρμιρος,

« Κακοῦμι, ζ. » Ἰκτίς (ἡ Ἀρκτῶα ἢ Σκυ-
θηκὴ), λευκοῖκτις, (δὲν εἶνε ἀνάμροστον καὶ
τὸ) *λευκίς. hermine, 0.

*Κακουμόγωνα. *Καυνάκη, καυνάκης (ε).
manteau doublé (fourré) d'hermine.

Κακοφαίνεται, ρ. οὐδ. ἀπρσ. (ἐνωμένον
πάντοτε μὲ τὰς πρώτοι. ἀντων. Μὲ, σέ, τὴν,
τόν, μᾶς, κτλ.). » Δεινὸν ποιοῦμαι, δυσχε-
ραίνω, ἄχθομαι, δυσφορῶ, ἀσχάλλω, δυσ-
ανασχετῶ, βαρέως φέρω. se fâcher, se
dépêcher. || καὶ μὴ σὰς κακοφανῇ (φρσ.)!
» Καὶ μοι μηδὲν ἀχθεσῇς. ne vous en dé-
plaît!

Κακοφορεμένος, η, ον. » Δυσείμων, δυ-
σείματος. mal vêtu.

Κακοφορμίζω (κυρ. διὰ ταῖς πληγαῖς),
ρ. μετ. καὶ άμ. (Σπρ. ἄς κρίνουν καὶ ἄλλοι
ἀν' ἡ λέξις ἐχῃ κἀμμίαν συγγένειαν μὲ τὸ)

« Κακοφρύνέω (τοῦ ἱπποκράτους. » Ἐπὴν
δὲ κακοφρυνῇ σ' ἡ [ὁ λόγος εἶνε περὶ με-
τατοπισμοῦ τῆς μήτρας], πῖσαι φάρμακον
κάτω. » Περὶ γυναικ. φύσ. καὶ ἀλλῃ. Πιθα-
νότερον ὅμως μοί φαίνεται ἐκ τοῦ Κακοα-
φορμῶ, » Εὐαφόρμω ἔχω πρὸς νόσον. » Βα-
σίλ. Ἐπιστ.) » Φλεγμαίνω, θριβοῖμαι, ἀ-
ποθριβοῖμαι. prendre un caractère de ma-
lignité.

Κακοφύμισμα (πληγῆς κυρ.). » Φλεγ-
μονή, κακοφύεια, θηρίωμα. malignité.

Κακοφύμισμένος, η, ον (κυρ. σπυρί, πλη-
γῆ, κτλ.). » Κακόνθης (τραῦμα), ἄγριον (ἐλ-
κός), θηριώδης, τεθριωμένος. malin-igne.
|| ἡ πληγὴ του εἶνε κακοφύμισμένη. » Ἀ-
ποτεθνήσκωτα. il y a de l'inflammation.

Κακοχάριστος (ἀντὶ Κακοευχάριστος),
η, ον. » Δυσάριστος καὶ Δυσάρεστος, δύσκολ-
ος. difficile, à qui tout déplaît.

Κακοφθειαςμένος } , η, ον, ἴδε Κακοκα-
Κακοφθυσμένος }
Κακοφυσισμένος } μωμένος.

Κακοφώνευτος, η, ον, ἴδε Δυσκολοφώνευτος.

Κακοψύγια (τὰ), (πάθος τῶν ἐγγαστρω-
μένων). » Δστ. dégoûti (nausées) de gros-
sesse. || ἔχω κακοψύγια. » Ἀσάρμαι (Ἀρι-
στοτ. Ζ. ἱστορ. Ζ'). «

Καλὰ (ἀντὶ Καλῶς, ἴδε τὰ προλεγύμε-
να. Ἡ χρῆσις εἶνε ἀρχαιοτάτη, διότι καὶ ὁ
Ὅμηρος Ὀδ. Ο. εἶπε. » Τηλέμαχ', οὐκ' ἐτι
καλὰ δέμνων ἄπο δὴν ἀλάλῃσαι «, ἴδε καὶ
Ψοῦχα), ἐπ. » Εὐ (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται
αἱ περισσότεραι σύνθετοι λέξεις, τῶν ὁποί-
ων σημειοῦνται ἐνταῦθα αἱ συνθησέτεροι),
καλῶς, κομψῶς, ἐθρῶς, ἀκριβῶς («Ὅμως ἐ-
πίσκεται ἀκριβῶς,» Λουκιαν. Θ. Διάλ.). bi-
en. || εἶμαι καλὰ (εἰς τὴν ὑγιάν μου), ἴ-
δε Εἶμαι καὶ Ὑγιαίνω. || γίνομαι καλὰ (τὸ
ἄλλ. Ξεγερεῖν), ἴδε Ἀναλαμβάνω καὶ Ἰα-
τρεύομαι. || (εἰς τὰς συνθέσεις τρέπεται τὸ
τελικὸν α εἰς ο, καὶ ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρ-
χαῖον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν διὰ τοῦ Εὐ,
καθὼς προεῖρηται, πολλὰκις δὲ καὶ κατὰ
διαφόρους ἄλλους περιφραστικὸς τρόπος):
ἴδεν καλοβλέπω. » Ἐλαττοῦμαι τὰς ὄψεις
(Πολυβ.). ἴδε καὶ Κοντόφωτος. || ἴδεν κα-
λοακούω. » Βαρυτέρως («Παχυτέρων) ἔχω τῆς
ἀκοῆς, βαρηνόω. avoir l'oreille dure ||
καλοστοχαζομαι. » Ἐρίσθημι τὴν διάνοιαν.
|| ἀκούω (βλέπω) καλὰ, ἴδε Καθαρά. §.
καλὰ! πολλὰ καλὰ (φρσ.)! » Εἶεν, ἔστω,
ἀγαθὴ τύχη. soit, à la bonne heure. ||
καλὰ (ἦ) κατὰ καλὰ πού τὸ θυμήθηκα.

» Ἀμέλει, μεταξὺ λόγων, à propos, vrai-
ment. || καλὰ (ἦ) κατὰ καλὰ πού μὲ τὸ
θυμίσεις. » Εὐ γε ὑπέμνησας. || κατὰ κα-
λὰ πού δὲν σὲ ἀκουσεν ὁ Ζεὺς. » Ὦνσε δι-
ότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπῆκουσέ σου
(Λουκιαν.). « §. (ἀντὶ τοῦ Πολλὰ, Σφιγ-
κτὰ, Δυνατὰ κτλ.) ἀρ' οὐ ἔδωκε καλὰ-καλὰ
τὸν λαίμωρον τού. » Εὐ καὶ καλῶς τὸν τρά-
χηλον περιδύσας, ἴδε καὶ Πολλὰ. || σὲ ἔ-
δειρα καλὰ καὶ ἡγερά, ἴδε Καλός. §. (καὶ
εἰρων. ἢ κατ' ἀντίφρασιν, πρὸς ἔνδειξιν
δυσσεχειρίας): μὴ σὲ μέλῃ! καλὰ! θυμή-
σου το: ἴσως κἀμμίαν φερά με χρειασθῇς,
ἀνθ' ὃ ἐθεός. » Ἀμέλει, καλῶς! ἔχ' αὐτὸ.
ἴσως γάρ τοί ποτε » Ἐμοῦ δευθεῖς ἀν, εἰ
θεός θέλει (Ἀριστοφ. Βατρ. 932). «

Καλαχάθι (κατ' εὐφημισμὸν, τὸ ἄλλ.
Θερίαχθον ἢ Τριγυρίτσα κακοθήκης), πάθ.
» Παρωνυχία καὶ Παρωνυχίς. panaris, mal
d'aventure.

Καλαχάθι | (ἐνωμάζεται ὁμωνύμως μὲ
Καλάχθον | τὸ πάθος, τοῦ ὁποίου νομί-

ζεται ἱατρικόν, εἶδος φυτοῦ ἀγκυρωτοῦ, τὸ ἄλλως Κολλάγκαθον), ἴδε Ἰξιά.

Καλαθάκι. » Καλάθιον, καλαθὶς καὶ καλαθίσκος, φορμὶς, φορμίσκος, ταλάριον. petite corbeille.

Καλάθι. » Τάλαρος, ταρὸς καὶ ταρὸς, κάλαθος, κάρταλος (σῴζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), φορμὸς, γύργαθος (ἴδε Γεργάθι), ἄρριχος καὶ ἀρσιχος (ὁ καὶ ἡ). panier, cueilloir (κυρ. τῶν παρικίων), corbeille, θ. ||. καλάθι διὰ Ψάρεμμα, ἴδε Κύρτος.

Καλαμάκι, ἴδε Μαστοῦρι.

Καλαμάρι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Βρυένιος καὶ ὁ Ἑτυμολόγος). » Μελανοδοχείον, μελανοδόχος καὶ (συγκ.) μελανδόχος κίτη. encier, corneil, écritoire. §. (εἶδος θαλασσινοῦ). » Τευθίς (ἡ). corneil, calmar, totène.

Καλάμι, φ. » Κάλαμος (κυρ. τὸ πετροκάλαμον, διαφέρει τοῦ δόναξ, κάννα καὶ κάννης (κυρ. τὸ νεροκάλαμον). roseau, canne, θ. ἴδε καὶ Τουποκάλων). §. (συνεκδχ. τὸ μακρὸ καὶ μεγάλον κόκκαλον τοῦ ποδός). » Κερκίς (ἡ), προκνήμιον, ἀντικνήμιον (» Ἀντικνήμιᾶ ἐστὶ τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα Καλάμια τῶν ποδῶν, « Σχλ. Δροσφ.). le grand os de la jambe, (Ἀτν.) le tibia, ἴδε καὶ Σαγίττα.

Καλαμιά (τὸ κοτσάνι τῶν γεννημάτων). » Καλάμη (» Καλάμη, ἦν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί, « Σχολ. Θεοκρ.). chaume. §. (τὸ καλάμι, μὲ τὸ ὅποιον Ψαρεύουν, τὸ ἄλλ. Καλαμίδι καὶ Καλαμωτή). » Καλαμὶς, κάλαμος (δόναξ) ὁ ἀλειυτικὸς, ραβδίον. ligne de pêcheur.

Καλαμίδι (ἐργ. ὕφαντ. τὸ ὅποιον διαχωρίζει τὰ νήματα τοῦ στηρινοῦ πρὶν περάσεν ἀπὸ τὸ μιτάρι). » Καλαμὶς, καλάμιον. l'avant lisse. §. (τὸ καλάμι τῶν Ψαράδων), ἴδε Καλαμιά.

Καλαμιζώ (τυλιζώ τὸ νήμα εἰς τὰ καλάμια), ρ. μετ. » Πνίζω (-ομαι), ἀναπνίζω (-ομαι), ἀναπνέομαι. bobiner.

Καλαμιώνας (ὁ). » Καλαμῶν (Στράβ. ΙΣΤ').

Καλαμώνας (λέξις γεωργ. διὰ τὰ γιγνήματα, ὅταν ἐθγαίνον εἰς τὴν σπέρν), ρ. ἀμ. ἀπρσ. » Καλαμίζομαι (Θεόφρ.). monter en graine.

Καλαμόςχοινον (τὸ ἄλλ. Δεματικόν, τὸ ἀπὸ καλαμιᾶς στρημένον σχοινί, μὲ τὸ ἐπ. δένουν τὰ χερσόβλα τῶν ἀσταγῶν). » Δμάλλιον, οὐλόδετον, ὠρόδετος. lien de paille pour lier les gerbes.

Καλαμωτή (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Εὐζαθ.

καὶ Ηουχ.). » Ταρὸς (« Ταρὸς) καλάμων, τάρσωμα, κάννα(-νη), κάναθρον. natte de jonc, θ.

Καλανδάρι (Λατίν.). » Ἡμερολόγιον καὶ Ἡμερολογεῖον (Πλουτ. Καῖς.). almanach, calendrier.

Καλαπόδι, ἐργ. » Καλόπους καὶ Καλόπους-οδος (ὁ), καλαπόδιον. forme de bois pour les bottes.

Καλαφάτης (Λατ. calefactus). » Νεῶν ἀκίστης. calfat.

Καλαφατίζω, ρ. μετ. (ἴσως ἀκ τοῦ) » Ἀλειφατίζω καὶ Ἀλεφατίζω (τὸ, Ἀλείφω, κατὰ τὸν Ηούχ.). » Πακτώ (-ομαι). calfater, radoubier.

Καλαφάτισμα. » Ἐπισκευὴ (νῆος), πάκτωσις. calfat, radoub.

Καλίντρα (τὸ σκυλῆκι τοῦ σιταριοῦ καὶ ἄλλων γεννημάτων), ἐντ., ἴδε Σιταρόφειρα.

Καλαχάνη (ἡ Τουρκ. Καρὰ-μπογιά), ὅρ. (ἀπὸ τοῦ) » Χαλινάθη, γάλκανθος, γάλκωνθον, μελαντηρία. vitriol, couperose, θ.

Κάλεσμα, ἴδε Προσκάλεσμα. §. (συνεκδχ. ἡ συγκάσεις τῶν φίλων καὶ ἡ γινόμενη πρὸς αὐτοὺς περιποίησις). » Δοχὴ, ὑποδοχὴ, πανδαίσια. invitation, reception, banquet.

Καλεσμένος, η, ον. » Κεκλημένος, κλητός. convié, invité.

Καλεστής. » Κλητὴρ, κλήτωρ. celui qui invite.

Καλεύρα (εἶδ. ὑποδήμ.). » Κρηπίς (ι). socque.

Καλημερίζω, ρ. μετ. » Προσφωνέω (« Ἀσπάζομαι) τὸ ἐωθινόν (δηλ. τὸ) Χαίρε. souhaiter (donner) le bon jour. ||. ἀφ' οὗ τὸν καλημέρισε. » Προσειπὼν δὲ αὐτὸν τὸ ἐωθινόν.

Καλησπερίζω, ρ. μετ. » Προσφωνέω (« Ἀσπάζομαι) τὸ ἑσπερινόν (δηλ. τὸ) Ἰ γ ί α ι ν ε. souhaiter (donner) le bonsoir.

Καλλήτερα, ἐπ. » Βέλτιον, κρεῖσσον (-ττον), κάλλιον, ἀμεινον, μᾶλλον. mieux, plutôt. ||. ἔχει καλλήτερα τὰ ἄσπρα παρὰ τοὺς φίλους του, ἴδε Εἶχω καὶ Πρωτιμῶ. ||. καλλήτερα εἶχε (στοχάσθηκε) ἢ παθάνη παρὰ ἢ α ζῇ τέτοιαν ζωὴν. » Τεθῆναι νομίσασα λυσιτελεῖν ἢ ζῆν (ἄνδοκ.). α ||. γίνομαι καλλήτερα, ἴδε Καλλητερεύω.

Καλλητέρεμα. » Βελτίωσις. amélioration.

Καλλητερεύω, ρ. μετ. » Βελτίω. améliorer, abonner, amender (κυρ. γῆν). §. (ἀντι τοῦ, Ὑγιάνω), ρ. ἀμ. » Ραίζω, ἔαμιν γίγνομαι (Ἀισχίν. ἐπιστολ.), βέλτιον ἴσχω (Ἀρστ.). se porter (se sentir) mieux, ἴδε

καὶ Ανακληθῆναι. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Διορθοῦμαι). » Βελτιόματι, κρείττων ἐμμαντοῦ γίγνομαι. *devenir meilleur, a-bonneir, amender* (ἐπὶ γῆς).

Καλλήτερος, η, ον. » Κρείσσων(-των), βελτίων, καλλιώτερος (Θουκ.), ἀμείνων καὶ ἀρείων (Ποιητ.). *meilleur*. ||. ὁ καλλήτερος ἀπ' ὅλους. » Πάντων κράτιστος, ἀριστος, κάλλιστος, βέλτιστος, διαφέρων, ἀριστέων. *très bon*.

Καλλιγόνω (ὁ Κορ. ὅτε παράγει ἀπὸ τὸ Καλλίγειν, ὑπόδημα Ῥωμαϊκόν. Πιθανώτερόν με φαίνεται ἀπὸ τοῦ Χάλυψ-υδός, Χαλυβῶ), ῥ. μετ. ἴδε Πεταλόνω.

Καλλίγωμα, ἴδε Πετάλωμα.

Κάλλιον, ἐπ. ἴδε Καλλήτερα.

Καλῶ (κυρ. Προσκαλῶ φίλους εἰς γάμον), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) Καλέω (» Ὅτε γὰρ ὁ πατήρ αὐτὴν ἐλάβανε, γάμους εἰστίασε, καὶ ἐκάλεσε τρεῖς αὐτοῦ φίλους μετὰ τῶν αὐτοῦ προσκλήτων, « Ἰσάιος π.τ. Κίρ. κλ.), ἴδε Προσκαλῶ.

Καλοαναδρεμμένος, η, ον. » Εὖ ἡγμένος, εὐπαιδευτος, ἐμμελοῦς (ἐλευθερίου) τυγχόν ἀγωγῆς, τὴν ἐλευθερίαις πρέπουσαν ἡγμένη ἀγωγὴν, ἀστερος, χαρίεις. *bien élevé, qui a reçu une bonne éducation*.

Καλοσαμμένος, η, ον. » Εὐδαφής. *bien teint*.

Καλοσφασμένος, η, ον. » Διέφθος, κάθαρτος, ἐξωμευμένος, διεξωμευμένος, τακείωτατος, σύγχυμος (» Τὸ γὰρ καλῶς ἐφθὼν σύγχυμον καλεῖται, « Ἐτυμολόγ.). *bien bouilli, cuit à point*.

Καλόδραστος, η, ον (κυρ. ὁσπριον, τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόδραστος). » Τακέρως, τεράμων, εὐέφητος, εὐτακῆς (Λκ.), ἐφανὸς (Διοσκρ. σώζεται καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἡ λέξις). *tendre, facile à cuire*.

Καλογερεῶ, ῥ. ἀμύβτ. ἴδε Καλόγερος.

Καλογερίκᾳ, ἐπ. » Μοναστῶν τρόπον, μοναζόντων δίκην. *monacalement, à la manière des moines*.

Καλογερίκός, η, ον. » Μοναδικός, μοναχικός. *monacal, monastique*. ||. βρεχέᾳ ἢ ἡ καλογερίκη (παροιμ.), ἴδε Βαρύς.

Καλόγερος, » Μοναχός, μονάζων. *moine, religieux*. ||. ἔγεινε καλόγηρος (καὶ μοναχός. Εὐκαλόγερος). » Τὸν μονῆρα βίον ἡσπάσατο, ἀπερῶαχεν τοῦ κόσμου, ἀπετάξατο (χαίρειν ἔρη) τῷ κόσμῳ. *il prit l'habit* (καὶ ἐπὶ γυν.) *le voile, il endossa le froc* (la bure), *il se mit en religion*. §. (σεκεῖος εἰκασκόν, ὅπου στεγνύνουν τὰ ρούχα). » Θερμαστρίς. *moine, chauffe-chemise, θ. chauffe-linge*.

* Καλογερόχορτον, φ. ἴδε Καραμπάσι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Καλόγνημα, θαλ. (ὁ Κορ. λέγει ὅτι παρ-εσχηματίσθη ἀπὸ τοῦ) » Καλλιώνυμος (ἰγ-θύς, ὁ ὁποῖος ἄλλως καὶ ὀφρανοσκόπος καὶ Πιπερόκοιτος ὠνομάζετο). *dragonneau, dragconcule, lacert, poisson-lézard*. (πιθανώτερόν με φαίνεται ἔτι εἶνε ἡ) » Καλύδων (ἴδε Ἀθῆν. Γ' 105), εἶδος ὄσφρου (μυδίου), ἴδε Ἑλλά (τῆς θάλασσης).

Καλόγνημος (τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόγνημος), η, ον. » Εὐκόλος, εὐάριστος, εὐγνώμων, εὐμενής, ἐπιεικής. *bienveillant, benévole, benin-igne, accommodant, accort*.

Καλογραμμένος, η, ον. » Εὐγραφής. *bien écrit*.

Καλογρήα. » Μονάζουσα, μονάστρια. *religieuse, nonne*. §. (εἶδος πευλιῶ θαλασσινοῦ). » Φαλαρίς. *piette, religieuse, nonnette blanche*.

Καλογρή-σα, η. (εἶνε πάμπόλλα εἶδη). » Μελαγχόρυπος. *nonnette (mesange), θ. charbonnière, pivoine, lavandier, cendrille, θ. crête-chassis, mesengle, etc*, ἴδε καὶ Ἀσπρόκυβλος καὶ Ποταμίδα.

Καλοδεχομένος, η, ον, ἴδε Καταδεκτικός.

Καλοεδυμένος (προφ. καιν. Καλοντυμένος), η, ον, ἴδε Στολισμένος.

Καλόηθος, η, ον. » Εὐμορφος, εὐπρόσωπος, εὐείδης, τὴν ιδεάν (εἶψιν) οὐκ ἄμορφος, εὐσχημων. *joli, gentil, d'une figure intéressante, d'une jolie mine*.

Καλόζυμωμένος, η, ον. » Εὖ πεπεμμένος (Ἀρσεν.). *bien pétri*.

Καλοθελήτης, ἴσα. » Εὖνους. *bien intentionné, bienveillant*.

Καλοθερμένος, η, ον, ἴδε Συγυρισμένος.

Καλοθέτω, ῥ. μετ. ἴδε Συγυρίζω.

Καλοθερμμένος, η, ον. » Εὐδαφής. *bien nourri*.

Καλοισακῶδα (ἡ Τουρκ. Κάργα, συγγέεται μετὰ τὴν Καρακάζαν), π. » Κολαίς. *choucas, grolle, freux*.

Καλοκαίρι. » Θέρος (τὸ). *été*. ||. τὸ καλοκαίρι, ἐπ. » Θέρους, θέρους ὥρα. *en été*.

Καλοκαίριᾳ (ὁ καλὸς καιρός). » Καλοκαίρια (ἡ εὐετηρία, ἡ εὐθηνία, ὁ καλὸς ἐνικυτός, ἂ λέγει ὁ Ησύχιος), εὐθυμερία (» Ὅταν εὐθυμερία γίνονται καὶ νοτίαι, « Ἀρστ.). *beau temps*.

Καλοκαιρινός (προφ. καιν. Καλοκαιρινός), η, ον. » Θερνός. *été*.

Καλοκαυρωμένος, η, ον. » Καλῶς πεποιημένος (» Διογένης, πλοκοῦντα ποτὲ ἐσθίων

ἐν δειπνῷ λάθρως, πρὸς τὸν θαυμάζοντα ἔλεγεν, ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον, « Ἀθήν. Γ' Ἄλλ' ἴσως τοῦτο διορθωτέον· Πεποιημένον. » Γλαφυρὸς, κομφές, εὐτυκτος, ευεργής καὶ εὖσετος (ποιητ.). bien fait, bien taillé, élégant.

Καλοκαρδίζω, ῥ. μετ. » Εὐφραίνω. réjouir. §. ἄμ. αὐτοπ. » Εὐφραίνομαι, ἡδίων γίγνομαι. se réjouir.

Καλοκλωσμένος, η, ον (κυρ. νῆμα κτλ.). » Εὐστροφος, εὐκλωστος.

Καλοκοιμμένος, η, ον, ἴδς Καλοκαμωμένος.

Καλοπέραις. » Εὐπάθεια. bon traitement.

Καλοπερνῶ, ῥ. ἄμ. » Εὖ (« Καλῶς, » Ἠδέως) διάγω (διαγίγνομαι, γίγνομαι), εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμι, καλῶς ἀπαλλάττω (« Οὐδέεις πώποτε καλῶς ἀπήλλαξς, συμβούλῳ τούτῳ χρῆσάμενος, » Αἰσχ.). être bien traité. ||. καλοπέρασαν εἰς τὴν ἐξοχὴν. » Ἠδίστα κατ' ἀγρόν διήγαγον (ἐγένοντο). ||. ἴδν καλοπέρασαν. » Κικῶς (« Οὐ καλῶς) ἀπήλλαξαν. ils furent maltraités, ἴδς καὶ Κακοπερνῶ.

Καλοπιδῶ, ῥ. μετ. » Ὑπέρχομαι, ὑποτρέχω, ὑποποιεῖμαι, θεραπεύω, ἀναλαμβάνω, ἐξομιλέω, ὑποδύομαι. faire sa cour à, flatter, capter les bonnes grâces.

Καλόπισμα. » Θεραπεία, ὀμιλία, ὑποποιήσις. soins officieux.

Καλοπίαρος, η, ον. » Κομφός, χρηστικός. » Καλοπίαρος, ὁ σὺς, μέτριος, ἐπιεικής, κόσμιος. honnête homme.

Καλοπραίρετος, η, ον, ἴδς Καλόγνωμος.

Καλοῤῥακμένος, η, ον. » Εὐραφής. bien cousu.

Καλοῤῥίξιμα, ἐπ. (εὐκτ.). » Επ' αἰσiais! τύχη ἀγαθὴ! sous des heureux auspices.

Καλοῤῥίξιμος, η, ον. » Δῖσιος, δεξιός, εὐσύνβολος. heureux, qui est de bonne augure, qui s' est fait sous des heureux auspices.

Καλός, ἡ, ὄν. (Σημ. Εἰς τοὺς παλαιούς ἡ λέξις ἐσημαινε κυρ. τὸν Εὐμορφον· εἰς ἡμᾶς ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ) « Ἀγαθός, καλὸς καὶ ἀγαθός (καὶ μονολεκτ.) καλοκᾶγαθος, χρηστὸς, ἐπιεικής, μέτριος, εὐγνώμων, σπουδαῖος, γενναῖος, εὐμενής, κτλ. hon. brave. (Ἄλλ' ἐπεὶ δὴ τὴν μεταχειριζόμεθα ὅχι μόνον διὰ τὸν ἀνθρώπον, ἀλλ' ἐν γένει διὰ κάθε πρᾶγμα καλὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ καὶ ἐπομένως εἰν ἀδύνατον ὅ' ἀποδοθῶν ἐπ' ἀκριβὲς αἱ διαφοραὶ αὐτῆς ἐκδοχαί, σημειοῦμεν ἐν ταῦθα τὰς κυριώτερας· μένει δὲ εἰς τὸν ἀναγνώστην να ζητήσῃ, ἐπὶ μὲν ἀνθρώπου,

ὅποιον ἐγκρίνῃ τῶν ἐφεξῆς, Ἄξιος, Γλυκὺς, Ἐνάρετος, Ἐπιτῆδιος, Εὐμορφος, Ἡμερος, Καλόγνωμος, Καλοπίαρος, Τιμημένος, Χρήσιμος, κτλ. Ἐπὶ δὲ παντὸς ἄλλου πράγματος, ὅποιον ἐνθυμηθῇ συνώνυμον· παρ. γὰρ. Καλὸς αἶρας, ἴδς Πῦρος· Καλὸς καιρὸς, ἴδς Βιδιά, καὶ Ξαστεριά κτλ.). §. (ὁ ἀρμόδιος, ἱκανὸς, ὠφέλιμος κτλ.). » Ἐπιτῆδιος, πεφυκὺς, εὐ πεφυκὺς (ἥρμοσμένος), εὐφυής, εὐχρηστος, εὐθετος, δεξιός, κομφός. propre, commode. ||. τὰ λινα εἶνε καλὰ διὰ τὸ καλοκαίρι, καὶ τὰ μάλλινα διὰ τὸν χειμῶνα. » Τὰ λινα θέρους εὐχρηστοτέρα, χειμῶνος δὲ τὰ ἑρεᾶ. ||. τὰ φύλλα του εἶνε καλὰ διὰ τὸν παροῦσαν. » Ἀγαθὰ πρὸς πυρῆσσοντας. ||. καλὸ διὰ τῇ σπλῆνα. » Ἀγαθὸν σπληνὸς, ἴδς καὶ ὠφελῶ. ||. εἶνε καλὸς ἡ να. » Δεινὸς δὲ καὶ . . » Θφρ. (καὶ ἀκόμη καταλληλότερον μὲ τοῦ Πολυθ. τὸ) » Θεωροῦντες τὴν τύχην ὡς ἐστὶν ἀγαθὴ φθονήσας τοῖς ἀνθρώποις, » (Ἀποσπάστ. Βιβλ. λθ', 6). » ||. εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες. » Ἴν καλῶ (« Εἰς καλόν, » Ἐν δέοντι) ἔκεις. vous venez à propos (à point, à point nommé). §. (ὁ εὐμορφοκαμωμένος, νόστιμος, κτλ. κυρ. ἐπὶ ψυχῶν) καλὸ κρασί. » Καλὸς οἶνος (Εὐαγγ.). ||. καλὰ σῦκα (σταφύλια, κτλ.). » Γενναῖα σῦκα, γενναῖαν σταφύλιν (Πλάτ. Νομ.). ||. καλὸ ἄλογον (σκυλὶ, κτλ., ἀπὸ καλῆν γενεᾶν δὴλ., Τουρκ. σσί, ἡ καλουμένη, γυμνασμένον). » Γενναῖος ἵππος (σκύλαξ) (Ξενοφ.). ||. καλὸ ὕψος (τὸ μέγαλον καὶ νόστιμον). » Γενναῖος ἰχθύς (Πλούτ.). ||. (καὶ ὡς οὐσ.) ἡ καλὴ (ἐννοεῖται Μερνὰ) τοῦ φορέματος (ὑπόστατος, ἀπ' ἐναντίας τῷ, Ἀνάποδη). » Ἐὶ ἐξῶ. l'endroit, le bon (beau, droit). §. (ὁ μέγας καὶ πολὺς). Ἐνα καλὸ κομμάτι λουκάνικον. » Σεμνὸς ἀλλαντικός καλός. ||. Ἐνα καλὸ κομμάτι. » Γενναῖον (« Γενικόν) τὸ μέγεθος, εὐμέγεθες. ||. τὸν ἔδωσαν ἕνα καλὸ ξύλον (κατ' ἀντίφρασιν καὶ εἰρων. ἀντὶ τοῦ, Δυνατὸν καὶ Πολύ). » Εὖ καὶ καλῶς (νεανικῶς) διεμαστιγώθη. » Προσαγαγὼν σε πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς (Ἀρσφ. Σφ. 480) α. on l'a rossé bien (d'importance). §. (ὁ εὐτυχισμένος, καλὸς τυχερός, κτλ.) καλὴ τύχη. » Εὐμενής, ἀγαθὴ. favorable. ||. ὦρα καλὴ! μὲ ὥρας καλαῖς! ἴδς Ὡρα. §. τὸ καλόν (εἰς τὸ οὐδέτ., ἐκλαμβανόμενον οὐσιαστικῶς, σημαίνει τὴν ὑπαρξίν αὐτὴν ἢ τὴν πράξιν τοῦ καλοῦ ἀφρημένως). » Τὸ ἀγαθόν. le bien. ||. κάμνον καλόν. » Εὐποιέω, ευεργετώ, ἀγαθοποιέω (Εὐαγγ.). faire du bien. ||. θέλω τὸ καλόν σου, ἴδς Θέλω. ||. ἂν ἔβγη πὲ καλόν,

ἴδε ἔθγχνίω. || . εἶνε διὰ καλὸ' (ἦ) διὰ τὸ καλὸ' σου (ἦ) καλὸ' δικό' σου, ἴδε Διά. || . με τὸ καλὸ' (να' πάγη, να' ἔλθῃ, κτλ.)! (φρσ. εὐκτ.). » Ἀγαθὴ τύχη! » Σὺν δαίμονι! » Σὺν θεῷ! » Ἐπ' ἀγαθῷ στέλλοιτο! || . τὸν πιάνει (τὸν ὁμιλεῖ) μὲ τὸ καλόν, ἴδε Ἱμερα καὶ Καλοπιάνω. || . καλὸν νᾶχης! » Εὐ σοι γένοιτο! » Εὐ σοι εἴη, α (Στρώδ.). » Ἐν καλῷ εἴης (Θκρ.), α grun bien vous fasse! || . ἔτσι νᾶχω καλόν! ἴδε ἔτσι. || . τόσον καλὸν νᾶ ἰδῇ, ὅσον θά μ' ὀρῶσῃ αὐτόν νᾶ! (φρσ. ἀπαρῆλλ. με τὸν Ὀμ. τὸ) » Τόσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειαν, ὡς οὗτος ποτε τοῦτο δυνήσεται: ἐντανύσασθαι (Ὀδ. Φ. 402, 403). α || . σ τὸ καλόν (φρσ. ἀποχαριετισμοῦ)! » Χαίρων ἄπιθι! §. ἄς πάγει' σ τὸ καλόν (κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ, Ἀς πάγει' σ τ' ἀνάθεμα, σ τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ, κτλ.)! » Χαίρετω! » Μακρὰ χαίρετω! » Χαίρειν αὐτὸν κελεύω μακρά! » Ἐρῶσθαι λέγω (Δημοσθ.). » Ἀπαγ' (» Ἐρῶ, » Βάλλ') ἔς μακρὰν! || . ἄς πάγει' σ τὸ καλόν τέτοιο λουτρό! Ἀς πάγει' σ τὸ διάβολο καὶ τὸ λουτρό καὶ τὸ καλόν τούτου, καθὼς μ' ἔκαμεν! » Ἐς μακαρίαν τὸ λουτρόν, ὡς διέσθηκέ με (Ἀντιφ. παρ' Ἀθην.). α §. καλὲ (κλητική τοῦ ἐπιθέτου, ἡ ὁποία μετέπεσε σχεδὸν εἰς) ἐπὶ (δισταγ. καὶ ἀπορ.). || . καλὲ, τί μὲ λέγεις! » Τί φῆς, ὦ γαθέ; bon dieu! que vous me dites-là ?

Καλοσκαμνίζω (βάλλω τινὰ εἰς τὸ καλὸν σκαμνὶ [εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν] να καθήσῃ, τὸν ὑποδέχομαι φιλοφρόνως), ρ. μετ. » Ἐδρη τιμῷ (Ἰλ. Μ, 311). » Ἐδρῖς (» Ἐδρῖς ἐντίμοις) γεραιῶν (Ξενοφ. Κυρουπ. καὶ Οἶκον.), δεξιόμοι. recevoir avec distinction.

Καλοσκάμνισμα (τὸ). » Δεξίωσις. reception distinguée.

Καλοστοχάζομαι, ρ. ἀποθ. » Εὐ (» Ὁρθῶς) λογίζομαι, ἐφίστημι τὸν νοῦν (τὴν διάνοιαν), διασκεπτομαι, συνθεωρῶ. arrêter sa pensée sur. || . αὐτὸ πρέπει να τὸ καλοστοχασθοῦμεν. » Δεῖ ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τούτου (Πλούτ.). || . αὐτὸ εἶνε φανερόν εἰς καθένα δ. που θέλει ὀλίγον να τὸ καλοστοχασθῇ. » Παντὶ δῆλον τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι.

Καλοστρημένος (ὁ ἄλλ. Καλοκλωσμένος), η, ον. » Εὐστρητος. bien tordu.

Καλοσύνη (ἡ διάθεσις τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Εὐριπίδης [Ἠλένη στιχ. 333] γράφει τὴν λέξιν με δύο λλ, Καλλοσύνη, καὶ τὴν μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ Κάλλος). » Ἐπιείκεια, χρηστότης, ἀγαθότης, καλοκάγαθια, εὐμένεια, εὐγνωμοσύνη, εὐκολία, ἀγα-

θωσύνη, πραότης, τὸ ἐπιεικὲς κτλ. (τῶν τρόπων). bonté, θ. douceur, θ. beniginité. §. (ἡ πράξις τοῦ καλοῦ). » Εὐποιία, εὐεργεσία, ἀγαθοποιία. bienfaii, bontés, bon office, faveur, θ. || . κάμε μου τὴν καλοσύνην, ἴδε Χάρις. §. ὁ καλὸς καιρὸς ἴδε Καλοκαιρία.

Καλοτυχίζω, ρ. μετ. » Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω. féliciter, estimer heureux, vanter la félicité de quelqu'un.

Καλοτύχημα. » Μακαρισμός, εὐδαιμονισμός. l'action de vanter la félicité (le bonheur) de quelqu'un.

Καλότυχος, η, ον. » Μακάριος, εὐτυχής, εὐδαίμων, μάκρ, ὕλσιος. heureux. || . πολλὰ καλότυχος. » Τρισόλσιος, τρισμάκρ, τρισευδαίμων, ὀλσιοδαίμων (ποιητ.). bien heureux. || . (ἐμφαντικῶς καὶ ἐνίστο κατ' εἰρωνεϊάν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς κλητικήν) ἔλα κοντὰ καλότυχου, καὶ σὲ θέλω κατὶ τί. » Ὡ δαιμόνιε, πρόσθε, δέομαι γάρ τι σου (Ἄρσφ. Βατρ.). α.

Καλοῦπι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Καλόπους. » Χυτήρ. moule forme, θ.

Καλούτσικος (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ), η, ον, ἴδε Εὐμορφος κτλ. καὶ Καλόηθος.

Καλοφεισασμένος } , η, ον, ἴδε Καλο-
Καλοφθασμένος }
Καλοφικασμένος } καμωμένος.

Καλόφωνος, η, ον. » Εὐφωνος, εὐηχος, ἡδύφωνος, λιγύφθογγος. qui a une honne (douce, sonore, armonieuse etc.) voix.

Καλοψημένος, η, ον. » Ἐξοπτος, (» Ἄρτος) ὡς ἐξοπτέτατος, α Ἰππικρ. cuit à point.

Κάλτσα (ἀπὸ τοῦ calceus, εἶδος ὑποδήματος τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, τὸ ὁποῖον ὁ Πλούταρχος ἐξελλάνισεν εἰς τὸ) » Κάλτιος καὶ Καλτίκιος. » Περισφύριον, * περισφύρον, περιπεζίς, πέλυτρον. bas.

Καλτσόδετι. » Ἀμφιδεύς, σφαιρωτῆρ καὶ σφυρωτῆρ (ἄμφρ.). jarretière, θ.

Καλύθεα. » Καλύθη, σκηνώμα καὶ σκηνήμα. cabane, θ. chaumière, θ. hutte, θ. cahutte, θ.

Καλυθάκι. » Καλύδιον. petite hutte, θ. Καλυθών, ρ. μετ. ἴδε Μεταλόνω.

Καλύθωμα, ἴδε Πετλῶμα.

Καλῶς, ἐπ. (δισωθὴ μόνον εἰς μερικάς φιλοφρονητικὰς φράσεις). || . καλῶς (ἤλθες) ὦρισις. (ἀπαράλλακτα ἐχαιρετοῦσαν καὶ ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας καὶ τοὺς ἀρχοντάς τ' αὐτῶν, ἴδε Τὸ Σύντ. τοῦ Παρφυρογ.). » Ὡς εὖ παρστὺς. soyez le bien venu. || . καλῶς να σ' εὖρω! » Προπίνω σοι! à votre santé!

Καμακεύω, ῥ. μετ. » Περι(«Δια)πείρω. harponner.

Καμάκι (ὕποκορ. τοῦ) » Κάμαξ-κκος (δ), τρίαῖνα, τριόδους, ἀκαινα, ἰχθυοκέντρον. harpon, trident.

Καμάρα. » Ἀψίς, στοά, θόλος, καμάρα, καμάριωμα, ψαλίδωμα, κύρτωμα (Προκ. Ἰστορ.), ἀντοξ-υγος (ή), ψαλίς. voûte, θ. arcade, θ. arche (κυρ. γεφυρίου), θ.

Κάμαρα (δ Τουρκ. Οντάς). » Οἰκήμα (Πλάτ. Θεαγ.), παστάς (Ξενοφ.), δωμάτιον, δαίτα, κοιτών, θάλαμος, καμάρα. chambre, θ. || ἡ κάμαρα τοῦ παραδίου. » Ναυκληρικὴ δαίτα (Ἀθην.). »

Καμαράκι (δ Τουρκ. Οντατζίκιος ἢ Ονταδάκι καὶ Ἰταλ. Κομπινέτο). » Οἰκημάτιον, δωμάτιον, οἰκίσκος, κοιτώνιον, κοιτωνίσκος, καμάριον. chambrette, θ.

Καμάρι (κάθε τι, διὰ τὸ ὅπ. καμαρόνει τινός). » Εἰγκαλλώπισμα, ἀγλάισμα, σεμνύμα. sujet de vanité.

Καμαριέρος (Ἰταλ.), α. » Ὁ περὶ τὸν κοιτῶνα (βάλαμον) θεράπων, θαλαμηπόλος, (καὶ εἰς τοὺς Βυζαντ.) κοιτωνίτης. valet de chambre, femme de chambre (ἡ αὐτὴ καὶ) chambrière.

Καμαρόνω (βλέπω μὲ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν πρᾶγμα ὅ, που μὲ ἀνίκει, καὶ ἐπομένως καυχῶμαι διὰ τούτο), ῥ. μετ. » Γαυρόμαι(έξμαι), γαυριάω, σεμνύνομαι, ἐνθέρυνομαι, εἰγκαλλωπίζομαι, ἐπιδείκνυμαι, ἐπιδεικτιῶ. être fier de, faire vanité, triompher. ῥ. (περιπατῶ ἢ στέκομαι καμαρωτῶ, ἀπὸ υπερφάνειαν, ἢ ἢ αὐτὴ ἀρέσκειν), ῥ. ἀμ. » Γοργύρομαι, καλλωπίζομαι, ἀθρύνομαι, ἀθρᾶ βαίνω, σοβαρεύομαι, βρενθύομαι, σιβεῶ, σεμνοπροσωπῶ. minauder, pavaner, se pavaner, se carrer, se prélasser, se panader, faire la petite bouche, affecter un air (une démarche) grave (fière). || (τὸ ἄτι), ὅταν πλησιάζῃ εἰς τὰς φοβάδας, σκόνει τὸν λαίμην του, καὶ, γέροντας τὸ κεφάλι του περισσότερον, καμαρόνει. » Ὅταν παρὰ θηλειᾶς ἔλθῃ, τότε αἶρει τὸν αὐχένα, καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν, γοργούμενος (Ξενοφ. Ἰππ.), ἵδε καὶ Κορδόνωμα.

Καμαρώμα (ἵδε Καμαρόνω). » Γαυρίασμα, γάυρωμα. fierté, l'action de se pavaner (etc.).

Καμαρωτᾶ, ἐπ. » Γαύρω, σεβαστῶς. fièrement.

Καμαρωτῶς (κτισμένος εἰς εἶδος καμώρας), ἡ, ὄν. » Ἀψιδωτῶς, θολωτῶς, θολοειδῶς, κυρτῶς, ψαλιδωτῶς, καμαρωτῶς. νοτιῶ. ῥ. (μεταφορ. ἢ Κορδωμένος καὶ Περφάνος).

» Γαῦρος, σεβαστῶς, ἀγέρωχος. fier, altier.

Καμήλα, ζ. Κάμηλος (δ καὶ ἡ). chameau, ἵδε καὶ Γοργοκάμηλον.

Καμηλόαρης. » Καμηλοκόμος, καμηλοφορβός, καμηλίτης (Ἄρστο. Ζ, Θ). conducteur des chameaux.

Καμηλαῦχι (προφ. καὶ Καλημαῦχι, τὸ μάλλινον φόρεμα τῆς κεφαλῆς τῶν καλογήρων. Ὁ ἔτυμολ. τὸ γράφει Καμελαῦχιον καὶ Καμελλαῦχιον, καὶ τὸ ἐξηγεῖ) » Καυσία, κίδαρις (δ δὲ Σουΐδας τὸ παράγει ἀπὸ τοῦ Καῦμα ἐλαύνειν· δ δὲ Κεδρηγὸς λέγει· » Ἔστι δὲ καὶ ἐτέρα κατασκευὴ » σπυρίδος, ἀντὶ πύλου τῇ κεφαλῇ τιθεμένη » νη· καλεῖται δὲ παρ' Ἰταλοῖς Κάμελα, ἐξ » οὗ καὶ Καμελαῦχι. »)

Καμηλοπούλι, ἵδε Στρουθοκάμηλο.

Καμηλοψώρα, πάθ. ἵδε Ἀγριοψώρα.

Καμίχι. » Κάμινος (ἡ). four (à tuiles ou à chaux), fournaise, θ. forge (τῶν χαλκῶν), θ.

Κάμμιᾶ, ἀντων. (ἵδε Κάνεις). » Οὐδεμία ἢ Μηδεμία-ᾶς, οὐκ ἔστιν ἥτις. aucune, nulle. ||. κάμμιᾶ' φορά', ἵδε Φορά. ||. κάμμιᾶ δεκαριά (πεννηταριά, ἑκατοστή, χιλιάδα κτλ.). » Δέκα » Πεντήκοντα, » Ἑκατόν, » Χίλιοι-αἰ-ά) που μάλισα. quelque dix (cinquante etc) de. ||. καὶ ῥᾶς ἔδωκεν ὅπισθε κάμμιᾶ' ἑξακοσαριά' δραχμαίς. » Καὶ ἀποδίδωμι περὶ ἑξακοσίας τινὰς δραχμάς (Δημοσθ. Ολυμπιδ.). » ||. κάμμιᾶ' ἑβδομηνταριά' μέραις. » Ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας (Θουκ. Ζ', 87). quelque soixante-dix jours.

Καμμίζω (κλείω τὰ ῥμμάτια), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Καταρμύω (καὶ κατὰ συγκοπ.) Καμμύω, συμμύω. fermer les yeux.

Κάμνω (Εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινε κυρ. τὸ Κοπιᾶζω, καὶ ἐπορεύομαι, κατὰ συνεκδοχὴν, Κατορβένω μὲ κόπον. Οἱ ποιηταὶ ὅμως τὸ μεταχειρίζονται πάντοτε σχεδὸν καθὼς ἡμεῖς τὴν σήμερον), ῥ. μετ. » Ποιεῶ, δράω (δ Πλάτων λέγει ἐτι διαφέρει τοῦ) πράσσω(-ττω), παρα(κατα)σκευάζω, διατίθημι(-εμαι). faire, opérer, exécuter, commettre (ἐπὶ κακοῦ). ||. κάμνω Ἀλλαξιάν, Γαργάραν, Διαθήκην, Ζημίαν, Ἰσκιον, Μῦράτι, Συμφωνίαν, Τραπεζί, Τρέλλαις, Τσακίσματα, Χαράν, Χάριν, κτλ. ἵδε τὰς λέξεις. ||. κάμνω δρόμον, ἵδε Ἀνοίγω καὶ Δρόμος. ||. ἀφ' οὗ ἔκαμε (ἐπεριπάτησε) πολλὸν δρόμον. » Πολλὴν ἀνύσας (διανύσας) δόδον. ||. τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ ἃ, που ἔκαμαν. » Τελευταῖα αὐτοῖς τὸ μέγεθος καὶ τσαυτὰ τὸ πλῆθος εἰργασται (Λυσ. κατὰ Ἐρατοσθ.). » ||. ἐπειδὴ ὁ σκο-

πὸς ὃν εἶνε ἡ ἀνάγκη τὸ μάχης μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάγκη τὸ κάμης. » Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πράξις (Ἀριστοτ. Πθ.). α ||. κάμω λάθος, ἴδε Λανθάνωμαι. ||. κάμω ἔρχομαι, ἴδε Ὁρχίζομαι. ||. κάμω στίχους. » Ποιῶ, στιχοιურῶ (κατ' αὐτὸν καὶ τὸν ἐφεξῆς τρόπον σχηματίζονται διάφορα ἀλλὰ ὅμοια). versifier. ||. κάμω παιδιά. » Τεκνιοῦμαι, παιδοποιέομαι. ||. ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν ἡ κάμω περιφρονηματικῶς. » Τοῖς τοίνυν ἐπιθυμοῦσιν ἐνδόξως τέκνον γενέσθαι πατράσι (Πλάτ.). α ||. ἡ ἀνάγκη κάμω παιδί μου (υἱόν μου, κόρην μου), ἴδε Υἱοθετῶ. ||. κάμω δίκον μου (πράγμα ξένον). » Σφετερίζω (-ομαι), ἰδιοποιέομαι, προσ(άντι)ποιέομαι, προσποιέω ἐμαυτῶ, οικειοποιέομαι, οικειοῦμαι. s'approprier, s'attribuer, s'arroger, s'appliquer. ||. κάμω χρέος, ἴδε Χρεώνομαι. ||. κάμω ἡ γελᾶσθαι. » Γέλωτα παρέχω (μηχανάζομαι). ||. κάμω καλὰ (τὸν ἄρῶσιν), ἴδε Ιατρῶ. ||. τὰ πούλια ἤθελαν ἡ κάμουν βασιλεία. » Τῶν ἐθνικῶν βουλευμένων ποιῆσαι βασιλεία. ||. πῶς ἡ κάμω τὸ κρέας; μὴ ταῖς ἀγκυρίαις ἢ μὴ τὰ κουκκία; ἴδε Μαγειρεύω. ||. διότι τὸ ψάρι τὸ κάμω (μαγειρεύω) ἀπὸς μου. » Ποιῶ γὰρ τοῦτον αὐτὸς (Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. Γ'). α ||. τῶν σουπιῶν τοὺς πλεκαμοὺς τοὺς κόπτω καὶ τοὺς κάμω βροχτοῦς. » Τῶν σπητιῶν τὰς πλεκαμένας καὶ τὰ πτερύγια συντεμνὴν ἐφθὰ ποιῶ (Ἀθην.). α ||. τὸ ἑνὰ ἀρνὶ τὸ κάμνει τὸ πούρνον καὶ τὸ ἄλλο τὸ δειλινόν. » Τὸν ἀμὸν τὸν ἑνὰ ποιήσεις τὸ πρῶτον, καὶ τὸν ἀμὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δεύτερον (Γραφ. Ἐξοδ.). α ||. ὁ κάμω τὴν καρδίαν τινός (τὸν εὐχαριστῶ, τὸν ἀναπαύω), κάμω ἐκεῖν ὃ, που θέλει. » Ποιῶ τὸ ἀρεστόν τι (Γραφ.). ||. τί κάμνετε (φρσ. συνεπιθιμένη εἰς τοὺς χαιρετισμούς); α ||. Ὅ, τι καὶ πράττετε; πῶς ἔχετε; » Πῶς ὅρα πράσσει Ζέρξης (Δισχύλ. Πέρσ. 140); comment vous portez-vous? comment ça va-t-il? ||. καλῶς τὰ κάμνετε (φρσ. συνήθης εἰς χαιρετισμὸν). » Εὖ πράσσειν! » Εὖ πράττετε! α ||. γράφετέ μοι τί ἐκάμετε ἢ τί κάμνετε. » Ἐπιστέλλετε δὲ καὶ ὅ, τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες συγγράφετε (Πλάτ. Ἐπιστ.). α ||. τί ἡ κάμω; καθὼς μπορῶ. » Ὡς δ' ἔχω; τί γὰρ πάθω! ||. διότι τί ἡ κάμω κάμεις, ὅταν βιάζεται ἀπὸ φίλου; » Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ἔταν ὑπὸ φίλου βιάζοιτο; α ||. ὃν ἔχω (δὲν ζεύρω) τί ἡ κάμω (ἀπὸ φόβου, ἐντροπῆς, κτλ.). Ἀποτρέπομαι. » Οὐκ ἔχω ὅπως χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν. » Ἐν

παντί εἰμι. » Παντοῦ γίγνομαι. ||. τί ἔκαμε; ἡ μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν του τὴν κατάστασίν του, ἢ τὸν ἔχουν μαζὶ; » Πότερα, μεμερισμένοι εἰν πρὸς τὸν ἀδελφόν, ἢ κοινὴ οὐσία εἴη αὐτοῖς; ||. τί κάμεις; τὸν ἀφίνεις ἡ ἐξουσιάζεις, ἢ διδρῖζεις ἄλλον εἰς τὸν τόπον σου; » Πότερον, ἔας ἀρχειν, ἢ ἄλλον καθίστας ἀντ' αὐτοῦ; ||. ἡ κάμω τοὺς ἀνθρώπους καλῶν τε καὶ κακῶν. » Βελτίους παρέχειν (ἀποδεικνύναι). rendre. ||. ὁ θεὸς ἔκαμε τὸ σῶμα τῆς γυναίκας διὰ τῆς δουλείας τοῦ σπιτιοῦ. » Τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναίκας ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα (Ξενοφ.). α ||. τὴν δουλείαν τοῦ τὴν κάμνει καλὰ (ἢ) παστορικῶς (μεταφορ.). » Καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωμι (Ἀριστοτ. Ζ. Ἰστορ.). α ||. il s'acquitte bien de tout ce qu'il fait, il s'en acquitte fort bien. ||. πῶς σ' ἔκαμε τέτοιαις λογῇς (ἔτσι); » Τίς οὕτω διέθετο; qui vous a accommodé de la sorte? ||. τέτοια κακὰ ἔκαμε τὸν ἀδελφόν του! » Τοιαῦτα τὸν ἀδελφόν διέθετο (Χρυσ.). α ||. κάμω παντὶ (φρσ. παντ.). » Ἀπὸ παντὶ (ἢ πασίν) τὰ ἰστία. » Δίδωμι τοῖς ἰστίοις. » Ἀπαίρω. mettre à la voile, appareiller, faire voile pour. ||. κάμω νερόν (φρσ. ναυτ.), ἴδε Πάινω. ||. τὸ καράδι κάμνει νερά (φρσ. ναυτ.). » Διαρρέει, οὐ στέγει. faire eau. ||. κάμω τὸ νερόν μου (φρσ.), ἴδε Κατενῶ καὶ Νερόν. ||. ἔχω ναὶ κάμω (φρσ.), ἴδε ἔχω. ||. κάμω γλήγωρα (ἢ ἀπλῶς) κάμω, (φρσ.). » Σπεῦσον, τάχυνον, ἐπέγου, ἄνυσον, ἄνυσ πρᾶσσω, εὐκ ἂν φθάνοις. hâtez-vous, dépêchez-vous. ||. faites diligence. ||. κάμω γλήγωρα (ἢ ἀπλῶς, κάμω) δός μέ το. » Δός ἀνύσας (-ασα). ||. κάμω, βάλ' τὰ ποδῶμά σου. » Ἄνυσον ποδ' ὑποδησάμενος. ||. κάμνει βροχίν. » Ποιῶν ὑετὸν, α ||. Ἀρσεν. (Σφ. 263). ||. ἀπὸς ἔκαμε πολὺ νερόν (μεγάλην βροχίν). » Ἰδωρ ἐξ οὐρανοῦ τῆς νυκτὸς λάθρον ἐπεγένετο. ||. τί καιρὸν κάμνει (φρσ. ναυτ.); ἴδε Καιρός. ||. αὐτὴ ἡ μνηστὴ κάμνει πολὺ καλὰ μῆλα. » Βέλτιστα μῆλα φέρε. il porte (produit). ||. πόσο σιτάρι (κριθάρη, κτλ.) ἔκαμε τὸ χωράφι σου; πόσο κρασί τὸ ἀμπέλι σου, κτλ.; » Πνευκεν, ἐποίησε (» Κριθῶς τε ποιῶν ἡμᾶς πολλὰς, πάντα διουσίαι, εἰδὼν τε πολὺν [Ἀριστοτ. Πέρ. 1322]). » Τοὺς ἐν ξηρῇσι ὁμοῦ καὶ ὕδασι μέτρα πεντακῶσια ποιοῦντας [Πλούτ. Σολ.]. α ||. ἂν τὸν τε ποιῇ πολὺ [ἢ χωρὰ τῆς Κογχίδος], καὶ ἀνναθῇ, καὶ κερῶν, καὶ πίτταν, α ||. Στράβ. ΙΑ, 6, 17). donner, produire. ||. τὰ μύδια κάμνουν φλέγμα (εἰς

τὸ σῶμα δηλ. ἐκείνου ὅ, που τὰ τρώγει).

» Μύακες φλέγματος γόνιμοι (Ξενοκρ.). »

||. τὸ κρασί κάμνει (βίδει δηλ. εἰς ὅποιον τὸ πίνει) ὄψιν. » Ὁ οἶνος εὐχρόϊκας παρασκευαστικός. §. ἔκαμε πολλὴν ὥραν 'να ἔλθῃ (ἀργήσῃ δηλ.). » Πολὺν χρόνον ἐποίησεν (Αναλ.). il mit trois heures à arriver. ||. ἔκαμαν μίαν ὥρην. » Μίαν ὥραν ἐποίησαν (Εὐαγγ.). » ||. καὶ 'να κάμωμεν ἐκεῖ ἕνα χρόνον. » Καὶ ποιήσωμεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα (Ιακωβ. Δ'). ||. 'να μὴ κάμῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ μεταξὺ. » Μὴ πολὺν διὰ μέσου ποιεῖν χρόνον (Διονυσ. Αλικ. ΣΤ'). » (Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ποτ. λατ. agere: » Hunc ego Getulius ageam si Syrtibus exul, α. Οὐρίγλ.). ||. κάμουν τρεῖς καὶ τέσσαρες χρόνους 'να φυτρώσουν. » Ἐπὶ τρία καὶ τέσσαρα ἔτη τὴν βλάστησιν υπερτίθειαι. ils sont deux ou trois ans à lever. §. κάμνω τὸν ἱατρὸν, τὸν ζωγράφον, κτλ. » Ἐπιτηδεύω, μετέρχεμαι, μέτειμι. pratiquer (exercer, professer) la médecine (etc.). §. κάμνω τὸν ἄρρωστον, τὸν κοιμισμένο, τὸν τρολλῶ, κτλ. (καλόνομαι δηλ. ἔτι εἰμαι. Ἀνάλογον κατὰ τι μετὰ τοῦ Θεουκλ. τόν. Ὁ μὲν ἐρ' ἔπλοισι ποιοῦμενοι, « ἂν αὐτὸ 'δεν ἦνε Πονοῦμενοι. » Νόσον (Ἐκστασιν φρενῶν) σκήπτουμαι. » Ἵπνον καταψεύδομαι (Λουκιαν.). » faire le malade, etc. §. κάμνει (τριτοπρος. ἀντὶ τοῦ εἶνε καλὸν, ὠφελεῖ, Χρησιμεύει, 'Ταιριεάζει, κτλ.). » Ποιεῖ (Ποιεῖ [ὠφελεῖ δηλ.] τὰ φύλλα πρὸς λέπραν), δρᾷ (» Δρᾷ δὲ πρὸς λειψήνας, α. βῆλας, » καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ παρὰ τοῖς ἱατροῖς μάχιστα). il est bon, il convient. ||. ἂν σε κάμνῃ (σὲ 'ταιριεάζῃ δηλ., σὲ χορησιμεύῃ). » Ἄν σοι ποιῇ (Ἀρρ. Εἰπικτ.). » ||. αὐτὸ δὲν κάμνει δόσε μ' ἄλλο, 'ἵδε 'Ταιριεάζω. §. 'να σε πληρώσω ὅ, τι κάμει τὸ διάφορό σου ἄσπρων σου. » Ἀποδώσειν τὸ γιγνόμενον ἀργύριον ὑπὲρ τὸν χρημάτων. §. ἐδομῆναι καὶ ὀδῶντα κάμνουν ἐκατὸν πενήντα, 'ἵδε Γίνεσθαι. ||. ἐδομῆντα χρόνῳ κάμνουν (τόσας) ἡμέρας. » Ἐκταυτοῖς ἐδομῆντα παρέχοντι ἡμέρας (25,200), « Ἦρ. Α, 32. ||. τὸ 'ἴδιό κάμνει (δὲν ἔχει δηλ. καμμίαν διαφορὰν). » Ἀργύριον ταῦτὸ τοῦτο ἐποιεῖ (Ἦρδ. Δ'). »

Καμόνομαι, ῥ. ἀποθ. » Πλάττωμαι, ὑποκρίνομαι, σκῆπτουμαι, ἔμφανιν ποιεῖσθαι (Πολυδ.), δόκησιν παρέχω, προσποιέσθαι. feindre, faire semblant (faire mine) de, affecter, faire le. ||. καμώθηκα πῶς νυστάξω καὶ σκηπτόμαι. » Ἵπνον καταψεύδομαι, ἐγείρῃμαι (Λουκιαν.). »

Καμπάνα (διότι ἔ πρώτος μεταχειρισθεὶς αὐτὰς πρὸς σφύζιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, περὶ τὰ 400 Μ. Χ., ὑπῆρξεν ὁ ἐπίσκοπος Παυλῖνος ἐκ Καμπανίας).

» Κώδων (ἦ). cloche, θ.

Καμπανναρεῖν. » Κωδωνοστάσιον (μεταγ.). clocher.

Καμπανιστός, ἦ, ὄν, (κυρ. ἐπὶ φωνῆς).

» Εὐγχος. sonore.

Κάμπια, ἐντ. » Κάμπη (εἶνε ἄπειρα εἶδη), πρασκοῦρις (κυρ. ἡ πράσινη). cheville, θ.

» Κάμπος (» Θωρεῖ τοὺς κάμπους πράσινους καὶ τὰ βουνὰ ἡεράνεια), 'ἵδε Πεδιάδα.

Κάμποσον (ἐκ τοῦ) » Κατὰ ποσὸν (» Κατὰ ποσὸν εὐθαρσῶς εἶχον, « Πλβ. [Β', γ', β: Καὶ ἐπὶ χρόνου:] » Παραπεσὼν δ' εἰς ἄργος, καὶ κατὰ ποσὸν ἀντιποινησόμενος τῆς πόλεως, μετὰ ταῦτα . . ἀποπεσὼν κτλ., « αὐτ.), ἐπ. » Ἐπὶ ποσὸν τι, 'ἵδε καὶ Ἀρχεά.

Κάμποσος, ἦ, ὄν (ἀντων. ἀορ.). » Ὀπόσος δῆ. quelque, 'ἵδε καὶ Ἀρχετός. ||. 'να νηστεύσῃ κάμποσαις ἡμέραις. » Ὀπόσας δὴ ἡμέρας ἀποσιτεῖν. ||. ἂς φέρεῖ ἀπὸ μέσας κἀνέας κάμποσα σῦκα. » Ἐνεγκάτω τις ἐνδοθεν τῶν ἰσχυάδων (Λοιστορ.). »

» Κάμπουρα, πᾶθ. » Κυφώτης, κύφωμα, κύρτωμα, ὕβος καὶ ὕδωμα (κυρ. τῆς καμμάς). bosse, θ. gibbosité, θ.

» Κάμπουρης, α, ἰκον. » Κυφός, κυρτός, ὕβος, γυρὸς ὡμοῖσι (ποικτ.). bossu, gobin, gibbeux (τεχν.).

Καμπουριάζω, ῥ. ἄμ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ)

» Καμπυλιάζω (Σουιδ.), κυρτόμαι, ὕβόμαι, κυρτόμαι. devenir bossu, se voûter, se courber.

Καμπουρολαΐτης, ἰσπα, ἰκον. » Κυρταύχην. cou de cigogne.

Κάμωμα. » Ἔργον, πράξις. ouvrage, θ.

||. τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπῃ ἡμέρα καὶ γελᾷ (παροιμ. τὴν ὅποιαν οὕτως ἐξελλήνισεν ὁ Αποστόλος) » Πῶς, ὅρῳσα τὰ νυκτὸς ἔργα, γελᾷ.

Καμωμένος, ἦ, ὄν, 'ἵδε Κάμνω. ||. εἰμαι ('δεν εἶμαι) καμωμένος διὰ (εἶμαι δηλ. ἐπιτηδεύεις ἐκ φύσεως, ἔχω φυσικὴν κλίσιν καὶ ἐπιτηδεύεσθαι πρὸς ἕνα τι). » Πέφυκα (» Φύσεως ἔχω) πρὸς. être né pour. §. (ὁ ἄλλ. Γεννωμένος καὶ Μεστωμένος), 'ἵδε Ὁρμος.

Κάν, σύνδ. (ἐλαττ.). » Γέ, γούν, δῆ(» Ἵμεις τοῖνυν, ὡ ἄνδρες, νυνὶ δῆ, ἐπεὶ ἐν τῷ τότε χρόνῳ οὐχ οἶοί τε γεγονάτε, τιμωρήσατε τὸν ἐκείνων φονέα. » Δυσ. κατὰ Ἀγορ.), γε μὴν, γέ τοι, γέ τοι που, κομιδῇ, ἄλλα γε, περ. au moins, seulement même. ||. ἂν δὲν ἦνε ὄλον, ἂς ἦν ἕνα μέρος

κᾶν. » Εἰ μὴ ὄλον, μέρος γε (Δημοσθ.). «
 ||. καὶ ἂν δὲν ἔχῃ τίποτε ἄλλο, ἔχει κᾶν
 ὄνομα καλόν. » Καὶ εἰ μὴδὲν ἄλλο, τὸ ὄνομα
 γοῦν ἔχει φιλόφρων (ὁ αὐτ.). « ||.
 ἐφέτος κᾶν. » Τὸ γοῦν τῆτες (Συνεσ.). « ||.
 ἂν δὲν ἔχῃς, δὸς με κᾶν τὸ διάφορον τῶν
 ἄσπρων μου. » Ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τάργυ-
 ρίου μοι τὸν τόκον ἀπέδος γε (Δριστορ.). «
 ||. ἔλα τώρα κᾶν εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. » Σαυ-
 τῆς ἀλλὰ νῦν γ' οὐν γενοῦ (Εὐριπ.). «

Κανναβήσιος, α, ον. » Καννάεινος. fait
de chanvre.

Καννάβι, φ. » Κάνναβις (ἡ), κάνναβος
(ὁ). chanvre.

Κανναδόπανον (τὸ ἱταλ. Κανναδάτσος).
 » Καννάβινος, κανναβίς. cannevas.

Κανναβούρι (ὁ Κανναδόσπορος). » *Καν-
ναβίς. chenevis.

Κανακάρης (Κανακάρης ἀναφέρεται ὑπὸ
 Πέτρου τοῦ Σικελῶ [Histor. Manichæor.]
 μαθητὴς τις τοῦ Μανιχαίου . . .) ισσα, ικον,
 ἴδε Μοναχοῦις καὶ Χαϊδεμμένος.

Κανακεύω, β. μετ. ἴδε Χαϊδεύω.

Κανάκια (τὰ), ἴδε Χάδια.

Κανάρι, π. » *Καννίς ἡ Καναρία. serin
 (ἀπὸ τοῦ Σε ρ η ν, λέξιν τῆς μυθολογίας,
 τὴν ὁποίαν ἠμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς ἵνα με-
 ταφέρωμεν εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, κα-
 θὼς καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ὠνο-
 μάζετο Σειρὴν κελαιδιτικόν τι πτηνόν, ὅχι
 βέβαια τὸ ἴδιον. » Τὸ κατὰ Σειρῆνας ἄδειν,
 εἰμὴ τὰς τοῦ μύθου νοεῖ τις, ἀλλὰ τὰς τῆς
 ζωικῆς ἱστορίας, οὐ καλεῖται πρὸς ἐπαι-
 νον· τὸ γὰρ ζωύφιον ἡ Σειρὴν ἀμυδρόν τι
 κλυθυμιρίζεται, καὶ, ὡς ἂν τις εἴπῃ, φορεῖ
 νόμον ἐπίκλυσον. » Εὐστάθ. Ὀδυσ. Φ. 411).

*Κανάτα (ἡ) ♀, (ἀπὸ τοῦ) » Καντίον (ὁ-
 Κανάτι (τὸ) ♂ πεκορ. τοῦ) Κάνης -γτος,
 ἄγγ. » Ἀμφορεύς, βίκος (σώζεται ἡ λέξις
 εἰς τὴν Πελοπόννησον), κᾶνθαρος (ἴδε τὸν Ἀ-
 θήναιον ἐν βιβλίῳ ΙΑ, 473). vase de ter-
 re, ἴδε καὶ Κροντήρι.

Κανδήλα (Λατιν. Ὁ Εὐστάθ. ἀναφέρει καὶ
 ἕν ὑγιὸν τοῦ Δειπνοσοφ., ὅπου εὐρίσκεται
 ἡ λέξις) » Λύχνος, λύχνον (τὸ), λοιμπτήρ,
 φανός. lampe, θ. veilleuse, θ.

Κανδήλ(αν)ίτης (προφ. κιν. Καντλα-
 νάρτης). » *Κανδηλάπτης (Εκκλ.). νεωκό-
 ρος, λυχναπτής. allumeur des chandel-
 les (lampes) de l'église. §. sacristain.

Κανδηλέρι. » Κηροπήγιον, λυχνίς, λυ-
 χνεόν. Flambeau, chandelier, martinet
 (ἢ χειροῦλι).

Κανδηλοσθέτης (ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθῶν-
 τος), ἔντ. » Φάλαινα (» Ἡ κοινῶς κανδη-
 λοσθέστρα. » Τῷ γὰρ ὄντι σπιδώδη εἰς

τὰ πτεῖλα τοῦ κανδηλοσθέστου, « Σχλ. Ὀππ.
 καὶ Νικ.), πυραύστης, ψυχί. papillon de
 nuit, phalène.

Κάνενα, ἀντ. (ἀορ. οὐδετ.). » Οὐδὲν, ἡ
 μὴδὲν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι. aucun, nul, ἴδε καὶ
 Κᾶνεῖς καὶ Τίποτε.

Κᾶνεῖς ♀, ἀντ. (ἀορ.). » Οὐδεῖς ἡ Μη-

Κάνενας (δεῖς, οὐδ' ὅστις, μὴδ' ὅς τις,
 οὐκ ἔστιν ὅς, οὐκ ἔστιν ὅστις. aucun, pas
 un, personne, nul. §. » Τίς-ινός (ὁ καὶ
 ἡ), τί-ινός (τό). quelque, quelqu'un,
 quelqun, ἴδε καὶ Ἐνας καὶ Κάποιος. ||.
 κᾶνένας ἀπὸ τοὺς δύο, ἴδε Δυό. ||. κᾶνένας
 ἴμας (σας, τους). » Οὐδεῖς ἐξ ἡμῶν (ὡμῶν,
 αὐτῶν). §. » Ἰμῶν, « Ἡμῶν, » αὐτῶν) τις.
 quelqu'un de nous autres. ||. ἐπειδὴ ἂν
 ποῦμεν ὅτι εἶνε ἔτσι, δὲν εἶνε κᾶνεῖς ὅ, που
 ἵνα μὴ ἴμας περιγελᾷ. » Ὅτι καταγελῶ
 ἂν ἡμῶν οὐδεῖς ὅς τις οὐ, εἰ φαίμεν (Πλάτ.
 ἱππ.). « ||. (οἱ παλαιοὶ τὸ ἐξέφραξαν καὶ
 πληθυντικῶς: καὶ ἵνα πάθουν ὅσα δὲν ἔ-
 παθε κᾶνένας ἄνθρωπος ὅς τὸν κόσμον. » Καὶ
 παθεῖν ὅσα τῶν ὄντων ἀνθρώπων οὐδένες
 πώποτε πεπόνθασι (Δημοσθ.). « ||. ἵνα μὴ
 μείνῃ κᾶνεῖς ἄλλος κληρονόμος, παρὰ τὰ
 παιδιὰ ἴμας. » Μηδένας ἄλλους καταλείπε-
 σθαι κληρονόμους, πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γε-
 γονότας (Ἰσοκρ.). « ||. ὅσα ψέμματά κεν
 εἰποῦν, κᾶνεῖς δὲν θά ῥα ξεσκεπάζῃ. » Ὅ-
 σα ἂν ἀποπνέψουσιν, οὐκ ἐξελεγχθόσθη-
 μενα πρὸς οὐδαμῶν (Ἀρρ.). « ||. ὥστε ἵνα
 μὴ ᾔνῃ κᾶνεῖς τῶν Ἑλλήνων δυνατός, ἀλλὰ
 ὅλοι ἀδύνατοι. » Ὅπως τῶν Ἑλλήνων μὴδὲ
 ὅστινες ἱσχυροὶ ὄντι, ἀλλὰ πάντες ἀσθε-
 νεῖς, « Ξεν. ||. ὅστις ἦτον καμμία ἀλπίς.
 » Οὐδ' ἐλπίς, οὐδ' ἦτις οὐν, ὑπῆρχε, « Πλθ.
 ||. ἂν δὲν ἴμας πειράξῃ κᾶνεῖς » Ἴν μὴ
 τις ἡμᾶς λυποῖν. ||. » Ξεῦρεις κᾶνένας; » Ἐ-
 στίην ὃν τινα γιγνώσκεις; §. (κατ' ἄλλην
 ἐκδοχὴν) κᾶνένα χρόνον. (ἀντί σχεδὸν ἑνα).
 » Ἐνιαυτὸν τινα (Θαδ. Γ', 68), « ἴδε καὶ
 Κᾶμμία.

Κανέλλα, ἀρ. (δὲν εἶνε τὸ) » Κιννάμω-
 μον (γραφόμενον καὶ Κινάμωμον) καὶ Κίν-
 ναμον (ἀλλ' ἡ) » Κασσία σύριγξ καὶ συριγ-
 γίς. cannelle, θ.

Κανί (τὸ ἄγγ. μετὰ τὸ ὅποιον ραντίζουν τὸ
 ροδοσταγμα ἡ ἀνθόνιον, Τουρκ. Γκιουλαμπ-
 δάνι. » Καννίον, μυροθήκη, φωκάδιον, ἀ-
 λάλαστρον. » Καννία, οἱ κόνδυλοι τῶν κα-
 λάμων, καὶ οἱ σωλῆνες, καὶ ἐκ τούτου πάν-
 τα τὰ σωληνοειδῆ ἀγγεῖα, « Γλωσσάρ. Ἄν
 δὲν ᾔνῃ τὸ) » Καννέον ἡ Καννίον (τοῦ ἱππο-
 κρ. περὶ Γυναικ., ἔχουν ὅμως πολλὴν ὁ-
 μοιότητα αἰ λέξεις). » Περιβρᾶντήριον. as-
 persoir.

«Κανίσκι (τὸ δῆρον, τὸ στελλόμενον τιμῆς καὶ υποχρεώσεως χάριν. Τουρκ. Πασκίσι. Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς ἀνιφέρεται συχνὰ ἡ λέξις. » Διὰ τὸ καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ἀποστελεῖται μετὰ μεγάλου κανισκίου τὸν Κουρκένιον πρὸς τὸν βασιλέα, « Πορφυρογ. Ὁ Νικητὰς τὸ γράφει Κανίσγειον. Εἶγον δὲ καὶ ῥῆμα Κανισκέειν, δωροφορεῖν. » Δῶρον, ἐπίσταλμα. don; corbeille (de noce), θ.

«Κάνιστρον. » Κανούν. corbeille, θ. ἴδε καὶ Παναίρι.

Κανόνας (προφ. κριν. Κάνοντας). » Τὸ ἱκανόν, ἱκανοποιήσις. pénitence, θ. ||. κάμνω τὸν κάνονά μου. » Τὸ ἱκανὸν ποιεῶ, ἱκανοποιεῶ. faire pénitence.

«Καντάρι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. cantaro, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Λατιν. cantinarium, [διότι ἐξύγιζε] 100 λίτρας, 33 περίπου ὀκάδ. Τουρκ.) » Κεντηνάριον, λέξιν ἐπίσης σωζομένην εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετρ. (βαρ.) » Στατήρ (ἔθεν τὸ κοιν. Στατέρι), τάλαντον (ἐξύγιζε 9600 δραχ. 24: δηλ. ὀκάδες), ἡραμὸς, ζυγοστάτης, φάλαγξ (κυρ. τὸ μακρὺ σίδερον, ὅπου εἶνε σημειωμένα τὰ βάρη). pèsion, romaine, θ. quintal, crochet.

Καντιποτένιος, α, ον, ἴδε Τιποτένιος.

«Κάπηλας, ἰσα. » Οἰνοπώλης, κάπηλος, καπηλὶς καὶ οἰνοπώλις (ἡ). cabaretier, cantinier (ἡ τῶν στρατοπέδων).

«Καπηλειό'. » Καπηλεῖον, οἰνοπωλεῖον καὶ οἰνοπώλιον. cabaret, taverno, θ. cantine (τῶν στρατοπέδων), θ. ||. λέξεις (λόγια) τοῦ καπηλειοῦ. » Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα. langage des halles.

«Καπίστρι (Λατιν. τὸ ἄλλ. Γουλάρι, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ Παράρτημα). » Ἀγωγεὺς (διαφέρει τοῦ) ῥυταγωγεὺς. licol, licou. §. » Κημὸς, φιδὸς, φορβειὰ καὶ φορβιά. muselière, θ.

Καπιστρόνω, ῥ. μετ. » Κημῶ, φιδῶ. emmuseler.

Καπνιά (τῆς γωνιάς). » Ἀσβολή καὶ Ἀσβολή (δισσώθη εἰς τὴν λέξιν Ἀποσβολόνω), ἄσβολος (ῆ), λιγνὺς (Δισκορ.), αἰθάλη καὶ αἰθαλος. suie, θ. noir de fumée. §. (εἶδος φυτοῦ, δ Τουρκ. Σαχτερές). » Καπνία, καπνιον, καπνός, κορυδαλλίς. fumeterre, fiel de terre, corydale. §. (πάζ. τῶν σπαρτῶν). » Εὐσιόδη. nielle, θ. rouille, θ. carie, θ. charbon.

Καπνίζω, ῥ. μετ. » Καπνίζω (-ώ) («Φήσαντες γὰρ καπνίζειν αὐτοὺς ὀψοποιούμενους τοὺς παῖδας,» Δημοσθ. κατὰ Κόν.). καπνιάω, τύφω, τυφῶ, θυμιάω, ὑποθυμιάω, πυριάω (ιατρ.). fumer, enfumer,

fumiger, parfumer. ||. καπνίζω κρέας, ψάρι, κτλ. (ἵνα γένη καπνιστόν). » Ταριχεύω (καπνῶ). faire sécher à la fumée, saurer. ||. καπνίζω τὸ φαγεῖ, ἴδε Ταρχνίω. §. ῥ. ἀμ. (ἐβγάλλω καπνόν). » Καπνιάω, καπνὲν ἀναδίδωμι (ἀναπέμπω), τύφμαι καὶ τυφῶμαι. fumer. ||. ἡ γωνιά καπνίζει. » Καπνὸν ἀναδίδωσι, καπνιά. ||. καπνίζουν τὰ κάρβουνα. » Θυμιῶντες ἀνθρακες (Θεοφ.).

Καπνίλα. » Καπνία. odeur (saveur) de fumé, ἴδε καὶ Ταίικνα. ||. (φαγεῖ' κτλ.) ὅ, που μυρίζει καπνίλαν. » Καπνίας (οἶνος). qui sent le fumet.

Κάπνισμα. » Κάπνισις. §. θυμίσαις. §. ὑποθυμίσαις, ὑποκαπνισμός. fumigation.

Καπνιστερόν (τὸ Τουρ. Μπουχουρδάνι). Καπνιστήρι. » Θυματήρ, θυμιατήριον, parfumeur, cassolette, θ. §. (ὠνομάσθη παρά τινων καὶ τὸ βαρβ. Ταμπουκι). » Καπνοσύριγξ (νεολογ. προκριτότερον τοῦ) καπνουλκετον. pipe, θ.

Καπνιστός, ἡ, ὄν (κυρ. κρέας, 'ψάρι', κτλ.). » Ταριχευτός, ταριχευτός, καπνιστός. enfumé, séché à la fumée, sauté.

Καπνός. » Καπνός, λιγνὺς καὶ αἰθάλη (κυρ. ὁ μαῦρος καὶ πυκνός, καθὼς τῶν καμινῶν). fumée. §. (ὠνομάσθη συνεκδ. διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ καὶ τὸ γνωστὸν πολυχρησὸν χορτῆρι, τὸ ὅποιον οἱ μὲν Εὐρώπ. Γαμπάκον ἀπὸ τῆς νήσου, ὅπου πρῶτον ἐγνώσθη, καὶ Νικοτιανὸν ἀπὸ τοῦ εὐρετοῦ, οἱ δὲ Τοῦρκοι Τουτοῦν [καπνὸν] παρωνόμασαν) » Κάπνιον (ἄλλο εἶδος χορτοῦ, ἴδε Καπνιά), καπνόχορτον. tabac.

Κάποιος, α, ον, ἀντων. (χόρ.). » Τίς-ινός (ἡ καὶ ἡ), τί-ινός (τὸ), ἔστιν ὅς (ἡ, ὅ, ἂ, κτλ.), ἔστιν ὅς τις (ἡ τις, ὅ, τι, κτλ.). quelque. certain. ||. καὶ διηγούνταν πῶς ἔφαγε ξυλιαὶς ἀπὸ ἑνα ἄποιον. » Καὶ διεξιόντας ὡς ὅδε τοῦ λάθοι πληγὰς. ||. ἐν ὧσιν (ὡς οὗ) εἶχαν ἀκόμη κάποιαν δύναμιν. » Ἐτι ἔχοντες τι δυνάμειος (Θουκ. Β').

Καπῶν. » Ἐκτομίας (ἀλέκτωρ), κάπων. chapon.

Κάποτε, ἐπ. (χρον.), ἴδε Φορά (εἰς τὸ ||. κάμμιὰ φορά).

Κάπου, ἐπ. (τοπ.). » Που, πη, ποι, ἐστὶν ἐπου, ἔσθ' ὅπη. quelque part. ||. ἄλλην φοράν διότι τῶρα βιάζομαι κάπου 'να πάγω. » Εἰσαυδῖς, νυν γὰρ σπεύδω που (Πλάτ.). ||. κάπου ἄλλου. » Ἀλλοσε πη, ἄλλη (ἄλλοσε) Πῶς. » Ἀλλου γέ που ἢ Ἀλλουγέπου (Λυσ. 755). » quelque autre part.

«Καποῦλι (scapulae, ἡ ῥάχις τοῦ ἀλόγου, ὅθεν Ἰσσοκάπουλα καὶ Καπουλοδέτης. » Σα-

γίσματος τῶν τοῦ ἵππου καπούλων {σκαπούλων} ἐπικειμένου, «Κουρεπαλ.». crouppe, θ.

Καπουλοδέτης (κατὰ τὸν Δουκάγγιον, τὰ Τουρκ. Κουσκούνι τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου), ἴδε Πιστιά.

Κάππαρι, φ. » Κάππαρις (ἡ. carrier (τὸ φυτὸν ἐλὸν κληρον). » Καππαρίς καὶ Καππάριον (ἰδιαίτ. ὁ καρπὸς ἢ τὰ μῆλ' αὐτῆς). câpres, θ. πλ.

Κάπρος (ὁ ἀρσενικὸς χαῖρος). » Κάπρος. verrat.

Κάπρος, μορ. (δισταχτ. ἀπὸ τοῦ) » Καί πως («Καί πως οὐκ ἀηδῶς τὴν χειμέριον ὥραν δινύμεν», Ἠλιδ.). ἴδε Τάχα.

Καραβέσιος, α, ον. » Ναυτικὸς. de vaisseau, qui concerne le vaisseau etc.

Καράβι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας, ὁ Ἡσύχιος καὶ ὁ Εὐστάθιος). » Ναῦς-εὼς (ἡ). πλοῖον (ἐν γένει κάθε πλεούμενον), ὁκάς (τὸ μικρότατον). bâtiment, navire, vaisseau (ἰδιαίτ. τὸ μεγάλον πολεμικόν). || καράβι τοῦ πολέμου (ἢ πολεμικόν). » Μακρὸν πλοῖον τριήρης-ους. bâtiment de guerre. || καράβι πραγματευτάδικον. » Στρογγύλη ναῦς, φορτίς, ὁκάς ἐμπορικῇ (φορτηγός). || καράβι ὀγλήγων. » Εὐπλοῦς, ταχύπλοῦς. bon voilier. || τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ καραβιοῦ (βλέπωντας ἀπὸ τὴν πρύμνην). » Τὰ δεξιὰ, ὁ δεξιὸς τοῖχος. sribord, borge καὶ roge (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ροῦς). || τὸ ἀριστερόν. » Τὰ λαῖα, ὁ εὐώνυμος τοῖχος. bâbord, orse.

Καραβιά (ἕσθ' χωρεῖ ἡ σπένει τὸ καράβι). » Ναυστόλμα, νεὸς φόρτος. navéou, θ. ἴδε καὶ Φόρτωμα.

Καραβίδα, ὅζρ. » Καμπαρίς (ἡ λιμναία), καραβίς. écrevisse, θ.

Καραβιώτης (ὁ Τουρκ. Γκεμιτζής καὶ Ἰταλ. Μαρινέρος). » Ναύτης, ναυδάτης (ποιητ.). matelot, marin.

Καραβοκύρης (ὁ Ἰταλ. Καπετάνος). » Κυβερνήτης (κυρ. ὁ διοικητὴς τοῦ πλοίου), ναύκληρος (κυρ. ὁ κύριος τοῦ πλοίου). patron. capitaine.

Καραβοστάσι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Π. Καραβοστασιὰ (τυμολόγος). » Ναῦσταθμεις, νεώστικες, νεώριον, ναύλοχος. arse-nal.

Καραβοτσακίζομαι, β. παθ. » Ναυαγέω, ναυαγιά χράομαι. faire naufrage.

Καραβοτσακισμα. » Ναυαγία. naufrage.

Καραβοτσακισμένος, η, ον. » Ναυαγίας, ναυαγός (ποιητ.). naufragé.

Καρακάξα, π. (ἐκ τοῦ) » Κράξ καὶ Κρεῖξ.

» Κορώνη ἡ σπερμολόγος. geai. pie-grièche (αὕτῃ εἶνε κυρ. ἑ) Κολυρίων, ἴδε καὶ παρὰ. Καλοιακῦδα, Κίσσα καὶ Σουσουράδα.

Καράτι (, εἶδος μέτρου βαρύτ., ἐκ τοῦ) » Κεράτιον (ἰσοβαρὺν μὲ 4 σιταρσπεῖρα). silique.

Καραφλός (προφ. εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατ' ἀναγκασματισμὸν, ὁ) » Φαλακρός, ἀναφλαντίας (κυρ. ὁ κατὰ τὸ μέτωπον). chauve.

Καρβέλι (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀκρωβελιάς (κρ-τας), ἴδε Ψωμί

Καρβουνί (κυρ. τὸ λαμπρὸν καὶ βαθύ-κόκκινον δοματίνι), πέτρ. πολυτ. » Ἀνθραξ, λυχνίς (ἡ). rubis; grenat, escarboucle, θ. earboncle; rubis balais (τὸ ὑδατώτερον καὶ διαυγέστερον, τὸ ὁποῖον Μιταλάσιον γράφεται εἰς τὸ περὶ λίθων χειρόγραφον τῶν Παρισ.). ἔχει δὲ χλῶρα (couleur) ὥσαν τὸ κοκκινὸν τοῦ Ρωδίου, ὅχι πολλὰ κόκκινον, οὐδὲ πολὺ ἄσπρον, ἀμὴ ἔνε καθάριον καὶ φωτεινόν, καὶ φαίνεται ὥσαν τὸ σαπφείρι κτλ. » Ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμοῦνται οἱ Βαλᾶσιοι).

Καρβουνιά, ἴδε Ἀνθρακία.

Καρβουνιάρης. » Ἀνθρακεὺς (» Ἀνθρακεύς, ὁ ἐν τῇ συνθειᾷ καλούμενος καρβωνάριος, ἡ Ἑλλάδιος παρὰ Φωτίῳ, ἀνθρακευτής (-τήρ), ἀνθρακοπώλης. charbonnier.

Κάρβουνον (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας. » Αἰθρανος, τὸ γυναικεῖον ὑποπόδιον, ἐν ᾧ θερμαίνονται τοῖς κάρβουσι ». » Τὸ πεπυρωμένον ξύλον λέγεται Ἀνθραξ, τὸ δὲ ἐσθεσμένον Κάρβων, Ἰτυμολ.). » Ἀνθραξ. charbon. || κάμνον κάρβουνα. » Ἀνθρακεύω, faire du charbon. || τὸ ξύλον τοῦ ἔνε κάμνει καλὰ κάρβουνα. » Φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ ἀνθρακεῖν (Θεοφρ.). » || τὸ καίον, ὡς οὐ να γένῃ κάρβουνον. » Καίεται ἕως ἂν ἀνθρακωθῇ (Δισκορ.). » || μαῦρος ὅαν κάρβουνον. » Ἀνθρακίας. noir comme du charbon.

Καρδάρα καὶ
Καρδάρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. quartarius, τὸ τεταρτημόριον, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Ἑλλην. Ἀρδάνι[λι]ον, ἴδε Γκερδέλι), ἀγγ. (σπουδαιόγουν τὸ γάλα), ἀμολγεύς, γαυδός, κισσύθιον, πέλλα (Θεοκρ. καὶ Ἀθην. ὁ δὲ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Ε, 244] » Πέλλα τὸ σκυφοειδὲς ξύλινον ἀγγεῖον, ὃ πυθμένα ἔχει πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον γάλα ». Ὁ δὲ Στουδίτης Δαμασκηνός, μεταφράζων [Ὀριλ. Α'] τοῦ Εὐαγγελίου: » Κύριε, ἄντλημα οὐκ ἔχεις, » λέγει: » Αὐθέντη, μηδὲ καρδάραν ἔχεις. » terrine à traire.

Καρδαμον, φ. » Κάρδαμον, καρδαμύς. cresson alénois ou de jardiu, nasidor.

Καρδερίνα, π. » Πικριλὶς, θραυπὶς (ἴδε

Φλυτζούνη εἰς τὸ Παράρτ.), ἀκανθὶς καὶ ἀκανθυλλὶς (ἡ ποικίλη), ἀστραγαλίνες, χρυσομίτρες, chardonnevet.

Καρδιά. » Καρδία. cœur. || . κτυπᾷ ἡ καρδίᾳ μου, ἴδε Καρδιοκτυπῶ. §. (συνεκδχ. ἀντὶ τῆς ψυχῆς) πῶς ἐγίνε, στοργάζεσθαι, ἡ καρδιά μου, ὅταν τὸ ἀκούσα; ἴδε Ἰννομαι. || . γάλασεν (σακκίσθηκεν, βράγισεν, κομματιάσθηκεν, κτλ.) ἡ καρδιά μου. » Ηλγυσα (« Δέδηνται ») τὴν καρδίαν. » Ημῖν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ (Ὀμηρ.). » Τί ποιεῖτε κλαίνοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν (Γραφ.); crever le cœur, ἴδε καὶ Κκοκαρδίω. || . μου ἔφαγε τὴν καρδιά. Τί μου τρῶς τὴν καρδιά; κτλ. (φροσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὀμήρου τὸ » Τέκνον ἔμρον, τέ μέρχης ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων), σὴν ἔδεαι κραδίην, (μεμνημένος οὐτὲ τι σίτου οὐτ' εὐνῆς; « Ἀπὸ τὸ ὅποιον λέγει ὁ Εὐσταθ. [Ἰλ. Ω, 128] » Παρέξεσται τὸ, κατὰ Πυθαγόραν), » Μὴ ἐθέιν καρδίαν (, ὅς ἐστιν ἄλυπον καὶ ἀτάραχον διαμένειν τὸν ἄνθρωπον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀλυπίαν ἀοκνεῖν). || . πῶς βάσταξ' ἡ καρδιά σου; » Πῶς ἐκαρτέρησας; comment avez vous eu le courage ? || . ἤλθεν ἡ καρδιά τ'ου σ τὸν τίπον (φροσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὀμήρου τὸ: » Ἀφορρὸν οἱ θυμὸς ἐνὶ στῆθεσιν ἀγέρθη [Ἰλ. Δ., τὸ ὅποιον εἰς τὸ Χ. ἐξέφρασε διὰ τοῦ: » Ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. §. (ἡ προθυμία): χωρὶς καρδιά. » Ἀθύμως, ἀπροθύμως. sans ardeur, avec lenteur. §. (ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος, τὸ Τουρκ. Κίφι: Ὄθεν) καλὴ καρδιά. » Εὐθυμία, θυμολία, τὸ εὐθυμον. » Θυμὸν ἔχον ἀγαθὸν (ποιεῖτ'). belle humeur, θ. gaieté. || . κακὴ καρδιά, ἴδε Κκοκαρδισμα. §. (ἡ ἀνδρία, ἡ τόλμη). » Φρόνημα, βῶμη, λῆμα, (ἔθεν || . ἔγει καρδιάν. » Γενναῖος τὸ λῆμα. c'est un homme de cœur. || . ἴδεν ἔχει καρδιάν. » Φρονήματος (« Ἀήματος) ἄμοιρος. il n'a point de cœur. §. (μεταφορ. ἡ μέση): σ τὴν καρδιά τὸυ καλοκαίριου (τοῦ χειμῶνος). » Τοῦ θέρους (« Τοῦ χειμῶνος) ἀκμάζοντος. » Ἐν ἀκμῇ χειμῶνος. » Αὐτὸ τοῦ θέρους τὸ γαθερώτατον. au cœur (au fort) de l'hiver. §. ἡ καρδιά τοῦ δένδρου, κτλ. » Τὸ ἐγκάρδιον (Διοδ. Σικελ.), ἐντεριών, μήτρα (« Τὸν ξύλων τὸ ἐντός, ὁ Καρδίων τινὲς ἢ Ἐντεριώνην καλοῦσιν, « Ἠσυχ.). cœur. §. (καταχρ. ἀντὶ Στομάχι: Ὄθεν) μὲ πονεῖ (ἀνακατόνεται κτλ.) ἡ καρδιά μου, ἴδε Κοιλία καὶ Στομάχι.

Καρδιακὸς (ὁ, που ἀνήκει εἰς [ἢ γίνετχι ἀπὸ] τὴν καρδίαν), ἡ, ὅν. » Ἐγκαρδιδος. cer-

dia! §. (συνεκδχ. ὁ ἄφοβος καὶ τολμηρὸς ἄνθρωπος). » Θυμοειδής. homme de cœur, courageux, ἴδε καὶ Ἀνδρείος, καὶ Θαρρῆτος καὶ Καρδία.

Καρδιόπνοος (καταχρ. ἀντὶ Κυλιόπνοος ἢ Στομαχόπνοος, ἴδε Καρδία. Μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Γαλκός, Τόμ. 14. σελ. 550, 15), πάθ. » Καρδιαλγία, καρδιωγμὸς, στρόφος. mal de cœur, crève-cœur, tranchées, douleur d'estomac.

Καρδιοχτύλαρον. » Πρεκαρδίον, ἀντικάρδιον. le cœur de l'estomac. §. » Θώραξ, χέλος (ἡ). brechet.

Καρδιοκτύπι, πάθ. » Παλμὸς καρδίας. palpitation (battement) du cœur. §. (συνεκδχ. ὁ φόβος). » Ἀγωνία. anxiété d'esprit, alarms, inquietude, θ.

Καρδιοχτυπῶ (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), ῥ. μετ. » Ἀγωνιῶ, πάλλεται (πιδᾷ) μοι ἡ καρδίχ. le cœur me bat (palpite). §. être dans des angoisses (dans des tranchées, dans une grande anxiété d'esprit), éprouver des vives alarms, ἴδε καὶ Φοβούμαι.

Καρίδα, θαλ. » Καρίς, καρμαρίς (ἡ θαλασσία), ἀρίς (ἡ θαλασσία). chevrette, θ. crevette, θ. creviche, θ.

Καρκαδιάζω (κάμνω κάρκαδον), ῥ. ἀμ. » Φολλιδόμαι. se couvrir d'une croûte.

Κάρκαδον (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κάρκαρον, τὸ τραχύ, κατὰ τὸν Ἠσυχ. Ἄλλ' ἐπειδὴ προφέρεται καὶ Κάκκαδον, φαίνεται ὅτι εἶνα ἀπὸ τοῦ Καίω). » Φόλλιξ, φολλῖς, λέπος (τὸ), ἐσχάρα (οὐ τὸ ὑποκορ.) ἐσχάριον καὶ ἐσχάρις (« Ἐως ἂν ἐκπέσωσιν αἱ ἐσχάραι, καὶ ἀπολυθῇ τὰ τραύματα, « Γεωπον.). croûte (d'une plaie), θ. §. (τὸ καμμένον μέρος τοῦ φτιλιοῦ). » Μύκης. champignon.

Καρκίνα (ἐκ τοῦ) » Καρκινὰς (Ὀππ. Δ, 320), εἶδος καθοῦρου γυμνοῦ, ὁ ὅποιος γίνεταί εἰς τὰ νεκὰ κύναια τῶν Κοχλυδιῶν, καὶ χρησιμεύει κυρ. ὡς δόλωμα. Λέγεται δὲ καὶ Καρτιμὸς καὶ ἄλλου Κλιτσίναρι). » Καρκίνιον ἢ Κύλλαρος (Ἀριστ. Ζ. Ἱστορ. Δ'), κοχλιοδύτης (Νεολογ.). bernard l'hermite, soldat marin.

Καρναθάδι, φ. (ιατρ.), ἴδε Σισάρι.

Καρυῖλι (ὁ Τουρκ. Μακαράι), ἐργ. » Τροχαλία καὶ Τροχίλια. roulie, θ. (ὅταν ἦνε πολλὰ ἐνωμένα, ὀνομάζεται) » Πολύσπαστον. monfle, θ.

Καρπερὸς, ἡ, ὅν. ἴδε Καρποφόρος.

Καρτίτα (εἶδος ἑπανωφορέματος, ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Καρπωτὸς χιτῶν. rougroinat.

Καρπίζω, ῥ. μετ., ἴδε Καρποφορῶ.

Καρπός. » Καρπὸς, τὸ γινόμενον, ἀ-

κρόδρον (ἰδ. αὐτ. τοῦ δένδρου). fruit. ||. αἱ καρποὶ τῶν χωρ. αὐτῶν. » Τὰ ἐκ τῆς γῶ-
ρας. ||. ἔπαινον τὸ δέκατον τῶν καρπῶν.
» Τῶν γιγνόμενων δεκάτην πρασσόμενοι
(Θουκ.). ||. ἐπλήρουν διὰ τοὺς καρποὺς
τῶν ἐνα εἰς τὰ ἔξκ. » Ἐκτα τῶν γιγνόμε-
νων ἐτέλουν (Πλούτ.). «

Καρποφορία. » Φερά, εὐκαρπία, εὐφορία,
εὐθηνία, καρποφορία, γονιμότης. fertilité,
fructification, fécondité.

Καρποφόρος, ὄν. » Εὐφορος, εὐκαρπος,
γονιμος, καρποφόρος, τελεσφόρος, κάρπι-
μος, πολύγονος. fertile, fécond. ||. δέν-
δρον καρποφόρον. » Κάρπιμον, ὁπωροφό-
ρον. fruitier.

Καρποφορῶ, ῥ. μετ. » Φέρω, εὐκαρπέω,
εὐφορέω, καρποφορέω, τελεσφορέω, καρπο-
τοκέω (Θεόφρ.). fructifier.

Καρτέρι (τὸ ἄλλ. Καθίστρα, ᾿Ποδόχι, καὶ
Χωπία). » Ἐνέδρα, λόχος, δόκος καὶ δοκῆ.
embuscade, θ. embûche, θ. ||. κάμνω (ἐ-
χῶ) καρτέρι. » Ἐνέδραν καθίζειν (καθίστα),
ἐνεδρεύειν λιχῶν. embusquer, s'embus-
quer, dresser une embuscade, ἴδε καὶ Πα-
ρχιμονεύω.

Καρτερῶ, ῥ. μετ. ἴδε Προσμένω.
Καρτεριμὸς (ἀπὸ τοῦ) » Καρκίνος, ἴδε
Καρκίνα.

Καρυά (ἡ), = Καρυδιά.
Καρυδάκι (τὸ). » Καρύδιον, καρυάριον.
petite noix.

Καρυδιά, δ. » Καρύα. noyer.
Καρύδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ κωμικὸς
Φιλόλλιος παρ' Ἀθην. ΙΓ', καὶ ὁ Σχολ. τοῦ
Θεοφρ. Εἰδ. β. Θ', 21), κ. » Κάρυον (τὸ βα-
σιλικόν). pois, θ. ||. παίζει τὰ καρύδια,
ἴδε Παίζω. §. τὸ καρύδι τοῦ λαϊμοῦ (ὁ
ἄλλ. Γούργουλας). » Γαργαρεύων, βρόχος,
πρόλοχος, λήκυθος (ἡ), θυρεὸς, θυρεοειδὴς
χόνδρος. noeud de la gorge, pomme d'A-
dam (χυδ.).

Καρυδέλαδον. » Καρυῖνον (» Καρυήνον, » Τὸ
ἐκ καρύων) εἶλαιον. huile de noix, θ.

Καρυδόταστρον. » Καρύου λέπος (λέπου-
ρον, κέλυφος [» Κελύφη καρύων ἡμίτομα. «
Λουκιαν. Δι. β. Ιστορ. Β']). coquille (éca-
le, coque) de noix, θ.

Καρυοφύλλι (χυρ. πρέπει νὰ λέγεται, κα-
θὼς καὶ τῶ ὄντι λέγεται εἰς τὴν Ἑλλάδα,
τὸ φυτόν Κόστον εἰς ἄλλα μέρη οὕτως ὀνο-
μαζέται τὸ Γαρόφαλλον καὶ τὸ Μοσχό-
κάρφι), ἴδε τὰς λέξεις.

Καρφι. » Πλος (» Πλοι, καρφία σιδηρᾶ, «
Πλούτ. » Πλος δὲ καὶ τὸ ἐπιδιδυμῶς καλου-
μενον καρφίον, « Σχολ. Νικάνδ. Θηρ.). ||.

καρφι ξύλινον (τὸ Τουρκ. τσιτσί), ἴδε Ξυλο-
κάρφι.

Καρφίττα. » Περόνη, περόνη πομ-
Καρφοδελόντα } πολυγῶτῃ (Μαθηματ.
Παλ. 66), καρφίς. épringle, θ.

Καρφώνω, ῥ. μετ. » Προσ(» Καθ)ήλω,
γομῶ (χυρ. με ξυλοκάρφια, καθὼς καὶ
τὸ) προσπατάλειω. clouer, cheviller, ac-
crocher, attacher. ||. τὸ κάρφωσε (τὸ ἐμ-
πύξε) ἑνὰ κοντάρι, ἴδε Μπήγω. §. (τροπ.)
ἐκάρφωσαν τὰ ῥυμᾶτιᾶ τούς καὶ οἱ δύο εἰς
τὴν γῆν. » Τούς ὀφθαλμοὺς ἐκότερος τῇ γῇ
πῆξαντες (Ηλιοδ. ἀπὸ τοῦ Ὁμήρ. τὸ) «Κα-
τὰ χθονὸς ὀμματα πῆξας (Ἰλ. Γ.). « » Τούς
ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπατάλασεν, «
Εὐμάθ. ayant collé (fixé, arrêté) leurs
yeux à terre.

Κάρφωμα. » Προσ(» Καθ)ήλωσις, γόμω-
σις, *προσπατάλεισις. l'action de clouer
(de cheviller, etc).

Καρῶνι (ἡ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Τσιουῖτα
Καρωνάκι.) φ. (φαρμακ.). » Κώνειον
(διακρίνεται εἰς μέγα καὶ μικρόν). cigne, θ.
(εἰς τὸ Παράρτημα).

Κασίδα (εἰς τὰ Τακτικά καὶ τὰ Συναξά-
ρια ἀναφέρεται ἡ λέξις ὡς συνώνυμος τοῦ
Καυσία, οἰκιστοῦ Μακεδονικοῦ παρ' ἡμῶν
ὀνομάζεται ἡ λέπρα τῆς κεφαλῆς), πάθ.
» Κνύος (τὸ) (» Καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κα-
τὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν. » Ἀλφὸς γὰρ χροῶ
πάντα κατέσχευεν, ἐν δένυ χαίται. » Ἐρβρον
ἐκ κεφαλῶν, ψιλοῦτο δὲ καλὰ κάρηνα, «
Ἡσιόδ.). ἀχώρ-ῳρος (ὁ) (» Ἀδαχῇ γὰρ αὐ-
τοῦ τὸν ἀχώρα, « Ἀρσφ. παρὰ Σουίδ.), ἀ-
λωπεκία (-κίσις). teigne, θ. παρβλ. Πυο-
φύτης.

Κασιδιάτης, κ. ικον. » Κνωδῆς, λεπτῶν
τῶν κεφαλῶν, ἀλωπεκίας. teigneux.

Καστανά, δ. » Καστανάικη (» Καστανεία
-ία) δρύς. chataignier, marronnier (ἰδ. αὐτ.
ἡ φελισσμένη ἢ καλλιστηγμένη).

Κάστανον, π. » Βίλανος Σαρδιανῆ (ἡ τοῦ
Διὸς), κάρουον Καστανάικον (ἡ Εὐβοϊκόν),
λόπιμον, κάστανον. chataigne, θ. mar-
ron (ἰδ. αὐτ. τὸ χονδρὸν ἢ Κρητικόν).

Καστέλλι. » Τεῖχος (τὸ), ἀστύ-εος (τὸ),
» Κάστρον } φρούριον. §. ἀκρ., ἀνρόπο-
λις. fort, forteresse, θ. place (forte), θ.

Καστρινὸς, ἡ, ὄν. » Ἀστύ(στι)κός, ἀστός.
bourgeois, citadin, habitant de la ville.

Κατὰ, προθ. (Συντάσσεται μὲ ἀιτιατικὴν
καὶ ἀναλογίαν, ἐν μὲν συντάξει, μὲ τῶν ἀρ-
χαιῶν τῶν) Κατὰ, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ,
κτλ. (καὶ μὲ τῶν Γάλλων τὰ μορ.). selon,
suivant. §. conformément, d'après. §.
vers, etc. (σημαίνει δὲ, ἴον. Τέπον:) τὸν

ἴδα καὶ ᾠήγαινε κατὰ τὸ παζάρι. » Ως ἐπὶ τὴν ἀγορὰν πορευόμενον αὐτὸν εἶρα-
κα. || (καὶ μὲ ἐπὶ ῥήρημα) κατὰ ποῦ; κατὰ
ῥω, κατὰ κεῖ, κτλ. » Ποῦ δὴ; πρὸς τὰ
τῇδε· πρὸς τὰ ἐκεῖσε, κτλ. §. (2ον. Τρό-
πον ἢ Αἰτίαν:) κατὰ τύχην. » Ἐκ (ᾠ ἀπὸ) τύ-
χης. par hasard, ἴδε καὶ Τύχη. §. (3ον.
Συμφωνίαν, Ἀναλογίαν καὶ Ὁμοιότητα:)
κατὰ τὴν θέλησίν μου. » Κατὰ γνώμην τὴν
ἐμὴν. selon, suivant, etc. ||. κατὰ τὴν
συνθήειν· του. » Ἐαυτῷ εἰωθώς. ||. κα-
τὰ τὴν συμφωνίαν· τους, ἴδε Συμφωνία. ||.
κατὰ τὸν Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλλι-
ά του (παροιμ. ἀναλ. μετὶ τῶν Γάλλων τῶ-
) tel maître, tel valet. §. (καὶ 4ον. Δια-
φορὰν καὶ Προσδιορισμὸν:) ἡ μυρωδιά καὶ ἡ
θωριά τῶν τριανταφυλλῶν διαφέρει κατὰ
τοὺς τόπους. » Ἡ εὐσμία καὶ ἡ εὐχροια
τῶν ῥόδων παρὰ τοὺς τόπους ἐστὶ (Θεοφρ.).
||. κατὰ τὸν καιρὸν. » Πρὸς τὸν καιρὸν.
§. (Ἐν δὲ συνθέσει μετὶ τῶν ἀρχαίων τὰ
μῦθ.) » Παν ἢ Παμ, (μετὰ τὰ ὑπερθετικά ὀ-
νόματα, καὶ μετὰ τὰς προθέσεις:) » Ἐξ, Διὰ,
Κατὰ, καὶ Περὶ, (καὶ σημαίνει 1ον. Επί-
τασιν, καθώς:) Κατακόκκινος, Καταθυμω-
μένος, κτλ. (καὶ 2ον. Προσδιορισμὸν ἢ Ἀ-
κριβείαν:) Κατάκαρδα, Καταμεσήμερα, κτλ.
ἴδε τὰς λέξεις, καὶ Πολλὰ.

Κάτα (ἡ ἄλλ. Γάτα, ἀπὸ τοῦ Λατιν. ca-
tus), ζ. » Γαλῆ ἡ κατοικίδιος (Διοσκορ.).
chat-atte. ||. κάτα Μισριώτικη. » Ἰχθυέ-
μων. mangouste, rat de Pharaon (ou
d Egypte), ichneumon.

Καταβόρα. » Χάσμα, βράθρον. gouf-
fre, abyme.

Καταβολάδα (Τουρκ. Αἰδολομαξ. » Κα-
ταβολάδας, κλάδους, « Ησύχ.), γεωργ.
» Κατώρυξ-υγος (ἡ) καὶ Ἀπώρυξ-υγος (ὅταν
ᾠδὴν χωρίζεται τὸ κλαδί ἀπὸ τὴν μάνναν),
μόσχευμα (ὅταν χωρίζεται). provio, mar-
coule, θ. ||. κάμνω καταβολάδας. » *Κα-
ταβάλλω, μοσχεύω. provigner, marcotter.

Κατάβραδα, ἐπ. » Δείλγος ὀψίας, περὶ
λύγων ἀφάς. très tard, vers le soir.

Καταγῆς, ἐπ. » Κατὰ γῆς, χαμάζε. par
terre, bas. ||. ἀπὸ καταγῆς. » Χαμάθεν
(» Κεὶ συλλέγων χαμάθεν τῆς κιθάρας τὰς
σφαγίδας, « Λουκιαν.).

Καταγινομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀσχολός εἰμι,
ἀσχρολομαι, ἐνασχολόμαι, εἰμι (ἔχω) πε-
ρί τι, πονέομαι καὶ (ποιητ.) πέννομαι, δια-
τρίβω ἐν (ἐπὶ, πρὸς) τινι (περὶ τι), περι-
σπάομαι. s'occuper, être après, vaquer à.

Καταδεκτικός, ἡ, ὄν. » Εὐπρόσιτος, εὐ-
προσῆγορος, εὐέντεκτος. affable, acces-
sible.

Καταδέχομαι, ῥ. ἀποθ. » Δξιῶ, οὐκ
ἀπαξιώ, καταδέχομαι (μεταγ.). daigner.
||. ᾠδὴν καταδέχομαι. » Ἀπαξιώ, οὐκ ἀ-
ξιώω. dédaigner.

Καταδικάζω, ῥ. μετ. » Κατακρίνω, κα-
ταψηφίζομαι, καταδικαίω (κυρ. ἐπὶ αἵρε-
τοκρισίας), καταγινώσκω, καταχειροτονέω,
καταδικάζω, τὴν μέλαιναν (ψῆφον) ἐπιφέ-
ρω, ζημιῶ. condamner, mulcter. ||. τὸν
καταδικάσαν εἰς ἐξορίαν. » Φυγὴν αὐτοῦ
κατέγνωσαν. ||. τὸν καταδικάσαν ὡς κλέ-
πτην. » Κλοπὴν αὐτοῦ καταψηφίσαντο. ||.
καταδικάζομαι, ῥ. παθ. » Ὀφλω, ὀφλι-
σκάω, ἀλίσκωμαι. être condamné. ||. ὅτι
καταδικάσθηκε ᾠα πληρώση δέκα τάλαν-
τα. » Τάλαντα δέκα ὀφλησκέει. ||. κατα-
δικάσθηκεν εἰς θάνατον. » Δίκην ὀφλε θά-
νάτου. » Ἐπὶ θανάτῳ ἔλω. » Θάνατος αὐ-
τοῦ κατέγνωσται. » Θάνατον αὐτοῦ κατέ-
γνωσαν. ||. καταδικάσθηκε διὰ κλεψιαίς
(ἢ ὡς κλέπτης). » Δίκην κλοπῆς ὀφλησκώς.
» Κλοπῆς ἔαλωκός. ||. ἀδύνατον ᾠα μὴ
καταδικασθῇ καὶ αὐτὸς μαζῇ μου. » Οὐδε-
μία μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ
ἀλῶναι (Λουκιαν.). «

Καταδίκη. » Κατάκρισις, καταψήφισις,
καταχειροτονία, κατάγνωσις, καταδίκη.
condamnation.

Κατάδικος. » Κατάδικος, κατάκριτος,
κατεγνωσμένος. criminel.

Καταδίνω, ῥ. μετ. ἴδε Προδίδω.

Καταδότης, ἴδε Προδότης.

Καταθύμως, τ, ὄν. » Περιθύμως ἔ-
χων, περίθυμος, βαρυμηνιῶν. indigne, for-
tement (extrêmement) irrité.

Καταβάζω, ῥ. μετ. » Καθίημι, κατα-
βιβάζω. descendre, faire descendre, bais-
ser. ||. καταβιάζω τὰ πανιά, ναυτ. » Χα-
λάω (ᾠ Ὑποστέλλω) τὰ ἱστία. amener (caler)
les voiles. ||. καταβιάσε ὀλίγον παρακά-
τω τὸ φόρεμά σου. » Μικρὸν κατωτέρω τὴν
χλαμύδα πόησον. ||. καταβιάζω ἀπὸ τὸν
λογαριασμόν, ἴδε Ξεπέτω. ||. τὸν κατα-
βάζει μιά κλωτσιά. » Λάξ ἐντείνει αὐτῷ.
il lui desserre un coup de pied; il lui
lâche une ruade. ||. (καὶ ἑλλειπτικῶς)
τὸν καταβιάσε μιά (ζυλιά) δηλ. ἡ γροβιά).

» Κόνδυλον ἐνέτριψε. » Πληγὴν κατήνε-
γεν (ἐνέτεινε). » Καθίκετο αὐτοῦ. il lui
appliqua (déchargea) un coup de poing,
etc. ||. τὸν καταβιάσε μιά καλὴ μετὶ
καμτσίνι. » Εὐ μάλα καθιζόμενος αὐτοῦ
τῇ μάστιγι. » Ἐχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον,
ἐμβάλετω ὡς ἰσχυρότατα (Ξεν.). » il lui
déchargea un coup de fouet. ||. ἔνα
καταβιάσῃ γάλλο. » Πρὸς γάλλοις ἀνω-

γνν. §. (μεταφρ. καὶ ἑλλειπτ.) τὰ κα-
ταίθασεν (ἢ) τάχει καταίθασμένα, (ἔγινε
δὴλ. αὐθροῦρος), ἴδε Κατοσυρίζω.

Καταίθαινω, ῥ. ἀμ. » Κατέρχουμαι, κά-
τειμι, καταβαίνω. descendre. ||. κατα-
βαίνω παρακίτω. » Ἐπικαταβαίνω (» Ἐ-
θάροσθάν τε καὶ, ἐπικαταβάντες, ἐτάξαντο
πρὸ αὐτὴν τὴν θάλασσαν, « Θωδ.). ||. κα-
τίθηνκε τὸ ποτάμι. » Ὁ ποταμὸς ἐρρύη μέ-
γας. ||. τὸν καταίθηνκε καταρρύη (καται-
θασιά, κτλ.). » Ρεῦμα. (» Κατάρρους) αὐτῷ
ἐπεγίνετο. ||. λέγει δ, τι τοῦ καταίθην. » Τὸ
παραπίπτον (» Τὸ προσπεσόν, » Τὸ παραστάν
[καὶ ποιητ.] » Ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκίριον ἐλθῇ-
σι γλῶτταν) φθέγγεται. ||. Ὅ, τι νιν ἔλθ' ἐπὶ
στόμα, » κατ' Αἰσχύλον. » Ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ.
||. πού σε καταίθηνκεν; ἴδε Φαίνομαι. ||.
καταίθηνκε τὸ ψωμί (ἐξέπεσε δὴλ. ἡ τιμὴ
του), ἴδε Εἰσέρπτω καὶ Φορνίζω. ||. κα-
ταίθαιναν (ἦρχετο δὴλ. ἵνα ἔμβῃ εἰς τὸν λι-
μένα) ἕνα καράβι. » Ναῦς προσεφέρετο
(κατῆει).

Καταίθασιά, πάθ. ἴδε Καταρρύη καὶ §.
Σπασίμων.

Καταίθασμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ καταίθα-
ζειν). » Κάθεσις, κατὰίθασμός. l'action
de faire descendre. §. (ἡ ἐνέργεια τοῦ
καταίθαινειν). » Κάθεσις, κατὰίθασις. des-
cente, θ.

Καταίθατόν. » Σελίς (ὁ Σουίδας ὁμοῦς
λέγει: » Σελίς, τὸ μέσον τῶν δύο κατα-
βατῶν, ἄγχιον τυχάνων».) page, θ.

Καταίθωμένος, η, ου. » Ἰδρωτί περιρ-
ρέμενος, καθίδρωσι. tout mouillé (trempé)
dans la sueur, tout en nage.

Κατακαίβω, ῥ. μετ. » Διαβάλλω. des-
servir par des mauvais rapports. §. ῥ.
αὐτοπ. ἴδε Κατασταλάζω.

Κατακάθισμα. » Διαβόλη. l'action de
desservir par des mauvais rapports. §.
ἴδε Καταπάτι.

Κατακάθουμαι, ῥ. αὐτοπ. » Προσκαθίζω
(Ἀρρ. Ἐπίκτ. Β', 16), ὑπονοστέω (Ἡρ. Δ, 62),
ὑφίζινω, συμπίπτω. s'affaïsser. §. ἴδε
Κατασταλάζω.

Κατάκαρδα, ἐπ. » Μέσσην τὴν καρδίαν (τὴν
ψυχὴν), καιρίως, κατὰ καρδίαν (Ἡρωδ.).
vivement. ||. τὸ πῆρα κατάκαρδα (φρσ.).
» Μέσσην διδόναι τὴν καρδίαν. prendre
fort à coeur. ||. τὸν ἐγγίξει (ἐπείραξε) κα-
τάκαρδα. » Δάκε φρένας (ποιητ.), ἴδε καὶ
Ἐγγίζω.

Κατακέφαλα (ἀνατίθεται ἡ λέξις εἰς τὰ
Ἰεωπονικά), ἐπ. » Ἐπὶ κεφαλὴν, κατακε-
φαλῆς, κατωκαρὰ καὶ ἐπικαρὰ (ποιητ.). » En té-
te la première (ou) en avant. ||. πέφτω

κατακέφαλα (μεταφρ.), ἴδε Βάλλω καὶ Πέ-
φτω.

Κατακεφαλιά. » Κόνδυλος. coup (porté
sur la tête).

Κατακεφαλιάζω, ῥ. μετ. » Κόνδυλον ἐν-
τίθω. assomer (par des coups portés sur
la tête).

Κατακίτρινος, η, ου. » Κάτωχρος. très
pâle (jaune).

Κατακλυσμός (μεταφρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.).
» Κατακλυσμός. déluge. ||. φέρων τὸν κα-
τακλυσμὸν (φρσ. μεγαλοποιῶ δὴλ. τὸ πρᾶγ-
μα, καὶ τὸ ἀποδείκναι δυσκολώτατον ἢ ἀδύ-
νατον), ἴδε Μεγαλοποιῶ.

Κατάκοιτος (ὁ ἄλλ. Κατακειτάμενος), η,
ου, ἴδε Κεϊτάμενος.

Κατακόκκινος, η, ου. » Εἰςέρυθρος (Γα-
λιν.). très rouge.

Κατακομματίζω, ῥ. μετ. » Εἰς λεπτά
κατακόπτω. mettre en pièces, déchiquet-
ter, démembrer.

Κατακορυρίζω, ῥ. οὐδ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Κα-
τοικοῦρε. garder la maison, ἴδε καὶ Κα-
ταλαγιάζω καὶ Κορυαίζω.

Καταλαγιάζω, ῥ. μετ. » Καταστέλλω,
καθίστημι, κατευνάζω, καταπαύω, κατα-
στορενύω (ἐννύμι), καταπραύνω. calmer,
appaïser, adoucir, ἴδε καὶ Ησυάζω. §.
ῥ. οὐδ. ἴδε Καταπέρτω.

Καταλάγιασμα. » Κατάστασις, καταστο-
λή. l'action d'appaïser (ou de s'appaï-
ser).

Καταλαμβάνω (προφ. κοιν. Καταλαβαί-
νω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Γινώσκω, αἰσθάνο-
μαι, μαθάνω, συνίημι, ἐπαίω, ξυμβάλλο-
μαι, συμβάλλω, ἐννοῶ (ομαι), καταλαμ-
βάνω (ομαι), ἐπιγινώσκω, συλλαμβάνω.
comprendre, entendre, concevoir, sen-
tir. ||. καταλαμβάνω τί λέγεις. » Μαθάνω
τί φῆς. ||. τί ἵνα λέγῃς ἄρα γε; διότι ἴδεν
καταλαμβάνω. » Τί ποτε λέγεις; ὡς οὐ
μαθάνω (Σοφ. Φιλοκ.). « ||. ἔσοι κατα-
λαμβάνων Ἑλληνικά. » Οἱ τῆς Ἑλλάδος
φωνῆς ἐπαίοντες. ||. ἀπ' αὐτὰ ἐγὼ δὲν
καταλαμβάνω τίποτε, οὔτε πολὺ, οὔτε
ὀλίγον. » Ὦν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε
σμερὸν περὶ ἐπαίω (Πλάτ. Ἀπολογ. Σω-
κρ.). « ||. αὐτὸ λειπὸν τὸ καταλάβαινον
ἀρκετά. » Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνει-
λήφμεν (Πλάτ. Πολιτ.). « ||. πρᾶγμα ὃ,
πὺ καταλαμβάνεται. » Συνετόν, καταλη-
πτόν. compréhensible, intelligible. ||.
ὃ, πὺ ἴδεν καταλαμβάνεται. » Ἀκατάληπτον,
ἀκατανόητον, ἀδιανόητον, ἀπερίληπτον (ὃ
περίληπτόν) διανοία. inconcevable, inin-
telligible, incompréhensible. ||. ὃ, πὺ

καταλαμβάνεται δύσκολα. » Δυσνόητον, δυσέφικτον, δυσζύμβητον. difficile à concevoir. ||. ἐπλησίασαν εἰς τὸ τεῖχος, χωρὶς ἢ τὸς καταλάβουν (ἢ τὸς νοιώσουν) οἱ φύλακες. » Προσέμειξαν τῷ τείχει, λαβόντες τοὺς φύλακας (Θιδ.). « ||. ἐφυγαν χωρὶς ἢ τὸ (ἢ τὸς) καταλάβωμεν. » Ἐλαβον ἡμεῖς ἀποδράντες, ils nous débâchèrent leur départ.

Καταλεπτῶς, ἐπ. » Ἀκριθῶς, ἐπ' ἀκριβείας, εἰς ἀκρίθειαν, δι' ὄνυχος (μεταφορ.), λεπτομερῶς, en détail, de point en point.

Καταλυημένος, η, ον. » Περιλυπός, κατώδυνος, περιαλγής. accablé de tristesse, désolé, plongé dans la douleur.

Καταλῶ (ἐκ τοῦ) » Καταλύω, ῥ. μετ., ἴδε Χαλνῶ. §. σήμερα καταλεῖ (δὲν εἶνε δηλ. νηστεία). » Καταλύσιμος ἡ ἡμέρα. c' est un jour gras. §. δύνει καταλυέται (φρσ. χυδ.). » Ουνύων κατ' ἐξωλείας.

Καταματώνω, ῥ. μετ. » Καθαίμασσω, καθαματόω. mettre tout en sang, ensanguanter.

Καταματωμένος, η, ον. » Καθημαγμένος, καθάμας, δίκαιος. tout en sang, tout ensanguanté.

Κατάμαυρος, η, ον. » Μελάντατος, δεινῶς (ἀκράτως) μέλας (Πλουτ.), ὄρφνης (-ιος). très noir.

Καταμεσήμερα, ἐπ. » Σταθερᾶς μεσημερίας, ἐν σταθερᾷ μεσημερίᾳ, τὸ τῆς μεσημερίας σταθερώτατον. en plein midi.

Καταμεσῆς, ἐπ. » Ἐν μεσαιτίτῳ, κατ' αὐτὸ που τὸ μεσαίτατον. au beau milieu.

Καταντημένος, η, ον. » Ἀπεγνωσμένος, συνελκταμένος εἰς ἀπόγνωσιν. réduit à l'extrémité (aux abois).

Κατάντικρα, ἐπ. » Κατέναντι, ἀπέναντι, κατεναντίον καὶ κατεναντία, κατ' ἀντικρύ. vis-à-vis.

Καταντῶ, ῥ. μετ. » Περιίστημι, περιάγω, ξυνελώνω. » Καὶ πρὸς ἑσχάτον σε πενίας ξυνελάσσοντας, (Λουκιαν.). réduire.

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Περιίσταμαι, ἀποσκήπτω, ἀποβάσω, καταστρέφω, καταλήγω, τελεύω, se réduire; être réduit; aboutir, finir par; parvenir. ||. ὅταν καταντήσῃ ἡ δμιλία σου ἐκεῖ. » Ὅταν ἐπ' ἐκεῖνά σοι ὁ λόγος περιστή. ||. εἰς τέτοιαν κατάστασιν κατάντησαν τὰ πράγματα. » Εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα. ||. κατάντησαν ὁ λόγος εἰς... Ἐρβύη δ' ὁ λόγος ἐπὶ... le discours vint à tomber sur le... ||. κατάντησαν εἰς φιλονεικίαν (βρυσιαίς, ξυλιαίς, κτλ.). » Εἰς ἔριν προήχθησαν. » Εἰς χεῖρας ἔχωρσαν (ἄφικοντο). ils en vinrent aux

maius (aux injures). ||. εἰς πόσῃ ἀχρειότητι κατάντησεν ὁ ἄνθρωπος! » Οἱ προήλκυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος! à quel point d'insolence est-il parvenu! ||. κατάντησαν τέλος πάντων (τὸ δεῖπνον τοῦ Ἀλεξάνδρου) εἰς δίκαια χιλιάδας δραχμαίς. » Προήλθε τέλος εἰς μυριάς δραχμαίς. ||. διότι ἐπρεπε ἢ καταντήσουν ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν Κίαια-ρα. » Ἐδεῖ γὰρ πάντα τὰ πράγματα εἰς Κίαια-ρα περιελθεῖν. ||. καὶ καταντοῦσε ἢ λέγεται δημοκρατία καὶ ἢ ἦνε μοναρχία. » Ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή (Θουκ.). «

Καταεσχίζω, ῥ. μετ. » Διαισπῶ, διαρρήγνυμι, διασπαράσσω (-τω). mettre en pièces, dilacérer.

Καταπάτι. » Ὑποστάθμη, ὑπόστασις, τὸ ὑφιστάμενον, ἴλως (ἡ). sédiment, lie, b. fèces, b. πλ. effondrilles, b. πλ. débris (χυρ. τοῦ οὔρου). ||. τὸ καταπάτι τοῦ κρασιοῦ. » Τρυῖς-υγὸς (ἡ), τρυγία. ||. τὸ — τοῦ λαδιοῦ, ἴδε Ἀμούργα.

Καταπέσσω, ῥ. μετ. » Πείθω. persuader.

Καταπέρτω, ῥ. αὐτοπ. » Καθίσταμαι, ἐν-δίδωμι, λωρῶ, κατευνάζωμαι. se calmer, s'apaiser, s'adoucir. ||. κατὰπεσεν ὁ ἄνεμος (ἡ φλόγα, κτλ.). » Ἐκώπασεν, ἐνέδωκεν, ἐσθέσθη, ἀπεσθέσθη καὶ ἀπίσθη, ἐλώφησεν, ἐμαράνθη, ῥᾶων ἐγένετο. s'abattir, est abattu. ||. καὶ ἀπ' οὗ καταπέση ἡ θάλασσα. » Καὶ τοῦ πελάγους ἀμυδρίσαντος.

Καταπίνω (τὸ ἄλλ. Τρούπωμα, καὶ Τουρκ. Τακτίζω), ῥ. μετ. » Διαρρῶπτω. piquer, bâtir, faufler, baguer. §. καταπιάνομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Επιχειρίζομαι.

Κατάπιασμα (τὸ ἄλλ. Τρούπωμα, καὶ Τουρκ. Τάκτισμα). » Διαρρᾶν. piqure b.

Καταπίνω, ῥ. μετ. » Καταπίνω. avaler, engloutir. ||. ἐτυχε ἢ καταπιῇ ἓνα φαρμακόνκαλον. » Ἀκαθῶν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς. ||. τὸν καταπινεν ἡ γῆ. » Κατέδω χανούσης αὐτῷ τῆς γῆς. il fut engouffré, ἴδε καὶ Σχίζω.

Καταπληγμένος, η, ον. » Πληγῶν (Τραυματίων) ἀνάπλευς, κατατετραυματισμένος. couvert de blessures.

Καταπόδι, ἐπ. ἴδε Κατόπι.

Καταποδιαστά, ἐπ. » Ἀλλεπαλλήλως, οὐδὲν (μηδὲν) διαλείπων (-ουσα, -οντες, κτλ.). sans interruption, en se succédant les uns aux autres.

Καταποδιαστὸς (χυρ. εἰς τὸ πληθ.). ἡ, ὄν. » Ἐπάλληλοι, ἀλλεπάλληλοι, ἀγχιστί-νοι καὶ ἐκασούτεροι (παίτη). qui se succèdent les uns aux autres.

Κατπολλά, ἐπ. ἴδε Πολλά.

Καταπονῶ, ρ. μετ. » Καταγωνίζομαι, κατεργάζομαι, καταπαλαίω, καταπονέω (Πλουτ. Αλεξ. καὶ Διοδ. Σικελ. 1Δ', 22). venir à bout de.

Καταπρόσωπα, ἐπ. » Εἰς πρόσωπον, κατὰ πρόσωπον. en face.

Κατάρα. » Ἀρά, κατάρα. malédiction, imprécation.

Καταραμένος, η, ον. » Κατάρατος, ἐπάρατος, ἐπικατάρατος. maudit.

Καταρνούμαι, ρ. ἀπ.θ. » Ἀρὰς τίθεμαι, ἐπαράομαι, καταράομαι, κατεύρομαι. maudire, faire des imprécations.

Καταρράκτης (ἢ ἄλλ. Κλαδανή). » Καταρράκτη (»Καταπακτη, »Ἐπιρράκτη) θύρα (« Ἐπὶ δ' ἂν αὐτῇ, ἡ καταρράσσουσα κλιμάκων ἦν, καὶ δι' αὐτὸ λεγομένη κοινῶς Καταρράκτης. » Εὐσταθ. Ὀδυσ. X, 126). trappe, θ.

Καταρροή, παθ. » Ρεῦμα, καταρρέουσιν, καταρροϊκὸν νόσημα. catarrhe, rhume, fluxion.

Καταρροιάζομαι, ρ. αὐτοπ. » Ρευματίζομαι (Γαλν.). ρευματίζομαι τὴν κεφαλὴν, καταρροιάζομαι. s'enrhumer, ἴδε καὶ Καταϊδαίνω.

Κατάρτι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουίδας, καὶ Βασίλ. ὁ Πατριάρχης ἐν τοῖς Ναυμαχιακοῖς). » Ἰστός. mât. arbre.

Κατάσαρκα, ἐπ. » Ἐν ᾠρῶ, ἐπὶ γυμνοῦ (« Περιβεβλημένος συνδύνα ἐπὶ γυμνοῦ, » Εὐαγγ.). à nu.

Κατασέρνω, ρ. μετ. » Δικαύρω, καταλάλω, κακῶς λέγω. médire, déchirer, détroucer, ἴδε καὶ Κατηγορῶ.

Κάσασπος, η, ον. » Ἐκλευκος, δόδλευκος (Παυσαν. Η. 17), ἀκράτως (ἀκριθῶς) λευκός (Δκ.), περίλευκος, χιονοειδής, χιονόχρους, πάλλευκος (ποιητ.). tout blanc, parfaitement blanc.

Καταστάλαγμα, ἴδε Καταπάτι.

Κατασταλάζω, ρ. μετ. ἴδε Απαγρίζω. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Καθίσταμαι, ὑφίσταμαι, ὑφίσταμαι. déposer, reposer, gasseoir.

Κατάστασις (ἢ στάσις τῶν πραγμάτων). » Κατάστασις (Θηδ. Β', 68). situation, état. ρ. condition. ||. πρέπει δὲ να παρατηρήσωμεν εἰς ποῖαν κατάστασιν εἶνε τῶρα αἱ ὑποθέσεις τοῦ Φιλίππου. » Ἄξιον δὲ λογίσασθαι τὰ πράγματα, ἐν ᾧ καθέστηκε νυνὶ τὰ Φιλίππου (Δημοσθ.). « ||. βλέπετε δὲ εἰς τί κατάστασιν εἶμαι (εὐρίσκειμαι) ἀπὸ τῆν ἀρρώστιαν. » Ἄλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διαίκεται ὑπὸ τῆς νόσου. ||. » νὰ με φέρῃ εἰς τέτοιαν κατάστασιν. » Ἐπεὶ ᾧδε διηγεῖ-

ται (Περδ.). « ||. » τοὺς ἔφεραν εἰς τὴν χειρότερην κατάστασι. » Τὰ χειρότερα διετίθουν. ||. διότι ἔβουρε βίβλια εἰς τί κατάστασιν ἔφερε τοὺς Ὀρχομενίους. » Ἰστέ γὰρ δῆπου ἐν τρέπον Ὀρχομενίους διετίθκειν. ||. φοβούμενος μήπως χειροτερεύσῃ ἡ τωρινὴ κατάστασις τῶν. » Δεδιότες μὴ τῶν παρόντων ἐνὶ χεῖρῳ πράξωσι (Θηδ.). ||. ἐπειδὴ ἡ τωρινὴ τῶν καταστάσεως ἀδύνατον ἢ χειροτερεύσῃ. » εἰς τῶν γε παρόντων οὐκ ἂν πράξοντες χεῖρον (Θηδ.). ρ. (ἡ περιουσία, τὰ πλούτη). » Οὐσία, τὰ ὄντα, τὰ ὑπόρχοντα. fortune, θ. les biens, les richesses.

Καταστοπὴν (ὁ Τουρκ. Νισεστές ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σηλ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδολ. Θ', 21). » Ἀμυλον (τὸ) καὶ Ἀμυλος (δ). amidon, féculle.

Κατάστι(στοι)χον. » Γράμμα (δημέσιον, κτλ.), γραμματεῖον, ἀπογραφὴ, κατάλογος. inventaire, registre, rôle, liste, θ. état, dévis, mémoire. ||. φέρε, παιδί, τὸ κατάστιχόν μου ἢ αἰδὼ ποῖον καὶ ποῖον χρεωστῶ. » Ἐκφέρει, παῖ, τὸ γραμματεῖον, ἢ ἀναγνῶ λαθὼν ὁπόσοις ὀφείλω (Αριστοφ. Νεφ.). « ||. γράφω (περνῶ, σημειῶν) εἰς τὸ κατάστιχον. » Απογράφω(-ομαι), ἐγ- (ἀνα-κατα) γράφω. inscrire, enrégistrer.

Κατατόπι (ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Τακτικά), ἴδε Τοποθεσία. ||. τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ. » Διεξοδοί. les étres (d'une maison).

Κατατρεγμός, ρ. μετ. » Διωγμός, ἐπύρεα. persécution.

Κατατρέχω (« Κατατρεχόμενη δ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἡναγκάσθη εἰσελθεῖν Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα. » » Ἡορρευμένη δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων [ἢ Χερρόνησος] ἡναγκάσθη προστατὴν εἰσελθεῖν Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα, » Στράβ. Ζ', δ', 3), ρ. μετ. » Διώκω, καταδιώκω, ἐπηρεάζω. persécuter.

Καταφάρω, ρ. μετ. ἴδε Καταπονῶ καὶ Κατορθώνω. ρ. τοῦ κατάφερε μιά (ξυλιά) δολ. ἢ γροθιά), ἴδε Καταδάζω.

Καταφεύγω, ρ. ἀμ. » Προσ(»Κατα)φεύγω, προστρέχω. avoir recours, recourir, se réfugier.

Καταφοβίζω, Μ. ἰσω. ||. (ἡ μετ.) Καταφοβισμένος, η, ον. » Περιδεής, περιφοβός, περιφοβῶς ἔχων.

Καταφρονεμένος, η, ον. » Ἐποειδιστος, ἐξουθενημένος. méprisé.

Καταφρόνησις. » Περι(»Κατα)φρόνησις, ὄνειδος (τὸ), ἐξουδένωσις, φαυλισμός, ἐξουτελισμός. mépris.

Καταφρόνιος, ἴδε Καταφρόνησις. ρ. τὸ

καταφρόνισ' τοῦ κόσμου. » Ονειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ (Γραφ.). « la risée du monde. »

Καταφρονῶ, ῥ. μετ. » Κατα(Περι)φρονέω, ἐξουθενέω, φυσιζέω, καταφυσιζέω, ἐξουθενίζω(=ώ), ἐξευτελιζέω. mépriser, vilipender.

Καταφύγιον. » Καταφυγή, καταφύγιον, ἄσυλον, ἀποστροφή (Δημοσθ.), φύξιον, ἀρσφύγετον. refuge, recours, asyle.

Καταχαρούμενος, η, ον. » Περιχαρής. ravis (de joie).

Καταχνιά. » Ομίχλη, ἀχνὺς, γνόφος. bronillard, brume (τῆς θαλάσσης κυρ.), θ. brouée.

Καταχρεώμενος, η, ον. » Κατάχρεως-ω. endetté, obéré, chargé (criblé) de dettes.

Καταχωνιάζω (ἐκ τοῦ Καταχωννύω, ὅθεν ὁ Κορ. τὸ γράφει Καταχωννιάζω), ῥ. μετ. » Καταβροχιζέω. engloutir.

Κατεδαφιζέω, ῥ. μετ. » Καθαίρω ἐς ἑδάφος (ὠκδ. Γ', 68). raser.

Καταχώνισμα. » Καταβροχβισμός. l'action d'engloutir.

Κατεβάζω, ῥ. μετ. | (καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν), Κατεβαίνω, ῥ. ἀμ. | Ἴδε Καταβάζω, Καταβαίνω κτλ.

Κατεδαφιζέω, ῥ. μετ. » Καθαίρω ἐς ἑδάφος. raser.

Κατεντρέπομαι (προφ. κοιν. Καταντρέπομαι), ῥ. μ.σ. αὐτοπαθ. » Διαισχύνομαι. être tout confus (tout honteux).

Κατεντροπιάζω, ῥ. μετ. » Καταισχύνομαι.

Κατεξοδεύω, ῥ. μετ. » Καταναλίσσω. dilapider, épuiser.

Κατεργάτης (ὁ ἄλκιμος εἰς κάτεργον). » Τριεργίτης, ἐρέτης, ὑπερέτης, ζυγίτης καὶ μεσόνειος (ὡνομάζετο ἰδιαιτέρως ὁ μεσαίος), θαλαμίτης (ὁ πρὸς τὴν πύρραν), καὶ θρανίτης (ὁ πρὸς τὴν πρύμνην). galérien. §. (μεταφορ. ὁ ἀχρεῖος καὶ ἄξιος διὰ τὸ κάτεργον). » Βάραθρος, θλεθρος, κάβαλος, λοιμός, κεκορημένος. forçat, scélérat, roué, franc coquin.

Κάτεργον. » Τριήρης (πεντήρης, ἐκκικι-δεκήρης)-ους (ἡ), τριακύντερος (πεντηκύντερος κτλ.). galère, θ. trirème, θ.

Κατευδίδιον (προφ. κοιν. Καταυδίδιο). » Κατευδίδιον, κατευδωσις. bon (heureux) voyage. ||. κατευδίδιο (καὶ καταχρ.) καλὸ κατευδίδιο (φρσ. εὐκτ). » Ἐπ' αἰσίοις σοι ὁ ἔμπλουτος στέλλαστο! » Εὐπλοῖστε! » Εὐ πάθωμεν! » Κατευδοῦσ' ὑμῶν (Γραφ. Κριτ.)! bon voyage! (Σημ. τῆς ἐν πλεονασμῷ σημειωθείσης ἀνωτέρω καταχρήσεως παρὰ συνηθῆ ὁμοίαν προσημεῖωσεν ὁ σοφὸς Κο-

ρχῆς ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. [Βατραχ. 1338] τὸ: » Πρῶτα μὲν εὐδοκίαν ἀγαθὴν ἀπείνonti ποι-κτῇ . . . δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαίαν. »

Κατευδώνω (προφ. κοιν. Καταυδώνω), ῥ. μετ. » Εὐδωδῶ, κατευδωδῶ. conduire sous des heureux auspices.

Κατηγορία. » Ψόγος, μωμφή, μέμψις, αἰτία, κατηγορία, ἐγκλημα, ὀνειδος (τὸ), ὀνειδισμός. blâme. §. (ἡ ψευδής). » Διαβολή καὶ συκοφαντία. accusation, calomnie, θ.

Κατηγορικέμενος, η, ον. » Ἐπίψογος, ἐπίμεμπτος, ἐπονειδιστος. diffamé, mal-famé.

Κατηγορῶ, ῥ. μετ. » Κακῶς ἀγορεύω (λέγω), ψέγω, μέμφομαι, κατηγορέω, κακίζω, διασώρω, ὀνειδίζω. parler mal de, blâmer, médire, décrier, accuser, déchirer, censurer, diffamer, critiquer. §. » Αἰτιάσθαι, ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, δι' αἰτίας ἔχω, αἰτίαν ἐπάγω. accuser. ||. κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον, ἴδε Ἐγκαλῶ. ||. κατηγορῶ ψευδῶς. » Συκοφαντέω, διαβάλλω. calomnier. ||. διότι ἐκείνος ὁ, που κατηγορεῖ τὸ ψέμα. » Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος. ||. κατηγορούμαι, παθ. » Κακῶς ἀκούω, αἰτίαν ἔχω, ἐν αἰτίᾳ (ἐγκληματι) εἶμι. ||. κατηγορήθηκεν ὅτι πῆρεν ἄσπρα ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. » Αἰτίαν ἔσχε χρήματα λαβεῖν παρὰ τῶν ἐχθρῶν.

Κατηγορικὸς, ἡ, ὄν. » Κατάντης, πρανὴς, κατωφερὴς, ἐπικλινὴς (Θουκ.), κατακλινὴς (Διον. Δλικ.). qui va en pente, penchant.

Κατῆφορος. » Τὸ κάταντες, τὸ πρανὲς, κατάθλας, καταθαμὸς, κατωφέρεια. pente, θ. le penchaud (versant) d'une montagne. ||. πῶρ' ὁ τυφλὸς κατῆφορὸς (παροιμ. ἀνάλ. με τῶν ἀρχ. τὸ) Σφαῖρα κατὰ πρανοῦς.

Κάτι, ἄντων. (Δέρ. ἄκλ.). » Τίς (ἀρσ. καὶ ὀκλ.), τί (εὐδ.). quelque chose. ||. θαρρόυν πῶς κατι εἶνε, (ἡ) πῶς εἶνε κατι τί. » Δοκούντας εἶναι τινας: (καὶ ἐνικῶς) » Νεανιεύεσθαι ὥς τι ὄντας (Πλάτ. Γοργ.). » ||. ἐπιθυμοῦσε ἡ καμὴ πλέον καὶ αὐτὸς κατι τι. » Ἐρωτικῶς ἔχε τοῦ ἡδὴ ποιεῖν τι. ||. ἤβελαν κατι ἵνα ποῦν, (ἡ) ἵνα ποῦν κατι τί. » Βουλομένους ἔστιν ἡ εἰπεῖν (Θουκ.). » ||. ἀφ' οὗ τοῦ εἶπε κρυφά ὅ τὸ αὐτὸ κατι τί. » Ὑποβίβας πρὸς τὴν ἀκλὴν ἄττα δημοστῶν (Πολυδ.). §. ἐπὶρ. (παρεμ-φαντ.) κατι εἶδω; » Τί δὴ σὺ ἐνταῦθα; ||. κατι καλῶ! ἴδε Καλῶ.

Καταικία. » Διατριβή, διαίτα, αἰκίαις, ἐνδιπτήματα, κατηγώγιον, καταικία, κατει-

κητήριον. demeure, θ. habitation, domicile, séjour.

Κάτοικος, κ. » Οικήτωρ, ἐνοικίων, κατοικῶν, κάτοικος. habitant.

Κατοικῶ, ρ. ἀμ. » Οικήω, διατρίβω, ἐνδιατρίβω, διατρίβω, τὰς διατρίβας (ἐκρήσεις) ποιέομαι, κατοικέω, ἐνοικέω. demeurer, habiter, résider. || κατοικῶ ξεχωριστά. » Διώκισμαι, διοικέω (Ξενοφ.). avoir sa demeure à part.

Κατόπι, ἐπ. (τοπ.). » Κατόπιν, κατά ποδας (πόδα), ἐκ ποδῶν (ποδός), παρὰ πόδας. après, à la suite, à la piste (μεταφορ.). || τὸν πῆρ τὸ κατόπι, (ῆ) ἔπese κατόπι του. » Κπὰ πόδας (» Εἰς ποδός) ἐδίωξε, πρὸς πόδας εἶπετο, μετεδίωξε. pour suivre, suivre à la piste. §. ἐπ. (χρον.), ἴδε Ὀπτερχ.

Κατοπινός, ἡ, ὄν. » Ο (» Π, » Τ, » Οί, κτλ.) κατόπιν (ἐφεξῆς), ἐπόμενος, ἀκόλουθος. suivant. || ἂν ὁρμήσουν κατὰ τῶν ἐμπροσθινῶν, ἵνα τοὺς κτυποῦν οἱ κατοπινοί. » Εἰ τοῖς πρόσθεν ἐπίοιεν, ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι (Θυό.). »

Κατορθώνω, ρ. μετ. » Διαπραττῶμαι, ἐκπρίττω, καταπρίττωμαι (Ξενοφ. Ἠλλ.), πλέον ποιῶ (ἔχω), κατεργάζομαι, περαίνω, ἀνύτω (ὑ-ττω, -ύω), κατορθῶ, διοικέω (-ομαι), μηχανάομαι, παρασκευάζω, venir à bout de, parvenir, réussir. || κατώρῳσε ἵνα διορισθῇ καὶ αὐτὸς ἕνας ἀπ' ἐκείνων, πρὸς στάλθησαν ἵνα δώσουν τὴν εἰδὴσιν. » Διεπράξατο τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. || τίποτε δὲν κατορθοῦν τὰ μυρολόγια. » Ἐς οὐδὲν οἱ γόοι περαίνουσιν. » Οὐδὲν πλέον ποιῶσιν. » Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεῖο γόοιο (Ἠλ. Ω). » les gémissements n'avancent à rien (ne servent de rien).

|| καὶ ἤθελαν τὸ κατορθώσῃ, ἐὰν ἐγὼ δὲν ἐπύρσεχα. » Κἂν ἐξέπραξαν, εἶπερ ἐγὼ κατημείλησα (Εὐστάθ.). » || ἐπειδὴ ὁ μῶς δὲν ἔμπορεύσαν ἵνα κατορθώσουν τίποτε. » Ἐπεὶ δ' οὐδὲν τί πλέον εἶχον ἀνύτειν. » Ὡς δ' οὐδὲν ἦνουν (Δημοσθ.). » || αὐτὸς δὲ τί κατορθώνει ὕστερα; » Ὁ δὲ διοικεῖται μετὰ ταῦτα οὕτως, τί ποτ' ἐστι; θεάσασθε.

Κατρίθωμα. » Ἄθλος, ἀριστεία, πράξις, ἀνδραγαθία, ἀνδραγαθήμα, κατρίθωμα. exploit, trait de courage.

Κάτος (Λατιν. » Κάττης, κάττου, ὁ κατοικίδιος αἰλουρος, « Σουίδ.), ζ. » Αἰλουρος (ὁ κατοικίδιος, οἰκογενής, οἰκόσιτος), γκλή (ἡ ἄρρην). chat.

«Κατοῦδι (τὸ μικρὸν τῆς κάτας). » Γαλιδεύς. châton, mineur.

Κατούρημα. » Τὸ οὔρειν (ἐνουρεῖν). pissement. §. ἴδε Κάτουρον.

Κατουρηλᾶς, οὐ, ἀδικον. » Ὀυρητίας. pisseur, pisse-en-lit, pissenlit.

Κατουροκάμπτον / ἀγγ. » Ἀμῖς, οὐρά-Κατουροκούμπρον / νηγ, οὐροδοχη, οὐροδοχείον. pot à pisser, pot de chambre.

Κάτουρον (τὸ ἄλλ. Κατουρλίον). » Οὔρον, οὔρημα. urine, θ. pissat.

Κατουρῶ, ρ. μετ. καὶ ἀμ. » Οὔρέω. piser, uriner. || κατουρῶ τινα. » Προσουρέω (Δημοσθ. κατὰ Κεν.). §. κατουροῦμαι (ἐπάνω μου δηλ. ἢ εἰς τὸ στῆθός μου), ρ. μεσ. καὶ αὐτοπ. » Ἐνουρέω (« Πηγάνου τὸ σπέρμα φρύξας, δὲς πίνειν ἐπὶ τῆμέρας ἐπὶ τῷ ἐνουροῦντι, καὶ παύσεται, « Διοσκουρ.). ne pouvoir retenir son urine.

§. κατουροῦμαι (ἔχω ἀνάγκην ἵνα κατουρήσω). » Ὀυρητίας, οὔρησις. être pressé par le besoin de piser

Κατόχι (τὸ Τουρκ. Ζεγκί τῆς σέλλας.). » Ἀναβολεύς. étrier.

Κατρακύλι. » Κυλιστὴν, κύλινδρος, κύλιστρον. rouleau.

Κατρακύλισμα. » *Κατακύλισις, *κατακύλισμός. l'action de faire rouler (de se rouler) de haut en bas.

Κατρακυλῶ, ρ. μετ. » Κατακυλίω. rouler (faire rouler) de haut en bas. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Κατακυλίωμαι. se rouler de haut en bas.

Κατρίφτης, ἴδε Καθρέπτης.

Κατοαρής, ἡ, ὄν, ἴδε Σγουρός.

Καταϊάζω, ρ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ζουριάζω.

Κάτσιασμα, ἴδε Ζούρα.

Κατσιασμένος, κ, ὄν (ζῶν καὶ φυτὸν), ἴδε Ζουριάσμενος. §. (ροῦχον) » Δυσέκπλυτον, δυσέκνιπτον. difficile à laver.

» Κατοίκα (Ὁ Κορ. [Ἄτ. Τόμ. Δ'], διορθώ-

Κατοίκα / νων χωρίον τι τοῦ Δουκαγγ., λέγει ὅτι οἱ Οὐγγαροὶ ὀνομάζουσι τὴν Κατοίκα Ketschen καὶ οἱ Γερμανοὶ Kiltze. εἰς δὲ τὴν παλαιὰν Ἀγγλισαζονικὴν διάλεκτον ἡ Κατοίκα λέγεται Ticken, ὅθεν ὁ αὐτὸς Δουκάγγ. ἀναφέρει ἄλλην γλῶσσαν: » Τίκεννα κατὰ τῆς κίτας, ζ. ἴδε Ἰτίδα.

» Κατοικάκι. » Ἰρίφιον (σώζεται ἡ λέξις). ycheveau.

Κατοικήσις, α, ὄν, ἴδε Γιδήσεις.

Κατοῖπιδιά / (ἀντὶ Κκακηπόδισμα, ἴδε

Κατοῖπιδισμα / (Πεδαρικόν), ἴδε Κκακομορία.

Κατοῖπιδιάζω, ρ. οὐδ. / , ἴδε Ἀτυχος.

Κατοῖπιδιάσις, α, ἴκον /

Κατοῖπιδιά (ἵσως ἐκ τοῦ) » Κατῆφεικ, συ-

γνώτης, βαρύτερης επισκηνίου, σκυθρωπότης, σκυθρωπάσους, τὸ σκυθρωπάζειν, σύστασις (συναγωγὴ) προσώπου. mine renfrognée (rebarbative), air rechigné (rembruni), lu sérieux.

Κατσουφιάζω, ῥ. ἀμ. (ἴσως ἐκ τοῦ) «Κα-
τφιάζω. » Σκυθρωπάζω, στυγνάζω, συνω-
φρυσμαι, συμπίπτει μοι (μου) τὸ πρόσω-
πον, συνάγω (συνίστημι) τὸ πρόσωπον, συ-
σπάζω (συνάγω, συννεύω) τὰς ὀφρὺς, σκυ-
θρωπῶς ἔχω. (καὶ μεταφορ.) συννέφω καὶ
συννεφέω (« ὡς εἶδεν αὐτὴν σκυθρωπάσαν-
τα, ἤρετο, διατὶ συννέφω; » Δίων Κάσ.).
se renfrogner (remfrogner), se rembru-
nir, rechigner, froncer les sourcils, a-
voir la mine renfrognée (rebarbative). §.
ὁ καιρὸς τὰ κατσούφιασε (μεταφορ. ἀντὶ
τοῦ ἁλάσσε καὶ συννέφιασε). » Τοῦ ἀέρος
συνισταμένου (Πλουτ. Ἀντ.).»

Κατσούφιασμα, ἴδε Κατσούφα.

Κατσουφιασμένος, ἡ, ὄν. » Κατφής,
σκυθρωπός, στυγνάζων, συνωφρυσμένος,
κατφριών, συμπεπτακῶς τὸ πρόσωπον, συν-
εστηκῶς τῷ προσώπῳ. sérieux, morne,
sombre, triste, qui a un visage renfro-
gné (etc.).

Κάτω (προφ. κοιν. Κάτω), ἐπ. (τοπ.).
» Κάτω, χαμηλὴ, κατὰ (εἰς τὰς συνθέσεις).
en bas, à bas. || . πέφτω (ρίχνω, κτλ.) κά-
τω. » Καταπίπτω (-βάλλω κτλ.). || . κάτω
-κάτω, ἐπ. ὑπερθ. » Κατωτάτω (ἴδε καὶ Ἐ-
πάνω). || . τὸ κάτω-κάτω τί μέ κόφτει;
ἴδε Ἰσταρε. || . ἀπὸ δυὸ χρόνων καὶ κάτω.
» Ἀπὸ διετούς καὶ κατωτέρω (Εὐαγγ.). » de
l'âge de deux ans et au dessous.

Κατώγι. » Κατώγε(χει)ρον καὶ Κατάγχι
(χει)ρον καὶ Πρόσγειον (οἰκημα). habitation
(chambre, appartement) qui est au rez-
-de-chaussée.

Κατωγάωνον, ἴδε Σαγῶνι.

Κατωσένδονον. » Ὑπόστρωμα, ἐγκαίμη-
τρον, ὑπόβλημα. drap de dessous.

Κατώτερος, ἡ, ὄν. » Ἐλάσσων(-των),
ἡσσων(-των), ὑποδείστερος, δεύτερος (« Εὐ-
με δεύτερον ἄγει Εὐρώνος, « Δουκιαν.),
δευτερεύων, τὰ δεύτερα φερόμενος, ὑστε-
ρος. inférieur, moindre. §. subalterne.
|| . εἰμαι κατώτερός του. » Ἐλαττωρκαί
αὐτοῦ, τὰ δεύτερα (δευτερεῖα) φέρωμαι. μει-
ονεκτέω, ἐλαττων (μειόν) ἔχω, ἀπολείπο-
μαι, δευτερεύω (« Δευτερεύει τοῦ Κυρίου
τὸ Αἰγύπτιον ἀμφυχρον, « Διοσκορ.).

Κατώφλι. » Οὐδός, seuil, pas.

Καυκάλλω. φ. » Καυκαλῖς, (καὶ εἰς
μερικὰ λεξικά. ἀν' ὅν ἦνε σφάλμα.) βυθ-
καλῖς (ἐξηγουμένον, » Πηδὲ ἀλεκτρίτης,

δηλ. — Ἀλεκτρίποδιον· ἔθεν ἴδε καὶ παρβλ.
Περδικοπάττωμα), καυκος. herbe musc,
caucalier.

» Καύκαλον (τὸ τσάφλι' τῶν ὀστρακοδέρ-
μων. Καύκαλος ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Ἀ-
θήναιον [σελ. 412], ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἱστορι-
κοῦ Θεοπόμπου, ῥήτωρ, γράψας Εὐκώμιον
εἰς Ἡρακλέα, διὰ τὸ ποῖον ἴσως ἐρρέθη καὶ
τὸ » Τίς γὰρ αὐτὴν φέγει; ». » Ὀστρακον,
κῦτος, κόγχη καὶ κόγχος. coquille, θ. || .
τὸ καύκαλον τοῦ ἀστακοῦ (τοῦ παγουριοῦ
κτλ.). » Τὸ κέλυρος (Ἀρστ.). || . τὸ καύκα-
λον τῆς χελύνης. » Χελυ(λώ)νιον. écaille de
tortue, θ. carapasse, ἴδε καὶ Μπαγᾶς (εἰς
τὸ Παράρτημα). §. (τὸ κόκκαλον τοῦ κε-
φαλιοῦ). » Κρανίον. crâne, ἰδί.

» Καυὶ (ἐκ τοῦ) » Βαυκίον (τὸ ξύλινον πο-
τῆρι), κύλιξ (« καυκίον παρ' ἡμῶν, κάλυξ
[ἴσως κύλιξ] δὲ παρὰ τοῖς σφοῖς, « Σουῖδ.),
ἴδε Γαδάχα καὶ Ποτῆρι. §. (συνεκδοχ. ὁ δι-
σκος, τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς). » Πλάσιγξ
(ἡ). bassin, plateau. §. (τὸ ἐπάνω βα-
θουλὸν κόκκαλον τοῦ γόνατος). » Ἐπιγονα-
τις, μύλη, ἐπιμυλῖς. rotule, θ.

Καυμένος (ἐκ τοῦ Κεκαυμένος), ἡ, ὄν.
(τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον μεταφορικῶς,
κυρ. μὲν ὅταν, λυπούμεναι τινα, τὸν ἐλε-
εινολογῶμεν, καταχρ. δὲ καὶ ὅταν θέλω-
μεν ἅα χαϊδεύσωμεν. Οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ, κα-
τὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Πλάτωνος, αἱ γυ-
ναῖκες μάλιστα, μεταχειρίζοντο, καθὼς καὶ
αἱ Κωνσταντινουπόλετιδες σήμερον, ὡς χαϊ-
δευτικὴν καὶ οἰκιακὴν προσφώνησιν, συγχό-
τατα τὸ) » Τάλαν, ὦ τάλαν, μέλε, ὦ μέλε,
κτλ. || . ὦ τὸν καυμένον! » ὦ, δεύλιαος!
§. ὁ καυμένος! » Δεύλιαος! ἀθλιος! le pau-
vre homme! le pauvre!

Καυμός (ἡ ἄκρα λύπη). » Περιωδυνία.
grande anxiété (peine, douleur).

Καύσιμον (προφ. κοιν. Κάψιμον). » Καῦ-
σις (« Μοχθηρὰ δὲ τὰ ξύλα καὶ εἰς καύσιν
καὶ εἰς ἀνθρακίαν, « Θεοφρ. Φυτ. Γ').
brûlure, θ. brûlement. §. » Πυρπόλη-
σις, κατάφλεξις, ἐμπρησμός. embrase-
ment. || . καύσιμον τοῦ φαγιοῦ. » Πρό-
καυσις (Πλούτ. π. ἀοργησ.). §. (συνεκδχ.
ἡ πλῆγῃ τοῦ καυσίματος, ἡ τὸ καμμένον
μέρος). » Επίκαυμα, πυρίκαυτον (« Ποιεῖ δὲ
πρὸς πυρίκαυτα, « Διοσκορ.). brûlure, θ.

Καυτός, ἡ, ὄν. » Διὰ πυρός, πυρῶδης,
καυτὸς (διακαῆς, περιτρεγῆς, καυση-
ρὸς, φλογερὸς, φλογώδης, ardent, brû-
lant).

Καύτρα (ἡ), (τὸ καμμένον φτίλι, τὸ κίκ-
καδον τοῦ λύχνου). » Ἀπτρα. lumignon.

Καυχησιγῆς. » Ἀλαζών, κομπαστής,

μεγάλαυρος, κορμποράμων, αλχηματίας, καυχηματίας, κομπώδης. hableur, vantard, ἴδε καὶ Μεγαλόλογος.

Καύχῃσις. » Αλαζονία, κόμπος, κομπορήμοσύνη, κομπασμός, μεγαλαυχία, καυχῃσις, νεανείσμα, γαυρίαμα. vanterie, fanfaronade, θ. ἴδε καὶ Μεγάλος (εἰς τὸ ἥ. Μεγάλα λόγια).

Καυχι(χτ)ῶμαι, ῥ. ἀποθ. (ἐκ τοῦ) » Καυχάομαι, κομπάζω, ἀλαζεύομαι, μεγαλαυχέω, κηταλαζονεύομαι, αὐχέω, ἐπαίρομαι, νεανεύομαι. se vanter, habler, se targuer, faire gloire de, tirer vanité de, triompher. ῥ. » Σερνύνομαι, ἐναθεύομαι, γάννυμαι, λαμπρύνομαι, καλλωπίζομαι, ἐγκομβόομαι, μέγα φρονέω, γαυρίζω, γαυρόομαι, εὐχόμαι (ποιπ.). βρενθόομαι. se glorifier, se faire honneur de.

Καψαλίζω (τὸ ἄλλ. Τσουρουφλίζω), ῥ. μετ. » Περικιάω, παροπτάω, περιφλύζω, ἐπιτύφω, φλογίζω, εὔω, (ἔθεν τὸ Γαλλ.) hâvir, ἀφεύω (Ἀριστοφ.). griller, rissoler, flamber.

Καψάλλισμα. » Περύπτεσις, φλογισμός, οὐψις, l'action de flamber, etc.

Κάψιμον, ἴδε Καύσιμον.

Κάψι (ἀντὶ Καΐσις, ἡ μεγάλη ζέστη). » Κάψων, καῦμα ardeur, θ. ἥ. μεγάλη (ὑπερβολικὴ, ἀνυπόφερτη) κάψι. » Φλογμός, πνίγος (τὸ), φλόγωσις. chaleur étouffante (accablante etc.). ἥ. κάψι τοῦ παρὰ καυμῶ, ἴδε Θέρμη.

Καψόνω, ῥ. ἀποπ. » Καυτόομαι, καυματίζομαι. avoir grand chaud.

Καψούρα (πάθος τῶν φυτῶν καὶ ἰδαιτ. τῶν γυννημάτων), ἴδε Καπνία.

Κεδροκούκχουτσιν, κ. » Ἀρευθίς (ἡ). genièvre.

Κέδρος, δ. (εἶνε δύο εἰδών, τὸ μὲν, κυπαρισσοειδές, χωρὶς ἀγκάθια). » Κέδρος (ἡ), κέδρος τοῦ Λιβάνου. cèdre. ῥ. (τὸ δὲ ἀγκαθωτὸν, τὸ Τουρκ. Ἀρδίτσι). » Ἀρευθός, ὀξύκεδρος, κέδρος ἡ μικρὰ (Δισκορ. ἡ ὁποία εἰς ἱατρικὸν τι Γνωσάρι. ἐνομάζεται Χαμαίκεδρος). genévrier, genièvre. cade. » Κετάρμενος, η, ον. » Κλινήρης, κλινοπατῆς, κατάκλιτος. alité.

Κελλάρης (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ ἑτυμολόγος), ισπ. » Ταμίας (ὁ), ταμία (ἡ), εἰκονόμος (ὁ καὶ ἡ), σιταρέτης, σιταποῖς (ἡ). maître d'hôtel, dépensier, menagère, θ.

Κελλάρι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ ἑτυμολόγος). » Ταμείον καὶ Ταμειόν, ἐφοφυλάκιον, ἐδωματοθήκη, ὀφείον. office, θ. garde-manger, dépense, θ. cellier.

Κελλί. » Θάλαμος, κυτῶν. cellule, θ. Κενώνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Κενώω (ἡ λέξις ἐφυλάχθη μόνον εἰς τὸ μεταγγισμα τῶν φαγητῶν ἀπὸ τῆν χύτραν εἰς τὰ πινάκια). » Μετεράω, μετακενέω, κατακενέω.

(» Ἐλαβε τὸ τίγκλον, καὶ κατεκένωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἤθελε φαγεῖν, « Γραφ. Βασιλ. Β', γ', 9), μεταγγίζω, διαγγίζω. servir les mets dans les plats.

Κέντημα (τοῦ ὑφάσματος μετ' τὸ βελόνι). » Παικίλμος, ῥαφιδευσίς. broderie, θ.

ῥ. (τὸ τρύπημα, σούβλισμα, [καταχρ. τρύπημα] μετ' βελόνι, ἀγκάθι κτλ., καὶ τὸ [καταχρ. ἐπίσκις] δάγκημα τῆς μέλισσας, τοῦ σκορπιῶν κτλ.). » Νύξις, νυγμός, νυγμή, νύγμα, κέντημα. piquée, θ. ῥ. (μεταφορ. ἡ παρκλίνισις), ἴδε Κούντημα.

Κεντημένος, η, ον. » Παικίλος, ἐνυφα-Κεντητός, ἡ, ὅν { σμένος, ῥαφιδευτός (Γραφ.), διηθησιμένος, ἀνθι(θε)νός καὶ ἀνθινός, κεντητός (ἑπικτ. Ἐγγ.). ζωτός (ἔ-ταν ἔχη ζῶον σχήματα), στρουθωτός (ὅταν ἔχη πουλιῶν, καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν) *κλαδωτός (ἔταν ἔχη κλαδιῶν). brodé, oυνté (κυρ. διὰ τὰ ὑφατμέ-να).

Κεντίδι (τὸ ἄλλ. Πλουμίδι ἢ Ξορμπλι, καὶ γεν. Κλαδί). » Ποικίλμα. broderie, fleur, θ. fleurion, feuillage, ramage (κυρ. ὅταν παρασταίνῃ κλαδιά).

Κεντήστρα (ἡ). » Βελονοποικίλτρια. brodeuse, θ.

Κεντρί, ἴδε Σουβλί.

Κεντρώω, ῥ. μετ. ἴδε Φελιάζω.

Κέντρωμα, ἴδε Φέλισμα.

Κεντῶ (ὑφάσμα μετ' τὸ βελόνι), ῥ. μετ. » Ποικίλνω, ἐνυφαίνω, ῥαφιδεύω, ἐμπάσσω. broder, brocher. ῥ. (τρύπῳ [καταχρ. τρυπῶ] μετ' τὸ βελόνι, ἀγκάθι, κτλ.).

» Κεντάω, νύσσω (-τῶ). piquer. ἥ. τὸν κέντησεν (καταχρ. δάγκασεν) ἡ μέλισσα (ὁ σκορπιῶν, κτλ.). » Ἐπλήγη ὑπὸ μέλισσας (κτλ.). il fut piqué par une abeille. ἥ. κεντῶ (κτυπῶ μετ' τὰ πτεροστήρια) τὸ ἀλογον ἵνα περπατῇ. » Μυωπίζω. aiguillonner. ῥ. (μεταφορ. παρακινῶ τινα), ἴδε Παρκινῶ.

Κένωμα (ἴδε τὸ ξῆμα). » Μεταγγισμός καὶ μεταγγισίς (ὀψων, ἐδεσμάτων), μετακένωσις. l'action de servir les mets dans les plats.

Κερά (ἐπιθετον, διδόμενον πρὸς τιμὴν εἰς τὰς γυναικας, εἰς δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν μόνον εἰς τὰς γερόντισσας, ὅντι τοῦ ἐποίου εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὸ Θεῖα· οἱ παλαιοὶ εἶχον τὸ Μαίκα). » Δέσποι-

να, κυρία. madame. §. (σχετικῶς ἡ εἰκο-
κυρά ὡς πρὸς τὰς δούλας τῆς). » Δέσποιν-
να, οἰκοδέσποινα, νεκτιμένη (Λουκιαν. Ἐ-
ταιρ. Διαλ.). la maîtresse de la maison.

Κεραμιδάδιον | . » Κεραμεῖον, κεραμει-
Κεραμιδαεῖον | κόν. tuilerie.

Κεραμιδᾶς. » Κεραμεύς, πηλοπλάθος,
πηλοουργός, χυτρεύς. potier. §. tuilier.

Κεραμίδι. » Κέραμος (στεγαστὴρ ἢ κοί-
λος. Ἡ λέξις διεσώθη μόνον εἰς τὴν παροι-
μίαν: » Ὁ πηλὸς ἂν ἴδεν διαρθῇ, κέραμος
δὲν γίνεταί. » κεραμῖς (ἢ). tuile, θ. en-
faiteau. || . τὰ κεραμίδια (συνεκχ. ἡ κε-
ραμιδοστέπασσι τοῦ σπιτιοῦ στέγη). » Κέ-
ραμος, κεραμωτὸν κατὰ ῥῆτον (Πολυβ.).
κεραρωτὴ στέγη (Στράβ.). faitière, θ. || .
κορμάτι κεραμιδιοῦ. » Ὀστρακον. tuileau.
|| . φτυάνω κεραμίδια. » Κεραμεύω. fa-
briquer des tuiles.

Κεραμιδώνω, ῥ. μετ. » Κεραμεύω, κερα-
μιδῶω. enfaiter.

Κεραμιδοχωμα. » Κεραμίτις (γῆ). terre
à potier.

Κεραμιδωμα. » Κεραμιδωσις, *κεράμω-
σις. enfaitement.

Κερασνᾶ, δ. » Κέραςος (ὁ). cerisier,
griottier.

Κεράσι, ῥωρ. » Κεράσιον. cerise, θ.
griotte (τὸ χονδρὸν, γλυκὸν καὶ μαῦρον),
θ. bigarreau καὶ guigne (τὸ τραγανόν).

Κερασμα. » Οἶνοχοῖα, οἶνοχόημα. l'action
de verser à boire.

Κεραστής. » Οἶνοχόος. échanson, qui
verse à boire.

Κερατᾶς (ἴδε Κέρατον. Μιχαὴλ ὁ Ψελ-
λὸς συνέγραψε καὶ πραγματεύειν, ἐπιγρα-
φομένην: Πέθεν τὸ τοῦ Κερατᾶ ὄνομα). » Κε-
ρασφόρος (» Τὸ δὲ κατὰ τοῦ κερασφόρου
Πανὸς συντελέσαν ποτέ τινα εἰς ἐμνηρόεν-
τρον, ρηθῆσεται ποτε σιωπητικῶς καὶ κα-
τὰ Πανικοῦ ἀνδρὸς κοινότερον. » Τοῦ κέρα
ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα πεφυκαί. » Εὐ-
σταθ. Ἰλ. Δ, 409. » Καὶ σκώμῃ δὲ ἔστιν
ὅτε γίνεται ὁ ἐλαφρὸς, ἐκ τῆς ἐλάφου παρ-
ηγμένους καὶ συγκεκριμένους, καθά καὶ ὁ
κούφος καὶ ὁ κενός· δριμύτερον δὲ τούτων
εἰ καὶ δειλὸς, ἔτι δὲ καὶ ἐλαμπρῶς κερα-
σφόρος, « Ὁ αὐτ. Ἰλ. Π, 74δ), κερατοφό-
ρος, κερατίας, κεράμβυξ, κεράμβολος. coeu.

Κέρατον. » Κέρας-ως (τὸ). corne, θ. bois
(ἰδιαιτ. τοῦ ἐλαφιοῦ). §. ἡ γυναῖκα τοῦ
τοῦ ἔθαλε τὰ κέρατα (φρσ. μεταφορ. τῆς
ἐποίας ἀνάλογον τῇ ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ἀρ-
τεμιδωρον, βιβλ. ΙΑ) » Ἡ γυνὴ σου πορνι-
σσεὶ καὶ, κατὰ τὸ λεγόμενον, κέρατά σοι
ποιήσει. sa femme le coiffa etc. || . ἡ ἐ-

λάφινα μὲ τὰ χρυσὰ κέρατα. » Ἡ χρυσό-
κερως, ἐλάφος. la biche aux cornes d'or.

Κερατίνω, ῥ. μετ. (μεταφορ.), ἴδε Κέ-
ρατον.

Κεράτσα | . (Σημ. Εἰς τὴν Κωνσταν-
Κερατσίτσα | τινούπολιν πρὸ ἐδεμνήντα
χρόνων ἡ λέξις ἦτον ἀκμήν· συνώνυμος τοῦ
Κερά: τὴν μετέπεσεν εἰς ἀχρηστοσημασίαν,
χαρακτιρίζουσα τὰς κενεδόχους γυναῖκας,
ὅσαι, παρὰ τὴν δύναμιν τῶν καὶ παρὰ τὸν
καιρὸν, φιλοτιμοῦνται γέλιος να μιμηθῶν
τὰ φερόματα καὶ τοὺς λόγους τῶν καλλη-
τέρων τῶν. Τὸ ἴδιον κολούθησε καὶ εἰς τὴν
Γαλλικὴν λέξιν précieuse, ἀφ' οὗ μάλιστα
ὁ ἀθάνατος Μολιέρους ἐπέγραψεν οὕτω μίαν
τοῦ κωμωδίου. Οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχον, φαί-
νεται, λέξιν ἰδιαιτέραν δι' αὐτὸ το γελῶν
ἥθος: ἡ καλὴ ἀνατροφή τῶν Ἑλληνιστρῶν
εἶθε να καταστήσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς περιττὴν
τοῦ λοιποῦ τὴν ἀνάγκην τῆς). » Πέρπερος.
affecté, pimbêche, mijaurée, hégueule.

Κερατσοῖσι (ἴδε ἀνωτέρω). » Τὸ ἐπιτε-
τηδευμένον καὶ περιέργον ἐν λόγοις (πρᾶ-
ξεις, σχήμασι), πλάσμα καὶ σχηματισμὸς
φωνῆς (προσώπου κτλ.), περπέρεια καὶ
περπερία. affecterie, affectation.

Κερδίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀν. » Κερδαίνω,
ἐργάζομαι (« Ἐργασαμένου δὲ Διοδότου κατ'
ἐμπορίαν πολλὰ χρήματα, « Δυσ.). gagner,
profiter. || . ἐκέρδισε πολλὰ (χρήματα) μὲ
τὴν τέχνην τῆς. » Πολλὰ ἐργασαμένην ἀπὸ
τῆς τέχνης. || . καὶ ὅ, τι κερδίει κάθε φορὰν
ἀπὸ τῆς τέχνης τῆς. » Καὶ τὸ γιγνόμενον ἐ-
κίστοτε αὐτῶ παρὰ τῆς τέχνης. || . τί κέρ-
δισεν ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας; » Τί αὐτῶ πε-
ριγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; quel fruit a-t-il
retiré de la philosophie? || . τί κερδίσεις
μὲ τούτο; » Τί σοι πλέον γέγονεν ἐκ τού-
του; que vous en a-t-il revenu? ἴδε καὶ
Κατορθόνω καὶ Ὡφελῶ. §. κερδίζω τὴν κρίσιν
μου. « Αἰρέω (τὴν δίκην), ἀναιρέσαι. gagner
sa cause. || . ἐκέρδισε τὴν κρίσιν του. » Εἴλε
τὴν δίκην. on lui a adjugé gain de cause.

Κέρδος (τὸ). » Κέρδος (τὸ), ἐργασία (« Τῶν
ἐργασίας ἐνεκα χρωμένων ταῖς τέχναις, «
Ξεν. Ἀπομν.), τὸ γιγνόμενον, διάφορον
(» Τούτο γὰρ αὐτῶ τὸ διάφορον εἶναι ἐ-
φη, « Ἀριστ. Οἰκον.), χρηματισμός. gain,
profit, avantage, fruit, revenant bon, lu-
cre, bénéfice.

Κερένιος (ὁ ἄλλ. Ἀγιοκερένιος), α, ον.
» Κήρυκος, κηρύπλαστος. de cire. cire.

Κερί (τὸ ἄλλ. Ἀγιοκέρι). » Κηρός (ὁ Τυρ-
ρηνικὸς ἦτον καὶ τὸ πάλαι προτιμότερος
τῶν ἄλλων, καθὼς καὶ τῶρα ὁ Οὐγεντικὸς),
κηρίον. cire, θ. ἴδε καὶ §. Ἀκρυπάδα.

Κερῶ, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Κιρνάω ἢ Κεράω. » Ἐγγέω, οἰνοχοέω. verser à boire.

Κερόπανον (ὁ Τουρκ. Μουσταμῆς). * » Κηρυβάνιον. du bougran.

Κεφαλάγκιστον (ὀνομάζεται κοινῶς δ) » Σκόλυμος (διότι, κατὰ τὸν Διοσκουρίδην, » Καυλὸν ἀνίηται μακρὸν, περιπλεον φύλων, ἐφ' οὗ κεφαλὴ ἀκανθώδης, α), ἴδε Σκόλυμπος.

Κεφαλάκι. » Κεφαλῖς, κεφάλιον. petite tête. || κεφαλάκι τυριοῦ, (ἢ) κεφαλάκι τυρί. » Τυροῦ τροφαλλιον, τροφαλλίς.

* Κεφαλάρι. || τὸ τοῦ ὑφάσματος καὶ ἰδίως τῆς ζώνης. » Δκριζώνιον. || τὸ τοῦ νεροῦ, ἴδε Κρουινά.

Κεφαλᾶς. » Μεγαλοκέφαλος. qui a une grosse tête.

* Κεφάλι (ὁ Πλουτ. Συμποσιακ. Β'. ἀναφέρει πλῆρες τὸ) » Κεφάλιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κεφαλή, κάρη κῆρα καὶ κάρηνον (ποιητ.). tête, θ. || περτω μετὶ τὸ κεφάλι. » Εγκύπτω. donner tête baissée (à corps perdu), ἴδε καὶ Κατακέφαλα. || 'δὲν σηκόνω κεφάλι (ἀπὸ ταῖς δουλείαις, ἀπὸ τὸ βεβλῖον κτλ.). » Οὐδ' ἀνανεῦσαι μοι ἐξεγένετο. » Ὀλος πρὸς τοῖς βιβλίοις ὦν. collé sur les livres. || βάλλω τὸ κεφάλι μου (φρστ.). » Τὴν κεφαλὴν παρατίθεμαι. je parie ma tête à couper (qui est la gageure d'un fou). || βάλλω τὸ κεφάλι μου ὅς τὸ σακκί (φρστ.), ἴδε Βάλλω. » ῥ. (συνεκδοχ.). ἔχει τόσα κεφάλια ζῶα, ῥ. ἰδία, πρόβατα, κτλ. » Κτήνη, θέρειματα. il a (il possède) tant de chefs (pièces). » ἓνα κεφάλι λάχανον. » Κράμβης κεφαλῖς. romme de chou. || τὸ κεφάλι τῆς παππαρούνας. » Κωδία. » Κουδέα, λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ., Εἰδ. ΙΑ. 56, ἐλέγετο κοινῶς καὶ εἰς τὴν καιρὸν 'του), (ὁ Ὀμηρ. τὸ ὠνόμασιν ὡσαύτως) κάρα (» Μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλλει α). tête de ravenot. || κεφάλι σκόρδον (ἢ) σκόρδου. » Γέλγισ (ἢ), κεφαλῖς, ἄγγις-ἴθος (ἢ), μώλυζα. tête d'ail. || κεφαλί τυρί (ἢ) τυριοῦ. » Τροφαλλίς (τυροῦ). pièce de fromage. || κεφάλι ζάχαρι. » Κῶνος σακχάρου. pain de sucre. » (τὸ διάφορον καὶ τὸ) κεφάλι. » Κεφαλαῖον (» ὡς ἐξὸν μὴ ἀποδιδόναι τὸ παράπαν τῷ δανεισμένῳ μήτε τὸν μήτε κεφαλαῖον, α Πλάτ. Νομ. II), ἀρχαῖον. capital, fond, principal.

Κεφαλιάτικον. » Επικεφαλαῖον, (ἀναλογεῖ κατὰ τι καὶ μετὰ τὸ) μετρίκιον. capitulation, θ.

Κεφαλόδουρον (ἢ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ), ἴδε Κρουινά.

Κεφαλοκίλωνον, ἴδε Κεφαλόστυλον.

Κεφαλόπονος (ὁ ἄλλ. Πονοκέφαλος), πάθ. » Κεφαλαλγία, κεφαλῆς ἀλγῆμα (Παυσαν.). κεφαλαία (ἰδιαίτ. ὁ χρονικός καὶ δυσίαιτος), ἡμικρανία (ὅταν πονῇ μένον τὸ ῥισὸ μέρος). mal à la tête, migraine, θ. || εἶνε μὲν νόστιμον, φέρνει ὅμως κεφαλόπονον. » Ἠδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δὲ (Ξενοφ. Ἀναβ. Β'). »

Κεφαλόπουλον, ῥ. ἴδε Γυλάρι.

Κέφαλος, ῥ. » Κέφαλος (κυρ. ἢ Σφυρίδης), ἴδε τὴν λέξιν. mouge, meugne, meunier; tétard, cabot kai chabot; muxon, chelue, same.

Κεφαλόστυλον (ἀντὶ Στυλοκέφαλον). » Κιόνουριον, ἐπίκρανον. chariteau (d'une colonne).

Κεφαλοτράπεζον. » Ἡ ἀνωτάτω (πρώτη) χώρα, προεδρία, ὑπατική χώρα (Πλουτ.). le haut bout de la table, la place d'honneur. || βάλλω (καθίζω) εἰς τὸ κεφαλοτράπεζον. » Προκατακλίνω. donner la première place (la main) à table. || κάθουμαι ὅς τὸ κεφαλοτράπεζον. » Προκατακλίνομαι. avoir (s'asseoir à) la première place à table.

Κερχί, γεν. » Κέγχρις (ὁ καὶ ἡ). millet. || κερχί τῆς Ἰταλίας, ἴδε Καλαμπόκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κηκίδι, ἱατρ. (ἀπὸ τοῦ) » Κηκίδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κηκίς-ἴδος (ἡ). noix de galie, θ.

Κηκίδισμα (ἀπὸ τοῦ) » Κηλάδημα. » Ὠδή. chant (des oiseaux), ramage.

Κηλαῖδω, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Κελαδίω (» Εὔηχα κελαδοῦσι, α Λουκιαν.), » Ἄδω. chanter.

Κῆπος (τὸ Τουρκ. Μποστάνι ἢ ὁ Μπαγτσές). » Κῆπος, φυτώριον, φυτοκομεῖον, λαχανοφυτον ἢ δενδρόφυτον, φυτὰ. potager, verger, ἴδε καὶ Περιόλι.

Κηροψάλιδον (τὸ ἄλλ. Χαλιδοκέρι), ἔργ. (Ἡ λέξις εἶν' Ἑλληνικωτάτη, ἀν καὶ δὲν ἀναφέρεται εἰς τα συγγράμματα τῶν ἀρχαίων. Ἰσως ὁ) » Επαρυστήρ ἢ Επαρυστρίς (τῆς Γραφ. ἐχρησίμευε καὶ ὡς κηροψάλιδον). mouchettes, θ. πλ.

Κήρυξ (ἀπὸ τοῦ) » Κήρυξ-υκος (ὁ Διαλαλητής [ἴδε τὴν λέξιν]. ὀνομάζεται, κατὰ συνεκδοχικὴν μετωνυμίαν, εἶδος θαλασσινοῦ, ὁ ὅστιον καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν) » Κήρυξ (ὀνομάζεται). buccin. (Εἰς τὸ αὐτὸ γένος ὑπάγεται καὶ ἡ) » Πορφύρα (ἄλλο εἶδος θαλασσινοῦ). pourpre, ἴδε καὶ Κεχλιός.

* Κιθάρα, ἔργ. μουσ. » Κιθάρα. guitha; re ἢ guitare, θ.

Κίλικας (ἢ Κοίλικας ἢ Κύλικας), πάθ.
» Αἰμαλωψ (ἱπποκρ.), αἰμαλωπίς, ἢ αἰ-
μαλωπία.

Κινδυνεύω, ῥ. οὐδ. » Κινδυνεύω. *coufir*
risque (fortune, hasard). ||. κινδυνεύω
τὴν ζωὴν μου. » Τὸν περὶ ψυχῆς (σωτη-
ρίας, τῶν ὧων, τὴν ἐσχάτην) τρέχω, (καὶ
παροίμ. ἀπὸ τοῦ λαγωῦ) » Τὸν περὶ κρεῶν
θέειν. » *courir risque* etc.

Κίνδυνος. » Κίνδυνος, δεινόν. *danger*,
peril, risque.

Κίνησις, πάθ. ἴδε Διάρροια.

Κινητικόν (ιατρικόν), ἴδε Καθάρσιον.

Κινῶ, ῥ. μετ. (μόνον εἰς τὴν φράσιν:
Κινῶ ἀγωγὴν ἢ χρυσολογίαν κατὰ τινας),
ἴδε Ἐγκαλῶ. ῥ. ῥ. ἀμ. ἢ μέσ. (ἀρχινῶ,
ἐθγαίνω εἰς τὸν δρόμον μου). » Στέλλομαι,
κινέω (μεταγ.). » Καὶ ἐκίνησεν ἐκεῖθεν Ἀδραμ
εἰς γῆν πρὸς λίθα, » Γραφ. Γεν. » Οὐδέ ποω
κεκινηκότων ἐκ τῆς οἰκείας τῶν Κελτῶν, »
Πολύβ. Β', κβ'), ὁρμάομαι (Ξενοφ.). » *se*
mettre en route, ἴδε καὶ Ξεκινῶ, καὶ Ση-
κόνω. ||. ἐκίνησα ἴσια διὰ τὴν πόλιν. » Ἐ-
στάλην εὐθὺς τῆς πόλεως. ῥ. ῥ. μετ. τρι-
πρσ. (διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ καθαρσίου), ἴδε
Ἐνεργῶ.

Κίσσα, π. (διαφέρει τῆς Κρακίξας).
» Κίσσα καὶ (Ἀττ.) Κίττα. *pie*, θ. *agace*, θ.

Κισσός, φ. » Κισσός καὶ (Ἀττ.) Κιττός.
lier.

Κίτρινος (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), η, ον, ἴδε
Κίτρινος, κτλ.

Κιτρνά, δ. » Μηλέα ἢ Μηδικὴ ἢ Περσι-
κὴ (» Τῆς δὲ Μηδικῆς μηλέας ὁ καρπὸς
οὐκέτι μῆλον Μηδικόν, ἀλλὰ κίτρινον ὑπὸ
πάντων ὀνομάζεται, » Γαλ. Τ. ιγ', σελ.
209), κιτρέα (Γεωπον.), κίτριον (» Τὸ κι-
τρίον ἀκάνθας ἔχει περὶ τὰ φύλλα, » Θφρ.
(:)). *citronnier*.

Κιτρινάδα (ἢ ἰδιότης τοῦ κιτρίνου). » Ω-
χρος, ὠχρότης, ὠχρίασις. *couleur jaune*.

ῥ. (συνεκδχ.), πάθ. » Ἰκτερος (ἀσθενεῖται
ἢ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν). *jaunisse*, θ. ||.
ἔχω κιτρινάδα. » Ἰκτεριάω καὶ Ἰκτεράω
(Διοσκορ.). *avoir la jaunisse*.

Κιτρινάδι (τοῦ αὐτοῦ), ἴδε Κροκάδι.

Κιτρινιάρης, α, ικον. » Ωχρίων, ὠρακιῶν,
ἱκτερίων, ὠχρίας (Ἀριστοτ.). » *qui a les cou-*
leurs jaunes (un visage pâle).

Κιτρινίζω, ῥ. μετ. » Ωχραίνω(-ώω). *jaunir*.
ῥ. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ωχρίω. *jaunir*,
devenir jaune (pâle).

Κιτρινισμα. » Ωχρίασις. *l'action de*
jaunir.

Κίτρινος (προφ. κοιν. Κίτρινος), η, ον
(ἀπὸ τοῦ) » Κίτριος (κυρ. ὁ ἔχων τὸ χροῖμα

τοῦ κίτρου). » Χρυσσείδης, ὠχρός. *jaune*.
||. εἶμαι κίτρινος. » Ωχρίω. ἔγω *jaune*,
avoir la couleur jaune.

Κίτρινωτός, ἢ, ὄν. » Ἰπώχρος, ὠχροει-
δής, κίρρδς, μῆλινος. *jaunâtre*.

Κίτρον, πωρ. (παλαιότερα ὠνομάζετο)
» Μῆλον Μηδικόν (» Μῆλα Μηδικά, τὰ νῦν
Κίτρα, » λέγει ὁ Φρόνιχ.) ἢ Ἰνδικόν ἢ Περ-
σικόν (καὶ ἐταυτίζετο μὲ τὸ λειμῶνι, τοῦ
ἐποίου τῇ ὄντι δὲν διαφέρει εἰμὴ κατὰ
τὸ μέγεθος). » Χρυστὸν μῆλον καὶ (μονο-
λεκτ.) Χρυσόμυλον (διὰ τὸ χρῶμά του, μο-
λονότι ἢ λέξις προσδιωρίσθη καλλήτερά εἰς
τὸ Πορτοκάλι). » Κίτριον, μῆλον κίτριον
(τοῦ Θεοφράστου τὸ κεδρόμυλον (ὑποτίθε-
ται ἐσφαλμένον ἀντί) κιτρόμυλον (Γεωπον.).
cedrai, ponceire, ἴδε καὶ Κιτρηά.

Κίχλα (εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. Τσί-
χλα), π. » Κίχλη (εἶνε πάμπολλα εἶδη).
grive, θ. *mauvis ou roselle; draine ou*
drenne (τὸ μεγαλύτερον ἀπ' ὧν); *litorne*
ou tordelle. ῥ. ψ. » Κίχλην (ἢ θαλασσίαν).
grive (paon) *de mer*.

Κλαβανή, ἴδε Καταρράκτης.

Κλαδάχι. » Ὀρπηξ, κλαδίσκος, κλώνας,
κλωνιον, κλωνάριον. *rameau*.

Κλάδεμα. » Κλάδευσις, κλαδεία. *tail-*
le, θ. ébranchement.

Κλαδευτήρι, ἐργ. » Δρεπάνιον, πρασό-
κουρον, κλαδευτήριον, μάργον (Πισχ.). *ser-*
pe, θ. *serpette* (τὸ μικρότερον), θ. *crois-*
saut.

Κλαδευτής. » Κλαδευτήρ. *celui qui fait*
la taille.

Κλαδεύω, ῥ. μετ. » Κλαδέω(-έω, -άω,
-εύω), κλωνίζω, κολάζω. *tailler* (la vigne),
ébrancher. ||. κλαδεύω βαθεία. » Βραχυ-
τομέω (οὐ ἐναντίον τοῦ) » Μικροτομέω (Θεο-
φρ.). »

Κλαδί. » Κλάδος, κλών-ωνός (διαφέρει
τοῦ ἀκρέμων, πτόρθος, ὀρπηξ. *branche*,
θ. ῥ. (μτμν. τὸ κεντητόν), ἴδε Κεντίδι.

Κλαδωτός, ἢ, ὄν, ἴδε Κεντημένος.

Κλαίω, ῥ. ἀμ. » Ὀρηνέω, δδύρομαι, δα-
κρύω, κλαίω καὶ (Ἀττ.) κλάω, πενθεῶ, μύ-
ρομαι (ποιητ.). *pleurer*, ἴδε καὶ Μυρολογῶ.
ῥ. (συνεκδχ.) ἴδε Κκαυτοχίζω. ῥ. κλαί-
ομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Παραπονῶμαι καὶ Προσ-
κλαίομαι. ῥ. κλαῖν τὰ σκυλιά, ἴδε Οὐρ-
λιάζω.

Κλάμμα (ἀπὸ τοῦ) » Κλαῦμα (» Ἀνα-
κλαίνοντος δὲ τοῦ παιδὸς, κίσσα ἢ ὄρνις ἐ-
μιμεῖτο τὰ κλαύματα, » Παιαν. Η, 12),
κλαυθμός, ἔδυρμός. *pleurs*, *l'action de*
pleurer.

Κλαυμένος (ἀπὸ τοῦ) » Κεκλημένος

(«Τροφὴν ὀρώ κεκλαυμένην, «Σοφοκλ. »Κε-
κλαυμένοι πρὸς οἶκον ἵξεσθ', « ὁ αὐτ. Οἶδ.
Τυρ.), η, ον, ἴδε Δακρυσμένοις.

Κλανιάρης, α, ικον, ἴδε Πορδαλαῖς.

Κλάνω (ἐκ τοῦ Κλάζω τὸ Ηχώ), ῥ. ἀμ.
» Πέρδω(-μαι), ἀποπέρδω, φύσαν ἀφήμι,
βδέω, βδύζω, δια(ἀπο)πνέω, ἀποφυσάω,
ἀποφωφέω. *peter, vasser, lâcher un vent*
(ou *pei, une vesse*).

Κλάσιμον. » Ἀποφύφσις, πέρδσις. *l'ac-
tion de peter* (etc).

Κλασιάρης, α, ικον. »Κλαυθμώδης (ἱπ-
ποκρ.) κλαυσιῶν, ὀδύρτης (Ἀριστοφ. Φυσι-
ογν.). *pleureur*. §. ἴδε Παραπονιαρής.

Κλάσιμον (ἀντὶ Κλαύσιμον), ἴδε Κλάμμα
καὶ Μυρολόγι.

Κλαψοπούλι, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Μπού-
φων). »Ελεός. *effraie ou effraye, fresaie, choue-
tte des cloches*, *hibou d'égglise*.

Κλειδαριά (ἢ ἄλλ. Κλειδωνιά). » Κλεῖ-
θρον, κλειδῶμα, (κυρ. ἢ) βαλανοθήκη (τῶν
ἀρχαίων, ἴδε κατωτέρω). *securus*, θ. *ca-
denas* (ἢ *κρεμαστή*).

Κλειδί (ἀπὸ τοῦ) »Κλειδίον (ὑποκορ. τοῦ)
»Κλείς-ειδός (ἢ), (Σημ. Οἱ παλαιοὶ ἐκλεί-
δοναν ἀλλήως τὰς θύρας τῶν, καὶ ἐπομέ-
ως τὴν χρῆσιν τοῦ ἐδικοῦ μας κλειδίου ἐξ-
τέλει παρ' αὐτοῖς ἢ) βαλανάγρα (, ἐργα-
λεῖον ἀριδιωτῶν, μὲ τὸ ὅποτον ἐσγάζαν τὴν
βάλανον ἀπὸ τῆς βαλανοθήκης, καὶ τοὺς
ἐχρησίμευε μόνον διὰ τὸ ἀνοιγναι. Τοῦ τοι-
οῦτου κλειδωματος ἔχην σώζονται καὶ τὴν
σήμερον εἰς τὴν Ἀττικὴν). *clef*, θ. §. (φρά-
κτικὴ ποταμοῦ κτλ. μὲ θύραις). »Κλειθρον,
ἀρῆς, καταβράκτικης. *éclosure*, θ.

Κλειδοκίχκαλον (τὸ κόκκαλον, ὅ, που ἐ-
νόνει τοὺς ὤμους μὲ τὸ στῆθος). »Κλείς-ει-
δός (ἢ). *clavicule* (du *gosier*).

Κλειδόνω, ῥ. μετ. » Κλειδῶω, κλείω.
fermer à clef.

Κλειδοστομαίζω, ῥ. ἀμτ. » Ἀπόπληκτος
γίνομαι τὰς γνάθους (Ἀριστοφ.). ἀφασία συν-
έχομαι. *perdre la parole*.

Κλειδοστόμισμα. » Ἀφασία. *perte de
la parole*.

Κλειδομα. »Κλειδωσις. *l'action de fer-
mer à clef, fermeture*, θ.

Κλειδωμένος, η, ον. »Κλειστός, κεκλει-
σμένος. *enfermé à clef, sous la clef*.

Κλειδωνᾶς. »Κλειδοποιός, κλειθροποιός.
securier.

Κλειδωνιά, ἴδε Κλειδαριά.

Κλειδωσις (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουίδας).
» Ἀρθρον, ἀρμός, γόμφος, γόμφωσις(-μα),
συνβολή ὀστέων. *jointure*, θ. *joint*, *arti-
culation*, article.

Κλείσιμον (τὸ ἄλλ. Σφάλισμα). » Κλεῖ-
σις, κατάκλεισις. *fermeture*, θ. *clôture*,
θ. *l'action d'enfermer*. || κλείσιμον πλη-
γῆς. » Συνουλώσις. *cicatrisation*.

Κλείσμενος, η, ον. » Κλείστος, κεκλει-
σμένος, ἐγκλειστος, κατάκλειστος. §. » Με-
μυκώς, συμμemyκώς, συμπεπτωκώς. *fer-
mé, enfermé*. || θύρα κλεισμένη. » Θύραι
προσκειμέναι. »

» Κλεισοῦρα (ἢ λέξις, ἐξελληνισθεῖσα ἀπὸ
τοῦ Λατίν. *clausura*, ἐσημαίνειν, εἰς τοὺς
Βυζαντινοὺς μάλιστα χρόνους, ὀχύρωμα ἢ
φρούριον εἰς τὸ στενωτέρον μέρος λαίμου ὄ-
ρους. » Τὰς τῶν στενῶν παρόδους, ἔχουν
τὰς λεγομένας Κλεισοῦρας, α Λέων Τακτ.).
» Πύλαι, κλεισώρεια(-ία), φάραγξ (ὄρους).
gorge d'une montagne, θ. ἴδε Στενόν.

Κλείω (τὸ ἄλλ. Σφαλνῶ), ῥ. μετ. »Κλείω.
ἐγκλείω. §. συγκλείω. *fermer, enfermer, clo-
rre*. || κλείω τὴν θύραν. » Τὰς θύρας
προστίθηναι. || (τύρε) τὴν θύραν κλεισμένην.
» Τὰς θύρας ἐπικειμέναις (Ἠλ.), « — προσκει-
μένας. *il atoune porte close* (καὶ μεταφο-
ρικώτερον) *un visage de bois*. || κλείω
ἐξω. » Ἐκκλείω, ἀποκλείω. *fermer la por-
te sur le* (au) *nez de quelqu'un, lui res-
fuser la porte*. || κλείω τὰ μᾶτια (ψυχο-
μαχούντος). » Καθαίρω (» Συμβάλλω) τοὺς
ὀφθαλμούς. || ἂν τὰ κλείσῃ μόνον ὁ γέρονς
(ἐλλειπτ. καὶ μεταφορ. ἂν ἀποβάνῃ δηλ.).

» Ἦν καταμύσει μόνον ὁ πρεσβύτερος. *il n'aura
pas siôt les yeux clos, que...* | δὲν μπό-
ρεσ' ἂν κλείσῃ μᾶτι ὅλην νύκτα (φρσ.).
» Οὐδὲ καταμύσαι μοι ἐξεγένετο. *je n'ai pu
clorre l'œil de toute la nuit*. || ὥς οὐ ἂν
κλείσῃς τὸ μᾶτι σου, (φρσ.). » Θάττον ἢ
καταμύσαι, « Φλοτρ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ.

» Κλείομαι, συγκλείομαι, μύω, συμμύω,
συμπίπτω. *fermer, se fermer*. || (τὸ πα-
ράθυρον) ἔκλειε καλὰ. » Βεθαίως κλειστὸν
ἦν, « Θκδ. || τὸ ἄνθος τοῦτο τὴν μὲν νύ-
κτα κλείει, ἅμα δὲ ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος, ἀνοί-
γει. » Τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύειν,
ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι, «
Θφροτ. || ἐκλείσ' ἢ πληγὴ τοῦ. » Συνού-
λωται, συνουλώθη, μέμυκα. *se ferma, se
cicatrisa*.

» Κλεμαξίδα (τὸ Τουρκ. Φουλ-μπαχάρι),
φ. (ἀπὸ τὸ γένος τῆς σμίλακος περιέχει
πολλὰ εἶδη). » Κληματίς, κληματίτις, ἀ-
τραγὴν (Θεοφρ.). §. ἄμπελος ἢ μέλαινα,
οἰνάνθη. *clématite*, θ. *viorne*, θ. *filipen-
dule*, θ. *œnanthe*, θ. *herbe aux gueux*,
θ. *viorno des pauvres*, θ. §. *pervenche*,
puclage, *violette des sorciers*, ἴδε καὶ
παράδ. Βρονιά καὶ Σμιάγι.

Κλεψτάτα, ἱπ. » Κλέπτων (οὐσχη, οντες, κτλ.), κλέδην. à la dérobée, ἴδε καὶ Κουρά.

Κλέφτης, τρα, ἱκον. » Κλέπτης-ἐπτρία, κλώψ, λωποδύτης (ἰδιαίτ. ὁ τῶν φορεμάτων). §. » Ἀρστής, ὁδοστάτης, ὁδοσκόπος. φῶρ-αὐρς (ποιητ.). voleur, bandit, brigant. §. voleur de grand chemin. ||. κήμω (μετέρχουμαι, ἐπιτηδεύω) τὸν κλέφτην. » Κλωπεύω (Ξενοφ.), ληστεύω. exercer des vols (des brigandages). ||. πιάνω (ἐγγάλλω) τινὰ κλέφτην. » Φωράω. surprendre (un voleur). ||. ἐπάστρευε τοὺς κλέφταις (τοὺς ἐξωλόθρευε δηλ. ἀπὸ τὸν τόπον). » Τὸ ληστρικὸν (τὰ ληστήρια) καθήρει. ||. τὸν κλέφτην οἰκοκύρην (παροίμ.). au plus large la bourse.

Κλέψτικος, η, ον. » Κλεπτικός, ληστι-(στρι)κός, φάριος. qui appartient (qui convient) aux (qui concerne les) voleurs (les brigants).

Κλεφτοκάικον. » Ἐπακτροκέλης, ἐπακτρὶς, ληστρὶς (ναῦς), μουσάρων, γαυλός, λιθურνὶς, πευρατικὸν πλοῖον. brigantin, câpre, senau.

Κλεφτοφάναραν. » Δέλετρον. lanterne sourde, θ.

Κλέφτω, ῥ. μετ. » Κλέπτω, κλωπεύω, σιλάω, λωποδύτω (κυρ. φορέματα), ἐκ-κλέπτω. voler, dérober. ||. κλέφτω ἀπὸ τὰ ἔξω (ὅταν ἦμαι ἐπιστάτης). » Παροψάνω. rapiner.

Κλεψιά (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Μοσχόπουλος). » Κλοπή, κλέμμα, κλοπεία. vol, larcin. §. » Ἀρστεία. brigandage.

Κλεψίμῃον. » Κλοπιμαῖον, φάριον, κλέμμα, κλοπαῖον, κλεμμάδιον (Πλατ. Νομ.), κλεψιμαῖον (Παλλαδ. Λαυσ.). vol, larcin, chose volée.

Κλέψιμον, ἴδε Κλεψιά.

Κληδῶνας (καὶ ἡ λέξις καὶ τὸ πρᾶγμα διεσώθη μέχρις ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). » Κληδῶν-ἄνος (ἡ), κληδονισμός καὶ κληδονισμα (Γραφ.). pronostic, présage, augure. ||. ἐγγάλω τὸν κληδῶνα. » Κληδονίζομαι. tirer des présages, pronostiquer, augurer.

Κλημα. » Κλημα, ὄσχη καὶ ὄσχος (κυρ. τὸ κομμένον, ὅταν ἔχη καὶ σταφύλια), πυθμὴν-ἄνος (» Ἐν τῇ Μαργιανῇ τὸν πυθμὴνα φασὶν εὐρίσκεσθαι τὴν ἀμπέλου πολλὰκις δυοῖν ἀνδρῶν ὀργυιαῖς περιληπτόν, » Στράβ. Β'). cer. §. sargment.

Κληματαρχά, ἴδε Δράνα.

Κληματοφύλλον, ἴδε Ἀμπελόφυλλον.

Κληματαῖδα. » Κληματίς-ἴδος (ἡ). pe-

tit sargment (de vigne); le menu bois de la vigne.

Κληρονομία. » Κλήρος. κληροδοσία, κληρονομία, κλήρου διαδοχή, κληρονομημα. héritage, succession, patrimoine. ||. ἀφίνω κληρονομίαν. » Κληροδοτέω. léguer.

Κληρονομικᾶ, ἱπ. » Κληρονομικῶς, κατὰ κληρονομίαν, κατὰ κλήρου διαδοχῇ. par droit de succession.

Κληρονομικός, ἡ, ὄν. » Κληρονομικός. héréditaire.

Κληρονόμος. » Κληρονόμος, ἐπικληρός (εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγχετο κυρ. ἡ μοναρχοάρι). héritier.

Κληρονομῶ, ῥ. μετ. » Κληρονομῶ. hériter de, recueillir la succession.

Κλίνω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Γέρνω καὶ Στέργω. ||. οἱ ἄνθρωποι ἔκλιναν περισσώτερον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. (ὁ Θουκυδίδης βιβλ. Β'. τὸ ἐξέφρασε παρὰ ξένα:) » Ἡ εὐνοία τῶν ἀνθρώπων ἐποίει μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους (ἀλλὰ μήπως τοῦτο ἐγράφετο ἐπ' αὐτοῖς). »

Κλίσις. » Ροπή, κλίσις. inclination, penchant, ἴδε καὶ Ἀγάπη.

Κλουδί (ἐκ τοῦ) » Κλωδίον (ὑποκορ. τοῦ) » Κλωδός, γαλαῖα (τὸ πιδερίδιον διὰ τὰ θηρία), κύστη, κύρτος. cage.

Κλουδιάζω, ῥ. αὐτοπ. (κυρ. διὰ τὰ αὐγά). » Οὐρίος γίγνομαι, διουρέμαι, ἐξουρίζομαι, διαφθεύομαι. couvrir, tourner.

Κλούδιος, α, ον (κυρ. αὐτόν). » Διεφθορός, ὑπνέμεν καὶ ὑπνέμιον, κυνόσυρον, οὔριον καὶ οὔριον, ἐξούριον, ἐξουρίσαν, ζεφύριον. couvrir, tourner. §. (μεταφορ.) κλούδιον κεφάλι (ἀντὶ τοῦ Ἀδείου, Ἀμυαλον, Δόνοντον), ἴδε Ἐλαφρόμυαλος.

Κλωθογυρίζω, ῥ. μετ. ἴδε Στρηφογυρίζω.

§. ῥ. ἀμ. ἴδε Τριγυρίζω.

Κλωθογύρισμα, ἴδε Στρηφογύρισμα.

Κλώθω, ῥ. μετ. ἴδε Γνέθω καὶ Στρίφω.

Κλωνάρι, ἴδε Κλαδί.

Κλωνί

Κλωνή (τὸ Τουρκ. Κάτι, ἡ ἀπλῆ κλωστή, ἀπὸ τὴν ὅποιαν σύγκεται ἄλλη διπλῆ, τριπλῆ καὶ καθεξῆς. » Ξενοφῶν, τὸ ἐκφράζει διὰ τοῦ) » Λίνον (ὅθεν Δωδεκάλινον, τὸ δωδεκάκλωνον, Ἐννεάλινον, κτλ.). point, ἴδε καὶ Τόνος.

» Κλώσα (κυρ. ὀρνίθα ἡ λέξις εἶνε πεποιημένη ἐκ τοῦ) » Κλώζουσα. » Ἐπωάζουσα (ὄρνις), φωλάς (Σουῖδ., ὅστις ἐπιφέρει: » Σημαίνει δὲ τὴν κατοικίδιον ὄρνιν, τὴν ἐπωάζουσαν καὶ κλωσσούσαν, »). (roule) couveuse. §. (μεταφορ. ἕνας τῶν ἀστερισμῶν), ἴδε Πούλια.

Κλωσίμων, ἴδε Γνέσιμον καὶ Στρήψιμον.
Κλωσίσμα. » Οὗ τοῦ ἐπωάζειν χρόνος, τὸ ἐπωάζειν, ἐπώασις, ἐπωασμός, νεοστεία.
incubation.

Κλωσποῦλι, ἴδε Ὀρνοποῦλι.

Κλωστή, ἴδε Κρόσσι.

Κλωστή. » Δίναν (κυρ. ἡ λιναρένια), μή-
ρινθος (ἡ), ράμμα, μίτος, νῆμα, κλώσμα,
κλωστή (κροχή). fil, filament (ἡ κομμένη).

Κλώστης, ἐργ. » Κλωστήρ-ῆρος (ὁ). fu-
seau (de fer).

Κλωσῶ, ῥ. μετ. » Ἐπωάζω, νεοστεύω
(-ττεύω). couver.

Κλωστιά. » Λακτιφῆς, λάκτισμα, ληχ-
μός (ποινη). coup de pied, ruade, θ. ||
με ταῖς κλωσταιῖς, ἐπ. » Λάξ. à coups
de pied.

Κλωσῶ, ῥ. μετ. » Λάξ ἐντεινώ, λακτί-
ζω, ἐνάλλομαι. lacher (donner d') une ru-
ade, ruer, regimber.

Κνηκάτος, η, ον. » Κνηκώδης, κνηκοει-
δής, κνηκός. rouge foncé (vif), ἴδε καὶ
Κατακόκκινος.

Κνῆκος, φ. (ὁ ἄγριος χρόνος, καὶ ἓνα εἶ-
δος γαῖδουράγκαθου, με ἄνθη κίτρινα, χρή-
σιμον εἰς τυροκομίαν. Ἄν ἡξέωρ ἂν σώ-
ζεται ἡ λέξις, τῆς ὁποίας ἕως ἔχομεν τὸ
παράγωγον Κνηκάτος). » Κνῆκος. safran
bâtard.

Κόθρος, ἴδε Κοσκινόγυρος.

Κοιλιαῖς, οὔ, ἀδίκον. » Γάστρων, προ-
γαστρῶν, φύσκων, γαστροπίων (Δίων Κασ).
ventru.

Κοιλιά. » Κοιλία, νηδὺς-ῶος (ἡ), γαστήρ
-στρός (ἡ). ventre. §. sein (κυρ. τῆς ἐγ-
γαστρωμένης).

Κοίλισμα, γεωργ. (τὸ διπλοῦν-τριπλοῦν
ἀλλεπαλλήλως σκάψιμον τῆς γῆς, πρὸς
δενδρεφυτεῖαν καὶ ἰδίως ἀμπελοφυτεῖαν).
» Ἀνασκαφή. effondrement. || κόψτω
κοίλισμα. » Ἀνασκάπτειν. effondrer.

Κοιλίτσα (ἡ). » Γαστρίον, γαστρίδιον.
petit ventre.

Κοιλὸν (τὸ γνωστὸν μέτρον, περιέχον 24
δκάδ. Τουρκ.). » Μόδιος (σώζεται εἰς τὴν
ἑλλάδα, πλὴν σημαίνει ἰδχνικῶς μόνον τὴν
ποτότητα 336 δκάδ. Ὁ παλαιὸς ἐχωρεῖσε
τὸ ὅκτον τοῦ μεδίμνου, καὶ τὸ τρίτον τοῦ
ἀμφορέως, κατὰ δὲ τὴν γεωμέτρην ἱέρωνα
40 λίτραις ὁ σπόριμος, μεδίμνος (ἐχωρεῖ-
σε 48 χοίνικας). boisseau, muid, setier
(χωρεῖ 240 λίτραις).

Κοιλοπόνημα. » Ὡδὶς καὶ ὠδιν-ῆνος (ἡ).
mal (douleur, travail) d'enfant ou d'en-
fantement.

Κοιλοπονῶ, ῥ. αὐτοπ. » ὠδίνω. être en
travail d'enfant.

Κοιμησιόν. » Κοίμους, κούημα, τὸ κοι-
μᾶσθαι (καθεύδειν). l'État de celui qui
dort. §. κοιμησιὰ (εἰς τὸ πλὴθ., τὰ φο-
ρέματα καὶ σκεπάσματα, ἡ ἄλλ. Κρεβά-
τοστρώσι). » Εὐναῖα, ἐγκοίμητρα, ἐνεύ-
ναια. tout ce qui est nécessaire pour le
coucher, la garniture d'un lit.

Κοιμητήριον. » Πολυάνδριον, κοιμητή-
ριον (Ἑκκλ.). cimetière, charnier.

Κοιμίζω, ῥ. μετ. » Κοιμίζω, κατακοι-
μίζω. faire dormir, mettre au lit.

Κοίμισμα. » Κοίμους, κοίμημα, κατα-
κοίμους. l'action de mettre au lit (de
faire dormir).

Κοιμοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Καθεύδω, κοι-
μάομαι, ὑπνώσσω (-ττω, -ῶ). (ποινη.) θαρ-
θάνω, καταθαρθάνω (« Ἐασον, ὦ δαιμόνιε,
καταθαρεῖν τί με, Ἄρσφ. Νεφ.). dor-
mir. || κοιμοῦμαι τὸ μεσημέρι. » Μεσημ-
ερίάζω, ἐνδιάζω, καθεύδω τὸ μεσημεριόν.
faire la sieste, faire sa méridienne. ||
κοιμοῦμαι ἔξω (ἡ) εἰς τὴν δροσιάν. » Αἰ-
θριοκοιτέω, ἐν τῇ ψυχῇ καθεύδω. coucher
au frais (à la belle étoile). || κοιμοῦμαι
κατὰ γῆς. » Χαμαικοιτέω. coucher sur
la dure. || κοιμοῦμαι με ἄλλον. » Δευτε-
ροκοιτέω. partager son lit avec quelqu'un.
|| κοιμοῦμαι ὡρὶς (κυρ. ἐπὶ συνεύων).

» Μονοκοιτέω, ἀποκοιτέω. faire lit à part,
ἴδε καὶ Ξενοκοιμοῦμαι. || » Δὲν κοιμοῦμαι
τὴν νύκτα (ἔχω ἀϋπνίαν). » Ἀγρυπνέω. §.
κοιμοῦμαι ὡρὶς ἢ ἑώρας (καταχρ. ἀντὶ
Πλαγιάζω να κοιμηθῶ), ἴδε Πλαγιάζω.

Κοινολογῶ, ῥ. μετ. » Δημοσιεύω, κοι-
νῶ (-ομαι), ἐκφέρω. publier, divulguer.
|| αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ κοινολογηθῶν. » Οὐκ
ἐκφορά (ἐκπυστα, ἐξεκνέτεια) ταῦτα πρὸς
τοὺς πολλούς.

Κοινός, ἡ, ὄν. » Κοινός, δημόσιος. com-
mun, public.

Κοινωνία (ἡ ἀγία), ἴδε Μετάδοσις.

Κοινωνικόν. » (ἄσμα) Κοινωνικὸν (Ἑκκλ.).
communión.

Κοινωνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Μεταλα-
βαίνω.

Κοιτάμενος, η, ον, ἴδε Κειτάμενος.

Κοίτομαι (προρ. κειν. Κοίτομαι), ῥ. ἀ-
ποθ. » Κεῖμαι, κατάκειμαι, κοιτάζομαι. être
couché, être au lit (allé).

Κοκκαλάχι. » Ὀστάρειν. osselet.

Κοκκαλᾶς, οὔ, ἀδίκον. » Ὀστώδης, ὀστο-
φυής. osseux.

Κοκκαλένιος, α, ον. » Ὀστέϊνος καὶ (Ἀτ-
τικῶτ.) ὀστίνος. fait d'os.

Κοκκαλιάζω (τὸ ἄλλ. Ξυλιάζω), ῥ. αὐτοπ. » Τετάνη περιπίπτω, λորδόμααι. *être attequé du tétanos, ἴδε καὶ Αποξυλωμένος.*

Κοκκαλίσμα, παθ. » Τέτανος, λόρδωσις. *tétanos, tentigo (Λατιν.).*

Κοκκαλίζω, ῥ. μετ. » Τρα(ν)Τρω)γαλίζω (-ομαι), τραγανίζω(-ομαι), *βρύκω (» Ενθίντω δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἔχινον, « Αθην.). *croquer, gruger, bâfrer.*

Κόκκαλον (ὠνομάζετο κυρ. τὸ Κευκκουνήρι). » Ὅστέον καὶ (κρσ.) Ὅστουν. *os. ||* . ἔμεινα πετὶ καὶ κόκκαλα (φρσ. διὰ τοὺς ὑπερβολικά λιγνοῦς. Ἀπαράλλακτα λέγει καὶ ὁ Θεοκρ. *Εἰδ. Β, 89—90*) » Αὐτὰ δὲ λοιπὰ ὅστε ἔτ' ἔς καὶ δέρμα. « || . κόκκαλον τοῦ ὕδατος, ἴδε Ὑδροκόκκαλον.

Κοκκινάδα. » Ἐρύθημα, ἔρυσθος (τὴ), ἐρυθρίασις. *rougeur, θ. §. παθ. *Ἐρυθίτις (νόσος). rougeole, θ.*

Κοκκινάδι. » Ἐρευθός (τὴ), ἄγχουσα, ἀνδρείκελον, παιδέριος. *rouge, ἴδε καὶ Φυκισαίδι.*

Κοκκινίζω, ῥ. μετ. » Φοινίσσω, ἐρυθθαί(-θραι)νω. *rougir, roussir. ||* . κοκκινίζω τὸ σίδηρον κτλ. εἰς τὴν φωτιάν. » Διασθάνω (» Ὀστρακον διαφύνας, « Ἰππκρ.). ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐρυθθαί(-θραι)νομαι, ἐρυθθαίω, φοινίσσομαι. *rougir.*

Κοκκινίσμα. » Φοινίξεις, φοινιγμὸς, ἐρυθρίασις. *l'action de rougir (teindre en rouge).*

Κοκκινοδοσμένοις, η, ον. » Κοκκοθαφής, κοκκινόθαφής, ἐρυθροθαφής, πορφυροθαφής, φοινικοθαφής, φοινικοθαπτος. *teint en pourpre (en rouge, en écarlate).*

Κοκκινόβολισμένοις, η, ον. » Ἐξέρυθρος, πυρωπός, πυροειδής, φλογωπός, φλογειδής. *enflammé, roux rouge.*

Κοκκινόβω, ῥ. οὐδ. » Ἐξερυθθαίω (Ἰπποκρ.). *rougir jusqu'au blanc des yeux.*

Κοκκινωγένης. » Πυρρός. *roux (τὸ θ.) rousse.*

Κοκκινωγούλι (τὸ Τουρκ. Παντζάρι), φ. » Σευτλὶς καὶ *Τευτλὶς (ἢ πορφυρᾶ), πορφυρή ἢ φοινικιάς-ἄδος (» Φοινικιάδες καὶ ῥάφανοι ὑπὸ Εὐδοέων, « Ησυχ. Ἀλλά τοῦτο ἐφαρμόζεται ἴσως μᾶλλον εἰς τὰ κόκκινα δαυκιά, ἴδε Δαυκί). *hétéraque.*

Κοκκινόκωλος (ὄνομα γενικόν), π. » Φοινίκουρος καὶ *Φοινίκουρις (ὁ Δριστοτέλης λέγει » Μεταβάλλειν τὸν Ἐρίθακον καὶ τὸν καλούμενον Φοινίκουρον εἰς ἀλλήλων. Ἔστι δὲ ὁ μὲν Ἐρίθακος χειμερινόν, ὁ δὲ Φοινίκουρος θερινόν, « *Περὶ Ζ. Θ'*), ἴδε Πετρίτης.

cul-rouge, cul-rousset, rouge-queue, éperiche.

Κοκκινόμαγούλες, η, ον. » Φοινικοπάριος. *à joues rouges.*

Κοκκινόμυτης (εἶδος κόρακος, *corvus glandularius*). *grais.*

Κόκκινος, η, ον. » Ἐρυθρός, ἐρυθροθαφής, φοινίκους, φοινικοθαφής, πορφυρεὺς, κόκκινος, κοκκοθαφής καὶ κοκκινόθαφής (κυρ. ὁ βαμμένος μὲ πρινοκόκκι), ἀλουργός. *rouge. ||* . κόκκινος βαθὺς (σάν τῆς ρωδιάς τὸ ἄνθος, Τουρκ. *Nâr-τσίτσει, ἢ Ἀλικας*). » Ὑγιнос, ὑσγινόθαφής, φλογειδής, φλόγιнос, φλογόχρους, φλόγιος, πυρρός (ὁ Θεόφραστος *Βιβλ. Α. Φυτ. κ'*. αὐτὰ ὀνομάζει) » Φοινίκου. *écarlate, ponceau.*

|| . κόκκινος ἀνοικτός, ἴδε Τριανταφυλλένιος. || . ἔχει κόκκινα μάγουλα. » Ἐπανθεῖ αὐτῷ κατὰ τὰς παρειάς ἐρύθημα. *§.* (συνεκδχ.) κόκκινος ἄνθρωπος (ὁ ἔχων κόκκιναις τριχαῖς). » Πυρρός, πυρρόβαρξ-στρίχος (Ἀριστοτ.). *roux, rousséan.*

Κοκκινόχρωμα, ὅρ. » Μίλτος (ἤ). *§. ἀμμιον. vermillon, cramo rouge, θ. rubrique, θ.*

Κοκκινόπος, ἡ, ὄν. » Ὑπέρυθρος (» Τὸ ἄνθος ἀμυγδαλῶν τινῶν ὑπέρυθρον, « *Θεόφρ. Φυτ. Α*). *rougeâtre.*

Κόκκορας (ὡς ἀπὸ τῆς φωνῆς 'του ὁ Πετεινός). » Κίκιρρος, ἀλεκτρυών (λέγει ὁ Πσύχ.), « ἴδε Πετεινός.

Κοκκίωνα (Κεκκινῶς ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Λουκιανόν, ὁ σύντροφοι τοῦ γοητοῦ Ἀλεξάνδρου, Βυζάντιος τὴν πατρίδα), ἴδε Κερά.

Κοκκωνίτσα (ἡ μικρὴ κοκκίωνα, ἡ θυγάτηρ τῆς κοκκίνας, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαϊδευτικῶς καὶ ἐν εἰδὲι τιμητικῆς προσφωνήσεως). » Δέσποινα. (» Φαυλοτάτη δὲ καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις κωμωδοὶς Ἀπρία καὶ Ἀπαρίον, νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα, « *Παλῦδ. Γ', 74*). *de(da)moiselle.*

Κολάζω (δισσώθη ἡ λέξις μόνον διὰ τὴν μετὰ θάνατον κύλασιν), ῥ. μετ. » Κολάσει τὴν αἰωνίαν ὑπόδικον ποιέω, κτλ. *dâmer.*

Κόλακας. » Κόλαξ, θώψ. *flatteur, adulateur.*

Κολαεία. » Κολακεία, θωπεία. *flatte-rie, adulation.*

Κολαεύω, ῥ. μετ. » Κολαεύω, θωπεύω. *flatter.*

Κόλασις (μόνον ἢ μετὰ θάνατον). » Ἄδης, τάρταρος, τὰ ὑπὸ γῆν (ὑποχθόνια, καταχθόνια) κολαστήρια (βασανιστήρια), γέεννα (Γραφ. ἀπὸ τοῦ Εβραϊκοῦ-Αραβικοῦ *Τζε-χεννέμ*). *enfer, enfers. ||* . εἰς τὴν κύλα-

ειν. Ἐν ᾧδου, εἰς ᾧδου. || πέτρα τῆς κολάσεως, ὅρ. καὶ ἱστρ. ἴδε Πέτρα.

Κολιανδρον (τὸ) |, (« Κατὰ τὸ σχῆμα Κολιανδρός ἐστὶν ») τοῦ κορίου σπέρματος, ὁ ἀγροικικῶς λέγεται κολιανδρον, « Γργ. Νύσσ. », φ. (ἀρωμ.). » Κορίαννον καὶ Κορίαννον, κόριον. coriandre, θ.

Κολιαροῦδι, ψ. » Κολίδιον. petit poisson du genre des maquereaux.

Κολίος, ψ. » Κολίας. poisson du genre de maquereaux, (εἰς τὴν Μασσαλίαν, κατὰ τὸν Ρονδελλῆτ, ὀνομάζεται) cogniol.

Κόλλα. » Κόλλα. colle, θ. ἴδε καὶ Μάζαλη καὶ Ψαρόκολλα. || κόλλα τοῦ δένδρου, ἴδε Κοιμίδι. §. φ. ἴδε ἱξία. §. κόλλα (ἢ ἀκόλλα) χαρτιοῦ (τὸ ἄλλ. φύλλον) (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, μὴ γνωρίζοντες τὴν κατασκευὴν τοῦ χαρτιοῦ, δὲν ἐγνώριζαν ἐπομένως οὔτε τὴν εἰς φύλλα διαίρεσιν· του· εἰς τὴν Ἡσσίαν εὐρίσκεται σύστειχος λέξις ὁ) » Τόμος (« Λάβε σοι τόμον καινὴν μέγαν, καὶ γράψον. » καὶ εἰς τὸν Ἡρώδανδον τῷ) » Γραμματεῖον (« Ἀπαθὼν γραμματεῖον, » τούτων δὲ τῶν ἐκ φιλούρας εἰς λεπτότητα » ἡσκημένων, ἐπαλλήλω τε κλάσει ἄμφο· τέρωθεν ἐπτυγμένων, γράφει. » Ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι προσφορῶς λέξις ἦθελεν εἶναι τὸ) » Πτυχίον ἢ Δίπτυχον γάρ· του. feuille, θ.

Κολλάγκαθον (ὀνομάζεται τὸ), φ. » Χαιμαιλῶν (ὁ μέλας) (τὸ ἀπ' αὐτοῦ συναζόμενον κολλῶδες κόμμι μασσάται ὡς μαστίχην, ἴδε ἱξία καὶ Χαιμαλγός· ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ Καλάγκαθον).

Κολλάρισμα (κυρ. φορεμάτων), ἴδε Μαζάλισμα.

Κολλάρω (κυρ. φορέματα), ῥ. μετ. ἴδε Μαζαλιζω.

Κόλλημα. » Κόλλησις, συγκόλλησις. collage, l'action de coller.

Κολλημένος, η, ον. » Κολλητός, προσπεφυκώς (« Προσπεφυκυῖα δὲ ὥσπερ λεπάδες. » Θεοφρ. φυτ. Δ'), σύγκолλος, συγκόλλητος. collé. §. (μεταφορ.) κολλημένος σ τὸ βίβλιον· του (ἀναγινώσκων δηλ. μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἀδιακόπως). » Προσπεφυκός (« Προστετηκώς) τῇ βίβλῳ. collé sur, cloué à, fortement attaché.

Κολλητά, ἐπ. » Συμφυῶς. (Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ λέγουσιν Σύγκολλα, ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Αἰσχύλου τὸ) » Συγκόλλως, à po faire qd'un tout.

Κολλητικός, ἢ (ἄρρώστια κυρ.), ὄν. » Διαδόστιον (νόσημα). contagieux.

Κολλητός, ἢ, ὄν. » Συναφής, συνεγής, συμφυής. adherent, cohérent, contigu.

|| τὸ 'σπίτι' τοῦ εἶνε κολλητὸν μὲ τὸ 'δικο' μου. » Συνεγής αὐτοῦ ἐστὶν ἡ οἰκία τῇ ἐμῇ. sa maison est tout joignant la mienne.

Κολλητσίανος, θαλ. » Κνίδη (, Τσουκνίδα, διὰ τὸ ἀποτελεσμά· του, ὀνομάζεται καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀκαλγ(λύ)φου. cul-d'ane, cul-de cheval, ἴδε καὶ παράβ. Βυζι (τῆς θάλασσης).

Κολλητσίδα, φ. (τὸ ὄνομα χαρακτηρίζει γενικῶς ὅσα φυτὰ προσκολλῶνται εἰς τὰ πηλσιάζοντα σώματα, καθὼς τὸ Ἀνεμόχορτον, τὴν Πλατομαντίλλαν, τὸν Πεττροπλῦτην, τὸν Σιδερίτην, κτλ. κυρίως ὅμως εἶνε τὸ) » Ξάνθιον (καὶ ἡ) » Ἀπαρίνη (τοῦ Θεοφρ., τὴν ὁπίαν ὁ Διοσκορ. ὀνομάζει πρὸς τοῖς ἄλλοις, δὲ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σπόρου· της, καὶ) Ομφαλόκαρπον. (ὁ Σχολιαστής τοῦ Θεοκρ. Εἰδουλ. ΙΓ', ὀνομάζει Κολλητσίδαν τὴν ἄγρωσιν, βοτάνην πρασοειδῆ). grateron, glaïteron ou glouteron (le petit), bardanne (la petite), θ. rièble, grappelle, θ. herbe à boutons, θ. lamproide ; gaillet accrochant.

Κολνώ, ῥ. μετ. » Κολλάω, συγκολλάω. coller. ||. » να τοῦ κολλήσουσιν βεντοῦσιν εἰς τὴν ῥάχιν. » Σικυή εἰς τὰ μετὰφρενα κεκολλήσθω, » Ἄρετ. §. ῥ. ἀν. αὐτοῦ. » Κολλάσμαι, συγκολλάσμαι. se coller. || κόλλησε ψώραν (κτλ.). » Μετέλαζε (« Μετέσχε) τοῦ μιάσματος. il a gagné (contracté, pris) la gale. §. δὲν κόλλησε (φρσ. παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων), ἴδε Πιάνω.

Κολοβόνω, ῥ. μετ. » Κολοβῶω, κολούω, ἀκρωτηριάζω, περικόπτω. écouirer, tronquer, mutiler.

Κολοβός (κυρ. ὁ Κουτσουνύρης. Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν διὰ καθέ ἀκρωτηριασμόν), ἢ, ὄν. » Κόλουρος, κολοβός, κολοδόκερκος (Γραφ.). écouiré, tronqué, courteaud (κυρ. σκυλὶ καὶ ἄλογον).

Κολοκάσι (τὸ Τουρκ. Γερ-ἐλμασί καὶ Γερμαν. Καρτόφλι), φ. (ὅμοιον μὲ τὸ Πατάτον. batate ou patate.) » Κολοκασίκα καὶ Κολοκασίον (κατ' ἀρχὰς ὀνομάζετο ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ καύου ἢ Λωτοῦ. Τὸ εἰς ἡμᾶς γνωστὸν εἶνε ῥίζα ἐνὸς εἶδους). » Ἄρου ἢ στρύχνου βολβώδους ἐδωδίου. Γεώμυλον. pomme de terre, θ. topinambour.

Κολοκυθῆ, φ. » Κολοκύνθη (ὄντη) καὶ Κολόκυθα (ἴδε κατωτέρω). courgier.

Κολοκῦθι, κ. » Κολοκύνθη (ὄντη) καὶ κολόκυθα (καὶ τὸ πολλὰ μακρὺ, Τουρ. Ἀσμά [δηλ. κρεμαστὸν]-κμπάκ), » Κολοκύνθη Ἰνδικῇ ἢ δρακοντιάς. courge, θ. ||. §. ποντικός· σ τὴν τρύπα· δὲν χωροῦσε, κ' ἔ-

σερνε καὶ κολοκύθα' (παροιμ.), ἴδε Ποντικός.

Κόλλυρον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Ὁ Σουίδας ἔχει) » Κόλλυθα, οἷτος ἐψητός. « (ἡ λείψ ἐσθίμην κυρίως τὰ μετὰ τὸ τραπέζει γλιγοῦδια, τὰ ἄλλως Τραγήματα, καὶ τὴν ψιλὴν μονέταν, ὅθεν ὁ Κόλλυβιστής, συνώνυμον τοῦ Κερματιστής. Τὰ ἐδικάμα Κόλλυθα ἀναλογεῖν κατὰ τὴν καὶ μετὰ τῶν ἀρχαίων τὰ) » Νεήλατα (τὰ ὅποια ὠνόμαζον ἀκόμην καὶ) Μακαρίαν καὶ Ἀμβροσίαν, (καὶ πολὺ περισσώτερον μετὰ τὰ) » Πύανα (, τὰ ὅποια ἐβράζοντο καὶ ἐπροσφέροντο εἰς τοὺς θεοὺς κατὰ τὴν μῆνα Ὀκτώβριον, ὅς τις διὰ τοῦτο καὶ Πυανειῶν ὠνομάζετο). du bled cuit (qu'on offre aux eglises). ||. μετέξνα κόλλυθα μνημονεύει τὸν πατέρα του (παροιμ. ἀνάλ. μετὰ τῶν ἀρχ. τὸ) » Θυμιάμασιν ἀλλοτρίοις τὸ θεῖον σέβεται (Παυσαν. Θ', 30). «

Κολύμβημα (προφ. κοιν. Κολύμπημα). » Κολυμβησις, κολυμβος (ὁ). natation. ||. ἐκεῖνος ὁ, που δὲν ἔχει κολύμβημα. » Ἀκολυμβος. ||. διότι, καὶ κολύμβημα ἵνα μὴ ἔξωρῃ τινάς, δὲν βουλά (εἰς τὴν Ἀσφαλίτην λίμνην τῆς Ἰουδαίας καὶ εἰς τὰς περὶ Ἀρχαγαντα λίμνας), ἀλλὰ πλείει ἐπάνω ὅσων ξύλων. » Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει, ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι (Στραβ.). «

Κολυμβητής. » Κολυμβητής (-ήρ). nageur.

Κολυμβητός, ἡ, ὃν (κυρ. πρᾶγμα κολυμβεῖν εἰς τὴν ἕλμην. Οἱ παλαιὸι ὠνομάζαν) » Κολυμβάδας καὶ Νηκτρίδας (ἐλαίας ἡμεῖς ὠνομάζομεν καὶ κολιοὺς κολυμβητοὺς, ἕνα εἶδος παστῶν). qui nage dans la saumure.

Κολυμβῶ (προφ. κοιν. Κολυμπῶ), ῥ. ἀμ. » Νήχομαι, νέω (ὁ μέλλ. Νεύσω), κολυμβάω. nager.

Κολυμβώντας, ἐπ. (μετοχ.). » Κολυμβητί. ἃ la nage. ||. πέρασε κολυμβώντας. » Διενήξατο, διεκολύμβησε. il passa à la nage.

» Κολώνα (ὁ μαρμαρένιος στύλος. Κολώναν τὴν ἐπρόφεραν ἀπαράλλακτα καὶ οἱ Ὀωριεῖς, ὅθεν καὶ ὁ ἐν Σπάρτῃ ναὸς τοῦ Κολωνάτος Διός). » Κίων, στήλη. colonne, θ.

» Κομμάτι (ἀπὸ τοῦ) » Κομμάτιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κόμμα. » Τεμάχιον, τέμαχος (τὸ), τόμος, τμήμα. morceau, θ. ρήσε, θ. couper (παντιὸς κυρ.). ||. κομμάτι ψωμί (ἡ) ψωμιού, ἴδε Φελί. ||. κομμάτι πράγματος τσακισμένου ἢ σπασμένου. » Κλάσμα, θραῦσμα, θρύμμα, τρύφος (τὸ). fragment, éclat. ||. τὰ κομμάτια τοῦ κα-

ραβίου ὅταν τσακισθῇ. » Ναύαγια. débris, bris. §. ἐπ. (ποσ.), ἴδε Ὀλίγον.

Κομματιάω, ῥ. μετ. » Κατατέμνω, κατακόπτω, κερματίζω, κατακερματίζω, διαμελίζω, τεραχίζω. mettre en pièces, découper, dépêcer, morceler, déchiqnetter. ||. κόπτω τὸ κράτος εἰς τὸ τετὰ ἔτι ἵνα τὸ μοιράσω. » Διαιτρεύω. découper.

Κομματίασμα. » Κερματισμός, κατακερματισμός, διαμελισμός. l'action de découper (dépêcer, etc).

Κομματιασμένος, ἡ, ὃν { . » Τεμαχιστής Κομματιαστός ἡ, ὃν { (Ἀθην.), κατακεκομμένος, κτλ. morcelé, découpé, etc.

Κομμίδι (ἡ ἄλλ. Κόλλα τοῦ δένδρου ἀπὸ τοῦ) » Κομμίδιον (» Τὸ καλούμενον Ἡλεκτρον, ὅμοιον κομμίδιω, » Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Ἡλεκτρίδες), (ὑποκορ. τοῦ) » Κόμμι-εως (τὸ). gomme, θ.

Κομπδεμα. » Ἀπίδεσμος, ἔνδεσμος (Διοσκ. Ε, 50). ἐπικρύβειον (τὸ Τουρκ. Τσεκίνι). ἐγκρύβωμα, δεσμός (» Καὶ ὁ τοὺς μισθοὺς συνάγων συνήγαγεν εἰς δεσμόν τετραπτημένον, » Γραφ. Γεν. ΝΒ'). nouet.

Κομπδένω, ῥ. μετ. » Ἀποδέω (-ομαι), *κομδῶ, ἐγκομδῶ. nouer, faire un noeud.

Κομπόλοχι { (τὸ ἄλλ. Πατερμόν. » Με- » Κομποχοῖνι { ταχενστέρα καὶ ἡ ἰδέα καὶ ἡ λέξις). » Κομβολόγιον, κομβοχοῖνιον. chapelet, paternôtes, θ. πλ.

Κόμπος. » Δεσμός, ἄμμα (» Τῆς φορεῖας τὸ ἄμμα μὴ ποτε ποιεῖσθαι ἔνθα περ ἡ κορυφαία περιτίθεται, » Ξενοφ. περὶ ἱππ., σύναμμα, κόμπος, ζεύγμα (Πολυαίν.). noeud.

||. δένω (κάνω) κόμπω, ἴδε Κομποδένω. §. (συνεκδχ. ἡ κλειδωσις διαφόρων φυτῶν, καθὼς τοῦ κλήματος, τοῦ καλαμιού, κτλ.). » Γόνω-ατος (τὸ). noué. §. (ὁ ἄλλ. Ρόζος δένδρου, ξύλου, κτλ.), ἴδε Ρόζος. §. κόμπος τοῦ Τριανταφύλλου (τὸ ὑπὸ τὸ ἄνθος τοῦ ὁπωροειδὲς μέρους, τὸ περιέχον τὸ σπέρμα, καὶ λεγόμενον, ἀφ' οὗ ὠριμάσθ, Ορινόκωλος). » Ἡλακίτη. galle-cu. §. (ἡ μικρὴ σταλαγματιά, κυρ. ἱατρικῶς), ἴδε Σταλαγματιά.

Κομπώσι (» Τὰς σέλλας μετὰ τῶν κομπωσίων, » Κομροπαλ. Δ', 10. ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Κόμβωσις (τὸ ἐμπροσθεν ὄγκωμα τῆς σέλλας, τὸ ὅποιον πιάνων ἀναδίνει ὁ ἱππεύς).

Κονδυλένιος (μεταφορ.), α, ὃν, ἴδε Ἰσιος.

Κονδύλι (ἀπὸ τοῦ λατ. condalium, ὁ κόμπος [κόνδυλος] τοῦ καλαμιού καὶ [συνιδχ.] ὅλος ὁ) » Κάλαμος, γραφίς (ἡ), γραφεῖον, (ἀπὸ τῶν Παύλ. Διγ. ὠνομάζεται)

καλαμὶς ἀπὸ πτερῶν γηνείων. plume, 0.
||. 'παίρνω 'σὸ το κονδύλι (φρσ.), ἴδε Παίρ-
νω.

Κονδυλομάχαιρον (ἢ ἄλλ. Σουγιά). » Σμύ-
λη, γλυφίς (ἐπιγραμ.), καλαμογλυφίς.
canif.

Κόνιδα. » Κονίς-ίδος (ἦ). Iente, 0.

Κοντά, ἐπ. (σημαίνει ἰον. τόπον). » Ἐγ-
γὺς, πλῆσιον, πρὸς (μὲ δοτικ.), παρὰ (μὲ
δοτ. καὶ αἰτ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις μάλισα),
ἐχόμενως, ἐχόμενα (Γραφ.). πέλας ἄγχι καὶ
ἀγχοῦ (ποιητ.). près, auprès, proche, αἰ-
σθησι, coute. ||. πλείω κοντά, ἴδε Κοντή-
τερα. ||. πολλὰ κοντά. » Ἐγγίστα, ἐγγυ-
τάτω, ἐγγύτατα, ὡς ἐγγυτάτω, πλησιέ-
στατα καὶ (Ἀττ.) πλησιεύτατα. ||. ἀπὸ
κοντά, ἴδε Ἀπό. ||. πηγαίνω (βάλλω, ἐρ-
χομαι, φέρνω) κοντά, ἴδε Πλησιάζω. ||. καὶ
πῆγαν κοντά του. » Καὶ πρὸς αὐτῷ τε ἐ-
γένοντο (Πλάτ.). ||. τὸν πῆρ' ἀπὸ κονιά,
ἴδε Κατόπι. §. (2ον. χρόνον) τώρα κοντά
(καὶ ἐπὶ παρελθόντος καὶ ἐπὶ μέλλοντος).
» Αὐτίκα δὴ μάλα, ἄρτι (διὰ τὸ παρελθόν
μόνον), ἀπάρτι. prochainement. ||. ἤλθε
τώρα (εἶχεν ἔλθει τότε) κοντά. » Προσφά-
τως ἀφικνέμενος. nouvellement (récem-
ment, depuis peu) arrivé. §. (3ον. σύγ-
κρισιν) τὸ ἰδικό' του ἄλλων κοντά 'σὸ τὸ
δικό' μου εἶνε τίποτε, ἴδε Ἐμπρός. §.
(4ον. πρόσθεσιν) αὐτὸ κοντά ὅπου ἔδεν ὡ-
φελεῖ καθόλου, κτλ. » Πρὸς τῷ μηδὲν ὡφε-
λεῖν. outre quo cela n'est d'aucun utili-
té. §. (5ον. ἐλάττωσιν) ἐξώδευσα κοντά
σάραντα πουργεῖα. » Δαπανήσας ἐγγὺς τετ-
ταράκοντα τάλαντα. approchant. ||. πλη-
γωμένον κοντά οἱ ἴμοισι. » Τετρωμένοι ἐγ-
γὺς οἱ ἡμίσεις (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'), » ἴδε καὶ
Σχεδόν.

Κονταίνω, ῥ. μετ. » Κολοβύω, κολυῶ.
accourir, raccourir, écourter. §. ῥ.
ἀμ. αὐτοπ. » Βραχύτερος ἑαυτοῦ γίγνομαι.
s'accourir.

Κοντάχι (τοῦ τουφεκιοῦ). » Ἀκτιρὶς-ί-
δος (ἦ), *στήριζ-ιγγος (ἦ). grosse (de fu-
sil), fût. §. (μὲ τὸ ὅποιον βάλλουν φωτι-
αν ὁ κακουργοί). » Ακτιόχος (ῥ), πρηστή-
ριον, *πρηστήρ. machine incendiaire.

Κονταχιανὸς (ὁ ἄλλ. Χαμαδός, οὔτε κον-
τὸς οὔτε ὑψηλός, κλίνων ὁρῶς πρὸς τὸ κον-
τότερον), ἢ, ὄν. » Μικροφύς, βράσσων
(ποιητ.). courtaud (κυρ. ὁ κοντοχονδρός).

Κοντανασάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀγκομαχῶ.

*Κοντάρι (κάθε μακρὸν, λεπτὸν καὶ ἴσιον
ξύλον). » Κοντὸς (» Τὸν Ὀμηρικὸν κοντὸν,
τὸν τοῖς ναύταις χρηστὸν (τὸν γὰρ πολεμι-
κὸν οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς) τὸ παρ' ἡμῖν Κον-

τάριον ὑπεκίρισε, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. 1, 488],
κάμαξ (» Κάμακες, κοντάρια ὀρθά, Πούχ.).
pêche, 0. §. (ἰδ αἰτ. τὸ πολεμικόν). » Ἀδ-
ρυ-ατος (κυρ. τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ), λόγ-
χη (κυρ. ἡ σιδερένι' τοῦ μύτη, ἴδε παρα-
κατιών, τὸ παράδειγμα), ἀκόντιον, σάρις-
σα (ἰδιαίτ. τὸ Μακεδονικόν, 14 πηγῶν, κα-
θὼς λέγουσιν), ξυστὸν (ἴδε Κονταροξύλον),
καλτὸν (ἰδιαίτ. τὸ κοντὸν, τὸ Τουρκ. Τζι-
ρίτι), γρόσφος, (καὶ ποιητ.) ἔγχος (τὸ) καὶ
μελία (κυρ. τὸ ἀπὸ τοῦ δένδρου Μέλεγος
κατασκευασμένον). lance, 0. pique, 0. ja-
velot. ||. τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ, ἴδε Κον-
ταροξύλον. ||. ἡ σιδερένια μύτη (τὸ κο-
πτερόν μέρος) τοῦ κονταριοῦ. » Λίχημῃ,
λόγχη, ἐπιδρατίς. flèche, 0. ||. τὸ ὅπι-
σθεν σουθερὸν μέρος 'του, μὲ τὸ ὅπλιον 'τὸ
ῥιπήγουν κατὰ γῆς. » Σαυρωτήρ, στύραξ,
στυράκιον. le bout de la pique. ||, κον-
τάρια μὲ μύταις ἀρκετὰ πλατεῖαις, καὶ
ξύλα ἴγερὰ (σκληρὰ, δυνατὰ). » Ἀκόντια
ἐχοντα τὰς μὲν λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβ-
δους δὲ στιφρὰς (Ξενοφ. Κυνηγ.). » ||. πο-
λεμῷ (κυτυπῷ) μὲ τὸ κοντάρι. » Διακδορατί-
ζομαι, διακοντίζομαι. ||. σκετίνω (τυπῶ)
μὲ τὸ κοντάρι. » Κατακοντίζω.

Κονταριά. » Ἀκόντισμα. coup de (bles-
sure faite avec une) pique.

Κονταροξύλον. » Δόρυ, ξυστὸν (» Τὸ ξυ-
στὸν τῆσι λόγχῃσι ἐὼν ὁμοίως χρύσειον, «
Ἡρόδ. Α), στυράξ, στυράκιον, ῥάβδος (ἦ),
κάμαξ, fût.

Κοντεύω (» Λέγοντας σίμωσ' ὁ καιρὸς,
κήμεραις ἐκοντέψαν, « Ἰωάν. Γιωκ. περὶ
ματ. βίου), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Πλησιάζω.

§. ῥ. οὐδ. » Κινδυνεύω, μικροῦ δέω. αρ-
procher, s'en falloir peu. ||. τώρα δὲ
πλέον, ὡ ἱππία, κοντεύω 'να καταλάβω τί
λέγεις. » Νῦν δὲ, ὡ ἱππία, κινδυνεύω μαν-
θάνειν ὁ λέγεις (Πλάτ.). » ||. ὁ τοῖχος κον-
τεύει 'να πέσῃ. » Ἰπῶνιν ὠδίνει, καταβ-
ρῆει. menacer ruine. ||. ἐκόντευσε 'να μὲ
γελάσῃ. » Ἐγγύτατα ἀφίκετο ἀπατήσασθαι με
(Παυσαν. ΣΤ').

Κοντήτερα, ἐπ. » Ἐγγυτέρω, ἐγγύτερον,
ἐγγιον, πλησιέστερον καὶ (Ἀττ.) πλησιαι-
τερον. plus près.

Κοντήτερος, η, ον. » Ἐγγύτερος, πλη-
σιέστερος καὶ (Ἀττ.) πλησιαιτέρος, προσε-
χέστερος. plus proche.

Κοντινός, ἦ, ὄν. » Ὁ (ἦ, τὸ, εἰ, κτλ.)
πλησίον (ἐγγὺς, πέλας), προσεχής. proche,
prochain.

Κοντοκαθίζω, ῥ. αὐτοπ. » Συγκάθηναι,
ἐγκαθίζω. s'affaisser.

Κοντοκαίμενος (ὁ ἔχων κοντὸν λαίμυν),

τοσα, ικον. » Βραχυτράχηλος, κολοδοτράχλος. dont le cou est court.

Κοντολογία, ἐπίρ. » Ἐν βραχυλογία, διὰ βραχέων κτλ. ἴδε Συντομία.

Κοντὸς (Ὁ Ησύχ.). τὸ γράφει Κονδὸς, ἐρμηνεύων δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ Σμικρὸς τὸ Κολοδοτὸς ὁμοίως καὶ ὁ Λέων εἰς τὰ Τακτ.

» Τὰ δὲ ἱμάτια τῶν πεζῶν ἀπάντων ἔστωσαν κοντὰ μέχρι τῶν γονάτων, « ὁποίας λέγει ὁ Πλάτων ἐν Πρωταγόρα τὰς τῶν Λακωνιζόντων » Βραχείας ἀναβολας », ἢ, ἐν. » Βραχὺς, μικρὸς, μικρὸς τῇ ἡλικίᾳ (Εὐαγγ.). ταπεινός, ολίγος (πειντ.). court.

Κοντοστέκεται, ῥ. μέσ. » Ἐφίσταται, ἀναδύεται, ὀκνέω. demeurer court, s'arrêter, hesiter.

Κοντοσύλλαβος, ἐπίρ. = Κοντολογίης (ἐκ τοῦ-

Κοντοσύλλαβος, η, ον. » Βραχὺς, βραχυλόγος. succinct.

Κοντότερος, η, ον. » Βραχύτερος, βράσσων, μικρότερος, ἐλάσσων, ταπεινότερος, μείων. plus court.

Κοντόφωτος, η, ον. » Μύωψ, μυωπίας, μυωπάζων, ἀμβλυώττων, ἀμβλυωπών, ἡλαττωμένος τοῖς ὀφθαλμοῖς (Πλούτ. ΙΖ'), σκινφός καὶ κνιφός. myope, qui a la vue basse (courte). ||. εἶμαι κοντόφωτος. » Μυωπάζω(-ιζώ), ἀμβλυώσσω(-ττω), ἀμβλυωπέω, κυκλωσσω(-ττω). ||. εἶμαι ὀλίγον κοντόφωτος (δὲν καλοδιδέω). » Ἀμδυλωτέρως ἔχω τὰς ὀφθαλμούς.

Κοντοχρόνος, η, ον. » Ὀκλύμορος, πρόωρος, μινυθάδιος (πειντ.). qui est mort (ou doit mourir) avant terme, moissonné à la fleur de son âge.

Κοντυλῶ, ῥ. ἀμ. (περιπατῶ σὰν μεθυμένος, ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Κοτυλέω (ὅθεν ὁ Κοτύλων, ἐπιθετον μεθύσου τινός, τὸν ἐποιοῦν ἀναφέρουν ὁ Κινέρων, ὁ Διον. Ἀλικ. καὶ ὁ Πλούτ. ἐν βίῳ Ἀντων.). » Παραφέρωμαι, μεθυσφαλέω (Ἀππιαν.), σφαλερὸν βραδίω καὶ παράφορον (Λουκιαν. Βίων πράσις), κονδυλίζωμαι (» Τὸν σίτον ὡς ὀφρῶν τῇ τῶν ἀνέμων ἀκρασίᾳ κονδυλιζόμενον, « Βασίλ. Οὐιλ. ἐν αὐγμῶ καὶ λιμῶ). chancellor, aller de travers (comme les gens ivres).

Κοπάδι (κυρ. ζῶων, ἀπὸ τοῦ Κόπτω, διότι κόπτονται, ὡς καὶ Σφακτὰ, διότι σφάζονται πρὸς τροφὴν τῶν ἀνθρώπων). » Ἀγέλη (γενικῶς, ἰδιαιτ. δὲ) βουκόλιον (τῶν βοφιδῶν), ἱπποφόρειον (τῶν ἀλόγων), ποίμνη καὶ ποίμνιον (τῶν προβάτων), αἰπόλιον (τῶν γιδῶν), συφόρειον καὶ συδόσιον (τῶν χοίρων). troupeau, haras (τῶν ἀλό-

γων), harde (τῶν ἐλαφιῶν), θ. δ. (καταγορ. δὲ καὶ ψαριῶν, καὶ πουλιῶν, καὶ ἀνθρώπων, κτλ.). » Ἀγέλη, ἔλη, μῆτρα, σύνταγμα, σύστημα. troupe, θ. bande, θ.

Κοπαδιαστά, ἐπ. » Ἀγελήδων, ἱλαδῶν. par troupes (bandes), en troupe.

Κοπανίζω, ῥ. μετ. » Πτίσσω, κόπτω, τρίβω, λε(λει)αίνω, κοπανίζω, ἰγδίζω (κυρ. εἰς τὸ γδῖ). piler, brayer, concasser (κυρ. χονδροκοπανίζω). macquer (κυρ. κανάκι). teiller (κυρ. λινάρι). ||. ἀφ' οὗ το κοπανίστης ψιλά. » Τρίψας (» Κόψας) δὲ λεῖτα (λεῖον). ||. λιναρὸσπορον κοπανισμένον. » Αἶνου σπέρμα κεκομμένον (Θυδ.).

Κοπάνισμα. » Τρίψις, πτίσιμος. l'action de piler (concasser, etc).

Κόπανος, ἐργ. » Κόπανος, κοπανιστήρ, κοπανιστήριον. battoir, brisoir. » Στύπος (ἰδιαιτ. τοῦ λινარიῦ, κανναβιοῦ, ἀχύρου, κτλ.). macque, θ. écoug.

» Κοπέλα, ἴδε Κερίπει.

Κοπέλι. » Παῖς, ὑπέρτης, ἀδελφός. garçon, ἴδε καὶ Δούλος. ||. κατὰ τὸν μαστορίαν καὶ τὰ κοπέλια τ'οῦ (παροιμ.). » Οἷα περ ἂ δέσποινα, τοιάδε χά κύνων (Κλημ. Ἀλεξ.). tel maître, tel valet, (Ατν.) qualis rex, talis grex.

Κοπιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Πονέω, πονέομαι (» Τὸς χειρωνακτικὸς καὶ βαναύσους, πονομένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, « Δίσχ. Σωκρ.), κάμνω, μόχθεω καὶ μογῶ, ταλαιπωρέω, κοπιῶ(-ιζώ). travailler. ||. κοπιῶ τοῦ κᾶκον. » Μάταιοπονέω. travailler en vain (infructueusement). ||. κοπιᾶτε (λέγουν κοινῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀντὶ τοῦ ἀλλοῦ ὀρίστε, θέλοντες ἵνα προκαλέσουν κᾶνένα. Ὁ Ἀθραῖα ἔλεγει) » Μὴ ἀποδοκιμάσης τὴν παιδᾶ σου, καὶ ἐκκλίνατε παρ' ἐμοῖ εἰς τὴν οἰκίαν μου, (» δὲ Ἐκατόνταρχος τοῦ Εὐαγγελίου, συμφωνότερον μὲ τῆς ἐδικῆς μας λέξεως τὴν ἑννοίαν.) » Κατάδεξαι σκυλῆναι εἰς τὴν οἰκίαν μου. prenez (donnez-vous) la peine.

Κοπιαστικός, ἢ, ἐν. » Ἐπίπονος, ἐπίμοχθος, ἐργώδης, κοπώδης, πονήρως. pénible, fatigant.

Κοπίδι (τὸ στρογγυλὸν μαχαίρι τῶν κουτουράδων κλπ. ἀπὸ τοῦ) » Κοπίδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κοπίς-ιδος (ἦ, σμίλη, κοπίς, τομεὺς, ἄρθρος καὶ ἄρθρον. tranche).

Κόπος. » Πόνος, κάματος, μόχθος, κόπος, ταλαιπωρία. peine, θ. travail, fatigue, θ. ||. κόπος μάταιος (χαμένος). » Μητριοπονία, κενόσπουδια. futilité. δ. (συνηδονή. ὁ μισθὸς ὁ διδόμενος διὰ τὸν κόπον), ἴδε Δίκαιον καὶ Μισθός.

Κοπριά (ἀντί) » **Κοπρία**, κόπρος (ή), ὄνθος (ή). fiente, θ. fumier (κυρ. ἡ ξηρά, μετὴν ὅποιαν κοπρίζουν τὴν γῆν). || κοπριά τοῦ βωδίου κτλ., ἴδε Σθουινιά. || τοῦ μουλαριοῦ. » Ἡμιονίς καὶ ἡμιονεῖα. || τοῦ γαϊδάρου. » Ονίς. || τοῦ ἀρνιοῦ, γιδιοῦ κτλ. ἴδε Τριπληλιά. || τοῦ χοίρου. » Χοιροσπέλεθος. §. (συνεκδοχ. ὁ σωρὸς, ἡ στοίβα τῆς κοπριάς). » Κοπρῶν, κοπροβολεῖον, κοπροβόλων, κοπρία (« Καὶ αὐτὸς [δὲ ἰώθ] ἐκάθητο ἐπὶ κοπρίας ἐξω τῆς πόλεως, » Γραφ.). tas de fumier.

Κοπρίζω (κυρ. βάλλω κοπριὰν εἰς χωράφι, ἀμπέλι κτλ.), ρ. μετ. » Κοπρῶν-(ίζω). fumer, amender, engraisser. §. (ἀδειάζω τὴν κιλίαν, κυρ. διὰ τὰ ζώα). » Κοπρίζω, ἀποσκυβαλίζομαι, ἀποσκυεάζομαι. fienter.

Κόπριον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ., τὰ κόπρια), ἴδε Σκουπίδι.

Κόπρισμα. » **Κόπρισις** καὶ **Κόπρωσις**, κοπρισμός. l'action de fumer la terre(etc), amendement.

Κοπρολούδον, φ. καὶ ἄνθ., ἴδε Ἀσπρολούλυδον.

Κοπρομέλισσα, ἔντ. » **Ανθρήνη** (« Αἱ δ' ἀνθρήναι ζῶσι τὰ πολλὰ σαρκοφαγοῦσαι· διὸ καὶ περὶ τὴν κόπρον διατριβοῦσιν, » Ἀρστ.). frelon, ἴδε Αἰγριομέλισσα.

Κοπρόσκυλον (τό) / (συνεκδοχ. ὁ ἄχρη-

Κοπρόσκυλος (ὁ) ἱστος σκύλος, ὁποῖος ἦτον ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς, κείμενος » ἐν πολλῇ κόπρῳ, α καὶ ὡς λέγει ὁ Ὀμηρος, Ὀδ. Ρ. 297. Γοιούτοι εἶνε καὶ τὴν σήμερον οἱ σκύλοι τῶν πόλεων τῆς Τουρκίας). §. (μεταφορ. ὁ οὐκ ἠνὴρ καὶ ἀργὸς ἄνθρωπος), ἴδε Ἀκαμάτης.

Κόρακας (ὁ), π. » **Κόραξ**, corbeau. §. **κόρακας** (φρσ. ἑλλειπτ. ἰσοδύναμος μετ' τῶν Τουρκομεριτῶν τὸ Κάρναξ [carnifex ;], ἐπιφωνουμένη ἐν εἰδεί κατάρας, ἀπαράλλακτος μετ' τῶν παλαιῶν τὸ) » Ἐς κόρακας ! » Ἐρρ' ἐς κόρακας. corbleu ! peste ! va-t-en aux diables, etc. ||. κόρακας κοράκου ἡμαῖ ἔδεν ἔγάζει (παροιμ. ἀνάλ. μετ' τῶν Γάλλων τὸ) corbeaux avec corbeaux ne se croient jamais les yeux.

Κορακιστικά (τὰ, εἶδος ὁμιλίας συνθηματικῆς). » **Κορακιστί** (« Μὴ κορακιστὶ φθέγγασθε, ὡ ἀνόντοι, καθάπερ τὰ παιδία, » Ι. Χρσ. Ὁμιλ. Δ'. εἰς τὰς Πρξ. τῶν Ἀποστ. Τόμ. Δ', σελ. 634, 25). (Ἀς κρίνουν ἄλλοι, ἂν ἔχη ἡ κάμη τίποτε μετ' τὸ) » Βρόνδον (τὸ ὅποιον ὁ Βαρῖνος ἐρμηνεύει » Εἶδος διαλέξεως). argot, jargon.

* **Κορακοπέδι**. » **Κορακόπους**, κορώνοπους, κορώνοπέδιον. corne de cerf.

Κορακόπουλον. » **Κοράκιον**. corbillat.

Κόρδα. » **Χορδή** (« Κυρίως χορδὴ εὐτραφέας, ὅ ἐστιν εὐκλωστον, ἔντερον οὐδὲ, ὁ παραφθείροντες Κόρδαν οἱ κυδαῖσι φασιν, » Εὐστάθ. Ὀδυσ. Φ, 408), νευρά. corde, θ.

Κορέλλα (ἰταλ. Ἀπὸ τοῦ Κυπρίου, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ σχολ. τοῦ Ἀριστοφ., ὠνομάζετο) » **Κορύλλη** (ὁ Ἀττικὸς) κρώδουλος (« Τὸ κεφαλῆς περιείλημα, » κατὰ τὸν Σουίδ.). » **Ταινία**. ruban, ἴδε καὶ παρβλή. Κουρέλι.

Κορδόνωμαι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κορδινόμοι, σύστοιχον τοῦ Σκορδινόμοι τὸ Τεντόνομαι), ρ. μεσ. » **Βρενθύνωμαι**, ἀβρύνωμαι (Πλατ.), γαυριάζω, σοβέω, λαμπρύνωμαι, ἀγάλλομαι, φουσῶ. se glorifier, marcher avec un air d'ostentation (d'arrogance, de fierté), ἴδε καὶ Καμαρίνω.

Κόρδωμα (ἔχει πολλὴν σχέσιν ἢ λέξις μετ' τὸ Λόρδωσις καὶ μετ' τὸν Κόρδακα τῶν ἀρχαίων), ἴδε Καμαράωμα καὶ Κορδόνωμαι.

Κορδωμένος, η, ον. » **Γαῦρος**, γαυριῶν, βρενθύνωμενος, φουσῶν, πεφουσημένος. altier, qui marche fièrement.

Κόρη, ἴδε Θυγατέρα καὶ §. Κορηΐσι.

Κορητσακί. » **Θυγατρίον**. fillette, θ.

Κορηΐσι (ἀπὸ τοῦ) » **Κορίσιον** (ἡ) **Κοράσιον** (ἴδε Ἀγόρι) ὑποκορ. τοῦ) » **Κόρη**, νεάνις. fille, θ. §. **Παρθένος**, κόρη (« Ἀδελφὴν δὲ, κόρην τέτταρα καὶ δέξ' ἔτη γεγυνῆσαν, » Ἰσοκρ. Αἰγιν.). vierge, θ.

Κορητσίσις, η, ον. » **Πάρθενικός**, παρθένικός. §. κορασιώδης. §. παιδικός. virginal.

Κορμί. » **Σῶμα**, σκῆνος (τό). » **corps**.

Κορμοστασία (τὸ Τουρκ. Μπόι). » **Ἀναδρομή σώματος**, ἀνάστημα (μεταγ.), ἡλικία (« Τὴν δ' ἡλικίαν αὐτῆς εἰ ἴδοιτε, οὐκ ἂν θυγατέρα μου, ἀλλ' ἀδελφὴν εἶναι αὐτὴν νομίσαιτε, » Δημοσθ. πρὸς Βοιωτ. περὶ προίκος). taille, θ. stature, θ.

Κορνιαχτίζω, ρ. μετ. » **Κονίζω**, κονιάω, κονιορτώ. remplir (salir) de poussière.

Κορνιαχτός. » **Κονιορτός**, κονίασλος (ποιητ.). poussière, θ. ἴδε καὶ πρᾶβ. Σχόνι.

Κορόμηλον (ονομάζουν κοινῶς τὸ Ἀδράμηλον, ὁ δὲ Ἀέτιος [βιβλ. Α.] ἐνομάζει κορόμηλα τὰ δαμάσκηνα, καλλήτερον ὅμως να προδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸ Ἀγριόμηλον), κ. » **Ορειμαχεν**, ὀρημῆλις καὶ ὀρει(υ)μῆλις. pomme sauvage, θ.

Κορόνω (ἐδογάλλω φλόγα), ρ. μετ. » **Ἀνακαίω**, ἐκαίω, ἐκτρώω. faire éclater le feu. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » **Ἀνακαίωμαι**, ἐκ-

καίομαι, ἐκρήγνυμαι, ἀνγλάμπω (« Ἐξαπίνης ἀνέλαμψαν οἰκία τις, » Ξενοφ. Ἀναβ.).
éclater.

Κόρυζα (ὁ ἄλλ. Κορήος). ἔντ. » Κόρις (ὁ καὶ ἡ). ruñaise, θ. §. (ἡ ἄλλ. Τσύφνα τῶν ὀρνίθων), παθ. » Κόρυζα, (ὕπὸ τοῦ Γοδδε-
λᾶ ὠνομάσθη) » Λάπη. périe, θ.

Κορυζόχορτον (εἰς τὴν Ἀττικὴν λέγεται Κόνυζον, καὶ κατ' ἐπέκτασιν Ἀκόνυζον), φ. ἴδε Ἀγριοθρύμμη καὶ Ψυλλοδότανον.

Κορυφή (ἐκ τοῦ) » Κορυφή. sommet, cime, θ. haut. ||. ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ, ἴδε Κορυδοῦνι. ||. ἡ—τοῦ λόφου. » Ἀκρολοφία. ||. ἡ χουμαθὰ κάμνει τὸν καρπὸν τῆς εἰς τὴν κορυφὴν. » Ὁ φοῖνιξ ἀκρόκαρπος (Θεοφρ.). ||. ἡ κορυφή τοῦ στύλου (τῆς κολώνας), ἴδε Στυλοκέφαλον. ||. ἡ κορυφή τοῦ σπιτιοῦ. » Αἰτωμα, αἰέτωσις. faite, comble.

Κόρριασμα (τὸ χονδρὸν ξύλον, ὅπου βάλ-
λεται πλάγιον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στέγης).
» Μεσδομη, » διατόνιον, διαδοκίς (Ἡσυχ.).
faillage, entrail.

Κορφοβλάσταρον. » Ἀκρέμων, ὄρμενον,
ὁρόδανες (σώζεται ἡ λέξις).

Κορφοδοῦνι (ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ, ἄλλ.
Ζυγός) (τὸ). » Ἀκρα, ἀκροφεία. sommet
d' une montagne, croupeau.

Κορφολόγημα, γεωργ. » Βλαστολογία.
ébourgeonnement, érampragement (κυρ.
τοῦ ἀμπελιοῦ).

Κορφολογῶ, ῥ. μετ. » Ἀκρίζω, ἀκρολογέω,
βλαστολογέω, βλαστοκοπέω. ébourgeonne-
r, éramprer (κυρ. τὸ ἀμπελί).

» Κόρφος (ἐκ τοῦ) » Κόλπος, προκίλιον
(Θεοφρ. χαρ.). seu. ||. φτύς' ὅσον κόρ-
φο' σου (ἵνα μὴ βρακαθῇς δηλ.), (φρσ.), ἴδε
Φτύων. §. (μεταφορ. ἐπὶ θαλάσσης). » Κόλ-
πος, ὄρμος. baie καὶ baye, θ. golfe, an-
se, θ.

» Κόρωμα (φλογός). » Ἀνάκωσις, ἐκπύρ-
σευσις. l' action de faire éclater le feu.

Κορώνα. (ἀπὸ τοῦ » Χορωνός, ὁ σέφανος
τὸ πάλαι, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς
θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, » λέγει ὁ Ἀθίν. ΙΕ').
» Στέμμα (τὸ), διάδημα, στέφος, στεφάνη,
στέφανος. couronne, θ. ||. κορώνα δια-
μαντένια ἢ μαργαριταρένια. » Στεφάνη λί-
θοις Ἰνδικοῖς διάστερος (Αλ.). » Στέφανος
λίθων πολυτελῶν χροιά δινηθιμένος (Ἡ-
ρωδ.). »

Κορωνιάζω. ῥ. μετ. » Ἀναδέω, στέφω,
ἀναγορεύω. couronner, sacrer.

Κορώνιασμα. » Ἀναγόρευσις, στέψις. cou-
ronnement, sacre.

Κόσα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἔργ. ἴδε Κόσ-
σα, κτλ.

Κοσκινᾶς, οὐ. » Κοσκινοποῖος, κοσκινε-
πώλης. qui fait (qui vend) des cribles
etc. ||. κ' ἡ κοσκινὸν τὸν ἄνδρα τῆς με-
τὸς πραγματευτάδες (παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀ-
λαζονευομένων). » Καὶ Σαοὺλ ἐν προφῆταις
(Γραφ.) » se mettre en rang d' oignon,
ἴδε καὶ Φακῆ.

Κοσκινίδι, ἴδε Σκύδαλον.

Κοσκινίζω, ῥ. μετ. » Σήθω, διασάω
(ττάω), διασθήω, σινιάω. cribler, sasser,
tamiser, bluter (κυρ. ἀλευρί). ||. καὶ ἀφ'
οὐ τὸ κοσκινίσῃς με ψιλὸ κόσκινον'. » Καὶ
διασήσας λεπτῶ κοσκίνῳ (Διοσκορ.). »

Κοσκινισμα. » Σῆσις, διάττησις. l' acti-
on de cribler etc.

Κοσκινόγυρος (ὁ ἄλλ. Κόθρος). » Τηλία.
le cercle du crible.

Κόσκινον, ἔργ. » Κόσκινον. cribble. ||.
κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ (τὸ ἄλλ. Ἀλευρικόν),
ἴδε Σῆττα. ||. κόσκινον ψιλόν. » Λεπτότρη-
τον. ||. κοσκινον χονδρὸν. » Εὐρύτρητον.
||. τὸ κορμί τοῦ εἶνε κόσκινον ἀπὸ ταῖς
πληγχαῖς. » Ἀπαν αὐτῷ τὸ σῶμα κοσκινη-
δὸν ὑπὸ τῶν τραυμάτων διατρίτηται. (τὴν
αὐτὴν ιδεάν εἶχε καὶ ὁ ἐπιγραμματοποῖος
Λουκίλλιος, ὅταν, περιγελῶν ἕνα ἀφῆψ πύ-
κτιν, ἔλεγε· » Κόσκινον ἡ κεφαλὴ σου, Ἀ-
πολλόφανες, γεγένηται.). il est criblé de
blessures. ||. κινουρῆγιο' κοσκινάκι μου
κτλ. (παροιμ. ἀνάλογος κατὰ τι με τῶν ἀρ-
χαίων τῶ). » Θύραζε, Κᾶρες οὐκέτ' Ἀνθε-
στήρια. balai neuf.

Κοσμογυρισμένος, η, ον. » Πολύτροπος
(, ὅς μάλα πολλὰ πλάγχθη κτλ. Ὁμ. Ὀδυσ.
Α), πολυπλόκτος. qui a vu bien de pays,
vieux routier.

Κόσμος. » Κόσμος. τὸ πᾶν, τὸ σύμπαν
ἢ οἰκουμένη. monde, univers. ||. σ τὴν
ἄκρ' τοῦ κόσμου (φρσ.). » Πείρατα γαίης
(ποιητ.). » ||. ἐφώναζε καὶ χαλοῦσε τὸν
κόσμο' (φρσ. ὑπερβ.). » Ἐβόα δὲ καὶ δεινὰ
ἐποίει. §. κόσμος (συνεκδοχ. οἱ πολλοὶ ἄν-
θρωποι. ὅθεν: Ἦτον πολὺς κόσμος εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ἀγοράν, εἰς τὸ λουτρὸν,
κτλ.). » Ὀχλος, ὄμιλος, λαός. monde. ||.
γέρως ἄνθρωπος να ξεγυμνώνεται μπρο-
στά σ τὸν κόσμο'. » Ἐν ὀχλῳ πρεσβύτην ὄν-
τα ἀποδύεσθαι. »

Κόσσα (δρεπάνι με δόντια), ἔργ. γεωργ.
» Ἀρπη. faux, θ.

Κοσσίζω (δρεπανίζω με τὴν κόσσαν), ῥ.
μετ. (ἀπὸ τοῦ Ἀολ. Κόσσω-ττω=Κόπτω)
» Δρέπω, δρεπεύω. faucher.

Κόσσισμα. » Ἀρέψις. fanchage, fauche, θ.

Κόστος, φ. (εἰς τὸ ὑποῖον καλλήτερον 'να
προσδιορισθῇ ἡ λέξις) » Καρυσφυλλον (τὸ κη-

παῖον). Κόστον (δυναμάζον ἢ Θεόφραστους καὶ Διοσκουρίδης τὴν ῥίζαν ἀρωματικῆς τινος φυτοῦ τῆς Ἰνδίας). coq des jardins, heibe au coq (ou) du coq, o. menthe de coq, baume le grand.

Κοτσάνι. » Κουός. ἴδε, θ. ||. τὸ κοτσάνι τῆς ἀγκινάρας. » Αὐλάκρον, πέρνηξ καὶ πτέρνιξ. coilleton. ||. τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου (τοῦ μαρουλιοῦ κτλ.), ἴδε Γουλι.

Κότσι (ἀπὸ τοῦ) » Κόττος (ὁ κύβος κατὰ τοὺς Γραικορωμαίους, ὅθεν καὶ ἔκκεκοτισμένος, ὁ ἄλλως ἔκκεκουθευμένος καὶ ἔκκεκομμένος, ὁ διὰ τοῦ κυθεύειν τὰ αὐτοῦ ἀπολέσας, « κατὰ τὸν Ἠσύχιον). » Ἀστράγαλος, cheville (du pied). §. (εἶδος παιγνιδίου, παιζομένου κατὰ δύο τρώπους· οἱ παλαιὸι τὸ ἐπαίζον ἀπαράλλακτα καθὼς τὸ παιζόντων σήμερον τὰ παιδιὰ εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Ἰδε Ἀπολλων. Ἀργοναυτ. βιβλ. Γ', 117—126). » Ἀστραγαλίσκος, osselet. ||. παίζω τὸ κότσι. » Ἀστραγαλῖξ καὶ Ἀστρίξ (Πολυδ.). jouer aux osselets. §. (τὸ σκληρὸν πηξίμενον, ὃ, που ἔγανει κυρ. εἰς τὰ ποδάρια καὶ εἰς τὰ χεῖρα), πᾶθ. Τύλος, ἦλος. cal, cor, durillon.

Κότρυφας (ὁ), π. » Κότρυφος καὶ (Ἄττ)

Κοτσούφι (τὸ) ἰ Κότρυφος καὶ Κόψιχος. merle.

Κόττα (» Κοττοί, οἱ ἀλεκτρούνες « καὶ » Κόττος, ὄρνις, « Ἠσύχ.), π. ἴδε Ὀρνιθα.

Κοττέρι (τὸ σπιτάκι τῶν ὀρνίθων, Τευρκ. κουμάσι). » Ὀρνίθων, κοττάναθρον. rouillier, juchoir, perchoir (κυρ. τὸ ξύλον ὅπου σκαλόνουν καὶ κοιμῶνται).

Κοτῶ, ῥ. αἰ. ἴδε Τολμῶ.

Κούδακας (ἀπὸ τοῦ) » Κούδακος (ὁ βάτραχος), ζ. ἴδε Βαθρακίς.

Κουδάκιμα. » Μετακομιδὴ, ἀνασκευὴ, ἀγωγὴ « Ἠρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, « Πλάτ.), μετακείμεσις, σκευαγωγία. transport.

Κουδαλητὸς, ἡ, ὄν. » Φορητὸς (Στρεβ. Γ', ε'). transportable.

Κουδαλιστικά (τὰ Τευρκ. Χαμαλιάτικα). » Κόμιστρα. le port, le saisir d'un porteur.

Κουδαλῶ {, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Κοδα-Κοθανῶ ἰλῶ καὶ Κοδαλικῶ (Κορ. Σχολ. Ἰσοκρ. καὶ Ἀτ. Τομ. Α'). » Φέρω, μεταφέρω, κομίζω, μετακομίζω, ἀνασκευάζω. transporter. ||. κουδαλῶ τὰ πράγματά (νοικοκυριά) μου. » Σκευάγωγέω (-ομαι), ἀνασκευάζομαι. déménager. ||. κουδαλῶ με τὸ ἀυάζει. » Ἀναξεύω. charier. ||. κουδαλῶ λάμπην. » Πληροφορέω. ||. κουδαλῶ νερόν. » Ὑδροφορέω.

Κουδαράκι. » Ἀκατιδίον, κουδαρίσιον (Θουεσούρ).

Κουδάρι. » Ἀγαθίς, τελύπη, σπείρα, σπείραμα, μήρυμα καὶ μήρυγμα, πνήιον, σφαίρωμα. pelote, peloton. §. (μεταφορ. μάζωμα πολλῶν πραγμάτων, ἀνθρώπων, κτλ. εἰς ἓνα μέρος). » Συστροφία, grogne.

Κουδαριάω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου), ῥ. μετ. » Τολυπέω, συσπειράω, συνειλέω, μηρύω (-ομαι), ἀναμύρουμεναι, τὸ μήρυμα ἀναλέγουμαι, πηνίζω (-ομαι), ἀντηπνίζομαι, σφαιρίζω. pelotonner. §. (μεταφορ. στενοχωρῶ, σφίγγω, στρυμνώνω, ἴδε Μανδρίζω καὶ §. Κουλουριάω).

Κουδαρίασμα. » Σπείρωσις. l'action de pelotonner.

Κουδαρίδα, ἔντ. » Ὀνος, ὀνίσκος, κουβαρίς, ἴουλος, ἀκατίς, πολύπους. elepote, millepieds, θ.

Κουδαρίστρα, ἔργ. » *Σπειρωτήρ (ὁ). pelote, θ.

Κουδάς (ἐκ τοῦ Κύβδα, τὸ ποτήριον Δωρικῶς, ἀγγ. » Ἰβάνη. broc, tinc, tineite, θ. sébile.

Κουβέλι (τὸ ὅπτι τῶν μελισσῶν ἀπὸ τοῦ » Κύβελα, ἄντρα, θάλαμος τοῦ Ἠσυχ. καὶ τὸ » Κύβηλις, ἀγγεῖον κεραμεύον, ὡς πυξίς τοῦ φωτ.), ἴδε Κυβέλι. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα· χωρεῖ 40 ὀκ. Τουρχ.). ἴδε Κοιλόν.

Κουδοῦκλι (ἐκ τοῦ Cubiculum τὸ σκέπασμα τοῦ ἐπιταφίου καὶ κάθε τι θμοισχημον). » Σκιὰς. baldaquin. §. (ἔθεν ἔκκληματάρη), ἴδε Δράνα.

Κουδοῦνι (ἐκ τοῦ Coudon-ῶνος (ὁ). grelot, sonnette, θ. clochette, θ. ||. τὸ κουδοῦνι, ὁ, που κρεμοῦν εἰς τὴν λαίμην τῶν ἡγιδῶν (καμπηλῶν, κτλ.), ἴδε Κυπρί.

Κουδοῦνιζω (κυρ. κτυπῶ τὸ κουδοῦνι), ῥ. μετ. » Κωδωνίζω. sonner. §. (μεταφορ. διαδίδω, κοινοποιῶ ἀπόρρητόν τι). » Διακωδωνίζω, δια(περι)σπαλίζω, θρυλέω, δια(περι)θρυλέω, διαλαλέω, διαδροέω, διαφηνίζω, διαβόω. publier à son de trompe.

Κουδουνιστὸς, ἡ (κυρ. φωνή), ὄν, ἴδε Τραγανιστὸς. §. κουδουνιστὴν (εἶδος παιγνιδίου, Τευρκ. Γιαζή-τουρά). » Στρεπτινίδα (ἦτον πάντη διαφορετικόν ἀναλογεῖ δὲ κατὰ τι καὶ μετὰ τὴν ὀστρακινίδα. coix ou pile.

Κουκκί (ἀπὸ τοῦ) » Κοκκίον (ὕποκορ. τοῦ Κόκκος), φ. καὶ ὄσπριον. » Κύμας (ὁ). fève (des marais). θ. ||. ῥίχνω τὰ κουκκία (ἡ) ὅτ καὶ κουκκία, (εἶδος μαντείας). » Κουκκίς « Ὑψίς, » Κληρίς, μαντεύματα.

tirer aus fôres (au sort). § κουκκί (τὸ ἄλλ. Σπυρί). «Κόκκος, θρόμβος, χένδρος (ἄλων, λιθανωτῶν, κτλ.). grain.

Κουκκίδα (ή). «Στιγμή. point ||. ὁποιος γράφει καλὰ, πρέπει νὰ βάλλῃ καὶ ταῖς κουκκίδες ὅπου πρέπει. » Τὸν ὀρθογραφῶντα, καὶ στίζειν ἢ δέον εἰκόσ. ponctuer.

Κουκκίζω, ῥ. μετ. «Πάσσω(-τω), ἐμ(δια, ἐπὶ)πάσσω, σμάω («Σμήσας τε λεπτοὶς ἁλοῖν, «Αθην.). poudrer, saupoudrer. ||. κουκκίζω μὲ στάγτην. » Ἐμπάσσω τῆς τέρρας. ||. ἀρ' οὐ ἐκούκκισε τὰ μαλλιά' του μὲ τὸν χρυσὸν ἐκείνου ἄμμου. » Διαπάσας εἰς τὰς τοίχας τοῦ ψήγματος. «

Κουκκίτης (βήχας, ὁ ἄλλ. Γαϊδουρόβηχας. Ἡ λέξις ἔχει πιθανῶς σχέσιν μὲ τὸν Κοκκυμένον, τὴν λεπτοτέραν καὶ δευτέραν φωνήν, κατὰ τοὺς μουσικοὺς, ἥς ἐναντίον ἡ Βηχίη, ἡ βαρυτέρα καὶ χαμηλοτέρα). coqueluche, toux fétine, θ.

Κουκκος (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουίδας), π. «Κόκκυξ-υγος. coucou.

Κουκουδάγια (ἡ λέξις ἐναι πεποιημένη ἀπὸ τὴν φωνήν τοῦ πιπνεῦ, καὶ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Πλούτ.), π. «Γλαῦξ (ή). κικυμῖς, κίκυμος, κίκυδες, κικκάδη (Ἀριστοφ.), κικκαβάς (ή). chat-huant, chouetie (la petite), θ. cheveche, θ. (συγγέεται πολλάκις μὲ τὸν μικρὸν Μπεῦσον, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Νυκτοπούλι). ||. ἄλλα τὰ ὑμῶν τοῦ λαοῦ, κῆ-ἄλλα τῆς κουκουδάγιας (παροιμ.). ἴδε Λαγός.

Κουκουλά (ἀπὸ τὸ Λατίν. cuculus, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Κύκλος). «Κάλυμμα («Ἐπικάλυμμα) κεφαλῆς, καυσία, κορυδύλη, (εἰς τὰ Γλωσσάρια ἀναφέρεται καὶ ἡ λέξις) καρακάλλιον. caruchon, coqueluchon.

Κουκουλί (τοῦ μεταξιοῦ). «Θυλάξ καὶ θυλάκιον (βόμβυξ), νεκίδαλον, βομβύκιον, πιννίον (Ἀρστ. Ζ. εἰ, 18). coque, θ. cocoon. ||. ἐθόλλω μετὰξί ἀπὸ τὰ κουκουλία. » Ἀναλύω τὰ βομβύκια, ἀναπννίζομαι (Ἀρστ. Ζ. εἰ, 18). «

Κουκουλίνω, ῥ. μετ. «Ἐγ(«Συγ-»Ἐπὶ) καλύπτω, ἐγκορυδύω(-ίζω). affubler, emmêtoufler.

Κουκουλούω. «Συγκάλυψις, ἐγκορυδύλσις. affublement.

Κουκούμι (ἐννομάζεται εἰς τὴν Ἀπτικὴν τὸ Τούρκ. Γκιουγιούμι, ἀπὸ τοῦ Λατίν. cucum, τὸ ὅποιον ὁ Ἐπίσκοπος ἐξελληνίσας διὰ τοῦ Κοκυμίου. Δεῖ αὐτὸν κουκούμιον ἔχειν, ὅπου τὸ θέλον ποιῆσαι τῷ παιδίῳ), ἄγγ. «Θερμαντήρ, θερμαντήρ, θερμαστρίς, ἱπποθέτης (τὸ ὅποιον περιγεῖται ὁ Ἀθηνάιος). chaudière, θ. bouilloire, coque-mat.

Κουκουναρά (ὁ καρπὸς τῆς Κουκουναράς, ἀπὸ τοῦ Κύνναρον, παράγ. τοῦ Κόνος τῷ=) «Κῶνος (ὠύζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀπτικὴν), στρόβιλος («Καρπὸς τοῦ κῶνος, ἐν δὲ μετεξέτεροι Στρόβιλον, οἱ δὲ Κῶνος καλέουσι, «Ηρόδ.), πιτυροστρόβιλος. pomme (de pin), θ. §. (τὸ εἶχον τοῦ ἀραποῖτου). panouille.

Κουκουναρηά, δ. «Πίτυς-υος (ἡ ἡμερος), στρόβιλος. pin.

Κουκουναρί, κ. «Πιτύς, πιτύϊνον κάρυν, στρόβιλον («Ἡ τοῦ κῶνος τὸ κάρυν, ὃ καλοῦσι στρόβιλον, «Διεύχ. παρ' Ὀρειθασ.), ἐσρακίς, κόκκαλον. pigeon.

Κουκουῦται (τὸ μέσκα τοῦ καρποῦ μερικῶν δένδρων, ὅπου περιέχεται ὁ σπόρος τῶν). «Πυρὴν-ῆνος (δ), ὁστοῦν, κόκκος, κάρυν, γίγχατον (κυρ. τοῦ σταφυλίου). nouau, perin. ||. ἡ μικραὶ ῥῶγαι, ἡ δὲν ἔχουν διόλου κουκουῦται, ἡ τὰ ἔχουν μικρότερα. «Αἱ μικραὶ ῥῶγαι οὐκ ἔχουσι, ἢ ἐλάττους πυρῆνας (Ἀριστοφ. Προβλ.). ||. τῶν ῥοδοκίμων τὰ κουκουῦται. «Περαικῶν τὰ ἔστα, «Δοκρ. » Περαιεὶς κάρυν, «Νίκανδρ. ||. κουκουῦται (φρσ. ἀντὶ τοῦ Τίποτα). «Κόκκον (τὸ ἐλάχιστον, «λέγει ὁ Ησυχ. ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. » τὸ Κόκκον, ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. «Σαφέστερον δὲ πάντων Τίμων ὁ Σιλλογράφος ἐκφράζει τὴν δύναμιν τῆς λέξεως διὰ τοῦ ἐξῆς στίχου: «Πτωχὸς δὲ φρένας εἰμὶ, νόου δέ μοι οὐκ ἐν κόκκῳ «). pas aussi gros qu'un pois, ἴδε Στάλα. §. (ὅταν ἦνε συνθεμένον μὲ ἄλλην λέξιν, σημαίνει ὀλοκληρὸν τὸν καρπὸν, καθὼς) Δαφνοκούκουτσον, Κεδροκούκουτσον, κτλ. (καὶ σχηματίζεται συνήθως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ δένδρου εἰς γένος θηλυκὸν καὶ κατάληξιν ις, καθὼς) «Λαφνίς, κεδρίς, κτλ. baie, θ. grain.

Κουκλα, «Πλαγγῶν-όνος (έ), κόρη (ὅθεν ὁ χοροπλάθος), νύμφη, γλῆνη, νανίον, νευρόσπαστον (κυρ. τὸ κινούμενον μὲ κλωστήν ἢ ἐλατήριον). poutée, θ. pentine, θ. margouette, θ. ||. ἀπ' ἐξω κουκλα, κῆ ἀπὸ μέσκα πανούκλα, (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τὸ) «Καλὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δευλαῖαι φρένας, «Μίκανδρ. παρὰ Σουίδ., (ἴδε καὶ Μυλωνᾶς).

Κουλαῖω, ῥ. μετ. «Κυλλαῖω («Κυλαῖνόμενι κατὰ τὸν κενεῶνα, «Ἰππokr. περὶ ἄγγ. Παραπάνω τὸ εἶπε «Κυλλοί), κυλλῶ, πηρῶ (τὴν χεῖρα). estropier, rendre manchot.

Κουλλίει (ἀπὸ τοῦ) «Κολλίειον (ὅπου καρ. τοῦ) «Κέλλειξ (καὶ Κέλλειξ)-ικός (δ), ἴδε Κουλοῦρι.

Κουλλῶς, ἡ, ὄν. «Κυλλῶς, χωλὸς (ππ-

ρός, πεπρωμένος) τὴν χεῖρα (καὶ μονο-
λεκτ.) γυλόχειρ, μονόχειρ, ἄχειρ. man-
chot.

Κουλλούρα (ἡ) { . » Στρεπτόν, στρεπτός,
Κουλλούρι (τὸ) { κολλύρα, κολλύριον,
κολλυρίς, κόλλαδος. gimblette, θ. petit
-pain. §. κουλούρι τοῦ ἀλετριῶ (τὸ κρικε-
λωτὸν ῥύλον, ὅπου ἐμβαίνει τοῦ Στθαριοῦ
ἡ ἄκρη). » Κορώνη. §. (κάθε πρᾶγ α κου-
λουριασμένον). » Σπείραμα. replis tor-
tueux.

Κουλουριάζω, ῥ. μετ. » Συστρέφω, συ-
σπειράω, συνελίσσω, συνειλέω. rouler, re-
courber en replis tortueux.

Κουλούριασμα. » Συστροφή. l'action de
rouler etc.

Κουλουριασμένος, η, ον { . » Συνεστραμ-
Κουλουριαστός, ἡ, ὃν { μένος, συνε-
στραμμένος. roulé, recourbé.

Κουλλοχέρης (ἡ Κουλοχέρης, ὡς ἀπὸ τοῦ
Χωλόχειρ), α ἡ ἴσσα, ἰκον, ἴδε Κουλλός.

Κουμαρᾶς (πρῶφ. Κουμαρᾶς), ἀγγ. (ὅ-
που ἀποθιέονται πρὸς φύλαξιν λεπτά νο-
μίσματα). tire-lire, θ. tronc.

Κουμάρι (ἀντὶ Κουκουμάρι, ἀπὸ τοῦ Λα-
τιν. cucuma, ὅθεν τὸ Κουκούμιον τοῦ Ἑπι-
κτῆτου. Ἀρρ. Γ', ἴδε καὶ Κουκούρι), ἀγγ.
» Σκεῦος, κεράμιον, κυμβιον. pot à l'eau
broc, coquemar.

Κουμαρᾶ, δ. » Κόμαρος (ἡ). arbousier.

Κούμαρον, κ. » Κόμαρον, μιμαίνυλλον ἢ
μιμαίνυλον ἢ μιμάκυλον ἢ μιμαμάκυλον.
arbose, θ.

Κουμέρκι (ὀρθ. Κουμέρκι, ὡς ἀπὸ τοῦ
Λατ. commercium, τὸ πληρονόμητον διὰ
τάςπραγματείας. Ὁ Πορφυρογ. τὸ γράφει
Κομμέρκιον: » ἔχει δὲ καὶ κομμέρκιον ἐκ
τῶν τοιούτων πραγματειῶν ἄπειρον. » Ἡ δὲ
Ἄννα ἡ Κομν. Ἀλεξ. ς'. Κομμέρκιον). » Τέ-
λος (τὸ), τελώνιον. droit de douane. || .
παίρνω τὸ —. » Τελωνέω, τὸ τέλος ἐκλέγο-
μαι. *prélever le droit de la douane.

§. (συνεκχ.). ὁ τόπος ὅπου κάθεται ὁ κου-
μερκιάρης. » Τελωνεῖον. douane, θ.

Κουμερκιάρης (ἀπὸ τοῦ Λατ. commer-
ciarius: ὅθεν καὶ εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς γρά-
φεται Κομμερκιάριος. » Βυζαντινὸς γίνεται
ἱερεὺς ἢ διάκονος καταλλάκτης ἢ κομμερ-
κιάρης, « Μαρκ. Πατριάρχ. Ἀλεξάνδρ. Ἐ-
ρωτ. Καν. ΚΑ'). » Τελωνίης. douanier.

Κουμουλιά (Λατ.), ἴδε Στοιβα.

Κουμπὶ (ἀπὸ τοῦ) » Κουμβιον (ὅπου ορ-
τοῦ) Κόμβος, (οἱ πελαιοὶ μετεχειρίζοντο
θηλυκωτήρια). bouiton, ἴδε καὶ Θηλυκωτήρι.

Κουμπιάζω, ῥ. μετ. ἴδε Κουμπώνω.

Κουμπιτσμα (τὸ ἄλλ. Κούμπιμα). » Ἐγ-

κόμῳσις, ἐγκόμῳμα. l'action de bou-
tonner ou de se boutonner.

Κουμπώνω, ῥ. μετ. » Ἐγκομβῶω. bou-
tonner, ἴδε καὶ Θηλυκόνω.

Κουμπότρυπα. » Πόρπη. boutonnière, θ.

Κουνάδι (τὸ ἄλλ. Ἀτσίδι καὶ Τουρκ. Σαν-
σάρι), ζ. » Ἰκτίς (ἡ), αἰλουρος. fouine, θ.
putois.

Κουνελάκι. » Λεθριδίου. lapereau.

Κουνέλι, ζ. (ἀπὸ τὸ Λατ. cuniculus, ἐξ-
ελληνισθὲν ὑπὸ τοῦ Πολυβίου εἰς τὸ) » Κύν-
νικλος (» Ὁ δὲ κύνικλος, πόρρωθεν μὲν ὁ-
ρώμενος, δοκεῖ εἶναι λαγὼς μικρὸς: ὅταν δ'
εἰς τὰς χεῖρας λάβῃ τις, μεγάλην ἔχει δια-
φορὰν, καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατὰ
τὴν βρῶσιν, γίγνεται δὲ τὸ πλεῖον μέρους
κατὰ γῆς « Πολύβ. ΙΒ'). » Δασύπους, λεθρι-
ρίς (Στραβ. Γ'), γεωρύχος λαγιδεύς. lapin.

Κούνημα. » Κίνκσις. sècouement. αἰώρα
(κυρ. μὲ τὴν κούνιαν). branlement, bran-
le, hochement (κυρ. τῆς κεφαλῆς). §.

(μεταφορ. ἢ παρακίνησις), ἴδε Κούντημα.
» Κούνια (ἀπὸ τοῦ Ἀτν. cunæ, διὰ τὰ μω-
ρὰ παιδιὰ). » Δίκνον, κίστη, κοτίς (νεο-
λογ.). (εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται, καθότι καὶ
εἶνε τῷ ὄντι) σκάφη (ἴδε Κουνῶ). herceau.

§. (ἡ κρεμαστὴ, ὅπου κουννοῦνται πρὸς
σωμασκήν ἢ διασκεδάσιν, ἢ ἄλλ. Ἀνεμόκου-
νις). » Αἰώρα. escarpolette, θ. brandil-
loire, balançoire.

Κούνουπας (ὁ) { , ἔντ. « Κώνωψ - ὡπος
Κουνούπι (τὸ) { (ὁ), ἐμπις - ἴδος (ἡ). cou-
sin.

» Κουνουπίδι, φ. » Ἀνθοκράμβη (νεολογ.)
chou-fleur.

Κουνουπιέρα { . » Κωνωπεῖον (» Καὶ
Κουνουπολόγος ἢ Ὀλοφέρνης ἀναπαύο-
μενος ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ ἐν τῷ κωνω-
πεῖω, « Γραφ. Ἰουδ.). courtine, θ. cousi-
nière, θ.

Κούντημα. » Ὠθισις, ὠθισμός, l'action de
pousser. §. (μεταφορ. ἢ παρακίνησις, ὁ-
θεν:) ἔχει κούντημα, διότι εἶν' ὀλίγον ἀρ-
γυκίνητος. » Μύωπος δεῖται. il a besoin
d'aiguillon, ἴδε καὶ Παρακίνησις.

Κουντούρα. » Κόθορνος, κρηπίς (μὲ διά-
φορα ἐπίθετα, καθὼς Σχιστὴ, Λεπτοσχι-
δής, Ἀττική κτλ.), ἐμβάς, ἐμβάτη, ἐμβά-
θρα. soulier.

Κουντουράδικον (ἐργαστήρι). » Σκουτοτο-
μεῖον, σκουτεῖον. boutique de cordonnier, θ.

» Κουντουράς. » Σκουτοπότης (» Ἰπὸδγμα
δημιουργῆσαι μὲν, τοῦ σκελετοῦ ποιεῖν, ὅταν
δὲ ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευρορράφου, « Γα-
λην. πρὸς Θρασύβ.), σκουτεὺς, κρηπιδεποιός,
ὑποδηματοποιός. cordonnier.

Κουνῶ, ῥ. μετ. » ὠθέω, ὠθω, ὠθίζω. pousser. ῥ. νύσω. || τὰ καράβια ἐπιπτον ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ ἐκουντοῦντο μὲ τὰ κοντάρια. » Ναῦς τε νῆϊ προσ-ἐπιπτε, καὶ τοῖς κοντοῖς διωθούντο (Θηδ.).

|| τὸν ἐκούντησα (μὲ τὸν ἀγκῶνά μου), καὶ τὸν λέγω. » Νύξας αὐτόν, ὅρας, ἐξην, κτλ. Πλάτ. » Καὶ τότε ἐγὼν Ὀδυσῆα προσκῦδων ἐγγύς ἐόντα, ἀγκῶνι νύξας, » Ὀδ. Ε.

Κουνῶ, ῥ. μετ. » Κινέω, σείω, κραδαίνω, κλονέω, διαφέρω, σαλεύω, πάλλω, διακινέω, κιγυλίζω. secouer, agiter, mouvoir, branler, ébranler, brandir, brandiller, hocher. || κουνῶ τὴν κούνιαν βρέχους. » Ὅτε δὲ κλαίει (τὸ βρέχος), τὴν σκάφην ἐκίνει, καὶ κατεκοίμειεν αὐτὴ (Αθ.), » ἴδε Κούνια.

ῥ. ἀμ. αὐτοπ. || τὰ δόντια μου κουνοῦν (καταχρ. ἀντὶ Κουνκοῦνται). mes dents branlent. || κουνηκοῦμαι (ἢ καλλήτερα, Κουνῶ τὰ χερίά μου) ὅταν περιπατῶ. » Παρασείω τὰς χεῖρας (Αριστοτ.), σοσείω. aller les bras ballans, brandiller les bras.

Κουπαστὴ, ναυτ. » Ἐγκωπον, κωπωτὴρ, ἐπισκαλημὴς, τράπηλ-ηκος (δ). le plat bord, l'endroit du bateau ou les rames sont placées.

Κουπί. » Κῶπη, ἑρετμὸς καὶ ἑρετμόν. rame θ. aviron. || τὸ πλατὺ (τὸ κάτω) μέρος τοῦ κουπιού. » Πτερὸν, ταρσὸς, σπάθην. pale. θ. || τραβῶ κουπί, ἴδε Ἄλμνω. || μὲ τὸ κουπί (ἢ) μὲ τὰ κουπιά (τὸ ἐναντίον τοῦ, Μὲ τὸ πανί), ἐπ. » Εἰρσία, εἰρσία χρώμενοι.

» Κουράδα (-δι), (ἀπὸ τοῦ) » Σκουράδιον (Αριστοτ. Λαγρν. 1170). » Πέλεθος καὶ σπέλεθος, σπέλληξ. éiron.

Κουράζω (ἴδε Ακούρασος), ῥ. μετ. » Παράτεινω, κόπτω (» Ὁ ἵππος τὸν ἀναθάτην κόπτει). fatiguer, lasser. || κουράζομαι, μέσ. αὐτοπ. » Κάμνω, κοπιῶ, πονέω. se lasser, être fatigué (las), ἴδε καὶ Ἀποκάμνω.

Κούρασος. » Κόπος, κάματος, πόνος. Κούρασμα (fatigue, θ. lassitude, θ).

Κουρασμένος, η, ον. » Κεκληγώς, κεκοπιῶς, πεπονηγώς. fatigué, las.

Κούρβουλ (καὶ Κούρμουλ), ἀπὸ τοῦ Κορμῆς. » Ὁ τῆς ἀμπέλου στέλεχος, ἴδε Κλήμα.

Κουρδίζω, ῥ. μετ. » Ἐντείνω, ἀρμίζομαι (κυρ. λύαν). accorder, monter, bander (κυρ. δοῦναι, τουφεκί κτλ.).

Κουρδισμα. » Ἐντασις, ἀρμογή, χορδοτομία. l'action de bander (monter; accorder).

Κουρδιστήρι. » Χορδοτόνιον. clef pour monter les cordes d'un instrument.

Κουρέλι. (ἀντί) » Κουράλιον (» Γέλγια, Κουράλια, » Ηούχ.) ὡς χρησιμεύον εἰς τὰ μικρὰ κοράσια ἵνα ἐνδύουν τὰς κούκλας [κόρας] τὸν καὶ εἰς τὰς γυναῖκας τὸν ἀρχ. ἀντί Κορδέλλας, Γαλλ. chiffons). » Ράκος (τὸ), ῥάκιον, λακίς. baillon, guenille, θ. guenillon, chiffon, lambeau, drapeau.

Κουρελιάζω, ῥ. μετ. » Ρακῶω. délabrer. || κουρελιάζομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ρακῶμαι (Πλουτ. Συμπ.). s'en aller par lambeau.

Κουρελιάρης, σ, ικον. » Ρακενδύτης, ρακενδύτων. couvert de haillous, déguenillé, dépenaillé.

Κουρελίσμα. » Ράκωσις. délabrement.

Κουρελισμένος, η, ον (φόρεμα κυρ.). » Διεῤῥωγώς, ἱακῶδης. délabré. ῥ. κουρελισμένος ἄνθρωπος, ἴδε Κουρελιάρης.

Κούρεμμα (ἀντὶ Κούρευμα, τὸ ὅποιον ἀναφέρει ὁ Ηούχιος). » Κουρά, κάρσις, πέξις. tonte, θ. tonsure, θ.

Κουρεύω (δ' ἔτυμολογ., ἐν λέξει Κοδράντης, τὸ γράφει Κορεῦω), ῥ. μετ. » Κείρω, ἀποκείρω, πέλω (κυρ. πρῶβαντον). tondre. ῥ. κουρεύω φλουρί. » Περικόπτω, παραψαλίζω. rogner.

Κουριάζω (κυρ. ἐπὶ ὀρνίθων, ὅταν σκαλόνουν τὸ βράχον ἵνα κοιμηθῶν ἴσως ἐκ τοῦ Οἰκουρέω), ῥ. οὐδ. » Κοιτάζομαι. jucher, se jucher. ῥ. (μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅσοι κάθονται εἰς τὸ σπίτι ἀδιάκόπως, καὶ δὲν ἐβγαίνουν εἰς). » Οἰκουρέω. garder la maison.

Κούρκα (ἢ ἄλλ. Μισίρκα καὶ Γάλλισσα). π. » Ὀρνις (» Ἀλεκτορίς) ἢ Ἰνδική. *μελαγρίς. dinde, θ. poule d'Inde.

Κουρκάχι, » *Μελαγρίδιον. dindoneau. Κουρκάκος. » Ὀρνις (» Ἀλεκτρυών) ὁ Ἰνδικός. dindon, coq-d'Inde.

Κουρούνα, π. » Κορώνη. corneille; θ. corbaine (ἢ κατὰ μαυρην). || εἶπε καὶ ἡ κουρούνα Κρά (παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῷ) » Εγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς.

Κουρουνοδότανον, φ. ἴδε Σκυλοδότανον.

Κουρουνοπόδαρον, φ. ἴδε Κορακοπόδαρον.

» Κουρσάρος. » Πειρατὴς, ληστής, καταποντιστής, καταδρομέας. corsaire, pirate, écueur des mers, sorban. || τοὺς κουρσάρους. » Τὸ ληστρικόν, τὸ πειρατικόν, τὰ ληστήρια.

Κουρσάρικος, η, ον. » Πειρατικός, ληστρικός. de pirate (corsaire).

Κούρσεμ. » Λευκασία, προνομή (κυρ.

ζωοτροφιῶν). pillage, marauderie, ἴδε καὶ Διαγούμισμα.

Κουρεύω, ῥ. μετ. » Διητεύω, ληΐζομαι, σιλόω (-ειν), λείψω ἐλάυνω (ποιῶμαι), λεηλατέω, ἄγω καὶ φέρω, λαφυραγωγέω, κίω-πέω, προκυρεύω. piller, marauder, ἴδε καὶ Διαγούμιζω.

Κουσκουριά. » Περιεργία, πολυπραγμοσύνη. curiosité (mal entendue, déplacée).

Κουσκουρεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Πολυπραγμονέω, περιεργάζομαι. fureter; être curieux, rechercher (enquêter, s'enquêter) avec une blâmable curiosité.

Κουσκούρης (ἀπὸ τοῦ Λατίν. Susurrus), α, ἰκον. » Πολυπράγμων, ψήθυρος, περιεργος. curieux; enquêrant, furet (μεταφρ.).

Κουτάβι (τὸ μικρὸν διαφέρων ζῶων, κυρ. ἕως τοῦ λύκου, σκύλου κτλ.). » Σκύμνος (κυρ. τοῦ λευκαρίου), λυκιδεύς (τοῦ λύκου), σκύλαξ, σκυλάκιον. lionceau, lionneton.

§. (μεταφρ. τὸ νόθον, ἀχρεῖον, ἔκφυλον γέννημα). » Σκυλάκειμα. (» Ἐρρε, κακὸν σκυλάκειμα, ἔρρε ποῦ ἄδαν, » ἔλεγεν ὑβρίζουσα μία παλαιὰ Λάκαινα τὸν λειποτάκτην υἱὸν τῆς).

Κουτάκι. » Ποῦξιδιον, κυτίδιον. petite boîte, 6.

Κουτάλα, ἐγγ. (Ὁ Εὐστάθ. ἔχει: » Κωτάλις, ἡ τορύνη, ἡ τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον»), ἴδε Χουλιάραι. §. (συνεκδοχ. τὸ βαθεύον τῆς πλάτης κόκκαλον). » Ὀμοπλάτη. omoplate.

Κουτάλι (ἀπὸ τοῦ) » Κύταλον ἢ Κοτύλη, ἐγγ. ἴδε Χουλιάραι.

•Κουταλιά, ἴδε Χουλιάραι.

•Κούτελον (ἴσως ὁρθότ. Κούττελον, Κόττα γὰρ παρὰ τοῖς Δωρ. ἡ κεφαλὴ. Εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου | Τόμ. Β'. σελ. 60 | γράφεται Κύτελον), ἴδε Μίτωπον.

Κούτι. » Ποῦξ, κυτίς (ἀντί) κοιτίς, κίστη (» Τῆς δὲ θηλείας φιλόρασ ὀφλοῖς λεπτότερος καὶ εὐκαμπής, ἐξ οὗ τὰς κίστας ποιοῦσι, » Θεοφρ. φυτ. Γ'). étui, boîte, 6. ἱσπε (τὸ τῶν Εκκλησιῶν).

Κούτικας (τ' ὀπισθινὸν μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Σνίχι.

Κουτοπόννης, η, ὄν. » Μωρικανόηθης (Προχόπ. Ἀνεκδ. Ἡ) , μωρόκακος (Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 223), μωροπόννης. sot et méchant, sottement méchant.

Κούτης (ὁ ἄλλ. Ζαῖδς), (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κότος, καὶ οὗτος φαίνεται εἰς τὸ Ζάκοτος τοῦ Ὀμπρ. » φαίης κεν Ζάκοτόν τε τὴν ἔμμεναι,

ἄφρονά τ' αὐτως, » Ἰλ. Γ', 220), ἡ, ὄν, ἴδε Παλαβός.

Κούτρα, ἴδε Μέτωπον.

Κουτρίζω, ῥ. μέσ. ἀλληλοπαθ. » Ράσσω, ἀράσσω, συρρῶσσω, συναράσσω. heurter, s'entre-choquer. » Διακερατίζομαι, διακυρίττομαι (Συνεστ.). s'entre-cosser. §. (κυτυπὼ μὲ τὰ κέρατα, καὶ οὗ: τὰ κοῖαρία, τὰ βῆδρα κτλ. προφ. καὶ Κουτουλίζω), ῥ. μετ. » Κυρίττω καὶ (Ἄπτ.) Κυρίττω, κερατίζω. donner (frapper) de la corne, cosser (κυρ. διὰ τὰ κοῖαρία).

Κούτρισμα. » Ἀραγμαί, ἀραγμός. heurt. §. » Κυρῆσασία καὶ κυρῆσασις. coup de corne.

Κούτσα. » Χωλότης, σκέλους πῆρσις. claudication. ||. κούτσα-μιά, κούτσα-δυὸ (λέγουσι συνήθως τὰ παῖδιά, ὅταν πηδῶν μ' ἓνα πεδάρι), παίγν. » Ἀσκολιασμός. clorin-clorant.

Κουτσαίνω, ῥ. μεν. » Χωλαίνω. rendre boiteux. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Χωλαίνω (-εῖω), ὑποκλινάω (ἐταν ὀλίγων). clocher, boiter, clopinier, aller clorin clorant.

Κουτσοδόντης, α, ἰκον. » Νωδός. ébréché, brèche-dent.

Κουτσομεσιασμένος, η, ὄν, ἴδε Κοψομεσιασμένος.

Κουτσομύτης, α, ἰκον. » Μυνόμυτος, ὁρῶν, ἡκρωτηριασμένος τὴν ῥίνα. à qui on a coupé le nez.

Κουτσίς (» Κοτῆς, ὁ κεικομμένος τοῦ πόδας ἔχων, οἰοῦν κότος, » Ἐτυμολ.), ἡ, ὄν. » Χωλὶς, κυλλοπόδης. boiteux.

Κουτσουλιά (ἴσως ἐκ τοῦ Κικχιλονθῆς ἢ Κοκχιλονθῆς, παιδὸς ἀφροδευμα, τοῦ Πανχ.). » Κόπρος (» Ἀπόπατος, » Ἀφροδός, » Ἀποπάτημα) ὀρνίθες. émépi.

Κουτσουλιῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Κατατυλῶ, (οὗ τὸ ἀπλοῦν) τυλῶ (κυρ. ταιρλίζω, ἐντιλῶ (» Ὁ λῆρος ἐντελίπεν, ὅσπερ σκπία, » Ἀριστοφ. Ἀχαρν.), ἐκτυλῶ. (Ἐπὶ Βυζαντ. ἦτον ἐν γράσει καὶ τὸ Ἀποσυλῶ. » Καὶ ἀποτυλῶ διασπαρμένα καὶ δυσώδη, » λέγει Δημήτριος ὁ Κωνσταντινουπολίτης εἰς τὸ Ἱερακοσόφιόν του, Β' βιβλ. Α, κεφ. ρις', σελ. 107, τὸ ὅποιον μὴ ἐννοήσας ὁ Δουκάγιος, κατεχώρισεν εἰς τὸ λείκον τοῦ τὴν ἀνυπαρκτον λέξιν ἀποτυλῶν). crotter, émentir.

Κουτσοσυρῆς α, ἰκον, ἴδε Κολοβός.

•Κούτσυρον (ἀπὸ τοῦ) » Κέτσυρον καὶ Κόσσυρον (ἴδε Κοσσίζω). » Στέλεχος (ὁ καὶ τὸ), κορμός, πρέμνον. bûche, 6. souche, 6. rhicot. §. (συνεκδοχ. τὸ ξύλον, δπου ἀρίγ-γουν τὰ ποδάρια τῶν φυλακισμένων, Τούρκ.

Τομπροῦκι). » Ξύλον, χοϊνίξ, ποδοκάκη, ποδοστράβη. *entrave de bois* (ou l'on met les pieds des criminels). §. (μεφορ. ἀνθρώπος κτηνώδους νοῦς, ἀνάσιθτος, ζυλοκέφαλος) » Στέλεχος (» Εἰ μὴ τεβῆσαι τὰς Ἀθῆνας, στέλεχος εἶ, » Δικιάργ. Εὐλάδ. Περίγ.). *bûche*, θ.

» Κούφα. » Κόφινος, ἄρριχος, κάρταλος. *hotte*, θ. *grand tabas*. §. καυτ. (τὸ Τσα-νακλήκι). » Θωράκιν, φάτωμα, καρχύσιον. *hune*, θ.

» Κουφάινω, ῥ. μετ. » Κωφῶ, διαφθεῖρω τὴν ἀκοήν. *assourdir, rendre sourd*, ἴδε καὶ Ξεκουραίνω. ||. *κουφάθηκα*. » Κεκώφωμαι, τὴν ἀκοήν διεφθάρημαι. *devenir sourd*.

» Κουφάλα. » Κοίλωμα (δένδρου κυρ.). *creux* (d'arbre), ἴδε καὶ Βαθούλωμα.

» Κουφάρι (τὸ κορυμ. ἀπὸ τῆς πλάταις ἔως τὰ μεριά. ἢ ἀπὸ τοῦ Κούφους ἐτυμολογία τῆς λέξεως εἶνε τότε προφανής, ὥστε ἴδεν μὲ φάνηται διόλου ἀνυχάκία ἢ ἀπὸ τοῦ Κιθάρα, τὸ κόκκαλον τῶν πλευρῶν ἢ τὸ Καρδιοχούλιον). » Οἴλιος. *cogasse*. §. (τὰ κόκκαλα τοῦ νεκροῦ σώματος, καὶ ἰδίως τὸ βαροκόκαλον μὲ τὰ πλευρά, πρὶν διαλυθῶσι). » Σκελετὶν (καταγρ.). *carcasse*.

» Κούφαρον (κυρ. τὸ Τουρκ. Σεπέτι, καλὸν ὥπως ἵνα γενιευθῇ ἡ λέξις, διὰ τὸ ἀποφύγωμεν καὶ τὸ ἀσυγκρίτως ἀνδρέστερον Μπαούλο τῶν Ἰταλιζόντων, καὶ τὰ ἑμοιά του). » Ρίσκος, κυνούχιον. *coiffe, malle*, θ.

» Κουφίζω (ἴδεν καλοσκοῦω), ῥ. οὐδ. » Βαρύτερος ἔχω τῆς ἀκοῆς, βαρυκοῦσά καὶ βαρυκοῦσά (ἵπποισι). *avoir l'oreille dure, entendre dar*.

» Κούφιος, α, ον (κυρ. τὸ χαλασμένον ἀκροδρυον, ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθεύοντος) » Κοῦφος. » Διεσφορώς, κενός, ἰδέ (ὑπὸ) κενός. *gaîné*. §. δένδρον (δόντι, κτλ.) κούφιν. » Κοῦλον. *icieux*. ||. ἵνα φθεισῇ μίαν ξυλένιαν ἀγγελίδα, κούφιν μίσσιν. » Ποιήσασθαι βεῦν ξυλένιν κοῦλιν (Ἡρόδ.). » ||. τὸ μὲν ἀρσενικὸν καλῶς εἶνε γεμῆτον μίσσιν, τὸ δὲ θηλυκὸν κούφιν. » Ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄρρην κάλαμος, στερεός· ὁ δὲ θῆλυς, κοῖλος, » Θωρ.

§. κούφιος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ Κούφος καὶ Λούστας), ἴδε Εὐκαίριος καὶ Ἐλαφρόμαλτος. §. κούφια λόγια. » Ἀνεμώλια, ἴδε καὶ Μωρολογία. §. τὸ βόλι ἦλθε κούφιο (ψυχρὸν δηλ. καὶ ἀδύνατον, ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Ὁμήρου τοῖ). » Κωφὸν βέλός ἀνδρὸς ἀνάλιδος αὐτιδανός, » (τὸ ὅποιον ἀλλοῦ ὠνόμασεν) » Ἄλιον βέλός (Ιλ. Ρ.) α. *mort*.

» Κουφοβουλιά, φ. (ἐμφαντικώτερον τὸ σημεινὸν παρὰ τὸ ἀρχαῖον τοῦ ψυτοῦ ὄνομα,

διότι, κατὰ τὸν Θεόφραστον [περὶ φυτ. Γ'. 13.], » Τὸ ξύλον ἔχει χαῦνον καὶ κύφον ξηρανθέν, α. » Ἀκτῆ. *sureau, sambuquo*.

» Κουφοβύλον (εἶδος καλαμιτοῦ ἀγκαθωτοῦ), φ. » Νάρθηξ (οἱ Ἕλληνες τὸ πάλαι, καθώς καὶ οἱ χωρικοὶ τῆς Σικελίας τὴν σήμερον, μετεχειρίζοντο τὴν ψυχὴν τοῦ ἀντιῦσκα, καὶ ὁ Προμηθεὺς μὲ αὐτὸ, φάνηκε, ἔκλεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, κατὰ τὴν μυθολογίαν). *férule*, θ. ἴδε καὶ Πιράβδλ. Μαγκούτα (εἰς τὸ Πιράρτημα).

» Κουφός, ἦ, ὄν. » Κωφός (ἀνομιάζετο τὸ πάλαι κυρ. ὁ Βουδός ἢ Μουγκός, καὶ ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος πάντοτε σχεδὸν εἶνε καὶ κωφός, προσέλαβε μὲ τὸν κυρίον ἢ λέξις καὶ ταύτην τὴν σημασίαν), κωφεύων. *sourd*. ||. ὀλίγον τι κωφός (ἢ κωφούτσικος). » Ἰπθόκωφος. *sourdaud*. ||. κωφίς ἀπὸ τὸ ἐν αὐτί. » Ἐτερόκωφος. ||. εἶμαι κωφός. » Κωφεύω, πατήρωμαι τὴν ἀκοήν. ||. κάμνω τὸν κωφόν. » Ἐθελόκωφω. *faire le sourd*, ἴδε καὶ Κάμνω. ||. κωφὸν καμπάνη κή-ῶν λαλῆς, νεκρὸν κή-ῶν γαργαλῆς, (παροιμ. σύμφωνος μὲ ἄλλην ὁμοίαν) ὁ τοῦ κωφοῦ τὴν πόρταν, ὅς· ὁλεῖς κτύπα, ἴδε Ἀράπης.

» Κούφαλον (ἀντί· Κύπταλον, ὁ) » Ἰπέργηρος, ἴδε Σκατόγερως.

» Κοφίνι (προφ. καὶ Κουφίνι). » Κρίνιος. *coffin*, ἴδε καὶ Κούφα καὶ §. Κυψέλι.

» Κοφτερὸς (ἀντί Κοπτερὸς), ἦ, ὄν. » Ὄξυς, τομός. *tranchant, coupant*. ||. ἡ κοφτερὴ (ἐλλειπτ. Μηνά, τοῦ μαχαίρου, σπαθίου, κτλ.). » Ἀκμή, στόμα. *fil, le* (côté) *tail-lant* (tranchant, coupant).

» Κόφτης (ὁ), (τὸ Τουρκ. Σατῆρι). » Κούπις, ἴδος (ἡ). *couperet*.

» Κοφτούρι (ἢ ἄλλ. Μουστόπηκτα, εἶδος πλακουντίου ἀπὸ τοῦ) » Κοπάρειον (ὑποκορ. τοῦ) κοπτήν, κοπτή, οἰνούττω. *petit gateau fait de moût*.

» Κόφτω, ῥ. μετ. » Κόπτω, τέμνω. *couper, tailler*. ||. κόπτω ὁλως δι' ἔλου (πέτρα-πέτρα, ἀπὸ τὴν ρίζαν, κτλ.). » Ἀποκόπτω (-τέμνω), ἐκκόπτω (-τέμνω). *trancher*. ||. κόπτω τὴν μίσσιν, (ἦ) τὰ δὲ δύο. » Δι-ατέμνω (-κόπτω), διχοτομέω, ἀνατέμνω (κυρ. σῶμα ζώον νεκροῦ). *diviser, disséquer*. ||. κόπτω (τὸ ἄλλ. Χωρίζω) ῥοδχον (ἵνα τὸ ῥάψω φέρεμα). » Συντέμνω (» Ὁ δὲ χιτῶνας μόνον συντέμνων· ὁ δὲ συντιθεῖς, » Ξενοφ. Κυρουπ. Η). *tailler*. ||. κόπτω πέτραν, δένδρα, τὴν λαίμων τινας, κτλ. » Λατομέω, δεινδροτομέω, λαίμοτομέω (καὶ πλῆθος ἄλλων ῥηματικῶν σχηματίζονται παρομοίως). ||. οἱ ἐχθροὶ ἐκ-

ψαν τὰ δένδρα. » Ἐδενδρότομψαν τὴν χώ-
ραν. » Τὴν γῆν (» Τῆς γῆς) ἔτεμον. || κόφτω
ἄνθος, φύλλα, καρπὸν. » Δρέπεται. cueil-
lit. || κόφτω ψωμί. » Κλάω ἄρτον (κυρ. ὕ-
ταν τὸ κόφτω χωρὶς μαχαίρι). découdre.
|| κόφτω τὰ νύχια μου, ἴδε Νύχι. || κό-
φτω δρόμον, ἴδε Δροίγω. || κόφτω τὸν δρό-
μον τίνος. » Ὑποτέμνομαι τὴν ὁδόν, ἴδε καὶ
Ἐμποδίζω. || κόφτω τὸ νερὸν, τὰς ζωο-
τροφίας, κτλ. (πόλεως πολιορκουμένης). » Ὑ-
ποτέμνομαι. || τοῦ ἐκόπη ὁ μισθός. » Ἀπό-
μισθος ἐγένετο (Δημοσθ.). » || ὁ χρόκος (τὸ
πικραμύδαλον κτλ.) κόφτει (ἐμποδίζει δηλ.)
τὸ μεῦός μου, ἴδε Μεθύσι. || κόφτω ἀπὸ τὸ
φαγεῖ μου. » Τῆς καθημέραν τροφῆς ἀπο-
τεμνόμενος. rétrancher de (prendre sur)
sa nourriture. || κόφτω μονέδαν. » Κό-
πτω (» Πρῶτοι ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν,
Λυδοί, κοψάμενοι νόμισμα, ἐχρῆσαντο, » Πί-
ρρδ.). χαράσσω (-ττω). haurer, frapper de
la monnaie; monnayer. || ἔκοψε τὰς φω-
ναίς. » Φωνὴν ἔρρηξε. || κόπτικε-ῆ φωνή
του. » Ἐπέλιπεν αὐτὸς ἡ φωνή, sa voix
lui étoit, la parole lui manqua. ||
κόπτικεν ὁ ἄνεμος, ἴδε Καταπέφτω. || κό-
πτικε-ῆ ὀρεξί (τὸ φαγεῖ, ὁ ὕπνος, κτλ.)
του, ἴδε Ὀρεξίς. || κόπτικεν (ἀπύκμαεν
δὴλ. ἀπὸ τὴν κούρατιν) τὰ πιδάρια (χέ-
ριά) μου, ἴδε Ποδάρι. || τὸ λούπινον, τὸ
σουσαμί, τὸ βοδίνι κτλ. δὲν κόπτονται
(δὲν τρώγονται) ἀπὸ τὸ σκωλῆκι. » Θέρ-
μος δὲ καὶ σῆσασεν καὶ ἐρέθινθος καὶ δῖως
τὰ θριμῆ ἀκόπως ἔχει (Θερρ.). » §. ἔκο-
ψε (καταχρ. ἀντί, κόπτικε) τὸ κρασί. » Ε-
τράπη, ἐξετράπη (ὅθ. Ἐκτροπίας οἶνος, τὸ
κομμένον κρασί), παρακεκίνηται (Θερρ. Φυτ.
ς [7, 6]). tourner, se gâter, ἴδε καὶ
παράβλ. Ἐοινίζω. || τὸ γάλα κόπτικεν
(ἢ) ἔκοψεν. » Ὀρβούται, θρομβοῦται. tour-
ner, se grumeler, se mettre en grumaux.
§. ἔκοψεν ἡ θοριὰ του (ἔχασε δὴλ.
τὴν ζωρότητα καὶ τὸ ἄνθος τῆς ἀπὸ τὸν
ἥλιον ἢ τὸν αἶρα). » Ἐμαράνθη (» Ἐσθεσθη)
τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς. déteindre, s'altérer,
devenir mûr, ἴδε καὶ Ξεδάφω καὶ Ξεθα-
ρίαζω. » §. ῥ. ἀπρ. (μεταφορ.) τί με κό-
φτει, δὲν με κόφτει μὴ σε κόφτη, κτλ.
(ἀντί, τί μ' ἐννοιάζει; κτλ.), ἴδε Μέλει.

Κοχλίδι (προφ. κοιν. Κοχλίδι), θαλ.
» Κοχλὶς-ἴδος, κοχλίων, κοχχύλιον. lima-
çon de mer, coquillage.

Κοχλιδόσαφλον. » Κοχλίον, κοχλίδιον,
κοχλίδος ἀπέκασμα (Γεωπον.).

Κοχλὶς (ἀπαράλλακτα τὸ ἔχει καὶ ὁ
Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Κοχλιδόσα), θαλ. » Κο-

χλίας (ὁ θαλάσσιος), κόχλος, στρῦβλος.
conque, ἴδε καὶ παρὸλ. Κήρυκας.

Κόφι (ἡ), ἴδε Κοφτερή.

Κοφίδι (μικρὸν καὶ ἀχρηστον κομμάτι
τομαριῦ, πανιοῦ, κτλ.). » Πιρίκομμα,
κοσχυλμάτιον. rogner, θ. retailler, θ.

Κοφίμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ κόπτειν). » Το-
μή. coupe, θ. §. (τροπ. ὁσωτερικὸς τῶν
ἐντέρων πόνος, ὁ ἄλλ. Σφαχτής). » Στρό-
φος, δηγμός (» Ἐν τῇ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ
καὶ δισεντερία, » Θερρ. Ἰστορ. Φυτ. Δ').
tranchée, θ. || ἔχω κοφίματα. » Στρέφο-
μαι (» Στροφόμεαι) τὴν γαστέρα. » Στρός
μ' ἔχει τὴν γαστέρα (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.).
avoir des tranchées. §. συνεκδχ. ἡ πλη-
γὴ τοῦ κοφίματος). » Τομή, ἐντομή, διά-
κομμα, πληγὴ. coupeure, θ. taillade, θ.

Κοψομεσιάζω, ῥ. μετό. » Τὴν ἐσθὺν
κατάγνυμι. éreinter.

Κοψομεσιασμένος, η, ον. » Ὀσφυξ. é-
reinté.

Κράδδατος, ἴδε Ἐργαλείς καὶ §. Εὐλο-
κρέδδατος.

Κράζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Φωνάζω.

Κρασαῖ. » Οἶνοπώλης. marchand de
vin.

Κρασάτες, η, ον. » Οἶνοχρώς. couleur
de vin.

Κρασί (ὁποκορ. τοῦ Κράσις, κυρ. τὸ κε-
κραμένον, τὸ ἄλλ. Κράμα. » Ψυκτῆρα,
λέγει ὁ Σουίδας, ποτήριον μέγα, ἀπὸ τοῦ
βάττον ψύσθαι: ἐν αὐτῷ τὴν κρᾶσιν, »).
» Οἶνος. vin. || Ἀγοράζω (» ὀγάζω, παίρνω)
κρασί. » Οἰνίζομαι. || κρασί ζοινισμένον
(κομμένον, ξεθυσμασμένον, χαλασμένον).
» Ἐξεστηκώς (» ὀξίνως, » Τροπίας, » Ἐκτρο-
πίας) οἶνος. (vin) tourné, éventé, qui sent
l'évent. || σάν ν'α πιῆς ἓνα ποτῆρι κρασί
(παροιμ. διὰ τὰ εὐκολοκατόρθωτα). » Ὡς
εἰ καὶ κόγχην διέιλεις. » Ὡς περὶ ὅν τι βο-
ρῶν, » (Νικόμαχ. παρ' Ἀθην.

Κράσις (ἡ φυσικὴ κατὰστασις τοῦ σώ-
ματος). » Εἴς, διάθεσις, κράσις. comple-
xion, tempérament, constitution, affec-
ction.

Κρασσάρελον. » Οἰνερὸν ἄγγος, ἴδε
Βαρέλι καὶ Βουταί.

Κρασσοκανάτα. » Κοτύλη. pot de vin.

Κρασσοκανάτας καὶ Κρασσοπατέρας, Κωμ.
» Δεινὸς κωθωνιστῆς, κοτύλων. grand vi-
deur de pots.

Κρασσοπότης. » Οἶνοπότης, οἶνοφλυξ,
φίλοιος. buveur.

Κρασσοπουλιό, ἴδε Καπηλειό.

Κρασσοπούλι, πε. » Οἶνός. linotte.

Κραττιτῆρα (εἶδος λήθου πολυτίμου).

» Αετίτης λίθος. aétite, pierre d'aigle.
 §. (τὸ λαγαρισμένον κρασί), ἴδε Λαγάρα.
 Κρατσουλῆ (ῆ), χυδ. ἀντὶ Κρεατοελῆ.
 Κρατῶ, β. μετ. ἴδε Βαστῶ. §. »Κατέ-
 ἔχω, κατέχω παρ' ἑαυτῶ, παρακατέχω.
 retenir. ||. 'τόν κράτησε τρεῖς ἡμέραις' ὅ
 τὸ 'σπίτι' του. »Κατέσχε παρ' αὐτῶ τρεῖς
 ἡμέρας. il le retint chez lui trois jours.
 ||. ἐκρατῆθη τὸ οὐρὸς του. » Τῶν οὐρῶν
 αὐτῶ ἐπισχεθέντων, » ayant eu une sup-
 pression d'urine (une retention).

Κράχτης (ἀπὸ τοῦ) » Κεκραχτής, (κυρ.
 ὁ προσκαλῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν). » Κήρυξ,
 κλήτωρ. crieur de corps. §. (τὸ ἡμερω-
 μένον πουλὶ, μετὰ τὴν φωνὴν τοῦ ὁποῦ αὐ-
 πατοῦν οἱ κυνηγοὶ τὰ ἄγρια, καὶ τὰ φέρ-
 νουν εἰς τὴν παγίδα). » Παλευτής (Ἀρι-
 στοτ. Ζ. 9), ἐφελκυστή (ὄρνις). appeau,
 chanteur, appelant, courcaille (ἰδιαιτ.
 τῶν ὀρνυκίων).

»Κρέας (τὸ). » Κρέας-ατος καὶ-ως. vian-
 de, θ. §. » Σῶξ-αρκὸς (ῆ). chair.

Κρεάτι. » Κρεάδιον. petit morceau
 de viande.

Κρεατερόν (ὁ μὴ νηστήσιμος), ῆ, ὄν
 (φαγεῖ κυρ.). » Καταλύσιμος. gras.

Κρεατοελῆ. » Διχροροδὼν, (ἄλλο παρὰ
 τὸ) μυρμηκίον(-ειον), μυρμηκία. poireau,
 vergue, θ. envie, θ. (παρδλ. Εὐλά).

Κρεατόμουγα (» Τῶν μουγῶν αἱ πρὸς τὰ
 κρέα προσκίανουσι, κυανῶ τὴν χροῖαν με-
 ταξὺ εἰσι καὶ μέλανος. » Πυσαν. Γ, 28),
 ἔντ. » Μυῖα στρατιωτικῆ ἢ κύων. mouche
 vomique, θ.

Κρεατοσάνιδον (τὸ Τουρκ. Κιγιά-ταχ-
 τασί). » Ἐλεὼν καὶ Ἐλεός, ἐπιξήνων, ἐπι-
 κοπον, ἐπικόπανον. hachoir, tranchoir,
 tailleir

Κρεβθατάκι. » Κλινίδιον. petit-lit.

Κρεβθαταρῆ, ἴδε Καλαρωτῆ καὶ Σκα-
 λωσιῆ.

Κρεβθάτι. » Κλίνη, λέκτρον, λέχος (τὸ),
 κρεβάτιος. lit. ||. ἄρρωστος ὁ τὸ κρεβ-
 θάτι, ἴδε Στρώμα.

Κρεβθατοστροῖσι (ῆ), ἴδε Κοιμησιόν.

Κρεμάλα, ἴδε Κρέμασμα καὶ Κρεμασ-
 ριά.

Κρέμασμα. » Ἀγγόνη. l'action de pen-
 dre, pendaison (χυδ.). §. » Ἀνάρτησις,
 ἀπειρώσις, κρεμασμός. l'action de sus-
 pendre.

Κρεμασμένος (ὅ, ποῦ κρέμεται), η, ὄν.
 » Κρεμαστός, ἐκρεμής. pendant. §. (ὅ,
 ποῦ ἐκρεμάσθη εἰς τὴν κρεμάλν). » Ε-
 σταχυωμένος. pendu. §. (καταχρ. ὁ ἄξιός
 διὰ κρεμάλν). » Κύφων, βράθυρος, ὄλε-

θρος. pendard, pendable, scélerat, roué.

Κρεμαστορπῆ. » Σταυρός. potence, θ.
 gibet. §. (κλήμα με σταφύλια, τὸ ὁποῖον
 φυλάττουν κρεμασμένον διὰ τὸν χειμῶνα).
 » Ὀσχη, ὄσχος. moisissine, θ.

Κρεμαστόρι. » Ἀρτημα, ἐξάρτημα, παρ-
 αιώρημα. appendice, perpendicule (τοῦ
 ὥρολογίου κτλ.), ἴδε καὶ Βαρύδι.

Κρεμῶ, β. μετ. » Ἀναρτάω, ἀπαιω-
 ρέω, κρεμάω, κρεμανύω(-υμι), ἀρτάω,
 ἐξαρτάω, ἐκ(άνα)κρεμάω, προσάπτω, περ-
 ριάπτω, αἰώρῶ. suspendre, accrocher.

||. οἱ γεωργοὶ κρεμνοῦν εἰς ταῖς συκῆς
 τοὺς ἐρινούς. » Περιάπτουσι τὰ ἐρινά πρὸς
 τὰς συκὰς οἱ γεωργοί, » Ἀρστ. ||. ἐκρέ-
 μασε κουδούνια ἀπὸ πᾶνω του. » Κώδω-
 νας ἐξαψάμενος. ||. κρεμῶ τι εἰς τὸ πλά-
 γιον τινός. » Παραρτάω, παραιωρέω. ||.
 εἶχον κρεμασμένα εἰς τὸ πλευρόν των μι-
 κρά σπαθία. » Εἰριδία παρῳήντο (παρ-
 ήτηντο). ||. κρέμουμε, β. αὐτοί. » Κρέ-
 μαμαι, ῥητνυμαι, ἐξήρτημαι. pendre, dé-
 pendre. 2) (φονεύω διὰ κρεμάλας), ἀγ-
 χω, ἀπάγχω, κρεμάω, ἀνακρεμάω. ||. με-
 ρικὴ ἐκρεμῶντο μόνον τῶν ἀπὸ τὰ δένδρα.
 » Καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινες ἀπήγγοντο
 (Θυδ.). »

Κρεωπουλεῖδ (τὸ Τουρκ. Κασάπικον),
 ἴδε Μακελλεῖον.

Κρησάρα (τὸ κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ),
 ἔργ. ἴδε Σήττα.

Κρησαριστός, ῆ, ὄν (ψωμί κυρ.). » Κρη-
 σερίτης (ἄρτος) (Ἀθῆν.), σηστός. passé par
 la tamise, sasse, tamisé.

Κριάρι, ζ. » Κρίός. bœlier.

Κριθάρι. » Κριθῆ, κριθαί. orge, θ. §.
 (συνεκδοχ. τὸ σπυράκι ὅ, ποῦ ἔγαίνει σ
 τὸ 'μάτι), πάθ. » Κριθῆ, ποσθία. orgueil-
 leux.

Κριθαρόνερων. » Πτισάνη, κριθινον ὕδωρ
 (Ἰπποκρ. 401, 47). tisane (d'orge mon-
 dée), θ.

Κριθολόγος (εἶδος Συκοφάνου), π. » Χλω-
 ρίων, χλωρίς. ortolan.

Κρικέλλα (κατ' ἀναγραμμάτ. ἀντὶ Κερ-
 κέλλα. » Ἐλκύσεις πρὸς σεαυτὴν τὰς πύ-
 λας, καὶ ἐν τοῖς κρικέλλοις αὐτῶν εἰσα-
 γάγεις τὴν ἄλυσιν τῆς κατίνης, καὶ κλεί-
 σας κτλ. » Βίος τοῦ ἁγίου Σιλθέστρου).
 » Κρίκος. auneau. ||. ῆ—τῆς θύρας. » Ε-
 πισπαστήρ, ἐπίσπαστρον. ||. ἔχει περασμέ-
 νην εἰς τὸ χεῖλὶ του μίαν χαλκωματένιαν
 μικρὴν κρικέλλαν. » Κεκρίκωται τὸ χεῖ-
 λος χαλκῷ (Στροφό.), (καὶ ἐντεῦθεν ὁ Τουρκ.
 Χαλκῶς).

Κρίμα (τὸ) (» Ἐχουσαι κρίμα, ἔτι τὴν

πρώτην πίστιν ἔθετσαν, « Παύλ. Α. πρὸς Τιμόθ. Ε', 12), ἴδε Ἀμαρτία. §. κρίμα! ἴπ. » Φεῦ! quel dommage! ||. κρίμα σ τὸν ἄνθρωπον! » Φεῦ τοῦ ἀνδρός!

Κρινὶ (τῷ), (τ' ἐσπίτι τῶν μελισσῶν), ἴδε Κυψέλι.

Κρίνος (τὸ ἄλλ. Ζαμπάκι, κυρ. ὅμως τὸ ἄγριον ἢ τοῦ βουνοῦ), φ. και ἄνθ. » Κρίνον καὶ Κρίνον (τὸ) καὶ Κρίνος (ὁ). crinole.

||. (ὁ καλλιεργημένος). » Λείριον. lis tubéreuse simple, ἴδε καὶ Ζερνεκαδὲς (εἰς τὸ παράρτημα) ||. (ὁ κίτρινος ἢ ἄγριος). » Πμεροκαλλὲς, ἡμεροκαλλὲς. belle de jour, hémérocale. ||. (ὁ γαλάζιος ἢ μόρικος), (αὐτὸν κυρ. ὀνομάζουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Κρίνον). » Ἴρις (ἡ ῥίζα τοῦ εὐωδιάζει). iris, flambé, crinole d'Afrique, tubéreuse bleue, θ. ||. (ὁ διπλὸς καὶ εὐωδέστατος, τὸ Τουρκ. Τεμπέρι). » Λείριον (» Κρίνον) τὸ βασιλικόν (εὐανθὲς, πολυανθὲς, περικαλλές, εὐθαλές). lis (le superbe), tubéreuse, θ. jacinthe des Indes.

Κρίνω, ῥ. μετ. » Δικάζω, διαδικάζω (Πλάτ. Πολιτ.), κρίνω, διαitaνω (κυρ. δι' αἵρετοκρισίας), βραδεύω. juger, rendre la justice. ||. ἤθελον 'να κριθοῦν ἀπὸ τὰς πόλεις. » Δίκας ἤθελον δοῦναι παρὰ πόλιν (Θουκ.). » ||. ὁ κριτὴς πρέπει 'να κρίνῃ κατὰ τὸν νόμον. » Σὺν τῷ νόμῳ δεῖν τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι (Ξενοφ. Κυρουπ.). » §. (συνεκχρ. ἀντὶ Ομηλῶ, συντυχαίνω) ἐσένα κρίνω (προφ. κοιν. κρένω), ἐσένα λέγω. » Σὲ τοι, σὲ κρίνω (Σοφ. Ηλ. 1447). »

Κρίσις. » Δίκη (κυρ. ἡ ἰδιωτικὴ), γραφὴ (κυρ. ἡ δημοσία καὶ πολιτικὴ), κρίσις. jugement. §. affaire, θ. cause, θ. procès. ||. ἔχω κρίσιν μετὰ τὸν τάδε, ἴδε Κρισολογῶμαι. ||. κερδίζω τὴν κρίσιν μου, ἴδε Κερδίζω. ||. ἐκέρδις τὴν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ἐκίνησεν ἐναντίον 'του ὁ Στέφανος. » Ἀνελομένου τὴν γραφὴν, ἣν ἐδίδου Στέφανος (Δημοσθ.). » ||. χάνω τὴν κρίσιν μου. » Ὀφλῶ τὴν δικὴν, ἐλίσσεται, ἡττάται. perdre son procès, être condamné.

Κρισολόγημα! » Δίκη, διαδικασία.

Κρισολογία || litige, procès.

Κρισολογῶμαι, ῥ. μέσ. » Δικάζομαι, διαδικάζομαι, δίκας δίδωμι (Θουκ.), διὰ δίκης ἐρχομαι (ὁ αὐτ.). plaider, être en procès. ||. οὔτε ἡμεῖς ἐκρισολογηθῆμεν ποτε μετὰ κανένα, οὔτε κανεὶς μετὰ ἡμᾶς. » Οὐδενὶ πώποτε δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα, οὔτε ἐφύγομεν (Δτ.). »

Κρίταρον, φ. » Κρίταμον καὶ (συνκ.)

Κρίθων. bacila, passe (perce)-pierre, herbe de saint Pierre, θ. fenouil-mario, cristé (crête) marine, salicet.

Κριτήριον. » Δικαστήριον, κριτήριον. cour, θ. tribunal.

Κριτὴς. » Δικαστής, κριτὴς, βραδευτὴς, διαιτητὴς (κυρ. ὁ αἵρετοκριτὴς), δικαιοδότης, juge. ||. θέλεις 'να βάλωμεν κριτὴν τὸν Ἀμαχον; » Βούλει ἐπιτρέψωμεν Ἀμαχῶ;

Κριτσανίζω (προφ. καὶ Γριτσανίζω), ῥ. μετ. (ζύνω μετὰ τὰ νύχια πρᾶγμα σκληρόν). » Γράω. gratter. §. (μετὰ τὰ δόντια), ἴδε Κοκκαλίζω.

Κροκάδι (τὸ κιτρινάδι τοῦ αὐγοῦ). » Λέκι (κυ)θες (ὁ), τὸ ὄγκρον (ὁ χρόκος, τὰ χρυσᾶ, τὰ πυρρὰ) τῶν ὠδῶν. jaune (moyen) d'œuf.

Κροκίδι. » Γνάφαλον καὶ Κνάφαλον, κροκὺς (ἡ). boure-lanice, θ.

|| Κρόκος, φ. » Κρόκος. safran. » Κνήκος (κυρ. ὁ ἄγριος). » carthame, safran-hâtard. §. ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ (ὁ ὁποῖος καὶ Κροκὺς ἐξυπνοῦς προφέρεται, καθὼς τὸν ἔχει καὶ ὁ ἑτυμολόγος ἐν λέξει Εριθος), ἴδε Κροκάδι.

Κρομμῦδι (προφ. καὶ Κρεμμῦδι, κατὰ συνήθειαν ἀρχαιοτάτην, ἂν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὸν Κρομμῦνα, λεγόμενον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στεφάνου, Κρεμμῦνα), φ. » Κρόμμυον. oignon καὶ (ὁρθστ.) ognon. §. (ἡ ῥίζα διαφόρων ἄλλων φυτῶν ὁμοίων μετὰ τὸ κρεμμῦδι). » Βολβός. bulbe, θ.

Κρομμυδόσσεφλον. » Κρομμῦον λέπτρον, λεπτός, λεπτύχανον. écorce (pelure) d'oignon, θ.

Κρομμυδόχορτον, φ. ἴδε Ἀγριοφλησχοῦνι.

Κροτῆρι, ἀγγ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Κροτῆρ-ῆρος (ὁ), ἀμορεῦς, ψυκτήρ, ψυκτηρία, κρουναῖον, βαύκαλις. vase, cruche, θ.

Κρόσσι (ἐκ τοῦ) » Κροσσίον (ὕποκορ. τοῦ)

» Κροσσός (τὸ Τουρκ. Σατ'άκι, προφ. κοιν. Κλόσσι), κροκὺς (-ίς). crêpine, θ. frange, θ.

Κρουνα (ἡ βρύσι, ἡ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ). » Κρουνός, πηγὴ. source, θ.

Κρουσταλλένος, α, εν. » Κρουστάλλινος. de cristal.

Κρουστάλλι, ῥ. » Κρύσταλλος. cristal (de roche).

Κρουσταλλιάζω (γίνονται κρύσταλλον ἀπὸ τὴν ψύχραν), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κρυσταλλῶμαι. se congeler, se glacer.

Κρουσταλλίασμα. » Κρυσταλλώσις. congélation.

|| Κρούσταλλον (τὸ παγωμένον νερόν, τὸ Τουρκ. Μποῦζι). » Κρύσταλλος ἢ (ὁρθστ.) Κρύσταλλος. glace, θ.

Κρουσμένος, κ, ον, ἴδε Κρούω και Πα-
νουκλοκυττημένος.

Κρουστός, ἡ, ὄν (κυρ. πανί). » Κλωστός,
κροττικός, κεκοσμημένος (» Επιστολάς δὲ
γράφειν ἐν σινδόσι λίαν κεκοσμηέναις, «
Στραό. ΙΒ), σπαθητός. serré, crêpé,
bien frappé, croisé.

Κρουτάλι (προφ. κοιν. Κουρτάλι), ὄργ.
» Κροτάλον, πλατάγη, πλαταγώνιον. ῥόμ-
θος καὶ ῥύμβος, ῥόπτρον. crécelle, θ. cli-
quette, θ.

Κρουταλῶ (προφ. κοιν. Κουρταλῶ). ρ.
ἀμ. (καλὴ ἡ λέξις ὅχι μόνον διὰ τὸν ἦχον
τοῦ κροτάλου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πλατάγη-
μα τῶν λελέκων, καὶ ἄλλους παρομοίους
κτύπους). » Κροταλίζω, πλαταγέω(-ίζω).
cliquetter, faire du bruit avec la cré-
celle.

Κρούω ρ. μετ. (διστάθην μόνον παθητι-
κῶς εἰς τὸ κτύπημα τῆς πανούκλας. Ὁ-
θεν). || ἐκρούσθηκε-ἀπὸ τὸ θανατικόν. (ἡ
ἀπώλως) ἐκρούσθηκε (ἀπαράλλ. με τὸ) » Ἐ-
πλήγη (τοῦ Ἰησοῦ κροτάτους. » Ἀπέθανε. ἐν
ἡμέρῃ ἐπλήγη. » Επιδιμ. 2', 357,
41). » Τῷ λοιμῷ ἐάλω. il fut attaqué par
la peste.

Κρούα, ἐπ. » Ψυχρῶς. froidement. §.
(μεταφορ.) τὸν δέσθηνκε (τὸν ἀπεκρίθηκε)
κρούα-κρούα. » Στυγνῶ τῷ προσώπῳ. sé-
chement. || πιάνει τῇ δουλειᾷ τὸν κρούα-
κρούα. » Ἀπρωθίμως, ἀνεμεινῶς, χωλεῶς.
pouchelement.

Κρυάδα (ἡ). » Ψυχρότης, τὸ ψυχρόν.
froidour, θ. froidure, θ.

Κρυβήτῃς (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ἀποδι-
δρασκίνδα, δραπετινίδα, κρυπτινίδα. cliche-
-museite, θ. cache-cache.

Κρύβω (» Καὶ ἔν μετ' αὐτῆς κρυθόμε-
νες ἐν οἴκῳ κυρίου ἔξ' ἔτη, » Γρφ. Βασιλ.
Δ', 11), ρ. μετ. » Κρύπτω, συγ(κατα, ἀ-
πο)κρύπτω, ἀποκρύπτομαι, κεύθω (ποιητ.).
cacher, céler, couvrir. || κρύβει τὰ χρύ-
βιά τ' αὐτοῦ. » Ἀπὸ τῶν ἐν τῷ κλέπτει (Νικολ.
Δαμασκ.). » §. κρύβω (φυλάττω τὴ δι-
ἄλλην φοράν). » Ταμιεύομαι, ἀποτίθε-
μαι, ἀποταμιεύω. serrer, garder, réserver,
mettre à la réserve. || τὸ κρύβω
διὰ τὰ γεράματά μου. » Εἰς τὸ γῆρας ἀ-
ποτίθεμαι, ἴδε καὶ Φυλάγω,

Κρύς, ἴδε Ψύχρα.

Κρουσότανον, ἀρ. ἴδε Ηιπερσόριζα.

Κρουολόγημα. » Περιψύξις. refroidisse-
ment.

Κρουολόγος (ἀγγεῖον ὅπου κρύβει τὸ νε-
ρόν). » Ψυκτῆρ. vase dans lequel l'eau
se rafraichit.

Κρυολογῶ, ρ. αὐτοπ. » Περιψύχομαι
(» Μετὰ τὰ λουτρά καὶ τὰς ἐξιδρώσεις
περιψυχόμεθα μᾶλλον, » Πλούτ. π. τ. πρώ-
του ψυχροῦ). se refroidir, ἴδε καὶ Κρυό-
νω.

Κρύονω, ρ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Κρύω.
» Ψύχω, ψύχος ἐμποιέω. refroidir. §.
ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Ῥίγισ, κρύομαι. avoir
froid, se refroidir. » morfondre. || ἐ-
κρύοναν, διότι ἐχύνει. » Ἐρρίγουν νίφειν
γὰρ τὸν θεόν, » (Ιάωσ.). || κρύωσε τὸ φα-
γεῖ. » Ἀπεψύχον. le dîner froidit (refroi-
dir, se est froid). §. (μεταφορ.) κρύωσ'
ἡ καρδιά μου ἐπάνω τ' αὐτοῦ. » Ἐψύγη τὸ πρὸς
αὐτόν μου φίλτρον. » Ἀλλοτριώτερον πρὸς
αὐτόν διετέθην. mon amitié pour lui se
refroidit.

Κρύος, α, ον. » Ψυχρὸς, κρυερὸς. froid.
§ κρύος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ καλοκα-
μωμένος πλὴν ἀνύσιος). » Ἀκουψος, ἀχα-
ρις. bellâtre. || λόγος (χωρατῆς) κρύος (ὁ
ἀνοστος καὶ ἀνάλογος, ἡ δὲ πολλὰ ἐπιτε-
τηδευμένος. Μετὰ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ὡ-
νομάζετο καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων) » Ψυ-
χρολογία, ἴδε Ἀνοστιᾶ.

Κρυφα (ἡ μᾶλλον Κρυφᾶ, ἄωρ. καθὼς
τὸ ἔχει ὁ Πίνδακος), ἐπ. » Κρυφα, λάθρα,
λεληθῶτας, λαθραίως, λαθρηδόν (ποιητ.),
κρύβδην, ἀφανῶς, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, ἐν ἀ-
ποβήτῳ (παρὰδύστῳ), ὑπὸ μάλης, κρυ-
φῇ ἢ κρυφῇ. secrètement, furtivement,
clandestinement, en secret, en cachette,
sous main, à la dérobée, à la sourdine,
à l'insu de, couvertelement. || (εἰς τὰς
συνθέσεις ἐκφράζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἡ με-
τὰ τὴν ἴδῃ, καθὼς) ἐδράνιν κρυφά. » Ἰπεξ-
έρχομαι. || βλέπω κρυφά. » Ἰποθλέπω
(ἡ μετὰ τὸ Ἄδρα, καθὼς) || τρώγω κρυφά.
» Λαθροφαγέω (ἡ διὰ τοῦ Κλέπτω, κα-
θὼς) || πίνω κρυφά. » Κλεψιποτέω. ||
πανδρεύομαι κρυφά. » Γαμοκλοτέω, κλε-
ψιγαμέω, κτλ.

Κρυφογελῶ, ρ. ἀμ. » Ἰπογελῶ. rire
sous cap (ou) dans sa barbe.

Κρυφοκιννάω, ρ. μετ. » Ἰποκλέπω
τὰς ὀφείας, παραδλέπω (» Καὶ γὰρ παρα-
βλέψας τι. . νυκτὶ κατείδον. . χιτωνίου πα-
ραβράγέντος τιθιόν προκύναν, » Δριστοτ.).
lorgner, regarder à la dérobée.

Κρυφομίλημα. » Ψιθουριμός. chuchote-
rie.

Κρυφομιλῶ, ρ. ἀμ. » Ψιθυρίζω, διαψι-
θυρίζω, ὑποψέγγωμαι. chuchoter, ἴδε καὶ
Μουμουρίζω.

Κρύφος (ἀπαράλλαχτα τὸ ἔχει ὁ Ηού-
χιος), ἡ, ὄν. » Κρύφιος, ἀπόβητος, λαθρῆς.

άφανής, μυστικός. secret, caché, furtif, occulte, dérobé. || κρυφή θέρη. » Πυρετός αλαμπής, υποθεύχης, » Ἄρετ. || εἶχαν κρυφὴν ἔχθραν μεταξύ των. » Ὑποῦλος εἶχον πρὸς ἀλλήλους. » δ. κρυφὸς ἄνθρωπος (Δ, ὁποῖος κρύβει τὸν στοχασμὸν του). » Κρυφίους. couteil, caché, souenois, impenetrable. || (καὶ Β'. ὁποιος φυλάττει μυστικόν). » Εὐχέμευος. discret, secret. §. τὸ κρυφόν (εἰς τὸ οὐδετ.), ἴδε Μυστικόν.

Κρυφτό' (εἶδος παιγνιδιού), ἴδε Κρυφτότο.

Κρύψιμον. » Κρύψις, κατάκρυψις. l'action de cacher (ou de se cacher) §. » Ἀπόθεσις, ἀποταμίευσις. l'action de server (réserver, etc.).

Κρυψίωνα (ή) §. » Κευμῶν, κατάδυ-Κρυψίωνας (ό) §. σις. cache, θ. cachette, θ. secret.

Κρύωμα. » Ψύξις, ψυγμός, κατάψυξις. refroidissement.

Κταπόδι (προφ. κοιν. Χταπόδι), ψ. ἴδε Οκταπόδι.

Κτένα (κυρ. τὸ ἀρὺ κτένι, ὅ, που φορεῖν ἡ γυναῖκες εἰς τὸ κεφάλι διὰ στολήν). » Ξάνιον.

*Κτενάγκαθον, φ. (νομίζω ὅτι πρέπει ἵνα ὀνομασθῇ, ἂν δὲν ὀνομάζεται ἤδη, τῶν ἀρχαίων τὸ) » Γνάφος καὶ Κνάφος. chardon a foulon ou à bonnetier, (ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται τὰ ἀγκαθόκτενα. ἴσως ἐλέγετο τὸ ἴδιον καὶ) » Δίψακος (διὰ τὴν ιδιότητά του, ἴδε Νεροκράτης).

Κτένι (προφ. κοιν. Χτένι), ἐργ. (ἀπὸ τὸ) » Κτένιον (» Οὐ μᾶλλον, ἢ φαλακρὸς ἂν τις πρίαιτο κτένιον, » Λουκιαν., ὑποκορ. τοῦ) » Κτεῖς-ενὸς (ό). peigne, θ. §. (ἐκεῖνο που φορεῖν ἡ γυναῖκες εἰς τὸ κεφάλι πρὸς στολισμὸν), ἴδε Κτένα. §. (τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον). » Σπάθη, κτεῖς (ή). instrument de tisserand. §. (συνεδχο. τὸ χώρισμα τῶν δακτύλων). » Κτεῖς (» Χερῶν ἄκρους κτένας, » Διοχὺλ. Ἀγαλ.), ἐπικτένιον (, τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τῆς δακτύλοις μέρος, » Ἦσυχ.), ταρσός, (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι » τὸ ἀνωθεν τοῦ ποδὸς ἐν ταῖς πρηνέσιν, ἀνώνυμον, » Z. A, 15). le dessus de la main (du pied). §. (εἶδος θαλασσινοῦ). » Κτεῖς-ενὸς (ό). pètoncle, pelerine, θ.

Κτενίζω, ρ. μετ. » Κτενίζω, πέχω. peigner.

Κτενίσμα. » Πέξις, κτενισμός (Μενεμαχ. παρ' Ὀρεῖας.). l'action de peigner.

Κτίζω (προφ. κοιν. Χτίζω), ρ. μετ. » Κτίζω, οἰκοδομέω. bâlir, construire,

maçonner (κυρ. τοῖχον, κτλ.). || . τὸν ἐκτίσαν μέσ' σ' τὸν τοῖχον. » Ἐγκατακοδόμψαν. || ἀπὸ ταῖς δυὸ θύραις ἐκτίσαν τὴν μίαν. » Ἀποκακοδόμησαν τῶν θυρῶν τὴν ἐτέραν (Θουκ.). murer.

Κτικιασμένος, γ, ον. » Φθινώδης, φθισιῶν, φθισικός. sujet (porté) à la phtisie, d'une complexion étique.

Κτικιασμένος, γ, ον. » Φθισιῶν, φθινά-δι νόσφ τπκόμενος (παλαιῶν, συνεχόμενος). étique. §. » Ἐμψυος (κυρ. ὁποιος ἔχει ἀπόστεμα σ' τὸ πλεμόντι). qui crache du pus.

Κτικιδόν (προφ. κοιν. Χτικιδόν, καὶ εἴνε ἢ ἀπὸ τοῦ) » Ἐκτικόν (νόσημα, ἢ ἀπὸ τοῦ) Ἐκτήκω (βήματος, καὶ τότε πρέπει νὰ γράφεται Κτηκιδόν), πάθ. » Φθίσις (ή), φθόη (Ἄττ.), φθινάς (νόσος). phtisie, θ. consomption.

Κτίριον. » Κατασκευή, κατασκευάσμα, οἰκοδομή, οἰκοδομία. édifice, bâtiment.

Κτίσιμον. » Κτίσις, οἰκοδόμησις, οἰκοδομή, οἰκοδομία, κατασκευή. construction, bâtisse.

Κτίστης (ὁ Τουρκ. Δουδαρτζής). » Κτίστης, οἰκοδόμος. maçon.

Κτύπημα (ἡ ἐνέργεια τοῦ κτυπᾶν). » Πληγή, βολή, κρούσις, πρόσκρουσις, κτύπημα (Ἦσυχ.). coup, heurt. || κτύπημα τοῦ στήθους. » Στερνοτυπία. || κτύπημα τῶν δοντιῶν (ἀπὸ ψύχραν ἢ φόβου). » Βρυγμός, ἀραγμός, ἄραβος (ὀδόντων). || . μετρίᾳ κτυπήματα, (ἦ) σ' τὸ τρίτο κτύπημα, τὸ ἔσπασεν. » Εν τρίτῃ πληγῇ διέκοψεν (Ἀριστοτ. Ζ. 9). » §. (συνεδχ. τὸ κτυπημένον μέρος, καὶ τὸ σημάδι τοῦ κτυπήματος). » Πληγή, ὑπώπιον (κυρ. τοῦ πρῶτου), πρόσκομμα καὶ πρόσκρουσμα (κυρ. τοῦ ποδαριοῦ), coup, heurt, marque de coup, ἴδε καὶ Μελανάδα.

Κτύπος. » Κρότος, πάταγος, ψόφος, κτύπημα (Ἦσυχ.). bruit.

Κτυπῶ (προφ. κοιν. Χτυπῶ), ρ. μετ. » Βάλλω, τύπτω καὶ τυπτέω, πλίσσω (-τω), κρούω, πατάσσω, κροτέω, κόπτω, παίω. frapper, battre. || κτυπῶ τὸ σῆθος μου. » Στερνοτυπέμαι, στερνοκτόμαι. || . κτυπῶ τὰ δόντια. » Συναράσσω (-τω) τοὺς ὀδόντας, βαμβάζινω, βαμβαλίζω. claquer (craquer) les dents. || . κτυπῶ χεῖρα (κυρ. ἵν' ἀπιδείξω τὴν εὐχαρίστησιν μου εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα). » Ἐπικροτέω, χεῖρας κροτέω καὶ (μολακτ.). » χειροκροτέω. applaudir, battre des mains. || . κτυπῶ τὰ ποδάρια μου κατὰ γῆς (κυρ. εἰς τὸ βιάσθαι). » Πτερυγία-

πέω, περνῶ κοπίω. taper du pied, trépi-
guer. || . κτυπῶ τὴν θύραν. » Κρούω (» Ψο-
φέω, » Κόπτω) τὴν θύραν καὶ (μονολεκτ.) θυ-
ροκοπίω (» Κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐ-
τῶν θύρας ἔσωθεν, » Πλουτ. Πλοπλκ.). frap-
per (heurter) à la porte. || . κτυπῶ μὲ τὰ
κεράτα, ἴδε Κρυτίζω. || . κτυπῶ τι ἵνα
εὐθὴ μέσα. » Ἐγκρούω, ἐγκόπτω (» Ἀμυγ-
δαλῇ δὲ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, »
Θεοφρ. Φυτ. Β'). || . κτυπῶ καρφιά σ' τὰ
ποδήματα. » Ἦλous ἐγκρούω (ἐγκόπτω) εἰς
τάυτοποδήματα (Θεοφρ.). » enfoncer, pous-
ser. § κτυπῶ τὸ ἀλογόν μου (ἢ ἀπλῶς,
Κτυπῶ) ὑπὸ στρά. » Ἐλαύνω (διώκω, σο-
θέω) πρόσω, προσξελαύνω. pousser son
cheval en avant. || . κτυπῶ πίσω. » Ἀπε-
λαύνω (» Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν αἰγίαι-
λαῖς, ὀπίσω ἀπῆλαυνε, » Λουκιαν.). || .
κτύπη σ' τὸ ἄργος. » Σόθει εἰς ἄργος
(Πλουτ.). § κτυπῶ κάστρον (στρατοπέ-
δον, πόλιν, κτλ.). » Προσβάλλω, ἐπιτίθε-
μαι, étiiquer. || . ἐκτυπῆθησαν καθ' ὁδὸν
ἀπὸ τοὺς . . . » Πληγέντες δὲ ὑπὸ τῶν . . .
(Θαδ.), ayant été battus par les. § τὸ
κρᾶσι κτυπᾷ σ' τὸ κεφάλι. » Ἀπτεται (» Καθ-
απτεται) τῆς κεφαλῆς ὁ ἄκρατος. le vin
donne (porte, monte) à la tête, il entê-
te. || . τὸν κτύπησ' ὁ ἥλιος (σ' τὸ κεφά-
λι). » Ἐνεκάη (Γαλην. πρὸς Γλαῦκ.), ἐκαυ-
σώθη. il a eu un coup de soleil. || . τὸ
ἀπόστημα (τὸ ἀνεμοπύρμα κτλ.) ἐκτύπη-
σε μέσα. » Παλινδρομεῖ τὸ ἱρυσίπελας εἴ-
σω (Ἰππκρ.). l'erysipele est rentrée, il y a
une rentrée. § κτύπησε κατὶ γάχλανα,
(ἢ) ἕνα γάχλανον. » Τηλικούτον ἀνεκάγ-
χασεν. il partit d'un tel éclat de rire.
§. ρ. μέσ. αὐτοπ. Προσκρούω, προσκόπτω,
προσπαίω. heurter (donner, se heurter,
choquer, se choquer) contre. || . κτυ-
πᾷ ἡ καρδιά μου, ἴδε Καρδιοκτυπῶ. || .
κτυπᾷ ὁ σφυγμός του. » Σφύζει (» Πάλλε-
ται) αὐτῷ ἡ ἀρτηρία. le poulx lui bat.
|| . κτύπησα σ' τὸ ποδάρ. » Πρόσκρουμα
ἔσχον. je me blessai au pied. || . κτυπᾷ ἡ
θύρα. » Ψοφεῖ ἡ θύρα. on frappe à la por-
te. || . καὶ κτύπησε λειπὴν ἡ καμπάνα;
» Ἦδη γὰρ ὁ κῶδων ἐψόφηκε (Στραβ. ΙΔ');
Κυβερνημένος (ἢ ἄλλ. Εὐκκτιστάτος), η,
ον. » Εὐπόρος, εὐκαιρούμενος τῷ βίῳ (Πο-
λύδ.). aisé, solvable.

Κυβέρνησις. » Πόρος, χρηματισμός. mo-
yen de gagner de l'argent, ressource, θ.

Κυβερνῶ, ρ. μετ. » Ἀναλαμβάνω χρῆ-
μασιν, ἐν εὐπορίᾳ τίθηναι. mettre dans un
état honnête, procurer de l'aisance.

Κυδωνάτων (γλυκὸ κυδωνιῶν). » Τὸ διὰ

κυδωνίων (ἴδε Γλυκός), κυδωνίων. coignai.
marmelade (de coings), θ.

Κυδωνιά, δ. » Κυδωνία (μυλέα). co-
gnassier.

Κυδῶνι, πωρ. » Κυδώνιον (μῆλον, κυ-
ρίως τὸ Τευρκ. Λεμὸν-αἰθασί, διότι τὸ Ἐκ-
μέκ-αἰθασί λέγεται) Τρούθιον. coing.

Κυδωνάσατον. » Τὸ διὰ κυδωνίων, κυ-
δώνειον (μελίπικτον). pâte de coing.

Κύνος, π. » Κύνος; cynne.

Κυλιντρόνω, ρ. μετ. » Κυλινδρώ. ar-
planir avec le cylindre.

Κύλιντρος, ἐργ. » Κύλινδρος. rouleau,
cylindre.

Κυλιῶμαι, ρ. μεσ. » Κα(» Κυ)λινδέσμαι,
κυλίσμαι, κυλινδομαι. se rouler, se nau-
tger (κυρ. διὰ τοὺς χοίρους). §. (μεταφορ.)
ἀπὸ μικρῶ παιδὶ κυλιούνταν σ' τὰ καπηλεία
καὶ σ' τὰ χαρτιά. » Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίκῃ
καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδνηθεῖς
(Συνεσ.). »

Κύλιμα. » Κύλισις, κυλινδσις. l'acti-
on de rouler (ou de se rouler).

Κυλίστρα (τόπος ὅπου κυλίωνται). » Κα-
λίστρα (Ξεν. Ἰππικ.), κυλίστρα, κυλινδή-
θρα, ἀλινδήθρα, ἐξάλιστρα. endroit où
on se roule (on se roule).

Κυλῶ, ρ. μετ. » Κυλίω, κυ(κα)λινδέω,
κυλίνδω (ποιπ.). rouler. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ.
ἴδε Κατρυκλῶ.

Κῦμα (τό). » Κῦμα. flot, vague, θ.
onde, θ. || . κατὶ κύματα, μεγάλα ἴσια
μὲ θουνά (φρσ. ὑπερβ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ
Ὀμήρου τοῖ). » Κύματα τροφοέοντα, πελώ-
ρια, ἴσα ὄρεσι. »

Κυματίζω (κινούμαι κυματοειδῶς), ρ.
ἀμ. » Ἀνεμόομαι, δι(ἐξ)ανεμόομαι, κυμαί-
νομαι, κυματίζω(-όω). flotter, ondoyer. §.
(σχήκων κύματα), ἴδε Κυματώνω.

Κυμάτισμα (ἡ κυματοειδὴς κίνησις).
» * Κυματισμός. ondulation, flottement
(κυρ. στρατεύματος). §. (τὸ σχῆμα τῶν
κυμάτων), ἴδε Κυμάτωμα.

Κυματώνω, ρ. μετ. » Κυματώω, κυμαί-
νω. soulever des flots, agiter. §. ρ. ἀμ.
αὐτοπ. » Κυματόομαι, κυματίας γίγνομαι.
devenir houleux, s'agiter.

Κυμάτωμα. » Κυμάτωσις. soulèvement
des flots, agitation.

Κυματωμένος, η, ον. » Κυματίας. hou-
leux, agité.

Κύμινον, φ. καὶ ἀρ. » Κύμινον. romio.

Κυνήγημα. » Διώξις, διωγμός (Ξενοφ.
Κυνηγ.). poursuite, θ.

Κυνήγι (τὸ ἔργον τοῦ κυνηγοῦ). » Θήρα
(κυρ. τῆς θήρας). ἄγρα, κυνηγέσιον, κυ-

νηγεσία (Γαλλιν.). *chasse*, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ πιασμένον ἢ σκοτωμένον εἰς τὸ κυνήγι ζῶν). « Θήρα, ἀγρα, θήραμα, ἀγρευμα, κυνήγι (τὸν, κυνήγια. le fruit de la chasse. ἴδε καὶ Ἀγρίμι.

Κυνηγός. «Κυνηγός, κυνηγέτης, θηρευτής, ἀγρευτής, θηρητὴρ (παικτ.). *chasseur*. ||. κυνήγος τῶν πουλιῶν. «Ορνιθοθήρας. oiseauleur.

Κυνηγῶ, ῥ. μετ. «Θηρεύω, ἀγρεύω, κυνήγῶ («Ὁ δ' αἰτός, ὅταν κυνηγήσῃ καὶ ἄρῃ, οὐκ εὐθὺς φέρει, α' Ἀριστοτ. Ζ'. Θ', 21). *chasser, courir*. §. «Διώκω, καταδιώκω, κυνήγῶ («Ὁ μὲν ἐκυνήγει τὸν Ηρακλείδην Θεοδότης δὲ, ἀγγέλους πέμπων Ηρακλείδην, φεύγειν διεκέλευετο, α' Πλάτ. Επιστ. Ζ'). *poursuivre, donner la chasse, courir*. ||. διότι κἄνεις δὲν ἡμᾶς κυνήγῃ, (φρσ.). «Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς, τὸ λεγόμενον, ἐπείγων διώκει, α' Πλάτ. (Νόμ. . .)

Κυπαρισσένιος, α, ον. «Κυπαρίσσιος (-ίτινος). fait de cyprès.

Κυπαρίσσι, δ. «Κυπάρισσος (-τιος) (ὁ καὶ ἡ). cyprès.

Κυπαρισσῶνλον, κ. «Κηκίς (κυπαριτίνην), σφαῖρα (σφαίριον) κυπαρίσσου. fruit (poix, pomme) de cyprès.

Κύπερη, φ. «Κύπερος (ὁ ἱατρικός). souchet, ἴδε καὶ Ἀμπδιλεξί (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κυπρί (δυναζέουν εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ χαλκωματένιον κοῦδουν, ὅπου κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν ζῶων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ἡμιδῶν. Οἱ ἀρχαῖοι ἀνόμαζαν Κύπρον τὸ χάλκωμα ἐν γένει). «Κῶδων (ὁ). sonnaille, θ. clarine, θ.

Κυριεύω, ῥ. μετ. «Αἰρέω, χειρόμαι, παρίσταμαι, υποχείριον ποίεμαι (λαμβάνω), καταστρέφομαι. se rendre maître, s'emparer, conquérir. ||. ποῖα πόλεις ἤμπορεῖ ἡ κυριεῦθῃ; «Τίς ἂν πόλις ἀλείη; ||. κυριεύω πόλιν μὲ συμβιβασμὸν (συνθήκην). «Παραστήσασθαι πόλιν ὁμολογία. §. (μεταφορ.) τὸν κυριεῦσαν ὁ θυμός. «Τῷ θυμῷ κίχτοχος γέγονεν. ||. ἥτον κυριευμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα. «Ὅλος τοῦ πάθος ὢν.

Κύρις (κατὰ συγχ. ἐκ τοῦ) «Κύριος (λέγεται ὁ πατὴρ ὑπὸ τῶν τέκνων του), ἴδε Πατέρας.

Κυρισάκης !. (Πρὸ μερικῶν ἀκόμη χρόνων ἡ λέξις ἐδίδετο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὡς τίτλος τιμῆς εἰς τοὺς εὐγενεῖς καὶ σημαντικούς τῶς κατήντησε ἡ σημαίν εἰς τὸ ἀρσενικὸν οὐτι τὸ «Κεράττα εἰς τὸ θάλακον, ἴδε τὴν

λέξιν). «(ἴσως ὁ) Κυρακίσκος (Μουχ.). «Σαλάκων, πέπερος. petit-maitre.

Κυριταῖ (τὸ φέροισιν ἐνὸς Κυρίτου, ἴδε ἀνωτέρω). «Σαλακωνία, πεπερέσια (-ία), γυναικισμός. les manières affectées d'un petit-maitre (d'un fat).

Κύρτος (τὸ ἄλλ. Ὑρακάλαθον, προρκιν. Κυῦρτος). «Κύρτος, κύρτη, κυρτίς, πῶρκος, ἐγκύρτιον (κυρ. τὸ μέσ. μέρος του). passe, θ.

Κύτταγμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν). «Βλέμμα, ὀφθαλμοῦ βολή. regard. §. (τοῖς Νοιάσιμον, ἡ Ἐπιμέλεια κυρ. ἀρρώστου, ὅτε καὶ γραπτέον με οἱ). «Νοσθεῖα, θεραπεία, κομδίη. l'action de soigner un malade; traitement d'une maladie, ἴδε καὶ Νοιάσιμον.

Κυττάζω (ἀπὸ τοῦ) «Κυπτάζω («Χώρει τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; α' Ἀριστοφ.). ῥ. μετ. ἴδε Βλέπω. §. (ἀντὶ τοῦ Προσέχω): κυττάζει μὴ σε γελᾷσῃ, ἴδε Προσέχω. ||. κυττάζω τῇ δουλείᾳ μου (δὲν ἀνακατόνομαι δηλ. εἰς τὰ κοινά). «Τὰ ἐμαυτοῦ πράττω (σκιπῶ), ἰδιαπραγέω. se mêler de ses propres affaires, ἴδε καὶ Δουλεία. ||. καθένας ἡ κυττάζῃ τῇ δουλείᾳ του; «Σκοπέειν τινα τὰ ἐαυτοῦ (Ἡρ. Α', 8), ||. καὶ δὲν κυττάζουν ἄλλο, παρὰ πῶς ἡ δαγκάσουν μὲ τὰς ἀποφάσεις των. «Οὐδὲ βλέπουσιν ἄλλο, ἢ ψήφω δακεῖν (Ἀριστοφ.). α' §. (ἀντὶ τοῦ Ἀγωνίζομαι, Πασχίζω, Δοκιμάζω): ἄγε-δὴ, καὶ κύτταξε ἡ ἔλθῃς πουργό. «ἄγε, ὥπως πρῶτὴ παρέση (Ξενοφ.). α' ||. κύτταξε ἡ τὸ κάμης καλλήτερο. «Πειρῶ βέλτιον ποιεῖν (παρέχειν), ἴδε καὶ Προσπαθῶ. §. (ἀντὶ τοῦ Ἐπιμελοῦμαι, Νοιάζομαι, κυρ. ἀρρώστον. Ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν ἀναλογώτερόν μοι φαίνεται τὸ Κυττάζω, καὶ μάλιστα εἰς τὸ παθ. Κυττάχθηκε [δὲν κοιτάχθηκε] καλὰ, κτλ. Μ' ὅλον ὅτι εἰς τὴν φράσιν: «Ποῖος ἱατρός τὸν κυττάζει, δὲν ἔχει χώρον ἡ οἱ). «Θεραπεύω, νοσηλεύω, ἐπισκοπέω («Νοσησκυνά με οὐ πρὸ πολλοῦ, ἐπεσκοπέει καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος ὁ ἱατρός, α' Δουκίαν. φιλοφ.). §. (βλέπω μὲ θαυμασμὸν ἢ πόθον τι): «Εἰσρῶ. ||. τὸν κυττάζουν ἡ Θεῶ. «Τὸν γυν ἴσα Θεῶ (Ἰθακάσιοι) εἰσερῶσι, α' Ὁδ. Ο. (ὅμοιον μὲ τὸ) «πάντες δὲ Θεοὺς ὡς εἰσερῶτιν. α' Ἰλ. M. traiter (soigner) un malade, ἴδε καὶ Νοιάζομαι.

Κυφέλι (τὸ σπῖτι τῶν μελισσῶν, τὸ ἄλλ. Κοφίνι καὶ Κυβέλι, προφέρεται καὶ Κυφέλι, ἀπὸ τοῦ) «Κυφέλιον (ὑποκορ. τοῦ) Κυ-

Ψέλν. » Σίμβλον καὶ σίμβλος, σμῆνος (ἄρσ.), κύτταρον καὶ κύτταρος. ruche, θ.

Κωλάντερον. » Κῶλον, ἀρχός. cōlon, boyau culier.

Κωλί (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ., τὰ Κωλιά, τὰ ἄλλ. Πισινά). » Κώλια (» Καὶ τὰ κώλια εὐπαγὴ τὰς κύνας ἔχειν, α ἄρρ.). croupe, θ.

Κώλικας (ὁ) †, πάθ. » Στρόφος, κώλου Κωλικόπινος) ἄλγημα (Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συν. ὅπου ἔμως πιθανὸν νὰ ἐννοῇ καὶ ταῖς ζοχαδαῖς), κωλικὴ νόσος, κωλικὸν νόσημα. colique, θ. (εἶδος αὐτοῦ τοῦ πάθ. υς, τὸ κινδυνωδέστατον, εἶνε καὶ ὁ) » Χορδαψίς (ὁ ἄλλως) Εἰλεός. passion iliaque; misère.

Κωλοκούκκωρον. » Κόκκωξ, ὀρροπύγιον, ἱερὸν ὅσούν (κατ' ἀντίφρ.) † cœurion, coccin, os sacrum.

Κωλούρι. » Γλουτὸς, ἰσχίον, σφαίρωμα, ἐξέδρανον. fesse, θ.

Κωλόπανον. » Ράκος (τὸ). braie, θ. drapeau.

Κωλόρριζι. » Πυγόρριζα (» Οὕτω καλοῦνται τινες τῶν ριζῶν, α Πσυχ.), ἴδε Παράδοσταρον.

Κωλοσάυρα, ζ. ἴδε Σαυμινιμίδι.

Κῶλος. » Πρωκτός, πυγὴ, ἀφεδρών, τὰ ἐπισθία, τὰ πυγαῖα. enl, derrière. || μὲ τὸν κῶλον, (ἢ) κῶλον μὲ κῶλον, ἐπ. » Πυγιδόν.

Κωλοσέρνω, ρ. μετ. » Κατασέρνω, διασέρνω. enlainer, ἴδε καὶ Σέρνω.

Κωλοσούσα, πτ. (κατὰ λέξ.) » Σεισσοπυγίς, (ἴδε Σουσουράδα).

Κωλοστρυπίδα. » Δακτύλιος, σταφάνη, κύσθος (ώζεται ἡ λέξις), κυσίς, κύσσαρος, σφιγκτῆρ. anus.

Κωλοφωτ ἄ, ἐντ. » Πυγολαμπίς, λαμπύ(που)ρίς. bouche luisante, ver luisant, luciole, θ.

Κωνσταντινίτο (εἰλωρί, κυρ. τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Οἱ ἀπλεῖ τὰ σέβονται ὡς θεματοουργά, καὶ ἀγοράζουσιν ὡς τοιαῦτα ὅχι μόνον τὰ τοῦ Κωνσταντίνου, ἀλλ' ὅλων τῶν βασιλέων τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Πενταρχεπρόδρομος ἀναφέρει καὶ Μανουηλάν, τὸ ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανουὴλ τοῦ Κορμηννοῦ νομιζόμενον). » Χρυσούλ. hesant.

Κῶχη (ἡ ἀπὸ τοῦ Ἀκωχῆ, ἡ ἀπὸ τοῦ Κόγχη, καὶ τότε πρέπει νὰ ὀμικριγραφῇται). » Γωνία. coin, angle, θ. encoignure, θ. || κῶχη δρομὸν (ὄχθης, κτλ.). » Ἀγκών. tournaient, ἴδε καὶ Ἀγκωνάρι. || κῶχη ψωμιού. » Μιστύλλη. grignon. || τῆς

κώχης. » Γωνιαῖος. angulaire. δ. (συνεκδοχ. κάθε παράμερος τόπος). » Μυχός, παράθυρος. foud, recoin, enfoucement, lieu reculé.

Κωχιστός, ἡ, ὄν. » Γωνιώδης, ἐγκώνιος (» Τοῦ δὲ κιττοῦ νέου μὲν ὄντος, ἐγκωνιώτερα [τὰ φύλλα], πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα, α Θφρ.), πολυγωνίος. anguleux, angulé.

Κωχίτσα. » Γωνίδιον. petit-coin.

Α, λ, τὸ ἐνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ζ: » Ἐκβάλλω-ἐβγάζω, ἐμβαλλω-ἐμβάζω, κτλ. || εἰς Ν: » Βάλλω-βάννω, (καθὼς καὶ οἱ Ἀσυρῆες ἔλεγον Ἡνθον ἀντὶ Ἡλθον, φιντακτὶς ἀντὶ φίλτακτὶς) κτλ. || εἰς Ρ. » Ἀδελφός-ἀδερφός, ἀλμυρός-ἀρμυρός, κολπός-κέρπος, κτλ.

Λαβίδα (ἡ λέξις, ἂν καὶ καθιερώθῃ εἰς τὸ ἱερὸν σκαῦος, διὰ τοῦ ἐπείρου μεταλλάξανμεν, ἡμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ πρὸς ἄλλων ἐργαλείων ὀνομασίαν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Μισιάν καὶ τῶν χαλκίων κλπ. τὴν Τσμπίδαν). » Λαβίς (» Καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρωπος, ὃν τῇ λαβίδι ἐλάβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, α Γραφ.). tenaille, θ.

Λαβόνω, (ἀπὸ τοῦ) » Λαβῶω, ρ. μετ. ἴδε Πληγόνω.

Λάβρα (ἡ υπερβολικὴ καύσις). » Καύσων. ardeur, chaleur ardente, ἴδε καὶ Κάψι.

Λαβράκι (ἀπὸ τοῦ Λαβράκιον » Τὸ δὲ γε λαβράκιον ὅπτιν ὄλον, α Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην.), ψ. » Λάβραξ-ακίς (ς). loup de mer, lubin.

Λαβωματιά. » Τραῦμα, πληγὴ. blessure, θ.

Λαβωμένος. η. ὄν, ἴδε Πληγωμένος.

Λαγάνι (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ Τηγκνήτης, ἴδε Ψαθοῦρι.

Λαγάρα (ἡ ἄλλ. Κρατητῆρα, κυρ. τὸ λαγαρισμένον κρασί, ἡ ἐκείνου πού σάζει μόνον του, πρὶν πατηθῆναι τὰ σταφύλια). » Πρότροπος (» Λτραπος, » Πράμνεις) οἶνος, πρόχυρα, πρόουρον. mûre-goutte.

Λάγρον (κυρ. εἰς τὸ πλεῖθ., τὰ λάγαρα), ἴδε Λαγγόνι.

Λαγαρίζω (καθαρίζω κυρ. ὑγρὰ, μέταλλα, κτλ. Κυρίως ἔπρεπε νὰ ᾔνε λογαρί-

ζω· διότι λογάριν ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς τὰ εἰς χρυσὸν νυμίσματα, ἐν γένει τὸ χρυσίον. » Αἰδεῖται τὸν στάμενα πολὺ καὶ ἀμέτρητον λογάριν, « Ἱστορ. Βελισσορ. » Καὶ σκούριαν δικτυωτὴν μὲ τὸ πολὺ λογάριν, « Ἑμμαν. Γεωργιλ. Περὶ τοῦ θανατικοῦ τῆς Ῥόδου, ῤ. μετ. » Διυλίζω, διηθέω, διακρίνω. affiner, clarifier, épurer, dépurger.

Λαγάρισμα (τὸ καθάρισμα κυρ. μετὰ λων καὶ ἐν γένει τῶν ῥευστῶν). « Διύλισις, διύλισμὸς, διήθησις. affinage, raffinage, clarification, dépuración.

Λαγαρισμένος, π, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. || ἁσμί (μάλαμμα κτλ.) λαγαρισμένον. » Ὁβρυζος, ἀπεφθός (χρυσός κτλ.). épuré, affiné, passé par le creuset.

Λάγχερας (-ρος, -ρον), (τὸ πρόστυχον κρασί, ὅπου ὀθαίνει ἀπὸ τ' ἀποστραγγίδια τῶν σταφυλίων, ἀφ' οὗ χύσουν ἐπάνω νερόν). » Λάχυρος (Ἠσύχ.), δευτερίας, τρυγῆρας, στεμφυλῆτης, τάρχανον. piquetie, θ.

Λαγγόνι (τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν μηρῶν, ὅπου εἶν' ἡ κοιλία καὶ τὰ ἄντερα, Τουρκ. Μπὸς - γερί). » Λαγών (ῥ), λαπάρα, κενών, γῆτη. le défaut de côtes.

Λαγγίνα (προφ. κοιν. Λαίνα, καὶ ἐκ Λαγγίνι) τοῦτου συμπεραίνεται ἡ παραγωγὴ τῆς ἀπὸ τοῦ Λαῆς, ὁ λίθος, ἄγγ. » Λάγν(γυ)νος (ῥ), ὕδρια, ἀμφορεὺς, στάμνος (ὁ καὶ ῥ), βίκος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον), κρωσσός (ῥ), (ἔθεν τὸ Γαλλ.) cruche, θ. jarre, θ.

Λαγηνάκι. » Λαγή(γύ)νιον, λαγυνίς, σταμνίον, σταμνίσκος, σταμνάριον, βικίον, βικιδίον. cruchon.

Λαγκάδα καὶ Λαγκάδι. » Λαγών (ῥρους), ἄγκος (τὸ), κοιλὰς, φάραγξ (ῥ Φάραγγα, τὴν κοινῶς λεγομένην Λαγκάδα, « Ἱ. Καναβοῦτζ.), νάπη, νάπος (τὸ). vallée, valon, « Αὐλῶν, διασπάζ, ἐντομή. gorge, θ.

Λαγοπόδαρον, φ. » Λαγώπους. pied-de-lièvre, trefle des champs.

Λαγός, ζ. » Λαγὼς καὶ λαγὼς ὦ, πτώξ - ωκός. lièvre. || . λαγὼς τὴν φτέρην ἐτριβε· κακὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ (παροιμ. ἀναλογ. μὲ τὸ) » Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη, παῖδας ὡς παιδεύεται· θρέψασι γὰρ, τίθηκε πρὸς τῶν φιλτάτων (Σουῖδ.) « καὶ μὲ τὸ » Ἐπὶ αὐτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις (ὁ αὐτ.) « καὶ μὲ τὸ » Αἶξ ἐαυτὴ τὴν μάχαιραν. « || . ἄλλα ἂν τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ, καὶ ἄλλα τῆς κουκουθᾶγιας (παροιμ.). » Ἄλλο γλαυζ, ἄλλο κερών (φθέγγεται.)

Λαγουδάκι, ζ. » Λαγιδεύς, λαγί(γῶ)-διον, λαγωδάριον. lièvreteau, levraut (τὸ μεγαλύτερον).

Λαγοψωμον (Τουρκ. Γερ-σομουνού), φ. (ὁ Γαζής λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Τρίμερον). » Κυκλάμιον, κυκλάμινος, κυκλάμις. pain de pourceau, cyclamin.

Λαγωνίκα (ῥ) / , ζ. (ῥ λέξις, μ' ὅλον ὅτι

Λαγωνικὸν (τὸ) φαίνεται παράγωγος τοῦ λαγοῦ, πολὺ πιθανώτερον ἢ ἦνε παραφθορά τοῦ) » Λακωνικὴ (κύων, ἡ ἄλλως) Λάκαινα ἢ θηρευτικὴ (διότι εἰς τὴν Λακωνίαν ἐξογαίναν καὶ τὸ πάλαι τὰ καλλήτερα σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ. ὀνομάζοντο ἀκόμη καὶ) Κυναλῶπες καὶ κυνοσουρίδες καὶ Ἀλωπεκίδες (ἴσως διὰ τὸ σχῆμά τῶν μαλῶν παρὰ διότι, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν σιμῆιν τῆς ἀλώπεκος καὶ τοῦ σκύλου, τὸ ὁποῖον ὁ περικλητὴς Βυφῶν ἐδοκίμασε πλὴν ὅθεν ἐπέτυχεν). levrier, levrette, θ.

Ἀδαδίκον (ἐργαστήρι). » Ἐλαιοπωλεῖον, ἐλαιουργεῖον. lieu ou l'on fabrique (boulitique ou l'on vend) de l'huile.

Λαδανή, φ. » Λῆδος, λή(λά)δανος (ῥ), κίστος. lède, lédum, ciste.

Λάδανος (προφ. κατ' ἐπέκτασιν, καὶ Ἀλάδανος). ἱατρ. » Λή(« Λά)δανον. ladanum, labdanum.

Ἀδαῖς. » Ἐλαιουργός, ἐλαιοπώλης. marchand d'huile.

Ἀδαερός, ῥ, ὄν. » Ἐλαιώδης, ἐλαιηρός. huileux. ῥ. onctueux.

Ἀάδι (ἀπὸ τοῦ) » Ἐλάδιον (Ἐπικτ., ὑποκορ. τοῦ) ἐλαῖον. huile, θ. || . γύθηκε τὸ ἴαδι μᾶς μέσα ὅτ τὸ τηγάνι μᾶς (παροιμ.), ἴδε Τηγάνι.

Λαδικόν, (« Λήκυθος δὲ τὸ λαδικόν, ὁ καὶ Ἀγκυθίον τε, « Σχεδογράφ. Boissonna. Anecd. T. 4, 390, 468), ἄγγ. » Λήκυθος (ῥ) (Σημ. Ὁ Ἀθίν. ἀναφέρει ὅτι ἡ εἰσάρα Νικῶ, σκόπευτοσά τινα παράσιτον, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχεν ἐρωτήσας: » Τί γὰρ οἶε με ἐν τρισὶν ἡμέραις καταθεδρωκέναι; τὸν ἀπεκρίθη· » Ἦτοι τὴν λήκυθον ἢ τὰ ὑποδήματα «. Τοῦτο, καὶ ἡ συνθήκη τῶν παλαιῶν τοῦ ἂν χρειάζοντο τὰς λήκυθους εἰς τὰ ζωνάρια τῶν, δίδει αἰτίαν ἵνα ὑποθέσωμεν ὅτι κατεσκευάζοντο καὶ ἀπὸ δέρμα, ἐπαρυστῆρ, ἐπαρυστρίς. huillier, cruche à huile. ῥ. (ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ ἄγ. Νικολάου λαβόντες αἰτίαν, ὀνομάζον οἱ ἄσπετοι καὶ ταῖς διεστραμμέναις γρηαῖς Ἀδικαῖ, ἴδε Στρίγλα.

Ἀαδών, ῤ. μετ. » Ἐλαϊώ. huiler. Ἀαδωμένος, π, ον. » Ἐλαϊοπινῆς (ἱπποκρ.). huile.

Λαθεύω, ρ. οὐδ. » Σφάλλομαι, διαμαρτάνω, (λήθω ἄλλρ., ὅθεν τὸ) λέληθα ἔμαυτον, πλανᾶμαι, πλημμελέω. faillir, manquer, s'égarer, se méprendre, se tromper. ||. ἐλάθησα ὅσον τὸν λογαριασμόν. » Παρκαλόγησμαι. mécompter, se mécompter. ||. κάκην ἄλλον ὅσον λαθεύω. » Σφάλλω, ἴδε καὶ Γελῶ. ||. ὅσαι δὲν ζεύρουν, λαθεύονται καὶ αὐτοὶ τους, κάμουν καὶ ἄλλους ὅσον λαθεύουσιν. » Τους μὴ εἰδότες, αὐτούς τε σφάλλονται, καὶ ἄλλους σφάλλουν (Ξενοφ.). α

Λάθος (τὸ). » Πταῖσμα, σφάλμα, ἀμαρτημα, πλημμέλημα, παράπτωμα, ἀμαρτία, ἀμαρτίας (ῆ), διαμαρτία, τὸ ἡμαρτημένον, τὸ πλημμεληθέν, παραλογισμός (κυρ. εἰς λογαριασμόν). faute, θ. erreur, θ. méprise, θ. bétise, θ. quiproquo, mécompte (κυρ. εἰς λογαριασμόν). ||. ἂν γένῃ κακὴν λάθος. » Ἐάν τι πλημμεληθῇ. si quelque faute serait commise. ||. τὸ βιβλίον ἔχει (εἶνε) λάθος. » Ἠμαρτῆται. ||. ἔχεις λάθος. » Ἀλέλθας σεκυτόν. » Κακῶς ἔγνωκας (γιγνώσκεις) περὶ τούτου. » Γνώμης ἀμαρτάνεις. vous avez tort. ||. ὅλα τὰ λάθη, ὅσα ἔκαμαν οἱ Λακεδαιμόνιοι. » Πάνθ', ὅσα ἐξημαρτῆται Λακεδαιμόνιοις. α

Λαθοῦρι, φ. καὶ ὄσπρ. (ὁμοιάζει τὸ Πιζέλι καὶ συγγέεται πολλάνκις μὲ τὸν Ἀρακάω. » Παραπλήσιον δ' ἐστὶ τὸ σπέρμα [τῶν ἀράκων] τῶ τῶν λαθύρων, καὶ τινες γ' οὐχ ἕτερον εἶναι γένος ἐκείνων νομίζουσιν αὐτὸ, καὶ γὰρ καὶ ἡ χρῆσις ἅπασα καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ παραπλήσια τῇ τῶν λαθύρων ἐστὶ, πλὴν ὅσον σκληρότεροι τε καὶ δυσπεπτότεροι, καὶ διὰ τοῦτο δυσπεπτότεροι, τῶν λαθύρων εἰσὶν οἱ ἄρακοι, α Γαλιν. περὶ Δυν. Τροφ.) » Λάθυρος. vesce ἡ gesse, θ. pois de pigeon, ἴδε καὶ παραβ. Βίκος.

Λαιμά (τά), (ῆ φλεγμονή τοῦ λαιμοῦ) παθ. » Ἀντιάδες (» Ἦν ἀντιάδες γίνονται, συνοδεῖται ὑπὸ τὴν γνάθον, ἔθεν καὶ ἔθεν, καὶ, ψαυόμενον, σκληρόν ἐστιν ἔξωθεν, α Ἰπποκρ. π. Νούσ.). » Ἀγκύλη, ἀγκυλώσις. angine, θ. παρβλ. Συνάχη

Λαιμαργία. » Λαιμαργία, λιχνεία, γαστριμαργία. gourmandise, θ.

Λαίμαργος (ὁ ἄλλ. Λιμάρης), η, ον. » Λαίμαργος, λίχνος, γαστρίμαργος. gourmand, goulou, goinfre.

Λαιμοδέτι. » Περιτραχίλιον (Πλούτ. Ἀλεξ.). cravate, θ. rabat.

Λαιμός. » Τράχηλος, λαιμός, αὐχὴν ἔνος (κυρ. τὸ πῖσιν μέρος, ὁ σῶκος), δε-

ρη καὶ (ποιπτ.) δειρῆ (κυρ. τῶν ζώων καὶ τὸ ἐμποσθεν μέρος). cou, gorge (τὸ ἐμ-προσθεν), θ. §. goulou (καταρ. ὁ τῶν ἀγγείων). ||. πῖανω ἀπὸ (πατῶ εἰς, σφίγω) τὸν λαιμόν τινος (μεταφ.). » Ἀγκυ. tenir le pied sur la gorge, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. §. (κατὰ μετὰν) λαιμός τοῦ φρεμάτος, ὁ Τουρκ. Γιακάς. » Βρογχωτῆρ (ιματίου), τὸ περὶ τὸν τράχηλον. collet.

Λάκκα (ῆ), ἴδε Λάκκος.

Λακκάκι (ὑποκορ. τοῦ Λάκκος). » Βόθριον. fosselle, θ. §. (τὸ σχηματιζόμενον βαθύλωμα εἰς τὰ μάγουλα μερικῶν ὄντων γελούν). » Ἀλοκίς (ῆ), γελασίνος. fosselle, θ.

Λάκκος. » Βόθρος, ὄρυγμα, λάκκος, βόθυνος. fosse, θ.

Λαλαγκήτα (εἶδος ζυμπρικοῦ. Οἱ σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. καὶ ὁ Σουῖδ. ἀναφέρουν τὰς λέξεις). » Λάλαγγες καὶ Λαλάγγιον, ἴδε Τηγαῖνα.

Λαλιά, ἴδε Ὀμιλία καὶ Φωνή.

Λαλῶ, ρ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ὀμιλῶ. §. λαλῶ (ἀντί τοῦ Παίζω) τὸ βιολί, τὴν φλογέραν, κτλ. (ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Θεοκρίτου [Εἰδύλ. Κ', 29] τί): » Κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαῖω. α (Εἰς ἕνα δὲ στίχον τοῦ ποιητοῦ Ἀναξανδρίδου, τὸν ὅποιον μάς δίδωσεν ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Δ']). εὐρίσκεται κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τὸ λαλῶ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν μεταβατικῶς) » Μάγαδιν λαλῶ μὲ μὲν ἄμα σοὶ καὶ μέγαν, α ἴδε Παίζω. ||. λάλω ὁ πετεινός, ἴδε Φωνάω. ||. σκόνεται ὅταν κοντεύῃ πλέον ἢ ἡμερώσῃ καὶ λαλοῦν οἱ πετεινοί. » Ἐξεγείρεσθαι πρὸς ἡμέραν, ἦδη ἀλεκτρούων ἀδόντων, α Πλάτ. Συμπ.

Λάμα (ῆ λεπτή πλάκα ἢ τὸ φύλλον τοῦ μετάλλου ἀπὸ τοῦ) » Ἐλαμα καὶ Ἐλασμα. » Πέταλον, λεπίς. lame, θ. ἴδε καὶ Λάμνα.

Λάμια, ψ. (τὸ κινδυνώδεστον ἀπ' ὅλα τὰ Σκυλόφαρα), ἴδε Σκυλόφαρον. §. (μεταφ. ὁ Αχόρταγος, ὅθεν ἡ φρσ.) λάμιαν ἔχει ὁ τῆς κοιλίας του, τὴν ὅποιαν ἀναφέρει καὶ ὁ ἱραπόλλ. Β', 109: » Πῶς ἄνθρωπον λάμιαν [γράφει Λάμιαν, καθὼς τὸ ἔχον καὶ τὰ πλεότερα χειρόγραφα] ἔχοντα. Ἀνθρωπον λάμιαν ἔχοντα βουλόμενοι σημῆναι σκᾶρον ζωγραφεῖσιν. Οὗτος γὰρ μόνος τῶν ἱχθύων μαρυκαῖται καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα ἱχθύδια ἐσθίει, α ἀπαράλλακτον σχεδὸν μὲ τοῦ ποιητοῦ Σώφρονος ἐν Θυννοδῆρα τὸ) » Ἀ δὲ γαστήρ ὕμειων καρχαρίας, ὅκα τινὸς δῆσθαι, α ἴδε Αχόρταγος καὶ Δρακόντισσα.

Λάμνα (ἀπὸ τοῦ Λην. Lampas, Lampina, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Ἐλαύνω, ἐλασμα), = Λάμα (« Ἐκκευασμένος ἀργυρός ἐστιν ὁ μὴ ὢν ἐν βώλῳ ἢ λάμναις ἢ σφραγίδι, » Βασιλ. Βιβλ. ΜΑ', 1, 15).

Λαμνὶ (ὕπνορος τοῦ Λάμνα. » Λαμνία μολίδινα τοῖς νεφροῖς αὐτῶν ἐπιτίθεναι, » Μοσχίων περὶ νίσ. γυν. 138'), ἐλασματίον.

Λάμπω (λαβῶ λουπῶ), β. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Ἐλαύνω (κῶπην, καὶ μονελετ.) κωπυλατῶ, ἐρέσω (-τω). rouler, avigrouner, voguer.

Λαμπάδα (ἡ). » Λὰς-αδὲς (ἡ), λαμπάς. bougie, 0. chandelle, 0. cierge, flambeau.

Λαμπρός, ἡ, ὄν. » Λαμπρός, λάμπων, τηλαυγής, φαεινός ἀγλαός καὶ αἰγλήεις (ποιητ.). brillant, éclatant, luisant, resplendissant. β. λαμποῦ (μεταφορ. ἡ ἐρρῆ τοῦ Πάσχα), ἴδε Πασχαλιά.

Λάμπω, β. ἀμ. » Λάμπω, ἐκ(δια-περι)λάμπω, μαρμαίρω, σελαγίζω (-ίζω). briller, luire, reluire.

Λάμψις. » Αὐγὴ, λαμπρότης, αἴγλη, μαρμαρυγὴ, λαμπρότης, λάμψις, ἑλλαμψις, σέλας (τὸ). éclat, splendeur, 0. clarté, 0. brillant.

Λάναρα, ἐγγ. » Ἐάνιον. carde, affinoir, peigne à carder.

Λαναρίζω, β. μετ. » Ἐάνω, πέχω. carder.

Λανάρισμα. » Ἐάνσις. l'action de carder.

Λάπατον (τὸ ἄλλ. Παζὶ ἢ ἄριον Σεῦχλον. » Δύναται τις ἄριον εἶναι φάναι τεύτλον αὐτὸ, παραπλήσιον ὑπάρχον οὐ τῇ γεύσει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ δυνάμει τῷ κηπουρμένῳ τεύτλῳ, » Γαλην. περὶ Δυν. Τροφ. Β', 47), φ. » Λάπαθον (τὸ ἄριον). paralle (ἰδιαίτ. τὸ ἡμερον ἢ κηπευτὸν), 0. patience, 0.

Λαρδί (Λατριν. κυρ. τὸ παχὺ τοῦ χείρου ἀπὸ τοῦ) » Λατρινόν (τὸ εὐτραφές, κατὰ τὸν Ηῤυγ.). » Σίκαλος (ἱππεύς), λίπος (χείρειν), πιστόν, ἐξύγγιον (ἀντὶ ἀξούγγειν), saindoux, lard, axonge.

Λάρυγγας. » Λάρυγξ (ὁ). φάρυγξ (ἡ), βρόγχος. στόμαχος, οἰσοράχος, λαυκανία (ποιητ.). gosier.

Λάσπη (ἐκ τοῦ » Ἐλεσπίς, » Ἀπλιν. Ῥυδ. Δ, 1266, καὶ Λασπίς). » Πλῆξ (ἡ λέξις διεσώθη, ἀπλῶς μὲν, εἰς ἓν εἶδος ἀργίλου, τὸ ὁποῖον ἐκπαλὶ μεταγερίζονται εἰς τὸ λουτρὸν διὰ πλύσιμον· ἐν συνθέσει δὲ εἰς τὴν λέξιν Πηλοφόρι). boue, 0. || . ἡ

λάσπη τοῦ ποταμοῦ (τῆς λίμνης, κτλ.), ἴδε Βούρκος.

Λασπώνω, β. μετ. » Πλῶω (Πλούτ.). crotter.

Λάσπωμα. » Πλῶσις (Πλούτ.). l'action de crotter (ou de se crotter).

Λατρώνι (εἶδος Γκιουβεργιζιῆ τῆς Αἰγύπτου), ὄρ. » Νίτρον καὶ Λίτρον. nation.

Λαυκί (τὸ Τουρκ. Χαθεῦτσι), φ. ἴδε Δαυκί.

Λαυράκι, ψ. ἴδε Λαθράκι.

Λάφι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε Ἐλάφι κτλ.

Λαφιάτης (εἶδος ῥιθιδιῦ), » Ἐλαφίς (ἡ) ζ. lozange.

Λαχίνω, β. ἀμετ. καὶ ἀπροσ. (ἐκ τοῦ).

» Λαγγάνω, ἴδε Τυγαίνω.

Λαχαναριὰ (ἡ ἄλλ. Ῥοινολάχανον, καὶ Τουρκ. Τουρσί). » Κράμβη ταριχευτή. choucroute, ἴδε καὶ Ἀρυτά.

Λαχανιάζω, β. ὀδ. ἴδε Ἀσκομαχῶ.

Λαχάνισμα, ἴδε Ἀσκομαχτόν.

Λαχανικόν (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Λαχανικά, ὅσα χορταρικά καλλιερгоύνται εἰς τοὺς κήπους διὰ μαγεῖσμα, Τουρκ. Ζαβζαβάτι). » Λάχανα (τὰ κηπευόμενα, κηπευτὰ ἢ κηπαῖα). légumes, herbes potagères, 0.

Λάχανον (τὸ ἄλλ. Καρπολάχανον ἢ Κραμπί), φ. » Κρόμβη (ἡ κηπαῖα). chou (rommé ou cabu). || . λάχανα ἑνομάζονται εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ φαγώσιμα ἀκαλλιέργητα βότανα, ἴδε Χορτάρι. || . κάλλιον λάχανον μὲ γέλια, παρὰ ζήχαριν μὲ γρήναν, (Παρροιῶν), ἴδε Ζάχαρι.

Λαχνός (ὁ ἄλλ. Λότος, ἀντὶ) » Λαχνός, κλῆρος, διακλήρωσις, λάχος (τὸ) (ποιητ.). lot, loterie, 0. sort. || . βέλλω (είχω) λαχνόν (κοιν. Ἐγίχω τὸν λότον). » Κλῆρον ἔλκω, διακλήρω(-ομαι), βάλλω κλήρους (Γραφ.), λαγγάνω (Ἐδαγγ.). tirer au sort, tirer la loterie. || . ἐρρίξε λαχνόν, κ' ἐβγήκεν ὁ Ἀθραδάτης (ἡ) εἰς τὸν Ἀθραδάτην. » Διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχεν Ἀθραδάτης. || . ἔπασεν (ἐβγήκει) ὁ λαχνός. » Ἐλαχε. le sort est tombé, échoua. || . εἰς ποῖον ἔπασεν ὁ λαχνός; » Τίς ἔλαχεν (ἐκλήρωσάτο); à qui est échue (la lot)?

Λαχτάρα (ἡ σφοδρά ἐπιθυμία), ἴδε Λαχταρῶ.

Λαχταριστός, ἡ, ὄν (κυρ. Ἰψίρι νωπὸν, τὸ ὁποῖον ἐπομένως ἀκομνη λαχταρεῖ | σπαράζει), καὶ μεταφορ. κάθε πρᾶγμα ἐπιθυμητὸν καὶ ὀρεκτικόν, ἴδε Ἐπιθυμητός.

Λαχταρῶ (τὸ ἄλλ. Λαχταρίζω), β. ἀμ. (ἀπὸ τῷ) » Λακτίζω (ἡ τῷ) » Ἰλακτιώ

(«Κραδίη δέ οί ἔνδον ὑλάττει, » ἐκτυ-
ποῦσε δηλ., λαχταροῦσεν), ἴδε Σπαράζω.

§. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, σφοδρῶς ἐπιθυ-
μῶ), ρ. μετ. » Περιμανῶς («Διακκῶς» πο-
θέω, λυχνεύομαι (« Ἀγαπᾶν καὶ λυχνεύε-
σθαι τὴν δόξαν, » Πλουτ. Κικ.). *désirer
ardemment*, ἴδε καὶ Ἐπιθυμῶ.

Λεβέτι (τὸ μεγάλον Καζάνι, ἀπὸ τοῦ)
» Λεβόντιον (ὑποκορ. τοῦ) Λέβης πτος (ὁ),
κάκκαθος. *chaudron, chaudière*, θ. ἴδε
καὶ Κακκάδι.

Λεζίθα (τὸ σκουλήκι τῆς κοιλιᾶς, ἔντ.
(ἀπὸ τοῦ) » Ἐλμινς-ινθος (ὁ καὶ ἦ), ἀσκα-
ρίς (τὸ μικρὸν καὶ χονδρὸν). *strongle,
ascaride*, θ. ἔλμινς πλατεῖα καὶ ταινία
(τὸ μεγαλύτερον καὶ κινδυνωδέστατον).
teinia, solitaire. ||. ἔχω λεζίθαις. » Ἐλ-
μινθίζω.

Λεβιθόρχοτον (τὸ ἄλλ. Μυρμηκοδότκ-
νον καὶ Τουρκ. Χορασανί), φ. » Ἐλμίν-
θειον, ἔλμινθοδότανον, ἀνδρόσακες (Διο-
σκωρ. Γ'). *coraline, mousse de corse*.

§. *tapissie*, θ. §. » Ἀρτεμινία (Ιουδαϊ-
κή). *poudre aux vers, santoline*, θ. *se-
mencine*, θ. *barbotine*, θ. (καὶ κοινῶς)
sement contrâ.

Λέγω, β. μετ. » Φημι, φάνημι, λέγω,
(εἶρω καὶ ἔρω, ἄχρ. ἔθεν τὸ) ἔρῶ καὶ εἴ-
ρηκα. *dira*. ||. λέγω τὴν γνώμην μου.
» Γνώμην ἀποφαίνομαι. *enoncer son avis*.

||. λέγω τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὀχι. » Σύμφημι
ἢ ἀποφθνῆμι. ||. εἰπὲ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὀχι. » Σύμ-
φαι ἢ ἄπειπε (Πλάτ.). « ||. λέγω τὰ ἐναν-
τία («ἀναισῶ τὸς πρῶτους μου λόγους).

» Παλινωδιᾶν ἄλῳ. *rétracter, chanter la
palinodie*. ||. λέγω τὰ ἐναντία (ἀπ' αὐτὶ
λέγει ἕνας ἄλλος, ἴδε Ἀντιτεκνοῦμαι. ||.

ποιῶν λέγεις; τοῦ εἶπα. » Τὸν τίνα φῆς;
ἦν δ' ἐγώ. ||. λέγε (λάληε) καλὰ (φρσ.).

» Εὐφῆμει, εὐφῆμα φώνει, εὐφῆμος ἴσθι,
εὐστομ. ἔγε. ||. ἄλλον πέτ' αὐτὰ (φρσ.).

» Ἀλλην δρῶν βαλάνιζε (παροιμ.). *à d'au-
tres*. ||. εἶπαμε' πολλὰ. » Πολὺς ἡμῖν προ-
διδίνονται λόγος (Ἀθύν.). « ||. Ξεύρεις, μὲ
λέγει, τὸν Ἀδείμαντον ἀπὸ τὴν Μυρβίνου-
τα; » Ἀδείμαντον, ἦ δ' ὅς, εἶσθα τὸν Μι-
ρυνοῦσιον; ||. καθὼς λέγει ὁ Ὀμηρος (ὁ
Ἡρόδοτος, κτλ.). » Καθ' Ὀμηρον (Ἡρόδο-
τον, κτλ.). ||. καθὼς εἶπα καὶ προτῆτερα.

» Ὡς περ καὶ πρότερόν μοι εἴρηται (Θκ.). «
||. καλὰ λέγει ἕνας παλῆος λόγος, ὅτι
κτλ. » Ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὐ ἔχει, ὡς

κτλ. *on a dit depuis long temps, et avec
raison, que etc.* ||. λέγουον (τριτοπροσ.

καὶ πληθ. ἀντὶ τοῦ, λέγει ὁ κόσμος, λέ-
γουν οἱ ἄνθρωποι, λέγεται ἕνας λόγος).

» Φασίν. *ou dit*. ||. καθὼς λέγουν. » Ὡς
λόγος, καθὰ φασίν. *à ce qu'on dit*. ||. λέ-
γουον ὅτι ὁ Κύρος ἦτον (ἦ, ὁ Κύρος ἦτον,

λέγουον), υἱὸς τοῦ Καμβύσου. » Λέγεται
(«Λόγον ἔχει) δὲ ὁ Κύρος γενέσθαι Κιμβύ-
σου. » Ἀγὼς ἔχει αὐτὸν γενέσθαι, κτλ. ||.

μὲ τέτοιον σκοπὸν λοιπὸν λέγουον ὅτι ὁ Ἀρ-
χίδαμος ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀχρυνάς. » Γνώμη

μὲν οὖν τοιαῦδε λέγεται τὸν Ἀρχίδαμον πε-
ρὶ Ἀχρυνάς μείναι. ||. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος,
καθὼς ἔλεγαν, ἦτον εἰς ταῖς Ἰνδαίαις. » Ἀ-

λέξανδρος δ', ὡς οἱ λέγοντες, ἐν Ἰνδοῖς ἦν
(Δειναρχ.). « ||. καὶ καταντοῦσε να λέγε-
ται δημοκρατία, καὶ να ἦνε μοναρχία. » Ἐ-

γίγνετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ
ὑπὸ τοῦ πρῶτου ἀνδρός ἀρχή (Θουκ. Β'). «
||. ἐλέγοντο (ἐφημίζοντο) δὲ ὅτι ἦσαν οἱ

πρῶτοι (καλλήτεροι) τῶν μουσικῶν. » Ἡ-
κουν δὲ μουσικῶν (-ικῶν) εἶνε πρῶτοι. *ils
passaient pour être les meilleurs musi-
ciens*. ||. πρᾶγμα ὅ, που ἴδεν λέγεται.

» Ἀρρητον, ἀφραστον, ἀνέκφραστον, ἀνεκ-
κάλητον. *indicible*. §. καὶ τί ἔλεγε τὸ
γράμμα; » Ὅτι, διὲ καὶ ἔφραζεν ἡ ἐπιστο-

λή; *qu'est ce que la lettre contenait?*
||. τὸ δὲ γράμμα ἔλεγεν ἀπαράλλακτα

ἔτοι. » Ἡ δ' ἐπιστολή ἐπὶ λέξεως (κῆταῖς
λέξεσιν) εἶχεν οὕτως. *la lettre était con-
cue en ces termes; la lettre portait lit-
téralement que, etc; voici moi par
mot le contenu de la lettre*. ||. τὸ δὲ
συμφωνητικὸν ἔλεγεν ὅτι, κτλ. » Τὸ δὲ

γραμματοεῖον εἶχεν οὕτως. *l'acte portait
que, etc., παρδλ. Γράφω*. §. πῶς τὴν
λέγουον (ἀντὶ τοῦ, πῶς ὀνομάζεται); ἴδα

Ονομάζω. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω, ὑποθέτω,
παράδειγματος χάριν). » Δὸς εἰπεῖν, φέρ'

εἰπεῖν, φέρε, λόγου χάριν, δεδόσθω, τε-
θείσθω, ὡς ἐν ὑποδείγματι, ὡς ἐν παρα-

δείγματος μοίρα. *supposons, prepons,
posons, posons en fait, par exemple*. ||.

ἄς ποῦμεν ὅτι εἶνε δώδεκα. » Θῶμεν αὐ-
τοὺς εἶναι δυοκαίδεκα. ||. διότι ἄς ποῦ-
μεν ὅτι ἕνας πῆγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ρέας.

» Φέρε γάρ, εἰ τις, εἰς τὸ Μητρώον ἐλθὼν
(Λυσ.). ||. ἄς ποῦμεν ὅτι γελασθήκετε.

» Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας (Ξενοφ.). «
||. ποῦ λέγεις (καὶ συγχ. λὲς) να πιά-
σῃς; » Ποῦ σχῆσιν δοκεῖς; §. (εἰς τὸ
γ'. προσ. τοῦ Δορ. ἐλαυδῶνεται πολλὰ-

κίς ἀντὶ τοῦ, σημαίνει, δηλοῖ, ἐξηγεῖται):
αὐτὸ τὸ παραμυθί θὰ πῆ, ὅτι. » Ὁ μὲ-

θος δηλοῖ, ὡς. ||. Τί θὰ πῆ (Τί θέλει να
πῆ) αὐτὴ ἡ λέξις; » Τίς ὁ νοῦς τοῦ ὀνο-

ματος; » Ὅτι, καὶ δύναται τὸ ῥῆμα; » Τί
ποτ' ἐννεοῖ (Πλάτ. Ἀπολ.); « *que signifie*

-i-il? ||. αὐτὸς δὲ ὁ στίχος θά πῃ. » Τὸ δὲ ἔπος τοῦτο βούλεται λέγειν (Ἠροδ.). «

||. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, τί θά πῃ Ἀποφράς, τῶρα μετ' ὀλίγον σὲ τὸ μαθαίνω. » Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν Ἀποφράδα, ὅτι καὶ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον (Λουκ.). «

Λειανίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Λιανίζω.

Λειζουρία (ἡ Λαιμαργία, ἡ Πλεονεξία, α λέγον τὰ Γλωσσ. καὶ » Λεῖζουρος, ὁ πλεονέκτης). » Λ χνεία. gourmandise.

Λειπανάδατος, η, ον (χυρ. ψωμί). » Ἀζυμος (» Ἐσθίονεν ἄζυμος, τὰ λεγόμενα λειπανάδατα, « Βαλσ. [Καν. 10 τῆς ΣΤ'. Συν.], ἡ ἀκριθέστερον) » Ἀκρόζυμος (Γαλ.). qui n'a point de levain, qui n'est point levé (fermenté).

Λείπω, ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐλλείπω. » Ἀπειμι, ἀποδημέω, οὐκ ἐνδημέω (ἐπιδημέω, ἐπιχωρίζω). être absent, s'absentier. ||. 'λείπει 'σ τὴν Θράκην. » Ἀπεστίν ἐπὶ Θράκης. ||. 'λείπει (τριτοπροσ.), ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ ἀψύχων). » Ἐνδεῖ (» Ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ, « Λουκ. Καταπλ.), ἠλλείπει. il s'en faut, ἴδε καὶ Χρειάζομαι. ||. 'δὲν με 'λείπει ποτὲ τὸ τυρεῖ, οὔτε καλοκαίρι οὔτε χειμῶνα. » Τυρεὸς οὐ λείπει μ' οὐτ' ἐν ἑρέει, οὔτε χειμῶνος (Θυχρ. ΙΑ', 36). « ||. 'λείπουν τὰ περισσώτερα. » Τῶν πλείστων ἐνδεῖ. manquer. ||. 'τοῦ λείπουν τὰ χρειάζόμενα. » Τῶν ἀναγκαίων ἐνδεόμενος (ἐνδεῶς ἔχων). manquer du nécessaire. ||. πολλὰ 'τοῦ ἔλειπαν. » Πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ. ||. ὀλίγον ἔλειψε (φρσ.). » Μικροῦ ἐδέησε. » Μικροῦ δεῖν. » Μικρὰς ῥοπῆς ἐδέησε. » Μικρὸν ἀπέλειπε. » Παρ' ὀλίγον ἦκει. » Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο. » Παρ' ἐλάχιστον ἦλθεν. » Ἐγγὺς ἦλθε. peu s'en fallut. ||. ὀλίγον ἔλειψε 'να 'τὸν σκοτώσουν. » Παρ' οὐδὲν ἦλθεν ἀποκτείναι αὐτόν. il ne s'en fallut de rien qu'ils ne l'aient tué. ||. ὀλίγον ἔλειψε 'ν' ἀποθάνουν. » Ἦκοντες παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν (Σωκρ. Επιστ.). » Παρ' ὀλίγον ἦλθον ἀποθανεῖν. il pensèrent mourir. ||. ὀλίγον ἔλειψε 'να νικηθῇ ὅλον τὸ στράτευμα. » Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα νικηθῆναι. ||. ὀλίγον ἔλειψε 'να 'ταῖς φάγῃ ('να δαρῶν). » Ὀλίγου πληγὰς ἔλαθον. » Πλάτ. ||. ὀλίγον ἔλειπε 'να ᾔνη (ᾔτη) ὄνη. σχεδὸν) ἔρημος. » Μικροῦ ἀπέλειπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.). « §. (μεταφορ.). » ὅν ἡξέωρ'να ἔλειψά ποτε ἀπὸ τὸ χρέος ὅπου ἔχω εἰς ἐσένα. » Μηδὲν ἐμαυτῷ σύνειδα τοῦ πρὸς σὲ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι.

Λεῖρι (ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Λείριον, τὸ χαρχάλι τοῦ πετεινοῦ). » Κάλλια (τὰ), κυρθασίς καὶ κυρθασία. barbe (du coq), θ. crête (τὸ ἐπάνω), θ.

Λειτουργία (ἡ τελετὴ τοῦ μυστηρίου). » Ἱερουργία, θεία μυσταγωγία (λειτουργία), ἀνάιμακτος λατρεία, ἀγιστεία. (la célébration de l') office divin, messe, θ. §. (τὸ μυστήριον αὐτό). » Εὐχαριστία. eucharistie, θ.

Λειτουργῶ, ῥ. ἀμ. » Ἱερουργέω, τὴν ἀνάιμακτον λατρείαν (θυσίαν, τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν, τὴν θεῖαν ἱερουργίαν) ἐπιτελέω. dire la messe, célébrer l'office divin, officier.

Λεῖχῆνα (ῆ), παθ. » Λεῖχῆν-ῆνος (ῆ) (ἡ ἀπλῆ), ἔρπης-ητος (ἡ κακοήθης) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀλφός (ἡ ἀχρεῖς ἔρα καὶ δυσίατος). darle, θ. ἴδε καὶ Λέπρα.

Λεῖψανον (τὸ κορμί τοῦ ἀποθαμένου). » Νεκρὸς, σῶμα. corps. ||. τὴν τρίτην ἡμέραν, ὅπου ἐόγαζαν τὸ λείψανον τοῦ παιδιοῦ. » Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἡ ἐξεφέρετο ὁ παῖς (Ἀντιφ.). « §. (συνεκδοχ. καὶ κοινότερον, τὸ κυθάλημα τοῦ νεκροῦ εἰς τὸν τάφον, καὶ αὐτὴ ἡ παράταξις καὶ συνοδεία, καθ' ἣν ἐκδοχὴν λέγομεν. » Ἡμου (Πῆγα) 'σ τὸ λείψανον. » Κῆδος (τὸ), ἐκφορὰ, κηδεῖα. envoi, funeraillies, θ. πλ. obsèques, θ. πλ. ||. 'δὲν εἶνε συγχωρημένον 'να 'πηγαίνουν ἡ παράνομοι εἰς λείψανον. » Οὐκ ἔξεστι νυμφευταίς βαδίζειν ἐπ' ἐκφορὰν (Συνεσ.). «

Λειψόπηπτα (ἡ ἄλλ. Μπογάτσα). » Ἀζυμος καὶ Ἀζυμίτης ἄρτος. fousace, θ. tourte faite sans levain.

Λειψὸς (ὁ μὴ σωστὸς), ἡ, ὄν. » Ἐλλει(λι)πὴς καὶ Ἐκλιπὴς. incomplet, qui manque. ||. φλουρὶ λειψὸ (τὸ Τουρκ. Ἐξίκικον). » Χρυσοὺς ἐνδὲων τῷ σταθμῷ. » Νόμισμα παράσταθμον, » Νόμ. Ρωμ. qui n'est pas de poids.

Λεκάνη, ἀγγ. » Λεκάνη, νιπτῆρ, χερνιψ-ίθος (ὁ καὶ ἡ), χερνίβον (ἐσώζετο ἡ λέξις εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου), ποδονιπτῆρ. bassin, cuvette, θ. ||. ἑκατὸν λεκανοῖμ περικα ἀσημένια. » Ἐκατὸν ἀργυραὶ λεκάναί καὶ καταχύσεις ἴσαι παρέκειντο (Ἀθην.). «

Λέλεκας (ὅ), π. » Πελαργὸς (Σημ. Ὁ Λέλεκι (τὸ)) Στράβων λέγει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμαζαν τοὺς Πελασγοὺς Πελαργοὺς διὰ τὴν πλανητικὴν ζῶν των. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ Πελαργοὶ ἐλέγοντο καὶ Λέλεγες, πιθανὸν ἡ λέξις Λέλεκι 'να ᾔνη Ἑλληνική). cigogne, θ.

Λεμονάδα. » Ὄξύμελι, ὀξύγλυκυ, ὀξυσάκχαρ (Σημ. Σήθ. ἐν φ. Ισγάδες). limonade, θ.

Λεμονιά, δ. » Κιτρία, κιτρομηλέα. citronnier.

Λεμόνι (προφ. καὶ Λεϊμόνι. Ἡ λέξις, ἀν καὶ Ἀραβικῇ, σημαίνουσα κυρ. τὸ Γλυκολέμονον, διὰ τὸ εὐπρόφορον τῆς ὁμῶς ὀδὸν εἶν' ἐκφυλλοφορητέα. Οἱ παλαιοὶ τὸ συνέχεον μὲ τὸ κίτρον, καὶ τὸ ὠνόμαζαν ὡσαύτως) » Κίτριον, μῆλον Μηδικόν, κιτρόμηλον. citron, limon (κυρ. τὸ ζουμερόν).

Λεμονί (χρῶμα). » Κίτριον. citrin, citron.

Λεμπίδα (ῥ) (ἀπὸ τοῦ) » Λεπίς-ίδος Λεμπίδι (τὸ) (ῥ), ἴδε Ἰάμα καὶ Μαχαράκι.

Λέξις. » Ὄνομα, ῥῆμα, λέξις. moi, terme, ἴδε καὶ Λόγος.

Λεοντάρι, ζ. » Λέων, λέαινα (τὸ θηλ.). lion-onne.

Λέπι. » Λεπίς, λέπος (τὸ), φολίς (κυρ. τῶν φειδιῶν καὶ τῆς χελώνης). écaille, θ.

Λεπίδι, φ. ἴδε Ἀγριοκάρδαμον.

Λεπίδς, εἰδ. ὕψαρ. (ῖσ. ὁ) » Λεβίας καὶ Λέβιος (τοῦ Ἀθην Ζ', 301, καὶ Γ' 118).

Λεπουντιά (ῥ ἄλλ. Λεβοδιά), ἴδε Λοποντυία.

Λέπρα, πάθ. » Λέπρα (εἶδη ἡ συμπτώματα αὐτῆς καὶ βαθμοὶ διάφοροι εἶνε ἡ) λεύκη (συνωνυμον τοῦ) ἀλφός, (ῥ) ἀλωπεκία, (ῥ) πιτυρίασις, (ῥ) ἐλεφαντίασις, (καὶ, τέλος πάντων, ἡ δεινὴ καὶ ἀποτρόπαιος) λῶβη (ῥ ἡ ποία καὶ κοινῶς Λῶβα λέγεται). lèpre, θ. ἴδε καὶ Λειγῆνα.

Λεπτά, ἐπ. » Λεπτῶς. menu, ἴδε καὶ Ψιλά.

Λεπταίνω, ῥ. μετ. » Λεπτύνω, λεπτοποιέω. amincir, amenuiser. ῥ. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Λεπτύνομαι. s'amincir.

Λεπτοκάρων (τὸ ἄλλ. Φουντούκι), κ.

Λεπτοκάρυδον (τὸ ἄλλ. Φουντουκιά), κ. » Κάρυον Ποντικόν, λόπιμον, λεπτοκάρυον. poisette, θ. aveline (κυρ. τὸ μέγαλον καὶ μακροῦλον), θ.

Λεπτοκαρυά (ῥ ἄλλ. Φουντουκιά), Λεπτοκαρυδική (ῥ δ. » Καρυά Ποντικῇ, (Ἡρακλεωτικῇ ἢ Ἡρακλεῶτις, «Θεσφρ.)) poisettier, avelinier, coudre καὶ coudrier (ῥ ἄγρια καὶ μικρότερη).

Λεπτομίσειδος, κ, ον. » Λεπτεφύς. qui a les traits mignards.

Λεπτός (δ ἄλλ. Ψιλός καὶ Φτενός), ῥ, ὄν. » Λεπτός. mince, ἴδε καὶ Ψιλός.

Λέρω (ἐκ τοῦ) » Ἀλερον (Ἡσυχ.), ἀλερίωσις (Γραφ. Εσδρ.). » Ρύπος, ἀκαθαρσία, ἄση (Λουκιαν. καὶ Κλήμ.), μίγμα,

μόλυσμα, ῥύπασμα, ρῦσος (τὸ). crasse, θ. saleté, salissure, souillure. || ῥ. ἡ λέρω τοῦ μαλλιοῦ, (ῥ ἄλλ. Σαριά). » Οἶσπος οἰσύπη οἰσπη καὶ οἰσπίς (κυρ. τῶν προβάτων). suint (de mouton).

Λερώνω (ἐκ τοῦ) » Ἀλερώνω (Ἡσυχ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπ. » Ρυπαίνω, μιαινῶ, μολύνω, χραίνω (ὥσεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον). salir, encrasser, souiller. ῥ. (μεταфор.) » Βεθλῶ. profaner.

Λέρωμα. » Μολυσμός, μίανσις, ῥύπανσις. l'action de salir etc. ῥ. (μεταфор.) » Βεθλῶσις. profanation.

Λερωμένος, η, ον. » Ρυπῶν, ρυπαρὸς, πιναρὸς, μυσαρὸς, αὐχμῶν, αὐχμηρὸς, αὐχμώδης. crasseux, crasse, encrassé, sale, malpropre. ῥ. (μεταфор.) » Βέθλος, ἐναγής. profane.

Λε(ῥ)τροπέδι, ἴδε Ἀλετροπόδι.

Λευκαίνω (κυρ. πανί), ῥ. μετ. » Γνάφω, γναφεύω καὶ κναφεύω, λευκαίνω. blanchir.

Λευκασμα (πανιοῦ κυρ.). » Γνάψις, γναφέα, λεύκανσις, λευκασμός. blanchiment, blanchissage.

Λευκαστής. » Γναφεὺς καὶ Κναφεύς. foulon, blanchisseur.

Λεῦκος (ὁ) (τὸ Τουρκ. Ἀκτσέ-καθάκι), Λεῦχον (τὸ) (δ. » Λεύκη, αἵγειρος (ῥ λευκή). peuplier (le blanc), ἴδε καὶ Καθάκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Λευτέρη (ἐκ τοῦ) » Δευτέριον, ἴδε Ἀκλουθον.

Λεφουργός. » Τέκτων, ξυλουργός, οἰκοδόμος, λεπτοουργός (κυρ. ὁ Ταλιαδούρος ἢ Δογματῆζης, ὁ αὐτὸς καὶ) γομφωτήρ. charpentier, menuisier.

Λεφουργοσύνη. » Τεκτονικῇ, ξυλουργικῇ, οἰκοδομικῇ, τεκτονείᾳ, ξυλουργία. charpenterie, θ. menuiserie, θ.

Λεχοῦδι, τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος, νεογνόν, νήπιον. nouvellement-né.

Λεχοῦσα (εἰς τὸν Νομοκάν. [ἐὰν δὲν ᾔην σφάλμα] γράφεται προπαρῶς. » Γυνὴ ἐὰν ἀποθάνῃ λέχουσα). » Λεχώ-ους. femme accouchée ou en couches. ῥ. (εἶδος θαλασσινοῦ, ῥ ἄλλ. Καδουρομάνα), ἴδε Παγουρομάνα.

Λεχουσιά (ῥ). » Ἐπιλόχεια (τά), λεχῶα (τά). couches.

Λεχουτιάτικος, η, ον. » Ἐπιλόχειος, λεχῶος. qui convient (appartient) à une femme accouchée, qui a rapport aux couches.

Λεχῶνα, ἴδε Λεχοῦσα.

Ληνός. » Ληνός. cuve, θ.

Λημονῶ (καί, κατ' ἐπέκτασιν, Ἀλη-

σμον, τὸ ἄλλ. Ξεχνῶ καὶ συγχ. Ξεχνῶ),
 ρ. μετ. » Επιλανθάνομαι. oublier. || .
 πολλοὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς λησμονοῦν καὶ
 τὰ πηλὰ τοὺς μαθήματα. » Πολλοὶ διὰ
 φόβον καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίσταν-
 ται (Ξενοφ. Κυρουπ.). « || . διότι τὰ με-
 γάλα ἔργα, ἂν δὲν τὰ διαλαλῶσιν οἱ λό-
 γοι, λησμονοῦνται. » Τὰ γὰρ μεγάλα τῶν
 ἔργων, ἂν μὴ τὴν τύχην λόγων κηρύκων, ἀπορ-
 ρεῖ τῆς μνήμης καὶ λήθην ἀμπίσχεται. || .
 ἀλτσημόνισα ἢ αὖς πῶ » Παρῆλθε με τοῦ-
 το εἰπεῖν. || . ὅποιος λησμονεῖ εὐκόλα, ἴδε
 Ξεχνιάρης. || . ὅσο προβαίνει ἡ ἡλικία μου,
 τόσο δυσκολώτερα μαθαίνω, καὶ εὐκολώ-
 τερα λησμονῶ ὅσα ἔμαθα. » Προβαινούσης
 γὰρ με τῆς ἡλικίας, καὶ δυσμαθέστερος
 εἰμι, καὶ ὡς ἔμαθον ἐπιλησμονέστερος (Ξε-
 νοφ.). «

Λιάζω, ρ. μετ. ἴδε Ἡλιάζω.

Λιανίζω (ἀπὸ τοῦ Λιαινῶ, ῥήματος ὁ-
 μογενοῦς τοῦ Λε(Λει)αίνω) ρ. μετ. ἴδε Κομ-
 ματιάξω. || . λιανίζω κρέας. » Κρεωκοπέω,
 χορδεύω, καταχορδεύω, κρεουργέω, κατα-
 κρεουργέω. hacher. émincer.

Λιάνισμα, ἴδε Κομμάτισμα. || . λιά-
 νισμα κρέατος. » Κρεουργία. l'action de
 hacher, etc.

Λιανοκάππαρη, φ. » *Καππαρίς. capre
 caruncine, θ.

Λιανοπούλημα ρ. » *Καπηλεία, *κοτυλι-
 Λιανοπούλι σμός, τὸ κοτυλιζέιν. dé-
 tail, vente partielle ou en détail.

Λιανοπουλητής. » Κάπηλος (διαφέρει
 τοῦ μεταδολεύς, *κοτυλιστής, *κοτυλίζων.
 détailleur, regrattier.

Λιανοπουλῶ, ρ. μετ. » Κοτυλίζω (κυρ.
 διὰ τὰ βευστά). vendre en détail, regrat-
 tier (κυρ. ἄλλας).

Λιανὺς, ἡ, ὄν, ἴδε Λιγνὸς καὶ Ψιλός.
 §. λιανὺν (τὸ μικρότερον νόμισμα). » Λε-
 πτόν, χαλκοῦς (εἰς τὰς Ἀθήνας, 8 εἰς τὸν
 ὀβολόν), ἀσάριον (εἰς τὴν Ῥώμην). liard,
 denier.

Λιάσιμον, ἴδε Ἡλιασμα.

Λιᾶδι (ἀπὸ τοῦ) » Λιᾶδιον (ὕψος.
 τοῦ λιᾶς-ἄδος, κυρ. ἡ σταλαγματιά, ἡ
 τὸ ἀναβρυστικὸν νερὸν), λειων (ὁ ὕψος
 καὶ βοτανώδης τύπος, ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα
 Λιᾶδιον λέγει, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἡλιῶν, δευ-
 τέρου ἁορίστου, ἔνθα ὕδωρ συλλεῖθεται, «
 Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 458), ἄλσος (τὸ). riè,
 prairie, θ.

Λιθαδοπέρδικα (τὸ ἄλλ. Ἀρτιχινάρι καὶ
 *Ταγηνάρι, π. » Ἀτταγὴν-ἦνος, ἀττάγας
 -α καὶ (Ἀττ.) ἀτταγᾶς-ᾶ (ὁ). gallinette.
 θ. §. francolin.

Λιθάνι (τὸ ἄλλ. Θουμάμα), ἄρ. » Λιθά-
 νος, λιθάνωτος. enceph. || . λιθάνι ἀρσενί-
 κόν (τὸ καθαρὸν, μακρουλὸν ἢ στρογγυλὸν
 σπυρί του, τὸ ἄλλ. Δίκρυ). » Ἀρρὴν καὶ
 σταγονίαν λιθάνος (Δισκορ.). || . ἓνα σπυ-
 ρί λιθάνι. » Χόνδρος λιθάνωτοῦ.

Λιδας (ἄνεμος δυτικονότιος, ὁ Ἰταλ.
 Γαρμπής). » Λιψ-ιδός (ὁ). garbia, lebe-
 che.

Λιδρὸς (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Λευρὸς),
 ἡ, ὄν. » Λιδότριξ-ότριχος (ὁ καὶ ἡ). gas.

Λιγάκι (ὄν. οὐδ. καὶ ἐπίρ.) ἐκ τοῦ Ὀλι-
 γάκι (Ἑτυμολ.) ἀντὶ Ὀλιγάκις. || . τῶρα ἄε
 ἡλιγάκι, ἴδε Ὀλίγος.

Λιγδα (» Λίγδος, κοιλία, ἀλοιφή, » λέ-
 γει ὁ Εὐστάθιος). » Λίπος καὶ Λίπας (τὸ).
 graisse, θ. ἴδε καὶ Ἀλειμμα καὶ Πάχος.

Λιγδερὸς, ἡ, ὄν. » Λιπαρός. gras, ἴδε
 καὶ Παχύς,

Λιγδῶν, ρ. μετ. » Λιπαίνω, λίπει μι-
 αίνω. engraisser.

Λιγδῶμα. » Λιπασμός. l'action d'en-
 graisser (ου). » engraisser, engraissement.

Λιγδωμένος, ἡ, ὄν. » Λελιπασμένος.
 gras.

Λιγεύω, ρ. ἄμ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρι-
 τοπρ. || . ἡλιγεύει ἡ καρδιά μου. » Ἐπιλεί-
 πειμοὶ τὰ τῆς ἰσχύος, ὀλιγοδρανέω (ποιπτ.
 καθὼς καὶ τὸ) ὀλιγηπεύω. le coeur me
 faut, languir.

Λιγνάδα. » Ἰσχνότης, λεπτότης. mai-
 greur, θ. amaigrissement.

Λιγνέω, ρ. μετ. » Κατισχνῶ(-αίνω),
 ἰσχναίνω, ἐκτῆκω, σκελετεύω, κατασκελε-
 τεύω. amaigrir, atténuer, défaire (κυρ. ἐ-
 πι ἀσθενείας). §. ρ. ἄμ. αὐτοπ. » Ἐκτῆ-
 κομα, κατῆσκληκx. maigrir, amaigrir.

Λιγνὸς (ἐκ τοῦ) » Λεγνός (ὁ λεπτός καὶ
 μὴ ἄδρις σῖτος, « κατὰ τὸν Πουχ.), ἡ, ὄν.
 » Ἰσχνός, λεπτός, λιπιδόσαρκος, λιπιδόκρεως
 -ω, κατεσκληκῶς. maigre, grele, menu,
 décharné. || . λιγνὸς κρέαςος. » Ἰσχνὸς τὴν
 ἔξιν. d'une complexion délicate.

Λιγοθυμία. » Λειποθυμία, λειποφυρία.
 évanouissement, défaillance, râmoisson,
 θ. faiblesse, syncope, θ. || . τὸ ζεῖδι καὶ
 τὸ φλησκούει εἶνε καλὸ διὰ τὴν λιγοθυ-
 μίαν. » Ὀξος καὶ γλήχων ἀνακτάται λειπο-
 θυμίαν (Δισκορ.).

Λιγοθυμῶ (» Τὸ δὲ θυμὸν ἔχων ὀλίγον
 παρὰ ταῖς ὕστερον συνθέτως ὀλιγοθυμεῖν
 λέγεται, « Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 596 ἴδε καὶ Ἰλ.
 Ο, 240), ρ. οὐδ. » Λειποψυχέω, λειποθυμέω,
 ἐκλείπω, ἐκψυχέω (ἱπποκρ.). » évanouir, se
 râmer, se trouver mal, tomber en dé-
 faillance (en râmoisson, en syncope).

Ἰλιγοῦρα. » Ὀλιγοδρανίη (ποιπτ., καθὼς καὶ τὸ) ὀλιγηπελίη. *langueur*, θ. *faiblesse*.

Ἰλιγοψυχος, η, ον. » Μικροψυχος, ὀλιγοψυχος. *impatient*.

Ἰλιγωμα, ἴδε Ἰλιγοῦρα.

Ἰλιγωμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. || μάτια λιγωμένα (τὰ Τουρκ. Μαχμούρικα). Ἰγγρά, *περικεκλασμένα (Αριστοτ.). *languoureux*, *languissants*, *mourans*.

Ἰλιγώνω, ῥ. μετ. καὶ Ἰλιγόνομαι, αὐτοπτ., ἴδε Ἰλιγεύω.

Λιθάρι, (ὕποκορ. τοῦ) » Λίθος, ἴδε Πέτρα. §. (ἰδ. αἰγ. ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν ῥίχνουν πρὸς δεατριδὴν καὶ σωμασκιάν). Δίσκος, δισκοβολία. *palet*, *disque*, ἴδε καὶ Ἀμάδα. || ῥίχνω (παίζω) τὸ λιθάρι. » Δισκεύω, δισκοβολέω. *jouer au disque*.

Λιλιγχι (προφ. καὶ Δελίγχι, κυρ. ἡ ἡλιασμένη ἀθερίνα. Λίγγια, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Βυζαντινῶν, ἐλέγοντο αἱ Ἑλικες [τὰ Ἑλικία] τῆς ἀμπέλου, ἴδε τὸ Παράρτημα τοῦ Δουκαγγ. » Δελίσκος δὲ καὶ Δελικκός, εἶδος ἰχθύος, κατὰ τὸν Ησούχ.). » Σαπερdis, θρίσσης τάριχος. *athérine salée* εἰ *dessechée*, ἴδε καὶ Θρίσσα καὶ Δουκουῖ-βρίνη.

Λίμα, παθ. (ὅταν τρώγων τις δὲν χορταίνεται). » Βουλιμία, βούλιμος, βουλιμίαςις, φάγαίνα. *faim canine* (*dévorante*). §. (μεταρ. ἡ Πολυφαγία. » Ἀδπραγία καὶ Ἀδπραγία. *voracité*).

Λιμάζω (κυρ. πᾶσχω τὸ πάθος Λίμαν, καὶ μεταφορ. Ὁρέγομαι ὑπερβολικὰ φαγώσιμόν τι, ῥ. οὐδ. » Λιμώσω (-ττω), βουλιμιάζω, λιμοκτονέω (κατααρ.). §. λιχνεύομαι. *être enragé de faim* (*affamé*).

Λιμάνι (ὅπου καταφεύγουν τὰ πλοῖα), ἴδε Λιμένας. §. (ἐπίπεδον, κτισμένον εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἢ εἰς τὴν ὄχθην ποταμοῦ). » Κρηπίς (Ἡρόδ. καὶ Πολύβ. Ε. » Καταλαμβάνει τὸν τε Κλειομένην καὶ τὸν Παντέα, ἐν τῷ λιμένι παρὰ τὴν κρηπίδα περιπατοῦντας), Δεῖγμα (ἰδ. αἰτ. τοῦ Πειριτωῦς, γενικῶς δὲ καὶ κάθε πόλεως ἐμπορικῆς, ἢ ἄλλ. Σκάλα. Δημοσθ. Λακρ. παραρ.). *quai*.

Λιμάρης, α, ικον, ἴδε Λαίμαργος καὶ Φαγᾶς.

Λιμασμένος, η, ον. » Λιμώσω (-ττων), βουλιμιῶν. *affamé*, *famélique*.

Λιμένας, ι. » Λιμῆν-ένος (διαφ. τοῦ)

Λιμῶνας ὕρμος. *port*; *baie*, θ. *rade*, θ. *Naülogos*. *havre*, θ. || μικρὸς λιμῶνας (τὸ ἄλλ. Μανδράκι, ἴδε Ἀραξοβόλι. || λιμῆνας βυσιλικός (ὁ εὐρύχωρος καὶ ἀκίνητος). » Κλειστός, ἀκρόμω, ἀκλυστός, ἄγ-

χιδαθής (, τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Στράβων, προσθέτει: » Ὅστε τὴν μεγίστην ναῦν ἐπὶ κλίμακος ὁρμεῖν. » Τοιοῦτος εἶνε ὁ λιμῆν τοῦ Ἰόρου εἰς τὴν Ἑλλάδα). *sur*.

Λίμνη. » Λίμνη. *lac*.

Λιμπίζομαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Λαχταρῶ καὶ Ὁρέγομαι.

Λιναρί, φ. » Λίνον, λινοκαλάμη καὶ λινοκαλαμὶς (κυρ. τὸ φυτόν). *lin*.

Λιναρόσπορος. » Λινόςπερμον. *semence de lin*, θ.

Λινός, ἦ, ὄν. » Λίνεος καὶ (κρσ.) λινεύς. *de lin*.

Λισγάρι, ι, ἐργ. γεωργ. (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτου, ὁ Σουΐδας, καὶ ὁ Ετυμολόγος, καὶ πολλὴ πρὸ αὐτῶν ὁ Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ', 20, ὡς συνῆθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ κατὰ τὴν Θεσσαλίαν. » Θετταλοὶ δὲ ἰσχυρότερον ἐπὶ δι-κέλης ὄργανον ἔχουσιν, ὃ καλοῦσι Λίσγον [δπου γρφ. κακῶς Μίσχον], ὃ, μᾶλλον εἰς βάθος κατιόν, πλείω γῆν περιτρέπει καὶ κατωτέρωθεν. Μὲ διεφθαρμένην ἐπίσης γραφὴν Μίσγος ἀναγινώσκεται ἡ λέξις καὶ εἰς τὰ Ὀνεροκριτικά τοῦ Ἀρτεμιδιόφρου, Β', 24. Ὁ Κορ. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Λα-τιν. *Ligonem*, ἴδε Πλούτ. Παράλλ. Τόμ. 6, 437). » Σκαφεῖον, λίστρον. *bèche*, θ. ἴδε καὶ Ἀξινογύρι.

Λιστρένω (κυρ. ἰσάζω δρόμον μὲ τὸ λίστρον), ῥ. μετ. » Λιστρέω. *applanir*, *niveler*.

Λίτρα (εἶδος μέτρου, κυρ. Ῥωμαϊκοῦ ἢ Σικελικοῦ, καὶ ἐκεῖθεν ὕστερον Ἀθηναϊκοῦ, ἐξῆρχε 14 οὔγγ., 288. γραμμαρ., 96 δραχμ. Σήμερον, εἰς τὴν Πελοπόννησον μάλιστα, μεταχειρίζονται κοινῶς τὴν Βενετικὴν, ζυγίζουσιν 12 οὔγγ. ἢ 150 δρᾶμ., ἡ ὅποια καὶ μεγάλη λίτρα λέγεται πρὸς διαφορὰν τῆς μικροῦς, ἥτις περιέχει 133 δρᾶμ. Εὐρίσκονται ὅμως καὶ μέχρις 100 δρᾶμ. ὡς μόνεδα θεωρουμένη, ἤξιεν ἓνα δβολόν). » Λίτρα. *livre* (ἡ Γαλλ. περιέχει 16 οὔγγ. ἢ 164 δρᾶμ.).

Λιχνίζω, ῥ. μετ. » Λιχνίζω (-άζω). *vapner*.

Λιχνισμα. » Λιχνίσεις. *l'action de vanner*.

Λιχνιστήρι, ἐργ. » Λιχνιστήριον, λίνον, λικμός. *vau*.

Λίχνος, ψ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Κωβιῶ), ἴδε Γουθίδι.

Λοδοδιά, φ. ἴδε Λοπουντιά.

Λογαρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀν. » Λογίζομαι (» Εἰσφέρει, παῖ, τὸ γραμματικόν, ἢ ἀναγνώ λαβὼν ἐπὶ τοῖς δρᾶσι καὶ λογίζω-

μαί τοὺς τόκους, « Ἀρσφ.), ἐκλογίζομαι, ὑπὸ λόγον ποιοῦμαι (Πλ. Αλγ.), ἐν λόγῳ τίθεμαι, ὑπολογίζομαι *faire le compte, compter, calculer, supputer*. || λογαριάζω μὲ τὰ δάκτυλα, ἴδε δάκτυλον. || λογαριάζω μὲ τὰ κουκκιά. « Ταῖς ψήφοις λογιζομαι, ψηφίζομαι. || τὰ ἐπίετυχε ῥηθηνά, πλὴν ἔχει σκοπὸν ἡ τοῦ τὰ λογαριάσει ἀναιδασμένα (ἄκριβά). » Εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίεσθαι, « (Ἀρσφ. Οἶκον). || λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, ἴδε Συλλογίζομαι. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Νομίζω), ἔδεν τὸν λογαριάζω διὰ τίποτε. » Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεμαι. « Οὐδένα λόγον ἔχω (ποιοῦμαι) αὐτοῦ. || διότι τὸν ἄλλον μου οὐκ λογαριάζω ὡς ἂν ἡ μὴ ἦεν (ὡς ἂν ἡ μὴ ἔχω). » Τὸν γὰρ ἕτερον (παῖδα) οὐκ εἰναί μοι λογίζομαι (Ἡρόδ.). « || ποίος σε λογαριάζει διὰ ἄνθρωπον; ἴδε Ἡξεύρω, Μετρώ, καὶ Ψηφῶ. §. (ἀντὶ τοῦ Μετρώ), αὐτὰς τὰς δύο ἡμέρας τὰς λογαριάζουν (διὰ) μίαν. » Μίαν ἄμφω τούτῳ τῇ ἡμέρᾳ λογίζονται, « (Ξεν.). || τὴν νύκτα τὴν λογαριάζουν μὲ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν. » Τὴν νύκτα τῇ μετ' αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζονται (Συν.). « || δὲν λογαριάζω πόσα καλὰ τοῦ ἑκαυ. » Οὐ προσλογίζομαι (ὑπολογίζομαι). *je ne mets point en ligne de compte*. || θὰ τὸ λογαριάσει καὶ αὐτὸ διὰ εὐεργεσίαν. » Ἐν μέρει εὐεργεσίας τοῦτ' ἀριθμῆσει (Δημοσθ.). « || ἡ ἀγάπη δὲν λογαριάζει τὸ κακόν. » Ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν, » Γρφ. §. (ἀντὶ τοῦ, ἔχω σκοπόν): λογαριάζει ἡ ἀναχωρήσει αὐρίον, ἴδε Μελετώ. || λογαριάζομαι (κυττάζω λογαριασμόν), ρ. ἀλληλοπ. ἴδε Λογαριασμός.

Λογαριασμός. « Λόγος, λογισμός, ἐκ(ὑπο)λογισμός, ὑπόλογος, ἀριθμός. *compte, calcul, supputation*. || κάμνω λογαριασμόν (ἢ) τὸν λογαριασμόν, ἴδε Λογαριάζω. || δίδω λογαριασμόν. » Λόγον (« Εὐθύνας) ὑπέχω (παρέχω, ἀποδίδωμι), ἀπολογίζομαι (« Τοῦ δὲ μαγειροῦ τοῖς συνάρχουσιν ἡμερῶν τινων δαπάνην ἀπολογιζομένου » Πλουτ.). *rendre compte (raison)*. || κυττάζω (παίρνω) λογαριασμόν. » Λογισμὸν λαμβάνω (« Ἀρχὴν τὴν ληψομένην λογισμὸν καλοῦσι δὲ τούτους εὐθύνους, Ἀρσφ. πολίτ. 5', 8'). » Συναίρω λόγον (Εὐαγγ.). « Διαλογίζομαι (« Ὁ δὲ, διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμόν, « Δημοσθ.), *régler, arrêter (vérifier) des comptes*. || σωφὸς λογαριασμός, ἴδε Σωπτός. §. (συνεκδοχ. τὸ κατὰ τὸν τοῦ λογαριασμοῦ) » Λόγος (« Ἡρώτων Ἀριστοδ:

κον, εἰ ὁ λόγος αὐτῷ εἴη τῆς τριηραρχίας ὁ δὲ ἔφασκεν εἶναι, καὶ, ἐλθόντες οἴκαδε, εὐρομεν. . . « Αὐσ.), συμδόλαιον, γραμματεῖον, ὑπόλογος. *mémoire, compte*. || φέρε με τὸν λογαριασμόν σου. » Κόμισόν μοι τὸ γραμματεῖον. || περνώ εἰς τὸν λογαριασμόν. » Λογίζομαι (« Τρεῖς μῶνες ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα, « Ἀρσφ.).

§. (μεταφορ. καὶ συνεκδοχ.) ἰδοῦλευσαν τὴν γῆν διὰ λογαριασμόν ἐκείνων, πληρόντες ἐν εἰς τὰ ἔξχ. » Εγεώργουν ἐκείνοις, ἔκτα τῶν γιγνομένων τελούντες (Πλουτ.). « || παίρνουν (πιάνουν) τὸ φαγεῖν εἰς λογαριασμόν τῶν ἄσπρων τους. » Σιτία εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν (Ἀθην.), « ἴδε καὶ Μέτρον. || αὐτὸ εἶνε διὰ λογαριασμόν σου (σὺ δηλ. θὰ τὸ πληρώσῃς, θὰ δώσῃς λογαριασμόν [ἀποκρισιν] δι' αὐτό). » Σὺ ἀπολογίσῃ περὶ αὐτοῦ. *il est sur votre compte*. || τὸ βάλλω ὅς τὸν λογαριασμόν. » Ἰπὸ λόγον ποιοῦμαι, ἐν λόγῳ τίθεμαι, προσλογίζομαι. || δὲν τὸ βάλλω καθόλου ὅς τὸν λογαριασμόν. » Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεμαι. *je ne le mets point en ligne de compte*. || δὲν ἔρχεται (δὲν ἐμβαίνει) ὅς τὸν λογαριασμόν, ἴδε Ἐρχομαι.

Λόγγος (ἐκ τοῦ Λόγος [ἴδε Πουγγί], ὁθεν) = Λόχημα, ἴδε Δάσος.

Λόγιον (ἐν χρῆσει μόνον εἰς τὸ πλῆθ., τὰ λόγια), ἴδε Λόγος. || μεγάλα λόγια, ἴδε Μεγάλος. || διὰ ἡ πῶ μὲ ἴδια λόγια, ἴδε Συντομία. || ἄλλα λόγια (φρσ.). » Ἐπίσχε, ἐμβάλλωμεν εἰς ἄλλον λόγον (Εὐρ. Ἠλ. 962). « *parlons d'autre chose*. || λόγια ἵστων ἀέρα (μεταφ.). » Ἀνεμώλια. *paroles en l'air (vaines, vagues)*. || βάλλω σὰ τὰ λόγια (φρσ.). » Ἀναπτέρω, ἴδε καὶ Βάλλω.

§. λόγια (ἰδιαίτ. τὰ μάταια, εὐκαιρα, ἀσίμαντα. Ὄθεν: αὐτὰ εἶναι λόγια. » Λόγοι ταῦτα, λόγοι ταῦτα κενοί, κομπὸς ῥημάτων κενοί. *discours que tout cela; des chansons*. || εἰ δὲ κε σὰς εἶπῃ ὅτι ὅσα εἶπα εἶνε λόγια, αὐτὰ ὁμως, ὅπου θὰ σὰς ἴπῳ, δὲν εἶνε βέβαια λόγια. » Εἰ δὲ ταῦτα λόγους καὶ φλυαρίας εἶναι φήσῃ, ἐκεῖνό γε οὐ λόγος (Δημοσθ. Λεπτ.). «

Λογιάζω, ρ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » Λογίζομαι, ἴδε Νομίζω.

Λογικόν. « Νῦς, λόγος. *raison*, θ. || (οἱ ἀπλοὶ τὸ ἐκφράζουν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλῆθ.) ἔχασε τὰ λογικὰ του (καὶ ἐλλειπτ., ἄχασε), ἴδε Χάνω. || δὲν εἶνε ὅς τὰ λογικὰ του. » Οὐκ ἐντὸς ἐαυτοῦ. » Οὐκ ἐν ἐαυτοῦ ὄντα (Ἀρρ.). « *il a perdu la raison*.

Λογισμός, ἴδε Γνώμη καὶ Στοχασμός.

||. με λέγει δ λογισμός μου (φρσ.), ἴδε Νούς.

Λογῆς (γενικὴ τῆς μὴ σωζομένης ὀνομαστικῆς Λογῆ, τὴν ὁποίαν ὁ Βλάχος ἐξηγεῖ διὰ τοῦ »Στάσις, κατὰσσις, τρόπος. Ἐν μεταχειριζόμεθα μόνον μετὰ τὰς ἀντωνυμ. Τί καὶ ὅ,τι, καὶ μετὰ τὴν πρόθ. Κάθε, ὅπου ζητεῖται τὰς φράσεις. Λέγομεν δὲ καὶ εἰς τὸ πληθ., Πολλῶν λογίων, χιλίων λογίων, λογίων-λογίων, ὥστε ἀναλογεῖ κατὰ τι μετὰ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Εἶδος. espèce, θ. sorte, θ. ἴδε καὶ Διάφορος.

Λόγος. » Ῥῆμα, λόγος. parole, θ. mot.

||. »να μὴν ἔογγ' ἔξω λόγος, » Μὴδὲν ἐκφερομθεῖσθαι τῶν παρτομένων (λεγαμένων). ||. λόγο-λόγος, (ἡ) ἀπὸ ἐνα-ἐνα λόγον (φρσ.). » Κατὰ λέξιν. mot à mot, mot pour mot. §. (ἰδιαίτ. ὁ τοῦ θεοῦ ἢ τῶν σοφῶν, σύντομος μάλιστα, καὶ ἐπομένως εὐμνησθέντος). » Λόγιον, ῥῆσις, ῥητὸν, ἀπόφθεγμα. dit; sentence. §. (ὁ κοινὸς καὶ γνωστὸς εἰς ὅλους ἡ παροιμιώδης), ἴδε Παροιμία. ||. καθὼς λέγει (ἡ, ποῦ λέγει) ὁ λόγος. » Τὸ τοῦ λόγου. » Τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου. ||. αὐτὸς ὁ παλῆς λόγος. » Τοῦτο δὴ τὸ παλαιάτον. ce vieux dicton. §. (ὁ ἐκφανομένης παρὰ τοῦ ἱεροκήρυκος εἰς τὴν ἐκκλησίαν.), ἴδε Διδαχή. ||. (ὁ παρὰ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τοῦ βήματος). » Λόγος, ἀγόρευσις, δημηγορία. discours, harangue, θ. ||. (ὁ παρὰ τοῦ δικηγόρου εἰς τὸ δικαστήριον). » Λόγος, δικηγορία ἢ συνηγορία. ||. βάλω λόγον. » Ἀγορεύω, δημηγορεῶ, λόγον λέγω. » Καὶ λόγους κατὰ ἔτος ἕκαστον ἐπ' αὐτοῖς λέγουσι, « Πausan. Γ', 14). prêcher, haranguer. §. (ἡ ὑπόσχαισις, ἡ ἱταλ. Παρόλα). » Πίστις, τὰ πιστά, δεξιὰ (ἡ). parole, θ. parole d'honneur, θ. engagement. ||. ἀφ' οὗ ἔδωσαν τὸν λόγον ἔτους. » Πίστιν (»Τὰ πιστά, » Δεξιάν) δόντες καὶ δεξιόμενοι (λαβόντες). ayant donné (engagé) leur parole (leur foi). ||. φυλάττω (φύλασμαι εἰς) τὸν λόγον μου. » Ἐμμένω τῇ πίστει. » Ἐδυνθεῖω. tenir parole. ||. ἔδεν ἐφύλαξε τὸν λόγον ἑαυτοῦ. » Ἐψεύσατο τὰ καθωμολογημένα. » Ἠθέτησε τὴν συνθήκην. » Οὐκ ἐνέμεινε τοῖς ὡμολογημένοις. » Δεξιὰς τε παραβὰς καὶ ὀρκους πατήσας (Σουλδ.). » il a manqué de parole. §. (ἡ ἀντιλογία, τὸ ἐλάττωμα). ἔδεν ἔχει (ἔδεν θέλει) λόγον. » Ἀνεπίληπτος ἐστίν. il n'y a pas à dire (à redire). §. τοῦ λόγου σου (τοῦ, τῆς, τοῦς κτλ. φρσ. δημώδης πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ Σὺ, ἐκεῖνος, -νη, -νοι κτλ.). ||. ἀπὸ λόγου τοῦ, ἴδε ἑαυτοῦ.

Λογοτριβή. » Λογομαχία, διαφορά. dis-

pute, θ. démêlé, débat, contestation, altercation, contention, discussion, poisse, ἴδε καὶ Φιλονεικία.

Λογοφέρνω, ῥ. ἀμ. » Λογομαχέω. avoir un démêlé avec quelqu'un, ἴδε καὶ Φιλονεικία.

Λοιμική, παθ. » Πυρετὸς (φλογώδης, κακοήθης, συνεχής), λοιμός, τύφος, καῦσος (ἱπποκρ.). fièvre-maligne, θ.

Λοιπὸν, σύνδ. (συμπερ.). » Οὐν, γυν, τοιγάρτοι, τοιγαρουν, τοίνυν, ἄρα, ἀλλὰ μὴν, οὐκοῦν (εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου), δῆτα, δῆ, ὥστε, οὕτω δῆ, τοιγάρ (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ τοι (καὶ τὸ) οὐτάρ καὶ ἀτάρ. donc, aussi, conséquemment, en conséquence, par conséquent; or. ||. ἦτον λοιπὸν γραπτὸ μου. » Ἐμελλεν ἄρα. ||. ἔδεν πρέπει λοιπὸν ν' ἀφίσταμεν τέτοιαν εὐκαιρίαν, ἀφ' οὗ μᾶς ἔτυχε. » Οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον καιρὸν παραπεπτωκότα ἀφίνειν (Δημοσθ.). »

Λοξά (ἡ), ἴδε Δίπλα.

Λοξά, ἐπ. » Λοξῶς, λοξά. obliquement, de (en) biais, ἴδε καὶ Πλάγια.

Λοξός, ἡ, ὄν. » Ἐγκάρσιος, ἐπικάρσιος, λοξός, πλάγιος. oblique, biais, dévers.

Λόξυγας (Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μαγίστρου Θωμᾶ καὶ τοῦ Μοσχοπούλου ἐλέγετο κοινῶς, καθὼς καὶ λέγεται ἀκόμην εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη, Κλωξός), παθ. » Λύξ-υγγός (ἡ), λυγμός. hoquet. ||. μ' ἔπιασε (μὲ ἤλθε) λόξυγας. » Δύξῃ μοι ἐνέπεσεν (ἐπέπεσεν). ||. ἐπειδὴ ἔτυχε να τοῦ ἔλθῃ λόξυγας. » Τυχεῖν γάρ αὐτῷ λύγχα ἐπιπεπτωκυῖαν (Πλατ. Συμπ.). » ||. ἔχω λόξυγχα. » Λύζω, λυγαίνω (-άζω).

Λοπουντιά (ἡ ἄλλ. Λοβοδιά. προφ. καὶ Λεπουντιά.), φ. (Διαιρεῖται εἰς πολλὰ εἶδη). » Ἀτράφαξις ἢ Ἀτράφαξος (ἡ), χρυσολάχανον. atriplex; atroche ἢ atroche; hounne-dame. §. (ἐν εἶδος βρωμᾶ ἄν ψάρι), ἴδε Βρωμοῦσα.

Λοστός, ἐργ. » Μοχλὸς, διωπτήρ, ἔμβολος. levier; barre, θ.

Λόφος. » Βουνὸς, λόφος, γεώλοφος καὶ γήλοφος, γεωλοφία, κολωνός, (ἔθεν τὸ Γαλλ.) colline, θ. monticule.

Λουδί | (τὸ στενόμακρον φλοῦδι, ὅπου Λουβίδι | περιέχονται τὰ ἔσπρια καὶ διαφόρων ἄλων φυτῶν καὶ δένδρων σπόροι). » Λοβός. gousse, θ. cosse, θ. écosse, θ.

Λουκάνικον (ἡ ἀπὸ τοῦ Λακωνικὸν ἐτυμολόγησις τῆς λέξεως, τὴν ὑποίαν ἀπάντησα εἰς τὴν Κίεωτον, ἔδεν με ἀρέσει πιθανωτέραν ὑποβέτω τὴν ἀπὸ τῆς ἐαρτῆς τοῦ

ἀγ. Λουκά εἰς τὰς 48 τοῦ Οκτωβρίου, καθ' ἣν συνήθως σφάζουν τοὺς χοίρους, ἀφ' ὧν κατασκευάζονται τὰ Λουκάνικα, εἰς τὴν Ἀσπρην θάλασσαν, ἢ μᾶλλον τὴν ἀπὸ τοῦ Λευκανικόν, ὡς ἐν Λευκανίᾳ, ἐξ ἧς Ὁκελλος ὁ Λευκανός, ἀρίστην σκευαζομένων). » Ἀλλὰς-άντος (ῥ), ἱσίκιον, καρύκν. bou-din (αὐτὸ εἶνε κυρ. ἦ) » Αἱματίτις χορδῇ (τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Ἀθῆν. ἀπὸ ἑνα παλαιόν κωμικόν), saucisse, θ. saucisson, andouille, θ.

Λουλουδάκι. » Ἀνθύλλιον καὶ Ἀνθῆλιον, ἀνθέμιον, ἄνθιον. petite fleur, θ.

Λουλουδί (εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. κυν. Λελουδί). » Ἄνθος-ους (τό). fleur, θ.

Λουλουδίω, ῥ. ἄμ. » Ἀνθέω, θάλλω, κομάω. fleurir. §. (μεταφορ.) » Ἀκμάζω, ἀνθέω. fleurir, être florissant. || ἀνθεῖ καὶ λουλουδίζει (φρσ. μεταφορ.). » Ἀρχόμενος ἀνθεῖ καὶ ἀκμάζει μάλιστα ὁ πυρετός (Ἱπποκρ.).»

Λουροὶ (ἐκ τοῦ) » Λωρίον (ὑποκορ. τοῦ) λῶρος (καὶ μεταγ.). λῶρον, (καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Ἐλωρ, Ἐλώριον). » Ἰμάς-άντος. courtoie, θ. sangle, θ. || . βγάλλω λουριά. » Λωροτομέω. || τὸ πλατὺ λουρί τῶν στρατιωτῶν (ὅπου κρεμνοῦν τὸ σπαθί) τους, κτλ.). » Τελαμῶν, ἀναφορεύς. baudrier, bandoulière, θ.

Λουρίδα. » Λωρίς. longe, θ.

Λούρος (ἡ βέργα, τὸ κοντάρι μὲ τὸ ὅπ. τιναζον ἀπὸ τὸ δένδρον ταῖς ἐλθαῖς καὶ ἄλλα πωρικά). » Ράκτρια (ράβδος). gaulle, θ.

Λούσιμον. » Λουτρὸν, λούσις. l'action de baigner ou de se baigner.

Λουσικὸν (πλγθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Ἐπιλούτρον, *λουτρὸν. ce qu'on paye au bain.

Λουτράρης (ὁ Τευρκ. Χαματζής). » Βαλανεύς. celui qui tient un bain.

Λουτρικόν (φρέμα), ἴδε Λουτροπουκάμισον.

Λουτρός. » Λουτρὸν, λουτρῶν-ῶνος (ὁ), βαλανεῖον. bain.

Λουτροπουκάμισον. » Σάβανον, λουτρὶς (ῥ). robe de bain, θ.

Λούτσα (ἀντὶ Λούσα, κατὰ συγχοπ. ἐκ τοῦ Λούσσα, τόπος κάλυδρος, ἢ Πλυσταρείον), ἴδε Πλυσταρεῖον καὶ §. Μούσκεμμα.

Λούτσος (» Τὸ ὑψάριον, ἐποῦ λέγουσι Λούτσον, εἶνε ὡσάν τὴν Ζαργάνα, μακρὸς ἀμὴ χονδρὸς ὡς τὸν κέραλον, » Γεωπον.). » Λούσιος (ῥ). brochet.

Λουφάζω (στέχομαι ἀκίνητος καὶ σιωπηλός), ῥ. εὐδ. (ἐκ τοῦ) » Λαυάω. » Ἀτρέ-

μας ἔγω, ἀτρεμέω (-ίζω). se tenir coi, ἴδε καὶ Ηουγάζω καὶ Σιωπῶ.

Λουφάρι, ψ. ἴδε Γουφάρι.

Λούφος, π. (κατὰ τὰ λεξικά, τὸ ἴδιον μὲ τὴν Ἀγριόπαππιαν, ἴδε τὴν λέξιν. Ἀν συμπεράνωμεν ὁμως ἀπὸ τὸ ὄνομά 'του [ἴδε Λουφάρι]. ἴσως εἶναι ὁ) » Κέφρος (τῶν ἀρχαίων. Σ. Ὅταν ἔγραφα τοῦτο ἔδεν εἶχον ἰδῇ τὸν Σχολιαστὴν τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἀριστοφάνους, Φλωριάνον Χριστιάνον, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ὁ Κέφρος ὀνομάζεται κινεῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Λούφα). nigaud, cormoran (de petit), le fou (Λατ. sula).

Λούω (προσ. κοιν. Λούγω καὶ Λούζω), ῥ. μετ. » Λούω. baigner. || εἶχε χρόνια 'να λουσθῇ (ἦ) ἀφ' οὗ λούσθηκεν. » Ἐξ ἐτῶν ἄλτουτος (Ἀριστοφ.).»

Λυθρός, ἦ, ὄν, (ἴσως ἐκ τοῦ) » Λυπρός, ἴδε Λεθρός.

Λυγαρνά, φ. » Λύγος (ῥ), ἄγνος (ὁ καὶ ἦ). osier, agnus-castus (Λατ. καθὼς καὶ τὸ) vetex.

Λυγίζω, ῥ. μετ. » Κάμπτω, συγ(ἐπι)-κάμπτω, λυγίω (» Καὶ Δανάης ἐλυγώσεν ὅδε [ὁ χρυσὸς] φρένα, » Σουίδ.). ployer, courber, flechir, arquer, cambrer. §. ῥ. ἄμ. αὐτοπ. ἴδε Λυγῶ. || . λυγίζομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Σειοῦμαι.

Λύγισμα. » Κάμψις, καμπή. courbure, θ.

Λυγῶ, ῥ. ἄμ. αὐτοπ. » Κάμπτομαι, συγ(ἐπι)κάμπτομαι. plier, se plier, arquer, se courber (cambrer).

Λυκόγουνά (τὸ ἄλλ. Λυκοτόμαρον). » Λυκὴν καὶ (κρσ.) Λυκῇ, λυκεῖα. peau de loup, θ.

Λύκος, ζ. » Λύκος -αινα. loup-oune. || . θρέψε λύκον 'νά σε φάγῃ (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τοῦ Θεοκρ. τὸ) » Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὡς τυ φάγαντι (Εἰδ. Ε, 38).» || . ὁ λύκος 'στὴν ἀνεμοζάλην χαίρεται, παροιμ. ἴδε Ἀνεμοζάλη. § (μεταφορ. εἶδος φυτοῦ, τὸ ἔοποιον ἀφανίζει τὰ σπартά. Ἐν χειρογρφ. βοταν. Λεξικῶ φέρεται : » Ἰποκυστις ἦτοι Ἰσοκύαμον ἄγριον, τὸ παρὰ τινων λεγόμενον Λύκον, τὸ φυόμενον ἐν τοῖς φα[σ]ήλοις ;] ») » Ἰσών, ὁσπριολέως, λεόντειος πῶα (βοτάνη). herbe-loune, (διαφ. τοῦ) §. » Ὀρεδάγχη. orobanche, θ.

Λουκυρρίνι (-ινος), ψ. (κυρ. ὁ) » Λευκίσκος. mulot blanc ; (κοινότερον ὀνομάζονταὶ τὰ ξηρὰ ἢ καπνιστὰ κεφαλόπουλα), ἴδε καὶ Βούρος.

Λυμάρικα (παιδιὰ), ἴδε Διδυμάρικα.

Λυθρινάρι, ψ. ἴδε Ευθρινάρι.

Λυθρίνι, ψ.

Λύνω, ρ. μετ. » Λύω. délier, dénouer, défaire. §. λύω τὸν δεμένον ἢ ἀποδεμένον διὰ μαγείας (κυρ. νένυμφον). » Αναλύω (« Αναλύσαι, τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπιωδῆς ἀπαλλάξαι, « Ἦσυχ. »). dénouer l'aiguille, ἴδε καὶ Δένω.

Λυόνω, ρ. μετ. » Τήκω, ἐκ(συν)τήκω, διαλύω, χωνεύω (κυρ. ἐπὶ μετάλλων). fondre. §. dissoudre. ||. λυόνω τὸν πλὸν μὲ (εἰς) τὸ νερόν (Σημ. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν καὶ τὰς ὁμοίας, καλλήτερον 'να γράφεται Λειόνω, καθὼς εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰ Γεωπονικά: » Νίτρον καὶ ἀφρόνιτρον λειώσας μετὰ ὄξους «). » Δίημι (ὁ ἀόρ. Δίεις), φύω. delaye; gâcher; détremper. ||. λυῖναι τὸν τρόπον (τὴν τέχνην) 'να λειόνοιν τὸ σίδερον. » Σιδήρου χώνευσιν ἐξεύρον. fondre. §. ἴδε Σθύνω. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Τήκομαι, ἐκ(συν)τήκομαι, λύομαι, διαλύομαι, διαχέομαι, διαρρέω. §. διαπανόρομαι, ψίδω. fondre, se fondre, se dissoudre. §. se consumer, déperir; languir, ἴδε καὶ Στραγγίζω. ||. ἀφ' οὗ λειώση τὸ ἀφιόνι μὲ τὸ λάδι. » Ελαίω διεθείς ὁ ὅπος (Διοσκορ.). ||. ἡ κόλλα ἀφ' οὗ λειώση μὲ ξέϊδι. » Κόλλα, λυθεῖσα ὄζει (ὁ αὐτ.). « ||. ἂν ᾔην νοτιά, καὶ ἔβγη καὶ ἥλιος, λυόνει ᾗλίγῳρα (τὸ χιόνι). » Ἐάν δὲ νότιόν τε ᾗ, καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, ταχὺ διαχέεται (συντήκεται), « Ξενοφ. ||. τὰ ξύλα τῶν παραδιδὼν 'μας' σάπησαν, καὶ τὰ σχοινιά 'μας' ἔλυσαν. » Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται (Ὀμηρ.). « ||. ἔλυσαν τὰ ῥοῦγά 'του. Διέπεσαν αὐτοὺ τὰ λυαῖα. ses vêtements tombèrent en lambeaux. ||. 'να τὸ βράχος, ὡς οὐ 'να λυώση. » Τακερῶς ἔβην (Ἀθην.). « ||. (καὶ μτφορ.) λυόνει βλέποντάς σε (ὅσο σε βλέπει). » Ὁ δὲ . . λείβεται θεώμενος (Ἀρσφ. Ἰπκ. 327). «

Λύπη. » Λύπη, ἀθυμία, ἀνία, θλίψις, πικρία, ἄλγος (τὸ), τὸ λυπούμενον (κτλ.). douleur, θ. tristesse, affliction, chagrin, peine, θ. déplaisir. §. » Οἶκτος, οἰκτιρμός, ἔλεος (ὁ καὶ τὸ), συμπάθεια. pitié, θ. compassion, commisération.

Λυπηρέος, η, ον. » Λυπούμενος (κτλ.), περιλυπος, στεγνάζων, κατῳδυνος, περι-αλγής. affligé, triste, chagrin.

Λυπηρὸς, ἡ, ὄν. » Ἀνιαρὸς, λυπηρὸς, ἀλγεινός. triste, affligé.

Λυπητερά, ἐπ. » Οἰκτρός, λυπηρὸς, γοερὸς (κυρ. ἐπὶ φωνῆς). tristement, lugubrement, lamentablement.

Λυπητερός (ὁ ἄλλ. Παραπονετικός), ἡ, ὄν. » Θρηνώδης, γοερὸς καὶ γαϊώδης (κυρ.

ἐπὶ φωνῆς). triste, plaintif, lugubre, lamentable, gémissant. §. (ὁ προξενῶν λύπην). » Οἰκτρός, ἐλεεινός. triste, ἴδε καὶ Λυπηρός. §. (συνεκδοχ. ὁ Ἐλεμνηνητικός καὶ εὐσυμπάθης). » Οἰκτιρμων, ἐλεήμων, εὐσπλαγχνος, συμπαθής. compatissant, miséricordieux.

Λυπούμαι, ρ. ἀποθ. » Ἀνιάομαι, θλίβομαι, ἀλγέω, ἀθυμέω, ἀσχάλλω, λυποῦμαι (« Θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην, » Δημοσθ. Πανταίν.), ὀδυρόμαι. s'affliger, s'altrister, se chagriner. §. regretter. §. » Φεῖδομαι. épargner. ||. λυπήθηκες 'νά με προσκαλέσης εἰς τὸ τραπέζι σου. » Ἐφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ (Θεοφρ.). « ||. 'δὲν λυποῦμαι. » Ἀφειδέω, ἴδε καὶ Ψηφῶ. §. » Οἰκτεῖρω, ἐλεῶ, φεῖδομαι, συμπάθω, σπλαγχνίζομαι (Εὐαγγ.), λυποῦμαι (« Λυπούμενοι τοὺς αἰλούρους καὶ τοὺς ἱέρακας, « Διοδ. Σικελ. Α, 84). compatir, plaindre, avoir (être ému de) pitié (de compassion). ||. ἐκεῖνος ὅ,που λυπεῖται, ἴδε Λυπητερός. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'δὲν λυπεῖται, ἴδε Ἀλύπητος.

Λύρα, ὄργ. (μουσ.). » Λύρα. lyre, θ.

Λυσεντερία (προφ. κοιν. Λυσαντερία καὶ Λυσοντερία), πάθ. » Λειεντερία (συχχέεται μὲ τὸ) δυσεντερία. dysenterie, lienterie. ||. ἔχω (πάσχω) δυσεντερίαν. » Δυσεντεριάω.

Λυσίδι (λέξις ὑφαντ.), ἴδε 'Πάσσα.

Λύσιμον. » Λύσις. l'action de délier (etc).

Λύσσα, πάθ. » Λύσσα. rage, θ. §. ἄλμυρὸ λύσσα (φρα.). » Δεινῶς ἄλμυρόν. extrêmement salé.

Λυσιάζω, ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Λυσάω καὶ (Ἀττ.) λυττάω. enrager.

Λυσιασμένος, η, ον. » Λυσσῶν (-ττων), λυσσαλέος. enragé.

Λυτάρι (τὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰ λαγωνικά, τραβοῦν τὰ ἄλογα κτλ.). » Ἀγωγεὺς, ῥυτήρ, ῥυταγωγεὺς, ζευκτηρία. laisse, θ. couple, θ. hard, θ. accouple, θ. trait (ἰδίως ἐπὶ ἵπκ.). longo, θ.

Λυτὸς, ἡ, ὄν. » Δελυμένος, ἄνετος. délié.

Λυχναράκι. » Λυχνίδιον (-άριον), λυχνίσκος. lampion.

Λυχναρί. » Λύχνος, λύχνον. lampe, Λύχνος } θ. bougeoir.

Λυχνοστάτης. » Λυχνία, λυχνοῦχος. guéridon.

Λυώσιμον. » Τῆξις, ἔκτῆξις, τηκεδών (Διοδ. Σικελ.). Χώνευσις καὶ Χωνεία (κυρ. διὰ τὰ μέταλλα). fonte, θ. §. ἴδε Σθύνω.

Λώβα, πλθ. ἴδε Λέπρα.

Λωβιάρης, α, ικον. |. » Λεπρός, λε-
Λωβιασμένος, η, ον | πρῶν, λωβός (λω-
βὸν ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς μας τὸ
χαλασμένον βαμβάκι, σιτάρι, κτλ.). Ἰό-
πρευι.

Λωλός (ὀρθ.). Ἀλωλός (ἀν ἦν ἐκ τοῦ) » Ὀ-
λωλός-ῶτος ἢ Λολός (ἀν ἦν ἐκ τοῦ) » Ὀ-
λολός (, ὁ γυναικώδης καὶ βάρηλος, καὶ ὁ
δεισιδαίμων, κατὰ τὸν Φώτιον ἢ ἐκ τοῦ)
» Ἀλλός (, ποιητὴς κωμωδοῦμενος ἐπὶ
μωρίᾳ, κατὰ τὸν αὐτὸν Φώτιον), ἢ, ὄν,
ἴδε Τρελλός.

M.

M, μ, τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ ἑλ-
ληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Β· » Μυ-
ζᾶω-βυζᾶνω, Ἐλμινθα-λεθίθα, κτλ. ||. εἰς
Ν. » Λαχμός-λαχνός, λιχιμίζω-λιχνίζω,
στάθμη-στάφνη, κτλ. §. Ἐκθλίβεται·
» Γόμφος-γόφος, λαμβάνω-λαβαίνω, νύμ-
φη-νύφη, ὀμφαλός-ὀφαλός, κτλ.

- Μά, ἐπ. (Ὀρκ.). » Μά (κυρ. ἐπὶ ἀρνή-
σεως), νῆ (ἐπὶ βεβαιώσεως). παρ. ||. ναί, μὰ
τὸν Δία. » Ναί, μὰ Δία· » Νῆ τὸν Δία. ||.
ὄχι, μὰ τὸν Δία. » Οὐ, μὰ Δία· » Μὰ Δία.

Μαγαρίζω (ἀμφιβάλλω ἀν ἔχη σχέσιν
μὲ τὸ) » Μεγαρίζω (, κατασκευάζω τὸ εἰς
τὰ Θεσμοφῶρια ὑπόγειον οἶκημα, μέγαρον,
τὸ ὁποῖον ἐλέγετο καὶ μάγαρον, ἀπὸ τοῦ
Φοινικικοῦ ἢ Ἑβραϊκοῦ Μαγούρ, κατοικία,
καὶ ἐστήμινε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἀ-
χοῦρι), ῥ. μετ. » Κόπτω μιαίνω, τιλάω,
μυσάτω. *embrener, crotter, salir.*

Μαγαρισιά (ῆ). » Κόπρος, τίλος, τίλη-
μα. *bran.*

Μαγάρισμα. » Τίλησις. *l'action d'em-
brener.*

Μαγγανίζω (βάλλω, σφίγγω εἰς τὸν Μάγ-
γανον), ῥ. μετ. » Πιέζω, θλίβω, συνθλί-
βω. *presser, serrer sous la presse.*

Μαγγανοπήγαδον. » Ταυλός (κυρ. τὸ Ἀ-
νασυρτήρι), περιεκτὸν ἀντλήμα. *chape-
let, roue à pots, puits grec.*

Μάγγκνος (ὅπου σφίγγουν, ὁ Τουρκ.
Μεγγενές), ἐργ. » Πιεστήριον, πιεστήρ,
κύλινδρος, μάγγανον (μεταχ.). *presse, θ.*
calandre (κυρ. τῶν ὑφασμάτων). §. (ὅπου
κεντοῦν). » * Ἰστός. *métier.*

Μαγεία. » Μαγεία, γοητεία, μαγχα-
νεία, φαρμακεία. *magie, θ. sorcellerie.*

Μαγειρεῖα (ῆ), (τὸ μαγειρευμένον φα-
γεῖ), ἴδε Μαγέρεμμα. ||. ἡ μάγει-
ρεῖα ἡμᾶς, ἡ πάγῃ ἡ κουμπάρια ἡμᾶς (πα-
ροιμ.), ἴδε Κουμπάρια (εἰς τὸ παράρτημα).

Μαγειρεῖδ' (τὸ) |. » Ὀπτανεῖον, μαγει-
Μαγειρεὺς (ὁ) | ρεῖον, ὀψοποιεῖον. *cui-
sine, θ.*

Μαγειρεύω, ῥ. μετ. » Σκευάζω, ὀψο-
ποιέομαι. *apprêter, accommoder (la viande,
le poisson, etc) ; faire la cuisine.*

Μάγεμμα. » Γοητεία, φαρμακεία. *en-
sorcellement.*

Μαγεμμένος (προφ. καὶ Μαγνημμένος),
η, ον. » Γεγοητευμένος, πεφαρμαγμένος,
φαρμακῶν (Δημοσθ.). *ensorcelé.* §. (με-
ταφορ. ὁ ἀνόητος, παραλογισμένος, ξε-
χασμένος, χαμένος, κτλ.). » Ἐμβρόντητος,
ἐμβροδοντημένος (Λουκιαν.), καταπληξ-
-ῆτος. *égaré, étourdi.*

Μάγερας, -ισσα. » Μάγειρος (τὸ θηλ. Μα-
γειραῖνα [Ἀθην. ΓΓ']· τὸ Μαγείρισσα εὐρί-
σκεται μόνον εἰς τοὺς Ο'· » Τὰς θυγατέ-
ρας ὑμῶν λήψεται εἰς μαγειρίσας, « Βασίλ.
Δ, ἡ, 13), ὀψοποιός. *cuisinier.* ||. εἴ-
μαι μάγερας (ῆ) κάμων τὸν μάγειραν.
» Μαγειρεύω. *être cuisinier, faire la cui-
sine.* ||. ὅσοι φοροῦν μαχαίρι, ἔδεν εἶν' ὁ-
λοι μαγέροι (παροιμ.), ἴδε Μαχαίρι.

Μαγέρεμμα (τὸ ἔργον τοῦ μαγείρου).
» Ὀψοποιία, μαγειρεῖα. *l'action de faire
la cuisine.* §. (συνεκδοχ. τὸ μαγειρευ-
μένον φαγεῖ). » Μαγείρευμα (» Τὰς χεῖ-
ρας πρὸς τὰ λεκανίδια προσήγεν, ἐν οἷς
τὰ μαγειρεύματα, «) ἴδε καὶ Φαγητόν.

Μαγεύω, ῥ. μετ. » Γοητεύω, μαγχα-
νεύω, φαρμακάζω (-τω), φαρμακεύω (-ώ),
μαγεύω (» ἵπ' ἐκείνης τῆς καταράτου με-
μάγευται [ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας ὁ Ἀντών-
ιος], « Δίων Κάσ. Δ'). *ensorceler, don-
ner un sort.*

Μάγια (τά), (Ὁ ἔτυμον. τὰ γράφει Μά-
γεια. » Τὸ Μάγος σημαίνει . . . καὶ τὸν τὰ
μάγεια ἐργαζόμενον). » Γοητεία, φίλτρα,
ἐπωδαί, μαγχαναίαι, μάγγανα, μαγχα-
νεύματα, φάρμακα, φαρμακεῖα. *sort,
charme, maléfice, enchantement, sor-
tilège.* ||. ὅσαι γυναῖκες κάμουν μάγικα
τοὺς ἄνδρας. » Ὅσαι φίλτρα μηχανῶνται
καὶ γοητείας ἐπὶ τοὺς ἄνδρας. » Αἱ φίλ-
τρα τινὰ καὶ γοητείας ἐπιτεχνῶμεναι τοῖς
ἄνδράσι (Πλουτ.). »

Μαγιά (ῆ), ἴδε Προζύμι.

Μαγκούρα (ῆ ἄλλ. Ἀγκούλα [ἀπὸ τοῦ
Ἀγκύλη], Λαγγούσα καὶ Στραβολέκκα, τὸ
λυγισμένον εἰς τὴν κορυφὴν ῥαβδί τῶν
χωρικῶν, ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀγκυρα, * ἀγκυ-

ρίς. Καμπύλη (Λακωνική) βακτηρία, κα-
λαύροψ-οπος (ή). *croche* και *crosse*, θ.
Μαγνήτης (θ), ὄρ. » Ἡρακλεία («Μαγνή-
τις, »Μαγνησία, »Σιδηρῆτις) λίθος (ή), Μά-
γνης (Μαγνήτης) λίθος (θ). *aimant*.

Μάγος, -ισσα. » Γόης, μάγος, φαρμακός
-ις, φαρμακεύς-εὐτρία, ἑπαϊδός και (κρσ.)
ἐπωδός. *sorcier, magicien*. §. » Μάντις
(κυρ. ὅστις προλέγει τὸ μέλλον). *devin*.

Μαγουλῆρα, πᾶθ., ἴδε Παραμαγούλα.
Μαγουλικά (εἶδος κεφαλοδέσμου γυναι-
κείου). » * Παρα («Περιγναθίς, προσγνα-
θίδιον).

» Μάγουλον (ἀπὸ τοῦ) » Μᾶλον (Δ. ἀντί)
Μῆλον (« Ἡρέμα φοιनिχέως μᾶλα παρνηιά-
δων, » Ἐπγρ. » Διατί τῶν περιπνευμονι-
κῶν τὰ μῆλα ἐρυθρά ἐστίν; » Ἀλέξ. Ἀφρδ.).
» Γνάθος (ή). παρείά. *joue*, θ.

» Μαδμημένος, η, ον. » Μαδαρὸς, μαδδός,
ψιλὸς, λείος, ἐψιλωμένος, παρατετιλμένος
(ἐπὶ κακῷ). *pelé, dépilé, etc*.

Μαδίζω (τὸ ἄλλ. Τσουμαδῶ), ῥ. μετ.
» Τίλλω, ψιλῶ, λει(λε)αίνω, μαδίζω, πα-
ρατίλλω (κυρ. ταῖς μασηταῖς και τὰ κρύ-
φια μίλην). *pelel, dépiler, épiler; plu-
mer* (κυρ. πουλιά). ||. μαδίζω τριαντά-
φυλλα. » Λύω. *éffeuiller*.

Μάδισμα (τὸ ἄλλ. Τσουμάδισμα). » Τίλ-
σις, ψιλῶσις, μάδη(δι)σις, μαδάρωσις, τιλ-
μός, παράτιλσις (ἴδε ἀνωτέρω). *dépilation*.

§. (τὸ πέσημον τῶν τριχῶν). » *Τριχορ-
ροία. *chute des cheuveux*, θ. ||. (τὸ—τῶν
φύλλων). Φυλλορροία, φυλλοβολία. *chute
des feuilles*, θ. ||. (τὸ—τῶν πετῶν). » *Πτε-
ρορροία, πτίλωσις. *mue*, θ.

Μαδῶ, ῥ. μετ. ἴδε Μαδίζω. §. (πέ-
φτουν ἡ τρίχες μου), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Τρι-
χορρόεω, μαδάω, ψιλόμαι. *perdre ses
cheuveux*. ||. (τὰ πετὰ μου). » Πτερορ-
ρούω. *muer, se déplumer, perdre son
plumage*. ||. (τὰ φύλλα μου). » Φυλλορ-
ροέω, φυλλοβολέω, φυλλοχορέω. *se dérouil-
ler, s'effeuiller*.

Μάζαλη (ή κόλλα ἢ ἄλευρόκολλα τῶν ὑ-
φασμάτων). » Μάζαλις, * ὕγροπαιπάλη.
empolis, chas.

Μαζκλίζω (κολλάρω ὑφάσματα), ῥ. μετ.
» Παιπαλόω(-άω). *empeser*.

Μαζκλίσμα (τὸ κολλίσμα τῶν ὑφα-
σμάτων). » Παιπάλη(λω)σις. *empesage*.

Μαζεύω (ἐκ τοῦ) » Ομαδεύω («Ομα-
δεύειν, ἀθροίζειν», Ησυχ. » Ομαδευσεν,
ἀντί τοῦ ἐσώρυσσε, » Σουιδ.), ἴδε Μαζώνω.

Μαζῆ ἢ Μαζί (ἀν ἦνε ἀπὸ τοῦ Ομαδί,
τὸ ἄλλ. Ἀντάμα, ἐκ τοῦ Μάζα » Δρουγγι-
στί, ἄμ, πυκνός, μάζα, » Βασίλ. ἐπιστ.

προς Ἀμφιλογ. παρὰ Βαλσαμ. » Εἴθ' οὐ-
τως οἱ συνόντες αὐτοῖς δρουγγιστί, ἦγουν
ὡς μάζα, ὁμοῦ [Λέων ταχτ.], », ἴδε καὶ
Μαζωμός), ἐπ. (ἀθρ.). » Ὁμοῦ, ἅμα, σὺν
(εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), μετὰ (ἴδε
Μέ). *avec*. » Συνάμα. *ensemble, con-
jointement*. ||. ὅλοι(-αις,-α) μαζῇ. » Ἀ-
θροί(-αι,-α), σύμπαντες, ἀθρόον, ἀθρόως,
συλληθδην, ὁμοθυμαδόν. *tous ensemble*.

||. αὐτὸ τὸ γράμμα πρέπει, ἀν ἔμπορου-
μεν, ἢ τὸ διαβάσωμεν καὶ οἱ τρεῖς μα-
ζῇ, καθὼς ἔμεθα· εἶδὲ μὴ, ἀπὸ δυο-δυο
μαζῇ. » Ταυτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ἡ-
μᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρῆ, μάλιστα
μὲν ἀθρόους, εἶδὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ (Ξε-
νοφ. Ελλ.). »

Μαζώνω (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. *amassare*, κα-
τὰ τὸν Κορ.), ῥ. μετ. » Ἀθροίζω, συναθροί-
ζω, συνάγω, συλλέγω (κυρ. καρποὺς, γεν-
νήματα κτλ. καθὼς καὶ τὸ) συγκομίζω, συν-
αλίζω, συμφορέω, ἐκλέγω, ἀναλέγομαι,
δρέπομαι (κυρ. ἄνθη, ἴπωρικὰ, κτλ.). *a-
masser, ramasser, rassembler, assem-
bler, recueillir; cueillir* (ἄνθη, ἴπωρικὰ,
κτλ.). ||. μαζώνω (παίρνω, σπκόνω) ἀπὸ
καταγῆς. » Ἀναλέγομαι, ἀναιρέομαι. *ra-
masser*. ||. ὁ δούλος τοῦ, ἀκολουθῶντας

κατόπιν, ἐμάζονεν ὅσα φλουριά ἐπεφταν
ἀπὸ τὰ πατήρια. » Τὸς ἀποκρίπτοντας ἀ-
πὸ τῶν φιάλειων στατήρας ἐπόμενος ὁ οἰ-
κέτης ἀνελέγετο. ||. μαζώνω τὰ πράγμα-
τά (νοικοκυρεῖ) μου (ἵνα τὰ μετακομίσω).

» Συσκευάζομαι. *plier (trousser) bagage,
faire son paquet*. ||. ἔταν μαζόνῃ (συνά-
ζῃ) ἡ σιτάρι, ἡ ἴαδι, ἡ κρασί, ἡ μαλλί.

» Ὅποτε συγκομίζοι, ἡ σίτον, ἡ ἐλαιον, ἡ
οἶνον, ἡ ἔρια (Ξενοφ. Ἀπομν.). » ||. ἢ μα-
ζόνῃ ἕνα ὅθολον ἀπὸ τὸν καθέναν. » Ὁθολὸν
παρ' ἐκάστου ἐκλέγειν (Λουκιαν.). » ||. μα-
ζώνω τὸ πλῆθος. » Ἐκκλησιάζω, ἐκκλησίαν
παραγγέλλω (προγράφω, συγκαλέω), ἀ-
γείρω, συναγείρω. *convoyer le peuple*.

||. μαζώνω ἄσπρα. » Ἀργυρολογέω, χρη-
ματίζομαι. ||. μαζώνω τὰ δόσιματα. » Φο-
ρολογέω, δασμολογέω (διάφορα ἄλλα ῥή-
ματα σχηματίζονται παρομοίως), ἴδε καὶ
δόσιμον. ||. εἰχομεν δὲ εισοδημα εἰς με-
τρητὰ ἕως σαράντα-πέντε τάλαντα, καὶ αὐ-
τὰ ἦσαν τότε μαζωμένα. » Χρημάτων δὲ
σύνταξιν εἰς πέντε καὶ τετταράκοντα τάλαντα, καὶ ταῦτ' ἦν προεξιλεγμένα (Δη-
μοσθ. περὶ Στεφ.). » ||. μαζόνω τὰ παντὰ
(ναυτ.). » Στέλλω («Συστέλλω, ἵπποσέλ-
λω) τὰ ἱστία. *plier (carguer, ferler, lar-
guer [ἐξ ἡμισείας]) les voiles*. ||. μαζό-
νω τὰ φορέματά μου ἐπάνω. » Ἀνακλινάζω

(-ίζω, -ίω)-μαι. *trousser*. §. «να μαζώ-
ξη τὸν νοῦν· τοῦ ὅτ' τὸ κεφάλι του. » Ἀθροί-
ζεσθαι εἰς αὐτὸν (Πλάτ.). » ||. μαζονομαι,
ῤ. μεσ. » Συνέρχουμαι, ἀθροίζουμαι, συνα-
θροίζουμαι, εἰς ταῦτο (ἐπὶ τὸ αὐτὸ) γίγνο-
μαι. s' assembler, se rassembler. » Συνί-
σταμαι. s' attrouper (ἐπὶ κακοῦ). » Συρ-
ρέω (μεταφορ.). *affluer*. §. » Συστέλ-
λουμαι. se contracter, ἴδε καὶ Συμμάζωω.

Μάζωμα. » Συνάθροισις, συναθροισμός,
ἄθροισις, ἀθροισμός, συμφόρησις. *assem-
blage; recueil*. ||. μάζωμα ἀνθρώπων, ἴ-
δε Μαζωμός. ||. μάζωμα γεννημάτων (καρ-
πῶν κτλ.). » Συλλογή, συγκομιδή. *recol-
te*, θ. §. (τὸ ζάρωμα) » Συστολή. *con-
traction*.

Μαζωμός (κυρ. ἀνθρώπων. » Μαζῶνες
«Μαζῶξις (ὠνομάζοντο, λέγει ὁ Ἀθηναῖος
[βιβλ. Δ'] καὶ αἱ ἐν Φιγαλείᾳ τῆς Ἀρκα-
δίας γινόμεναι Διονυσιακαὶ σὺνεδοι, ἀπὸ
τῆς θυστῆς μάζης, τὴν ὅποιαν διένεμον εἰς
τοὺς συντρώγοντας οἱ διωρισμένοι πρὸς τοῦ-
το ὑπὸ τῆς πόλεως ἐπιστάται. » Ὁμήγου-
ρις, σὺνεδος, συνέλευσις, σύλλογος, συνα-
γωγὴ, δῆλος, συνάθροισις, ἐκκλησία καὶ
ἐκκλησιασμός (κυρ. διὰ δημοσίας ὑποθέ-
σεις) συῖρρος καὶ συῖρροια (μεταφορ.), σύσα-
σις (ὄχλου) (ἐπὶ κακοῦ). *affluence*, *con-
pours*; *amas*; *attrouplement*. ||. μαζῶξις
φίλων; ἴδε Συνανατροφή.

Μαθαίνω, ῤ. μετ. » Διδάσκω, παιδεύω,
ἐκπαιδεύω, μαθητεύω (τινά). *enseigner*,
instruire, *apprendre à*, *dresser*, ἴδε καὶ
Διαδάξω. ||. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, τί θά' πῃ Ἀ-
ποφράς, τώρα σὲ τὸ μαθαίνει. » Ἐγὼ δὲ
τὴν μὲν Ἀποφράδα ὅ,τι καὶ βούλεται εἴ-
ναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον (Λουκιαν). »

||. «να βάλῃ τὸν υἱόν· τοῦ· να μάθῃ τέχνην,
ἴδε Βάλλω. ||. ἀνίσως θέλῃς· να μάθῃς τὸν
υἱόν σου· να γένῃ πιδηματᾶς ἢ λεφτογο-
γός. » Εἰ μὲν τοι βούλοιο σκυτέα διδάξα-
σθαι αὐτὸν ἢ τέκτονα (Ξενοφ. Ἀπομν.). »

§. ῤ. ἀμ. αὐτοπ. » Παιδεύομαι, διδάσκου-
μαι, ἀσκέω. *apprendre*. ||. διότι ὁ σκοπὸς
δὲν εἶνε· να τὸ μάθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ· να
τὸ κάμῃς. » Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστίν οὐ
γνώσις, ἀλλὰ πράξις (Ἀριστοτ. Ἠθ.), »
ἴδε Ἀποστηθίζω. ||. μαθαίνω ἀπ' ἑξῶ. » Ἐκ-
μανθάνω. *apprendre par cœur*. ||. μαθαί-
νω καλά. » Ἀκριβῶς (ῤ. ὁ διδάσκαλός με,
ὡς ἥδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ
ἄλλους καθίστη διχαίειν, » Ξενοφ. Κυρ.).

||. «να μάθῃ ἐκεῖνος (να τὴν δείξω ἐγὼ
ἐκεῖνον)! (φρσ.). » Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται.
§. ῤ. οὐδ. » Πυνθάνομαι, γινώσκω, μα-
θάνω, ἀκούω. *apprendre*.

Μάθημα. » Μάθημα. *leçon*. θ. ||. ἤκου-
σε μερικὰ μαθήματα καὶ ἀπὸ τὸν Δίωνα.
» Δίωνός τε ἅπτα διακνηκότες (Πλάτ. Ε-
πιστ.). » ||. τὰ παθήματα μαθήματα (πα-
ροίμ.). » Τὰ δέ μοι παθήματα τὰ ἔοντα ἀ-
χάρिता μαθήματα γέγονεν (Ἠρόδ. Ἀ.). »

Μαθημένος (» Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, μαθη-
μένοι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν πλεονεξίαν, δὲν ἐ-
δύναντο πλέον νὰ τὴν ἀπομάθωσι, » Κορ.
Χιακ. Ἀρχαιολ.), η, ον, ἴδε Πραγμένος καὶ
Συνηθισμένος.

Μάθησις (ἢ ἄλλ. Προκοπή). » Παιδεία,
γνώσις. *connoissances*, *lumières*, θ. πλ.

Μαθητεύομαι, ῤ. παθ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ
πλ. ἀπροσ.). ||. ἀρ' οὐ μαθητεύθηκε τὸ
πράγμα. » Ὡς δ' οὖν ἐγνώσθη. » Ἐπεὶ δ'
ἐκπυστα ἐγεγόνει. *dès qu'il fut connu*.

Μαθητής. » Συνὼν, φοιτητής, ἀκουστής,
ἐπιτίθδειος, ὁμιλητής, μαθητεύων, μαθη-
τευόμενος. *élève*, *disciple*; *écolier*, *étu-
diant*; *apprenti* (τεχνίτου). ||. ἐχρημάτι-
σε μαθητὴς τοῦ (δείνος). » Διήκουσε (Φίλι-
στίνως). »

Μαθήτρα. » Μαθήτρια, μαθητρίς. *éco-
lière*, θ.

Μαϊάτικον (ψάρι), ἴδε Παλαμύδα.

Μαῖμου, ῤ. (ἀπὸ τοῦ) «Μιμῶ-οὺς (Τζέτζ).
» Πίθηκος-ον καὶ Πίθηκ-ης (ὁ). *singe*.
(Εἶνε ὑπὲρ τὰ 80 εἶδη. Ὁ) » Χοιροπίθηκος
(τοῦ Ἀριστοτέλους, εἶνε ὁ) *parion* ἢ *ba-
bonim*, ἴδε καὶ Ἀγριάνθρωπος. ||. μαῖμου
μὲ μακρὰν οὐρὰν (ἡ ἄλλ. Σεμπέκα). » Κερ-
κοπίθηκος. *guénon*.

Μαῖνοβλι, ψ. ἴδε Στρογγύλα.

Μιχαίρι, ἐπ. (εὐκτ. κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ)
» Μιχαίριε! (Ἡ χρῆσις· τοῦ εἰναι ἀρχαιο-
τάτη· διότι ὁ Σοῦιδας λέγει· » Τὸ δὲ Μα-
χαίρι τῶν ἀπαιδευτῶν εὐκτικὸν ἐπὶ ῥήρημα),
ἀντὶ τοῦ » Εἴθε, ἴδε Ἀμποτε. §. συνδ. (ὑ-
ποβ.), ἴδε Ἀνίσως.

Μακαρία (ἡ). » Μακαρία, περιδεῖπνον,
καθέδρα (Φωτ.). (Παρατηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλ-
λους ἡ σύμπτωσις τῆς λέξεως καὶ μὲ τῶν
ἀρχαίων τῷ Αἰμακουρία· ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου
ὀνομάζεται) » Τάφος (» Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τά-
φον δαῖνον. » Ἰλ. ψ, 29). *repas funebre*, ἴδε
καὶ Κόλλυβα.

Μακαρίτης, -ισσα ἡ-ίτρα, -ικον. » Μα-
καρίτης, μακάριος, μακαρισθεὶς, ὁ τῆς μα-
καρίας (ἀμείνωνος, εὐδαίμονος) λήξεως, ὁ
τῆς ὁσίας μνήμης (Συνεσ.). *feu, défunt*,
d'heureuse mémoire.

Μακεδονῆσι, φ. (ὁ Μαγηδανός ἢ Μαί-
δανός, λέξις ὅχι· Τουρκικὴ, καθὼς τὴν ἐξ-
έλαθεν ὁ Κορ., ἀλλὰ παρεφθαρμένη προ-
φανῶς ἀπὸ τοῦ Μακεδανόν, ταυτοσημιον

τὸ καὶ Πετροσέλινον· τοῦτο φέρεται ἐν Μα-
καδονίᾳ ἐν ἀποκρήνις τόποις, » Διοσκορ.
Αὐτὸ εἶνε κυρίως τὸ ἡμερον ἢ κηπευτὸν
μικρὸν) » Σέλινον καὶ πετροσέλινον (ᾔθεν
τὸ Γαλλ.) persil.

» Μακελλάρης (ὁ Τουρκιστὶ Κασάπης).
» Κρεωπώλης. boucher.

» Μακελλεῖδ (ἀπὸ τοῦ Λατ., τὸ Τουρκ.
Κασάπικον ἢ Κασαπεινόν). » Κρεωπωλεῖον.
boucherie, θ.

» Μάκος (ὁ σπόρος τῆς μεγάλης παπα-
ρούνας) (» Η μῆκων, ἐκ τοῦ μήκουσ παρω-
νομασμένη, μάκων εἰσέτι καὶ νῦν παρ ἑ-
νοις λέγεται, βαρβάρους μὲν, εἰκοῖς δὲ
ἀπὸ τῆς φυλάττης γλώττης Ἑλληνίδος
παλαιᾶς, (» Εὐσταθ. Π. Θ, 302), ἱατρ.
» Μήκωνος σπέρμα, *μικρώνειον (σπέρμα).
graine de pavot.

Μακράινω, ῥ. μετ. » Μήκύνω, μακρύνω.
allonger, rallonger. ῥ. » Παρατείνω.
prolonger. ῥ. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Μήκύνω
(-ομαι), μακρύνομαι. devenir plus long,
» allonger. ῥ. ῥ. μετ. ἢ μετ. (τὸ ἄλλ.
Ἐμακράίνω, πηγαινῶ δηλ. ἡ στέλνω μα-
κρῶς), ἴδ. Ἀπομακράίνω.

Μακρινός, ἡ, ὄν. » Ἀφρεστικῶς, ἀπωκι-
σμένος. ῥ. μακρός. lointain. ῥ. de lou-
gue haleine.

Μακρογένης. » Βαθυπώγων, μακροπώ-
γων, βαθυγένειος, μακρογένειος, βαθεῖαν
(ποδῆρην ὑπερέξ.) καθεῖμένος ὑπήνην.
qui a une longue barbe.

Μακρολαΐμης, ἴσα, ἰκον. » Μακρο-
τράχηλος, μακράχυν (ἄριστος). » Δολι-
χόχειρος (ποιητ.) (καὶ μετωνυμ.) γερανίας
(ἔκτραλλαντον μὲ τὸ Γαλλ.) (qui a une
croupe de cigogne (de grue).

Μάκρος (τὸ). » Μήκος (τὸ), μακρότης.
longueur, θ. le long. ||. ῥ. τὸ μάκρος.
ἴδε Εἰς. ||. » Πάγει εἰς μάκρος, ἴδε
» Πάγω.

Μακρουλός, ἡ, ὄν. » Ἐπιμήκης, ἐτα-
ρομήκης, παρμήκης, ὠσεῖδης, ἐπιμη-
κίστερος. oblongue, ovale.

Μακρῶς, ἐπ. » Μακρᾶν, πόρῶς, ἀπὸ
καὶ (ποιητ.) ἀπο, τηλοῦ καὶ τῆλε (ποιητ.
Ἀπ' αὐτοῦ σχηματίζονται πολλὰ σύνθετα,
καθὼς, Τηλεγράφος, τηλεσκόπιον, τηλε-
βόλον, κτλ.). loin. ||. πλέον μακρῶς, ἴδε
Μακρύτερος. ||. ὀλιγώτερον μακρύ-
τερον. » Ἐλαττον ἀπῶθεν (Θαδ.). » ||.
ᾧσι δὲ ἦσαν μακρῶς, καὶ μάλιστα οἱ
πολλὰ μακρῶς. » Οἱ δὲ ἀπῶθεν, καὶ μάλι-
στα οἱ διὰ πλείους, (αὐτ.). ||. ὅταν τοὺς
ἰδοὺν ἀπὸ πολλὰ μακρῶς. » Ὅταν ἴδωσιν
αὐτοὺς ἐκ πᾶν πολλοῦ, Ἀρτ. ||. πολλὰ

μακρῶς. » Πορρωτάτω, ὡς (ὅτι) πορρω-
τάτω, ἐπὶ μήκιστον, ἐπὶ μακρότατον,
μακροτάτω, μακρότατα. très-loin. ῥ.
πολλὰ μακρῶς (φρσ. μεταφορ.)! » Πολλοὶ
γε καὶ δεῖ. » Πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ
παντός, ἐνδεῖ. » Ἐλλείπει μακρῶς. » Οὐδ'
ἐγγύς. » Πολὺ τὸ μέσον. » Τοῦ παντός
δεῶ (Δισχυλ. Προμ.). » Πολλοῦ δεῶ ἀπο-
λογεῖσθαι (Πλάτ. Ἀπολογ.). » Πολὺ δεήσο-
μεν μειεῖσθαι (αὐτ. Πολιτ. Γ'). il s'en
faut beaucoup. ||. ποῦ ν'α'μοιάσῃ τὸν
ἀδελφόν 'του! πολλὰ μακρῶς! » Καὶ τῶ
ἀδελφῷ ἀνομοιότατος. πῶς γάρ; πολλοῦ
γε καὶ δεῖ. ||. πόσο' μακρῶς εἶσαι!
» Ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις! ||. εἰμὶ (κατ-
οικῶ, εὐρίσκουμι, στέκουμι) μακρῶς. »
» Ἀπέχω (» Ἡ πόλις ἀπέχει τοῦ πέραν Γα-
δίου πέντε), ἀφίστηκα (» Ἦνα τί, Κύ-
ριε, ἀφίστηκας μακρόθεν;), ἀπωκισμαί-
ναι. ||. ἡ μία πόλις εἶνε μακρῶς ἀπὸ τῆς
ἄλλης δύο ἡμερῶν δρόμον. » Δυσὲν ἡμέ-
ρην τῶ πόλεος ἀλλήλαιν διέχετον (ἀπέ-
χετον, ἀφίστηκτον). les deux villes
sont distantes (éloignées) l'une de l'autre.

Μακρυάρι. » Σύριγγ-ινγος (ἡ). (Πολύδ.
καὶ Ἀθην.), εὐλῶν, πάροδος, δίοδος. cor-
ridor, couloir, galerie, θ. allée, θ. ἴδε
καὶ Ροῦγα.

Μακρὺς, εἰᾶ, ὅ. » Μακρὺς, δολιχὺς
(ποιητ.), βαθὺς (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται
πολλὰ σύνθετα). long-longue. ||. ῥ. ῥ.
ρεμα μακρὺ, γένεια (μαλλιά) μακρῶς. »
Χιτῶν (» Πῶγων, » Κόμη) βαθὺς, ποδῆρης,
ποδηνεκῆς. ||. πλέον μακρὺς. ἴδ. Μα-
κρύτερος. ||. πολλὰ μακρὺς. » Μήκι-
στος, σχοινωτενός. très-long. ||. ῥ. ῥ. ἀπῶ-
θεν μακρὺς-πλάτῦς (φρσ.). ἴδ. » Ἐκ πλῶ-
νομαι.

Μακρύτερα, ἐπ. » Πορρωτέρω, μακρο-
τέρω, μᾶλλον. plus loin. ||. Βλέπει μα-
κρύτερα, » Ἐπὶ πλεῖον ὀρεῖ, » Ἔν. (ἱππ. ἄ).

Μακρύτερος, ἡ, ὄν. » Ἐπιμήκειστερος,
βαθύτερος, σχοινωτενέστερος, μᾶσσων (» Ἔ-
νορ.). plus long.

Μαλᾶζω (τὸ ἄλλ. Χειρομαλᾶζω), ῥ.
μετ. » Μαλᾶσσω (-ττω), μᾶσσω (-ττω),
βλιμᾶζω, χειραπτάζω, δέρω καὶ δέπτω.
manier, manier, patiner.

Μαλαθρίτης (εἶδος φειδιοῦ, ἴσως ὁ)
» Μόλουρος (ὁ καὶ) μολοῦρις καὶ μολορίς
(ἡ). espèce de serpent. ῥ. (εἶδος που-
λιοῦ), ἴδε Τρυποκάρυδον.

Μάλαθρον, φ. » Μάρθρον καὶ Μάρκ-
θρον. fenouil.

Μαλακῆ, ἐπ. » Ἀπαλῶς, μαλακῶς (» Ἀλ-

γαλῆαι μαλακῶς χρῆσθοντι κτηεύδειν «, Θερ.). mollement.

Μαλακῶνω, ῥ. μετ. » Ἀπαλύνω, ἀνιγμι, μαλῶσσω (-ττω), μαλακοποιέω, λαπάσσω-άζω (τὴν γαστέρα κυρ.). amollir, ramollir, mollifier (ιατρ.). || ἡ ἀγριολόχα μαλακῶνει τὸν βήχα. » Βήχα πεπαίνει μαλάχῃ ἢ ἀγρία. la guimauve cuit la toux §. ῥ. αὐτοπ. » Μαλάσσωμαι (-ττομαι), ἀπαλύνομαι, ἀνιγμαι, ἀποφλεγμαινῶ (κυρ. διὰ τὰ σπυριὰ, πονέματα, κτλ.). mollir, s' amollir.

Μαλακός, ἡ, ὄν. » Ἀπαλός, μαλακός, ὑγρός, ὑπέικων τῇ ἀφῇ, λεῖος (καθὼς ἡ γούνας, κτλ.). mou-olle, doux ouve (au toucher), moelleux. ||. (οὐς.) μαλακόν. » Τὸ βρέγμα τῆς κεφαλῆς. » la fontanelle.

Μαλακούτσικος, η, ὄν. » Μαλακίων, ἄπαλις. mollet, douillet.

Μαλάκωμα, τό. » Μαλάκυνσις, μάλαξις, λάπαξις (κυρ. τῆς γαστρός). amollissement.

Μάλαγμα, μέταλλ. (ἐκ τοῦ) » Μάλαγμα, (διὰ τὴν ἄκραν τοῦ μαλακότητος καὶ ελαστικότητος, ὅθεν καὶ τὸ Πλουτάρχου: » Χρυσὸν μαλακότερον «). » Χρυσός, χρυσίον (κυρ. τὸ νομισματοκομμένον). or. §. (τὸ ἀνακαλυφθέν οὐ πρὸ πολλῶν χρόνων) ἄσπερον μάλαγμα (ἡμποροῦσεν ἴσως ἢ ἀνομασθῇ) » Λευκός χρυσός καὶ (μονολ.) Λευκόχρυσος (ἂν οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχον προσδιδωρισμένην τὴν λέξιν διὰ τὸ ἀλαγάριστον ἢ δολωμένον, τὸ κοινῶς φράγγικον μάλαγμα. Προσφύστερον νομίζω τὸ) » *Χρυσόχρυσος. (ἴσως αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ) » Πλεκτρον (τοῦ Οὐλήρου, ἢ, καλῆτερα, τὸ) » Χρυσήλεκτρον (τοῦ Πλινίου). platine, θ. or-blanc.

Μαλακωμάτινος, α, ὄν. » Χρύσεος καὶ (χρσ.) χρυσοῦς, χρυσήκατος, χρυσότευκτος. d' or, fait d' or, ἴδ. καὶ Χρυσός.

Μαλακωματικόν. » Χρύσωμα, χρυσίς. vaisselle d' or, θ.

Μαλακωματοκαπνίζω, ῥ. μετ. » Χρυσώω (πυρὶ), ἐπιχρυσώω. dorer.

Μαλακωματοκάπνισμα. » Χρύσωσις (ἢ ἐκ πυρός) (Ἀθην. Ε). dorure, θ.

Μαλακωματοκαπνισμένος, η, ὄν. » Κεχρυσωμένος, χρυσόδαφής, χρυσόκλυστος, χρυσωτός, ἐπιχρυσός, χρυσεπίθакτος. doré, vermeil.

Μαλακωμάτω, ῥ. μετ. ἴδε Μαλακωματοκαπνίζω καὶ Χρυσώνω.

Μαλακτικὸς, ἡ, ὄν. » Μαλακτικός.

amollissant. ||. μαλακτικόν (κυρ. ιατρικόν). » Μάλαγμα. émollient.

Μάλιστα, ἐπ. (βεβ). » Γε, μενούν, μενούγγε (Γραφ.), πάντως, καὶ μάλα, νῆ Δία, καὶ μὰ Δία, ἔγωγε, μάλιστά γε, φῆμ' ἐγώ. οὐί; sans doute ||. τεχνῖται λοιπὸν εἶνε, λέγει, ὅσοι ζεύρουσι ἢ καμουν ἓνα τι χρήσιμον πρᾶγμα; μάλιστα, εἶπεν. » Ἀρα οὖν, ἔφη, τεχνῖται εἰσιν οἱ χρήσιμον τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι; μάλιστά γε, ἔφη. « § ἐπ. (συγγρ. καὶ ἐπιστά.). » Μάλιστα, οὐχ ἥμιστα, γε. même, surtout. ||. καί, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ πολλοὶ μάλιστα. » Ναὶ μὰ Δία, καὶ πολλοὶ γε (Ξενοφ. Κυρ.). « || καὶ δὲν θὰ σὲ κκοφάνῃ, ἂν σὲ πῶ τὴν ἀλήθειαν; (καθόλου!) μάλιστα καὶ θὰ χαρῶ. » Καὶ σὺ οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τάληθῃ; ἡσθήσονται μὲν οὖν. || καὶ μάλιστα. » Ἀλλως τε, καὶ μάλιστα, καὶ ταῦτα, οὐχ ἥμιστα δέ. d'ailleurs. ||. καὶ μάλιστα, ἀφ' οὗ καὶ μᾶς τὸ εἶπαν ἀπὸ προτέτερα. » Ἀλλως τε καὶ προειπόντων (Θουκ.). «

Μαλλί (κυρ. τῶν προβάτων κτλ., τὸ γενεθόμενον). » Ἐρίον, ἑρέα, μαλλός. laine, θ. || χρῆμα ἀπὸ τὸ καλλήτερον μαλλί. » Ἀμφίταποι τῆς πρώτης ἑρέας (Ἀθην.). « §. (τῶν ἄλλων ζώων, ἢ τρίχες).

» Τρίχες. poil. §. τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς (τοῦ ἀνθρώπου κυρ.). » Κόμη, τρίχες. cheveux, chevelure, θ. ||. τὰ μαλλιά τοῦ ἀλόγου (τοῦ λεονταρίου, κτλ.). » Χαίτη. crinière, θ. §. μαλλιά τῆς Παναγίας (ὀνομάζουσι οἱ ἄπλοὶ ἓνα εἶδος παρασιτικό φυτοῦ), ἴδε Νεραϊδονέματα.

Μαλλιζῶ (βγάζω μαλλί ἢ τρίχαις), ῥ. ἀμ. » Τριχομαι, τριχοφύω, μαλλίζομαι. pousser du (se couvrir de) poil.

§. ἐμάλλιζαsen ἡ γλῶσσά μου ἢ ἀλαῶ (φρσ. μεταφ. τῆς ὀπίσας ἡ παρὰ τοῦ Γαζῆ ἐτυμολογία ἐν λέξει Μαλιζῶ δὲν μοι φαίνεται πιθανή), ἴδε Ἰανειζῶ.

Μαλλιαρός, ἡ, ὄν. » Λάσιος, δασύς, μαλλωτός. velu, poilu; laineux (καθὼς τὰ πρόβατα).

Μαλλιαροχόρτι, φ. ἴδε Ἀγριοφλησκοῦνι.

Μάλλινος, η, ὄν. » Ἐρεός-οῦ. de laine, fait de laine.

Μαλόνω, ῥ. μετ. Ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήσσω (-ττω), καθάπτομαι, καθινέομαι, ἐπιλαμβάνομαι, κακίζω, μάχομαι (« Καί, χειμῶνος ὄντος, μάχεσθαι τῷ παιδί, ὅτι σικύους οὐκ ἠγόρασε, « Θεόφρ. Χαρ.). » gronder, gourmander, reprimander, tancer, corrélier, reprendre,

entreprendre, faire une mercuriale.

Μάλωμα (κυρ. μεγαλητέρου πρὸς μικρότερον). » Επίπληξις, ἐπιτιμησις, κκι-
κισμός (Στραβ.). reprimande, θ. gron-
derie, θ. §. (ἡ μεταξὺ δύο τινῶν, ἡ καὶ
περισσοτέρων, λογοτριβή, ὁ Τουρκ. Καθ-
γάς). » Εἰς. querelle, θ. demêlé, ἴδε
καὶ Λογοτριβή. §. ἴδε Κάκιωμα.

§. β. ἀμ. (φωνάζω θυμωμένος).
» Δεινὸν ποιέω, σχετιάζω, ἐριμάομαι
(-όομαι), ἐμἐριμάομαι. gronder. §. ἴδε
Κακίωνω. §. β. ἀλληλοπ. » Ερίζω.
se quereller.

Μάμμα (φωνή τῶν μικρῶν παιδιῶν,
ὅταν θελοῦν φαγεῖν). » Μάμμα (ἔθεν τὸ
Γαλλ.) maman. ||. ὅταν φωνάζῃ τὸ
παιδί, Μαμμά-μαμμά. » Μαμμᾶν (Ἀρι-
στοφ. Νεφ.).

Μαμμή. » Μαῖα, μαieύτρια, ἀεσπρίς
(ἐκ τοῦ ἀεσπορίς, ἀεστρικ. sage-fem-
me, accoucheuse, θ).

Μάμμος. » Μαieυτής. accoucheur.

Μαμμοῦδι, » Εντομον, δάκετον (κυρ.
τὸ φαρμακερόν). insecte. ||. τὸ ρεζιθί
δὲν κἀννει μαμμοῦδι. » Ερέδινοθς οὐ
ζωοῦται (οὐ ζωογονεῖ, οὐ θηριοῦται), » Θε-
σφρ. (Φυτ.).

Μανδάλωμα. » Συζύγωσις, ἐπιζύγω-
σις. l'action de fermer (de s'enfermer)
au verrou (au loquet).

Μάνδαλος. » Ζύγωθρον, κίραξ, λύκος,
τύλαρος (Ήσυχ.), ἐπιθλής (ἡ), στοφεὺς,
βάλανος, κλειθρον, μάνδαλος (ἔθεν τὸ
Μανδλωτόν). loquet; verrou, clinche, θ.
ἴδε καὶ Συρτάρι. ||. βάλε τὸν μάνδαλον
εἰς τὴν θύρην (εἰς τὸ παράθυρον, κτλ.).
» Συζύγωσον τὰς θύρας (τὰς θυρίδας κτλ.).
» Εμβάλε τὴν βαλανάγρην. ||. σήκωσε
τὸν μάνδαλον. » Ἀναζύγωσον (τὰς θύρας,
κτλ.), ἄνωσον (ἄνες) τὸν κόρακα (κτλ.).
haussez le loquet. ||. κατὰίλασε τὸν
μάνδαλον. » Ἐπιζύγωσον, κάθες τὸν κό-
ρακα. baissez-le. ||. γύρισα (σήκωσα,
ἐβάλα) τὸν μάνδαλον, κ ἐμβήκα. » Πα-
ραγαγίων τὸν στροφέα, παρῆλθον (Λου-
κιαν.). »

Μανδάλων (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ
Ήσυχ.), β. μετ. » Συζυγὸς (ἡ) Ἐπιζυγός,
» Βαλάνου (τὰς θύρας. fermer au loquet
(au verrou)).

Μανδηλι (ἡ Μαντεῖλι, ἡ Μαντίλι, ἴσως
ἀπὸ τοῦ Manualium, ἐγχειρίον, ἐγχειρί-
διον, χειρομάνδυλον. Τὰς δὲ λεγομένας
Μαντεῖλας οὐδὲν ἂν κωλύει Λάσια κα-
λεῖν καὶ Χειρομάντρεα, ὡς ἀπὸ τῆς δα-
σύτητος, » Πολυδ. Ζ'). » Ημιτύβιον (κυρ.

τὸ λινὸν, ἡ Μπατίστα), καψιδρώτιον, σι-
μικίνθιον (ἡ ὀρθότ.) σημικίνθιον (Λατ.,
καθὼς καὶ τὸ) σουδάριον. mouchoir, ἴδε
καὶ Μυζομάνδηλον.

Μάνδρα. » Σταθμός, σηκός, αὐλή,
μάνδρα, αὐλὶς, ἔπαυλις, αὐλίον (Ξενοφ.
Ἑλλ. Γ'). parc, bercail.

Μανδρίζω (κυρ. πρόβατα κτλ.), β. μετ.
» Αὐλίζω, σηκάζω (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'),
εἰς τὸν σηκὸν κατακλείω, συναυλίζω,
μκνδρεύω (Νικητ. Χρον.). parquer, ren-
fermer. §. (μεταφρ. ἄνθρωπον, ἀντὶ
τοῦ Κλείω, στενοχωρῶ). » Συνελαύνω,
συγκλείω, συναλίζω, συνειλέω, συναθέω.
resserrer, reduire à l'étroit.

Μανδρίσμα. » Αὐλισμός, συναυλισμός
καὶ *συναλισμός, ἡ ἐν τῷ σηκῷ κατα-
κλεισις, *συνειλσις, μάνδρευμα (Νικητ.
Χρον.). l'action de parquer (de renfer-
mer. §. resserer).

Μανδρόσκυλον (τὸ }, ζ. » Μολοσσός,
Μανδρόσκυλος (ὁ) ἰ ποιμενικὸς κύων.
mâtin, chien de troupeau (de berger,
de Brie).

Μανδῶ (τὸ), (ἡ λέξις εἶνε Περσικὴ,
δικσωθεῖσα μόνον εἰς τὸ μακρὺ ἐπανω-
φόρι τῶν ἀρχιερέων καὶ ἡγουμένων. Ὁ
Δίων Κάσιος τὴν μεταχειρίζεται ἀντὶ
τῆς Κάπσιος τῶν Ῥωμαίων). » Μανδύας
(ὁ), (ὁ δὲ Μανδύης γλαυμῶδες εἶδος ἐστίν,
τὸ παρὰ τῷ πλήθει μαντίον λεγόμενον,
μὴ πλέον (ἡ) ἄχει γονάτων ἐξ ὧμων ἡρ-
τημένον. » Ιωάνν. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν
Ῥωμαϊκῶν), μανδύη καὶ μανδύς (ἡ). sou-
tane, θ).

Μανίχι (Λατ.). » Χεῖρις (ἡ), χεῖρωμα
(» Σημαίνει δὲ τὸ χεῖρωμα, μανίκιν, » Ετυ-
μολ.). manche, θ. ||. εἶχε τὰ χεῖρά του
ξεπερασμένα ἀπὸ τὰ μανίκια τοῦ φορέ-
ματός του (δὲν εἶχε τὰ μανίκιά του πε-
ρασμένα). » Εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀνα-
βεβλημένον (Δημοσθ.). » Οὐ διεірκῶς τὴν
χεῖρα διὰ τοῦ χιτῶνος. » Ἀναβλήδην
(» Ἐπαναβλήδην) ἡμφίεσθαι. il portait son
habit en guise de manteau. ||. πέρονα
τὰ μανίκιά σου, ἴδε Περνώ.

Μανιτάρι (ὅποκος τοῦ) » Ἀμανίτης
(Νίκανδρ. καὶ Διοσκορ.). Μύκης-ητος;
(ὁ). champignon.

Μάννα (» Ἐχασ' ἡ μάννα τὸ παιδί,
καὶ τὸ παιδί τὴν μάνναν, » Θρν. ΚΠ.
ἐκ τοῦ Μῆνα, ἡ μητέρα, ὅθεν Μῆναγύρ-
της, ὁ ἄλλ. Μητραγύρτης, ἴδε Κορ. Ἀτ.
Τομ. Ἀ. ἡ ἐκ τοῦ) Μάμμη καὶ Μκμ-
μία (» Οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν; »
Ἀριστοφ., ἔθεν τὸ Γαλλ.). maman (Εἰ;

τον Λουκιανόν διετηρήθη τὸ ὑποκριστικόν, Μαννάριον, καὶ εἰς τὸν Πλούταρχον τὸ, Μαυμίδιον, ταῦτο εἰπεῖν, Μανούλα ἢ Μανίτσα, ἴδε Μητέρα. §. μάννα τοῦ νεροῦ (μεταφορ. ὁ τόπος οὗτου ἀναδύει), ἴδε Κρουνία.

Μάννα, ἱατρ. » Μάννα (τὸ), (διαφ. τοῦ) ἀερόμελι, manne, θ. ἴδε καὶ Μάλερος.

Μανόλι, (τὸ ἄλλ. Μανιοῦλι), Ψ. ἴδε Στρογγύλα.

Μαντίλα (τὸ πετσί, ὅπου κρέμεται ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βοδιού). » Γυφοδερὶς, φάρυγξ (Πίλιος. Γ'), λωγάνιον. fanon.

Μαντίλι (ἢ Μαντίλλι), ἴδε Μανδηλί.

Μαξιλάρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. maxillaris, Παρθέλιον, πρυγναθίδιον), ἴδε Προσκέφαλον.

Μαξιλάρα, ἴδε Προσκεφαλάδα.

*Μαραγκιάζω (κυρ. διὰ τὰ πωρικά), ρ. ἄμ. αὐτοπ. ἴδε Σταφιδιάζω.

Μαράγκιασμα, ἴδε Σταφιδίασμα.

*Μαραίνω, ρ. μετ. » Μαραίνω. faner, fletrir.

*Μαραμμά. » Μάρανσις, μαρσμός. fletrissure, θ.

Μαργαριταρένιος, α, ον. » Μαργαροκίλλητος, μαργάρους πεποικιλμένος (διχνησιμὸς, κατηστερισμένος). orné de perles.

Μαργαριτάρι. » Μαργαρίτης (ὁ), μαργαρίτης (ἡ), μάργαρος (ὁ). μάργαρον (τὸ) (Παυσαν. Η, 18). perle, θ.

Μαργαριταρόρριζα (τὸ Τουρκ. Σαδέφι). » Κόχλος (ἢ μαργαροφόρος), ὄστρακον (τὸ πολυτελές), ὄνυξ, *μαργαρίτης (ἡ), *μαργαρονόγχη, βέρβερι (τὸ). nacre (de perle), θ.

Μαργιὰ (προβατίνη, ἐκ τοῦ) » Ἀμοργις-ἴδος (ἄμνις, ἢ ἐξεσθηκυία τὸ γάλα, « Μούχ.). brébis qui a cessé d'agnelier.

Μαργωτήρα, Ψ. ἴδε Μουδιάστρα.

Μαρίτσα (εἶδος κογχύλης ποταμίας, τὰ ὄστρακα τῆς ὁποίας μεταχειρίζονται πρὸς κάλλωπισμὸν τῶν ἀχθοφόρων ζώων, καὶ ἀντὶ φύων εἰς τὸ πειχνίδι Μάγκια, ὅθεν ἴσως εἶνε τῶν ἀργαίων ἡ) » *Χοιρίνη (, ἂν δὲν ὠνομάζετο καὶ τότε) » Μαρὶς (, καθὼς ἔμπορεῖ τις πιθανῶς νὰ τὸ συμπεράνη ἀπὸ τὴν λέξιν Γλυκυμαρίς, ἴδε Ἀχρηάδα), porcelaine, θ.

Μαρκηοῦμαι (κυρ. ἐπὶ βοδιῶν), ρ. ἄμ. (ἀντὶ) » Μαρκίζομαι, ἴδε Ἀναμασσω.

Μαρμαρένιος, α, ον. » Μαρμάρε(ρει)ος καὶ Μαρμαρίνος, μαρμαρωτός (Γλωσσαρ.), μαρμάρου (λίθου τοῦ Παρίου) πε-

ποιημένος, λυγδίνος. de marbre, fait de marbre.

Μάρμαρον. » Μάρμαρος (λίθος, ὁ καὶ ἡ. » Ἰστέον δὲ ὅτι γενικῇ μὲν λέξις ὁ πέτρος, καθὰ καὶ ὁ λᾶς, εἰδικῇ δὲ ὁ μάρμαρος, ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν λεγθεὶς, ὅν ἡ κοινὴ γλῶσσα κατὰ γένος προφέρει οὐδέτερον. » Εὐσταθ. ἰλ. Π, 734), λίθος Πάριος, λυγδός, (ἡ). marbre.

Μαρρόλι (ὁ Σουῖδ. καὶ τὰ Γεωπον. τὸ γράφου Μάϊούλιον, καὶ ὀρθῶς. Μάϊούριον, ἴσως διότι φυτρώνει ἀπὸ τὸν Μάιον ἕως τὸν Ιούλιον, φ. » Οὐρίδαξ (ὁ καὶ ἡ), θριδακίνη. laitue, θ.

Μάρτυρας (ὁ). » Μάρτυς καὶ Μάρτυρ-υρος. témoin. ||. φέρνω μάρτυρας (ἢ μαρτύρους, κατὰ τὸν ἀρχαιοτάτον Αἰολικὸν σχηματισμὸν), ἴδε Φέρνω.

Μαρτυρία. » Μαρτυρία, μαρτύριον (Ξινοφ.), μαρτύρημα. témoignage, déclaration (en justice), déposition, autorité.

Μαρτυρικὸν (γράμμα). » Γραμματεῖον. certificat, attestat.

Μαρτύριον, ἴδε Τουρνία.

Μαρτυρῶ (φανερῶν πράγῃ, ἄνθρωπον κτλ., κρυμμένον), ρ. μετ. » Μηνῶ, καταγγέλλω, εἰσαγγέλλω. révéler, déferer, dénoncer. §. (διδω μαρτυρίαν), ρ. ἄμ. » Μαρτυρέω, ἐπιμαρτυρέω, ὁμολογέω. témoigner, déposer, attester, avouer. ||. μαρτυρῶ ἐναντίον τινός. » Καταμαρτυρέω. charger, déposer contre.

Μασοῦρι (τὸ καλαμάκι). » Πήνη, πηνών, καλᾶμιον, καλαμίσκος. bobine, θ. époullin (ὅταν ᾔνε γεμάτον μὲ γνέμα).

Μισσορίζω, ρ. μετ. καὶ ἄμ. ἴδ. Καλαμίζω.

Μίσσημα. » Μίσσησις καὶ Μίσσησις, δικμίσσησις καὶ διαμάσησις. l'action de mâcher; mastication.

Μασσουλίζω, ρ. μετ. καὶ ἄμ. » Μασκ-ρίζω, μαστιχάομαι, μαμμάω. mâchonner.

Μασσῶ, ρ. μετ. » Μασσάομαι καὶ Μασάομαι, διαμασσάομαι καὶ διαμασάομαι. mâcher. §. (μεταφορ.) μασσῶ τὰ λόγια μου, (ἢ ἐλλειπτ.) τὰ μασσῶ. » Θορυθέομαι, βαμβάινω, βαμβάζιζω, ὑποτονθερίζω. balbutier, parler entre ses dents.

Μιστάρι (κυρ. τὸ βυζί τῆς ἀμελγομένης ἀγελάδας, κατὰ μετωπυ. δὲ ἡ κάνουλα τοῦ βαρελιοῦ καὶ τὸ Μουσολῶκι). » Ορσύδρα, κρινὸς, κρουνίσκος. στρόφιγξ-ιγγος (ἡ) (κυρ. τὸ κινούμενον μέρος τοῦ). robinet, fontaine, θ. canulle καὶ cannelle, θ.

Μιστήχ. » Μαστήχ, σχινίνα, σχινιά.

ξητίνη (« Γεννᾶται δὲ καὶ ῥητίνη ἐκ τῆς σχίνου, σχινίνη καλουμένη, ὑπ' ἐνίων δὲ μαστίχη, « Δισκορ.). mastic. || . μασσῶ μαστίχαν. » Σχινίζομαι. §. (μνμ. τὸ ἐγκοίλιον τῶν μαλακίων). » Εἰβάκη.

Μαστιχά, δ. » Σχίνος (ὁ καὶ ἡ), τερέθινθος καὶ τέριμινθος, φυλία. « Ἡ δὲ φυλία, εἶδος καὶ αὐτὴ ἀγρίας ἐλαίας, ἐχούσης φύλλα ὅμοια μυρρίνη, φυλάττουσα μέχρι καὶ νῦν παρὰ πολλοῖς τούνημα, « Εὐστάθ. Οἶδ. Β, 477, ἴδε καὶ Φυλίχη. lentisque.

Μαστίχη, ἴδε Μαστίχα. || . μαστίχη τῆς σουπιᾶς κτλ. » Μύτις. (εἰς τὰ ὄστρεα) Μήκων. §. (εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους, διότι τὸν παρὰ τὰς ρίζας αὐτοῦ ἔξον ἐμάσσων τὸ πάλαι, κατὰ τὸν Δισκοριδῆν, καὶ μασσοῦν ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ γυναῖκες ὡς μαστίχην). » Κονδρίλλη καὶ Χονδρίλλη (ὥσ' ἐται, κατὰ τὸν Βελλωνιον, ἡ λέξις εἰς τὴν Λῆμνον), ἴδε ἰξιά.

Ματά (ἀντὶ Μετά), προθ. (σημαίνει καὶ καθ' αὐτὴν καὶ ἐν συνθέσει ἔτι καὶ τὸ Ξανά), ἴδε τὴν λέξιν.

Μάταιος, η, ον. » Μάταιος, κενός, φροῦδος, ἐτώσιος καὶ ἀνεμώλιος (ποιητ.). vain.

Ματαιιώτης. » Ματαιιώτης, ματαιοφροσύνη. vanité, θ.

Ματάχι. » Οφθαλμίδιον (Ἀριστοφ. Ἰππ. 903.)

Μάτι (ἀπὸ τοῦ) » Ομμάτιον (Ἀριστοφ. Φυσιολ. γ, Ἰπποκρ. τοῦ) » Ομμα (τὸ), ὀφθαλμός, ὄψεις (θ. πλ.). œil. || . μετὰ μάτιά μου (σου, τοῦ, τῆς, ἡς, σας, τῶν ἢ τούς). » Αὐτοῦτε, αὐταῖς ὄψει. de mes (ies, ses, etc) yeux. || . μάτια λιγωμένα, περικοιμένα, πρῆσμένα, ἴδε τὰς λέξεις. || . ἀνοίγω καὶ κλείω συχνὰ τὰ μάτια μου, ἴδε Καμύζω. || . δὲν ἐκλείσας μμάτι ὅλην νύκτα (φρο. ἀντὶ τοῦ, δὲν ἐκοιμήθην ὁλότελα). » Οὐ γάρ πω μύσαν ὅσοι ὑπὸ βλεφάρουσιν ἐμοῖσι, « Ομμρ. || . καρφόνω (στυλόνω) τὰ μάτια μου (ἐπάνω εἰς ἐνα τί). » Ἀτενεῖς (« Ἀσκαρδαμυκτί) ἑράω (ἐνοράω) » Ἀτενίζω » Τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενεῖς ἀπεριδεῖμαι. fixer. || . τὸν ἄγαποῦσα (τὸν εἶχα) σάν τὰ μάτια μου (φρο. ἀπαράλλακτος μετὰ τοῦ Μόσχου τὸ) » Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φάεσσιν ἐμοῖσιν. || . τὸ ἐνα τοῦ μάτι σ τὴν ἀνατελῆ, καὶ τᾶλλο σ τὴ δύσι (παροιμ. διὰ τοὺς ἀλλοιθωρίοντας). » Τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Κάρταν τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα (Ἀριστοφ. Ἰππ.). » Εἰς κυνὸς πυγὴν ὄρα καὶ τριῶν ἄλωπέκων. || . παίζει τ' ὀμμάτι μου, ἴδε Παιζώ. || . τὰ μάτια τοῦ βγάλουν φωτιάς

(σπίθαις). » Πῦρ βλέπει. (καὶ ποιητικῶς.) » Οφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπεται, « Ἰλ. Ν. » Πῦρ δ' ὧς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπεται, « Ἡσ. » Πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδωρῶς; « Ὀδ. Τ. || . κάμνει σ τὰ μάτια (κυρ. ἐπὶ ἔππου πάσχοντος Κριθῆσιν, μεταφρο. δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ, Λαχταρεῖ, Ζηλεύει). » Οφθαλμιᾶ, ἐποφθαλμιᾶ, ἐποφθαλμιεῖ. envie. §. διὰ τὰ μάτια (φρο.). » Ὀψεως ἐνεκα (Πλούτ. Ἀντών.). » Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἐνεκα (Θουκ. Δ', καὶ Ξεν. Ἑλλ. Β'. ἀνάλογον ταύτης φράσιν ἔχουν οἱ Τοῦρκοι τὸ, Ἀγιάκ-πατιρδισί). » Πρόφασιν' » Πρόσχημα'. » Ὅνομα μὲν' » Τῷ μὲν ὀνόματι. » Ὅσον ἀφροσύνησθαι'. » Λόγου χάριν'. » Ἀφροσύσεως ἐνεκα. pour la forme; par maniere d' acquit; pour sauver les apparences. §. (συνεκδοχ. ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν). » Ὀψεως, ὄρασις. vue, θ. || . ὅσο' φθάνει τ' ὀμμάτι. » Ἐξ ὀψεως μήκους (Ξενοφ.). « || . δὲν φθάνει τ' ὀμμάτι μου ὡς ἐκεῖ. » Οὐκ ἐφικνούμην τῇ ὀψει. ma vue ne porte pas jusque là. || . ἔχει καλὸ μάτι (βλέπει δηλ. καλὰ, μακρῶς). » Ὁξυδερεκεῖ. il a la vue perçante. || . ἔχω σ τὸ μάτι. » Ἐποφθαλμιᾶ, ἐποφθαλμιῶ. guigner, loigner, avoir des vues sur. || . εἶχε τ' ὀμμάτι τοῦ σ τ' ἄσπρα. » Καὶ τοῖς χρημασιν ἐποφθαλμιῶντος. || . κάμνω μάτι (κυρ. ἐπὶ ἐρωτικῆς διανεύσεως). » Πειράω, ἐπιλλίω, πληκτίζομαι, διαπληκτίζομαι (« Διαπληκτίζομενος ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον, « Πλούτ.), ἱλλώπτω, κατιλλώπτω (« Τῇ θεραπαινῇ κατιλλώπτων, « Φίλομ. παρὰ Κλήμ.). jouer de la grunelle. ἴδ. καὶ Ἰνέφω. §. μάτι (ἰδιαίτ. τὸ βασκανιον, καὶ αὐτὴ ἡ βασκανία), ἴδε Μάτιασμα. || . ἔχει κακὸ μάτι (ματιάζει δηλ. καὶ ἐπομένως βλάπτει ὅτι ἰδῇ καὶ τὸν ἄρεσθ). » Βασκανον ἔχει τὸν ὀφθαλμὸν (Πλούτ. Σουπ.). » || . νὰ μὴ σε πιάσῃ μάτι (φρο.)! ἴδε Βασκαίνω. || . τὸ φορεῖ διὰ τὸ μάτι, (ἢ) ἵνα μὴ τὸν πιάσῃ μάτι. » Βασκάνιον (« Ἀντὶ βασκαίνου, » Ἐπὶ βασκανίας [φθίνου] ἀποτροπῇ) τυτὸ φέρεται. §. (κατὰ μετωνομ. ἡ τρύπα τοῦ διγτυοῦ, ποῦ σχηματίζεται εἰς τὸ πλέξιμον). (ἀπὸ τοῦ) » Ἀμμάτιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ἀμμα καὶ Ἀμα-ατος (τὸ), ἀψίς. maille, θ.

Ματιά. » Βλέμμα, ὀμμάτων (ὀφθαλμῶν) ἐπιβολὴ (βολή), ρίψις ὀμματος. regard; coup d' œil; §. œillade, θ.

Ματίαγμα, ἴδε Μάτιασμα.

Ματιάζω (βλάπτω μετὰ τὸ μάτι μου),

ρ. μετ. » Βατκαίνω, καταβατκαίνω, βάσκανον ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλω, ἐποφθαλμιάω (-άζω). fasciner. ||. ἔφτυσα τρεῖς φορὰς σ τὸν κόρφο μου, νὰ μὴ ματιαχθῶ (φρσ.), ἴδε Φτύνω. §. (παρτηρῶ τὸ σημαδι μετὸ μάτι μου, ἵνα τὸ ἐπιτύχω), ἴδε Σημαδεύω.

Μάτιαστα. » Βάσκανος ὀφθαλμοῦ βολή, βασκανία (» Τὸ πῆγανον βασκανίης φασί φάρμακον εἶναι, » Ἀριστοτ.). fascination.

Ματούαλι (τὸ μονὸν, ὅπου κρατοῦν μετὸ χέρι). » Διοπτρα, *διοπτρον. lunette, θ. lunette, θ. ||. ματούαλια (ἃ διπλά, » που βάλλουν εἰς τὴν ρύτην, ἢ σφίγγουν περὶ τὰ μελίγκια). » Διοπτῆρες. lunettes, θ. besicles, θ. conserves, θ. πλ.

Ματοκυλίω ρ, ρ. μετ. » Καθαίμασσω, Ματοκυλῶ καθαίματόω. ensanglanter, mettre tout en sang.

Ματοκυλισμένος, η, ον. » Αἰμόφυρτος (ἀντὶ Αἰματοφύρτος, αἰματοσταγῆς καὶ αἰμοσταγῆς. tout en sang, ἴδε καὶ Καταματωμένος.

Ματόνω, ρ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Αἱματόνω.

Ματόπινος (ὁ ἄλλ. Πονόμματος), πῖθ. » Οφθαλμία. ophthalmie, θ. ||. ἔχω ματόπονον. » Οφθαλμιάω. avoir mal au yeux.

Ματοτσούναρον (κυρ. ἡ τριχὰ τοῦ ματορύλλου). » Βλεφαρίς (ἡ). cil.

Ματόρυλλον (τὸ δέσμα, ὅπου σκεπάζει τὸ ὀμμάτι· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ησύχιος). » Βλέφαρον (Γλέφαρον εἰς τὴν Ἑλλάδα νομοῦν τὸ μέτωπον), ἔλυτρον (ὀφθαλμοῦ), ταρσός. paupière, θ.

Ματραπάζης (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Μεταπράτης, ἴδε Μεταπουλητής.

Ματωμένος, η, ον, ἴδε Αἱματωμένος.

Μαυλίω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ησύχιος), ρ. μετ. » Προαγωγέω, μαστροπεύω. praealtuer.

Μαυλιστής (ὁ Τουρκ. Πεζεβέγκης), ἱστρία (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ησύχιος). » Προαγωγός, μαστροπός. maquereau, meureur, proxenète, (τὸ θηλ.) appareieuse.

Μαυράδα, ἴδε Μαυρίλα.

Μαυραγάιν (εἶδος σιταριῶ). » Μελανα(να)θήρ. espèce de froment.

Μαυραγκαθιά, δ. ἡ θ. » Ράμνος (ἡ) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Θεσσαλονίκην). grande, θ. (ὁ σπόρος τοῦ, χρήσιμος εἰς τὴν βαρικὴν, εἶνε τὸ κοινῶς λεγόμενον Λαζιχέρι, καὶ Γαλλ. grain d'Avignon ou jaune.).

Μαυράδι (μαύρη βούλλα, μαῦρον ση-

μάδι). » Μελάνωμα, μέλαν (» Τὰ μέλανα τὰ περὶ τὰ ὤτα, » Ξεν.), μέλασμα. poircissement, θ. ||. (ἰδίως τὸ τοῦ ματιοῦ, ἀντιθ. τοῦ Ἀσπράδι). » Μελαν τῶν ὀφθαλμῶν (ἄριστ.), κόρη (σώζεται ἡ λέξις), γλάνη. prune, θ. pupille, θ. iris.

Μαυρειδερὸς, ἡ, ὄν. » Ὑπόμελας, ἀμαυρός, φαῖς, μελανώπης, κυανόχρους καὶ κυανόχρους-ώτος. noirâtre, ἴδε καὶ Μελαχρινός καὶ §. Σκυρόρος.

Μαυρήτερος, η, ον. » Μελάντερος (» Ἡ γέρανος, οὐσα τετρά, γηράσκουσα μελάντερα τὰ πτερά ἔσχει, » Ἀριστοτ. Ζ'. Γ', 10).

Μαυρίζω, ρ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) Ἀμαυρόω (τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Ησίοδῳ [Εργ. 325.] εὐρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ α) μαυρόω (» Ρεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοί. » Μελαινῶ. noircir. §. ὁ αὐτοπ. » Μελαινόματι. noircir, se noircir.

Μαυρίλα. » Τὸ μέλαν, μελανότης. noirceur, θ. §. » Μελανία. poircissement, θ. ||. (φαίνεται) ὅταν μιὰ μαυρίλα σ τὸν καμπο. » Ὅσπερ μελανία τις ἐν τῷ πεδίῳ (Ξενοφ.). »

Μαύρισμα. » Μελανώσις, μέλανσις, μελατμός. poircissement, θ.

Μαυροκέρατον, πωρ. » *Μελανίς. mergise, θ. ἴδε καὶ Ἀγριοκέρατον.

Μαυροκίτρινος, η, ον. » Ὀχρόμελας, πελιδνός, μολε (λυ) ὀδόχρους (-χρως), μελάγχλωρος. livide.

Μαυροκούϊδον, ψ. ἴδε Γουϊδί.

Μαυροκύνκι (ἡ ἄλλ. Μαύρη-μυρωδιά, καὶ Τουρκ. Τσουρέ-ἔτου), ἄρ. » Μελάνθιον (σώζεται ἡ λέξις). herbe aux épices, θ. toute-épice, θ. nielle, θ. cumia-noir.

||. τὸ ἄγριον —, nielle des champs, barbe, θ. poivre, θ.

Μαυρομμάτης, α, ικον. » Μελανόφθαλμος, κυανώπης-ῶπις. qui a les yeux noirs.

Μαυροπούλι, π. ἴδ. Ψαρόνι.

» Μαῦρος (ἀντὶ) » Μαυρός (τὸ ἴδιον μετὰ τὸ) Ἀμαυρός. » Μέλας-αἰνα, μελαμβάφης. noir. ||. μαῦρος πίσσα (ἡ) ὅταν τὴν πίσσα. » Μελάντερος ἡτύε πίσσα (Ομηρ.). » noir comme du jais. §. σκοτεινός, (ἐπομ.) ἄγριος, φοδερός. ||. ἡ μαύρη γῆ.

» Γαῖα μέλαινα (Οδ. Α.). ||. ἡ μαύρη θάλασσα. » Πόντος μέλας. ||. Ἡ μαύρη ὥρα. » Κῆρα μελαινὰ. §. μαῦρος (συνεκδοχ. ὁ Γαῖδαρος, ὅθεν αἱ παροιμίαι.)

ἔσπε μαυρὲ μου, νὰ εἶς τριφυλλί. (καὶ) ἐφόφθην ὁ μαῦρος μου, χορτάρι μὴ φρεσίση, ἴδε Ψοφῶ.

Μαυροσίτη, ἴδε Μαυραγάνι.

Μαυροτήγανον (μεταφορ.), παθ. » Ἀν-
θραξ. charbon.

Μαυροφορεμένος, η, ον. » Μελανειμο-
νών, μελανειμῶν, μελανόπολος (Πλούτ.),
κυανόστολος (ποιητ.). vêtu de noir.

Μαυροφρύδης, α, ικον. » Μελάνοφρυς,
κυανόφρυς. qui a les sourcils noirs.

Μαυρόψαρον, ψ. » Κάνθαρος, κορακίνος
(» Καὶ κορακίνον ἐπόνυμον αὐτοῦ πι χοροῖη»,
Οππ. Α, 133). ἴδε canthère, καὶ Με-
λανοῦρι.

Μαχαιράδιον (ἐργαστήρι). » Μαχαίρο-
πώλειον καὶ Μαχαίροπωλεῖον. boutique
de couteilier, θ. coutellerie, θ.

Μαχαιράκι.. » Μαχαιρίς, μαχαίριον,
μαχαίριδιον. couteau de poche, jam-
bette, θ.

Μαχαίρας. » Μαχαίροποιός, μαχαίρο-
πώλης. couteilier.

Μαχαίρι (τοῦ τραπεζιοῦ, κτλ.). » Μα-
χαίριον (τὸ ἐπιτραπέσιον. Κλημ. Ἀλεξ.).
couteau, couteles. ||. μαχαίρι τῆς υἱότητος
(ἡ) τοῦ ζωαριτοῦ (το Τουρκ. Χαντζάρι).
» Ἐγχειρίδιον, μάχαιρα, παραξίφης, πα-
ραξωστρίς, παραμαχαιρίδιον, ἀκινάκης
(Περσ.). poignard. ||. εἰνε σ' τὰ μαχαίρια
(φρσ.). » Θανατάκιον πρὸς ἀλλήλους διά-
κεινται (στασάζουσι). ils sont aux épées
et aux couteaux (aux couteaux tirés).

||. ἔσοι φοροῦν μαχαίρῃ, ἔδεν εἶν' ἔλοι
μαχέρι (ἀπαράλλαντον μετ' τὸ τοῦ κομι-
κοῦ Φιλήμονος) » Μάγειρός ἐστιν οὐκ ἐάν
ζωμῆρυσιν » Ἐχων τις ἄλθη καὶ μάχαι-
ραν πρὸς τινα, Ἄθην. Ζ'), (παροιμ.).
» Πολλοὶ τοῦ νερθηκοφόρου, παῦροι δέ τε
βάκχοι, (ἡ) » Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι
δὲ τε μάντιες ἄνδρες.

Μαχαίριά. » Μαχαίρας (» Μαχαίριου)
πληγῇ. coup de poignard.

Μαχαίρο-γῆλτης. » Φονῶν, ἀνδροφόνος,
τὴν μάχαιραν ἔχων προχειροτέρην τοῦ
λόγου. coupe-jarret; ferrailleur.

Μαχαίρόνω, ῥ. μετ. » Τῷ ξίφει (» Τῇ
μαχαίρᾳ) πλήττον (παίω). poignarder.

Μάχομαι (σύνθηες μόνον εἰς τὴν μεταφ.
σημ. ἀντὶ τοῦ ἔχω ἀντιπάθειαν, Ἀντι-
στέχομαι, Κατατρέχω κτλ.), ἴδε Πολε-
μῶ κτλ.

» Μὲ, πρῶθ. (ἀποκοπεῖσθαι ἐκ τῆς) » Μετά,
(καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς σωζομένας εἰ-
σὶτι φράσεις· Μετὰ μὲνα, μετὰ κείνον-νῆ,
κτλ. καὶ ἀπὸ τῶν Βυζαντ. διάφορα χω-
ρίαι. » Μάλαξον χρόνον αὐχρῶ μετὰ ῥοδέ-
λαιον καὶ τὸ βραδύ θέτε τὴ μετὰ βαμπά-
κιν εἰς τοὺς ὀχθαλίμους [Ιερωνύμους]. Συν-

τάσσεται δὲ μετ' αἰτίατ., ἀναλογεῖ μετ' ὧν
ἀρχαίων τὰς προθ.) » Σύν, μετὰ, ἐν, διὰ,
ἐπὶ, ὑπὸ, κτ. (μετὰ ἐπιφρ.). ἅμα καὶ ὁμοῦ,
(μετὰ τὰς τροπολογικὰς λεγομένας μετοχὰς,
καὶ μετ' ὧν ἴαλλ. τὰ μόρ.) avec. ῥ. par, εις.
(καὶ σημαίνει 1ον. τὸ ὁμοῦ, ἡ σχέσιν τινὰ
καὶ ἀναλογία): αὐτὸς μετ' ἄλλους δύο
(τρῆς, τέσσερες κτλ.), ἴδε Δυτός. ||. εἰς
τὸν πολεμὸν τοῦ Μαραθῶνος ἦτον στρα-
τηγὸς ὁ Μιλιτιάδης μετ' ἄλλους ἐννητά.
» Τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης Μιλιτιάδης ἐ-
στρατῆγαι δέκατος αὐτός. lui dixième.

||. ἔρχεται μετ' ἀποκρίσιν καράθια. » Ὅτι
προσπελὶ μετὰ νεῶν διακισίων. ||. » Ἄν
ἔθγῃ ἀμέσως μετ' εἰκοσιπέντε καράθια.

» Πλεῦσαι τὴν ταχίστην πέντε καὶ εἴκοσι
ναυσί. ||. ἐσυφώνησαν ἵνα ἔβγουν ἀπὸ τὸ
κίστρον. οἱ δὲ ἀνδρες μ' ἑνα πονικάμισον
μόνον, καὶ ἡ γυναῖκες μετ' αὐτοῦ. » Συνέθεντο
τὴν μὲν φρουρὰν ἐνοπλὸν εἶναι τοῦ
φρουρίου, ἄνδρας δ' ἐν ἐνὶ χιτῶνι, γυναῖ-
κας δὲ ἐν δισί. ||. καλλήτερα ἵνα ἡμε
τοὺς Ἕλληνας παρὰ μετ' ὧν βάρβαρον.

» Σύν τοῖς Ἕλλησι μάλλον ἢ σύν τῷ βαρ-
βάρῳ εἶναι. ||. τρώγει πολὺ φαγεῖ μετ'
λίγο ψωμί. » Ἐπεσθίων μικρῷ σίτῳ πολλὴ
ὄψον. ||. τρώγει τὸ μαῦρον ψωμί μετ' ἡ
ἐλθαῖς ἡ μετ' ὁ κάρδαμον. » Αὐτόπυρον
ἐπ' ἐλαίαις ἡ κάρδαμίδι σιτεῖται. ||. ἡ
φιλία τοῦ μετ' ὧν Νικόστρατον. » Τὴν
πρὸς Νικόστρατον φιλίαν αὐτοῦ. ||. μπο-
ροῦσα ἵνα (ἡθελα) πάρω τὰ ἄσπρα μου
μετ' ὁ δίαφορ' αὐτοῦ. » Ἐκομισάμην ἂν τὸ
ἐμὸν σὺν τόκῳ. ||. καθὼς ἦτον μετ' ὁ φο-
ρέματα. » Ὡς εἶχεν αὐτὴ σκευή. ||. μετ' ἡ
ρίζαις. (ἡ) μετ' ὧν ῥίζαν. » Αὐταῖς ῥίζαις,
αὐτόρριζος, πρόρριζος, πρόρριζα καὶ πρόρ-
ριζον (ἐπιφρ.), αὐτόπρεμνος, προθέλυμος.

||. ἀφ' οὗ τὸ μαζώζουον (τὸ καλᾶμι), τὸ
βάλλον τὸν χειμῶνα εἰς τὸ ὑπαιθρον
(καθὼς εἶνε) μετ' ὧν φλοῦδαν τοῦ. » Ὅταν
ζυλλέξωσι, τιθέασιν ὑπαιθριον τοῦ χειμῶ-
νος ἐν τῷ λέμματα, ὁ Θεός. ||. μοιρά-
σθηκε μετ' ὧν ἀδελφῶν τοῦ; » Μεμερισμέ-
νος ἐστὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν; ||. στόμα μετ'
στόμα, ῥάχι μετ' ῥάχι, κτλ. » Στόμα πρὸς
στόμα, κτλ. ||. τὸ ἑνα μετ' ὁ ἄλλο (φρσ.).
» Ἐν ἀνθ' ἐνός. l'un portant l'autre;
le fort portant le faible. ||. χρόνον μετ'
τὸν χρόνον (φρσ.). » Ἐτος πρὸς ἔτος. an-
née commune. ||. τί ἔχει ἵνα κάμῃ αὐτὸ
μετ' ὧν λόγον ποῦ εἶπες; » Τί δ' οὖν τοῦτο
ἐστὶ πρὸς τὸν λόγον ἐν ἐφησθῇ (Πλατ.); »

ῥ. (ῥον. τὸν ἴστρον ἡ τὴν ὄργαν. Αἰ-
λίαν): ὄχι (ἔδεν τὸ ἔκαμει) μετ' ὁ κακίαν,

• Μὴ μετὰ κηκίας (, δόξης δὲ ἄλλον ἀμαρτίᾳ), «Θεδ. ||. ἀδύνατον ἂν ἀποκτήσῃ τις δύναμιν στερεὰν μὲ τὰς ἀδικίας, μὲ τὰς ἐπιτοκίας καὶ μὲ τὰς ψευταίας. » Οὐκ ἔστιν ἀδικούντα, καὶ ἐπιτοκούντα, καὶ ψευδόμενον, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι (Δημοσθ.). « ||. μὲ κόπον ἀποκτώνται τὰ καλὰ. » Τὰ καλὰ κόπον κτώνται. ||. (ὁ Δρίκων, ἔλεγχον,) ἔδεν ἔγραψε τοὺς νόμους τοῦ με μελίνοι, ἀλλὰ με αἷμα. » Οὐ διὰ μέλανος, ἀλλὰ δι' αἵματος γράψαι τοὺς νόμους. ||. μὲ τίς τρόπος; » Τίνα τρόπον; » Τίνι τρόπῳ; » Ὀν τρόπον; par quel moyen? ||. μὲ κάθε τρόπον. » Μεθ' ἑτοῦτον τρόπου (Θουκ.). » Πάντα τρόπον. ||. μὲ βίαν (Ζόρι, Τουρκ.). » Βίᾳ, βιαιώς, πρὸς βίαν, βιαζόμενος (-ῆ-, -ον-, -οι-, κτλ.). par force. ||. μὲ τιμῇ. » Ἐντίμως. honnêtement; honorablement. ||. ἐπολέμησαν με πολλὴν δύναμιν. » Πολλῇ τῇ ῥώμῃ μαχεσάμενοι. ||. μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι. » Αὐτοχειρ. ||. μὲ τὰ μίτια του τὸ εἶδεν. » Αὐτοψεί (» Αὐταῖς ὄψεσιν) ἑωρακώς. ||. μὲ ὀλίγα λόγια, ἴδε Σύντομα. ||. μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ἴδε Συμφωνία. ||. ἐσώκασε με στοιχημα ἕνα γαῖδαρον. » Ὀνὸν ἐκ συνθήκης ἦρεν (Ἰπποκρ.). « ||. μὲ ψωμί μόνον ἔδεν ζῆ ὁ ἄνθρωπος. » Οὐκ ἐπ' ἄρτι μόνον ζήσεται ἄνθρωπος (Εὐαγγ.). « ||. τὰ κηλάρια, μὲ τὰ ὅποια στυλόνουν τὰ κλημάτα. » Τοῖς καλάρμοις, ἐν οἷς ἱστῶσι τὰς ἀμπέλους, » Ἀριστοτ. ||. ||. (ὁ Λύσανδρος) ἐκρήνιζε τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηνῶν με τούμπκνα καὶ φλογέραις. » Ὑπ' αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις τὰ τεῖχη καθήρει τῶν Ἀθηνῶν. au son des flûtes et des tambours. ||. διαβάζω με τὸ κερί (μὲ τὴν κινδύαν, κτλ.). » Πρὸς λύχον ἀναγιγνώσκειν. » Εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώτκοι (Λουκιαν.) « à la lueur de la lampe. ||. νὰ περιπατῇ τὴν νύκτα μετὸ φανέρι. » Μετὰ λυχνόουρου περιπατεῖν τῆς νυκτός, « (Ἀλέξ. παρὰ) Πλδ. ||. περιπατῶ τὴν νύκτα μετὸ φεγγάρι. » Πρὸς τὴν σελήνην ὁδεύειν. au clair (à la lueur) de la lune. ||. καὶ ἂν σκόνευσαι (ἔμπνῳ) τὸ ποῦνδ με τὴν καμπάναν. » Ἐωθενεὺς ὑπὸ κώδων· ἐξανίσταμενος (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). « ||. ἂν κίμνη τὸν περιπατόν του μετὸν δροσιάν. » Πειεῖσθαι τοὺς περιπατοῦς ὑπὸ τὸ ψύχος (Πολιτ. Ε.). « ||. νοιῶθει με τὸ γενέσθαι. » Ἀπὸ νεύματος αἰσθάνεται. ||. δανείζω με σημάδι (ἐμάνετι). » Δανείζειν ἐπὶ υποθήκῃ prêter sur gage. ||. μὲ μεγάλῳ (βροῦ) διάφορῳ. » Εἰπέ μεγάλους λόγους. ||. ἐγὼ

θέλω σοῦ τὸ κατορθώσω με ἕνα τι πολλὰ ὀλίγον. » Ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πᾶν ἐἴλω διαπραῖξει (Ἀριστοφ.). « ||. πολὺ μὲ τὴν πῆχυν. » Πρὸς πῆχυν. à la toise. ||. νοικιάζω ἵππτι με τὸν μῆνα (μὲ τὸν χρόνον, κτλ.). » Εἰς μῆνας, εἰς (ἐπὶ) ἐνι-αὐτόν, κτλ. au mois, à l'année, etc. ||. ἡ θάλασσα γράφεται με δύο σίγμα. » Ἐν τοῖς δυσὶ (» Διὰ δύοσιν) σίγμα τὴν θάλασσαν γράφουσι. ||. κατωμένον με (ἀπὸ) σου-σχιμ καὶ μέλι. » Σησάμῳ καὶ μέλιτι « Διὰ [» Εἰς] σησάμῳ καὶ μέλιτος σκευασθέν. ||. ἐφῶνάζε κῆβε στρατιώτην με τὸ ὄνομά του. » Καὶ τῶν στρατευομένων ἕκαστον ἐξ ὀνόματος (ὀνομαστὶ) ἀνακαλούμενος. par son nom. ||. ἔρχεται με τὰ κλάμματα, ἴδε Δακρυσμένος. ||. περνοῦσε τὰ γεράματα του με κλάμματα. » Διὰ πένθους τὸ γῆρας δάκνων. ||. τὸν ἐρώτησε τί κρατεῖ με τὰ χεῖρά του. » Ὅτι μετὰ χεῖρας φέροι; ἴδε καὶ Εἰς ||. μ' ὅλα ταῦτα, μ' ὅλον τοῦτο, μ' ὅλον ὅτι, ἴδε Ὀλος. ||. (ἐνίοτε, καὶ ἡ χρῆσις εἶνε ἀρκετὰ παλαιά, λλείπει.) » Τινὲς δακρυέλιον ἀλείφουσι τὴν κεφαλὴν (ἱερικοσφ. Δημητρ.). « (καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν:) Τὸ ἀλείφεις (μὲ) δακρυέλιον. §. (3ον. Χρόνον). με τὸν καιρὸν καὶ αὐτὸ γίνεται. » Τῷ χρόνῳ. » Μετὰ τοῦ χρόνου (» Οὕτως ἀγχιθὸν ἐστὶ μετὰ τοῦ χρόνου βασανίζειν τὰ πράγματα! » Ἀντιφ. Ἡρώδ.). ||. ἤλθε με τὸν καιρὸν (τὸν ἀρμόδιον δηλ. ἢ τὸν διωρισμένον). » Μετὰ καιροῦ γίνεσθαι (Θουκ.). « ||. σηκώθηκα με τὰ χραμάμματα, ἴδε Χαράμματα. ||. ἐσηκώθηκαμεν (ἐκινήσαμεν διὰ τὸ ταξεῖδι) με ἕνα δυνατόν βορρήαν. » Ἀραντες λαμπρῶ (ὑπὸ λαμπρῷ) σφῶδρα Σκίρῳναι. par. ||. ποῦ πᾶς με τέτοιον ψύχρα; » Ποῖ δὴ σὺ ὑπὸ τηλικούτῳ ψύχει; où allez vous par le froid que fait? ||. ἕνα περιπατοῦν εὐκωλύτερα με τὴν δροσιάν. » Ὡς ἂν ῥᾶν πορεύοντο κατὰ τὸ ψύχος (Ξενοφ. Κυρουπο. Δ.). « ||. τὸ πρῶτον θάτον ἐδγάλωμεν με τὴν δροσιάν. » Ἀῶθον δ' ἄμμες νῖν ἄμζ δρόσῳ ἔξω οἰσεῦμες (Θεοφρ. Εἰδ. ΙΕ, 132). «

Μεγαλύτερος (εἰς τὰ Τεκτ. γράφεται Μεγαλότερος: » Τέσσαρες πόρτας μεγαλότερας καὶ δημοσίας, παραπόρτια δὲ μικρὰ πλείονα. « Διὰ τοῦτο ἐστὶ καλὸν ἕνα ποιῆς καὶ μικρότερα βάνδα καὶ μεγαλότερα, » η, ον. » Μείζων, ἀδρότερος, προφερότερος. plus grand. » Πρεσβύτερος (ὁ μεγαλύτερος κατὰ τὴν ηλικίαν), μείζων (« Μικρόν μεν ὄντα, ἐποικεῖτο αὐτὸν ὁ πατήρ· μείζω δὲ γενόμενον, ἡγήμαζε, « Δη-

μεσθ. Βοιωτ.) αὐτῷ. » Ἀνώτερος (μετα-
φορ. ὁ κατὰ τὴν τάξιν, τὸν βαθμὸν).
superieur. ||. εἶμαι μεγαλύτερος. » Τὰ
προσβεῖα φέρομαι, ὑπερέρω, προσφέρω,
ὑπερέχω, πλεονεκτέω. surpasser, l'em-
porter sur, avoir l'avantage, ἴδε καὶ
Περὶ ὧ.

Μεγαλόλογος, η, ον. » Μεγαλορρήμων,
μεγαλήγορος, κομπορρήμων, μέγαλοχος,
στομφώδης, ἀλαζών, θράσων. hableur,
fanfaron, rodomont, bravache, casseur
d'assiettes (de raquettes).

Μεγαλόνω, ῥ. μετ. » Αὐξώ, μεγεθύνω,
ἀδρύνω (Θεοφρ.). aggrandir. §. ῥ. μετ.
αὐτοπ. » Αὐξομαι, ἀδρόσομαι, ἀδρύνομαι,
(ἐπὶ ἡλικίας), ἀνδρόσομαι, μέγας (μεῖζων)
γίγνομαι. grandir, aggrandir. ||. τί θα
κἀμουν ἄρα γε, ἀρ' οὐ μεγαλώσουσι! » Τί
δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσιν (Ἡροδ.)·;
ἴδε καὶ Μεγαλοποιῶ.

Μεγαλοπιάνομαι, ῥ. μέσ. » Μεγάλων
ἐμαυτὸν ἐξίστιω (Πλουτ.), σεμνοποιῶ ἐμ-
αυτὸν, σεμνοπροσωπέω, μεγαλοπρεπεύω-
μαι (Νικ. Χρον. IB', 2), μεγαλίζομαι
(» Μαρίη μεγαλίζεται, ἀλλὰ μετέλθοις
κείνης, πότνα Δίκη, κόμπων ἀγνηορίης, «
Επηρ.). se donner des airs de grandeur,
trancher du grand seigneur, affecter
les manières des grands.

Μεγαλοποιῶ, ῥ. μετ. » Αὐξώ, αἰρῶ ἐπὶ
μέγας (μεῖζων) τῷ λόγῳ, αἰρῶ τῷ λόγῳ,
μεγεθύνω, μεγαλοποιῶ, μεγαλοποιῶ
(μεταγ.). Δεινῶ, δεινοποιῶ, τραγωδεῶ,
ἐπιτραγωδεῶ. Μεγαλύνω. exagérer, ou-
trer, amplifier, exalter, relever, aggran-
dir, charger.

Μεγάλος, η, ον. » Μέγας-άλου. πο-
λύς. ἄδρος. grand, considerable. ||. πλέ-
ον μέγας, ἴδε Μεγαλήτερος. ||. πολλά
μέγας (ἢ ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους).
» Μέγιστος, ἔξοχος, ὑπέρμεγας. ||. ἐγὼ
δὲ τότε ἦμουν ἀλύμῃ μικρός· τώρα δὲ
ἔπου εἶμαι μέγας. » Τὸ πάριθιν ἐγὼ
δ' εἶμι νῆπιος καὶ νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι
(Ὁμ. Ὀδ. Β, 313, 314). » Πλῆξ ἐτ'
ἑών. . . . » Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσι
καὶ ἦδης μέτρον ἱκάνεις (Ὀδυσ. Σ,
216, 217). ||. ἓνα πᾶν παρὰ φύσιν
μεγάλων. » Μῆλον ὑπερφυῆς μεγέθει. ||.
τίσων μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακά
δοξα ἔκαμν, ἴδε Κάμνω. ||. τὸ καλοκαίρι
ἢ μέγας εἶνε πολλά μεγάλας. » Θέρους
μῆκιστοι αἱ ἡμέραι. en été les jours
sont longs. ||. μεγάλη φωνή, ἴδε Δυνα-
τός. ||. μεγάλη ψύχρα. » Κρύος μέγα
(Λουκιαν.). ||. καὶ ἱς τῆς μεγάλης ψύ-

χραις, καὶ εἰς ταῖς μέγαλινς ζίσταις.
» Καὶ ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεισι, καὶ ἐν ταῖς
σφόδρα ἀλείαις, » Ἀρστ. ||. δι' αὐτὸ εἶνε
μεγάλη φιλονεικία. » Ἐστὶ δὲ περὶ τοῦ-
του νεανικὴ διαφορά. ||. ὅσον μεγάλας
κιν ἦνε. » Οπλίσκας ποτ' ἔν οὔσαι τύχῳσι
(Διον. Ἀλικ.). » ||. ὅσον μεγάλα κεν γέ-
νουν, ἴδε Ὅσον. ||. μεγάλα λόγια.
» Μεγαλορρημοσύνη, μεγαληγορία, μεγα-
λαυχία, κόμπος, κομπορρημοσύνη, στομ-
φος, στομφώδης (στομφάζοντα) ῥήματα,
ἀλαζονεία, ἀλαζονευμα, νεανεισμο. Jac-
tance, θ. hablerie, θ. rodomontade, θ.
gasconade, θ. ||. » ἵνα μὴν πῶ μέγαλον
λόγον (φρσ. θεμελιωμένη εἰς τὴν αἰώνιαν
καὶ παγκόσμιον σχεδὸν ἰδεάν τῆς θείας
νεμέσεως)! » Προσκυνῶ δὲ Ἀδράστεϊαν,
χάριν οὐ μέλλω λέγειν (Πλάτ.). » Νεμέ-
σεως δὲ μὴ βάλοι βέλος! » Ἀπεῖπεν δὲ ἡ
Ἀδράστεια (Λουκιαν. Ἐταίρ. Διαλ.). ||.
μὴ λῆς μεγαλὸν λόγον. » Νόμους Ἀδρά-
στειας αἰδέσθῃτε. » Εἰς κόλπον ἀπόπτω-
σον. ||. συντυχαίνεις μέγαλα λόγια.
» Ὑπερμαζῆς γε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πύ-
εις (Λουκιαν.). » Μήποτε, πάμπαν εἴκων
ἀφραδίης, μέγα εἰπέην (» Ὀδ. Χ, 87, 88.
» Αἴην μέγα εἶπες (Ὀδ. Π, 243). (λέ-
γει καὶ ὁ Βροῦτος πρὸ τῆς ἐν Φιλίπ-
ποις μάχης) » Νέος ὢν ἐγὼ, Κάσσιε, λό-
γον ἀφῆκα μέγαν. (» περὶ οὗ ἴδε τὴν ση-
μείωσιν τοῦ Κοραῖ).

Μεγαλούτσικος, η, ον. » Εὐμεγέθης,
εὐαυξής. grandelet, assez grand, ἴδε
καὶ Ἀρκετά.

Μεγαλόφωνος, η, ον. » Μεγαλόφωνος,
διάτορος, διαπύσιος, (καὶ ἀπὸ τοῦ Ὁμηρ.)
Στέντωρ χαλκίεφωνος. qui a une forte
(grande) voix.

Μεγαλοφωνῶς, ἐπ. » Διαπύσιον, δια-
πυσίως, γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ, μέγα τῇ
φωνῇ (» Καὶ λέγων μέγα τῇ φωνῇ, ἔν
αὐτοῦ κατακούσι, « Πλάτ. Ερασ.), διάτο-
ρον, ἐξίκουστον, στεντορείως, γεγωνότε-
ρον, μεγαλοφωνῶς. a haute voix. ||.
ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. » Ἐπιβῶμα:
(» Θεοὺς ἐπιβῶμενοι », Θυδ).

Μεγάλωμα. » Αὐξήν, αὐξησις. aggran-
dissement.

Μεγαισιάνιος. » Μεγιστάν-ἄνος (κυρ.
εἰς τὸ πληθ. Οἱ μεγιστάνεις). les grands.

Μεθαυρινός, ἡ, ον. » Ο (» Η, » Τῷ, » Οἱ
κτλ.) μετὰ τὴν αὐρίον. celui (celle, ce,
etc) de l'après demain.

Μεθυρίον, ἐπ. » Ἐς τρίτην, μετὰ τὴν
αὐρίον. après demain, le surlendemain.

||. ἂν κινήσης αὐριοι τὸ πουργόν, μεθαύριον κινεῖς βέβαια εἰς τ' ὀσπίτι μας. » Ἦν δ' αὐριοι ἴης πρωί, τῇ ἐτέρᾳ ἂν ἀλίζοι παρ' ἡμῖν (Ξενοφ. Κυρ.).

Μεθοκοπῶ, ῥ. ἀρ. » Μεθύσκομαι, κραυπαλῶ, βαπτίζομαι, συμβολοκοπέω οἶνω (Γραφ.), συμβολοκοπῶν ἐνοφυλεγῶ. faire débauche, crapuler. ||. διέτι καὶ γὰρ εἴμ' ἕνα; ἀπ' ἐκείνου; πού μεθοκοποῦσαν ἐχθές. » Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἶμι τῶν χθές βεδοπτισμένων (Πλάτ. Συμπ.).

Μεθυσιὸ καὶ Μεθύσι. » Μεθύη, παροινία (κυρ. ἡ ἐκ τῆς μεθύης ἀταξία), μεθύσις, κραυπλή. ivresse, θ. enivrement; crapule, θ. ivrognerie, θ. ||. ὁ κρόκος (τὸ κραιβόλαχον, τὸ πικραμύρδαλον κτλ.) ἐμποδίζει (κόρτει) τὸ μεθύσι. » Κρόκος (κτλ.) ἀκραυπαλός (ἀμεθύσις) ἐστί (Διοσκορ.). ῥ. » Πίτος, κῶμος. débauche (de table), θ.

Μέθυμα. » Μέθυσις. enivrement.

Μεθυμένος, η, ον. » Μεθύων, οἶνοληπτος. enivre, ivre, soûl. ||. εἶνε μεθυμένος. » Μεθύσι. il est ivre (enivre).

Μέθυος, η, ον ! (δ Τουρκ. Μπεκρής). Μεθύστακα. ! » Οἶνοφυλξ-υγος, μέθυσις, οἶνοληπτος, κραυπαλῶν, πάριος. ivrogne, crapuleux.

Μεθύστρα (συνεκδοχ. ἡ μεγάλη ἀνηθάδα) διὰ, καθὼς τῆς χύστου κρασί, ἐβγάζει τὴν γλῶσσαν τῆς, θαλ » Κόγχη » Αἶ γα μὲν κόγχαι κεχάνκτι ἀμιν πᾶσαι, τὸ δὲ κρῆς ἐκάστα; ἐξέχει, » Σώρ. Γυναικ. παρ' Ἀθην. Γ'), κέγχος (δ), πλωρίς, χηραίς (-μός). paille lourde, θ.

Μεθῶ, ῥ. μετ. » Μεθύσκω, οἶνώ. enivrer, soûler. ῥ. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Μεθύσκομαι, μεθύομαι, οἶνομαι. s' enivrer, soûler.

Μελανάδα (τοῦ σώματος ἀπὸ κτύπημα). » Πελιδνωμα, πελῖωμα, αἰμάλωψ καὶ μολωψ (ὅταν ἔχῃ καὶ κοκκινάδα), ὑπόπιν (ιδιαιτ. τοῦ προσώπου), σμωδιγξ (ἡ). meurtrissure, θ. contusion livide, θ.

Μελανή (ἡ) ! » Μέλαν (τὸ). encrê, θ. Μέλανι (τὸ) ! ||. τὸ μελάνι τῆς συγπῆς. » Οὐλός (δ' ἱατρ. λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς Οὐλός καὶ Νολός· δὲν τὸ ἡκουσα). le noir de la sèche.

Μελανιάζω, ῥ. μετ. » Πελιδνώω, πελιδῶ, πελιδίω. meurtrir, rendre livide. ῥ. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Πελιδνόομαι, πελιδόομαι (-αίνομαι). devenir livide.

Μελανίσκομα. » Πελιδώσις, πελιδνόσις, πελιδόσις. lividité.

Μελανόνω, ῥ. μετ. » Μέλανι μολύνω (βυπαίνω, μιλίνω). barbouiller (salir) avec de l' encrê.

Μελανός, ἡ, ὄν. » Πελιδνός (» Πελιδνὸν τὸ βαρδάρως οὕτω καλούμενον μελάνον, » Μοσχίπ. περὶ Σχεδ. 135). livide.

Μελανούρι, ῥ. » Μελάνουρος, μελανουρίς. oblado.

Μελάτον (κυρ. αὐγὸν, τὸ μετρίως ἐφημένον). » Ἡμιπαγές (ἱπποκρ. περὶ Διαίτ. Οξ.). mollet.

Μελαχρινός, ἡ, ὄν. » Μελάγχρους-ου, μελάγχρους-ωτος. brun, basane, moricaud (cix).

» Μελαψός, ἡ, ὄν. (εἰς τὴν Τοπογραφ. τοῦ Κοσμᾶ γράφεται Μελαμψός: » Τὸ κρέας τῆς χελώνης; ὡς προσβάτο ἐστὶ μελαμψόν), ἴδε Μαυριδερός.

Μελέγος (εἶδος ἀγριοκουκκουναρκᾶς), δ. » Μελία (ἀπὸ ἐν εἶδος τοῦ στάζει τὸ ἱατρικὸν Μήνιν). melèze.

Μέλει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Διαφέρει, μέλει (μοι, σοι, αὐτῷ, ἐκείνῳ, ἡμῖν, κτλ.). importer. ||. δὲν με μέλει, ἴδε Ἀδιαφορῶ. ||. μὴ σε μέλῃ. » Μηδέν σοι μελέτω » Ἀμέλει (ἐπὶ ῥ.). ||. τί μ' αἶς μέλει; » Τί δ' ἡμῖν μέλει; » Τί πρὸς ἡμᾶς, ||. καὶ θαρρείς ὅτι μὲ μέλει διὰ τὸ ἐνομα; » Ἐμοὶ δὲ τοῦνομα οἷε διαφέρειν, crois tu que j' attache une grande importance au nom? ||. καὶ διὰ τὸ καλὸ τῶν φίλων τοῦ δὲν τὸν ἐμελε καθόλου. » Τοῦ δὲ καλοῦ τῶν φίλων μηδὲν ἐντρέπομενος (Ξενοφ.). »

Μελένιος, α, ον. » Μελίτινος. de miel.

Μέλερῃ (διὰ τὸ χρῶμά τῆς, ἡ) » Εἰροσίβη, ἴδε Κ α π ν ι ᾶ.

Μελετῶ (ἔχω σκοπὸν, ἡ κατὰ νοῦν), ῥ. ἀμ. » Μέλλω, προτίθεμαι. se proposer, projeter, compter, méditer, faire son compte. ῥ. (ἐναπολῶ τὸ μάθημά μου), ῥ. μετ. » Μελετάω-ομαι (Πλάτ. Φαίδρ.). étudier.

Μέλι. » Μελί-ιτος (τὸ). miel. ||. βρα-σμένος μὲ (τὸ) μέλι. » Μελιέσθος. cuis au miel. ||. γλυκὸς ὅαν τὸ μέλι. » Με-λιθδός. mielleux. ||. ὅπου στάζει μέλι (μεταφορ.). » Μελισταγῆς, μελιρρύτος. doux, mielleux.

Μελίγγι (ἀπὸ τοῦ) » Μήνιγξ-ιγγος (κυρ. ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον μεμβράνη). » Κρόταφος. temple. θ.

Μέλισσα, ἔντ. » Μέλισσα (-ττα). a-heille, θ. mouche à miel, θ. ||. ὅλαις ἡ μέλισσαι δὲν κάμνουν μέλι (παροιμ.). » Οὐ πάντες ὄρνιθες ἐναίσιοι, ἴδε καὶ

Μαχαῖρι. ||. μήτε τὸ μέλι, μήτε ταῖς μέλισσαις (παροιμ.). » Μήτε μέλι, μήτε μέλισσας.

Μελίσσι (κυρ. τὸ μάζωμα καὶ τὸ σπῖτι τῶν μελισσῶν, καὶ μεταφορ. τὸ ἄπειρον πλῆθος). » Σμῆνος (τὸ), ἐσμός, μελίσσιον - ττιον (ἀριστοτ.). *essaim*.

Μελισσουργός } , π. (εἶνε πάμπολλα
Μελισσοφάγος } εἶδη). » Αἰγιθαλὸς (ἀλλός). *croque-a-beille*, *guêpier*. (ὁ Ἀριστοτ. διακρίνει τρία εἶδη, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον εἶνε ὁ) » Σπιζίας, σπιζίτης, σπίζα, (τὸ ἴδιον ἴσως μὲ τὴν) πιπῶ (τοῦ ἰδίου φιλοσόφου). Μέρωφ. *mesange*, ἴδε καὶ Καλογορήτσα καὶ Πίπιζα.

Μελισσοχόρτον (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. λέγει ὅτι εἰς τὸν κηρὸν τοῦ ἐλέγετο Μελισσοδότανον), φ. » Μελισσό(ττό)-φυλλον, μελιφυλλον, μελίται(τται)να καὶ μελίχταινα, μελίταια (Θεοκρ. Εἰδ. Δ', 23) μέλινον. *melisso*, θ. *citronelle* θ. *ron-cirade*, θ. ||. — τὸ ἄγριον; φ. » Βαλλωτῆ, πράσιον τὸ μέλαν.

Μελισσῶνας (ὁ). » Μελισσῶν. *l'endroit qui contient les ruches*

Μέλλει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Μέλλει. *devoir*. ||. τί μ' ἐμέλλε ν'α πάθω! » Τί μοι παθεῖν ἐπέπρωτο (εἴμαρτο, ἀπέκειντο)! *quel sort m'était réservé!* ||. μὲ μέλλονταν λοιπόν. » Ἐμμεν ἄρα! » Ἀπέκειτό μοι.

Μελόπητα. » Μελιχηρίς, μελίχηρον, κηρίον μελίσσειον (Εὐαγγ.). *rayon (gâteau) de miel*.

Μένω (τὸ ἄλλ. Ἀπομένω, προφ. κοιν. Μνέσκω καὶ Μνήσκω), ῥ. οὐδ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ. » Λείπομαι, κατα(ὑπο)-λείπομαι, περီးμι, μένω (μεταγ.). *rester, demeurer*. ||. νκ τὸ βράσης ὡς οὐ νκ μείνῃ τὸ ἄμωδ. » Ἐμμεν εἰς ἂν λειψθῇ τὸ ἡμῖς. ||. ὅ,τι μ' ἔμμεν δια παρηγορίαν, μω τὸ ὑστέρητεν. » Ὅ,τι μοι λοιπόν ἦν εἰς ψυχῶγιαν, ἀφείλετο. ||. ἔμμεν ὅ τὸν τόπον (φρσ.), ἴδε Τόπος. ||. ἔμμεν δυὸ μέραις εἰς τὴν πόλιν. » Ἐπαυλισάμενος δύο ἡμέρας τῇ πόλει. » Ἐμμεν δὲ ἐκεῖ δύο ἡμέρας (Γραφ.). « ||. ἀφ' οὗ δὲ ἔμμεναν μονάχοι. » Γενόμενοι δὲ μόνι κατ' αὐτοὺς. ||. μᾶς μένει τώρα. » Λείπεται δ' ἡμῖν ἤδη. » Λοιπόν οὖν ἡμῖν ἔστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν κτλ. (ἱσχυρ.). « ||. ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ καὶ διὰ τοὺς ὑγίει; εἴν' ἐπικίνδυνα τὰ λάθῃ, ποῦ ἔμμεν πλέον διὰ τοὺς ἀρρώστους (φρσ.). » Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἀμαρτάνειν ἀσφαλές, σπουδῇ γ' ἂν ἀκίνδυνον ἂν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο (Γαλην.). « ||. καὶ ἂν δὲν

ἦν αὐτὰ, ποῦ ἔμμεν πλέον τὰ ἄλλῃ; » Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ γε ἄλλω (Ἀριστ.). « ||. μένω πίσω (ἦ) κατόπι. » Ἀπολείπομαι, ὑπερέω, ἐλλείπω. *rester ou attarder, arrêter*.

Μερί (ἀπὸ τοῦ) » Μηρίον (ὑποκορ. τοῦ) *μήρος. cuisser, θ.*

Μεριά. » Μέρος. *endroit, parti*.

Μερίδιον (τὸ ἄλλ. Μερτικόν). » Μερῖς, μοῖρα, μέρος (τὸ), μόριον, κλῆρος. *parti, portion, θ. partage*. ||. διδω καὶ σένα μερίδιον. » Μεταδίδωμι (» Κοινωνέω) καὶ σοι τούτου. *faire parti*. ||. ἔχει καὶ καίνο; μερίδιον. » Μέτεστι κακείνῳ. » Κακείνῳ μετόν. » Μετέχει κακείνος. *il a parti, il participe*.

Μερικοί, αἱς, ἃ (εἰς τὸ πλῆθ. μόνον). » Ἐνιοι, ἔστιν οἱ (αἱ, ἃ, ὧν, κτλ.). *certains, quelques*. ||. μερικὰς μὲν πόλεις ἐκυρίευσεν, μερικὰς δὲ λεηλατεῖ. » Ἀς μὲν κατεῖλθε πόλεις, τινὰς δὲ πορθεῖ (Δμ. Π. Στεφ.). « ||. εἰς μερικὰ μέρη. » Ἔστιν ἦ. » Ἔστιν οὐ.

Μερμηγκί (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Μυρμηγκί κτλ.

Μεροδουλί. » Ἡμερήσιον (μίσθω-Μεροκάματον {μα), * ἡμερομίσθιον. » Μερομίσθι *journaux*, θ. ||. » Μεροδουλί-μεροφάγι (φρσ.). » Ἡμεροβόειος διαίτα. *vivre au jour la journée (au jour le jour)*.

Μερόνυχτον (ἀντί) » Ἡμερόνυχτον (» Μήνυς, ἐξδομάδας, ἡμερόνυχτα, ὥρας. » Τζέτζ. Εἰς Ηαιτὺ. Ἐργ. 613). » Νυκθήμερον, ἡμερόνυχτιον (Βασίλ.). *espace de vingt quatre heures*. ||. εἰς ἕν ἡμερίνου κτον (εἰς 24 ὥρας). » Ἐν ἡμέρᾳ τε καὶ νυκτὶ (ἱσχυρ.). « ||. τριάντα μερόνυχτα. » Ἡμέρας τριάκοντα καὶ ἴσας νύκτας (Λευκιαν.). «

Μερόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Ἡμερώω (κυρ. μωρὸ παιδί ὅταν κλαίῃ). » Μειλίσσω, ἐκμειλίσσω (-ομαι). *apparaître un enfant qui crie*.

Μέρος (τὸ). » Χώρα, χωρίον, *endroit*; *côté; contrée*, θ.; *partie*, θ. *des sens*, ἴδε καὶ Τόπος. ||. ἐστάθηκιν, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο. » Στάντες, ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἐνθεν. ||. ἀπὸ δυὸ μέρη. » Ἀμωστέρωθεν, ἐκατέρωθεν. ||. καὶ εἰς τὰ δυὸ μέρη. » Ἐκατέρωθεν. ||. εἰς ὅποιον ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. » Ὁποτέρωσε, ὁποτέρωθι. ||. εἰς κἀνὲν ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. » Οὐδετέρωσε. ||. εἰς ὅλῃα (πολλὰ, μερικὰ, ὅλα τὰ) μέρη, εἰς κἀθε μέρος, κτλ. ἴδε Εἰς. ||. εἰς μερικὰ δὲ μέ-

ση τῆς Βαρβαρίδος εὐρίσκεται καὶ χουρμα-
νά. » Τῆς δὲ Αἰθῶς ἐν τισὶ μέρεσιν ὁ
φοῖνιξ (Θεοφρ. Φυτ. Δ'). » ||. εἰς ἄλλο δὲ
μέρος ἀνὰ τῶν ὁ Καλλιμαχος ὀνομασίας
ῥαριῶν, λέγει. » Ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει κα-
ταλέγων Καλλιμαχος ἰχθύων ὀνομασίας,
φησὶν (Ἀθῶν. Ζ'). » ||. εἰς κῆπιον μέρος.
ἴδε Κῆπιον. ||. εἰς χίλια μέρη (πρὸς ὑπερ-
βολ. ἀντι τοῦ, Εἰς πολλά, παραπολλά,
ἄπειρα καὶ ἀμέτρητα). » Μυριαχοῦ. §.
(μεταφορ.) ἀπὸ μέρους τοῦ πατρὸς (τῆς
μητρὸς, κτλ.). » Πρὸς (τὰ πρὸς) πατρὸς
(μητρὸς κτλ.), πατρὸθεν (μητρὸθεν κτλ.).
||. ὅσον τὸ ἐκ μέρους μου. » Τοῦμόν με-
ρος. » Τό γ' ἐπ' ἐμοί. quant à moi.

Μερσινῆ, δ. » Μύρρινος (δ), μυρσίνη
καὶ μυρρίνη, μύρτος (ή). myrthe.

Μερσίνι (ὁ καρπὸς τῆς μερσινῆς).
» Μύρτον (ὠφέλιμα ἢ λέξις εἰς τὴν Ἑλλά-
δα), μυρτίς (ή). baie de myrthe.

Μερσίνι, ψ. ἴδε Μουρούνα.

Μερτικὸν (ἀπὸ τοῦ Μερτικὸν τὸ τῷ
Μερίτῃ ἀνήκον, τοῦ οὐοίου τὸ θηλυκὸν
Μερτικὴν, ὡς ἐπιθετον γεωγραφουμένης
τῆς, ἀναφέρει ὁ Ησύχιος ἐν λέξει Θῆς),
ἴδε Μερίδιον.

Μέρωμα (ἐκ τοῦ) » Ημέρωμα (κυρ. τῶν
μωρῶν παιδιῶν ὅταν κλαίουν). » Μείλιξις.
l' action d'appaiser un enfant.

Μέσα (τά). » Ἐπειτα σικύην τοῖσι μέ-
σαισι προσβάλλειν, τῷ ἥπαι ἐγχρίμποντα.
» Ἀρετ. περὶ τῶν καθημερ. νοσ. 1, β. 125—127). ἴδε Μέση. ||. πονοῦν τὰ μέ-
σα μου. » Τὴν ὁσφύν ἀλγέω, καὶ (μυνο-
λεκτ.) ὁσφυαλγέω. ||. πόνος εἰς τὰ μέ-
σα. » Ὀσφυαλγία. mal des reins.

Μέσα, ἐπ. (τοπι.). » Ἐνδον, ἐντὸς, ἔσω
καὶ ἔσω, ἐν, εἰς (μνονέν συνθέσει). dans,
dedans. ||. ἀπὸ μέσα. » Ἐνδοθεν, ἔσωθεν.
en (par) dedans, intérieurement. ||.
πλεῖθ' μέσα, ἴδε Πηραμέσα. ||. πολλὰ
μέσα. » Ἐσωτάτω, ἐνδοτάτω. très avant
dans l'intérieur. ||. περνοῦσε τὴν σα-
γίτταν μέσ' ἀπὸ τὸ δακτυλίδι. » Διὰ δα-
κτυλίου τὸν ὁσφύν διέειναι. ||. ἐπερνοῦσαν
μέσα ἀπὸ τοῦς πύργους. » Διὰ τῶν πύρ-
γων μέσων διήσαν (Θκδ.). on les tra-
versait par leur centre. ||. τὸ μέσα. » Τὸ
ἐντὸς (ἐνδον, ἔσω). intérieur, interne. ||.
χυρίζει τὸ μέσα ἔσω. » Ἐκτρέπεται τὰ
ἐντὸς ἐντὸς. » Ἀρετ. ||. καθάριος πρῶτα
τὸ μέσα τοῦ πινακίου, ἵνα καθαρῶς καὶ
τὸ ἔσω. » Καθάρσιον πρῶτον τὸ ἐντὸς τῆς
παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς καθα-
ρον (Εὐαγγ.). » ||. τὸ μέσα τοῦ σπιτιοῦ
(τοῦ καραβίου, τοῦ βαρελίου, καὶ ἐν γένει τοῦ

περιέχοντος). » Κύτος (τὸ), ἐμβαδὸν (τὸ).
carrière. §. (Χρὶν.) μέσθ' εἰς τριάντα
μέραις. » Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν (Εὐμυγ.).
ἴδε καὶ Εἰς.

Μεσάζων. » Μεσίτης, médiateur, en-
tremetteur. ||. γίνομαι μεσάζων, ἴδε
Μέση.

Μεσάνυχτα (τά). » Μέσαι νύκτες, τὸ
μέσον τῆς νυκτὸς, τῆς νυκτὸς τὸ σταθερώ-
τατον, μεσονύκτιον. minuit. ||. μεσάνυχτα
(ἐλλειπτ. προθ.). ἐπ. » (Τῆς) νυκτὸς ἀκ-
μαζούσης. » Μεσονύκτιον. en plein minuit.

Μέση. » Μέσον. milieu, l'entre deux.

||. καὶ ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν μέσην τοῦ
στενοῦ. » Γενομένου κατὰ μέσον τὸν πό-
ρον. ||. εἰς τὴν μέσην τῆς ἀγορᾶς. » Ἐν
τῇ ἀγρᾷ μέση (Δημοσθ.). » ||. βάλλω εἰς
τὴν μέσην, ἴδε Βάλλω καὶ Ζώνω. ||.
αὐτοὺς δὲ τοὺς ἐβαλεν εἰς τὴν μέσην. » Μέ-
σους δὲ αὐτοὺς ἐτάξεν. ||. » Ὅσα ἔχω, τὰ
βάλλω ὅλα στῇ μέσῃ. » Ὅσα μεῖστίιν,
ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω, » Ξεν.
Οἶκ. Ζ', 13. ||. ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Ἀνά-
μεσθ. §. ἡ μέση τοῦ σώματος (ἢ ὁποία
καὶ Μέσα, οὐδετ. καὶ πληθ. λέγεται).

» Ὀσφύς-ὕος (ή), διάζωμα le milieu du
corps. ||. τὴν ἐπ' αὐτῇ τῇ μέσῃ. » Μέ-
σον λαθὼν (περιλαθὼν). il le prit à fois
de corps. §. (μεταφορ.) ἐμβαίνω στῇ
μέσῃ (ἵνα φιλιώσω, συμβιβάσω, κτλ.).
» Μεσιτεύω. intercéder, intervenir, s'
interposer. ||. ἐθγάινω στῇ μέσῃ (ἀφ'
οὗ ἤμουν προτοῦ κρυμμένος). » Εἰς μέσον
ἰών. » Ἐν τῷ μέσῳ (φανερῶ) ἐμυτοῦν παρ-
έχω. ||. ἐθγάινω στῇ μέσῃ (ἀποδείχ-
νομαι ὅτι εἶμαι κακποιοῦς). » Φωράσθαι
(κυρ. ἐπὶ κλοπῇ), ἐλέγχουμαι, ἐξελέγχο-
μαι. être convaincu. ||. ἐθγάινω ἀπὸ τὴν
μέσην. » Ἐκ μέσου (Ἐκ ποδῶν) γίγνεσθαι
(τίθημι ἐμαυτὸν). » Ἐξίστασθαι ἐκ τοῦ
μέσου. ||. ἐθγάινω στῇ μέσῃ (παῖγμα
κρυμμένον). » Φωράω, ἐλέγχω, ἐξελέγχω.
découvrir; convaincre; surprendre. ||.
ἐθγάινω ἀπὸ τὴν μέσην. » Ἀναίρειν ἐκ μέ-
σου (Δημοσθ.). » Ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι (τί-
θημι ἐμαυτῇ). » Ἀποσκευάζουμαι (Ἡρωδ.).
s'en défaire.

Μεσημέρι (» Πᾶ δὴ τὸ μεσημέριον πό-
δας ἔλκεις; » Θεοφρ. Εἰδ. Ζ', 21). » Με-
σημβρία, μέση ἡμέρα, τὸ μέσον τῆς ἡμέ-
ρας. ἡμέρα. ||. ἕως τὸ μεσημέρι. » Μέχρι
μέσου ἡμέρας (Θκδ.). » ||. κοιμῶμαι τὸ
μεσημέρι. ἴδε Κοιμῶμαι. ||. σκηνοῦνται
ἀπὸ τὸν ὕπνον μεσημέρι (ή) τὸ μεσημέρι
(ἐλλειπτ. προθ.). » Μεσημβρίας ἐγείρεται.
||. καὶ μεσημέρι ἂν σκηνοῦνται. » Κἄν

ἔγρη μεσημβρινός. || . ῥέτρα-μεσημέρι, ἴδε Καταμεσήμερα.

Μεσημεριάζω (ἀπρσ.). » Μεσουρανέω. il se fait midi.

Μεσημέριασμα. » Μεσουράνησις. Μεσημεριανός, ἡ, ὄν. | » Μεσημβρι-Μεσημεριάτικος, ἡ, ὄν. | νός. de (du) midi.

Μεσιανός, ἡ, ὄν. » Μέσος. moyen, du Μεσιανός | milieu, qui tient le milieu.

|| . μεσιανά. » Εἰς ἡμισείας. || . δουλεύω τὸ χωράφι (δίδω τὰ ποδοτά μου κτλ.) μεσιανά. » (Θῆς, λέγει ὁ Ἡσύχιος, ὁ) γῆν μεριτικὴν ἐργαζόμενος. » §. ἴδ. Μέτριος.

Μεσίτης. » Μεσίτης. βραβευτής. Προξενήτης. mediateur-trice, entremetteur (ὁ τῶν πραγματευτῶν, ὁ αὐτὸς καὶ) courtier.

Μεσοδοκί (τὸ μεγάλο δοκάρι, ὅπου βάλλεται δίπλα εἰς τὰ κτίρια, ἵνα κρατῇ τὴν παροσίαν). » Μεσοδομή. entrail.

Μεσόκοπος, ἡ, ὄν. » Μεσῆλιξ, μεσοκόπος, μεσι(σαι)πόλιος, (μετφρ.) ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου (Συν.). entre deux âges, de moyen âge. || . μεσόκοπη γυναῖκα. » Μέση καὶ κεκριμένη τῇ ἡλικίᾳ ἥδη (Κέβ. Πίν.)».

Μεσολάθσις. » Μεσιτεία. entremise, th. intervention, médiation.

Μεσολαβῶ, ῥ. οὐδ. » Μεσιτεύω, βραβεύω. intervenir, s'interposer.

Μέσον (τὸ), ἴδε Τρόπος. || . μὲ τὸ μέσον τοῦ τάδε. » Διὰ τοῦ δεῖνος. par le canal (l'entremise, l'interposition) d'un tel.

Μεστόν, ῥ. μεσ: αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) » Μεστόω (κυρ. διὰ τοὺς καρποὺς καὶ τὰ γεννήματα). » Ἀδρόομαι, ἀδρύνομαι (» Ὡς μὴ ἄδρυναι τὸν κερπὸν, ἀλλὰ μέχρις αὐτῆς μόνον ἀρικνεῖσθαι, » Θεοφρ.), συνίσταται. parvenir en pleine maturité.

Μεστός, ἡ, ὄν. | (ἡ λέξις διεσώθη Μεστωμένος, ἡ, ὄν. | μόνον διὰ τὰ γεννήματα, τὰ ῥωρικά κτλ.). » Ἀδρός, συνεστηκός (» Ἐπιγενομένου δὲ χρόνου, καὶ ὥσπερ ἥδη συνεστηκῶτων [τῶν κυάμων], » Θεφρ.). plein, mûr, mûri.

Μέστωμα (τῶν κερπῶν). » Ἀδρυνσις (Ἀριστοτ. καὶ Θεοφρ.). maturité,

Μετὰ (προφ. κοιν. Μάτᾱ), πρόθ. (Σημαίνουσα, ἐν μὲν συνθέσει, δευτέρωσιν, ἐπαναδιπλώσιν ἢ μεταβολῇ, ἐν δὲ συντάξει, τὸ ὑστερον τοῦ χρόνου: καὶ εἰς μερικάς μόνον φράσεις τὸ ἐμπρ., καθὼς Μετὰ μένα, Μετὰ σένα, Μετὰ κείνονα,

ἀντὶ Μετ' ἐμοῦ, Μετὰ σοῦ, Μετ' ἐκεῖνου), ἴδε Μέ. || . μετὰ γράας, μετὰ πάσης γράας. ἴδε Χαρὰ. || . (Ἀπ' αὐτῆς ἐσχηματίσθη κατ' ἀποκοπὴν τὸ μέριον Μέ), ἴδε Ἄνα δ', καὶ Ἰστερα. || . μετὰ 29 χρόνους. » Ἐνὶς δέοντος τριακοσῶ ἔτει (Θουκ.). » Ἐτεσιν ἐνὸς δέουσι τριακόνα ὑστερον.

Μεταγγίζω, ῥ. μετ. » Ἀγγίζω, κατ- (» δι-, μετ-)αγγίζω, μετεράω, κατασταμνίζω (κυρ. ἀδείαζω τὸ κρασί εἰς βωχά-λια). transvaser, reverser, soutirer.

Μεταγγισμα. » Μεταγγισμός. soutirage.

Μετάδοσις (ἡ κοινωνία τῶν θείων μυστηρίων). » Μετάληψις. communion.

Μεταλαβάνω, ῥ. μετ (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἱεουργούντος). » Μεταδίδωμι τῶν θείων (τῶν ἀχράντων κτλ.) μυστηρίων. communier.

§. ῥ. ἀμ. (ὡς ἐκ μέρους τοῦ κοινωνούντος). » Μεταλαμβάνω (» Ἐκ ιωνέω) τῶν θείων (τῶν ἀχράντων, κτλ.) μυστηρίων, προσέρχεται (πλησιάζω) τοῖς θεοῖς (κτλ.) μυστηρίοις. communier, faire ses pâques (ses dévotions, son bon jour).

Μεταλλάζω, ῥ. μετ. » Μεταμφέννυμι, μεταμπίσχω (Πλάτ.). faire (donner à) changer d'habit. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Μεταμφέννυμι, μεταμπίσχωμαι, μεταβάλλομαι τὰ ἱμάτια (Ξεν.). changer d'habit.

Μετάνοια (ὠνομάσθη παρὰ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν ἡ) » Γονυκλισία (ἡ πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀμαρτιῶν, ὡς δείγμα χριστιανικῆς μετανοίας). genuflexion.

Μετανοιώνω, ῥ. οὐδ. ἴδε Μετανοῶ. » Μεταμέλει μοι, μεταμέλομαι, μεταγινώ- (γνώ)σκω, μεταβουλεύομαι, μετανοέω, γνωσιμαγέω (κυρ. ἐπὶ πολυμούντων). se repentir, ἴδε καὶ Ἀλλάζω. || . τὴν ἄλλην ὁρως ἡμέραν εὐθὺς (ὡς ἂν να) τὸ μετενόησαν. » Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ μετάνοιά τις εὐθὺς τὴν αὐτοῖς. » Θουκ. || . θὰ τὸ μετανοιώσης (φρσ. ἐν εἰδει φοδερτυοῦ). » Οὐ χαίρησεις. || . (σᾶς λέγω βεβαίως ὅτι ὁγλίγορα) θὰ τὸ μετανόησετε. » Ἡ τίχ' ὑμῖν φημι μεταμελήσειν », Ἀρσφν. || . (εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται καὶ τὸ Μεταεῖδα, ἀντὶ τοῦ Μετενόησα).

Μετάνοιωμα. » Μεταμέλεια, μετμέλεος (ὁ), μετάνοια, μετάνοισις. repentir.

Μεταξῆς, ᾧ (ὁ). » Σηρονήματος μεταβολεύς. ouvrier ou negociant en soie.

Μεταξί. » Σηρικὸν νῆμα (Ἀρρ. Ὁ Στράβ. τὸ ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς) Σηρικόν, μέ(μ)ταξᾱ (Προκοπ. Ἱστορ. Γοτθ.), βῶμ.δύζυκος (ὁ).

soie, θ. || τὸ πρῶτόν τῆς ἤτον μεταξύ (συνεκδοχ. ἀντὶ μεταξὺν, ἢ ἀπὸ μετὰ). » Βόμης, τὸ χιτῶνιον (Ἀλκίφρ. Ἐπιστ.). α || μεταξύ τῆς ἀλεπούς, φ., ἴδε Νεραῖδονέματα.

Μεταξωτός, ἢ, ὄν. » Σηρικὴν ὕφασμα, ἐσθῆς Σηρικῆ, βομβύκινος, ὀλοσηρικὸν (κυρ. τὸ ὀλομέταξον, καθὼς τὸ Τουρ. Πενπεζίρι, τὸ Τζαμῆσι: [taffetas], τὸ Ἀτλάξι [satin] κτλ.). étoffe de soie, θ.

Μεταπιάνω, ῥ. μετ. » Συλλαμβάνω, συναντιλαμβάνομαι. prêter les mains (secours), assister, ἴδε καὶ Βοηθῶ.

Μεταπούλημα. » Ἀνά (« Μετά ») πρᾶσις, καπηλεία. revente, θ.

Μεταπουλημένος, η, ὄν. » Παλίμπρατος. revendu, de revente.

Μεταπουλητής-ήτρα (ὁ ἄλλ. Ματραπίτης). » Ἀνά (« Μετα ») πρᾶτης-τρια, κάπηλος (διαφ. τοῦ) μεταβολεύς, παλιγκάπηλος, παλιμπράτης (Συνεσ. Ἐπιστ.). revendeur, regrattier. || κάνω τὸν μεταπουλητήν, (ἦ) εἶμαι μεταπουλητής. » Καπηλεύω, παλιγκαπηλεύω. exercer (faire) le métier de revendeur.

Μεταπουλώ, ῥ. μετ. » Ἀνά (« Μετα ») πρᾶσκω, ἀνικπώλω (Πολυδ.), μεταβάλλομαι. revendre.

Μετασάλεμα. » Μετακίνησις. remuelement.

Μετασαλεύω, ῥ. μετ. » Μετακινέω. remuer. ῥ. ῥ. μέσ. αὐτοπ. ἴδε Σαλεύω.

Μετατοπίζω, ῥ. μετ. » Μεταφέρω, μετακομίζω, μεταβιβάζω, μετατίθημι, μεθίστημι (κυρ. ἐπὶ πατρίδος, καθὼς καὶ τὸ) μετοικίζω (καὶ τὸ) μετανίστημι. déplacer, transposer, transporter. ῥ. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Μεθίσταμαι, μεταβαίνω, μετοικέω, μεταχωρέω, ἐκτοπίζω (Ἀριστοτ.). changer de place. » Μετανίσταμαι (κυρ. ἐπὶ πατρίδος). émigrer.

Μετατόπισμα (ἐνεργ.). » Μετάθεσις, μετακινήσις, μετακομιδή. déplacement. ῥ. (παθ. ἢ αὐτοπαθ.) » Μετοίκησις, μετνηκασία, μετάβασις, μετάστασις, μεταχώρησις, ἐκτοπισμός. déplacement. » Μετανάστασις (κυρ. ἐπὶ πατρίδος). émigration.

Μεταφύτεμα, » Μεταφυτεία, μεταφύτεσις, μεταμόσχευσις. transplantation. » Μεταφυτεύω, ῥ. μετ. » Μεταφυτέω, μεταμόσχεύω. transplanter, déplanter.

Μεταχειρίζομαι, ῥ. ἀποθ. » Χράομαι. προσφέρωμαι, ὀμιλέω. employer, s'en

servir, user. || εἰς τὴν Σπάρτην μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονίδαν. » Σιδηρῶ σταθμῷ νομίζουσι. || ἵνα μεταχειρίζεται τὸ ἄλογον καθὼς πρέπει. » Ορθότατα ἵππῳ προσφέρσθαι (Ξενοφ.) α. || (ἐπὶ γυν.) τὴν μετεχειρίσθαι. » Ἐχρήσατο αὐτῇ. il en jouit, il en abusa.

Μεταχειρήσις. » Χρήσις. usage, emploi.

Μεταχειρισμένος, η, ὄν (κυρ. φόρεμα), ἴδε Μισόστριβος.

Μεταχύνω, ῥ. μετ., ἴδε Μεταγγίζω καὶ Ξαναχύνω.

Μέτρημα. » Κατα (« Δια ») μέτρησις, μέτρησις. mesurage. ῥ. » Κατ (« Απ ») αριθμησις. dénombrement, énumération.

Μετρητά (κυρ. ἄσπρα). » Κέρμα (τὸ). (argenti) comptant.

Μέτρια, ἐπ. » Μετρίως, συμμέτρως. suffisamment, modiquement, médiocrement. || κρέας βρασιμένον (ψημένον) μέτρια. » Μετρίως ἔχον ἐψήσεως (ὀπτήσεως).

Μετριάζω, ῥ. μετ. » Ἀνίημι, κολάζω, μετριάζω, θεραπεύω. modérer, tempérer.

ῥ. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀνίεμαι, κολάζομαι, μετριάζω. se tempérer. || διότι ἡ ἄλμυρα (τῆς γῆς) μετριάζει, ὅταν ἐνωθῇ μὲ ἀνάλκτα πράγματα, εἴτε ξηρά, εἴτε ὕγρα. » Ἡ γὰρ ἄλμη κολάζεται, μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις, καὶ ξηροῖς καὶ ὕγρας.

Μέτριος, α, ὄν. » Σύμμετρος, μέτριος, συμμέτρως (μετρίως) ἔχων. modéré, tempéré; médiocre; moyen. ῥ. modique, raisonnable. || εἶναι μέτριος. » Μετρίως (« Συμμέτρως ») ἔχει. » Μετριάζει.

Μέτρον (πρόφ. καὶ Μέτρος). » Μέτρον. mesure, θ. dimension, θ. ῥ. » Ἀριθμός. compte, ἴδε καὶ Λογαριασμός. || δίδω μὲ τὸ μέτρον. » Ἀριθμῶ (« Πρὸς ἀριθμὸν ») παραδίδωμι. » Διαμετρέω τινί. || παίρνω μὲ τὸ μέτρον. » Διαμετρέομαι (Ξενοφ. καὶ Δημοσθ.). par (en) compte. || τὸ δὲ ἀτῆμι καὶ τὸ μάλαμμα ἵνα τὸ μοιρασθῶν ὄχι μὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ μὲ τὸ ζῆγι. » Ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν ἔσσεσθαι (Πλούτ.). » || ὅλα τὰ ἐξ ὀδῶ καὶ τὰ εἰσοδήματα περπατοῦσιν μὲ λογαριασμὸν καὶ μὲ μέτρον (μεταφορ.). » Παντὸς μὲν ἀναλωματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρον βαδίζοντος (Πλούτ.). α ῥ. (εἶδος μέτρον διὰ τὰ ὕγρα). » Ἀμφορεύς, χοεὺς καὶ χόος (ἐχωροῦσε 12 κοτύλας ἢ ξίστας 6), μετρητῆς (ἔπαυσε 12 χόας, ἤτοι 120 λίτρας). mètre, θ. mesure, θ.

Μετρώ (μονέδαν, ανθρώπους, τὸ διη-
ρημένον δηλ. ποσόν), ῥ. μετ. » Ἀριθμέω,
κατ(ά)π(α)ριθμέω. comprei, énumérei,
pombrei. ||. » ἵνα μὴ ἐξυρῇ καθόλου ἵνα
μετῇ, οὔτε ἵνα μ(πο)ρῇ ἵνα λογαριάζῃ τὴν
ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα. » Μὴ ἀριθμεῖν τὸ
πέραν εἰδώς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν
διαριθμεῖσθαι δυνάσθω ὢν (Πλατ. Νομ.). «
§. (γῆν, πανί, σιτάρι, τὸ συνεχές δηλ.
ποσόν). » Μετρώ, κατα(δια)μετρώ. me-
surer, prendre les dimensions. §.
(συνεκδοχ. πληρόνως εἰς μετρητὰ, ἢ ἐπὶ
χεῖρας, Τουρκ. Πεσίνη). » Καταβάλλω,
κατατίθημι, ἀπαριθμέω, εἰσφέρω. payer
en argent comptant. ||. κ' ἐγὼ σὲ ὑπό-
σχομαι, πρῶτα ὁ θεός, δι' ὅσα με δανείσῃς,
ἢ ἄλλην πολὺ μεγαλύτεραν χάριν ἵνα σε
κῆνω, ἢ τὰ ἄσπρα ἵνα σοῦ μετρήσω, ἂν
μ(πο)ρέσω. » Εγὼ δέ σοι ὑποσχοῦμαι, ἦν
θεός εὐ διδῶ, ἀνθ' ὧν ἂν ἐμοὶ δανείσῃς,
ἢ ἄλλα πλεονός ἔξια εὐεργετήσῃν, ἢ τὰ
χρήματα ἀπαριθμήσῃν, ἦν δύνωμαι (Ξε-
νοφ. Κυρουπ.). « §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ
Κρίνω, Λογαριάζω, Στοχάζομαι): θὰ τὸ
μετρήσῃ μεγάλῃν χάριν, ἴδε Λογαριάζω.
||. ποῖός σε μετρεῖ διὰ ἄνθρωπον; ἴδε
ἡ γῆφω.

Μέτωπον (τὸ ἄλλ. Κούτελον, καὶ εἰς
τὴν Ἑλλάδα Γλέφαρον). Μέτωπον. front.

Μέτωρον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Χω-
ρατῆς, κτλ.

Μῆ (προφ. καὶ Μῆν), ἐπ. (ἀπαγορ.).

» Μῆ, μὴ οὐ, μὴ οὐχί. ne, ne pas. ||. μὴ
λέγεις τέτοιον λόγον. » Μῆ λέγεις. Εὐφώ-
μει, ἴδε καὶ Λέγω. ||. ὅδ' ἂν μ(πο)ρῶ ἵνα
μὴ τὸν ἐχθρεύωμαι. » Οὐκ ἂν δυνάμην
μὴ οὐχί μισεῖν. je ne puis m' empêcher
de le haïr. ||. ποῖος ἄνθρωπος μ(πο)ρεῖ,
υἱοὺς θεῶν ἵνα πιστεύῃ, καὶ θεοὺς ἵνα μὴν
πιστεύῃ; » Τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν
παῖδας ἡγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μὴ;

Μηγάρι (προφ. καὶ Μηγάρης), μόρ. (δι-
στακτ. ἐκ τοῦ) » Μηγάρ (κατὰ πρόσληψιν
ἀρχαιοτάτην), ἴδε Μήπως.

Μηληά, δ. » Μηλέα. pommier.

Μῆλι (τὸ), ἐργ. (χειουργ.). » Μῆλη
(ῆ), σμίλη, σμιλίον, καθέτηρ. sonde, θ.

||. βάλλω τὸ μῆλι (εἰς τὴν πληγὴν).

» Μηλόω-ἄω (Ιπποκρ.). sonder.

Μῆλον, ἴωρ. » Μῆλον. pomme, θ.

Μῆνας (ῆ). » Μῆν-ἡνός. mois. ||. τρεῖς
(τίσσερς, πέντε, κτλ.) μῆνες. » Τρίμη-
νον (» Τετράμηνον, κτλ.). trimestre. ||.

εἶνε σ τὸν μῆνά τ' τις (ἢ ἐγγαστρωμένη).
» Πρὸς (» Ἐπὶ, » Ἐν) τῷ τίκτειν (τεκεῖν) ε-
στιν. elle est à son terme. ||. εἶμαι ὀκτώ

μηνῶν ἑγγαστρωμένη. » Κῶ μῆνα ὕγδοον
ἤδη, « Λουκ. (Ἑταιρ. διαλ.). ||. εἶνε
τῶρα ἐξ μηνῶν » Καὶ οὗτος ἤδη μὴν ἔκ-
τος αὐτῇ, » Εὐαγγ.

Μηνιάτικον. » Μηνιῶν (μίσθωμα).
mois, ἴδε καὶ Μισθός.

Μήνυμα. » Μετάπειψις, μετάκλησις.
l' action de mander (faire venir), ἴδε
καὶ §. Εἰδοποιήσις.

Μηνῶ (διδω εἰδῆσιν), ῥ. μετ. » Μηνῶ.
mander, faire savoir à. ||. τοὺς παρε-
κάλουν δι' ἐκείνα, τὰ ὅποια τοὺς εἶχον
μηνύσῃ καὶ εἰ φίλοι τῶν ἀπὸ τὴν Λα-
κεδαίμενα » Ἐδέοντο τούτων, ὧν περ καὶ
οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος αὐτοῖς φίλοι ἐπε-
στάλκεσαν. « Ὁκδ., ἴδε καὶ Εἰδοποιῶ. §.
(στέλνω καὶ φέρνω τινά). » Μεταπέμπομαι,
μετακαλέομαι. mander, faire venir, en-
voyer chercher. ||. μ' ἐμήνυσαν καὶ πῆ-
γα (ἤλθα). » Μετάπειμτος ἀφικόμενος.

Μήπως, ἐπ. (διστακτ.). » Μῆ, μήτι,
μήποτε. de peur que, si. ||. φοβούμαι
μήπως. » Δέδια μή. ||. ἐφοβούμην μή-
πως ἦτον (ἦνε). » Εδεδείκνυ μή εἴη. ||.
πρόσεχε ὅμως μήπως σὲ γελᾷ. » Ἄλλ',
ὅρα μὴ σε διακρούσῃται, (καὶ ἔλλειπτ.)
» Ἄλλ', ὅπως μὴ σε παρακρούσῃται. ||. φο-
βούμαι μήπως ὅδ' ἡξεύρομεν. » Διδοικε
μὴ λελήθαμεν. §. ἐπ. (ἐρωτημ.). » Μῆ
γάρ; μήτι; μῶν; μὴ ποτε; est-ce que?
||. μήπως εἰ, ἐγώ; Μῆ τι ἐγὼ εἶμι;
est-ce moi?

Μῆτε, ἐπ. (ἀν. καὶ ἀπαγορ.). » Μῆτε,
οὔτε, μηδὲ, οὐδὲ, ni. ||. διότι μῆτε αὐτὸ
ἔδεν εἶν' ὀλίγον. » Οὐδὲ γάρ οὐδὲ τοῦτο
μικρὸν (Συνεσ.). «

Μῆτέρα. » Μήτηρ — μητὲρ, τεκνύσα.
mère, θ., ἴδε καὶ Μάννα.

Μητριά. » Μητριά. belle-mère, ma-
ratre (ἐπὶ κακοῦ).

Μητριάς. » Πατρῶς καὶ Πατριάς,
μητριάς. beau-père.

Μιά, ἀριθμ. (θελ. τοῦ ἑνός). » Μία-ᾶς.
une, ἴδε καὶ ἑνας. ||. μιά φορά, ἴδε
Φορά. ||. σ' τῇ μιᾷ (γιὰ μιᾷ, μὲ μιᾷ),
ἐπ. » Ἀθρόως (-ον), συλλεβδην, διὰ μιᾶς.
tout d' un coup (ἀπαράλλακτα τὸ λέγουσιν
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα: Μιᾷ κοπανιᾷ, ὡς
ἂν εἴποι τις, μεταφέρων τὴν ἔννοιαν ἐπὶ
τὸ ἀρχαϊκώτερον.) » Μιᾷ πληγῇ. §. ἀν-
των. (ἄορ.) » Τίς-ινός. une, certaine, ἴδε
καὶ Κάποιος.

Μικρύνω, ῥ. μετ. » Μί(» Σμι)κρύνω,
μειώω, ἐλαττώω, συστέλλω. apettisser,
rapettisser, diminuer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοστ.
» Μί(» Σμι)κρύνομαι, μειοῦμαι, συστέλλο-

μαι. apettisser, rapettisser. || . μικραίναν ἢ μέραις. » Βραχυτέρα: ἐκτῶν ἐγένοντο. les jours sont devenus (diminuerent).

Μικροκάμωτος, η, ὄν. » Μικροφυῆς, μικρογλάφυρος, μικρομελής. mikrouou.

Μικρός, ἡ, ὄν. » Μι(ο) Σμι(κ)ρός, βραχύς, ὀλίγος. petit.

Μικροτερός, η, ὄν. » Ἐλάσσων (-των), μείων. plus petit. §. (κατὰ τὴν ἡλικίαν). » Νεώτερος, ὑστερογενής, ὀπλότερος γενεῇ (ποιητ.). cadet, ἴδε καὶ Μεγαλύτερος.

Μικρούτσικος, η, ὄν (προφ. καὶ Μικχούτσικος, ἀναλογώτερον ἴσως μὲ τῶν Δωριέων τὸ) » Μικκός καὶ Μικκύλος. mikrouon, ἴδε καὶ Ἀρκετῶ.

Μίλι (τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον), ἴδε Μήλι.

Μίλι (μέτρον διχοστήματος Ῥωμαϊκόν, περιέχον συνήθως 1000 σχεδὸν γεωμετρικὰ βήματα, ἐπτά-μυση [ἑκτῶ, ὀκτῶ καὶ ἓν τρίτον] στάδια, 14: λεπτά περίπου. Τὸ Ἰταλικὸν εἶνε τὸ ἐξηκοστημόριον τῆς Γεωγρ. μούρας, τὸ Ἑλληνικὸν τὸ 86ον). » Μίλιον (Λατίν.), στήδιον (τὸ Ολυμπιακὸν περιεῖχεν 610 πόδας). mil. ||. ἑκατὸ' μίλια τόπον, ἑκατὸ' μίλια μακρὰ (φρσ. ὑπερβολ.). » Παρσάγγας ἑλούς. à cent lieues.

Μιλιούνι, ἀριθμ. » Ἐκατὸν μυριάδες. million. ||. δύο (τρεῖς, τέσσαρα, δέκα κτλ.) μιλιούνια. » Διῆκοσι: (» Τριακόσια, » Τετρακόσια, » Χίλια) μυριάδες. ||. εἴκοσι (τριάντα, σαράντα, ἑκατὸ') μιλιούνια. » Τριχίλια (» Τρισχίλια, » Τετρακισχίλια, » Μύρια) μυριάδες, μυριακισμύρια. ||. διῆκοσι (τριακσίσι, τετρακσίσι, χίλια) μιλιούνια. » Δισμύρια (» Τρισμύρια, » Τετρακισμύρια, » Ἐκατοντακισμύρια) μυριάδες.

Μίμησις. » Ζῆλος, μίμησις. imitation. Μιμητής. » Μιμητής. imitateur.

Μιμοῦμαι, β. μετ. » Μιμέμαι, ζηλώω. imiter; copier; singer (γελ.). contrefaire (ἐπὶ κακοῦ).

Μισάδι (εἶδος μέτρου). » Ἡμίτομον καὶ » Ἡμιτόμιον. moitié.

Μισαποθιμένος, η, ὄν. » Ἡμιθανής, ἡμιθνής-ῆτος, ἡμιθνητος. demi-mort.

Μισερὸς (ὁ Τουρκ. Σακάτης. Ὁ Κορ. τὸ γράφει Μυσερὸς, καὶ τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Μύσος) πιθανώτερον μὲ φάνεται ἀπὸ τοῦ Ἡμισος, ἡ, ὄν. » Πήρως, ἀνάπηρος, λεωθεμένος, πεπρωμένος, ἡρωτηριασμένος. estropié. » Νώθουρος (κυρ. ὁ ἀνικανὸς πρὸς τεκνοποιᾶν). impotent.

Μισερὸν (Τουρκ. Σακτῆδῶ), β. μετ.

» Πήρως, ἀνάπηρως (Πλατ.), ἀρωτηριαζῶ, κολοδῶ, αἰκίζομαι, λωδασμαί. estropier.

Μισεῖδι. » Σημεῖον μορφῆς, χαρακτὴρ προσώπου. trait (de visage).

Μισεύω, β. ἀμ. ἴδε Ἀναχωρῶ.

Μισθός. » Μισθός. paye, θ. salaire, traitement; loyer (ἐργάτου), approvisionnement (ἀξιωματινοῦ, κτλ.); pension; gage (δούλου); » Μισθοφορὰ. solde (στρατιώτου), θ. » Διδάκτρα (αὐτὴ ἡ κατάληξις συνθῆζεται καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας μισθοδοσίας) καὶ διδασκάλια (διδασκάλου). honoraires. ||. » Πάρινω μισθόν. » Μισθὸν φέρω (καὶ μολολεῖ). μισθοφορέω, μισθοδοτέομαι. ||. δίδω μισθόν. » Μισθὸν φέρω, μισθοδοτέω.

Μισοκαμμένος, η, ὄν. » Ἡμίπλεκτος, ἡμίκαυτος. à demi brûlé.

Μισοκόλι (τὸ ἄλλ. Μισοβάτσελον), (εἶδος μέτρου). » Ἡμιεδιμνος. minoi.

Μισόκοπος, η, ὄν, ἴδε Μεσόκοπος.

Μισοξυρισμένος, η, ὄν. » Ἡμιξυρητος. à moitié rasé.

Μισοπνικμένος, η, ὄν. » Ἡμίπνικτος. à moitié étouffé ou noyé.

Μισός (ἀντὶ Ἡμισος, καθὼς εὐρέθη εἰς τρεῖς ἐπιγραφὰς τῆς Φωκίδος. » Καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τῆς Ἀθάνας, τὸ δὲ ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος.), ἡ, ὄν. » Ἡμισός-ος καὶ-ους, -εικ, -υ. demi. ||. τὸ 'μισόν. » Τὸ ἥμισυ, τὸ ἡμίτομον. la moitié. ||. μισὸ' περισσότερον (τοῦ ὅλου, ὅσ' εἶνε δὴ καὶ τὸ 'μισὸν ἀκόμη, καθὼς τρία ἀντὶ δύο, ἔξ ἀντὶ τεσσάρων, δεκάπεντε ἀντὶ δέκα, κτλ.). » Ἡμιόλιον (» Ἰπσιχνεῖται ἡμιόλιον πᾶσι δώσειν οὐ πρότερον ἔφερον, ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά.) ||. 'μισὸ' σρέμμα, μισὸ ὥρα, κτλ. » Ἡμίπλεθρον, ἡμιώριον, κτλ. un demi arpent, une demi heure. ||. δύο-μισεὶ δραχμαί. » Τρίτον ἡμιδραχμὸν (Δείναρχ.). ||. ἔξ-ἥμισυ τάλαντα. » Ἐξδομον ἡμιτάλαντον. ||. ὀκτώ-μισυ τάλαντα. » Ἐννατον ἡμιτάλαντον (κτλ. εἰς τὸ ἐνίκον. διότι εἰς τὸ πλῆθ. ἀλλάζει ἡ σημασία, παρ. χαρ.). ||. ἐνα-ἥμισυ τάλαντον. » Τρία ἡμιτάλαντα (Ἡροδ.). ||. δύο-μισεὶ ὀκάδες. » Πέντε ἡμιμνία. » Πένθ' ἡμίχοα (Ἄριστος). §. ἓνα βρεῖε κρῆσι, ὅχι γε-μίαντες ὡς ἐπάνω, ἀλλὰ 'μισὸν (ἢ) ὡς τὴ' μέση. » Βίσις οἶνου ἡμιδεῆς. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον μὲ τὴν Διὰ, ἢ μὲ τὸ Ἡμι, καθὼς:) μι-ασνίγω » Διανόγω. entrrouve. ||. μι-σφαγωμένος. » Ἡμιδρακτός. preaque (ou

à demi) rouge (mangé), κτλ.

Μισοστιγμή (ἀντὶ Μεσοστιγμῆ). » Διαστολή, ὑποδιαστολή, ὑποστιγμῆ, κόμμα. virgule, θ. ||. βάλω τὰς μισοστιγμαίς. » Ὑποστιζῶ, ὑποδιαστέλλω (τὸν λόγον).

Μισοτελειωμένος, η, ον. » Ἡμιτελής. qui n' a pas été achevé (accompli), qui n' est fait qu' à demi.

Μισότριδος, η, ον. (κυρ. φόρεμα) » Ἡμιτριδής, μεσοτριδής, *χρησός (» Καὶ τὰ ἱατικά χρηστὰ μεταβάλλεσθαι, » Θεοφρ. χαρ.). (habit etc) usé.

Μισοφαγωμένος, η, ον. » Ἡμίβρωτος, ἡμιβρώς-ωτος. à demi mangé (rongé).

Μισοφύγγαρον (κυρ. ἔπρεπε ἵνα ὀνομάζεται ἡ) » Πιμφκῆς ἢ Ἡμίτομος ἢ Ἀμφικυρτος (σελήνη), (ἢ ἄλλ.) ἡμισέληνος· δ. (καταχρ. θύως ὀνομάζεται ἡ νέα σελήνη, τὸ Μεσοσέληνον, κατὰ τὸ γλωσσάρ. τοῦ Στεφ., ἢ παρὰ τῶν ἀρχαίων) » Μηνοειδής. croissant. ||. ὥσάν μισοφύγγαρον. » Μηνοειδῶς, ἐν ἡμικυκλίῳ (τόξῳ) σχήματι. en forme de croissant.

Μισοφούσανον. » Κολύβιον (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Χίον), ἡμιφάριον (Ἀρισταίν.), ἡμιδιπλοίδιον (Ἀριστοφ. Εἰκλ. 318), ὑπιδύτης, ἐπιγονατῆς, ἔγκυκλον. jupe, θ. jupon (τὸ μικρότερον), cotte, θ. cotillon.

Μισοψημένος, η, ον. » Ἡμίπτως, ἡμίψως. à demi cru.

Μιταρηά, } ἐργ. (ὕφαντ.) » Ἀρκάνη(-λη), Μιτάρι, } κείρος (τὸ), κείρωμα. lisse, θ.

Μιτάρωμα. » Μίτωσις, μίτωμα, κίρωμα. l' action de passer la trame par la lisse.

Μνήμα (τὸ). » Τάφος, μνήμα, μνημεῖον, τύμβος (ποιητ.), σῆμα (ποιητ. κυρ. ἢ κολώνια που ἔστηναν εἰς τοὺς τάφους διὰ σημάδι). tombe, θ. tombeau, sepulcre.

Μνήσκω (τὸ ἄλλ. Μνήσκω), β. οὐδ., ἴδε Μένω.

Μόδι (ἐκ τοῦ) » Μόδιος (εἶδος μέτρου), ἴδε Κοιλόν.

Μοιάζω, β. οὐδ., ἴδε Ομοιάζω.

Μοιάξι(σι)μον. » Ομοιοτήτης, ἐμφέρεσις, ἔμφρασις. ressemblance, θ.

Μοῖρα, ἴδε Τύχη. ||. ἦτον τῆς μοίρας μου, ἴδε Γραφτόν καὶ Μέλλω. ||. μαύρη μοῖρα (μεταφορ. ἡ κακὴ καὶ ἐναντία, ἀπαράλλακτα μετὰ τοῦ Ομήρου τὸ) » Μέλαινα κῆρ. δ. (συνεκδοχ. τὸ προφύτευμα τῆς καλῆς ἢ κακῆς μοίρας, θεν.) » νά σε πῶ

τῇ μοῖρᾳ μου. » Μοιρολογεῖω-ομαι (Γλωσσάρ.).

Μοιράζω, β. μετ. » Διανέμω, διαδίδωμι, νέμω, μερίζω, διαμερίζω (Εὐαγγ.). partager; distribuer, répartir, départir, faire le partage; dispenser. ||. μοιράζω με λαχόν. » Διακλήρῳ. distribuer au sort, adjufer par la voie du sort. ||. μοιράζομαι (με ἄλλον ἓνα τι), β. μεσ. » Μεριζομαί τι πρὸς τινα, νέμομαι (Δημοσθ. Φορμ.). ||. τὸ μοιρασθῆκαν με λαχόν. » Διεκλήρῳσαντο. ||. (τί ἕκαμε); μειράσθηκε μετὰ τὸν ἀδελφόν του τὴν κατάστασιν τοὺς, ἢ τὴν ἔχουν μαζῇ; » Μεμερισμένος ἐστὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν, ἢ κοινῇ οὐσίᾳ ἐστὶν αὐτοῖς (Δημοσθ.); » ||. » νὰ τὰ μοιρασθῶμεν ἴσι. » Ισομοιρεῖν ἡμῖν αὐτῶν (Δημοσθ.).

Μοιράσι, ἴδε Κληρονομία.

Μοιρασιά, ι. » Διανομή, νέμσις (» Διαμοίρασμα | φορᾶς αὐτοῖς γενομένης ἐν τῇ νεμήσει τοῦ χωρίου, » Ισαί. Ἄστυρ.), νομή (Δημοσθ. Φορμ.), διανέμησις, διάδοσις, μερισμός, διαμερισμός (ὁ Πολυδ. ἴδεν τὸ ἐγκρίνει). partage, distribution, repartition, dispensation. ||. μοίρασμα με λαχόν. » Διὰ (» Ἐπι)κλήρωσις. distribution par la voie du sort. ||. μοίρασμα κρέατος. » Κρεωδαισία, κρενωμία. ||. μοίρασμα γῆς. » Γεωδαισία (κτλ. κατ' ἀναλογίαν).

Μοιραστής. » Διανομέυς. distributeur, dispensateur.

Μόλεμμα (κυρ. τὸ τῆς πανούκλας). » Μόλυσμα λοιμικόν. contagion, pestilence.

Μολεμμένος, η, ον. » Λοιμώττων. pestiféré, empesté, contaminé.

Μολεύω (κυρ. ἐπὶ πανούκλας), β. μετ. » Λοιμεύω. empester, contaminer, infecter.

Μόλις, ἑπ. » Μόλις(γίς). à peine. ||. μόλις καὶ μετὰ βίας » Ὑπὸ βίας καὶ μόλις (Πλουτ. Ποπλικ.). » ||. μόλις εἴχαμεν γῆάσει εἰς τὴν Τροάξην καὶ μᾶς πιάνει μιά ἀρρώστια, ἴδε Ἀρόμη.

Μολωμα. » Ἐνδύσεις, πρόσχωσις.

Μόλος. » Προκυμαία, προκύμαον. môle.

Μολόνω, β. μῦθ. » Προσχωνώω(-χώνωμαι).

Μολόχα, φ. » Μολόχη καὶ μολόχη. mauve, θ.

Μολυβάχι. » Μολύβειον, μολύβειον. un petit morceau de plomb.

Μολυβένιος, α, ον. » Μολύ(λι)βδινος, μολυ(λι)βδός(-βός). de plomb, qui est fait de plomb.

Μολυβήθρα (τῆς κανδήλας), ἴδε Φιτρί.
 §. (τὸ μολύβι τῆς βάλτας). » Μολύ(λί)-
 θδαινα, μολυβίς καὶ μολυ(λι)θδός. *masse*
de plomb qu' on attache a la ligne (de
pêcheur).

Μολύβι, μέταλλ. » Μόλυ(λι)θδός καὶ
 Μόλυ(λι)θός. *plomb*. §. (συνεκδοχ. τοῦ
 τουρκεϊῶ), ἴδε Βόλι.

Μολυβοκίνδυλον, » Χρωστήρ-ῆρος (ῥ),
 (ὁ Ἰουλιανὸς ἔχει) χρωστήρ μολύβος, (ὁ
 επιγραμματοποιὸς Φίλιππος τὸ ὠνόμασε
 περιφρακτικῶς) » Γυρὶν (ἄλλοι τὸν εἶπε
 Κυκλοτερή) κυανένος ὀλίγον σημαντόρα
 γραμμῆς », γραφίς, ὑπογραφίς, γραφεῖον.
crayon. ||. οἱ διδάσκαλοι, ὅσα παιδιὰ
 ἔδεν εἶν' ἀκόμη καλοσυνηθισμένα ὅτ' γρά-
 ψιμον, τὰ κλύνουν ἀράδες μὲ τὸ μολυβο-
 κίνδυλον. » Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω
 δεινοῖς γράφειν τῶν παιδῶν ὑπογράφαντες
 γραμμὰς τῇ γραφίδι (Πλατ. Πρωταγ.). «
 (Σημ. Ἡ τοιαύτη ὁμῶς ὑπογραφή πιθα-
 νόν ἐστι γένητο μὲ συμβλερόν τι ἐργαλεῖον,
 [καὶ τοιαύτη τῶ ὄντι ἦτον ἡ γραφίς,] τὸ
 ὁποῖον ἀντὶ ἵνα χρωματίσῃ, ἐχάραξε μάλ-
 λον τὰς γραμμὰς, ὅθεν ἀναλογεῖ περισσό-
 τερον μὲ τὸ δίκιν μας Χαράκιωμα).

Μολυβῖνω (σχεπάζω μὲ μολύβι) ἢ. μ.θ.τ.
 » Μολυβδῶ. *plomber, garnir de plomb*.

Μολυβοσκέπαστος, η, ὄν. » Μολυβδω-
 τός. *plombé, garni de plomb*.

Μολυβόχρωμα, ἔρ. » Μολύ(λί)θδαινα.
plombagine, θ. *molybdène*, θ. *crayon*.
 2) (τὸ μωρτεσέγκι) » Λιθόχρυρος, κύνκος
 (Ομ. Ἰλ. Α, καὶ Πaus.). *litharge*, θ. *gleite*,
 θ.

Μολυβωτός, η, ὄν. = Μολυβοσκέπαστος.

Μοναξία (ἡ κατάστασις τοῦ μεμονωμέ-
 νου. Ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Α.] προσπαθεῖ ἵνα
 δικαιολογήσῃ τὴν λέξιν, συνήθη εἰς τὸν
 καιρὸν του). » Μονήρης βίος (δίαιτα),
 μόνωσις, μοναυλία, μονὰς ἐρημία (Εὐριπ.
 Φοιν.). *vie solitaire*. §. (συνεκδοχ. ὁ
 μεμονωμένος τόπος). » Ἀναχώρησις, ἀνα-
 κχωρητικὸς τόπος. *solitude*, θ. *retraite*, θ.

Μοναστήρακι » Μονήδριον. (μεταγ.).
petit couvent.

Μοναστήρι (προφ. κοιν. Μαναστήρι).
 » Μονή, μοναστήριον (μεταγ.). *couvent*,
cloître, monastère

Μοναχά, ἐπ. » Μοναχῇ (Ἐσνοφ.), μονα-
 χός (Πλατ.). *seullement*, ἴδε καὶ Μόνον.

Μοναχικός, ἡ, ὄν. » Μονήρης, μονώτης,
 μοναχός (Λιοδ. Σικελ.), μονὰς (ποιητ.).
solitaire, détaché. ||. σπῖτι μοναχικόν
 (μὴ συνεχόμενον δηλ. μὲ ἄλλα). » Περιάμ-
 φδος (» Διάλαυρος) οἰκία. *maison isolée*.

||. καίτοι μοναχικόν (δηλ. ὄχι μὲ ἄλλους
 μαζῇ). » Ἰδιοστολον πλοῖον.

Μοναχός (προφ. κοιν. Μονάχος), ἡ, ὄν.
 » Μόνος. *seul*. §. *unique*. ||. μοναχός μου
 (σου, του), μοναχῇ μου(σου, τῆς), μοναχός
 μου (σου, του), μοναχοί(αῖς, ἅ)μας(σας,
 τούς ἢ των). » Αὐτός (ἡ, -δ-, οἰ-, αἰ-, ᾶ),
 αὐτόματος. *de soi même, de son propre*
mouvement. (Μὲ τὸ Αὐτός ἐκφράζονται εἰς
 τὸ ἀρχαῖον καὶ τὰ σύνθετα, καθὼς: Αὐτο-
 δίδακτος, Αὐτοκίνητος, Αὐτέκμητος κτλ.),
 ἴδε καὶ Ἰδίας. ||. σκοτώθηκε μοναχός του
 (μὲ τὸ χέρι του δηλ.). » Αὐτὸς ἐαυτὸν
 διεγρήσατο » Αὐτὸς ἐαυτῷ χεῖρας προσ-
 ἤνεγκεν » Αὐτόχειρ ἐαυτοῦ ἐγένετο » Αὐ-
 τόχειρι (» Αὐτοχειρίᾳ) ἀπώλετο. *il s'est tué*
de sa propre main. ||. δουλεύω μοναχός
 μου. » Αὐτουργέω. ||. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἰη-
 σοῦς ἔδεν ἐθάπτιζε μοναχός του, ἴδε Αὐ-
 τός. ||. διότι ἐκαίνο, πού ἐφωναίσετε ὅλοι
 σας, τώρα ἐγίνε μοναχός του. » Νυνὶ γάρ,
 ὁ πάντες ἐθρυλλεῖτε, γέγονεν αὐτόματος.
 ||. αὐτὸ ἤθελε γένῃ μοναχός του. » Ἀπὸ
 τοῦ αὐτομάτου ἂν ἡμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἴδε
 καὶ Ε γώ.

Μοναχοκίρη. » Μονογενὴς θυγάτηρ, (εἰς
 τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο καὶ) ἐπικληρὸς καὶ
 ἐπίδικος (διότι ἐκρίνοντο οἱ συγγενεῖς τῆς
 ποίης ἵνα τὴν πρωτοπύρην, καὶ μάλιστα
 ὅταν εἶχε πλουσίαν κληρονομίαν.). *filles*
unique.

Μοναχοῦιός. » Μονογενὴς υἱὸς (τὸν δ-
 ποῖον ὁ Ὀμηρὸς ὀνομάζει Μοῦνον, τηλύ-
 γετον). *filis unique*.

Μονήμερα (τὴν ἴδιαν ἢ εἰς μίαν ἡμέ-
 ραν), ἐπ. » Αὐθημερόν, μονήμερον (Γαῦ-
 τα μονήμερον τὸν χρησάμενον ἀναίρει »,
 Ἄφρικ. [τὸ ὅποιον ὁ Νίκανδρος ἐξέφερε
 ποιητικώτερον:] » Ἐν δὲ μονήρει ῥηϊδίως
 ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα, » Ἄλ.
 400). *le même jour, dans un seul jour*.

Μονοιάζω, ἢ. οὐδ., ἴδε ὁμονοιάζω.

Μόνοισα, ἢ. ἴδε ὁμόνοισα.

Μόνοισαμα, ἢ. ἴδε ὁμόνοισα.

Μονοκόκκαλος, η, ὄν. » Μονώστεος. *qui*
n' a qu' un seul os.

Μονοκόμματος, η, ὄν. » Μονήλατος.
fait d' une seule pièce, (Περδ. Ατόφρος).

Μονοκοδυλία. » Μονογράμματον. *mo-*
nogramme.

Μονοκοῦπι. » Μονήρης (πλοῖον), κέλῃς,
 δίκοπον, δισκαλμον (κελήτιον), ἀκάτιον
 ἀμυγρηκόν (Θουδ. Α', 67). *esquif, bate-*
let (qui n' a qu' une paire de rames).

Μονομιάς, ἐπ. (τροπ.), ἴδε Μιά (εἰς τὸ
 ||. σ τῇ μιά).

Μόνον (προφ. κοιν. Μόναι), ἐπ. »Μένον, μόνως, μοναχῶς. seulement. || . ὅχι μόνον. » Οὐχ ὅπως, οὐχ ὅτι. || . μόνον ὅτι »δέν. » Μονονοῦκ ἢ » Μονονουχί. || . με τοῦτον μόνον τὸν τρόπον. » Οὕτω μόνως, (ἢ) » Μόνως οὕτως, « Πλάτ. || . διότι κατ' αὐτὸν μόνον τὸν τρόπον ἡμπορεῖ νὰ ᾔνη βεβαία ἡ εἰρήνη. » Οὕτω γὰρ ἂν εἴη μόνως εἰρήνη βεβαία, » Ξεν. il n'y a que de cette manière que. §. σύνδ. (αἰτιολ.). » Ἀλλὰ γάρ, κτλ. ear. || . ὅλ' πεινῆσης, μόναι σῆκω. » Πεινήσεις, ἀλλ' ἐγείρου (ἄριστος. Πλ.). «

Μονόζυλον (πλοῦον). » Μονόζυλον (Ἀριστοτ. Ζ. δ', §. » Ἡ διὰ μικρῶν πλοισαρίων τῶν λεγομένων μονόζυλων, « Λέων Τακτ.), αὐτόζυλον (» Λεμβάδιόν τι ἀναβάς, ὁποῖα πρὸς ταῖς ἀκταῖς ἐνταυθα διασαλεύει αὐτόζυλα, « Ἰωάν. (Κίνχημ.), αὐτοφυῆς (ἀκάτιον κτλ.). canot.

Μονοπάτι (ἡ λέξις ἀναφέρεται εἰς τὰς Παιδέντας καὶ εἰς τὰ Τακτ. τοῦ Λέντος. » Τὰς δὲ δημοσίας ὁδοὺς καὶ τὰ μονοπάτια μὴ ἀποκλειέτωσαν, ἀλλ' ἀνεωγμένα ἔστωσαν, «). » Ἀτραπὸς (ἡ), τρίβος (Ξενοφ.), πάροδος. sentier, défilé.

Μονοπέδαρος, η, ον. » Μονόπους. qui n'a qu'un pied.

Μονόπετρος, η, ον (κυρ. δακτυλίδι). » Μονόλιθος. solitaire

Μονοπρόσωπον (εἶδος κεντήματος, τὸ ἐναντίον τοῦ Ἀναίθατόν). » Ἱερεποσίλιτον. brodé d'un seul côté.

Μονορροῦφι, ἐπ. » Ἀμυστὶ, ἀπνευστὶ, ἀθρόως, γανθόν, Σκυθῶν (Θρακῶν) δίκην, τὸν Σκυθικόν (Θρακικόν) τρόπον. d'un trait, d'un seul trait, tout d'une tige (d'un coup), d'une baleine. §. (μεταφορ.) ἐκοιμήθηκα τρεῖς ὥρας μονορροῦφι. » Τρεῖς ὥρας συνεχῶς ὑπνώσας. tout d'une somme; sans débrider.

Μονὸς (ἀπ' ἐναντίας τοῦ Διπλὸς), ἡ, ὄν. » Ἀπλοῦς, μονομερής. simple. §. (ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ζυγός). » Περιττός. impair. || . μονὰ ἢ ζυγὰ (εἶδος παιγνιδιῶν τὸ ὅποιον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφάν. || Πλούτ. 817 || ἐλέγετο: » Ζυγὰ ἢ ἄζυγα). » Ἀρτιασμός, ἀρτιαίνει (τὸ). pair ou non. || . παίζω ζυγὰ-ἡ-μονὰ. » Ἀρτιάζω (» Ἀρτιάζομεν, ἡγοῦν παίζομεν ἀρτια ἡ περισσά . . . , ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν, « Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 817). jouer à pair ou non.

Μονόφθαλμος (ὁ κυδ. Γκκῆός). » Ἑτερόφθαλμος, μονόφθαλμος, (καὶ περιφρ.)

» Μὴ ἀκεραιούμενος τὴν συζυγίαν τῶν ὀφθαλμῶν (Εὐστάθ.) « . borgne.

Μονόχορδη (λύρα), ὄργ. (μουσ.). » Μόναυλος λύρα, μονόχορδον. trompette marine, θ.

Μοράκι (προφ. καὶ Ἀμοράκι), κ. ἴδε Βατόμυρον.

Μόρικος, η, ον (χρῶμα). » Πορφυροῦς -οῦ (ὁ θαυότερος ἢ) μελανοπόρφυρος (» Πορφυροῦν ἀντὶ τοῦ μέλαν. Εὐίκασι γὰρ πως ἄμφω τὰ χρώματα, ἐπεὶ ἐγγὺς μελανίας ἐστὶ καὶ τὸ πορφυροῦν, « Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 482), ἰσθαφής (ὁ ἀνοικτότερος), (μόρικον ὑποθέτω καὶ τὸ) Ἀμόργινον (χρῶμα, διὰ τὸ ὁποῖον τῶσαν ἐφιλονεύσαν οἱ λεῖκο-γράφοι. Πιθανώτατον ὅμως ὅτι ἡ λέξις, ἂν δὲν ᾔνη ἡ αὐτὴ, ἔχει ὅμως μεγίστην συγγένειαν μετὰ τὸ) » Μόρυχος (ἐπὶ τοῦ Διονύσου εἰς τὴν Σικελίαν, τοῦ ὅπ. τὸ πρόσωπον ἀλοῖφαν μετὰ τρύγα ἄς σημειωθῇ ἐν παρόδῳ, ὅτι καὶ τὸ κοκκινόστοικτον τοῦ Σύλλα πρόσωπον σκυτρίζοντες οἱ Ἀθην., ἔγραφαν: » Συκάμινον ἐσθ' ὁ Σύλλας «), purpurin (ἄνθος κυρ.), violet, ἴδε καὶ Βυσσινύς.

Μοσχάκηθεν, φ. » Ἀκαρνα, ἀτρακτιλὺς. chardon benit.

Μοσχάρι. » Μοσχάριον. petit veau.

Μοσχαρατίσιος, α, ον (κρέας κυρ.). » Μόσχειος. de veau.

Μοσχάρι (προφ. κοιν. Μουσκάρι), ζ. (ἀπὸ τοῦ) » Μοσχάριον (Γραφ. ὑποκορ. τοῦ) μόσχος. veau.

Μοσχάτον (κρασί). » Ἀνθοσμίας (αἶνος). (vin) muscat. || . σταφύλι μοσχάτον, ἴδε Μοσχοστάφυλον.

Μοσχοβοσκῶ, ῥ. κύδ. » Μύρου ἀπόζω, ἔδιστον ἀπόζω, θεσπέσιον οἶον ὄζω, εὐωδιάζω, μυρίζομαι (Ἡλιδ.). parfumer, sentir bon.

*Μοσχοθέτανον (ἔκρινα εὖλογον ἵνα δυνάμει κοινῶς τὸ Τουρκ. Ἰνδρισαχί), φ. » Γεράνιον (τὸ εὖσιμον), καρδάμωμον. géranium musqué.

Μοσχοθυμίαμα (τὸ Τουκ. Μεντζουέ), ἀρ. » Στύραξ-ακος (ὁ) (ἴδε Στράβ. Βιβλ. ΙΒ'). henjoin (συχχέεται μετὰ το) sto(sty)-rax.

Μοσχοκάρδον, ἀρ. » Κάρυον (βασιλικόν, μυρεψικόν, Περσικόν), (ἢ) λέξις Μοσχοκάρδον, εἶνε μεταγ.). pois muscade.

Μοσχοκάρφι, ἀρ. (ἡ λέξις μετὰ φαίνεται πολὺ προσφρεστέρα παρὰ τὸ) » Καρύοφυλλον. (ἴσως εἶναι καὶ τὸ) » Καρπίον (τοῦ Κτησίου). clon de girofle. §. (εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὠνομάσθη, διὰ τὸ

σχῆμα καὶ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων τ' αὐτοῦ, καὶ τὸ δένδρον) azedarah (ἐκ τοῦ γένους τῆς Μελίας).

Μοσχολίθκων, ἄρ., ἴδε Μοσχοθυμίαα.

Μοσχολούλουδον, ἀνθ., ambrette (des jardins), fleur du grand seigneur. (Εἰς μερικά τῆς Ἑλλάδος μέρη ὀνομάζων καὶ τὸ ἄνθος τῆς Γαζίας, ἴδε τὴν λέξιν).

Μοσχομυρίζω, ῥ. οὐδ., ἴδε Μοσχοβολῶ.

Μοσχομυρωδάτος, η, ον, ἴδε Μυρωδάτος.

Μοσχομυρωδιά, ἴδε Μυρωδιά καὶ Μυρωδικόν.

Μοσχοπόντικον, ζ. » Ἰκτίς ἡ Ἰνδική (ἡ μοσχοφόρος). rat musqué.

Μόσχος, ἄρ. » Μόσχος (ἡ λέξις εἶνε νέα). muse.

Μοσχούσι, φ. » Ἰσόκερας (τὸ), βούκερας (τὸ), τῆλης-ιδος καὶ -εως (ἡ)· (ὁ Βενδοτὴς λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Γιντηλίνα). fenugrec.

Μοσχοστάφυλον, τ' αὐρ. » (ἴσως ἡ Βασιλικὴ ἀμπέλος τοῦ Πλινίου), μωρστάφυλον (Γεωπον.). raisin muscat.

Μοῦ, ἀντων. (πρωτότ. Α. προσώπου), ἴδε Εὔω.

Μουγγός, ἡ, ὃν (ὁ ἄλλ. Βουβός· αὐτὸς κυρ. ὀνομάζετο παρὰ τῶν ἀρχαίων) » Κωφός, ἐνεός καὶ ἐννεός, ἄλαλος, ἄφωνος, πηρὸς τὴν γλωτταν, (εὐρίσκεται εἰς τὰ ἵππια. καὶ ἡ λέξις) Μογγός (ἐπὶ ἔνου).

» Ἔστω δὲ καὶ τῇ φωνῇ μὴ μουγγός, ἀλλὰ λαμπρός ». (Συγγενές, ἂν ὅχι παρεμφερμένον ἀπὸ, τοῦτου εἶνε καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. καὶ Στεφ. τῷ Βυζ. Μυνδός, (τοῦ ὁποίου τὸ συγκριτικόν) » Μυνδότερος νεπόδων, « μετεχειρίσθη ὁ Καλλιμάχους. Ἐντεῦθεν τῶν Λατ. τὸ mutus, καὶ ἐκ τούτου τῶν Γάλλ. τὸ muet. ||. ὅσοι εἰν' ἀπὸ γεννησιμιού τ' αὐτοὶ, ἐκεῖνοι εἶνε χωρὶς ἄλλο καὶ μουγγοί. » Ὅσοι δὲ κωφοὶ γίνωνται ἐκ γενετῆς, πάντως καὶ ἐννεοὶ (Ἀριστοτ. Προβλ.). »

Μουγγρί (ἐκ τοῦ) » Γογγρίον (» Γόγγροι τὰ γογγρία, » Σχλ. Ὀππ.), ψ. » Γόγγρος (ὁμοιάζει πολὺ τὴν Σμύρναν). congre.

Μουγγρίζω (κυρ. διὰ τὴν φωνὴν τοῦ βωδίου κτλ.), ῥ. ἀμ. » Μυκιάμαι. beugler, meugler, mugir.

Μουγγρίσμα (κυρ. ἡ φωνὴ τοῦ βωδίου κτλ.). » Μυκηθμός. beuglement, meuglement, mugissement.

Μουδιάζω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) » Αἰμωδιάζω (κυρ. ἐπὶ ὀδόντων), ναρκόομαι (-ίσμαι). » engourdir. ||. μουδιάζου τὰ δόντια μου. » Γομφιάζω (-άζω), ἑμψαχιάζω, ἀκάζω, αἰμωδέω, αἰμωδιάζω

-άζω (ὁ Ἴπποκρ. ἐπερόσθεσε καὶ) τοὺς ὀδόντας (, ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνεται) ἐτι σημαίνει καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τὸ μούδιασμα. Ὁ Ἱερεμίας ἔχει: » Οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων αἰμωδιάσαν [τὸ ὁποῖον ἄλλοι εἶπεν] ἐγομφίασαν). agacer, cramper. ||. μουδιάζει τὸ χέρι μου. » Νάρκη μου (κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται (Ἀριστοφ.). »

Μούδισμα (τοῦ κορμίου), (ἀπὸ τοῦ) » Αἰμωδιασμός (κυρ. τῶν δοντιῶν). » Νάρκη, νάρκωσις. engourdissement, crampe, θ. ||. μούδιασμα τῶν δοντιῶν. » Αἰμωδία, αἰμωδιασμός, τὰ αἰμωδιά, γομφίαισι, γομφιασμός (» Γομφιασμὸν, μούδιασμὸν ὀδόντων, « Ἡσύχ.), τὸ γομφιαν. agacement.

Μουδιάστρα, ψ. » Νάρκη. torpille, θ. crampe, θ. tremble, θ.

Μουλαράς. » Ορεοκόμος. muletier.

Μουλάρι (ἐκ τοῦ Μυλόνιον). Ὁ ἔτυμον. τὸ γράφει Μωλάριον.), ζ. » Ἡμίονος (ἡ καὶ ἡ), ὄρεος, γίννος. mulet (τὸ ἄρσεν.), mule (τὸ θηλ.), bardeau (τὸ ἐξ ἡμίονου καὶ ἵππου).

Μουλλάνω (ἐκ τοῦ) » Μυλλάνιον, ῥ. ἀμ., ἴδε Λουφάζω.

Μουνοухίζω, ῥ. μετ., ἴδε Εὐνοухίζω.

Μουνούχισμα, ἴδε Εὐνούχισμα.

Μουνοῦχος, ἴδε Εὐνοῦχος.

Μούντζα (ἡ), ἴδε Σφακέλα.

Μουντζόνα, ῥ. μετ. ἴδε Σφακέλων.

Μουντζούρα, ἴδε Σβύσιμον.

Μουντζουρόνα, ῥ. μετ. » Ἀσβολός, καταθαλός, μέλανι (ἀσβολῇ) μιλίων (μολώνω, φέρω), » Ἐπιτιλάν τῆς μολίτης (Ἀριστοφ.). barbouiller, ἴδε καὶ Σβύνω.

Μουντζούρωμα. » Ἀσβόλωσις. l' action de barbouiller, ἴδε καὶ Σβύσιμον.

Μούντζωμα, ἴδε Σφακέλωμα.

Μουντζός, ἡ, ὃν, ἴδε Σκυῖρος.

Μουράκι, κ. ἴδε Βατόμυρος.

Μούργα (τὸ καταπάτι τοῦ λαδίου), ἴδε Ἀμούργα.

Μούρη, ἴδε Πρόσωπον.

Μουρηά (ἡ μαύρη δουτιά), δ. » Μορέα. murier noir, ἴδε καὶ Συκαμινῆα.

Μουρμούρα, ψ. » Μόρμυρος. morme, mormurot.

Μουρμούρα } . » Ψιθυρισμός, ψιθύ-

Μουρμουρητόν } ρισμα, μορμουρημός,

Μουρμούρισμα } -τονθορισμός. mormure, brédouillement. } (συνεκδοχ. τὸ

παράπλεον.). » Γογγυσμός. mormures, θ. πλ.

Μουρμουρίζω ἡ (ῥηθόν.) Μουρμουρίζω.

ρ. αμ. » Ψιθυρίζω, ὑποτονθοῦζω, διαψιθυρίζω, ὑποφθέγγομαι, μυθίζω (Πολυθ.), τονθοῦζω καὶ τονθρῶζω, μορμύρω καὶ μορμυρίζω (ἐπὶ νεκροῦ κυρ.), γογγύζω. murmurer, gromeler, brédouiller, grogner, grouder, marmotter, parler entre ses dents. §. (συνεκδοχ.), ἴδε Παραπνοῦμαι καὶ Προσκαίρωμαι.

Μούρον (τὸ μῦρον· δοῦτι), ἴπωρ. » Ἀβρυνον, μὲ(μῶ)ρον (Ἠσχύ. » Τῶν δὲ συκαμίνων αἱ μὲν τὸν τῶν μύρων καρπὸν φέρουσιν, « Διόδ. Σικελ. Α). mure (poire), θ. ἴδε καὶ Συκάμινον.

Μούρος (εἶδος σπυριοῦ. βγαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὸ κεφάλι τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων). » Θηρίωμα, (ἴσως καὶ ὁ) τέρμινθος (τῶν ἀρχαίων, ὁ ἔμποδος ἔμωσ, κατὰ τὴν Γαληνὸν, βγαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὰ ποδάρια). terminthe; (ὁ Γαλῆς λέγει ὅτι εἶνε τὸ) » Σύκον, fic; (ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἡ Ἰταλ. Λούπα). loupe, θ. (ὁ Σουίδης καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφάνους τὸ ἀνομαζόν) σύκωμα καὶ (ἰδιωτικῶς) συκάμινον.

Μουρούνα (ἀπὸ τοῦ) » Μύρινα, ἴψ. (εἶνε δύο εἰδῶν· ἡ μεγάλη, ἀπὸ τὴν ὅποιαν γίνεται κυρίως ἡ ἴψαροκόλλα καὶ τὸ χαεῖάρι) » Ἀντακίος (Ἠρόδ. κατὰ διάλεκτον), ἡ » Σίλουρις (ὁ μέγας), esturgeon ἡ éturgeon (le grand), (καὶ ἡ μικρότερη, τὴν ὅποιαν γνωρίζομεν, ἡ ἀλατιστὴν, ἡ καπνιστὴν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑυρύχ· καὶ Μερσίνι). » Σίλουρις (ὁ ὀξύρυγχος ἡ μικρός). esturgeon ἡ éturgeon (le petit). (Ἔνα εἶδος αὐτοῦ, τὸ μικρότατον, εἶνε ἡ Τσίγξ, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ Παράρτημα).

Μουσάντερα (τὰ) καὶ (κατὰ συγχ.) Μουσάντρα (ἡ), τὰ ἀναμεταξύ τοῦ ὁρόφου καὶ τῆς στέγης εὐκκρια διαστήματα, ὅπου βᾶλλονται τὰ οικιακὰ σκεύη. Ἔνας πεπαιδευμένος φίλος μου, χωρατεύων, παρήγε τὴν λέξιν ἀπὸ τῆς) » * Μεσάνδρη. mzelatas.

Μούσκεμμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Μουσκεύειν). » Εμ(« δια)βροχή, * ἀνάδευσις, δέσις. mouillare, θ. humectation. §. infusion.

§. (συνεκδοχ. τὸ μουσκεμμένον, καταβρεγμένον πρῆγμα. Ὄθεν· ἐγίνε μούσκεμμα. « Διάδροχος ἐγένετο. il se mit tout en eau, il est tout trempé. ||. βρεγμένος μούσκεμμα, ἴδε Μουσκεμμένος.

Μουσκεμμένος, η, ον. » Κάθυγρος, διάβροχος, διύγρος. mouillé, humecté. ||. ψαμὶ μουσκεμμένο· ἔς τὸ νερό. » Ἄρτον ὕδατι δεδευμένον (Ξεν. Κυρουπ.). «

Μουσκέω (ἀπὸ τοῦ Μοσχέω), ρ. μετ.

» Δεῶω, ἀναδεῶω, δίημι, δαίνω, βρέγω, (» Πρὸς τὸ τὰ ὅσπρια μὴ γίνεσθαι ἀτέραν, βρέξαντα κελεύουσιν ἐν νύτῳ νυκτὶ, τῇ ὕστεραίᾳ σπείρειν ἐν ξηρᾷ, « Θεοφρ. Φυτ. Β'), ἐμ(δια,ἀπο)βρέγω, ἐναποβρέγω (Σημ. Σ'ῆθ), φύρω. tremper, mouiller, humecter, faire tremper, impreter, imbiber, infuser. §. ρ. αμ. αὐτοπ.

» Βρέγομαι, διαβρέχομαι (« Σίτος διαβραχεῖς «), δέματι, κτλ. tremper, s' imbibier, baigner. §. (συνεκδοχ. = μεθοκοπῶ).

» Βρέχομαι (« Βεθρεγμένος ἦκω καὶ κεκωθωνισμένος, « Εὐθόλο. παρ' Ἀθην. «). s' enivrer, se soûler.

Μούσκουλη (ἀπὸ τοῦ Λατιν. musculus, τὸ χορταράκι ὅπου φυτρώνει εἰς ταῖς ὑγραῖς πέτρας καὶ εἰς τοὺς κορμούς τῶν δένδρων). » Βρύον, μνίον, φάσκον, φασκίς, λειχήν. mousse, hépatique (ἕνα εἶδος τοῦ).

Μουσμουλήτᾳ, δ. » Μέσιλος (ἡ), μεσπίλη. neflier.

Μούσμυλον (ὁ Μοσχόπευλος τὸ γράφει Μούσπουλον), ἴπωρ. » Μέσιλον. neflie, θ.

Μουσουντήν. » Μυθισμός, φυσίαμα, φυσιασμός (Ἄρετ. Προβλ. ΙΑ, 42). reniflement, renifflerie.

Μουσουίζω, ρ. αμ. » Μυθίζω, μυσιάω, διὰ τῶν μυκτῆρων πνέω (πνευστάω), φυστάω. reniffler.

Μουστακῆς (ὁ ἔχων μεγάλα μουστάκια). » Μουστάκων (ἐπωνομάζετο ἐπὶ Βυζαντινῶν Ἰωάννης τις, « διὰ τὸ τῆς ὑπερώας χελύνης κατὰκομον «, λέγει ὁ Θεοφύλ. Ις. Μαυρικ.). qui porte de longues moustaches.

Μουστάκι (ἀπὸ τοῦ) » Μύσταξ (καὶ Ἄωρ.) Μάσταξ (κυρ. τὸ ἐπάνω χεῖλι), ὑπόρρινον. moustache, θ.

Μουσταλευριά. » Ἀθάρα (γλεύκος πεποιημένη), πολτός (γλεύκει ἐσκευασμένος), γλυκίνας (ἴσως ἐγράφ.) γλυκοίνας (Ἠσχύ.). panade faite avec du moût.

Μουστόπητα. » Οἰνούσσα(-ττα), μάζα (γλεύκος πεποιημένη, γλεύκει δεδευμένη), (ἴσως αὕτῃ εἶνε καὶ τὸ) μουστάκιον (τὸ ὅποιον ὁ Γαλῆς, ἀπὸ τοῦ Λατιν. moustacea, κατεχώρισεν εἰς τὸ λεξικόν του). gâteau fait de moût, ἴδε καὶ Κοφτεῦρι.

Μούστος. » Γλεύκος (τὸ). moût.

Μουσάρι, ζ., ἴδε Μισχάρι.

Μούτος (κυρ. ἐπὶ πτηνῶν, ἀπὸ τοῦ Λατιν. motus, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑλλήν.)

» Μυττός (ὁ ἄφρωνος), ἴδε Μουγγός.

Μουτσούνα, ἴδε Προσωπίδα.

Μούτσουν, ἴδε Πρόσωπον. §. μ' ἔ-

κίμε μούστωνα (φρσ. μεταφρ.), ἴδε Στρα-
βοκιντάζω καὶ Στραβομουτσουναίζω.

Μούσχα (ἐκ τοῦ Λατιν. *Mucus*, *Mucor*, ἡ πρακινώδης οὐμίχλη, λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Δ'. ἴσως ἐπρὸς φέρο ποτε, καθὼς καὶ εἶνε τῷ ὄντι, μούσχα, ἴδε Μούσκουλη). » Εὐρώς-ωτος. *moisissure*, θ. *chancissure*, 0.

Μουχλιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Εὐρωτιάω. *moisir*, *chancir*, *se chancir*.

Μπᾶ, μὲρ. (σνμ. ἀπορίαν καὶ ἀγανάκτ., ἐκ τοῦ) » Βᾶ! βαβαί! οὐά! *ah, ah! oh!* ἴδε καὶ Πᾶθ, καὶ Ω.

Μπαίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐμβαίνω.

Μπαλαίνα (ἀντί) » Βάλαινα (Μαχε-
δον. ἢ Φάλαινα, ῥ. ἴδε Φάλιανος. ῥ. (συνειδοχ. τὰ μουστᾶκια τῆς φαλίνης, τὰ ὅποια οἱ περισσότεροι νομίζουν καὶ ὀνομάζουν κόκκαλά τῆς). » Βαλαίνιον (ἀντί) Φαλαίνιον. *haleine*, θ.

Μπαλόνω, ῥ. μετ. » Ἀέσμαι (» Ἀ-
κούμενος τὰ σαθρά τῶν ὑποδημάτων»), ἐπιρράπτω. *ravauder*, *rapiecer*, *rapie-
ceter*, *rapetasser*.

Μπάλασμον (ἀπὸ τοῦ Φοινικ. Μπαῶλ
σαμῆν, Κύριος τοῦ οὐρανοῦ, [περιφρ.] ὁ
ἥλιος, διὰ τὸ λαμπρόχρουν καὶ ἀκτινω-
τὸν τῶν ἀνθέων τοῦ δένδρου), ἱατρ. » Βάλ-
σαμον (, τὸ περιφημότερον καὶ σπανιώ-
τατον ἦτον καὶ εἶνε) τὸ Ἰουδαϊκόν, ὁπο-
βάλασμον, βαλσάμινον (βελάνιον) ἔλαιον.
baume, θ.

Μπαλσαμόνω, ῥ. μετ. » Ἀρώμασι («Δι-
ἄρωμάτων) ταρχεύω (ἴδε Ἡρόδ. Β' καὶ
Διδό. Σικελ.). *embaumer*.

Μπαλσάμωμ. » Ἡ δι' ἁρωμάτων τα-
ρχεῖα. *embaumement*.

Μπάλωμα. » Ἐπίδωγμα, ἐπιρράμμα,
ῥύτισμα (ἴδε εἰς τὸ Παράρτ. Οὐρούδισμα).
ravaudage, *rapiecelage*, ἴδε καὶ Διόρθωμα.

Μπαλωματᾶς (ὁ Τουρκ. Ἐσκιτζῆς).

» Ἡ κητῆς, παλαιογράφος. *ravaudeur*.

Μπαμπᾶς (ὁ). » Πάππας (« Ἡνίχ' ἄν
αἰτίζητ' ἄρτον, πάππην με καλοῦται, »
Ἀριστοφ. Εἰρ.). *para*. || (ἔχει καὶ ὑπο-
κοριστικὴν) μπαμπάκης. » Παππίον,
παππίδιον, πατρίον. (*mon*) *petit para*.
|| λέγω (φωνάζω) μπαμπᾶ-μπαμπᾶ.
» Παππάζω.

Μπάμπω (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα
ἢ γράφ.) » Βυνῶ (ἐλέγετο, καὶ ἐπροφέ-
ρετο ἴσως, ἀπαράλλακτα καὶ ἡ τροφὴ
τῆς Δήμητρος), ἴδε καὶ Βάγια.

Μπερδεύμα. » Πλοκή, περιπλοκή,
ἐμπλοκή. *entortillement*, *entrelacement*.
ῥ. (μεταφρ. ἢ δυσκολία). » Πλοκή,

ἄλλος πραγμάτων δυσδιεξίτητος, λαβύ-
ρινθος. *embarras*, *embrouillement*, *con-
fusion*.

Μπερδευμένος, η, εν. » Περιπλοκος,
συγκεχυμένος (« Στήμονας συγκεχυμέ-
νους διακρίνειν, » Πλάτ.). *mêlé*, *entor-
tillé*, *entrelacé*. ῥ. (μεταφ. ὁ δύ-
σκολος). » Ποικίλος, πολὺπλοκος. *em-
brouillé*, *embarrassé*, *confus*. || ἀρῶ-
στια μπερδευμένα. » Ποικίλον νόσημα.
(*maladie*) *compliquée*. || οὐκ αἰτ' μπερ-
δευμένα. » Ἀδιάρθρωτα φθέγγεται.

Μπερδεύω (ἀπὸ τοῦ) » Περιδέω, ῥ.
μετ. » Περιπλέκω, ἐμπλέκω, συγχέω.
mêler, *entortiller*, *enlacer*, *entrelacer*.
ῥ. (μεταφρ.) » Περιβάλλω, ἐμ-
βάλλω, ἐμπλέκω. *brouiller*, *impliquer*,
complicquer, *embrouiller*, *embarrasser*,
envelopper, *compromettre*. || μπερ-
δεύομαι. » Περιπίπτω, ἐμπίπτω, ἐμβάλ-
λω (ἐντείω) ἐμαυτὸν, ἐμ(περι)πλέκομαι.
s'impliquer, *s'engager*, *s'embarrasser*,
s'enchevêtrer. || εἰς τί κινᾷ μπερ-
δεύθηκα! » Εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐ-
μαυτὸν ἐντάσεικα!

Μπήγω, ῥ. μετ. » Πηγνύω (-ομαι), ἐμ-
(κατα)πήγνυμι, ἐγκρούω. *enfonceer*;
planter, *ficher*. || τῷ μπῆξ ὅσον κων-
τάρι. » Περιπίρας λόγχη (ἢ) περὶ λόγ-
χην. *l'ayant mis au bout d'une pique*.
Μπήξιμον. » Πήξις, ἐμπήξις. *enfonce-
ment*.

Μπλάζω, ῥ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐμ-
παλάσσω, ἴδε Ἐμπλέκω καὶ Μπερδεύω.

Μπλάστρι. » Ἐπιπλάσμα, ἐπιπλαστόν,
ἐμπλαστόν (-στρον), καταπλαστόν, κη-
ρωτὴ καὶ κηρωτόν. *emplâtre*.

Μπλάστρωμα. » Κατάπλασις (ἱπποκρ.).
l'action d'appliquer un emplâtre.

Μπλαστρώνω, ῥ. μετ. » Ἐμ(» Πρσ-
» Κατα-, » Ἐπι)πλάσσω (-ττω). *appliquer
un emplâtre*.

Μπλέκω (τὸ ἄλλ. Μπλάζω), ῥ. αὐ-
τοπ., ἴδε Ἐμπλέκω καὶ Μπερδεύω.

Μπόλι (ἀντί) » Ἐμβόλιον (, τὸ ἐμ-
φυλιαζόμενον κλωνάριον. » Εἰς μεγάλον
δένδρον δὲν προκόπτει τὸ μπόλι, » Γεω-
πον.), ἔνθεμα. *greffe*, *ente*, θ.

Μπόλια (ἢ ἄλλ. Πετίτια, σκέπασμα
τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, ἴσως ἀπὸ
τοῦ) » Ἐμβολίς, ἴδε Σκέπη καὶ Φακιδόλι.
Μπολιάζω (» Ὅσα δένδρα μπολιάσεις
εἰς ὅμοιον φύσιν, γίνονται ἐγγιγνότερα,
καὶ κίτρινον κερπὸν καλλιτέρον, » Γεω-
πον.), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐμβολίζω, ἴδε
Φυειάζω.

Ἰδὲ Φέλιασμα.

Ἰδὲ Μπουκάλι (κυρ. ἡ μούρη καράφα), ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) » Βαυκάλιον, (ἀγγεῖον ἀστράκινον α, κατὰ τὸν Φιλοστέργ. » Τὰ λεγόμενα Βαυκάλια ἐν τῷ πληροῦσθαι ὕδατος φόρον τινὰ ἀποτελεῖ, « Διέξ. Ἀφροδ.), βαυκαλῖς, βαυκαλίαι, βυκίον ὑελόν (Διουσκρ). boulette, b. caraffe, b. th.

Ἰδὲ Μπουλόνα, ῥ. μετ. » Περονάω, προσπερονάω, ἐνείρω. ficher.

Ἰδὲ Μπουλώμα. » Ἐνεργίς. l'action de ficher.

Μπουμπουκί (ὁ Τουρκ. Κοντζές τῶν λουλουδιῶν, ἀπὸ τοῦ) » *Βόμβυξ - υκος (ὁ), » Κάλυξ, νόμφη (κυρ. τοῦ τριανταφύλλου). bouton. β. (τ' ἐρμάτι, ἡ φύτρα τῶν δένδρων). » Ουθάλμος. l'endroit par où sort le petit bourgeois des atires.

Ἰδὲ Μπουμπουκιάζω, ῥ. ἀμετβ. (ἐκ τοῦ) » Βομβυκιάω. boutonner.

Μπουμπουνιάζω (εἶμαι πρησμένος. προσφ. κοιν. Μπαμπουνιάζω), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) » Βουθωνιάω καὶ Βομβωνιάω, οἰδίσκω. s'enfler, avoir des iumeurs, bouffir, ἴδε καὶ Πρήσκω.

Μπουμπουνιάσμα (προσφ. κοιν. Ἰδὲ Μπαμπουνιάσμα, ἀπὸ τοῦ) » Βουθωνιάσμα. bouffissure, θ., ἴδε Πρήξιμον.

Μπουμπουνίζω (λέξις πεποιημένη, κυρ. διὰ τὸν βρόνον τῶν νεφῶν), ῥ. ἀμ. » Βομβέω (κυρ. βούζω καθὼς ἡ μέλισσα κτλ.). grouder, bruire.

Μπουμπουνίσμα (κυρ. ὁ κρότος τῆς βροντῆς). » Βόμβος (κυρ. ἡ βοή τῶν μελισσῶν, κουνουπιῶν κτλ.). bruissement.

Μπουμπουράς (ἀπὸ τοῦ) » Βομβύρ (Δωρ. ὁ βόμβυξ (, εἶδος σφήκας μεγάλης), ἐντ., ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Μπουμπούτης (» Ἐφ' ἡλκτος, ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς πολλοῖς Βαθουτζίας ἢ Βαθουτζικάριος [ἐν ἄλλ. ἔθθοι. Βουθουτζικάριος], Σουῖδ. » Ἀνεπλάσθη γούν ἀπὸ τῆς Βαθούς, » Μ. Ψελλ.). » Μορμῶ καὶ Μορμών (» Φοβοῦνται τοὺς πελταστὰς, ὥσπερ μορμόνας παιδάρια, « Ξεν.), ἴδε καὶ Στοιχειό.

Μπουφός (ἀντί) » Βούφος (ὅθεν ἡ παροιμ. » Βούφος περιφοιτᾷ, α ἐπὶ κωρῶν καὶ ἀνότητων), π. (νυκτ.). (εἶνε ἕως δώδεκα εἶδη, τὰ ὑποκτ. διὰ τὴν μεταξὺ τῶν ὀλίγων διαφοράν, ἀδύναντον νῆα προσδιορισθῶσιν ἐπ' ἀκριβείας. Εἰ μὲν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ, αὐτὸς πρέπει νᾶ ᾔνε τῶν ἀρχαίων ὁ) » Βύας. hibou (cornu ou le grand). (Εἰ δὲ ἀπὸ τὸ σχῆ-

μά τοῦ καὶ τὴν ἀνέκαθεν παρειμιώδη εὐθείαν τοῦ, ὁ) » Ὠτός (» Λάρους καὶ Ὠτους τοὺς εὐθείας φαμέν... καὶ ἡ κωμωδία, σκώπτουσα τοὺς Ἀθηνάϊους, » Ὡ μόνον ὦτοι τῶν Ἑλλήνων, « ἔφη, » Ἰουστᾶθ. Ὁδ. Ε. » Καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους βραδίως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ κωμικοὶ ὥτους καλοῦσιν [Ἀθην. Θ']). duc; (ἡ ὁ) » Νυκτικιράξ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα). corbeau de nuit; (Τοῦ αὐτοῦ γένους; εἶνε καὶ ὁ) » Ἀσκάλαρος, (καὶ ὁ) » Αἰγυλιός, (καὶ ὁ) » Στρίγξ-ιγγός, (καὶ ὁ) » Σκῶψ (ὁ μικρότατος ὄλων, καὶ συγχεόμενος πολλάκις μὲ τὴν Κουκουβάγίαν. » Δοκοῦσι Σκῶπες εἶναι, ἅς Κουκουβάς οἱ Ῥωμαῖοι φασίν... Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηνάϊου φέρεται καὶ ὅτι λέγεται ὁ Σκῶψ μικρότερος εἶναι γλαυκός, καὶ ἐπὶ μολιθορρανεῖ χρώματι ἔχειν ὑπόλευκα στίγματα, δύο τε ἐκ τῶν ὀφρύων παρ' ἑκάτερον κρόταφον ἀναφέρειν πτερὰ, « Εὐστάθ. Ὁδυσ. Ε, 66) hulotte, b. huette houette καὶ chouette; duc (le petit), ἴδε καὶ Κλαψοπούλι.

Μπρέ, μόρ. (κλιτ.), ἴδε τὰ προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως καὶ τὴν λέξιν Μωρός.

Ἰδὲ Μπρός, ἐπ. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Ἐμπρός, ἡ μάκρον ἢ ἀρχ.) πρόθ. (» Πρός (προφερομένη δασύτερον). || (σημαίν. σύγκρισιν, καθὼς:) μπρός τὰ τωρινὰ κακά, ὅτι ἐδοκιμάσαμεν προτίτερα, εἶνε ὅλα τίπιτε. » Πρὸς τὰ νυνὶ δεινὰ, πᾶν ὅτι πρότερον ὑπερμαίναμεν, λόγος καὶ μηδέν. en comparaison de nos maux présents, tout ce que nous avons souffert auparavant n'était que de rien, ἴδε καὶ Ἐμπρός.

Ἰδὲ Μπροστά, ἐπ. (χρον. καὶ τοπ.), ἴδε Ἐμπροστά.

Ἰδὲ Μπροστέλλα. » Διά(»Περί)ζωμα, λέντιον (Λατ. linteum). tablier.

Ἰδὲ Μπροστινός, ἡ, ὄν, ἴδε Ἐμπροστινός.

Μυαλός. » Ἐγκέφαλος (ἰδιαίτ. ὁ τῆς κεφαλῆς). cervelle θ. cerveau. » Μυελός καὶ Μυαλός, (κατὰ τὸ Γλωσσ. τοῦ Κυρίλλ., ὁ τῶν κοκκάλων). moelle, θ. ||. τὸ βράζω καὶ τὸ κάμνω μυαλὸ (φρσ. ἀντί τοῦ, τὸ βράζω πολὺ ὡς οὗ νᾶ λυώσῃ, νᾶ μαλακώσῃ ἀπαράλλακτα λέγει καὶ ἕνας μάγειρος εἰς μίαν τῶν μὴ σωζομένων κωμωδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους;) » Εὐθ' ἔσπων ποῶ μυελὸν (Ἀθήν. Γ').

Μυδάκι, θηλ. » Μύαξ, μυάκιον, μυτσκας, petite moule, θ.

Μύδι, θαλ. » Μύς (ὁ θαλάσσιος, » Ὁ

δὲ μῦς παραρθεύεται τοῖς πολλοῖς εἰς ὀμόδιον α, Εὐστάθ. Ὀδυσ. Δ, 89). moule (de mer), θ. cayeu ἢ caillen (κοιν.). §. μῦδι τοῦ ποταμοῦ. » Τελλίνη, ξιφύδριον. telline, θ. moule, θ.

Μυδόσπεφλον. » Μυάκειον, κόγχος. coquille (de moule), θ.

Μυρίζω (κυρ. διώχνω τὰς μυίγαις), β. μετ. » Μυιοσσέβω. chasser les mouches, émoucher. §. (καταχρ. ἀντὶ τοῦ Ἀερίζω), ἴδε Ἀνεμίζω.

Μυιαστῆρι, ἐργ. (κυρ. διὰ τὰς μυίγαις). » Μυιοσθήη, μυιοσθίδιον. chasse-mouche, θ. émoucher. §. (καταχρ. δὲ καὶ τὴν) Ἀνεμειστῆρι, ἴδε τὴν λέξιν.

Μυίγα, ἐντ. » Μυία. mouche, θ. §. μυίγα (ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς καὶ ἡ μέλισσα:). » Μυίας (οἱ γεωργικαί, λέγει καὶ ὁ Εὐστάθης, ὅτε δόξει αὐτοῖς καὶ τὰς μελίσσας λέγουσιν, α ἰλ. Β, 469). mouches à miel καὶ mouches (ἀπλῶς τὰς ὀνομάζουν καὶ οἱ Γάλλοι).

Μυιόγγιχτος, η, ον (κυρ. ἔπρεπε ἢ λέγεται ὁ) Ὀιστρηλατῆθεις, οἰστρήλατος, οἰστροπλήξ. piqué par le taon. §. (κοινότερον ὅμως ὀνομάζεται ὁ) » Μιχρολύπος, δυσάνιος, εὐπαθής, (καὶ μεταφορ.) λινόπληκτος. tendre aux mouches, que la moindre chose affecte.

Μυλλοκόπι, ὕψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). » Μύλλος, κορακῖνος (ὁ μέσος τὴν ἡλιξίαν). mulet, surmulet, sortel.

Μυλόπετρα (ἡ πέτρα τοῦ μύλου). » Μύλη, μύλος δινικός, ὄνος, ὄνος ἀλέτης (Ξενοφ.). (κυρ. ἡ κάτω, ἡ αἰνίητος). gîte, θ. » Ἀλετών, ἐπιμυλῖς καὶ ἐπιμύλιον (κυρ. ἡ ἐπάνω, ἡ στρεφόμενη). meule (tournante ἢ courante), θ. §. (ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν κάμουν μυλόπετραν). » Μυλίτης (» Μυλίας) λίθος. pierre meulière ἢ de meulière, θ.

Μύλος, » Μύλων-ωνος καὶ » Μύλων-ωνος (δ), μύλη, μύλος (» Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά, α Παιονι.). moulin. ||. γυρῶ τὸν μύλον. » Μύλην ἐλαύνειν (περιελαύνειν, περιάγειν). faire aller la meule.

Μυλοχαράκτης. » Μυλοκόπος, μυλουργός. tailleur de meules.

Μυλωνάδικος, η, ον. » Μυλώνιος, μυλωθρικός. de moulin, qui appartient au moulin ou au meunier.

Μυλωνᾶς - ἄδενα. » Μυλωθρὸς - ωθρὶς (» Μύλωθρὸς, ὁ μύλωνά κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος· οἱ δὲ ἰδιῶται Μυλωνᾶν α, Σουτῖδ.). meunier-ère, ||. θεωρίζω ἐπι-

σκοπεῖν καὶ καρδίᾳ μυλωνᾶ (παιονι.). » Οἶκος (» Ἐν οἴκῳ) λέοντες, ἐν οἴκῳ αἰθρῶν (πολέμῳ) δ' ἀλώπακες. bello montre, et peu de garrogi, ἴδε καὶ Κοῦχλα.

Μυντῖλλι (ἄλογον μικροκίμωντων τῆς Μυτιλήνης), ζ. » Γίννος. bidet.

Μύζα. » Κόρυζα, μύζα, βλένα καὶ βλέννα, βλένος καὶ βλέννος (τὸ). mouge, θ. ||. Ὑγάλλω (ψυῶ) τὴν μύζαν μου. » Ἀπομύττωμαι. se moucher. ||. Ὑγάλλω τὴν μύζαν (τοῦ παιδιοῦ). » Ἀπομύσσω(-ττω). moucheur. ||. διατὶ ἡ παραμάννα σου σ' ἀφίνει μὲ τῆς μύζαις, καὶ δὲν σε παστρεύει: » Διατὶ ἡ τῆθ σε κορυζῶντα περιῶξ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέόμενον (Πλάτ. Πολιτ.); »

Μυζιάρτης, α, ικον. » Κορυζῶν, κορύζης ἀνάπλευς, μυζιάρους (ἱπποκρ.), μυζώδης, βλενωδὲς βλενωδὲς καὶ βλενωδὲς (καθὼς οἱ σάλιαχοι καὶ μερικὰ ψάρια). mougeux.

Μυζομάνδηλον. » Πινόμακτρον. mouchoir, mouchoir de poche.

Μυρίζω (ἐβγάζω μυρωδιάν), β. φμ. » Ὄζω, ἀπόζω (» Κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ τράγος, α), πνέω (» Κρόκον πνέον, α Διοσκρ.), ἀποπνέω. sentir, se faire sentir, répandre (exhaler) une odeur, fleurir. ||. ἐμυρίζεν ὄλο τριαντάφυλλα. » Ῥόδων ὄλος ὀδώδει. ||. μυρίζει πουνό-πουνὸν ὄλο κρασί. » Ἀκράτου ἔωθεν ἀποπνέων (Δουκιαν.). α §. (ἰδιαιτ. ἐβγάζω καλὴν μυρωδιάν), ἴδε Μοσχοβολώ.

§. (καταχρ. ἐβγάζω κακὴν μυρωδιάν), ἴδε Βρωμῶ. ||. μυρίζει βούρκον. » Θινὸς ὀζει, α Ἀριστ. il sent la bourbe. §. μυρίζω ἢ μυρίζομαι (αἰσθάνομαι ἢ παίρνω τὴν μυρωδιάν). » Οσφραίνομαι, ὀσμάομαι. sentir, flairer, prendre (avoir) le vent. ||. δίδω εἰς ἄλλον ἢ μυρίση. » Οσφραίνω, προσοσφραίνω, προσόζω. donner à sentir (à flairer).

Μυρικῆ, δ. » Μυρίκη. tamaris.

Μυριόπλουτος, η, ον. » Βαθύπλουτος, ὑπέρπλουτος, μυριόλθος. millionaire.

Μυριστικός, ἡ, ὄν (καὶ εἰς τὸ πλῆθ. Μυριστικὰ ὀνομάζονται κοινῶς εἰς τὴν Πελοπόννησον τὰ εὐώδη χορταρικά, μὲ τὰ ὅποια ἀρτύνονται τὰ μαγειρεύματα). » Φύλλια (λέγει ὁ Γαληνός), ἡδύσματ' κηπαῖα, ἃ τοῖς ὀνομαζομένοις τὰ λάχανα προσεπιτίθεσιν, ὅτεν κορίαννον, ἡδύσμον, πήγανον, σάβινον α.). herbes fines, garniture (de la salade), θ., ἴδε καὶ Μυρωδάτος.

Μύρμηγκας (ὁ) καὶ

Μυρμήγκι (τὸ, προφ. κοιν. Μερμῆγκι), ἔντ. » Μύρμηξ-γκας, fourmi, θ. || ἔχει κή- ὁ μύρμηγκας χελὴν, ἔχει κ' ἡ μυῖγα σπλῆνα, (παροιμ.). » Ἐνέστι κ' ἐν μύρμηκι κ' ἐν σέρφῳ χολή «.

Μυρμηγκοδότανον, φ., ἴδε Λεβιθόχορτον.

Μυρμηγκοφωλιά. » Μυρμηκιά, fourmilie, θ.

Μυρολογήτρα (γυναῖκα). » Θρηνοῦσα, θρηνηδὲς, πενθητέρα, pleureuse, θ.

Μυρολόγι. » Οἰμωγή (κυρ. ἐπὶ ἀνδρῶν), ὁλολογή (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν), ὁλολογμός, κοπετὲς, θρῆνες, θρηνηδία, ὀλοφυρμός καὶ ὀλοφυρσις, ὀδυρμός, γόος, κωκυτός, πένθος (τὸ), lamentation.

Μυρολογῶ, φ. αἰ. » Οἰμῶζω (κυρ. ἐπὶ ἀνδρῶν), ὁλολύζω (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν), ὀλοφύρομαι, κόπτομαι, θρηνέω, θρηνηδέω, (ὁ ἦτορ. ἔχει καὶ) μυρωδέω, πενθέω, γόω(-ομαι), κωκυῶ, μινυρίζω, μι(κτι)νυρομαι, lamenter, se lamenter.

Μυρτια (ἀπὸ τοῦς χωρικοῦς προφ. Σμερτιὰ), δ. ἴδε Μερσινιὰ.

Μυρωδάτος, η, ον. » Μεμυρισμένος, μυρίπνος καὶ (κρσ.) μυρίπνους, εὐώδης εὐοσμος καὶ εὐοδός, μυροδάρης, μυωδης καὶ μυω(ή)εις (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) κηώεις, odoriferant.

Μυρωδιά. » Οσμὴ καὶ ὀσμὴ, ἀποφορὰ (Πολυδ. καὶ Διοσκορ.). odeur, θ. senteur, θ. vent. ||. παῖρνα μυρωδιὰν, ἴδε Μυρίζω. ||. ἔχει βαρεῖαν μυρωδιὰν, ἴδε Βαρύς. ||. μήτε διὰ μυρωδιὰν (φρσ.). » Οἶνον μηδὲ μύρισμα εὐτυχήσαντες «, Εὐστάθ. §. (ἰδίαιτ. ἢ καλῇ).

Εὐωδία. senteur, θ. parfum. ||. ἔζοιγε καὶ ἀπὸ τῆς δάρνας μὲ μυρωδιά. » Εὐωδία τε τῆς τῶν δαρνῶν ἀποφορᾶς (Μυωδ.). » Τῶν δαρνῶν ἡδὺ προσέπνει (Ἀχιλ. Τάτ.). ||. τί νόστιμη μυρωδιὰ μὲ ἦλθε χοιρινῷ κρέατος ! » Ὡς ἡδὺ μοι προσέπνευσε χοιρίων κρεῶν, « (Ἀριστφ.). §. (συνεκδοχ. ἢ ἀλοιφῇ, σκόνῃ, στάμνῳ καὶ κἀθε κατασκευαστὸν μίγμα, ὅ, που εὐωδιάζει). » Μύρον, ὑπεράδιον. senteur, θ. pl. parfum, eau (poudre etc) de senteur. ||. ἀλείφω(-ομαι) μὲ μυρωδιάς. » Μυρίζω(-ομαι), μυρώω(-ομαι), μυρλαίφω, μύροις ἀλείφωμαι (« Ὅκ' ἂν μύρροις γράς εὐοσ' ἡλειτουργ, « Ἀρχιλ.). se frotter d'essences, se parfumer. §. μύρη μυρωδιά (τὸ Τουρκ. Τσουρέ ὁσού), ἀρ., ἴδε Μυροκοῦμαι.

Μυρωδικόν (κἀθε πρῶτον ὅ, που εὐωδιάζει. Καλλήτερον ὁμοίως γὰρ προσδιορίζεται

ὁτ' ἢ λίξις διὰ τὰ φυσικὰ μυρωδικὰ προϊόντα, καθὼς Κανέλλα, Γαρύφαλα. κτλ.). » Μύρον, ἄρωμα, θύσμα (ποιητ.). ὅρις, θ. drogue, θ.

Μυρών, φ. » Μυρρίς (ἡ), χαϊρέφυλον (τὸ εὐοσμον, ὅθεν τὸ Γαλλ.) cerfeuil musqué ou d'Espagne, herbe de musc ou musquée, θ. moscatoline, θ. myrrhis.

Μυστικὰ, ἐπίρ. » Ἐν ἀπορρήτῳ, δι' ἀπορρήτων. en secret, sous le sceau du secret, ἴδε καὶ Κρυφά.

Μυστικόν. » Ἀπορρήτων. secret.

Μυστή (ἰς. ἐκ τοῦ) » Μυστήριον (εἶδος κοχλιαρίου, καὶ μέτρου διὰ τὰ ὑγρά, ἴδε Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 627), εὐγ. (αἰκοδ.). » Ὑπαγωγεύς, ἔυστον, παρίζυστον, ὑπάλειπτον. iguelle, θ.

Μυτερὲς, ἡ, ον, ἴδε Σουβλερός.

Μύτη (» Οἱ τὴν ῥίνα μύτην καλέσαντες οὐ φαύλως οὕτως ὀνόμασαν. Ἦστι γὰρ καὶ τῆς λέξεως ταύτης χρησις παρὰ τοῖς καλαιούσις... ὥσπερ δὲ μυκτὴρ καὶ ἡ μύξα ἐκ τοῦ μύζειν λέγεται, οὕτω μεταφορικῶς καὶ ἡ μύτις, « Εὐστάθ. Πλ. Ν, 616). » Ρίς καὶ Ρίν-ινός (ἡ). nez. ||. συντυχαῖον μὲ τὴν μύτην. » Τοῖς μυκτῆρσι φητέγονται. nasiller, parler du nez. ||. ἢ φάτε κρέας, ὥς οὐ ἢ εἶρη ἀπ' τῇ μύτῃ σας (φρσ. ὑπερβολ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ Γραφικόν.). » Καὶ φήγεσθε κρέα, ἥος ἂν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν μυκτῆρων ὀσμών (Ἀριστφ.). « ||. σήκωσε τὴν μύτην του (φρ. μεταφ. διὰ τοῦς ὑπερηφάνους μένους· ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τῶ) » Τὰς ὀφρὺς ἀνέσπανε (Δημοσθ. Παράτρ.). «

||. τὸν τραχεῖ ἀπὸ τὴν μύτη (φρ. διὰ τοῦς εὐπαρπείστους). » (Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει), τῇ; ῥινός, φασίν, ἔλκων (Λουκιαν. Θ. Διάλ.). « ||. ἡ μύτη τῶν πουλιῶν. » Ράμφος (τὸ). bec. ||. ἡ μύτη τοῦ χοίρου καὶ μερικῶν ψαριῶν. » Ρύγχος (τὸ). bouloir, museau, groin, huto (τοῦ ἀγριοχοίρου), θ. ||. ἡ μύτη τοῦ ἐλέφαντος, ἴδε Προδοσίδα. §. (καταχρ. καὶ κατὰ μεταφ.) ἡ μύτη (ἡ σουθερὴ δηλ. ἄκρη) τοῦ κονταριῦ, τῆς σαγίτας, κτλ. » Ἀκωκή, αἰχμή, ἀκίς (ἡ), γλωχίν (ἡ). pointe, θ.

Μυρολογιὰ. » Ἄφρος, λήρησις, λήρημα, ὕβρις, κουφολογία, εὐκαιροῦρησούνη, μυρολογία. baliverne, plaiserie, θ. bavardage, farihole, θ. badouage, badauderie, radotage, radoterie, cornetage, θ. pl. chansons, θ. pl., ἴδε καὶ Φλυκτρία.

Μωρόλογος, η, ον. » Λήρος, κουρολόγος, μωρολόγος, εικαιορρήμων, εικαιόμυθος. bavard, radoteur, diseur des riens (des pauvretés), conteur de sornettes (de chansons, de fleurettes, de fagots), ἴδε καὶ Φλυάρας.

Μωρολογῶ, ῥ. ἀμ. » Ληρέω, μωρολογέω, κουρολογέω, εικαιορρήμονέω, εικαιομυθίω. radoter, bavarder, baliverner, niaiser, dire des pauvretés (des riens, des sottises, des balivernes), conter des sornettes, ἴδε καὶ Φλυαρῶ.

Μωρεπίσιτευτος, η, ον. » Εὐπει(τι)ςος. crédule.

Μωρὸς, ἡ, ὄν (τὸ μεταχειριζόμεθα ἀρσενικῶς μὲν καὶ θηλυκῶς μόνον εἰς τὴν κλητικὴν, Μωρὲ καὶ (κατὰ συγκ.) Μπρὲ [ἴδε τὰ προλεγόμενα], μωρῇ, ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρχαίων τι) » Μέλεε, μῶρε (τὸ ὅποιον εἰς τὸν Πλάτωνα εὐρίσκεται καὶ ὀξυτονούμενον) μωρέ. hola! l'ami! (Οὐδετέρως δὲ, ὡς ἐπίθετον μικροῦ θηλάζοντος παιδίου, τὸ ὅποιον ἄλλοι ὀνομάζεται Σαλόν). » Νήπιον, βρέφος (τὸ). bambin, enfant à la mamelle. || . κάμνω 'σάν μωρὸ παιδί. » Νηπιάζω, νηπιεύομαι. agir en enfant. || . αὐτὸ 'τὸ 'ξεύρει κ' ἓνα μωρὸ παιδί (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ομηρίου τὸ:) » Γνωστὸν δὲ καὶ ὅς μᾶλα νήπιός ἐστιν· (ἀναλογεῖ κατὰ τι καὶ μὲ τὴν παροιμίαν:) » Καὶ τυφλῷ, φασί, δὴλον α, (τὴν ἵποιαν ὁ Πασαν. [Ζ', 23,] ἐξίφερε σαφέστερον): » Καὶ παιδί εἶναι δῆλα. » (Ὁ δὲ Πλάτ. ἐν Εὐθυδήμῳ): » Τοῦτο δὲ καὶ πᾶσι γνοίη α. un aveugle y mordrait. §. (ὡς μόριον ἐκλαμβάνομενον, σηκίει ἀπορίαν ἢ ἀγανάκτησιν, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ σχελιαστικά ἐπιφωνήματα) » Πκαπαί! βαβαί! ὦ! κτλ., ἴδε Μπᾶ! Πᾶθ: καὶ ὦ.

N.

N, ν, τὸ δέκατον-τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαριθήτου. Τρέπεται εἰς Λ: Βραχιόνιον-βραχιόλι, » Μήνιγγι-μελίγγι, Πνεύμων (Ἰττ. πλεύμων)-πλευμόνι, κτλ. §. Ἐκθλίβεται: » Μανθάνω-μαθί-νω, Ξανθός-Ξαθός, Πανθρός-πεθερός, Πρύμνη-πρύμη, κτλ. §. Ἀποκόπτεται: » Ἀύριον-αὔρισ', Ἐκατὸν-ἐκατὸ', Εὐλον-Εὐλό', (καὶ ἀπ' ὅλας τὰς ἐνικὰς αἰτιατικὰς.)

εἰς τὴ' μαύρῃ θάλασσᾳ, ἀπ' τὸ' φόβῳ 'του, κτλ. §. Ἐπεντιθεται: » Δαίρω-δαί-νω, δέω-δένω, διώκω-διώκω, ἐπαίρω-παίρνω, πτύω-φτύνω, φέρω-φέρνω, χέω-χύνω, λειώω (καὶ ὅλα τὰ εἰς ὧ ῥήματα τῶν ἀρχαίων)-λειώνω κτλ. (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον: Δύω καὶ Δύνω).

Νᾶ, ἐπ. (Δεικτ., ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἦνι (ποιητ.), » Ἰδού, ἴδε (μεταγ.). voici, voilà. || . νά με (φρ. ὁμοία μὲ τὴν Λατίν. ecce me). » Ἰδού ἐγὼ (Γραφ.) α. me voici.

Να, μορ. (πολυτήμκτον, κυρ. δὲ Ἀποτελεσματικόν, κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Ἰνα, ὡς, ὅπως, ὥστε. pour, de, à fin que. || . (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον δι' ἀπορρημάτου τοῦ λεγόμενου Τελικοῦ, διὰ Τελικῆς μετοχῆς, καὶ διὰ τῆς Δόθυποτάκτου ἐγκλίσεως): τοῦ ὁπιτιοῦ καὶ τοῦ καραβιοῦ τὰ κάτω πρέπει ν' α ἦνε πολλὰ 'γχερά. » Οἰκίας καὶ πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖα. || . ἂν θέλετε ν' α ἔλθετε 'σ τὸν ἐαυτόν σας. » Ἦν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήκατε γενέσθαι. || . ἀπ' οὗ στείλη τὸν δουλὸν 'του ν' α 'ψουνίσχ, ν' α στελνῇ καὶ ἄλλον δευλὸν κατέπιν ν' α 'ρωτήσῃ πόσο 'τ' ἀγόρασε. » Ἀποστείλας τὸν παῖδα ὀψωνήσεντα, ἕτερον παῖδα πέμπειν πεισόμενον πόσου ἐπρίατο (Θεοφρ. Χαρ.). » || . ἔρχομαι ν' α ἄς βοηθήσω. » ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσω. || . ἔπειτα ν' α 'ρωτήσω πῶς εἶσαι. » Ἐπεμψα πεισόμενος ἐν οἷς εἴης. j' ai envoié demander de vos nouvelles || . 'δὲν 'ξεύρω (δὲν ἔχω) τί ν' α 'πῶ. » Οὐκ οἶδα α (Οὐκ ἔχω) τί φῶ. || . θέλεις ν' α 'τοὺς ὀνομάσωμεν ἀγριομέλισσαις; » Βούλει (ἢ, κατὰ τὴν Ἀμμόνιον, Βούλη) φῶμεν αὐτοὺς κηρῆνας εἶναι α; || . θέλεις ν' α σε κάμω καὶ ὄρκον; » Βούλη ἐπομόσομαι α; §. (Ἰποθετικόν ἀντὶ τοῦ) » Ἄν (ἴσως κατὰ μετάθεσιν στοιχείων). si. || . ποῖος ν' α ἦτον ἄρά γε; » Τίς ποτ' ἄρ' ἦν α; || . μιὰ πολιτεία, ἡ ὁποία ν' α μὴν εἶχε ποτε κτήρια μεγαλοπρεπῆ. » Πόλεως οὐδέποτε κατασκευαῖς πολυτελεῖσι χρῆσαμένης α. §. Διστακτικόν μὲ εἰρωνειαν): ἐσὺ ν' α ἀποστατήσης χῶραν; ἐσὺ ν' α παρουσιασθῇς ὑπροστά εἰς ἀνθρώπους; » Σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσεις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθεις; §. (Αἰτιολογικόν): μάλλιστα ἢ γλωσσά μου ν' α τὸν λέγω, ἴδε Γανιάζω. || . φαίνεται ν' α μὴν ἀκουσεν, ἴδε Ὅτι. || . ὥστε 'δὲν ἐντρέπονται ν' α 'τὸν 'βρίξουν καὶ ν' α 'τὸν ὀνομάζουν βάρβαρον. » Ὅστ' οὐκ αἰσχύνεσθαι λοιδορούμενος;

κύτῳ καὶ βάρβαρον αὐτὸν ἀποκαλοῦντας (Δημοσθ. Παράπρ. α. §. (Εὐκτικόν), ἴδε Ἀμποτε! ||. ἴνα ζήσης! » Ζῶης ἐπιμή-
μιστον! ||. ἴνα μὴ φτάξης (σώσης)!
» Μὴ ἐς ὥραν ἴκοιο! ||. ἴνα πεθάνῃ καλ-
λήτερα! » Τεθναίῃ μᾶλλον! qu'il meu-
re plutôt, ἴδε καὶ Ὁποι. §. (Προστακτι-
κὸν ἑλλειπτικῶς τοῦ Λέγω, Παραγέλλω
κτλ.) » κα μὴ σ' ἀποῦσα πλέον ἴνα καυχῇ-
θῇς, (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Οὐήρου
ἰλ. φ, 823) » Μῆ σευ νῦν ἔτι πατοδς
ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω εὐχομένου. α ||.
(περὶ τοῦ Χυδ.) Γιανᾶ, (διорθωθέντος ὑπὸ
τῶν τὰ πάντα διορθούντων εἰς τὸ) Διὰ νᾶ,
ἴδε Διά.

Ναί, ἐπ. (Βεῖ.). » Ναί. oui. ||. λέγω
τὸ Ναί. » Φημί, σύμφημι. ||. ἀφ' οὗ δὲ
εἶπε (ἀποκρίθηκε) τὸ Ναί. » Φήσαντος δέ.
||. ἀφ' οὗ εἶπαν ὅλοι εἰ κριταὶ τὸ Ναί.
» Ἐπειδὴ φῆσιν πάντες τοὺς δικαστὰς
(Δημοσθ.), α ἴδε καὶ Μάλιστα. ||. εἶπέ
τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὀχι, ἴδε Λέγω.

Ναίσκε, ἐπ. (Βεῖ.). » Ναιχί (ἄττ.).
oui da. ||. ναίσκε, αὐθέντη. » Ταῦτ', ὡ
δέσποτα (Ἄριστοφ. Εἰρ.). α

*Νανυρίζω (ὁ Ἦσυχ. ἔχει: » Νανίον,
βρέφος, καὶ Νανάζον, παιζόμενον α. Πι-
θανὸν ἄρα εἶναι ὑπῆρχε καὶ ῥῆμα Νανάζω
συνώνυμον τοῦ Ννυρίζω τοῦ αὐτοῦ Λεξι-
κογράφου, καὶ τοῦ Μινυρίζω), β. μετ.
» Βρυκαλάω (-έω), καταθαυκαλάω (-έω,
-ίζω), βαυδάω (ἀπὸ τὴν Βαυδῶ, τροφὸν
τῆς Ἀήμητρος), τιθνήσκει μετ' ὠδῆς τὸ
παιδίον. bercer, faire dodo.

*Νανούρισμα. » Καταθαυκαλήσεις. l'ac-
tion de faire dodo.

Νάρθηκας. » Νάρθηξ (Ἑκκλ.), πρόναος,
προτεμένισμα, πρόδομος, ἐμβολος (Πρακτ.
Α. Συνοδ.). » Στοῖς, περίστωρον, περίστυ-
λον. vestibule.

Ναῦλος. » Ναῦλος (ὁ), ναῦλον (τὸ).
fret, nolis, naulage.

Ναυλόνω, β. μετ. » Ναυλόω (δίδω με
ναῦλον). ναυλόομαι (πιάνω με τὸν ναῦ-
λον). fréter, affréter, nolisier.

Ναύλωμα. » Ναύλωσις., affrètement,
nolis, nolage, nolisement.

Νειάτα (τῆ). » Νεότης. jeunesse, θ.
» Νεόγαμπος. » Νεόνυμφος, νεόγαμος,
νεοπύχτους ἔχων τοὺς θαλάμους. nouvel-
lement marié.

Νεόνυφη, » Νεόνυμφος, νεόγαμος, pou-
vellement mariée.

Νεϊόπανδρος, η, ἴδε τὰς προλαβούσας
δύο λέξεις.

Νεκρολούουον, ἄνθ, » Χρυσάνθεμον,

χρυσανθέμιον. souci.

*Νεκρός, ἡ, ὄν, ἴδε Πεθαμένος.

Νεκροτσουκνίδα, φ. (ἴσως ἡ) » Γαλίο-
ψις, (τὸ ἄλλ.) Γαλιόβδολον (τοῦ Διοσκορ.).
ortie morte, lamier blanc, ἴδε καὶ Βρω-
μοῦσα.

Νεογεννημένος, η, ὄν. » Ἀρτίτοκος, ἀρ-
τίγονος, ἀρτιγέννητος, ἀρτιγενής, ἀρτι-
φυής, νεογνός. nouveau-né.

Νεός (προφ. κοιν. Νεῖς), α, ὄν. » Νέος.
jeune, jeune homme. ||. (Περ:ληπτ.) εἰ
νέοι. α Ἡ νεολαία. la jeunesse, les jeunes
gens.

Νεοφερμένος, η, ὄν. » Νέηλς-υδος (ἡ
καὶ ἡ). nouveau-venu, nouvellement
arrivé.

Νεράγκαθον, φ. (ἴσως τὸ ἴδιον μὲ τὸ
Νεροκράτης). » Ἀτρακυλῖς (ἡ). chardon
(a bonnetier).

Νεράϊδα (ἀπὸ τοῦ) » Νηρη(ρε)ῖς-ἴδος
(ἰδαιτ. πνεῦμα, δαίμων τοῦ νεροῦ, καθὼς
καὶ) ὀρεστιάς, δρυάς καὶ ἀμαδρυάς (ἡ
τῶν λόγκων καὶ βουνῶν, ἡ ὁποία εἰς τὸν
καίρὸν Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ ὠνομάζετο
καίως) Καλὴ τῶν δριῶν. (Ἀπὸ τοὺς ἀρ-
χαίους ἐν γένει [διότι ἡ περὶ θηλυκῶν
πνευμάτων δεισιδαιμονία εἶνε τόσοι πα-
λαιά ὅσον ὁ κόσμος] ὠνομάζετο) Νύμφη.
Nymphé, θ. Néréide, θ. fée, θ.

Νεραΐδονεματα (τᾶ), φ. » Ἐπίθρυον.
cuscute, θ. barbe de moine, θ., ἴδε καὶ
Σράκκα.

Νεράκι. » Ἰδάτιον. un peu d'eau ;
filet d'eau.

Νερέβραστος, η, ὄν. » Ἐφθός ἐν ὕδατι,
ἀνάβραστος (Ἄριστοφ.). cuit à l'eau.

Νεροζύγι, ἐργ. (οἰκοδ.), ἴδε Στάφην.

Νεροχάλαμον, φ., ἴδε Κελάρι.

Νεροχάρδαμον, φ. » Σίον, σισύμβριον,
κκρδαμίν. cresson (de fontaine, de
ruisseau, d'eau).

Νεροκολόκυνθον (τὸ στρογγυλὸν καὶ σε-
νολαίμον κολοκύθι, τὸ ὁποῖον, ξερανθὲν,
χρησιμεύει διὰ νερόν, κρσί, κτλ.). φ.
» Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ Κολόκυντα.
courde ou gourde, θ. cougourde, θ.
gourde des pelerins, θ. courge-bouteil-
le, θ. calebasse, θ.

Νερόχρασον. » Κράμα. vin trompé ;
mélange de vin et d'eau.

Νεροκράτης, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Γαί-
δουράγκαθου). » Δίψακος. chardon (a
fouler, a bonnetier, a carder), verge a
berger ou de pasteur, bain (cuve) de
Venus, cardère, θ. ἴδε καὶ Κτενάγκαθον.

Νερολάπαθον, φ. » Ἰδρολάπαθον, ἰπ-

πολάπαθον, Βρεττανική πία. *parelle des marais*, θ.

Νερόαυλος. » Ὑδρομύλη, ὑδραλέτης, ὑδρόμυλος. *moulin à eau*.

» Νερίν (προτ., ἑρπύτερον ἴσως, καὶ Νη-
ρόν, ὡς ἀπὸ τοῦ) » Νάρος (, ὁ ὑγρὸς καὶ
ρευστός. » Κορηνία ναρά ποτὰ [τρεχά-
ματα διλ.:] «, Σφοκλ.). Ὑδωρ-ατος (τὸ).
νάμα. eau, θ. || Πάιρνω (βγάζω) νε-
ρόν. » Ἀρύσμαι, ἀρύτομαι, ἀντλέω, ὑδρεύο-
μαι. *puiser*. || ἐκείνος ἐ, που ζῇ (τρέ-
φεται, αὔξανει) εἰς τὸ νερόν. » Ἐνυδρες,
ἐνυδρόβιος, ἐνυγρόβιος, ὑγροβατικὸς (Πλάτ.),
*ὕδρῳβιος, *ὕδρῳδαίτος. *aquatique*. δ. (συν-
εκδοχ. Δ' ἢ βροχή. Ὄθεν:) ἐφέτος ἐγιναν
(ἔκαμε) πολλὰ νερά. » Ὑδατα πολλὰ γέγονε.

|| διότι ἀνθίζουσι εὐθὺς μετὰ τὰ πρώτα νερά.
» Εὐθύς γὰρ ἀνθίσουσι τοῖς πρώτοις ὕδασι
(Θεοφρ. φυτ. ΣΤ', 8.). || τὴν νύκτα
κάμνει ἓνα μεγάλο νερό. » Ὑδωρ ἐξ οὐρα-
νοῦ τῆς νυκτὸς λάδρον ἐπιγίνεται (Θουκ), «
ἴδε καὶ βροχή. δ. (Β'. τὸ πεταμάκι),
ἴδε τὴν λέξιν. || Ὑστερα ἔχεις ἵνα περά-
σῃς ἓνα νερόν. » Μετὰ δὲ ταῦτα βυάκιόν
τι διελεύσῃ. δ. (Γ'. ἡ δύναμις, ἡ κα-
τασκευὴ τοῦ σπυθιοῦ, μαχαίριον, κτλ.).
» Βαφῆ. *trempe*, θ. δ. (μεταφορ.) τὸ
ἔξωρ' ὅαν νερόν (φρ.). *je la sais sur le
bout du doigt*. δ. (κατ' εὐφήμ. τὸ οὐ-
ρος. Ὄθεν:) κάμνω τὸ νερό' μου, ἴδε Κα-
τοῦρῳ. || πάγω (βγαίνω) πρὶς νεροῦ
μου, ἴδε Χρεῖα.

*Νεροπίπερον, φ. » Ὑδροπέπερι. *persi-
caire* (ἀερ' ou brûlante), θ. *piment* (poin-
tre) d' eau.

Νεροπούλι (λέξις γενικὴ, ἐφαρμοζομένη
εἰς ὅλα τὰ ἐνυδρόβια καὶ λιμνοδαίτα
πτηνὰ, κυρ. δὲ ἡ) » Φαλαρίς. *poule d' eau*,
sarcelle; *pivert* d' eau. (Παρβλ. Θαλασ-
σπούλι).

Νεροσέλινον, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Βα-
τραχίου). » Σίον, ἐλαιοσέλινον, ὑδροσέλι-
νον. *herle*, θ. *ache* d' eau, *persil des
marais*.

Νερυλιάζω, β. ἀρτθ. » Ἐξυδαρεῖμαι.
dévenir aqueux.

Νερούλισμα. » Ἐξυδάτωσις. *liquidifi-
cō*, θ.

Νεροῦλος, ἡ, ὅν. » Ὑδαρῆς, ὑδατώδης,
ὕδαλιος, ὕδρηλος, ῥωδης, ρευστός. *aque-
ux*; *liquide*. || αὐγὸν νερούλιν. » Ῥω-
δης, ὑδαρὸν, ῥωρητὸν (Διοσκρ.). *des
seufs à la coque*.

Νερορεῖδᾱ (ἡ) |, ζ. » Ὑδρᾱ, ὕδρος, χέρ-
Νεροφειδον (τὸ) | σῦδρος, χιλυδρος. *ser-
pent* d' eau.

Νεροχύτης. » Ἀείθερρον, ὑδρορρεῖα (-όν).
énier.

Νερωμένος, η, ὅν. » Ὑδαρῆς (Ξεν. Λακ.
Α, 3). *trempe*.

Νευροκαθαλίκεμα, παθ. » Νευροπλη-
γία, νευροθλάσμα. *foulure*, θ. *tressaille-
ment* (foulure) de nerf.

Νευροκαθαλίκεσθαι, β. μεσ. αὐτοπ.
(καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρος.). » Νευ-
ροθλαστός (Νευρότρωτος) γίγνομαι. *se fou-
ler le nerf*.

Νεύρον (ὀνομάζεται κοινῶς, ὅχι μόνον
τὸ καθυπὸ καὶ κυρίως) » Νεύρον, (ἀλλὰ
καταχρ. καὶ ἡ) » Ἰε-ινός, (καὶ ὁ) » Τέ-
νων, (καὶ ὁ) » Μυὼν ἢ Μῦς, (καὶ ἡ)
φλέψ-εβός. *nerf*, ἴδε καὶ Φλέβα.

Νεφρί καὶ Νεφρόν. » Νεφρός. *rein*; *rog-
non* (ἰδιαίτ. τῶν ζώων).

Νέφτι, ὅρ. (κυρ. τὸ λευκόν) » Πετρε-
λαιον. » Νάφθα καὶ Ἀφθας (ὁ), νάφθα
(ἡ) καὶ ἄφθα (ἡ καὶ τὸ), ἀσφαλτός (ψυ-
σική, ἔστι ὑγρότης πραχθεῖσα, ἦ)
ἀσφάλτου Βαβυλωνίας περιθήμα (κατὰ
τὸν Διοσκρ.). *naphie*, θ. *petrole*.

Νημέρα (τὰ), ἴδε Εὐνήμερα.

Νῆμα, ἴδε Γνέμμα.

Νηνί (τὸ μωρὸν παιδί, τὸ ἄλλ. Λεχῶ-
δι, λέξις χαϊδευτικὴ). » Νανίον, νύννιον
(ἐπὶ τοῖς παιδίσι κατασκευαζομένοις
φασὶ λέγεσθαι) ὁμοίως καὶ τὸ Νύννιος «,
Πσύχ.). *bambin*.

Νησάκι. » Νησίς-ἴδος (ἡ), νησίον (« ἢ
τῶν Κυζικηνῶν νῆσος καὶ τὰ περὶ αὐτὴν
νησία, « Στράβ. Β'), νητιδίων. *ilot*.

Νησί (ἀπὸ τοῦ) » Νησίον (, ὑποκορ. τοῦ)
νῆσος (ἡ). *ile*, θ.

Νησιώτης, ἴσασ, ἰωτάκι. » Νησιώτης
(ἰ), νησιώτις (ἡ). *insulaire*.

Νηστεία. » Νηστεία. ἀσιτία. *jeûne*.

» Νηστεύω (θερσκευτικῶς), β. οὐδ. » Νη-
στεύω, ἀσιτέω. *jeûner*, *faire maigre*.

δ. (ιατρικῶς, κάμνω δηλ. δαίταν). » Λε-
πτὴ διαίτη τὸ σῶμα (τὴν ἐξιν) διαπνέω
(ἐκπνέω), τῶν σιτίων ἀποκλείεσθαι.
être mis au régime.

» Νηστικίδα (ἡ ὁσμὴ τοῦ στόματος τοῦ
νηστικοῦ). » Νηστεία (« Διατὶ τὰ στόματα
μηδὲν ἐδδοκίαν, ἀλλὰ νηστευσάντων,
ὅζει μᾶλλον, ὃ καλεῖται νηστείας ὅζιν,
φαγόντων δὲ, οὐκέτι; » Ἀριστοτ. Πρὸβλ.
ΙΓ', 2).

Νηστικᾶτα, ἐπ. » Νῆστις, μηδὲν προσ-
ενηκάμενος. *à jeun*.

Νηστικός, ἡ, ὅν. » Νῆστις, ἄσιτος (διαφ.
κατὰ τὸν Γ' αὐτὸν, τοῦ) ἀπόσιτος. *à jeun*.

Νη-σίτιμος, η, ὅν. » Νῆστιμος. *maigre*.

Νιαουρίζω (λέξις πεπονημένη διὰ τὴν φωνὴν τῆς κάττας), ῥ. ἀμ. » Κρίζω (« Γαλῶν κρίζαταν, « Διλ.). miauler.

Νιαούρισμα (« ἡ φωνὴ τῆς κάττας). » Κριγμός, κριγή. mialement.

Νίκη. » Νίκη. victoire, θ. ||. ἐορτάζω διὰ νίκην. » Νικητήρια ἄγω (τελέω). ||. κάμνω (δίδω) τραπέζην διὰ νίκην. » Νικητήρια θύω (ἐστῶ).

Νικητής. » Νικητής, νικηφόρος. vainqueur.

Νικῶ, ῥ. μετ. » Νικάω, νίκην αἰρομαι, καταγωνίζομαι, καταπαλιῶ, τροπῶμαι, περιγίγνομαι (τῶν πολεμίων), καθυπέρτερος γίγνομαι. vaincre, défaire, battre, remporter une victoire, avoir le dessus, l'emporter sur. ||. νικηῶμαι, ῥ. παθ. » Ἡττάομαι. être vaincu (défait), avoir le dessous, succomber.

Νίπτω (προφ. κοιν. Νίζω καὶ Νίδγω), ῥ. μετ. » Νίπτω (κυρ. πρὸ τοῦ τραπέζου), ἀπονίπτω (κυρ. μετὰ τοῦ τραπέζου). laver. ||. τῶνα χερί νίβγει τάλλο, καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο (παροιμ.). » Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον, ἴδε καὶ Χεῖρ.

Νίψιδι, ἴδε Στάμμα καὶ Φυκισαίδι.

Νίψιμον (κυρ. ἡ ἐνέργεια τοῦ νίπτειν ἢ νίπτεσθαι). » Νίψις. l'action de laver ou de se laver. §. (συνεκδοχ. δὲ καὶ ἰδιαιτ. τὸ πρὸ τοῦ τραπέζου, τὸ ἐποῦν οἱ ἀρχαῖοι) » Κατὰ χειρῶν ὕδωρ (ἐλεγον. ἡμεῖς ἐνοιάζομεν καὶ τὸ μετὰ τὴν τράπεζαν). ||. φέρε (ὡς φέρουν) νίψιμον, (ἢ καὶ ἄλλως) νίψιμον. » Ὑδωρ κατὰ χειρὸς (Ἀριστοφ. Σφ.). «. donnez à laver.

Νόημα (« τὸ σημαίνονμενον λέξεως ἢ φράσεως). » Νοῦς-οὐ καί-οὐς (ὁ), ἐννοια, διάνοια (« Διάνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα, « Πλουτ.), σημασία καὶ σημαίνονμενον (κυρ. λέξεις). sens, acception, signification, entente, θ. §. (ἢ διὰ γενεήματος εἰδοποιήσεως), ἴδε Γνέψιμον. ||. κάμνω νόημα, ἴδε Γνέψω.

Νοιάζομαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Ἐννοιάζομαι.

Νοιάσιμον, ἴδε Φροντίδα. §. » Θεραπεία, κομιδὴ, ἐπιμέλεια, ἀγωγή. soins, attentions, θ. πληθ., ἴδε καὶ Περιποίησις.

Νοιασμένος, η, εν. » Ἐμφροντίς. inquiet.

Νοικῶντας, ισσα. » Ἐνείκιος (οἰκήτωρ). locataire.

Νοῖμι. » Ἐνείκιον, μίσθωσις (« Διακωλύει με τὰς μισθώσεις κομίζεσθαι ἐκ τῆς οἰκίας, « Δημοσθ. Σπουδ.). loyer.

Νοικιάζω, ῥ. μετ. » Μισθίω (κυρ. δίδω

» σ τὸ νοῖμι ἢ μὲ τὸ νοῖμι: » Πασίων ἐμισθώσε τὴν τράπεζαν Φορμῶνι, » Δημοσθ.), ἐμισθίω, ἀπομισθίω (« Τὴν δὲ γλῶσσαν ἀπεμισθώσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, « Θυδ.), μισθό-ω-ομαι (κυρ. παίρνω [πάνω] μὲ τὸ νοῖμι) (« Ἐμισθοῦντο παρ' οὐκ ἐκδιδόντες τὴν αὐλήν, « Ἡρόδ.). louer, arrêter, donner à loyer, (ἰδίως ἐπὶ κτημάτων) affermer.

Νοικίασμα. » Μίσθωσις (« Ἐκμισθώσις) οἰκίας. loyer.

Νοικοκερά. (κατὰ λέξιν) » Οἰκοδέσποινα, (ἐν γένει) δέσποινα. maîtresse. θ. §. (συνεκδοχ.) » Οἰκονόμος ἀγαθή. bonne ménagère.

Νοικοκερίον. » Ἐπιπλόν, σκεῦος (οἰκίας), οἰκητήριον (σκεῦος). meubles, mobilier. ||. τὰ νοικοκερικά τοῦ οἰκτιοῦ. » Κατασκευὴ, ἐνδουχία. l'ameublement, ἴδε καὶ Πράγμα.

Νοικοκύρης (-ρις). (κατὰ λέξιν) » Οἰκοδεσπότης. maître. (ἐν γένει) » Δεσπότης, κύριος, κεκτημένος. propriétaire. §. père de famille. §. (συνεκδοχ.), ἴδε Οἰκονόμος. §. Καλοπύργος καὶ Τιμημένος. §. εἶσε νοικοκύρης. » Παρά (« Ἐν) οὐ κεῖται. » Αὐτὸς οἶδας. vous en êtes le maître.

Νοιῶω, ῥ. μετ. » Αἰσθάνομαι. sentir, πρ. sentir, ἴδε καὶ Καταλαμβάνω. ||. καὶ ἔδεν (τὸ) ἐννοίωσας κἀνείς. » Καὶ ᾤσθετο οὐδεὶς.

Νομάτοι (ὑποκείμενα, ἄτομα). » Ὀνόματα (« Ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἰκοσι, « Πράξ. Ἀποστ.). personnes, θ. individus.

Νομίζω (τὸ ἄλλ. Θαρῶ καὶ Λογιάζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Οἶμαι καὶ (κρσ.) Οἶμαι, δοκῶ, δοκῶ μοι καὶ δοκεῖ μοι, νομίζω, ὑπολαμβάνω, διαλαμβάνω (Πλθ.), ἡγέομαι, δοξάζω, τίθεμαι, λογίζομαι, ποίεομαι. croire, penser, compter, se persuader. ||. ἵνα μὴ με νομίσουν ἄπρακτον καὶ ἀγράμματος. » Ὡς μὴ δόξαν ἀγνίας ἢ ἀμαθίας παρήχωμα. ||. ἔκαμε ἵνα νομίσουν ἔσαι στέκουνταν ἔξω ὅτι ὠμίλησε διὰ... » Δόξαν (« Δόκσειν) πρῆσχε τοῖς ἐκτὸς περὶ... διελίχθαι. ||. τοὺς ἐνόμισαν οὐδὲ θεῶν. » Δόξαν ἔσχον ἐκ θεῶν γεγονέναι. ||. τὴν ἐνόμισαν δειλὸν. » Δίκην δειλίας ὤρλε. ||. τόσον φοβιστάρην μὲ νομίζετε; » Τούτῳτῳ μου δειλὴν κατεγνώκατε; » m'avez-vous surpris une si grande timidité?

||. πόσον ἀνοήτους ᾔθελαν σᾶς νομίσαι; » Ἠλίχην ἂν ὠφληκότες τεράνοιαν ᾔτε;

||. μόνος ὁ Φιλοκράτης νοτίζω ὅτι εἶνε τοιοῦτος. » Φιλοκράτην μόνον τοιοῦτον εἶναι τίθεμαι. ||. » δὲν ἐνθύμισαν οὔτε τὴν ζωὴν οὔτε τὸν θάνατον καλὴν πράγμα. » Οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλόν, οὐδὲ τὸ θνήσκειν. »

Νόμος. » Νόμος, θεσμός, θέσιμον. Ιοι, θ.

Νόστιμα, ἐπ. » Ἠδέως, καθ' ἡδονήν. agréablement; savoureusement. §. (μεταφρ.). » Χαριέντως, ἐπιτερπῶς, ἐπιχαρίτως, ἡδέως, ἀστείως, κομφῶς. gracieusement, plaisamment; gentiment (εἰρων.).

Νοστιμάδα (εἰς τὴν γεῦσιν). » Ἠδύτης, τὸ ἡδύ. saveur, θ. §. (μεταφρ. εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον). » Κομφότες, εὐτραπελῆς, τὸ ἐπίχαρι (εὐχαρι), ἀστείτης, κομφεία. gentillesse, θ.

Νοστιμεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Χαίρω, ἡδομαι, ἡδομένη μοί ἐστι, δι' ἡδονῆς ἔχω (Θουκ.), ἀγαμαι. se plaire. ||. καὶ ἀφ' οὗ τ' ἀκούσετε, θὰ τὸ νοστιμευθῆτε. » Καὶ ἡδῶς ἔσσεθε ἀκούσαντες (Δημοσθ.). » ||. μὴν ἡξέροντες τὴν ἀλήθειαν, εὐμυπέρανεν ἐκεῖνο πῶς νοστιμεύονταν αὐτοὶ περὶ τούτους. » Οὐ γινώσκοντες τὰ ὄντα, τὰ μέγιστα καθ' ἡδονὴν σφίσιν εἰκάζον (Ἀρρ.). » ||. ὡσάν 'ν' τὴν νοστιμεύονταν. » Ἠδέως πῶς αὐτῆς ἔχειν. ||. δὲν νοστιμεύομαι. » Ἀηδῶς ἔχω πρὸς.

Νοστιμίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἠδύνω, καθηδύνω. rendre (devenir) agréable (savoureux), assaisonner. ||. τὸ ἄλλας νοστιμίζει τὸ φαγεῖ. » Ἠδύνουσιν οἱ ἄλλες (Ἀριστοτ.). §. (μεταφρ.). » Κομφεύω (-ομαι). rendre (devenir) élégant (plaisant, etc.).

Νόστιμος (εἰς τὴν γεῦσιν), η, ον. » Ἠδύς, εὐστόμος. » Τὸν δὲ καρπὸν τοῦ λωτοῦ ἐσθιόμενον, οὐχ οὕτω γλυκύν ὥς εὐστόμον, α Θεοφρ. Φυτ. Δ'). νόστιμος (Θεοφρ.). savoureux. ||. τὸ χελεῖ τῆς λίμνης δὲν εἶνε τόπον νόστιμον καθὼς τῆς θάλασσης. » Ἠ δὲ λιμὰς ἐγγεγλυς τῆς θαλάσσης ἐστὶν ἀπουωτέρα (Ἀθην.). »

§. (μεταφρ. εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον). » Ἠδύς, κομφὺς, χαριεὺς-εσσαίεν (καὶ ὅχι χάριεν, λέγει ὁ Εὐστάθ. ἰλ. Π, 798, εἰμὴ μόνον Ἀττικῶς, καὶ ἐν εἰδει ἐπιβρῆματος ἀντὶ τοῦ Χαριέντως), εὐχαρις, ἐπίχαρις, εὐχάριστος, εὐτράπελος, ἀστεῖος, ἁβρός, ἐπιτερπής, ἄλμην ἔχων (καθὼς καὶ Ἄλμην οὐκ ἔχων, ὁ ἄνοστος καὶ ἀνάλατος). agréable, gracieux, gaillard, gentil, gaillard, plaisant, amusant, avenant; drôle. ||. εἶνε νόστιμος (εἰρων.).

ἢ κατ' ἀντίφρσ. ἀντὶ Ἀνοστος). » Οὕτως ἡδύς ἐστίν, ὡς κτλ. (Στράβ. Α', γ') α. ||. νόστιμον τῇ ἀληθείᾳ (φρσ. εἰρων.). » Χάριεν, νῆ τοὺς θεούς. il est plaisant (c'est drôle), ma foi.

Νοτερὸς, ἡ, ὄν, ἴδε Ἰγρός.

Νοτιά, ἀνεμ. » Νότος, νότιον. vent du Sud (du Midi). ||. τῆς νοτιάς. » Νότιος.

||. τὸ καλοκαίρι φυσῶν νοτιάς. » Ἰπὸ τὸ ἄστρον νότια πνεῖ (Θοφρ.). » ||. ἂν ἦνε νοτιά καὶ λάμπη ὁ ἥλιος. » Ἐάν δὲ νότιόν τε ἡ καὶ ἥλιος ἐπιλάμπη, α Ξεν.

§. (συνεκδοχ. τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ πρὸς τὴν νοτίαν). » Μεσημβρία, νότος. Sud, midi.

Νοτίζω, ῥ. ἀμ. ἀπο. » Νοτίζομαι, ὑγραίνομαι. devenir humide (moite).

Νοτισμένος, η, ον, ἴδε Ἰγρός.

Νουνός, ἀ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Nonno, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλλην.). » Νέννος (, ὁ θεῖος, κατὰ τὸν Πηλοδ.). » Ἀνάδοχος (Εκ-κλ.). parrain, marraine (la).

Νοῦς. » Νοῦς - οὐ καὶ - οὐς, διάνοια, γνώμη, φρήν-ενός (ἡ) καὶ (συνθεστέρον εἰς τὸ πληθ.) φρένες (αἱ). entendement; esprit; §. intelligence. ||. ἔγω κατὰ νοῦν (ἔχω σκοπὸν, ἀπόφρασιν), ἴδε Γνώμη καὶ Σκοπός. ||. εἶχαν κατὰ νοῦν 'να γαλάσσουν τὸ γερύρι. » Ἐν διανοίᾳ ἦσαν λύειν τὴν γέφυραν α. ||. ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν. » Ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσέει (Λυσ.) α. ||. διότι πρέπει τοῦτο 'να τῷ ἔμβῃ εἰς τὸν νοῦν. » Δεῖ γὰρ ἐκεῖνον τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ παραστῆναι. ||. εἴπε με τὸν νοῦν του. » Εἴπε πρὸς (καθ') ἐαυτὸν α, Ξεν. §. (συνεκδοχ. Α, ἡ φρόνησις): δὲν ἔχει νοῦν, ἴδε Γνώσις. §. (Β', ἡ ἐνθύμησις): ἔχε το 'σ τὸ νοῦ σου, ἴδε Ἐνθυμοῦμαι.

Νούφαρον (ἐκ τοῦ Ἀραβ. νενουφάρ. » Αουλούφερων, τὰ Νούφαρα α, Γλωσσάρ. Ὁ ποταμὸς ὁ παραβρέων τὴν Προῦσαν λεγεται Λουφέρ-σουγίου), φ. καὶ ἄνθ. » Νυμφαία. nēnuphar, jaunet d'eau, plateau.

Νταρτανίζω (ἀπὸ τοῦ » Ταρταρίζω [Πλευτ.], ἡ, πιθανώτερον, ἀπὸ τοῦ) » Τρυτανίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Κλονέω-ομαι, κραδαίνω-ομαι. branler, cahoter.

Νταρτανίσμα. » Κλόνος, κλόνισις, κραδασμός. branlement, cabotage.

Ντηρηοῦμαι (ἀπὸ τοῦ) » Ἐντηρέομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἰποστέλλομαι, εὐλαβέομαι, δυνωπέομαι, συστέλλομαι. se retenir, s'ocser.

Νύκτα (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Νύχτα κτλ.). » Νυξ-οκτός

(ἡ). nuit, θ. || . νύκτα (ἐλλειπτ. τῆς Κατὰ), ἐπ. »Νύκτωρ, νυκτὸς, ἐκ νυκτὸς, ἔννουχα (ποιητ.). as nuit, nuitamment, || . πλειὸ νύκτα. » Ἐννυχώτερον. || . σκάνομαι νύκτα. » Νυκτὸς (» Νύκτωρ) ἐγειρόμαι καὶ (μονολ.) Νυκτηγερτέω. || . ταῖς σήκιοι πλειὸ νύκτα. » Ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη. || . ἔφυγε νύκτα. » Σκί-ταις (» Ἐννυχος, ἔννυχιος) ἀπῆει. || . μέ-ραν-νύκτα. » Νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν » Ἡμέρας καὶ νυκτός. || . τὴν περασμένην νύκτα. » Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησί (Πλάτ.). || . ὅλην νύκτα. » Τὴν νύχθ' ὅ-λην » Παννύχιον » Ἰάννουχα. pendant toute la nuit. || . τὸ φτίλι καίει ὅλην νύκτα. » Παννύχιον καίεται τὸ ἐλλύχινον. || . ὁ πολιτικὸς ἄνθρωπος δὲν πρέπει ἵνα κοιμᾶται ὅλην νύκτα. » Οὐ χρὴ παννύ-χιον εἶδειν θορυφήρον ἄνδρα.

Νυκτερεύω, ῥ. ἀμ. » Διανυκτερεύω, νυκτερεύω, παννυχίζω, διαπαννυχίζω (Πλούτ.). veiller (en travaillant).

Νυκτέρι, » Νυκτερεία, νυκτέρευμα (Πο-λύβ.). » διανυκτερευσίς, παννύχισμα, δια-παννυχισμός. veillée, θ.

Νυκτερίδα, ζ, » Νυκτερίς (ἡ). chauve-souris, θ.

Νυκτικὸς, ἡ-πᾶ, ὄν. » Νυκτερινὸς, νύ-χιος. nocturne, de nuit. || . τὸ νυκτικὸν (ἐλλ. φόρεμα). » Ἐγκοιμήτρον, εὐναῖον, ἐνεῦδι(ν)ον. habit de nuit.

Νυκτίνει, ῥ. ἀπρ. » Συσκοτάζει, νύξ ἐπέρχεται (ἐφίσταται). il se fait nuit, il commence à faire bron. || . ὅτι ἄρχισε ἵνα νυκτόνῃ, ἴδε Σκοτεινάζει. ζ. νυ-κτόνομαι, ῥ. πθ. » Ἰπὸ τῆς νυκτὸς κατα-λαμβάνομαι. annuler, s' annuler, se met- tre à (être surpris par) la nuit.

Νυκτοπώλεμος. » Νυκτομαχία.

Νυκτοπούλι (ἡμπορεῖ ἵνα ὀνομασθῇ ἐν γένει κάθε). » Νυκτινόμοι (» Νυκτινόρον) ὄρνεον. oiseau nocturne. (εἶνε δὲ ἄπειρα γένη, ὑποδιαιρούμενα εἰς διάφορα εἶδη, ἴδε Κλαψοπούλι, Κουκουδύχια, Μπούφος, κτλ.).

Νυκτοχειλιδονον, πτν. » Αἰγούλιας. ca-primulgue.

Νύστω. » Νυσταγμός, νυσταγμία. som- nolence, θ.

Νυστάζω, ῥ. οὐδ. » Ἰπνώσσω, εἰς ὕπνον καταφέρομαι, ὕπνω ἡττάομαι, νυστάζω. s'endormir, se laisser gagner par le (aller au) sommeil.

Νυστέρι, ἐργ. (χειρουργ.). » Σχαστή-ριον, φλεβότομον, μαχαίρις ὀφθαλμική, (Ἰπ-ποκρ.). lancette, θ.

Νύφη (ἡ ὑπανδρευομένη). » Νύμφη, νυμφευομένη, γαμυρομένη. mariée, θ. e- pousée, θ. || . σάν νύφη, ἐπ. » Νυμφι-κῶς, νυμφευομένης δίκην. ζ. (ἡ γυναῖκα τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ). » Νύμφη, νῆος (ποιητ.). bru, θ. belle-fille (ἡ ἀπλῶς) fille (ὡς ἐκ μέρους τοῦ πενθεροῦ καὶ τῆς πενθερᾶς τῆς), belle sœur (ἡ ἀπλῶς) sœur (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἀνδραδέλφου ἢ τῆς ἀνδραδέλφης τῆς).

Νυφιάτικος (, η, ον. » Νυμφικός, νυμ- Νυφικάτος (φαῖος. nuptiale (robe, etc.).

Νυρίσας, ζ. (αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ) Γαλῆ (τῶν παλαιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦτο προσδιορίσθη διὰ τὴν κάτταν, ἡ νυρίσας ἡμπορεῖ ἵνα ὀνομασθῇ) » Μυγαλῆ (μ ὕλον ὅτι παρὰ τῶν ἀρχαίων ὀνομάζετο οὕτως ἡ Γαλλ. musaraigne, ποντικῆ με σουβλε- ρὴν αὐτήν, νομιζόμενον φαρμακερὸν). (Εἶ- να εἶδος νυρίσας ὀνομάζετο ἀπὸ τοὺς πα- λαιοὺς) » Ἰκτίς (ἄλλο παρὰ τὸ Κουνάδι, ἴδε τὴν λέξιν, καὶ ἴσως τὸ Γαλλ. furet). belette, θ.

Νυχάκι, φ. καὶ ἄνθ., ἴδε Τριφύλλι.

Νύχι (ἀπὸ τοῦ) » Ονύχιον (ὑποκορ. τοῦ) ὄνυξ υχοῦ (δ). ongle. || . κόπτω τὰ νύχι (ἄλλου). » Οнуχίζω. || . (τὰ ἐδικά μου). » Οнуχίζομαι. se faire les ongles. || . σκαλίζω με τὸ νύχι (καὶ μεταφορ. ἐξετά- ζω με πολλὴν ἀκριβείαν). » Διονυχίζω. || . περπατεῖ ὅσα τὰ νύχια. » Ἀκροποδὴ τι βαίνει (βαδίζει). sur la pointe du pied. || . νύχι τοῦ ἀλόγου (καὶ τῶν ὁμοίων). » Ὀπλή (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν παροιμίαν: » Τὴν λύκον βλέπομεν, καὶ τὴν ἐμπλήν γυρεού- μεν, α ὁμοίαν με τὸ: » Ἀρκτο παρούσης ἵχνη ζητεῖς, α), χειλιδὼν καὶ (Ἰππιατρ.) βά- τραχος (κυρ. τὸ ὑποκάτω τοῦ νυχίου βα- θύλωμα). corne, sole, sabot. || . νύχι τοῦ βωδιδιῦ, ελαφιῦ, προβάτου, χοίρου (καὶ τῶν ὁμοίων). » Χηλή. || . νύχι τοῦ λεονταριοῦ, τῆς κάττας, τοῦ ἀετοῦ, κτλ. » Γαμφός. griffe, θ.

Νυχιά (εἰς τὰ Ὀρνεοσφ. γράφεται Νυ- χέα). » Ὀνυχος ἀμυχή. coup d' ongle (de griffe).

Νύχτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Νύκτα κτλ.

» Νωπὸς (ἀπὸ τοῦ Νεωπὸς, ὁ Τουρκ. Τα- ζεδικός, ἡ, ὄν. » Πρόσφατος (κυρ. διὰ τὸ κρέας), νεαλῆς (κυρ. διὰ τὰ ψάρια), νε- ρὸς (κυρ. διὰ τὸ νερὸν), νεογμός (κυρ. διὰ ταῖς ρίζαις), νεόδρεπτος (κυρ. διὰ τοὺς καρπούς). frais, -aiche. ζ. (μεταφορ.) λό- γος (φωνή, κτλ.). » Ἐναυλος (» Ἐναυλα τὰ λεχθέντα ὑπηγεῖ, α), (ὁ Πλάτων ἐχει

καί, φόβος ἐνυχίος, καί ὁ Γεωργ. Πισιδ.
» Ἐνεργεία ἐνυχίος. récepi.

Ἐνωρίς, ἐπ. (χρον., ἀπὸ τοῦ) » Ἐνωρίς
(τοῦ ὁποίου τὸν συγκριτικὸν μόνον τύπον
ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ἀθήναιον· διότι τὸ Ἐ-
νωρίας τοῦ Διόδωρου εἶναι ὑποπτον. Οἱ
παλαιοὶ ἔλεγον ἀντὶ τούτου.) » Ἐν ὥρᾳ
(» Ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον
χρῆμ ὄχλου » Οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη αἱ
Ἀριστορ. Εὐκλ. 394: » Τοῦ; δ' ἄλλους,
δειπνήσαντας ἐν ὥρᾳ καὶ κοιμηθέντας, ἅμ-
ημέρᾳ συνέταττε. α Ἡλούτ. Γάιος Μάρ.).
» Πρωτ. de bonne heure. ||. πολλὰ ἡω-
ρίς. » Πρωϊαίτατα (» Οἱ μέυσοι πρωϊαί-
τατα γηράσκουσι. α Ἡλούτ.).

Ἐνωρίτερα, ἐπ. » Πρωϊαίτερον, ἐνωρί-
στερον (Ἀθην. Δ'. ὁ Ἠσυχ. τὸ γράρει) ἐνω-
ρότερον. de meilleure heure.

Ξ, ξ, τὸ δέκκτον τέταρτον γράμμα
τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.

Ἐξίγι (μέτρον βαρύτητος, ζυγίζον 4
δέχικια, ἢ 1 1/3 δράμι, τὸ ἕκτον δηλ. τῆς
οὔγκιας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται
τὸ διδόμενον εἰς τὸν μύλων ἢ ἐληοτριδιά-
ρην). » Ἐξίγιον (χυρ. ἢ ζυγαριά). quatre
scrupules, sextule.

Ἐαγρυπνῶ (χάνω τὸν ὕπνιν μου), ῥ.
εὐδ. » Ἀγρυπνέω, τῶν ὕπνων ἀποσυλά-
μαι. ne pouvoir dormir.

Ξανθογένης. » Ξανθοπώγων, ξανθυγέ-
νειος. qui a la barbe rousse.

Ξανθός, ἢ, ὄν. » Ξανθός, ξανθόθριξ.
blond.

Ξαίνω, ῥ. μετ. » Ξαίνω, ἐριθεύω. car-
der.

Ἐακουσμένος, η, ον, ῥ. ἔδε Ἐξακουσμέ-
» Ἐακουστός, ἢ, ὄν. vos.

Ἐαλλάζω, ῥ. μετ. καὶ ἄμ. ἔδε Μεταλ-
λάζω.

Ξανά, μορ. (χρήσιμον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν
συνθέσει. Ἀναλογεῖ μετ' ὧν ἀρχ. τὴν προθ.)
» Ἀνά (καὶ τὸ ἐπιρρ.) » Πάλιν, (καὶ σπ-
μαίνει Δευτέρωσιν ἢ τὸ Ἀνάπαλιν) (εἰς
τὴν εἰλευθέραν Ἑλλάδα εἰν' ἀντὶ τούτου ἐν
χρήσει τὸ Ματά). de nouveau, dérochef,
pour la seconde fois, encore une fois,
(καὶ ἐν συνθέσει μετ' τὸ ἀνεκφώνητον μό-
ριον γε).

Ἐπαναπαύσκειν, ῥ. ἄμ. » Δεύτερον ἀν-
έρχουσι. remonter.

Ἐναθάλλω, ῥ. μετ. » Δεύτερον ἐμβάλλω.
remettre.

Ἐναδαπτίζω, ῥ. μετ. » Ἀναδαπτίζω.
rebaptiser.

Ἐναθάπτισμα. » Ἀναδαπτισμός, ἀνα-
θάπτισις. réhabilitation, θ.

Ἐναγέννημα. » Ἀναγέννησις, παλιγ-
γενεσία. régénération.

Ἐναγεννώ, ῥ. μετ. » Ἀναγεννάω. ré-
générer. ||. Ἐναγεννηοῦμαι, ῥ. μεσ. » Ἀ-
ναγεννώμαι, ἔξανγεννώμαι (» Βύλλομαι
ὕμῶν ἐγὼ καὶ τὰς ἀκοάς καὶ τὴν γλῶτταν
ἔξανγεννηθῆναι. ο, ἰουλ. Ἐπιστ. με').

renaître.

Ἐναδιαθάλλω, ῥ. μετ. » Ἐπαναγινώ-
σκω. relire.

Ἐναδίδω, ῥ. μετ. ἔδε Δίδω (εἰς τὸ ||.
δίδω πίσω). ῥ. ἄμ. (χυρ. διὰ τὰ δέν-
δρα, ὅταν, ἂρ οὐ κοποῦν, τινάζουν νέα
βλαστάρια). » Ἀναδίδωμι, ἀναβλαστάνω.

germousser.

Ἐναέρχομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐπανερχομαι,
ἐπάνειμι, παλινοστέω, παλινδρομέω. re-
venir.

Ἐναθυμίζω, ῥ. μετ. » Ἀναθυμῆσκω,
ἐπανθυμῆσκω. rappeler, faire ressou-
venir.

Ἐανακάθουμαι, Μ. Ἐανακαθήσω, » Ἀνα-
καθεζομαι. se rasseoir.

Ἐανακαιοσυργόνω, ῥ. μετ., ἔδε Καί-
νοσυργόνω.

Ἐανακτιζω, (ἀντι) » Ἐξανακτιζω (» Τὴν
Σαμαρείαν πόλιν ἔξανακτίσας. Τζ. Ἰστορ.
Π', ζ'), ῥ. μετ. » Ἀνοικοδομέω. rebâtir,
réédifier.

Ἐανακύλημα (ἀρρώστου). » Ἰποτροπή,
ὑποτροπισμός, ὑποστροφή (Ἰπποκρ.). re-
chute, θ.

Ἐανακυλῶ (μεταφορ. ἐπὶ ἀρρώστου), ῥ.
ἄμ. » Ἰποτροπιάζω. avoir des retours
(d' une maladie).

Ἐανακυριεύω, ῥ. μετ. » Ἀνακτάομαι,
ἀνασώζομαι, ἀνακομίζομαι, ἀναλαμβάνω,
ἐπανακτάομαι. reconquérir.

Ἐαναλέγω, ῥ. μετ. » Παλιλλογέω, τοὺς
αὐτοὺς λόγους ἀνακυκλέω (Πλούτ.). redire,
répéter.

Ἐαναμάσσημα. » Ἀναμάσσησις. l' ac-
tion de remâcher.

Ἐαναμασῶ, ῥ. μετ. » Ἀναμασάομαι.
remâcher.

Ἐαναμέτρημα. » Ἀναμέτρησις. l' action
d' énumérer (mesurer, compter) de pou-
veau.

Ἐναμετρῶ, ῥ. μετ. » Ἀναμετρέω (-ομαι).
énumérer (mesurer, compter) de nouveau.

Ἐναμοιράζω, ῥ. μετ. » Ἀναδαίω (-δαίω).
-ομαι. diviser ou distribuer de nouveau,
refaire le partage.

Ἐναμοίρασμα. » Ἀνιδχοςμός. nouveau
partage.

Ἐναμωραίνονται, ῥ. αὐτοπ. » Ἀνανη-
πιεύομαι, γερωντιάω. tomber en (dans l')
enfance.

Ἐναμώραμα { (ὁ Κορᾶς [Ἐπιστολ.]
Ἐναμωραδός } τὸ λέγει Ἐμώραμα).

» Ἡ τοῦ γήρεως λήρησις (ἄρετ.). radotage
de l'âge, imbecillité de la vieillesse.

Ἐναμωραμένος, η, ον. » Παλίμπαις
-αῖδος, λῆρος, κρονόληρος. (vieillard)
imbécile, tombé dans l'enfance.

Ἐνανειόνω (ἀπὸ τοῦ Ἐξανανέω-ό-
μαι, » Συγγένειαν αὐτῶν ἔξανανέονται
τοῖς Ὀπουντιοῖς ὑπάρχουσιν α, Στράβ. Θ,
δ, 2). ῥ. ῥ. οὐδ. » Ἀνηδῶω, ἀνανέομαι.
rajeunir.

Ἐνανειωμα. » Ἀνήθησις, ἀνανέωσις.
l'action de rajeunir (redevenir jeune).

Ἐαναοικιάζω, ῥ. μετ. » Ἀναμισθῶ
(-ομαι). relouer.

Ἐναπανδρεμένος, η, ον. » Δευτερό-
γαμος. marié pour la seconde fois.

Ἐναπανδρεύομαι, ῥ. μετ. » Δευτερο-
γαμέω, εἰς δευτέρους ἀποκλίνω γάμους.
se remarier, convoler à des secondes
noces. ||. ἂν πῦθων, μὴ ἔναπανδρεύε-
σαι. » Ἦν με θινούσαν στείλῃς, μὴ σπεί-
σαι δεύτερα φίλτρα γάμου (Ἀναλ.). »

Ἐναπαίρνω (παίρνω πίσω, ἢ ἐκ
δευτέρου), ῥ. μετ. » Ἀνακτάομαι. ἀνα-
κομιζομαι, ἐπανακτάομαι, ἀνα(ἀπο)λαμ-
βάνω. reprendre, recouvrer.

Ἐναπερνῶ, ῥ. αἰ. » Ἐπάνειμι, ἐπα-
ναπεράω (Νικολ. Δαμ.). repasser

Ἐναπιάνω, ῥ. μετ. » Δεύτερον συλ-
λαμβάνω, ἐπαναλαμβάνω. reprendre,
rattraper.

Ἐναπλυμένος, η, ον. » Παλίμπλυτος.
relave.

Ἐναπούλημα. » Ἀνάπρασις. revente, θ.

Ἐναπουλημένος, η, ον. » Παλίμπρατος.
revendu.

Ἐναπουλῶ, ῥ. μετ. » Ἀναπιπράσκω.
revendre. ῥ. ἴδε Μεταπουλῶ.

Ἐναρῶωστώ, ῥ. οὐδ. — Ἐναχυλῶ.

Ἐναρχινῶ, ῥ. μετ. » Δευτέραν ἀρχὴν
ποιοῦμαι. recommencer.

Ἐναρωτῶ, ῥ. μετ. » Ἐπανέρομαι
(» Μηδὲ ἐπανεῖρη, μηδὲ διαστάσης, α Συ-

νέσ.), ἐπανερωτάω, ἀναπυνθάνομαι (Πλούτ.
π. τ. ἀκούειν). redemander.

Ἐνασάινω, ῥ. αἰ. ἴδε Ἀναταίνω. ῥ.
Ἐεκουράζομαι, καὶ ῥ. Συνερχομαι.

Ἐνασχήκων, ῥ. μετ. » Ἐπανρθῶω.
redresser.

Ἐνασχήκωμα. » Ἐπανρθῶσις. redres-
sement.

Ἐανάστροφα (ἀντὶ Ἐξανάστροφα, ἐξ
ἀντιστροφῶν, καθὼς τὸ ἔχει ὁ Πορφύρο-
γέννητος. » Φορεῦντες γούνας ἐξ ἀντι-
στρέφου, α), ἐπὶ ῥ. ἴδε Ἀνάποδα.

Ἐανάστροφος, η, ον. » Ἀνάστροφος,
παλίντροπος. qui est à rebours, ἴδε καὶ
Ἀνάποδος.

Ἐαναυρίσκω, ῥ. μετ. » Ἀνευρίσκω. re-
trouver, recouvrer.

Ἐαναφαίνονται, Μ. φανῶ (ἀόρ. φάνη-
κα). » Ἀναφαίνομαι. réparaître.

Ἐαναφέρω, ῥ. μετ. » Ἐπανάγω. ra-
mener, remener.

Ἐαναφθαίνω, ῥ. μετ. » Ἀνοικοδο-
Ἐαναφθαίνω { μέω (κυρ. σπῖτι). re-
Ἐαναφικιάω } bâtir, reconstruire.

Ἐαναφικιάσιμον. » Ἀνοικοδόμησις (κυρ.
σπιτιοῦ), reconstruction.

Ἐαναρύτεμα. » Ἀναρύτεσις. l'acti-
on de replanter.

Ἐαναρυτεύω, ῥ. μετ. » Ἀναρυτεύω.
replanter, repiquer (γεωπ.).

Ἐαναφυτρῶνω, ῥ. αἰ. » Ἀναφυῶμαι.
repousser.

Ἐαναφυτρωμένος, η, ον. » Παλίμβλα-
στος, παλιφυτός. qui repousse.

Ἐαναφυνάζω, ῥ. μετ. » Ἀνακαλέω
(-ομαι) τῇ φωνῇ, ἐπανακαλέω (-ομαι).
rappeler.

Ἐαναχύνω (εἰς τὸ καλοῦπι), ῥ. μετ.
» Ἀναχωνεύω. refondre.

Ἐανθοκίτρινος, η, ον. » Ὠχρέξανθος.

Ἐανοίγω, ῥ. μετ. » Ἀναφαίνω. décou-
vrir, apercevoir; démêler. ῥ. Ἐα-
νοίγω-ομαι (τὸ ἄλλ. Ἐυπνῶ καὶ Ἐπι-
γύζομαι), ῥ. αἰ. » Ἀνίεμαι. se débour-
dir, ἴδε καὶ Ἐστινάζομαι ||. ἐπειδὴ εἰ-
χαν πολὺ ἔανοιχθῆ. » διὰ τὸ πλεῖον ἀνε-
θῆναι (Ἀθην.). α

Ἐανοικτικὸν (ιατρικόν). » Ἀνακτητικὸν
(» Ἀνακτητικὸν γλῆχων α. ἦσ.). ῥ. » Διαφο-
ρητικόν. ῥ. α Διουρητικόν. ῥ. α Ἐμμη-
ναγωγὸν (νεφλ.). diurétique; emmenae-
gorique, πλ.

Ἐαντόν. » Τίλτον, τίλμα. chairie ὅ
ἴδε καὶ Φυλί.

Ἐαπερνῶ, ῥ. μετ. καὶ αἰ. » Ἰπερ-
βαίνω, υπερβάλλω, υπερέρχω, παρέρχω-

μαι (» Παρελθεῖν δόξῃ τὸν Κάμιλλον, » Πλνυτ), ὑπεράλλομαι, ὑπερακοντίζω, παρελαύνω, ὑπερελαύνω, ὑπεραίρω, παραλλάσσω(-τω), περιγίγνομαι, ὑπερτερέω, ὑπέρκειμαι, κρατέω, κρατιστεύω, διαφέρω. surpasser, dépasser, dépasser, surmonter; prévaloir; l'emporter sur, avoir le dessus, prendre les avants.

Ξαπλόνω, ρ. μετ. » Ἐκτείνω, τανύω, τείνω. étendre. ||. τὸν ἔξαπλωσε κατὰ γῆς (συνεκδοχ. τὸν σκότωσε δηλ.). » Κατέβαλεν. il l'étendit roide mort sur le ravin. ||. ἀφ' οὗ τοὺς ἔξαπλωσαν ὅλους κατὰ γῆς. » Ἐπεὶ δὲ οἱ πάντες κατέστρωτον (Ἱεροδ.). » ||. ἔξαπλόνομαι, ρ. μεσ. » Ἀναπίπτω, ἀνάκειμαι (ὁ Ἀθην. τὸ περιγεῖν, διότι συμπίπτει μὲ τοὺς στημένους ἀνδριάντας), κατακλίνομαι, κατὰκειμαι, ἀναβάδην ἀναπαύομαι. s'étendre. ||. ἔξαπλώθηκε κατὰ γῆς (λιγοθυμισμένος). » Κατερρύη πρὸς τοῦδαφος. ||. ἔξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς (φρο.). » Κεῖτο μέγας μεγαλωστί τανυσθεῖς (ποιτ.). tout de son long.

Ξάπλωμα. » Ἐκτασις. extension.

Ξαπολνῶ } ρ. μετ. ἴδε Ἀπολνῶ.

Ξαπολῶ }

Ξαποσταίνω, ρ. ἀμετ., ἴδε Ξεκουράζομαι.

Ξάργου, ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐξ ἔργου, ἴδε Ἐπιταυτοῦ.

Ξαρθωμένος, η, ον. » Ἐξαρθρος. déhanché, ἴδε καὶ Ξεγοφιασμένος καὶ Ξεκαρφωμένος.

Ξαρματίνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ρ. μετ., ἴδε Ἐξαρματίνω, χηλ.

Ξάρτι (» Ἐξάρτια, σχοινία τὰ βαστάζοντα τὴν θόνην τοῦ πλοίου, » Ἐτυμολ.), ναυτ. » Πρώτονος (τὸ πρὸς τὴν πρῶραν), ἱππίτονος (τὸ πρὸς τὴν πρῶμην). haubans.

Ξασηρία. » Λιθρία. sereinité, 0.

Ξάστερος (ἴδε Πούλεια), η, ον. » Λιθριος, ἀνέφελος. serein. §. τὸ ἔαστερον (συνεκδοχ. ἡ λεπτή καὶ ἀνεπαίσθητος δροσιὰ τῆς νυκτὸς, τὸ Τουρκ. Λιγιάζι). » Λιθρία, αἶθρος (ὁ καὶ τὸ), αἶθρον (τὸ). le frais (serein) du soir. ||. ἀφίνω (βάλω) εἰς τὸ ἔαστερον. » Λιθριάω (» Ἀδιάντου δραχμίδα ἐμβαλὼν, αἰθριάσας, δίδου, » Ἰπποκρ.), ἐν ὑπαίθρῳ ἔχω. exposer au serein du soir.

Ξαφνίζω, ρ. μετ. » Λιφνιδιάζω. ἴδε Ξυππάζω καὶ Τρομάζω. §. ἔαφνίζομαι (μεταφορ.). » Λιφνιδιάζομαι. avoir des moments (des labies).

Ξαφρίζω, ρ. μετ. » Τὸν ἀφρὸν ἀφαι-

ρέω (ἀνακαμβάνω), ἀπαφρίζω. écumer.

Ξε, μορ. (χρήσιμον μόνον ἐν συνθέσει, ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχ. τήν) » Ξξ (τῆς ὁποίας φαίνεται καὶ ἀναγραμματισμός), (καὶ μὲ τῶν Γάλλ. τὸ ἀνεκφών. μόρ. de, καὶ σημναίνον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀναίρεσιν τῆς προκειμένης πράξεως).

Ξεῤῥῶ, ρ. μετ. » Μαραίνω (» Σθένυνμι) τὸ ἀνθός (τὴν βαφὴν). déteindre. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Ξεωριάζω.

Ξεβγάζω, ρ. μετ. ἴδε Ξεπροβοδῶ καὶ §. Ξεπλύνω.

Ξεβιδόνω, ρ. μετθ. » Ἐξαριζέω (» Ὁ τροχὸς ἐξήρμωσται », Φλοστρ. Εἰκ. Β, 4). démonter.

Ξεβδωμα (τὸ). » Ἐξάρμοσις.

Ξεβλασπάρων (βγάζω βλασπάρη ἢ κισσάνι, τὸ ἄλλ. βγαίνω [κτυπῶ] ὅ τὸ σπόρο), ρ. ἀμ. » Εὐβλασπάρων, καυλὸν ἀνίημι, ἐκκαυλέω, διακαυλίζω (θεοφρ.), ἐξορμνίζω. monter en graine (en uge).

Ξεβλασπάρωμα (τὸ), = Ξεφύτρωμα.

» Εὐβλάσθησις.

Ξεβούλωμα. » Ἰί τῶν σφραγίδων λύ-

σις. l'action de decacher.

Ξεβουλώνω, ρ. μετ. » Λύω τὰς σφραγίδας, ἀποσφραγίζω. decacher.

Ξεβούλωτος, η, ον. » Δικατασήμεντος.

decacheté.

Ξέγδαρμα (ἡ πρᾶξις τοῦ Ξεγδέρνειν), ἴδε Ἰγδάρσιμον. §. (συνεκδοχ. τὸ ξεγδαρμένον μέρος). » Ἀπόσυρμα (Γαλην. καὶ Διοσκορ.), ἀπόξερμα. écorchure, 0.

||. ξένος πόνος ξέγδαρμα (παροιμ.). mal d'autrui n'est que soufre.

Ξεγδέρνω, ρ. μετ., ἴδε Ἰγδέρνω.

Ξεγέννημα. » Μαίευσις. l'action d'accoucher.

Ξεγεννῶ, ρ. μετ. » Μαίεύω(-ώ)-ομαι, λογεύω(-ομαι). accoucher, délivrer.

Ξεγλιστρῶ (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Φεύγω κρυφά), ρ. ἀμετ. (ἐκ τοῦ) » Ἐκλίστρῶ (Εὐστάθ. ἱλ., 119, 39, τὸ ὅπ. ὁ Νικητ., Γλωσσάρ. Γραικοξάρβ. γράφει: Εὐγλιστράω,

» Εὐγλιστρῶντα, διωλισθηκότες, » ἴδε Γλιστρῶ.

Ξεγοφιάζω, ρ. μετ. ereinter.

Ξεγοφιασμένος, η, ον. » Εὐξίσχιος. éhanché, déhanché, ereinte.

Ξεγυμνῶ, ρ. μετ. » Ἀποδύω, ἀπογυμνῶ. dépoiller, mettre à nu. ||.

» Ξεγυμνώνεται, γέρος ἄνθρωπος, ἔμπροσθά ὅ τὸν κόσμον. » Ἐν ὄχλῳ, πρεσβύτην ὄντα, ἀποδύεσθαι. §. » Συλάω, σκυλεύω, ἐκδύω (» Τῶν κλεπτῶν καὶ λω-

ποδωτῶν ἕκαστος οὐκ ἂν οἶός τ' ἂν ἡ πάν-

τας ἐκδύειν, « Δημοσθ. Τιμοκρ.). dētrousser, dévaliser. || ἄχ, ὁ κακόμοιρος! μὲ ξεγυμνόνουν ἡμέρα - μεσημέρι! » Οἶμοι! τάλας! ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.

Ξεγύμνωμα. » Ἀπόδυσις, ἀπογύμνωσις. §. » Σύλψις. l' action de débiller (§. dépourvoir, etc.).

Ξεδιάλεγμα, ἴδε Διάλεγμα.

Ξεδιαλέγω, ῥ. μετ. » Εἰκρίνω. ségreger (ἄχρ.), ἴδε καὶ Διαλέγω.

Ξεδιαλύω, ῥ. μετ. » Διαλύω, διακρίνω, λύω, διευκρινέω, διασπέρνω. éclaircir. §. ἴδε Ξεμπερδεύω. §. ῥ. ἀμ. ἀπρ. (κυρ. ἐπὶ ὄνειρων), ἴδε Εἰργαίνω.

Ξεδιάλυσμα. » Διάλυσις, λύσις, διασάφησις. éclaircissement.

Ξεδιπλύνω, ῥ. μετ. » Ἄνα (« Δια ») πτύσσω, ἀνελίσσω (-ττω), ἀναλύω (-ομαι). déployer, déplier.

Ξεδιπλωμα. » Ἀνά (« Διά ») πτυξις. l' action de déplier (etc.).

Ξεδοντιάρης, α, ικον. » Νωδός. édenté.

Ξεζεύγω, ῥ. μετ. » Λύω τοὺς ἵππους (τοὺς βόας) ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ (ὅμ. Ἰλ. Θ), ὑπολύω (Θουκδ. Δ', 128). déteiler.

Ξεζώνωτος καὶ Ξέζωστος, η, ον, ἴδε Ἀζωτος.

Ξεθάρρεμμα. » Ἀναθάρρῃσις.

Ξεθαρρύνωμαι, ῥ. μέσ. » Ἄνα (« Κατα ») θάρρεω (-ρσέω), ἐκθαρρέω (Πλουτ.). prendre courage; devenir plus ranimé (audacieux).

Ξεθεμελιώνω, ῥ. μετ. » Ἀποθεμελιώω, ἴδε Ξεπατόνω.

Ξεθυμῶν (κυρ. μὲν περὶ ὁ θυμὸς), ῥ. ἀμ. » Ἀπερείδομαι (« Ἀφίημι, » Εἰκχέω, » Ἀποσκήπτω) τὴν ἐργὴν ἐπὶ (εἰς) τινα, ἀποφλεγμάνω, ἀποπνέω. exhaler sa colère; jeter le venin. §. (συνεκδοχ. σβύνει ἢ προθυμία μου). » Ἀναπνέπω (Δημοσθ. Μειδ.). se refroidir, se ralentir. §. (μεταφορ. χάνω τὴν δύναμιν, τὴν οὐσίαν μου, κυρ. διὰ τὸ κρασί, κτλ.). » Διαπνέω καὶ Διαπνέομαι (« Παλαιὸς λόγος, ὥσπερ φάρμακα παλαιά, διαπνεύσαντας ἀπολωλεκέναι τὴν δύναμιν, » Δ. Χρσ.), διαφορέομαι, ἀποπνέω (« Τιθέασι δ' ἐν ἀνθρώποις καὶ καλὰ μὲν, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνέειν· ἀσθενέστερον γὰρ ἀποπνέουσιν, » Θεοφρ.), ἐκπνέω (Διοσκορ.), ἀναθυμιάζομαι, ἐξαθυίζομαι. s' évanouir, s' évanouir, s' exhiler.

Ξεθυμάσμα (« ἡ ἐνέργεια τοῦ Ξεθυμαίνειν »). » Εἰζήμεσις, διαφόρησις, ἀποπνοή (Θεοφρ. φυτ. Αἴτ. Ζ'). évaporation, θ. §. (τὰ σπυρίδια ποῦ βγαίνουν ἀπὸ ἐξάψιν τοῦ αἵματος), πάθ. » Εἰκθυμα, ἐκθεα-

σμα (Ἰπποκρ.), εἰζάνθημα, αἰθὺ (θό) λιξ (ή), ἰονθος (« Εἰζάνθημα σώματος ἀκμάζοντος, ἅπερ οἱ νῦν χυδαίνοντες ἰονθοῦν φασιν, » Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ξ, 30). pustule, θ. bourgeon, boutons d'échauffement; éphélides (κυρ. τῶν καρρῶσιν καὶ τῶν ἐγγαστρῶμένων).

Ξεθυμασμένος, η, ον (κρασί κτλ.). » Εἰς-εστηκώς, ἐκτροπίας. évenité, évanoué. §. (μεταφορ. ὁ ἀνόητος ἢ ἀσήμαντος ἄνθρωπος), ἴδε Εἰλαφρόμυαλος καὶ §. Ξεπλυμένος.

Ξεθωριάζω, ῥ. ἀμ. » Εἰζανθῶ (« Διαερούμενον, ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μιλτινον, » Πλουτ.), ἀπανθῶ, μαραινόμεαι, σβέννυμαι, ἐξίτηλος γίνομαι. se déteindre, se décolorer, perdre ses couleurs, se décharger.

Ξεθωρίασμα. » Σβέσις (τοῦ ἄνθους). décolorisation.

Ξεθωριασμένος, η, ον. » Εἰζίτηλος, ἄχρους. décoloré.

Ξειδᾶς. » Ὀξοπόωλης. vinaigrier.

Ξειδάτος, η, ον. » Ὀξεῖ ἐσκευασμένος (τεταριχευμένος), ὀξωτός (« Ὀξωτᾶ, σιλφιωτᾶ, » Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ.). confit au vinaigre.

Ξειδερὸν, ἀγγ. » Ὀξύδαρον, ὀξίς. vinaigrier.

Ξεῖδι (ἀπὸ τοῦ) » Ὀξείδιον (ὕποκορ. τοῦ) » Ὀξος (τὸ). vinaigre.

Ξεῖκάζω (ἀντι) » Εἰζεῖκάζω (νομίζω, συμπεράνω, » Σάν μιλῆς καὶ ἔδεν σ' ἀκούειν, ἔξικας σ' τὸν μύλον εἰσιαι, » παροιμ. Ἡ λέξις δὲν σώζεται εἰς τὰ ἑλληνικά λεξικά).

Ξεκαβαλλίκεμμα, ἴδε Ξεπέζεμμα.

Ξεκαβαλλικέω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ξεπεζεύω.

Ξεκαθαρίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ. ἐπὶ λογαριασμοῦ), ῥ. μετ. » Εἰκαθαίρω (Πλουτ. Ἀγῆσ. » Καὶ πότου δαπάνης ἐκκαθαίρει λογιζομένη οὐκ ἀμελῆς, αὐτ. π. τ. πῶς ἂν τις διακρ. τὴν κ. τοῦ φ.), διαλύω. vider, arayer un compte. §. ῥ. μεσ. » Διακρίνομαι. s' éclaircir.

Ξεκαθάρισμα (κυρ. λογαριασμοῦ). » Διαλύσις. l' action de vider un compte, purement.

Ξεκακινώνω, ῥ. οὐδ. » Ἀπομηνίω. défâcher, se défâcher.

Ξεκαλοκιστίζω (ἀπερνώ πουθενὰ τὸ καλοκαίρι), ῥ. οὐδ. » Διαθερίζω.

Ξεκαλοσώνω, ῥ. μετ. » Ἰπολύω. déchausser.

Ξεκάτωτος, η, ον. » Ἰπολελυμένος. déchaussé.

Ξεκάμνω, ῥ. μετ. (κατὰ λέξ.) » Εἰκ-

ποιέω, ἀπαλλίσσω(-ττω), ἀποσείομαι, ἀποτρίβωμαι, ἀποτριβίζωμαι, ἀρσείομαι. *défaire, s'en défaire, s'en débarrasser; renvoyer, congédier, ἴδε καὶ Δρόμος* (εἰς τὸ || δίδω δρόμον). || ἀφ' οὗ ἔξαμουν τὸ φόρτωμά τους. » Ἐπεὶ ἀν διαθένται τὸν φόρτον. || . οἱ δὲ πραγματευταί, ἀφ' οὗ ἔκχμουν ὅ,τι ἔχει καθεὶς τῶν διὰ πούλημα, ἵνα παίρνουν ἄλλα. » Τούς ἐμπόρους, ὅ,τι ἔχει ἐκστος; πράσιμον διαθεμένους, ἄλλα ἄγειν, « §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀπαλλίσσω(-ττω)-ομαι. *se défaire, se débarrasser.* || ἀφ' οὗ ἔξαμεν ἀπ' ἐκείναις ταῖς δουλείαις. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων.»

Ξεκαπιστρέφω, ρ. μετ. » Τὸν κημὲν ἀραιρέω-ομαι. *débâillonner.*

Ξεκαρδίζωμαι (κυρ. ἀπὸ τὰ γέλια, φρσ. ὑπερβολ.), ρ. αὐτοπ. » Παρατείνωμαι γέλωτι. *pâmer de rire.*

Ξεκαρφώνω. ρ. μετ. » Ἀποκαθλῶω. ἀπογρυφεύω (κυρ. διὰ τὰ ξυλοκάριφα). *décloquer, détacher; déboîter.*

Ξεκάρρωμα. » Ἀποκαθήλωσις. l' action de *décloquer (détacher; déboîter).*

Ξεκαρρωμένος, ρ. μετ. » Ἀνήλωτος (Ἄν. Ξεκαρρωτός Κομν.), ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (μεταφ. ἄνθρωπος ἑκάρρωμένος, ξεπαρалуμένος). » Ἐκλυτος, ἐκλελυμένος. *dégingandé.*

Ξεκινῶ, ρ. μετ. » Εἰκπέμπω, στέλλω. *dépêcher, expédier.* §. ρ. ἀμ., ἴδε Κινῶ.

Ξεκληρίζω, ρ. μετ. » Πανέστιον(» Ἄρδην, » Παγγινεῖ) ἀπολλύω(-ομι), ἐπιτρίβω γένος (Σύλων παρὰ Ἰλλουτ.). *exterminer, ἴδε καὶ Ξεπατόνω.*

Ξεκλωσσω, ρ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἐβγάζω.

Ξεκοιλιάζω, ρ. μετ. » Ἐκκοιλιάζω, ἐκκοιλίζω (» Ταινίαν ἐκκοιλιάξας, τὰν κεφαλὰν ἀποταμών, ἀποπλύνας, καὶ ταμὼν τεμάχεια, κατὰ χειρὶ ἔλκειον, « Μίχαιθος ἐν οὐκρυτ. παρ' Ἀθην. Ζ'), ἔξεντερίζω. *étripper, éventrer, vider, éfondrer.*

Ξεκοκκαλίζω, ρ. μετ. » Κατατρώγω, (κατέδω, ἄχρ., εἶπεν τὸ) κατεδήδοκα, κατ-εσθίω, καταδιβρώσκω. *dévorer, croquer, granger.*

Ξεκοκκινίζω, ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀποβίλω (ἀποτίθεμαι) τὸ ἔρεθος. *dérougir.* §. ἴδε Κοκκινίζω.

Ξεκόλλημα. » Ἀποσπασίς, ἀποσπασμός. l' action de *décoller (détacher, dégluer).*

Ξεκολνῶ, ρ. μετ. » Ἀποσπῶ. *décoller, détacher, dégluer; dessouder* (διὰ

τὰ μετάλλινα). §. ρ. μετ. αὐτοπ. » Ἀποσπάρμαι. » *décoller, se détacher.* §. (μεταφ.) *dépandre.* || δύσκολα ξεκολνῶ. » Δυσάποσπαστως ἔχει. »

Ξεκομμένος, η, ον. » Ὀρισμένος, εἰρημένος. *fixé.*

Ξεκοπή, ἴδε Ἀποκοπή.

Ξεκορυζιάζω, ρ. μετ. » Ἐκκορίζω. *nettoyer des ruines.*

Ξεκορνιακτίζω, ρ. μετ., ἴδε Ξεκονίζω.

Ξεκουδαριάζω, ρ. μετ. » Ἐκμυρῶ(-ομαι), ἀναπηγίζω(-ομαι), ἀναλύω(-ομαι). *dévider.*

Ξεκουμπιάζω, ρ. μετ. » Ἐκπορῶω. *déboutonner.*

Ξεκούμπισμα. » Ἐκπόρπητις. *déboutonnement.*

Ξεκούμπιαστος, η, ον, ἴδε Ξεκούμπωτος.

Ξεκουμπίζω, ρ. μετ. » Ἐκτραχηλίζω, ἐπιτρίβω. *casser la cou à quelqu'un.*

§. Ξεκουμπίσου (μεταφ. ὅς ἐστιν κατάρας)! » Ἐπιτρίβεις. *va-t-en au diable.*

Ξεκούμπωτος, η, ον. » Ἐκτεπορπημένος. *déboutonné.*

Ξεκουντῶ, ρ. μετ. » Ἀπωθέω. *repousser.*

Ξεκουράζω, ρ. μετ. » Ἀναλαμβάνω, ἀναπαύω, ἀναψύχω. *délasser.* || Ξεκουραζομαι, ρ. μεσ. » Ἀναλαμβάνω (» Ἀναπαύω, » Ἀνακτάωμαι) ἑμαυτὸν, ἀναπαύομαι, ἀναψύχω(-ομαι). *se délasser, se reposer, ἴδε καὶ Συνέρχομαι.* || Ξεκουράσου. » Ἀνίψυξον πονοῦ (Εὐρ. Ἐλ.). »

Ξεκούρασμα. » Ἀνάπαυλα, ἀναψυχή. *délassement.*

Ξεκουρδίζω, ρ. μετ. » Χκλάω (» Ἀνίημι) τῆς νευράς τοῦ τόξου (τῆς λύρας, κτλ.). *démouler.*

Ξεκουρφαίνω, ρ. μετ. » Ἐκκωφόω (-έω) (» Τὰς Ἀθήνας ἐκκωφόρηκας βοῶν, Ἄριστοφ. Ἰππ. 312), ἀνα(ἀπο)κωφόω. *assourdir, abasourdir, étourdir.* || Ξεκουρφαίνομαι, ρ. παθ. καὶ μεσ. » Ἐκκωφόομαι (» Ἐξεκκώφει τὸ κάθαρμα, « Συνεσ. Ἐπιστ. Δ'). εἶπε ἰοιε εἰουρδί. || Ξεκουράθηκον ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν ἀλόγων. » Ἐκτύπηται τὰ ὦτα τῶ τῶν ἵππων πατάγῃ (Φιλοστρ.). »

Ξεκόρτω (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἐμποδίζω), ρ. μετ. » Ἀποκόπτω, ἀποτρέπω. ἐκόπτω (» Ὅπως τοῖς δέμασι τούτοις μερμολυτόμενοι οἱ καχέκται καὶ βίαιοι κἄν ἐπ' ἑλάττον τῆς κακίας ἐκόπτοιεν, » Γζέτζ. ἐξήγ. Ἰλ. 34, 36). *détourner.*

§. (διορίζω τὴν τιμὴν πράγατος πω-

λουμένου). » Ὀρίζω, τάσσω (-ττω). fixer, tarifier.

Ξεκρευνῶ, ῥ. μετ. » Καθαίρειω (τοῦ πασσάλου, τοῦ σταυροῦ, κτλ.). détacher, dépandre.

Ξελάκκωμα (-ισμα) (τὸ). » Περιόρυξις, γυρεῖα. derhaussement.

Ξελακκῶν (-ίζω) (κάρων λάκκον περι τὴν ῥίζαν δένδρου). » Γυρώ (-εῶ), περισκάπτω, περισούσσω, ριαλῶ, (καὶ Ποιητ.) ἀμφιλαχίνω (Ὁδ. Ω, 241). dechausser.

Ξελαμιάζω (ἐβγάλλω τὸν λαίμον τινος), ῥ. μετβ. » Ἐκτραχνίζω, ἐκσπονδυλίζω. casser le cou.

Ξελιγοθυμῶ, ῥ. μετ. » Ἀνακτάομαι λειποθυμῶντα. faire revenir de pâmoison. §. ῥ. μεσ. » Ἀναχομίζομαι (« Δειποθυμήσαντες μὲν, ἀναχομισθέντες δ' οὐκέτι, « Γαλην.). revenir d'une pâmoison, ἴδε καὶ Συνέρχομαι.

Ξελογιάζω, ῥ. μετ. » Διαφθείρω, ἐξαπατάω, φρεναπτάω, ἀποβουκολέω (μεταφωρ.). débancher, suborner, séduire, corrompre, mettre à mal. ||. Ξελογιάζω δούλον. » Δουλαπατάω. débaucher (séduire) un domestique. ||. Ξελογιάζομαι, ῥ. μεσ. καὶ παθ. » Ἐκδιαιτάομαι, ὅψ' ἐν ἐκπίπτω, ἐξολισθαίνω, ἐξοκέλλω. se déranter (dérégler, déborder) dans ses mœurs (sa conduite).

Ξελόγιασμα. » Ἀποδουκόλησις. subornation, seduction.

Ξελογισμένος, η, ον. » Ἐκδηδητημένος, φαυλόβιος. débauché, dissipé, dissolu, libertin, relâché (dérangé, déréglé, de hors), déshonné, désordonné) dans ses mœurs (sa conduite), garnement.

Ξεμαθαίνω, ῥ. εὐδ., ἴδε Ξεσυνειθίζω.

Ξεμαχραίνω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀπομαχραίνω. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Πόρρω γίγνομαι. s' éloigner. ||. καθὼς ξεμαχρηνὸν ὀλίγον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κάστρου. » Ὡς πρῶτῳ τῶν πυλῶν ἐγεγόνεισαν (Πλτ.). α. quand ils furent plus loin (à une plus grande distance) des portes de la ville.

Ξεμαλλιάρης (ὁ ἄλλ. Ἀναμαλιάρης), α, ιον (κυρ. ὁ χωρὶς σκέπασμα εἰς τὸ κεφάλι). » Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἀσκεπῆς τὴν κεφαλὴν. nu tête. §. (συνεκδοχ. καὶ καταχρ. ὁ ἔχων τὰ μαλλιά ἐπλέκα καὶ σκορπισμένα), ἴδε Ἐπλέκος.

Ξεμασχαλίζω (κυρ. ἐπὶ φυτ.). » Ἐκμασχαλίζω. ébrancher.

Ξεματίζω (κυρ. κουκκιά, δένδρα, κτλ.)

ῥ. μετ. » Ἐξοφθαλμίζω. ébourgeonner (des arbres).

Ξεμέθυσμα (τὸ). » Ἀποκραπιλισμός.

Ξεμεθῶ, ῥ. ἀμ. » Ἐκ (« Ἀν»)νήφω, ἀποκραπιπαλαίω, ἀποκραπιπαλίζομαι. revenir de son ivresse, déséivrer, dessaouler, se dégriser, cuver son vin. ||. ὁ ξεκουρασμένος καὶ περισσότερον ἤμπορεῖ να πιῇ καὶ εὐκολώτερα 'να ξεμεθῶσῃ παρὰ τὸν κουρασμένον. » Καὶ μᾶλλον δύνανται πιεῖν εἰς μέθην οἱ ἀγύμναστοι τῶν γεγυμνασμένων καὶ ῥᾶον ἀπαλλάττουσιν (Ἀριστοτ.). »

Ξεμοδιάζω, ῥ. μετ. καὶ μέσ. dégourdir ; se dégourdir.

Ξεμπερδεύω. » Ἀνάλυσις. débrouillement.

Ξεμπερδεύω (κλωστής, μαλλιά, κτλ.), ῥ. μετ. » Διακρίνω, ἀναλύω (-ομαι). démêler. ||. 'να ξεμπερδεύῃ τὰ μαλλιά 'της. » Διακρίναι τὴν κόμην. ||. 'να ξεμπερδεύῃ τὸ 'μπερδεμμένον στημόνι. » Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν.

Ξεμυαλίζω, ῥ. μετ. » Ἐκμαίνω, ἐκμυελίζω (« Τῷ ὄντι γὰρ ἐμπαίχεται ἦσαν, καταγελῶντες τῶν ἀπλουστέρων καὶ ἐκμυελίζοντες αὐτοὺς, » Θεοφύλ. κατὰ Ματθ. 18, 14). faire perdre (tourner) la tête à quelqu' un, ἴδε καὶ Ξετρελλαίνω καὶ Παίρνω (εἰς τὸ ||. 'πῆρ' ὁ θεὸς τὴν νοῦν του).

Ξεμυαλισμένος, η, ον. » Ἐκφρων, παράφρων, ἐμπληκτος, παράφρορος, φρενοπλήξ, ἀπνενονημένος. écervellé, éva poré, ἴδε καὶ Τρελλός.

Ξεμυτηρεῖσθαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀνακινεῖσθαι ἀπόρρητον, μεταδίδωμι τῶν ἀπορρήτων, κοινολογεῖσθαι. confier (communiquer, découvrir) son secret à quelqu' un, s' ouvrir (faire confiance) à.

Ξενδύω, ῥ. μετ. » Ἐκ (« Ἀπο»)δύω, dés-habiller. ||. Ξενδύομαι, ῥ. μεσ. » Ἐκ (« Ἀπο»)δύομαι. se déshabiller, ἴδε καὶ Γδύνω καὶ Ξεγυμνῶ.

Ξενητεία. » Ξένη, ἄλλοδαπή. étranger. ||. εἰς τὴν Ξενητείαν. » Ἐπὶ Ξένης, ἐν ἄλλοδαπῇ. ||. εἶμαι (ξῶ) εἰς τὴν Ξενητείαν. » Ξενητεύω (-ομαι).

Ξενητεύομαι, ῥ. μεσ. » Ἀποδημέω, Ξενητεύω (-ομαι). s' expatrier.

Ξενικός, ἡ, ὄν. » Ξενικός, ἐπίστακτος, ἔπληκτος. étranger.

Ξεννοιάζω, ῥ. ἀμ. » Τῶν φροντίδων ἀπολύομαι. être sans souci.

Ξενοιασμένος, η, ον, ἴδε Ἀξένιος-Ξενοιαστος / αστος.

Εξοδουλεύω, ῥ. ἀμετ. » Θητεύω. tra-
vailler pour les autres.

Εξοκοιμῶμαι, ῥ. οὐδ. » Ἀπέκοιτος γί-
γνομαι, ἀποκοιμάμαι, ἀπονοκτερεύω.
découcher.

Εἶνος, η, ον. » Εἶνος, ἀλλότριος, ἔθνεϊ-
ος, ἄλλοδαπός, ἑπῆλυς. étranger.

Εξεντερίζω, ῥ. μετ., ἴδε Εξοικιάζω.

Εξενυκτίζω, ῥ. ἀμ. » Διανυκτερεύω,

Εξενυκτῶ, ἔννυκτερεύω, ἐννυχεύω, πα-
ρακπέμπω (διαβιβάζω) τὴν νύκτα, δια-
παννυχίζω (Πλουτ. Ερωτ.). veiller.

Εξενύκτισμα. » Διαπαννυχισμός (Διον.
Αλικ.).

Εξενυστάζω (» πῆρινω νερόν καὶ νί-
θρομαι, νερόν ᾧ ξενυστάζω), ῥ. ἀμετ.
καὶ αὐτοπ. » Ἀπσειόμαι τὸν ὕπνον.
chasser le sommeil.

Εξαπαγιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Εξ (» Ἀπο)-
πῆγγνυμαι. geler.

Εξαπαγισμα. » Εξπῆξις. §. » Χεί-
(» Χί) μετλον, χαιμέτλη. engulure, θ.
mule, θ.

Εξαπαγώνω, ῥ. μετ. » Διαλύω τὸν πά-
γον. dégeler, débâcler (χυρ. ἐπὶ ποτα-
μῶν). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Διαλύομαι. se
dégeler, se débâcler.

Εξαπάγωμα. » Ἡ τοῦ πάγου διάλυσις.
dégel, débâcle (χυρ. τῶν ποταμῶν).

Εξαπαίνωμαι, ῥ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) » Ἐξ-
επαίρομαι (Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 623) » Επ-
αίρομαι, ἐξάγομαι, ἀναπτοέομαι, σο-
βέομαι, αἰρώμαι τὸν νοῦν εἰς ἀτασθαλίαν
(Θουκ.), τυφόομαι, παραφέρομαι, ἀπο-
νοέομαι. s'empporter.

Εξαπαράχωμα. » Ἀνόρυξις. l' action
de deterrer.

Εξαπαρμένος η, ον. » Εμπληκτος, τε-
τυφωμένος, σεσοθημένος, ἀπονενοςημένος.
emproité, ἴδε καὶ Εσπασμένος καὶ
Παρμένος.

Εξαπστρεύω, ῥ. μετ., ἴδε Εξακαρίζω.

Εξαπτόνω, ῥ. μετ. » Εξάιρω (» Εξαιρέω,
» Εξβάλλω) τὸν πυθμένα. defoucer. §.
(μεταφρρ. ἀντὶ τοῦ) » Εξολοθρεύω, ἐκκό-
πτω, ἀρδῶν (πανωλαθρία) ἀπόλλυμι. gui-
ner; exterminer, ἴδε καὶ Εεκληρίζω.

Επεξέμμεμα. » Ἡ τοῦ ἵππου (ἄρματος)
ἀπόβασις.

Επεξεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀποβαίνω τῶν ἵπ-
πων (τοῦ ἄρματος). mettre pied à terre.

Επεπέρχμα (χυρ. τῆς κλωστῆς ἀπὸ τὸ
βελόνι). » Εξίσεις (» Ἀνάπαλιν δὲ γίνονται
ἢ Εξίσεις τῇ ἐνέρσει, « Διν. Τακτ.).

Επεπρνῶ (χυρ. τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὸ
βελόνι), ῥ. μετ. » Εξίημι. défilér. §.

(μεταφρρ. τὸν ἀνταγωνιστὴν μου εἰς τὸ
τρέξιμον κτλ., τὸν νικῶ δηλαδὴ), ὑπερ-
βαίνω, ὑπεράλλομαι, ὑπερελαύνω, ὑπερ-
παίω, ὑπερακοντίζω, κτλ. surpasser,
ἴδε καὶ Νικῶ καὶ Περνώ.

Επεσμένως, η, ον. » Παρηγμακῶς, ἀπ-
ηνοηκῶς, ἀπανθήσας. déchu, qui est
sur le déclin. ||. τὸς πτωχοῦς, καὶ μάλ-
ιστα τοὺς ξεπεσμένους εὐγενεῖς. » Πένησι
καὶ μάλιστα τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθή-
σασι (Ἰρηγ. Ναξ.). §. τὴν ξεπεσμένην.
» Ἀνειμένην. baissé.

Επεσεμός (τῆς τιμῆς). » Ὑφαίρεσις,
ἐκπτώσις, ἀνέσις. déduction, soustraction,
décompte, déchet, baisse, θ. rabais. §.
(τῆς ὑπολήψεως). » Παρακμῆ, ἀπάνθησις.
déclin, décadence, θ.

Επετεσίνω, ῥ. μετ. » Ἀποδεματώω,
ἴδε Ἰδέρνω.

Επετέφω, ῥ. μετ. » Ὑφαίρέω (-ομαι).
déduire, rabattre, défalquer; soustraire,
décompter, faire le décompte. §. ῥ. ἀμ.
αὐτοπ. » Εκπίπτω, ἀνίεμαι, παρακμά-
ζω, ἀπανθίω (μεταφρρ.). déchoir, decli-
ner, tomber, baisser. ||. καὶ ἡ τιμαὶς
τῶν πραγματειῶν ἐπειδὴ εἶχαν ξεπέσει.
» Καὶ αἱ τιμαὶ τῶν ὀνίων πεποῦσαι
(Πλουτ.). ||. διότι ἄκουαν ὅτι ἐδῶ ἡ τι-
μαὶς (τῶν γεννημάτων) εἶχαν ξεπέσει.
» Τὰς γὰρ τιμὰς ἐνθάδε ἀνείκναι ἤκουον. »
||. ἕως ὅτου μὲν ἐνόμιζεν ὅτι τὸ σιτάρι,
ἀφ' οὗ ἔλθῃ ἐδῶ, θά πούληθῃ μὲ κέρδος,
τὸ ἐβαπτύσεν ἀφ' οὗ ὅπως ἤλθεν ἐδῶ
καὶ ἐξέπεσεν ἡ τιμὴ τοῦ, ἄλλαξεν εὐθὺς
γνώμην. » ἕως μὲν ᾤετο τὸν σίτον κέρ-
δος ἐλθόντα ποιήσιν, ἀντείχετο τούτου
ὡς δὲ, δεῦρο ἤκοντος αὐτοῦ, ἐπανῆκεν ὁ
σίτος, ἄλλην εὐθὺς ἔλαβε γνώμην (Δη-
μοστ. πρὸς Ζηνοβ.). » §. (χάνω τὴν κα-
τάστασίν μου) ἐκπίπτω (» Εἰ πολλῶν τε
καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσόν, εἰς πτωχήν
ἀπῖκται, « Ἠρόδ. Γ', 14). §. ξεπέφω
(φρσ. ναυτ.) » Παράγομαι, ἐξωθέομαι.
dérigner, ἴδε καὶ Χάνω. §. (μεταφρρ.
διὰ ταῖς γυναῖκας ὅταν ἐξοκείλουν), ἴδε
Εελογιάζομαι.

Εεπλανῶ (ἐκ τοῦ) » Εκπλανάω (Ψούχ.),
ῥ. μετ., ἴδε Εελογιάζω.

Εεπλντίζω, ῥ. μετ. » Τὴν ὠμοπλάτην
ἐξαρθρόω (ἐξαρθμώζω). épauler.

Εεπλάτισμα. » Ἡ τῆς ὠμοπλάτης ἐξ-
άρθρωσις. débatement de l'omoplate.

Εεπλεκος, η, ον. » Αελυμένος τὴν κό-
μην. échevelé, déchevelé. ||. μαλλιά
ἐπέπλεκα. » Αελυμένη (» Ἄνετος) κόμη. ||

ἐπλεκα τὰ μαλλιά του. » Ἄνειτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη.

Ξεπλέω, ῥ. μετ. » Ἀναλύω (-ομαι). dévatter.

Ξεπληρόνω (προφ. κοιν. Ξεπλερόνω), ῥ. μετ., ἴδε Ἐξοφλῶ.

Ξεπλύμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Ξεπλύνειν). » Κλύσις, περιχλυσμός. l'action de rincer (égayer, etc.). ῥ. (συνεκδοχ. τὸ νερὸν μὲ τὸ ὅποτον). » Ἀπό(«Περί»)πλύμα. rincure, θ.

Ξεπλυμένος (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), η, ον. » Ἐξίτηλος (κυρ. ἐπὶ χρωμάτων), ἔκπλυτος («Ἐκπλύτῳ ἀλουργεῖ», Ἐπγρ. Βοικκ. Ἀττ.). délaié, ἴδε καὶ Ξεθυμασμένος καὶ Ξεθωριασμένος.

Ξεπλύνω, ῥ. μετ. » Ἐκ(«Ἀπο»)πλύνω, κλύζω, ἐκ(δικ-, ἀπ-)κλύζω, διανίζω(-νιπτω). rincer. ||. Ξεπλύνω τὸ στόμα μου. » Διακλύζομαι. se rincer la bouche. ||. Ξεπλύνω τὰ ρούχα. » Αποστρίχω, ἀποσμάω. égayer, guérr.

Ξεπόνεμα (τὸ), (ἡ παῦσις, τὸ ἰατρεῦμα τοῦ πονέματος). » Ἀπάληγσις.

Ξεπονῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀπαλγέω.

Ξεποδριάζω (κόπτω ἀπὸ τὴν κούρῃσιν τὰ ποδάρια τινοῦ, τὸν κατακουράζω), ῥ. μετῆτ. » Λύειν γόνατα (Π.).

Ξεπορτίζω καὶ Ξεπορτῶ («Ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Ο, 363, ἀναφέρει ταυτοσημαντοῦ καὶ ὁμοιοσύνθετον λέξιν τῆς κοινῆς τοῦ καιροῦ του γλώσσης τὸ Ἐκθυρίζω), ῥ. μετ., ἴδε Δρίμος, (εἰς τὸ ||. διδω δρόμον).

ῥ. ῥ. μεσ. » Τὴν πύλιν ἐξείμι. ῥ. (συνεκδοχ.) » Δρασμῶ χράομαι. désemer la maison. ||. καὶ κἀντὶ πλέον ἔδεν θὰ τολμήσῃ οὔτε ἵνα ξεπορτίσῃ. » Καὶ τὴν πύλιν οὐκέτι τῶν ἔνδον οὐδεὶς ἐξίεναι θαρρήσει, » Πλούτ.

Ξεπουλῶ, ῥ. μετ. » Ἐξεμπολέω (Ἡρ. Α), διαπωλέω (Ξενοφ. Ἑλλ.), διατίθεμαι («Ἐπειδὴν δὲ διάθηται τὰ φορτία»), ἀποδίδομαι, ἀπεμ(ἐξερμ)πολέω, ἐκπιπράσκω. se défaire de ses marchandises, ἴδε καὶ Ξεχάνω.

Ξεπρήσκομαι, ῥ. μεσ., ἴδε Ξεφουσκώνω.

Ξεπροβόδισμα. » Προπομπή. l'action de reconduire.

Ξεπροδοδῶ, ῥ. μετ. » Προπέμω, προεκπέμω, ἀποπέμω(-ομαι) («Τοὺς συγγενεὶς φιλοῦντας τὸν Κύρον τῷ στόματι ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ», Ξενοφ. Κυρουπ.). reconduire.

Ξερα (κυρ. πέτρα ἐξέχουσα εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης). » Σκόπελος, ἔρμα, ἐπιλάς, χοιράς, ὕφαλος («ἔταν ἦνε σκε-

πασμένη ἀπὸ τὴν θάλασσαν). écueil. ||. ἔπεσεν ἔξω εἰς τὴν ξέραν. » Πρὸς τὸ ξηρὸν ἐξώκειλε, (Στράβ. Θ', Ε)«.

Ξερά, ἐπ. » Ξηρῶς. sècheement.

Ξεραγίζω (μαδῶ ταῖς ῥώγαις ἀπὸ τὸ τσαμπί), ῥ. μετῆτ. » Ῥαγίζω. égrainer, égrapper.

Ξεραῖλα. » Αὐχμὸς, ξηρασία. sèche-gesse, θ.

Ξεραίνω, ῥ. μετ. » Ξηραίνω, αὐαίνω, ἐκτρίχω. sécher, dessécher, ἴδε καὶ Στεγνώνω. ||. Ξεραίνω χρέας (Ψάριχ κτλ.) εἰς τὸν καπνὸν ἢ εἰς τὸν ἥλιον. » Ταριχεύω. faire sécher à la fumée (au soleil), saurer.

Ξερακιανός, ἡ, ον. » Λειπόταρκος, λειπόκρεως, οὐκ εὐσαρκίον, ἀσαρκώδης, κατεσκληκώς. décharné, ἴδε καὶ Λιγνός.

Ξεραμμα καὶ |. » Ξέρανσις, Ξηρασμός. Ξεραμὸς. » {desséchement.

Ξερατικόν (ἱατρικόν). » Ἐμετικόν. vomitif, émetique, ἴδε καὶ Σκαρφη.

Ξερατὸν. » Ἐμετος, ἔμεσις, ἐξέραμα (Γραφ.). vomissement.

Ξεραχνίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξερραχνίζω.

Ξεριχός, ἡ, ον (κυρ. χωράφι κτλ., ἀπ' ἐναντίας τῷ Ποτιστικόν). » Ἀνυδρὸς. (champ, verger, etc.) qu'on n'arrose pas.

Ξερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐξεράω, ἐμέω, ἐξερεύομαι. vomir, rendre, rendre gorge. ||. Ξερνῶ (ἡ) θὰ ξεράσω (φρσ. Ὅταν θελωμεν ἵνα παραστήσωμεν ἀκραν δυσάρεσκεϊαν εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα). » Δότε μοι λεκάνην (Ἀριστοφ. Νεφ.). » ῥ. (μεταφορ.) ὅσους ἐξέρασαν (δρῶντ. ἐξέβρωσεν) ἡ θάλασσα εἰς τὸ περιγιάλι. » Τοὺς ἐκθρασθέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἡϊόνα. » Τῶν νεκρῶν τοὺς πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς ἡϊόνας ἐκκυμανθέντας (Διον. Ἀλ.).«.

Ξερόβηγας, παθ. » Βῆξ ξερά (λεπτὴ, ἄπτυστος). ioux sèche, θ.

Ξερόβηγξ, ῥ. μετ. » Ὑποβήσσω(-τω), ὑπὸ βηγίς ξεράς ἐνοχλέομαι. avoigr la ioux sèche.

Ξερογλείφομαι, ῥ. μεσ., ἴδε Σάλιον (εἰς τὸ ||. τρέχουν τὰ σάλια μου). ῥ. (μφορ.) κοντοσέκομαι, ἔδεν ἡξέωρ τὶ ἐν πῶ, ξερομασῶ, (ὀμιλον κατὰ τὴν μετὰ Ἀριττοτ. τὸ) » Οὐκ εὐποροῦντες διὰ πρὸς τέταρα (τὰ στοιχεῖα) πένν' οὔσας (τὰς αἰσθήσεις) συνάγειν, γλίσχονται περὶ τῆς πέμπτης (437, 21) «.

Ξεροκαταπίνω, ῥ. ἀμ. » Κατασπάω («Κατασπᾶν, ἐτέρω ἐσθιοντος, καταπί- νειν τὸν σίαλον, ἢ Ὡσύχ.). avaler (déglu-

ιτ) à vide. ἴδε καὶ Σάλιν.

Ξερόλιθι (τοῖχος κτισμένος μὲ πέτραις μόνον, χωρὶς λάσπην. » Ἐπιτειχισμός ex lithon σκληρῶν, « Πχυμ.). » Θριγκός. mur en pierres sèches.

Ξερμασθῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Διαμασάσθονται. faire semblant de mâcher. mâcher à vide, ἴδε καὶ Μασσουλίζω.

Ξερονήσι. » Νήσος ἐρήμη. ile déserte.

Ξεροπίταμον. » Χείμαρρος καὶ Χαιμάρορος. torrent (ἔταν ἔχῃ νερόν), ravin (ἀφ' οὗ στερεύσῃ), θ.

Ξερός (ὁ μὴ ὑγρὸς), ἡ, ὄν. » Ξηρὸς, αὔρος. sec-éche. » Λυθρός, aride, ἴδε καὶ Στεγνός.

§ (ὁ μὴ μαλακός). » Σκληρὸς, ἀντίτυπος καὶ ἀντιτυπός. dur. || Ξερός καὶ ἀποξυλωμένος (φρσ.), ἴδε Ἀποξυλωμένος.

Ξεροτανηθῶμαι, ῥ. μετ. » Διατανύ-Ξεροτανίζομαι {μαι (Συνεκδ. Λκ.), ἴδε Τεντόνμα.

Ξεροτάνισμα, ἴδε Τέντωμα.

Ξεροτηγανίζω (τὸ Τουρκ. Καθουρδίζω), ῥ. μετ. » Φρύγω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰς φράσεις: Εφρύγη ἀπ' τῆ δίδυα [μεταφορ.], καὶ Κριθάρι φρυμένο), περιφρύγω, παροπτάω, φῶω καὶ φῶγω (ἔθεν ἡ Φωγοῦ καὶ ἡ Χώβολι), κοδορεύω. griller, torrefier, rissoler.

Ξεροτηγάνισμα (Τουρκ. Καθουρδισμα) » Φρυγμός, παρόπτηςις. l' action de griller (etc).

Ξεροτηγανισμένος (ὁ Τουρκ. Καθουρδισμένος ἢ Καθουρδιστός), η, ὄν. » Φρυγτός, πεφρυγμένος. torrefié.

Ξεροτρόχαλος (τοῖχος, ὁ ἀπὸ τροχάλας, ἦγον πέτρας ξηράς, χωρὶς πηλὸν ἢ ἀσβέστην, κτισμένος). » Τρόχαλος ἢ Τρόχμαλος (κυρ. ὁ μικρὸς λίθος, ὁ κάχληξ, λέγει ὁ Ἑτυμολ.), ἴδε Ξερόλιθι.

Ξεροτρώγω, ῥ. ἀμ. τῶτ. » Ξηροραγέω. manger du pain sec.

Ξερόραχνίζω (κυρ. παίρνω ταῖς ἀραχνίας), ῥ. μετ. » Ἐκκορέω (ὁ Πόσιδος τὸ ἐξέρχεται, περιφραστικῶς) » Ἐκ δ' ἀγγείων ἐλάσας ἀράχνια. » (dier les araignées (d' un plancher). (ῥ. συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Ξεκορνιαντίζω), ἴδε Ξεκορνίζω.

Ξερόρίζω, ῥ. μετ. » Ἐκρίζω, ριζέθεν (πρόρίζον, προθέλυμον, αὐταῖς ρίζαις, ἄρδην) ἀνασπάω, ἐκκόπτω. déraciner. arracher, extirper. § (κατὰ μετωνυμ.) ξερόρίζω τὴν θύραν κτλ. » Ἐκμοχλέω, ἀνχοχλεύω. démonter.

Ξερόριζωμα, » Ἐκρίζωσις. deracinement.

Ξερόροχαλίζω (βήχων ἐβγάλλω ῥόχαλα), ῥ. ἀμ. » Ἀποχρέμπυμαι. expectorer.

Ξερόροχάλισμα (τὸ). » Ἀποχρεμψίς. expectoration.

Ξεσαγωνιάζω, -ομαι. » Τὰς σιαγόνας ἐξαρθρῶ-τομαι. se démonter la mâchoire.

Ξεσαμαρώνω, ῥ. μετ. » Ἀποσάττω. Ξεσελλώνω } desseller, déharnacher, débâter.

Ξεσκαλλίνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Τοῦ πασσάλου ἐξαίρω. décrocher, détacher, dégager.

Ξεσκάπτω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεπαραχώνω.

Ξεσεκπάζω, ῥ. μετ. » Ἐκ (« Ἀνα-, Ἀπο-) καλύπτω, γυμνῶ. découvrir, dévoiler, déceler. §. révéler.

Ξεσεκπάζω. » Ἀνακάλυψις. dévoilement.

Ξεσεκασιμένος, η, ὄν. » Ἀσεκής, ἀ-Ξεσεκάστος { κατακλυπτος, ἀπι-Ξεσεκεπος } ρκακλυπτος. découvert.

Ξεσκαθώνω, ῥ. μετ. » Ἀπελευθερώω (κυρ. σκαθών). donner la liberté à un esclave. §. ἴδε Εἰξαγοράζω.

Ξεσκαθώμα. » Ἀπελευθέρωσις, ἀπελευθερία. délivrance.

Ξεσκολίζω, ῥ. ἀμ. » Τὼν διδασκαλείων ἀπαλλάσσο(ττο)μαι, ἀκρίβω τὰ μαθήματα. achever ses études.

Ξεσκονίζω, ῥ. μετ. » Ἐκκονίζω. éprouder.

Ξεκουντῶ, ῥ. μετ. » Ἀπωθῶ (ἔθεν τὸ κοιν. Ἀμπώθω), ἐξωθῶ. repousser.

Ξεσκουριάζω, ῥ. μετ. » Εἰξίω (Ἀρρ. Ἐπκτ. Δ, 11). dérouiller.

Ξεσκούφωτος, η, ὄν, ἴδε Ξεμαλλιάζης.

Ξεσπαθώνω, ῥ. ἀμ. » Ἰνυμνῶ τὸ ξίφος. mettre l' épée à la main, degaîner, (ειρών.) mettre flambergé au vent.

Ξεσπάθωμα. » Ξεφουρκία. l' action de tirer l' épée du fourreau

Ξεσπαθωμένος, η, ὄν. » Ἰνυμνὸν ἔχων τὸ ξίφος, ξιφρής. l' épée à la main.

Ξεσπάνω (» Μετὰ δέκα ἔτη τῆς κατὰ τὼν Σαμίων ἐκστρατείας ἐξέσπασε καὶ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, « Κορ. Χιακ. ἀρχαιοι.), ῥ. αὐτοπ. » Ἐκρήγνυμαι. éclater.

Ξεσπιτόνω, ῥ. μετ. » Ἐξοικίζω. priver quelqu'un de sa demeure.

Ξεσποριάζω (ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον), ῥ. ἀμ. » Ἐκσπεριματώ(-ομαι). monter en grain.

Ξεστή (προφ. κοιν. Ξηστή), εἶδος μέ-

τρον διὰ τὰ βευστά, περιέχοντος δ' ἡ Τουρκ. ὀκάδ. Ἐὶ τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὴν Ἀντικὴν, Βοιωτίαν καὶ ἄλλα μέρη τῆς ἑρρεᾶς Ἑλλάδος). » Ἐσέτης (ἐκ τοῦ Λατ. *sextarium*, τὸ ὅποιον περιείχε, κατὰ τὸν Γαλλν., » μίαν λίτραν καὶ ἡμίσειαν καὶ ἕκτον, ὥς εἶναι τὰς πάσας οὐγγίας κ'. Καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις, οὔτε τὸ μέτρον ἦν, οὔτε τὸ ὄνομα τοῦτο· ἀπ' οὗ δὲ Ῥωμαῖοι ἐκράτησαν, τὸ μὲν ὄνομα τοῦ ἕστου παρὰ πᾶσιν ἐστὶ τοῖς Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ χρωμένοις ἔθνεσιν· αὐτὸ δὲ τὸ μέτρον οὐκ ἴσον τῷ Ῥωμαϊκῷ. Χρῶνται γὰρ ἄλλοι ἄλλῳ ἕστωικῷ μέτρῳ κ'. *setier* (χωροῦντος 20 οὐγγίας καὶ ἀποτελοῦντος τὸ ἕκταμοριον τοῦ Χόου, *conge*).

Ἐστομίζω, ῥ. μετ. » Ἐκφερομυθεῖ. *divulguer, publier un secret*.

Ἐστομπύπων (προφ. κοιν. Ἐστουμπό-
νω), ῥ. μετ. » Ἀναστομῶ, ἐκπωματώ
(-ίζω). *déboucher, débouder, débou-
danner*.

Ἐστούππωμα (προφ. κοιν. Ἐστούμπω-
μα). » Ἀναστόμωσις. *débouchement*.

Ἐστρώμα. » Ἀνασκευὴ στρωμάτων (κλί-
νης). *l' action de défaire un lit*.

Ἐστρώνω, ῥ. μετ. » Ἀνασκευάζω τὰ
στρώματα (τὴν κλίνην), ἀποστρωνύω
(-υμι). *défaire un lit*.

Ἐστρωτός, η, ον. » Ἀπεστρωμένος. (*lit*)
qu'on a défait, ἴδε καὶ ῥ. Ἐσαμάρωτος.

Ἐσυνεθίζω, ῥ. μετ. » Ἀπειθίζω. *dé-
saccoutimer, déshabituier*. ῥ. ῥ. ἀμ.
» Ἀπομαρθάνω. *désapprendre*. || (ὁ Οὐέ-
σπασιανὸς ἔλεγεν) ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔσυνεθί-
σαν τὴν ἐλευθερίαν. » Ἀπομαρθηκέναι
τοὺς Ἕλληνας τὴν ἐλευθερίαν.

Ἐσφρίζω, ῥ. μετ. » Ἀνίχιμι. *desser-
ger*, ἴδε καὶ Ἐκουρδίζω.

Ἐσχίζω (προφ. κοιν., καθὼς καὶ ἔλα
τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Ἐσχίζω), ῥ. μετ. » Διαρ-
ρήσω, διαρρήγνυμι (-υμι). ῥ. » Σπαράσ-
σω(-τω), διασπαράσσω(-τω), διασπάω
(-ομαι), διαφορέω (Ἀριστοφ. Ἰππ.). *dé-
chirer*.

Ἐσχισμα. » Διάρρηξις. ῥ. » Σπαράγ-
μος. *déchirement, déchirage*.

Ἐσχισμένος, η, ον. » Διερρώγως. *dé-
chiré*, ἴδε καὶ Κουρελλιάσας.

Ἐσάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ἐξέταζω.

Ἐστασμι (προφ. καὶ Ἐσταγμι), ἴδε
Ἐξέτασις.

Ἐστασιώνω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀποτελειώνω.

Ἐστήμησις. » Ἐκτίμησις [*στράβ. 1Δ'*,
641], τίμησις, δια(ὀψο)τίμησις. *estima-
tion, évaluation, appréciation*.

Ἐστιμητής. » Τιμητής, διατιμητής,
ἀποτιμητής (Ἀρποκρατ.), ἔξιωτής. *esti-
mateur*.

Ἐστιμῶ, ῥ. μετ. » Τιμάομαι, ἐκ(δια,
ἀπο)τιμάω(-ομαι), σταθιμάομαι. *évaluer,
apprécier, faire l'appréciation, estimer*.

Ἐστιναχμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥήμα. ῥ.
(μεταφορ. ὁ Ἐυπνήτος, ἀνοικοτουμάτης).
» Ἐγρηγορώς. *dégourdi, débouillé, déga-
gé*.

Ἐστινάζω, ῥ. μετ. (μεταφορ.) » *débou-
rer, dérouiller*. ||. Ἐστινάζομαι, ῥ. μετ.
» Τὸ ναθρὸν ἀποσιόομαι. *se dégourdir*
(*débouurer, dénouer, dérouiller*).

Ἐστραχνιλίζομαι (ἔσκαεπάζω τὸν λα-
μὸν καὶ τὰ στήθη), ῥ. μεσ. » Αποχυμνῶ
τὰ περὶ τὸν τράχηλον. » Τὰ περὶ τὴν δει-
ρὴν ἀποκχιζύομαι (ἀποχυμνίζομαι). *dé-
brailler, se débrailler*.

Ἐστραχνλισμένος, η, ον. » Τετραχνλι-
σμένος. *tout débraillé (décollé)*.

Ἐστρελλαίνω, ῥ. μετ. » Ἐκμαίνω, ἐξ-
οιστράω, ὀστρηλατέω. *faire tourner la*
tête à quelqu'un, rendre furieux.

Ἐστρυπώνω (ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν τρύπαν,
κυρ. ζῶον, καὶ μεταφορ. ἄνθρωπον κλί-
πτην, πρᾶγμα κρυμμένον), ῥ. μετ. » Ἀ-
ναρπαίνω, σωράω. *déterger*. ῥ. (ἐβγαί-
νω ἀπὸ τὴν τρύπαν), ῥ. μεσ. αὐτοπ.
» Ἀνέρω, ἀναδύω(-υμι), προ(ἀνα)κύ-
πτω (» Παρὰ τοὺς ἰχθύς ἀνέκυψεν», Ἀρι-
στοφ. Βατρ.), ἐκχύπτω (» Πῶθεν ἐξέκυ-
ψας, ὃ κάκιστ' ἀπολουμένη κ; Ἀριστφ.
Ἐκκλ.) ἀνέγω, ἐξερπύζω, ἐκτρυπάω (» Οὐ
γὰρ ἔνδον οὐρα τυγχάνει· Ἀλλ' ἐκτερύ-
πτικε, λαθοῦσά μ', ἔνδοθεν», » Ἀριστοφ.
Ἐκκλ. 336, 337). *sortir*.

Ἐστοπινύομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀπα-
ρυσθιάω, ἀπαρυσθύντέω, παρὰτρίβομαι
τὸ μέτωπον. *s' armer d'effronterie*.

Ἐστοπικωμένος (μεταφορ. ὁ πάντῃ ἀδι-
άντροπος), η, ον. » Ἀνασευρμένος, ἀπη-
ρυσθιακῶς, ἀπηναισχυντήσας, ἀπονενοη-
μένος, ἱταμῶς. *effronté, dépourillé de*
toute pudeur.

Ἐστοπίωμαι { ῥ. » Ἀπύνοια, ἱταμότης,
Ἐστοπικωδὲς } τὸ ἀνασευρμένον (ἱτα-
μόν). *effronterie, 0*.

Ἐστοπίωτος, η, ον, ἴδε Ἐστοπικωμένος.
Ἐστούλιγμα. » Ἀνελίξις, ἀνάλυσις. *l'ac-
tion de dérouler*.

Ἐστούλιζω (-ίζω), ῥ. μετ. » Ἀνελίσσω
(-ττω). ῥ. » Ἐκ(» Ἀνα)κρύω(-ομαι), ἀνα-
λύω(-ομαι). *dérouler, dévider, ἴδε καὶ*
Ἐδιδίπλωσι καὶ Ἐκουδριάζω.

Ἐσῶρω (προφ. κοιν. Ἐσρω), ῥ. ἀμετ.
(ἐκ τοῦ) » Ἐξῶρώω (κατὰ τὴν γνώμην τῶν

πλειοτέρων. μερικὸι τὸ γράφουν Πξεύρω, ἄλλοι Εἰξεύρω, καὶ οἱ περισσότεροὶ Εἰξεύρω). » Οἶδα, γινώ(γνώ)σκω, ἐπίσταμαι. savoir. ||. τὸ ξεύρω ἀπ' ἐξω, ἴδε Εἰξω. ||. τὴν Ἰλιάδα ὅμως ὅλοι σχεδὸν τὴν ξεύρου ἀπ' ἐξω. » Ὅμως τὴν γε Ἰλιάδα ὀλίγοι πάντες ἴσασιν ἀπὸ στόματος (Δίων Χρυσ. ΛΓ') «. ||. ὅσοι ξεύρου καλλήτερα κάθε τόπον. » Τοὺς ἐπιστημονεζάτους ἐκάστων τόπων (Ξενοφ.) «. ||. τὸ ἤξευρεν ἀπὸ προτήτερα. » Προήδει. ||. ξεύρεις τὸν Ἀδείμαντον ἀπὸ τὴν Μυρρίνουντα; » Αδείμαντον οἶσθα τὸν Μυρρινούσιον; ||. δὲν ξεύρω. » Ἀγνοεῖς οὐκ οἶδα· λέληθα ἐμαυτὸν. ignore. ||. εἰσαι γελασμένος, καὶ δὲν τὸ ξεύρεις. » Δέληθας σεαυτὸν ἐξηπατημένος. ||. δὲν ἤξευραν ποῖον δρόμον ἵνα πάρουν. » Ἀνεπιστημόνων ὅποι τράπωνται (Θουδ.). « ||. φλυαρεῖς καὶ δὲν ξεύρεις τί λέγεις. » Ἀηρεῖς, κοῦκ οἶσθ' ὅτι λέγεις «, Ἀριστοφ.

Ξεφακιολίζω, ῥ. μετ. » Τὸν ἀνίδεσμον (ἀνα)λύω, τὸ κρήδεμνον ἐκλύω. décoiffer. Ξεφανόνω, ῥ. ἀμ. » Εὐωχέομαι, συμποσιάζω, ἐστιάζομαι. faire bonne-chère. Ξεφάντωμα. » Εὐωχία. banquet; bonne-chère, θ. ἴδε καὶ Τραπέζι καὶ Φαγοπότη.

Ξεφασιχίων, ῥ. μετ. » Ἀποσπαργάνω. démailloter.

Ξεφλουδίζω, ῥ. μετ. » Λεπίζω, ἐκλεπίζω, περιλέπω, περιλεπίζω, φλοίζω (Θεοφρ.), ἀποφλοῖω, τὸν φλοῖον περιαίρω, λεπτρίζω. écorcer, écosser (κυρ. κουκιά, κτλ.).

Ξεφλούδισμα. » Φλοισμός, λεπισμός, ἢ τοῦ φλοιοῦ περιαίρεσις. décortication.

Ξεφορτόνω, (ἐκ τοῦ) » Ἐκφορτόω (« Καὶ με τῆς νεῦς ἐξεφόρτωσεν », Εὐμάχ. Boiss.), ῥ. μετ. » Ἀπο(» Δια)τίθεμαι τὸν φόρτον, ἐξαιρέομαι τὸν φόρτον (Δημοσθ.), ἀπογεμίζω (Διον. Ἀλ.), ἀποσχευάζω (-ομαι). décharger. ||. ξεφορτόνομαι, ῥ. μεσ. » Ἀποσχευάζομαι, ἀποφορτίζομαι κτλ. se décharger. §. (μεταφορ.). » Ἀποσεύομαι, ἀποτρίβομαι, ἀποσχευάζομαι. se débarrasser (se débarrasser) de quelqu' un.

||. ξεφορτώσου με (φρσ. μεταφορ.). » Ἀπαλλάγῃ μοι. ||. ξεφορτωθῆτέ με. » Ὡτάν, ἀπαλλάχθῃον ἀπ' ἐμοῦ (Ἀριστοφ.). «

Ξεφόρτωμα. » Ἡ τοῦ φόρτου ἐξάιρεσις (διάθεσις). déchargement, décharge, θ.

Ξεφουρνίζω, ῥ. μετ. » Τοῦ κριθάνου ἐξαιρέω. défourrer.

Ξεφουσκώνω, ῥ. μετ. » Ἐκπνευματόω.

désenfler. §. ῥ. μεσ. » Ἐκπνευματόομαι· désenfleur, se désenfleur.

Ξεφούσχωμα. » Ἐκπνευσίς (Θφρ. Φυτ. ἱΓ. Θ', 9) «.

Ξεφράζω (τὸ ἀμπέλι κτλ.), ῥ. μετ. » Τὸν φραγμὸν περιτιρέω (ἀφαιρέομαι). déclorre. §. (τὸν νεροχύτην, κτλ.), ἴδε Ξεστουππώνω.

Ξεφρακτός, ἡ, ον. » Ἀφρακτός, τὸν φραγμὸν ἀφρηγμένους (περιγρημένους), ἀερακτός (Λυσ.). qui n' est pas clos, déclois.

Ξεφτιλίζω, ῥ. μετ. » Πρεθύω τὸν λύχνον. avancer la mèche de la lampe; moucher.

Ξεφτίσμα. » Παράλυσις.

Ξεφτώ (ἐκ τοῦ Ἐκπτώω, μετμ. ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων ὅσα σηκόνουν χνοῦδι), ῥ. μετ. » Παράλύω (καὶ μεσ.) Παραλύομαι, διαξάινω, κροχύδα ἀνίημι. effiler, s' effiler, éfaufiler. ||. τὰ ξέφτωση, (φρσ. παροιμιώδης ἀντι· Ἀπέθανε. Νομίζω ὅτι ὁμοίον τι ἐννοῦσε καὶ ὁ Κωρικὸς ὅταν ἐλεγεν) « Ἀνήσει κροχύδα μαστιγουμένη », Ἀριστοφ. (παρὰ Πλδ. 308), (ἴσως, τῇ ἀληθείᾳ, ἵνα ἔχη κάποιαν σχέσιν ἢ φρσ. καὶ μὲ τὸ παρ' ἰατροῖς) Κροχυδίσειν (καθόσον, κατὰ τὸν Ἱπποκρ.), « Οὐκ οἶσιν ἐν πυρετοῖσι ὀξέσι κτλ. ἀποκαρφολογούσας καὶ κροχύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλούσας, πίαςας εἶναι θανατωδεις. »).

Ξεφυλακίων, ῥ. μετ. » Ἀφίημι (τοῦ δεσμοτηρίου). élargir.

Ξεφυλίζω, ῥ. ἀμ. » Ἐκπίπτω, ἐκτρέπομαι, νοθεύομαι. dégénérer.

Ξεφυσῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Κλάνω.

Ξεφυτρώνω, ῥ. μετ. (ταυτὸν τῷ Φυτρώνω). » Ἀνα(» Δια)πλαστάνω, ἀναψύομαι, pousser, paroître.

Ξεφύτρωμα (τὸ). » Ἀναβλάστησις.

Ξεφωνητόν. » Ολολυγῇ, γόος, αἰωμγῇ, πένθος (τό). cris déchirans.

Ξεφωνίζω (κυρ. φωνάξω δυνατά), ῥ. ἀμ. » Ἀνακράξω. écrier, s' écrier, pousser des grands (jeter des hauts) cris. vociferer. §. (συνεκδοχ. ἐπὶ νεκροῦ).

» Ἀνολούζω, ἀνακωκῶ, φωνὴν ῥήγνυμι. lamentar (en poussant des grands cris).

Ξεχασμα. » Ἀχθῆ. oublier.

Ξεχασμένος (ὑποῖος Ξεχνῶ), ἡ, ον, ἴδε Ξεχνῶ. §. (συνεκδοχ. ὁ) Ἀνόητος καὶ Χαμένος, ἴδε τὰς λέξεις.

Ξεχειλίζω, ῥ. μετ. » Ὑπερχεῖλῃ ποίεω, ὑπερχέω. verser dans (remplir) un vase de manière à faire déborder. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ὑπερέλλω, ὑπερχέομαι, ὑπερχέομαι, κλύζομαι (Πλουτ.). débord-

der, se déborder, regorger.

Ξεχείλισμα. » Ἰπερέχυσις. débordement.

Ξεχειλισμένος, η, ον. » Ἰπερχειλής. débordé.

Ξεχειμωνιάζω, ῥ. ἀμ. » Παραχειμάζω, διαχειμάζω (Θουκ), χειμάζω (Ξενοφ.), χειμερίζω. hiverner, passer l'hiver en quartier d'hiver.

Ξεχειμωνίσμα. » Παραχειμασία. l'action d'hiverner.

Ξεχνιάρης, α, ιον. » Ἐπιλήσιμων. oublieux.

Ξεχνῶ (ἐκ τοῦ Ξεγάνω, καθὼς καὶ προφ. ἀλλ.), ῥ. μετ., ἴδε Ἀσημονῶ.

Ξεχνόνω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεπαρχόνω. ῥ. ξεχνόνω τὸ ἀμπελί (τὴν ἐλθα κτλ.), (γεωργ.), ἴδε Ξελακκόνω.

Ξεχνέων, ῥ. μετ. » Διαλύομαι (τινὶ) τὰ χρέη, χρεωλυτέω. acquitter (éteindre) des dettes. ῥ. ξεχνέων καὶ ξεχνέομαι, ῥ. μεσ. » Διαλύω (-ομαι) τὸ χρέος (τὰ χρέα, τὴν ὀφειλὴν, τὸ δάνειον). acquitter (éteindre) ses dettes..

Ξέχωμα, ἴδε Ξεπαράχωμα. ῥ. ξέχωμα τῶν ἀμπελιῶν (τῶν ἐλθῶν κτλ.), (γεωργ.), ἴδε Ξελάκχωμα.

Ξέχωρα, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Ξεχωρίζω, ῥ. μετ. » Ἀποκρίνω (χωρίς), χωρίζω, διασπᾶω (Ξενοφ. Κυρουπ.), ἀφορίζω. désunir, déprendre, détacher, ἴδε καὶ Χωρίζω, καὶ ῥ. Διακρίνω. ῥ. » Ἐξαιρέω, ἐξαιρέτον ποίεομαι. choisir, mettre à part, ἴδε καὶ Διαλέγω. ῥ. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Δίσταμαι, χωρίζομαι, ἀποκρίνομαι, ἀποσπᾶομαι, διαλύομαι, τὴν διάλυσιν ποίεομαι. se séparer.

Ξεχώρισμα, ἴδε Χώρισμα. ῥ. » Ἐξαιρέσις. l'action de choisir etc, ἴδε καὶ Διάλεγμα.

Ξεχωριστά, ἐπ. » Ἰδίᾳ, ἰδίως, κατ' ἰδίαν, κατὰ μέρος, δίχα. ῥ. » Χωρίς, ἐξαιρέτως. séparément, à part, ἴδε καὶ Ἐξω.

Ξεχωριστός, ἡ, ον. » Ἰδιος, μερικός. particulier, ἴδε καὶ Διαλεκτός.

Ξεψυχῶ, ῥ. ἀμ. » Ἐκπνέω, ἐκ(ἀπο)-ψύχω. expirer, rendre l'ame (le dernier soupir).

Ξεψυμίζω. » Ἄρτον (» Τᾶλφιτα) πορίζομαι.

Ξηλόνω (πρᾶγμα βλαμμένον), ῥ. μετ. » Ἀναλύω τὰς βράφας (Πλουτ. Λυσανδρ.). découvrir.

ῥ. (ὀρολόγι καὶ ἀπλὸς κάθε μηχανήν). » Διὰ (» Παρα)λύω. démonter, ἴδε καὶ Ξεκρῶνω.

Ξήλωμα. » Ἀνάλυσις τῶν βραφῶν. découverture, θ.

Ξημερόναι, ῥ. οὐδ. ἀπο. » Ἡμέρα γίγνεται (Ἀριστοφ. Νεφ.). il fait jour (clair). || . κοντεύει » να Ξημερώσῃ. » Πρὸς ἡμέραν ἐστί. || . ὅτι ἔξημερόνεν, (ἡ) ὅτι ἀρχισε » να Ξημερόνῃ » Ἀμ' ἡμέρα διαφανουσούσῃ (Ἡροδ.). » Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσῃς. || . Ξημέρωσε. » Διέφραυσε, διέφραυσεν ἡμέρα. le jour a lui, ἴδε καὶ Φέγγω.

Ξημερονοβραδύζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Διημερεύω καὶ διανυκτερεύω, ὅσαι τε ἡμέρας ὥραι ὅσαι τε νυκτὸς (συντάττων, σπουδαιολογῶν, κυδεύων, κτλ.) διατελέω. passer les jours et les nuits à.

Κηρὰ (ἡ γῆ ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). » Χέρος (ἡ), ἡπειρος (ἡ), ξηρὰ. terre ferme, ἴδε καὶ Στερνά. || . διὰ ξηρᾶς. » Κατὰ γῆν, περὶ γῆ, διὰ ξηρᾶς (Γραφ.). par terre || . διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. » Διὰ τε γῆς καὶ κατὰ θάλασσαν. par terre et par mer.

Ξινάρι (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) Ἀξινάριον (ὕποκορ. τοῦ) » Ἀξίνη, ἴδε Ἀξινάρι. Ξιππάζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξυπάζω.

Ξιφίος, (ἀναφέρει τὴν λέξ. ὁ Ησύχ.), ῥ. » Ξιφίας. espadon, tronchon, épée (glaive) de mer, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) empereur.

Ξόβεργα (ἀντι Ἰξόβεργα). » Δονάξ (Κάλαμος) ἱερατικός. glueau, pipeau.

Ξοδεύω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν), ῥ. μετ., Ξοδιάζω | ἴδε Ἐξοδεύω κτλ.

Ξόδι' (τὸ πένθος, τὸ μυρολόγι ὅπου γίνεται εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ, ἀπὸ τοῦ) » Ἰξόδιον (τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Π. Γραφ. ἀναφέρεται μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν. » Τὸ πρῶτ' ἐξόδους καὶ τὸ ἐσπέρας τέρψεις. α Ὅθεν ἡ κατάρτα, τὴν ὁποῖαν συνειβίζουν ἡ γυνῆκες μάλιστα:) μυρολόγια καὶ ἔοδια νᾶχῃ! ἴδε Χρόνος.

Ξοινάδα (ἡ ποιότης τοῦ Ξοινῶ). » Ὁξύτης, τὸ ὀξύ. aigreur, θ.

Ξοινήθρα, φ. » Ὁξάλις (ἄλλο παρὰ τὸ) ὀξυλάπαθον. oseille, θ.

Ξοινίζω, ῥ. μετ. » Ἀποξύνω. aigrir. || . τὸ στομάχι ξοινίζει φυσικὰ τὸ γάλα. » Ὁ στόμαχος ἀποξύνειν τὸ γάλα πέφυκεν (Ἀέτ.). ῥ. ῥ. μεσ. αὐτοπ. (ἔχω γεῦσιν Ξοινήν). » Ὁξίζω. être (avoir un goût) aigre. ῥ. (χυρ. ἐπὶ οἶνῳ, γίνονται Ξοινός). » Ὁξύνω (» Καὶ τὸν οἶνον, ὃν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσιν, οὐ διαμείνουν, ἀλλ' ἡ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, εἴτ' ὀξύνειν, α Θεοφρ. Δ', Φυτ. 4), παρατρέπομαι (Γεωπον. Β',

47, 5), ἀποξύνονται καὶ ἀποξυνόμασι (Διοσκορ. καὶ Γαλην.). *devenit aigre*. Παρβλ. Κόρτω. §. (μεταφρ. ἀντί τοῦ Κακίονω. Θθεν.) τὰ ῥοίνισαν (τὸ ἄλλ., τὰ γάλασαν), ἴδε Τουγκρίω καὶ Χαλνῶ. ||. τὰ ῥοίνισεν (ἀντί τοῦ, ἔβρινα σκυθρωπὸς, χάλασ' ἢ μετὰξ'· του, κτλ.), ἴδε Κατσουφιάζω. ||. (μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν λέγομεν καί:) ὁ χαίρις τὰ ῥοίνισεν (ὅταν σκοτεινιάσῃ ἡ ἀτμοσφαῖρα καὶ δείχνῃ πῶς θὰ βρέξῃ), ἴδε αὐτόθι.

Ῥοινίλα (ἡ ποιότης τοῦ ῥοινοῦ), ἴδε Ῥοινάδα. §. ῥοινίλα τοῦ στομάχου πάθ. » Ὄξινα, ἔξυρεγμία. *aigreur*, πλθ. Ῥοινόγαλον (τὸ Τουρκ. ἰχθυοῦρε), ἴδε Ἐύγαλον.

Ῥοινόγλυκος, η, ον, ἴδε Γλυκὸῦσιος.

Ῥοινοκίρασον, πωρ., ἴδε Βύσιονον.

Ῥοινολάπαθεν, φ. ἴδε Ῥοινίθρα.

Ῥοινός (ἡ ὕλη), ἡ, ὄν. » Ὄξος (« Τῶν ῥοίων αἱ μὲν ὀξείαι, αἱ δὲ γλυκεῖαι τὴν γεῦσιν, » Σημ. Σηθ), ὀξίνης (κυρ. διὰ τὸ κρασί). *aigre*. Ομφακίας καὶ Ομφακίτης (κυρ. διὰ τὰ πωρικά). *aig* ||. ῥῶδια ῥοινά (τὰ μονελ. Ῥοινὸῤῥωδα). » Ὄξεται ῥοιαί.

Ῥοινοτύρι. » Ὄξερίς (τυρός).

Ῥοινόμπλον, πωρ. » Ὄξμπλον.

Ῥοινοῦτσίκος, η, ον. » Ῥπόξος. *aigre*, *aigrette*, *suret*.

Ῥομπλι (ἀπὸ τοῦ Λατιν. *exemplum*, τὸ ὁποῖον ὁ Πασχ. κατεχώρισεν ὡς Γραικο-ρωμαϊκόν: » Ἐξομπλον, ἰσον. Ὁ Κύριλ. τὸ γράφει Ἐξέμπλον, καὶ τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ, ὑπὸδειγμα, μίμημα· ὁ δὲ Πορφυρογ. Ἐξέμπλιον. » Εὐσφῆρια διαφόρων χοιρῶν καὶ ἐξεμπλίων), ἴδε Κεντιδί καὶ §. Παράδειγμα.

Ῥομπλιαστὸς (ἀπὸ τοῦ Λατιν. *exemplarius*, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθιος ἔχει ὡς Γραικορωμαϊκόν, » Ἐξομπλωτὰ καὶ πλουμιστὰ, » ὁ δὲ Νικήτας εἰς τὸν Κώδικά του ἐξηγεῖ διὰ τοῦ » Ἐξομπλωτὰ πευκία, τὸ Ἀλευργαὶ τάπητες), ἡ, ὄν, ἴδε Κεντημένος.

Ῥουράφι (ἀπὸ τοῦ) » Ῥουράφιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ῥυρὸν (τὸ) καὶ Ῥυρὸς (ὁ). *rasoir*.

Ῥουρίζω, ῥ. μετ. » Ῥυράω καὶ (ἰων.) Ῥυρέω. » Κεῖρω (κυρ. κυρεῖν, καθὼς δουεῖθιζαν οἱ παλαιοὶ) ἐν χρῶ, ἀποξυράω(-έω), ἀποξυρομαι, ἀποκείρω(-ομαι). *raser*, *faire la barbe* (ἀπαράλλαχτα μὲ τὸ Γραφ. » Οὐδὲ ἐποίησε τὸν μύστακα αὐτοῦ, » Βασιλ. Β', ιβ', 24). ||. ἐξούριος τὰ γένειά του, ἵνα μὴ γνωρίζεται. » Τὸ γένειον ἀποκείραμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο (Ἠρωδ.). »

||. ἔβρεχε τὰ γένειά του, πῶς ἠθελε τάχα· να ξουρισθῇ. » Ὡς ξυρεσθαι μέλλον, κατέβρεχε τὰ γένειά (Πλούτ. Κικ.). »

Ῥουρίσμα. » Κουρά (ἡ ἐν χρῶ). *l'action de faire ou de se faire faire la barbe*.

Ῥούγαλον (τὸ Τουρ. ἰαχθυοῦρε). » Ὄξύγαλα (ἡ λέξις ἀναφέρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Κτητίαν, σύγχρονον τοῦ Ἠροδότου, ὁ δὲ Στράβων [βιβ. Ζ', δ', 6] λέγει περὶ τῶν κατοίκων τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ὅτι, » Τρέφονται καὶ τυρὼ ἰππεῖω, καὶ γάλακτι, καὶ ὀξυγάλακτι [τοῦτο δὲ καὶ ὀφημά ἐστιν αὐτοῖς κατασκευασθὲν πωρ.] *du lait aigri (caillé)*.

Ῥούγγι (ἀπὸ τοῦ Λατ. *axungia*, *axis ungere*). » Ἀξούγγιον (τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Διοσκορ. διεφθαρμένος φέρεται) Ὄξούγγιον (κυρ. τὸ ἄλειμμα τοῦ χοίρου), ἴδε Ἀλειμμα καὶ Λαρδί.

Ῥουγγοκέρι, ἴδε Ἀλειμματοκέρι.

Ῥυδί (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ἐεῖδι, κτλ.

Ῥυλάγγουρον (αὐτὸ, νομίζω, ἔτι εἶνε τὸ Πετράγγουρον, τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Σ. Σηθ καὶ ἄλλοις γράφεται, Τετράγγουρον καὶ Κετράγγουρον, διορθωθὲν κακῶς εἰς Κιτράγγουρον καὶ Πικράγγουρον), φ. καὶ κ. » Ἀγγουρον, ἀγγούριον, *σίκυος ὁ σκυταλίας (Θεοφρ. Ζ') ἡ ἄωρος (πρὸς διαστολὴν τοῦ ὀρίμου ἢ πέπνοος, ἴδε Πεκόνι). *concombre*.

Ῥυλάκι. » Ῥυλάριον, ξυλῆφιον. *petit morceau de bois*.

Ῥυλάρμενον (καράδι.), ναυτ. » Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας (Λευκ. Τετ. 19). » *sec*.

Ῥυλάς. » Ῥυλεύς. *bûcheron*.

Ῥυλένιος, α, ον. » Ῥυλίνος. *de bois, fait de bois*.

Ῥυλιά. » Πληγή. *coup*, *coup de bâton*. ||. δίδω ξυλιαῖς, ἴδε Δίδω. ||. ἔφαγε ξυλιαῖς, ἴδε Τρώγω. ||. (ἐνίστι ἑλλείπει) θὰ φάγῃ πολλαῖς (ξυλιαῖς δηλ.). » Δαρῆσται πολλὰς (Ῥυάγγ.). » (ὁ δὲ Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε. ἔχει: » ὀλίγας παῖσιεν).

Ῥυλιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ῥυλόομαι, ἐκρυλόομαι (Θεοφρ. Ἀ, Φυτ. 4), τραχύνομαι, σκληρύνομαι. *se raidir*, *corder* (κυρ. διὰ τὰ ῥεπάνια, κτλ.). §. ἴδε Κοκκαλιάζω.

Ῥυλιασμα, ἴδε Κοκκαλίσμα.

Ῥυλίζω, ῥ. μετ., ἴδε Δέρνω.

Ῥυλική. » Ῥυλώσις, ξυλεῖα, ὕλη, (εἰς ἐπιγραφ. εὐρέθη ὡς ἐπίθ. μετὰ τοῦ οὐσ.) » ξυλικὴ ὕλη (Bœckh, vol. 2, p. 373, 15). *charpente*, θ. *charpenterie*, θ.

Ῥυλογαῖδάρα (τὸ φορεῖον, δι' αὐ μεταχομίζουσι τὰς πέτρας κτλ. οἱ κτίσται).

» Φορεῖτον. hard, civière (à bras).

Ξυλοκάρβουνον. » Θυμάλωψ (ὁ). fa-
meton.

Ξυλοκάρφι (τὸ ξύλινον καρφί, τὸ Τουρκ.
Τσιτί). » Γόμφος, γομφωτήρ. cheville, θ.

Ξυλόκαττα. » Μυάγρα, γαλέαγρα. sou-
ricière, θ. ratière, θ.

Ξυλοκρατηζή, δ. » Κερατωνία. carou-
bier.

Ξυλοκέρατον (ἡ ἄλλ. Χαρούμπα καὶ
Κούτσουπον), κ. » Κεράτιον. carouge,
caroube.

Ξυλοκέφαλος (μεταφορ. ὁ ἄλλ. Χονδρο-
κέφαλος κτλ.), η, ον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Ξυλοκοπῶ, ρ. μετ., ἴδε Δέρνω καὶ
Στουμπανίζω.

Ξυλόκοττα, π. ἴδε Ξυλόρνιαθα.

Ξυλοκρέββατον. » Σορὸς (ἡ), φέρετρον,
λέχος (τὸ νεκροφόρον), σχίμπους (ὁ) καὶ
κλίνη (νεκροφόρος). cercueil, bière (κυρ-
τὸ σκνδοῦκι), θ.

Ξύλον. » Ξύλον. bois. || . μαζώνω
(κόπτω) ξύλα. » Ξυλεύομαι (-ίζομαι).
faire du bois. || . μαγαζί διὰ ξύλα.
» Ξυλοθήκη. bûcher, chantier. || . τὸ
ξύλον ὅ,που δένουν τὰ κλήματα, κτλ.
(ἡ ἄλλ. Στενωσιὰ ἢ Φοῦρκα). » Χάραξ
(ἡ), κάμαξ. échalas. || . τὸ ξύλον ὅ,που
μπήγουν εἰς τοὺς φράχταις. » Χάραξ
(ὁ), σταυρός. percho de treille, θ. §.

(συνεχδοχ. καὶ ἰδιαιτ. τὸ ξύλον, μὲ τὸ
ὅποιον κτυποῦν, δέρνουν κτλ. ἡ ἄλλ. Τσο-
μάχα, Ματσούχα, Σόπα, Λομποῦτι κτλ.).
» Ρόπαλον (σώζεται ἡ λέξις), σκυτάλη,
στύπος καὶ στύπος (ἀπ' ἐδῶ ἴσως παρε-
φθάρη ὁ Στυπόςπος [ὁ κόπανος], ἔθεν καὶ
τοῦ Πουχ. τὸ Ἀπεσούπαζον διορθοῦσιν
Ἀπειτύπαζον, ἴδε καὶ Στουμπανίζω.).
» Κορώνη. gourdio, massue, θ. §. (συν-
εχδοχ. τὸ κτύπημα), ἴδε Δάρσιμον καὶ
Ξυλιά. || . τοῦ ἐδωκαν ἓνα καλὸ ξύλο,
ἴδε Καλός.

Ξυλοπειτινός, π. » Τέτριξ (διαφ. τοῦ)
τέτραξ. coq de bruyere. §. cannerpetie-
re, θ.

Ξυλοπινάχα (ἡ ἄλλ. Γαθάθα), ἀγγ.
» Περίκη, πελίξ (ὁ), πελὶς καὶ πελλίς
-ιδος (ἡ), πέλυς-υος. écnelle (de bois), θ.

Ξυλοπόδαρον. » Ξυλόπους, κα(χ)λό-
εχθρον. échasses, θ. πλ.

Ξυλόρνιαθα (ἡ Ἰταλ. Μπεκάτσα), π.
» Σκολόπαξ καὶ Ἀσκολόπαξ, ἀσκαλώπα-
ς (ὁ). hécasse, θ.

Ξυλοσχίστης (προφ. κοιν. Ξυλοσχι-
στης). » Ξυλοτόμος, ξυλοσχίστης (Προκλ.).
fendeur de bois.

Ξυλοφάγος καὶ (συγκ.) Ξυλοφᾶς, π.
» Δρυοκλάπτης, καλοτύπος, πελεκίνος
καὶ πελεκάν. pic (εἶνε 32 εἶδη. Ὁ σεβί-
μενος ὡς ἱερὸς ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ῥω-
μαίων εἶνε ὁ) pic-vert καὶ (συγκ.) piveni
(ὁ αὐτὸς καὶ) pic-mart: (ἡ φωνὴ του ὁ-
μοιάζει) pleu-pleu ἢ pluī pluī (ἔθεν καὶ
φερωνομεῖται Ἰαλλιστὶ ὡς προάγγελος
βροχῆς). §. (ἐργαλ. τεκτον.), ἴδε Ῥινί.

Ξύνω (Εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ξυνῶ),
ρ. μετ. » Ξύνω καὶ Ξέω, κνήθω καὶ κνήω
(» Ταυτὸν ἔστι τότε Ξύνειν καὶ τὸ Κνεῖν, «
Ἡρόδιαν.). gratter. §. raeler, ratisser.

|| . Ξύνομαι (Εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ξυ-
οῦμαι καὶ Ξεύμαι), ρ. μεσ. » Κνήθωμαι
καὶ Κνάομαι, ξύομαι (» Ξεύμενοι δ' ἄν-
θρωποι ἥδονται, « Δημόκρ.). se gratter.

Ξύπνημα. » Ἐπέγερσις, διέγερσις.
reveil.

Ξύπνητάδα (ἡ). » Τὸ ἐγγήγορον. vi-
vacité θ.

Ξύπνητῆρι. » * Διύπνιστήρ. reveille
-matin.

Ξύπνητος, ἡ, ὄν, ἴδε Ἐξυπνος.

Ξύπνο' (λέξις, τὴν ὁποίαν μεταχειρι-
ζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν:) || . σ τὸν
ὑπνο' μου ἢ σ τὸ ξύπνο' μου; (ἀναλογεῖ
δὲ μὲ τῶν ἀρχαίων τό:) » Οὐαρ ἢ ὕπαρ;
Ξυπῶ, ρ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἐξυπνώ.

Ξυπόλυτος (προφ. καὶ Ἀξυπόλυτος), η,
ον. » Ἀνυπόδπτος. nu-pieds, nu-jambe.

Ξυπάζω (ἀπὸ τοῦ » Ξυσπάζω-μαι,
καθὼς εὐρίσκεται γραμμένον εἰς τὸ ποίη-
μα τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀπολλώνιος ὁ ἐν Τύ-
ρω: » Ὁ δάσκαλος τῆς γιαντρικῆς ἄνοιξε
τὴν κασέλα, » Τὴν ὥραν ἐξυσπάστεινε,
ὡς εἶδε τὴν καπέλα «), ρ. μετ. » Πτύρω,
πτοέω, ἀναπτοέω, σοθέω, ἀνασοθέω,
θροέω, ἐκφοθέω. effrayer, ἴδε καὶ Τρο-
μάζω. || . Ξυπάζομαι, ρ. αὐτοπ. » Πτύ-
ρομαι, πτρέομαι, ἀναπτρέομαι, ἀνασοθέο-
μαι. s'effrayer. §. » Θροίζομαι, διατα-
ράσσο(-ττω)μαι. s'étonner; s'engouer.
|| . Ξυπάζσθηκα. » Ἐπτόημαι, ἴδε καὶ
Ξεπαίρνομαι.

Ξύππασμα. » Πτοία, πτόησις, πυτω-
μός, σόθησις, ἐκφοθέσις. frayer, θ.

Ξυππασμένος (μεταφορ.), η, ον. » Ἐ-
πτοημένος, καταπλήξ-ἥγος, σεσοθῆνός
(» Σεσοθῆνός πρὸς δόξαν μετράκιον «,
Πλούτ.), (κυρ. δὲ ὁ) μικροσιλότιμος (τὸν
ὅποιον ζωγραφίζει φυσικώτατα ὁ Θεόφρ.
εἰς τοὺς Χαρακτῆρας του), ἀπειρόκαλος.
ébloui (infatué) de quelque chose, en-
goué.

Ξυππαστήρι (τὸ ἄλλ. Σχιάντζαρον καὶ

Τουρκ. Μποστάν-καρχουσου). «Φιέπτρον. έρουvantail.

Ευρρύχι (χυρ. έπρεπε 'να ονομάζεται ο « Οξύρυγχος [ιδε Βούρος και Λυκούρβινι], κοιν. όμως τὸ ταριχευμένον μέρος τῆς ράχης τοῦ Μερσινιού), ιδε Μουρούνα.

Εύσιμον (ή πράξις). « Ξέσις. §. Κνησις. l' action de gratter (§. racleur, etc.).

§. (τὸ ξυσμένον πρᾶγμα ἢ μέρος. Οθεν: Τὰ κατὰστοιχα 'δεν πρέπει 'να έχουν ξύσιμον). « Ξίσμα (« Αμυχαί ξεσμάτων τῶν οπουδήποτε, οἷον καὶ ἐν βιδίλις, « Εύσταθ. Ιλ. Α, 243). rature, θ.

Εύστρα (ή) { (Α. τὸ Τουρκ. Κασαί), έργ.

Ευστρί (τὸ) { « Στελεγγίς και Στελγίς, ψηκτρίς (σώζεται ἡ λέξις) ψηκτρα και ψηκτῆρ (χυρ. ὁ Τουρκ. Γκεμπρές), ξύστρα και ξυστρίς. étrille, θ. §. (Β'. ὁ Τουρκ. Ρεντές), ιδε Τυροτρίφτης. §. (Γ'. τὸ σίδηρον, μετὲ τὸ ὅποτον ξύνουν τὴν γλῶσσαν, τὰ σανιδία, τὰ μύρμαρα, κτλ. ἵνα ἐκβάλωσι τὰ χόρτα, ταῖς λείραις, κτλ.). « Δίστρον, ξύστρον, ὁμκλιστήρ, ὁμάλιστρον. racleoir, ralissoire, θ.

Ευστρίζω (χυρ. τὸ ἄλογον), β. μετ., ιδε Τιμαρεύω.

Εύστρίσμα. « Ψῆξις, ιδε Τιμαρεύμα.

Ευφτερί, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ιερακιῶν, τὸ Τουρκ. Σαχίνι ἢ Ἄτματζές. Εἰς τὸ Ὀρνεοσόφ. σελ. 246, γράφεται Εξυπτερίον. Ὁ Κερ. 'τὸ θίλει ἀπὸ τοῦ Λατ. accipiter· πιθανώτερον φαίνεται ἀπὸ τὸ) « Ὀξύπτερος (κίρκος). épervier, tiercelet (τὸ ἀρσενικόν του, διότι εἶνε κατὰ τὰ δύο τρίτα μικρότερον τοῦ θηλυκοῦ, χαρκατῆρ γενικῶς τῶν Ιερακιῶν).

Εῶκαρδα, έπ. « Ἀθύμως, ἀπροθύμως. à contre-cœur.

Εῶπισσα, έπ. « Ἐν χρῶ, ἐπιπολλῆς, ἐπιλίγδην, γράδδην, ἐπιγιάδδην, ἐπιπολαιῶς, ἀκροθιγῶς, οὐ διὰ βάθους, ἐς τὴν ὁμοχροίην (Ηρόδ.). superficiellement, en effleurant.

Εῶπισσος, η, ον. « Ὁ ἐν χρῶ, ὁ μὴ διὰ βάθους, ἐπιπολαιῶς. superficiel.

Εῶρας (τὸ ἐναντίον τοῦ Νωρίς), έπ. « Ὀψέ, ὁψέ τῆς ὥρας. tard. ||. πλέον ἔῶρας. « Ὀψιαιτέρον. plus tard. ||. πολλὰ ἔῶρας. « Ὀψιαιτάτα. très tard, très avant dans la nuit. ||. ὅσοι κοιμούνται πολλὰ ἔῶρας. « Οἱ ὀψιαιτάτα κοιμώμενοι α, Ξεν. ||. διότι 'δεν ἦσαν ἀλόμῃ πολλὰ ἔῶρας· « Οὐ γὰρ πάντο ὁψέ ἦν (Λουκ.). α

Εῶρίζω, β. ἄμ. « Ὀψίζω, ὁψέ (ὁψέ τῆς ὥρας) γίγνομαι. tarder, arriver tard.

Εῶσταγον, ιδε Εξῶσταγον.

Εῶφυλλίζω (λέξις συνθησισμένη εἰς τὰ χαρτοπαίγνια), β. μετ. « Εἰσφυλλοφορέω (ἡ λέξις ἐσθίμηνεν εἰς τοὺς παλαιούς ἄλλο). écartier.

Εῶφυλλισμα. « Εἰσφυλλοφορία, εἰσφυλλοφόρησις. écartement, l' action d'écartier (au jeu des cartes).

Εῶφυλλον (χαρτί). « Εἰσφυλλοφόρημα. écartée.

Ο.

Ο, ο, τὸ δέκατον-πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α: « Ὀρμαθῆς-ἀρμαθιά, ὄρφανος-ἀρφανός, ὁμφαλὸς-ἀφαιλός, κτλ. ||. εἰς Ε: « Ἀροτρον-ἀλέτρι (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Ερέτριαν τὴν Ἀρότριαν πάντως), κρόμυον-κρεμμύδι (καθὼς ὁ Κρομμύων ἐλέγετο, κατὰ τοῦ Στεφάνου τὴν μαρτυρίαν, καὶ Κρεμμύων), κτλ. ||. εἰς ΟΥ: « Ερχομαι (καὶ ὅλα τὰ εἰς ομαι ῥήματα)-έρχομαι, κόλυρα-κουλούρα, κορώνη-κουρούνα, μοσχάριον-μουσκάρι, σφογγάριον-σφουγγάρι, τολύπη-τουλούπα, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον· Κόρη-κούρη, ὀλος-οὔλος [ἀπαράλλακτα 'τὸ προφέρει καὶ τὴν σήμερον ὁ λαός], ὄρος-οὔρος, κτλ. Ἡ προφορά, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀθην. Βιβλ. Ι', εἶνε Ἀρχαϊκή). §. Ἀφαίρεται: « Ομοιάζω-μοιάζω, ὀδῶντι-δῶντι, δύνηιον-νύχι, ὀπωρικόν-πωρικόν, ὀρίγανος-ρίγανη, ὀφειδιον-φειδί, ὀψάριον-ψάρι, (καθὼς καὶ οἱ Λατίνοι: ὀδόντες, dentes, ὀνομα, nomen, ὀπισθα, post κτλ.). §. Εἰσθλίβεται. « Γοητεύω-γητεύω, σκόροδον-σκόροdon, κτλ.

Ο, ἄρθρ. Ἄρσ. (ἡ γεν. Τοῦ, ἡ αἰτ. Τόν· Θηλ. ἡ ὄνομ. Ἡ, ἡ γεν. Τῆς, ἡ αἰτ. Τήν. Οὐδ. ἡ ὄνομ. καὶ αἰτ. Τῶ, ἡ γεν. Τοῦ. Πληθ. ἄρσ. ἡ ὄν. Οἱ, ἡ γεν. Τῶν, ἡ αἰτ. Τούς· Θηλ. ἡ ὄνομ. Ἡ, ἡ γεν. Τῶν, ἡ αἰτ. Τάς· Οὐδ. ἡ ὄνομ. καὶ αἰτ. Τά, ἡ γεν. Τῶν.). « Ὁ (κτλ.). le, la, les. (Σημ. Ἀντὶ τῆς Δοτ. μεταχειρίζομεθα τὴν Γενικὴν καὶ ἀλλοῦ τὴν Αἰτιατικὴν, ιδε Εἰρώ). ||. (εἰς τὰ κύρια ἐνὸματα ἁλλεῖπει τὸ ἄρθρον εἰς τοὺς ἀρχαίους) ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ Φιλίππου (ἡ υἱός). « Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. §. (εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις ἐπέχει τόπον ἀντωνυμίας δευτικῆς ἢ ἀναφορικῆς, ὅτε νομίζω εὐλογώτερον 'να γράφηται μετ' ἀπο-

στροφον, ἀφαιρουμένου ὅταν πρέπη καὶ τοῦ τόνου). τοῦ, τὸν, τῶν, τοῦς, τῆς, τὴν, ταίς· τὸ, τὰ (ἡ) τοῦ, τῶν, ταίς, τα, κτλ. Ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως.

Ὁβρυά, φ. ἴδε Βρουνιά.

Ὀγδῶντα, ἀριθ. » Ὀγδοήκοντα. quatre-vingts. ||. ὀγδῶντα φοραίς. » Ὀγδοηκοντάκις. ||. ὀγδῶντα χιλιάδες. » Ὀκτακισμύριοι. ||. ὀγδῶντα χρόνων. » Ὀγδοηκονταέτης καὶ (χρσ.). ὀγδοηκοντούτης (ὁ), ὀγδοηκοντούτης (ἡ). *Agé de 80 ans, plus que sexagénaire.*

Ὀγδωνταριά. » Ὀγδοηκοντάς-άδος (ἡ). ||. κάμμιὰ ὀγδωνταριά. » Ὀγδοήκοντά που μάλιστα.

Ὀγλίγωρα (ἡ ὀρθ.). Ὀγλήγορα (ἐάν, καθώς φαίνεται, ἦν ἀπὸ τὸ Ἐγγήγορα), ἐπ. » Ταχύ, ταχέως, διὰ τάχους, διὰ ταχέων, κατὰ τάχος, ἐν τάχει, ὀξέως, τάχα (ποιητ.). vite, promptement, presto, vitelement (οἰκ.), ἰδί. ||. πλέον ὀγλίγωρα, ἴδε Ὀγλιγρότερα. ||. πολλά ὀγλίγωρα. » Τάχιζα, τὴν ταχίστην, ὡς (ὅτι) τάχιστα. bien vite. ||. κάμμε (ἔλα, τρέξε, εἰπέ με, κτλ.) ὀγλίγωρα, ἴδε Κάμνω. ||. ἄνοιξ' ἄνοιξ' ὀγλίγωρα τὸ σχολεῖον. » Ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. » ||. ὅσον ἔμπορῶσεν ὀγλίγωρα (φρσ.). » Ὡς εἶχε τάχους· » Ὡς εἶχε ποδῶν· » Ἄμφοιν τοῖν ποδοῖν (κωμ.). *au plus vite.*

Ὀγλιγωράδα. » Ταχύτης καὶ Ταχυτής, τάχος (τὸ), τὸ ταχύ, ἡ ὀξύτης. vitesse, θ. célérité, promptitude, θ. diligence.

Ὀγλίγworος, η, ον. » Ταχύς, ὠκύς, ὀξύς. vite, prompt, presto, diligent, expéditif. ||. ὀγλίγworος εἰς τὰ ποδάρια. » Ταχύπους, ὠκύπους, ποδάρκης (ποιητ.). *grand coureur.* ||. ὀγλίγworον καράβι, ἴδε Καράβι.

Ὀγλιγworότερα, ἐπ. » Ὁᾶσσον(-ιτον), τάχιον. plus vite; plutôt.

Ὀγλιγworότερος, η, ον. » Ταχίων, ταχύτερος, ὁᾶσσων. plus vite. ||. τ' ὀγλιγworότερον, ἐπ., ἴδε Ὀγλιγworότερα. ||. ὅσον τ' ὀγλιγworότερον, ἐπ. » Ὡς (» Ὅτι, » Ὅσον) ταχίστα, ὅσον τάχος, τὴν ταχίστην. *au plus tôt, le plus tôt (vite) possible.* ||. εἰπέ με τ' ὀγλιγworότερον. » Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων. ||. ἔλατε κατόπι μου τ' ὀγλιγworότερον. » Οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀκολουθοῦντες «.

Ὀγρός, ἡ, ὄν, ἴδε Ὑγρός.

Ὀδηγία. » Ὀδηγία, ποδηγησία. *conduite*, θ.

Ὀδηγός. » Ὀδοῦ ἡγεμὼν (Ὀκδ.), ποδηγέτης. *conducteur.*

Ὀδηγῶ, ῥ. μετ. » Ἡγοῦραί τινη τῆς ὁδοῦ, ὀδηγῶ, ποδηγῶ. *montrer le chemin, conduire.*

Οἰκονομία. » Φειδῶ. *économie*, θ. *épargne*, θ. ||. με εὐοικονομία, ἐπ. ἴδε Οἰκονομικά.

Οἰκονομικά, ἐπ. » Πεφεισμένως, φειδομένως, τεταμιευμένως, εὐσταλῶς. *économiquement.* ||. πολλὰ οἰκονομικά. » Γλίσχωρως, εὐτελῶς. *chichement.*

Οἰκονομικός, ἡ, ὄν. » Εὐτελής. *qui coûte peu, qui n'exige pas une grande dépense.*

Οἰκονόμος. » Ὀλιγοδάπανος, ταμιευτικός, εὐσταλής (τὰ περὶ τὴν διαίταν). *économome, ménager, épargnant.*

Οἰκονομῶ (ἐξοδα), ῥ. μετ. » Ταμιεύομαι. *économiser, épargnier, faire des épargnes; gouverner.* §. (ὑποθέσεις). » Διοικέω (-ομαι), τίθεμαι, διατίθεμαι, διεξάγω. *ménager.* ||. οἰκονομῶ καλὰ τὰς περιστάσεις. » Τὰ προσπίπτοντα ὑ διατίθεμαι. ||. οἰκονόμησεν ἐξαίρετα τὴν περιστάσιν τοῦ. » Καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλιστα διατίθεται (Γρηγορ.). « ||. ἀπορούσαν πῶς ἵνα οἰκονομήσουν τὸ πρᾶγμα. » Ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν (Θουκ.), « ἴδε καὶ Διορθῶν.

Οκνός, ἡ, ὄν, ἴδε Ἀκαμάτης.

Ὀκτακόσιοι, αἱ, α. » Ὀκτακόσιοι. *huit cent.* ||. οκτακόσιαις χιλιάδες. » Ὀγδοήκοντα μυριάδες.

Οκταποδάκι. » Πολυποδῖον (Ἀριστ.). *petit polype*, (ὑποκορ. τοῦ-

Ὀκταπῶδι (ὑποκορ. τοῦ) » Ὀκτάπους (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σκυθίαν ὁ ἔγων ἓνα ζευγάρι βῶδια), ψ. » Πολύπους, (ἓνα εἶδος αὐτοῦ βαρύσομον ὀνομάζεται) ὁσμύλη, ὁσμυλος, ἕλαινα καὶ βολέταινα. *polype.*

§. (εἶδος σκίρρου, ὅ, που ἔγαίνει κυρ. εἰς τὴν μύτην), παθ. » Πολύπους (ὁ τῆς ῥινός), ἕλαινα. *ozène*, θ. *polype.*

Οκτώ (προφ. κοιν. καθώς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Οχτώ), ἀριθμ. » Οκτώ. *huit.* ||. οκτὼ φοραίς. » Ὀκτάκις. ||. οκτὼ ἡμερῶν. » Οκτῆμερος. ||. οκτὼ χρόνια, ἐπ. » Οκτάετες. ||. οκτὼ χρόνων. » Οκταέτης (ὁ), οκταέτης (ἡ). ||. οκτὼ χρόνων διάστημα. » Οκταετηρίς, οκταετία.

Ὀλάκερος (προφ. κοιν. Ἀλάκερος), η, ον, ἴδε Ἀκέρηρος.

Ὀλημέρα, ἐπ. ἴδε Καθημερινῶς.

Ὀλημερινός (προφ. κοιν. Ὀλημερνός), ἡ, ὄν, ἴδε Καθημερινός.

Ὀλιγόλογος, η, ον. » Βραχύλογος. *concis, qui parle peu.*

Ολίγον, ἔπ. »Μικρόν, βραχύ, ὀλίγον, (καί εἰς τὰς συνθέσεις) ὑπό· peu, un peu, tant soit peu. ||. ἀπ' ὀλίγο· λίγο. » Κατὰ μικρόν (βραχύ), ἡρέμα, ἐκ προσαγωγῆς. peu à peu. ||. ὀλίγον προτύτερα. » Μικρῶ πρότερον· ἔμπροσθεν ὀλίγω χρόνῳ (Πλατ.) «. un peu auparavant. ||. ὀλίγον ὑστερώτερα. » Ὀλίγω ὕστερον. peu après. ||. ὀλίγον πρὶν τοῦ δειλινοῦ. » Βραχύ πρὸ δειλῆς. ||. ἐπάνω εἰς ἓνα λόφον ὀλίγον κατηφορικόν. » Ἐπὶ γεωλόφου τινὸς ἡρέμα κατακλινοῦς. ||. πολλὰ ὀλίγον. » Ὡς ἐλάχιστα, βραχύτατα. ||. ὀλίγον χωριάτης. » Ἀγροικότερος (Ἰπαγροικότερος) τὸν τρόπον (ἄρρ.). « ||. κουτασίαν ὀλίγον. Ἰσοσκάζω (τῷ ποδῇ). « Δι. boiler un peu (tout has). ||. νυσάζω ὀλίγον. » Ἰππουσάζω (καὶ ἄλλα πολλὰ σύνθετα σχηματίζοντα παρομοίως). ||. ὀλίγον ἐλείψεν, ἴδε Λείπω. ||. πρὸ ὀλίγου. » Δρτίως, πρὸ μικροῦ. récemment, tantôt, tout à l'heure, tout nouvellement, dernièrement, il n'y a qu'un moment. ||. ῥγῆκε πρὸ ὀλίγου. » Ἄρτι (« Λοτίως) ἐξελέλυθεν. il vient de sortir. ||. μετ' ὀλίγον (τὸ ἄλλ. Σὲ λίγακι). » Ἀπρὶν, αὐτίκα, αὐτίκα μάλα, μετὰ μικρόν, οὐκ ἐς μακράν, ἐντὸς ὀλίγου (οὐ πολλοῦ, οὐ πολλοῦ χρόνου), ὀλίγου χρόνου (Διον. Ἀλικ.), μετ' οὐ πολὺ, ὅσον οὕτω. tantôt, dans peu, bien-tôt, tout à l'heure, ci-après.

Ολίγος, ἡ, ὄν. » Βραχύς, μικρὸς, ὀλίγος, οὐ πολὺς. peu. ||. πλεόν ὀλίγος, ἴδε Ὀλιγώτερος. ||. πολλὰ ὀλίγος. » Βραχύτατος, ὀλίγιστος. ||. ἵνα πῶ μὲ λίγα λόγια, ἴδε Συντομία. ||. ἦλθε μὲ ὀλίγους ἀνθρώπους. » Ολιγοστὸς ἀφίκετο. ayant peu de monde avec lui. ||. γὰ τὸ βράχης μετ' ὀλίγη φωτιά. » Ἀπαλῶ (« Πράφω) τῇ πυρὶ ἔψειν «. à petit feu.

Ολιγόστευσις. » Μείωσις, ἐλάττωσις. diminution, amoindrissement.

Ολιγοστεύω, ῥ. μετ. » Μειῶω, ἐλαττώω, συντέμνω, συστέλλω. diminuer, amoindrir, abréger. §. ῥ. ἀμ. » Ἐλαττόματι (-σώματι). diminuer.

Ολιγοστός, ἡ, ὄν. » Σπάνιος. rare, ἴδε καὶ Μετρίος.

Ολιγόφαγος, ἡ, ὄν. » Μικρόσitos, ὀλιγόσιτος. qui mange peu, frugal.

Ολιγοψυχία. » Μι(« Σμι)χροψυχία. pusillanimité.

Ολιγόψυχος, ἡ, ὄν. » Μι(« Σμι)κρόψυχος. pusillanime.

Ολιγώτερον, ἔπ. » Ἐλάσσον (-ττον), ἥσσον(-ττον), μείον, βραχύτερον. moins.

Ολιγώτερος, ἡ, ὄν. » Βραχύτερος καὶ (ποιητ.) βράσσων, ἐλάσσων(-ττων), μείων, ὀλιγότερος (« Εἰ δὲ περιμένειν, ὀλιγώτεροις χρήσεσθαι [τοῖς πολεμίοις], δαπανηθεῖσιν ἐν τῇ στάσει,» Ἰωσ. π. Ἀλωσ. Δ', 16'). moindre.

Ολόγυμος (ὁ ἄλλ. Τσούτσυδος), ἡ, ὄν. » Ὀλος γυμνός (Λουκιαν.), πάργυμνος. tout nu, ἴδε καὶ Θεόγυμνος. §

Ὀλόγυρα, ἔπ. » Πανταγῇ κύκλῳ (Θακδ. Γ', 68), ἐν κύκλῳ, γύρωθεν καὶ γυροθεν. tout autour, en cercle, en rond, dans une ligne circulaire.

Ὀλογυρίζω } ῥ. ἀμ., ἴδε Τριγυρίζω.

Ὀλογυρνῶ } Ὀλουεῖται (ὑφασμα, τὸ ἄλλ. Πεμπεζάρι), ἴδε Μεταξωτός.

Ὀλομόναχος, ἡ, ὄν. » Μονώτατος. tout seul.

Ὀλονυχτιά. » Παννυχίς, διαπαννυχισμός. veille (passée en prières). ||. κάμνω ὀλονυχτιάν. Παννυχίζω, διαπαννυχίζω. veiller (en l'honneur de la divinité).

Ὀλόπρωτος, ἡ, ὄν. » Πῆμπρωτος (Ἰλ. Ο), ἴδε καὶ Πρώτος.

Ὀλόρθος (πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ) » Ἀορθός (παρὰ ἀπὸ τοῦ Ὀλος ὀρθός), ἡ, ὄν, ἴδε Ὀρθός.

Ὀλος (ἄλλ. προφ. Οὔλος, καθὼς καὶ παλαιότερον ἐπροφέρετο κατὰ διάλεκτον, ὅθεν λέγει ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Π, 223]: « Οὔλος ἄρτος ὁ ἀκέραιος καὶ Οὔλω τὸ ὀυγαίνω, «), ἡ, ὄν. « Πῆς καὶ Ἀπας-αα-αν (τὸ θηλυκὸν Πᾶσα διεώθη, μεταπέσον εἰς ἀντωνυμ. ἄκλ., ἴδε Κάθε). tout. ||. Ὀλος ὁ κόσμος. » Τὸ σύμπαν, τὰ σύμπαντα. ||. Ὀλοι(-αις, -α, κτλ.) μαζῇ, ἴδε Μαζῇ. ||. στέλλουν χίλιους τετρακσίους στρατιώτας Ὀλους-Ἰλους (ἢ) ὄλο' κή'-ὄλο' (φρσ.). » Πέμπουσι τετρακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὀπλίτας. ils envoyèrent en tout mille quatre cent soldats. ||. ἔμεινεν ἑκατὸ ὄλαις-ὄλαις τριάντα μέραις. » Μείνεις τριάνοντα τὰς πάσας ἡμέρας. ayant demeuré trente jours en tout. ||. ὀλην-τὴν ἡμέραν (νύκτα), ἴδε Κάθε. ||. ὀλην τὴν ἡμέραν (νύκτα), ἴδε Ἡμέρα. ||. μ' ὄλον ὅτι (μ' ὄλεον τοῦτο, μ' ὄλα ταῦτα), σύνδ, (ἐναντ.). » Καί τοι, καί περ μὴν, οὐ μὴν ἀλλὰ, περ (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ ἐμπης. quoique, cependant, nonobstant, bien que, tout (même)). . que, pourtant, néanmoins, toutefois, malgré le, ne laisse pas de. ||. μὲ τὰ ὄλα μου (σου, τοῦ, τῆς, τοῦς, κτλ.), (φρσ.). » Σπουδῇ, σπουδαζών (οὐ ἐναντίον

τὸ, Παίζων). tout de bon! sérieusement! vous le croyez! raillerie (plaisanterie) à part. ||. καλῶς, μετὰ τὰ ὅλα σου, ἢ χωρατεύεις; » Παίζων, ὡ γὰρ εἶ, ἢ σπουδάζων; parlez-vous sérieusement, ou bien vous plaisantez! ||. χωρατεύεις; τὸν λέγει. . τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε, τὸ λέγω μετὰ τὰ ὅλα μου. » Παίζεις; ἐρη. . ἡ μὲν, ἡ δ' ὅς, σπουδῇ λέγω (Ξανθ. Κυρουπ. Η') «, ἴδε καὶ Ἀλγύθια! ||. (εἰς τὰς συνθέσεις αὐξάνει καὶ ἐπιτείνει τὴν ἐννοίαν, καθὼς: Ὀλοζώντανος, Ὀλοκαίνουργος, Ὀλομένανχος, Ὀλοστρόγγυλος κτλ. καὶ ἀναλογεῖ μετὰ τῶν ἀρχαίων τῷ) Παν καὶ Παν(καὶ τῶν Γάλλ. τῷ) tout.

Ὀλοστρόγγυλος, η, ον. » Ἀμφιστρόγγυλος (Λουκ. ἱ. π. ἢ Βαλζν.)

Ὀλότης. » Τὸ ὅλον, τὸ σύνολον, τὸ σύμπαν. le total, la totalité, le tout ensemble. §. μετὰ τὴν ἐλότῃ, ἐπ., ἴδε Καθόλου.

Ὀλότελα, ἐπ., ἴδε Καθόλου.

Ὀλοτρέγυρα, ἐπ., ἴδε Ὀλόγυρα.

Ὀλοῦστερα { (Ὁ Εὐστάθιος, ἱλ. Α, 738,

Ὀλοῦστερινά τὸ γράφει Ὀλων ὕστερον, καὶ λέγει ὅτι ἡ κοινὴ γλῶσσα τοῦ κυρίου τοῦ τὸ μετεχειρίζετο ἐπὶ πόλεμον καὶ αἰκισμὸν καὶ τῶν τοιούτων, οἶον: » Ὁ δεῖνα Ὀλων ὕστερον ἓνα ἔρριψε, κτλ.), ἐπ. » Ὑστατον, ὕστατα, πανύστατον, πανύστατα, τελευτάριον, ἐν τοῖς ὑστάτοις (εὐχάτοις). en dernier lieu.

Ὀλοῦστερινός, ἡ, ὄν. » Ὑστατος, πανύστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, πύμκτος καὶ λείσθιος (ποιτ.). dernier.

Ὀλοφάνερα ἐπ. » Ἀριδήςως, πασιφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς. évidemment, manifestement.

Ὀλοφάνερος, η, ον. » Ἀριδήςως, ἐκδήλος, πρὶδήςως, διάδήςως, προῦπτος, πασιφανής, ὀφθαλμοφανής, περίφανος. évident, manifeste, qui saute aux yeux.

Ὀλοχρονικός, ἐπ. » Δι' ἔτους, δι' ἐνι-

Ὀλοχρονῆς { αὐτοῦ. pendant tout le cours de l'année. ||. εἰς τοῦ Λουκουλάου τρέφον ὀλοχρονικός κίχλιν. » Κίχλας παρὰ Λουκουλλῶ δι' ἔτους τρεφόμενος.

Ὀλόχρυσος, η, ον. » Διὰ χρυσοῦ, πύγχρυσος, ἐλόχρυσος (ἰώσηπ. Ἀρχ., Εὐξ. ἀ. ἱλ. Α. 632). qui est tout en or (tout entier d'or).

Ὀμιλία (γεν. ἡ ἐνέργεια, ὁ τρόπος τοῦ λαλεῖν). » Ἀλόγος. τὸ λαλεῖν (διαλέγεσθαι). propos, parler. ||. ἔχει εὐμορφὴν (νόστιμην) ὀμιλίαν. » Λέγει μὲν οὐκ ἀχάριστα. il a su parler doux et gracieux.

§. (ἰδιαιτ. ἡ μεταξὺ δύο ἢ καὶ περισσοτέρων ἀνθρώπων, ἢ ἄλλ. Συνομιλία).

» Ὀμιλία, διάλεξις, διάλογος, * συνδιάλεξις, προσλαλιά (ἀμφιθ.). conversation, entretien. » Ἰδιολογία (ἡ μεταξὺ δύο μόνων ἀνθρώπων καὶ ἐπομένως μυστικῇ). » Σπουδασιολογία (ἡ διὰ πράγματα οὐσιώδη). confidence, roui-parler. ||. ὀμιλία θαρρετή (ἐλευθερία). » Παρρησία. franchise, θ. franc-parler. ||. ἐμδαίνω εἰς (ἀνοίγω) ὀμιλίαν. » Λόγους συνάπτω, εἰς λόγους εἰμὶ (καθίσταμαι, ἀφικνούμαι) τι, διὰ λόγων γίνομαι τι (ἱλδ.). entamer la conversation.

Ὀμιλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὀμιλέω, λαλέω, φθίγγομαι. parler; discourir §. » Διαλέγομαι, συνδιαλέγομαι, προσλαλέω. s'entretenir. ||. ὀμιλῶ θαρρῶτα (ἐλευθερα). » Παρρησιάζομαι. parler librement (franchement). ||. ὀμιλεῖ δυνατότερα παρ' ὅλους τοὺς ἄλλους. » Φθίγγεται μέγιστον ἀπάντων (Δημοσθ.). » ||. ὀμιλοῦν σιγανά. » Μικρὸν διαλέγονται (Λυσ. Μαντιθ.). » ||. ὀμιλῶ κρυφά. » Ἰδιολογέομαι, ἴδε καὶ Κρυφομιλῶ. ||. ὀμιλῶ διὰ πράγματα οὐσιώδη. » Σπουδασιολογέομαι, σπουδάζω. ||. ὀμιλῶ εἰς τὸν λαόν (εἰς τὸ πλῆθος). » Ἀγορεύω, δημηγορέω. harauguer le peuple. ||. ὀμιλῶ μεγάλα λόγια. » Μεγαληγερῶ, σεμνολογέω. ||. ὀμιλῶ μάταια. » Εἰκχιουμῶ, ἴδε καὶ Ἀέρας καὶ Μωρολογῶ. ||. ὀμιλῶ Ἑλληνικά (Γαλλικά κτλ.). » Ἑλληνίζω (Γαλλίζω κτλ.) τῇ φωνῇ. » Τὴν Ἑλλάδα (Γαλλίδα κτλ.) φωνῇ ἱμν. (προ-ἱμν. ἀφίμν.). ||. ὀμιλοῦν τὴν Δωρικὴν γλῶσσαν (Δωρικῶς) » Δωρίδα τε γλῶσσαν ἰέντας (Θαδ.), ἴδε καὶ Ἰλῶσσε. ||. ἓνας Ἰσπανός, στεκόμενος πλησίον, ὁ ὁποῖος ὀμιλοῦσε καθαρὰ τὰ Ἑλληνικά. » Κελτὸς δέ τις παρεστώς, ἀκριβῶς τὴν Ἑλλάδα φωνῇ ἀριεῖς (Λουκιαν. Ἡρακλ.). »

Ὀμοία, ἐπ. » Ὀμοίως, κτλ. pareillement, ἴδε Ἠερομοῖος.

Ὀμοιάζω (» Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει, » Εὐαγγ.). ῥ. οὐδ. » Εἰκοκα, ὁμοίως ἔχω, ὁμοῖος » Ἀγριον πύγανον ὁμοῖοι τῷ ἡμέρῳ (Δισκ.). ressembler; avoir la mine. ||. κατὰ τι μὲν ὁμοιάζουν μετὰ αὐτὰ, κατὰ τι δὲ διαφέρουν. » Πῇ μὲν ὁμοῖως ἔχει τοῖς τοῖς, πῇ δὲ ἐτέρως, » Ἀριστοτ. ||. » δὲν ὁμοιάζω. » Ἀνόμοιος εἰμὶ. je suis dissemblable. ||. » δὲν ὁμοιάζει καθόλου ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον. » Ἀνομοιότατοι πρὸς ἀλλήλους τυγχάνουσιν ὄντες.

§. » μοιάζει (» δὲν ὁμοιάζει), ῥ. ἀπρ., ἴδε Φαίνομαι.

Ὀμοῖος, α, ον. » Ὀμοιος, παραπλήσιος, ἰσικῶς, ἐμπερὲς, παρεμπερὲς, ἴσος, ἴσι-

στάσιος, ἕκλος καὶ ἐναλίγκιος (ποιητ.).
«semblable, égal, pareil; conforme. ||
ὁμοιος τὸν ὅμοιον (παροιμ. ἀρχαιοτάτη).
« Διὲ γὰρ τὸν ὅμοιον ἀγειθεὸς ὡς τὸν ὁ-
μοῖον. » Κολοῦς πετὶ κολοῖον ἰζάνει.
« Ἠλίξ ἤλικα τέρπει, γέρων δὲ τε τέρπει
γέροντα. qui se ressemblent, s'assemble;
fagot cherche hourrée. ||. καὶ τοὺς ἑκα-
μην τὰ ὅμοια (ἴδια). » Καὶ ἐποίησαν αὐ-
τοὺς ὡς αὐτὸς (Εὐαγγ.). » et ils leur en
firent autant.

Ὁμοίως, ἐπ., ἴδε Παρομοίως.

Ὁμολογία (Σημ. Εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσή-
μειναν ἀπλῶς ὑπόσχεσιν καὶ συμφωνίαν.
Ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους ὅμως τὸ « Ἐν γραμ-
ματιδίῳ, δυσὶν χαλκοῖν ἐωνημένῳ, καὶ
« βιβλιδίῳ μικρῷ πᾶν τὴν ἡ μόλο γίαν
« καταλείοιπε τοῦ ποιήσιν τὰ δίκαια »,
συμπεραίνεται· πῶθεν μετέπασεν ἡ λέξις εἰς
τὸ « να σημαίνει σήμεραν τὴν ἐγγράφον ὑ-
πόσχεσιν τῶν δαναζομένων. » Συγγράφῃ,
γράμμα (« Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ
γράψον πεντήκοντα », Εὐαγγ. Λουκ. ΙΓ',
6, 7), γραμματεῖον, συνθήκη (« Ἀργύριον
δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμε-
νος, καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεί, μὲν τὸ
κιν ἔφερον αὐτῷ », Λυκοῦργ.), χειρόγραφον.
obligation, promesse, θ. ||. ὅσοι
ἔδανείσθησαν χωρὶς ὁμολογίαν. » Τοὺς ἀ-
σύγγραφα δανεισμένους (Διοδ. Σικελ. Α, 79).

Ὁμολογῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Διη-
γοῦμαι καὶ ῥ. Μαρτυρῶ.

Ὁμόνοια. « Ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη. union,
concorde, θ. (bonne) intelligence, θ.

Ὁμονοιάζω (προφ. κοιν. Μονοιάζω), ῥ.
ἀμ. » Ὁμονοεῖω, συμφρονεῖω, ὁμοφρονεῖω,
ὁμογνωμονεῖω, ταῦτά φρονεῖω. vivre (être)
en bonne intelligence. ||. ἔδεν ὁμονοιά-
ζω. » Διχονοεῖω, διχognωμέω, στασιάζω.
vivre en dissension.

Ὁμόνω (προφ. κοιν. Δμόνω), ῥ. ἀμ.,
ἴδε Ὁρκίζομαι.

Ὁμψάζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ.,
ἴδε Ἐμψάζω, κτλ.

Ὁμως, σύνδ. (ἐναντιωμ.). » Ἀλλὰ, οὐ
μὴν ἀλλὰ, δὲ, μὴν, γε, γεμὴν, γε μὲν
τοι, μέντοι, ἀλλὰ γάρ, ἀλλὰ γε. mais,
cependant, après tout. ||. ἀλλ' ἐσένα μὲν,
ὦ Ἑρμῆ, σ' εὐχαριστῶ, διότι μ' ἐνοιοάζε-
σαι· αὐτὸν ὅμως τὸν Πλοῦτον δὲν ἔμψα-
ρῶ « να τὸν δεχθῶ. » Ἀλλὰ σὶ μὲν, ὦ Ἑρ-
μῆ, χάρις τῆς ἐπιμελείας· τουτονὶ δὲ τὸν
Πλοῦτον οὐκ ἂν δεξαίμην. ||. τὸ « να σο-
υάζεται ὅμως ὅτι ἐγὼ σε ἀδίκησα, τοῦτο
δὲ πλέον δὲν ἔμψαρῶ « να τὸ ὑποφέρω.

« Τὸ μὲν τοι σὲ νομίζειν ὅπ' ἐμοῦ ἀδικεῖ-
σθαι, τοῦτο δ' ἐγὼ χαλεπῶς πᾶν φέρω.
||. ἂς ἀρήσω ὅμως αὐτὰ, τῶν ὁποίων τὴν
αἰτίαν ἔμπορεῖ κἀνείς « να τὴν ἀποδώσῃ
καὶ εἰς τὴν πτωχείαν. » Ἀλλὰ γὰρ παρὲς
ὧν τὴν πέναν αἰτιάσαιτ' ἄν τις (Δημοσθ.). »
||. ἐκείνος ὅμως ὁ μακαρίτης ὄχι. » Ἀλλ'
οὐχ ὁ μακάριος (Γρηγ.). »

Ὀνειρεύμαι, ῥ. αὐτόπ. » Ὀνειροπολῶ,
ὄνειρώτω (-ώσω). songer, rêver. ||. πολ-
λοὶ δὲ ὄνειρεύοντο καὶ τὴν Καρχηδόνα καὶ
τὴν Ἰταλίαν. » Πολλοὶ δὲ καὶ Καρχηδῶν
καὶ Ἰταλὶα ὄνειρος ἦν.

Ὀνειροκρίτης, ῥ. Ὀνειρῶν ὑποκριτής. in-
terprète des songes.

Ὀνειρον. » Ὀναρ (τὸ), ὄνειρος; (ὁ), ὄνει-
ρον (τὸ), ὄνις, ἐνύπνιον, ὄπτασις. songe,
rêve. ||. εἰς τὸ ὄνειρόν μου (σου, 'του, 'της,
'μας, 'σας, 'τους ἢ 'των), ἐπὶρ. » Ὀναρ,
κατ' ὄναρ, ἐνύπνιον (Ὀμηρ.). en songe.

Ὀνομα. » Ὀνομα, κλήσις, προσηγορία.
nom. ||. τὸν ἕνα μὲν υἱὸν 'του τὸν ὀνό-
μασε Δημήτριον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελ-
φοῦ 'του, τὸν ἄλλον δὲ Φίλιππον ἀπὸ τὸ
ὄνομα τοῦ πατρὸς 'του. » Τὸν μὲν ἐπὶ
τᾷδε φῶ Δημήτριον, τὸν δ' ἐπὶ τῷ πατρὶ
Φίλιππον ὠνόμασε. ῥ. (συνεκδοχ. ἢ
κατ' ἡ πόλιν). » Δέξα, εὐκλεία, ὄνομα,
κλέος (τὸ). renomme, nom. ||. ἄρῃσαν
ὄνομα ἀθάνατον. ἴσασθαι καὶ πᾶσιν ἐνο-
μαστὴν τὴν αὐτῶν δόξαν κατέλιπον (Ἰ-
σοκρ.). » ἴδε καὶ Δόξα.

Ὀνομάζω, ῥ. μετ. » Καλέω, ἀποκαλέω
(κυρ. διὰ τὰ ἐπιθετα), ὀνομάζω, προσα-
γρεύω. nommer, appeler. ||. ὀνομάζο-
μαι, ῥ. μεσ. » Καλέομαι, ὀνομάζομαι,
ἀκούω (« Ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, νῦν
κόλακες καὶ θεοὶς ἔχθροί καὶ ἄλλα ἃ προ-
σέχει πάντα ἀκούουσι, » Δημοσθ.), προσα-
γρεύομαι. s' appeler, se nommer. ||.
πῶς ὀνομάζεται; » Ὅτι, δὲ καὶ κλῶμεν
αὐτόν; » Τί δ' ὄνομα τῷ . . . ; ||. τὸ
ἴδιον λοιπὸν θὰ ὀνομάσῃ καὶ τὸν ἀγορά-
ζοντα μαθήματα; » Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθή-
ματτα ξυνονοούμενον ταῦτο προσερεῖς ὄνομα
(Πλάτ. Γοργ.). ||. μήτε τὸ ὄνομα τῆς
ἔδεν ἐρώτησες κἄν, πῶς ὀνομάζεται; » Οὐ-
δὲ τὸ ὄνομα ἐπύθου σύ γε, ἢ τις καλοῖτο
(Λουκιαν. Εἰκ.). »;

Ὀξεία (εἶδος βαλανιδιάς ἀπὸ τὸ γένος
τῆς ἐργού), ῥ. » Ὀξύα καὶ Ὀξία. oxye,
espèce de hêtre ou de sapin.

Ὀξύχλα (ἢ ἄλλ. Προγκίδα), ἐργ. (ὁ-
φαντ. μετ' ὁποῖον στυλόνουν τ' ὀπισθὸν
ἀντί).

Ὀπισινός, ἡ, ὄν. » Ὀπίσιος. derrière.

||. τὰ ἐπισινὰ δδόντια, ἴδε Τραπεζίτης.
||. τ' ἐπισινὸν (τὸ Τουρκ. Μπουτί) τοῦ
αργίου κτλ. » Κωλίς καὶ (κρσ.) Κωλῆ, κω-
λῆον. gigot, eclanche, θ. membre (de
mouton). ||. τὰ π'ισινὰ τοῦ ἀλόγου (σχύ-
λου) ἵνα ᾔνε γαμάτῃ, ἴδε Κωλί. §. (εὐ-
σχυρότερον ὁ Κώλος), ἴδε τὴν λέξιν.

Ὀπίσω (προφ. κοιν. Πίσου), ἐπὶρ. » Ὀ-
πίω, κατόπιν. πάλιν (ποιπτ.), ἐς τοῦμ-
παλιν, ἐπὶ ποδα, ἀνά πτόδα. derrière, sur
ses pas. ||. ἵνα γυρίσ' ὀπίσω. » Πάλιν ἀπ-
ελθεῖν. ||. καμμιὰ ἀπ' ὄσαις (Ἀμαζό-
ναις) ἦλθαν δὲν ἐγύρισεν ὀπίσω. » Τῶν
μὲν ἐλθουσῶν οὐδέμια πάλιν ἀπῆλθεν (Ἰ-
σοκρ.). ||. ἵνα φεύγῃς, καὶ ἵνα μὴ κυττά-
ζῃς ὀπίσω (φρσ.). » Φεύγειν ἀμεταστρε-
πτί (προτροπάδην). » Δρόμῳ συντείνειν
» ὡς ποδῶν εἶγεν. aller (courir) à toutes
jambes. ||. πάμε πίσω. » Ἀπικεν ἐς
τοῦμπαλιν (Ξενοφ.). ||. ἀπ' ὀπίσω. » Ὀ-
πισθεν, ἐκ τῶν ὀπισθεν, κατὰ νώτου. par
derrière. ||. τ' ὀπίσω (τ' ὀπισινὸν δηλ.
μέρος). » Τὰ ὀπισθεν, τὰ ὀπίσθια. l' ar-
rière-corps. ||. τ' ὀπίσω τοῦ σπιτιοῦ.
» Ὁ ὀπισθόδρομος (κυρ. τοῦ ἐν Ἀθῆναις
Παρθενῶνος). ||. ὀπίσω ἀπὸ τὸν κατόν.
» Κατὰ νώτον δὲ τοῦ νώου.

Ὀποῖος, α, ον, ἀντων. (ἀναφορ.), (πάν-
τοτε μὲ τὰ ἀρθρα: Ὁ, ἡ, τὸ, κτλ.). » Ὅς,
ἡ, ὅ, κτλ. » Ὅστις, ἥτις, ὅ,τι κτλ. » Ὅς-
περ, ἥπερ, ὅπερ κτλ. (celui, celle, ce
etc) qui, que, le (la, etc) quel-elle,
dont (γεν. καὶ ἀφαιρετ.). ||. δὲν εἶνε κα-
κὸν τὸ ὅποιον δὲν ἐκαρῆνεν. » Οὐκ ἔστι
τὸν διεικὼν ὅποιον οὐκ ἐποίησε (Πλβ. ΑΒ',
21) ».

Ὀποῖος, α, ον (καὶ Ὁ,τι), ἀντων. (ἀόρ.).
» Ὅστις, ἥτις, ὅ,τι, κτλ. Ὅτισσιν, ἡτισσὺν,
ὅτισιν κτλ. » Εἵτις, εἵτι κτλ. » Ὅς, ἂν,
ἥπερ ἂν, ὅ,τι περ ἂν κτλ. qui, quelque,
quiconque, quel-que. ||. ὅποιος ἔινε τί-
μιος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἀγαπᾷ τῇ
γυναϊκῇ τού. » Ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ
ἐξέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλεῖται, Οἶ. (ἰλ. Ι).
||. καλὴ δουλειὰ ὅποιος ἔμπορεῖ ἵνα τὴν
κάμῃ. » Καλὴν ἀνδρὶ ἔργον, εἵτις δύναται
(Ξενοφ. Κυρουπ.). » ||. ὅποιος ἀδιαφορεῖ
περὶ ἀρετῆς, δὲν ἔμπορεῖ νὰ κρίνῃ καθὼς
πρέπει τὴν ἱστορίαν τῶν παλαιῶν. » Οὐ
γὰρ οὔτε κρίνειν καθὼς δύναται ἂν ὅσα
τοῖς παλαιοῖς ἱστορήται, ὅτω οὐδὲν ἐμείλκεν
ἀρετῆς κτλ. ||. ἵνα γραφῇ ὅποιος θέλοι.
» Ἀπογράφεσθαι τὸν βουλευόμενον. ||. ὅ-
ποιος ὑποφέρει ὡς τὸ τέλος. » Ὁ ὑπομει-
νὰς εἰς τέλος. » Ὅς ἂν ἄχρι τέλους ὑπο-
μείνειεν. ||. ὅποιος ἀπὸ τοῦς δυοῖ. » Ὀπό-

τερος, ὁποτεροσούν, ὁποτεροσδήποτε. le
quel des deux qui se puisse dire. ||. μὲ
ὅποιον τρόπον (κεν) ἔμποροῦν. » Ἐρῶμ
ὅτω ἂν δύνωνται », Πλάτ. ||. ἀπ' ὅποιον
τόπον κεν ᾔνε. » Ὀποδαπὸς κεν εἴη. da
quelque pays que se soit. ||. εἰς ὅποιον
μέρος τῆς γῆς κεν ᾔνε. » Ὅπου ποτ' ἂν ᾔ-
γῃς. ||. ἵνα τὰ πάρωμεν μὲ ὅποιον τρό-
πον ἔμποροῦμεν. » Εἰσπράττεσθαι τρόπῳ,
ὅ ἂν (τρόπον ὃν τινα ἂν) δυνώμεθα (ἀη-
μοσθ.). ».

Ὀποῦ καὶ (κατ' ἀφαίρεσιν). Πού, μὲρ.
ἡ ἀντων. (ἀναφορ. ἀπὸ τοῦ) » Ὅς, » Ὁ,
» Ὅς, κτλ.) που. que, qui, ἴδε Ὀποῖος. §.
(αἰτιολογ.) ἵνα τὸν συγχωρήσῃτον ὅπου
φορεῖ τέτοια ρόυχα, ἴδε Επειδή. §.
(χρον.) εὐθὺς ὅπου (ἀντὶ Ἀποῦ, καὶ τοῦτο
ἴων. ἀντὶ Ἀφ' οὔ), ἴδε Εὐθὺς. §. (τοπ.).
ἄρῃς τὸ ἐκεῖ ὅπου εἶνε, ἴδε Ὅπου. §.
(εὐκτιχ.) μήτε τὸν ἐγνώριζα, ὅπου ἵνα
μὴν ἔρθανα μήτε τώρα ἵνα τὸν γνωρίσω,
(ἡ) ποῦ ἵνα μὴν ἔρθανα μήτε τώρα, (ἡ)
ἀπλῶς) ποῦ ἵνα μὴν ἐφθανα! » Μηδὲ γι-
γνώσκων, ὡς μηδὲ νῦν ὤρελον! ne le con-
naissant pas, et plût à Dieu que je ne
le connusse pas encore

Ὀπου (καὶ κατ' ἀποκ. Που, συγχ. ἐνίοτε
μὲ τὸ Ὀποῦ, ἴδε ἀνωτέρω), ἐπὶρ. (τοπ.).
» Ὀπου, ὅπῃ ὅπῃ καὶ ὅπου, ὅπου περ, ὅπου
ποτ', ὅπῃ ποτὺν, ἵνα (ποιπτ.), οὐ καὶ οὐ
περ, ἡ καὶ ἡ περ. où, en quelque lieu (en-
droit) que. ||. ἐκεῖ, ὅπου. » Ταῦτή, ἡ
οὐ ὅπου περ. ||. ὅπου σὰς ὑπάγουσι, νὰ
ἀκολουθῇτε. » Ἠ περ ἂν ἄγωσι, ταύτην ζυν-
έπεσθαι. », Βασιλ. ||. ὅπου θέλω. » Ὅπου
περ ἂν ᾔβουλομένῳ μοι. où hon me sem-
ble. ||. ὅπου κεν πᾶς. » Ὅπῃ ποτ' ἂν ἀπ-
ίης. quelque part que vous alliez. ||.
ἐκεῖ ὅπου γύνεται (ὁ Διὸναις) εἰς τὴν
Μαύρην θάλασσαν. » ἵνα ἐκδίδῃς ἐς τὸν
Εὐξείνιον Πόντον (Ἀρρ.). ||. ἐκεῖ ὅπου ἦτον
κωνευμένους. » Οὐ κατήγετο. ||. ἂς πα-
μεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἦλθαμεν. » Ἀπικεν ἦν
περ ἦλθομεν (Ξενοφ.). » ||. ἀπ' ἐκεῖ ὅπου
τ' ἀφῆκαμεν. » Ὅθεν ἐλίπομεν. » Ἀφ' οὗ
κατελίπομεν.

Ὀπως, ἐπὶρ. (τροπ.). » Ὅπῃ, ὅπῃ περ,
ὡς ἂν. de quelle manière que. ||. ἔπως
κεν νομαζέται. » ἵτις ποτὲ καλεῖται.
quel que soit son nom. ||. κάμε ὅπως
θέλεις. » Ἐρξον ὅπως θέλεις. ||. κάμεις
ἵνα μὴν ἐμπεδίξῃς τοὺς κυνηγοὺς νὰ κυ-
νηγῶν ὅπου καὶ ὅπως κεν θέλουν. » Μη-
δαὶς θηρευτῆς κωλυέτω ὅπου καὶ ὅπῃ περ
ἂν ἐβίλωσι κυνηγετεῖν », Πλάτ.

Ὀργανίζω, ῥ. μετ. » Πράσσω (-τω),

διαπράττεται, μεθοδεύει, τεχνύσκει (-άζομαι), σκευαίρειται, συσκευάζω. *égarer*; *travailler*; *machiner*, *tramer* (ἐπὶ κακοῦ, καθὼς καὶ τὸ *intriguer*). || ὀργανίζω 'να ἔαρω ὑπόουρημα (ἐξίωμα κτλ.). » Παράγειλλω, μέτρω, μετρήματα, σπουδαρχέω. *brigner*. || ὠργάνιζε 'να γένη ὑπατος. » Ὑπατεῖαν μετρεῖ. || ὠργάνιζε διὰ τὴν ἀγορανομίαν. » Ἀγορανομίαν παρήγγελλεν. || ὁ Δομίτιος ὠργάνιζε 'να γένῃ ὑπατος αὐτὸς καὶ ὄχι ὁ Πομπηῖος. » Πομπηῖον δὲ εἰς τὴν ὑπατεῖαν ἀντιπαρήγγελλε Δομίτιος (Ἀππιαν.).

Ὀργάνισμα. » Παρασκευὴ (ἐκπολιτικὴ ἢ λέξις), παραγγέλια. *intrigue*, θ.

Ὀργανον. » Ὀργανον. *instrument*, ἴδε καὶ Σύνεργον.

Ὀργή, ἴδε Θυμός. || ὀργή (τοῦ) θεοῦ. » Θεομηνία, δεικνόνιον μήνιμα, θεήλατος συμφορά. *colère divine*, *courroux celeste*.

Ὀργόνω, ῥ. μετ. » Ἀρώ, ἀροτριάω (-όω). *labourer*.

Ὀργυιά, μέτρ. » Ὀργυια. *brasse*, θ. || πενήντη ὀργυιαὶ σχοίνι. » Σχοῖνον πεντηκοντόργυιον.

Ὀργωμα. » Ἄροτος (ὅ), ἄροσις, ἀροτρίασις, ἀροτριασμός. *labour*, *labourage*.

Ὀρέγωμαι (ἐπιθυμῶ κυρ. φαγώσιμόν τι, μάλιστα ἐπὶ ἐγκύων), ῥ. ἀποθ. » Κισιάω. *avoir des envies de femme grosse*, *appéter* (ἐπισημ.). || ἡ Αἰκὴ ὅταν ᾔτον ἐγκυατρωμένη τὸν Απόλλωνα, ὠρέχθηκε πρὸς αὐτὸν. » Τὴν Αἰκὴν, κύουσαν τὸν Απόλλωνα, κιτῆσαι γηυλλίδος (Ἀθήν.). »

Ὀρεκτικός (προφ. κοιν. Ὀρεκτικός), ἡ, ὄν, ἴδε Ἐπιθυμητός. ῥ. (κυρ. διὰ τὰ φιγηγερά, ὅσα ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν, τὰ ὅποια ἀναγωγότερον ὁ Ἀριστοράνης » Ὑποβιωνῶτα βρώματα « ὠνόμασε). » (Ἐδεσμα, » Ἐρῶμαι) τὴν ὄρεξιν ἐκκαλούμενον, ἐρεθιστικὸν ὀρέξεως (Ἀθήν. Γ'). *frapper*, *appétissant*. || ἀγρηβάδαις ὀρεκτικαῖς (ἢ ἄλλ. χαρκατωταῖς, ἴσως διότι ἐρεθίζουν τὴν ὄρεξιν περισσότερον τῶν ὁμαλῶν, παρατήρησις, τὴν ὁποῖαν ἐκαμαν καὶ οἱ παλαιοί), ἴδε Ἀγρηβάδα.

Ὀρέξις. » Ὀρέξις-εως (ἡ). *appétit*, *goût*, ἴδε καὶ ῥ. Ἐπιθυμία. || τὰ ἔοινα ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν, ἴδε Ἀνόρεξα. || χωρὶς ὀρέξιν, ἴδε Ἀνόρεξα. || ἡ γελᾷ χωρὶς ὄρεξιν. » Σαρδώνιον γελᾷ. » Γινῶμιος γελᾷ ἄλλοτρίους (παροιμ. καθὼς καὶ) » Γινῶμιος ἐσθίειν ἄλλοτρίους « (δὲ ὅσους) τρώγουν χωρὶς ὄρεξιν. || κόπτει τὴν ὄρεξιν. » Ἀποκλαίει τοῦ σιτίου. || ἂν κοπῇ ἡ ὄρε-

ξις τοῦ. » Ἦν τῶν σιτίων ἀποκλεισθῇ.

Ὀρθά (ὄχι διπλά ἢ καθιστὰ δὴλ.), ἐπὶ ῥ. » Ὀρθοστάδην. *debout*. ῥ. (τροπ. ἀντὶ τοῦ Καλὰ, Ἐύλογα κτλ.). » Ὀρθῶς (Θεοφ.), πρὸς τρέπον, κατὰ τρέπον, κατὰ μόρταν (Ὀμπερ.). *bien*, ἴδε καὶ Ἰστα.

Ὀρθάνοικτος, ἡ, αν. » Ἀναπαπταμένος. *ouvert*, ἴδε καὶ Ἀνοικτός.

Ὀρθοποδῶ (ὁ Ἀπόσ. Πυλὸς εἰς τὴν πρὸς Γαλιάτας ἐπιστολὴν, Κεφ. β', μετεχειρίσθη τὴν λέξιν εἰς ἄλλην ἐκδοχὴν), ῥ. ἀμ. » Συνίσταμαι, ἀνακτίζομαι τὰ πράγματα (τὰ ἑαυτοῦ). *retablir ses affaires*. || διὰ τῆς δραστηριότητος εἶνε ἀκόμην ἐλπίς καὶ 'να ὀρθοποδήσωμεν. » Μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στήναι ἐλπίς ὀρθῶς; (Θυδ.). »

Ὀρθός, ἡ, ὄν. » Ὀρθος, ὀρθός. *debout*, *droit*.

Ὀρίζω (ἐξουσιάζω), ῥ. μετ. » Ἀρχω, κρατέω, δεσπόζω. *dominer*, *maîtriser*.

ῥ. » Διέπω, κυβερνῶ, ἰθύνω. *commander*, *gouverner*, ἴδε καὶ Ἐξουσιάζω.

|| τὸν ὀρίζει ἡ γυναῖκά του. » Γυναῖκο κρατεῖται. || ὀρίζω τὴν θάλασσαν. » Θαλασσοκρατέω.

ῥ. » Δὲν ὀρίζετε εἰς τὸ πτωχικόν μου (φρσ. φιλοφρονητικῇ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγουσι, Δὲν κοπιᾶτε); ἴδε Κοπιᾶζω. || καλῶς ὠρίζετε, καλῶς 'να ὀρίσαστε. » Ὡς εὖ παρόστε! *soyez le bien venu*. ῥ. (προστάζω): τί ὀρίζετε; » Δίσπαστα, τί προστάσεις τῷ σῷ οἰκίτῃ; *quous plaît-il?* || ὀρίστε (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ ὀρίσαστε), (φρσ. τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζομεθα ἀπακρινόμενοι ὅταν μᾶς φωνάζουν). » Ἰδοὺ ἐγώ. *plaît-il?*

Ὀρισμός, ἴδε Προσταγή. || ὀρισμός σας, (ἡ) μὲ τοὺς ὀρισμούς σας, (ἡ) εἰς τοὺς ὀρισμούς σας (φρσ. φιλοφρονητικῇ)! Ταῦτ' ὦ δέσποτα (Ἀριστοφ.). » *à vos ordres*.

Ὀρκίζω (βάλλω εἰς ὄρκον), ῥ. μετ. » Ἐξορκίζω (-έω, -όω), ὄρκον δίδωμι καὶ λαμβάνω, ὀρκίζω (-οω). *hier par (faire faire) un serment*, *oïjurer*. || ὀρκίζομαι (παίρνω ἢ κάμνω ὄρκον), ῥ. μετ. αὐτοπ. » Ομνυμι, ὁμνύω, ἐπὶ ὁμνυμι (-ομαι, -ύω), ὁμῶς, ὀρκομοτεύω. *jurer*, *prêter serment*. || ὀρκίζομαι ὅτι δὲν τὸ ἔξω. » Ἐξομνυμι (« Ἀπομνυμι) τὴν περὶ τούτου γνώσιν (Πλούτ.). »

Ὀρκος (ὁ). » Ὀρκος. *serment*. || κάμνω (παίρνω) ὄρκον, ἴδε Ὀρκίζομαι. || φυλάττω τὸν ὄρκον μου. » Ἐδορκέω, ἐμπεδορκέω (« Ὁ δὲ ὄρκος ἐστὶ τῷ μὲν Βασιλεῖ, κατὰ τοὺς τῆς πόλεως κειμένους νόμους βασιλεύουσιν, τῇ δὲ πόλει, ἐμπεδορκούντος ἐκείνου, ἀστυφείλκτον τὴν βασιλείαν παρ-

ἔξουν, α. Ξενφ. Λακεδ. Πολιτ.). observer religieusement son serment, ἴδε καὶ Λόγος. || . πατῶ τὸν ὅρκον μου. » Ἐπιорκίω, ψευδορκίω. parjurer, se parjurer. || . ὅρκος ψεύτικος. » Ψευδορκία, ἐπιорκία. parjure.

Ὀρμή. » Ὀρμή, φορά, ῥύμη, σφοδρότης, βία, τὸ ῥαγδαῖον καὶ λαύρον, ῥέθιον, βελίος (κυρ. διὰ τὰ πουλιά). impétuosité, θ. véhémence, θ. emportement.

Ὀρμίνηα, ἴδε Συμβουλή.

Ὀρμηνεύω (νῆτι) Εὐρμηνεύω, ῥ. μετ. ἴδε Συμβουλεύω.

Ὀρμητικά, ἐπ. » Λίθρως καὶ Λαύρως, βελίως, ῥαγδαίως, ῥάγδην (ἀμφ.). impétueusement, brusquement, violemment.

Ὀρμητικός, ἡ, ὄν. » Σφοδρός, λαύρος καὶ λάθρος, ῥαγδαίως, βελίος, νεανικός. impétueux, véhément.

Ὀρμίδι (ἡ βόλτα). » Ὀρμιά. ligne (de pêcheur), θ.

Ὀρμῶ, ῥ. ἀμ. » Ὀρμάω, ὀρούω, ἐπιφέρομαι, ἐπιτίθεμαι. foudre (dourer, sa jeter) sur, charger, ἴδε καὶ Τινάζομαι.

Ὀρνειον (κυρ. κάθε μέγανον σαρκοφάγον πουλί). » Οἰωνός, γαμφωνυχον. oiseau de proie. §. (ἰδιαιτέρως δὲ τὸ Τουρκ. Καρτάλι), π. » Γύψ (s). vautour. §. (μεταφρ. ἀνθρώπος εὐθείης καὶ ἀνέκτος), ἴδε Ἀνέκτος, Ἐλαφρόμυαλος, Χάχας καὶ (εἰς τὸ παράρτημα) Μπουδαλάς.

Ὀρνίθα, π. » Ἀλεκτορίς, ὄρνις. poule, θ. || . ἡ ὄρνιθα, οκαλιζωντας, ἔδγαλε τ' ὀρμίας τῆς (πρὸς μ. ἀνάλογ. μετ' τὸ) » Οἰνόη τὴν χαράδραν.

Ὀρνιθίτικος, η, ὄν. » Ὀρνίθειος, ἀλεκτορίκος (» Ὡά ἀλεκτορίκος,» Συνεσ.). de poule.

Ὀρνιθόκολος (ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοστριανταφυλλῆς). » Κυνόσδατον, κυνόμορον (Γαλχ.). gracie-cu.

Ὀρνιθοπάζαρρον. » Ἀλεκτροπωλητήριον. marché à la volaille.

Ὀρνιθοπώλι. » Ὀρνίθειον, *ἀλεκτορίδιον, νισσάς (ὄρνις). poulet, poussin (τὸ πολλὰ μικρόν, τὸ ἄλλ. Κλωσσοπούλι).

Ὀρνιθοσκαλιδα, π. ἴδε Ξυλόρνιθα.

Ὀρνιθοτυφλία, πάθ. » Νυκταλωπία, νυκταλωπίασις. nyctalopie, θ. || . ἔχω ὀρνιθοτυφλίαν. » Νυκταλωπιάω. || . ἐκείνος ἐπὶ ἔχει. » Νυκτάλωψ.

Ὀρτυκάκι. » Ὀρτύγιον. cailloteau, (ὁ ποικρ. τοῦ-

Ὀρτύκι, π. (ἀπὸ τοῦ) » Ὀρτύγιον (ὕπο- κυρ. τοῦ) » Ὀρτυξ-υγος (s). caille, θ.

Ὀρτυκομάνα (τὸ Τσίλι), π. » Ὀρτυγομήτρα. râle.

Ὀρφάνεια. » Ὀρφανεία. état d'un orphelin.

Ὀρφανεύω, ῥ. αὐτοπ. » Ἀπορφανίζομαι. devenir (rester) orphelin, perdre ses parents.

Ὀρφανός (προφ. κοιν. Ἀρφανός), ἡ, ὄν. » Ὀρφανός. orphelin.

Ὀρφός, ψ. » Ὀρφός (καὶ Ἀττικ.) Ὀρφός. orpho ou arfe.

Ὀσον, ἐπίρ. (ἀναφρ.). » Ὀσον, ὅσον, ἡ γε. autant que. §. tant que. §. quant. || . (ἡ ἀμούργα) ὅσῳ παλῶναι, γίνεται καλλήτερον, (ἡ) τόσῳ καλλήτερον γίνεται.

» Παλαιωμένη τε βελτίων γίνεται (Διοσκούρ.). (Ὁ Ἀριστοτ. τὸ ἐξέφρασε συμφωνότερον μετ' τὴν σημερινὴν φράσιν) : » Βελτίων δ' ἐστὶν ἡ πειρία, ὅσῳ ἂν ἡ παλαιότερα (Ἀριστοτ. Ζ, Γ', 16). plus il est vieux, plus il devient meilleur. || . ἀλλ' ἐκεῖνοι, ὅσῳ περισσότερον ὁ Κλέων ἀπέφυγε τὸ ταξεῖν, τόσῳ περισσότερον παρεκίνηον τὴν Νικίαν ἵνα τοῦ παραδότη τὴν ἀρχηγίαν. » Οἱ δὲ, ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφυγε τὴν πλοῦν, τόσῳ ἐπεκατέοντο τῷ Νικίᾳ παραδίδου τὴν ἀρχὴν (Θυδ.). »

plus Cléon voulait éviter l'expédition, plus les Athéniens pressaient Nicias de lui livrer le commandement. || . ὅσον δι' αὐτὸ, μὴ φοβᾶται » Θάρρει τούτου γε ἐνεκα. || . ὅσον ἂν μωροῖς περισσότερον.

» Ὡς ἂν δύνῃ πλείστον. » Ὀπόσα πλείστα δύνασαι. || . ὅσον εἶνε δυνατόν, (ἡ) ὅσον τὸ δυνατόν. » Ἢ δυνατόν, ὥς οἶν τε, ὥς ἐνι μάλιστα, ὅσον ἐγχωρεῖ, ἴδε καὶ Δύναμις.

|| . ὅσον μεγάλη κεν γένουν. » Κἂν ὀπηλικονοῦν μέγας λάδωσιν (Ἀριστοτ.). » ἂν quelque grandeur qu' ils parviennent.

|| . ὅσον εἶνε καιρὸς ἀκόμη. » Ἐν ᾧ καιρὸς ἐστὶν ἐτι. » Ἐως ἐτι καιρός. pendant qu' il est temps encore. || . ὅσῳ ἤσαν μετ' τὸν Σωκράτην, ἴδε ἔως. || . ὅσον τ' ὀλιγογρότερον. » Ὅσον τάχιστα, ὥς τάχιστα. le plus tôt possible. || . ὅσον ἡμποροῦσεν ὀλιγογρότερον. » Ἢ εὐδυνάτο τάχιστα, »

Ξεν. || . ὅσῳ προχωροῦσα. » Προβήνεντος δέ μοι. à mesure que j'avançais. || . τόσον μεγάλος (ὁψηλός), ὅσον. » Τηλίκος (» Τηλικούτος), ἡλίκος (ἔπηλίκος).

Ὅσος, η, ὄν, ἀντ. (ἀναρ.). » Ὀπόσος, ὥσος. autant.

Ὀσπριον. » Ὀσπριον, χέδροψ-σπος (s), χέδροπὲν (τὸ), πύκνον (ἔθεν ὁ Πυανειῶν ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μῆνας τῶν Ἀθηναίων, ἴδε Κόλλυβον.). léguime. || . πρῶγῳ

(τροφομακί μὲ) ὄσπρικ. » Ὁσπρικὴ γέω. se nourrir de légumes.

Ὀσπρακιά. ἴδε Ἀσπρακιά καὶ Ἀῶμα.

Ὀστρύα, ὄ. (ὁμοιᾷται τὴν Ὀστειάν). » Ὀστρύς, ὄστρύζ. hêtre.

Ὀταν, ἐπ. (χρυν.). » Ὅτε, ἡνίκα, ὁπότε, ὅπνικα, ὅταν, ὁπότεν. quand, lorsque. ||. (ἐκφράζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μεταγωγῆς): ὅταν ὁ Κίσσανδρος ἐκτίξε τὰς Θήβας, εἰ Ἀθηναῖοι ἐφόρεσαν στέφανν. » Ἀθηναῖοι, Κισσάνδρου Θήβας κτιζόντες, ἐσπερανθήσανν. ||. (διὰ προθέσεως): ὅταν ἦλθε κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὁ Δάτις. » Ἰπὸ τὸν Δάτιδος ἐπιπλουν. lors de l'invasion de Datis. ||. ὅταν ἦτον ἄρχων εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Πυθολῆς. » Ἐπὶ ἄρχοντος Πυθολέους. sous l'archontat de Pythoclès.

Ὅτι, συνδ. (παρεμφαντ.). » Ὡς, ὅτι, διότι. que. ||. Ἐξῆρθε ὅτι γελάσθηκα. » Οἶδα ἐξηπατημένος. ||. λέγουν ὅτι ἔρχεται ὁ βασιλεὺς μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. » Φασὶν ἔρχεσθαι τοὺς ἀμφὶ τὸν βασιλέα. ||. ἐτοιμάζεται καὶ αὐτὸς ἀπ' ἐδῶ, διότι ὑποπτεύεται ὅτι θὰ χρειασθῇ καὶ ἄλλη μάχη. » Ἀντιπροσκεινέζεται, ὡς μάχης ἐτι δεῖσιν (Ξενοφ. Κυρουρ.). ||. ἐτοίμα ἔξυριτε, ὅτι μήτε θὰ πύσω. » Οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ πυνιομένου μου. ||. μανθάνω ὅμως ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι. » Πυνθάνομαι μέντοι, διότι Ἀθηναῖοι κτλ. » Ὡς (Αἰτιολογ.) ἀντὶ Αἰτίου. ||. μετενόησαν ὅτι τοὺς ἔδωσαν. » Μεταμελέοντο (αὐτοὺς) ἀποδεύοντες (Θουδ.). ils se repentent de les avoir rendus. » (ἐπὶ χρυν.). » Ὡς οὖν τάχιστα. dès (aussi tôt) que. ||. ἔτι ἤλθ' ἀπὸ τὸν δρόμον. » Ὀρτίως ἐληλυθώς. il ne fait que d'arriver. ||. ἔτι ἀρχισεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἴδε Ἀρχινῶ. ||. ὅτι ἔφυγεν. » Ἀρτι ἀπελήλυθεν. il ne vient que de partir. ||. ἔτι ἀρχίζει νὰ φυτρώνη. » Ὅταν ἀρτι φύεται (Θεοφρ.). »

Ὅ, τι, ἀντων. (ἀόρ. ἴδε Ὅποιος). » Ὅ, τι καὶ Ὅτι, εἴ τι, quel que soit. ||. ὅ, τι καὶ ἂν (κην) μὲ εἴπῃς. » Ὅ, τι κεν εἴπῃς. quoi que vous disiez. ||. ὅ, τι τὸν φανῇ. » Τὸ δόξαν, τὸ παριστάμενον, ὅ, τι ἂν δόξη. ce que bon lui semble. ||. ὅ, τι τὸν φανῇ. » Τὸ προστυχόν, τὸ παρατυχόν, τὸ προσπεσόν, ὅπερ ἂν τύχῃ. quelconque. 2) (ἀναφορ.). » Ὅ, ὅπερ. ce que. ||. ὅ, τι εἶνε ὡς πρὸς τὰ δένδρα ἢ γῆ, τοῦτο εἶνε ὡς πρὸς τὰ ζῶα ἢ κοιλία. » Ὅπερ τοῖσι δένδροις ἢ γῆ, τοῦτο τοῖσι ζώοις ἢ γαστήρ (Ἰππικρ.). l'estomac est pour les animaux ce que la terre est pour les arbres. ||. ὅ, τι

λογῆς. » Ὅποιος, ὅτος, ὅστις ἂν. quoi que, ἴδε καὶ Ὅπως.

Ὀγγία, μέτρ. » Ὀγγία καὶ Ὀγγία (ἢ πικλικά Ῥωμαϊκῇ περιείχεν 24 γραμμάτια· δώδεκα Ὀγγιαὶς ἕκαμναν μίαν λίτραν· τὴν σήμερον περιέχει ὁκτώ δράχμια). οἷος (περιέχει 8 drachmes ou gros), ὅ. ἴδε καὶ Λάρα.

Ὀυία (ἐκ τῶ) Ὡα (ἢ ὀρθότερον) » Ὡα (καὶ παρατηρητέα ἢ προφορὰ, καθ' ἣν συνεκφωνεῖται καὶ τὸ ὑπογεγραμμένον ἰῶτα), (τὸ περιγράφόμενον ἢ συνυφαινόμενον τριγύρω εἰς τὰ φορέματα, διὰ εὐπρέπειαν ἢ οἰκονομίαν, τὸ Τουρκ. Κενάρι). » Ἀῶμα, λέγων καὶ λέγων (ὅθεν ὁ Λεγωντὸς χιτῶν), παρυφή, ἐρλαιοῦς. bord, bordé.

Ὀύγαίνω ἢ Ὀύταινα (ἢ), » ὕ. » ὕαίνω. vraie de mer (·).

Ὀύρα. » Ὀύρα, κέρκος (ἢ), τὸ οὐραῖον. queue, ὅ.

Ὀυρανίτις. » Ὑπερώα, οὐρανός, οὐρανίσκος. palais.

Ὀυρνογάλαξον, χρ. (τὸ ἄλλ. Ὀυρανί), ἴδε Γαλάξιος.

Ὀυρνοκαταίεστος, κ, ον. » Αἰτίπετης καὶ Διοπετής, οὐρανοπέτης (Πλούτ. π. τὰ Πριδ. κακοθ.), θεσπέσιος. tombé du ciel.

Ὀυρανός. » Ὀυρανός. ciel (τὸ πλθ. εἰνεῖ) ||. ὕψλός ὡς τὸν οὐρανὸν (εἰς ὑπερβ.). » Ὀυρανομήκης, ἀγγιμενής. qui touche le ciel.

Ὀυρλιζῶ (φωνάζω καθὼς τὸ σκυλὶ ὅταν κλαίῃ), ῥ. ἀρ. » Ὀυρούμαι. hurler.

Ὀυρλισμα. » Ὀυρῶν, ὠρυγμός. hurllement.

Ὀυσία (ἢ γεῦσις, ἢ νοστιμάδα, ὅθεν ὁ Ἀνύσιος). » Χυμός, γεῦσις. saveur, ὅ. γούμ. ||. (τὰ ἀνάστα ἀλατίζονται μὲ τὸ ἄλας) ἀλλ' ὅταν τὸ ἄλας χάσῃ τὴν οὐσίαν του, μὲ τί θα ἀλατισθῇ; » Ἐὰν δὲ τὸ ἄλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἀλατισθῆται;

Ὀύτε, ἐπὶ. (ἀρν.). » Οὐδὲ, οὔτε, ni, pas même. || τὸ ὅποιον οὔτε νὰ τὸ πῇ τις πρέπει. » Ὁ μὴ εἰπεῖν θέμις. ce qu'il n'est pas permis même de dire. ||. οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. » Οὐδέτερος. ni l'un ni l'autre. ||. οὔτε εἰς τὸ ἓνα μέρος, οὔτε εἰς τὸ ἄλλο. » Οὐδέτερωσε.

Ὀυφ! ἐπικρών. (ἐκφράζων ἀποπροφῆν ἢ πλῆξιν καὶ δυσαρσέκειαν). » Ἰόφ (Αἰσχύλ. ἰκτ. 834). si! si donc! ouf!

Ὀυφαλός (προφ. κοιν. Ἀραλός). » Ουφαλός. nombril. ||. τὸ κόψιμον τοῦ ὀφθαλμοῦ. » Ὀυφαλοτομία.

Ὀυφελος (τὸ), ἴδε Ὠφέλεια. ||. πρὸς ὁ-

φελος τῶν Θηδαίων περισσότερον παρὰ τοῦ ἐκωτοῦ τῶν. » Πρὸς τῶν Θηδαίων μᾶλλον ἢ πρὸς ἐκωτῶν (Ξενοφ. Ἑλλ.). «.

Ορφικιον (Λατιν.), ἴδε Ἀξιώμα.

Ορχενρα, ζ. » Ερχι-ιος καὶ -εις (δ), ἔχιδνα (μερικοὶ τὰ υποθέτουν διαφορετικῶς εἶδους); couleuvre, θ. (διαφέρει τοῦ) vipère, θ.

Ορχος (προφ. κοιν. Ὀχτος, καὶ σημαίνει, καθὼς καὶ τὸ πάλαι, ὕψωμα ἢ σωρὸν γῆς, κατὰ τὸν Ἀμμιώνιον). » Οχθος (δ). buie, θ. ζ. (τὸ χεῖλος ποταμοῦ, λίμνης, κτλ.). » Οχθη (η). bord, rive, θ.

Ὀχι, ἐπίρ. (ἀρν.). » Οὐ (πρὸ συμφώνου), οὐκ (πρὸ φωνήεντος φιλομένου), οὐχ (πρὸ δασυομένου), οὐχί, οὐμενουν, οὐκουν, ἥκιστα. non, non pas. ||. μήπως θέλῃς ἵνα γένῃς ἀρχιτέκτων; Ὀχι, εἶπεν. » Ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; οὐκουν ἐγωγ, ἔφη (Πλάτ.). «. ||. καθήμενος κἀνεῖς ἀργός, δὲν ῥπορεῖ οὔτε τοὺς φίλους τοῦ ἵνα προστάξῃ ἵνα κάμουν τίποτε πρὸς ὄφελός του, Ὀχι τοὺς θεοὺς. » Οὐκ ἐνὶ δ' αὐτὸν ἀργούντα, οὐδὲ τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μήτι γε δὴ τοῖς θεοῖς. ||. θαρρόσσε πῶς μήτε θὰ τὸ θυμῷ τὴν ἄλλην ἡμέραν, Ὀχι καὶ ἵνα θυμώσῃ τόσον. » Οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὕστεράν ἐτι φωνὴν αὐτὸν, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν (Λουκ.). «. je croyais que, bien loin d'être si fort irrité de cela, ne s'en fapperelerai pas même le lendemain. ||. ποῖος ῥπορεῖ ποτε θεῶν μὲν υἱοὺς ἵνα πιστεύῃ, καὶ θεοὺς Ὀχι, ἴδε Μή. ||. λέγω τὸ Ὀχι. » Ἀπόφρηι, ἴδε καὶ Στέργω. ||. εἰπέ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὀχι, ἴδε Λέγω.

Οχιὰ, ζ., ἴδε Ορχεντρα.

Οχλοβοή. » Θροῦς. tumulte, tintamarre, vacarme, brouhaha.

Ὀψιμετά (η), (τὰ ὄψιμα γεννήματα).

» Ὀψικαρπία. productions tardives.

Ὀψιμος, η, ον. » Ὀψιμος, ὄψιος, ὄψι-ελαστῆς, ὄψικαρπος, ὄψιγονος. tardif.

Ὀψις (τὸ φαινόμενον μέρος κάθε πράγματος, καὶ ἰδιαιτ. τὸ πρόσσωπον τοῦ ἀνθρώπου). » Ὀψις. aspect, face, θ. mine, θ. ζ. (συνεκδοχ. τὰ χρώματα τοῦ προσώπου). » Εὐχροία, τὸ εὐχρουν. teint.

||. πίνει ὀλίγον κρασί ἵνα κάμῃς ὄψιν.

» Οἶνω βραχεὶ διατέλει χρώμενος εὐχροίας χάριν. ||. τὸ κρασί κάμνει (δίδει δηλ. εἰς ὅποιον τὸ πίνει) ὄψιν, ἴδε Κεάμνω.

||. ἄλλαξ' ἢ ὄψις τοῦ. » Τρέπτειν χρῶς ἄλλουδς ἄλλῃ (ὁμότηρ. Ἰλ. Ν'). » Κκὶ ἢ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ

ἡλλοιώθη (Γραφ.). » Παντοῦς ἐγίγνετο' » Πολλὰς εἶναι χρόας ἐπὶ τοῦ προσώπου (Πλουτ. Κικ.), ἴδε καὶ Ἀλλαξομισειδιάζω. ζ. ἐπιφάνεια, τὸ ἐπιπολὺς («Τοῦτο λυπουμένοις ψυχρὸν γίγνεται τὸ ἐπιπολὺς»). superficiele, θ. apparence, θ. surface, θ. ||. ὅγῃκα' σ τὴν ὄψιν (διδόσκα βυθίζονται καὶ ὕστερον ἐθαίρουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) » Ἀννέθηθη, ἀνέδου, ἐπεπόλασεν (« Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγγέλεις, οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥστε οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, « Ἀριστοτ.). monitor à la surface; paraître; surgir.

ζ. (τὸ φαινόμενον καὶ ἐπομένως κατ' ἄλλοτερον μέρος τῶν ὑφασμάτων, φορεμάτων κτλ., τὸ ὅποτον καὶ Καλή, ἐλειπτικῶς τοῦ Μερειὰ καὶ ἀπ' ἐνκντία; τῷ Ἀνάποδι, λέγεται). » Τὸ ἐκτός. en-droût.

III.

III, π, τὸ δέκατον-ἔκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Κ: » Πάγουρος-κάβουρας, κτλ. Εἰς Μ: » Μέσπιλον-μούσμουλον. Εἰς Φ: » Ἐπτὰ-ἔφτὰ, κόλπος-κόρπος, πτερὸν-φτερὸν, πτωχὸς-φτωχὸς κτλ.

Πά (ἐπιφών. ἐκπλήξ. καὶ χαρᾶς)! ἴδε Πάθ!

Παγιαῦλι (εἰς τὰ Γλωσσάρ. γράφεται Πηδιάβλιν, τὸ ὅποιον ὁ Douins ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τοῦ Πυθαγύλου καλὸν ἵνα γενικευθῇ ἡ λέξις, προσδιοριζομένη διὰ τὸ Τουρκ. Νεῖ καὶ τὸ Εὐρωπ. Φλάουτο), ὄργ. (μουσ.). » Πλαγιάυλος, πλάγιος αὐλός. Hageolet, flûte (transversière) fifre.

Παγίδα. » Παγίς, πάγη, δελεάστρα. riège, traquet, traquenard, ἴδε καὶ Ξυλόκαττα. ζ. (συνεκδοχ. τὰ κόκκαλα τῶν πλευρῶν, τὰ ὅποια καὶ Παγίδει οὐδετέρως λέγονται). Θεόφιλος ὁ Πρωτοσπαθάριος ἔχει: » Παγίδας τῶν πλευρῶν.), ἴδε Πλευρόν.

Παγών, ρ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Παγῶν, » Πηγνών (-ου). glacier, geler, figer, congeler. ζ. ρ. αὐτοπ. » Πήγνυμα. geler, se goler, glacer, se glacer, se congeler, se figer. ζ. (συνεκδ. καὶ ὑπερβ. ἀντὶ τοῦ Κρυόνω με ὑπερβολήν). » Ριγῶν. être transi de froid. ζ. (μτνμ). μένων ξηρὸς (κίνητος) ἀπὸ φόδον ἢ ἐκασα-

σιν, παγόνει τὸ αἷμα μου. » Πήγνυμαι. demeurer stupéfait. ||. ἐπάγασσε καθώς τὸ ἦρυσεν. » Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοήν (Πιλιδ.). «.

Πάγος • Κρύσταλλος (ὄρθος.) Κρύσταλλος, πάγος. glace, θ.

Παγοῦρι, ὁστρ. » Πάγυρος. cancre, rourpait. ragurus.

Παγουρμάννα, ὁστρ. » Μαῖα, γραῖα (» Γραῖται ἐριθαικοῦδες», Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην.). crache. araignée de mer. ragul.

Πάγω, β. ἀμ. (κκτ' ἀπικοπ. ἐκ τοῦ) » Ἰπάγω, ἴδε Πηγαίνω. ||. 'πάγω 'να κλιμῆθ'. » Εἰς ὕπνον τρέπομαι. ||. ἐ-πρόσταξα τὴν γυναῖκα 'που 'μας ἀνείξε 'να 'πάγη 'να 'τὸν εὖρη ὅπου κεν ᾔνε. » Ἐκέλευσα τὴν ἀνθρώπον τὴν ὑπακούσασαν μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἶη (Δημοσθ.).

||. διότι πρέπει 'να 'πάγουν εἰς τὸν Καίσαρα. » Εἶναι γὰρ αὐτοῖς πρὸς Καίσαρα βαδιστέονα, Πλ. ||. 'δὲν 'πᾶς 'στ' ἀνέθεμα; » Οὐκ εἰς ὀλεθρον; (ἐλλειπτ. καθώς καὶ τὸ κριτωτέρω): ||. ποῦ πᾶς; » Ποῖ δὴ σύ; ||. πῆγαν μὲ τοὺς βαρβάρους (ἰγύρισαν δηλ. πρὸς τὸ μέρος των), ἴδε Γυρίζω καὶ Περνῶ. ||. 'δὲν 'πάγει 'μπροστά ἡ δουλειά (μεταφ.). » Οὐ χωρεῖ τοῦργον (Ἀριστοφ.). «, ἴδε καὶ Προχωρῶ.

||. πῶς 'πάγει ἡ δουλειά; » Ὡς ἔχει τὰ πράγματα; comment va l'affaire? ||. 'πάγει καλά (φρσ. ἀντὶ τοῦ. Εἶνε καλά)! » Εὖ (« Καλῶς» ἔχει. » Καλῶς χωρεῖ. » Ὅδῳ βαδίζει (« Εἰ μὲν οὖν θυεῖ ταῦτα βούλεσθε, ὁδῷ βαδίζει καὶ ἔαν δεῖ. » Δημοσθ.). l'affaire marche, elle est en train. ||. ἔταν 'πᾶν καλά τὰ πράγματα. » Καὶ ευροούντων τῶν ἔξωθεν. ||. καλά 'πάγει ἡ γεωργία. » Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας (Ξενοφ. Οἶκον. Ε'). « ||. κακά 'πᾶν τὰ πράγματα. » Τὰ πράγματα κακῶς φέρεται (Ξενοφ. Ἑλλην. Γ'). « ||. 'πάγει εἰς μάκρος ἡ ἀσθένεια, (δηλ. διαρκεῖ πολλὸν καιρόν). » Ἦν εἰς μῆκος ἡ νοσήσας ἴη (Ἀρετ. περὶ ὄξ. νοσ. Α', 1). « la maladie tire en longueur. ||. 'τὸν 'πάγει ἀπὸ κατώ. » Κάτω διαχωρεῖ αὐτῷ (Ξεν.). » Ἰπχωρεῖ αὐτῷ ἡ γαστήρ. aller par bas. ||. ἂν 'τοῦ 'πάγη πολλὸν καιρὸν τὸ αἷμα. » Ἦν γὰρ τὸ αἷμα ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἴη (Ἀρετ. περὶ ὄξ. νοσ. Β', 2). « §. ρ. μετ. (ἱπ. ἐκεί τὸν πῆγαν εἰς τοῦ ...) » Φέρω, ἄγω, πορεύω (Πλάτ. Φαῖδρ.). mener, conduire. ||. ἂν δὲν ἡξέυρετε τὸν δρόμον, ἐγὼ σὰς 'πάγω. » Ἠγῆσμαι ὑμῖν τὴν εἰς ὁδοῦ. » Ἠγεμῶν ὑμῖν ἔορμαι τῆς εἰς ὁδοῦ. » Ὁδηγῶ ὑμᾶς;

je vous menerai (conduirai). ||. εἰς τὸν δρόμον ὅπου 'πάγει εἰς τὰς Ἀθήνας. » Κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν ἄγυσαν. » Τὴν φέρουσαν ἐς Ἀθήνας. (ἡ ἀπλῶς:) » Τὴν ἐπ' Ἀθῆνας. la route qui mène (va, conduit, rend, tend) à Athènes.

Πάγωμα. » Πῆξις. congélation, θ.

Παγωμένος, η, ον. » Πεπηγώς. gelé.

Παγωνί, π. » Ταῶς-ὦ (ὦ), καὶ ταῶν ὄντος, ὄντις Περαικὸς ἢ Μηδικός. paon- (προφ. pan).

Παγωνιά. » Παγετὸς, κρυμός. gelée, θ.

Παζαρεύω, β. μετ. καὶ ἀμ. » Πράσσω (-τω), *υἱαίμαι. traîner, marchander, négocier, ἴδε καὶ Συμφανῶ.

Παζαρήσις, α, ον. » Ἀγοραῖος. qui se fait (se vend, appartient) au marché (aux halles).

Παζάρι (ὁ τόπος). » Ἀγορά, πρατήριο. marché, halle, θ. ἴδε καὶ Ὑαροπάζχρον.

§. (ἡ μεταξὺ πωλητοῦ καὶ ἀγοραστοῦ συμφωνία). » Ἀγορά (Περδ. Ζ'), συμφόλαιον, πρᾶξις. marché.

Παζί, φ., ἴδε Πλίτων, Λάπατον καὶ Σευκλον.

Πᾶθ (ἐπιφών. θουρασμοῦ καὶ ἀγνακτῆσεως. 'τὸ συνηθίζον μάλιστα αἱ ἀ-θεροδίατοι τῆς πόλεως γυναῖκες)! » Πα-παί, βαβαί, βᾶ! parbleu!

Παθαίνω, β. οὐδ. αὐτοπ. » Πάσχω. souffrir, subir, éprouver. ||. τί 'επαθεῖς ὁ κακώμοιρος; » Τί πέπονθα, δειλαίος! ||. τί 'επαθες ἡ ἐρρίβθηκας μέσα ἔς τοὺς κρατήρας; » Ὅτι παθὼν σικυτὸν εἰς τοὺς κρατήρας ἐνέβαλες; par quel motif (par quelle raison)? ||. τί διάβολο' ἐπαθες; ἴδε Παίρνω.

Παθιασμένος, η, ον. » Νοσηματικὸς; νοσηματώδης, ἐμπαθής. maladif, sujet à des maladies.

Πάθος (ἀρρώστια χρονικὴ καὶ δυσίατος). » Νόσος, νόσημα, πάθος (τὸ), πάθημα. maladie, θ.

§. (συμφορά, συμβεβηκὸς λυπηρὴν καὶ ἐνκνυτὸν, εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Δεινόν, πάθημα (Περδ.). malheur, calamité, θ. mal, revers, disgrâce, θ. ἴδε καὶ Συμφορά.

§. (ἀντιπάθεια, μῖσος ἀδιέλκχτον). » Δυσμέγεια, ἀπέχθεια. animosité, θ. inimitié, θ. §. (ἐνθύμητις τῆς γενομένης ἀδικίας, καὶ ἐμποῦα πρὸς ἐκδίκησιν). » Μνησι-κακία. rancune, θ. ressentiment. ||.

φυλάττω πάθος, ἴδε Φυλάγω. ||. μὲ πᾶθος, ἐπιρ. » Εμπαθῶς, περπαθῶς. passionnément. ||. χωρὶς πάθος, ἐπιρ. » Α-

παθῶς. de sang froid.

Παιγνιδάκι. » Ἀθυρμάτιον (Λουκιζν.).
babiole, θ.

Παιγνίδι (τὸ παίξιμον, προρ. κριν.
Παιχνίδι). » Παιδιά. jeu. §. (τὸ πρᾶγμα
μὲ τὸ ὅποιον παίζουν, κυρ. τὰ παιδιά).
» Παιγνιον, ἄθυρμα. jouet, bibelot.
§. (συνεκδ. εἰς τὸ πληθ. τὸ) » Μουσικὸν
ὄργανον. instrument de musique. §.
(μεταφορ. Γέλασμα.) 'τοῦ ἔπαιξαν ἓνα
(τὸν ἔβγαλαν 'στὸ) παιγνίδι, κτλ. » Παι-
διὰν αὐτῷ τοιάνδε ἐμνηχάνσαντο. mysti-
fier, jouer un tour (une pîece), faire
une pîece.

Παιγνιδάρης, α, κριν. » Παιγνήμων,
φιλοπαίγμων, παιγνιώδης. enjoué.

Παιγνιδιάτρας (» Ἰσταντι πάντες οἱ
λεγόμενοι παιγνιώται, ἥτοι σκαλιγκταί,
βουκινάτορες, ἀνακκρισταί καὶ σουρουλι-
σταί, « Κουροπαλ.). » Δύλητης (ὁ), αὐ-
λητρίς (ή), κιθαριστής, κιθαρῳδός. jou-
eur d' instrument.

Παιδάκι. » Παιδίριον. petit enfant.
||. παιδάκι μου (φρσ. χαϊδευτικὴ) » Τε-
κνίν. mon enfant.

Παιδεία. » Κόλασις, (διαφέρει τοῦ) τι-
μωρία, ποινή, αἰκία· δίκη. punition, θ.
peine, θ. châtiement.

Παιδεύω, ῥ. μετ. » Κολάζω, τιμωροῦ-
μαι, αἰκίζομαι, δίκας λαμβάνω. punir,
châtier. ||. παιδεύομαι, ῥ. παθ. » Κο-
λίζομαι, δίκην (δικας) δίδωμι (ὑπέχω,
παρίχω, ἀποτινύω-μι). §. παιδεύομαι
(συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Κοπιᾶν), ἴδε Τυ-
ραννῶ.

Παιδί (κατὰ τὴν ἡλικίαν). » Παῖς (ὁ
καὶ ἡ). §. (κατὰ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς
τοῦ σθένος) » Τεκνόν. enfant. ||. τὸ
παιδί δὲν εἶδαμε, καὶ Γίαννη τὸ βγά-
λαμε (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τῶ)
» Δῖξ εὐ πω τέτοικεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώ-
ματα παίζει. »

Παιδικήσια, ἐπ. » Παιδικῶς. pué-
rilement.

Παιδικήσιος, α, σν. » Παιδαριώδης.
puéril, enfantine.

Παιδοκομῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Γεννῶ.

Παίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀθύρω, παί-
ζω. jouer, se jouer. ||. παίζω κιθάραν.
» Κιθαρίζω. pincer la guitare. ||. παίζω
φλογέραν κτλ. » Αὐλέω. ||. παίζω τὴν
σάλπιγγα (τρομπέτταν). » Σαλπίζω.
sonner de la trompette; donner du cor.
||. παίζω τὴν ἀσκομαντούραν. » Ἀσκι-
λέω, (ὁ Δίων Κίσι. τὸ ἐξέφρασεν οὕτως)
» Αὐλέω, τῆς μασχάλης ἀσκὸν ὑποβάλ-
λοντες. ||. παίζω στραίραν (τὸ τόπι).

» Σφαιρίζω. jouer à la paume. ||. παί-
λω καρύδια. » Καρυαρίζω. ||. παίζω ζυ-
γά ἡ μυνά. » Ἀρτιάζω ||. παίζω δάμαν.
» Πισσεύω (-τεύω). jouer aux échecs.
||. παίζω τάβλι (χαρτιά). » Κυβεύω.
jouer au trictrac (aux cartes). ||. παί-
ζω χαρτιά (τάβλι) μὲ (τὸν τάδε). » Δια-
κυβεύω πρὸς (τὸν δειν). §. παίζει (ἀν-
τὶ τοῦ Σπαράζει) τ' ὀμμάτι μου τὸ δεξι-
ᾶρά γε θά τὴν ἰδῶ; (φρσ. συνήθης, καὶ
ἔχουσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν παλαιὰν δει-
σιδαιμονίαν, ἐκλκμβήνουσαν τὴν παλμὸν
τῶν βλεφάρων ὡς σημεῖον ἐρχομοῦ τινος
τῶν φίλων ἢ ἐδικῶν μας. Πρὸ δύο χιλι-
δων χρόνων ἔλεγεν ὁ Θεόκριτος) » Ἀλλε-
ται ὀφθαλμός· μευ ὁ δεξιός· ἄρά γ' ἰδῶ
» Αὐτάν; §. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἀπατῶ).
ἴδε Γελάω.

Παίζωμον. » Τὸ παίζειν. l' action de jou-
er. ||. παίζωμον τῆς κιθάρας. » Τὸ κιθαρί-
ζειν (κιθαρφεῖν), κιθαρισμός, κιθαρφε-
δία (κυρ. ἔταν συντροφεύεται καὶ μὲ τραγού-
δια). ||. τῆς δάμας. » Πetteix, τὸ πετ-
τεύειν. ||. τῶν χαρτιῶν καὶ τοῦ τάβλι-
οῦ. » Κυβεῖα, τὸ κυβεύειν, κτλ. ἴδε τὸ
'Ρῆμα.

Παίρνω (ἀπὸ τοῦ Ἑπαίρω ἢ Ἀπαίρω
[» ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος; »
Εὐαγγ] ἢ ἀπὸ τοῦ Φέρω, ἴδε παρακα-
τιῶν τὸ παράδειγμα), ῥ. μετ. » Ἀκμβάνω,
κρμζ-μαι. prendre. ||. 'παίρνω πίσω.
» Ἀπολαμβάνω, ἀνακρμίζομαι, ἀναλκμβί-
νω (» Καὶ τὰ κατεβράθυμηνά πάλιν ἀ-
νελήψεσθε, « Δημοσθ. Φιλ. Α). recouvrer.
||. 'παίρνω ἐπάνω μου (μὲ μισθὸν ἓνα τι
ἵνα τὸ τελειώσω). » Ἐργολαβέω. entre-
prendre un ouvrage à forfait. » Ἀνα-
δέχομαι, ἀναλκμβάνω, ἐφίσταμαι. pren-
dre sur soi, s' en charger, s' employer.
||. 'παίρνω ἐπάνω μου (ὅ, τι δὲν με
ἀνήκει), ἴδε Κίμνω. ||. 'παίρνω ἐπάνω
μου (διὰ τοὺς ἀρρώστους), ἴδε Ἀναλαμ-
βάνω ||. τὸν 'πῆρ' ἐπάνω του (ὁ ἱατρὸς
τὸν ἀρρώστον) ἵνα τὸν ἱατρεύσῃ. » Ἀν-
έλκxεν αὐτόν. il s' en reprend. ||. 'παίρ-
νω ἀπὸ καταγῆς » Ἀναιρέμαί. ramas-
ser. ||. 'παίρνω δῶρα. » Δωροδεκίω
(-ομαι). se laisser corrompre par des
présens. ||. 'παίρνω ἄσπρα ἢ μισθόν.
» Χορήματα (» Μισθὸν) πράττομαι (» Καὶ
τῆς δραχμῆς τόκον τρία ἡμισθόλια τῆς
ἡμέρας πράττεσθαι, » Θεοφρ.). ||.
'παίρνοντας (ὀρθ. Πέρνοντας) δύο δραχ-
μὰς τὴν ἡμέραν μισθόν. » Μισθὸν φέρον-
τας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας (Ἀριstop.
Ἀχαρν.). « ||. μου 'παίρναι διάφορον.

» Πράσσει με τόκευς (Ὀμηρ. Βτραχ.).
 || τίθά μου πάρης δι' αὐτί; » Τί καί
 πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ (Λουκιαν.); com-
 bien me le ferez-vous payer? (ἢ) com-
 bien me le ferez-vous? ||. παίρνει ὁ
 τὰ τριάντα ένα. » Τριακοστὴν πράττεται.
 ||. παίρνω αἷμα (ἐγὼ ἄλλον). » Φλε-
 βοτομέω, σγάζω (-αω), σγάζω (δαιρέω)
 τὴν φλέβα. saigner. ||. παίρνω αἷμα
 (μου) παίρνει δηλ. ἄλλος). » Φλεβοτομέ-
 μαί. se faire saigner, être saigné. ||.
 παίρνω νερόν. » Ὑδρεύομαι. δ. » Ἀρύο-
 μαί καὶ ἀρύτομαι. faire de l'eau. ||.
 παίρνω νερόν τὰ ποδήματά μου. » Οὐ
 στῆνουςι. mes bottes percent, ἴδε καὶ
 Πλέω ||. παίρνω φωτιά (ἀνάπτομαι
 δηλ.), ἴδε Πιάνω. ||. προτοῦ 'να πάρῃ
 φωτιά. » Πρὶν ἀντιλαβέσθαι τῆς φωτὸς
 (Ἀριστοφ. Θεομοσφορ. 249) α. ||. παίρ-
 νει (δὲν παίρνει) δηλ. ὠφελεῖται ἀπὸ
 λόγια, (φρσ. ἀντι) αἰσθάνεται, ἐννοεῖ, (ὁ-
 μαιον κατὰ τι με τοῦ Ὀμ. τῶ). » Αἶψά
 δήποτε τέκνον ἐπιφροσύνῃς ἀνέλιτο, οἴ-
 κου κήδεσθαι (Ὀδ. Τ. 22) α. ||. παίρ-
 νω λόγια ἀπὸ τινα. » Ἀποστοματίζω
 (Εὐαγγ.). = » Παγιτεύω ἐν λόγοις. ||.
 τὸν πήρε (δὲν τὸν πήρε) τὸ βόλι κτλ.
 (ἀπαράλλ. με τοῦ Ὀμηρ. τῶ) » Ἀπηύρεν
 (« Καὶ εἰ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη, ἐξὺ βέ-
 λος πέλεται, α ἰλ. Δ. 394, ὀλίγον 'ν'
 τὸν πάρῃ). ||. παίρνω λατρικόν (φαρ-
 μάκι, κτλ.). » Προσφέρωμαι, λαμβάνω
 (« Καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ λαμβάνων ἔωθεν δύο
 ἢ τρεῖς δακτύλους, οὐδὲν ὅτιον ὑπὲρ φαρ-
 μάκου πείσεται, α Ἀθήν. Γ'). ||. παίρ-
 νω (ἀντι Τρώω) μίαν βουκαν φωμί. » Σί-
 τον αἰρούμαι (προσφέρωμαι). prendre.
 ||. παίρνω (παίρνω κοντά μου) δοῦ-
 λον, δουλεύτραν, κτλ. » Μισθόουαι. ar-
 rêter. ||. (παίρνω γυναῖκα), πήρε τὴν
 κόρην τοῦ τάδε. » Ἐσχεν « Ἐλαβεν, « Ἠγά-
 γετο. ||. τὸν πήρε μαζῇ του. » Ἀ-
 πήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ. il l'a amené avec
 lui; il l'a emporté. ||. (ἐπὶ πράγμα.)
 παίρνω μαζῇ μου. » Συνεπάγομαι. ||.
 πήρε τὸν μαζῇ σου. » Ἄγε μετὰ σεαυ-
 τοῦ λαθὼν. emmenez-l'. ||. τὸν πήρ'
 ὁ ἄνεμος, ἴδε Πιάνω. ||. με πήρην τὰ δά-
 κρυα (τὰ γέλια). » τὸν πήρε τὸ παρά-
 πονν (φρσ.), ἴδε Ερχομαι. ||. τὸν πήρε
 τὸ ποτάμι. » Παρερρύη (« Παρηνήχθη, « Πι-
 λάθη, « Παρεσύρη) τῷ βέματι. il fut em-
 porté (entraîné). ||. τί σ' ἐπῆρ' ὁ δαί-
 μονας (τί διάβολον ἐπαλεῖς); (φρσ. ἀπα-
 ράλλακτος με τοῦ Σοφοκλέους τῶ) » Τί

σ' ἐπῆρε δαίμων (Οἰδ. Τυρ.); α ||. 'ν'
 τοὺς πάρῃ ὁ διάβολος! » Εξώλεις καὶ
 προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ γέννιντο.
 » Κακοὶ κακῶς ὀλοῖντο. » Κακῶς ὀλοῖν-
 το. ||. πήρ' ὁ θεὸς τὸν νοῦν του (φρσ.
 ἀπαράλλακτος; με τοῦ Ὀμήρου τῶ) » Φρέ-
 νας ἐξείλετο μπτίστα Ζεὺς, (καὶ με τοῦ
 Πλάτωνος τὸ ἐν Ἰωνί): » Ὁ θεὸς ἐξαιρούμε-
 νος τούτων (τῶν ποιητῶν) τὸν νοῦν. ||.
 τοῦ πήρε τὸν νοῦν (ἢ τὰδε τοῦ τάδε),
 (τὴν ἐξεμύαλισε, κτλ.), (φρσ. τῆς ὑποίας
 τὸ ἀνάλογον περιέχεται εἰς τὸ ὄνομα Ἀρ-
 σινόη, με τὸ ὅποιον ἐθάπτισεν ἡ κολα-
 κεία διακόρους τῆς Αἰγυπτίου βασιλίδας.),
 ἴδε Τρελλάινω καὶ Ξετρελλάινω. ||. τὸν
 πήρ' ἡ πανούκλα. » Ἀπηνεγκεν αὐτὸν ὁ
 λοιμός (Ἡροδ.). la peste l'emporta. ||.
 παίρνω ὄρεον, ἴδε Ορκίζομαι. ||. παίρ-
 νω βράσιον, ἴδε Βράσις. ||. παίρνω ἄλλον
 δρόμον. » Ἐτέραν τρέπομαι. » Ὅμως δὲ
 καὶ αὐτὸς ἑτέραν καὶ ἑτέραν λαμβάνω ὁδὸν
 (Δίων Χρυσόστ. λόγ. μβ'). α. ||. ἐπῆρην
 ἄλλον δυσκολώτερον δρόμον. » Ἄλλον
 ἐχώρητε χαλεπήν (δδον) α, Θκδ. ||. 'να
 πάρῃ τὸν δρόμον τῆς Ἰταλίας. » Τὴν ἐπ'
 Ἰταλίας τραπέσθαι. ||. μὴ ξερῶντας
 ποῖον δρόμον 'να πάρῃ. » Ἀπορῶν ποῖαν
 τράπηται. ||. ἔνας καλὸς πεζοδρόμος
 τὸν παίρνει (τὸν δρόμον δηλ.) εἰς ἑν-
 δεκα μέραις. » Ἀνὴρ εὖζωνος ἑνδεκα-
 ταῖος τελεῖ (Θουκ.). α. ||. καὶ μ' ὅλον ὅτι
 ὁ δρόμος ὡς τὸ παραβαλάσσειον ἦτον πο-
 λὺς, αὐτὸς τὸν πήρην εἰς δύο μέραις
 καὶ μίαν νύκτα. » Πολλὴν τὴν ἐπὶ θά-
 λασσαν ἑδὼν ἡμέραις δυοὶ καὶ μίαν νυκτί
 συνελών α. ||. παίρνω ντας (τὸ ἄλλ. ἀ-
 φίνωντας) τὸ βουνὸν τῆς Ἰδῆς ἀπὸ τὸ ἀ-
 ριστερόν χέρι. » Τὴν Ἰδῆν λαθὼν εἰς ἀρι-
 στεράν χεῖρα (Ἠρόδ. Ζ', 42) α, ἴδε καὶ
 Ἀφίνω. ||. παίρνω ἑναν ὕπνον. » Καὶ
 ὕπνου ὄρεον ἔλοντο (Ὀμ.). » Ὑπνον αἰ-
 ρεῖσθαι. » Μικρὸν ἐσπασάντο ὕπνου (Ἡροδ.).
 ||. τὸν Δία οὖως δὲν τὸν ἐπαῖρ' ὁ ὕ-
 πνος. » Δία δ' οὐκ ἔχε νύδμος ὕπνος
 (ἰλ. Β'). α. ||. πέ μ' αὖς τίποτε 'να
 μᾶς πάρῃ ὁ ὕπνος. » Λέγειν τι ἡμῖν,
 ἵνα ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ (Θεοφρ.) α. (καὶ ὁ
 Εὐριπίδης ἐν Ἴων. στίχ. 318): » Ἄπαν
 Θεοῦ μοι δῶμ', ἐν ἅν λάβῃ μ' ὕπνος α.
 ||. πήρε μέσα εἰς τὸ περιβόλι του κ'
 ἐκείνων τὸν τόπον. » Διέλαβε τὸ χωρίον
 τῷ τοῦ κήπου περιβόλι. ||. τὸν πήρε
 σ' τὸ σπῖτι του. » Στέγας αὐτῷ μετα-
 δέδωκε. » Ἀνέλαβεν ὡς αὐτὸν (Ἀσμ. κατὰ
 Νεαίρ.). ||. ποῖος πήρε τὸ παῖνιδι
 (ἐκέρδισε δηλ., ἐνίκησεν, ἀνάλογον με

των ἀρχαίων τὸ) » Ἀνείλετο Ὀλύμπια, ἀνείλετο τὸν ἄγων, (καὶ σαφέστερον ἀκρίμῃ μετὰ τοῦ ὀμήρου τὸ) » Ἡ κε φέροισι μέγα κράτος ἤ κε φερομένη (ἰλ. Σ) «. ||. ποῖος τὸ πῆρε (τὸ παγινιδι δηλ. ἢ τὸ εἰς τὸ λαχεῖον ἐβγχαλμένον πρᾶγμα); ἴδε Λαχνός. ||. πῆρε τὸ κάστρον. » Εἶλεν («Εξεῖλε) τὸ χωρίον (τὸ τεῖχος, τὴν ἄκραν, τὸ φρούριον). ||. πῆρεν ἀέρας. » Ἀνεμος ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης, prendre, ἴδε καὶ Σηκίων. ||. τὸ σπῖτε παίρνει ἀέρα, φῶς κτλ. » Οἰκημα κατὰγειον, οὔτε πνεῦμα λαμβάνον οὔτε φῶς ἐσθθεν (Πλτ. φιλοσ. 19, καὶ Ἀθ. 39, 50) «. ||. ὡς οὐ ἴα πάρη τὴν μυραδίν. » Μέχρῃς ἀν οὐ τὴν οὐμὴν ἀναλάβῃ (Διοσκρ.) «. ||. πῆρα τὸ γράμμα σου. » Εὐνομισαμένη τὴν ἐπιστολήν. j'ai reçu votre lettre. ||. παίρνω σ τὸ κοῦδύλι (φρσ. ἀντὶ τοῦ Γράφω). » Γραφῇ παραδωμι. mettre (coucher) par écrit. ||. ἔπαρε τὸ δικόν σου. » Ἀρον τὸ σόν (Εὐαγγ.) «. ||. ἴα τοῦ πάρετε λογαριασμον. » Τὸν λόγον ἀπολαβεῖν παρ' αὐτοῦ (Δισχ.) «, ἴδε καὶ Λογαριασμός. ||. ἴα πάρη πάλιν εὐκολα τὸ ἀξιωμα. » Εἰλεῖν εὐπετῶς πάλιν ἀρχήν. ||. τὸ πῆρεν ἀνάποδα. » Εἰς τὸ ὑμπαλιν ὑπέλιπεν » Οὐχ ὡς εἶδε ἐξεδίδετο. il l'a pris mal (de travers). ||. τὸ πῆρε σὲ ντροπῇ, σὲ ἀτίμῃ. » Τούτο παρὲς ἀτίμιαν ὁ δῆμος ἐλαβε (Πλούτ. Κικ.) «. ||. πόσο παίρνει μέσα αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον; ἴδε Χωρῶ. ||. παίρνομαι, ῥ. αὐτοπ., ἴδε Ξεπαίρνομαι.

Πακτόνω, ῥ. μετ. » Μισθόμαι, ὠνίσσεται. prendre à ferme, affermer, ἴδε καὶ Γενικιάζω.

Πάκτωμα. » Μίσθωσις, ἐκμίσθωσις, ὠνή (κυρ. δημοσ. προσδων, τὸ αὐτὸ καὶ τέλος. l'action de prendre à ferme (d'affermir).

Παλαβός (ὁ Τουρκ. Σασκίνης ἢ Σερσέμης, ἐκ τοῦ) Παλαῖος (κατ' ἐπένεσιν τοῦ Διολικου F » Παλαῖος, ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἦδην, ἄφρων, ἡλίθιος, « Ἡσύχ. ἢ του) » Ἀλαός, ἢ, ὄν. » Ἐμβρόντητος, ἡλίθιος. niais, imbécille, sot, ἴδε καὶ Ἀνόητος καὶ Χαμένος καὶ Χάχας.

Πάλαι, ἐπ., ἴδε Πάλιν.

Παλαῖς (προφ. κιν. Παλῆος, ἄ, ὄν. » Ἀρχαῖος, παλαιός, ὁ (ἢ, τὸ, οἱ, τὰ κτλ.) πάλαι, πρεσβυγενής (ποιητ.), παλαιγενής, ἀπηρχαιωμένος. vieux, vieil, ancien, antique. ||. τὸν παλῆον καίρον. » Τὸ πάλαι, τὸ παλαιόν, τὸ ἀρχαῖον, ἐν τοῖς ἄνωθεν (πάλαι, ἐμπροσθεν) χρό-

νις (Δημοσθ.). anciennement. §. (ἐν συνθέσει σημαίνει συνεκδοχ. τὸ ἄχρηστον, οὐτιδανίν, καθὼς Παλιγάθρωπος, Παλιγόγρηα, Παλιγόρασον κτλ.). » Λυπρὸς, φάυλος, εὐτελής. chetif, suranné, ἴδε καὶ Ἀχρεῖος καὶ Γισποτέντος. ||. κατὶ παλῆθενδρα. » Δένδρ' ἄττα λυπρὰ (Θεοφρ.) «. ||. μιὰ' παληοκαλύδα'. » Καλύδην λυπρὰν. ||. κατὶ παληοπαῖδα καὶ παληογυναῖτες. » Γύναιά (« Γυναικάριά) τινα καὶ παιδιάρια οἰκτρά. «

Πάλαμα. » Πάλη. lutte, θ.

Παλαίστρα (κυρ. ἢ πρᾶξις), ἴδε Πάλαμα. §. (συνεκδοχ. ὁ τόπος ἐπου). » Κονίστρα, παλαίστρα, γυμνάσιον. lieu de la lutte, lice, θ. gymnase.

Παλαμῆρι. » Κάλως-ω (ὁ), κάμη(μι)λος, (ἔθεν τὸ Παλλ.) câble. » Περυνήσιον (« Ἀπόγειον καὶ Ἀπόγειον) σχοινίον, πῆσκα. amarre, θ. ἴδε καὶ Παράγγι.

Παλάμη (τὸ μέσση τοῦ χειρὸς). » Παλάμη. raumie, θ. §. (εἶδος μέτρου 4 δακτύλων), ἴδε Δάκτυλον.

Παλαμίζω (ναυτ.), ῥ. μετ. » Ἀλείφω, ἐπαναλείφω, κονιάω, κωνίζω, ἐπιχρίω. esalmner.

Παλαμύδα, ῥ. (γενικῶς μὲν) » Θύννος (ἰδαιτ. δὲ) ὄρνικος (ἢ μεγίστη, ἢ κοινῶς Πεσσύδα, τοῦ ὁποίου μετὰφρασις εἶνε τὸ Τεμαχίτις (-ίτης). (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀλιεῖται τὸν Μάιον, ὅθεν λέγεται Μαΐτικον ῥάρι, καὶ ἀπὸ τὸν Ὀπτιαν. Ἀλ. Γ'. » Εἰαρινὸς θύννων στρατὸς, « ἢ μάλλον Τούνος, διότι τὸ Μαΐτικον ἔχει λίπια), θυννας θυννὲς θύννη καὶ πηλαμύς (ἢ μικρότερον), σκορδύλη (ἢ μικροτάτη, ὁποία μὲ μεγάλον Σαυρίδι [Λατ. lacerta], ὅθεν ἴσως ἢ Λακέρδα, τὴν ὁποίαν Καταβέλαν ὀνομάζουσι εἰς τὴν Προποντιδὰ καὶ τὸν Βόσπορον). thon, pélamys, θ.

Παλαμυδοκόματον, ἴδε Τρογύλι.

Παλάτι. » Βασίλειον (Ξεν. Κυρουπ. Ζ'. συνθητέρον οὕτως τὸ πληθ.) βασίλεια (τά), ἀνάκτορον, αὐλή (μεταγ.) » Νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλὰς, « Ἀθήν.), ἢ βασιλείας αὐλή (ἐστία) (Ἡρωδ.), ἀρχεῖον, τὰ ἀρχεῖα. palais.

Πάλεμμα, ἴδε Πάλαμα.

Παλεύω, ῥ. ἀμ. » Παλάω. lutter.

Παληγόρεως (-γρηα), ἴδε Σκατόγρεως.

Παληῖον, ῥ. μετ. » Παλαιῖον. usur, friper (διὰ τὰ φορέματα). §. ῥ. αὐτοπ. » Παλαιεύμαι. vieillir.

Παληόπανον. » Ράκος (τὸ), ράκιον. chiffon, haillon, ἴδε καὶ Κουρέλι.

Παληοπάπευσιν. » Σαβρὲν ὑπόδημα,

ἐμδᾶς παλαιά (ἄριστον). savate, θ.

Παλγόρευον. » ἱματίον σαθρὸν (πε-
παλιωμένον). vieil habit, friperie.

Παλῆς, ἄ, ὅν, ἔδε Παλαιός.

Παλῆσπιτον. » Πεπταλιωμένον (» ἵπ-
σθρον) οἶκημα. mesure, θ. vieille (me-
chanle) mesure.

Πάλῳμα (ἐκ τοῦ) » Παλαίωμα, » Πα-
λαίωσις. vetusté, θ.

Πάλιν (προφ. κοιν. Πάλαι), ἑπ. » Αὐ-
θις, αὐ, πάλιν, (καὶ ἐκ παραλλήλου) αὐ-
θις αὐ, (καὶ) πάλιν αὐ. de nouveau, en-
core une fois (un coup), une seconde
fois.

Παλιούρι, δ. (ἀγκαθ.). » Παλιούρος (ὁ
καὶ ἡ), ῥάμνος (ἡ μέλαινα). palioure,
épine de Christ, porte-chapeau.

Παλλακίδα. » Πλλακίς, παλλακευ-
μένη. concubine, θ.

Παλληκαράκι. » Ἐφπῆος, βούπαις, μεί-
ραξ, μενράκιον, ἐφπλήξ. jounvenceau.

Παλληκαρᾶς. » Ἀκαίος, σφριγῶν, ῥω-
μαλῆς, γεννάδης. vigoureux, robuste.

Παλληκαρήσια, ἑπ. (ἐπὶ σώματος)
» Ἐρβώμενως, ἀνδρικῶς, νεανικῶς, ἐν-
τόνως. vigoureusement. §. (ἐπὶ ψυ-
χῆς). » Γενναίως. courageusement, vail-
lement, bravement, valeureusement. ||.
» πολέμησε παλληκαρήσια. » Ἄνῃ ἀγα-
θὸς ἐγένετο, ἤριστευσεν, ἡνδραγάθησε,
τὴν ἀρετὴν ἐπεδείξατο. il se comporta en
brave.

Παλληκαρήσιος, α, ον. » Νεανικός, ἀν-
δρικός. valeureux, d'un homme de
cœur.

Παλληκίρι ἢ Παλλικίρι (καθὼς ἀνα-
φέρεται εἰς τὰ Τακτικά » Συμβολῆς δη-
» μοσίας προσδοκωμένης, πλῆθος τῶν λε-
» γομένων Παλλικαρίων, ἦγον τῶν δου-
» λευόντων τοῖς τε ἄρχουσιν καὶ τοῖς στρατι-
» ωταις, ἐπιφέρεσθαι οὐ συμβουλευόμεν,»),
(κατὰ τὴν ἡλικίαν) » Νεανίας, μείραξ
(ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ θηλυκῷ), μενράκιον,
πάλληξ καὶ πάλλαξ. adolescent. §.
(κατὰ τὴν ἔξιν τοῦ σώματος), ἔδε Παλ-
ληκαρᾶς. §. (ἡθικῶς, κατὰ τὴν διάθε-
σιν τῆς ψυχῆς). » Γενναῖος, ἀνὴρ ἀγαθός.
homme de cœur, courageux, brave,
vaillant. ||. » στάθηκε (φέρθηκε) » ἂν παλ-
ληκίρι. » Ἄνῃ ἀγαθὸς ἐγένετο. il se com-
porta en brave (bravement). ||. » ἂν ἡ-
σαν παλληκάρια εἰ στρατηγῶι. » Εἰ ἄν-
δρες εἴεν οἱ στρατηγῶι (Θαδ.).

Παλληκαριά (κυρ. ἡ ἰδιότης καὶ ἔξις
τοῦ παλληκαριοῦ), ἔδε Ἄνδρεία. §. (συ-
νεκδοχ. τὸ ἔργον παλληκαριῶ). » Ἀρετὴ

(εἰς τοὺς παλαιτέρους), ἀνδρὸς ἔργον,
ἀριστεία, ἀνδραγάθημα, ἀνδραγαθία, νεα-
νίσμα. trait de courage, coup de bra-
voure, exploit, bravoure, θ.

Παλούκι. » Πάσσαλος καὶ Πάτταλος,
σκόλοψ, σταυρός, ἔμβολος. pieu. ||.
μῆτε παλούκι, (φρα.) δηλ. τίποτε. » (Ε-
χουσιν) οὐδὲ πάτταλιν (Ἀριστ. Ἐκκλ.
284).

Παλουκόνω, ῥ. μετ. » Ἀνασκοποῖζω
(διὰ τῆς ἑδρας), ἀνασκινδαλεύω καὶ ἀνα-
σχινδαλεύω (Πλάτ.), σκοποῖζω. empaler.

Παλούκωμα. » Ἀνασκοπέσις καὶ ἀνα-
σκολοπισμός (ὁ διὰ τῆς ἑδρας). empale-
ment.

Πάνα (ἡ), (τὸ πάχος ὁ, που σχεπίζει τὰ
ἄντερα). » Ἐπίπλον. épiplon.

Πανάδα (ἡ), (πάθος τῶν ὀφθαλμῶν ὁ
Τουρκ. Περδές) » Καταρράκτης (εἶνε δύο
εἰδῶν:) μέλας (ὅστις λέγεται καὶ) ἀμαύρω-
σις (καὶ) γλαύκωμα (καὶ) λευκός (, ὅστις
λέγεται καὶ) ὑπόχυμα. tache, θ. gonite,
sereine, θ. ||. τοῦ καταίχθηκε πανάδα.
» Ἐγλαυκώθη τὰς ὄψεις.

Παναράκι. » Κανίσκιον. corbillon,
petite corbeille, θ.

Παναίρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. Panarium,
Πανάριον [Σέξ. Ἑμπ.], ταῦτ ἐν τῷ ἀρτο-
φόριον. Ὁ Ἄγ. Επιφάνιος ἐπέγραψε τὸ
κατὰ τῶν Αἰρέσεων σύγγραμμά του Πα-
νάριον). » Κανοῦν, κάνα(ν)ιστρον (σώζεται ἡ
λέξις), λίκνον, ἄρριχος καὶ ἄρσιχος (ὁ καὶ
ἡ), κάνης-πος (ὁ). corbeille, θ. panier.

Πανᾶς. » Ὀθονοποιός (Διοσκορ.), ὄθο-
νιοπώλης. linger, ouvrier en toile.

Ἰπανδρεία. » Γάμος. mariage, ἔδε καὶ
Ἰπανδρεία. ||. κορπῖσι τῆς πανδρείας.
» Παρθένος γάμου ὥραία (ὥρια), γάμων
(ἄνδρες) ὥραν ἔχουσα, ἐπίγαμος, ἀκμαῖα
(Λουκιαν.), συνοικεῖν ἡλικίαν ἔχουσα (Ι-
σσιός). mariable, nubile, ἔδε καὶ Φθα-
σμένος.

Ἰπανδρεμμένος, η, ον, ἔδε Ἰπανδρευ-
μένος.

Ἰπανδρεύω, ῥ. μετ., ἔδε Ἰπανδρεύω.

Πανηγύρι (ἐμπορικόν). » Ἀγορά. foire,
θ. ||. κάμουν πανηγύρι. » Ἀγορὰν συ-
νίσχουσιν (Στράβ.). §. (θηρητικὸν, τὸ
δοποιῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἦτον κατ' ἄρ-
χας, ἡ εἶνε μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ἐμ-
πορικόν. ὅθεν καὶ ἡ Τουρκικὴ παροιμία
διὰ τὸ πανηγύρι τῆς Μέκας εἰς τὴν Ἀρα-
βίαν: » Ἐμ ζιανέτ, ἐμ τυζαρέτ, ἀπα-
ράλλακτος μὲ τοῦ Πλάτ. τὸ, » Ἄμα κατ'
ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν. » Θεωρία,
πανηγυρίς. solemnité, θ.

Παντ' (ἀπὸ τοῦ) » Πηνίον (ὕποκορ. τοῦ) πνήνη (« Πηνίον δέ. ., ἀφ' οὗ καὶ τὸ Πανίον ἢ ἀγοραία λέξις », Εὐσταθ. ἰλ. Ψ, 762), πήνισμα, ὕφασμα, ὀθόνη, φάρος (τὸ) (ποιητ.). étouffe, θ. toile, θ. ||. βάλλω πανί (εἰς τὸν ἐργαλεῖον ἵνα 'το φάνω). » Ἰστὶν ἴστημι. ||. 'βγάζω τὸ πανί. » Καθαίρεω τὸν ἴστίον. §. πανὶ τοῦ χαραβιῦ. » Ὀθόνη, ἴστιον. voile, θ. (γενικῶς) ||. (ἰδιαίτ. δὲ τὸ πρῶτον ἢ μεγαλύτερον). » Ἀρτέμων, ἀκάτιος. voile d'artimon. ||. (τὸ δεύτερον). » Ἐπίδρομος. misaine. ||. (τὸ τρίτον). » Δόλων. hunier (le petit). ||. κάμνω πανιά. » Δοῦναι τοῖς ἰστίοις, ἀνάγειν, ἐκπλέειν. porter à la voile. ||. στέκομαι 'σ τὰ πανιά (ἴταλ. ὄρτα-λαμπάντα). » Ἀναχωρεῖν. mettre en panne.

Πανοῦκλα (τὸ ἄλλ. Θανατικὸν ἐκ τοῦ Λατιν. ranaula, φυματίον.) » Πανίκουλα (εἶδος πρήσματος, κατὰ τὸν Ἀλέξ. Τραλλ. 8, 196). » Λοιμός, λοιμώδης νόσος, λοιμικὸν νόσημα, πανώλης καὶ πανώλη. peste, θ. ||. ἀπ' ἐξουκῶν, καὶ ἀπὸ μέσας πανοῦκλα, (παροιμ.), ἴδε Κουκλα.

Πανοικλιάρης, α, ἰκον. » Λοιμῶν, Πανοικλισμένος, η, ον {λοιμόδητος, Πανοικλοκτυπημένος, η, ον pestiféré. §. pestilentiel.

Πάντα, ἐπίρ. » Πάντοτε. Παντέρμος (ὁ ὅλος δι' ὅλου ἔρμος), η, ον. » Ἀπέρμος. tout à fait désert.

Πάντοτε, ἐπίρ. » Αἰεὶ, ἀείποτε, ἐσφαί καὶ εἰσφαί, διηνεκῶς, ἐκάστοτε, πάντοτε (μεταγ.), εἰς τὸν Λοῦκ. τοῦ Λουκ. εὐρίσκειται καὶ τὸ, πάντα (« οὔτε φαγεῖν ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκλαε, »). toujours.

Πανταπραμμένος, η, ον, ἴδε Τριμμένος.

Παντοτεινὰ, ἐπ. » Αἰδώς, αἰωνίως, τὸν αἰεὶ χρόνον (Πλάτ.), ἐνδελεχῶς. éternellement, perpétuellement.

Παντοτεινός, ἡ, ὄν. » Αἰδώς, διηνεκής, ἐνδελεχής, αἰωνίος. éternel, perpétuel.

Παντοῦ, ἐπ. (τοπ.). » Πανταχοῦ (-χῆ, -χοῦ), πάντῃ, πάντοσε (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'), πανταχόσε. partout. ||. ἀπὸ παντοῦ, ἴδε ὅλος.

Παξημάδι (εἰς τὰ ταχτ. τοῦ Λέοντ. γράφεται Παξαμάδιον, εἰς δὲ τὰ Γλωσσάρ. Παξαμάς-αδός, ἴσως ἀπὸ τοῦ Παξάμου, ὅστις, κατὰ τὸν Σουΐδαν, ἔγραψεν Οψαρτυτικά κατὰ στοιχείον.). » Δίπυρος (« Διπυρίτης) ἄρτος. biscuit.

Πάπζα (λέξις, τὴν ἐποίησεν, ἀναλογούσαν μὲ τὸ Κουκκούτοι, Στάλα, καὶ ἄλλας τοιαύτας τῆς γλώσσας 'μας φράσεις, συνηθίζον αἱ τρεφεῖ καὶ μητέρες, ὅταν θέλουν 'να 'ποῦν εἰς τὰ βρέφη, ὅτι δὲν ἔμεινε τίποτε. Ἀπαράλλαχτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν.) » Παιτάλη (καὶ ὁ Ἀριστοφάνης, ἴδε καὶ Στάλα.

Παπί, ἴδε Παππί.

Πάπις, π., ἴδε Πάππια.

Παπίσιος, α, ον, ἴδε Παππίσιος.

Πάπλωμα (πιθνωτέρα μοῖ φαίνεται ἢ ἀπὸ τὸ) » Πέπλος-πέπλωμα (παραγωγή, παρὰ τὴν (ἀπὸ τοῦ) Εἰσπλωμα (μ' ὅλον ὅτι ὁ Εὐσταθ. ἰλ. Ω, 230, λέγει ὅτι » Τοὺς τάπητας οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων ἐν πρὸς ἐν φράζοντες ἐφαπλώματα ἐρμηνεύουσι). » Εγχοίμητρον, κυπᾶς. coupoirure, θ.

Παππαγᾶλος, π. » Ψιττακός (« Παρὰ δὲ ἰνδῶν μόνων ἄλλα τε κομίζεται καὶ ὀρνίθες οἱ ψιττακοί, » Πausan. Β', 28), ψιττάκη. perroquet (εἶνε ἄπειρα εἶδη).

Παππάρα. » Πολτὲς, ἀθάρα. ranaie, θ.

Παππαροῦνα (ὁ ἔτυμολόγος τὴν γράφει Παπαρίαν), φ. καὶ ἄνθ. » Μήκων (ἡ κηπαία, κυρ. ἡ μεγάλη ἢ ἡμερὴ ἡ κατμερλίδικη, Ἀραβ. Χασχᾶς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται τὸ ἀφένι), ροῖας (ἡ κατακόκκινη), ἀργεμῶνη (ἡ ἀσπροκόκκινη). ρανοί, ἴδε καὶ Ἀγριοπαππαροῦνα.

Παππᾶς. » Πρεσβύτερος (ὁ ἐγγαμος), ἱερεὺς ἡ ἱερομόναχος (ἐκκληστ. κυρ. ὁ ἀγαμος). prêtre.

Παπτάκι, ὕποκορ. τοῦ

Παππί. » Νησάριον καὶ νητάριον, νήτιον. canette, θ. caneton, bouret.

Πάππια, π. » Νῆσσα καὶ Νῆττα. canard, καὶ (εἰς τὴν Νορμανδίαν) malard (κυρ. ὁ πάππος), cane ἢ boure (ἡ πάππια).

Παππίσιος, α, ον. » Νησσαῖος. de canard.

Παππούς. » Πάππος, μητροπάτωρ, πατροπάτωρ. grand-père. ||. ὁ πατέρας τοῦ παπποῦ. » Πρόπαππος, ἐπίπαππος. bis-aïeul. ||. ὁ παππούς τοῦ παπποῦ. » Ἐπίπαππος (Πολυδ.), προεπίπαππος, τριεπίπαππος. trisaïeul.

Παπύρι, φ. » Πάπυρος, βύβλος. papyrus.

Παρά, πρόθ. (τὴν μεταχειρίζομεθα ἐν μὲν συντάξει συγκριτικῶς, Ἀ, ἀντὶ τοῦ συνδέσμου) » Ἡ. que. (ὁ Κορ. Δοτ. τὸμ. Α. λέγει πότε πρέπει 'να 'τὴν γράφωμεν Παρὰ καὶ πότε Παρ' α). ||. καλλίτερα αὐτὸ παρὰ ἐκείνο. » Τοῦτο ἐκείνου αἰρετώτε-

ρον. ||. τὸ νερὸν εἶνε πλέον στοιχείον παρὰ ἢ γῆ. » Κυριώτερον συμβέβηκε τῷ ὕδατι τὸ εἶναι στοιχείον παρὰ τῇ γῇ (Ἀριστοτ. περὶ φυσ.) «. ||. μερικοὶ καρποὶ γίνονται καλλήτεροι εἰς ἓνα τοπον παρὰ εἰς ἄλλον.

» Τινὲς τῶν καρπῶν κρείττονες εἰσιν ἐν τῷδε-τῷ τόπῳ παρ' ὃ ἐν ἐτέρῳ (ὁ αὐτ. αὐτόθι) «. ||. καὶ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου ἐγίναν συχνότεραι παρὰ ὅσας ἐνθυμοῖντο ἀπὸ τοὺς προηγουμένους χρόνους. » Ἡλίου τε ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐν τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα (Θουκ.) «. §. (Β'. εἰσαιρετικῶς). » Πλὴν, ἀλλ' ἢ. *ex parte*.

» Παρὰ. *moins*, (καὶ πολὺ ἀκρίβεστον) πρὸς, ἴδε καὶ Ἐξω. ||. οὐδεμία θεραπεία ἄλλα ἐστὶ πρὸς τὸν Ἐρωτα, παρὸ αἰ Μιούσαι (λίγει ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου, ἐξηγούμενος τὴν ἀρχὴν τοῦ Α'. Εἰδυλ.)

» Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφυκὲι φάρμακον ἄλλω. » Ἡ τὰ Πιερίδες «. ||. ἡ ὥρα εἶνε ὀκτῶ (δέκα, κτλ.) παρὰ τέταρτον (παρὰ δέκα, παρὰ εἴκοσι κτλ.). » Οκτάπουν (» Δεκάπουν) τὸ στοιχεῖον, τεταρτημορίου (πεμπτημορίου, κτλ.) δέοντος. *il y a huit (dix etc) heures. moins un quart (dix, vingt minutes etc)*.

||. παρὰ δύο πενήντα (δτλ. σαράντα ὀκτῶ). » Δυοὶν δέοντων (ἀπεδέοντων) πεντήκοντα. ||. παρὰ εἰκοστένα τοσαύσια (δηλαδὴ διακόσια ἐβδομήντα ἐννέα).

» Εἰκοσι δέοντων ἐφ' ἑνὶ τριακόσια (Φωτ. Μυριοθ.). «. ||. εἴκοσι χρόνους, παρὰ ἑξ μῆνας. » Ἰτεσιν εἴκοσι, μισὶν ἑξ δέουσιν (Εὐσέβ.). *vingt ans, à six mois près*. §.

μέρα παρὰ μέρα. » Παρ' ἡμέραν. » Ἡμέραν παρ' ἡμέραν (Δημοσθ. Νεαιρ.). » Παρὰ μίαν. ||. δὲν ἡξέυρομεν ἄλλον παρὰ τὸν Δημοσθένην. » Οὐδένα πλὴν Δημοσθένη (πλὴν Δημοσθένους) γινώσκομεν. ||. τίποτε ἄλλο δὲν ἔπρεπε να κυττάζωμεν παρὰ τὸ φαγεῖν. » Οὐδὲν ἄλλο σκεπεῖν προσήκειν, ἀλλ' ἢ τὸ ἄριστον. ||. δὲν ἦτον ἄλλο, παρὰ ὅτι. «. » Οὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι. (Συνεστ.).

§. (Γ'). ἐν δὲ συνθέσει αἱ εἰς σημασίαν αὐξήσεως, ὑπερβολῆς, τοῦ πέραν τοῦ δέοντος: τὸ περὰκαμες, τὸ παραξήλωσες, παράκαιρα, παραμίσχ, παραχώνω, κτλ. (ἡ σημασία εἶνε ἀρχαιοτάτη). *plus qu'il ne faut*. (Ὁ', σχέσιν καὶ ἐγγύτητα) παρακίρη, παραθύρι, κτλ.

Παραθβαρῖνω, ῥ. μετ. » Δι' ὄχλου γίγνομαι. *importuner, être à charge*.

Παραβάλαρον. » Παραφάσχος, παραβάστα, παραβάστημα. *rejeter, surger, drageon, willeton* (κυρ. τοῦ Γαροφάλλου καὶ τῶν ὁμοίων). *jeter, talle*.

Παραδέλω, ῥ. μετ. » Ὑπεροράω, παρο-

ράω, περιόραω, (περιεῖδω, ἄγρ. ὁθεν τὸ περιεῖδεν. *percligei, voir d'un œil indifférent*). ||. δὲν πρεπεῖ να τὰ παραδέλωμεν. » Οὐ περιόπτειν.

Παραγγεῖλιά. » Εὐτολή, παρεγγύησις, παραγγεῖλία, τὸ ἐντεταλμένον (παραγγελλόμενον). *commandement, promesse*. §. » Ἐπίσταλμα (Θεοφρ. Χαρακτ.). *commission*, θ.

Παραγγέλλω. ῥ. μετ. » Ἐντέλλομαι, ἐπισκίπτω, παραγγέλλω, κελεύω, διασέλλομαι, παρεγγύω (-μαι), διατάσσω-τιω (-μαι), ἐπιστέλλω. *enjoindre, charger, recommander, commander, donner commission*. ||. μετ' ἐπὶ παρήγγειλε να εἰπῶι. » Ἐπέστειλεν φράσαι (Ἀριστφ.).

||. καθὼς τὸν παρήγγειλεν ὁ Δημοσθένης. » Κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους (Θουκ.). «. ||. ἀπ' οὗ τοὺς παρήγγειλαν τὸ ἔπρεπε να εἰπῶι, τὼς ἐστάσαν ὁπίσω. » Ἐπιστείλαντες τὰ πρόποντα εἰπεῖν ἀπέπευσαν, « Θουκ.

Παραγγεῖλτις, ἡ, ὄν. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ, » Τὰ, κτλ.) ἀπ' ἐντολῆς, ὁ κατὰ συγγραφὴν. *de commandé*.

Παράγγει, ναυτ. (τὸ παλαιῶν, ἢ ἡ γούμενα τοῦ καραβιῦ, ἀπὸ τοῦ) » Παράγειον, ἀπίγειον καὶ ἀπόγειον (σχοινίον), εὐνή (ποικτ.). *amarre*, θ.

Παραγεμίζω (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Παραγοιμίζω), ῥ. μετ. » Ουθυλευώ, μον(θον)θυλευώ. *farcir*.

Παραγεμίσιμα. » Ουθυλευσις, γέμισμα. *farce*, θ.

Παραγεμιστός, ἡ, ὄν. » Ουθυλευμένος, σκετὴς (» Γευθὴς σκετὴς ταῦτον δ' εἰπεῖν, κατὰ τοὺς ἰδιωτικόντας, παραγεμιστή, » Εὐστάθ.), γεμιστός (Ἀθην.), μεμονθυλευμένος. *farci*.

Παραγίνομαι (ὠροιάζω παρὰ τὸ δέον: προφ. κοιν. Παραγένομαι.), ῥ. ἀποθ.

» Ὑπερπεπλίνυμαι. *devenir trop mûr*.

Παραγοριζέω (κλῆνω λάθος εἰς τὸ γνωρίζω). » Ἀλλ' ὀγνέω. *prendre la charge, méconnaître*.

Παραδάγκαλον (ἢ προημένη παραγαλήθρα τοῦ λαίμου), ἴδε Παραγαλήθρα.

Παραδαριμός. » Ριπταριμός, βλαστρισμός, ἑρπίσις (Ἰπποκρ. π. Χυρῶν). *enquie-té (agitation) d'un malade*.

Παράδειγμα. » Ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, τύπος, παράδειγμα. *exemple*.

Παράδεισις. » Παράδεισος (Εὐκλ.) (» Ὅσπερ ὁ χριστιανικὸς λόγος υπογράφει τινὰ παράδεισον, οὕτω καὶ εἰ Ἑλληνες. » χωρίζω, ἢ καλοῦσι Μικτάρων γήσους

καὶ ἰλύσιον πιδίον, « Γρηγ. Ναζ. Στη-
λιτευτ. Β'). paradisi.

Παραδέρνω, ῥ. αὐτοπ. » Παραφέρομαι,
παραφέρω ἐμαυτὸν, ῥιπτάζομαι, ῥιπτάζω
ἐμαυτὸν, σφαδάζω, βλαστροίζω. se debai-
tre, être dans une grande agitation (comme
un malade). §. τὸ καράβι παρα-
δέρνει. » Διαφέρεται. Intér. contre les
flots. §. (μεταφ.), ἴδε Κοπιάζω καὶ
Τυραννοῦμαι.

Παραδίνω, ῥ. μετ. » Παραδίδωμι, ἐγ-
χειρίζω. rendre, livrer, remettre, dé-
livrer. §. ἴδε Προδίδω. || . παραδίδο-
μαι, ῥ. μεσ. » Ἐκδοτὸν ἐμαυτὴν ποιέω,
προσχωρίω. se rendre, se livrer, s'aban-
donner. || . παραδίδηκε τὸ κάστρον. » Προσ-
εχώρησεν ἡ πόλις. se rendit.

Παραδομένος, η, ον. » Ἐκδοτός. adonné.

Παραῖξω (» Καὶ κατέκαυσεν αὐτὰ πυρὶ
παρέξω τῆς παρεμβολῆς, « Γραμ. Δευτ.),
ἐπ. » Ἐξωτέρω. plus extérieurement,
plus au delà.

Παραζάλη. » Θόρυβος, ταραχή. trou-
ble, alarmes (πληθ.).

Παραζαλίξω, ῥ. μετ. » Θορυβέω, τα-
ράσσω (-τω). troubler, ébourdier, abas-
sourdir.

Παραζάλισμα. » *Ἐκθορόδησις. ébour-
dissement.

Παραζαλισμένος, η, ον, ἴδε Παραλογια-
σμένος.

Παραθυράκι. » Θυρίδιον. petite fenê-
tre, θ.

Παραθύρι. | . » Θυρίς-ίδος (ή), φωτα-
Παράθυρον | γωγός (ή). fenêtre, θ. croi-
sée, θ. || . τοίχος χωρὶς παράθυρα. » Τυ-
φλὸς (μεταφορ. Βυζαντ.).

Παραθυρόφυλλον (τὸ Τουρκ. Κανάτι τοῦ
παράθυρου). » *Πτερόν. volet.

Παραίτησις. » Ἀπίθεσις. démission, θ.
renonciation, θ.

Παραίτῳ, ῥ. μετ., ἴδε Ἀφίνω. || . παρ-
αιτούμαι, ῥ. μετ. » Αποτίθεμαι (τὴν
ἀρχήν, κτλ.), ἀπειπατο τὴν ἀρχήν. se
démettre de, renoncer à, déposer. || .
» Ἐχε με παρητημένον (Εὐαγγ.). dispo-
sez-en moi.

Παράκαιρα, ἐπ. » Ἀκαίρως (Πλουτ.),
παρ' ὧρα, οὐκ ἐν δέοντι. a contre temps,
mal à propos, hors de saison.

Παράκαιρος, η, ον. » Ἀκαιρος. inop-
portun, intempestif.

Παρακάλημα. | . » Δέσις, ἱκεσία, πα-
ρακλήσεις (ράκησεις, ἀξιώσεις, ἱκέ-
τασμα, ἀντιδόσεις (Πλάτ. Ἀπολογ.)),

ἀντιβολία (Θουκ.). prière, θ. supplica-
tion, θ.

Παρακαλῶ, ῥ. μετ. » Δέομαι, ἱκετεύω,
ἄνω (σπανίως οἱ ῥήτορες τὸ μεταχειρί-
ζονται, λέγει ὁ Οὐλιπιανός, χωρὶς τὸ Δέο-
μαι ἢ τὸ) Ἀντιβολέω, παραιτούμαι (» Πα-
ραιτήσομαι δ' ὅμᾳς μηδὲν ἀχθεσθήναί
μοι, « Δημοσθ.), ἐρωτάω (Εὐαγγ.). prier,
supplier. || . παρακαλῶ με πολλὴν ἐπι-
μονήν. » Διπαρέω, ἐκλιπαρέω. conjurer,
demander avec des vives et continuelles
instances.

Παρακατιανός, ἡ, ὄν. » Εὐτελέστερος.
bas, inférieur, ἴδε καὶ Πρόστυχος.

Παρακάτω, ἐπ. » Κατωτέρω, παρα-
κίτω (Πλούτ. περὶ τοῦ ἐμφαν. προσ. τῷ
δίσκῳ τῆς σελ.). au dessous.

Παρακαίθες, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Ἐκείθε καὶ
Παραμπρός.

Παρακίνημα. | . » Προτροπή, παρόρμη-
Παρακίνησις | σις. exortation, θ. exci-
tation, θ. incitation, θ. instigation (ἐπὶ
κακοῦ), θ.

Παρακινῶ, ῥ. μετ. » Προτρέπω, κε-
λεύω, δυνάω, παροτρύνω, ἐγκелеύομαι,
παραρμάω, ἐπισπέρχω, παρακινεῖσθαι,
παρακαλῶ, ἐξάγω (ἐπὶ κακοῦ, καθὼς
καὶ τὸ) ἐπαίρω. exciter, exhorter, pous-
ser, solliciter, inciter, instiguer (ἐπὶ
κακοῦ). || . παρακινούμενος ἀπὸ φθόνου.
» Ἐξενεχθεὶς ὑπὸ τοῦ φθόνου. poussé par
l'envie.

Παρακόρη. » Ἄδρα καὶ Ἄδρα καὶ Αὔρα.
suivante, θ. demoiselle (dame) d'hon-
neur (d'atour).

Παρακούω (ἀκούω λάθος), ῥ. μετ. » Παρ-
ακούω (Πλάτ. Πρωταγ.), παρακρούομαι
(ἴωσηπ.). ne pas bien saisir ce qu'on
entend, mal entendre, faire un mal-
entendu.

Παρακούλημα. | . ἴδε Παραδαρμός.

Παρακουλητὸν. | . ῥ. μεσ. αὐτοπ. (ἐκ
Παρακυλῶ. | . τοῦ) » Παρακυλίω
(Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7), ἴδε Παραδέρνω.

Παραλαλητὸν. » Ἀῆρος, παραλήρησις.
radotage (qui survient pendant le som-
meil ou le délire).

Παραλαλῶ (κυρ. ὅταν ἔχω θέρην ἢ
κοιμούμαι), ῥ. ἀμ. » Παραλέγω (Ἰππικ.),
παραλήρω, ἀλλοφάσσω καὶ ἀλλοφράζω.
radoter pendant le délire, extravaguer.

§. (μεταφ. λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλον):
» Παραπαίω, ληρέω. radoter, defaçon-
ner, ἴδε καὶ Μωρολογῶ.

Παραλογιάζω, ῥ. μετ. » Συνταράσσω

(-τω), ἐκπλήσσω (-τω). étourdir, déconcerter, décontenancer. §. ρ. αὐτοπ. » Συνταράσσομαι, ἐκπλήττομαι, ἀνασοβόμαι, ἀναπτοέομαι. se déconcerter, se décontenancer, être interdit (déconcerter), ἴδε καὶ Παραζαλίζω, καὶ Τρομάζω καὶ Χίνω. §. (χάνω τὰ λογικά μου ἐν καιρῷ μάλιστα θέρμης νόσου). » Ἀλλοφρονέω (ἀπαράλλακτα τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Πελοπόννησον), ἴδε καὶ Φρενιάζω.

Παραλογισμένοις, η, ον. » Καταπλήξ ἐμπληκτος, ἐκπεπληγμένοις, ἐμβρόντητος. déconcerter, décontenance.

Παραλυμένοις (νεταφ.), η, ον, ἴδε Ξελογισμένοις.

Παράλυτος, η, ον. » Παραλυτικός, παράλυτος, παραλειγμένοις, παρεμμένος. paralytique.

Παραλῶ, ρ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ξηλόνω καὶ Χαλνῶ.

Παραμάγερας. » Μαγειρίσκος, (καλὴ καὶ ἡ λέξις) *παμαγίερος. gaucun cuisinier, aide de cuisine, marmiteux.

Παραμαγοῦλα (τὸ πρίξιμον τῶν παρωτίδων), πάθ. » Παραγναίς, ἴδε καὶ Γαργαλῆθρα,

Παραμάννα (ἡ ἐπὶ μισθῷ θηλάζουσα), ἴδε Βυζάστρα. §. (ἡ ἀνατρέφουσα παιδιὰ, ἡ Τουρκ. Δαδὰ, ἡ ὁποία ἐνίστε εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ Βυζάστρα τῶν ὕθεν ὁ Κοραῖς [Συνεκδ. Ἱερατ. 176] ὀνομάζει τὴν Εὐρύκλειαν παραμάνναν τοῦ Ὀδυσσεύς). » Τροφός, μαῖα. gouvernante, θ. bouffe (ὡς ἐκ μέρους τῶν παιδιῶν).

Παράμερα, ἐπ. » Χωρίς, ἀπάνευθε καὶ (πρὸ φωνήεντος) ἀπάνευθεν (ποιητ.). à pari, à écart.

Παραμερίζω, ρ. μετ. » Μεθίστημι. écarter, éloigner, ranger. §. ρ. αὐτοπ. » Μεθίστημαι, ἐξίσταμαι, ἐκκλίνω, ὑποχωρέω, ἀφίσταμαι (» Κελεύει τῷ Μακρίνω, ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι, ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασιν, α Ἡρώδ.). céder, se retirer, faire place à, se ranger de côté pour faire place à

Παραμέρισμα. » Μετάστας. éloignement, retraite, θ. l'actiou d'écarter (se retirer, faire place, etc.).

Παράμερος, η, ον. (κυρ. τόπος, μέρος). » Ἀναχωρηκός. (lieu, endroit) écarté, reculé, retiré. || . τόπος παράμερος. » Ἀναχωρήσις, ἀναχωρητικὸς τόπος. retraite, θ. réduit.

Παραμέσος. ἐπ. » Εὐδοτέρω, ἰσωτέρω. plus avant dans l'intérieur.

Παραμικρὸς, ἡ, ὢν. » Σμικρὸς, εὐτελής, φαῦλος. cheif, mequin, ἴδε καὶ Πρόστοχος.

Παραμικρότερος, η, ον. » Ἐλάχιστος, πολλοστός. moindre.

Παραμιτίζω (ἵπερνῶ τὰ νήματα τοῦ στημονίου ἀπὸ τὸ μιτάρι), ρ. μετ., ἴδε Μιταρόνω.

Παραμοιάζω, ρ. μετ. καὶ μεσ., ἴδε Πηρομοιάζω.

Παραμονεύω (κυρ. Κίμων καρτέρι, ἴδε τὴν τελευταίαν λέξιν), ρ. μετ. » Ἐνεδρεύω, λοχάω, ἐλλοχάω, δεκεύω (-έω, -άω), τηρέω, παρα(ἐπι)τηρέω, παραφυλάσσω (-τω). guetter, être à l'affût (au guet, aux aguets), se tenir en embuscade (aux aguets). §. (μεταφ. Προσμένω εὐκλείαν). » Καιροφυλακτέω (-ακέω, Ἀριστοτ.), καιροσκοπέω. épier (observer) le temps (l'occasion, le moment).

Παραμονή. » Ἡ προεόρτις (ἡμέρη), ἡ προτεραία. veille, θ.

Παραμυθήκη. » Μυθάριον. petite fable.

Παραμύθι. » Μῦθος, ἀπόλογος, πλάσμα, μυθοπλαστία. fable, θ.

Παράνομα (τὲ). » Ἐπωνυμία προσω-

Παράνομος. » Ἐπωνυμία, παρωνύμιον (» Σάτυρος ἐν Θάσῳ, παρωνύμιον ἐκαλέετο Γρυπάλωππς, α Ἴπποκρ. Επιδῆμ. ΣΤ'). » Λέγεται ἐν Ἀθήναις τὸν πρώτων προχειράμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόρσην α, Ἀθην.), παρωνυμία (» Πολλά δ', ὡς εἶκοι, τῶν ὀνομάτων ἀποκρύπτουσιν αἱ παρωνυμῖαι, α Πλούτ. π. τ. μὴ χρᾶν ἔμμετρα τὴν Πυθ.), ἐπικλήσις (ἴδε Παιουαν. Ἡλ. Α'), ἐπικλήν (τὸ). surnom.

Παρανομία. » Ἀθεμιτοურγία, ἀνοσιουργία, ἀνοσιόμημα, ἀνοσιούργημα, ἀνοσιότης, παρανομία. infraction (contravention) à la loi, prevarication, θ.

Παράνομος, η, ον (πρᾶγμα κυρ.). » Ἀθέμιτος, ἐκθεσμος, ἄθεσμος, ἀνόσιος, παράνομος. illicite, illégal, criminel.

Παράνομη. » Νυμφοστόλος, νυμφαγωγός, νυμφεύτρια. femme qui conduit (accompagne) la nouvelle mariée.

Παρανοχία. » Πτερύγιον. envie, θ.

Παραξενεῖα. » Δυσκολία (τρόπων), τὸ δύσκολον, τὸ δυσκολαῖνον (τῶν τρόπων), βαρύτης, *ἰδιотроπία. bizarrerie, θ. caprice, boutade, θ. quinte, lubie, θ. || . ἵνα ὑποφέρωμεν μὲ εὐκολίαν ταῖς παραξενεῖαις καὶ ἀνοστιταῖς τῶν ἄλλων. » Τὰς τῶν ἄλλων ἀνδρίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥαδίως φέροντες (Ισοκρ. Πανθ.). α.

Παραξενεύομαι, ρ. ἀπεθ. » Ξενίζομαι,

Ξενοπαθέω. trouver étrange, s' étonner.

Παράξενος (ἄνθρωπος), η, ον. » Δύσκολος, δυσάρεστος καὶ δυσάρεστος, μικρόλυπος, ἰδιώτης. capricieux, fantasque, quinqueteux, bizarre. §. (ἐπὶ πράγμα.) » Ξένος, ξενίζων, καλός, καινοπρεπής, ἄτοπος, ἔκτοπος, ἐκφυλος, παράδοξος, παράλογος, ἀλλόκοτος. étrange, extraordinaire, singulier, ἴδε καὶ Ἀλλόκοτος.

Παραξήλόνω (μεταφ. ὑπερβαίνω τὰ ὅρια τοῦ μετρίου), ῥ. μετ. » Πλεονάζω (« Καὶ τοὺς πάντῃ δεινοὺς ἐκάστοτε, ἐὰν πλεονάζωσιν, ἐπιστάσθαι κοσμίους ποιεῖν, » Δημοσθ.). sortir des bornes de la moderation.

Παραξυμιασμένος, η, ον. » Πυρεκτικός, πυρέσσων (ττων), πυρετῶ συνεχόμενος, ὑπιάλω παλαίων. fébricitant, qui a la fièvre.

Παραξυμός (ἀντὶ) Παροξυσμός, πάθ. » Ἠπιάλος (πυρετός, πυρετός (διαλείπων), πυρετός φρικώδης. fièvre (intermittente). ||. ἔχω παραξυμόν, ἴδε Θεματιζομαι.

Παραπάνω, ἐπ. » Ἀνωτέρω, ὑπὲρ (με αἰτίας. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις), ἐπείκεινα, ἀνωτέρων. au dessus, par dessus. §. ἴδε Περυσότερον.

Παραπάτημα. » Παράπτωμα, ὁλίσθημα. faux pas.

Παραπατῶ, ῥ. ἀμ. » Σφάλλομαι, *παρασφάλλομαι, διαμαρτάνω τοῦ ποδός καὶ διαμαρτάνει μοι ὁ πούς (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). faire ou faux pas. ||. ἐπειδὴ παραπάτησε. » Σφαλεις δέ. le pied venant à lui manquer.

Παρατέρα, ἐπ., ἴδε Ἐκείθε.

Παραπέφτω, ῥ. ἀμ. » Διαπίπτω (« Πότερον, διαπέπτωκεν, ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα; » Συνέσ.). παραπίπτω (« Εἶναι δὲ τὸ σανδάλιον ἔφασκε, παραπεσόν, ὑπὸ τῇ κίθωτῃ, » Λουκιαν. Φιλοψ.). s' égarer.

Παρά πολὺ ἢ Παραπολὺ (προφ. κοιν. Πάρα-πολὺ), ἐπ. » Παρά πολὺ καὶ Παραπολὺ (« Περιεγένοντο παρά πολὺ τῶν Σαβίων, » Διονύσι. Ἀλικαρ.). de beaucoup, considérablement.

Παρα-πολὺς, λλή, λύ. » Ὅτι πλεῖστος, ὡς πλεῖστος, πάμπολος, ὑπέρπολος, πλεῖστος ὅσος. très nombreux (considérable).

||. ὕστερα δὲ, ἀρ' οὐ πέρασε πάρα-πολὺς καιρός. » Μετὰ δὲ ταῦθ' ὕστερον χρόνῳ καμπληθεῖ (Δημοσθ.). « ||. πάρα-πολὺλὰ ζήτησες. » Ὡς ὑπέρπολυ τὸ αἷτημα (Πλούτ.). «

Παραπονενικά, ἐπ., ἴδε Αὐπητερά.

Παραπονενικός, ἡ, ον, ἴδε Αὐπητερός.

Παραπονίζης, α, ικον. » Μεμφίμοιρος, φιλαίτιος, μικρόλυπος, ὀδύρτης (Ἀριστοτ. Φυσιογν.). qui aime à se plaindre tous jours, plaintif.

Παράπονεν. » Μεμφίμοιρία, δεινολογία. ρ' αἰν., υ. §. » Ἐγκλήμα, αἰτία (« Αἷμα μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἐστὶν ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων, » Θουκ.). grief. §. (ἡ ἐπιθυμία τοῦ κλαίειν. Ὄθεν;) τοῦ πῆρε τὸ παράπονεν. » Τοῖς δ' ἴμερος ὅτο γόοιο «.

Παραπονῶ, ῥ. μετ. » Αὐπέω. affliger. ||. παραπονῶμαι, ῥ. αὐτοπ. » Ποτνιαζομαι, μεμφίμοιρέω, δεινολογέω, οἰκτιζομαι, ἐλεινολογέω, ἐπισκήπτομαι (τινι, ἢ εἰς τινα), (« Ἐδριμένους ὑπὸ Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι » Ἀδικηθείς οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς, » Λυσ.). se plaindre, geindre, ἴδε καὶ Προσκληίζομαι. ||. παραπονῶντο ἀπὸ τῆν κρίσιν τοῦ, ὅτι τάχα τοὺς ἀδίκησεν. » Ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν, ὡς καταθεσθαι νομίζον (Πολύβ.).

Παραπῶρτι (« Ἐχειν δὲ τὴν περίμετρον τοῦ φουσάτου τέσσαρας μὲν πόρτας τελευταίας [ἄλλ. Μεγαλτέρας] καὶ δημοσίας, παραπῶρτια δὲ μικρὰ πλείονα, » Τακτ.). » Οροσὺρα, παραθύρα, παραθύριον, παράθυρος πύλη (Νικήτ. χρόν.). παραπύλιον. guichet, porte bâtarde (fausse, dérobée), dégagement.

Παραπρῶνι. » Παράφερνα (τά), ἐξωπροικα (τά), ἐπιμείλια (τά). les biens paraphernaux, le trousseau, ce qu' une femme apporte à son mari outre sa dot.

Παραστάρι (τὸ πλαγινὸν τῆς θύρας ἐξὺ Παραστάτης/λον). » Παραστάς-ἄδος (ἡ), πκρασταθμῖς, σταθμός, φλιά (« Ὅς πολλῇσι φλῆσι παραστάς φλιψεται ὦμους, » Ὀδυσ. P. 221). montant, jambage d' une porte).

Παραστεκάμενος (ὁ συνεργάτης καὶ βοηθός), η. » Συμπαραστάτης, συμπαρστατών. assistant. §. ἴδε Επιστάτης.

Παρασέκω(-ομαι), ῥ. ἀποθ. » Παρίσκει, συμπαρασάτω, συναντιλαμβάνομαι, προστατέω. assister, ἴδε καὶ Βοηθῶ καὶ Νοιάζομαι.

Παραστρατίζω, ῥ. ἀμ. » Ἐκτρέπομαι (τῆς ὁδοῦ), παραδύνω τὴν ὁδὸν (Στρεβ. γ', α), παρεκνέω τῆς ὁδοῦ (Κ. Πορφυρογ.), παρεκτρέπομαι. dévier, s' écarter du droit chemin, ἴδε καὶ Παραμερίζω.

Παραστράτισμα. » Παρεκτροπή. deviation, θ.

Παραστράτι. » Παρεκτροπή, ἄστρος (« Σα...

δάλια ὑποδουμέναις ἄλυσαι, τὸ μὲν ὑψηλόν, τὸ δὲ ταπεινόν, « Στράβ. Γ, α'), ἀνόμοιος, παράλυσζ καὶ παράλυσος. déparié, dépareillé, impair.

Παράταξις. » Πομπή. parade, θ. pompe, θ. appareil, cortège.

Παράτηρσις. » Κατανόησις, ἐπιτήρησις, σκέψις, ἐπίστασις καὶ ἐπιστάσις. observation, θ. remarque, θ.

Παρατηρῶ, ῥ. μετ. » Σκέπτομαι, κατα (ἐπι)σκέπτομαι, συν(κατα)νοέω, ἐφίστημι τὴν γνώμην (τὴν διάνοιαν, τὴν νοῦν), συνθεωρῶ, συνορῶ, δια(ἐπι)σκοπῶ, ἀθρέω, τηρέω, ἐπιτηρέω. observer, considerer, contempler, remarquer, s'apercevoir de. §. ἴδε Παραμνεύω.

Παρατσούκλι (Ὁποία διαφθορά, ἀν' ἣν ἀπὸ τὸ) » Τούτικλην! » Επίκλησις (Παυαν. Ἠλ. Α'), sobriquet, ἴδε καὶ Παράνομι.

Παραυῖος, ἴδε Ψυχουῖος.

Πάραυτα, (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἰσχύ.), ἐπ., ἴδε Ἀμέσως.

Παραφέρνω (τὸ ἄλλ. Προσφέρνω), ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » Παρεμφέρω ἢ Παρεμφαίνω (« Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὕψιν Σειληνωῖ παρεμφαίνειν, »). ressembler, ἴδε καὶ Παρομοιάζω.

Παράγωμα. » Κατόρυξις. l' action d'enfouir, ἴδε καὶ Θάψιμον.

Παραχώνω, ῥ. μετ. » Εὑκατορύσσω (-τω), κατορύσσω (-τω). enfouir, enterger, ἴδε καὶ Θάπτω.

Παραψήνω, ῥ. μετ. » Ὑπεροπτῶ. rotir plus qu' il ne faut.

Παράδολος, ἢ, ὄν. » Ποικίλος, ποικιλόχρους καὶ ποικιλόχρους, κατάστικτος, αἰόλος (ποιητ.). bigarré, varié de plusieurs couleurs, tiqueté, jaspé, diapré, marbré, madré.

Παρεδῶθε (προφ. Παρὰδῶθε), ἴδε Ἐδῶθε.

Παρέκει (ὁ Σουΐδας. ἀναφέρων τὴν λέξιν, ἔρμηνεύει δι' αὐτῆς τὸ Ἐπέκεινα), ἐπ. (τοπ.), ἴδε Ἐκείθε.

Παρεκκλησι (προφ. κοιν. Παρὰκκλησι). » Σηκός. chapelle, θ.

Παρεμπρός, ἐπ. » Προσωτέρω, περαιτέρω, ἐπέκεινα. en delà.

Παρεξηγήμα. » Παρεξηγήσις (Γρηγ.

Παρεξηγήσις (Ναζ.), παρερμηνεία. explication (interprétation) fausse (erronée), malversation, θ. contre sens.

Παρεξηγῶ, ῥ. μετ. » Παρερμηνεύω, παρεξηγέομαι. interpréter mal, donner une fausse explication.

Παρηγορητικά, ἐπ. » Παραμυθητικῶς,

παρηγορικῶς. d'une manière consolante.

Παρηγορητικὸς, ἢ, ὄν. » Παραμυθητικός, παρηγορικός, παρήγορος. consolant.

Παρηγορία. » Παραμυθία, παραψυχή, παρηγορία. consolation, θ.

Παρηγορῶ, ῥ. μετ. » Παραμυθεομαι, παρακαλέω (Γραφ.). consoler. ||. ἐκείνος ὁ, που παρηγορεῖ. » Παραμυθούμενος, παρήγορος, παράκλητος (Γραφ.). consolateur.

Παρθενοῦδι (τὸ ἄλλ. Σκαρολάχανον, καὶ Τουρκ. Γιαμπάν-φεισιέν, ἀγριοδασυλικός), φ. » Παρθένιον, λινίζωστις. mercuriale, θ. ἴδε καὶ παράδ. Ἀνεμόχορτον καὶ Σιδερίτης.

§. (τὸ ἄγριον). » Λινίζωστις ἢ ἄγρια, κυνοκράμβη (δὴλ. Σκυλολάχανον). mercuriale sauvage, chou de chien.

Παρμένιος, ἢ, ὄν (ἀπὸ τοῦ Ἐπαρμένιος, μετοχ. τοῦ Παίρνω), ἴδε τὸ Ρῆμα.

§. (μεταφορ. ὁ ματαιόφρων καὶ ἀνύγιος). » Πέρπερος (τὸ ὁποῖον ἐρμηνεύει ὁ Φωτίος) » Ὁ μετὰ θλακείας ἐπηρμένος ὁ Εὐπληκτος, παράφορος, (ἡναλογεί κατὰ τὴ καὶ μετ' ὧν ἀρχαίων τὸ) θεόληπτος. emporté, ἴδε καὶ Θεότρελλος, καὶ Ξεπαρμένιος καὶ Παραλογιασμένος.

Παροιμία. » Παροιμία. proverbe. ||. καθὼς λέγει ἡ παροιμία. » Τὸ τῆς παροιμίας, τὸ τοῦ λόγου, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ παροιμιώδες, τὸ παροιμιάζομενον, φασίν, φασίν οἱ παροιμιάζομενοι. comme dit (suivant) le proverbe. ||. ὁ κόρηρος (εἶδος φυτοῦ) διὰ τὴν πικράδα τοῦ κατάντησε παροιμία. » Παροιμιάζομενός ἐστι διὰ τὴν πικρότητα κόρηρος. l' amertume du mouron est passée en proverbe.

Παρομοιάζω, ῥ. μετ. » Εἰκάζω, ἀπεικάζω, προσεικάζω. assimiler. §. ῥ. οὐδ. » Προσείκα, παρεμφέρω (Διοσκορ.), παρεμφορῆς πως εἰμί. approcher, être rapprochant, ἴδε καὶ ὁμοιάζω.

Παρόμοιος, α, ὄν, ἴδε Ὁμοιος.

Παρομοίως, ἐπ. » Ὡσούτως, οὕτω καὶ (πρὸ φωνήεντος) οὕτως, ὁμοίως, παραπλησίως, παραπλησίον, ἐξίσου, ἐξίσως, κατὰ τὰ αὐτά. de même, aussi, pareillement.

Παρόν (τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον ἐπιρρηματικῶς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνάρθρως, καὶ μετὰ τὴν πρόθεσιν Κατὰ). ||. ὁ τάδε καὶ ὁ τάδε ἦτον παρόν. » Παρήσαν δὲ ὁ δαῖνα καὶ ὁ δαῖνα. tels et tels y étaient présents.

||. εἶμαι (εἶσαι, εἶνε, εἶμεθα κτλ.) παρόν. » Πάρεμι (-εις-εσσι-εσμεν κτλ.). ||. εὐρέθηκα μίαν φορὰν παρόν, ὅταν ἐρωτοῦσεν ἕνας τὸν Σοφοκλῆ, ἴδε Εὐρίσχω. ||. κατὰ τὸ παρόν. » Ἐν τῷ παρόντι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ γὰρ νῦν ἔχον, τὸ νῦν εἶναι (Πλάτ.

Αχ.). pour le moment, pour le présent, pour le coup.

Παρρησία, ἐπ. » Ἀνέδην, ἀνέτως, μηδὲν ὑποσσελάμενος (-νη, -νον, -νοι, -νους κτ.), παρρησία, ἀναφανδόν. ouvertement, librement, ἴδε καὶ Φανερά.

Πάριμον. » Ἀήψις. l' action de prendre, prise, θ.

Πᾶσα, αἷτ. (ἄκλ. ἐκλαμβανόμενη τριγενῶς): πᾶσα ἓνας, πᾶσα ἕμερα, πᾶτα θράδυ), ἴδε Κάθε καὶ Όλος. || ἵνα σᾶς εἰπῶ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. » Πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.).

Πασχάλειμμα, ἴδε Ἀλειμμα.

Πασχλείω, ῥ. μετ. (ἴσ. ἐκ τοῦ) » Πισσαλειφῶ, ἴδε Ἀλειφω καὶ Πισσόνω.

Πάσμα (λίξις ὕφαντ. ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἡσυχ. καὶ σημαίνει 120 δίπλας νήματος γλυτομημένου). » Ἀγαθὸς, δέσμη βράμματος ἢ στήμονος, échecneau.

Πασπᾶλη (τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλευριοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Πουδρα). » Παιπᾶλη, παιπᾶλημα, γύρις (ἢ). la fleur de la farine, poudre, θ.

Πασπάτεμμα. » Ψηλάφησις, ψηλάφημα. tâtonnement.

Πισπατεύω (σκαλίζω μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ σκοτεινὰ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ψηλαφῶ, ἀπαφάμαι, ἐρεθωδιφῶ, ψάω (ὅθεν τὸ κοιν. ψάχω, καὶ τὰ ἀρχ. ψάλασσω καὶ ψαβάλλω). tâter, tâtonner, palper, chercher en tâtonnant.

Πισπατεύωντας, μετοχ. ἐπὶρ. » Ψηλαφῶν (-ῶσα, -ῶντες, κτλ.). en tâtonnant, à tâtons, à l'aveuglette (εἰς).

Πισπίζω, ῥ. μετ., ἴδε Κουκίζω.

Πᾶστα (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ., εἶδος γλυκοῦ, κυρ. ἀπὸ κυδωνία. Ἀπὸ τοὺς παλαιούς ὠνομάζετο) » Πάστα (ἓνα εἶδος φάβας, καὶ εἶδος ζυμαρικοῦ ἀπὸ γλωροτύρι καὶ σουσάμι), ἴδε Κυδωνόπαστον καὶ Πατέλλι.

Παστέλλι (ἀπὸ τοῦ Λατίν. pastillas). » Μελιτοῦττα, σφισαμὶς καὶ σφισαμοῦς (ὅταν ᾔνη μὲ σουσάμι), *σφισαμόπαστον. gâteau fait de miel et de sésame.

Παστόνω, ῥ. μετ. » Ταριχεύω, ἀλσιπάσσω. saler, garder dans la saumure.

Παστός (ὁ κοίτιον τῶν νεονύμφων. μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν παροιμίαν. » Ὅτι πᾶρ ἡ νύμφη σ' τὸν παστό). » Παστός, παστός (ἢ), νυμφῶν, θάλαμος. lit nuptial.

Παστός (ὁ πασιωμένος), ἢ, ὄν. » Ταριχευτός, παστός, ἀλίπαστος. salé, saupoudré.

Πάστρα. » Καθαριότης, καθαρότης.

propreté, θ. netteté, θ. pureté, θ.

Πάστρεμμα. » Καθαριότης, καθαρις, καθαρός. ῥ. » Ἀγνισμός. nettoisement, purification, θ. courage (κυρ. πηγαδιού, χανδακιού κτλ.), ἴδε καὶ Καθαίρισμα.

Παστρέω (ἀπὸ τοῦ Σπαρτεῖω, ἴδε Σάρωμα), ῥ. μετ. » Καθαίρω, καθαρίζω. nettoyer, épurer, décroasser, purger, écurer (κυρ. ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἀργυροῦν κτλ.), eurer (κυρ. πᾶγμα βαβουλὸν, πηγᾶδι, χανδάκι, αἰτή, κτλ.). || παστρεύω πωρικόν (σιτάρι, ὕριον, κτλ.), ἴδε Καθαίριζω. || παστρεύει τὰ δόντια. » Σμῆχει τοὺς δόντας. ῥ. (μεταφρ.). » Ἀγνίζω. purifier, ἴδε καὶ Λαγαρίζω. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καθαίρωμαι. se purifier.

Παστρικά, ἐπ. » Καθαριότης, καθαρις, proprement, nettement, avec propreté, purement. ῥ. (συνεκδοχ.) βλέπω (ἀκρῶς, ὁμιλῶ κτλ.) παστρικά, ἴδε Κεθαρά. ῥ. (μετφρ.) τοῦ τὸ εἶπα παστρικά (μὲ θάρρος δηλ., χωρὶς συστολῆν καὶ στρηφυγυρίσματα). » Διαβρόχην, τρανῶς, σφῶς. tout nettement, tout net, franc, tout franc, clair, clairement, haut et clair, formellement, hautement, expressément, en termes formels (expresses, clairs).

Παστρικός (ὁ μὴ λερωμένος), ἢ, ὄν. » Καθρός. net, propre, blanc (κυρ. πιάτων, πανικόν, κτλ.). ῥ. (συνεκδοχ. ὁ μὴ ἀνακτωμένος). νερό (ὕαλι, κτλ.) παστρικόν, γράμματα παστρικά, ἴδε Καθρός. || ὁμιλία παστρική. » Εὐαρθός, εὐδιηθηρωμένος, εὐσημος, εὐκρινής, τρανὴ καὶ τρανῆς, περίτρανος. clair. || φωνὴ παστρική (ψάλτου, τραγωδιστοῦ, κτλ.). » Λαμπρά, τρανὴ, περίτρανος, λιγυρά. sonore, claire. ῥ. (μεταφ.) » Ἀγνός. pur. ῥ. παστρικός (συνεκδοχ. ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν πάστραν). » Καύριος. propre, qui aime la propreté.

Παστωμα. » Ταριχεία. l' action de saler (du poisson ou de la viande), salage.

Παστωμένος, ἢ, ὄν, ἴδε Παστός.

Πάσχα (τὸ). » Πάσχα. pâques. || κάθε ἕμερα δὲν εἰν πάσχα (παροιμ. ἀναλογ. κατὰ τι μὲ τὸ:) » Θύραζε Κάρες. οὐχέτ' Ἀνθεστήρια (Σουῖδ.).

Πασχλιά, ἴδε Πάσχα. ῥ. ἀνθ. lilas.

Πασχίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Προσπαθῶ.

Πάσχω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. » Πάσχω, πονήσας εἶω, νοσῶ. souffrir, pâtir.

Πατέρας (ὁ). » Πατήρ-τρός, γεννῆτορ, τεκὼν, τοκεὺς, φύσας. père.

Πατερίτσα (κυρ. τὸ παῖδι τῶν χωλῶν).

» Σακίπων, βακτηρία, βακτηρον. baquille, θ. potence, θ. ἴδε καὶ Δεκανίκι. §. (ἡ τῶν ἀργυρέων). » Ράβδος ἡ ποιμαντική (μεταφ.). crosse, θ.

Πατερὺν (ἐκ τοῦ » Πάτερ-ἡμῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὰ πατερά πλ.), ἴδε Κοινολόγι.

Πατερον (τὸ δοκάρι, ὅπου καρφόνονται τὰ σανίδια τῆς πατωσιᾶς), οἰκοδ. » Σταμὴν (ἡ) κυρ. τοῦ καραβιοῦ, τὸ ὅποιον ἐνδύνει ἐκπύρηνον τὰ σπαραξέυλα, καὶ βαπτὰ τὴν κουβέρταν. rouire, solive, θ. διαδοχικὴ καὶ στρωτήρ (τὸ μικρότερον). soliveau.

Πάτημα. (ἡ πράξις τοῦ πατεῖν). » Πάτησις, (καὶ μῖνον εἰς τὸν ἄρστ.) πάτημα. l' action de fouler (etc.). » Βῆμα, ἴχνος (τὸ) καὶ (ποιητ.) ἴχνιον. » Ἰχνη, ἴχνη, πατήματα, » Σχολ. Ὁμ. Ἢ. N, 71 καὶ Εὐρυκλ.). pas. ||. πάτημα-πάτημα, ἐπὶ. » Βάδνν καὶ σχολαίως. pas à pas. §. σ' τὸ πάτημα (φρσ. διὰ τοὺς πολλὰ στολισμένους). » Εὐπάρυρος. tiré à quatre épingles. §. (μεταφ. ἀντὶ Πάσιμου). » Ἀντίληψις, λαδή. prise, θ. ||. ἦρε πάτημα. » Λαβὴν ἔσχε. Il eut de prise sur. §. » Ἢ ἐπ' αὐτοφώρῳ κατὰληψις. surprise (en flagrant delit.).

Πατημασία. » Ἰχνος (τὸ), βῆμα. pas, trace, θ. vestige.

Πατικὴ (εἶδος ὀφθαλμοῦ). » Ἐπιρραφή. surjet.

Πατητήρι. » Ἀνός, » σταφυλοδαλεῖον (τὸ καλούμενον πατητήριον, » Σουῖδ.). fouloir, pressoir.

Πατώνω (βάλλω τὴν πατωσίαν τοῦ σπιτιοῦ), ρ. μετ. » Σανιδίον (τὸ δάπεδον). plancheier, parqueter. §. (σταπιδίζω κυρ. εἰς ἀγγεῖον, καθὼς σενδοῦναι, σικκί, καὶ μεταφορ. εἰς τὴν κοιλίαν μου, θεν καὶ ἡ ἑλλειπτική φράσις τὴν κατώσιν). » Νάτω(-σσω), σάττω. escalfier, charger, farcir, presser.

» Πάτος (ἀπὸ τοῦ ἵπκατος (ὁ τελευταῖος, ὁ ἄκρος, ὁ κατώτατος). » Αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόγις ἐξ ὀπίκατο. » Στήθεος ἀπινύσσει. » Ἀπύλλ.). » Πυθῶν-ένος (ἑ), πύδαξ-ακος, βέθιος (τὸ), βυθός (κυρ. τῆς θαλάσσης). fond. §. (τὸ ὑποκάτω τοῦ βυθώματος), ἴδε Ἰκναρι. §. (τοῦ σωματος). » Ἑδρα. fondement.

Πατόναι. » Πάτω (τοῦ παδός), τρέχει (κυρ. τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῆς τρίτης αἰχρᾶς). plante de pied, θ.

Πατρίδα. » Πατρι-ἰδος (ἡ) ἡ ἐνταύτῃ (ἐνταύτῃ).

Πατσορύτης, α, ἰκον. » Σιμός (τὴν δῖνα. » Ὁ πατῆς καὶ μικρόρυτος, α λέγει ὁ Εὐρυκλ.). camard, camus, qui a le nez écrasé (épaté).

Πατῶ, ρ. μετ. » Πατέω, βαίνο. fouler. ||. πατῶ τὸ ποδάρι (τὴν οὐράν κτλ.) τινός. » Ἐμπεριπατέω (τινί). marcher sur la queue (le pied etc) de. ||. πατῶ ποδάρι (φρσ. μεταφ.). » Ἰσχυρίζομαι. insister. ||. πατῶ τὸν λαίμυρ, ἴδε Λαίμυς. ||. αἰτὴ πάτησα ἔς τὸ σπῖτι τοῦ. » Οὐδ' ἐπέβην. Je n' ai pas mis le pied.

||. πατῶ (βάλλω) τὴν βούλαν. » Ἐπιβάλλω σπαραγίδα. » Τύπην ἐνσημαίνουσα (Πλατ.). apposer le scellé. ||. πατῶ τὴν φωτιά (σβύνα τὴν φλόγα, τὴν ὁρμήν τῆς). » Κατισχύειν τῆς φλογός. devenir maître du feu. ||. τὰ ὅποια (φείδια) ἔχ' τὰ πατήση τινὰς καὶ τὴν δαγκάσουν, παθαίνει. » Τούτοις εἴ τις ἐμβαῖ, πληγείη, θνήσκειν (θεοφρ. φυτ. Δ). » §. (προφθαίνω τινὰ εἰς τὴν πράξιν, κυρ. ἐπὶ κακοῦ). » Καταλαμβάνω, φωράν. saisir prendre quelqu'un (en flagrant delit).

§. οἱ κλέπται πάτησαν τὸ σπῖτι (τὸ χωρίον κτλ.). » Τὴν πόλιν πατήσαντες (Ηλιοδ. Αἰδούπ. Δ.). assaillir.

Πάτωμα (τὸ ἐρίζονταίον τοῦ σπιτιοῦ χωρίσμα, ὅθεν σπῖτι δάπατον, τρίπατον κτλ.). » Ὀροφος (ἔθεν διώρονον, τρίωρον κτλ. οἰκημα), στήγη (ἔθεν δίσταγον, τρίσταγον κτλ.). étage. §. (τὸ ἴδιον). » Δάπεδον. plancher. ||. ἐξάντισον δον τὰ πάτωμα μερὸςδοταμια καὶ μερκοὶ μασχάτον. » Ἐδρανε δὲ καὶ μύρεν σπουδαίω καὶ οἶνω εὐδαί τὸ δάπεδον.

Πατωπία (Τουρ. Δουσεμέ). » Σανιδωμα, δάπεδον. plancher, parquet. §. parquelage.

Πάω, ρ. αὐτοπ. » Πάωμαι. cesser, s'arrêter. ||. ἔπαυσα πλέον ἢ ταχέως δέω δια θαλάσσης. » Τὸ μὲν πλεῖν καταλέλιναι (Δημοσθ. Δπατ.). » ||. ἀφ' οὗ ἔπαυσε ἢ τὸν ἀκούη. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. ||. ἀφ' οὗ ἔπαυσεν ἀπὸ τῆς δουλείαν τοῦ. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῆς ἐργασίας. ||. κάμω ἄλλου ἢ παύσῃ. » Πάω, καταπαύω, faire cesser.

Πάφυλος (ὁ κίτρινος Γενεκής). » (φρεγάλου πέταλον (δαμα) εἰς λεπτότητα ἠσκημένον. feuille de laiton, θ. §. (ὁ ἄσπερος ἡ καθ'αυτὸ γενεκής). » Σιδήρου πέταλον. fer-blanc. §. (μερικοὶ ἐνομαζον καὶ τὸν Μικροῦτον). ἴδε Χάλκωμα.

Παχάινω, ρ. μετ. » Παχύνω, παίνω, λιπαίνω. engraisser. §. ρ. πατῶ.

» Παχύνομαι, πικαίνομαι. engraisser, s'engraisser.

Πάχνη. » Πάχνη. gelée blanche, frimas, givre, verglas, bruina, θ.

Παχνή (κατ' ἐναλλαγήν στοιχείων ἡ) » Φάτνη (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγγοτο Πάθνη). crèche, θ. mangeoire θ.

Πάχος (τὸ). » Αἶπος (τὸ), πιμελή (ἴδε Ἀλειμμα), παχύτης, πύότης, πῖαρ (ποιητ.). graisse, θ.

Παχουλός, ἡ, ὄν, (ἀπὸ τοῦ) » Παχυλός, εὐσαρκός, εὐτραχὺς. grasset, roide, qui a de l'embonpoint.

Παχυλούτσικος, ἡ, ὄν. » Ὑπόπαχυς. grassouillet.

Παχτρέ, ἐργ., ἴδε Μυστρέ.

Παχὺς, εἰά, ὅ, » Παχὺς, πῖων (» Θύν-νος. πῖων καὶ παχὺς », Στρεβ. Γ', β'), λιπαρὸς, πιμελής, πολύσαρκος. gras. ||. πολλὰ παχὺς. » Ὑπέρπαχυς. exi-remment gras, d'un excessif embonpoint. §. χορτάρη (στρώμα κτλ.) παχύ. » Πῶα (στρώμνη κτλ.) βαθεῖα.

Παχύτερος, ἡ, ὄν. » Παχύτερος, πάσ-των (ποιητ.). plus gras.

Πεδιάδα. » Πεδίον, πεδιάς, ἱππάσιμον (χωρίον). plaine, θ.

Πεδικλιν (Λτυ. τὸ Τουρκ. Πιῦθαντι). » Πεδιχ, entraves, θ. πληθ.

Πεδικλίνω (ζῶων). » Καὶ ἡ πεδικλοῦν ταῦτας [-τάς βόας], ἡ δεσμεύειν, ἵνα, εἰ καὶ τινες ἐξ αὐτῶν πιτρώσκωνται, μὴ διατρᾶσσωσι τοὺς πεζοὺς, » Τακτ., ῥ. μετ. » Πεδιὰς διαλαμβάνω. mettre des entraves, entraver. §. (τὸν ἀντίπα-λόν μου). » Ἀγκυρίζω, συμποδίζω, ὑπο-σκελίζω. donner le croc-en jambe. ||. (πθ.) συμποδίζομαι. s'entraver.

Πεδικλωμα (τῶν ζῶων). » Τὸ πέδιλος διαλαβεῖν. l'action d'entraver. §. (τῶν πηλυστῶν). » Συμποδισμός, ἀγκύ-ρισμα, ὑποσκελισμός. croc-en jambe.

Πεζόβολος (δ' ἄλλ. Αἰθόλος, εἰδ. δι-κτύου). » Ἀμφοτέροσπον (ἴδε Ὀππαι. Ἀλ. Δ', 146 κ. ε.). épervier, drouillettes, θ. πληθ. venneux.

Πεζοδρόμος. » Δρομεύς-εὐός. coureur, eitrès, pèdon, savane.

Πεζός, ἡ, ὄν. » Πεζός. piéton. ||. » Πήγχα πεζός, ἴδε Ποδάρι.

Πεζούλι (χυρ. τὸ κτιστὴν καὶ πέτρινον κάθισμα ἐξωθεν τῆς θύρας οἴκου, ἴσως διότι εἰς αὐτὸ ἐπεκεῖνται ἀπὸ τῶν ἱπ-πων. Ὁ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Ε', 483] τὸ γράφει Πασούλιον, καὶ ἀποθέτει ὅτι εἶνε ἡ) » Στιβίς (» Κατέκειτο ἐν σπηλαίῳ

στιβάδης ἐντετηγμένης ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν, »), βατήρ. banc de pierre.

Πεθαίνω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ἀποθνήσκω.

Πεθαμμένος, ἡ, ὄν, ἴδε Ἀποθαμμένος.

Πεθερά. » Πενθερά (ἡ μητέρα τῆς γυ-ναϊκῆς), ἐκυρά (ἡ μητέρα τοῦ ἀνδρός). belle-mère. ||. εἰσὶνα τὰ λέγω, πεθερά, γιάννα τ' ἀκούῃ ἡ νόμην. battre le chi-en devant le lion.

Πεθερός. » Πενθερός (δ' πατήρ τῆς γυ-ναϊκῆς), ἐκυρός (δ' πατήρ τοῦ ἀνδρός). beau-père.

Πείνω. » Λιμός, πείνω (Ὀμ. Ὀδυσ.). faim, θ. §. » Σιτδεία. famine, θ. dis-je (des vivres). ||. πεθαίνω τῆς πείνας. » Λιμαγγοδέσμαι, λιμαγγοέμαι, λιμο-κτονέω. mourir de faim. ||. ἀφίνω (κά-μνω) τινα ἵνα πεθάνῃ τῆς πείνης. » Λι-μαγγονέω, λιμαγγέω, λιμοκτονέω. faire (laisser) mourir de faim.

Πεινασμένος, ἡ, ὄν. » Λιμώττων, πει-νῶν, πειναλός. affamé.

Πεινώ, ῥ. οὐδ. » Λιμώττω (-σσω), πεινάω. avoir faim, être pressé (tour-menté) par la faim.

Πειράγμα, ἴδε Πειράζει.

Πειράζω, ῥ. μετ. » Ἐνοχλέω, ἀπα-κναίω, δι' ὅχλου γίγνομαι (εἰμι), ὅχλου παρέχω, πειράζω (μεταγ. ἔθεν δ' Πειρα-σμός) καὶ ἐκπειράω (» Τί πειράζεται τὸν θεόν; » Ὀκ ἐκπειράσεις κύριον τὸν θεόν σου ». Εὐρίσκεται καὶ » Πειράζεσθαι νό-σω »), βαρύνω, σκύλλω, ἐπηρεάζω, ἀδι-κέω, λυπέω, σίνωμαι, ἀνίσω, λυμαίνω-μαι, κακουργέω. incommoder, impor- tuner, molester, offenser, choquer, agacer, ἴδε καὶ Βλάπτω καὶ Ἐγγίζω.

||. τὰ πολλὰ ζεστά ιατρικὰ πειράζου-ν τὸ στήθος. » Τῶν φαρυμάκων τὰ ὑπέρθερ-μα προσφερόμενα τὴν περὶ τὸν θώρακα ἔξιν λυμαίνεται. les remèdes trop chau- des affectent la poitrine. ||. δ' ἄνεμος πειράζει τὰ ῥάτια. » Βλάπτουσιν οἱ ἄνε-μοι τὰς ὕψεις (Ξενοφ. Ἀπολ.). » ||. αἱ ὁποῖαι βοῦζοῦν τριγύρω σ' τὸ κεφάλι μου, καὶ μὲ πειράζου. » Ἀ? βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνίσω. » ||. ἵνα μὴ πει-ράζεται ἡ ὄχλις τοῦ ἀλόγου. » Ὡς τὴν ἔδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι (Ξενοφ.). ||. ἵνα μὴ τὰ πειράζῃ (τὰ ῥάτια) δ' ἔδρας ὁ, που τρέχει ἀπὸ τὸ κεφάλι. » Ὡς μὴ ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἰδρὼς κακουργῇ (Ξενοφ.). » ||. μὴ με πειράξης, σὲ λέ-γω! » Μὴ ἐνοχλεῖ, φημί. ||. μὴ πειρά-ζεσθε, κύριε! » Κύριε, μὴ σκύλλου (Εὐ-αγγ.). » ||. ἔδεν πειράζει τίποτε (ἄπροσ.).

« Ἀλλ' οὐδὲν δεινόν » Οὐδὲν πρᾶγμα. n'importe. ||. Ἰδὲν ἄρ' ἔτι καὶ κένενα ἔναι πειράζει τὴ ψήφισιν. » Τὸς ἰχθύς ἀδικεῖν οὐκ εἶω (Ξεν. Αναβ.) « ||. τὸν ἡρώτησεν ἔναι τὸν πειράζει. » Εἰσπόμενον αὐτὸν, δι' ἀχθιδόνα (Θαλ.) « ||. πειράζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Εὐνοχλεύομαι, δυσχεραίνω, ἄχθομαι, βρύνομαι, ἀνίχομαι, δάκνομαι. s'offenser, se facher, se piquer. ||. ἀπ' οὗ δὲ τὰ ἥκουσαν αὐτὰ ὁ Κύρος, πειράχθηκεν, ἴδε Εγγίξω. §. (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Δοκιμάζω, πλησιάζομαι τῶν ἀρχαίων τὸ) « Ἀποπειράομαι. sonder, tenter. (εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν φράσιν:) ||. τὸ ξεύρεις, εἶπε, καλλήτερ' ἀπὸ καί τοι ἄλλον, μόνον μὲ πειράξεις. » Ἀποπειράομαι, ἔφη, καὶ τοῦτο κάλλιστα πάντων ἐπιστάμενος (Ξενοφ.) « §. (ρίπτω λόγους, Τουρκ. Τακχιδιζω ἢ Ὀλασιζω, κυρ. γυνάικα, κορῆτι, κτλ. ἐκ τοῦ) » Πειράω (-ίζω). latinier. (ἄξιον παρατήρητον εἶναι ὅτι εἰς τὸν Ἀόριστον ἡ λέξις προσλαμβάνει καὶ ἄλλην σημασίαν ὅταν τὸ Τὴν πείραξεν ἢ δὲν τὴν πείραξεν, ἀναλογεῖ μὲ τὸ » Τὴν ἐδίασε, τὴν ἀτίμασε, κτλ., ἴδε καὶ Χαλινῶ).

Πειρακτικὸς, ἢ, ὅν. » Οὐληρὸς, ἐπαχθὸς, φορτικὸς, ἀνιχρός. importun, offensant, incommode, gènant, ἴδε καὶ Βλαπτικὸς καὶ Ἐγγικτικὸς.

Πείραξις. » Ὀχλος, ἀχθιδὼν, ἐνόχλησις. importunite, θ. ||. διδῶ πείραξιν, ἴδε Βάρος. §. » Βλάβη, ἐπὴρεια, ἐπηρεασμός. offense, θ.

Πειρασμός (μεταφ. ὁ Διάβολος, ἴδε τὸ ῥῆμα.). » Ὁ πειράζων, ἴδε Διάβολος καὶ Ἐνόχλησις.

Πείρος (τὸ ξυλινὸν στούπωμα τοῦ βρελίου κτλ. ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὸ Μαστάρι). » Ἐμβόλιον, ἐμβολεύς, στρόφιγγ. broche, θ.

Πειροῦνι (ἀπὸ τοῦ) » Πειρόνη, κρεαγρίς, δίχρονον, πεμπόβολον (Ὀμηρ.). fourchette, θ.

Πειρουνιάζω, ῥ. μετ. » Διαπείρω, πείρω. entamer par la fourchette, percer avec.

Πείσμα. » Πεισματὴν, τὸ φιλονεικόν, ἰσχυρογνωμοσύνη. opiniâtreté, entêtement, obstination, θ. abasement. §. » Λύπη. dépit. ||. σ' τὸ πείσμα σου. » ὥς διαβῶγεις. » Λυπεῖν σε βουλόμενος. en dépit de vous, en dépit que vous en avez.

Πεισματάρης, α, ἴκον. » Φιλονεικός, σχυρογνώμων. §. » Δυσπειθής, δύσπει-

στοι. opiniâtreté, entêtement, obstiné, mutin, tenace, têtu, entier, volontier.

Πεισματικὰ, ἐπ. » Ἰσχυρογνώμωνος. obstinément.

Πεισματόνω {, ῥ. μετ. » Προκαλέομαι.

Πεισμώνω { obstiner, agacer, bisquer. §. ῥ. αὐτοπ. » Ἀπισχυρίζομαι, φιλονεικέω. obstiner, s'obstinner, dépiter, se dépitier, s'opiniâtrer, mutiner.

Πελαγῆσιος, α, ὄν. » Πελάγιος. de la haute mer.

Πελαγώνω (Πλημμυρῶ), ῥ. ἀμ. » Πελαγίζω (-ώω). se déborder.

Πέλαιος (τὸ). » Πέλαιος (τὸ). la haute (la pleine) mer. ||. βγαίνω 'ς τὸ πέλαγος. » Πελαγίζομαι. prendre le large, tenir le large, ἴδε καὶ Ἀνοίγω. ||. ἀρμενίζω σ' τὸ πέλαγος. » Μετεωρίζομαι, πελάγιος (μετέωρος) φέρομαι (πλέω), ποντοπορέω. aller (cingler, voguer) en haute mer, tenir (prendre) la haute mer. ||. ἐφάνηκαν σ' τὸ πέλαγος. » Ἐφάνησαν πελάγιοι. ils parurent en pleine mer.

Πελέκημα. » Πελέκησις. l'action de trancher (doler, couper avec la hache). Πελεκουδι. » Πελέκημα, παρασχίς-ίδος (ἡ). coperan.

Πελεκῶ, ῥ. μετ. » Πελεκῶν, πελεκίζω (κυρ. τὸ κερᾶν τινός). couper (doler) avec la hache, trancher.

Πενήντα, ἀριθμ. » Πεντήκοντα. cinquante. ||. πενήντα φοραίς. » Πεντηκοντάκις. ||. πενήντα χιλιάδες. » Πεντακισμύριοι. ||. πενήντα χρόνια. » Πεντηκονταετηρίς. ||. πενήντα χρόνων. » Πεντηκοντούτης (ὁ), πεντηκοντούτης (ἡ). ||. ἔν εἰς τὰ πενήντα (δύοισιν).

Πεντηκοστή.

Πεντηκταριά. » Πεντηκοστής. cinquante, θ.

Πεντάβολα (τὰ ἄλλα. Σδόλια καὶ Χονδρόβολα, εἶδος παιγνιδίου). » Πεντάλιθα. nom d'un certain jeu ; *pierrette, θ. ||. παίζω τὰ πεντάβολα. » Πενταλιθίζω, πενταλιθοῖς παίζω. jouer à la pierre.

Πεντακόσιοι, αἰς, α, (ἀριθμ.). » Πεντακίσιοι, αἰ, α. cinq cent. ||. πεντακόσιαι χιλιάδες. » Πεντήκοντα μυριάδες, πεντηκοντακισμύριοι.

Πεντάληρα (ἡ). » Τὸ τρίγωνον πεντάγραμμον τὸ δι' ἀλλήλων (Πλούτ.).

Πεντάνευρον, φ. » Ἀνόγλωσσον. plantain.

Πεντάρι (μονέδα). » Πεντάγαλκον (τὸ χαλκωματίνιον), πεντάβολον (τὸ ἀσημέ-

νιον), πεντάδραχμον (τὸ μέγανον). *pièce de monnaie valant cinq deniers (sous).*

Πεντάρφανος, η, ον (ἀντί) Παντάρφανος, (καθώς ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ Πεντεπένιχρον τὸν πύμπυχον.), ἴδε Ὀρφανός.

*Πεντάφυλλον, φ. » Πεντάφυλλον, πενταπέπτελλον, πενταπέτες. *quintefeuille.*

Πέντε, ἀριθμ. » Πέντε. *ii. q.* || . πέντε φοραίς, ἐπὶρ. » Πεντάκις. || . πέντε χιλιάδες » Πεντακισχίλιοι. || . πέντε χρόνια. » Πενταετηρίς, πενταετηρία, πενταετία. *cinquennialité, O. lustre.* || . πέντε χρόνις, » Πενταετία. ἐπὶρ. » Πενταετες. || . πέντε χρόνων. » Πενταετής-ους, καὶ Πενταετής-ους. || . εἰς πέντε ἡμέραις ἦλθεν, ἴδε Ἡμέρα. || . τὰ Προπύλαια ἐτελείωσαν εἰς πέντε χρόνια. » Τὰ Προπ. ἐξεργάσθη ἐν πενταετία, » Πλ. || . αὐτὸς μὲ ἄλλους πέντε, ἴδε Αὐτός.

Πεπὺνι, καρπ. » Πέπυν (σίκυς ἡ σίκυος) καὶ (μονολεκτ.) σικυοπέπων (πρὸς διαφορὰν τοῦ ἀώρου, ἴδε Ξυλάγγυρον), μηλοπέπων. *melon.*

Πέρα (κατὰ συνηθὴν ἀπὸ τοῦ) » Πέραν, (ἐπὶρ.), ἴδε Ἀντίκρυ. || . περὶ πέρα. » Περαιῶμαι. || . τὸ πέρα (μεσολαβούσης θαλάσσης) μέρις. » Περαιά. || . ἀπὸ πέρα. » Πέραθεν, ἐκ τῆς περαιάς.

|| . πέρα-πέρα (ἀπὸ τὸ ἐν μέρους ὡς τὸ ἄλλο). » Δικμπερές, διαμπαῖς. *d' outre en outre, de part en part.* §. (μεταφορ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος, ὅτε καὶ ἐκφράζεται εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα μὲ τὴν) Διά, (τὴν) Ἐπὶ (καὶ τὴν) Ἐξ, (καθὼς διέρχομαι, διεξελκύνω, ἐπεξέρχομαι, κτλ.). §. (προστιθέμενον εἰς τὰ ἐπὶρ-ρήματα) ἔδω (ἐκεῖ, αὐτοῦ) πέρα (δὲν διαφέρει σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὸ ἀπλουν, ἔδω, ἐκεῖ, αὐτοῦ, ἐκτός μόνον ἂν εἴπη τις, ὅτι προσθίτει μικράν τινα ἔμφασιν καὶ ἀκριβεστέραν δεῖξιν τοῦ τόπου, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἐκεῖσε, ἐκεῖ (ἢ καλῆτερα μὲ τὸ) » Περ.

Πέραμα (τὸ διαβάτην μέρος τοῦ ποταμοῦ). » Πόρος, διάβασις, διαρμα. *gué.*

§. (τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὅποιον περνοῦν τοὺς ποταμούς). » Πορύμειον, ποταμηγός (σκάφη), ποταμηγὴν (σκάφος). *traille, bac, O. bachot* (τὸ μικρόν).

Περαματάρης. » Πορβμεύς, περάτης. *passereur, bachoteur.*

Πέρασις (χυρ. μονέδας). || . αὐτὴ ἡ μονέδα ἔχει (ἢ δὲν ἔχει) πέρασιν. (καὶ μεταφορ.): || . αὐτὰ δὲν ἔχουν πέρασιν, ἴδε Περνῶ.

Πέρασμα (ὁ τόπος ἀπὸ τὴν ἵπποιον περνοῦν καὶ ἡ πράξις αὐτῆ). » Διάβασις, δίοδος, πάροδος, διαγωγή, διακομιδὴ (Θουκ.), πόρος. *passage.* || . τὸ—διὰ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ. » Διάρμα (Στραδ.), διάπλους, περαιώσεις, διάβασις. *uajé, traversée, O.* || . πέρασμα βονοῦ. » Ἰ-περβολή. *passage d' une montagne.* || . πέρασμα τῆς κλωστής ἀπὸ τὸ βελόνι (κτλ.). » Δίερασις (Δίν. Τακτ.), ἔνερασις.

Περασμένος, η, ον. » Παρελθών, παροικήμενος, παρωχημένος, πρότερος. *passé.* || . τὸν περασμένον χειμῶνα, » Τοῦ προτέρου χειμῶνος (Δυσ. κατὰ Σιτοπ.). » *I' hiver passé.* || . τὸ περασμένον σάββατον. » Τοῦ παρωχηκτοῦ σάββατου. *samedi dernier.* || . τὴν περασμένην νύκτα. » Ἐν τῇ παρωχημένῃ νυκτί. *la nuit dernière.* §. (μεταφ. ὁ παλαιός). » Παρχημακώς, ἑώλος. *suranné.*

Περαστικός, η, ον (ἐπιρρήματικῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Ἐν παρόδῳ, ὁδοῦ πάρεργον, ἐκ παρεδου. *en passant, chemin faisant.*

Περγαμίτον (εἶδος λεμονιοῦ εὐώδους), ἴπωρ. » Κιτρόμηλον τὸ Περγαμηνόν. *pergamotte, O.*

Πέρδικα, π. » Πέρδιξ (ὁ καὶ ἡ). *perdrix.* §. ὦ. ἴδε Πέρκη.

Περδικάκι καὶ } » Περδικίον. *petite Perdix* / *perdrix.*

*Περδικομάννα (εἶδος πέρδικας μεγαλότερης καὶ κοκκινωπῆς), π. » *Περδικομήτωρ. *barbanelle, O.*

Περδικόπουλον. » Περδικιδεύς. *perdicteu.*

Περδικοπάτημα, φ. » *Ἀλεκτροπιδιον (τὸ). *piéd de pigeon*, ἴδε καὶ Κορκοπόδι καὶ Χηνοπὶδι καὶ παρβλ. Καυκαλίθρα.

Περεχύνω, β. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Περιχέω, καταχέω, κατασχεδανύω (-υμι), κατασχεδάω (-άω), ἐπιχέω, περικαταχέω, καταντλέω. *jeter (épanche) sur.* || . περεχύνωμαι (χυρ. εἰς τὸ λουτρόν), β. μέσ. » Ἐμαυτοῦ καταχέομαι (Θεοφρ. χαρ.), βαπτίζομαι, περιχέομαι (» Ἀριστον δὲ μετὰ ταῦτα λούεσθαι· εἰ δὲ μὴ, περιχέσασθαι ὕδατι γλυκεῖ, » Ορειβάς. κεφ. ΛΘ'). || . ἵνα βουτήσῃ τὸ τάσι, καὶ ἵνα περεχυθῇ αὐτός του » Βιάσας ἀρτυταί-
αυτὸς αὐτοῦ καταχέασθαι α. || . καὶ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ παζάρ, δὲν τρώγουν, ἂν δὲν περεχυθῶν (οἱ Φαρισαῖοι). » Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, εἰ μὴ βυπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσιν (Εὐαγγ.). α. || . φ' οὐ περεχυθῆς ὀλίγον, πλάγιασε (ἰσχύασε). » Ἀ-

ναπύου, μικρῶς περιχεάμενος (Μνησίθ. παρ' Αθην.). || . με περιέχουσιν ἕδρας παρὰ τὴν ἐντροπὴν μου: » ἰδρῶς μοι περιεχίτο ὑπ' αἰδοῦς (Λουκιαν. Συμπ.). «

Περέχυμ. » Κατάχυσις, ἐπίχυσις, περὶχυσις. l' action de répandre sur.

Περεχῶ, ῥ. μετ., ἴδε Περεχύνω.

Περίβολάκι (τὸ Τουρκ. Μπαγτσεδάκι). » Κηπίον καὶ Κήπιον. jardinier.

Περίβολάκης (ὁ Τουρκ. Μπαγτσεδάκης). » Κήπων(που)ρὸς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), φυτοκόμος. jardinier.

Περίβολι (ὁ Τουρκ. Μπαγτσεές). » Παράδεισος, κήπος. jardin, verger (κυρ. τῶν ἑσπερίων), ἴδε καὶ Κήπος.

Περίγέλασμα. » Ἐμπαιγμός, χλευασμός, χλεύη, κατάγελως, τωθασμός, χλευασία (Ἀριστοτ.), μυκτηριμός. moquerie, θ.

Περίγελαστής. » Σκώπτης, ἐμπαίκτης, σαωπτικός, τωθαστικός, μυκτηριστής. railleur, moqueur.

Περίγελιν. » Χλεύη, γέλως, κατάγελως, μυκτήρ (συνεκδοχ.). raillerie, θ. moquerie, θ. risée, θ.

Περίγελῶ, ῥ. μετ. » Χλευάζω, ἐμπαίζω, γελᾶω, καταγελᾶω, σκώπτω, διαχλευάζω, κατεινωρούμεναι, γέλωτα (ἐν γέλωτι) τίθεμαι (ποιούμαι), χλεύην ποιοῦμαι (τίθεμαι), μωκίζομαι, μυκτηρίζω, τωθάζω, ἐπιτωθάζω, ἐγκαίω τινί (μεταφορ.). moquer (se moquer) de, railler, tourner en ridicule, se jouer de, herner.

Περιδιαβάξω (τὸ Τουρκ. Σεριανίζω), ῥ. μετ. καὶ ἄμ. » Περιπατέω, διαβαδίζω (κυρ. τὸ Ἰταλ. Σολατσάρω). promener, se promener.

Περιδιάβασις (τὸ Τουρκ. Σεριάνι, καὶ Ἰταλ. Σολάτσο). » Περίπατος, αἰώρα. promenade, θ, ἴδε καὶ Γύρος. || . τόπος διὰ περιδιάβασιν. » Περίπατος. promenade, θ.

Περιορμαίξω (τὸ ἄλλ. Τρώγω τὸν περιδρομον, φρσ. ἐπιφωνουμένη ἐν εἵδει κατήρας εἰς τοὺς πολυφάγους), ῥ. ἄμ. » Διαρρήγνυμαι ἐσθίων. crever (en mangeant).

Περίδρομος (κυρ. ἡ Παρωνυχίδα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (συνεκδοχ. δὲ ἐπιφώνημα κατάρας, συνωνυμὸν τοῦ, Κόρακας, Σφάκτις, Ψόφος καὶ τοῦ εἰς τὸν Περὶ χοπρόδρομον ἀναφερομένου Ντρολυκος ἢ Δρόλικος, τοῦ ὁποίου τὸ παράγωγον μόνον ῥῆμα Δρολυκῶν διετηρήθη μέχρις ἡμῶν), ἴδε Σκάνω.

Περιορμαίνομαι, ῥ. ἀποθ., ἴδε Κουσκου-

ρεῦω καὶ Παρατρῶ.

Περιορμαίνομαι. » Φιλοπραγμοσύνη. curiosité, θ, ἴδε καὶ §. Κουσκουριά.

Περιορμαίνομαι, ῥ. μετ. » Ἀξιοθέατος. curieux. (ἀνθρώπος). » Φιλοθεάμων, φιλοκράμων, φιλοπράγμων. curieux, ἴδε καὶ §. Κουσκουριά.

Περιορμαίνομαι. » Σελίς. marge, θ. ἴδε καὶ Καταβιβάζω.

Περιορμαίνομαι. » Κόρυς-υθος (ἡ), κράνος (τὸ), κυνέη (ποιητ.). casque.

Περιορμαίνομαι, ῥ. μετ. (κυρ. ῥ. μάτι). » Ἐνδεαυότα (ὀφθαλμοί). des yeux abattus (battus).

Περιορμαίνομαι, ῥ. μετ. » Κυκλέω(-ομαι), περικυκλόμαι, περιστοιχίζω(-ομαι), περικλείω, περιστέφω, περιτειγίζω, γυρῶ. entourer, envelopper, cerner, envelopper, enclore, investir (κυρ. κάστρον, κτλ.).

Περιορμαίνομαι, ῥ. μετ., ἴδε Συμμάζω, κτλ.

Περιορμαίνομαι. » Περίβολος. enceinte, θ.

Περιορμαίνομαι (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Περιορμαίνομαι κτλ.

Περιορμαίνομαι (προφ. κοιν. Περιπάτημα). » Βαδίσμα, βάδισις. allure, θ. démarche, θ. marcher, train.

Περιορμαίνομαι (προφ. κοιν. Περιπατῶ), ῥ. ἄμ. » Βαδίζω (κυρ. Περιπατῶ τακτικά καὶ ἡσυχά, τὸ ὅποιον σαφηνίζει κάλλιπα ἢ ἔξῃς περικοπή τοῦ βενεφώντος: » Ὄταν ἀτρέμα πορεύηται [ὁ λαγὼς], πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακε, α), ἐδεύω, πορεύομαι, στείχω καὶ σίγῃ. marcher, cheminer. || . ἐγὼ περιπατῶ ὀλίγῳ, καὶ σὺ ἀρχὰ (σιγανά). » Ἐγὼ μὲν ταχὺ (ταχέως) βαδίζω, σὺ δὲ ἀτρέμας (Δημοσθ. Πανταίν.). » || . περιπατῶ εἰς τὸν αἶρα. » Ἀεροπατέω. planer (κυρ. διὰ τὰ πουλιά). || . περιπατῶ εἰς τὰ βουνά. » Ὀρειπατέω. || . περιπατῶ τὴν νύκτα. » Νυκτοπατέω. §. *Νυκτοπατέω (κυρ. δι' ὅσους περιπατοῦν κοιμώμενοι). voyager de nuit. || . περιπατῶ πολλοὺς τέπους. » Πολλὰν ἐπέβηθον (ἐπεπορεύθην, ἐπῆρειν) χώραν. parcourir. || . περιπατῶ εἰς τὰ εὐκαιρά. » Εἰς κενὸν (ὑδιακηνῆς) πορεύομαι, κενεοπατέω. faire des démarches qui u'aboutissent à rien, s'épuiser en vains efforts. §. (μεταφ.) ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τὰ εἰσοδήματα περπατοῦσαν μετὰ μέτρον καὶ μετὰ τὸν λογαριασμόν. » Πενήτης μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρον βαδίζοντος (Πλουτ.). «

Περιπλοκάδα (ὠνόμαζαν ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων τὴν ἀκανθώδη Σμίλακα). «φυλλὰς-άδος (ή). feston, des fleurs entrelacées.

Περιποιήσις. » Θεραπεία, δεξίωσις, φιλοφροσύνη. prévenances, bon traitement, accueil affectueux (flatteur), égards, ἴδε καὶ 'Νοιάσιμον.

Περιποιητικὸς, ἡ, ὄν, » Θεραπευτικὸς, φιλοφρονητικὸς. officieux, obligeant, complaisant.

Περιποιῶμαι, ῥ. ἀποθ. » Θεραπεύω, φιλοφρονέομαι, δεξιόομαι. traiter (accueillir) amicalement, rendre des soins officieux à, ἴδε καὶ Ἐννοιάζομαι.

Περύσσεμα. » Τὸ περιτεῦον (περὶν, καταλειφθέν, καταλειπόμενον, κατάλοιπον, περιγεγόμενον, πλεονάζον), λείψανον, ὑπόλειμμα, κατάλειμμα, περισσεύμα. reste, superflu, surabondant.

Περύσεύω, ῥ. μετ., ἴδε Αὐξάνω. ῥ. ἄμ. » Περιέιμι, περιγίγνομαι (Ξεν.), πλεονάζω, περισσεύω (-τεύω). être superflu (surabondant).

Περισσότερον, ἐπὶρ. (συγκρ.). » Μᾶλλον, πλεόν καὶ (Ἀττ.) πλεῖν, ὑπὲρ (μὲ Αἰτιατ.), (ὁ Πανσανίας μετεχερίσθη καὶ τὸ περισσότερον) » Τῷ δὲ Ἐπαμινώνδῃ καὶ ἐς ἄλλους Βοιωτῶν ὑποπτα ἦν, ἐς δὲ τοὺς Θεσπιεὺς καὶ περισσότερον, «). plus, davantage. ||. εἰς διάστημα διακοσίων χρόνων καὶ περισσότερον. » Ἐν πλείσιν ἡ δικαιοσύνη ἔτεσι. ||. αὐτὰ, καὶ τίποτε περισσότερον. » Ταῦτα, πᾶρξ δὲ μυθὶν (Πλδ.). «.

||. τὸν χειμῶνα τῶν μὲν περισσότερον. » Χειμῶνος βρωτικώτεροι ἐσμὲν ἑαυτῶν. ||. πολὺ περισσότερον. » Πολλαπλασίως. beaucoup plus, bien davantage. ||. ὅσῳ περισσότερον τὸν βλέπω, τόσῳ περισσότερον τὸν ἀγαπῶ. plus je le vois, plus je l'aime.

Περισσότερος, ἡ, ὄν. » Πλείων καὶ πλείων-ονος. plus grand (nombreux, considérable). ||. τὸ περισσότερον μέρος τοῦ στρατεύματος. » Ἡ πολλή (» Τὸ πολὺ) τῆς στρατιᾶς. la plupart, le gros de l'armée. ||. τὸ περισσότερον μέρος τοῦ τόπου. » Ἡ πλείστη τῆς χώρας. ||. εἰς περισσότερον καιρόν. » Ἐν πολλαπλασίονι χρόνῳ » Πολλαπλασίονι χρόνῳ. ||. τὰ περισσότερα μέρος τοῦ γησιοῦ. » Τίς νήσου τὰ πολλά. ||. μὲ περισσotέραν ἀκρίβειαν. » Δι' ἀκρίβειας μᾶλλον, Ἄρστ. ||. οἱ περισσotεροὶ ἄνθρωποι (οἱ ἀπλούστεροι δηλ. καὶ ἀμαθέστεροι). » Οἱ πολλοί. » Ὁ λεῖος ὁ πολὺς αἴθος. le commun (le vulgaire) des hom-

mes. ||. τὰς περισσotεραὶς φοραῖς, ἐπὶρ. » ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὰ πολλὰ, ὡς τὰ πολλὰ, τὸ πλείστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, τὰ πλείστῃ. ordinairement, le plus souvent, communement.

Περίστασις. » Τὸ συμβαῖνον, τὸ συμβ- (προ)πίπτον, τὸ προστυχόν, ὁ καιρὸς, τὰ πράγματα, περίπτωσις, περιπέτεια. circonstance, θ. conjuncture, θ. ||. ἡ περίστασις εἶνε κρίσιμος. » Ὁξὺς ὁ καιρὸς. » Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἐστὶ τὰ πράγματα. le moment est décisif (délicat). ||. καὶ ἔνῃ οἰκονομῇ καλὰ τὰς περιστάσεις. » Καὶ τὰ συμβαίπτοντα εὖ διατίθεσθαι. «

Περίστατικόν. » Συντυχία, συντύχημα, τύχη. accident, aventure, θ. conjuncture, θ.

Περιττέρι, π. » Περιστέρα (τὸ θηλυκόν, τὸ ὁποῖον προσφέρομεν βαρυτόνωος Περιστέρα), περιστερός (τὸ ἀρσενικόν, προφ. κοιν. Περίστερος). pigeon, colombe (Βιδλ.).

Περιστρεῖωνας. » Περιστρεών, περιστροφοφείον. colombier, pigeonnier.

Περιττός (δ' ἄλλ. Παραπανισμένος), ἡ, ὄν. » Περιστός (-ττός), πλεονάζων. superflu, de trop.

Περιτριγυρίζω, ῥ. μετ., ἴδε Περικυκλῶν.

Περιτριγύρισμα. » Κύκλωσις. l' action d' entourer (envelopper, etc).

Περιτριγυρισμένος, ἡ, ὄν, » Περιστεφής. environné, entouré.

Περίφανος (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ἰπερήφανος, κτλ.

Περίφημος, ἡ, ὄν, ἴδε Ἐξακουσμένος.

Πέρκα } ψ. » Πέρκη, περκίς, περκάς.

Πέρκη } perche, θ. perségue (γενι-

Περκίδα } κως), θ.

Περκνάδες (ἡ μαυράδες 'που βγαίνουν

κυρίως εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ χέρια).

» Εφελίς καὶ Εφελίς, πέρκνωμα (Ἡσυχ.).

έρηλίδες, θ. πληθ.

Περκνός (ὁ ἔχων περκνώματα). » Εφελ-

λος, *περκνωστικός. qui a des éphélidos.

Περνοδιαθαίνω, ῥ. ἄμ. » Παραπορεύομαι. passer devant, se promener le

long de.

Πέρνω, ῥ. μετ., ἴδε Πάινω.

Περνώ (προφ. καὶ Ἀπερνῶ) ῥ. μετ. (ἐκ

τοῦ) » Περᾶν (ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ,

Περνάμενος, καὶ Περνάς νήσων ἐπ' ἄλλο-

δαπύων), διαπορεύω (Ξενοφ.), διακοιῶ,

παράγω, περαιῶ, διαβιβάζω, διαβάλλω.

faire passer, transposer, ἴδε καὶ Διαπερ-

νῶ. ||. περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον, ἴδε Κα-

τάστιχον. ||. περνῶ τὸ γερνόν (κτλ.) ἀπὸ

πανί, ἴδε Σουρίον. ||. τούς ἀπέρασαν ὁ-
λους ἀπὸ τοῦ σπαθί. » Πάντας ἤβηδον ἀπ-
έκτειναν. » Σφάζοντες διὰ πάντων διεξ-
ῆλθον (Ἡρόδ.). » Ἀπέκτειναν αὐτοὺς ἐν
στόματι μαχαίρας (Γραφ.). ils les passè-
rent au fil de l'épée, ils firent main
basse sur eux. ||. περνώ ἐν ζύλον εἰς
μίαν κριέλλαν. » Διεβάλλω (« Καὶ διεμ-
βαλοῦσι τοὺς ἀναφορεῖς αὐτῆς, « Γραφ. »).
||. περνώ τὴν κλωστήν ἀπὸ τὸ βελόνι.
» Διεῖρω τὸ νῆμα (λίνον) τῆς βελόνης,
διαπείρω. eufiler. ||. ἀφ' οὗ τὴν κόψης
καὶ τὴν περάσσης εἰς κλωστήν. » Τμηθεῖ-
σα καὶ διακτεθεῖσα (ἴσ. διεκτεθεῖσα) λιν-
αρίφ (Διοσκορ. Ἄλλου 'το εἶπε) » Διαβλη-
θέντος λιναρίου. ||. τὸ τρυπᾷς, καὶ περ-
νᾷς μίαν κλωστήν. » Τρυπήσαντα, λίνω
διείρειν. ||. περνᾷς τὴν κλωστήν εἰς τὴν τρύ-
παν. » Εὐείρειν τὸ λίνον εἰς τὸ τρύπημα. ||.
περνῶ τὰ κομβολόγια εἰς τὴν κλωστήν. » Δια-
βάλλω, διεῖρω. ||. πέρασε τὰ μανικία τοῦ
φορέματός σου, (δηλ.) πέρασε τὰ χεῖρά
σου εἰς τὰ μανικία. » Διειρκότες τὰς χεῖ-
ρας διὰ τῶν κανδύων, (ὥσπερ καὶ νῦν ἐτι
διείρουσιν, ὅταν ὀρθᾷ βασιλεὺς.) « Ξενοφ.
Κυρουπ. ||. περνώντας τὰ δακτύλα μου
ἀνάμει' ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ θηρίου. » Διὰ
τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μετξὺ διεῖρων
τοὺς δακτύλους α. ||. περνῶ σ τὸ σουδλί,
ἴδε Σουδλίζω. ||. ἐπέρασαν τὰ καράβια
ἀπὸ τὴν Χίον εἰς τὴν Νάξιν. » Διέβαλον ἐκ
τῆς Χίον τὰς νέας εἰς τὴν Νάξιν (Ἡρόδ.). α.
||. περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν, ἴδε Λογα-
ριασμός. §. (μεταφορ.) τρέφω, κάμνω
τινὰ ἢ ἐξήση μὲ ('να περάσῃ τρώγων)
ἐνα τί. » Διάγω. » Τέτταρσιν ὁδοῖς,
ὥσπερ ἀσθενοῦντα, τὸν δῆμον διάγουσι, α.
Δημοσθ. » Διήγε τὸν στρατὸν τοῖς λα-
χάνοις, α Φιλ.). §. β. α. (τὸ ἄλλ. Δια-
βαίνω). » Διέρχομαι διεξέρχομαι, διέμι,
διέξेमι, διόδευα, διαπεράω, παραμείβω
(-ομαι), διαπορεύομαι, παραλλάσσω
(-ττω), παροδεύω, παράγω (Εὐαγγ.),
δι(παρ-)διεξί) ἐλαύνω (κυρ. μὲ ὄχημα ἢ
καβαλλάρης). §. » Μεταβαίνω. passer,
traverser, franchir. ||. περνῶ ἀντίκρυ
(κυρ. διὰ θαλάσσης, ποταμοῦ κτλ.). » Δια-
πλέω, διαβάλλω, περαιοῦμαι, διαπεράω,
περάω (Δίων Κάσ. ΜΑ), διεῖρω, παρ-
βάλλω (Ἡρόδ. καὶ Θουκ.). faire le trajet,
traverser. ||. ἐν ᾧ περνοῦσαν ἀπὸ ταῖς
Πάτραις εἰς τὴν ἀντικρυνὴν στερεϊάν. » Εκ
Πατρῶν πρὸς τὴν ἀντιπέραις Ἡπειρον δια-
βαλλόντων α. ||. περνῶ κολυμβῶντας.
» Διενήχομαι, διακολυμβῶ. ||. περνῶ
(ἐμβαίνω δηλ.) μέσχα. » Παρέρχομαι. ||.

να μὴν ἀφίνουν κἀνένα 'να περάσῃ μέσα,
ἴδε Ἀφίνω. ||. περνῶ βουνά (κακοτοπιαίς,
κτλ.). » Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερα-
κρίζω, ὑπεραίρω. passer, franchir. ||.
'δὲν 'μποροῦσε 'να περάσῃ, διότι ὁ δρόμος
ἦτον στενός. » Παρελθεῖν οὐκ ἦν, διὰ τὸ
στενὸν τῆς παρόδου. ||. περάσαμεν τὸν
κάβ' Μαλειῶν. » Παρηλλάξμεν (« Ἐκίμ-
ψαμεν) τὸν Μαλειῶν. doubler, parer. ||.
καθὼς πέρασε τὴν θύραν. » Ἀμα τῷ τὰς
πύλας ἀμειψαί (παρῆλάναι). §. (με-
ταφορ.). περνῶ τὸν καιρὸν μου (ταῖς ὥραις
μου, κτλ.). » Παπατέμπομαι (« Παράγω,
» Διάγω, » Διατρίβω, » Παρέλκω) τὸν χρόνον
(» Ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τί-
λος, ἀλλὰ διαγόντες ἄλλως τὸν χρόνον, α.
Πλούτ. Τιμολ.), ἐξετάζομαι. passer
(tuer) le temps. ||. 'ξυρωντας τὸ εἶναί
σου, θά περάσεις τὴν ζωὴν σου εὐτυχισμέ-
να. » Σαυτὸν γινώσκων εὐδαίμων περά-
σεις (Ξενοφ.). ||. περνῶ τὴν ἡμέραν μου.
» Διημερεύω. ||. περῶ τὴν νύκτα. » Δια-
νυκτερεύω, διαδιβάω (παπατέμπω) τὴν
νύκτα. percer la nuit à. ||. περνῶ βελόνι
(γράμμι, κτλ. τὸ διαβάω δηλ.). » Διέρ-
χομαι, διεξέρχομαι, ἐπέρχομαι, ἐπεξέρ-
χομαι, ἀναλέγομαι, ἐπιλέγομαι (« ὡς δὲ
τὴν ἐπιστολὴν ἐλαβε, καὶ ἐπελέξατο, α.
Λουκιαν. Ἀληθ. Ἰστορ. Β'), ἀνελίσσω
(-ττω) (αὐτὸ κυρ. εἶνε τὸ) feuilletter (τῶν
Γάλλων), parcourir. ||. ὅσοι πέρασαν τοὺς
14-15 χρόνους τῆς ἡλικίας τῶν. » Τοῖς
τὴν ἡδοτικὴν ἡλικίαν πεπεραχόσι (Ξε-
νοφ.). α. ||. τὸσον πυκνὸν, ὥστε μήτε ἡ
βροχή 'τὸ περνᾷ. » Τοὺς (θάμνους) οὗτ'
ἀνιμὸς οὗτ' ὄμβρος περάσκαε διαμπε-
ρὲς, ὡς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν, α Ὀδ. Ε.Ι.
» Πυκνὸν οὕτως, ὥστε μήτ' ὑπερὸν διέ-
ναι (Θεόφρ.). α. ||. 'δὲν τὸν περνᾷ τὸ
βόλι, κτλ. » Ἀπαθὴς πρὸς τὰς ἐξ χειρὸς
βολὰς διαμείνει. il est à l'épreuve du
mousquet (de la pluie etc.). ||. τὸν ἐπέ-
ρασαν εἰς τὸ τρέξιμον, (καὶ μεταφορ.) εἰς
τὴν προκοπὴν, κτλ. ἴδε Ξεπερνῶ. ||. ἐ-
πειδὴ ἔδλεπαν ὅτι τοὺς περνοῦσε εἰς ὅλα.
» Επεὶ δὲ κρατιστεύοντα αὐτὸν ἐώρων περὶ
ἅπαντα ἑαυτῶν (Ξενοφ. Κυρουπ.). α. ||.
ἂν δὲν τὸν περάσῃ σ τὴν γινῶσιν. » Εἰ
μὴ αὐτοῦ τῷ βουλευέσθαι ἐκείνος περιέ-
σται. » Τῷ φρονεῖν αὐτοῦ περιγίγνηται. §.
β. οὐδ. (τὸ ἄλλ. Πορεύομαι, συνώνυμον τοῦ
Ζῶ, ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχαίων τοῖς)
» Διάγω, διεξάγω τὸν βίον, διαγίγνομαι
(» Τὸ δὲ στρατεύμα ὁ οἷτος ἐπέλιπε, κρέα
οὐν ἐσθίωντες οἱ στρατιῶται, διαγίγνοντο, α.
Ξενοφ. Ἀνκβ.), διατρίβω, ἀναστρέφομαι

(καὶ καθαρώτερα ἀκροῦ τοῦ Εὐριπίδου τὸ) ἔκπερᾶν τὸν βίον (καὶ τοῦ Ξενοφ. Οἶκον. τὸ:) «Διαπερᾶν τὸν βίον». passer, ἴδε καὶ Ζωή. || πῶς περνᾷς; ἴδε Εἶμαι. || ὁ ἄρρωστος πέρασε καλά. » Καλῶς διήλθεν (Ἰπποκρ.). « || δὲν πέρασε καλά. » Κακῶς («Οὐ καλῶς») ἀπῆλλαξεν. ἴδε καὶ Καλοπερνῶ. || πῶς πέρασ' ἀπ' τὸν δρόμον; » Πῶς ἀπῆλλαχεν ἐκ τῆς δοῦ; || ἐπέρασαν πολλὰ κατὰ εἰς τὴν ἐξοχὴν. » Ἀρίστα κατ' ἀγρὸν διήγαγον. » Ἠδίστα κατὰ τὴν εὐχαρίαν διεγένοντο. || περνοῦτε κακόμεοιρα γεράματα. » Καὶ γῆρας ἐλεεινὸν διαντλῶν (Διον. Ἀλικαρν.). || ἐπιζόντες ἵνα περάσουν μὲ αὐτὰ τὰ τετρακόσια φλωριά ἕως τὸ παραθαλάσσιον. » Ἐλπίζοντες ἀπὸ τῶν τετρακοσίων τούτων χρυσῶν διαγενέσθαι μέχρι θαλάσσης. « || δὲν πέρασ' ὁ καιρὸς (ἡ διορία). » Ὁ χρόνος ἐξήκει (ἐξῆλθε, παρήλθε). le terme a expiré. || ἀφ' οὗ πέρασε καιρὸς (χρόνοι). » Ἐπειδὴ χρόνος ἐγένετο (Λυκούργ.). » Χρόνων ἐγγεγεννημένων (Δημοσθ. Πανταίν.). « || δὲν ἐπέρασεν ἕνας χρόνος. » Ἐνιχυτὸς οὐ διετρίβη (Θκ. Α'). « || ἀφ' οὗ πέρασαν διακόσια χρόνια. » Ἐτῶν διακοσίων διαγενομένων (διαλιπόντων). après un intervalle de deux cent années, ἴδε καὶ Εἶμαι. || ἀφ' οὗ ἐπέρασε τὸ σάββατον. » Διαγενομένου τοῦ σαββάτου (Εὐαγγ.). « || ἀφ' οὗ πέρασε ὁ μεταξὺ μιά ἡμέρα. » Ἡμέρας δὲ διαλιπούσης. || ἀφ' οὗ ἄφησε καὶ πέρασαν δύο ἡμέραις, ἴδε Ἀφίνω. || ἡ ζωὴ περνᾷ ὅταν ὄνειρον. » Ὀβίος ὡς ὄναρ παρέρχεται. || αὐτὴ ἡ μονέδα περνᾷ. » Ἀγώγιμον τὸ νόμισμα, δύναται («Καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός, « Λουκ.), προχωρεῖ (« Μέχρι νῦν ἐν Βαρυγάζοις παλαιαὶ προχωροῦσι δραχμαί, γράμμασιν Ἑλληνικοῖς ἐγκεχαράγμεναι, Ἀρρίν. Περίπλ. Ἐρ. Θαλ.). la monnaie est de mise. || δὲν περνᾷ. » Οὐ νομίζεται (νομιστεύεται, χωρεῖ, διαχωρεῖ) τὸ ἀργύριον, ἀδόκιμον (ὡς χορήσιμον, Ξενοφ. Πορ.) τὸ νόμισμα. cette monnaie n'a pas de cours, elle n'est pas de mise. || (καὶ μεταφορ.) αὐτὰ δὲν περνοῦν. » Οὐ χωρεῖ ταῦτα. à d'autres. || αὐτὸ τὸ ὑποστατικὸν πέρασεν εἰς τὸν τάδε. » Περιῆλθε, περιέστη. passa. || τὸν πέρασ' ἡ καταρροή (ὁ παροξυσμός, κτλ.). » Ἐκρίθη αὐτῷ ὁ κατάρρευς. || σὲ πέρασεν ὁ λόγος. » Τῆς λυγρὸς πέπαυσαι (Πλάτ.). « || ἐπέρασαν μὲ τὸ μέτρος τῶν βαρβάρων. » Μετετάξαντο πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἴδε καὶ Γυρίζω. || ἀφ' οὗ πέρασε πολλὰ (ἢ

ἀπὸ πολλὰ) μαθήματα. » Διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος (Λουκ.). «

Περρῶκα. » Φενάκη, πνήκη, πρόσθετος κόμη. perruque, th.

Περρῶνικέρης, ἰσα. » Πλοκεὺς, πλαστοκόμος. perruquier.

Περπάτημα | (ὁ τρόπος τοῦ περιπατεῖν), Περπατῆσις | ἴδε Περιπάτημα.

Περπατῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Περιπατῶ.

Πέρσι, ἐπ. (χρον.) » Πέρυσι, καὶ (πρὸ φωνήεντος) Πέρυσιν. l'année passée (dernière).

Περσινός, ἡ, ὄν. » Περσινός καὶ Περσινός, ὁ (ἡ, τὸ, τὰ, κτλ.) πέρυσιν. περυσίας. (qui est) de l'année dernière.

Πέσιμον. » Πτώσις, πτώμα, πέσημα (Σοφοκλ.). chute. || πέσιμον τῶν μαλίων (φύλλων κτλ.), ἴδε Μάδισμα.

Πέταγμα. » Πτῆσις. νοί.

Πεταγμένος (ὁ ἐξέγων ὑπερστώτῃ ἢ πίσω, κτλ.), κτλ. ὄν. » Προπεπτωκώς, προνευκώς, προκύπτων. saillant.

Πεταλίδα (ὁ Σχλ. τοῦ Ὀππ. τὰς γράφει Πατελίδας), θαλ. » Λεπά-ἀδος (ἡ). patelle, œil de bouc, (καὶ κατὰ τὸν Δουκάγγ.) royle, (οἱ Μασσαλιῶται φυλάξαντες, φαίνεται τῶν προγόνων αὐτῶν Φωκαέων τὴν λέξιν, τὴν ὀνομάζουσι) lepada.

Πεταλίδι (εἶδος παιγνιδίου, ῥίπτουν ἐν κεραμιδοκόμματον ἢ στρεβυτοσφον πλάγια εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ὥστε ἵνα κάμῃ κάμποσα πηδημάτα πρὶν βουλήσῃ). » Εποστρακισμός. ricochet.

Πέταλον. » *Κρηπὶς. fer à cheval.

Πεταλὼν, ῥ. μετ. » *Κρηπιδὼν, πεταλὼν. ferrer.

Πεταλοῦδα (ἀπὸ τοῦ » Πετλῆς [καὶ Δωρ. Πεταλῆς]-ίδος, ἡ ἀκρίς, « κατὰ τὸν Πλούτ., ἡ εἶδος τι ἀκρίδος, τὸ Γαλλ. criquet), ἐντ. » Ψυχὴ (ἰδιαιτέρως ἡ καιομένη περὶ τοὺς λύχνους. » Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν, « Ἀριστοτ.), χρυσάλλης (πρὶν ἀρχίσῃ ἵνα πετᾷ). papillon.

Πετάλωμα. » *Κρηπιδώσις, πετάλωσις. ferrure, th.

Πέταυρον (τὸ ψιλὸν σανίδι). » Πέταυρον καὶ Πέτευρον (κυρ. ὠνέμαζαν οἱ παλαιοὶ ἐκεῖν' ὅπου κοιμοῦνται ἢ ἔρριθες). volige, th. latte, th.

Πεταυρίζομαι, ῥ. μεσ., ἴδε Τεντόνομαι.

Πεταχὰ (τὸ ἄλλ. εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ φτερό), ἐπ. » Ἰπτάμενος, ἐν τῷ ἰπτασθαι. à la volée.

Πεταχτός (μεταφορ. ὁ ὀρμητικὸς καὶ

ἱταμός, ἢ, ἐν. » Προπατής, προαλής. vif, alerte.

Πεταινάρι, π. » Ἀλεκτορίδιον, νόσσαξ (Διοσκορ.), ὀρτάλιχος. cochat.

Πεταίνος, π. » Ἀλέκτωρ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν) καὶ Ἀλεκτρυών. coq.

§. (συνεκδοχ.) ὁ πετεινὸς τοῦ τουφεκιοῦ. » Κόραξ ἢ Λύκος. le chien (loup) du fusil.

Πετονιά (ἡ), (ἐκ τοῦ Πετῶ τὸ ῥίπτω), ἡ βέλτα τῶν ψαράδων, ἴδε Ορμίδι.

Πετούμενον. » Πτηνὴν, ὄρνις, ὄρνεον. volaille, θ. volatiles, θ. πληθ.

Πέτρα. » Λίθος (ὁ). pierre, θ. ||. ἀπὸ πέτρα σὲ λιθάρι (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Τὴν τέφραν φεύγων εἰς ἀνθρακίαν ἐμπέπτωκεν' (ἡ) » Τὴν Σκύλλην φεύγων εἰς Χάρυβδιν ἐνέπεσον. ||. προσευχὴ καὶ πέτραις (παροιμ.), ἴδε Προσευχή. §. Πέτρα τῆς δάμης (τοῦ σατραπτοῦ, κτλ.). » Πέσσος (-ττός), ψήφος. pièce (d'echecs; de tric-trac, etc), pion. §. πέτρα τοῦ δακτυλιδιοῦ. » Ψῆρος (Ψάχ). §. πέτρα τῆς κολάσεως (εἰδὸς χημικῆς κατασκευῆς).

» Ἄσσιος ἢ Σαρκοφάγος λίθος. pierre infernale. §. μαδίᾳ πέτρα, ὀρυκτ., ἴδε Ἀλογόπετρα.

§. πέτρα (ἡ γινομένη εἰς τὰ νεφρά ἢ τὴν κύστιν), πάθ. » Λιθίασις. pierre, θ. gravelle, θ. ||. πάσχω (ἔχω) πέτραν. » Λιθιάω. avoir la gravelle.

Πετραδάκι. » Λιθαῖ, λιθάριον, ψηφίς (κυρ. τῶν ἀκραγιαλιῶν). pierrette, θ. cail-loux, ἴδε καὶ Χαλίχι.

Πετράδι. » Λιθαῖ (» Λίθος) πολυτελής. pierre, θ. pierrieres, θ. πληθ.

Πετράς (ὁ δουλεύων πέτραις). » Λιθο-ξέος, λιθουργός, γλύπτης, ἐρμαγλύφος (κυρ. ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα). sculpteur.

Πετραχίλι (Ἰκκλ. ἀπὸ τοῦ) » Περιτρα-χίλιον ἢ Ἐπιτραχίλιον (μεταγ.). étoile, θ.

Πετρίνιος, α, ον, ἴδε Πέτρινος.

Πετριά. » Λίθου βολή. coup de pierre, ||. μιὰ πετριά τόπον. » Λίθου βολήν. un jet de pierre, ἴδε καὶ Τόπος.

Πέτρινος, γ, ον. » Λιθ.νος, ὁ ἐκ λίθων, λίθου πεποιημένος, λάτρινος (παιητ.). fait de pierre.

Πετρίτης, π. » Εῤῥιθκος (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι εἶνε τὸ ἴδιον μὲ τὴν Φοινίκουρον, μεταβαλλόμενοι εἰς ἀλλήλους, ἴδε Κοκκινόκωλος.). rouge-gorge, rouge-bourse, rubeline, θ. rubiette, θ. rubienne, θ. κουρίε, θ. κτλ. ἴδε καὶ Χειμωνιάτης.

Πετρίτσα, ἴδε Πετραδάκι.

Πετροβολημα. » Λιθοβολία, λιθοβολι-

σμός, πετροβολία (Ξενοφ. Ἀναβ.). attaque à coup de pierres.

Πετροβολῶ (κυτῶ μὲ τὰς πέτραις), ῥ. μετ. » Λίθους βάλλω, λιθοβολέω, πετροβολέω. attaquer à coups de pierres.

§. (συνεκδοχ. σκοτόνω μὲ τὰς πέτραις). » Λεύω (Θκδ. Ε, 60), καταλεύω, καταπετρώ. lapider.

Πετροίερακας, } π.

Πετροίεράκι }

Πετροκάλαμον (τὸ σκληρότερον καλάμι), φ. ἴδε Καλάμι καὶ Τουποκάλαμον.

*Πετροκάρβουνον (ἡμπορεῖ ἂν ὀνομασθῇ ὁ) » Λιθάνθραξ ἢ Γαιάνθραξ. charbon de terre ou fossile.

» Πετροκόττυφος (-φος), π. » Κόττυφος ὁ Ἀρχαδικός, *πετροκόττυφος, κύανος (» Ὀμνίος τῷ μέλανι κοττύφῳ ἴστί, φαῖος, τὸ δὲ μέγεθος μικρὸν ἐλάττων· οὗτος ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν κεράμων τὰς διατριβάς ποιεῖται· τὸ δὲ ῥύγχος οὐ φοινικοῦν ἔχει, καθάπερ ὁ κόττυφος, Ἀριστοτ. Ζ.Θ', 28. καὶ οἱ Τοῦρκοι· τὸν ὀνομάζουν Καγιά-μπουλ-μπούλ). merle solitaire.

Πετρόνω (μεταβάλλω εἰς πέτραν), ῥ. μετ. » Ἀπολιθόω. pétrifier. §. (γίνομαι πέτρα), ῥ. ἀμ. » Ἀπολιθόομαι. se pétrifier.

Πετροπόλεμος. » Λιθομαχία. combat à coups de pierres.

Πετροσέλινον (ὁ Φράγκικος Μαγνηδανός), φ. » Πετροσέλινον (κυρ. ὁ ἄγριος ἢ βου-νήσιος, διότι φτῆρνε κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς πέτραις). cerfeuil. §. persil des rochers (de Macédoine), ἴδε καὶ παράδ. Μακεδονῆσι.

Πετροχελίδονον (ἡ λέξις ἦτον κοινή καὶ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου, Ὀδυσ. Δ), π. » Δρεπκνίς, τρωγλίτης, κύψελλος. martinet, marcelet; birondelle de muraille (de caverne, de rocher), moutardier, alerion.

Πετροψάρον, ψ. » Πετραῖος (ἰχθύς). poisson saxatile, genre de poissons.

Πετρώμα (ἡ εἰς πέτραν μεταβολή). » Ἀπολιθώσις. pétrification, θ.

Πίτσα (κυρ. ἡ κόρα, τὸ ἔξω τοῦ ψωμιοῦ. Ἄν ἡζέωρῳ ἐάν, καθὼς λέγει ὁ Κορ., ὀνομάζεται Κύταλον). » Φλόγωμα. crou-te, θ. croulton (τὸ καμμένον). §. (ἡ σκληρὰ φλοῦδα ἡ τούπα τῆς πληγῆς).

» Εσχάρα. eschare, θ. ||. τὸ καύσιμον (τὸ ἐσχικατόρι) σπκόνει πέτσαν. » Ἐσχαροῦται. se couvrir d'une eschare.

Πετσένιος, α, ον. » Δερμάτινος, ὁ ἐκ δέρματος πεποιημένος. de peau, de cuir.

Πετσέτα. » Χειρόμακτρον. essuie-main, serviette, θ.

Πετσιτάκι { (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Χει-

Πετσετίστα ῥόμακτρον (τοῦ Ξενοφ. Κυρουπαίδ. Α).

Πετσι (ἀπὸ τοῦ Πεσχίον, ὑπόκορ. τοῦ Πέσχος), ἴδε Λέρμα καὶ Τομάρι. ||. ἔμεινα πετσι καὶ κόκκαλα, ἴδε Κόκκαλον.

Πετσούδα (ἡ μεγάλη παλαμύδα), Ψ., ἴδε Παλαμύδα.

Πετώ (« Θέμα δὲ τοῦ Πετάσας ἢ τὸ Πετῶ κοινότερον, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Πέτω παρὰ γωνον Πετάζω, οὗ καὶ ἔγνωνται ἡ χρῆσις, » Εὐσταθ. Ἰλ. Δ, 523), ῥ. ἀμ. » ἵπταμαι, πέταμαι (-ομαι), ἀφίπταμαι, ἀνίπταμαι (πρὸς τὰ ἄνω), καθίπταμαι (πρὸς τὰ κάτω), περιίπταμαι (ὀλοτρόγυρα), προσίπταμαι (κοντα), διίπταμαι (ἀνάμεσα). voler, envoler, s'envoler, prendre son essor vers, voltiger (ὀλοτρόγυρα). ||. πέταξ' ἀπὸ τὴν χαρὰν μου (μεταφορ.). » Περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμαν (Σοφοκλ. Αἴας) α. ||. πετεινῶμαι, (τινάζομαι με βίαν, φύγω), ῥ. μέσ. αὐτοπ., ἴδε Τινάζομαι. ||. πετάχθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸν ναόν. » Ἐξω τοῦ ναοῦ πετέσθαι (Στράβ. Θ', γ', 8). §. (εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ) » Ῥίπτω (« Ῥίπτω, τὸ. Πετάζω, » λέγει ὁ Ἑτυμολόγος), ῥ. μετ., ἴδε Ῥίχνω.

Πεύκι (ἀπὸ τοῦ) » Ἐπεύχιον (« Ναχοτάπητας τοὺς ἀπὸ τῆς εὐχῆς τὸ ἐπάνω μὲν φέροντας», Κωνσταντ. Πορφυριγ., ἢ ἀπὸ τοῦ Πέκος, κατὰ τὸν Κ. Οἰκονομ. τὸ ἄλλ. Χαλί.), ἴδε καὶ Ταπί.

Πεύκος (ἡ Ἀγριοκουκκουναρχά, τὸ Τουρ. Τσάμι), δ. » Πεύκη. pin (sauvage). (εἰδὴ αὐτῆς εἶνε καὶ ἡ) » Πίτυς (Διοσκ. βιβλ. Α', 85). picca, pinastre, méléze (καὶ ἡ) » Λάριξ. larix (καὶ ἡ) » Ἐλάτη (ἴδε τὴν λέξιν).

Πέφτω, ῥ. οὐδ. » Πίπτω. tomber; choir.

||. πέφτω κάτω. » Καταπίπτω, καταβάλλομαι, καταφέρωμαι, καταρρέω (« Κατερῆν πρὸς τοῦδαφος, » μεταφορ.), καταρρήγνυμαι. tomber par terre (à terre), se precipiter. ||. πέφτω ἐπάνω. » Ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεται, ἐμβάλλω, προσπίπτω. fondre sur, charger. §. ἔπεσεν ἐπάνω του (φρ. μεταρ., τὸν παρακαλοῦσε δηλ. με ἐπιμονήν). » Διπαρῶς ἐνέεικτο: » Προσκειμένης δὲ τῆς γυναικός. solliciter (presser) vivement, faire les plus vives instances. ||. » να τοὺς κάμην να πέσουν ὁ ένας ἐπάνω ὅς τὸν ἄλλον. » Αὐτοὺς ἐαυτοὺς περιπετεῖς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας. » Πε-

ριπεσεῖν ἀλλήλοις παρεσκύαζε. ||. πέφτω μέσα ἢ ἀνάμεσα. » Περιπίπτω, ἐμπίπτω. tomber (donner) dans. ||. πέφτω ἔξω (κυρ διὰ τὰ καράβια). » Ἐξοκέλλω, ἐκπίπτω (Ἀριστοτ.), ὀκέλλω (« Εἰς τὸν Σαλμυδησόν, ἔνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νηῶν πολλὰ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι, » Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'). echouer, donner sur. ||. πέφτω ὅς τὰ ποδάρι του (φρσ.), ἴδε Ποδᾶρι. ||. πέφτουν τὰ φύλλα (τοῦ δένδρου). τὰ μαλλιά, ἡ τρίχες (τοῦ ἀνθρώπου, ζώου, κτλ.), τὰ πτερά (τοῦ πουλιοῦ). » Ἐκπίπτει (Ἀριε-), ἴδε καὶ Μαδῶ. ||. ἔπεσαν τὰ μαλλιά του, τὰ δάκτυλά του καὶ τὰ νύχια του. » Περιερῆνθαι δὲ αὐτῷ αἱ κόμιναι, δάκτυλοί τε καὶ ὄνυχες, Ἀρετ. ||. ἔπεσεν ἀστροπελέκι (ἀρρώτιαι, ἀκρίδα κτλ.). » Σκηπτὸς (« Πρῆσθῃρ, » Λοιμὸς, » Νόσημα, » Ἀκρίς, κτλ.) ἐνόσηκψεν (ἐγκατέσκηψεν, ἐνέπεσε). la peste se mit (éclata) dans. ||. ἔπεσε μιά πέτρα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. » Λίθος οὐρανόθεν κατηνέχθη. ||. ἔψαε τὸ σπίτι. » Τὸ οἶκμα κατέπεσε (κατερράγη), α. Θυδ. ||. ἔπεσε τὸ σπίτι καὶ τὸν πλάκωσεν, ἴδε Πλακῶν. ||. ὁ τοῖχος κοντεῖει να πέση, ἴδε Κοντεύω. ||. ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ ἔπεσε τὸ σουραῦλι. » Ἀποβεδλήκει γὰρ τὴν σύριγγα ὑπὸ δέους. α. ||. ἔπεσε ὅς τὴν παγίδα. » Περιέπεσε πάγῃ. » Περιπετῆς ἐγένετο. donna dans. ||. ἔπεσε ὅς τὰ δίχτυά του, ἴδε Δίχτυ. ||. ἔπεσεν εἰς τὸ στόμα του (φρσ. ἐγίνεν ἀντικείμενον δηλ. τῆς κακολογίας τινός. ὁ Κορ. [Χιακ. ἀρχαίολ.] μετεχειρίσθη τὴν φράσιν: » Ἄλλ' ὁ Θεόπομπος ἔπεσεν εἰς ἄλλων ἐχθρῶν στόματα: » Ὁμοιον κατὰ τι με τοῦ Ἡρόδοτου [ε', 136] τὸ » Ἀθηναῖοι δὲ ἐκ Πάρου Μιλιτιάδα ἀπονοστήσαντες ἔσχον ἐν στόματι. ||. ἔπεσαν ἐπάνω του καὶ τὸν ἐκαυμάτιασαν. » Ἐπιπεσόντες (« Ἐπιθέμενοι) κατέκοψαν. il fondirent sur lui, ἴδε καὶ Ὁρῶ. ||. ἔπεσε κατακέφαλα. » Κατενεχθὲς ἐπὶ κεφαλῇ. tomba la tête la première, ||. ἔπεσε κατακέφαλα να τὸ κατορθώσῃ (μεταφορ.), ἴδε Βάλλω. ||. πέφτουν εἰς τὰ χαρτιά καὶ ὅς τὰ φαγοπότια. » Εἰς κύθεος καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι (Πλούτ.). α. ||. ἔπεσε κατακέφαλα (ἢ μετὰ τὸ κεφάλι) ὅς τὸ παιγνίδι. » Ὀλος πρὸς τῇ παιδιᾷ γενόμενος. donner tête baissée dans. §. (συνεχ. δοχ.) εἰς παιὼν ἔπεσεν ὁ λαχνός. » Ἐπεσεν ὁ κληρὸς ἐπὶ Ματθίαν (Εὐαγγ.). α. » Ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κληρῶν. τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἐκασταν ἀναίρεισθαι

(Πλατ. Πολ. Γ'), ἴδε Λαχνός. ||. ἔπесе 'σ τὸ μερίδιόν 'του. » Εἶαχεν. il lui est echu (tombe) en partage. ||. ὅ,τι πέφτει 'σ τὸ μερίδιον (ἀνάλογον) τοῦ καθενός ἀπὸ τὴν κληρονομίαν. » Τὸ ἐπιβῆλλον (γιγνόμενον, ἀνῆκον) ἐκάστω τοῦ κλήρου. ||. 'τοὺς ἔπесαν 6000 τάλαντα ἀπὸ τὰ λάφυρα. » Ἀπὸ τῶν λαφύρων ἐξαίσιχα τάλαντα αὐτοῖς πεσεῖν, « (Πλ. Β', ξβ'). ||. 'δὲν σε πέφτει λόγος. » Κἂν περὶ ἀνδρῶν ἐμπέση λόγος που. » Ἀριστοφ.

§. ἔπес' ὁ ἀέρας. » Ἐπεὶ δ' ὅ,τε ἀνεμὸς ἐξαπιναιῶς ἔπесε (Δίων Κῆσσ. λθ'), ἴδε καὶ Καταπέφτω. §. πέφτει 'ς τὸ στομάχι. » Βαρύνει τὸν στόμαχον. il pèse sur l'estomac, ἴδε καὶ Στέκομαι.

Πηγαδῆχι. » Φρεάτιον. petit puits, (ὑποκορ. τοῦ-

Πηγάδι. » Φρέαρ-ατος (τὸ). puits.

Πηγαδίσιος. α, ον. » Φρεατιαῖος, φρεάτι-(τ)ιος. de puits.

Πηγαίμος. » Ἀφίξεις. arrivée, θ.

Πηγαίνεσθαι, ῥ. ἀποθ. » Προφορέομαι (Ξενοφ. Κυνηγ.), ἀνακάμπτω. aller et venir.

Πηγαίνεσθαι. » Διαδρομὴ (Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων). allées et venues.

Πηγαῖνω (ὀρθ. Παγαῖνω), ῥ. ἀμ. » Πορεύομαι, εἶμι, ὑπάγω (« Ὑπαγε, τί μέλλεις; » Ἀριστοφ. Νεφ. 1298. » Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν, « Εὐαγγ), ἀπέρχομαι, ἄγω (« Ἦγεν ἐπὶ τὰς οἰκίας, « Δημοσθ. καὶ Γραφ. πολλ., ἄπειμι, φοιτῶν (κυρ. εἰς τὸ σχολεῖον) ». se rendre, aller. ||. 'τὸν εἶπαν 'να πηγαῖνη καὶ 'να εὐχαριστῇ τὴν τύχην 'ποῦ 'τὸν ἐβοήθησεν εἰς ταῖς Πλαταιαῖς. » Ἐκέλευεν ἀπιέναι, καὶ ἀγαπᾶν τὴν συνχωρῶνισαμένην τύχην ἐν Πλαταιαῖς. » Ὑπαγε νῦν, καὶ Ἀλέξανδρον μοι λέγε (Μ. Ἀντ. Θ', 29) α. ||. τί 'να κάμωμεν; 'να πᾶμεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἦλθαμεν; » Πότερον; ἀπιμεν ἢν περ ἦλθομεν (Ξενοφ.) α. ||. σηκωθῆτε 'να πηγαῖναι. » Εγείρεσθε, ἄγωμεν (Εὐαγγ.). α.

||. ἐπήγαιναν δὲ εἰς τὸ σχολεῖόν 'του σχεδὸν 2000 μαθηταί. » Ἀπέντων δὲ εἰς τὴν διαιτριβὴν αὐτῷ μαθηταί πρὸς δισχιλίους (Διογ. Λαέρτ.). α. ||. ἐξεροῦσαν, καὶ τοὺς πῆγαينه καὶ ἀπὸ κάτω. » Ἦμουν, καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς (Ξενοφ. Ἀνάδ.) α.

||. πῆγαина (πῆγα κτλ.) 'να πῶ (φρο.), ἀντὶ ἔμειλλα (εἶχα σκοπὸν. ἡτοιμαζόμεν) 'να, (ἀπαράλλ. με τὸ) » Ἦα ἔρω. j' al-lai dire §. (ῥ. μετ.) τὸ ῥέμα α' τὰ πῆγι κάμωσεν διὰστήμα. » Ὑπῆλκεν ὁ ρους

οὐ πολὺν τόπον (Πλούτ. Πουπλ.) α. ||. 'τὸν πηγαῖνον (ἐλλειπτ. ἐπὶ κακοῦ πάντοτε, ἢ εἰς τὴν καταδίκην δηλ. ἢ εἰς τὸν τάφον). » Ἀγεται τὴν ἐπὶ θάνατον, ἀπάγεται. on le mène, ἴδε καὶ Πάγω.

Πήγανος, φ. » Πῆγανον (τὸ). rue (Λατιν. gula. » Ἰόλαος ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων, τὸ πῆγανον ὑπὸ Πελοποννησιῶν ῥυτὴν καλεῖσθαι φησι, « Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ.), θ.

Πηγοῦνι (ἀπὸ τοῦ) » Πωγώνιον (ὑποκορ. τοῦ) Πώγων (τὸ γένειον). » Γένυς (ἡ), ἀνθερῶν (τῶν ἀνδρῶν κυρ.), ἐξύγε-νυς. le menton, bas du visage. ||. ἐκεῖ-νος ὅ,που ἔχει μακρὸν πηγοῦνι. » Προγέ-νεις, σφρηνοπῶγων. (qui a un) menton de galoche.

Πῆδημα. » Πῆδημα, ἄλμα, σκίρτημα, πῆδησις. saut, bond, bondissement. ||. πῆδημα μ' ἔνα ποδάρι. » Ἀσκολιασμός. saut à cloche-pied.

Πηδηχτά, ἐπ. » Πηδητικῶς. rétulament, en sautant (bondissant).

Πηδηχτὸς, ἡ, ὄν. » Πηδητικὸς, ἄλτι-κὸς, σκίρτητικὸς. rétulant.

Πηδοῦλι (ὀνομάζεται, κατὰ τὸν Γαζῆν, τὸ μικρότατον σκουληκί τοῦ τυριοῦ, ἀλευριοῦ κτλ.), ἐντ. » Ἀκαρι-εως (τὸ). mitte, ciron.

Πηδῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Πηδῶ, ἄλλομαι, σκιρτάω. sauter; bondir; mes-saillir. ||. πηδῶ χανδάκι. » Τάφρον διάλ-λμαι (διαπηδάω, ὑπεράλλομαι), (Ξενοφ. Ἰππ.). α. ||. πηδῶ μ' ἔνα ποδάρι. » Ἀσκολιαζώ. sauter à cloche-pied.

Πῆζω (γάλα, κτλ.), ῥ. μετ. » Πηγνύω, πῆγνυμι, τυρώω, συνίστημι καὶ συνιστάω (Ἀριστοτ.). faire cailler (prendre) con-geler; coaguler, figer. §. ῥ. ἀμ. αὐ-τοπ. » Πῆγνυμαι, τυρόομαι, συνίσταμαι (« Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμε-νον, α. » prendre, se cailler (congeler).

Πηλός (δὲν εἶνε, καθὼς ἐνόμισεν ὁ Κορ. [Ἀτ. Τομ. Δ', 2], ἡ Κρήνη τοῦ Τραλλια-νοῦ· διότι ὁ πηλὸς οὗτος δὲν ξηραίνεται εἰς τὸ πῦρ). » Γῆ, κιμωλία (πλυντρίς, σμηκτρίς) γῆ. terre à foulon.

Πηλοφῶρι (τὸ σάνδι μετὰ τὸ ἐποῖον κου-βαλοῦν οἱ κρίσται τὴν λάσπην). » Ὑπα-γωγεός. porte-mortier.

Πῆξιμον. » Πῆξις. coagulation, θ. fi-gement, caillage.

Πήττα (ἄλλοι τὸ πηράγον ἀπὸ τὸ Πίττα-σα!!! ἄλλοι ἀπὸ τὸ Πτόσσα, ἄλ-λοι ἀπὸ τὸ Πυτία [καὶ τούτου ἀπίδειξιν φέρουν τὸ λειψάνον τὸν Ἀλκίφρ.], καὶ ἄλ-

λοι τέλος ἀπὸ τοῦ Πίσσω-τω, τῶν ὁποι-
ων ἡ γνώμη μὲ φαίνεται ἡ πιθανωτέρα).
» Πλακοῦς (» Πλακοῦς δὲ γενικῶς ἄρτος
τις ἡ πέμμα πλατὺ παρὰ τὴν πλάκα, «
Εὐστάθ. Ἰλ. Ρ, 428), ἀμυλος. tourte,
θ. galette, θ. || . ἀπὸ πῆττα 'που 'δὲν
τρῶς, τί σε μέλει κῆλ' κατ' (Παροιμ.).

Πηχτά, ἐπ. » Πυκνός. dru.

Πηχταίνω, ῥ. μετ. » Πυκνῶ. épaissir, rendre épais (compacte), condenser.

ῥ. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πυκνόομαι. s' épaissir, ἴδε καὶ ῥ. Πήζω.

Πηχτὴ (εἰδ. φαγητοῦ). » Πηχτή (κυρ.
τὸ πηγμένον γάλα). gelée.

Πηχτός, ἡ, ὄν. » Πυκνός, στεγανός,
δασύς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα).
épais, compacte, dense. dru, serré. || .
τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἦσαν πηχτά. » Δα-
σύκομα (» Ἀμφιλαφῆ) τὰ δένδρα.

Πήχτωμα. » Πυκνότης, τὸ στεγανόν.
ῥ. πύκνωσις. épaississement, compac-
ité, θ.

Πήχη (εἶδος μέτρου καὶ τὸ ἐργαλεῖον
μὲ τὸ ὅποιον. Απαράλλακτα τὴν αναφέ-
ρει καὶ ὁ Ετυμολ.). » Πήχυς-εως (ὠνομά-
ζετο κυρ. παρὰ τῶν ἀρχαίων τὸ ἀπὸ τὴν
ἄκραν τοῦ ἀγκῶνος ἕως τὴν ἄκραν τοῦ
μεσαίου δακτύλου διάστημα, δηλ. ἐνδς-
μήμειςος ποδὸς μέτρον, τὸ Γαλλ. coudée,
θ.), κάλαμος (ἦτον πολὺ μεγαλήτερος),
ράβδος. aune (δικαίρει, διότι περιέχει 3
πόδας καὶ 8 δακτύλους). || . δυό (τρεῖς
τέσσαρες κτλ.) πήχαις. Δί(-Τρί-Τετρά-
κτλ.) πήχυσ. ῥ. (ἡ ἄλλ. Θελειά, ὅσον
νῆμα δηλ. χωρὶς τὸ γλυτῆρι). » Μήρυμα
(-ομα). écheveau.

Πηχυάζω (χάμνω τὸ νῆμα πήχαις γλυ-
τηρίζοντάς το), ῥ. μετ. » Μηρύω (-ομαι).
pouer, ἴδε καὶ Γλυτηρίζω.

Πιάνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) Πιέζω (καὶ
Δωρ.) Πιάζω (» Τὸν ταῦρον ἀπ' ὥρεος
ἄγε πιάξας τὰς ὀπλάς, « Θεοκρ. Εἰδ. Δ',
35—36, τοῦ ὁποίου παραδείγματα σώ-
ζονται μόνον εἰς τὸν Θεόφραστον καὶ εἰς
τὴν Γραῆν, ἴδε Κωτωτέρω). » Συλλαμ-
βάνω, καταλαμβάνω, αἰρέω, ἀλίσκω, ἔχω.
prendre, saisir, attraper (κυρ. ζῶα μὲ
τὴν παγίδα.). || . πιάνω (διὰ τὸν χει-
ρῶν). » Ἀπτομαι, ἐράπτομαι. iater, ἴδε
καὶ Ἀδράχνω. || . ὅσοι πιάνω σφικτὰ
ταῖς πυρρμέναις σούβλαις, καίονται ὀλι-
γώτερον. » Οἱ τοὺς διαπύρους ὀβελίσκους
σφροδρτέρως πιάσαντες, ἤττον καίονται
(Θεοφρ. περὶ Πυρ.) «. || . καὶ πιάωντάς
τον ἀπὸ τὸ δεξιὸν χεῖρ, τὸν ἐσχίσκει. » Καὶ
πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἤγειρε

(Πραξ. Ἀποστ. Γ') «. || . ἐσιχάθη καὶ ἔ-
πιασε τὴν μύτην τῆς. » Ἀπείστραψεν, τὴν
ρίν ἐπιλαβούσα, « Ἀριστοφ. || . τὸν ἔ-
πιασεν ἀπὸ τὸ φόρεμα. » Λαβόμενος αὐ-
τοῦ θοιματίου. || . ἐπίασε τὸν σφυγμὸν
'του, καὶ παρατηροῦσε. » Τῷ καρπῷ τὴν
χεῖρα προσέει, ἐκίπτε. iater le pouls.
|| . πιάνω ἀπὸ τὴν μέσσην, ἴδε Μίσση. || .
τὸν πιάνει ἀπὸ τὴν μέσσην, καὶ τὸν κου-
νεῖς. » Διαλαβόντα σείειν (ἵπποκρ.) «. || .
ὅλην τὴν νύκτα ἐψάρευεν, καὶ 'δὲν ἐπία-
σαν τίποτε, » Τῆς νυκτὸς ὅλης ἀλίσου-
τες, οὐδὲν εἶλον (ἐλαβον, ἤγρευσαν), » Ἐ-
πίασαν οὐδὲν (Εὐαγγ.). « prendre. || .
καὶ ἐπιάναμεν καὶ παγούρια μεγαλού-
τσικα. » Καὶ κινάβους εὐμεγέθεις αἰρουν-
τες (Συνέσ.) «. || . 'δὲν ἐπίασε (φρσ. μί-
ταφορ., ὅταν ἀποτυχαῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ
δὲν κατωρβόνεται ὁ σκοπὸς, ἀναλογεῖ
μὲ τὸ) » Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔ-
σπασεν (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.) «. » Ἀλλ'
οὐκ ἔσπασε ταύτη ῥε. il n' a pas pris.
ῥ. ἔλα 'να πιάσωμ' τὸ χορὸν (συνεκδοχ.
ἀντὶ 'να πιασθῶμεν ἀπὸ τὰ χεῖρα ἵνα
χορεύσωμεν, ὁμοίον μὲ τοῦ Δίσχυλ. Εὐ-
μεν.) » Ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἀψόμενα. ῥ.
ῥ. πιάνω τοὺς δρόμους (ἵνα μὴ μοῦ
φύγῃ ὁ ἐχθρὸς κτλ.). » Διαλαμβάνω τὰς
ὁδοὺς (Πολύδ.) «. s' assurer des chemins.
|| . 'να πιάσῃ τὸν λόφον. » Τὸν λόφον κα-
τασχεῖν. s' emparer de la colline. || .
ἐπίασαν ταῖς ἄκραις. » Τὰ ἄκρα ἔσχον
(κατέλαβον). || . καθὼς ἐπίασαν (ἐφθα-
σαν εἰς) τὰ βουνά. » Λαβόμενοι τῶν ὤρων
(Θυδ.) «. || . πιάνω δουλείαν. » Ἐργου
ἐχομαι (ἀπτομαι). || . πιάνω τὴν δουλείαν
μου μὲ περισσοτέραν προθυμίαν. » Προ-
θυμότερον ἀντιλαμβάνομαι τῶν πραγμά-
των' » Θερμότερον ἀπτεσθαι τῆς διακονίας
(Πλούτ. Συμποσ. Ε', 4) «. || . πιάνω
δουλίαν. » Λόγον συνάπτω. lier conversa-
tion. || . ἐπίασαν γράμματα. » Ἐμεσο-
λάβησαν, εἶλον. intercepter. || . ἐπίασαν
τὸν πόλεμον (τὴν φιλονεικίαν). » Μάχην
(» Ἐριν) συνάψαντες (χρητῆσαντες). » Μά-
χην συνάγειν. » Εἰς χεῖρας ἵναί. enga-
ger le combat (la discussion), en venir
aux mains. || . τὸν ἐπίασεν (ἐλλειπτ. τὸ
δαιμόνιον, ἡ τρέλλα). » Κατεσχέθη, κά-
τεχος γέγονε, καταλαμβάνομενος (κατά-
ληπτος γενόμενος) ὑπὸ τοῦ δαιμονίου, ἐ-
πιλαμβάνεται, ἐπέληπται, ἀλοὺς μανία
(Σοφοκλ.) «. || . ἀφ' οὗ τρελλαθῇ καὶ τὸν
πιάσῃ. » Μανέντι καὶ κατασχομένῳ (Πλάτ.
Φαῖδ.) «. || . καταλαμβάνω τί λέγεις, ὦ
Σώκρατες, ὅτι τὸ δαιμόνιον σε πιάνει κά-

θε φοράν. » Μανθάνω, ὡ Σώκратες, ὅτι τὸ δαιμόνιον φησὶ σαυτῷ ἐκάστοτε γίνεσθαι (Πλάτ.). α. ||. τὸν ἐπίασεν (τὸν πῆρεν) ὁ θυμός. » Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν (Ἰλιάδ. Δ'. ἄλλου 'τὸ ἔχει: ἔλεν). » Τῷ θυμῷ κατεσχέθη. » Κίτχος γέγονε. ||. τὸν πιάνει παραξυμός. » Πυρετῷ λαμβάνεται (Ἱπποκρ.). α. ||. τὸν ἐπίασε παραξυμός. » Ἀλῶναι τριταίῳ (Γαλην.). » Κατέλαβεν αὐτὸν ὁ πυρετός. la fièvre a pris à quelqu'un ||. τὸν ἐπίασε πόνος. » Καρδιωγμῷ ἄλους. ||. μήπως σ' ἐπίασε πόνος; » Ἄλλ' ἢ ὀδύνη σε εἴληρε (Ξενοφ. Συμπ.); α. ||. τὸν πιάνει κεφαλόπονος. » Λαμβάνεσθαι: περικεφαλαίᾳ (Θεοφρ. Φυτ. Γ'). α. ||. διότι τὸν ἐπίασε κεφαλόπονος δυνατός. » Επέλαβε γὰρ τῆς κεφαλῆς ἄλγην αὐτὸν ἰσχυρὸν (Παυσαν. Δ'). α. ||. μὲ πιάνει ἡ θάλασσα. » Νκυτιάω, κακῶς διατίθεμαι ὑπὸ τῆς ναυτίης, δυσφόρως ἔχω. la mer me fait mal. ||. 'να μὲ σε πιάσῃ μάτι! ἴδε Βασκανίαι. ||. μᾶς ἐπίασε μία φουρτοῦνα. » Χαμῶνι περιπιδεσόντες (ἄλόντες). ||. πιάνω 'σπίτι (ἐργαστήρι κτλ.), ἴδε 'Νοικιάζω. ||. κακὸν δρόμον ἐπίασες. » Οὐκ ἀγαθὸς ὁ δόξ' ἦν. » Οὐκ ἀγαθὴν ἐτράπηες. prendre. ||. ἐπίασες ὅλον τὸν τόπον (πόσον τόπον πιάνει!). » Επέχω, κατέχω, ἐπιλαμβάνω (» Αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντήρα ἐκείνον ἐπέλαβον, « Λουκιαν.). occuper, tenir. ||. πιάνω τόπον εἰς τὸ θέατρον, κτλ., ἴδε Τόπος. ||. σ' ἐπίασα, κατараμéне. » ἔχω σε, κατάρατε. je vous y prends. ||. καὶ ἂν με πιάσῃ ψεύστην. » Κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον (Σοφοκλ. Οἶδ.). α. ||. θὰ τὸ πιάθῃ διὰ μεγάλην χάριν, ἴδε Λογαριάζω. ||. τὸ πιάνω εἰς τὸν λογαριασμόν, ἴδε Λογαριασμός. ||. ὁ γέρων πρέπει 'να κυττάξῃ τί (φόρεμα, τί θεωρίᾳ) τὸν πιάνει. » Δεῖ σκοπεῖν, ὡς νῖφ φοινίκης, οὕτω γέροντι τί πρέπει, α. ἁροτφ. ||. αὐτὸ τὸ φόρεμα μὲ ταῖς πολλαῖς λῶξαις (σούφραις) πολλὰ σε πιάνει. » Μάλα τοι τὰ καταπτυχῆς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει (Θεοκρ. Εἰδ. ΙΕ', 34-34). α. ||. αὐτὴ ἡ θεωρία (αὐτὸ τὸ κόψιμον) δέν με πιάνει. » Οὐ μοι πρέπει, οὐκ ἐμπρίπτω ταυτὴ τῇ χροιά. ne m'accompagne bien, ne me sied bien, me sied mal, ἴδε καὶ 'Ταιριάζει. §. (β. ἀμ.) ἐπίασεν (δέν ἐπίασεν) ἡ βαφῇ. » Διὰ βάθους ἐνέδυ τὸ ἄνθος. ||. ἐπίασεν (δέν ἐπίασεν) ἡ ὕσχα (τὸ τουφεκί, κτλ.). » Ἐφθῇ prit, prit feu (manqua [ou] ne prit pas). ||. ἐπίασε (δέν ἐπίασε) τὸ ἄλγος 'ς τὸ φαγεῖ. prendre. ||.

τὸ δένδρον (τὸ φυτὸν κτλ.) πιάνει. » Λαμβάνει (» ἴνα τὰ σπέρματα λαμβάνωσι, α. Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ', 20 » Οὐ γὰρ φασι δύνασθαι φύεσθαι καὶ λαμβάνειν τὸν θυμόν, α. Αὐτ. Φυτ. 5', β'), ἀντιλαμβάνεται (» Ἐάν δὲ καὶ ἀντιλάβηται, μὴ καί ποφωρεῖν, α. Θεοφρ. Φυτ. Δ'). prendre, ἴδε Γιζώνω καὶ τὰ Προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσεως. ||. τὸ φέλισμα δέν ἐπίασεν. » Οὐκ ἐκράτησεν ἡ ἐμβολάς. prendre. ||. τὸ φαγεῖ ἐπίασεν, ἴδε Τσικνίζω. ||. τὸ κρέας τῆς πληγῆς δέν ἐπίασεν (δέν ἐνώθηκε δηλ.). » Οὐ συνήθη (συνεπύθη). §. (ναυτ. ἀντί τῷ Ἀράζω). » Σιγῶ, ἔχω, προσίχω, κατέχω, ἴσχω. aborder, toucher. ||. τοῦ στοχάζεσθαι (λέγεις) 'να πιάσῃς; » Ποῦ σχήσειν δοκεῖ (Δριστοφ. Βατρ.). α. » ||. τοὺς παρετήρουν ποῦ θὰ πιάσουν. » Επετήρουν αὐτοὺς, οἱ κατασχέσουσι (Θυδ.). α. ||. ἐπίασαν εἰς τὴν ἱμέραν. » Ἐσχον ἐς ἱμέραν. ||. πιάνομαι, β. παθ. » Συλλαμβάνομαι, κτλ. être pris (etc). §. προσίσχομαι, ἐνίσχομαι, προσφύομαι. se prendre, s'engager, ἴδε καὶ Σκαλῶν. ||. πιάσθηκε 'ς τὰ ἔξοδρα. » Τεῖς καλῆμοι ἐνσχεθεῖς. s' étant englué. ||. πιάνουνται ἡ φωνὴ 'του. » Κεῖ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος (Πλούτ. Κικ.). α. ||. πιάσθη' ἡ γλῶσσά του. » Τὴν γλῶτταν κεχαλίνωται (Ἱπποκρ.). α. ||. πιάσθηκε τὸ κάτουρόν 'του. » Επεσχέθη αὐτῷ τὸ οὔρον. ||. πιάνομαι ἀπὸ τὰ λόγια μου. » Ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω. » Ἐμαυτῷ περιπετῆς γίγνομαι. ||. ἐπιάσθηκαν γράμματα. » Γράμματα ἐάλωσαν (Ξενοφρ.). α. ἔμεσολαβήθη τὰ γράμματα. furent interceptées. §. πιάνομαι (πιάνονται τὰ μέλη μου δηλ.). » Ἀγκυλόδομαι: συσπᾶμαι (Ἱππιατρ.). être perclus (entrepris) de ses membres. §. β. μεσ. » Ἐχομαι, λαμβάνομαι. se tenir, ἴδε καὶ Βαστοῦμαι. §. » Συμπλέκομαι, συμβάλλω, συμπίπτω, συμμίγνυμι, συνάπτω. être aux prises, engager un combat, venir aux mains. ||. ὅταν δὲ πιασθῇ πόλεμος γειτονικός. » Επειδὴν δ' ἔμορος πόλεμος συμπλαχῇ (Δημοσθ. Ὀλ. Β'). α. ||. μὴ πιάνεσαι μὲ τὸν μεγαλύτερόν σου. » Μὴ φιλονεικεῖς πρεσβυτέρῳ. ne vous commettez pas avec vos supérieurs; il ne faut pas se prendre à plus fort que soi. ||. τὸν πιάσθηκα κακῇ. » Χαλεπῶς λαμβάνεσθαι τινος (Ἡροδ. Β', 21, 4). Πιάσιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ πιάνειν). Σύλληψις §. Ἀῖψις, λαβή. prise, θ. §. Ἀφή (κυρ. τὸ διὰ τῶν χειρῶν). toucher.

§. (συνεκδοχ. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου).
 « Λαδὴ, ἀντίληψις. roiguée. » Κώπη καὶ Μύκης (κυρ. τοῦ σπαθιοῦ). garde, manche, pommeau, ἴδε καὶ Χέρι. §. πιάσιμον τῶν νεώων (ἀρθρῶν κτλ.), πιά. » Ἀγκύλη καὶ Ἀγκύλωσις (Πυλ. Αἰγιν.), (ὅπι τοῦ Ἰπποκρ. ὀνομάζεται) δεσμός (« Φλεγμονὴ δὲ οὐ μεγάλη προσγίνεται οὐδὲ δεσμός τοῦ ἀρθροῦ, » Ἰπποκρ. π. ἀγμ.). ankylōse.

§. πίκτοιμον τοῦ οὐρύου, ἴδε Στάσιμον.
 Πιασμένος, ἡ, εν, ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. (κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος). » Ηγκυλωμένος (Παυλ. Αἰγιν.). perclus.

Πιάτον (ἴσως ἀπὸ τοῦ Βιάτορ τοῦ Ἰσχυ. τὸ ὁποῖον ἐρμηνεύει ὁ ἴδιος. » Κυάθιον μικρόν, ἤχουν Κοχλιάριον, α), ἀγγ., ἴδε Πινχι.

Πιζέλι (προφ. κοιν. Μπιζέλι), ὁσπρ.
 « Πίσον (τὸ), πίσος καὶ πίσος (ὁ), pois, petit pois, ἴδε καὶ Φασούλι. ||. πιζελια χλωρά. » Ἀρτιδρεπῆ. pois goulus (verds).

Πιθαρή, μέτρ. » Σπιθαμή. empan.
 Πιθάρκι. » Πιθάριον, πιθάνη. cuveau.
 Πιθάρκι. » Πίθος. jarre, θ.

Πικρά, ἐπ. » Πικρῶς. amèrement.
 Πικρά (ἡ γεύσις τοῦ πικροῦ, ἡ ἄλλ. Πικράδα). » Πικρία, πικρότης. amertume, θ.
 §. (μεταφ. ἡ λύπη), ἴδε Ἀλύπη.

Πικραγγουριά, φ. » Βλαττήριον, *κυλοκυνθίς, (καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντ.) ἀγριάγγουρία. concombre sauvage, concombre d'âne.

Πικράδα, ἴδε Πίκρα.
 Πικραίνω, ρ. μετ., ἴδε Πικρίζω, καὶ §. Χολοσκάνω. ||. πικραίνομαι, ρ. μέσ. αὐτεπ. » Πικραίνομαι (« Ὁ ζωγράφος ποιεῖ τε καὶ πικραίνεται. » Αντιφάν. παρ' Ἀθην.), ἴδε Λυποῦμαι.

Πικραλίδα (τὸ καλλιερηγμένον ξάδι), φ. » Πικρίς, κισώρη καὶ κισώριον (τὸ κηπαῖον). chisoree, θ, ἴδε καὶ Ραδίσι καὶ παρδλ. Πικρομάρουλον.

Πικραμένος, ἡ, εν, ἴδε Λυπημένος.
 Πικραμύδαλον, καρπ. » Ἀμυγδάλη (ἡ πικρά). amande amère, θ.

Πικρίζω, ρ. μετ. » Πικραίνω (-ίζω) rendre amer, §. ρ. ἀμ. » Πικραίνω, πικραίνομαι. être (devenir) amer.

Πικρίσμα. » Πικρασμός. amertume. θ.
 Πικρογλυκος, ἡ, εν. » Γλυκύπικρος. douce-amer.

Πικροδάφνη, δ. ἴδε Ροδοδάφνη.
 Πικρομάρουλον (τὸ Ἰταλ. Αντίδι), φ. » Θριδάξ ἢ Θριδακίνη ἡ ἀγρία, σέρις ἡ κηπάκη ἡ λαχανοσμένη, latine amère, θ. endive, θ. ἴδε καὶ Πικραλίδα καὶ Ραδίσι.

Πικρούτσικος, ἡ, εν. » Εμπικρος, ὑπόπικρος. un peu amer.

Πικρὸς, ἡ, εν. » Πικρός. amer.
 Πιλαλῶ (κ.τ.λ.), ρ. ἀ. (ἐκ τοῦ Ἑπιλαλῶ, ταῦτ' ἐν τῷ) » Ἐπιβοιλέω, ἴδε Τρέχω.

Πινάκι. » Λεκάνη. jatte, θ. terrine, θ.

Πινακίχι. » Πινάκιον, πινακίδιον, πινακίς, πινακίσκος, λεκανίδιον. petite assiette, θ. petit plat.

Πινάκι (ἐκ τοῦ) » Πινάκιον (ὅσπερ. τοῦ) Πιναξ-ακος (ὁ), παρ' ὧς (τὸ ἴσιν καὶ πλατῶ, ὅπου βάλλουν ἡ μπερσάτ' τους εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ἄλλ. Πιστον ἢ Σκουτέλι), πατάνη, πάτανον, πατάνιον. assiette, θ. τρυβλίον (τὸ βαθύ), λοπάς (ὅπου κενώνουν τὸ φαγεῖ), λεκάνιον, λεκανίς. plat. ||. ἔφαγε μόνος τοῦ ἑνὸς πινάκι χόρτα.

» Τῶν λαγάνων λοπάδα ὅλην αὐτὸς κατεδω-
 δοκῶς. ||. γλείφει τὰ πινάκια (παροιμ. διὰ τοὺς παρασιτοῦντας). » Τὸ τρυβλίον περιλείχων ἄσμενος (Λουκ. Ἀλεκτρ.) α. écumer les marmites. §. (εἶδος μέτρου). » Τρυβλίον, ἡμέριεστον, κοτύλη (ἐχωροῦσεν 7 1/2 οὐγκίας).

Πινακίδα (τὸ σανίδι ὅπου γράφουν καὶ διαβάξουν). » Πινακίς, πινάκιον, πινακίδιον, πινάξ. tablette, θ.

Πινακωτή. » Τράπηξ-ηκος (ὁ), (σχολ. Λυκοφρ.), μαζονόμιον, μαζονόμος (μαζήτης) πινάξ (Πολυδ.). esbille, θ.

Πίνα, θαλ. » Πίνα καὶ Πίννη. pinne marine, θ.

Πίνω, ρ. μετ. » Πίνω. boire. ||. πίνω νερόν. » Ὑδροποτέω. ||. » δὲν πίνω παρὰ νερόν (δηλ. ὄχι κρασί). » Ὑδροποτέω, (καὶ τροπ.) » Νηράλιον ἴσθμη κρατῆρα. » Μούσχι σπένδομαι νηραλίας. ||. τὸ νερόν πίνεται (δὲν πίνεται). » Πόσιμον (« Οὐ πόσιμον τὸ ὕδωρ. potable, buvable, bon à boire. ||. πίνω εἰς ὑγείαν, ἴδε Ὑγεία. §. πίνει (ἀπρὸς. ἐπὶ ἀψύχων), ἴδε Ρουφῶ.

Πόσιμον. » Πισίν (τὸ), πόσις. l'action de boire.

Πιστόν. » Ποτόν, πόμα. boisson, boire, breuvage.

Πιπεράτος, ἡ, εν. » Πεπερίπαστος, πεπερίτης, πεπεράτος. poivré.

Πιπέρι, ἄρ. » Πέπερι-εως ἡ-ίδος (τὸ), Ἰνδικόν (« Τὸ Ἰνδικόν, ὃ καλέουσιν οἱ Πέρσαι Πέπερι, ἢ Ἰπποκρ. περί Γυν. Β'). poivre. ||. κουκί (σφυρί) πιπέρι. » Πεπερίς, κόκκος πεπερέως. grain de poivre. ||. ὁποῖος ἔχει πολὺ πιπέρι, βάζει καὶ τὰ λάχανα (παροιμ. τὴν ὁποίαν εἶτω

ματέφερον εἰς τὸ ἀρχαῖον ὁ Ἀπστολῆς) :
» Ὁ ἔχων πολὺ πέπερι, τίθησι καὶ λαχά-
νοισ.

Πιπεριά, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Λεπι-
διου). » *Πεπερίς-ίδος. corail de jardin,
poivre de Guinée, passe(chasse)-rage.

Πιπερίζω, ῥ. ἀμτβλ. » Πεπερίζω. avoir
le goût du poivre.

Πιπερόρριζα (τὸ ἄλλ. » Κρυεθότανον
καὶ Τουρκ. Τζεντζεφίλι), ἀρ. » Ζιγγί-
θερι εως (τὸ), *πύρεθρον (Δισκορ.).
gingembre.

Πίπιζα, π. (ἴσως ὁ) » Ὀρεσπίζης. pin-
son des montagnes, ἴδε καὶ Μελίσσουρ-
γὸς καὶ Συκοφάγος.

Πιπιλίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Πιπιζω
(» Κονεραίσται, κρώτνες οἱ τοὺς κύνες
πιπιζόντες, « Ἡσύχ. » Μυζάω(-έω), ἐκ-
μυζάω(-έω), ἀπομυζάω(-έω). sucer, su-
roter, ἴδε καὶ Βυζάνω.

Πιπίλισμα. » Εκμύζησις. sucement,
suction, θ.

Πιπίνι (τὸ νεογεννημένον περιστέρι).
» Πίπος καὶ Πίππος (ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς
παλαιούς τὸ Κοτοπούλι), νεοσὸς περι-
στερᾶς. pigeonneau.

Πισθάγκωνα (τὰ χέρια ἴσως δεμένα),
ἐπίρ. » Ἀποστρέψαντα τοὺς ἀγκῶνας (» Εξ-
αγκωνίσαντα) ξυνοῦνται. lier les mains
derrière le corps.

Πισινός, ἡ, ὄν, ἴδε Ὀπισινός.

Πισθελονιά καὶ Πισοκέντι, (εἶδος βα-
ψμάτος), agrière-point.

Πισοκίπουλα, (ὅπτηθεν τῆς σέλλας τοῦ
αλόγου εἰς τὰ καπούλια. Ὁ Σ. Πόρτιος καὶ
ἄλλοι τὸ γράφουν Ξεκάπουλα), ἐπ. en
croupe.

Πισοκέντι, ἴδε Πισοθελονιά,

Πισόκωλα (ἐλέγτο καὶ Εξανάκωλα),
ἐπ. » Παλιμπυγῆδόν, ἐπὶ (ἀνὰ) πόδα,
ἀναποδίζων εἰς τοῦπίσω, τρέχων ἔμπα-
λιν αὐτοῦ (Ἡρωδ.). à reculons.

Πίσσα (εἶνε δύο εἰδῶν: Ἡ φυσικὴ, δι-
αιρουμένη εἰς φυτικὴν, ἡ ὅποια καὶ) » Ἰ-
γρόπισσα ἢ Ἰγρὰ πίσσα (λέγεται, καὶ
τρέχει ἀπὸ τὰ ξύλα τοῦ Πεύκου), (καὶ ὁ-
ρυκτὴν, ἡ ὅποια συνίζεται ἀπὸ μερικὸς
ποταμούς, ἡ πηγὰδια σκαπτόμενα ἐπὶ
τούτῳ, καὶ ὀνομάζεται) » Ἀσφαλτος, πε-
τρέλαιον (καὶ Τουρκ. Καρὰ νέφτ, ἴδε Νέ-
φτι). poix minérale ou de terre, bitume
(ἀπ' αὐτὴν, φαίνεται, ἐξυμώθησαν αἱ
πλῆνθοι τῆς Βαβυλῶνος [ἴδε τὸν Ἡρόδ.],
καὶ ἐγρίσθη καὶ ἡ Κιζιτὸς τοῦ Νῶε
συγχέεται συγχάκεις καὶ ἐνόνεται μετὰ τὴν
φυτικὴν ὑγρόπισσαν· καὶ ἡ τεχνητὴ ἢ

κατασκευαστὴ, ἡ ὅποια κατασκευάζεται:
διὰ τῆς ἐψήσεως, ἡ ἀπὸ τὴν φυτικὴν, καὶ
αὐτὴ κυρίως ὀνομάζεται) » Πίσσα καὶ
Πίττα, πίσσα ξηρὰ καὶ παλίμπισσα
(ἀπὸ τὴν Πίττον τὸ δένδρον), poix, θ. (ἡ
ἀπὸ τὴν ὀρυκτὴν, καὶ ὀνομάζεται) » Πισ-
σόφαλτος. goudron, guitrane (Τουρκ.
Κατράνι). || . ἡ αὐτὴ ὅταν (τὴν) πίσσα,
(καὶ ἐλλειπτ.) ἡ αὐτὴ πίσσα (τὸ κατὰ-
μαυρον). » Μελάντερον ἢ ὅτε πίσσα. poir
comme poix. || . σκιάδι πίσσα (τὸ βα-
θύτατον σκότος). » Ὅταν οἱ ἄλλοι λέγω-
σι Πίσσα (Θεοφ. χαρακτ.) «.

Πίσσωμα. » Ἀσφάλτωσις, πίττωσις. l'
action de poisser.

Πισσόνω, ῥ. μετ. » Πιττώ (-σώω),
ἀσφαλτῶ, κωνίζω, κωνιάω, πισσοκωνέω
(-άω), πισσαλοῖζέω καὶ πισσαλιφέω (Αἰν.
Πολ.) (ὅθεν ἴσως τὸ Πασσαλείφω). pois-
ser, enduire de poix, empoisser.

Πιστεμμένος, ἡ, ὄν, ἴδε Πιστός.

Πιστεύομαι (» Ἄν' δὲν πιστεύεται εὐ-
κολα εἰς τὴν ἔξω φαινομένην τῶν ἀνθρώ-
πων διαγωγὴν, « Κερ. Συνέκδ. Ἱερατ.
195), ῥ. μέσ., ἴδε Ἐμπιστεύομαι.

Πιστεύω, ῥ. ἀμ. » Ἐχω πίστιν, πείθο-
μαι, πιστεύω. ajouter foi à, croire. || .
δὲν πιστεύω. » Ἀπίστως ἔχω πρός. || .
δὲν σε πιστεύω ὡς αὐτό. » Ταῦτ' ἐγὼ σοὶ
οὐ πείθομαι (Πλάτ.). «. || . ἂν τὸ ἤκουέ
τις προτοῦ, δὲν ἤθελε τὸ πιστεύειν. » Ὁ,
πρὶν γενέσθαι, ἠπίστησεν ἂν τὴν ἀκούσας
(Θαδ.). «.

Πιστιά (ἐκ τοῦ Ὀπισθία, τὸ Τουρκ.
Κουσκούνι καὶ, κατὰ τὸν Δουκάγγιον, Κα-
πουλοδέτης, μέρος τῆς σκευῆς τοῦ ἵππου).
» Ἱπουρίς. croupière, θ.

Πίστις (κυρ. ἡ πρὸς Θεόν). » Πίστις,
θρησκεία. foi, θ. religion, θ. croyance, θ.

Πίστομα, ἐπ. » Ἐπὶ στόμα, πρηνὴς
καὶ πρηνῆς. ventre à (visage contre) terre.

Πιστός, ἡ, ὄν. » Πιστός, πίστιν ἔχων,
ἐχέγγυος, φερέγγυος, ἀξίοχρεως. fidèle,
affidé, homme (personne) de confiance.

Πιστοσύνη, ἴδε Ἐμπιστοσύνη καὶ Πί-
στις.

Πίσω (προφ. καιν. Πίσου), ἐπ., ἴδε
Ὀπίσω.

Πίτερον. » Πίτυρον. son.

Πιτύζω, ἴδε (ὀρθότ.) Πυτίζω.

Πιτυλίζω, ῥ. μετ. » Πιτυλίξω (» Πι-
τυλίξιν γάλα ἐν φύλλοις, « Ἱππκρ. Γυν.
πθ. 2), πιτυλώ, ἐπι(έν-, προσ) τιλάω.
éclabousser.

Πιτυλίσιμα. » Πίτυλος, ἐπιτίλῃσις.
eclaboussure, θ.

Πιττάκι, ἴδε Πυττάκι.

Πιτυρίδα. » Πιτυρίασις. darire fari-neuse à la tête.

Πιωμένος (χυρ. ὁ μὴ ἐντελῶς μεθυσμέ-νος), η, ον. » Ἰποθεβρεγμένος, ὑποπεπω-κώς. qui est en pointe de vin (entre deux vins), ἴδε καὶ Κεῖρι (εἰς τὸ Παράρ-τημα).

Πλάγι (τὸ). » Θάτερα (τά). côté. ||. τὸ πλάγι ἐνὸς βουνεῦ (ἢ ἄλλ. Πλαγιά). » Κλίτος (τὸ), κλι-τὺς (ῆ). côté, coteau.

||. τὰ ἐμπροσθινὰ τοῦ μαλλιά καται-θαίνουν ἕως εἰς τὰ μάτια τοῦ ὥστε βλέ-πει καλλήτερα εἰς τὸ πλάγι, παρὰ ἐμ-προσθὰ. » Τὸ δὲ προκόμιον (τοῦ βονάσου) καθήκει ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥστ' εἰς τὸ πλάγιον παρορᾷ μάλλον, ἢ εἰς τὸ πρό-σθεν (Δριστ.).^α les crins qu' ils ont sur le front leur viennent jusque sur les yeux, de sorte qu' ils voyent mieux de côté qu' en face.

Πλάγια (τὸ ἄλλ. Δίπλα), ἐπ. » Πλα-γίως, ἐγκαρσίως, ἐπικαρσίως. de côté, à côté, transversalement, de travers. §. latéralement. ||. τὸ κλῆμα πῶς τὸ φυ-τεύεις; ὄρθον, ἢ ὀλίγον πλάγια; » Πότε-ρα, τὸ κλῆμα ὄρθον τίθεις, ἢ καὶ πλά-γιόν τι (Ξενοφ. Οἶκον).^α ;

Πλαγιάζω (βάλλω ἄλλον ἵνα πλαγιά-σῃ), ῥ. μετ. » Κατακλίνω, ἐυνάζω. cou-cher. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Κατακλίνω-μαι, ἐυνάζομαι, ἀναπίπτω, κοιτάζομαι. coucher, se coucher. §. (συνεχδοχ. ἐκ τοῦ παρεπομένου, Κοιμουμαι.), ἴδε τὴν λέξιν.

Πλάγιασμα. » Κατάκλισις. l' action de coucher ou de se coucher; la situation de celui qui est couché.

Πλαγιασμένος, η, ον. » Κεκλιμένος, κατακείμενος. couché. ||. εἴμαι πλα-γιασμένος. » Κατάκειμαι. être couché.

Πλαγινός, ῆ, ὄν. » Πλάγιος. latéral.

Πλάθω (ψωμί), ῥ. μετ. » Πλάσσω (-τω), façonner, former. ||. ἵνα πλά-σῃς ἐξήντα κολληκία. » Πλάσαι κόλλη-κας ἐξήκοντα (Ἰπποκρ.).^α

Πλάκα (ῆ). » Πλάξ-ακός (ῆ). dalle, θ. carreau, cadette, θ. pavé.

Πλακῆ (εἶδος φαγητοῦ). » Πλακωτὸν (ἔδεσμα), λοπάς (Γαλην. π, τ. ἀπὸ τ. ἐνυδρ. ζ. τροφῆς.), (εἶν δ' ἂν μᾶλλον ἢ λοπάς τὸ Τουρκ. Γιαχνί, ἢ μᾶλλον τὸ Παππαζ-γιαχνί, καὶ μάλιστα ὅταν σκευά-ζῃται δι' ἰχθύων, ὡς ἐστὶ τεκμηρασθαι ἐκ τούτων τοῦ Ἀρχεστράτου τῶν στίχων: » Ὅσση δ' ἂν ἐν λοπάδος κοίτης πληρώ-

μσιν ἐψῆς, » Μηθ' ὕδατος πηγὴν αὐτοῖς, μῆτ' οἶνον ὄξος » Συμμίξης; ἀλλ' αὐτὸ μόνον κατάχουον ἑλαιον, » Αὐχμηρόν τε κύμικον, ὁμοῦ δ' εὐώδεα φύλλα. » Ἐψε δ' ἐπ' ἀνθρακίης, φλόγα τούτοις μὴ προσε-νεγκών. » Καὶ κινεῖ πυκνῶς, μὴ προσκαυ-θέντα λάθῃ σε (Ἀθην.).^α

Πλακόνι (τὸ μικρότερον πανὶ τῶν πλοι-αρίων τὸ πρὸς τὴν πρῶνην), ναυτ. » Ἀρ-τέμων. fouque de beauprès.

Πλακῶν (χυρ. βάλλω πέτραν ἢ πλά-κα ἐπάνω εἰς τι), ῥ. μετ. » Πλακῶ. pres-ser sous une pierre. ||. ἔπεσε τ' ὁσπί-τι καὶ τοὺς πλάκωσεν, » Ἐμπεσούσης αὐ-τοῖς τῆς οἰκίας. §. (καταχρ. πατὼ ἀπὸ πᾶνω). » Οἰλίω, ἐπιθλίω. accabler. §. (μεταφ. προφθάνω τινὰ ἐν ᾧ κάμνει τι) » Καταλαμβάνω. surprendre. ||. ἵμας πλάκωσαν οἱ ἐχθροί. » Αἰφνης ἐπέπεσον ἡμῖν οἱ πολέμοι. nous fûmes assaillis (surpris).

Πλαντάζω (σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, ἢ χρλοσκάνω. » Πολλοὶ δὲ καὶ . ἀνιπποι εἰς τὸ στρατόπεδον ἐπανάλθοσαν, τῇ συν-τονίᾳ τοῦ δράμου πλανταζάντων [ὅπου ἄλ-λοι κώδεσθες ἔχουσι λακχσάντων] σφίσι τῶν ὀχημάτων, «Νικήτ. Χων.), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Πλατάσσω, πλαταγίω (-ίζω), ἴδε Σκάνω καὶ Χολοσκάνω.

Πλάσιμον. » Πλάσις. l' action de fa-çonner (le pain).

Πλαστάρι (ψωμί). » Ἀρτος πλακῆσις. galette, θ.

Πλασταριά, ἐργ. » Πλαθάνη, πλάθανος (ῶ), πλάθανον. plateau sur le quel on fait (façonne) le pain, tour (du bou-langer).

Πλατίνω, ῥ. μετ. » Πλατύνω, εὐρύ-νω. élargir. §. ῥ. ἀμ. » Πλατύνω μαι εὐρύνομαι. s' élargir.

Πλάτχνος, δ. » Πλάτανος (ῆ), πλατά-νιστος (ῆ). plane, θ. platane.

Πλατεῖα, ἐπ. » Πλατεῖως. largement.

Πλάτη. » Ὡμοπλάτη, πλάτη. épaule, θ.

Πλατίτσα, ψ. (τοῦ ποταμοῦ). » Πλατί-στακος καὶ Πλάταξ (τὸ μεγαλύτερον), μύλλος (τὸ μεσαῖον), ἀγνωτίδιον (τὸ μι-κρότατον), κορακίνος, ταπέρδης (τὸ ἀλα-τισμένον). mulet, sortel, ἴδε καὶ Θρίσσα.

Πλατομαντήλα, φ. » Ἀρκειον, πρωω-πίς, προσόπιον. bardane (la grande), herbe aux teigneux, θ. ἴδε καὶ Δενδρο-μολόχα.

Πλάτος (τὸ). » Πλάτος, εὖρος. largeur, θ. ampleur. θ.

Πλατόφυλλος, -η, ον (διεσώθη ἡ λέξις μινον ὡς ἐπίθετον ἑνὸς εἶδους βασιλικού. Ο Θεόφραστος, Ἱστορ. Φυτ. ζ', ὀνομάζει) Πλατύφυλλον (ἐν εἶδος γαλασιδᾶς ἢ φλόμου). à larges feuilles.

Πλάτρα (-ή). » Πράτρια. vendeuse, θ. revendeuse, θ.

Πλατὺς, εἰά, ύ. » Εὐρύς, πλατύς. large, ample. ||. ῥαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς, ἴδε Ῥαπλόνεμαι.

Πλατῶνι (εἶδος Ἀγριοκάτσιου, ἴδε τὴν λέξιν), ζ. » Δίγαγρος δ πλατύκερως. bouquetin, bouc-Estain ou bouc-stein. ζ. (εἶδος ζαρκιδιοῦ ἢ ελαφιῶ με πλατεῖα κέρατα). » Πλατύκερως (Πλιν.), εὐρύκερως (Ὀππιαν.). daïm, daïne (τὸ θηλυκόν).

Πλειότερον (προφέρεται κοινῶς Πειότερον), ἐπ., ἴδε Περισσότερον.

Πλειότερος (προφ. κοιν. Πειότερος), η, ον, ἴδε Περισσότερος.

Πλεκτὸς (προφ. κοιν. Πλεχτὸς), ἡ, ὄν. » Πλεκτός. tressé, natté.

Πλέκω, ρ. μετ. » Πλέκω, ἐμπλέκω. tresser, natter (κυρ. τὴν οὐρὰν καὶ τὰ μαλλιά τοῦ ἀλόγου), tricoter (κυρ. κάλτσαν κτλ.).

Πλεμμάτι, ἴδε Δίχτυ.

Πλειμόνι (τὸ κόκκινον Τσιγέρι Τουρκ. ἀπὸ τοῦ) » Πλεύμων-ονος (Ἰων. ὁ) Πνεύμων. poumon.

Πλεξίδα, ἴδε Πλεξούδα.

Πλέξιμεν. » Πλοχή, ἐμ (συμ)πλοχή. l' action de tresser (natter etc.), tricoter (κυρ. κάλτσας κτλ.).

Πλεξούδα. » Πλόκαμος. πλοκαμῖς, βύστρογος, κρώθυλος καὶ κόρουθος (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηναίων). tresse, θ. natte (de cheveux), θ.

Πλέον (προφ. κοιν. Πλειό, καὶ κυρ. Πειό καὶ Πειά), ἐπ. (συγκρ.). » Ἐπ. ζ. ἄλλον. plus. ζ. déjà. ||. πλέον νόματα, ἴδε Νόματα. ζ. (χρον.) δὲν θέλω πλέον νῆ τὸν ῥυθμό, ἴδε Τῶρα.

Πλερόνω (καὶ τὰ ἄπ αὐτοῦ), ρ. μετ., ἴδε Πληρόνω κτλ.

Πλευρίτης, π.θ. » Πλευρίτις (νόσος). point de côté, pleuresie, θ.

Πλευριτώνω (-ομαι), ρ. μέσ. αὐτοπ. (καὶ σπανιωτάτα μεταβατικόν) » Πλευριτίδι λαμβάνομαι (Ἀριστοφ.). » gagner une pleuresie.

Πλευροβότανον, φ. » Πνευμονιάς, πνευμονίς. pulmonaire, θ. consoude, θ.

Πλευρόν. » Πλευρά. côte, θ, ἴδε καὶ Πλάγι. ζ. (συνειδοχ. ὁ πόνος τοῦ πνευροῦ), πάθ., ἴδε Πλευρίτης.

Πλέω, ρ. ἀμ. » Ἐπιπλέωμαι, ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω, ἐπινέω. surnager, flotter, nager. ||. τὰ ποδήματα πλέουν ἢ τὰ ποδάρια τοῦ (ἐταν ἦνε πλατεῖα). » Ἐνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν (Ἀριστοφ. ἱππ. 321, ἀπαράλλακτα μετὲν σκαμινῶν τῆς φράσεως ἐκδοχῆν) α. (ἔπου ὁ Σχολ. σημειοῖ ὅτι » Ἐκτεινόμενων καὶ πλατυνομένων εὐχερῶς τῶν δερμάτων, ἐκολυμῶν ἐν αὐτοῖς, ἐκ τοῦ μηκίτι ἡμεροσμένα τῶς ποσὶ τῶν φορούντων αὐτὰ εἶναι) α.

Πληγή. » Τραύμα, ἑλκος (τὸ), πληγή. blessure, θ. plaie, θ. ulcère, θ. ||. πληγή χωρὶς ῥατώμα. » Μώλωψ (ὁ). contusion, θ. ||. πληγή κακοφορμισμένη. » Φλεγμαίνουσα.

Πληγώνω, ρ. μετ. » Τιτρώσκω, τραυματίζω, ἐλκάζω. blesser.

Πληγώμα. » Ἑλκωσις. ulcération, θ.

Πληγωμένος, η, ον. » Τραυματίας, ἡλκωμένος, τετραυματισμένος, τετρωμένος. blessé.

Πληθύνω, ρ. μετ. » Πληθύνω. multiplier, croître, ἴδε καὶ Δύξάνω. ζ. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Πληθύνω (-ομαι). multiplier.

Πληθός (τὸ). » Πλῆθος, πλῆθὺς-ός (ἡ). grand nombre, quantité, θ. multitude, θ. ||. πλῆθος ἀνθρώπων. » Δῆμος, ὄχλος, ὄμιλος. foule, θ. presse, θ.

Πλημύρα. » Πλημύρα, ἐπίδοσις. crue (des eaux), θ. débordement.

Πλημυρισμένος, η, ον. » Ὑπερχειλής, μέγας. gros.

Πλημυρῶ, ρ. ἀμ. » Πλημυρέω. se grossir, hausser. ||. καὶ ὁ Ἀσωπὴς ποταμὸς ἐπλημύρισε. » Καὶ ὁ Ἀσωπὴς ποταμὸς ἐρρύθη μέγας. a bien haussé. ||. ἐπλημύρισαν τὰ ποτάμια. » Ἐξυβόρισαντες οἱ ποταμοί α. Τραπὲν γὰρ ὑπ' ὄμβρων τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἄσπετον ἦν, ὁ Ἰώσπη. (Ἀλυσ. Δ' 7α.)

Πληξίς. » Ἀλυσ (ὁ), ἄση, ἀδημονία. ennui.

Πληρωμένος (ὑποιοις πληρύνεται ἢ κάμνει τι μετὰ πληρωμῆν), η, ον. » Μισθωτός, ἐμμισθος, μίσθιος, ὑπόμισθος. mercenaire.

Πληρωμή, ἴδε Μισθός.

Πληρώμα. » Ἐκτισίς, ἀπότισις. payement.

Πληρόνω (προφ. κοιν. Πλερόνω), ρ. μετ. » Ἀποτινύω (-ομαι), ἀποτινώ (-τω), τελῶ, κατατίθημι-εμαι (κυρ. μετὰ μετρητὰ καθὼς καὶ τὸ) καταβάλλω. ζ. μισθόδοτεω. payer. ||. πληρόνεις ἐνίκιον. » Εὐνοίκιον

τελεῖ, « Πλούτ. || . πληρόν το χρέος μου, ἴδε Ἰξοφῶδ. || . πᾶρ τὴν γυναῖκα σου καὶ τὰ παῖδιά σου, χωρὶς να πληρώσῃς τίποτε διὰ τὴν εξαγοράν τους. » Ἀπαγορεύ τὴν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθεῖς (Ξενοφ.). || . τίποτε δὲν πληρώσῃς, τίποτε δὲν ἀγοράσῃς. » Οὐδὲν κατεθέμην καὶ οὐδὲν ἐπριάμην. || . ὁ ἀχρεὺς ἄνθρωπος παίρνει δανεικὰ καὶ δὲν πληροῖναι. » Δανεῖζεται ὁ ἀκαρτωλὸς καὶ οὐκ ἀποτίσει (Γραφ.). || . πληρόνουςαι, ρ. παθ. » Μισθοφορέω, μισθὸν φέρω (Ξενοφ.), μισθοδοτέω (-ομαι.)

Πλησιάζω (φέρνω κοντά), ρ. μετ. » Προσάγω, παρίστημι (-αμαι), προστίθωμι, προσεπιάζω. approcher, faire approcher. §. (πηγαίνω. ἐρχομαι, κοντά), ρ. άμ. » Πλησίον (» Εγγύς, » Πρὸς τινι) γίνομαι, προσέρχομαι, ἐγγίζω, πρόσκειμαι, προσεπιάζω, προσεγγίζω, συνημίνωμι (-ομαι), συνάπτω, πλησιάζω. approcher, s'approcher, toucher. || . ἐπλησίαζεν ἔνθα καράβι. » Ναὺς προσεφέρετο (προσέπλει). || . ἀρ' οὐ δὲ ἐπλησίασαν εἰς τοὺς ἐμπροσθιόνες. » Τοῖς δὲ πρώτοις συμμίζαντες. || . καθώς δὲ ἐπλησίασαν εἰς αὐτόν. » Ὡς δὲ πρὸς αὐτῷ ἐγένοντο. || . καὶ ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα. » Τῆς δὲ ὥρας συγκλειούσης (συναπτούσης) α, Πολύδ. || . πλησίαζαν ἵνα τελειώσουν καὶ αἱ συνήηκαι. » Καὶ τὰς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι (Θουκυδ.). α.

Πληχτικός (ἄνθρωπος), ἡ, ὄν. » Ὀχληρὸς, βαρύν. ennuyant, ennuyeux, importun, gênant, fastidieux, choquant, embêtant, ἴδε καὶ Βαρετός. §. καιρὸς (» τίς κτλ.) πληχτικός. » Στυγνός, σκυθρωπός. triste, ἴδε καὶ Στενόχωρος.

Πλήχτω, ρ. μετ. » Ἀπνεύχω. ennuyer, impatienter, chicaner, ἴδε καὶ Στενωχωρῶ. §. (σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ). » Δυσχεραίνω. se sentir du dégoût (de l'aversion) pour. §. ρ. άμ. αὐτοπ. » Ἀλύω, βαρύνομαι, ἄγχομαι, ἀδυνατέω. s'ennuyer, s'impatienter.

Πλίκος (Λατίν. ἐκ τοῦ Πλίστω τὸ Διπλύνω). » Φάκελος (γραμμάτων), σύνδεσμος (» Τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν, α Ἰζωδ.). paquet, enveloppe, θ.

Πλινθουργεῖν, » Πλινθουργεῖον. briqueterie, θ.

Πλίνθος. » Πλίνθος (ἡ). brique, θ. || . ἐπλύνω (κλύπτω) πλίνθας. » πλίνθους ἐλκῶ, πλινθεύομαι, πλινθουργέω, πλινθουλκῶ. faire (tirer) de la brique.

Πλοκαμὲς (τὸ ποδάρι τοῦ ἐκταπαδιοῦ,

καλαμαριοῦ, κτλ.). » Πλόκαμος, πλεκτάνη (» Τῶν σπητιῶν τὰς πλεκτάνας καὶ τὰ πτερύγια συντεμνών, ἐφθὰ παῖς, α Ἀθην.). antenne, θ. pied (de polype), cirrhes, filet.

Πλοκός (ὁ πλεκτός φράκτις τῶν κήπων καὶ ἀμπελιῶν). » Τάρασμα. claie, θ. treillis, treillage, ἴδε καὶ Φράχτης.

Πλοσκα (ἀπὸ τοῦ Λατίν. piasca, ἀγγεῖον οἰνητὸν δερματίνον, κατὰ τὸν Ἰσίδωρον ἢ ἄλλ. Τούτρα), αγγ. » Βομβύλη, βομβυλὶς. espèce de bouteille de bois.

Πλουμίδι (τὸ ἄλλ. Ξύμπλι), ἴδε Κεντίδι.

Πλουμίζω (ἀπὸ τοῦ) » Φλομίζω (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοτ.) Πλομίζω (σημαίνοντος κυρ. τὸ βάψω καὶ χρωματίζω μὲ τὰ ἄνθη τοῦ φλόμου ὅθεν ἡ συνήθεια ἐξέτεινε τὴν σημασίαν εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς ποικίσεως. Ἡ ἀπὸ τοῦ Πολύμειτον, Λατίν. plumatica, παραγωγὴ μὲ φαινετὰ πολλά βεβιασμένη), ρ. μετ., ἴδε Κεντώ.

Πλουμιστός, ἡ, ὄν, ἴδε Κεντητός.

Πλουσιπάροχα, ἐπ. » Ἀφθόνως, δαψιλῶς, ἐκ περιουσίας, ἀμφιλαφώς, φιλοτιμῶς, ἐλευθερίως, λαμπρῶς, χυδῶν, ἄδην καὶ ἄδην. abondamment, copieusement, à foison, libéralement, largement.

Πλουσιπάροχος, ἡ, ὄν (πρᾶγμα). » Ἀφθονός, δαψιλής, ἀμφιλαφής. abondant, copieux, ample. §. (ἄθροπος, α Τούρα. Τζουμέρης). » Ἐλευθέριος, φιλότιμος, μεγαλοδωρός, λαμπρός. liberal.

Πλούσιος, α, ὄν. » Πλούσιος, εὐδαίμων, πολυκτήμων, ὄλιος. riche, opulent || . εἶναι πλούσιος. » Πλουτέω, εὐδαιμονέω. être riche (etc.)

Πλουταίνω, ρ. μετ. » Πλουτίζω, πλούτω περιβάλλω. enrichir. §. ρ. άμ.

» Πλουτίζμαι, πλουτέω. s'enrichir.

Πλούτος. » Πλούτος, οὐσία, ὄλιος (ποιητ.). richesses, θ. πλ. opulence, θ.

Πλύνω, ρ. μετ. » Πλύνω. laver. || . πλύνω ρούχα (καὶ μάλιστα πανιὰ).

» Γνυφεύω. blanchir. || . πλύνω τὰ ποδάρια. » Νίπτω τοὺς ποδὰς. || . πλύνω ποτῆρι ἢ ἄλλο τι παρόμοιον, ἴδε Ξεπλύνω.

Πλῦσις (ἀντί) » Πλύσις (τὸ πλῦσιμον τῶν ρούχων ὅθεν) || . σήμερα ἔχω πλῦσιν, ἔβαλα πλῦσιν, κτλ., ἴδε Πλύσιμον.

§. (συνεκδοχ. ὁ τόπος ὅπου πλύνουν), ἴδε Πλυσταρεῖον.

Πλύσιμον. » Πλύσις. l'action de laver (blanchir), blanchissage. || . ἡ θεωρία (ἐργασίαι ἢ) δὲν ἐργάζονται εἰς τὸ πλῦσιμον.

» Ανέκπλυτος ἢ βαφὴ, ἴδε καὶ Ἐθαίνω. Πλυσταρειόν. » Πλυνδς, πλυντήρ, γναφειον. lavoir, blanchisserie, θ. buanderie, θ.

Πλυστικόν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πληθυντικῶς). » Πλύντρον. prix du blanchissage.

Πλύτρη. » Πλυντρίς, πλύντρια. blanchisseuse, θ.

Πλώρη. » Πρώρα. proue, θ.

Πλωρὴς. » Πρωρεὺς, πρωράτης. celui des bateliers qui est assis vers la proue.

Πνεῦμα. » Φύσις δεξιὰ, νοῦς, εὐφύα, λεπτότης φρενῶν, ἀγχίνοια. esprit. ||. τί πνεῦμα! » Ὡ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν! oh, qu'il a d'esprit!

Πνευματώδης, ισσα, ικον. » Εὐφύης, ἀγχίνους, δεξιῶς (Θουκ. Γ'), φύσεως ἔχων δεξιῶς. spirituel.

Πνιγμός. » Πνιγμός, πνιγμονή. étouffement, suffocation, θ.

Πνίγω (ἐμποδίζω τὴν ἀναπνοήν, διὰ μὲν τῆς θελειᾶς), ῥ. μετ. » Ἀγγω, ἀπαγχονίζω, στραγγαλίζω (-ώ). étrangler, engouer (διὰ δὲ τοῦ νεροῦ ἢ τοῦ καπνοῦ)

» Πνίγω, ἀποπνίγω. noyer, étouffer, suffoquer. §. τὸ ποτάμι ἐπνίξε τὸν κάμπον. » Κατέκλυσε τὴν χώραν (τὸ πεδῖον) ὁ ποταμός. inonder. ||. πνίγομαι, ῥ. παθ. καὶ αὐτοπ. » Ἀποπνίγομαι. étrangler, s'être étranglé; se noyer; suffoquer, étouffer.

§. (καταχρ.) πνίγηκε τὸ καράβι, ἴδε Βουλῶ. §. (μεταφορ.) πνιγμένος ἀπὸ (μέσα εἰς) τὸ χρεος. » Οφλήμασι βεβαπτισμένους. ahy-mé (noyé, criblé) de dettes.

Πνίξιμον. » Πνίξις, πνιγμός, πνιγμονή, ἀγχόνη. l'action d'étrangler (etc). ||. πνίξιμον карабию, ἴδε Βούλημα.

Ποδάγρα (κυρ. τὰ ρευματικά τῶν ποδαλγία (ποδαριῶν), πῖθ. » Ποδά-

γρα, ποδαλγία, χειράγρα (τῶν χειριῶν). goutte, θ. ||. ἔχω (πάσχω) ποδαλγίαν.

» Ποδαγράω, ποδαλγέω. avoir la goutte, ἴδε καὶ Ρευματικά.

Ποδᾶρι (ἀντὶ Ποδάριον, καθὼς εὐρίσκειται καὶ εἰς τὸ παρ' Ἀθηναίω [Βιβλ. Γ'] ἀποσπασμα τοῦ ποιητοῦ Ἀλέξιδος· εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ λέγουσι Πῶδι, ἐκ τοῦ) » Πῶδιον (ὕποκορ. τοῦ) » Ποῦς-εδός (« Ἐκ τοῦ Ποδὸς Ποδῖον καθ' ὑποκόριον, οἷον Ἀστακοί, τὰ ποδία ἔχουσι μικρά, τὰς χεῖρας δὲ μακράς, « Εὐσταθ. Ἰλ. Υ, 64). pied. ||. τὸ ποδᾶρι τοῦ στακοῦ καὶ τῶν ὁμοίων. » Χηλή. pince, θ. ||. τοῦ καταποδῖο καὶ τῶν ὁμοίων, ἴδε Πλοκαμάς. ||. φόρεμα ὅπου φθάνει ἕως τὰ ποδάρια.

» Ποδῆρης (καὶ ποιητ. » Ποδηγετής) χιτῶν (πῶγων κτλ.). ||. ἀναχωρῶ ποδᾶρι-ποδᾶρι (φρσ.). » Ἐπὶ σκέλος (πόδα) χωρεῖν. » Βάδην. » Ὀλίγον γόνυ γουνοὺς ἀμείβων (ὁμορ.). » reculer, se retirer à reculons. ||. ὅσο βαστοῦν τὰ ποδάρια μου (φρσ.). » Ὅρα γούνατ' ὀρώρη « (ὁμορ.). Ἀλλοῦ τὸ ἐξέφρασε διὰ τοῦ. » Γούναθ' ἔποιτο, (καθὼς καὶ τὸ ἐναντίον:) ||. κόπηκαν τὰ ποδάρια μου (ἀπόκαμα δηλ. ἀπὸ τὴν κούρασιν ἢ ἄλλην αἰτίαν, διὰ τοῦ) » Βλάθην γούνατα (καὶ) » Αὐτο γούνατα. ||. πέφτω σ' τὰ ποδάρια τοῦ (ἵνα τὸν παρακλέσω, ἵνα τοῦ ζητήσω συγχώρησιν, κτλ.), (φρσ.). » Τοῖς γούνασι προσπίπτω » Προκύνιδεσθαι » Ἀπτομαι τῶν γονάτων » Γούνων ἀπτομαι » Γούναθ' ἱκάνω » Γουνάζομαι (ὁμορ.). tomber aux genoux. ||. τὸ ποδῆμα (κτλ.) εἶνε ποδᾶρι μου. » Ἔστι μοι περὶ πόδα (Πλάτ. Κριτ.). » ||. μετὰ ποδάρια (δηλ. οὔτε καθάλαρης, οὔτε μετὰ πλοῖον). » Τοῖν ποδοῖν (Ξενοφ.), πεζῇ, αὐτοποδῆτι καὶ αὐτοποδὶ, ἐμβεδόν. à pied. §. (συνεκδ. μέτρον 12 δακτύλων).

» Ποὺς. pied, ἴδε Πέτημα καὶ Χνῆρι. ||. πόσα ποδάρια πηδᾷ; » Ὅπως αἰ-λοῖτο πόδας (Ἀριστοφ. Νεφ.) » ; il sauto tant de semelles. ||. πόσα ποδάρια (ἢ πόσων ποδαριῶν) εἶνε; » Ποσάπουν; » Ποσάπουν ἐστί; ||. δέκα (κτλ.) ποδάρια. » Δεκάπουν κτλ. §. εἰς τὸ πο-

δᾶρι, ἐπ. » Ἐπὶ ποδὸς (ποδῶν), ἴδε καὶ Ὀρθός. §. (μεταφ.) τὸν πέρας' ἢ καταρρόθ' εἰς τὸ ποδᾶρι. » Ὀρθοστάδην αὐτῷ ὁ καταρρόθ' ἐκρίθη. ||. σηκόνω εἰς τὸ πο-

δᾶρι. » Ἀναπτοέω, ἀνασοθεῶ, διεγείρω. soulever. ||. ὅλη ἡ Ἀνατολή σηκώθηκε εἰς τὸ ποδᾶρι. » Τὴν Ἀσίαν ἀπαταν ἀνα-

πτοηθῆναι. ||. καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἦτον σηκωμένη εἰς τὸ ποδᾶρι, (ἢ ἀπλῶς) ἦτον εἰς τὸ ποδᾶρι. » Μετεώρου δὲ τῆς Ἑλλάδος οὔσης. » Ἐπῆρται (« Ἐπῆρτο) τῇ γνώμῃ.

||. καὶ ἐπειδὴ σηκώθηκεν ὅλη ἡ πολιτεία εἰς τὸ ποδᾶρι. » Ὀρθὸς δὲ τῆς πόλεως γενομένης ἐπὶ τούτοις. ||. ἔχει τόσας χιλιάδας στρατεύμα σ' τὸ ποδᾶρι (ἐτοι-

μὸν δηλ.), ἴδε Ἐτοιμός. §. ἀφίνω ἄλ-

λον εἰς τὸ ποδᾶρι μου, ἴδε Τόπος.

Ποδαρικόν (τραπεζιόθ, σκαμνιοῦ, κρεβατιοῦ, κτλ.). » Ποῦς, ὑπόβαθρον, ὑποβάθρα. treteau. ||. (κολώνας). » Κρη-

πῖς, βάσις, στυλοβάτης. piedestal. §. καλὸν ἢ κακὸν ποδαρικόν (φρσ. στηρίζο-

μένη εἰς ἀρχιτεκτονικὴν δεισιδαιμονίαν. Ὁ

ἱκκῶς ἔλεγεν εἰς τὸν πενθερόν του Λά-

ἔαν.) » Καὶ εὐλόγησέ σε ὁ θεὸς ἐπὶ τῷ ποδί μου « (δηλ. με' ἄλλας λέξεις :) τὸ ποδαρικόν μου ἦτον καλορίζικον. (τὸ ἱδὼν λέγει ἡ Γραφή καὶ διὰ τὸν Ἰωσήφ, ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τοῦ Πετεφρῆ τ' ἐσπίτι. Ὁ δὲ Σούιδας, ἐρμηνεύων τὸ « . . . θεραπεύοντ' ὄρνιν τοῦ Ἀριστοφάνους, προσθέτει: » Ἐπεὶ τινας εἰώθασι τῶν θεραπεύοντων καλὸς ποδας λέγειν «. ||. (ἐνίοντ' ἐλλείπει εἰς τὸ ἄρχαιον). κουτσὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια. » Χωλὸς ἀμφοτέρους (Λουκ. Τιμ.) «, ἴδε καὶ Ἀτακτ. Κορ. (Τομ. Α. σελ. 117, 118)

Ἰπόδημα (κυρ. τὸ σκεπάζον καὶ τὴν κνήμην). » Ἰπόδημα (κυρ. τὸ Τσαρούχι), ἐμβᾶς, κρηπίς, ἐνδρομὶς (αὐτὸ φαίνεται ἵνα ᾖνε κυρίως τὸ ἐδικόν μας ὑπόδημα), πέδιλον (εἰς μέσην κνήμην ἢ εἰς γόγυ ἀνατείνον, « κατὰ τὸν Ἡρόδοτον). botte, θ. ||. βάλλω (φορῶ, τραβῶ) τὰ ὑπόδηματά μου. » Κρηπιδόμαι, ὑποδέομαι (ἔθεν τὸ κοιν. » Πεδένομαι), (ὑπιδύμι, ἄχρ. ἔθεν τὸ) ὑποδυθῆ (Ἀριστοφ. Σφ.) mettre ses bottes, se botter, se chausser.

Ἰποδηματάκι. » Ἰποδημάτιον. petite botte, dottine, θ.

Ἰποδηματῆς. » Κρηπιδοποιός. bottier, ἴδε καὶ Κουντουράς.

Ποδιά. » Πτέρυξ, κράσπεδον, περυγίον, πέζα, κόλπος. ran, basque. §. ἴδε καὶ Ἰπποστάλλα. §. (συνεκδ.) ποδιά τοῦ βουνοῦ, ἴδε Ριζοβούνι.

Ποδίζω (λέξεις ναυτ. » Ποδιάζειν, τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν, « Ησυχ.). ῥ. ἀμ. » Ἀνακόπτω, παλινδρομῶ (Πλούτ), πρύμναν κρούμαι (ἀνακρούομαι), παλιμπρυνηδὼν ἐλαύνω. renvirer de bord.

Πόδισμα, ναυτ. » Ἀνακοπή, ἀνάκρουσις, ἐπανάκρουσις. renvirement de bord.

Ποδέγυρος. » Πεζίς-ἶδος (ἡ), κράσπεδον, περιποδιν, ποδήρης πέζα. bordure du bas d' une robe, garniture, θ. ||. φουστάνι με πινδόγυρον. » Διάπεζος χιτῶν. robe garnie d' en bas.

Ποδέτης (ὁ Ἰταλ. Πιλότος, ἀπὸ τοῦ) » Ποδηγέτης (κατὰ τὸν Παπαδόπουλον), πρῶτος καὶ πρῶτατος, ναυστόλος (ἀπὸ τὴν Εὐφορίωνα ἐν Χρηστομαθ. ὀνομάζεται) ναυηγός. pilote.

Ἰποδόχι, ἴδε Καρτέρει καὶ §. Ἰπολῆνι. Πόθεν, ἐπ. (Τόπ. ἐρωτ.). » Πόθεν; d'ou? ||. πόθεν εἶνε φανερόν; » Τῷ τοῦτο δῆλον (Δημοσθ.); «

Ἰποθετὼν (ἐκ τοῦ) » Ἰπόθετον (βαλάνιον), βάλανος, πρόσθετον, πρόσθεμα,

πεσσὸς (-ττός). suppositoire. ||. βάλλω Ἰποθετὼν. » Βαλανίζω. employer un suppositoire.

Ποῖς, ἂ, ὄν; (ἀντ. ἐρωτ.). » Τίς; ὅς τις; ποῖος; ὁποῖος; quel? qui? ||. ποῖος ἀπὸ τοῦς δύο; » Πότερος; ὁπότερος; ||. Ἰδὲν δαίχριναν εὐκόλα, ποῖοι ἐμικούσαν, καὶ ποῖοι ἐνικούνταν. » Οὐ ραδίως τὴν διάγωνσιν ἐποιούντο, ὅποιοι ἐκράτουν, ἢ ἐκρατοῦντο (Θουκ. Α') «. ||. ποῖοι καὶ ποῖοι; » Τίνες καὶ τίνες εἶναι οἱ πορευόμενοι (Ἐξέδ. Ι', 8) «; ||. Ἰδὲν ἡξέυρω ποῖαν ὠφέλειαν ἡμποροῦν ἵνα προξενήσωσιν. » Οὐκ εἶδα ἦν τινα δύναμιν ἂν παρασχεῖν ὠφέλειαν (Δ. Ἀλικ.). «. ||. Ἰδὲν ἡμπορῶ ἵνα καταλάβω ποῖος Διόνυσος εἶναι αὐτός. » Οὐκ ἔχω ξυμβάλειν ὅς τις δὴ εὖτος ὁ Διόνυσος (Ἀρρ.). «. ||. Ἰδὲν πρέπει ἵνα κυττάξῃς ποῖος τὸ εἶπεν, ἀλλὰ... » Οὐ τοῦτο σκεπτεύον, ὅς τις αὐτὸ εἶπεν, ἀλλὰ... ||. Ἰδὲν ποῖος; » Ποῖος τις; ||. ποῖον λέγεις; » Τὴν τίνα φῆς; ||. ποῖα εἶναι ἡ καλλήτερη διοίκησις. » Τίς ἀρίστη τῶν πολιτειῶν. ||. ἀπὸ ποῖον τίπον εἶναι; » Ποδαπὸς εἶναι; ||. εἰς ποῖὸν μέρος τῆς γῆς; » Ποῖ γῆς «; ἴδε καὶ τί.

Ποκάρι (τὸ μαλλὶ ἐνὸς προβάτου χωρισμένον ἀπὸ τῆς προβῆαν, ἐκ τοῦ) » Ποκάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Πόκος, toison, θ.

Πολεμάρχος (εἰς τοὺς παλαιούς «) Πολεμάρχος (ἦτον συνώνυμον τοῦ » Στρατηγός. παρ' ἡμῖν λέγεται ὁ) » Φιλοπολέμεος, πολέμων μελητής. guerrier.

Πολεμιστρά (ἡ τρύπα τοῦ τοιχοκάστρου, διὰ τῆς ὁποίας πολεμοῦν τοῦ) » Τουρκ. Μασγάλι. » Τεξέτις θαλασσομαχία. meurtrière, θ. barbacane, θ. embrasure, θ. canonnière, θ.

Πόλεμος. » Πόλεμος. guerre, θ. §. » Μάχη (εἰς τὴν ἑλλάδα προφέρεται ἡ μάχη). bataille, θ. §. Συμπλοκή, συμβολή. combat, action, θ. ||. πόλεμος διὰ ἑπῆρας (ἢ εἰς τὴν στερεάν). » Πεζομαχία. ||. πόλεμος διὰ θαλάσσης (ἢ μετὰ καράβια). » Ναυμαχία, θαλασσομαχία. combat naval. ||. πόλεμος μετὰ καβαλιάρια. » Ἰππομαχία. ||. πόλεμος διὰ νυκτός. » Νυκτομαχία. ||. πόλεμος μετὰ τὸν ἰσικιον (δηλ. μετὰ τίποτε). » Σκιαμαχία ||. ἀνθρωπος τοῦ πολέμου. » Μάχιμος, πολεμικὸς, ἀρειμάγιος. belliqueux.

Πολεμώρτυπα, ἴδε Πολεμιστρά.

Πολεμῶ, ῥ. μετ. » Πολεμέω. faire la guerre. §. (διαφέρει τοῦ) » Μάχομαι. Ὁ Ὀμηρος ὁμῶς [Ἰλ. Ω, 667] μετεχειρίσθη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σημασίαν τὸ Πο-

λεμῶ: » Τῇ δὲ εὐδακείῃ πολευίζομεν, εἴ περ ἀνάγκη », καθὼς τὸ μεταχειρίζομεθα καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον.), διὰ μάχης ἔρχομαι τι. combattre. || . πολευῶ διὰ ξηρᾶς. » Πεζομαγέω. || . πολευῶ διὰ θαλάσσης (ἢ μὲ καράβια). » Ναυμαγέω. || . πολευῶ μὲ καθάλλαιαν. » Ἴππομαγέω. || . πολευῶ διὰ νυκτός. » Νυκτομαγέω. || . πολευῶ μὲ τὸν ἱστικόν μου (δηλ. μὲ ληνίαν). » Σικτομαγέω. || . πολευῶ μὲ θύριον. » Θυρομαγέω. || . πολευῶ μὲ τὸν θεόν. » Θεομαγέω. || . πολευῶ μὲ τὸν ὕπνον. » Πρὸς ὕπνον απομάχομαι (καὶ πλῆθος ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται παρομοίως). §. (συνεδοχ. ἀντὶ τοῦ Καταγίνουσαι, Πασχίζω ἵνα κατορθώσω.), ἴδε Προσπαθῶ.

Πολῆν (ὁ μικρὸς κῆδος, εἰς τὸν ὅποιον γύνεται τὸ κρῖσι ἀπὸ τὸν ληνόν). » Ὑπολῆνιον, ὑπολῆνιον. vaisseau (bassin) placé sous le pressoir pour recevoir le vin.

Πόλι' (ἀντί) » Πόλις εὖως, ἴδε Πολιτεία. || . πολί' (κατ' ἐξοχὴν ἢ Κωνσταντινουπόλις, καὶ Πολίται οἱ Κωνσταντινουπολῖται, καθὼς καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια τὸ πάλαι. » Φέρεται γὰρ ἱστορία, λέγει ὁ Εὐστάθιος [Ιλ. Β. 367], πόλιν τὰς ἀρχάς, αὐτὸ τοῦτο δίχα προσθήκης, κατ' ἐξοχὴν κληθῆναι τὴν Ἀλεξάνδρειαν »).

Πολιτεία. » Πόλις (προφ. κοιν. Πόλι'). ville, θ. || . μικρὴ πολιτεία. » Πόλιςμα, πολίχινον, πολιματίον, πολίχνη. petite ville.

Πολιτεύομαι (φέρομαι μὲ πολιτικὸν τρόπον πρὸς τινα, οἰκονομῶ τὴν κακίαν του), ρ. ἀποθ. » Θεραπεύω. ménager. §. (ἐπὶ νομισμάτων) πῶσω πολιτεύεται; ἴδε Περνο. §. (τρίτοπροσώπως ἀντὶ συνηθίζεται. » Τὸ καθεῖδιον αὐτοῦ, ἐκ τῶν συνήθως πολιτευομένων βλατίων », Κουροπαλ. Δ, 20).

Πολίτης, ἴσσα. » Ἀστέας. §. » Πολίτης (τὴν σήμερον Πολῖται ὀνομάζονται ἰδιαιτέρως οἱ Κωνσταντινουπολῖται). bourgeois, citoyen.

Πολιτικὴ (τὸ καλὸν καὶ εὐγενικὸν φέρσιμον), ἴδε Εὐγένεια. §. (ὁ χαρακτήρ τοῦ πολιτικῶ). » Τὸ πολιτικόν. la politique.

Πολιτικός (ὁ περιποικητικὸς καὶ εὐπροσήγορος), ἢ, εν. (» Οἱ δὲ πολυφίλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυχάνοντες, οὐδενὶ δοκεῖσιν εἶναι φίλοι, πλὴν πολιτικῶς, οὓς καὶ καλοῦσιν ἀρεσκούς, » Ἀρστ. Ηθ. Θ'), ἴδε Εὐγενικός. §. (ὁ πράττων τὰ πολιτικὰ πράγματα). » Πολιτεύόμενος. politique. || . ἀπὸ τοῦς πρώτους τῶν ἐδῶ

πολιτικῶν. » Παρὰ τῶν τῆδε τὰ πρώτα ἐχόντων ἐν τῷ πολιτεύεσθαι (Συνεσ.). ».

Πολίτικος, ἢ, εν. » Ὁ ἐκ τῆς Πέλειως (δηλ. τῆς Κωνσταντινουπόλεως).

Πολιτικὸν (τὸ), ἴδε Πολιτικῇ.

Πολιφάδι (ἀντὶ Ἀπονιτιάδι, ἢ Ἀπολειφάδι, λέγεται τὸ μικρὸν ἀπομεινάρει τῆς πλάκας τοῦ σαπουνιῶ).

Πολλά, ἐπ. » Λίαν, ἄγαν, πάνυ, σφόδρα, μάλιστα, συχνῶ, μακρῶ, κομιδῇ, ὥς, ἐτι, πολὺ, πολλὰ (Δημοσθ.), παρὰ πολὺ, ἐπεικῶς, ἐκτόπως, παν καὶ παν (ἐν συνθέσει), μάλα καὶ μέγα (ποιητ.). très, trop, beaucoup, fort, bien, considérablement. || . πολλὰ καλῶς. » Ἀριστος, βέλτιστος, κράτιστος. || . πολλὰ κακῶς. » Κάκιστος, παγκάκιστος, παμπήνηρος, παγγάλερος. || . πολλὰ καλῶς. » Χαμπάλοις. || . πολλὰ εὐμορφος, πολλὰ ἀγαπνόμενος, πολλὰ λυπημένος, κτλ.

» Περικαλλῆς, περιπόλητος, περίλυπος (καὶ πλῆθος ἄλλων υπερθετικῶν σχηματίζονται παρομοίως, καὶ ἀναλογεῖν μὲ τὸ ἐδικὴν μας Καταλυπημένος, Κατακακίνος, κτλ.). || . πολλὰ βρασιμένος, » Δίεσφος (Ἰπποκρ.). || . (εἰς τὰς συνθέσεις) ἐκροσάται καὶ διὰ τοῦ Τρίς, καθὼς Τρισάθλιος, Τριτόλιος, κτλ.). || . παρὰ πολλὰ (προφ. κοιν. Πάρα πολλὰ). » Ἐς τὰ μάλιστα, παρὰ πολὺ. || . πολλὰ μακρὰ (φρσ.), ἴδε Μακρὰ.

Πολύ, ἐπ., ἴδε Πολλά. || . πολὺ 'που θὰ ὑπορέσεις ἵνα τὸ μάθης (φρσ. εἰρων. ἀντὶ, ποτὲ δὲν θὰ ὑπορέσεις ἵνα τὸ μάθης)! » Ταχὺ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν (Ἀριστοφ.). » || . πολὺ 'που τὸν μέλει (φρσ. εἰρων. ἀντὶ, Καθόλου δὲν τὸν μέλει). » Ταχὺ γ' ἂν φροντίσεις (Δημοσθ.). » ἴδε καὶ Ταχεῖα. » Πολὺ γε αὐτοῖς μέλει, ὥπως μὴ ἐξεργασθῇ ὁ οἶκος ὁ Ἀγνίου (Δημοσθ. Μακάρτ.). »!

Πολύγαλον, φ. » Πολύγαλον. herbe de lait, h. laitier, polygale.

Πολυέλαιος, ἴδε Πολυκάδηνδρον.

Πολυέξοδος, ἢ, εν. » Πολυτελής, πολυδάπανος, δαπανηρὸς. somptueux, dispendieux.

Πολυκαίρια. » Πλῆθος χρόνου. long temps.

Πολυκαιρίζω, ρ. ἀμ. » Χρονίζω, χρονίζομαι (» Τῶν ἀνθῶν τὰ εὐσμομα, χρονιζόμενα, ἀμβλύνεται διὰ τὴν ἀποπνοήν, » Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Ζ').

Πολυκαιρινός, ἢ ὄν. » Χρόνιος. qui dure long temps.

Πολυκάδηνδρον. » Πολύφωτος λυχνία,

πολυφώτιον (Βυζ.). candelabre, lustre.

*Πολύκομπεν, φ. » Πολύγονον, πολυγώνον. γεοπούε, θ.

Πολυλογᾶς, οὗ, ἄδικον. » Ἀδόλεσχος, λάλος, βεττολόγος, Ἀράβιος αὐλητής (παροιμ.), Ἀδωνάτιον μαντεῖον (παροιμ.), καλίστατος. babillard, grand parleur.

Πολυλογία. » Ἀδολεσχία, λαλιὰ, βαττολογία. babil, caquet.

Πολύλογος, η, ον, ἴδε Πολυλογᾶς.

Πολυλογῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀδολεσχέω, βαττολογέω. babiller, ἴδε καὶ Φλυαρῶ.

Πολυμβρία (ἡ πολλαῖς βροχαῖς, λίξις διασθεῖσα μεταξύ τῶν χωρικῶν μας, ἐκ τοῦ) » Πολυμβρία. des pluies abondantes.

Πολύξευρος (προφ. κοιν. Πολύξερρος, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ), η, ον. » Πολύπειρος, πολυῖστωρ, πολυῖδμων. qui sait beyucoup de choses, qui a une, longue expérience, ἴδε καὶ Τριμμένος.

Πολυπαθόμενος, η, ον. » Πολυπαθής, πολύτλας. qui a trop souffert, qui a enduré beaucoup de maux.

Πολὺς, ἡ, ὅ. » Πολύς, συχνός. (» Συχνῶ ὕστερον χρόνῳ, » Πλάτ. Γοργ.). beaucoup, plusieurs, πληθ. ||. ἔχω πολὺν καιρὸν ὅπου ᾗδεν τὸν εἶδα, ἴδε Καιρός. ||. διότι ἡ πολλὴ ἐλευθερία. » Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία.

||. ἀπὸ τήν πολλήν χαράν. » Ἰπὸ πλήθους χαρᾶς. ||. πολλαῖς φοραῖς, ἐπ. » Πολυλάκις, πλεονάκις. souvent, plus d'une fois. ||. αὐτὸν τὸν λόγον θά τὸν πῆ πολλαῖς φοραῖς. » Τοῦτ' πολλῶν χρησέται τῷ λόγῳ (Ἀημοσθ.). » ||. τὸσον μέγαλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ, » ποῦ ἔκαμαν, ἴδε Κάμνω. ||. ἀπὸ πολλῆς. » Ἐκ πολλοῦ, ἐκπαλαι, πρόπαλαι. depuis long temps, de longue main. ||. τὸ πολὺ-πολύ. » Ἐάν πάμπαν. » Εἰ πάνυ πολλοῦ (Πλάτ.).

» Τὸ μέγιστον. » Τὸ πλείστον (Γαλην.). » Ἄκρον (» Τέκτονα πρίαο πέντε ἢ ἑξ μῶν ἄκρον, » Πλάτ. Θσαιτ.). tout au plus. ||. εἰς σάραντα μέραις τὸ πολὺ-πολύ. » Ἐν τεσσαράκοντα μέλαισι ἡμέραις. ||. τὸ ἔχω πολὺ πρᾶγμα. » Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. §. Πολὺς (μεταφ. ὁ ἔνδοξος, δυνατός, κτλ. ἔνωμένος πάντοτε μὲ τὸ Μέγας).

||. ἦτον (ἔγινε) μέγας καὶ πολὺς. » Οὗτ' δ' ἴσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς (Ἀριστοφ. Ὀρν. 488.).

Πολυτεχνίτης. » Πολυτέχνης, πολύτεχνος. versé dans plusieurs arts.

Πολύτιμος, η, ον. » Πολυτελής, πολλοῦ ἄξιος, πολλοῦ τιнос ἄξιος, πολύτιμος, τίμιος, βαρύτιμος, πολυτίμητος, τιμαλφής, περισπούδαστος. précieux, de grand prix.

||. ἐκούθαλῶσεν ἐκεῖ τὰ πλέον πολύτιμα πράγματα ᾗδης, ἀσῆμι, μάλαμμα, συναράγδια, κτλ. » Ἐνεφόρει ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον (Πλουτ. Ἀντων.).

Πολύτριχον, φ. » Ἀδιάντον, πολύτριχον, καλλίτριχον. adiante, capillaire, perce-mousse.

Πολυφαγία. » Ἀδηφαγία καὶ Ἀδδηφαγία (ἴδε Φαγᾶς). voracite, θ. glouttonnerie, θ.

Πολύχρονος, η, ον. » Πολυετής, μακρόβιος. qui vit long temps.

Πομπή (ἐπὶ κακοῦ). » Αἰσχύνη, αἰσχος (τὸ), ὄνειδος (τὸ), πομπεία (Ἀημοσθ.), ἴδε τοὺς σχολιαστάς). honie, θ. ||. ταῖς δικάις τῶν ταῖς πομπαῖς. » Τὰ προσόντα τούτῳ ὄνειδ' (αἰσχροῦ). »

Πομπιάζω, ῥ. μετ. » Στηγλιτεύω, πομπεύω, ἐκπομπεύω, θεατρίζω, ἐκθεατρίζω. vouer à l' (noter d') infamie, ἴδε καὶ Ἐντροπιάζω.

Πόμπιασμα, ἴδε Ἐντροπίασμα.

Πονεμένος, η, ον (κυρ. μέρος σώματος). » Νοσοῦν, πεποννηκός, πεποννός. (partie) affligée.

Πονηρία (ἡ ἔξις καὶ τὸ ἔργον τοῦ πονηροῦ, ἡ ἄλλ. Διαβολία). » Πανουργία, δεινότης, τὸ κακοήθης, κακεντρέχεια, τὸ κακεντρέχης, τὸ πανούργον. malice, θ. fourberie, θ. astuce, θ. » Δόλος, τέχνασμα, πλοκή, μηχανορραφία, μηχανουργία. artifice, supercherie, θ. ruse, θ. manœuvre, θ.

Πονηρός (ἐπὶ κακοῦ), ἡ, ὄν. » Πανούργος, κακοήθης, δεινός, κακοπράγμων, δόλιος, ἀπατεῶν, κακεντρέχης, ραδιουργός. astucieux, fourbe, rusé, malicieux, mardre, matois. §. (ἐπὶ καλοῦ, ὁ ἄλλ.

Ἐμπνητός, καὶ κυδ. Μαργιόλος). » Κόβαλος. fripon, espiègle, ἴδε καὶ Τριμμένος.

Πονοκέφαλος, παθ., ἴδε Κεφαλόπονος.

Πονοκεφαλῶ, ῥ. μετ. » Καταδολεσχέω, ὠτοκοπέω, διαβρυλλέω, ἀποκναίω, κόπτω. étourdir quelqu'un par son caquet, rompre (briser, casser) la tête à quelqu'un, importuner. ||. τὸν πονοκεφαλῶσε μὲ παράκαιρα ῥωτήματα. » Κόπτων ἀκαίροις ἐρωτήσεσιν. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (τὸ ἄλλ. Σπάνω τὸ κεφάλι μου, ἵνα εὕρω, ἐξηγήσω τι. » Παρατείνεμαι, ἐπιτρίβωμαι. se creuser la tête.

Πονέμματος, παθ., ἴδε Μάτοπονος.

Πόνος. » Οδύνη, ἄλγος (τὸ), ἀλγῶν, ἄλγημα. douleur, θ. mal. §. (ἰδαι-

τέρως ὁ τοῦ στομάχου), ἴδε Καρδιόπνοος.

§. (τῆς γέννας κυρ. εἰς τὸ πλθ. καθὼς μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς εκδοχῆς καὶ ὁ Ἀριστοτέλης: «Ταῖς γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι καὶ μάλιστα ταῖς ἑδραῖαις καὶ ὅσαι μὴ εὐπλευροί, « Ἀρστ. Ζ. Ἰστ. Ζ'), ἴδε Κοιλοπόννημα.

Ποντικοκούραδον, « Μουσκέλεδρον καὶ Μουσκέλεθρον ἢ, ὀρθότ., Μυσπέλεθος, μυόχον. crotte de souris, θ.

Ποντικὸς, ζ. « Μῦς-υός (Σημ. Ὁ Ἀριστοτ. διαιρεῖ τοὺς μύας εἰς κατοικίδιους, ἀρουραίους καὶ Ποντικούς, τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπίθετον ἡ συνθήκη ἐξέλαβεν ἀντὶ οὐσιαστικοῦ). souris (ὁ μικρὸς), θ. rat (ὁ μεγάλος). ||. ὀποντικὸς ἔς τὴν τρύπα' δὲν χωροῦσε, κ' ἔσερνε καὶ κολοκῦθα (παρ. τὴν ὁποίαν οὕτω μετέφερεν εἰς τὸ ἀρχαῖον ὁ Ἀποστόλιος): « Μῦς, εἰς τρώγλην οὐ χωρῶν, κολοκύνταν ἔφερεν. (ἀναλ. δὲ καὶ μετὰ ἀρχ. τὸ) « Ὅς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει' (καὶ μετὰ) « Αὐτὸν οὐ τρέφων, κύνας τρέφεις (Σοῦδ.).»

§. (μέρος τοῦ σώματος). « Μῦς, μυῶν («Τοιούτου δὲ τρόπου καὶ τὸ Ποντικὸς, ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐπὶ νεύρων. Εἰσὶ μὲν γὰρ ἀληθῶς μύες τινὲς παρὰ Ἀριστοτέλει Ποντικοί. Τὸ δὲ Ποντικούς τοὺς μυῶνας εἰπεῖν καὶ εἰς τοῦτο μεταλαβεῖν τὴν λέξιν ἔκεινην μεταλήψει εἰκοι τῇ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς. Μυῶνες μὲν γὰρ μύες τινές· μύες δὲ ποντικοί· μυῶνες ἄρα ποντικοί, « Εὐσταθ. ἰλ. Α, 189, καὶ Β, 345).

Ποντικοφαγωμένος, η, ον. « Μυόβρωτος, μυότρωκτος. rongé par les rats (souris).

Ποντικοφάρμακον, ὄρ. « Μυσκτόνον (ἐπιθετικῶς διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ὀνομάζει ὁ Διοσκορίδης τὸ Ἀκνίντον, ἴδε Ψιτάκι,). mort aux rats, ἴδε καὶ Ζερνίκι.

Ποντικοφωλητά. « Μυωπία, μυωξία. nid à rat.

Πονῶ, ῥ. αὐτοπ. « Ἀλγέω, ὀδυναίμαι, πονέω (« Ἐκ κατάρβου κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπόνων, « Ἰπποκρ. « Εἰ τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τῆς κεφαλῆς, πόσων, δοκεῖς, πονεῖσιν, ἔρω, εὖς αὐτὸς βάλλεις, « Ἀνακρ. Μ'). souffrir, sentir de la douleur. ||. μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι μου (ἡ ὀρθότῃ) μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι, (καὶ ἀπλῶς) πονεῖ τὸ κεφάλι μου. « Ἀλγῶ τὴν κεφαλάν. la tête me fait mal, j'ai mal à la tête. ||. ὥσων πονεῖ τ' ὀδόντι· ἡ τὸ δάκτυλον. « Οἱ μὲν ὀδόντι πονοῦντες, ἡ δάκτυλον (Πλούτ. π. τ. πῶς ἂν τις αἰσθοίτο

ἑαυτοῦ κτλ.) ||. ἐπόνωνεν ἡ ψυχὴ μου. « Ἰλγῃσα (« Δεδῆγμαι) τὴν καρδίαν· « Πέπονθα τὴν ψυχάν· « Διέκτό μου τὴν καρδίαν· « Περιπάθησα· « Περιπαθὴς ἐγενόμην. mon cœur en fut percé, j'en ai le cœur navré.

Πορδαλῆς, οὔ, ἀδικον. « Πόρδων (Ἀρβ. Ἐπικτ.). πορδαλέος (Λεον. Λεξιφ.). vaisseaux.

Πορδή. « Πορδή, βδόλος, φύσσα. rei, vent, vesse, θ.

Πορδομανίταρον (εἶδος μανιταριοῦ), φ. « Λυκοπέρδιον ἢ Λυκοπέρσιον. vesse de loup, θ.

Πορεύομαι (τὸ ἄλλ. Περνῶ, Ζῶ), ῥ. ἀποθ. « Διαγίνομαι. vivre, passer, ἴδε καὶ Περνῶ.

Πόρευσις (προφ. κοιν. Πόρεψι'), ἴδε Χρεία.

Πόρτα (Ἰταλ.), ἴδε Θύρα.

Πορτάρης. « Θυρωρός, πυλωρός, ὁ ἐπὶ τῆς θύρας. portier.

Πορτί. « Πυλὼν, θύριον, παραθύ-

Πορτίτσα. ῥιον. petite porte, θ.

Πορφύνα (ἀντί) « Πορφύρα (εἶδος κοχλιοῦ θαλασσο). pourpre, espèce de coquillage.

Πόσον, ἐπ. « ὥς, ὥσον. que! combien!

||. πόσον δύσκολα! « Πῶς δυσκίλως!

||. πόσον μεγάλος (ὕψιλος). « Πηλίκος, ἡλίκος; combien grand. ||. πόσον μεγάλον καὶ δυσκολον πρᾶγμα! « Ὅς μὲν μέγα, ὥς δὲ δεινὸν καὶ δυσχερὲς ἔργον! « ||. γνωρίζω πόσον μεγάλην δουλειάν καταπίνομαι· πλὴν. « Οὐκ ἄγνων ὅσον τὸ μέγεθος ἔργον ἐνίσταται. je n'ignore pas quel grand ouvrage j'entreprends.

Πόσος; τί; ον; ἀντων. (ἔρωτ.). « Πόσος; ὅσος; ὅπόσος; combien? ||. πόσαις φοραῖς; « Ποσάκις; combien de fois? ||. πόσων λογιῶν, ἴδε Λογῆς. ||. πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχου; « Πόσῃν τοῦ μηνὸς ἄγου; « Τίς ἐστὶν ἡμέρα σήμερον (Θεοφρ.); (καὶ Ποιητικ.). « Ὅποσάτῃ μηνὸς περιτέλλεται ἡῶς, « Ἀρ. (Διοσκη. 7). le quantième du mois avons-nous? quel quantième? ||. εἰς πόσαις ἡμέραις ἦλθες; « Ποσάτος πάρε; en combien de jours. ||. εἰς πόσαις ἡμέραις ἄρα γε ἔμπορῶ ἢ αὐθάς ἐκεῖ; « Ποσάτος ἂν ἐκείσε ἀφικόμεν (Ξενοφ.); ||. τὸν ἐρώτησε πόσο ἔχει; « Ἡρετο ὅπόσου. il lui demanda quel en était le prix (combien cela coûtait)? ||. πόσο τὸ δίνεις αὐτό; « Πόσου τοῦτο; ||. πόσον ἔχον τὰ σταφύλια; « Πόσου αἱ σταφυλαί; pour com-

bien les raisins ? || . πόσο 'τ' ἀγοράζεις; » Ὅπου ἂν πρίατο; || . πόσα εἶδεν ἄρα γε ὁ καθένας σας διὰ 'νὰ . . ; » Ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτο ὑμῶν; à quel prix mettiez-vous ? || . πόσου (πωλήται) τὸ τυρί εἰς τὴν Βοιωτίαν; » Πῶς οὖν ὁ τυρός ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος; » (Ἀριστρ.) || . (εἰς τὰς ἀποκρίσεις ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου πράγματος ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον μὲ γενικὴν, π. χ. Τὸ μέλι πέντε δραχμαῖς ἡ κοτύλη. » Τοῦ μελίτου ἡ κοτύλη πέντε δραχμῶν, κτλ.) || . πόσα 'παίρνει τὸν μῆνα ὁ διδάσκαλος; » Πόσου διδάσκει; combien prend-il pour les leçons qu'il donne ? || . πότα ποδάρια εἶν' ὁ ἴσκιος τοῦ ὥρολογιοῦ (τί ὥρα εἶνε δηλ.; ἴδε ὥρα); » Ποσάκουν ἐστὶ τὸ στοιχεῖον; §. ἄντων. θαυμ. » Ὅσος! πηλίκος! ἡλίκος! quel grand ! || . εἰς πόσῃ ἀχρεϊότητα κατήντησεν ὁ ἀνθρωπος; » Οἱ προελήλυθεν ἀσελγείας ἀνθρωπος! il a pousse l'insolence si loin ! || . ὡ πόσαις ζαρωματιαῖς ἔχει ! » Ὡ τῶν ρυτίδων ! ὅσας ἔχει ! oh ! combien elle a des rides || . πόσα καὶ πότα (φρ. ἀντὶ τοῦ Πολλά, ἀναριθμητ.); » Ὅσα, πόσα ! κτλ.

Ποταμάκι. » Ρύαξ, ρυάκιον, ποτάμιον, ρεῖθρον, ὀλκὸς ὕδατος. ruisseau.

Ποταμήσιος (φέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Γεωπονικά), α. ον. » Ποτάμιος. de rivière. Ποτάμι (καλὸν ἦτον 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τοὺς μικροτέρους καὶ μὴ πλευστοὺς ποταμούς, καθὼς καὶ οἱ Γάλλοι ἔχουν διαφορετικὰς λέξεις). » Ποταμός. rivière θ.

Ποταμίδα, π. » Ἱπολαῖς. fauvette, θ. ἴδε καὶ Κηλογρήτσα.

Ποταμός (κυρ. ὁ μεγάλος καὶ πλευστός. ἴδε ἀνωτέρω). » Ποταμός. fleuve.

Ποταμόσκυλον (ὁμοιάζει τὸν Κάστορα, καὶ λέγεται καταχρ. σκυλοπόταμον), ζ. » Λάταξ (Ἀριστ. Ζ. Ιστ. Η, Θ), ἴδε Βύδρα.

Πότε. ἐπ. (ἔρωτ.); Πότε; πηνία (κυρ. σημαίνει εἰς ποῖαν ὥραν); quand ? §. (χρᾶν. καταχρ. ἀντὶ τοῦ) » Ποτέ. || . πότε χαρούμενος καὶ πότε λυπημένος. » Τοτὲ μὲν (» Νῦν μὲν, » Ἄρτι μὲν, » Ὅτε μὲν, » Ὄπου μὲν, » Τὰ μὲν, » Ἄλλοτε μὲν) γεγηθώς, τοτὲ δ' (» Νῦν δ', » Ἄρτι δ', » Ὅτε δ', » Ὄπου δ', » Τὰ δ', » Ἄλλοτε δ') ἀθυμῶν. tantôt gai, tantôt triste. || . πότε πολεμοῦμεν καὶ πότε ξεκουαζόμεθα. » Τὰ μὲν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαύομενοι (Ξενοφ. Ἀναβ.). » || . πότε καὶ πότε (φρσ.). » διὰ τοῦτο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐδυνῶνται τὰ πρὸς τῇ

κνήμῃ (ἱππικρ. παρὶ ἀγμῶν), ἴδε καὶ Φορά.

Ποτέ, ἐπ. (χρον.). » Οὐδέποτε, οὐκ ἔστιν ὅτε, οὐκ ἔσθ' ὅτε, μηδέποτε, μηδεπώποτε. jamais. || . ποτέ μου (σου, 'του, 'της, 'μας, 'τους, κτλ.). de ma vie.

Ποτῆρι. » Ἐκπωμα, κύλιξ (ῥ), ποτήριον, σκύρος, φιάλη (κυρ. τὸ Τουρκ. Τάσι), κύπελλον καὶ δέπας (ποιητ.). verre, coupe, θ. || . ποτῆρι ξεχειλισμένον, ἴδε Χεῖλι. || . σηκῶν ποτῆρι (εἰς τὸ τραπέζι, 'να πῶ εἰς ὑγιάν τινός), (φρσ.), ἴδε Ὑγεία.

Ποτηροπλῦτης (διὰ τὴν χρῆσιν 'του), φ. ἴδε Ἀνεμόχορτον.

Ποτίζω (φυτά), ῥ. ματ. » Ἀρδω καὶ Ἀρδεύω, ὑδρεύω (Θεοφρ.), ποτίζω. arroser, §. (ζῶα) » Ποτίζω. abreuver, faire (mener) boire. §. (ἀνθρωπον) » Ποτίζω, πιπίσκω. donner à boire, faire prendre. §. ἴδ. Μουσέωα.

Πότισμα. » Ἀρδεία, ἄρδευσις, ποτισμός, πότισις. arrosement; irrigation, θ.

Ποτιστικὸν (χωράφι, φυτὸν, κτλ. ἀπαναντίς τῷ Ξερικόν), » Ἰδρευόμενον, ἔνυδρον καὶ ἔνυγρον. arrosé.

Ποτίστρα (ὁ τόπος ὅπου ποτίζουν τὰ ζῶα). Ποτίστρα, ἀρδάνιον. abreuvoir.

§. (τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὅποιον ποτίζουν τὰ φυτά). » Ἰδρροβόη, ὑδροχόη, ἄμνη, ἄρδάνιον. arrosoir.

Ποῦ; ἐπ. τοπ. (ἔρωτ.). » Ποῦ (ἐπὶ ἑκ-σεως); » πῇ (ποιητ. καὶ) ποῖ (ἐπὶ κινή-σεως); οἶ; οὐ; οὐ? οὐ est-ce que? || . καὶ ἀνίσως ἐρωτήση ποῦ εἰμαι. » Ἦν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμι. || . ὅν ἤξευραν ποῦ 'να ἀράξουν. » Ἀγνωσύντες οἱ κατασχίσουσι. ne sachant pas où il aborderaient. || . ἴσως καταλάβῃς ποῦ εὕρισκεσσι. » Ἐάν πως αἴσθῃ οὐ εἶ (Πλάτ. Ἄλκ.). || . ἀπὸ ποῦ (ποῖαν πατρίδα δηλ., ποῖον τόπον) εἶνε; » Ποδαπός; || . ἀπὸ ποῦ; ἴδ. Πόθεν. || . ποῦ πᾶς, (ῥ) διὰ ποῦ; » Ποῖ δὴ σύ; || . ἀπὸ ποῦ καὶ ποῦ; » Ποῖ δὴ καὶ πόθεν (Πλάτ.); » || . ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ; » Πῶς γὰρ καὶ πόθεν; » Ἐκ ποίας ἴσης καὶ δικαίας προφάσεως (Δημοσθ. Στεφ.); || . ὅν ἔξέουρον, οὔτε ἀπὸ ποῦ ὁ ἀρχίσουν, οὔτε ποῦ 'να παύσουν. » Οὐθ' ὅθεν ἀρ-κτέον, οὐθ' ὅπη παυστέον εἰδότες (Πλούτ. π. παῖδ. ἀγ.). §. ποῦ καὶ ποῦ. » Σπανίως. rarement, ἴδε καὶ Ἀρῆα. §. (καταχρ.) ποῦ τὸ ἤξεύρεις; (ἀντὶ Πόθεν); » Πόθεν εἶδας; » Τί εἶδας (Γρφ.). »

Πουγγί (ἀναφέρεται ἡ λέξις, καθὼς καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς; συνήθως Σελλοπούγγιον, εἰς

τὰ Τακτικά. Ὁ Δουκάγγ. καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ἰπο-
χῆ, καθὼς καὶ τὸ Λόγγος ἐκ τοῦ Λόχος.
« Ἀνοίγω τὸ Περσικὸν μου, γυρᾶθ' ἐν τῷ πουργίνου, » Διὰ στάμενα τὸ ψηλαρῶ, καὶ αὐτὸ γάμοι χαρτί, « Πτωχοπρ. Δ', 103, 104, ἴδε Σαχκοῦλα.

Πουκαμίσχ, ἴδε Μισορούστινον.

Πουκαμισάκι. « Ἀμπεχόνιον. chemi-
sette, θ.

Πουκάμισον, ἴδε Ἰποκίμισον.

Πουθενά, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Πούπετα.

Πουλὰδα (ἀπὸ τοῦ) Φωλὰς (ὄρνις, ἴδε Κλωσσα). « Νοσσὰς ὄρνις, ὀρταλὶς, νόσ-
σαζ (σώζεται, λέγουσι, ἡ λιξὶς εἰς τὴν
Χαλδίαν). poulette, θ. poularde, θ.

Πουλάκι. « Ὀρνίθιον, νεῖσσι (ττι)ον.
petit poussin.

Πουλαράκι. « Πωλίον, πωλάριον. petit
roulain, petite rouline, (ὑποκορ. τοῦ

Πουλάρι (τὸ μικρὸν τοῦ ἀλόγου, κτλ.),
(ἐκ τοῦ) « Πωλάριον (ὑποκορ. τοῦ) « Πῶ-
λος (δ καὶ ἡ). roulain (le), rouline (la).

Πούλεια (ἡ ἄλ. Κλωσσα καὶ Ἀλέτρι), ἄτερ.
(Ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ
ὀνομάζετο κοινῶς Ἐξάστερον, διότι, κατὰ
τὸν Ἀρχτον, « Ἐπτά δ' ἐκείναι (αἱ Πλητί-
δες) ἐπιρρήδην καλῶνται, ἐξ οἷσι περ ἐοί-
σαι. « Ἡμεῖς ἐνομάζομεν Ἐξάστερον οὐ-
ρηνὶν τὸν αἶθριον, καὶ Ξαστεριὰν τὴν αἶ-
θριν. Ἐκ τοῦ) « Πλειὰς καὶ Πεληιάς. rous-
sinière, θ. pleiades, θ. pleiades.

Πούλημα. « Πράσις, πώλησις. vente,
Πούλησις (θ. débit).

Πουλητής « Πιατήρ, πράτης. vendeur.

Πούλι (κάθε ζῶον περρωτόν. Ὁ Εὐστά-
θιος ἰλ. Γ, 126, τὸ γράφει Πωλίον, ἐρ-
μηνεύων δι' αὐτοῦ τὸ Λατινικὸν Pulli. Ὁ
δὲ Εὐτολ. ἔχει: « Πωλία τὰ στρουθία. »
« Πτηνόν, πετεινόν, ὄρνις (δ καὶ ἡ). oiseau.

§. (ἰδιαιτ. τὸ νεογέννητον) « Νεοσός
(ττός). petit d'oiseau. §. (ἰδιαιτ. τῆς
ὀρνίθας), ἴδε Ὀρνιθοπούλι. || τοῦ που-
λιοῦ τὸ γάλα (φρσ. παροιμ.), ἴδε Γάλα.

Πουλῶ, ῥ. μετ. « Πιπράκω, πωλέω,
ἀποδιδόμαι (-ωμι), ἀπεμπολέω. vendre,
debiter. || « να πουλήσῃ καὶ τὰ δοῦλά
σου. « Ἀποδόμενος καὶ τὰ σαυτοῦ ἱμάτια
(Ξινωφ. Ἀναδ. Ζ') ». || « πῶσον πουλή-
σει τὸ σιτάρι; » « Πῶς οὐτως ὦνιος; » (Ἀ-
ριστ.). || τὸν πουλεῖ ὅσα εὐροί, ἴδε Εὐ-
ρίσκω.

Πουμόνω, ῥ. μετ., ἴδε Στουπρόνω.

Πούπετα (καταχρ. ἀντὶ Πούπτε), ἐπιθ.
(τοπ.). « Οὐ(μ)ηδμοῦ, οὐ(μ)ηδαμῶσε,
οὐ(μ)ηδαμῶθι, οὐκ ἔστιν ὅπου, οὐκ ἔσθ' ὅ-

που. nulle part. || « ἀπὸ πούπετα. » Οὐ-
(μ)ηδμοῦθιν. §. (ἀριστ.), ἴδε Κάπου
|| « εἰδὼς πούπετα; » Ἐσθ' ὅπη (« ἔστι
ὅπου) ἑώρακα; » est-ce que vous avez vu
quelque part?

Πουπουλένιος, α, ον. « Πτιλωτὸς (Πο-
λυδ.). de duvet.

Πούπουλον. « Πτίλον, χνόος καὶ (κρσ.)
χνόος, τὸ χνόωδες τῶν πτελῶν (Κλημ.
Δλεξ.). duvet.

Πουρί (εἶδος πέτρας). « Πῶρος (δ). tuf.

Πουρνήσιος, α, ον. « Πρωῖνός, πρωῖος,
ἑωθινός. matinal, du matin

Πουρνιατικός, η, ον, ἴδε Πουρνήσιος. ||
πουρνιατικόν (φαγεῖ, Τουρκ. Καφσαλί),
ἴδε Πρόγεμα.

Πουρνό. « Πρωὶ καὶ (Ἄττικ.) πρωῶ,
πρωά, τὸ ἑωθινόν. matin, la matinée.

|| « πλεῖδ πουρνό. » Πρωϊκίτερον. de plus
grand matin. || « πλεῖδ πουρνό. » Πρωϊ-
αίτατα (καὶ Ἀττικῶτ.) πρωαίτατα. de

grand (de bon) matin. || « σκόννομαι πουρ-
νό. » Πρωῖος ἐγείρομαι, ὀρθρίζω. je suis

matinal (matineux). || « γύρσει τὸ πούρ-
νό. » Πρωῖος δ' ἐπανάγων. || « ἀπὸ τὸ

πουρνό. dès le matin. || « ἀπὸ τὸ πουρνό
ἑως τὸ ὁρᾶν. » Ἐωθεν ἐς ἑσπέραν (Λου-
κιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). « Ἀφ' ἡλίου

ἀνίσχοντος μέχρι δυσμένου (Δισχ.). || «
πουρνό πουρνό. » Πρωὶ πρωῖ (Γραφ. « Καὶ

θυμιάσει ἐπ' αὐτοῦ τὸ πρωῖ-πρωῖ. Ἐξοδ.
Δ').

Πουτάνα. « Πόρνη, ἑταίρα, μαχλὰς
(μάχλος) γυνή, ἑταιροῦσα. catin, prosti-
tuée, θ. courtisane, θ. fille de joie, fem-
me perdue (publique), putaine, gouine,
θ. garce, θ.

Πουτανχεῖον « Χαμαιτυπεῖον, πορνι-
βοσκεῖον, πορνοστάσιον, πορνεῖον, εἰκη-
μα, παιδισκεῖον. lieu infame ou de dé-
bauche, bordel, boucan, garouge.

Πουτανήστικος, η, ον. « Περνικός, ἑται-
ρικός, ἀκόλατος, ἀσελγής. lascif, lubri-
que, putassier, luxurieux.

Πουτανιάρης, α, ικαν. « Πόρνος, ἀκόλα-
στος, ἀσελγής, πορνοκόπος, πορνομανής,
θηλυμανής. lascif, incontinent, luxuri-
eux, paillard, ribaud.

Πόχη (τὸ Τουρκ. Ταλιάνι, ἐκ τοῦ) « Ἰ-
ποχή (κυρ. τὸ δίκτυον. » Ἰποχαὶ περι-
γέες, ἡδὲ σαχῆνη. « Ὀππ. Ἀλ. Γ', 81).
« Θυννοσκοπεῖον. madrague; talian; (πε-
ρίεργος ἡ σύμπτωσις καὶ μετὰ τὸ Γαλλ.)
roche, θ.

Πράγμα (προφ. κοιν. καθὼς καὶ εἰλα
τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Πράμα). « Ἐργον, χρήμα,

πράγμα, πράξις. chose, θ. fait. || τί πράγμα εἶνε αὐτό, τὸ ἐδίδον σου; τί πράγμα (εἶνε) με εἶνα; » Ἄλλ, ὦ Σωκράτης, τὸ σὸν τί ἐστι πρᾶγμα; (Πλάτ. Διόλογ. Σωκρ.). || . πολὺ πρᾶγμα αὐτὸς ὁ Λάκριτος (φρσ.). » Οὐτοσί Λάκριτος μέγα πρᾶγμα (Δημοσθ.). || . Ξεῦρεις δὲ, μεγάλο πρᾶγμα! Ἴδε Δουλειά. §. πρᾶγμα (ἡ πραγματεία), Ἴδε Πραγματεία. §. πράγματα (τὰ Τουρκ. Καταπαλήκεια). » Σκεῦη, κτήματα, ἐπ πλκ., ἀπάρτια. meubles, effets, bagages, Ἴδε καὶ Νοικοκυρεῖον. || . (εἰς τὸ ἀρχαῖον ἰδιῶμα πολ- λάκις ἐννοεῖται ἐξωθεν), τὰ πραγματά μου (σοι, 'του, 'της, 'μας, 'σας, 'των, κτλ.). » Τὰ ἐμυτοῦ (σαυτοῦ, κτλ.). §. πρᾶγμα (τὰ πολιτικά). ἐμβήκε 'ς τὰ πρᾶγματα, ἴδε Εμβαιῖνω.

Πραγματεία (τὸ ἐργοντοῦ πραγματευ- τοῦ). » Ἐμπορία (εἰς), ἐργασία, ἐμπορίον. commerce, négoce, trafic, spéculation commerciale, θ. §. (τὸ πρᾶγμα μετὶ τὸ ὁποῖον πραγματεύεται τις). » Ἐμπόρευμα, χρεῖμα, ἀγόρασμα, ἐμπόλημα, ἀγώγιμον, ἐμπολή. » Γέλγῃ, γέλγος (τὸ), ῥῶπος (ἡ Πικτολίτις ἡ ὁ Γκρῶπος). marchandise. θ. mercerie, θ. || . πηράγγειλε τοὺς πραγματευτάς 'να φορτώσουν εἰς τὰ κα- ράβια ταῖς πραγματείας 'των καὶ 'να ἀ- ναχωρήσουν. » Πηράγγειλε τοῖς ἐμπόροις, τὰ χρήματα ἐνθεμένους εἰς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν. »

Πραγματεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐμπορεύο- μαι. commercer, trafiquer, négocier, faire le commerce.

Πραγματευτὴδικος, η, ον. » Ἐμπορικός, ἐμπορευτικός. commercial.

Πραγματευτὴς (ὠνομάζεται κυρίως ὁ το- κιστὴς). » Ἐμπόρος (κυρ. ὁ μεταφέρων πραγματείας ἀπὸ τόπου εἰς τόπον). né- gociant, marchand, commercant, trafi- quant. » Γελοσπῶλης καὶ ῥωποκᾶπηλος (κυρ. ὅποιος πούλει ταῖς λεγόμεναις πραγματεαῖς Βενέτικαῖς). mercier.

Πραγμένος, η, ον. » Ἐμπειρος, πολὺ- Πρακτικός, ἡ, ον. » Πειρος τρίβων πραγ- μάτων, ἐμπειροπράχμων (Σουῖδ.), δεξιὸς, πολυγνώμων. expérimenté, expert, fait au commerce du monde, rompu au tra- vail, qui a de l'acquis, qui est de mise. || . πραγμένος εἰς τὸν πόλεμον. » Ἐμπει- ροπόλεμος. habile (versé) dans l'art mi- litaire.

Πράζω, ῥ. ἀμ. » Πεῖραν κτάομαι, τρί- βων γίγνομαι. se faire (dans le com- merce du monde).

Πᾶξις. » Πεῖρα, ἐμπειρία, πολυπαρία. expérience, θ.

Πρασινάδι. » Χλόη (ἀπαράλλαχτε τὴν ὀνομάζουσαν ὡς τὴν σήμερον οἱ χωρικοὶ μας). verdure, θ.

Πρασινίζω, ῥ. ἀμ. » Χλοάω. §. χλοη- φορέω. verdier. §. verdoyer.

Πράσινος, η, ον. » Χλωρός (ἐκ τοῦ) χλοερὸς, χλωδῆς, χλοηφορῶν, πράσινος καὶ πράσιος. verd, verdoyant.

Πρασινοπός, ἡ, ον. » Χλοάζων, ὑπό- χλωρος. verdâtre.

Πράσον, φ. » Πρίσον (τὸ κεφαλωτόν). poireau, porreau.

Πρασουλίδη (-ήθρα), φ. » Γήθει(θυ)ον καὶ Γήτειον, γηθυλλίς. ciboule, θ. civet- te, θ. ciboulette, θ.

Πρέπει, ῥ. ἀπρ. » Δεῖ, χρῆ. προσήκει, εἰκός (χρεών)εστι. il doit, il faut, ἴδε καὶ Ταιριεῖζει. || . (εἰς τὸ ἀρχ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκφράζεται διὰ τῶν θετικῶν λεγομέ- νων ἐπιρρήμάτων ἢ μᾶλλον ὀνομάτων). πρέπει 'να περιπατήσω. » Βαδιστέα ἡ Βα- διτέον. || . πρέπει 'να περιπατήσωμεν. » Βαδιστέον ἐστὶν ἡμῖν. || . ὁ φιλόσοφος 'δεν πρέπει μὲν 'να πολεμῇ, πρέπει ὅμως 'να ἐπιστῇ καὶ εἰς πολέμους καὶ εἰς στρατόπεδα. » Φιλοσόφω οὐ πολεμπτέον μὲν, ἐπιστατητέον δὲ καὶ πολέμοις καὶ στρατοπέδοις, » Ψελλ. || . πρέπει 'να ἤλ- θεν ὡς τώρα. » Εἰκός (ἐστὶν) ἀφικέσθαι αὐτὸν εἰς δεῦρο. il doit. || . τί ἐπρεπε 'να τὴν συμβουλεύσω 'να κάμῃ; » Τί ἐμελ- λον συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν: que de- vais-je lui conseiller de faire? || . τὸν δὲ υἱὸν του, λέγει, 'τὸν εἶδες τί εὖχορπος εἶνε; Κεῖ πῶς; 'δὲν ἐπρεπε ('να τὸν ἰδῶ δηλ.). » Τὸν δ' υἱὸν, ἔφη, ἐώρακας αὐτοῦ ὡς καλὸς ἐστι; Τί δ' οὐ μέλλω; (ἡ) πῶς γὰρ οὐκ ἐμελλον; || . πρέπει 'να πάρης ὀπίσω τ' ἄσπρξ σου. » Ἀπολαθεῖν τ' ἀρ- γύριον Δίκαιος εἶ (Ἀριστοφ.), » Ἴδε καὶ Δίκαιον.

Πρήξιμον. » Οἰδήνα, ὄγκωμα, ὄγκω- σις, οὔμα, πρήσιμα (Ἰπποκρ.), ἐπύμα, ἐπανόστασις, φύγεθλον καὶ βουδὼν (Γαλλ. bubon, ἰδαιτ. τοῖ μεριού). tumeur, θ. enflure, θ. bouffissure, θ. grosseur, θ. œdème, ἴδε καὶ Φύσκωμα. || . ἔβγαλ' ἐνα πρήξιμον. » Βουδὼν αὐτῷ ἐπήρθη (Προκόπ. Ἰστορ.). »

Πρησκοοίλης. » Εἰσδηκῶς τὴν γαστέ- ρα, ἴδε καὶ Κοιλχρᾶς.

Πρήσκω, ῥ. μετ. » Ὀγκώω, ἐπαίρω, πρήθω. bouffir. || . πρήσκομαι, ῥ. αὐ- τοπ. » Ὀγκοῦμαι, οἰδᾶίνω, οἰδᾶω - ἐω

ἀνοιδέω (οὐ δὲ τράχηλος αὐτῶν καὶ τὰ στήνα ἀνάδω: «, Αἰσχ. Ἐπιστ.), αἰρωμαι, φυσάμαι, πρήθουμαι (οὐκ ἦν πρησθῶσιν αἱ μῆ-τραί», Ἰπποκρ. Γυναικ. «Ἐάν πρὶν ἢ πρησθῆναι τὸ πᾶν σῶμα», Αἰλ. Ζ. Ἰστορ. «Καὶ πρησθήσεται τὴν κοιλίαν αὐτῆς», Γραφ. Ἀριθμ.). bouffir, se gonfler, ἴδε καὶ Φουσκώνω. ||. πρήτκονται τὰ πόδια τῶν. «Τοὺς πόδας οἰδοῦσιν», Ἀριστ.

Πρησμένος (ἴδε τὸ ῥῆμα), η, ον. «Ἐξω-
δηκώς, πεπρησμένος (Γραφ. «Καὶ τὴν κοιλίαν σου πεπρησμένην», «Ἀριθμ.». bouffir, gonflé, ἴδε καὶ Φουσκωμένος. ||. πρησμένα μάτια. «Κοιλοιδιῶντα (βλέφα-
ρα, ὄμματα). (des yeux) chargés, gros, bouffis, gonflés.

Πρησίλα (χυρ. ἢ βῶμα τῶν τράγων, ἐκ τοῦ «Πρητὴν καὶ Πρητίας, ὁ ἐνικύσιος ἀμνός «ἢ τοῦ «Προτῆνιος τράγος, «ὁ παρῆλιξ»). «Κινάβρα, γράσος. odeur de bouc.

Πρίλι, ἐργ. «Διαδῆτης, περίγρη. com-
pas.

Πρὶν, ἐπ. (χρον), ἴδε Προτῆταρ καὶ
Προτοῦ.

Πρινράχι: «Πρινίδιον. (petit chêne verd)

Πριναρῆσιος, α, ον. «Πρίννος.

Πρινάρι, δ. «Πρίνος (ῥ), κόκκος (διότι
ῥγάζει τὸ πρινοκόκκι). chêne verd,
yeuse, θ.

Πρινοκόκκι, βερ. «Κόκκος (ἢ θαιρική)
(Λιστορ.), κόκκος (ὁ φοινικοῦς) (Θεόφρ.),
ὅς καὶ ὕλην (τοῦ Πινυανίου), ὁ δὲ τοῦος λέ-
γει τὴν λέξιν Γαλατικὴν, καὶ ὁ Γάλλος
μεταφραστὴς τοῦ τὴν ἐρμηνεύει διὰ τοῦ
hout). graine d'écarlate, Kermès du
petit chêne (ou chêne vert), cochenille
ou Kermès de Provence, vermillon, coc-
cus.

Πρίξιμον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Πρή-
ξιμον, κτλ.

Πρινάνκι. «Πρίνιον. petite scio.

Πρίνι, ἐργ. «Πρίων-ονος (δ). scio, θ.

Πρινίδι (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). «Πρί-
σμα. sciure, θ.

Πριονέω, ῥ. μετ. «Πρίω καὶ Πρίω.
scier.

Πρίνισμα. «Πρίσις, πριμός. sciage.

Πριονιτὸς, ἡ, ὄν. «Πριστός. scie.

Πρίσχω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ.,
ἴδε Πρήσχω, κτλ.

Πρισίλα, ἴδε Πρησίλα.

Πριχοῦ, ἐπ. (χρον.), ἴδε Προτοῦ.

Πραιρέσις. «Προαίρεσις. bonne vo-
lonté (disposition).

Προβαίνω (ἐβγαίνω ἔξω ἢ προχωρῶ),
ῥ. αὐτοπ. «Προβαίνω (Χρυσόστ.), προέρ-
χουμι. sortir, ἴδε καὶ-

Προβάλλω (πρόβλημα), ῥ. μετ. «Προ-
ταίνω, προβάλλω (-ουαί), προτίθημι (-ε-
μαι), εἰσηγέομαι, εἰσφέρω (γνώμην, νό-
μον, κτλ.), προίσχυμι. proposer, met-
tre en question. §. (ἐβγάλλω κυρ. τὸ
κεφάλι μου ἀπὸ τοῦ παράθυρον ἵνα ἰδῶ),
ῥ. ἀμ. «Προκύπτω, παρακύπτω, προέγω
(οὐ τῇ κεφαλῇ προσχών «, Ξενοφ. Κυ-
ρουπ.), διακύπτω («Διὰ τῆς γοργόρης
διακύψας, «Ἡρ.). avancer la tête (de
la fenêtre pour voir).

Προβατήσιος, α, ον. «Προβάτιος. de
brebis.

Προβατίνη. «Ἀμνὸς καὶ (Ποιητ.) ἀμνίς.
brebis, θ.

Πρόβατον, ζ. «Οἷς-οἶδς καὶ Οἷς-οἶος,
πρόβατον, μῆλον (ποιητ.). mouton (χυρ.
τὸ μνουχισμένον).

Προβεία. «Μηλωτὴ, κώδιον, κῶις (τὸ),
νάκος (τὸ), καὶ νάκη (ῥ), δέρης (τὸ) beau
de brebis, θ.

Πρόβειος, α, ον, ἴδε Προβατήσιος.

Πρόβλημα. «Ζήτημα, πρόβλημα, πρό-
τασις. question, θ. proposition, θ.

Προδοκίδας (ἡ μῦτη τοῦ ἐλεφαντος).
«Προδοσκή, προνομαία, χεῖρ. trompe, θ.

Πρόγευμα (τὸ πουργιάντικον φαγεῖ, τὸ
τοῦρ. Καφαλτί, ἱταλ. Καλατσιόνε. Εἰς
τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους, κατὰ τὴν μαρ-
τυρίαν τοῦ Πλουτάρχου καὶ Ἀθηναίου,
ὠνομάζετο) «Ἄριστον (ἐπειδὴ ὄμως με-
τὸν καιρὸν προτιμωρήθη αὐτὴ ἡ λέξις
διὰ τὸ γεῦμα, τότε τὸ πρόγευμα ὠνομά-
σθη) «Διανησιτισμός, ἀκρατισμός («Ἀκρα-
τισμός γὰρ λέγεται τὸ πρῶτον φαγεῖν»,
Σχολ. Ἀριστοτ. 295) καὶ ἀκράτισμα,
προῖριστον. déjeuner καὶ déjeuné.

Προγευματίζω, ῥ. ἀμ. «Προαριστάω,
ἀκρατίζουμι. déjeuner.

Προγίδια, ἐργ. (ύφαντ.), ἴδε Ὀξύγχα.

Προγίνι, ἡ. «Πρόγονος (ὁ καὶ ἡ),

Προγινός, ἡ) προγόνη. beau-fils (ἄρσ.),
belle-fille (θηλ.).

Πριδίδω, ῥ. μετ. «Πριδίδωμι. §. «Κατ-
αγγέλλω. trahir. §. dénoncer. §. livrer.

Προδοσία. «Προδοσία. trahison, θ.

Προδότης. «Προδότης. traître. §. Συ-
κοφάντης. delateur, denonciateur.

Προεστὴς-οῦ (ὁ πρόκριτος πόλεως ἡἐ-
παρχίας, καὶ ὁ πρωτεύων τῶν ἐφημε-
ρίων τῆς ἐνορίας). «Πρύχων, προϊστά-
μενος, προεστὴς-ῶτος (Θεόφ. Η', 17), πρῶ-
στατῶν, προστᾶτης. primat. §. prélat.

§. supérieur. ||. εἶμαι προεστώς (ἢ προεστέω). » Προσταταί, προστατέω (-εώω).

Προζύμι (ἢ ἄλλ. Μαῖα). » Ζύμη (Ζύμη παλαιά, ὃ καλεῖται προζύμη, λέγει δ' Ἡσύχιος.) levain, ferment.

Προθυμία. » Τὸ πρόθυμόν, προθυμία, σπουδή. empressement, ardeur, θ. ||. ἔχω προθυμίαν. » Σπουδάζω, προθυμέομαι. s'empresse.

Πρόθυμος, η, ον. » Πρόθυμος, έτοιμος. prompt, empressé, disposé. ||. εἶμαι πρόθυμος, ἴδε Εἶναι.

Προίκα. » Προῖξ καὶ Προῖξ (ἢ), φερνή. dot, trousseau, mariage. ||. 'να ταῖς 'παρὸν χωρὶς προίκα. » Λαβεῖν αὐτάς ἀπρόικους (Λυσ.). »

Προικίζω, ῥ. μετ. » Προικίζω (Διοδ. Σικελ.). doter.

Προικοσύμφωνον. » Προικὸς συγγραφὴ (Διοδ. Σικελ. Α'). contrat (de mariage). ||. ἔκαμν τὸ προικοσύμφωνον. » Συγγραψάμενοι τὸν γάμον (Πλούτ.). »

Προκοίλι (ἄλλοι τὸ προφέρνουν, ὀρθότερον ἴσως, » Πκοίλι). » Ἰσογάστριον, ὑποκοιλίον, ἥτρον, ὑπῆτριον. bas-ventre, abdomen.

Προκομμένιστατος (διὰ τὸν παράλογον σχηματισμόν τοῦ ὑπερθετικῷ ἴδε τὴν λέξιν Ἀχρεῖος), η, ον. » Παιδείας εἰς ἄκρον ἠλθικῶς, σοφίας ἐν ἄκροισι θαμίζων. très instruit.

Προκομμένος, η, ον. » Πεπαιδευμένος. instruit, qui a de l'acquis, ἴδε καὶ Γραμματισμένος.

Προκοπή. » Πρόδος, ἐπίδοσις (Ἰσοκρ.). progrès. §. » Παιδεία, πολυμάθεια. lumières, θ. πλ. instruction, θ. savoir, érudition, θ.

Προκόπτω (προφ. κοιν. Προκόψω), ῥ. ἀμ. » Επιδίδωμι, πρίεμι. faire des progrès, ἴδε καὶ Ωφελῶμαι. ||. πρόκοψα (ἢ θά προκόψω) μὰ τὸν θεόν, ἂν πρέπη ἀκόμη, καὶ 'να πληρόνω διὰ τοὺς πεθαρμένους (φρσ. ἔρων). ! » Νῆ Δία, ὀναιμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν (Λουκ.) ! »

Προκρίνω, ῥ. μετ., ἴδε Προτιμῶ.

Πρόκροσσαις (τὰ περισσεύοντα ἀπὸ ταῖς ἄκραῖς τοῦ στημενίου· ἀρχαιοτάτη λέξις). » Ἀκροστήμονες.

Προμηθεύω, ῥ. μετ. » Πορίζω. procurer, fournir.

Πρόμυτα (προφ. κοιν. Προύμυτα), ἐπίρ., ἴδε Πίστομα.

Προμυτίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Προμυτῶ.

Προμύτισμα. » Ἡ ἐπὶ στόμα (πρόσωπον) πτώσις, πρόπτωσις. l'action de se prosterner (visage contre terre).

Προμυτῶ, ῥ. ἀμ. » Πίπτω ἐπὶ στόμα (πρόσωπον), προσπίπτω. se prosterner, tomber (se mettre) ventre (visage) contre terre. ||. μὴ πως μὲ χίμη καὶ προμυτίσω. » Μὴ καὶ προστομίσῃ με (Λουκίαν περὶ τῶν Εἰκ.). »

Προξενεία. » Προξενήσις. négociation (d'un mariage), entremise, θ. ||. στέλλω προξενειάν. » Μνηστεύομαι, μνύομαι, ἐγγυάομαι. négocier (un mariage), rechercher une fille en mariage..

Προξενεύω, ῥ. μετ. » Πράττω (» Καταπράττωμαι) γάμον, προξενέω, ἐγγυῶ, κατεγγυῶ, προμνηστεύω (-ομαι), προμνύμαι, νυμφαγωγέω. négocier un mariage. ||. τὸν κατηγοροῦσα, λέγωντας· τί ἀνθρώπον μὲ προξενέψεν. » Εμεμφόμην αὐτὸν λέγων· εἶν ἀνθρώπον προξέειναι μοι (Δημοσθ.). »

Προξενήτης, -τρα. » Νυμφαγωγὸς (δ καὶ ἢ), προμνήτωρ, προξενήτης, προμνηστήρ, προμνηστρίς καὶ προμνήστρια, νυμφεύτρια, προξενήτρια. négociateur (-trice) d'un mariage. ||. ἐλευθέρος προξενήτης διὰ λόγου του γυρεύει (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἀναίρεος πρόξενος εἰς αὐτὸν ἀφορεῖ (Ζηνόδ. καὶ Διογ.). »

Προξενῶ, ῥ. μετ. » Εμποίω, παρέχω, περιποιέω. procurer, causer.

Προπαίρω, ῥ. μετ. » Προλαμβάνω, φθάνω, συναρπάζω. prévenir. ||. προπαίρνομαι, ῥ. μετ. » Προκαταλαμβάνομαι. s'emporter, se prévenir.

Πρόπερσι, ἐπ. » Προπέρουσι (ἢ) Προπέρουσιν, τρίτῃ ἔτος τοῦτ', τρίτον ἔτος, τρίτον ἕδῃ ἔτος. l'avant dernière année, il y a trois ans.

Προπερσινός, ἢ, ὄν. » Προπερσινός (Θεοφ. Γ', φυτ. 12). qui a été fait (etc) il y a trois ans.

Πρόξ, προ. (σημαίνει ὅτι καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους. Τὴν μεταχειριζόμεθα ὁμῶς σπανιώτατα, καὶ μόνον σχεδὸν εἰς τὴν ἐξῆς φράσιν καὶ τὰς ὁμοίας). ||. ἐδάεισεν ὁ τάδε τὸν τάδε τόσαις δραγμαῖς πρὸς τόσαις ἑκατόν. » Εδάεισεν Ἀνδρῆκλῆς Ἀρτέμονι τρισχιλίαις δραγμαῖς ἐπὶ διακοσίαις εἰκοσιπέντε ἢ τριακοσίαις τὰς χιλίας (Δημοσθ. Λακρ. α.). ||. (Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμῶς 'λείπει, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους, ἢ πρόθεσις). καὶ ἐπλήρωσαν διάφορον δώδεκα τὰ ἑκατὸν τὸν χρόν. » Καὶ

τόκον ἤνεγκαν δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μηνᾶς (Δίσχ. Κτησιφ.).

Προσάναμμι. » Ενυσμα, ὑπέκκυσμα, ἐμπύρευμα, ζωπυρον. ce qui sert à allumer le feu.

Προσεκτικὰ, ἐπ. » Ἐσεκμενέως, ἐπιστρεφῶς, προσεχόντως, ἐπεσεκμενέως, περιεσεκμενέως, μετ' ἐπιστάσις, ἐφιστάς (-ᾶσα, -άντες, κτλ.) τὴν διάνοιαν. attentionement. §. » Εὐλαδῶς, πεφυλαγμένως. avec circonspection (précaution).

Προσεκτικὸς (ὁ, ποῦ ἔχει τὸν νοῦν τοῦ εἰς τὴν δουλειάν του). » Προσεκτικός, attentif. §. (ὅποιος φυλάττεται μὴ προσκροῦσθαι). » Εὐλαδῶς, πεφυλαγμένος. réservé, circonspect, précautionné.

Προσευχῇ. » Προσευχή, εὐχή. prière, θ. ||. προσευχή καὶ πέτραις (παροιμ. ἀναλ. μετ' ἁρχαίων τὸ) » Σὺν Ἀθήνῃ καὶ χεῖρᾳ κίνει· (ἢ μάλλον μετ' τὸ) » Δόρυ καὶ κηρύκειον».

Προσεύχομαι, ῥ. ἀποθ. » Εὐχομαι, προσεύχομαι. prier.

Προσέχω (προφυλάττωμαι. §. προσήλωνα τὸν νοῦν μου εἰς ἓνα πράγμα), ῥ. ἀμ. » Προσέχω τὸν νοῦν, ἐφίστημι τὴν γνώμην (τὴν διάνοιαν), σκοπέω, ὁράω, τηρέομαι (» Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπόπια», Ἀριστοφ.), φράζομαι (ποιητ.). prendre garde, être attentif, faire (avoir, prêter) attention à. ||. προσέχετε ἀπὸ τούτων Γραμματεῖς. » Βλέπετε ἀπὸ τῶν Γραμματέων (Εὐαγγ.). ||. προσέχε· ἵνα μὴ σε γελᾷ. » Φράσαι μὴ σε δολώσῃ (Ἀριστοφ.). ||. (ἐνίοτε) λείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον). προσέχε ὁμως μὴπως σὲ γελᾶσουν. » Ἀλλ' ὅπως μὴ σε διακρούσωνται, ἴδε καὶ Ἄνα καὶ Φοβούμαι. §. ῥ. μετ. » Ἐπιτηρέω, τηρέω, ἐπιμελοῦμαι. veiller sur, surveiller. ||. προσέχε τὴν θύραν. » Τῆς κατακλιθεὶς ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ, « Ἀριστοφ. (Σφ. 254).

Προσηκόνομαι, ῥ. μετ. » Ἰπτανίσταμαι, ὑπανίσταμαι. se lever (faire place à quelqu'un) par respect.

Προσηκώμα. » Ἰπαναστάσις (» Παντὶ δὲ τῷ [ἴσως ὁρθῷ. δὲ τῷ προσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπαναστάσεις καὶ κατακλίσεις», Ἀριστοτ. Ηθ.). l'action de se lever (ceder sa place à quelqu'un) par respect.

Προσβέτω, ῥ. μετ. » Προστίθῃμι, ἐπιμετρέω, ἐπιβάλλω. ajouter.

Προσθήκη. » Προσθήκη, πρόσθεσις, ἐπίμετρον. addition, θ.

Πρόσκαιρος, η, ον, ἴδε Προσκαιρός.

Προσκάλεσμαι. » Κλῆσις, πρόσκλησις. invitation, θ.

Προσκαλεσμένος, η, ον, ἴδε Καλεσμένος, Προκαλῶ, ῥ. μετ. » Καλέω, παρακαλέω, συγκαλέω. inviter, convier. ||. ἴδε προσκαλέσθαι ἱατρὸν. » ἱατρὸν εἰσκαλέσθαι, » Ἄρετ., ἴδε καὶ Φέρνω.

Προσκαλεσάμενος (ἡ μεγάλη μαξιλάρα).

» Προσκαλεσάμενος. traversin, chevet, coussin.

Προσκαλεσάμενος. » Ἰπαυχένιον. oreiller, chevet.

Προσκαλεσάμενος, ῥ. ἀποθ. » Ἀποδύρομαι, προσανακλαιόμαι. se plaindre, ἴδε καὶ Παραπονέομαι.

Προσκυνήματα (τὰ). » Ἀσπασμός, προσκύνῃσι. salutation, compliments, civilités. ||. πέ· τὸν καὶ ἀπ' ἐμένα προσκυνήματα. » Ἀσπασαὶ αὐτὸν καὶ παρ' ἐμοῦ. » Ἀσπασαὶ αὐτὸν καὶ ἐμοῖ· » Χαίρειν αὐτὸν κέλευε παρ' ἐμοῦ. faites lui aussi mes civilités (mes compliments), saluez-le de ma part.

Προσκυνήματα. » Εὐκτήριος (οἶκος). prie-Dieu. ἴδε καὶ Εἰκονοσάσις.

Προσκυνῶ (τὸν θεόν κτλ.), ῥ. μετ. » Προσκυνέω. adorer. §. (ἀνθρωπων), ἴδε Χαίρετω.

Προσμένω, ῥ. ἀμ. » Εν(» Ἀνα-, » Προ-, » Ἀπεκ)δέχομαι, προσδοκάω, παραδοκέω, ἀπεκπαραδοκέω, ἀναμένω. attendre. ||. ἐπρόσμενε ἀπὸ τὴν Μεσσηνῇ κ' ἐκείνους ποῦ ἔμεναν ὀπίσω. » Τούς τε καθυστεροῦντας ἐκ τῆς Μεσσηνῆς ἀναδεχόμενος». ||. ἐπρόσμενε τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἀσδρούδα. » Ἀνεδίχετο τὴν Ἀσδρούδα παρουσίαν (Σουῖδ.). ||. καὶ τὴν ἀναιξίν ἐπρόσμεναν τοὺς βρῆθρους. » Καὶ τῶν βρῆθρων ἔτους ὥρα προσδοκίμων ὄντων. »

Προσοχή. » Ἐπίστασις καὶ Ἐπίστασις (νόος, διανοίας). attention, θ. application, θ.

§. (ἡ προφύλαξις). » Εὐλάβεια, πρόνοια, προμήθεια, τὸ πεφυλαγμένον. précaution, θ. circonspection, θ. considération, θ. ||. μετ' ἐπρόσῃν, ἐπὶ ῥ., ἴδε Προσεκτικὰ.

Προσψι. » Χειρόμακτρον, ἐκμάγειον. essuie-main, serviette, θ.

Προσπάθει. » Σπουδῇ, ἀγών. efforts, empressement zèle.

Προσπαθῶ, ῥ. ἀμ. » Σπουδάζω, πειράζομαι, ἰσχυρίζομαι, φιλοτιμέομαι, ζητέω, πάντα κάλων (λίθων) κινέω, προσπαθέω. s'efforcer, tâcher, faire tout son possible. ||. ἐπρόσπαθούσαν ἵνα ἀντι-

δούν. » Επαιρῶντο ἀναδελφίην (Ξενοφ.).
 ||. προσπαθεῖν ἵνα κρυφῇ. » Λαθεῖν ζητεῖ
 (Ισοκ.).

Προπαππος (ὁ πατὴρ ἢ ὁ παπποῦς
 τοῦ παπποῦ), ἴδε Παιπούς.

Προσταγή. » Κελεύουμένην (τὴν), ἐντολή,
 ἐπιτάγμα, προσταγὴν (τὸ), πρόσταγμα,
 παράγγελμα. ordre, commandement. ||.
 ἔδωκεν (ἔδωκε) προσταγὴν. » Τέλος ἐξε-
 φερε (Πλούτ. Θεμιστοκλ.).

Προστίξω, ῥ. μετ. » Κελεύω, παραγ-
 γέλλω, ἐντέλλομαι, προστασσω (-τω),
 ἐπιτάσσω (-τω). ordonner, enjoindre,
 intimier l'ordre, commander.

Πρότυχα, ἐπ. » Φαύλως, εὐτελῶς,
 λιτῶς, λυπρῶς, αὐτοσχέδιως. simplement.

Πρότυχος, η, ον. » Ὁ τυχών, εὐτελής,
 φαύλος, λυπρὸς, κοινὸς, ἀγέλαος, λιτὸς,
 αὐτοσχέδιος, ἀπείριτος. commun, sim-
 ple, très ordinaire. ||. διότι ἴδεν ἤτον
 καὶ πρότυχος. » Οὐδὲ γὰρ ὦν ἔτυχεν ἦν
 (Δημοσθ.).

Προσφάγι. » Ὄψον, προσόψημα (Ἀθην.
 Ζ'), τὸ ἐπιεικόμενον, προσφάγιον (Εκγγ.).
 ce qu'on mange avec son pain, (οἶκ.)
 fricot.

Προσφρχίζω, ῥ. μετ. » Παροφάομαι.

Προσφέρνω (τὸ ἄλλ. Πικραφέρνω), ῥ.
 μετ. καὶ ἀμετ. » Προσφέρω (-ομαι) » Ἀλλά
 τι προσφέρουσι ὑμῖν, ἢ μέγαν νόον,
 ἥτοι φωνὴν, ἀθανάτους. » Η' νδ. Νέμ. 5, 7.
 » Ὁ χαρακτήρ τοῦ προσώπου προσφέρε-
 σθαι ἐδόκει ἐς ἐωυτόν, « Πρὸδ. Δ'), ἴδε
 Ομοζῶς.

Πρόσχαρος, η, ον. » Φιλεῖς, χαρῖεις,
 προσχαρής, εὐθυμος, εὐτραπέλος, εὐχού-
 ραι, joyeux, ἴδε καὶ Γελαζόμενος, καὶ
 Γλυκὸς, καὶ Νόστιμος, καὶ Χαρούμενος.

Προσωπίδα (ἢ ἄλλ. Μυστοῦνα). » Πρό-
 σωπον, προσωπίς, προσωπίον, προσωπί-
 διον, μορμολύκη, μορμολύκειον. mas-
 que, θ.

Προσωποδέρνω (ἀπὸ τοῦ Ἀποστύλου τοῦ
 » Εἴτις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει), ῥ. μετ.
 » Ονειδίζω, εἰς ονειδος προφέρει. outrager,
 faire des remontrances sanglantes, re-
 procher d'une manière injurieuse.

Πρόσωπον. » Πρόσωπον, ὄψις, μορφή,
 ἴδεα. visage, face, θ. §. (κατὰ μετώπ.)
 τὸ πρόσωπον τὸν ὀπίτιον καὶ ἀπλῶς
 κάθε κτιρίου. » Μέτωπον, τὸ ἔμπροσθεν.
 le devant (d'une maison), l'avant corps.

Προσωρινός, ἄ, ὄν. » Ὁ » Η', » Τδ', » Οί,
 » Τά, κτλ.) παρατινα (αὐτίκα), ἐφήμε-
 ρος, ἐπίκαιρος. temporaire, passager, mo-
 mentané, provisoire.

Προτῆτερα, ἐπ. » Πρότερον, τὸ πρότε-
 ρον, πρῖν, πρῶτον, ἔμπροσθεν, πρῶθεν,
 τὸν ἔμπροσθεν (πρῶθεν, προτοῦ) χρόνον.
 auparavant, avant, précédemment, an-
 térieurement, ci-devant, ἴδε καὶ Προτοῦ.

||. εἰς ἑκάστην ἡμέραν, ἢ καὶ ἀκρόμῃ προ-
 τήτερα. » Ἐν εἰκοσὶν ἡμέραις ἢ καὶ εἰς
 πρῶθεν (ἱπποκρ.). » le vingtième jour,
 ou même plus tôt. §. (προβ.). » Εὐρ.

avant. ||. ἐκτοσὶν προτῆτερα ἀπὸ τὸν
 ἄνδρα τῆς. » Ἐαυτὴν προαιεῖλε τοῦ ἄν-
 δρός. ||. πολλοὺς χρόνους προτῆτερα.
 » Πολλὰς ἔτεσις ἔμπροσθεν. ||. τὸν πα-
 ράγγελ' ἀπὸ προτῆτερα. » Προδιστειλά-
 μην αὐτῷ. ||. μὴ ἡμέρα προτῆτερα. » Τῇ
 προτεραίᾳ, τῇ προτέρᾳ. la veille. ||.
 τρεῖς (πέντε) μῆρας προτῆτερα. » Πρό-
 τριτα, Πριπριτα, » Τῇ τρίτῃ (πέμπτῃ)
 πρὸ. ||. πρεῖς χρόνους προτῆτερα. » Τρίτῳ
 πρότερον ἔτεσι. trois années auparavant.

Προτῆτερινός, ἄ, ὄν. » Ὁ » Η', » Τδ',
 » Οί, » Τά, κτλ.) πρῖν (πρῶτον, πρῶθεν,
 πρότερον). antérieur, précédent, anté-
 cédant.

Προτίμιας. » Προτίμησις. préférence,
 θ. prédilection, θ.

Προτιμῶ, ῥ. μετ. » Αἰρέομαι, ἐπιπρο-
 σθεν ποιῶμαι (ἄγω, τίθεμαι), προαι-
 ρέομαι, περὶ πλείονος (προβραχύτερον)
 ποίεομαι, προτιμῶ. préférer, aimer
 mieux. ||. εἰδὼ λοιπὸν ποῖ' ἀπὸ τὰ δύο
 προτιμᾷ; » Σὺ οὖν ποτέρω; αἰρῇ (Πλάτ.).
 ||. προτιμῶ τὴν ἐλευθερίαν παρὰ ἑλα-
 τὰ ἄλλα. » Πίνκτα ἐν ὑστέρῳ τῆς ἐλευθε-
 ρίας ποσόμενος. » Δευτέρα πάντα τῆς
 ἐλευθερίας τιθέμενος. ||. διότι ἠθέλω-
 μεν προτιμᾶσθαι κάλλιον ἢ ἀποθάνωμεν
 τῆς πείνης. » Εὐλόγηθαι γὰρ ἂν πρὸ γε
 τούτου λιμὲρ τελευτῆσαι (Θυδ.).

Προτοῦ, ἐπ. (χρον.). » Πρὸ τούτου, προ-
 τοῦ (» Καὶ νεομεινούς τὰ ἑαυτῶν ἐκάστος,
 ἅπερ καὶ προτοῦ. » Θουκ.), πρῖν ἢ, πρό-
 τερον ἢ. avant que, que. . ne (πρὸς
 ὑποτακτικὴν), ἴδε καὶ Προτῆτερα. ||. ἔ-
 πρεπε ἵνα μὴ διορίσῃ τὸν ἱδικόν του ὡς
 μόνον, προτοῦ ἵνα ἀκρωσθῇ αὐτὸν τὸν πα-
 λαίον. » Εἶδει μὴ πρότερον τιθέναι τὸν
 ἑαυτοῦ νόμον, πρῖν τὸν παλαιὸν τοῦτον
 ἔλυσεν. il ne devait pas faire passer la
 nouvelle loi qu'il n'eût fait abolir
 l'ancienne. ||. ἀνταγωνισθέντες προτοῦ μὲ
 μερικὸς τῷ. . » Προϋγγενόμενοι τισὶ
 τῶν. . (Θυδ.). ||. ἀπέθανε προτοῦ ἵνα
 τελειώσῃ (κατορθώσῃ) τὸ ἔργον. » Προ-
 κτελέσει τοῦ ἔργου τὸν βίον. ||. μὴ
 μίση προ τοῦ ἵνα σηκωθῇ (κίνησθαι ἀπὸ

τὴν λιμένα διὰ τὸ ταξίδι τού). » Τῇ προ-
τεράῃ ἢ ἀνήγετο (Δημοσθ.). « la veille
de son embarquement. || . ἕνα χρόνον
πρὸ τοῦ 'να κυριευθῇ (παρθῇ) ἢ πόλιν.
» Ἐν αὐτῷ πρότερον τῆς ἀλώσεως. || .
πρὸ τοῦ 'να φθάσωμεν ἡμεῖς ἐτελείωσαν
ὅλα. » Φθάγουσιν ἡμᾶς ἀναλωθέντα πάντα.
|| . πρὸ τοῦ 'να φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐξη-
μέρωσε. » Φθάνει ἡμέρα γενομένη αὐτὸν
πορευόμενον εἰς ἄστυ. || . πρὸ τοῦ 'να ἀ-
δικίᾳ (εὐκαιρίᾳ) 'να ἰδῇ καὶ τοὺς φί-
λους του, ἐξάδουσαν. » Ἐφθασεν ἐσπέρα
γενομένη πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολά-
σαι. || . εἶχαν φθάσει πρὸ τοῦ 'να ἔλθουν
οἱ βάρβαροι. » Ἐφθασαν ἀπικείμενοι πρὶν
ἢ τοὺς βαρβάρους ἥκειν. »

Προῦμντα (προφ. κοιν. Μπρούμντα),
ἐπ., ἴδε Πίστομα.

Προμυτίζω (κτλ.), ῥ. ἀμ., ἴδε Προμυ-
τίζω, κτλ.

Προυνιά (ἡ Τουρ. Ἐρεικιά καὶ κοιν.
Δγριοαθραμνητῇ ἢ Τσαπρουννα), δ.
» Προῦμνος (ἡ), πλούνη (Θεοφρ.). pru-
nellier sauvage.

Προῦνον (τὸ Τουρκ. Τσακκάλ-ἐρεϊ. καὶ
κοιν. Ἀγριοαθραμνητὸν), πωρ. » Προῦμνον.
prunelle sauvage.

Προῦπάντησις. » Ὑπάντησις, συνάντη-
σις (Γραφ). l' action d' aller au devant
de quelqu'un.

Προῦπαντῶ, ῥ. μετ. » Ἀπανιᾶν, ὑπαν-
τάω, προῦπαντάω, ὑπαντιζάω. aller (ve-
nir) au devant de quelqu'un, s' avancer à
sa rencontre.

Προφασίζομαι, ῥ. ἀποθ. » Σκήπτομαι
(» Σκήπτόμενος ὅτι ὑπέειπεν, Πλάτ.), προ-
σχομαι, προσβάλλομαι, προτείνω (» Τὴν
ἡλικίαν προῦτεινόμενον), αἰτιάομαι (» Νό-
σου; καὶ δίκας πρὸς ὑμᾶς αἰτιά; » Αἰσχ.
ἐπιστ.), ὑποτιμάομαι, εἰσιτιλογέομαι, προ-
φασίζομαι (» Πρὸς μὲν οὖν τὰς κοινὰς προ-
φάσεις, ὡς οὕτως προφασίζονται, » Αἰσχ.
κατὰ Κτησιφ). user des pretextes, pré-
tenter, alleguer (des excuses ou des
pretextes).

Πρόφασις. » Σκήψις, πρόφασις, πρό-
σχημα, ὑποτιμήσις (Πλούτ.). pretexte.

Προφητεία. » Πρόρρησις, προφητεία,
προαγόμενος, θεοπρόπιον. prédiction, θ.

Προφητεύω, ῥ. ἀμ. » Προαγορεύω, προ-
φητεύω, προεσπίζω, φοιβάω. prédire.

Προφήτης. » Προφήτης (ὁ), προφήτης
(ἡ), ὑποφήτης, θεοπρόπος. prophète.

Προφθάνω (κινήσας κατοπιν τινὸς τὸν
φθάνω), ῥ. μετ. » Καταλαμβάνω. atteindre,
joindre. §. (φθάνω που προῦντις.

ρα ἀπὸ ἄλλων), ῥ. ἀμ. » Φθάνω, πρό-
(ὑπο)φθάνω, προλαμβάνω, προτερέω, ἀπ-
αντάω. prévenir, devancer, prendre
les devans, gagner de vitesse. || . διότι
ἤτελον, πρὶν ἔλθῃ περισσότερον ναυτικὴν
πρὸς βυθίαν, 'να προφθάσουν. » Ἐβού-
λοντο γάρ... πρὶν πλεῖον τι ἐπιβουλήσαι
ναυτικὸν, ὅπως προφθάσῃ (Θυδ.). » || .
'να προφθάσῃ 'να πιάσῃ ῥίζαν πρὸ τοῦ
'να χειμωνιάσῃ. » Προλαμβάνειν τοῦ χει-
μῶνος τῇ ῥιζώσει. » || . 'δὲν προφθαίνω.
» Ἀπολείπομαι. || . 'δὲν ἐπρόφθασαν εἰς
τὸν πόλεμον. » Ἀπολειφθῆναι τῆς μάχης.
|| . 'δὲν ἐπρόφθασες 'να ἰδῇς ἐν πολλὰ
νόστιμον πρᾶγμα. » Ἠδίστου θαύματος
ἀπείλειφθης. || . 'δὲν ἐπρόφθασες εἰς τὸ
πανηγύρι. » Κατόπιν ἐορτῆς ἤκει (Πα-
ροιμ.). » Οὐκ ἀπήντησας ἐπὶ τὴν ἐορτήν.

§. (ἴδω ἐν καιρῷ). » Ἐπαρκίω. sub-
venir, fournir, pourvoir aux besoins.
|| . 'δὲν 'τὸν προφθαίνει πῶδήματα. » Οὐκ
ἐπαρκεῖν αὐτῷ πρὸς ἐμβάδας. || . 'να
τοὺς προφθάτῃ σιτάρι. » Οὐκ ἂν φθάνοι
σιτον αὐτοῖς πορίσας ποθέν. || . 'δὲν προ-
φθάνω τὰ ἔξοδα. » Οὐκ ἐπαρκῶ πρὸς τὴν
δαπάνην. » Ἰπέραντις γίγνομαι τῇ δαπά-
νῃ. je ne puis faire face à la dépense.

Προφύλαξις, ἴδε Προσοχή.

Προφύλλι (ὁ Κορ. παράγει τὴν λέξιν
ἀπὸ τοῦ) Πορφύρα. » Ψα, λῶμα. fourru-
re attachée aux bords d'une pelisse,
bordure de fourrure.

Πρόχειρος, η, ον. » Ὁ (» Ἡ, οὐ!, κτλ.)
ἐξ ὑπογείου (ἐν ἐφικτῷ, ὑπὸ χεῖρι), πρό-
χειρος. qui est sous la main, facile à
trouver (manier).

Προχῆς, ἐπ. (οἱ παλαιὸι τὸ ἐπρόφε-
ραν παροῦτονον) » Πρόχθας, πρότριτα,
πρώϊζα, πρῶην (» Ἄλλ' ἡμεῖς γε οὐδενί
ἐμαχόμεθα χθές, ἀλλὰ πρῶην, » Οἰκδ.),
τρίτην ἡμέραν (» Καὶ χθές δὲ καὶ τρίτην
ἡμέραν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐπραττον. » Ξενοφ.
Κυρουπ. γ'), τρίτην ταύτην ἡμέραν. avant
hier. || . ἀκόμην ἐχθές προχθές (φρσ.,
ἀντὶ Πρὸ ὀλίγου), ἴδε Ἐχθές.

Προχθεσινός, ἡ, ὄν. » Πρότριτος. d'
avant hier.

Προχώραμα. » Πρόδος, προκοπή. pro-
grès, avancement.

Προχωρῶ, ῥ. ἀμ. » Προβαίνω, πρίεμι,
ἐπιδίδωμι, προκόπτω, προέρχομαι, χω-
ρέω, προχωρέω, πρᾶσω χωρέω (εἶμι, εἰμί,
γίγνομαι), πρᾶγω. pénétrer, avancer.

Πρύμα, ἐπ. » Εἰς οὐρία, οὐρίφ (φερῶ)
τῷ πνεύματι. le vent en poupe (en ar-
rière), par un vent favorable.

Πρύμν. » Πρύμνα. roupe, θ.

Πρυμίζω, ῥ. ἀμ. » Οὐριοδρομέω, ἐξ οὐρίας πλέω. voguer par un vent favorable. ||. τὰ πρῶμις (φρσ. ἀντὶ Ἐφυγεν), ἴδε Αναχωρῶ.

Πρύμος (ἄνεμος). » Οὐριος, φορὸς, τὸ ἐκ πρύμνης (κατὰ πρύμνην) πνεῦμα, ἐπιφορὸς, δεξιὸς (Λουκιαν. καὶ Πολυδ.), πρύμνηθεν (Μισύχ.). (vent) favorable ou à roupe. ||. ἀρμενίζαμεν μὲ πρύμον ἄνεμον. » Ἐπλέομεν ἐκ πρύμνης ἀνέμω.

Πρώμα. » Πρώιμον (» Πρώιμον σπείρουσι τὸν ὄροον, » Θεοφρ.). hâtivement, de bonne heure.

Πρώμος, η, ον. » Πρώμος, πρῶτος (Θεοφρ.), *πρωίβλαστῆς. hâtif, précoce.

Πρώτα, ἐπ. » Πρῶτον, ἐν πρώτοις, πρῶτα (Ποιητ. » Πρῶτα στρατήκην ποιεῖται ἐπὶ τοὺς ἀπεστεῶτας, » Ἡρόδ. Ζ', Τ). d'abord, premièrement, en premier lieu, auparavant, en préalable. ||. εἴμαι δυνατώτερος ἀπὸ πρώτα. » Ἰσχυρότερος ἑαυτοῦ καθέστηκα. ||. πρῶτα - πρῶτα. » Πρώτιστα, πρώτιστον.

Πρωτάρη (γυναῖκα). » Πρωτοτόκος, Πρωταρεῖά (πρωτογόνος, πρωτολεχῆς (Ποιητ.). mère (qui a enfanté) pour la première fois.

Πρωτεῖά (ῥ). » Πρωτεῖον, πρεσβεῖον, τὰ πρῶτα. prééminence, θ. primauté, θ. ||. ἔχει τὴν πρωτεῖαν. » Τὰ πρῶτα φέρεται, πρωτεύει, πρωτιστεύει. il excelle, il a le pas (sur les autres).

Πρωτίνος, ῥ, ὄν. » Ὁ (» Ἡ κτλ.) πρότερον. les gens d'autre fois.

Πρωτινώτερα ἴδε Ἀρχήτερα.

Πρωτογεννημένος, η, ον. » Πρωτότοκος, πρωτογεννῆς, πρωτογέννητος, πρωτόγονος. premier-né, l' aîné.

Πρωτόγερον, πρεσβύτερος, πρεστώς (προεστηκώς)-ώτος, προϊστάμενος, προστάτης. ancien, primat.

Πρωτοκαθεδρία. » Προεδρία, πρωτοκαθεδρία, προκάθισις. préséance, θ. place d'honneur, θ.

Πρωτοκλέφτης. » Ἀῤῥισταρχος, ἀρχιληστής, ἀρχικλώψ. chef de bandits (brigands, voleurs, forbans).

Πρωτόλυσος, η, ον, ἴδε Πρωτοφανήσιμος.

Πρωτομάστορας. » Τέχνης προϊστάμενος. chef d'ouvriers.

Πρωτομηνία. » Νευμηνία (κατὰ χρῆσιν ἐκ τοῦ) νεομηνία. le premier jour du mois.

Πρωτοπαλλήκων. » Ἀριστεύων (» Δία

φέρων, » Προέχων) τῶν ἄλλων ἐξέμνη (προθυμία, μεγέθει σώματος, τόλμη, κτλ.). le premier des braves.

Πρωτοπαππας. » Ὁ πρῶτος (πρωτεύων) τῶν ἱερέων. le premier des prêtres.

Πρῶτος (κατὰ τὴν φυσικὴν θέσιν ἢ τάξιν), η, ον. » Πρῶτος. πρωτεύων. premier.

||. ἐκεῖνος ἐσήκωσε πρῶτος χερί. » Ἐκεῖνος ἤρξε χειρῶν. il fut l'agresseur, ἴδε καὶ Σηκώνω. ||. πρῶτος-πρῶτος (ἢ ὁλόπρωτος). » Πρώτιστος. ||. κάθε πρῶτον δύσκολον (Παροιμ.). c'est le premier pas qui coûte. §. (μεταφορ. κατὰ τὴν ἠθικὴν θέσιν ἢ τάξιν). » Ὁ τὰ πρῶτα φερόμενος (ὄν), πρωτεύων. celui qui tient le premier rang, ἴδε Γέρος, Πρεστώς καὶ Πρωτόγερος. ||. ἀπὸ τοὺς πρώτους τῶν ἐδῶ πολιτικῶν μας. » Παρὰ τῶν τῆδε τὰ πρῶτα ἐχόντων ἐν τῷ ἡ πολιτεύεσθαι (Συν.). »

Πρωτόσχαλος. » Ὁ πρωτεύων τῶ μαθητῶν. empereur.

Πρωτοτάξιδον (πλοῖον). » Πρωτόπλοος (καὶ κράσις) Πρωτόπλους, πρωτόνεως-ω. (vaisseau, bâtiment) lancé à la mer pour la première fois.

Πρωτοφανήσιμος (εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται Πρῶφαντος, ὕθεν τὸ Τουρκ. Τορφαντζ), η, ον. » Πρωτοδερεπῆς, πρωτοφανῆς. (fruit) hâtif, prémices, θ. πλ. de primeur.

Πταισίμιον (προφ. κοιν. Φταίξιμιον), ἴδε Σφάλμα.

Πταιστὴς (προφ. κοιν. Φταίχτης). » Δίτιος, ἔνοχος. coupable.

Πταῖω (προφ. κοιν. Φταίγω), ῥ. ἀμ. » Πταῖω, ἀμαρτάνω, ἀδικῶ, αἰτίως εἰμι. faillir, commettre une faute. ||. ἐγὼ δὲν σε πταῖω. » Ἀναίτιος ἐγὼ σοι. ||. τὸν Νικήαν, ἂν δὲν πταίῃ, συγχώρησαί τον· εἰ δέ κε πταίῃ, συγχώρησέ τον διὰ χάριν μου. » Νικήαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δέ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες.

Πτερὸν (προφ. κοιν. Φτερό). » Πτερὸν. plume, θ. ||. τινάζω τὰ περὰ, ἴδε Τινάζω ||. τὰ περὰ τῆς (μυίας) δὲν ὁμοιάζουν τὰ τῶν ἄλλων πτηνῶν. » Ἐπτερωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς λοιποῖς ὄρνισι, Ακ. ||. ἔς τὸ πτερὸν, ἐπ., ἴδε Πεταχτά. §. (συνεκδχ. τὸ ἀπὸ περὰ κατεσκευασμένον ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον φουρῶν τὴν φωτιάν), ἴδε Ἀνεμιστήρι.

Πτεροῦχα (προφ. κοιν. Φτεροῦχα). » Πτεροῦχος. aile.

Πτερωτὴ (ὁ τροχὸς τοῦ νερομύλου, εἰς τοῦ ὁποῖου τὰ τριγυρινὰ πτεροειδῆ ξύλα κτυπᾷ τὸ νερόν. Ἡ λέξις εἶνε καλὴ καὶ

ἄλλην ἔδην χρειάζομεθα). la roue d'un moulin (à eau).

Πτωχά, ἐπ., ἴδε Πτωχικά.

Πτωχαίνω, ῥ. μετ. » Εἰς πενίαν καθίστημι, πτωχίζω (Γραφ.). arrauentir.

ῥ. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Εἰς πενίαν καθίσταμαι. s'arrauentir.

Πτωχεία (προφ. κοιν. Φτώχεια). » Πενία, πτωχία (μεταγ.), ἔνδεια. rauvneité, v. indigence, θ.

Πτωχικά, ἐπ. » Πενιχρῶς, πενήτων τρόπον. rauvement.

Πτωχικός, ἡ, ὄν. » Πενιχρὸς, λυπρὸς. qui appartient aux pauvres.

Πτωχός (προφ. κοιν. Φτωχός), ἡ, ὄν. » Πτωχός (εἰς τοὺς ἀρχαίους ὀνομαζέτο κυρίως ὁ Ζητιάνος, καὶ διέφερεν ἀπὸ τοῦ πένης, (καθὼς τὸ διακρίνει ὁ Ἀριστοφ. ἐν Πλ.), πενόμενος, ἐνδεής, δυσπραγῶν, ἐνδεόμενος. rauvre, indigent, nécessaireux. || . εἶμαι πτωχός, ἴδε Δυστοχῶ. ῥ.

(ἀντὶ Ἀτγνός, Ἀπαγός: »Κίνε καὶ πτωχὸ τ'ἀγνί, ἔχεικαί πλατεῖαν οὐράν», Παροιμ.). εἶναι πτωχὸν τὸ χιρᾶρι. » Λυπρὸν (» Λυπρόγεων) τὸ γήδιον.

Πυκνάδες (ἢ μαυράδες, πού βγκίνουσιν κυρ. εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ χέρια), ἴδε Περκνάδες.

Πυζάρι (τὸ Τουρκ. Τσιμοῦρι), δ. » Πύζος (ἡ). luis.

Πυσφύτης (τὸ ἄλλ. Ἀμπίλι), πάθ. » Ἀχώρ-ῶρος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). aehores, ἀρρ. πληθ. gourme (des enfans). (εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γαλλίας ὀνομαζέται) gâche, θ., παραβαλ. Κασίδα.

Πυργάκι (ὕποκορ. τοῦ Πύργος). » Πύργιον (ἡ). πυργίσκος, πυργίδιον, tourelle, θ.

Πύργος (κύστρου). » Πύργος, βάρις (ἡ). πυργόβαρις (ἡ). lour, θ. ῥ. (σπίτι: πετρώτιστον καὶ ὑψηλὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν). » Ἀργεῖα, πύργος (» Ἐν ταῖς κωμῆσι καὶ ἐν τοῖς ἐπεικίσις καὶ ἐν τῇς πύργοις», Γραφ. Παραλειπομ. Α, κζ', 25), τετραπυργία (ὥς διέτι ἦσαν συνῆως τέσσαρες πύργοι ἐν τετραγώνῳ περιφραζομένην: διὰ τὸ ἀσφαλέστερον. » Τὰς κατὰ τὴν γῶραν ἐπαύλεις καὶ τετραπυργίας. » Πλ. Εὐμ., ἴδε καὶ Πολύβ. καὶ Στραβ.). chateau.

Πυρεῖα (τὸ διὰ τοῦ Πυροφανίου ψάρευμα, διὰ τοῦ ὁποίου ψαρεύουν εἰς τὴν Βόσπορον καὶ τὴν Προποντίδα τοὺς τεχνίτες, ἐκ τοῦ) » Πυρεῖα καὶ Πυρεῖα (λέξιν προσδιορισμένην εἰς ἄλλην χρῆσιν). » Πύρευσσις, πυρευτική τέχνη (Πλάτ. Σοφ.). manière de pêcher les sardines (etc.)

Πυροβόλος (τὸ Τουρκ. Τσακμάκι. οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο δύο ξύλα, τὰ ὁποῖα ἐτρίβον πρὸς ἀλλήλα, καθὼς ἐκπυρεύουσι καὶ οἱ ἄγριοι τῶν Ἰνδιῶν: ὁ δὲ Φιλοκατῆτης τοῦ Σοφοκλέους, » Πύρ' ἂν οὐ παρῆν, ἐν πέτρῃσι πέτρων ἐτρίβων, μύλις ἔργη ἄφρατον φῶς. » Τὸ ὁποῖον σαφέστερον ἐκτίθησιν ὁ χαριέστατος Νέωνος [Βιβλ. β']: » Ὡς λίθος ἀμφὶ λίθον φλογερὴν ὥδινα λογεύων, » Λάιον ἡκόντι: ζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ, » Πυρογενὴς ὅτε θῆλος ἀράσσεται ἀρσενί πέτρῳ, » Πυρεῖον (καὶ πληθ.) Πυρεῖα (τά. » Αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, » Λουκιαν. Ἀλχθ. Ἰστορ.). briguet, fusil.

Πυρόνω, ῥ. μετ. » Πυρακτίω (-ίω), πυρίω. enflammer, rougir au feu, ἴδε καὶ Ζεσταίνω. ῥ. ῥ. αὐτοπ. » Πυροῦμαι, πυριμανίω (ποικτ. ἀμφ.). s'enflammer. Πυρούλας (ἢ Μυρβούλας), π. ἴδε Χειμωνιάτης.

Πυροφάνι (σχάρα σιδήρεᾶ, βαλμένη εἰς τὴν πρῶραν τοῦ γρίπου, καὶ φερούσα ἀναμμένη φρύγανη ἢ δαδί, διὰ τὸ ψάρευμα τῶν τριχιδῶν κτλ.). » Πυρός, torche allumée au devant d'une barque pour la pêche des sardines (etc.)

Πύρωμα. » Πύρωσις, πυρίκτωσις. I' action de faire rougir au feu.

Πυρωμένος, κ, ὄν. Πυρωμένος, πεπυρακτωμένος, διάπυρος, ἐμπυρος, πυρώδης, ardent, rougi au feu. || . σίδερον πυρωμένον (πέτρα πυρωμένη). » Μύδρος. Πυρωσιὰ (εἰς τὴν καίρον τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Πυριστία, εἰς τοῦ Μασχοπούλου Πυροστάτης). » Πυράρα, κυτρίπους, τρίπους, τριπόδιον (ἵσυχ), πυριστάτης, ἐκπυριδῆτης. chenet, tripied.

Πυτιά. » Πυτιά καὶ Πυτία, ὅπως (ἔταν κατασκευάζεται ἀπὸ τοῦ γάλα τῆς συκῆς). présure, θ. caillietie, θ.

Πυτίζω, ῥ. μετθ., ἴδε Κουκκίζω.

Πυτιάκι (χαρτί διπλωμένον κατὰ μῆκος, καὶ γράμμα γραμμένον εἰς τοιοῦτο χαρτί, ἀπὸ τοῦ Πυτιάκιον, Πτυχίον). » Πίναξ πτυκτός (Ὀμηρ.), πτυκτέον, δίπτυχον (ἑλτιον, Ἡρόδ.), γραμματαῖον διθυρον. ῥ. (τὸ γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐχειροτονοῦσαν τοὺς ἄρχοντας τῶν αἰγεμόνων τῆς Μολδοβλαχίας). » Γραμματεῖον (ἡγεμονικόν, βασιλικόν κτλ.). » Καὶ γραμματεῖα βασιλικά τὴν τῶν Πατρικίων τιμὴν δωρούμενα. » Συνέσις,), χρυσόβουλον, (εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσέχθη εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἢ λέξις) δίπλωμα. brévet, lettre de créance, diplôme, lettres patentes.

Ῥακί (ἡ Ῥάχι, τὸ στέμφυλον, « Ἡσυχ.).
 » Οἰνόπνευμα καὶ Πνεύμοινον (νεαλ. ♂. ♂.)
 eau de vie, brandevin.

P.

Ραββάτκι (κάθε γραμματάκι, κυρίως ὁ-
Ραβζοί) ἡμῶς τὸ ἐρωτικόν. «Ραββάτκι
[Ραβούσι, κατὰ τὸν Δουκάγγιν] δέ, ἥτις
λογαριστήρια, λέγουσιν [οἱ Ἀγαθνοί] τὰ
ἐξέλκ, ἅπια, ἀγαθάματα ὄντες, κοπτον-
τες καὶ χαράκια πιοῦντες, ἡρίθμουν δι'
αὐτῶν, ὡς καὶ οὐν ἐπὶ τοῖς ἀρτοποιοῖς χράν-
ται, «Ιστορ. πολ. ΚΠ). «Γραμμάτιον,
ἐπιστολίον, δελτάριον (τῶν ἐρωτικῶν)
Πλούτ. Αντ.), billet, billet-doux (τὸ ἐ-
ρωτικόν) πιττάκιον. («Γρίψας βραχὺ πιτ-
τάκιον, καὶ σφαγιζόμεναι, Πολύθ), ἴδε
καὶ Γραμμάτι. καὶ Πιττάκι.

Ράμμα, ἴδε Κλωστή.

Ραντίζω, ῥ. μετ. «Ραίνω, δια(περι)ῤ-
ραίνω, ραντίζω, καταψεκάζω. arroser,
asperger, répandre autour.

Ράντισμα. » Ραντισμός. asperision, θ.

Ράπη (είδος βούρλου, μετὸ ὁποιόν πλέ-
κουν τὰς χοντρούθαις), φ. (ἐκ τοῦ)
» Ρίψ καὶ Ρίπος καὶ Ριπὸς («Επιθεὶς
ρίπον ἐκ καλάνου, «Διοσκρ.), ἴδε Παπύρι
καὶ παράβ. Ραγάξι.

Ραπτίδιχος, ἡ, ον. » Ραπτικός. de
tailleur, ce qui lui appartient. || τὸ
ραπτίδικον (ἐργαστήρι). » Ραρεῖον. la
boutique du tailleur.

Ράπταινα (ἡ) » Ἀκίστριχ, ῥάπτρια, ἡ-
πήτρια. couturière, θ.

Ράπτης (προφ. κοιν. Ῥάπτης), -ισσα
καὶ -αινα. » Ἀκίστης, ῥάπτης, ἡπητής
(κυρ. ὁ Μπαλωματῆς). tailleur.

Ραπτοσύνη. » Ραπτική. le metier du
tailleur.

Ραπτικόν (καὶ πληθ.). » Ῥάπτρον. fa-
son, θ.

Ῥάπτω, ῥ. μετ. » Ῥάπτω, συρῥάπτω.
coudre.

Ῥάσον (ἐκ τοῦ ἱταλ. raso, » quæ pilos
non habet, detrita et usu de floccata»,
κατὰ τὸν Δουκάγγ.). » Τρίβων, τριβώ-
νιον, τριχίνιον. serge rase, froc, haire, θ.

Ραζή. » Ραφή, συρῥαφή, συμβολή.
couture, θ.

Ράχη. » Νῶτος, νῶτον (τὸ) καὶ νῶτα
(τὰ, κυρ. τοῦ ἀνθρώπου), ῥάχης-εως, με-
ταφρενον. dos. || τῆς ῥάχης (κνητ.).
» Νωτιαῖος. dorsal. || δειξέ με τὴν ῥά-
χιν σου (φρσ.). » Τὸ κοῖλον δεῖξαι τοῦ πο-
δός. » Στρέφε τὰ νῶτα. montrer les ta-
lons. || σὲ τρώγ' ἡ ῥάχιν σου (φρσ.), ἴδε
Τρώγω. || ῥάχη τοῦ βουνοῦ, ἴδε Κρφο-
βούνι καὶ Λόφος.

Ῥαχίτης, πάθ. » Ραχίτις (νόσος). ra-
chitisme.

Ῥαχιτιζῶ, ῥ. αὐτοπ. » Ῥαχίτιδι πε-
ριπίπτω (ἀλίσκομαι). devenir noué (ra-
chitique), être attaqué par le rachitisme.

Ῥαχιτιασμένος, ἡ, ον. » Ῥαχιτικός,
ῥαχιτιῶν. noué, rachitique.

Ῥαχοκίχκαλον. » Ἀκανθα, ῥάχης-εως
(ἡ). échine, θ. épine du dos.

Ῥαχός, φ., ἴδε Ῥαγάξι.

Ῥάψιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ ῥάπτειν).

» Ραφή. couture, θ. §. (τὸ πράγμα
ἐ, που ῥάπτεται. ἔθεν. Πάξε μαζὶ καὶ τὸ
ῥάψιμό σου), ἴδε Δουλειά.

Ῥέμμα (ποταμοῦ, θαλάσσης, κτλ.).
» Ρεύς (κατὰ χρσ. ἐκ τοῦ) ῥέος, ῥεύμα.

courant (d'eau). §. ἴδε Ποταμάκι.

Ῥεμματιά (ἡ). » Χαράδρα. ravine.

Ῥεμματικά (τὰ), πάθ. » Ἀρθρίτις (νί-
σις). goutte, θ. §. » Ῥεῦμα, ῥευμα-
τισμός, κέδρα. rhumatisme, ἴδε καὶ Πο-
δαλγία καὶ Σχιάτικα. || ἔχω ῥεμματι-
κά. » Ῥευματίζομαι. avoir la goutte,
être attaqué de rhumatisme.

Ῥεπινάχι. » Ῥαφανίδιον. petite rave.

Ῥεπάνι, φ. » Ῥαφανίς καὶ ἰων. Ῥε-
φανίς (κατὰ τὸν Ἀμμόνιον). raifort, rave.
θ. radis || . γιερός σάν τὸ ῥεπάνι (φρσ.
παροιμ.) » Κολοκύντης ὑγιέστερος (Σουῖδ).

Ῥεπανίδα, φ. » Ῥαφανίς (ἀγρία).
raiponce, θ. navette, θ. raifort (sauvage),
bulbhone, lunaire, cranson, ἴδε καὶ
Χράνος.

Ῥεσίνα. » Ῥητίνη. resine, θ. || ῥε-
σίνα τῆς πιτυᾶς ἢ τοῦ πεύκου (τὸ Τουρκ.
Τσάμ-σακχίζι). » Πιτυήνη (ῥητίνη). poix
-resine, θ. galipot.

Ῥεσινάτον (κρασί κυρ.). » Ῥητινίτης
(οἶνος). (vin) résiné.

Ῥεύγομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐρυγγάνω, (ἐρύ-
γω ἄχρ. ἔθεν τὸ) ἐρυγεῖν, ἐρεύγομαι. re-
porter, avoir des rapports.

Ῥεύτης (ἡ βαθουλὴ ἄκρα τῶν κεραμι-
διῶν, διὰ τῆς ὁποίας τρέχουν τὰ νερά
ἀπὸ τὴν στέγην). » Ἰδρόμῆρος. larmier,
gouttière, θ. battelement.

Ῥέψιμον. » Ἐρυγή, ἐρυγμός, ἐρευγμός.
roi, rapport, érucation, θ.

Ῥημάδι (σπίτι, φόρεμα, κτλ. χωρὶς
οἰκοκύριον). » Ἐρημός, ἠρημὸν (μεταφορ.
ἡρημωμένος. (maison etc) abandonnée
(delaissée, déserte).

Ῥημάζω, ῥ. μετ. » Ἐρημώω, ἐξηρη-
μώω. dévaster, désoler. §. ῥ. ἀμ. αὐ-
τοπ. » Ἐρημοόμαι. devenir désert.

Ῥῆσος, ζ. » Ἀυγξ-υγκὸς καὶ-υγγὸς (ὁ),
λυκοπάνθηρ. loup-cervier, lynx, rich;
guépard (κυρ. τὸ Τουρκ. Καρακούλακι),
πάνθηρ, πάρδος καὶ πάρδελις (τὰ τρία
ταῦτα ὀνόματα δίδονται ἀπροσδιοριστως
εἰς τρία ὁμοφυῆ μὲν, πλὴν ἑτερογενεῖ ῥῶα).
panthère, θ. (αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ πάρδαλις
τῶν ἀρχαίων), once (αὐτὴς εἶνε ὁ πάρ-
δος τῶν παλαιῶν), leopard (τὸ δέρμα
τούτου εἶνε τὸ ῥαιώτερον.). (δ) Πάνθηρ
(τοῦ Ἀριστοτέλους φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ)
adive.

Ῥηχός, ἡ, ον. » Ἀβαθής, βραχύς (ὁ ἔστι
δὲ βραχύς [ὁ ποταμός] ὥστε μάλιν κρύ-
πτειν τὸ σφυρόν, » Ἠγήσ. παρ' Ἀθην.),
ταπεινός (» Ταπεινότεροι δὲ [εἰσὶν οἱ πο-
ταμοί] κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ ἑθνους, » Πλθ).

plat, bas. || ῥηχά (νερά). » Βραχέα (« Αἱ δὲ [τινες τῶν νεῶν] καὶ ἐς βραχέα ὤκει-
λαν, « Θολδ.) καὶ Βράχεια (τά: « Κἀ κατὰ τὰς ἀμπώτες καὶ τὰς πλημμυρίδας, συμβαί-
νει τισὶν ἐμπύπτειν εἰς τὰ βράχη καὶ κα-
θεῖζειν, « Στράβ. ΙΖ', προσδραχὴ ἢ (ῥηθότ.)
προδραχὴ, τέναγος (τὸ), τεναγώδη, τενα-
γίζοντα (ὑδάτα, κυρ. ὅπου εἶνε καὶ βούρ-
κος, καθὼς τὰ παρὰ τὸ Ναύπλιον, ὅπου
ἀλιεύονται οἱ κέρατοι, ἀναφερόμενα δι' αὐ-
τὴν ταύτην τὴν ἀλιείαν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστο-
τέλους, μεταχειρισθέντος τὴν ἰδίαν λέξιν),
ῥαχία καὶ (Ιων.) ῥηχία (« Ὁ πλοῦς ἅπας
οὗτος παρὰ τὴν Πελοπίδα βράχεά τε ἦσαν
καὶ ῥηχίαι καὶ τεναγέα, « Ἀρρ.), στήθος,
ταινία (κυρ. τὸ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν
ποταμῶν). bas-fonds, basses, banc (de
sable, de rocher etc). || ὁ ποταμὸς εἶνε
ῥηχός. » Ταπεινὸς καὶ κοῖλος ὁ ποταμός.

Ῥίγανη, φ. » Ὀρίγανος (ὁ καὶ ἡ),
ὀρίγανον (τὸ). origan.

Ῥίγος (τὸ), (ἀρχ. λέξις), ἴδε Ἀνατρι-
χίλα.

Ῥίζα. » Ῥίζα. racine, θ. ς. (συνεκ-
δοχ. καὶ ὅλον τὸ δένδρον, ὅθεν. ἔχει τὸ-
σαῖς ῥίζαις ἐλθαῖς, αὐμυδαληκίς κτλ.)
» Στέλεχος (« Τὰς ἐλαίας ἐξεπρέμνιζον
πλεῖστον ἢ χίλια στελέχη, ὅθεν ἔλαιον
ὑπέρπολυ ἐγίγνετο, « Δημοσθ. Μακάρτ.
» Καὶ ἐβδομήκοντα στελέχη φοινίκων»,
Γραφ.). pied (d' arbre).

Ῥιζάρι (« Ὅστε τὰ ἐκ τῶν ριζῶν βα-
πτόμενα ἐν χιμύλλᾳ εἶναι τοῖς ἐκ τῆς κόκ-
κου καὶ ταῖς ἀλουργίαις, Στράβ. ΙΓ, δ'),
φ. (βαφ.) » Εὐρυθρόδανον καὶ Εὐρενθεδανον.
garance, θ. || ἄγριον. « Ἀλυσσον. ga-
rance sauvage (Ricard, ὁ Γάλλος μετα-
φραστὴς τοῦ Πλουτάρχου).

Ῥιζικὸν (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Βρυέν-
νιος. ὁ ὁποῖος, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι,
τὸ γράφει Ῥοιζικόν, τὸ ὁποῖον ὁ Δουκάγγ.
παράγει ἐκ τοῦ Ἰταλ. Risiko, Γαλ. Ris-
que. κυρίως δὲ εἶνε συνώνυμον τοῦ) » Πυθ-
μενικὸν (λέξεως γνωστῆς παρὰ τοῖς ἀ-
στρολόγοις καὶ ἀποτελεσματικαῖς), ἴδε
Τύχη.

Ῥιζοβοῦνι (ἢ ἄλλ. Ποδηὰ τοῦ βουνοῦ).
» Πόδες » Πρόποδες, » Κράσπεδα ὄρους,
ὕψωρεα. pied de la montagne.

Ῥίζονα, ρ. ἀμ. » Ῥιζοδελεῖν, ριζομαί.
prendre racine. ς. (μεταφορ.) enraci-
ner, s'enraciner, invéterer, s'invéterer,
ἴδε καὶ Πιάνω.

Ῥιζόφυτον, ἴδε Κωλοῤῥίζι.

Ῥιζώμα. » Ῥιζώσις. la pousse des
racines.

Ῥιμάδα καὶ Ῥίμα ἢ Ῥήμα, ἐκ τοῦ
Ῥυθμός κατὰ τὸν Δουκάγγ.). » Σίλλος (ὁ),
λαμβός, γεφυρισμός. satire, θ. brocard,
libelle, chanson diffamatoire, θ. || .
κάμνω ῤιμάδες. » Γεφυρίζω. brocarder.

Ῥίνι, ψ. » Ῥίνη, λειοδάτος (καταγρ.
ἢ κατ' ἀντίφρασιν καθὼς καὶ τὸ Γαλλ.
miraillet), ῤινόδατις. raie (bouclée),
ange, angetoi, ἴδε καὶ Βάτις.

Ῥινί, ἐργ. » Ῥίνη (ἡ). limo, θ.

Ῥινίζω, ρ. μετ. » Ῥινέω, ῤινίζω.
limer.

Ῥινημα (ἡ πρᾶξις). » Ῥινησις. limu-
re, θ. ς. (τ. λεπτὸν μόριον ὅπου κατα-
πίπτει ἀπὸ τοῦ ῤινιζόμενου πράγμα). » Ῥι-
νημα καὶ Ῥινημα limaille, θ.

Ῥιζιον, ἴδε Ῥιψιον.

Ῥίχνω (ὁ Κυρ. τὸ γράφει Ῥήχνω καὶ
τὸ παράγει ἀπὸ τοῦ Ῥάσω Ῥήσω, κα-
θὼς τὸ ἔχει καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος εἰς τὰ
ὄνειροκρ. 62: » Ἔδοξε παλαῖναι καὶ . ῤ-
ξει τὸν ἀντίπαλον» καὶ κατωτέρω: » Δεῖ δὲ
ἄμεινον τὸ ῤήσσειν», καὶ ὁ Δημοσθ. κατὰ
Κόν: » Εἴθ' ὑποσκελίσαντές με καὶ ῤά-
ξαντες εἰς τὸν βόρβορον), ρ. μετ. » Ῥί-
πτω, βάλλω. jeter, ruer. || ῤίχνω κάτω.

» Καταβάλλω, καθαιρέω. abbattre, ter-
rasser. || ῤίχνει τ' αὐτίκα του (κάτω).
» Τὰ ὦτα καταβάλλει (Ἀριστ.) « || ῤίχνει
κάτω τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ μακρῶς ὅσο φθα-
νὲ τ' ὀμμάτι. » Ἄνδρα ἐξ ὀψεως μήκου

καθαίρειν (Ξενοφ.) « || τὸ ἄλογον ἐξυπ-
πάσθη καὶ τὸν ἔρριψε κάτω. » Καὶ ὁ ἵπ-
πος πυρεῖς ἀπεσείσατο αὐτόν. il l'a dé-
montré. || ῤίχνω τὸ λιθάρι. » Δισκεῖω.
ruer. || ῤίχνω σχίτταν (κοντάρι, σφεν-
δόταν, κτλ.), ἴδε Τινάζω. || ῤεπιδὴ εἴ-
χε ῤίξει πλεον ὀλαι: του ταῖς σχίτταις.

» Πάντων αὐτῶ τῶν βελῶν ἦδη ἐκτεροξευ-
μένων. « || ῤίχνω μέσα. » Ἐνσείω, ἐμ-
βάλλω. jeter (lancer) dans || ῤρρίζηθη-
κεν εἰς τὴν φυλακὴν. » Εἰς εἰρκτὴν ἐνί-
πεσεν. || ῤίχνω σίδερον (ναυτ.). » Ἀγκυ-
ραν βάλλομαι. jeter l'ancre. || ῤίχνω
τὰ πνευμάτια (εἰς τὴν θάλασσαν). » Κιθι-
ήμι: « Ἢχλάω) τὰ δίκτυα. || ῤίχνω τὸ
ὄριμι (τὴν βόλταν) εἰς τὴν θάλασσαν.

» Τὴν ὄριμάν καθίημι. || ῤίχνω (τὸ κα-
ράδι) ἔξω. » Οκέλλω, ἐξοκέλλω. échoier.
|| ῤίχνω ἀπὸ πᾶν μου, ἴδε Τινάζω.
|| ῤρρίζω τὸ παιδί (ἡ ἐγγαστρωμένη),
ἴδε Ἀποβάλλομαι. || ῤίχνω τὸ σφάλμα
(τὴν αἰτίαν) εἰς τινα. » Αἰτιάομαι, τὴν αἰ-
τίαν ἀναφέρω (ἐνατίθεμαι. ἀνάπτω, προ-
ερίδομαι). imputer la faute. || νὰ ῤίψη
τὸ σφάλμα εἰς ἐμένα. » Εἰς ἐμ' αἰτίαν ὄκα-

λγ. (Εὐρ. Τρ. 305)». || ῥίχνω δόσιμον, ἴδε δόσιμον. || ῥίριζε μιάν λεξιν. » Ρί-
ζας λόγον (Πολύβ. Δ. 20, 7). » Ἐνέριζε
λόγον. jeter un propos. || ῥίχνω λόγια
(Τουρκ. Ταχυλιδίω ἢ Ὀλαστιζώ). » Νε-
νίας, λόγους ῥίπτων εἰς ἡμᾶς (Εὐρ. Αἰλ.
683)». ἴδε καὶ Πειράζω. || ῥίχνω λαχρόν,
ἴδε Λαχνός. || ῥέριξε τέσσαρα, πάντα κτλ.
(εἰς τὸ τάβλι). » Πέντ' ῥέριξε. il a ame-
né un quatre, un cinq etc. || ῥα ἔγχ ῥιγ-
μένην τὴν ἄκρην τοῦ φορέματος τοῦ εἰς
τὸν δεξιὸν ὦρον, καθὼς οἱ εὐγενεῖς. » Α-
ναβάλλεσθαι ἐπὶ δεξιᾷ ἐλευθέρως (Πλάτ.). »
|| ῥέριξε τὰ μῦστικ' τῆς κατὰ γῆς.
» Κατ' ὅμματα καὶ ἀβαλῶνα (Θα. Ὑμν.
Ἀφρδ.). » ἴδε καὶ Καρφόνο. || ῥίχνονται
ἐ. μέσ. (ἀντὶ Κινούμαι μὲ ἔρμην). ἴδε Ὀρ-
μῶ, Πετῶ καὶ Τινάζω. || (τὸ λεοντάρι),
ὅταν ᾔνεκοντά, ῥίγνεται ἐπάνω. » Ἐπι-
ρίπτει ἑαυτὸν, ὅταν ἡ πλησίον. » Ἀριστ.

ῥίψιμον (προφ. κοιν. ῥίξιμο), » ῥί-
ψις, βολή. l'action de jeter, jet (κυρ.
πέτρας). || ῥίψιμον τῆς πέτρας ἢ τοῦ
λιθοκρού. » Δισκοβολία. || ῥίψιμον σα-
γίττας, κονταριῦ κτλ, ἴδε Τίνιγμα.

ῥιφοκινδυνεύω, ρ. ἀμ. » Πραβάλλω-
μαι, παραβάλλω ἑμαυτὸν, δια(παρα)πο-
κινδυνεύω, ἀναρρίπτω κίνδυνον, ἐπὶ τῇ
τύχῃ ποιῶμαι. hasarder, risquer.

ῥιφοκίνδυνος, η, ον. » Πράξολος (ἄν-
θρωπος), πρακεκινδυνευμένος (λίγος).
teméraire, hardi.

ῥόβι (τὸ) |, φ. » Οροβος, βούτρωκτον.

ῥόβη (ἡ) | ετς, orobe. θ.

ῥοβίθι (προφ. καὶ ῥεβίθι), φ. » Ἑρέ-
θινθος. pois chiche, pois bécu, garvan-
ce. θ.

ῥόγα, ἴδε Ῥάγα. 2) (ἐκ τοῦ Λατιν.
Frago, ὁ μισθός), ἴδε τὴν λέξιν. (Ὁ Σουί-
δας λέγει: » Ῥόγα, ἡ τῶν Βασιλέων εὐ-
σέβεια καὶ ἡ φιλοτιμία»).

ῥοδανιγὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ σχολ.
τοῦ Νικάνδρου), δ. » Μυλέα Περσικὴ,
περοσί(σι)α. pêcher.

ῥοδάκινον (κατ' ἀναγκρμ. ἐκ τοῦ Λα-
τιν. duracina Persica, σκληρὰ δὴλ. ἐπο-
μένους ὅτι οἱ Γαρυάδες, ἀλλὰ τὰ Παπύ-
τια, Γαλλ. ravige ἢ brugnon), ῥωρ.
» Μύλον Περσικόν, Περσέμῃλον, Πέρσειον
καὶ Περσικόν (ἐννοομένου τοῦ Μήλων), (εἰς
τὰ Γεωπονικὰ εὐρίσκεται καὶ ἡ λέξις)
Δωρακινὰ. pêche, θ. duracine, θ.

ῥοδάνι, ἐργαλ. » Βέμβις καὶ Βέμ-
βης, ῥόμβος, περιάκτιν, περιαγωγέος.
rouet (κυρίως τὸ Τουρκ. Ταυρίκι).

ῥοδονίζω, β. μετ. » Ραδονίζω, ρο

(ῥα)δονίζω. devider (par le moyen du
rouet), bobiner.

ῥῶδι, παρω. ἴδε Ῥῶδι.

Ῥοδιῆ, δ., ἴδε Ῥοδιῆ.

Ῥοδίτης (εἶδος σταφυλίου, τὸ Τουρκ.
Ῥουχνιγκιῆρι). » Ῥεδία (σταφυλή), ῥο-
δωνιά (» Εἶδος ἀμπέλου, φερύσης σταφυ-
λῆν παραπλησίαν τῇ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρώ-
μα, » Σουίδ.). espèce de raisin.

Ῥοδοδάφνη (ἢ ἄλλ. Πικροδάφνη. Εἰς
τὴν Ἑλλάδα λέγεται ἀπλῶς Δάφνη), δ.
» Νήριον, ῥοδοδάφνη. oléandre, laurier-
rose, rosage, rosagine, θ.

Ῥοδιζάχαρη (καλὴ ἡ λέξις, οἱ παλαιὶ
τὴν ὀνόμαζαν). » Τὸ διὰ ῥόδων (καθὼς
ἔλεγον καὶ τὸ διὰ κυδωνίων, κτλ. ἴδε
Γλυκίν), ῥοδωτόν. conserve de roses, θ.

Ῥοδοκόκκινος, η, ον. » Ῥοδόχρους, εὐ-
χρῶς. vermeil.

Ῥοδόσταγμα (ἀντὶ Ῥ.δόσταγμα, τὸ.
» Ῥοδόσταγμα τὸν βρέχουσιν διὰ τὰ
συμπερὶ ὅ νους τῶν, Ποιητ. ἀνών.) » Ῥό-
δου ἢ Ῥόδων στάγμα (Εὐστάθ. ορυσ.
305), ῥοδωτόν, ῥοδόστακτον καὶ ροδό-
σταγμα (Ἰππιατρ.). eau-rose, θ. » Στα-
κτόν μύρον (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστεφ.
ἐν Πλούτῳ). eau de roses.

Ῥοδόστερλον, ἴδε Ῥοδόστερλον.

Ῥόζος, ὁ ὅζος, τύλος, κύνδυλος, κον-
δύλωμα. roseau (d'arbre), dourillon.

Ῥοί, ἀγγ. ἴδε Ῥαδικον.

Ῥοῖδι (καθὼς τὸ προφέρειν εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα), κτλ., ἴδε Ῥῶδι.

Ῥόκα, ἐργ. » Ἠλεκάτη. quenouille, θ.
β. (ἀπὸ τοῦ Λατιν. cruce), φ. » Εὐζω-
μον (σώζεται ἡ λέξις διεφθαρμένη εἰς τὴν
Ἀττικὴν). requête, θ.

Ῥοκάνα (εἶδος παιγνιδίου), ἴδε Κρού-
ταλον.

Ῥοκάνι |, ἐργ. » Ῥοκάνη καὶ Ῥο-
κάνον (» Καὶ πάλιν, ῥο-
κάναν τὴν εὐαγία, καὶ περικτὴς τρύπανον»,
Επιγρ.). rabot, varlope, θ. erminette θ.

Ῥοκανίδι. Ῥοκάνισμα. planure, θ.

Ῥοκανίζω, ρ. μετ. Ῥοκανάω (-ίζω).
raboter. β. (μυστὸ σκληρόν τι ἀντὶ)
» Βροκανίζω (ἐκ τοῦ) Βρόκω. » Ἐνθέντα
δ' εἰς τὸ στόμα βρούκειν τοῖς ὁδοῦσι τὸν
ἐχθρὸν . . . περ' Ἀθην.), ἴδε Κοκκαλίζω.

Ῥοκάνισμα. » Ῥοκάνισις. l'action de
raboter.

Ῥοκοκέφαλος (ὁ). » Γέροντος (ὁ). la
Ῥοκοκέφαλον (τὸ) (tête de la quenouille)

Ῥοῦγα (ἡ). (» σικαία, δρύιμος στενός,
μαχαλός), (ἐκ τοῦ) » Ῥαξ-αγός (κυρ.
ἡ στενὴ διάδοος, τὸ μακρονήρι οἰκίας, ὅταν

ἐνὰ ῥώγας μεγάροιο (Ὀδ. X, 143), « ἴδε καὶ Σωκράει καὶ Μαχαλῆς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ῥοῦδι, δ. (τὸ ἄλλ. Σουμάκι. Ὁ σπόρος, ἡ ῥίζα καὶ ἡ φλοῦδα του χρυσιμεύουν εἰς πολλὰ πράγματα). » Ροῦς (ὁ ἐρυθρός). vinaigrier, sumac.

Ῥουθούνι. » Μυκτῆρ, μυζωτῆρ, ῥώθων (πλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). parine. θ.

Ῥούφηγμα. » Σπάσις, ῥόφησις. l'action de humer.

Ῥουφηματιά. » Σπάσις. gorgée, θ. ἴδε καὶ Γουλιά.

Ῥουφηκτά. ἐπ. » Σπάσει, ῥοφησί. en humant. || τὰ μακρολαίμικα πουλιά πίνουν ρουφηκτά. » Τῶν ὀρνέων τὰ μακράχεννα πίνει σπάσει (Ἀριστοτ.). «

Ῥουφησιὰ, ἴδε Ῥουφηματιά.

Ῥουφῶ, ῥ. μετ. » Ροφᾶω (-έω), ἐκροφίω, ἀπορροφᾶω, σπάω (Ἀθην.), ῥυμφάνω (Ἱπποκρ.). humer. §. (ἐπὶ ἀψύχων).

» Ἀναπίνω. absorber.

Ῥουχικὰ (τὰ). » Ἰματισμός. hardes, θ. πλ. garde-robe.

Ῥούχον (ὠνομάσθη ἰδιαίτερος ἡ Τόχα). » Ἐρέα. drag. ἴδε καὶ φέρεμα.

Ῥοχαλητόν. » Ῥέγγος καὶ (παρ' Ἱπποκρ.) Ῥέγκος (τὸ), ῥόγγος καὶ ῥόγκος (ὁ), ῥογχαμός (Γαλην.), ῥέγγις. roufflement, râle.

Ῥοχαλίζω, ῥ. ἀμ. » Ῥέγγω καὶ Ῥέγκω, ῥογγάζω. ronfler, râler.

Ῥόχαλον (φλέγμα ἀναπνέυμενον). » Βῆγμα, ἀπώγρεμμα. crachai.

Ῥοζάλευρον. » Τὰ ἀπὸ τῆς ὀρυζῆς ἄλευρον. farine de riz, θ.

Ῥύζι, ρ. » Ὀρυζα (ἡ), ὀρυζον (τὸ). riz, ris.

Ῥυζόγαλον. » Ὀρυζόγαλκ. riz au lait.

Ῥυθινάρι (τὸ Τουρκ. Μερτζάνι, προφ. κριν. Λυθρινάρι), ῥ. » Ἐρυθίνος καὶ Ἐρυθρίνος. rougeil (συχχέεται μὲ τὸ Τριγλί); frangolin.

Ῥῶγα (τοῦ σταφυλεῖο. ἡ μονολ. Στακυλόρωγα). » Ῥάξ (εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμόν) Ρῶξ. grain de raisin.

§. (κατὰ μετωνυμ.) ἡ — τοῦ βυζιέο. » Θηλή (» Θηλή δὲ ἐστὶ τὸ ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις Ῥάξ θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν σταφυλὴν ῥαγῆς. Εὐστάθ. Ὀδυσ. Δ', 89), ἀκρομάσθιον. pamelon, aetio, tette (κυρ. τῶν ζώων), θ.

§. ἐντ. (φαρμ.) » Ῥάξ, ῥῶξ, φαλάγγιον (» Καλοῦσι δὲ ῥάξ τὸ φαλάγγιον, εἴτε ὅτι μέλαν ἐστὶ καὶ τῷ ὄντι προσέοικε σταφυλῆς ῥαγί, καὶ πῶς ὁρᾶται καὶ περιφε-

ρεῖ, κτλ. » Δίλ. περὶ Ζ. ἰδ. I'). tārentule. (ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Ῥωγαλίδα, ἴδε τὸ προηγ.

Ῥωγίτσα. » Ῥάγιον. petit grain de raisin.

Ῥῶδι (κατὰ χρᾶσιν ἐκ τοῦ) » Ῥοῖδιον (καθὼς τὸ προφέρουν εἰς τὰ περισσότερα τῆς Ἑλλάδος μέρη), ῥωρ. » Ροιὰ καὶ Ρόα (ἡ), σίδη. grenade. θ. || τὸ σπυρί (κουκί) τοῦ ῥωδιοῦ. » Κόκκων. grain de grenade. || μᾶς ἐθγαλεν ἀμύγδαλα, καὶ τρώγαμεν καὶ ῥωδιτ. » Ἀμυγδαλάς παρήθηκα, καὶ τῶν ροιδίων ἐτρώγομεν «.

Ῥωδῆς, δ. » Ροιὰ καὶ Ρόα, σίδη. grenadier. || τὸ ἄνθος τῆς. » Κύτινος.

Ῥωδίτσαφλον. » Σίδιον, ροιάς λέπισμα. l'écorce de la grenade.

Ῥωλόγι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ὡρολόγι, κτλ.

Ῥωτῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Ἐρωτῶ, κτλ.

Σ. σ. τὸ δεκάτον ὄγδιον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ζ: Σόγγος-ζογός, σάππειρος-ζαπειρί, κτλ. § Προστίθεται (κατ' ἀρχάς τῶν λέξεων): ἡ Κύπτω-σκύπτω, κόνις-σκόνη, μύρτον-συέρτον, κορυθαλδός-σκυρδαλός (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον: » Μικρὸς-σμικρὸς), κτλ. § Ἀπαιρεῖται. » Σκαλεῖω-χαλεῖω, σπιθαμῇ-πιθαμῇ, πόλις-πόλις, κχῶσις-κάψις (καὶ ἀπ' ὅλα τὰ εἰς ΙΣ θηλυκὰ ὀνόματα), κτλ.

Σάθανιν (ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνομάζετο κυρ. ὁ τρίψτης τοῦ λουτροῦ, ἡ τὸ Τουρκ. Σιλετζέκι.). » Ἐντάφιον, νεκροτάφιζ (τὰ), ταφῆιον σπείρον (Ὀμηρ.). drag mortuaire, linceul.

Σαθανόνω, ῥ. μετ. » Στέλλω (Περιστέλλω) νεκρικῶς. ensevelir.

Σαδάνωμα. » Ἡ ἐντάφιος σπείρωσις. ensevelissement.

Σαθούρα (Ἀκτιν. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχιος). » Ἐρμα (τὸ). lest.

Σαθουρόνω, ῥ. μετ. » Ἐρματίζω, ἐρμάζω (Ἱπποκρ.). lester. §. (μεταφ. Γεμίζω καλὰ τὴν κοιλιάν μου), ἴδε Πατόνω.

Σαθούρωσις. Ἐρμασις; ἐρματισμός. l'ea-lage.

Σαγανάκι (άνεμος εξαφνικός· και ἐπικίνδυνος, φυσῶν κυρ. ἀπὸ ταις στερεαίς), ναυτ. » Ἀπόγιας καὶ Ἀπογεία (αὔρα), (οὐ ἐναντίον τῷ Τροπαίᾳ). *vent qui soufflé de la terre.*

Σαγιακένιος, α, ον (φόρεμα κυρ.). » Σάγιμος. *du serge (saie).*

■ Σαγιαίχι (εἶδος ὑφάσματος καὶ φορέματος μαλλίνου). » Σάγος (λέξις Γαλατικῇ). *sain, θ. serge.*

■ Σάγισμα (τὸ Τουρκ. Τσοῦλι τοῦ ἀλόγου). » Ἐπίδολημα, πῖλος, πῖλημα, περιδολαίον, ἐπίππιον, σάγη, σάγιον. *couverture, θ. Ἰσαγιττα (Λατιν.). ἴδε Δοξάρι. § » Βέλος (τὸ), δίστις, βέλεμνον. flèche, θ. trait. §. ἐργ. (ὑφαντ.). » Κερκίς. navette, θ.*

§. ἐργ. (μετ' τὸ ὅποῖον πλέκουν τὸ πλεγματί). » Χηλή, χηλώτιον. §. (τὸ μικρότερον ἀπὸ τὰ δύο κόκκαλα τοῦ ποδαρίου). » Παρακερκίς, περόνη (Ξενοφ.), παρακνήμιον. *perone, ἴδε καὶ Κκλάμι.*

Σαγιττεία. » Τόξευμα. *coup de flèche (trait).* §. (εἶδος φειδιοῦ, ὅπου τινάζεται, θενε.) » Ἀκοντίας. *trait, dard, jacculeur. serpent aurore (ou sombre).*

Σαγιττεμμα. » Τόξευμα. *l'action de darder (tirer) des flèches.*

Σαγιττεύω, ῥ. μετ. » Τόξεω, διστεύω, κατατοξεύω. *lancer des flèches, darder.*

■ Σαγιττοθήκη. » Φαρέτρα. *carquois, troussé, θ.*

Σαγωνάκι. » Σιαγόνιον, ὑποκορ. τοῦ-

■ Σαγῶνι (ἐκ τοῦ) » Σιαγόνιον (Γραφ. Δευτέρων. καὶ ἵππκρ, ὑποκορ. τοῦ) » Σιαγών-ονος (ἡ), γνάθος (ἡ), γένυς-υος (ἡ). *machoire, θ. (καὶ ταῦτα μὲν γενικῶς καὶ διὰ τὰς δύο σιαγόνας. ||. ἰδιαίτερος δὲ τὸ μὲν ἐπάνω· δηλ. τὸ ἑπανωσάγωνον, ὀνομάζεται κυρ.) » Γένειον καὶ Γένυς (Γνάθος) ἡ ἄνωθεν (ἡ ἄνω). supérieure. ||. (τὸ δὲ κάτω, δηλ. τὸ Κτωσάγωνον κυρ.) Γένυς (εἰς τὸ ὅποιον προστίθεται ἐνίοτε, πρὸς πλειοτέραν σαφήνειαν, καὶ τὸ ἐπὶ ῥ.) κάτω ἡ κάτωθεν, γαμφηλὴ (ἰδίως καὶ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τῶν ζώων), γένειον. l'inférieure. ||. ὅλα τὰ ζῶα (ὅταν τρώγουν) κουνοῦν τὸ κατωσάγωνόν τους. » Κινεῖ δὲ πάντα τὰ ζῶα τὴν κάτωθεν γένυν (Ἀριστοτ.). ||. ἀφ' οὗ ἀκκουμπήσῃ τὸ κατωσάγωνόν του (ὁ λαγός) εἰς τὴν ἄκραν τῶν ποδαριῶν του. » Ἐπ' ἄκρους τοὺς πόδας τὴν γένυν καταθείς (Ξενοφ.) «.*

■ Σακκί (τὸ Τουρκ. Τσοῦθάλι, ἀπὸ τοῦ) » Σακκίον (» Περὶ τοὺς πόδας τῶν ἵππων σκικία περιδεῖν, ὅταν διὰ τῆς χιτῆνος ἄγωσι, « Ξενοφ.), ἀγγεῖον (» Τὰς ῥαφὰς τῶν ἀγ-

γείων κάτωθεν ἀναλίσσας, καὶ ἀφελὼν συγχρὸν ἀργύριον ἐξ ἐκάστου, πάλιν συνέβραψε, « Πλούτ. Δύσ.), σάκκος καὶ σάκος (ὁ). *roche, θ. sac.*

■ Σακκολέβα (εἶδος πλίου, ἴσως ἀπὸ τοῦ Σάκκος καὶ Λέμβος. Ὁ Κορ., Ἀτ. Τομ. Δ, τὴν γράφει Σακκολαίβαν. » Λαίφερα, αἱ τῶν πλοίων ὀδόντι· ὅθεν οἱ κοινότεροι συνθέντες ἐκ τοῦ Σάγος καὶ τοῦ Λαίφρος Σαγολαίφερα λέγουσιν, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Γ, 206). » Γαυλός, ἄκατος (ὁ καὶ ἡ). *espréce de bâtiment.*

■ Σακκοῤῥάφα. » Ἀκέστρα (, ἡ μείζων βελόνη, ἣν νῦν Σακκοῤῥάφιον καλοῦσιν, « Ἐτυμολ., φορμοῤῥάφης, ἀκέστριον. *carrellet. §. ψ. ἴδε Ζαργάνα.*

■ Σακκοῦλα (τὸ ἄλλ. Πουγγί). » Βαλάντιον (» ἔστι δὲ [καὶ] σταθμός τις βαλάντιον, ὁ καὶ Φόλλις, δηναρίων ν, « Ἐτμλγ.) μαροσίπιον (-ίπιον καὶ -ύπιον), γλωσσόκομον. *bourse. θ.*

■ Σακκοῦλάκι. » Σακκίον. *sachet.*

■ Σακκοῦλι (τὸ ἄλλ. Πουγγί, ἐκ τοῦ) » Σακκούλι ἢ Σακκέλιον (Φῶτ.) ἢ Σακέλιον (Ἠσύχ.). » Μαροσίπιον (-ίπιον καὶ -ύπιον), ἀγγεῖον, πῆρα, ἀρῦδαλλος. *sachet. §. (ὁ Τουρδᾶς ἢ ἡ Τυγερτζίκα), ἴδε Δισάκκι.*

■ Σακκοῦλιάζω (βάλλω εἰς τὸ σακκί ἢ εἰς τὴν σακκοῦλαν), ῥ. μετ. » Σάττω. *embourser, embourser. §. τὸ φορέμα του σακκοῦλιάζει (ὅταν δὲν ᾔνε καλοκομμένον).*

» Διαικοῦπτῶται. *il fait des roches.*

■ Σακκοῦλισμα. » Σάξις. *l'action d'embourser.*

■ Σαλάκι (, ψ. » Σέλαχος (τὸ), σελάχιον.

■ Σαλάχι *raspienaque* (ἔχει ἀγκάθι εἰς τὴν οὐράν); *terre ronde; raie à bayonnette; (ἓνα εἶδος ὀνυμάζεται) murine, ἴδε καὶ παράδ. Βάτος καὶ Ῥίνα.*

■ Σαλθάρι (ἐκ τοῦ Περσικοῦ ἢ, κατὰ τὸν Ἠσύχ., Παρθικοῦ) » Σαράδαρά (τὰ), ἴδε Βρακκί.

■ Σάλεμμα. » Κίνησις. *mouvement.*

■ Σαλεύω, ῥ. μετ. » Κινέω, σαλεύω. *mouvoir, remuer, ἴδε καὶ Κουνῶ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κινέωμαι, σαλεύομαι. remuer, se remuer, bouger, grouiller, ἴδε καὶ Κουνῶ. ||. μὴ σκευθῆς. » Ἐχ' ἀτρέμας. *ne bougez (branlez) pas. ||. ἐσάλευσ' ὁ νοῦς του (φρσ.). » Παρακεκίνηται, παρακινήτικῶς ἔχει, τὸν ἐγχείφαλον σεσεῖσθαι δοκεῖ. avoir l'esprit aliéné (dérangé), étié (sou) timbré (soix).**

■ Σάλιαγκος, ὁστρ. » Κοχλίας, σείσιλος, σεσελίτης. *limacorum escargot. ||. σάλιαγ-*

κος βουλωμένος. » Πωματίας (Διοσκορ.).

Σαλιζώ (τρέχουν τὰ σάλιά μου, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπω ἄλλον τρώγοντα ἔσπινά), ρ. ἄμ. » Σια(ε)λίζω, σιαλοχέω, πτω(ε)λίζω, saliver, ἴδε καὶ Σάλιον.

§. (μεταφ. λέγω σάλια-μύχαις, ὅ,τι μὲ κατέβη), ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

Σαλιακούδα, ψ. ἴδε Γλῆνος.

Σαλιάρης (μεταφ. ὁ Χάχας καὶ Μωρόλογος), α, ιον. » Σιαλώδης (Ἰππκρ. περὶ ἱρ. νούσου). bavoux. §. bavard, ἴδε τὰς λέξεις.

Σαλιαριά, ψ. ἴδε Γλῆνος.

Σάλιασμα (πληθῶρα σαλιῶ). » Πτυχ(ε)λισμός, σια(ε)λισμός, salivation (ιατρ.), flux de salive.

Σάλιον. » Σια(ε)λον, σία(ε)λος, πτώ(ε)λος, salive, θ. have, θ. ||. τρέχουν τὰ σάλια του (λέγομεν, φυσικῶς μὲν, δι' ὅσους βλέπουν ἄλλους τρώγοντας ἔσπινόν· μεταφορικῶς δὲ, δι' ὅσους, ἐπιθυμοῦντές τι, δὲν ἠμποροῦν 'να τὸ ἀπολαύσουν). » Αἰμωδιάζω (-άω) καὶ Αἰμωδέω. α Λιχνεύομαι. l'eau lui vient à la bouche. (Συμφώνως καὶ μὲ τὰς δύο σχεδὸν σημασίας ὁ Ἀθήναιος λέγει, ὅτι ὁ Κόρυδος, πτωχὸς τις καὶ λαίμαργος παράσιτος, βλέπων εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ χεῖλα, τὰ παγούρια κτλ.) » Ἡμωδία (ἔτρεχαν δηλ. τὰ σάλια του. Ὁ Ἱπποκράτης [π. Χυμῶν δ'.] μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ διὰ τὸ πάθος ὅ,που συμβαίνει εἰς τὰ δόντια, ὅταν ἀκύνωμεν σκληρὸν τι τριβόμενον καὶ τρίζων, παρ. γ. τὸ πιάτον μὲ τὴν μύτην τοῦ πειρουντοῦ.) » Μύλης τριφθείσης πρὸς ἑαυτὴν, ὀδόντες ἠμωδῶσαν.

Σαλιόνω, ρ. μετ. » *Σια(ε)λώω, enduire de salive.

Σάλιωμα. » *Σιέ(ά)λωσις, l'action d'enduire de salive.

Σάλη, ψ. » Σάλη καὶ Σάρπη, saure, θ.

Σαμαντούρα, ἴδε Σημαντούρα.

» Σαμάρι (ἀπὸ τοῦ) » Σαγμάριον (ὕποκορ. τοῦ) » Σάγμα, ἐπίσχημα, καυθήλιον, ἀστράβη. bñt. ||. σὲ πταίει ὁ γαῖδας, καὶ δέρνεις τὸ σαμάρι (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τὸ) » Μάγειρος ἡδίκησεν, αὐλήτης δ'αἰκίζεται. ||. σαμάρι τῶν βασιτάων (χαμάλιδων). » Τύλη (κατὰ τὸν Διογένην Λαέρτιον τὴν ἐπενέησε πρῶτος ὁ Πρωταγόρας) §. (ἡ κορυφή τοῦ τείχους, ὁ ὁποῖος κλείει τὸ στρογγύρον τὴν περιοχὴν τοῦ ὀπιτοῦ). » Ὀριγκός, θώραξ, τοιχόκρανον (Μαθμ.). chaperon.

» Σαμαρόνω, ρ. μετ. » Σάττω, ἐπισάττω, bñter.

Σαμάρωμα. » Ἐπίσαξις. l'action de bñter.

Σαμμιαμβύθι (εἰς τὸν Σωφρὸν. [Matii Spicil. Rom. v. 3, p. 477 καὶ 481] γράφεται Σαμμιθιον, ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ἴδε Φυκιασιδί), ζ. (ἡ ἄλλως Γουστέρα καὶ Γουστερίτσα. εἶνε ἄπειρα εἶδη). » Σαῦρα καὶ Σαῦρος, ἀγκαλαβώτης, χλωροσαῦρα (χυρ. ἡ πράσινη), χαλκίς καὶ ζιγνίς καὶ πύργαλος (ἐν εἶδος μὲ βέργαις χαλκοειδεῖς εἰς τὴν ῥάχιν). lézard.

» Σαμέλαδον, ἴδε Σουσαμέλαδον.

Σαμουρι, ζ. » Σαθέριον ἢ (κατὰ διόρθ. ἡμετ.) Σαπύριον (τὸ Ἀρκτικόν), σίμωρ-ωρος (τὸ), (Εἰς τὴν νῆσον Ταπροβάνην ἐπαρχία τις ἐκαλεῖτο, κατὰ τὸν Κοσμᾶν τὸν Ἰνδικοπλεύστην, Σίμωρ, τὸ ὁποῖον οἱ Πέρσαι γράφουσι καὶ προφέρουσι σήμερον σε μ μ ο ὕρ). zibeline, maitre zibeline.

Σαμψίνος (εἶδος μεγάλου σκύλου). » Μολοσσός, κύων Ἰνδικός, ἀγασσαῖος καὶ ἀγασσεὺς (Οππιαν. Κυνηγ.). dogue (Allemand ou Anglais).

Σανιδάκι. » Σανιδιον. petite planche, θ.

Σανίδι. » Σανίς (ἡ). planche, θ. ais.

Σαπίζω, ρ. μετ. » Σήπω. putrefier.

§. ρ. ἄμ. αὐτοπ. » Σήπομαι, σίσσηπα (« Δούρα σίσσηπε νεῶν»). » putrefier, pourrir. ||. ἐκεῖνος ὅ,που δὲν σαπίζει. » Ἀσαητος, ἀσαπῆς (Θεοδρ.). qui ne peut pourrir.

Σαπίλα. » Σῆψις, σηπεδών, σαπρία. pourriture, θ.

Σάπιος, α, ον. » Σεσηπῶς, σαπρὸς διεφθορώς. pourri, bleite (χυρ. διὰ τὰ πωρικά).

Σαπίτης (εἶδος φειδιοῦ). » Σῆψ-ηπὸς (ἡ), σηπεδών (Νίκανδρ. Θηρ.). espèce de serpent.

Σαπουνίδα, ἴδε Σκάμμα.

Σαπῶνι (ἀπὸ τοῦ) » Σαπώνιον (ὕποκορ. τοῦ) » Σάπων-ωνος (λέξιν Κελτικὴν, κατὰ τὸν Πλίν.), σμῆγμα. (« Σμῆγμα τὸ σαπώνιον, α Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. Γ', 17) καὶ σμῆμα (ἀπὸ τοῦ Σμῶ, οὗ παράγωγον τὸ Σμήχω. » Ἀπονίψασθαι δότω τις δεῦρ ὕδωρ καὶ σμῆμα, α Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ), νίτρεν, ρύμμα, χαλεστραῖον (νίτρον). savon.

Σαπουνίζω (ἀλείφω μὲ σαπουνάδαν, καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος, πλύνω, πασρεύω). ρ. μετ. » Νίτρεω, στρουθίζω (ὅταν μεταχειρίζομαι ἀντὶ σαπουνίου στρουθίον [ἴδε Σαπουνόριζα]), σμάω, σμήχω. savonner.

Σαπουνισμα. » Νίτρωσις, *στρουθισμός (ἴδε τὸ ῥήμα), savonnage.

Σαπουνόβριζα (τὸ Τουρ. Τσεγέτι), φ. » Στρουθιον (» Ἀρροῦ ὑπερπληγμένος τὸ στόμα· βράδιος δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασσησαμένῳ, « Λουκιαν. Ἀλεξ.). bois de savon, savonnière, θ. ||. πλύνω μὲ σαπουνόβριζαν. » Στρουθίζω.

Σαπουνόχωμα (εἶδος γῆς). » Στεατίτις (γῆ). stéatite, θ.

Σαράχι (τὸ ἄλλ. Σκόρος, Βούτριδα καὶ Μύλιτοα), ἐντ. » Σῆς-ητις (δ) καὶ (Δωρι- κῶς) Σῆρ-ηρῆς (ἔθεν μετεσχηματίσθη). §. (τὸ τῶν ῥιζῶν). » Οῤιψ (δ), τερχιδῶν. teirho, θ. gerce, θ.

Σαρακοστή. » Τεσσαρακοστή, ἡ τεσσαρακοστήμερος (νηστεία). carême. ||. λίπεν ὁ Μάρτις ἀπ' τῆς σαρακοστῆς (παρ.); il n'y manque non plus que Mars en carême.

Σαρακοστιανός, ἡ, ἐν, ἴδε Νηστήσιμος. Σαρακοφαγωνόμενος, ἡ, ον. » Σητέβρωτος. §. » Οῤιπήδεστος, θριποκαπηθείς, (Θεόφρ.). vermulu. §. mouliné.

Σαράντα, ἀριθ. » Τεσσαράκοντα καὶ Τετταράκοντα, τετράκις δέκα. quarante. ||. » σαράντα φορές. » Τεσσαρακοντάκις. quarante fois. ||. » σαράντα χιλιάδες. » Τετρακισμύριοι. quarante mille. ||. » σαράντα χρόνια. » Τεσσαρακονταετής, *τεσσαρακονταετηρίς. l'espace de 40 ans. ||. » σαράντα χρόνων. » Τεσσαρακονταετής καὶ Τεσσαρακοντούτης (δ), τεσσαρακονταετής καὶ τεσσαρακοντούτης (ἡ). ||. » σαράντα δικτῶ. » Δυσὶν δεόντειν πεντήκοντα. ||. » ἐν εἰς τὰ σαράντα. » Τεσσαρακοστή (εἶδος δοσίματος εἰς τὰς Ἀθήνας).

Σαραντάμερον (ἡ νηστεία τῶν Χριστουγενῶν). » Τεσσαρακοντήμερος (νηστεία). avent, les avents de Noël.

Σκραντακτῶ, ἀριθμ. » Δυσὶν δέοντες πενήκοντα (Θκ.).

Σκραντεννιά, ἀριθμ. » Πεντήκοντα μίας δεούσης (Θκ.).

Σκρανταπόδαρον, (τὸ ἄλλ. Χιλιό- » Σκρανταποδαροῦσα, πόδαρον), ἐντ. » Σκολόπενδρα, (διαφέρει τοῦ) ἴσουλς. scolopendre, (διαφέρει τοῦ) jule, mille-pieds, ἴδε καὶ Κουβαρίστρα.

Σκρανταριά. » Τεσσαρακοετής. quaranteine, θ. ||. καὶ μιὰ ὁ σκρανταριά. » Τεσσαράκοντα που μάλιστα.

Σαρχός, ψ. » Σαρχός καὶ Σάργος. sarquo.

Σαρδέλλα, ψ. ἴδε Τριχίς. §. (ἰδικαι-

τέρως δ' ἀλατισμένος καὶ παστωμένος τρι- χτός). » Σαρδῶν τάριχος, σάρδα, σαρδίνος, σαρδίν. sardine, θ.

Σαριά (ἡ βρώμα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προ- βάτων), ἴδε Λερα.

Σαρμένω (παχύνω, πιάνω κρέας ἢ [ἐπὶ πληγῆς] σφαλνῶ), ῥ. ἀμ. » Σαρκομαχι, σαρκοφυεῖν. prendre chair, prendre de l'embonpoint, s'incarner.

Σάρπη, ψ. ἴδε Σάλπη.

Σάρκωμα. » Σάρκωσις. régénération des chairs.

Σαρών (τὸ ἄλλως Σκουπίζω καὶ Φρουκαλῶ), ῥ. μετ. » Σαρῶν, σαίρω, κορέω, καλλύνω (» Περί δὲ τῆς πλατείης ταύτης σπουδάζουσιν, ὡς ραίνηται καὶ καλλύνηται σφίσιν ἐπιμελῶς, « Πλυδ. ΣΤ). balayer, housser (κυρίως μὲ τσαλόσκουπαν).

Σάρωμα (ἡ πράξις τοῦ Σαρύνειν, τὸ ἄλλ. Σκουπισμα). » Σάρωσις, κορεία. l'action de balayer. §. (τὸ ἔργον διὰ τοῦ ὁποίου, ἡ ἄλλ. Σκούπα καὶ Φρουκάλη). » Σάρωρον, κέρηθρον, κάλλυντρον, σαρματίς. balais, houssoir (ἡ τσαλόσκουπα).

§. (τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου κάρνουται τὰς σκούπαις). » Σάρον, σάρος (ὁ καὶ ἡ), σαρὸς (ὁ), σπάρτος (ὁ καὶ ἡ) καὶ σπάρτον (ὅθεν τὸ Παστεύω). » Πράσιον. bruyère (genêt) à balais, ἴδε καὶ Μυρική.

Σαχλιάζω, ῥ. ἀμ. » Πλαδῶ, πλαδαρίζομαι. devenir flasque (moite).

Σάχλιασμα. » Πλαδαρότης, πλάδος (δ) (ἵπποκρ.). moiteur, θ.

Σαχλιασμένος, ἡ, ον. » Σαχνός, πλαδαρός, πλαδών, πλαδόεις, λαγαρός. flasque, moite.

Σαυρίδι (ἀπὸ τοῦ Σαυρίδιον. ὑποκ. τοῦ) » Σαῦρος καὶ Σαῦρα καὶ Σαυρίς (lacert, ἀπὸ τοῦ Λατιν. Lacerta, ὅθεν ἴσως ἡ Λακέρδα), τράχυρος. saussonnet, ἴδε καὶ παράβ. Τοῦρος.

Σαψάκι, ἀγγ. (ἐκ τοῦ) » Καψάκειν (, ὅ καί ται παρ Ρουχ., ὑποκρ. τοῦ) » Καψάκης (Γραφ. Βασ. Γ'), ἀντικλητήριον, ἀρύτανα. écorpe, θ. vase propre à puiser.

Σαψλιάζω, ῥ. ἀμ. » Χαυνόμαι. devenir flasque, ἴδε καὶ Σαχλιάζω.

Σαψάλασμα. » Χαύνωσις. l'état de celui qui est flasque.

Σάφαλεν. » Κεχαυνωμένον, χαῦνον. flasque.

Σβάρμα, ἔργ. (γεωργ.). (δ Γαλ. το παρ- ἄγει ἀπὸ τὸ) » Σβύρα (τοῦ Πολυδεύκου), ἴδε Βωλεκίτι.

Σβερνίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Σφυρώ. » Βωλεκπέτω. herger, ἴδε καὶ Διβελίζω.

Σθάρνισσα (ἀπὸ τοῦ) » Σφάρσις. » Βω-
λοκοπία. διάρσεις (ἡσυχ.). *haignage, la-*
houage à la boue, ἴδε καὶ Διθολισμα.

Σθέρκος (τ' ἐπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ, ἴ-
σως ἀπὸ τοῦ Λατίν. *Cervix, icis*), ἴδε
Σνήχι.

Σθίγα, ἔργ. » Ἐξέλιτρα. *tournette*,
θ. ἴδε καὶ Ἀνέμη καὶ Τυλιγάδι.

Σθίγος (δ), εἰδ. ζυμαρικοῦ, ἴδε Ἀσκα-
μάς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Σθολία (εἶδος παιγνιδίου), ἴδε Πεντά-
εζολα.

Σθουνιά (ἐκ τοῦ) » Βουθωνία (ἡ κοπριὰ
τοῦ Βωδίου), ἴδε Βουνιά.

Σθούρδουκλας (ἡ ἄλλ. Φούσκα), θαλ.

Σθούρδουκλος (» Τάθουν καὶ Τήθειον (ἰλ.
Π), τῆθος (τὸ). *espèce d'huile*.

✓ Σθούρος (εἶδος παιγνιδίου). » Βέμβιξ καὶ
Βέμβιξ, ῥάβδος, στρόβιλος, κῶνος, ῥέμ-
μος (» Στρίβεν τινὲς νοοῦσι τὴν παιζο-
μένην βέμβικα, ἣν καὶ Στρόβαν βεῦλον-
ται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες, » Εὐστάθ. ἰλ.
Ξ, 413), δίνος. *sabot, tourpie* (ὅθεν τὸ
Τουρκ. Τοπάτσι), θ. *roulette*, θ. || παί-
ζω τὸν σθούρον. » Βεμβήζω. *jouer à la*
tourpie.

Σθύνω (κερὶ, φωτιάν κτλ.), ῥ. μετ.
» Σθενύνω καὶ Σθύννυμι, σβέν, ἀποσθενύ-
μι. *éteindre*. ῥ. (γραμμὰτα κτλ.). » Ἀπα-
λείφω, ἐξελείφω, διαγράφω, περιγράφω
(Ἀίσχ.). *rayer, biffer, effacer, raturer*,
barrier, croiser. ῥ. ῥ. αὐτοπ. » Σθέν-
νυμαι, ἀποσθενύνμαι (» Ἀποσθενύννται
γὰρ εὐθὺς [ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀλιφλοῦς δρυὸς]
ὅταν πύσσηται φεσόμενος, » Θεοφρ. Φυτ.
Γ'). » *éteindre*. ῥ. (κατὰ μετῶν. ἐπὶ ὀ-
φθαλμῶν) σβυσμένα μμάτια. » Ὀφθαλμοὶ
ἀλχημπεῖς, ἰππικρ. *des yeux sans éclat*.
(ἐπὶ χρωμάτων), ἴδε Ξεθωριάζω (ἐπὶ ἐ-
ξανθημάτων) » Σθέννυμαι (» Οὐόσιοισι τὰ
σκίελα γίνονται φυματώδεα καὶ μὴ ἐκπαι-
νήνται, ἀλλὰ σβεσθῇ, ἰππικρ.). ῥ.
(μεταφ. ἐπὶ μνήμης ἀνθρώπου κτλ.) » να
σβύσῃ τὸ ὄνομα του. (ἀπαράλλακτα ὁ
Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η) » Σὺν ἱμοὶ τελευ-
τῶντι πᾶν ἀποσθῆναι τὸ ἡμέτερον γένος
καὶ ὄνομα ».

Σθύσιμον (κεριοῦ, φωτιάς κτλ.). » Σθέ-
σις, ἀπόσβεσις, *extinction*, θ. ῥ. (γραμ-
μάτων κτλ.) » Ἐξάλειψις, διαγραφή. ἰ.
ation d'effacer (biffer etc). ῥ. (συ-
νεκδ. ἡ σβυσμένη λέξις εἰς ἔγγραφον).
» Διαγεγραμμένος. *rature*, θ.

Σθυστός, ἡ, ἐν. » Σθεατός. *éteint*.

Σθῶλος (δ). » Βῶλος (ἡ). *moite*, θ.

Σγάρα (ἡ ἄλλ. Γούσα). » Πρηγερεῶν

(κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Πρηγερεῶν, πρέλινος
(γράφεται καὶ) πρέβελος, φύσιγξ. *roche*,
θ. *jabot*.

Σγουραίνω, ῥ. μετ. » Συστρέφω, συνε-
λίσσω (ττω), συσπειράω. *étrener, bou-*
cler, friser, anneler. ῥ. ῥ. αὐτοπ.
» Συστρέφομαι, συνηλλίσσομαι (» ττωμαι),
συσπειράμαι. *se friser, se étrener*.

Σγουρέλλα, ἡ, ἴδε Γύλος.

Σγουρεβελονιά (εἶδος βραψίματος). *point*
-boucle.

✓ Σγουρός, ἡ, ὄν, (ἀπὸ τοῦ) » Γυρός. » Οὐ-
λος, συνεστραμμένος, κλωστός (κυρ. διὰ
τὰ μεταξωτά). *frisé, crépé, crépé, an-*
neulé. ῥ. σγουρὸν (μαλλὶ τῆς κεφαλῆς).
» Κίκινος καὶ Κίκινος, βόστρυχος, ἑλίκη
(ἡ), *στρεπτόν. *boucle*, θ. *anneau, cro-*
chet. || κάμνω σγουρά. » Βοστρυγίζομαι.
mettre ses cheveux en boucles, cala-
mistrer (cix). ῥ. σγουρὸς (ἄνθρωπος,
δ ἄλλ. Σγουρομάλης). » Οὐλοβρίξ-ἐτρι-
χος (ὁ καὶ ἡ), οὐλοκίμης. *qui a les che-*
veux crépus.

Σγουρωμα. » Οὐλότης, συστροφή. *appe-*
lure, θ.

Στοιῦμαι, ῥ. μέσ. (ἀντι) » Σείομαι, δια-
κλᾶμαι. *s'agiter, se balancer (en mar-*
chant), ἴδε καὶ Κουνῶ.

✓ Σειρήτι. » Λῶμα, λέγων (ὅθεν ὁ Λε-
γωντός γιτών), ὀρθοίχος, παρυφή. *galon*,
rassement. || ὅποιος φορεῖ χρυσᾶ (κόκ-
κινα, ἄσπρα κτλ. σειρήτια). » Χρυσό
(» Φοινικο-, » Λευκο-) πάρυφος. *tout ga-*
lonné.

Σεισμός. » Σεισμός. *tremblement de*
terre. || ἔγινε σεισμός. » Ἐσεισεν (ἐννοεῖ-
ται, καὶ προστίθεται ἐνίοτε) ὁ Θεός. *il y*
a eu un tremblement de terre.

Σεληνιάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Καταπίπτω
πρὸς τὴν σελήνην, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπί-
ληπτος γίνομαι, σπῶμαι ἐπιληπτικῶς, ἐ-
πιληπτέομαι, σεληνιάζομαι. *être luna-*
tique (sujet au mal-caduc).

Σεληνιομένος, ἡ, ὄν. » Ὁ πρὸς τὴν
σελήνην καταπίπτων, πτωματιζόμενος (Ἀ-
πολλ. Δυσκ. ἰστ. Θαυμ.), σεληνιαζόμενος,
σεληνιακός, σεληνόβλητος. *lunatique*, ἴδε
καὶ Ἐπιληψίαρς.

Σεληνιαστής, πάθ. » Σεληνιασμός. *mal*
du saint (χρδ.), ἴδε καὶ Ἐπιληψία.

✓ Σέλιον, φ. » Σέλιον (ὠνομάζετο κυρ.
δ Μαγνηδανός, ὅθεν, πρὸς διαστολὴν, τοῦ-
το ἐλέγεται) ἱπποσέλιον (Θεοφρ.) καὶ βου-
σέλιον (δηλ. μεγάλος Μαγνηδανός, ἐμύρ-
νιον (Διοσκρ. κυρ. τὸ Γαλλ. *macaron ou*
gros persil de Macedoine), *celerai, ache-*

Σέλλα (« Σέλλα γὰρ ἡ καθέδρα, ἐξ οὗ καὶ τὸ σελλίον εἰκοι λέγεται, » Εὐστάθ. ἰλ. Β. » Παρὰ μέντοι τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ τῆς κοινότερον λεγομένης σέλλας ἡ λέξις [δίφρος] κειμένη εὐρίπται, αὐτ. ἰλ. Τ.). » Εὐρίππιον. selle, θ. ||. καθαλικεύω χωρὶς σέλλαν, ἴδε Καθαλικεύω.

Σελλόνω, ρ. μετ. » Σάττω καὶ Ἐπισάττω (χυρ. Σαμαρόνω καὶ Φορτόνω), ἐπιστορέννυμι τὸν ἵππον. seller.

Σέλλωμα. » Ἐπίσαξις. l'action de seller.

Σειγιδάλι (τὸ). » Σειμίδαλις (ἡ). fleur de farine, θ.

Σινδόνι. » Σινδὼν-όνος (ἡ) (ταὐτὸν τῷ Ἰνδὼν καὶ διὰ τοῦ F. Σινδὼν ὕφασμα, χυρ. τὸ Ἰνδικόν, τὸ λεπτότατον Τουλπάνι). drap.

Σερβοῦλι (καὶ Τσερβοῦλι, τὸ Τσαροῦχι εἰς τὴν Βουλγαρίαν. » Σέρβουλα ἡ κοινὴ συνῆθεια τὰ δουρικὰ φησιν ὑποδήματα, « λέγει ὁ Πορφυρογέννητος. Περιεργος εἶναι ἡ σύμπωσις τοῦ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἀρβύλη, ἴδε Τσαροῦχι (εἰς τὸ παράρτημα).

Σέρνω, ρ. μετ. » Σέρω. trainer. ||. σέρνει κατόπι· τευ πολλοὺς δούλους. » Πολλὴν ἐπισυρόμενος θεραπείαν. il traîne après lui une longue suite de valets. ||. σέρνω τὸν χορόν. » Ἠγούμαι (» Προεξάγω) τοῦ χοροῦ. » Ἐλκύειν κόρδχα (Ἀριστοφ.). mener la danse (le branle). ||. ἐκεῖνος ἔπρην σέρνει τὸν χορόν. » Κορυφαῖος (» Προεξάρχων) τοῦ χοροῦ, χορηγὸς (ἐσθλῶτα ἀλλε). celui qui mène la danse. ||. ὅσα σέρν' ἡ σκούπα (φρσ.). » Τὰ ἐξ ἀμάξης (παρομ.). ||. σέρνομαι, ρ. μεσ. » Ἐρπω. se trainer, ramper. ||. σέρνομαι εἰς τὴν λάσπην (ὡσάν τὰ χέλια). » Ἐλυσπάομαι καὶ Ἰλυσπάομαι. ||. τὸ φέρεμά· του σέρνεται κατὰ γῆς. » Ὁ χιτὼν ποδῆρος καθεῖται, (καὶ μονολετ.) Ἐλκισίπελος (Ὀμηρ.). §. (μεταφ.) σέρνομαι (μόλις στένω εἰς τὰ ποδια μου, ζῶ ζῶτὴν ἀβλῆν). » Διαφέρω (» Διαφέρει φθειρόμενος, « Ἰππκρ.), διαφέρομαι (» Ὅταν τις ἐκ νόσου μακρῆς ἀκάθαρτος διαφέρειται πολλὸν χρόνον, « Ἰππκρ.). §. (εἰς τὸ Β' προστακτικὸν πρόσωπον) σύρε (ἀντὶ τοῦ Πήγαγι, ἐφύλαξε τὴν σημασίαν, τὴν ὁποῖαν ἀναφέρει ὁ Σουίδας, φέρων καὶ παράδειγμα Γεωργίου τοῦ Πισίδου. » Σύρε πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμου «).

Σερπετεῖα. » Τὸ ἀνθρώπιον (ἀειδίνην), γοργότης. espièglerie, θ. gaillardise, miventerie, θ.

Σερπετὸς (ἐκ τοῦ Συρρετὸς ἡ, πιθανώτ, ἐκ τοῦ ἰταλ. spirituosus), ἡ, ὅν. » Γοργος, ἀνθρώπιος, ἀειδίνης, * ταραξίσιος, σκίρταξ (καθὸς ὀνόμαζον οἱ Λάκωνες τοὺς ἐφ' ὅσους). folâtre, gaillard, remuant, esmillant, espiègle, esgrillard, mievre.

Σεῦχλον (προφ. κοιν. Σίσχλον), φ. (τὸ ἡμερον Παζὶ ἡ κηπευόμενον Λάπαθον). » Σεῦτλον καὶ Τεῦτλον, τευτλίον, τευτλῖς. bette (blanche), θ. poirée, θ.

Σήκαλη (ἡ ἄλλ. Βοίξα), γένν. » Ὀλίρκ. seigle, ἴδε καὶ παρὰδ. Ἀσπροσίτι καὶ Καλαμπόκι.

Σηκόνω, ρ. μετ. » Αἶρω. lever, ôter. » Ἐπαίρω, διαίρω, ἀνέχω, ἀνίσχω, ἀνατείνω, ἀναφέρω. » Βαστάζω, μετρωῖζω, ἀνυψώ, εἰς τὸ ὕψος αἶρω. hausser, élever, enlever, ἴδε καὶ Αἰχλόνω. » Ἐγείρω, διεγείρω, ἀνεγείρω, ἐπεγείρω, ἀνορθώ, ἀνίστημι, ἀνίσταω, διανίστημι (ἀπὸ τὸ κρεδβάτι). relever. ||. σηκόνω ἀπὸ κατὰ γῆς, ἴδε Παίρνω. ||. σηκόνω τὰ βουγά μου ἐπάνω, ἴδε Ανασηκόνω. ||. σηκόνω τὰς ποδιαίς μου, ἴδε Μαζόνω. ||. σηκόνω πανά. » Αἶρω τὰ ἱστία, πεταννυμι τὸ ἱστίον. faire voile, ἴδε καὶ Κάμνω. ||. ἐσθλῶσεν ὅλα· του τὰ πράγματα. » Ἀπήγαγεν. il emporta (enleva) tous ses effets. ||. » Σηκόνω χέρι (ἕνα κτυπήσω). » Ἀνταίρω ἢ Ἀνταίρομαι (» Φιλοσοφος ἀνὴρ, γελωτοποιῶ ἀνταίρομενος, καὶ παίων καὶ παίδμενος, « Δκ. Λαπίθ.). » Χεῖρας ἀνταίρομαι (Θουκυδ. Γ' 32). ||. ποῖος ἐσθλῶσε πρῶτος χέρι; » Τίς ἔρξε χερσῶν; » Τίς πρῶτος ἀντήν (Ἀριστείδ.); » ||. (εἰς τὰς κοινὰς συνελεύσεις) σηκόνω τὸ χέρι μου (ἕνα γνωμοδοτήσω). » Χειροτονέω, ἀνατείνω τὴν χεῖρα. ||. ὅποιος στέργει εἰς αὐτὰ, ὅς σηκώσῃ τὸ χέρι· του καὶ τὰ σήκωσαν ὅλοι. » Ὅτω δοκεῖ ταῦτα, ἀνατείνω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτειναι ἅπαντες. ||. ἐσθλῶσε τὸ ραδί· του (ἕνα τὸν κτυπήσῃ). » Τὴν βακτηρίαν διαράμμενος (ἐπαράμμενος, ἐπαναράμμενος, ἀνατείνάμενος). ||. δὲν ἔμπερεῦσαν· να σηκώσων τὰ κωπέα. » Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἀναφέρειν (Θυδ.). ||. σηκόνω ποτῆρι (φρσ.), ἴδε Ποτῆρι. ||. σηκόνω τὸν νεκρὸν (τὸ λείψανον) ἕνα τὸν θάψω. » Ἀναίρομαι. enlever, faire la levée d'un mort. ||. ὅσοι δὲ ἀποθνήσκουσιν εἰς τὰ χωρία καὶ δὲν τοὺς σηκόνει κἀνεῖς, ἐκεῖνος ὁ δῆμαρτος· να εἰδοποιεῖ τοὺς συγγενεῖς· τὼν ἕνα τοὺς σηκόνουν καὶ τοὺς θάπτουν. » Τοὺς δὲ ἀπογινομένους ἐν τοῖς δήμοις, εὖς ὅν μὲνδεῖς ἀν-

αἰρήται, ἐπαγγελῆται ὁ δῆμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν α. ||. 'δὲν σηκώνω κεφάλι. » Οὐδ' ἀνανεύω (ἀνακύπτω). §. σηκώνω εἰς τὸν ὦμόν (τὴν ῥαχιν) μου. » Αἰροῦμαι, ἀναδαστάζω, φέρω. ||. τὸν σήκωστέ τὸν ὦμον. » Ἀράμενος (Ἀναθέμενος) αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. ||. ἐσήκωσαν φόρτωμα μεγαλύτερον τῆς δυνάμεώς των. » Μείζον φορτίον ἢ καθ' αὐτοὺς ἀράμενοι. ||. μία ψωριάριχη καμήλα σηκόνει φόρτωμα πολλῶν γαϊδάρων. » Κάμηλος καὶ ψωριάσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία (φέρει). ||. σηκώνω μπαντιέραν. » Αἶρω τὸ σημεῖον. arborer. ||. σηκώνω ἀπὸ τὴν μέσσην, ἴδε Μέσση. ||. 'να τοῦ σηκόσουν ἀνδριάντα εἰς τὴν ἀγοράν, ἴδε Στήνη. ||. σηκόνει πολλὴν σκόνιν. » Πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει, « Σουῖδ. ||. σηκώνω εἰς τὸ πιδάρι (μεταφ.). » Διεγείρω, ἐπεγείρω, ἀναπέιθω, μετεωρίζω, ἀναπτέρω. soulever, revoler. ||. σηκώνω τὸ στράτευμά μου. » Ἀνάγω. décamper. ||. σηκώνω τὴν πολιορκίαν. » Λύω τὴν πολιορκίαν. lever le siège. ||. σηκόνει πέτσαν (τὸ καύσιμον, βελικατόρι). » Ἐσχαροῦται, φλύκτιναι ἐπαίρει (Θεοφρ. περὶ Πυρός). ||. σηκόνουν σπυρία. » (Ἐπιπλάσματα, ὕα) ἰόνθους ἐγείρει, « Ἄρετ. || (τὸ ὕψωμα) σηκόνει χνοῦδι. » Κροκούδα ἀνίσχεται (ἢ ἀνήσει κροκούδα αεστίζουμένη, « Ἀριστοτ. περὰ Πλδ.). ||. σηκώθηκα ἢ τρίχες του. » Ὄρθωσεν (ἢ ἔστησε) τὰς τρίχας, ἐφρίξε. ses cheveux se dressèrent (se hérissèrent). ||. τὸν σήκωσαν (εἰς τὴν φυλακὴν δηλαδὴ). » Ἀπῆγάγον αὐτόν. » Ἀγώγιμος; ἐγένετο. » Εἰς εἰρκτὴν ἐνέπεσεν. » Ἀπῆχθη. il fut arrêté (mis aux arrêts). ||. σηκώνω κρασί (χωρατᾶν, φόρτωμα κτλ.). » Φέρω. porter; soutenir; entendre raillerie; être à l'opreuve de. ||. 'δὲν εἶνε ἴδιον κάθε σώματος 'να σηκόνῃ πολὺ κρασί. » Οὗ παντὸς σώματος ἐστὶ πολὺν ἄκρατον ἐνεργεῖν α. ||. σηκώνω πολεμον. » Αναίρεομαι (ἢ) Ἐκφέρω-μαι, » Αἶρομαι, » Ἐπαίρομαι, » Ἀνταμδάνω, » Συνίστημι πόλεμον (καὶ δ Θκδ. ἀπραλ-λάκτως) » Καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐπὶρομεν (Θκ. Α, 121). entreprendre la (engager en) guerre. §. (μιμνῆμαι τὸ ζω-γράφισμα, τὸ γράψιμον τοῦ ἄλλου). » Ἀπογράφω-μαι, ἀποζωγραφέω, ἀποτυπώω, ἀπεικάζω. copier, ἴδε καὶ Ἀντιγράφω. ||. σηκόνομαι, ῥ. μέσ. » Ἐγείρομαι, ἀνίστα-μαι. se lever, se relever. ||. σηκόνομαι πουργὸν, ἴδε Πουργὸν. ||. σηκόνομαι ἀπὸ τὴν ἀξίωσιν, ἴδε Ἀναλαβαίνω, ||. ἄν ἦνε

γραφεῖτό σου 'να σηκωθῇς ἀπὸ τὴν ἀρρώ-στειαν, θά σηκωθῇς, κηλὴν φέρης ἱατροῦς, κηλὴν δὲν φέρης. » Εἰ εἰμαρταί σοι ἀνα-στῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἔάν τε εἰσάγῃς τὸν ἱατρὸν, ἔάν τε μὴ εἰσάγῃς, ἀναστήσῃ (Πλάτ. Αλχ.). §. » Ἐξάιρομαι, μετεω-ρίζω (ἐξάιρω) ἑμαυτὸν, εἰς ὕψος αἰρομαι, μετεωρίζομαι, ἀναφέρομαι. s'élever, se hausser, ἴδε καὶ Ἀψιλήνω. §. (ἀντί-Κινῶ διὰ δρόμον· διὰ ξηρᾶς μὲν) » Αἶρω, ἀναξευγνύω (-εγγυνμι), ἀνάγω (Ἐσκοτῆτος ἀναγαγῶς ἀπείει), τὴν ἀναγωγὴν παύου-μαι. se mettre en route. ||. ἐσηκώθηκα ἀπὸ τὰς ἁχαρνάς. » Ἄραντες ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. ||. (διὰ θαλάσσης δέ) » Ἀνάγο-μαι, αἶρω (ἢ Ἀραντες ἐκ Φυκούντος α), ἀπείρω, ἀφίημι, λύω (ἢ Λύσαντες ἐκ Μουνυχίης α), στέλλομαι, ἐκπλέω. appar- reiller, dématier. §. ἐσηκώθη σφοδρὸς ἄνεμος. » Ἀνέμου δὲ σφοδρὸν πνεύσαντος. » Ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου (Θκδ.).

§. (μεταφορ.), ἴδε Ἀπστατῶ. ἢ Σήκωμα (ἀπὸ τόπου). » Ἀρσις, ἐπαρ-σις. l'action d'élever. §. (ἀπὸ τοῦ ὕ-πνου). » Ἐγερσις, ἀνέγερσις. reveil. §. (συνκδ). ἀντί τοῦ Φυλάκωσις. » Ἀπαγω-γῇ. arrestation, θ.

Σηκωτάκι. » Ἠπάτιον.

Σηκῶτι, ἴδε Συκῶτι.

Σηκωτὸς, ἢ, ὄν. » Αἰρόμενος, φοράδην, περιφόρητος. porté, que l'on porte.

Σημάδευμα. » Στοχασμός. l'action d'aj- jouter (de viser). §. » Ἐπισημασία. tracement. §. designation.

Σημαδεύω. ῥ. μετ. » Στοχάζομαι, κατα-στοχάζομαι, σκοπεύω, ἐπέγω. viser, mi- rer, coucher en joue (κυρ. μετὸ τουφέκι κτλ.). §. (βάλλω σημάδι). » Σημαίνω (-μαι), κατασημαίνομαι, ἐπι(ἐν)σημαίνω (-ομαι). marquer, tracer, noter, dési- gner. ||. σημαδεύθηκε (λέγουν ἡ γυναῖ-κις, ὅταν πρώτῃ φοράν ἰδῇ ἡ κόρη τὴ γυναικεῖα τῆς. Μετὴν αὐτὴν λέξιν τὸ ἐκφράζει καὶ ὁ Ἀριστοτέλης.) » Καὶ θή-λεισι τὰ καταμνην ἐπισημαίνειν.

Σημάδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Εὐστά-θιος, Ἰλ. Ζ. 169. Εἰς δὲ τὸ Α. τῆς Οδυσ. 125, λέγει: » Σήματος ὑποκριτικὸν κοι-νότερον εὐρηται Σημάτιον, κατὰ τὸ γράμ-μα γρηγματίον Σημάδιον δὲ εἰπεῖν, ἀκο-λουθεῖ μὲν ἀναλογία τῇ Χεῖμα χειμάδιον, δοκεῖ δὲ ὅμως ἰδιωτικώτερον εἶναι α). » Ση-μεῖον, τελεμήριον, γνώρισμα, δείγμα, σή-μαντρον, σύμβολον, σύσημον (ὅθεν τὸ κοιν. Σουσοῦμι). signe, marque, θ. in- dice. §. » Ἐπίσημον, σήμαντρον, χα-

ρακτήρ, τύπος (* Τύπον ἐναυπησάσθαι ἐκάστω, Πλάτ.), σῆμα. enseigne, θ.

|| αὐτὸ τὸ σημάδι εἶνε διὰ ὅλους, διότι ὅλοι εἶνε φαλακροί. » Ἀπαντες φαλακροί εἰσιν, ὥστε ἀπάντων ἀνείη τὸ τοῦ γνώρισμα (Λουκιαν.). || εἶχεν ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα τοῦ σημάδι μίαν μυτιγαν. » Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυτιαν ἔχων ἐπίσημον. »

§ σημάδι (εὐλογιάς, πληγῆς κτλ.) » Οὐλή, ὠτειλή. cicatrice, θ. couloure, θ.

§ σημάδι (ἢ ἄλλ. Βούλα καὶ Τουρκ. Μπέγκι). » Στίγμα. marque, θ. § σημάδι (καλὸν, κακὸν κτλ.). » Σημεῖον, οἰωνός. augure, présage. || καλὸ σημάδι. » Αἰσιος (ὠδεῖός) οἰωνός (ἔρως). bon augure. || κακὸ σημάδι. » Ἀπαίσιος οἰωνός (ἔρως). Μοχθῆρον σημεῖον. mauvais augure. § σημάδι (τὸ ὅποιον βάλλουν ἵνα τὸ ἐπιτύχουν ῥίπτοντες). » Σκοπός. but. § σημάδι (τὸ Τουρκ. Ἐμανέτι), ἴδε τὴν λέξιν (εἰς τὸ Παράρτημα).

Σημαδιακόν (τὸ πολῦτιμον στολίδι). » Κεμήλιον, ἄγαλμα (ποιητ.). joyau.

Σημαίνω (κρούω τὴν χαμπάναν ἢ τὸ σήμαντρον), ῥ. μετ. » Σημαίνω, κωδωνίζω. sonner, tinter.

Σημαντικός, ἡ, ὄν. » Ἐπίσημος. marquant, notable. || ὅλοι οἱ σημαντικοὶ τοῦ τόπου. » Καὶ τῶν ἐγχωρίων ὅσον ἐπίλεκτον. toutes les notabilités du pays, les personnes les plus marquantes de la contrée.

Σημαντοῦρα, ναυτ. (προφ. κοιν. Σημαντοῦρα, ἀπὸ τοῦ) *Σημαντῆρ-ῆρος καὶ Σημαντῶρ-ῆρος (ῥ). » Πιστὴν βυθίων παγίδων σημαντοῦρα φελλὸν, » Ἐπγρ. bouée, θ. bonneau.

Σήμαντρον (ἀρχ. λέξ., καθιερωθεῖσα εἰς τὸ κρούμενον προσκλητήριον ξύλον ἢ σιδηρον εἰς τὰς ἐκκλησίας). » Σήμαντρον. tarabat.

Σημεῖόνω, ῥ. μετ. » Ἐπισημαίνομαι (* Καθ' ἕκαστον ἐπισημαίνοντο τῆς κραυγῆς τὸ μέγεθος, » Πλούτ.), σημεῖομαι, ἀποσημεῖομαι, ἀπογράφω(-ομαι), κατασημαίνομαι (Δημ.). noter, mettre sur des tablettes. || ἐσημεῖωσε δὲ καὶ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπαρβηκαν τὰ ἄπτρα, καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνου δ, που τὰ πῆρεν. » Ἀπεγράψατο δὲ καὶ τὴν χρειάν εἰς ἣν ἐλήφθη τάργγριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος (Δημ.). »

Σημεῖωμα. » Γραμματεῖον, ὑπόμνημα, σημεῖωσις. mémoire.

Σημεῖωμένος, ἡ, ὄν. » Παράσημος, ἐπί-

σημος (Ἰπποκρ.). contrefait, marqué au B, ἴδε καὶ Μισορός.

Σήμερα, ἐπὶ. ἴδε Σήμερον.

Σήμερινός (προφ. Σημερινός), ἡ, ὄν. » Ὁ (» Π, » Τὸ, » Οἱ, » Τὰ, κτλ.) σήμερον. d'aujourd'hui.

Σήμερον (προφ. κοιν. Σήμερα), ἐπ. (χρον.). » Σήμερον καὶ ἴμερον. aujourd'hui.

Σημύδα, δ. » Σημύδα. bouleau (τὸ κάμουν σαρούματα).

Σηροπι (τὸ). » Σεράπιον (Actuar. Method. Med. Lib. 5, cap. 1). sirop.

Σῆτα (τὸ λεπτοτατον κοσκινον τοῦ ἀλευρίου). » Ἀλευρότσεις, τηλία, διαττός (ἢ) κρηστέρα. tamis, blétoan, blutoir, &c.

Σιάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ἰσιάζω καὶ Συγυρίζω. § (εἰς τὴν φράσιν) σιάξε τὸ ἄλλογον (ἀντὶ τοῦ Σέλλωσις, καλλήτερον ἵνα τὸ προφέρωμεν, Σάξε, ἵνα ἀναλογῇ μετ' αὐτὸ) » Σάττω-ξω (τῶν ἀρχαίων), ἴδε Σελλόνω.

Σιάχι, ψ. ἴδε Σααχι.

Σιάξιμον, ἴδε Ἰσιασμα καὶ Συγυρίσμα.

Σιγά, ῥ. ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) » Σιγὰ, σιγῇ.

Σιγανὰ ἡρέμα, ἡσυγῇ, ἀφ' ὧν τι, πρῶτος (* Κάθε πρῶτος εἰς τὸν κήρυ, ἀκροβηγῶς ἐμβαπτόμεν, » Διοσκορ.), μικρόν (» Οἱ ἰσχυροὶ οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρόν, » Ἀρστ.). doucement, tout doucement.

Σιγανός, ἡ, ὄν. » Σιγῆλος, ἡρεματός, σιγαλέος, ἡρεμὸς. taciturne, ἴδε καὶ Σιωπηλός. || ἀπὸ σιγανὸ ποτάμι μακρὰ τὰ ῥοῦχά σου (παροιμ.).

Σιγεράζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἐψω (» Ἐψέω, » Ἐψομαι) μαλθακῶ τῷ πυρὶ, πρῶτος εἶπειν (ἔψομαι) (Διοσκορ.), σταθεύω. faire bouillir (cuire) à petit feu.

Σιδεράδιον (ἐργαστήρι). » Σιδερίων, σιδηρουργεῖον, χαλκεῖον. boutique de forgeron.

Σιδεράκι. » Σιδήριον. petit ferrement.

Σιδεράς. » Χαλκεύς, σιδηρουργός, σιδηρεύς. forgeron.

Σιδερένιος, α, ὄν. » Σιδερεὺς (κατὰ χρσ. ἀπὸ τοῦ) σιδήρεος. de fer.

Σιδερίτης (ῥ). » Σιδηρίτης (* Ἐλξίνη καὶ Κλύδατις, καὶ Σιδηρίτις, καὶ Παρθένιον, καὶ Περδικεῖον, πάντα ἐπὶ ἐνός κυτοῦ, » Σχολ. Νικανδ. Θηρ.), περιστερῶν, ἱερά βοτάνη, ἱεροβότανον. verveine, θ. § crapeaudine, θ. ἴδ. Ἀνευδοχρτον, καὶ Κολλητοῖδα καὶ Παρθενοῦδι.

Σιδερίκον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Τὰ σιδερίκα, τὰ ἐργαλεῖα τῶν τεχνιτῶν). » Σιδήρια, σιδηρός (συνεκδοχ.). ferrement, ἴδε καὶ Σύνεργον. § (τὸ τῶν γεωργῶν). » Γεωργικὸν σκεῦος. instrument aratoire.

Σίδερον, μέτ. « Σίδηρος (ῖ). fers. ῖ. (τὸ τοῦ καρδιοῦ). » Ἀγκυρα. ancre. ῖ. (τὸ τῆς θύρας). « Μοχλὸς (σιδηροῦς). barre de fer, θ. ἴδε καὶ Σύρτης. ||. ἂν ᾔνε τὸ σίδερον βαλμένο 'ς τὴ θύρα' τῆς αὐλῆς. » Εἰς ἀεχλὸς εἰς τὴν θύραν τὴν αὐλεῖαν ἐμβέλλεται (Θεοφρ. Χαρ.). « ῖ. σ δερα (τά), πλ. (τὰ τῶν φυλακωμένων). » Κλοῖος σκμάνει τὰ σίδερα, ἃ φοροῦσιν οἱ κητάδικοι. « Ἐτυμολογ. » Δεσμά καὶ πέδας καὶ ποδοκίνας καὶ σίδερα, « Ἰ. Αὐδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀργῶν Ῥωμαϊκῶν I', 57). » Δεσμά (τά), δεσμός, πτόη, κλοῖος (κυρ. τοῦ λαϊμοῦ, ὁ Τουρκ. Μπουκαχίης). fers, πλ. ||. βάλω εἰς τὰ σίδερα. » Δεω, εἰς πέδας δεω (Ἠρόδ.). « ||. λέγεις ὅτι σ' ἔβαλαν εἰς τὰ σίδερα, χωρὶς να πταίης τίποτε. » Φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδεδῶται. «

Σιδεροπουκάμισον. « Ὠώρας. cuirasse, θ. coile de maille, θ.

Σιδε(δν)ροστιχ, ἐργ. ἴδ., Πυροστιχ.

Σιδά, ἐπὶ. ἴδε Κεντά.

Σιδώνι, ῖ. μέτ. καὶ ἀμττ. (ἐκ τοῦ)

« Σιδώ (τὴν ἰγνῶαν σιδώσας, « Ἠλ. »), ἴδε Πλησιάζω.

Σιρωτινός, ἦ, ὄν, ἴδε Κοντινός.

Σινάπι (τὸ ἄλλ. Χαρδάλι, φ. (ἀπὸ τῷ) « Σινάπιον (ὑποκορ. τοῦ) Σίναπι (τὸ), νάπτω (τὸ). moutarde, θ. seuevé.

Σιναπιδί (τὸ Τουρκ. Ἀῶκι, εἶδος ῥητινῆς μετὰ τὴν ὁποίαν βάφουν τὰ κόκκινα τομάρια. Καλὸν 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις) « Σινωπὶς, ρίλτος ἡ Σινωπικὴ. rubrique de Sinope; laque, θ.

Σινέδι (ἡ μεγάλη Συναγρίδα, ἴδε τὴν λέξιν), ῖ. « Συνόδους, συννονδόντις. dentale.

Σιππούρα (προφ. κοιν. Τσιππούρα, ἴσ. ἐκ τοῦ) « Ἰππούρος, ῖ. ῖ. ἴδε Χρυσόφκ.

Σιρόπι (τὸ), ἴδε Σηρόπι.

Σιτάρι, ἄρ. « Κάρος(τὸ), κάριν, καρῖον, κύρινον Αἰθιοπικόν, καρναβιδιον. carvi.

Σιτάρι, γένν. (ὑποκ. τοῦ) « Σίτος, πυρός. bled, froment (τὸ καλλήτερον). ||. ἔκαμε κ' ἡ Νιάδα σιτάρι (παρ. διὰ τοὺς παρ' ἄξιαν εὐδοκιομύνας. Ἡ Νιάδα (Θυνιάς) εἶνε δυτικὸν τι παρὰ τὸν ἀμυρῶδες καὶ ἄκρην τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγουσι: « Ἐκαμε κ' ἡ Δουσίνα στάρι. » Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίην ναῦς. » Δίδεται καὶ κακοῖσιν ἄγρα. «

Σιταρήρα, π., ἴδ. Σχορδαλός.

Σιταρόσπυρον. « Κόκκος οἴτου. grain.

Σιταρόψειρα, ἐντ. « Τρώς-αγρός, «) eha- rancho, cosson, calandrie, θ. chate pe- leuso.

Σιρεῖνι (ἡ στενὴ τρύπα, ἀπὸ τῆς οὐκίας

χυνόμενον τὸ νερὸν τοῦ νεριμύλου, κτυπᾷ τὴν περωτὴν καὶ τὴν κάμει 'να γυρίῃ). « Σίρων. abee, θ.

Σίρωνας. « Τυφὼν, σίφων. trombe, θ. siphon, échillon, ἴδε καὶ Ἀνεμυστόφιλον.

Σιχαίνουμαι, ῖ. ἀπ. « Βδελυττομαι, δυσχεραίνω, μισάττωμαι, ἀπυσρέφομαι (« Δυστραφεῖντες τὸ μελίκρατον, « Γαλ.), ἀποτροπιζομαι, σιχαίνω (-ομαι), σιχαῶ (-ομαι), ἀποίζομαι, προσοχθίζω. « ἐπὶ δέ- μοιτε, abhorrer. ||. σιχάθηκα τὸ κορασι (τὸν ὕπνον, τὸ φαγεῖν κτλ.). » Διαβέβηκα πρὸς τὰ σιτία (τὸν οἶνον): « Ἰπνον ἀπε- χθαίρω καὶ ἐδωδὴν (Ομηρ.). je me suis brouillé avec le vin.

Σιχμα (τὸ σιχαμερὸν πρᾶγμα). « Βδέ- λυγμα, μῦθος (τὸ). abominable, abomi- nation, θ.

Σιχαμερός, ἦ, ὄν. « Βδελυρός, βδελυ- κτός, μισαρός, ἀηδής, δυσχερής, ἀποτρό- πατος, κατὰπτυστος, στυγερός, σέθουλιαι.

Σιχασία. « Βδελυγμία, ἀηδία, δυσχε- ρεια, σιχασία. dégoûti. ῖ. (τὸ σιχαμε- ρὸν πρᾶγμα), ἴδε Σιχμα.

Σιχασίτης, α, ἰκον. « Σιχός, δύσκα- λος, δυσάρτος, ἀεγοῦν, delicate, difficile.

Σιωπή. « Σιγή, σιωπή. si euee. ῖ. σιωπῇ, ἐπ. (παρὰ κελ.). ! « Σίγα! paix! paix-là.

Σιωπηλός, ἦ, ὄν. « Σιγῆλος, σιωπηλός (-ρός), σιωπῶν, σιχαλός. taciturne, si- leutieux, muet.

Σιωπῶ, ῖ. οὐδ. « Σιγάω, σιωπάω. taire, se taire, garder le silence.

Σκιάθρος, ἡ κατ' ἐπέκτατιν, Ἀσκή- θαρος), ἐντ. « Κἀνθαρος. scarabee, escar- bot, fouille-merde.

Σκαθαρώνι, π. ἴδε Φλωρί.

Σκαλί, π. « Ἀκανθίς, ἀκανθίς. tatin.

Σκάλα (Λατίν. ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Σκαλός). « Κλίμαξ, escalier, échelle (ἡ περιτριε- τή), θ. degré. ||. ἡ σκάλα τοῦ καρδιοῦ.

« Ἀνα(Δία), « Ἀπο(βάθρα). ῖ. (τὸ προέ- χον εἰς τὴν θάλασσαν οἰκοδόμημα, ὅπου ξεφορτώνονται τὰ καράδια), ἴδε Ἀμάνι.

ῖ. (συνεκδ. πόλις παραθαλάσσια, ὅπου φορ- τώνονται καὶ ξεφορτώνονται ὅσα ἐργάζονται ἀπὸ, ἢ ἐμβλίουσι εἰς τὴν ἐπικράτειαν).

« Ἐπίνειον, ἐμπόριον καὶ ἐμπορεῖον, κλι- μαξ (ἡ Κατέστησεν αὐτὸν στρατηγὸν ἀπὸ

τῆς κλίμακος Τύρου ἕως τῶν ὀρίων Αἰγυ- πτου, « Γραφ. Μακ. Δ), echelle, θ. ||. « Σμύρνη εἶνε σκάλα τῆς Ἀνατολῆς. « Σμύρνη Ἰωνία: ἐπίνειον. « ῖ. (τὸ Τουρκ. Ζεγγι [Τσαγγίνι] τοῦ ἐπρινεῖου: « Τὸ π δ' εἰς

αὐτοῦ καρδιᾶς ἐν τῇ σκάλῃ, θρηθεῖς

δ ἵππος κτλ. Λέων Γραμ., καὶ ἄλλως Κατόχι). » Αναβολεύς, étier.

Σκάλευρον, ἔργ. (μὲ τὸ ὅπ. οἱ φουρνῆρες ἀντακτόνον τὴν φωτιὰν καὶ τραβοῦν τὰ καύδονα καὶ τὴν στήκην τοῦ φούρνου). » Σκάλευρον, σκίλευρον. instrument avec le quel on remue la braise et les charbons du four.

Σκαλίδα, ἔργ. (γωργ.), ἴδε Σκαλιστήρι.

Σκαλίζω, ῥ. μετ. » Ζητέω, ἀναζητέω, μαστεύω, ἐρευνᾶν (ζητεῖσιν) ποιεῖσθαι, γυρεύω («Περὶ στέρας ἤρπει, κάκεινας ἐκέλευε γυρεύειν, α' Στράδ.). ἀνερυνάω (διερευνάω) ομαί, σκαλεύω («Πῶρ σιδήρω μὴ σκαλεύειν, α'). chercher, fouiller, demander, fureter. ῥ. σκαλίζω τὸ χωράφι (περιθίλι κτλ.) » Σκαλεύω (-ίζω), σκάλλω, σκαλιδεύω. sarcler. ῥ. σκαλίζω πέτραν. » Εἴω, γλύφω, ἐγγράσσω (-τω), ἐγγλύφω, ἐγγολάπτω. sculpter, graver, gratter. || δια τοῦτο ἔδωκε καὶ τοῦ σκάλλειν ἐπάνω εἰς τὴν βούλλαν ἐνὶ δελφίνῳ. » Ὅθεν ἐποιήσατο δελφίνα γλυφὴν τῇ σφραγίδι (Πλούτ.). α'.

ῥ. σκαλίζω τὰ δόντια μου. » Γλύφω τοὺς δδόντας (Κλήμ. Ἀλεξανδρ. Παιδαγ. Β'). ῥ. (ἐντὶ τοῦ Ἀνακτόνου, ἴδε τὴν λέξιν. || μὴ τὰ σκαλίζης (φρσ.). » Μὴ κίνει τὸν ἀνάγκυρον (παροιμ.). α' || σκάλλει τὴν φωτιάν. » Τὸ πῦρ ἀνα(ὑπο)σκάλευσον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.). α'. remuez le feu.

Σκάλισμα. » Ζήτησις, ἀναζήτησις, ἐρευνά. recherche, θ. ῥ. (τῶν φωτῶν). » Σκαλίστα, σκαλυσίς, σκάλλος (Θεοφρ.). sarclage. ῥ. (πέτρας). » Γλυφὴ, χάραγμα, γλύψις, γλύμμα. sculpture.

Σκαλιστήρι, ἔργ. (κυρ. διὰ ταῖς πέτρας). » Σμίλη, λαξευτήριον, γλυφίς καὶ γλαφίς, γλυφεῖον. ciseau. ῥ. (διὰ τὰ ξύλα), ἴδε Γλύφτης. ῥ. (διὰ τὰ φυτά). » Σκαλὶς, σκαλιστήριον (Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. Ι, 14). sarcloir.

Σκαλιστής. » Σκαλεύς. sarclenr.

Σκαλιστός, ἡ, ὄν. » Γλυπτός, λαξευτός. sculpté, gravé.

Σκαλοκέφαλον. («πρώτος») Βιβλός, ἡ τῆς κλίμακος κεφαλὴ («Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηρικμένη ἐν τῇ γῇ, ἥς ἡ κεφαλὴ ἀρριχνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, α' Γραμ.). le haut de l'escalier.

Σκαλόνω (ἀπὸ τοῦ Σκαλίζω) ῥ. μετ. » Ἀν(ή)προσάρτω. accrocher, cramponner. ῥ. ῥ. αὐτοπ. » Προσίσχωμαι, ἐνέχωμαι («Μαχομένου γὰρ αὐτοῦ, τὸ δρυδρέπανον ἐνέσχεν τοῦ ἐν ταῖς τοῖς νεῶς σκευεσί, καὶ ἀντελάβετο, α' Πλάτ.). προσίσταμαι. s'accrocher, se cramponner. aggriffer καὶ

aggriffer (κυρ. διὰ ταῖς κάτωτις). ῥ. percher (διὰ τὰ πουλιά), ἴδε καὶ Πιάνομαι. ῥ. » Ἀνέρπω, ἀναβρίχασμαι. grimper, gravir (κυρ. βράχους καὶ κρημνούς).

Σκαλοπάτι (τὸ ἄλλ. Σκαλοῦνι). » Βαθμὶς, βαθμὸς, κλιμακτήρ. degré, marche, θ. echelon (τὸ τῆς περιαιρετῆς), montée, θ.

Σκαλοπόδιον (τὸ πλαγινὸν τῆς σκάλας ξύλον, ὅπου ἀγκουμποῦν τὰ σκαλοπάτια). » Ἐνύλατον. le montant (de l'escalier).

Σκάλωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Σκαλοῦνι. Ὁ Πολύβιος ἐνομίζει Σκάλωμα τὸ Σκαλοπάτι). » Ἀνέστησι· ἀναβρίχῃσι. l'action d'accrocher ou de s'accrocher, accrochement.

Σκαλωσία. » Ἰκρίον καὶ Ἰκρίον («Ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον Ἰκρίον, σκηνικὸν ὀρθωμά καὶ πανηγυρικόν, χρησίμον ἐν θεάτρῳ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ θεωμένοις, ἵποτα ἴσως ὑπερὸν τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα Σκαλωσία, α' Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ε, 252), πῆγμα. echafaud, echafaudage.

Σκάμμα (παράδοξος μὲ φαίνεται καὶ ἡ συνωνυμία τῆς λέξεως μὲ τὴν σαπουνάδα, καὶ ἡ διὰ τοῦ Σάκκη ἐξήγησις, τὴν ἵππον τῆς διδῆι ὁ αἰσιδμος Κορυθῆς). » Ἀφρονιτρον, νίτρου ἀφρός. mousse (qui vient sur l'eau de savon).

Σκαμνίτι. » Θρόνος, διφρίσκος, σκολύθριον καὶ σκολύτριν. escabeau, petit tabouret.

Σκαμνί (φαίνεται ὅτι παρεθάρη ἀπὸ τοῦ Σκμνός ὁ στρατός). » Σκίμπον(-ος) (κυρ. σκαμνί· κρεβάτιον ἀνακτορικὸν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, τὸ Γαλ. fauteuil à la Voltaire), κλιντήρ, θρόνος, θώκος, ἐδωλίον, ἑδρα, διφρίσκος, σκώλυθος. escabelle, θ. escabeau, placet, tabouret. || τὸ σκαμνί τῆς τέννας. » Δίφρος λοχαγός (Ἀρτεμίδ. Ε, 74). α'

Σκανδαλήθρα (τὸ ἄλλ. Σκανδάλη ἢ Σκανδαλίτι). » Σκανδαλίζον, σκάνδαλον καὶ σκανδαλν (Ἀλκιφρ.), πίσσαλος (Πολυδ.). ῥόπτρον. le ressort du piège (de la trappe).

Σκανδάλη, ἔργ. (νυκτ. μὲ τὸ ὅπλον μεταρῶν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης), ἴδε Σκανδῆλι.

Σκανδαλάρης, α, ἰκον, ἴδε Ἀνακτωτοῦρης.

Σκανδαλίτι, ἴδε Σκανδαλήθρα.

Σκανδαλίζω (κυρ. κουνῶ τὸ σκανδαλίτι τῆς παγίδας, καὶ μεταφρ. πειράζω τὴν συνείδησιν, δίδω σκάνδαλον), ῥ. μετ.

»Σκανδαλίζω (ἐκκλ.). donner du scandale, scandaliser.

Σκάνδαλον. » Σκάνδαλον (κυρ. ἡ παγίδα, καὶ μεταφ. ὁ πειρασμός, τὸ ἐμπόδιον). escassement, θ. intrigue, θ. machination, θ. ||. βάλλω σκάνδαλα, ἴδε Βάλλω.

Σκινδῆλι (τὸ σχοινί μετ' ὃ π. μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης), ναυτ. » Καθετήρ, βολίε, καταπειρατὴρ, καταπειρατῆριά. σκολο, θ. ||. μετρώ μετ' τὸ σκινδῆλι (τὸ βάθος τῆς θαλάσσης). » Βολίζω. σκολάει.

Σκιντίζομαι, ζ. » Εὐχῆτος, ἀκινῆτος, ἀκινῆτων, ἀκινῆτοις. hégissou.

» Σκάνω (ἀπὸ τοῦ Σχάω, καθὼς τὸ ἔγραψε καὶ ὁ Κορ. » Ἀπὸ τοὺς ἀγωνιζομένους συμπαισιτάς, τριῶντα πέντε ἔσχασαν πικρυτά, α. Χιζα. Ἀρχαιοι.), β. μετ. ἴδε Σπάνω. ||. ἔσκασε τρία ἄλογα. » Τρεῖς δ' αὐτῷ ἵπποι ἐβράγχισαν (Πλουτ. ἥρ.). » il creva trois chevaux, il eut trois chevaux crevés sous lui. §. β. ἀρ. αὐτοπ.

» Διαδρόγγυμαι, ἐγγυνομαι, λακίω (-ίζω). crever, se crever. ||. σκάνω ἀπὸ τὰ γέλια, ἴδε Ἀποδύνησκω. ||. σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου (τὸν θυμόν μου). » Ἀποπνίγομαι (« Πνίγομαι, » Σπύχομαι, » Ἀγχομαι) τῷ θυμῷ. crever de dépit, enragé, endéver (οἰκ.). ||. « δὲν εἶν' αὐτὰ ἵνα σκάσῃ κἀνείς; » Ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνῃ (Ἀριστοφ.); « n'y a-t-il pas là de quoi se prendre? ||. οὐ! θὰ σκάσῃ! » οἶμοι, διαδρόγγυμαι, α. ἄρσφ. ||. διότι θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ πείσμά τους. » Ἀγχόνῃ γὰρ αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα γυνήσεται. ||. σκάσε, ἐπ. (κατὰρ.)! » Διαβράγεις! ἐπιτριβείης! p. et! puisses tu crever! ||. σκάνουν τὰ χεῖρά (χειλιά, ποδάρια) μου. » Παγᾶδας ἔσχον. mes lègres (etc) gercent. ||. ἔσκασεν ἡ γῆ (ὁ τοῖχος). » Διεβράγῃ, ἔχανε. crevassas, se crevassas.

Σκαπέτα, ἐργ., ἴδε Ἀξινούργι.

Σκάπτω (προφ. κοιν. Σκάφτω), β. μετ. » Ορύσσω-ττω (κυρ. λακκων, χανδακί κτλ.). creuser. ||. σκάπτω πηγάδι. » Φρεωρυχέω. ||. σκάπτω τὸ ἀμπέλι (χωράφι κτλ.). » Σκάπτω. labourer, remuer la terre, piocher, bêcher (κυρ. μετ' ὃ λισγάρι), fouir, creuser. §. σκάπτω πέτρην, δακτυλίδι κτλ., ἴδε Σκαλίζω.

» Σκάρα (σκαῦος τοῦ μαγειρείου). » Ἐσχάρα (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. στιχ. 888). gril.

Σκαρβελόνω, β. ἀμ., ἴδε Σκαλόνω.

» Σκαρὶ (ἡ Ἰταλ. Καρίνα, τὸ θεμέλιον τοῦ κρηθιοῦ). » Στεῖρωμα, τρώπις (-ιος καὶ ἰδος[η]), στειρά. quilla, θ. carène, θ.

§. (τὰ ξύλα καὶ ἡ τῶπος ὅπου στέκεται τὸ κρηθί ἵνα φθεισθῇ). » Ἐσχάριον (» Ἀθήναιος δὲ καὶ ἐσχάριον παραγώγως οἶδε, δι' αὐτὴν καθέλκονται νῆες εἰς θάλασσαν, ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα παραφθείρουσα, τὸ κρινὸν πλοῖον ἀπὸ σκορίου εἶναι φησι, βουλομένη πάντως, ἀπὸ ἐσχάρου εἰπεῖν, α. Εὐσταθ. Ὀδυσ. Η, 153), ἐσχάρα, ναυπηγίον, δρύοχοι. chantier. ||. ἀπεφάρισαν ἵνα φθείσων πάλιν ἀπὸ τῆς σκαρὶ (ἀπὸ καινουργῆς δηλ.) διακόσια εἰκοσι καράβια. » Αὐτοῖς ἔγινωσαν ἐκ δρύων εἰκοσι καὶ διακόσια ναυπηγεῖσθαι σκάρα (Πολυβ.). α. ||. ἐν αὐτῇ φθείνεται ἀπὸ τῆς σκαρὶ μία ἀκέρρα φρεμάδα. » Στόλου δ' ἐκ δρύων ναυπηγεμένου (Πλάτ. Τιμ.). α.

§. (μεταφ. ὁ διοργανισμός τοῦ σώματος). » Κατσκευή, διοργάνωσις. rigature, θ. conformation, θ.

Σκαρμός. » Σκαλμός, κωπωτήρ. échome, θ.

Σκαρλόχανον, φ., ἴδε Παρθενούδι.

Σκαρόνω, β. μετ. » Τρόπιν (« Ἀρσούχοι) καταβάλλομαι (τίθεμαι. Πλουτ. Δημητ.). mettre sur le sentier. ||. ἀπεφάρισαν νὰ σκαρώσουν πάλιν ἀπὸ καινουργῆς 220 καράβια, ἴδε » Σκαρὶ.

Σκαρός, ψ. » Σκάρος. seare, sargei.

Σκαρούχι (ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Καρούα (Λακων. ἡ καρυά), τὰ Σουρῶα, ἴδε τὴν λέξιν.

Σκάρρη (ἡ λέξις εἶνε ἀρχαία, διότι, κατὰ τὸν Στράβωνα, Σκάρρη μετωνομάσθη ὁ Εἰεωνός, πόλις τῆς Εὐβοίας; φαίνεται δὲ ὅτι ἐτηνματίσθη, κατὰ πρόσηψιν τοῦ σ, ἀπὸ τοῦ Κάρρη, διότι χρῆσιμα κυρίως εἰς τὴν ἱατρικὴν ἦσαν αἱ ἴνες (τὰ κάρρη) τῆς ῥίζης τοῦ φυτοῦ. » Κάρρεα τ' ἑλλεβόρου μελανόχροος, α. λέγει ὁ Νίκανδρος [Θηριακ.], ὁ δὲ Δέτ. [Γ', 120] » Ἑλλεβόρου τοῦ λευκοῦ καὶ καλλίστου τῶν κερφίων, α), φ. (φαρμακ.). » Ἑλλεβόρος (ὁ καὶ ἡ. Εἶνε δύο εἰδᾶν: ἄσπρος καὶ μαῦρος. ellébore. (Σημ. οἱ παλαιοὶ τὸ μετεχειρίζοντο ὡς καθαρτικὸν καὶ ἐμετικόν, μάλιστα διὰ τοὺς μελαγχολικοὺς καὶ ὑποχονδριακοὺς, καὶ ἐν γένει τοὺς τρελλοὺς: ὅθεν καὶ λέξιν εἶχον Ἑλλεβορίζειν, καὶ παροιμ. διὰ τοὺς τρελλοὺς. » Ἑλλεβοριᾶ, Ἑλλεβόρου δεῖται ἀνάλογον μετ' ὃ τὸ ἐδικόν μας; » Εἶνε διὰ τὰς ἀλυσίδας, διὰ τὸ Ἑγρί-Καπὶ, διὰ τὸν Ἅγι-Αντώνη, διὰ τὸν Ἀρχιστράτηγον κτλ. il a besoin d'ellébore, c'est un homme à enfermer [pour les petites maisons]. Ὁ καλλύτερος ἑλλεβόρος ἔθγαινεν εἰς τὴν Ἀντίκυραν, πόλιν παραθαλασσίαν τῆς Φωκίδος; ὅθεν ἡ

σλή των ούκινος παροῦσιν. » Πλεῖν [» Πλεύσαις] εἰς Ἀντικυρῶνα).

Σκαρῶμα. » Ἡ τῆς τρέπιδος καταβολή. l'action de mettre un vaisseau sur le ventier.

Σκάτικον. » Ῥῆξις, ὄγκος, ὄγκας (κυρτῶν χειρῶν, πιδασίων, χειλῶν κτλ.). creusement, θ. creux, ὄ. θ.

Σκατμένιος, η, ον, ἴδε Ῥαχισμένιος.

Σκατόγερος γρητ (ῥῥος ἀπάνθρωπος, παραπλαρείσας ἐκ τοῦ). Εργατῆγῃρος (ρος), σερδατῶν, σερός, τυροβόγῃρων, σαπρόγῃρος (ὁ καὶ ἡ). (viellard, vieille) decrépité, vieux rônard.

Σκατόν. » Σκῶς-ατός (τὸ), πέλεθος καὶ σπέλεθος (ὁ), σπέλληξ, κῆρος, ὑπο(ἀπο)-χωρίσμα, ἀποπάτημα, περίττωμα σκύθα-λον, merde, θ. excrement, matière fécale. || τρώγει τὰ σκατὰ τοῦ. » Σπέλεθον κατὰ (Ἀριστοφ.) », ἴδε καὶ Χεῖω.

Σκατόνω. ῥ. μετ. » Σκατέω, διζσκατέω. embren-er.

Σκατογούλιον (τὸ), (μετφορ. ὁ ἀνακτιστοῦρης καὶ φιλιτάραχος ἄνθρωπος). Κορροστοραξίς (Ἀρσφ. ἱππ. 809), ἴδε Χυλιάς.

Σκαοῖδι (ἡ μικρὴ σκάφη, καὶ ἰδιαιτ. οὔρου κοιμίζον τὰ παῖδιά καὶ ζυμνόν). » Σκαφίς, σκαφίδιον, κίρδος (ἡ), τηλία, μάκτρα, hache, θ. scabille, θ. ἴδε καὶ Κούνια.

Σκάφη. » Σκάφη, αἶψα, θ. || σκάφη διαζυμνῶμα, ἴδε Σκαφίδι. ῥ. (τὸ ζυμνόν δοχεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου πίπτει τὸ σκῆτος εἰς τὸν μύλον καὶ ἀλέθεται). » Λώνη. enlèvement, θ.

Σκαροῖς (τῶν ἀντελιῶν, γροφῶν κτλ.). » Σκαφεύς, σκαπανεύς, σκαπτήρ (μενορ.). qui pioche (remue la terre). || (τῶν πεγαδιῶν), » Φρεωρύχος, φρεωρύκτης, qui creuse des puits. || (τῶν μηχανῶν). » Νεκροθάπτης, ταφεύς, τυμφορύκτης. fossoyeur.

Σκατώ, ῥ. μετ. ἴδε Σκάπτω.

Σκάψιμον. » Σκαψή, σκαφεῖς, σκατάνη (» Κοῖνα μὲν οὖν τῶν δένδρων ἢ τε σκαπανη καὶ καὶ ἡ ὕδρεα καὶ ἡ κόπρωσις, » Θεορο. Φωτ. Β'). σκαφί(φ)τός, σκάφος (ἡ) (Γρωπ.). l'action de creuser (remuer la terre). ῥ. σκάψιμον πέτρας (βούλας κτλ.), ἴδε Σκάψισμα.

Σκεθρόνω, ῥ. μετ. » Καπυρώω (σώζεται ἡ λέξις), ῥικνῶω. faire galatiner (recroqueviller). ῥ. ῥ. αὐτ. » Καπυρόμαι (Στράβ. 6), ῥικνῶμαι, ἐλκωμαι (Θερ. 7). se galatiner, recroqueviller, se recroquetiller, se déjauger, se cambier.

Σκεθρόνω. » ῥικνῶσις, ῥικνόντες, καπυρότης. l'état d'une chose galatinée (recroquevillée).

Σκεθρώνεος, η, ον. » Καπυρός, ῥικνός, ἐῤῥικνῶνεος. galatiné, recroquevillé.

Σκέδα. » Παλίψηστον, διεφθέρα. panch-min (pour l'écriture).

Σκέλι. » Σκέλος (τὸ). jambe, θ.

Σκε(τκη)λίδω (τοῖ σκέδου). » Ἀγλῖς Σκε(τκη)λίδι (καὶ Ἀγγλῖς - ἴδως (ἡ),

γελγῖς ἴδως, σκέλις καὶ σκελλῖς, (μεταγ.). » Ἀγλίθες, οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκερδῶν σύγκεινται, ἅπερ Σκελίδω ἡ συνήθεια καλεῖ, » Σχολ-Νικάνδρ. σέλι. 67), ὄνως (κυρ. τὸ κῆτος μέρος οὔρου φετρῶνον ἢ ῥίτσι). gouasse (d'ail), θ.

Σκεπάζω, ῥ. μετ. » Καλύπτω, συγ(κα-τε, περι)καλύπτω, σκεπάζω (-άω). couvrir. || σκεπάζω σπιτί. » Εἰπέτω, σε-γάζω, κασαπτεγάζω, ὄρωσώ, δοκῶ. couvrir une maison, mettre la toiture. || σκεπάζω ἀγγεῖον (Τουρ. Καπακόν). » Πωμάζω. fermer avec un (mettre le)

couvre-ciel. || ἐσάπας μετὰ στρατεύματά τοῦ ὕλα τὰ τριγυρινὰ παραθαλάσσια. » Πάντας τοὺς περὶ ἀγιάλους ἀπέκρυψεν (ἤρανισ) τῷ πλήθει τῆς στρατιᾶς. »

Σκεπαράκι. » Σκεπαρόνιον, σκεπαρνίς. petit doigt. ῥ. π. ἴδε Πετροχελιδόν.

Σκεπάρον, ἔργ. » Σκεπαρόν. doigt. θ.

Σκεπάσμα (ἡ πράξις τοῦ σκεπάζειν). » Εἰπ(» Εἰγ)κάλυψις. l'action de couvrir.

|| σκεπάσμα σπιτιοῦ. » Ὁροφώσις, ἑρεψίς. l'action de mettre la toiture. ῥ. (το

πρᾶγμα μετὰ τὸ ὁποῖον σκεπάζει τις). » Κάλυμμα, ἐπικάλυμμα, σκεπάστρον. couverture, θ. || σκεπάσμα ἀγγείου (τὸ Τουρ. Καπάκι). » Πώμα, ἐπὶ (ἐπὶ)μα. couvercle. || σκεπάσμα τοῦ ἀλόγου κτλ. (τὸ Τουρκ. Τσοῦλι), ἴδε Σάγισμα. || σκεπάσμα τοῦ ὕπνου, ἴδε Πάπλωμα.

Σκεπαστά (μεταφ.). ἐπ. » Λεληθότως, ὁπὸ μάλης. sous main.

Σκεπατή. » Ὁροφος, ὄροφ, ὀροφῶμα, στέγη, στέγασμα, τέγος (τὸ). toit, toiture, θ. » couventier, θ.

Σκεπή (τοῦ σπιτιοῦ), ἴδε Σκεπαστή.

ῥ. (τὸ λεπτότατον σκεπάσμα μετὰ τὸ ὁποῖον σκεπάζουν τὸ πρόσωπον αἱ γυναῖκες).

» Καλύπτρα, ἐγκαλυπτήριον, cèdre, voile (ἀρο.). ῥ. (τὸ πάχος ὁ, που σκεπάζει τὰ ἔντερα, Τουρκ. Ἰστο-γυγι) » Ἐπίπλοον.

εἰρίπλοον, gris double.

» Σκίδι (κυρ. τὸ ψάβινον καπέλλον κα-

λὸν ἐκ τῆς ἑστῆς ἐκ ἐν γυναικῶν ἡ λέξις).

» Πίστατος, ἰστιάδιον, καυσία (ιδίως τῶν Μακεδόνων). *Ichareau*.

Σκιάζομαι, ῥ. μέσ., ἴδε *Εὐπαζομαι* καὶ *Φοβόμαι*.

Σκιάζω (ἀπὸ τῶν φοβουμένων τὸν ἴσκιον τοὺς, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἴδε *Ἰσκιος*), ῥ. μετ., ἴδε *Φοβίζω*.

Σκιάντζχρον (τὸ Τουρκ. Μποςάν-κορ-Σκιάχτρον (κρούσθ), ἴδε *Εὐπαστῆρι*.

Σκίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε *Σχιζώ* κτλ.

Σκιλλοκορμυρδα (Σκιλλοκορμυρον ἐ-Σκιλλοκορμυρον) λέγεται καὶ εἰς τὸν χαϊρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ., φ. » Σκίλλα καὶ Σκίλλη, σκίνος (ῆ) (» Οἱ Ἀττικοὶ τὴν σκίλλαν ἔστιν ὅτε καὶ σκίνον ὀνομάζουσι, » Πλουτ. Περ.). *charpentaire, oiseau marin, aquille* καὶ *seille*, θ.

Σκίνος, δ., ἴδε *Σχίνος*.

Σκίον, ψ, » Σκίαίνα, σκιάδεὺς, σκινίς (ὄφθ.) σκιαίνις. *ombre*.

Σκίρξος, παθ. » Κιρκίνος, κερκίνωμ. *cancere, cancer*. §. » Σκίρξος (Γαλ.), σκίρξωμα. *squigge*.

Σκλαδία. » Δουλεία. » Αἰχμαλωσία. » Θητιά. *esclavage, servitude, captivité*, θ.

Σκλαθώνω, ῥ. μετ. » Δουλόομαι, αἰχμαλωτίζω (-εύω), ἐξανδρα-οδιζώ, δουλαγωγέω, ὑποδουλώω, ἀνδραποδίζομαι (-ίζω). *asservir, mener en servitude (captivité), faire prisonnier (de guerre); captiver* (μεταφορ.).

Σκλάδος (ὁ πωλημένος), α. » Δούλος, ἀνδραποδὸν, ἀργυρώνυτος. *esclave*. §. (ὁ πωσθεὶς εἰς τὸν πόλεμον). » Αἰχμάλωτος, δορυάλωτος, δορικτῆτος. *prisonnier de guerre, captif*.

Σκλάζωμαι. » Αἰχμαλωσία, ἀνδραποδισμός, ὑποδούλωσις, ἐξανδραποδισμός, δουλώσις, ἀνδραποδισίς. *asservissement*.

Σκλήθρος, δ. » Κλήθρος (ὁ καὶ ῆ) (» Ἢ δὲ κλήθρη φυλάσσει μέχρι καὶ νῦν τούνομα, ὑποσφραριζομένη διὰ προσθήκης τῷ σ » Εὐδ. Ἄθ. Ὀδ. Ε, 64). *aube*.

Σκληρά, ἐπ. » Ὠμῶς. *cruellement, durement, rudement*.

Σκληρόκαρδος, η, ον. » Σκληροκάρδιος (ἐκκλ.), ἀτειρέα θυμὸν (αἰδῆρεον ἥτορ) ἔχων (ποιητ.). *qui a le coeur dur*, ἴδε καὶ *Δλύπητος*.

Σκληρός (ἄνθρωπος), ῆ, ον. » Σκληρός, ὠμός, ἀπηνής, πικρός, χαλεπός, ἀτεράμων καὶ ἀτέρμωνος, ἀπότομος. *cruel*, ἴδε καὶ *Δλύπητος*. §. (πρᾶγμα). » Ἀντίτυπος καὶ Ἀντιτυπός. *dur, rude*.

Σκληρότης (ἐπὶ ἀνθρώπῳ). » Ἰμότης, σκληρότης, χαλεπότης, ἀπανθρωπία, ἀσπλαγχνία. *cruauté*, θ. §. (ἐπὶ πράγματι). » Ἀντιτυπία. *durcié*, θ.

Σκληθώνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε *Στιλιθώνω*.

Σκνίπα, ἐντ. » Κνίψ καὶ Σκνίψ-ιπός (ὁ καὶ ῆ). *moncheron piquant, cynips*.

Σκοινί (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε *Σχοινί* κτλ.

Σκόλυμβρος (φυτὸν ἀγκαθωτὸν, τὸ κοιν. Γαιδουράγκκαθον καὶ Κεραλάγκκαθον). » Σκόλυμπος (ἀμφιδάλλεται ἂν ὁ τοῦ Διοσκορίδου ἥν ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Θεοφράστου). *chardon*.

Σκόνι (ῆ). » Κόνις-εως (ῆ), κονιορτός, χνοῦς. *poudre*, θ. ||. σκόνι τῶν καρβουνῶν. » Δσάβλη. *poussier*.

Σκονίζω, ῥ. μετ. » Κονίζω, κονιζώ. *remplir (salir) de poussière*.

Σκονισμένος, η, ον. » Κονισσαλέος, κωνιοισμένος. *poudreux*.

Σκόνταμμα. » Πρόσκομμα, πρόσκρουσμα, παράπτωμα, πρόσπταισμα, πταισμα, πρόσκρουσις. *bronchade*, θ.

Σκοντάφω (-άβω) (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πούγ. Οἱ Γραικοὶ τῆς Η καὶ Θ' ἐκατονταετηρίδος τὸ ἐπρόφεραν Κοντάπτω), ῥ. ἀμ. » Προσκάπτω, προσκρούω, προσπταίω. *broncher, donner contre, choquer, trebucher*. ||. τὸ ἄλογον, ὅταν ἔγῃ εὐλόγητος πόδια, σκοντάπται ὀλιγώτερον. » Τὰ ὑγρὰ σκέλη ἀπαισιότερον παρέχει τὸν ἵππον, » Ξεν.

Σκοπός. » Πρόθεσις, νοῦς, διάνοια, τέλος (τὸ), γνῶμη, ἐπιβολή, σκοπός (μεταφ.). *but, intention*, θ. *vue*, θ. *fin*, θ. *projet, dessein*. ||. ἔχω σκοπὸν. » Μέλλω, διανοέομαι, διάνοιαν ἔχω, ἐν διανοίᾳ εἶμι, γνῶμην ποιοῦμαι, ἐν νῷ ἔχω, ἐπίγῳ (» Ἐπὶ ταύτην ἐπέγῳ στρατεύεσθαι, »). *avoir en vue, viser*. ||. ἀλλάζω σκοπὸν, ἴδε Ἀλλάζω. ||. ὁ Ἀρχιδάμος λοιπὸν μὲ τέτοιον σκοπὸν λέγοντι ὅτι ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀχαρνάς. » Τσιαύτη μὲν νῦν διανοία (» Γνώμη μὲν οὖν τῷδε) λέγεται τὸν Ἀρχίδαμον περὶ Ἀχαρνάς μεῖναι (Θουκ.). » ||. δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν Ἀσπενδόν, ἴδε Γνώμη. ||. διότι ὁ σκοπὸς δὲν εἶνε ἵνα τὸ μάτης μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵνα τὸ κάμης. » Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὗ γῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστ. Ηθ.). » §. (τοῦ τραγουδιοῦ). » Νόμος, μέλλω. *air*.

Σκορδαλιά. » Μυτιώτης καὶ » Μυτιώτης (οἱ παλαιοὶ ἐκοπάνιζον μαζὴ μὲ τὸ σκέρ-

δον καὶ μαύραις ἰληαῖς), σκοροδάλμη καὶ σκοροδάλμη, σκοροδων ὑπότριμμα. aillade, θ. ἴδε καὶ Σκίρδον.

Σκοροδάλῃς (Τουρκ. Τσιζ-κουσού), π. » Κορυδαλός, κρύδης, κορυδαλλίς, (κυρ. ὁ) αλουεῖτε hippree, (διότι εἶνε ὑπὲρ τὰ 100 εἶδη); αλουεῖτε des prés; cochevia.

Σκοροδοῦδι » Σκοροδοτρίβανον. égrugoir (κυρ. διὰ τὸ ἄλλας).

Σκίρδον. ρ. » Σκίρδον καὶ Σκίρδον (« Τὸ Κύπριον καλούμενον σκίρδον οὐχ ἔφουσιν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς μυτιωτοὺς χρῶνται, καὶ ἐν τῇ τριφύλλῃ θευματῶν ποιεῖ τὸν ὄγκον ἐκπνευματούμενον, » Θεωφρ. Φυτ. Ζ', 4), μώλυζα (τὸ μονοσχέλιδον). ail.

Σκίρδος, ἐντ., ἴδε Σκίρακι.

Σκορπίδι, ψ. » Σκορπίος; (ὁ θαλάσσιος ἢ πελάγιος), σκορπίς καὶ σκόρπαινα (τὸ θηλυκὸν τοῦ ἡ ἄλλο εἶδος τοῦ αὐτοῦ γένους, καθὼς τὰ δικαστέλλαι καὶ ὁ Αἰθῆν. » Σκόρπαινα καὶ σκορπίος πολλάκις ἡμεῖς ἐφάγομεν ὅτι δὲ διάφοροι καὶ ὁ χυμὸς καὶ αἱ χρεαί εἰσιν, οὐδεὶς ἄγνοεῖν). scorpiou, scorpioue, θ. tascasse, viva, θ.

Σκορπίζω, ρ. μετ. » Σκεδάννυμι καὶ Σκεδάννυμι, σκεδάζω, διαβρίπτω, διαχέω, διασπείρω, σκορπίζω (μεταγ.), διασκορπίζω, διασκορδάζω. disperser, dissiper, éparpiller. ς. ρ. ἀφ'εἰ. αὐτοπ. » Σκεδάννυμι, διαχέωμαι κτλ. se dissiper etc. ||. σκόρπισας τὸ πρῆξιμον (σπυρί κτλ.). » Διεφορήθη (« Διενήνεκται, » Διελύθη, » Διελύθη τὸ οἶδμα (τὸ φῶμα). ||. σκόρπισε τὸ πληθὺς (ἡ συνέλευσις, τὸ μάζωμα κτλ.). » Διελύθη ἡ δμῆγυρις (ἡ ἐκκλησία κτλ.). » εἰσι rompus (dissouté).

Σκορπίνα } , ψ. ἴδε Σκορπίδι.

Σκορπίς, ἐντ. » Σκορπίος. scorpiou.

Σκόρπισμα. » Διασκορπισμός, διασπορά, σκορπισμός, διασκορπισμός, σκεδασμός. dispersion, θ.

Σκορπισμένος, η, ον. » Διεσκορπισμένος κτλ., σποράς-άδος (ὁ καὶ ἡ). épars, dispersé, éparpillé.

Σκοτάδι, ἴδε Σκότος καὶ ς. Χασοφεγ-γαριά.

Σκοτεινά, ἐπ. » Σκότους, ἐν σκότει, διὰ σκότους (Πλουτ.), σκοταῖος (α, ον). obscurément.

Σκοτεινίζω, ρ. μετ. » Ἐπισκοτέω (-ίζω, -άζω), σκοτίζω, ἀμαυρῶ, ζορίζω, γνοφῶ. obscurcir. ς. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀμαυροῦμαι, σκοτίζομαι, ἐπισκοτίζομαι. » obscurcir ς. σκοτεινιάζει, ρ. ἀπρ.

» Σκοταίξει. il fait brun. ||. ὅτι ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ. » Ἰδὲν συσκοτίζοντας. sur la brune (οἶκ.).

Σκοτεινίσμα. » Ἐπισκίτισις, ἀμαυρώσεις, σκοτισμός καὶ σκοτασμός, ζοφώσις. obscurcissement.

Σκοτεινός, ἡ, ὄν. » Σκοτεινός, ζοφερός, ζοφώδης, γνοφερός καὶ γνοφερός, γνοφώδης. obscur, ténébreux, noir, sombre.

Σκοτίζω, ρ. μετ. (μεταγ.). » Σκοτόω (« ὡς περὶ ὑπὸ ἀγαθῷ πύκτου πληγείς, ἐσκοτῶνται τε καὶ ἰλιγγίασα, » Πλάτ. Πρωταγ.), ἴδε Ζαλίζω καὶ ς. Πονοκεφαλῶ.

Σκοτόνω ρ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Σκοτόνω (κυρ. Σκοτίζω. » Βληθείς πέτρα κατὰ τῆς κεφαλῆς πίπτει σκοτωθεὶς, » Ἀπολλιδ. Γ', ια). » Ἀναίρω, κτείνω, φονεύω, ἀποκτείνω, διαφείρω, διεργάζομαι, ἀποκτινύω (-υσι), διαχράζομαι. tuer, mettre à mort. ||. σκοτόνω μὲ ἔυλον ἢ ἄλλο βαρὺ πρᾶγμα. » Συγκόπτω. assommer. ||. τοὺς σκοτόνει κἀπὲρ μὲρ ἀπὸ τοῦ ἔυλο (φετ. ὑπερβ.). » Πληγείς ὅσημέραι συγκόπτων αὐτοῦ; «. ||. σκοτόνομαι, ρ. πηθ. » Ἀποθνήσκω, πίπτω. ||. σκοτόνομαι μόνος μου. » Αὐτὸς ἐμαυτὸν διαφείρω, ἀναίρω (κτλ.) ἐμαυτὸν, τὲς χεῖρας προφέρω ἐμαυτῷ (Πλάτ.). » se donner la mort, se defaire soi-même. ||. ἐκεῖνος ὅπου σκοτώθη μόνος του. » Αὐτόχειρ. suicide. ||. ἐσκοτώθησαν μόνοι τῶν παλληκλήρσια καὶ ὡς αἱ Λάκωνες. » Προστήνεγκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας εὐφύχως πάνυ καὶ Λακωνικῶς (Πλάτ.).

Σκοτίδι / (τὸ) » Σκότος (τὸ καὶ ὁ), ζῶ-Σκότος / φος (ὁ), γνόφος καὶ γνόφος, σκοτία (μεταγ.), κνέφας (ποιητ.) (το). ténèbres, ὁ. πλ. obscurité, θ. ||. εἰς τὸ σκότος, δὲν τοὺς εἶδον (μυκρόθεν) ἐρχομένους. » Ἀνὰ τὸ σκοτεινόν, οὐ προΐδοντων αὐτοῦς (Θυδ.). «. ils ne purent, dans l'obscurité, les voir.

Σκοτοῦρα, πάθ. » Σκοτώσις, σκότωμα, σκοτοδίνη, σκοτοδινίασις, σκοτοδινός, σκοτισμός. éblouissement, vertige, θ. ἴδε καὶ Ζάλη.

Σκότωμα. » Φόνος. meurtre, ἴδε καὶ Φονικόν.

Σκοτωμός. » Φόνος, φονικτονία, σφαγή, ἀνδροκτασία (ποιητ.). massacre, carnage, tuerie, θ.

Σκυλαρίκι (ὁ ἔτυμον. τὸ γράφει Σκυλαρίκιον ὁ δὲ Πορφυρογέννητος Σκυλαρίκιον: » Καὶ σχολαρίκια ζυγὴν μίαν ἐκτιμηθεῖσαν λίτρας δέκα). » Ἐνώτιον, ἐλικτήρ (« Τῆς γὰρ Πολεμέαρχου γυναικὸς χρυσοῦς ἐλικτήρς ἐκ τῶν ὧτων ἐξείλετο, »

Αυσ. κατὰ ἑκτεσθ.), ἰλαόδιν, ἑρμ. boucle (pendant) d'oreilles, θ.

Σκουληκίχι. » Σκουληκίον (Αθην.). ver-misseau.

Σκουληκί, εντ. » Σκωλῆς-ηκος (ὁ). ver.

|| — τῶν Ἀμπελίων, ἴδε Ἀσθός. || — τῶν βιδίων (βούγων κτλ.), ἴδε Σαράκι. || — τῆς γῆς. » Δρῖλος. lombrie. achée. || — τῆς ἐλῆς. » Κάσπη. chiron. || — τῶν κεράτων.

|| ἴψ. || — τῆς κοιλιᾶς, ἴδε Λεθίθα. || — τῶν κουκίων κτλ. » Μίδας (Θεοφρ.). || — τοῦ κρέατος. » Εὐλή. || — τοῦ μεταξίου.

» Σῆρ-ρεῖς, Σῆρ Περσιχὸς (Ιουλιαν.), σκώληξ ὁ Σηρικὸς, βόμβυξ, βομβύκιον, μετιξοσκώληξ. ver à soie. || — τῶν ζύλων. » Θρίψ, τερηδὼν, δῖξ. artison. || — τοῦ σιταριοῦ, ἴδε Σιτρώφειρα || — τοῦ τυριοῦ, τοῦ ἀλευριοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος (τὸ μικρότερον ἀπ' ἑλα), ἴδε Πηδοῦλι.

Σκουληκιάζω, ῥ. αὐτοπ. Σκουληκίζμαι (« Πικιστὰ σκουληκοῦται τὰ θρύβη καὶ ὁσμώδη » Σκουληκοῦται δὲ μάλιστα μὲνα πυρὸς καὶ ἐρέθινθος, » Θεοφρ., ἴδε καὶ Κόπτω), σκουληκιάω (Διγρ. Ονειροκρ.), σκουληκοποιέω. engendrer (être infecté) des vers.

Σκουληκιάριος, ἡ, ον, ἴδε Σκουληκίασμένος.

Σκουληκίασμα. » Σκουληκίσις, σκουληκίσις. l'état d'une chose vermineuse.

Σκουληκισμένος, ἡ, ον. » Σκουληκίων. qui fourmille (engendre) des vers, vermineux.

Σκουληκοφάγωμος, ἡ, ον. » Σκουληκοφάγωτος. vermoulu, rongé des vers.

Σκουλι (κυρ. τὸ λαναρισμένον δευμάτι τοῦ λιναριῦ, ἀπὸ τῆς) » Σκόλλυς (ὁ) καὶ (κατὰ τὸν Πλούτ.) Σκολλὶς (ἡ, κυρ. ἡ κατὰ κορυφὴν πλεξούδα, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσι καὶ τὴν σήμερον παρομοίως). » Πεικός. lin cardé.

Σκουλι, φ. (ἡ ῥίζα τοῦ τρώγεται). » Τραγογύγων. scoropère, θ. sasifis.

Σκουμπρί, ψ., » Σκόμβρος. maquereau.

Σκουντούφλημα, ἴδε Σκόνταμμα.

Σκουντούφλῶ, ῥ. οὐδ, ἴδε Σκοντάφτω.

Σκουῖπα (τὸ ἐργαλεῖον καὶ τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ὀποίου), ἴδε Σάρωμα καὶ Φοῦντα.

Σκουπιδάριον. » Φορτός, σαρπητός. tas d'immondices (balayures).

Σκουπίδι. » Σύρυα, σάρωμα καὶ σάρμα, σκύδαλον, κόρημα, κάθαυμα. balayure, θ.

Σκουπιδόλογος (τὸ Τουρκ. Φαράσι).

Σκουπιζω, ῥ. μετ., ἴδε Σαρένω καὶ ῥ. (κατὰ γρ.) Σφουγγίζω.

Σκούπισμα, ἴδε Σάρωμα καὶ ῥ. (κατὰ γρ.) Σφουγγισμα.

Σκουριά. » Ἴος (κυρ. τοῦ χαλκώματος, ἴδε Ἴαρ), σκουριά. rouille, θ. crasse, θ.

Σκουριάζω, ῥ. μετ. » Ἴων (ὅθεν τὸ κοιν. Ἴόνω). rouiller ῥ. αὐτοπ. » Ἴομαι. se rouiller, s'entrouiller.

Σκούριασμα. » Ἰωμ, ἴωσις. rouillure, θ.

Σκουριασμένος, ἡ, ον. » Ἰωμένος. rouillé. ῥ. (μεταφ. ὁ παλαιὸς καὶ ἐπομένως ἄχρηστος). » Ἡώλος, εὐρωτιῶν, ἀρχαῖος. vieux, suranné, ἴδε καὶ Πηλαῖος.

» Σκούρος (ἀπὸ τοῦ) » Σκιερὸς ἢ Σκυριόχρους, ἡ τοῦ Ἀκτιν. Obscurus, (ὁ ἄλλ. Μουντὸς), α, ον. » Αἰθὸς, φαῖδς, ἀμαυρὸς, ζοφερὸς. brun.

Σκυτάρι (τὸ Τουρκ. Κολκένι. Ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὸ Γλωσσ. τοῦ Κυρίλλ.). » Ἀσπίς, θυρεὸς, γέρον (κυρ. τὸ πλεκτὸν καὶ τρέκωγον). bouclier.

Σκουτελάκι (κυρ. τοῦ γλυκοῦ), ἴδε Πινκάκι.

Σκουτελί (τὸ ἄλλ. Πιάτον, ἀπὸ τοῦ) » Σκυτάλη (τὸ ὁποῖον ὁ Ησύχ. καὶ Ετυμολ. ἐρμηνεύουσι διὰ τοῦ Πινάξ, ὅθεν τὸ Ἀκτιν. I scutella, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Κοτύλη. Σημειωτέον προσέτι ὅτι τὸ φυτὸν Κοτυληδὼν, ἄλλως Κουμβάλιον, λέγεται καὶ Σκυτάλιον. » Φύλλον δὲ ἔχει ὥσπερ ὀξύθαρον, περιφερὲς, λεληθότως κοῖλον, » Δοκρ. Δ', 92), ἴδε Πινάκι.

Σκουτί (ἐκ τοῦ Σκύτης, Ἀκτιν. scutis, ὁθ.). » Χιτών, ἱμάτιον, ἴδε Φόρεμα.

Σκουφάτος, ἡ, ον (κυρ. πτηνόν). » Λοφωτός. hurpé.

Σκούφια (τὸ φόρεμα τῆς κεφαλῆς). » Πίσκος (κυρ. ὁ ἀμπαδένιος), καλύπτρα, καυσία, κεκρύφαλος, (ὁ πλεκτός βαμβακερινός). bonnet. ῥ. (ἡ φοῦντα που ἔχουν μερικὰ πουλιὰ εἰς τὸ κεφάλι τους). » Λόφος, λόφωσις. crotte, θ. hurpe, θ.

Σκουφίτσα. » Πελίον, πιλίδιον. peliti bonnet, beguin (τῶν μαρῶν παιδιῶν).

Σκρόφα (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ησύχ.). » Ἰς, σὺς, γρομφάς, γρωνάς, σύαινα, κάπραινα. truie, θ.

Σκύβαλον (τὸ ἀποκοσκινίδι τῶν γεννημάτων). » Σκύδαλον, κάθαυμα, οινιάσμα (Λαυσ.). criblure, θ.

Σκόλα. » Ἡκύων-υνὸς (ἡ). chienne, θ. || — ἡ σκύλ ἀπ' τῆς βιά τῆς, γεννᾷ τυφλά τὰ παιδιὰ τῆς (παροιμ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ ποιητοῦ τὸ) » Καὶ τε κύων σπερχθεῖσας, τυφλὴν προέθηκε γενέθλην. » Σκυλάκι. » Σκυλάξ, σκυλάκιον, κυνά-

ριον, κυνίδιον. petit chien, roquet, ἴδε καὶ Κιουτίδι.

Σκυλί, ζ., ἴδε Σκύλος.

Σκυλιαζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Αυσσιάζω.

Σκυλητικος, η, ον. «Κύνειος καὶ Κύνεος, κυνώδης, κυνικός, σκυλακώδης. de chien.

Σκυλοδότανιν (τὸ ἄλλ. Κουρουνοδότανον), φ. (φαρμακίνει τοὺς σκύλους καὶ ὅσα ζῶα πίνουν μὲ τὴν γλῶσσαν, ὅθεν) «Ἀπόκυνον, κυνοκτόνον κτλ. (Οἱ παλαιοὶ ἐδίδαν τὴν αὐτὴν ἰδιότητα καὶ εἰς τὸ ἄγριον Περθινοῦδι. [ἴδε τὴν λέξιν.] κυρ. ὁρμας εἶνε τὸ) «Κολυχικόν. colichique d'automaie, tue-chien, mort aux chiens, apocyn, ἴδε καὶ Φόβλα.

Σκυλόδοτον. «Κυνόδους-όδοτος. deit carpine, θ.

Σκυλόκαρδος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Σκληρόκαρδος.

Σκυλοκέφαλος, η, ον. «Κυνοκέφαλος. qui a une tête de chien.

Σκυλοκρόμμυδον, φ., ἴδε Σκυλοκρόμμυδον.

Σκυλομούρας, α, ικον }, (μεταφ. ὡς

Σκυλομούτσουρος, η, ον (ἐπὶ τὸ πλεῖστον). «Κυνῶπις (ἡ, κυνοπρόσωπος. figure de chien, ἴδε καὶ Ἀδιάντροπος.

Σκυλόμουγα, ἐντ. «Κυνόμουα, κυνόπηστις. mouche de chien (ou à chien), ἴδε καὶ Τσουμούρι.

Σκυλοπόταμον (καταχρ. ἀντὶ Παταμόσκυλον). «Κυνοπόταμος (Ἀχμ. Ὀνεροκρ. 128, 21), ζ. (τὴν αὐτὴν κατάχρησιν, ἢ καὶ κατάχρησις, παρρητησόμεν καὶ εἰς τὴν λέξιν Ἱπποπόταμος), ἴδε Βύδρα.

Σκυλόροδον, φ. (καὶ τὸ ἄνθος του), ἴδε Ἀγριοτριαντάφυλλον.

Σκύλος (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ησυχ. καὶ ὁ Ετυμολ., ζ. «Κύων υνός (ὁ καὶ ἡ). chien. || ὅλ οἱ σκύλοι μιᾷ γεννῇ (παροιμ., ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) «Ἄπας ἐχίνος τραχύς».

Σκυλοσάφυλον, φ. ἴδε Ἀγριομελιζάνα.

Σκυλόχορτον, φ. ἴδε Σκυλοδότανον.

Σκυλόφαρον, ψ. (εἶνε ἄπειρα εἶδη). «Κύων (ὁ θαλάσσιος), *σκύλλα, γαλεός (ὁ ἀστερίας ἢ ποικίλος), λαμία, λάμνα («Ἀταρτηρῆς τε δυσαντία χάσματα λάμνης», Ὁππ. 370), «καρχαρίας καὶ σκύλλα (τὸ κινδυνώδεστερον). chien-marin, loip-marin, lamie, requin, gonlu de mer, morue (ἐνα εἶδος ὁ, που τρώγεται ἴδε Γαΐ-Δουρόφαρον).

Σκυλοψείρα, ἐντ., ἴδε Τσουμούρι.

Σκύρτος (καλάθι διὰ ψάρεμμα), ἴδε Σκύρις.

Σκυρτά, ἐπ. «Κύδην, κύδοα. la tête haïsée.

Σκυρτός, ἡ, ὄν (ἀπὸ τοῦ) «Κυρτός (Αἰσχύλ. Χοηρ.). «Κυρτός, κυρτωτός, κάτω νενευκώς, κυρτός. courbé, ἴδε καὶ Γυρτός.

Σκύρτω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) «Κύπτω, ἡ (πιθκνῶς καὶ ἐκ τοῦ) «Σκύπτω (καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου τὸ «Οὐδεὶ ἐνισκύναντε καρῆατα, «τὸ ὁποῖον ἄλλως δὲν εἶνε δυνατόν 'ν᾿ ἐρμηνευθῇ εἰς τὴν γλῶσσάν μας, εἰμὴ διὰ τοῦ «Εσκήψαν τὰ νεφάλιά των κατὰ γῆς», καμπτω. pencher, incliner, baisser. §. ῥ. μεσ.

«Κάμπτομαι, κάτω νέω καὶ (μυολ.) κατανέω. baisser, pencher, incliner, se pencher, se baisser. || σκύρτω τὸ κεφάλι μου (ἵ' ἀποδείξω ὅτι στέργω). ἔπι («Κετάνεω (οὐ ἐνκντίον τὸ Ἀνεκνέω). faire une signe de tête (pour faire voir qu'on est d'accord, qu'on acquiesce à ce qu'on propose).

Σκύρμενον. «Κάμψις, κλίσις, κατένευσις. penchement, inclination (de tête), θ.

Σκυλτόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) «Μαλθώω (ῥ) «Μιλτοῖω. «Εγκάτω. émailler.

Σμάλτος (ἀπὸ τοῦ) «Μάλθη, μίγμα διαφορετικῆς κατασκευῆς καὶ χρήσεως, (ἡ τοῦ) Μίλτος (κυρ. τὸ Κοκκινωχωμα ἡ ὁ κόκκινος Σουλμας). «Εγκκυστον ἡ ἐγκυτον, ἐγκαυμα (Ποίτ.). émail.

Σμάλτωμα. «Εγκυσις. l'action de peindre en émail (émailler).

Σμαραγδένιος, α, ον. «Σμαράγδινος. ὁ ἐκ σμαράγδου. d'émeraude, fait (gros, orné, enrichi) d'émeraude.

Σμαράγδι, λίθ. (πολύτ) (ἀπὸ τοῦ) «Σμαράγδιον (ὑποκορ. τοῦ) Σμάραγδος (λίθος (ἡ) (ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, Βιβλ. Θ, 41, ὀνομάζεται) «λίθος χλωρός. émeraude, θ.

Σμαραγδοῦρριζα (το ἔσθωρια-μένον καὶ πρόστυχον σμαράγδι, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἐγνώριζαν, καθὼς φαίνεται, οἱ παλαιοί), πετρ. (πολύτ) «Πράσιος καὶ Πρασίνης λίθος, χαλκοσμάραγδος, μαλακίτης, βερυλλος καὶ βερύλλιον. prase, prime (mine) d'émeraude, smaragdoprase, peridot, algius-marine ou heril.

Σμάρι (τὸ κομμάτι τῶν Μελισσῶν. κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ) «Εσμάριον. ἴδε Μελίσσι.

Σμαρίδα (καὶ Μαρίδα), ψ, «Σμαρίς καὶ Μαρίς. picares, erpetian (ἀμυγδαλεπλιότερον τὴν ἀερίαν, καὶ τοι μεγάλῃ-τερον), ἴδε καὶ Στρογγυλζα.

Σμυγιάδι (ἀλλοῦ ἀπὸ Ἀνατόρων εἰδῶν

γεννηματα, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ψωμί). » Συμφορτός (« Συμμιγής » σίτος. metell (κυρ. σιτάρι καὶ σήκαλη).

Σμιγώ (εἰς τοὺς Βυζ. γράρεται Ἐσμιγώ. » Μὴ ἐσμιγθέντες τοῖς Τούρκοις », Παναρετ. Χρον. Τραπεζούντ. [καὶ πρὸς αἰτ.] » Ἐσμιγθῶμεν τὸν αὐτοῦ γαμβρὸν », αὐτ. Τοῦ δὲ Πλουτ. τὸ » Ἐσμιγθεῖσαι δὲ τῷ ἰλαίῳ », διορθ. » Εἰσὶ, μιχθεῖσαι δὲ κτλ.), ρ. μετ., ἴδε Ἀνακατόνω καὶ Ἐνόνω. §. ρ. αὐ. ἴδε Ἀντιχόνω. ||. τὸν εἶπεν οὐ θέλει ἵνα τὸν σμιγῇ (ἀνταμίωσιν) διὰ μίαν ὑπόθεσιν. » Ἐστὶ θέλειν οἱ κοινόν τι πρῶγμα συμμιγᾶν (Ἡρόδ.) ». ||. ἂν σμιγῆς με κακούς. » Ἦν δὲ κακοῖσι συμμιγῆς (Θεογν.).

Σμιλάγχι, φ. » Σμιλάξ (ἡ λεία, πρὸς διαφορὰν τῆς ἀγκυρωτῆς, ἣ ὑποῖα ἐνοῦάζεται τραχεῖα. » Σμιλάξ, φυτὸν ἀκανθώδες, ἡ δὲ λέγμεν Περιπλοκάδα. » Λεξ. βασιλ.), κισσάμπελος. fragon; liseron, lipei, campanette, θ. clochette, θ. vrillée, θ. similar.

Σμιλάρι (ἐργ. κοπιτῖρον διαφόρων τεχνιτῶν, καὶ ἰδικιτέρως τῶν Κουντουράδων καὶ Λεπτουργῶν). » Σμιλή, σμιλίον, ἐγκοπεύς. ciseau, ἴδε καὶ Κοπίδι.

Σμιξίμων (ἀπὸ τοὺς Βυζ. γράρεται Ἐσμιξίς), ἴδε Ἀνακτώμα. §. Ἀντάμωσις, καὶ §. Ἐνωσις.

Σμύρνα, ψ. (δοιοῖαζι πολλὸν Γόγγρον. » Μύρινα καὶ Σμύρανα. μυρνε, θ. fūite, θ., ἴδε καὶ Σαλακοῦδα.

Σνίχι (δὲ ἄλλ. Κούτικας, ἀπὸ τοῦ) » Ἰνίεν (κυρ. τὸ ὑπὸ πῶς μέρος τοῦ λαίμου. Geniik, Γερμ. ὁ ἀσκήν). » Λύχην, τένων (κυρ. τὸ πλατὺ νεῦρον. chignon, occiput (Λατ.), nuque, θ.

Σοδιά (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Εἰσοδιά κτλ.

Σοινίχι (εἶδος μέτρου, ἐκ τοῦ) » Χοῖνιξ (ἰσχυροῦς 2 ξίστας ἢ 4 κοτύλας, καὶ, κατὰ τὸν Θεοκυδίδην, 2 περίπου λίτρας, καὶ ἔφθαν συνθῆς διὰ τὴν καθημερινὴν τροφὴν ἐνὶς ἀνθρώπου· οἱ ἀύληται ὅμως ἐχρειάζοντο, κατὰ τὸν Θεόφραστον [Φυτ. Π., 4], τῆς μὲν τὴν Βοιωτίαν τρικμηχοίνικα, εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας πενηνιμυρίνικα· διότι ὁ Βοιωτικὸς οἶτος ἦτον, λέγει, βερύτατος). chenice, chenice, chenix.

Σούβλα (διὰ τὸ ὕψιόν). » Ὀβελός. broche, θ. §. (εἶδος ὀπλοῦ). » Σειρομάσης (θ.). epée, θ.

Σουβλέρς, ἡ, ἐν. » Ὀξύς. poinsu, perespi. ||. συγχερῆ φωνῇ, ἴδε Δικπεραστικίς.

Σουβλί, ἐργ. » Πικτιέριον καὶ Πητήριον, ὀπτιέριον, ὀπτιον, ὀβελίσκες, κέντρον, κεντητήριον, κέστρον. aigüe, θ. perçoir, poinsou, iourei (ἰδιαίτ. διὰ τὸ Φῦλσις).

Σουβλιά (ῥοο κρέας χωρεῖ ἡ σουβλα). » Ὀβελός. broche, θ. §. (συνεκδοχ. ὁ δριμύς πόνο). » Νυγμές, ἀκίς (ἄρετ.). cuisson, douleur aigue (vivre).

Σουβλίζω (περνῶ ἔς τὸ σουβλί), ρ. μετ. » Πείρω, περιπείρω, ἀναπείρω (Ἄριστοφ. Ἀχαρν. στίχ. 1007). embrocher. §. (τροπῶ με τὴν σουβλαν). » Διελάζνω. percer, transpercer.

Σουβλοκίφαλος (καταχρ. ἀντὶ Σουγλεροκίφαλος), τ, ον » Σφηνικίφαλος (Στράβ.), σκηνοκέφαλος, φαῖς. pain de sucre (μεταρ.), dont la tête en a la forme.

Σούγλα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σούβλα κτλ.

Σούδα (στενὴ καὶ μακρὰ διόδος), ἴδε Μακρυνάρι. (Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς σημαίνει τάφρον, ὅθεν καὶ τὸ Σουδάτον ἐμῶνυμον τοῦ Φροσάστου).

Σούχλος (ἀπὸ τὸν Δουκάγγ. γράρεται Σίχλα, καὶ Σίτλα, ἀπὸ τοῦ Λατίν. situla), ἀγγ., ἴδε Ἀνασυρτήρι.

Σουλήνα, θαλ. » Σωλήν (ὁ θαλάσσιος), δάκτυλος, δόναξ, αὐλὸς, ὄνυξ, ἀλεπούριον. couteau de mer, manche de couteau, sollens. §. (ἐν εἶδος εὐρίσκεται μέγα εἰς ταῖς πέτραις). » Φωλὶς. rholade, pissant, dail.

Σουληνάρι (ἀπὸ τοῦ) » Σωληνάριον (ὁ πεκορ. τοῦ) » Σωλήν. tuyau, tube, conduit.

Σουπιὰ, θαλ. » Σηπία, sèche. ||. τὸ κέκκαλον τῆς —. » Σήπιον. os de sèche.

Σουραῦλι (τὸ Τουρκ. Μισκίλι), ὄργανον (μουσ.). » Σούριγξ (ἡ), » Σειραῦλιον.

Σουρβιά, δ. » Ὀκ, ὄη, οἶη, καὶ cūa. cormier, sorbier, cochène.

Σουρβόν, (Λατίν.), πωρ. » Ὅσον καὶ Ὀσον. sorbe, θ. corne, θ.

Σουρόνω (περνῶ ὑγρὸν ἀπὸ τοῦ πανί ἢ τὸ τρυπητὸν, ἵνα καθαρισθῇ), ἐκ τοῦ Σειρόως (Παρόλ. Ζουριάζω), ρ. μετ. » Διηθέω, διυλίζω, ἐξητριάζω (Ἰππocr.), ἡθῶ (-ίζω), σακκέω (-εῶ, -ίζω) καὶ σακκελίζω (κυρ. ἀπὸ σακκί, διπλωμένον εἰς σχῆμα χωνίου). passer à la chause (au couloir, au filtre), couler, filtrer. §. (καταχρ. ἀντὶ τοῦ Στραγγίζω). » Στραγγεῖω (-ίζω) (Λισσαρ. καὶ Γραφ.), ἴδε τὸ ῥῆμα.

Σούρουκκ, ἱπ. » Ἰδῆ (« Ἀρετὴ ἢ Ἐτι)

συσκοτάζοντος. au jour faillant, avec le crépuscule.

Σουρουπώνει, ἀπρ. » Συσκοτάζει. il commence à faire brun.

Σουρούπωμα. » Τὸ πρὸς ἑσπέραν λυκαυγίς (λυκόφως, σκιδόφως), ἀμφιλύκη νύξ, κνέφας, (ὁ Λουκιαν. ἐν Λεξιφ. περιγελά τὸ) ἀποκονεφές. le crépuscule (du soir).

Σούρωμα (ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει τὸ) » Διήθησις (μὲ τὸ) Σείρωσις. » Διύλησις, ἡθισαίς. l'action de passer par la chausse, filtration, θ.

Σουσάμι, φ. » Σήσαμον, σησάμη καὶ σσαμη καὶ σταμησίς. sésame.

Σουταμόλαδον. » Σησάμινον ἔλαιον (λίπος). huile de sésame, θ.

Σουτούμι (ἀπὸ τοῦ) » Σύστημα, ἴδε Μισεῖδι καὶ Σιμάδι.

Σουσουράδα, π. (τὸ ὄνομα ἡμπορεῖ να δοῇ γενικῶς εἰς ὅσα πουλιὰ σείουν τὴν οὐράν, καθὼς ἡ Καλογρήτσα, ἡ Κρακάξα, τὸ Σχοινοπούλι, τὸ Ψαροπούλι κτλ. κυρίως ὅμως εἶναι ἡ) » Σεισοπούγῃς ἡ Σεισοῦρα (διὰ τῆς ὁποίας ὁ σχολιαστής τοῦ Θεοκρίτου ἐρμηνεύει τὸ) » Ἰντζ, κίγκλος. hoche-queue, batte-queue, torcol. §. bergeronnette (τρώγει ψάρι). §. becasseau, cul-blanc, pivette, θ. pied-verd, aifflasson, alouette de mer κτλ.

Σουφρα (τοῦ φορέματος). » *Σφήκωμα, στολὶς. plissure, θ. froncis. ||. τὰ ζουναρία σου λυμένα, κ' ἡ σουφρὰς τοῦ φορέματός σου ζεταντωμένας. » Ζῶναι τε χαλῶσι, κ' οὐχ' ἐξῆς πέπλων στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσι σθέν (Εὐριπ. Βαχχ.).

Σουφρόνω, β. μετ. (χυρ. τὰ φρύδια, ἴσως ἐκ τοῦ) » Συνοφρώω, ἴδε Κατσουφιάζω. §. (συνεκδοχ. ὑφασμα). » Σφηκίω, συνάγω. plisser, froncer.

Σούφρωμα. » *Σφήκωσις. plissure, θ. froncement. §. σούφρωμα τοῦ προσώπου. » Συνοφρώωσις. refrognement, renfrognement.

Σουφρωμένος (ἴσως ἐκ τοῦ) » Συνοφρωμένος, η, ον. » Τὰς ὀφρὺς συννευκῶς (ἔταν ὁ λόγος ἔνε δι' ἄνθρωπον, ἔχοντα τὰ χεῖλη καὶ τὸ πρόσωπον σφιγμένα), renfrogné (ὅταν δὲ διὰ φόρεμα), » Εσφηκωμένος, στολιδωτὴς χιτῶν (Ξενοφ.). plissé, froncé.

Σπάγγος (ἰταλ. Spago). » Σπαρτίον, βώιγγις-ιγγος (ὁ), μύρινθος (ἡ), λίνον, λινίδεσμος, καλῶδιν. ficelle, θ.

Σπάθη (τὸ ξυλόν, που βαστά τὸ ξυλό-

κτενον), ἐργ. (ὑφαντ.). » Σπάθη, σπαθίς, battant.

Σπαθί. » Ξίφος (τὸ ἴσιον), μάχαιρα (τὸ γυρτόν), σπάθη, ῥομφαία, φάσγανον καὶ ἄορ (ποιητ.). épée, θ. sabre, θ. cimeterre, θ.

Σπαθιά (σώζεται ἡ λέξις Σπαθέα καὶ Σπαθία εἰς τοὺς Βυζαντ. καὶ τὰ Ονειροκρ.). » Ξίφους πληγὴ. coup d'épée (de sabre etc).

Σπαθόχορτον (διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων τοῦ). » Φαργάνιον, ξίφιον. glaieul.

§. (διὰ τὴν ἱαματικὴν ἰδιότητά του). » Ἀσκορον, ἀνδρόταινον, ὑπερίκον (ὁ Δουκάγγ. ἀναφέρει λέξιν Περίκιν), ὑπέρικκος (ἡ). millefeuille, mille-pertuis, herbe à la coupure (ou au charpentier, ou au militaire ou de Saint-Jean).

Σπάλαθρον, φ., ἴδε Ασπάλαχτη.

Σπανάκι: (καὶ ὀρθότ. Σπινάκι, ὡς ἐκ τοῦ Spinaeum), φ. » Ονόβλητον καὶ Ονάβλητον (ἀμφιθ.), χηνόπους. épinards, πλ. ἴδε καὶ Βλίτον καὶ Χηνοπόδι.

Σπανός, ἡ, ον. » Λεογένειος, ἀγένειος, *λιτόβριξ-ότριχος, οὐ πάνυ εὐγένειος, ψαιδρὸς (Εὐσάθ.), μαθηγένειος (Ἄρις.), σπανώγων (Γαλην.), σπανὸς (Κωνσ. Πορφυρογ. (ἴδε καὶ τὸ Ἑλληνικο-Γαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ Πλάνς). qui a peu (ou qui n'a pas) de barbe.

Σπάνω, β. μετ. (ἐκ τοῦ) » Σπάω (*Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων, « Πλούτ. Ἀρ. » Καταθρώσκοντα δὲ τὴν αἰμασίην, τὸν μηρὶν σπασθῆναι, « Ἡρόδ. 5. 134), συντρίβω, ῥηγνύω (-υμι), θραύω, θλάω, συνθραύω, συνθλάω, κατάρνυμι. casser, briser, rompre, mettre en pièces, crever, écacher (καρρύδια κτλ.). ||. ἔσπασαν τὴν θύραν. » Ἐκκόψαντες (*διαρρήξαντες) τὴν θύραν. avoir enfoncé (forcé) la porte. ||. ἔσπασε καὶ ἔσπασε τὸ κεφάλι του. » Συντρίβω τῆς κεφαλῆς καταρρέυεις. « Ἀρσφ. ||. μοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι ὁ ἀναθεματισμένος. » Κατέχγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ παλαμνίου, « Λουκ. ||. σπάνω τὸ κεφάλι μου (ἵνα τὸ εὐρῶ) (φρσ. μεταφορ. ὑπερβολ.). » Παρατείνωμαι, παρατείνω ἑαυτὸν, στραγγεύομαι. se rompre (se creuser) la tête, se mettre l'esprit à la torture. §. β. ἀμ. αὐτοπ. » Ῥήγνυμαι, ἐκ(διαρρῆγνυμαι, συντρίβομαι, θραύομαι, θλάομαι. crever, eclater, rompre, se crever, casser, briser, se briser (διὰ τὸ καράδι καὶ τὰ κύματα). ||. πρὸ τοῦ 'να σπῆσθ' ἀκόμην' τὸ σπυρί του. » Ἰπὶν ἡ ῥαγῆναι (ἐκραγῆναι) τὸ φῦμα. avoir qu'il crevât, parbél. καὶ

ἄνοιγω. §. ἔσπασε τὸ στράτευμα (τὸ χωρίον), (ἐσκόρπισε δηλ.). » Διαλέλутαι, διεσπάρθη ἡ φάλαγξ. se dispersa, se mit en déroute. §. σπάνω ἢ σπίνουν τὰ ἀγαυὰ μου (παύ.). » Ῥῆγμα λαμβάνω, ῤῆγνυμαι (τὰ ἐντὸς, τὰ περὶ τὰ αἰδοῖα, τὰ περὶ τὴν χύστιν κτλ.). se donner une hernie.

Σπαράγγι. » Ἀσπάραγος καὶ (Ἄττικ.) Ἀσφάραγος (δ). asperge, θ.

Σπαραγγιά, φ. » Ἀσπάραγος καὶ (Ἄττικ.) Ἀσφάραγος (ἡ), ἀσφαργαὶ καὶ ἀσπαργωνία. la plante de l'asperge.

Σπαράζω, ρ. αὐτ. » Σπαίρω, ἀσπαίρω, σπαρίζω, ἀσπαρίζω, σφαδιάζω. s'agiter, palpirer, frétiller.

Σπάραχον (προφ. καὶ Σδάραχον), » Βράγχιον. ouies, θ. πλ.

Σπάρος, ψ. » Σπάρος. espèce de poisson.

Σπάρσιμον. » Σπορά. semaille, θ. l'action de semer (ensemencer).

Σπαρτά (κυρ. τὰ σπαρμένα γεννήματα). » Ἀΐθιον, θέρος (τὸ), σπώριμα (« Ἐπορεύετο διὰ τῶν σπορίμων, » Εὐαγγ.). moisson, θ.

Σπάρτον, δ. » Σπάρτον, σπάρτιον. genêt, (εἶνε διάφορα εἶδη. τὸ γνωστὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἶνε τὸ Γαλλ.) genêt d'Espagne ou joncier.

Σπάσιμον. » Θλάσις, θραῦσις, ῤῥῆσις, ῤῆγμα. rupture, θ. ||. σπάσιμον τῶν κυμάτων. » Κυματωγή. brisant (ναυτ.), brisement (des flois). §. (παθ.) » Κήλη, ἐντεροκήλη, ῤῥῆγμα. descente, θ. hernie, θ. rupture, θ.

Σπασμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῤῆμα. §. (ὁ πάσχων ἀπὸ σπασίμου). » Κηλήτης, ῤῆγματις. hernieux.

Σπέρνω, ρ. μετ. » Σπείρω. semer, ensemencer.

Σπήλαιον. » Ἄντρον, σπήλαιον, σπέος (ποιετ. τό). grotte, caverna, θ. antre.

Σπληνεία. » Σπιλὰς (κυρ. ἡ τρυπημένη ὑφαλός πέτρα), σφραγξ, σπύλυγξ-υγγος (ὁ καὶ ἡ), κενεών. cavité sous les rochers.

Σπίθα (ἡ ἄλλη Τσιμπλῖδα). » Σπινθήρ-ῆρος (δ), φέφαλος καὶ φεψάλυξ: étincelle, θ. braise, θ. ||. » Ἐγγάλλω σπίζθαις. » Σπινθοροβόλῳ, σπινθηρίζῳ. étinceler.

Σπῖνος (Γουρκ. Τζιμδίκ), π. » Σπῖνος, σπῖνα, σπίζα. pinson.

Σπιτάκι. » Οἰκίδιον, οἰκίσκος, οἰκημάτιον. maisonnette, θ.

Σπιτάλι. » Νοσοκομεῖον. hôpital, infirmerie, θ.

Σπίτι (Λατ.) » Οἶκος, οἰκία, οἶκημα. maison, logis. ||. θὰ τὸν εὐρωμεν εἰς τὸ σπίτι· διότι τὸν περισσότερον καιρὸν κάθεται μέσα. » Ἐνδον καταληψόμεθα αὐτόν· καὶ γὰρ τὰ πολλὰ ἐνδον διατρίβει (Πλάτ.) ο. il est à la maison. ||. εἰς τὸ σπίτι τοῦ τάδε, καὶ ἄλλειπ.) εἰς τοῦ τάδε, ἴδε Εἰς. ||. καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἐτελείωσα καὶ τὰ εἶχα ἑτοίμα εἰς τὸ σπίτι μου, ἐπήδρσε μέσα αὐτὸς νύκτα. » Καὶ ἐμοῦ συνετέλεσαντος αὐτὰ καὶ ἔχοντος παρ' ἐμαυτῷ ἑτοίμα, εἰσπηδήσας πρὸς με νύκτωρ οὗτος, κτλ. (Δημ. Κατὰ Μειδ.)«. ||. κώνευσαν εἰς τ' ὀσπίτι σου. » Παρὰ σοὶ κατέλυσαν. ||. δεκαεὶς συγγενεῖς, καθήμενοι ἐς τὸ ἴδιον σπίτι. » Ἐκκαίδεκα συγγενεῖς, μίαν ἑστίαν νέμοντες (Πλουτ. Αἰμιλ.). ||. καθένας ἐς τ' ὀσπίτι του. » Ἐκαστος εἰς τὰ ἴδια (Εὐαγγ.). chacun chez soi.

§. (συνεχέω. τὰ ἐξοδα τοῦ σπιτιοῦ). » Οἰκονομία. ménage, (ᾄθεν). ἡ ἀνοίγω (βαστῶ) σπίτι. » Οἶκον νέμω. tenir (se mettre en) ménage. §. (γενεά, φαμίλια). Οἶκος, οἰκία, πατριὰ, ἑστίς, παῖσον, θ. famille, θ. ménage. ||. εἶνε ἀπὸ καλὸν (πλούσιον, τιμημένον, κτλ.) σπίτι. » Οἴκου γεγωνὸς ἐνδόξου (πλουσίου, κτλ.). il est de bonne maison.

Σπιτικόν. » Ἑστίς, οἰκία. πατριὰ. famille, θ. ménage. ||. με τ' ὀσπιτικόν του, ἡ με ὅλον του τ' ὀσπιτικόν. » Πανέστιος, πανοίκιος, πανοικεὶ καὶ πανοικί, πανοικεῖα καὶ πανοικησία. avec toute sa famille.

Σπιτικός, ἡ, ὄν. » Οἰκεῖος, ὁ οἶκος, ὁ κατ' οἶκον, οἰκακός, familial, de la maison, qui est de la maison. ||. » σπιτικὸν σκυλί (κτλ.). (chien etc) domestique, privé. ||. » σπιτικὸν ψωμί (πανὶ κτλ.). » Αὐτόπυρος καὶ Αὐτοπυρίτης ἄρτος (κυρ. τὸ πρόστυγον ἢ χονδρὸν ψωμί). pain (ioile etc) de ménage.

Σπιτονοικοκερά (καταχρ.). » Οἰκοδέσποινα, δέσποινα. la maîtresse de la maison.

Σπιτονοικοκύρης (καταχρ.). » Οἰκοδεσπότης. le maître de la maison.

Σπιτόνω (προικίζω με σπίτι), ρ. μετ. ||. (τοῦ παθητικοῦ) σπιτόνομαι, ἀποκτῶ δηλ. σπίτι, γίνομαι νοικοκύρης, ἀνάλογον εἶνε τοῦ Αἰσχύλου τὸ) » Δωματοῖμαι (« Καὶ δώματ' ἐστὶ πολλά μὲν τὰ δῆμια » Δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρὰ χειρ, » Αἰσχ. Ἰκ.) devenir propriétaire d'une maison.

Ἰσπιτότοπος. » Οἰκόπεδον. emplacement (d'une maison).

Σπλήνα. » Σπλήν (ἰ). rate, θ. ῥ. (συν-εἰδ. τὸ πάθος ἴτης). » Σπληνίτις(ή), σπληνίτις(οί), douleurs (mal) de rate, θ. ῥ. ἔχω σπλήνα. » Σπληνιάω. avoir mal à la rate.

Σπληνιάρης, α, ικον. » Σπληνιῶν, σπληνικός, σπληνώδης. qui a mal à la rate, qui a des affections spléniques.

Σπληνιστότανον, φ. » Σπλήνιον, ἄσπληνον, σκολοπένδριον, τεύκριον, ἡμιονίτις βοτάνη (πόα), ἡμιόνειον. cèterach (ἡ λέξις εἰν' Ἀραβικῇ), scolopendre, θ. doradille, θ.

Ἰσπολλάτη (συνεψθῆρη ἀπὸ τοῦ » Εἰς πολλὰ ἔτη, καὶ κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, ταυτοσύμαντον τοῦ) » Εὐχαριστία; ἴδε τὴν λέξιν. ῥ. ἴδεν με εἶπεν οὐτ' ἓνα Ἰσπολλάτη. » Οὐδὲ χάριν μοι ὁμολόγησεν. il ne m'en a pas seulement dit grand merci. ῥ. ἴνα τὸ Ἰσπολλάτη! » Ταῦτ' ἀπολελεύκαμεν. voilà le grand merci.

Σπλοκάνι (τὸ κρασί ὃ, που πίνομεν μετὰ τὸ νύμφιον, ὅθεν φαίνεται ὅτι παρεψθῆρη ἐκ τοῦ) » Ἀπὸ σπλοκάνης. » Ἐπινοπτρίς καὶ μετανοπτρίς κύλιξ. pour rincer les dents.

Σποριάζω, ῥ. αὐτ. » Σπερματόομαι, σπερματίζω. monter en graine.

Σποριασμένος, η, ον. » Σπερματικός, σπερματίζων. monté en graine.

Σπόρος. » Σπέρμα, σπῆρος. semence, θ. graino (δικτόρων φυτῶν), θ. ῥ. βγάκε (κύτπησι) ἔς τὸν σπῆρον (διὰ τὰ φυτά), ἴδε Ξελοασταρόνω. ῥ. (συνεἰδ. ὁ καιρὸς τοῦ σπέρου). » Σπορητὸς, σπῆρος. semilles, θ. πλ. ῥ. (τὸ σπέρμα τῶν ζώων). » Θορὸς, γονι. sémence, θ.

Σπουργίτης (ἰ) / , π. (εἶνε πολλὰ εἶδη).

Σπουργίτι (τὸ) / » Στρουβίον, στρουβός, σπουργίτης (στρουβός). mouineau (de mouaille), rausseau, friquet (τὸ μικρότατον αἶδος), ἴδε Τρυποκάρυδον.

Σπρώξιμον, ἴδε Κούντημα.

Σπρώχων (ἀπὸ τῆ) Πρώθω ἢ Πρωθῶ (μελλ. κατὰ κρσ. Πρώσω), ῥ. μετ. ἴδε Κούντῶ.

Σπυράκι, πᾶθ. » Φοματίον, élevure, θ.

» Σπυρί (σιταρίου, ῥυβίου κτλ.). ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Πυρὴν (ἢ πιθανόν. ἀπὸ τοῦ) » Σπυράς (= Σπύραθος. » Μύρρας τρεῖς καταπιεῖν σπυράδας, » Ἰππικρ.). » Κόκκος (ῥ), κόκκων (ἰδ. κατ. τοῦ ῥυβίου). grain. ῥ. τὸ μαζόνουν σπυρί-σπυρί. » Σπερμακογῶσαι, ἐπικοκκίζουσι, ἐκρίθων δίκην συλ-λεγουσιν. on le recueille grain à grain.

ῥ. (συνειδογ.) ἓνα σπυρί λιθάνι, ἴδε Λιβάνι. ῥ. (πόνημα, πάθος τοῦ σώματος). » Φῦμα. boubon; bube.

Ἰσταθάρι (τὸ μακρὺ ἐύλον τοῦ ἀλετριοῦ). » Ἰστοθεῖος (» Ἰστοθεῖος παρὰ Παιδῶν, βιβραρίζομενος νῦν παρὰ πολλοῖς, εἰ φασιν αὐτὸν Σταθάριον, ὡς εἶον ἰστοθοάριον, » Εὐσταθ. ἰλ. Ζ, 40' ἀλλοῦ [Ιλ. Η καὶ Ω] λέγει ὅτι τὰ κατὰ παραφθοράν λεγόμενα Σταύαρα, οἷς ὅσα καὶ ἐρκίω τῷχει αὐλῇ φράττεται, εἶεν ἂν οἱ Σταυροὶ καὶ οἱ ἀκόλοpes, ἢ χάρακες καὶ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., πάντα τὰ ἱσταῖτα ξύλα, » ὅθεν καὶ ῥῆμα Σταυροῦν, Σταυρῶναι, = Σταυροῦν.), ἰστοδῶν (ἡ). le timon de la charrue.

Στάζω, ῥ. αἰ. » Σταλάζω(-άσω), στάζω, ἀποστάζω, ἀποσταλάζω, ἀπολείβω (-ομαι). égoutter, s'égoutter, tomber goutte à goutte, découler, sainter. ῥ. στάζει τ' ὅσπτι (τὸ βαρέλι, τὸ κουμάρι κτλ.). » Οὐ στάζει, στάζει (» Ἐπισκευί-σας τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα, » Αἰν. Τακτ. » Ἐν ἀργαῖς χειρῶν στάζει ἡ οἰκία, » Γεαρ. Εκκλ.). la maison (le tonneau) dégoutte (suinte). ῥ. τὸ κρασί στάζει ἀπὸ τοῦ βαρέλλι. » Διαρρέει, δια-χέεται. s'écoult. ῥ. στάζει ἀπὸ τὸν ἱδρῶν. » Ἰδρωτὶ περιρρέεμεν. tout en pers, tout trempé de sueur. ῥ. (κάνω νῦν στάζῃ, ἢ χύνω σταλαγματιά-σταλαγμα-τιά), ῥ. μετ. » Ἐνστάζω, ἐπιστάζω, ἐν-σταλάζω, ἐπισταλάσω, ἐπιλείβω, στά-ζω. instiller.

Σταθερός, ἡ, ὄν. » Εὐσταθής, ἰδραῖος, ἐμβριθής. constant.

Σταθερότης. » Εὐσταθεῖα, ἐμβριθεῖα. constance.

Σταθῶ(θου)ρι (τὸ ἄλλ. Ἐκθῶρι, καὶ Τουρκ. Καθκῆς), φ. καὶ ἀνθ. » Ἀμάραντος. amar-
ganthe, θ. passe-velouta.

Στακός, ὁστρ. » Κάραθος (» Ἀστακός τε χῶς τὰ ποδὶ ἔχει μικρὰ κάραθος [Ἐπίκρ. παρ' Αἰ.]. Αὐτὸς κυρίως εἶνε τὸ Τουρκικὸν λεγόμενον εἰς τὸ Βυζάντιον Μποτζίκι, καὶ μόνον σχεδὸν γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἴδε τὸν Ἀριστοτέλην περὶ Ζ. Α', 2), κάμμο-ρος, ἀστακός. homard, écrevisse de mer (la grande).

Στακουδάκι, ὁστρ. » Καραθῆς (ἢ θαλασ-σία). écrevisse de mer (la petite), lang-
goutte, salicot καὶ salicoque.

Στάλα

» Ῥανίς, σταγῶν, στα-
σταλαγματιά } λαγμός, στίλην (» Στίλα,
Σταλιὰ } στίλην, τὸ οὐδὲν καὶ τὸ
τυχόν' ἔστι δὲ ὁ σταλαγμός), ψεκάς, ἀ-
πόσταγμ. goutte. θ. ῥ. σταλαγματιῶ

-σταλαγματιά, ἐπ. »Στάγδην. goutte à goutte. ||. »Ἰν ἔχει στάλιν. » Ἀργυρίου μὴδὲ ψεκᾶς (Ἀριστοφ. Εἰρ.), (καὶ τὸ ἀσειότατον τοῦ Χίου Θεοκρίτου) »Λέξων μὲν ποταμὸς, νοῦ δὲ σταλαγμὸς (Στοδ. Λγ'). il y a pas brin, pas un clou, pas un zest. ||. διατὶ 'να μὴ κοιμηθῶμε' μιὰ σταλιά (φρσ.); » Τὶ οὐ κίτεκαμίνθημεν ὅσον ὅσον ζῆλιν (Ἀριστοφ. Σφ.), » rontquoi ne pas dormir un bien petit? ἴδε καὶ Κουκεῦται καὶ Πάπαλα.

Σταλιζω (ἀναπαύουαι τὸ μεσημέρι εἰς τὸν ἴσκιον, κυρ. διὰ τὰ πρόβατα), ῥ. ἀμ. » Μεσημβριάζω. se reposer pendant les chaleurs de l'été (il ne se dit que pour les moutons).

Στάλισμον. » Πέμψις-εως (ή). envoi, l'action d'envoyer.

Σταματίσμα. » Ἐπίστασις (Ξενοφ. καὶ Θεοφρ.), ἐπίσχεσις. l'action d'arrêter ou de s'arrêter; élanchement (κυρίως διὰ τὰ ὑγρά).

Σταματόνω (τεντόνω μὲ καρφιά τομάρι ἢ γουναρικὸν ὑγρὸν, 'να μὴ κειθρώσῃ ξηραίνόμενον), ῥ. μετ. » Διαπασσα(ττα)λεύω, θρανεύω, σπαδίζω (Ηρόδ. Ε, 25). étendre par des clous.

Σταματῶ, ῥ. μετ. » Ἐφίστημι, ἐπέχω, ἀνικνωεύω (κυρ. τὸ καράζει εἰς τὸ πέλαγος). arrêter; étancher (κυρίως διὰ τὰ ὑγρά). ||. » δὲν ἤμποροῦσαν 'να σταματήσουν τὸ αἷμα. » Οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε) ». ||. (ιατρικὸν) ὅπου σταματᾷ τὸ αἷμα. » Ἰσχαίμον. qui élanche (arrête) le sang. ||. ὁ ἐλέφας ὅταν ἔχῃ διάρροϊαν, 'τὸν δίδουν ζεστὸν νερόν, καὶ τοῦ σταματᾷ. » Ὅταν δὲ ἄλλω διάρροϊᾳ ὁ ἐλέφας, ὕδωρ θερμὸν διδῶσι πίνειν καὶ ὑπτασι (Ἀριστοφ. Ζ. Η, 25) ».

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπαθ. » Ἐφίσταμαι, ἐρίσσει τὴν πορείαν, ἐπέχω, ἐπέχομαι. s'arrêter, ἴδε καὶ Στέκομαι.

Σταμάτωμα (ἴδε τὸ ῥῆμα). » Διαπασσά(ττα)λευσις. l'action d'étendre par des clous.

Στάμενον (καὶ εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Στάμενα (λέξ. ἄγρ. τὰ χρυσὰ νομίσματα, ἀπὸ τοῦ) » Ἰστάμενα (ὡς ζυγίζομενα), ἴδε Φλουρί.

Στάμμα (ἀπὸ τοῦ) » Στάγμα (»Στάγμα τῆς ἀνθεμοφυῆς, » Αἰσχ. Πέρσ.), (ἐν μὲν συνθέσει καθεὶ νερὸν ἐξατμιζόμενον διὰ τοῦ λαμπύκου, καθὼς Ῥοδόσταμμα, Κυτρώσταμμα κτλ.) » Στακτὸν, στακτῆ. eau, θ. (ἰδιαίτερος δὲ καὶ ἀπλῶς τὸ χρησιμεύον εἰς τὰς γυναῖκας ὡς) » Κωσμητι-

κὸν (ναῦμα ἢ ὕδωρ, τὸ ἄλλ. Νεψίδι). l'ait virginal, cosmétique.

Στάμνα {, ἴδε Λαγγίνα.

Στάνη (κυρ. ὁ κατὰσχος τόπος, ὅπου ἀναπαύονται τὰ ζῶα τὸ μεσημέρι. Ὁ Ησύχ. τὸ γράφει) » Στάλη (ἔχει ὅμως τὸ σύνθετον Βουστάνη), ἴδε Μάνδρα.

Στανικός, ἡ, ὄν. » Ἀκων, ἀκούσιος. involontairement, malgré. ||. ἐπιμάζετο, ἂν καὶ μὲ ἀγκυράκησιν καὶ στανικός 'του, 'να ἐκστρατεύσῃ. » Ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνῶμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ τὴν ἐξουδον(Ηρώδ.). ».

Στάξιμον. » Ἐπίστασις, στάξις, ἀπύστασις (Θεοφρ.). écoulement goutte à goutte, suintement, instillation, θ. é-gout.

Σταπίδα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σταπίδα κτλ.

Σταπίδι (κυρ. τῶν ἐκκλησιῶν, 'δὲν περράζει, νομίζω, ἂν μεταδοῇ ἡ λέξις καὶ εἰς τὰ τοῦ θεάτρου). » Βάθρον, ἔδρα, ἰδῶλιον. stalle, loge, θ.

Στάσιμον (ἢ τρόπος τοῦ στέκειν). » Στάσις. tenue, θ. posture, θ. §. (τὸ σταμίσμα). » Ἐπίσχεσις. l'action de s'arrêter. ||. στάσιμον τοῦ κύρου. » Ἰαχυρία. suppression (retention) d'urine.

Στατε(τῆ)ρα (ή) {, ἴδε Καντίρι.

Στατίρ: (τό) {, ἴδε Καντίρι.

Σταῦλος (ἀχούρι διὰ τὰ βῶδια). » Βουστάσιον, βούσταθρον. étable à bœuf, θ. vacherie. ||. σταῦλος τῶν ἀλόγων, ἴδε Ἀχούρι.

Σταυράγκαθον, φ. ἴδε Μοσχάγκαθον.

Σταυρεοθήμιοι (φρ. εὐκτ., ἡ ἑποία κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον)! » Ἀγαθὴ τύχη! croix de par Dieu, θ.

Σταυραεὶδός (ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους), π. » Χρυσαιοτερός ἢ Λαγοφόνος. aigle royal.

Σταυρεῖδα, φ. » Γεντιανὴ (ρίζα), κενταύριον. gentiane (croisette), θ.

Σταυρί (μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὀπισθεν ὑπὸ τὴν μέσσην, ὅπου θηλυκόνονται τὰ μεριά καὶ τὸ κωλοκούκκυρον). » Κοτύλη, κοτυληδών. le haut de la hanche, l'emboiture de la tige du fémur.

Σταυρίδι, ψ., ἴδε Σαυρίδι.

Σταυροβελονία (εἶδος ῥαψίματος). ποισι-croisé.

Σταυροβήτανον. » Ἀλισμα, δαμασκώεν. Σταυροβόμι. » Τετραβόδιον (Γλωσσάρ.). carrefour.

Σταυρομύτης, π. » Λοξίας. bec-croisé.

Σταυρόνω (καυρόνω εἰς τὸν σταυρόν), ῥ. μετ. » Ανασταυρόνω, σταυρόνω, ἀναρτάω (προσπήγγυμι) ἐπὶ ξύλου. crucifier, attacher à la croix. §. (διπλόνω σταυροειδῶς). » Πύσσω, συμπτύσσω. croiser. ||. σταυρόνω τὰ χεῖρά μου. » Τὰς χεῖρας πύσσω (Σοφοκλ.), συμπλέκω (Θυδ.), συντίθηναι. croiser les bras. ||. σταυρόνω τὰ ποδάρια μου. » Συγκάμπω τὰ σκέλη. croiser les jambes. §. ῥ. ἀμ. ||. ἴδεν σταυρόνουν καλὰ ἡ παιδαῖς (τοῦ φορέματος). » Οὐ πύσσονται.

Σταυροπόδης, ἰσα, ἰκον, ἴδε Διπλοπόδης.

Σταυρός. » Σταυρός (κυρ. τὸ Παλῶνι), τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον. croix, θ. ||. κάμνω τὸν σταυρόν μου. » Τῷ τοῦ σταυροῦ σημεῖον κατασημνίζομαι. faire le signe de la croix. §. (συνεκδοχ. ἢ προσευχῇ). ἴδε τὴν λέξ. ν. §. (εἶδος θαλασσινοῦ). » Ἀστέρ. étoile, θ.

Σταυροχόρτι, φ, ἴδε Σιδερίτης.

Σταυρωμα (ἡ εἰς τὸν σταυρόν προσήλωσις). » Σταυρωσις. cruciement. §. (τὸ σταυροειδὲς δίπλωμα). » Πτύξις, σύμπτυξις. l'action de croiser (plier).

Σταφιδα. » Σταφίς καὶ Ἀσταφίς ἡ Ὀσταφίς. raisin sec.

Σταφιδιαζώ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Σταφιδόομαι, ἀποσταφιδόομαι (Θεοφρ.). se cuir comme le raisin au soleil.

Σταφιδιασμα. » Σταφιδωσις. l'état du raisin sec.

Σταφιδιασμένος, η, ον. » Σταφιδωτός, ἐσταφιδωμένος. cuit comme le raisin sec.

Στάφνη (τὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν καὶ σημαδεύουν οἱ κτίσται καὶ οἰκοδόμοι, τὸ ἄλλ. Νεροζύγι, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Βαρύδι). » Στάθμη (κλίθετος), σπάρτος (ἡ) καὶ σπάρτη, σταφύλη. cordeau, ligno, θ. plomb.

Σταφνίζω (ισάζω ἢ μετρῶ καὶ σημαδεύω μὲ τὴν στάφνην), ῥ. μετ. » Σταθμός (-άομαι), σταθμίζω. niveler, tirer au cordeau.

Σταφνισμα. » Στάθμισις. l'action de tirer au cordeau.

Σταφύλι, ἴωρ. » Σταφυλή, βότρυς. raisin.

Σταφυλίτης. » Ἐπιγλωττίς (-ωσις), κίον, κιονίς, γαργαρεών, σταφυλὶς καὶ σταφυλή (κυρ. ὅταν πρησθῇ). » Σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μῦρον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν, ἢ Ῥύφ. [ἀλλ' ὁ ἵππευ. λέγει:] » Οὐόσοισι ἐν τῷ θηλάζειν τῶν γηπίων

βλῆς προϊσταται, σταφυλήν εἴωθε μείζονα ἔχειν». Inuite, θ.

Σταφυλόρρωγα, ἴδε Ῥῶγα.

Σταχυολόγημα. » Σταχυολογία. glanage.

Σταχυολόγος. » Σταχυολόγος, καλαμητρία καὶ καλαμητρίς. glaneur-euse.

Σταχυολογῶ, ῥ. μετ. » Καλαμίσκομαι, σταχυολογέω. glaner.

Σταχόνω (μεστώνω, κυρ. διὰ τὰ γεννήματα), ῥ. ἀμ. » Σταχυόομαι. ériegr.

Σταχτερός, ἡ, ὄν (χρῶμα, τὸ Τουρκ. Σεντζαπί). » Σποδοειδής, σποδείς (ο ἡ φάσσα χρῶμα ἔχει σποδεῖν, ἡ δὲ τρυγῶν λευκὸν [ἀνοικτότερον] δηλ. καὶ βαθύτερον σταχτερόν) α), τεφρώδης, τεφρός (ο ἡ γέρανος οὔσα τεφρά, γηράσκουσιν μελάντερ τὰ περὶ ἰσχει, ο Ἀριστοτ. Ζ'. Γ', 10), λευκόφατος, φαίς (ο ἡ Τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν ὅταν μίχθῃται φαίνου ποίησι φαντασίαν, ο Θεοφρ. περὶ Χρωμ.). cendré.

Στάχτη (ἀπὸ τὸ Στακτή [κονία], παλαιὸν ἐπιθ. τῆς θολόστακτης). » Σποδός (ἡ), τέφρα, σποδιά. cendre, θ. ||. στάχτη ζεστή, ἴδε Ἀνθρακία καὶ Χάβολη. ||. καυμένον ὥς οὐ νὰ γένῃ στάχτη. » Κεκαυμένον ἄχρι τεφρώσεως (Διοσκορ.).

Σταχτότερον, ἴδε Θολόσταχτη.

Σταχτόπανον (τὸ πανί ὅπου κάμνουν τὴν θολόσταχτην). » Κονιατήρ. charrier.

Σταχτοπαίπαιλη (μεταφ. γυναῖκα ἡ κόρη ἀδυνάτου κράσεως, καὶ διὰ τοῦτο καθήμενη πλησίον τῆς γωνίας, ἐπομένως βυπαρά, ἀηδής κτλ.). » Σποδεύνης. cendrillon, accouñée.

Σταχτόπηκτα (ἡ ἄλλ. Μπογάτσα). » Σποδίτης (ἡ ἔγκρυφας) ἄρτος. fouace, θ.

Στάχυ (τὸ) » Στάχυς καὶ Ἀσταχυσ-υός (ο). épi.

Στέγνη (ἡ), ἴδε Ξηραῖλα.

Στεγνώνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Στεγνώνω (τὸ Στέγω καὶ Στερεύω ὅθεν τὸ παρὰ Διοσκορ. » Εὐστεγνόμενη μήτρα). » Ψύχω (ο ἡ Χειμῶνος ὥρ, α τῶν σίτων βραχύντων, οἱ μύρμηκες ἐψυχον, ο Ἀισ.), ἀναψύχω (ο ἡ Τὰς αὐλαίας, διαβρόχους γενομένας, ἀνέψυχον, ο Πλούτ. Θεμιστ.), διαψύχω (ο ἡ Τὰς ναῦς ἀνεκχύσαντας διαψύχαι, Θυδ.). sécher, mettre à sec. ||. στεγνώνω εἰς τὸν ἀέρα, ἴδε Ἀέρας. §. ῥ. ἀμ. » Ἀναψύχομαι. sécher, ressuyer.

Στεγνός (εἰς τοὺς παλαιούς ἦτο συνώνυμον τοῦ Στερεός καὶ Σκεπασμένος ὁ Γάλλην. ὅμως ἔχει » Στεγνός πυρετός, ὁ ἐναντίας τῷ ροιδεῖα), η, ὄν. » Ξηρός, ἀνικμος. sec-éche.

Στέγνωμα. » Ψύξις. l'action de sécher (ressuyer).

Στειλιάρι. » Στείλε (λει)όν (» Στειλειόν δι' οὐδετέρως τὸ ἐνιέμενον ξύλον εἰς τὴν θηλυκῶς λεγομένην Στειλειάν, ἥγουν εἰς τὴν ὁπὴν τοῦ σιδήρου· καὶ φυλάσσεται μέχρι τοῦ νῦν ἡ λέξις, Στειλειάριον λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ε, 236) καὶ Στελεόν. manche, θ.

Στειρα (γυναικα). » Στειρα, ἄγονος, στερίφη, ἄφορος (ἵπποχο.). stérile, θ. brebaigne (κυρ. διὰ τὰ ζῶα).

Στεκχήμενος, η, ον. (κυρ. νερόν, ἀπ' ἐναντίας τῷ Τρεχάμενον) » Στάσιμον(ῶδωρ). (eau) stagnante (dormante).

Στεκοῦλι (Τουρκ. Γιαρά-ὁτού), φ. » Σύμφυτον. consoude la grande.

Στέκομαι, ῥ. ἀποθ. καί-

Στέκω (ἀπὸ τοῦ) » Ἐστῆκω (τὸ ὁποῖον οἱ μεταγενέστεροι ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων, ἐξέφερον χωρὶς τοῦ ἀρχικοῦ ε), στήκω (» Τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἡ πιπτει, « Παυλ. Ῥωμ. ἐπιστ.), ῥ. οὐδ. » Ἰσταμαι. se tenir, s'arrêter. ῥ. στέκομαι ἔς τὰ παντὰ (ἢ Ὀρτσα-λα-μπάντα), ναυτ. ἴδε Πανί. ||. στέκομαι ἔς τὸ σίδερον, ναυτ. » Σαλεύω ἐπ' ἀγκύρας. être à l'ancre, ἴδε καὶ Ἀνοικτά. ||. στέκεται καλὰ εἰς τὸ ἄλογον. » Ἐδρασμένος(» Βεβηκώς) εὐ ἐπὶ τοῦ ἵππου. il a une belle position (assiette) à cheval, il s'y tient bien.

||. ἡ βούκκα στάθηκε ἄσταν λαιμόν του, ἡ τὸ φαγεῖ στάθηκε (κάθησε) ἄσταν στομάχι του. » Προσέστη αὐτῷ (» Ἠδὴ φαγών τι πώποθ', οἷον γίγνεται, ὁφάριον, ἕκαμεις καὶ προσέστη τοῦτό σοι; [B.] Εἰωγε πέρυσι χάραδον φαγών, « Πλάτ. παρὰ Ἀθην. Θ', ΔΕ, 385), ἴδε καὶ Κάθουμαι.

§. (ἐμποδίζομαι, παύω), ἴδε Σταμπῶ. ||. στάθηκε τὸ ὥρολόγι. » Ἐπισχέθη. ne joue pas. ||. ἐστάθηκαν τὰ καταμήνια τῆς. » Ἐπισχέθη αὐτῇ τὰ γυναικεῖα. ||. στάσου (φρσ. προτρεχ.). » Ἐπίσχετε. arrêtez vous! halte-là! tout beau! ||. πήγαινε καὶ ἔλα χωρὶς ἵνα σταθῇς. » Ἐπάνηκε δὲ μηδὲν διατρίψας. allez et revenez sans vous arrêter. §. στάθηκεν (ἀντὶ τοῦ ἵππεξεν), ἴδε Χρηματίζω.

Στέλνω, ῥ. μετ. » Πέμπω, στέλλω. envoyer.

Στενά, ἐπ. » Στενῶς. étroitement.

Στένωμα. » Στένωσις. étranglement.

Στενεύω, ῥ. μετ. » Στενών. rétrécir, étrécir. §. ῥ. ἀμ. » Στενύομαι, συμπίπτω. s'étrécir.

Στενόλαιμος, η, ον. » Στεναύχην. qui a le col étroit.

Στενόμακρος, η, ον. » Ἐπιμήκης. oblong.

Στενός, ἡ, ὄν. » Στενός, συμπεπτωκώς (» Μυκτῆρες οἱ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκῶτων εὐπνοώτεροι, «). étroit.

§. στενόν (μέρος θαλάσσης μεταξύ δύο στερεῶν) » Πορθμός, πόρος, στενόν. détroit, canal. ||. τὸ στενόν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Τουρκ. Μπογάζί). » Βόσπορος ὁ Θρακικός. ||. τὸ στενόν τοῦ Γιβραλτάρ. » Πορθμός Γαδεΐρων §. (πέρασμα διὰ ξηρᾶς μεταξύ δύο βουνῶν ἢ βουνοῦ καὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ κτλ.) » Στενά (τά), πύλαι (αἱ), αὐχὴν, αὐλὸν, στενοπορία (Δίων Κάσ.). défilé, pas, détroit, gouge, θ. col, ἴδε καὶ Κλεισοῦρα.

Στενοχοῦλι, φ., ἴδε Στεκοῦλι.

Στενόχωρα, ἐπ. » Ἐστενωμένως. à l'étroit, serrément.

Στενοχωρία. » Πίσις, θλίψις, στενοχωρία, ἀδημονία. anxiété, θ. perplexité, θ. contrainte, θ. §. (διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἔχουν θερμὴν). » Δυσφορία, ἀλυσμός, ἄση, ῥιπτασμός, ἀδημονία, συννοχὴ (καρδίας). oppression, θ. ||. ἔχω στενοχωρίαν. » Δυσφορέω, δυσφορία συνέχομαι. se sentir de l'oppression.

Στενόχωρος (ἄνθρωπος, μεταφορικῶς ὁ ἄνυπομόνος), η, ον. » Ἄνυπομόντος. impatient.

§. (τόπος, σπῆτι κτλ.). » Στενόχωρος, πνιγηρός. étroit (à étouffer), resserré, étouffant. ||. εἰς στενόχωρον καλύβαις. » Ἐν σκηνώμασι πνιγηροῖς, ἴδε καὶ Πληχτικός.

Στενοχωρῶ, ῥ. μετ. » Θλίβω, πιέζω, συνθλίβω, πνίγω (μεταφ. καθὼς καὶ τὸ ἄγχω, παρατείνω, συνθίβω, συναλύνω, συνάγω, ἐπαναγκάζω, καταναγκάζομαι. presser, gêner, opprimer, réduire à l'étroit, contraindre, serrer de près, serrer le bouton à, prendre à la gorge, ἴδε καὶ Βιάζω. ||. στενοχωροῦμαι (προφ. κοιν. Στενοχωρηοῦμαι), ῥ. μέσ. » Θλίδομαι, δυσχεραίνω, ἀσχάλλω, δυσανασχετώ, ἀδημονέω, δυσφορέω, δυσχερستهομαι. se gêner, se contraindre, s'impatienter, ἴδε καὶ Βιάζομαι, καὶ Πειράζομαι, καὶ Πλήζω.

Στενωσιὰ (τὸ ξύλον ὃ, που στυλόνει τὰ κλήματα κτλ.), ἴδε Ξύλον.

Στέργω (προφ. κοιν. Στρέγω), ῥ. εὐδ. » Παίθομαι, πιθώ ἑμαυτὸν, σὺμ(ξυμ)φημι, συναίνεω, συνδοκέι μοι, συγκαταίνε γίγνομαι, συγχωρέω, ἐπι(συν-συχκατα)γινω, ἀποδέχομαι, συντίθεμαι, συγκατα-

τίθεμαι, δέχομαι, ἐνδίδωμι, συγκαταίνω, συνεπιψηφίζομαι, οὐκ ἀναινομαι. *consentir, acquiescer* ἢ, *s'en tenir à*. || τα στέργετε καὶ σῆς αὐτά; » Η, καὶ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε (Ξινοφ.); « || καὶ ὁ Ξινοφῶν το ἔσπερξ. » Καὶ ὁ Ξινοφῶν συνχωρήσιν. || ἀφ' οὗ ἔσπερξαν εἰς αὐτό, ἔκαμαν ἀγάπην. » Γούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίγνεται (Ξινοφ.). « || σὲ ἀρέσει λοιπόν καὶ τὸ στέργεις; » Ἀρεσκει οὖν σε καὶ τίθεσι ταύτη (Πλάτ. Θεαί.) « ; || στέργω· να κακοπάθω καὶ καὶ τι ὡπὸν κατὰδικος. » Καὶ πλεῖν τι ὡς κατὰκριτος δέχομαι (Γρηγ.). « || να στέργωμεν εἰς ὅ,τι μᾶς ποῦν. » Παντὶ λόγῳ πλεγιούς, ὥσπερ πνεύματι, παραδίδοναι ἑαυτοὺς (μεταφ. Πλάτ.). « || δὲν στεργῶ. » Ἀπαναινομαι, ἀναινομαι. *ne pas consentir*.

§. (τριτοπροσώπως εἰς τὰς κατωτέρω φράσεις). » Στέργω. *être propre; compatir; sympathiser*. || τὸν ἔσπερξεν ὁ τόπος. » Εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο (τὸ χωρίον). || μόνον δὲ τὸν κισσὸν δὲν τὸν ἔσπερξεν ἡ γῆ (τῆς Βαβυλωνίας). » Τὸν δὲ κισσὸν οὐκ ἔσπερξεν ἡ γῆ μόνον. « *ne lui fut pas propre, le lierre se replut en Babylone*.

Στέρημα. » Ἀπόσθεις (πηγῆς, γάλακτος, βρύοντος ὕδατος κτλ.). *tariissement*.

Στερεῶ, ρ. μετ. » Ἰξαντλέω. *tarir, épuiser*. §. ρ. ἀμ. αὐτ. » Ἐκλείπω, ἀποσβέννυμαι, μαρτίνωμαι (« Καὶ τὰ ἐγγώρια εὐρύτητα μαραινέσθαι τῶν ποταμῶν », Ηροδ. Β', 74). *tarir*.

Στερεῶν (δισσώη ἢ λέξις μόνον εἰς τὴν μεταφορικὴν σημασίαν), ρ. μετ. » Στερεῶ, στηρίζω, ἐπιστηρίζω. *affermir, consolider, assurer*. || διεδέχθηκεν ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸ βασίλειον καλὰ στερεωμένον. » Διεδέξατο παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν εὖ βεβηκυῖαν.

Στερῆα (ἡ γῆ ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). » Ἰππειρος (ῆ), χέρσος (ῆ). *terre ferme, continent*. || στερηῆς (ἑλλ. τῆς Διᾶ), ἀπὸ στερηῆς καὶ ἀπὸ θαλάσσης, ἴδε Ξηρά. || (ζῶν, ἄνθρωπος κτλ.) τῆς στερηῆς. » Χερσαῖος, ἡπειρωτῆς (ῆ), ἡπειρωτῆς (ῆ). *terrestre*. || ἐχάσαμεν τὴν στερῆάν (φρσ. ναυτ.). » Ἐν ἀπεκρίπτομεν. *perdre terre*.

Στέρνα (Λατιν. *cinsleria*, ὅθεν τῶν Βυζαντιν. τὸ Κινστέρν. » Λάχκος (ὕδατος), λᾶχκος (κονιωτός), δεχόμενῃ (σώζεται ἡ αἰεὶς εἰς τὴν Κόπρην). *citerne*, θ. || νερὸ τῆς στέρνας. » Λακκίον ὕδωρ «.

Στερνᾶρι (εἶδος πέτρας διαφανοῦς καὶ σκληρᾶς, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται, εἰς τὴν στερ. Ἑλλάδα μάλιστα, ὡς τοσκαμακόπετραν. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ὀνομάζετο κοινῶς, Κρύς λίθος). » Τελοῦς (ῆ). *espréce de pyrite ou marcassite*.

Στρέξιμον (προφ. κοιν. Στρέξιμον). » Συγκατάθεσις, συνζίνεσις, ἀποδοχή. *consentement, assentiment, acquiescement*.

Στρέψος, α, εν, ἴδε Στεῖρα.

Στεφάνι (τὸ ἄλλ. Βεργί καὶ τὰ ἑμοῖα). » Στεφάνη (ῆ). *percle, cerceau*, ἴδε καὶ Γύρος καὶ Ζουάρι. §. (τὸ ἔχον μέρους τῆς στέγης). » Γείσων, γείσωμα, παρωροφίς (Ηρόδ. Β'), προστέγαγμα καὶ προτέγισμα, προστέγιον καὶ προτέγιον. *entablement*.

Στεφανὸν (τὸ), (κυρ. τὸ νυμφικόν).

Στέφανος, στέμμα. *couronne*, θ.

Στεφανῶν (κυρ. εἰς τὴν τελευτὴν τοῦ γάμου, τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν νύμφην, κατὰ συνθήκην ἀρχαιοτάτην. Ὁ Εὐριπ. λέγει. » Σοὶ κατὰστίψας ἐγὼ νιν, ἦγον ὅ; γαμουμένον, «), ρ. μετ. » Ἀναδέω, στέφω, στεφανῶ. *couronner (à la cérémonie du mariage), marier* (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἱερέως). || ὅσοι ἐπολέμησαν καλὰ καὶ ἐσοχώθησαν, ἔστεφανόντο μὲ κλωνάρια ἑλγᾶς. » Οἱ δὲ καλῶς ἀγωνισάμενοι καὶ ἀποθανόντες, θολοῖς ἀνεδούτο «.

Στεφάνωμα (κυρ. τὸ νυμφικόν, ὅθεν καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τῆς τελευτῆς τοῦ γάμου). » Ἀνάδεσις στεφάνου, στεφάνωμα, στέψις. *la benediction nuptiale, la cérémonie du mariage, épousailles*, θ. πλ.

Στηθ-κατάρξον, παθ. *rhumé de poitrine*, ἴδε Κατάρξον.

Στηθοπάνι. » Στηθόδεσμος, στηθόδεσμον καὶ στηθόδεσμός, στρόφιον, ἀπόδεσμος, περιστήσιον, ταινία, *gorgette*, θ.

Στηθόπλευρον, παθ. » Περιπεριουμία. *inflammation de poitrine*, ἴδε καὶ Πλευρίτης.

Στήθος. » Στήθος (τὸ), στέρνον. *poitrine*, θ. §. (συνεχδ. τὰ βυζιά καὶ ὁ λαίμηρ τῆς γυναικός). » Στέρνα (τά) *sein*, *gorge*, θ.

Στήμων. » Στήμων καὶ Στήμα, *mites*, *chaîne*, θ.

Στήνω, (ἡ συγγένεια τῆς λέξεως φαίνεται εἰς τὸ Ἀσπίνω), ρ. μετ. » Ἰσθμῆ. ἰσθᾶω, ἐγείρω, ὀρθῶ. *élever, assseoir*. || να τοῦ στήσου ἀνδράντα εἰς τὴν ἀγορᾶν.

» ἰδρύσασθαι αὐτὸν ἐν ἀγορᾷ. » Εἰκόνα ἀναστῆσαι αὐτοῦ κατ' ἀγορὰν. lui élever (dresser, ériger) une statue dans la place publique. || . στήνω ἑξέδρα (παγίδαν, κτλ.). » Ῥέξδους (» Καλάμους, » Πάγην κτλ.) ἱστάναι (ἱστάν). » Πηγνύειν πάγας (Ξενοφ.). » tendre (dresser) des glaucas. || . στήνω τὴν τένταν μου. » Τὴν σκηνὴν πήγνυμι. » Σκηνοποιούμαι. » Σκηνοπηγέομαι. dresser sa tente.

Στήσιμον. » Στάσις, ἵδρυσις (κυρ. ἀγάματος). l'action de placer (dresser, asseoir), erection, θ. pose, θ.

Στιγμή. » Ἀκέρως (τὸ) τοῦ χρόνου, στιγμή. moment, instant.

Στιλιδόνω (τὸ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Λουστράω, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ) » Λιστρώω, ῥ. μετ. » Στιλδῶω, στιλδοποιέω, λειάνω. donner le poli, lustrer, lisser, glacer (κυρ. ὑψάσματα).

Στιλιθῶμα. » Στίλθωσις, l'action de polir (e. t. c.), poliment.

Στιλιθῶμένος, η, ον. » Ἐστιλθωμένος, λιστός. lustré, lissé, lisse.

Στιλιθωτήρι. » Στίλθωτρον, στιλθωτήρι. lissoir, ἴδε καὶ Ἰαλιθωτήρι.

Στιχάρι (φάρ. ἱερατ.). » Στιχάριον (μεταγ.). » soutane, θ. aube, θ.

Στοιβα. » Σωρός, θιν ἰνός (ὁ καὶ ἡ), σώρευμα. συμφόρημα. tas, monceau, amas, ἴδε καὶ Θημωνιά. §. ἐπ. » Σωρηδόν. en tas (monceau).

Στοβάζω, ῥ. μετ. » Σωρεύω, ἐπιτιρεύω, συμφορέω, νέω (μετλ. νήσω. » Ἀρτοὶ νενασμένοι «), στοιβάζω (Λουκιαν.). entasser, tasser, amonceler, cumuler, accumuler, ammasser, ἴδε καὶ Θημωνιάζω.

Στοιβάσμα(-αγμα). » Σώρευσις, συμφορέσις, νήσις, στοιβασμός (Νικ. χρον.), στοιβαγία. entassement, amoncement.

Στοιχειό (τὸ κατοικίδιον δαιμόνιον ἢ φάντασμα). » Mercur. lutin, esprit follet, farfadet. §. (μεταφ. ὁ ἀσχημος ἄνθρωπος), ἴδε Φίντασμα.

Στοιχίημα (ἡ λέξις ἦν συνθησμένη καὶ εἰς τοὺς χρόνους ἀκόμη τοῦ Εὐσεβίου). » Συνθήκη, συνθεσία, περίδοσις, ἄθλον (Θεοκρ. Εἰδ. Π. 11, τὸ ὅποιον ἐρμηνεύων ὁ Σχολιαστὴς του, » Ἄθλον, φησὶ, τὸ κοινῶς Στοιχίημα, ὃ λήφεται ὁ νικησας). » pari, gageure, θ. || . βάλλω στοιχίημα, ἴδε Στοιχηματίζω. || . θέλεις ἵνα βάλωμεν γαίχημα; » Βούλει περιδόσθαι; (Ἀριστοφ.). || ἐτήκωτε μὲ στοιχίημα ἕνα γαίδιον. » Οὐκ ἐκ συνθήκης ἦνεν (Ἰπποκρ.). »

Στοιχηματίζω, ῥ. ἀμ. » Συντιθεμαι

(Πλούτ.), περιδίδομαι (Ομηρ. καὶ Ἀριστοφ.). » Περιδωμίον δὲ ἀντὶ τοῦ συνθῆμεθα, συμφωνήσωμεν, καὶ, ὡς οἱ πολλοὶ φασί, θῶμεν στοιχίημα, « Εὐσταθ. Ἰλ. ψ. 485), τιθεμι (» Μόσχον ἐγὼ θησῶ, οὐ δὲ θῆς ἰσομάτορα ἄμυν, « Θεοκρ. Εἰδ. Η, 14), κατατίθημι (» Χρήσδεις καταθεῖναι ἄθλον « ; ὁ αὐτ. αὐτόθι). parier, gager.

Στοιχιστὸς (ὁ μισθωτὸς ἐργάτης). » Μίσθιος, μισθικὸς, μισθαρνῶν, θῆς-ητὸς (το βελ. Θῆσσα), ἐριθος (ὁ Δημοσθ. τὸ ἀναφέρει εἰς τὸ θηλυκόν), ἐριθεύων. pagiste.

Στοιχῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Μισθώμεισθόμαι. louer ou se louer, ἴδε καὶ Συμφωνῶ.

Στολίδι. » Κόσμος, κόσμημα, καλλώπισμα. ornement, parure, θ.

Στολιζώ, ῥ. μετ. » Κοσμέω, ὠραίζω, καθωραίζω, καλλωπίζω, καλλύνω. orner, parer, embellir, décorer (διὰ ταῖς οἰκοδ. » μαίς).

Στόλισμα καὶ Στολισμός. » Ἀγλαία (» Δίδοται δὲ παρὰ θεῶν καὶ ἀγλαίας ἐνεκα ἵππω χαίτη καὶ προκόμιόν τε καὶ οὐρά, « Ξενοφ.), κόσμος, ὠραϊσμός, καλλωπισμός. embellissement, decoration, θ.

Στολισμένος, η, ον. » Κεκοσμημένος, λαμπρῶς ἐσταλμένος, εὐπάρυφος. bien-mis.

Στόμα. » Στόμα. bouche, θ. || . τὴ—τοῦ λεονταρίου κτλ. » Χάσμα (καὶ μάλιστα ὅταν τὸ ἔχη ἀνοικτόν). gueule, θ. §.

(καταφρ.) τὸ—τοῦ ποταμοῦ. » Ἐκβολή (πλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καθὼς καὶ τὸ) προχῆ, σῶμα. embouchure, θ. || . —λιμένος. » Εἰσπλους. ou. l'entrée du port. || . —πηγαδεῦ.

» Στόμιον, ἴδε καὶ Φρώχειλον. || . —διαφύρων ἀγγείων. » Στόμιον. orifice, ouverture, θ.

Στοματάκι. » Στόμιον. petite bouche, θ.

Στομάχι (ὕποκορ. τοῦ) » Στόμαχος (κυρ. ὁ Καταπιπνῶν, τὸ σουλινάρι δια τοῦ ὁποίου περνᾷ ἡ τροφὴ εἰς τὸ στομάχι).

» Κοιλία. estomac. || . ἐχάλασε τὸ στομάχι του. » Διεσφορέναι οἱ τὴν γαστέρα (Ηλίοδ. Αἰθ.). §. (συνεκδ. τὸ χάλασμα τοῦ στομαχίου), πάθ., ἴδε Κεκοστομαχία.

Στομόνω (χαλνῶ τὴν κόψιν τοῦ μαχαιρίου κτλ., τὸ κάμνω ἵνα μὴ κόπη). ῥ. μετ. » Ἀμβύδυνω, ἀπρостоμόω, ἀπαμβλύνω. emousser. §. ῥ. ἀμ. αὐτ. » Ἀμυβλύνομαι, ἀπρостоμόομαι, ἀπαμβλύνομαι. s'emousser.

Στομπανίζω, ῥ. μετ. (τὸ ἄλλ. Ξυλοκινῶ, ἀπὸ τοῦ) » Τυμπανίζω (ἢ μάλλον

ἀπὸ τοῦ) » Στυπάζω (τῷ στυπεί πύω).
rosser, bâtonner, donner la bastonnade,
fustiger.

Στουμπάνισμα. «Τυμπανισμός. l'action
de rosser (etc), bastonnade, θ.

Στουμπίζω (ἐκ τοῦ, Στύπος ὁ Κόπανος),
ρ. μετ., ἴδε Κοπανίζω.

Στούμπωμα κτλ., ἴδε Στούπωμα κτλ.

Στουπένιος, α, ον. » Στυπίνος, στυπείος.

Στουππί. » Στυππεῖν καὶ Στυππίον
καὶ Στυπεῖον. étouper, θ.

Στουππώνω, ρ. μετ. » Βῶν (κυρ. τὰ
ῶτα), πωματίζω, ἐπιπωματίζω, πωμάζω
-ῶν (σώζεται ἡ λέξις Πουμῶν), ἐπιπω-
μαννύω (-υμι). boucher, bonchonner,
étouper, tamponner. ρ. ρ. ἀμ. αὐτ.,
ἴδε Φράζω.

Στούπωμα (ἡ πράξις). » Ἐπιπωμα-
τισμός. l'action de boucher (etc), ἴδε
καὶ Φράξιμον. ρ. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ
ὑπίον). » Πῶμα (σώζεται ἡ λέξις), ὑ-
σμα. ἐπιστόμειν. bou hon, tampon, bon-
don (κυρ. τοῦ βαρελίου, ὁ ἄλλος Πείρος).

Στουράτον (αἶδος φαχτητοῦ). » Πινκτόν
(κυρ. τὸ ψημμένον εἰς χύτραν περιχρισμέ-
νην καὶ εἰς τὸν φούρνον), (ἴδε Θεοφρ. πε-
ρὶ Πυρός). étouée, θ.

Στοχάζομαι, ρ. ἀποθ. » Διανοέομαι,
ἐννοέω (-ομαι), βουλεύομαι, ἐφίστημι τὴν
διάνοιαν, λογιζομαι, διαλογίζομαι (σώζε-
ται ἡ λέξις), ἐπιλογίζομαι, ἐπινόεω. pen-
ser; réfléchir; juger, s'aviser, aviser,
songer à (que), ἴδε καὶ Νομίζω καὶ Σολ-
λογίζομαι. || αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ στο-
χασθῶμεν προσεκτικώτερα, ἴδε Καλοστο-
χάζομαι. || πῶς στοχάζεσαι (τὴ γνῶμην
| σκοπὴν) ἔχεις; ἴδε Γνώμη.

Στόχασις. » Σκέψις, λογισμός, φρό-
νησις. bon sens.

Στοχασμός. » Βουλὴ, ἐννοία, λογισμός,
ἐννόημα, ἐπινόα, διαλογισμός, διανόημα.
pensée, θ.

Στοχαστικός, ἡ, ὄν. » Λογιστικός. (» Οὐ
μὲν τοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πά-
νυ ἐδόκει εἶναι, « Ἔιν.). sensé.

Στραβά (, ἐπ. » Διάστροφον. de
Στραβοδιόλα | travers, de guingois
(χυδ).

Στραβοδιόβολος, ἡ, ον. » Διάστροφος (τὸ
σῶμα κτλ.). travers, guingois (χυδ.).

Στραδοκυτάγμα. » Ὑπόβλεψις, ὑπό-
βλεμμα. regard de travers (menaçant).

Στραδοκυτάζω, ρ. μετ. » Ὑποβλέπω,
λοζὸν ἐνοράω, λοζοδλεπτιῶ, ὑπόδρα (ὑπο-
δράξ) ὁράω (ποιεῖ). regarder de côté (du
travers).

Στρίχθολαίμης. » Περικυρηνίζων, παρ-
κλίνων, παρπαράχλος. torticolis.

Στραβολαίμνίζω, ρ. ἀμ. αὐτ. » Δια-
στρέφομαι (« Παραινέομαι) τὸν τράχηλον,
παρκαυενίζω, παρκαλίνω, devenir (être)
torticolis.

Στραβολέκκα (τὸ λυγιστὸν ῥαδί τῶν
χωρικῶν), ἴδε Μαγκοῦσα.

Στραβομουτσουναίζω, ρ. ἀμ. » Σιλλαί-
νω, μορφαίζω, διαστρέφω τὸ πρόσωπον,
μυλλαίνω, διαμυλλαίνω, ρωχίσομαι, μυ-
χθίζω. faire la moue (des grimaces, des
simagrées, des lazzis), grimacer.

Στραβομουτσουναίσιμα. » Διάστροφῇ
προσώπου, μορφασμός. grimace, θ.

Στραβόνω, ρ. μετ. » Στρεβλίζω, διχ-
(παρ)στρέφω. tortuer. ρ. ρ. ἀμ. αὐ-
τοπ. » Στρεβλόδομαι, στρέφομαι (Θεοφρ.

Φυτ. Γ'). δια(παρ), ἀποστρέφομαι. se
tortuer. || τῆς φτελειᾶς τὸ ζῦλον 'δὲν
στραβώνει καθόλου. » Δοτραβίστατόν ἐστι
τὸ τῆς πετελῆς ζῦλον (Θεοφρ.). ρ. (σε-
ρῶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ παθ. Στραβόνο-
μι). ἴδε Τυφλόνω.

Στραβοῦλον, οἰκοδ. » Ἀντρείς (ἡ),
ἄτλας, γεισίπους καὶ γεισόπους. courbe,
θ. écarton. || τὸ—τοῦ καρδιοῦ. » Ἐγκοί-
λιν, νομῆς, στακὶν, ἐπιστατήρ, ἀμφι-
μήτριον, δρύοχος (ἡ). (ἴσως τοῦτο ἐννοεῖ
καὶ ὁ Δισχύλος ὅταν λέγῃ [ἰκέτ. 450]:
» Γεγύμφεται σκάφος, στρεβλαῖαι ναυτι-
καῖσιν ὅς προσχγμένον «). varangue, θ.
côte (d'un vaisseau), courbe, θ. πλ.

Στραβοπατῶ (ποδήματα, παπούτσια
κτλ.), ρ. μετ. » Παραβαίνω. éculer. ρ.
ρ. ἀμ., ἴδε Παραπατῶ.

Στραβοπόδης, ἴσα, ἰκον. » Βλασίς (ὁ
πρὸς τὰ ἔξω), βαιός (ὁ πρὸς τὰ ἔσω),
βαιοσκελὴς, στρεβλόπους (Γλωσ. Φιλοξ.).
cagneux, bancal καὶ bancroche (οἰκ.),
qui a les jambes arquées.

Στραβός (ὁ μὴ ἴσιος), ἡ, ὄν. » Στρε-
βλός, διάστροφος, σκαμῆς (ἔθεν τὸ Γκα-
βός), σκολιός. tortu, torse, crochu, cro-
che. ρ. (ὁ στρεφόμενος τῶν ὀφθαλμῶν).
ἴδε Τυφλός.

Στραβόιστομαίζω, ρ. οὐδ. (αὐτοπθ.)

» Περειρύσθη τὸ στόμα (ἰππικρ.) «.

Στραβώμα. » Διάστροφῇ. tortuosité, l'é-
tat d'une chose tortue (croche).

Στραγάλις (τὰ Τουρκ. Ἀμπλεαπιχ,
ἴσως ἐκ τοῦ) » Τρωγάλια (ὅσα ποικί-
λῃ σπάνονται). » Ἐρέθινοι φρυκτοί. pois
chiches grillés.

Στραγαλιάνος (ὁ) (ἀπὸ τοῦ) » Ἀστραγα-
λίνος, εἶδ. πεπν., ἴδε Καρδερῖνα.

Στραγγίζω (κυρ. Σρίγγω πανί, λεμόνι, σταφύλια κτλ., ἵνα τὰ ξεχομίσω. ΟΙ Ο' και ὁ Διοσκρ. μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Σουρόνω), ῥ. μετ. » Εκ- (« Ἀπο)θλίβω, ἐκ(ἀπο)πιέζω, ἀποθλίπτω, ἐξίπνω. exprimer, pressurer, épreindre. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Εἰσαντελέσμαι, στραγγύσμαι (-ίζομαι). égouler. §. (μεταφ. ἐπὶ τῶν λειποσαρκούντων διὰ νόσον, λύπην ἢ κακοπάθειαν, συνώνυμον τοῦ Λυόνω). » Στρεύομαι (« Στρεύεσθαι δὲ τὸ στραγγίζεσθαι καὶ οἶον κατὰ σράγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπειν, ὃ καὶ ἀπολιθάζειν φασὶν οἱ μεθ' Ὀμηρον, οἶονεῖ κατὰ λιβάδα ὑπερβεῖν, « Εὐστ. τ. β. 1. Ο, 512). § (καταχρ. Περνώ τὰ ὑγρά ἀπὸ τὸ πανί), ἴδε Σουρόνω.

Στράγγισμα. » Ἀθόβληψις, ἐκπίεσις, ἐκθλίψις. l'action d'épreindre etc.

Στραγγιστήρι. » Ἠθμός καὶ Ἠθμός. chasse, θ. couloir, passoire, θ. étamie-ne, θ., ἴδε καὶ Σουρόνω καὶ Τρυπητή.

Στραγγουλίω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Στραγγαλίω (« Κυνηγοσία διποτε σραγγαλισθεὶς Δαρεῖος. « Τζέτζ. Ἰστορ. Γ' 550) καὶ Στραγγαλῶ. » Στρέφω (« Ἔστι δὲ ὅτε γέγραφα ἐκβαλεῖν, σφυρὸν στρέφαι, « Ἐπικτ. Εἴχ.), δια (παρά) στρέφω, παραβρέω, σπῶ (« Τὸ σκέλος ἐσπασε φεύγων, « Πλ. Ἀρ.), παρσινέω. détorde, donner une entorse. ||. στραγγουλίσις τὸ ποδάρι του, (ἡ) στραγγουλίσθηεν. « Εὐστράτη τὸν πόδα (Hroδ.). « il se donna une entorse.

Στραγγουλίσμα (ἐκ τοῦ) » Στοαγγαλισμός. » Στρέμμα, διάστρεμμα (Ἰπποκρ.), παράρθημα, παράρθρωσις. entorse, θ. detorse, θ.

Στράτα (ἀπὸ τοῦ Λατίν. via strata, ὁδὸς στρωτή), ἴδε Ἀρόμος.

Στράτευμα. » Στρατός, στρατιά, στράτευμα, δύναμις. armée, θ. troupe, θ. pl. forces, θ. πλ.

Στρατιώτης. » Στρατιώτης, στρατευόμενος. soldat.

Στρειδῶς(ς). » Γαγγαμεύς, γαγγαμουλκός. pêcheur d'huîtres.

Στρεῖδι, θαλ. (κυρ. τὸ) » Διμνόστρεον, δστρεον. huître, θ.

Στρειδότσεφλον. » Ὀστρακον. écaille, θ.

Στρέμμα (ὥσως ἔχει κάποιαν σχέσιν μὲ τὸ » Στρέφειν τὴν γῆν, « Ξενοφ. Οἶκον. ις'). » Πλέθρον (τὸ τρίτον τοῦ σταδίου) ἄρουρον (μῆτρον περιέχον 50 πόδας). arpent. ||. μισὸ στρέμμα. » ἡμίπλεθρον. un demi arpent.

Στρεμματάσχοινον (τί). » Ἀρπεδών, ἀρπιδόνι. cordeau (pour arpenter).

Στρηρογυρίζω (τὸ ἄλλ. Κλωθογυρίζω), ῥ. μετ. » Στροβέω καὶ Στρομβέω, στροβιλίζω, περιστρέφω, στρεφονένεω, δονέω, βεμβυκίζω, συστρεβιλιά. faire tourner (tournoyer). ||. τί τὰ στρηρογυρίζεις (φρ.); » Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ (Πλάτ. Φαίδρ.); » Τί ταῦτα στρέφῃ, τεχνήνῃ τε καὶ πορίζεις τριβῆς (Ἀριστοφ.). « §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ., ἴδε Τριγυρίζω.

Στρηρογύρισμα. » Περιτροφή, περιδίνησις, ἐλιγμός, περιέλξις. tournoisement, vire-volte, θ. vire-vousie, θ.

Στρηρτάρι (ὁ πασσαλίσκος, διὰ τοῦ ὁποίου τεντώνονται αἱ χορδαὶ τῆς λύρας κτλ.). » Κόλλοψ, κόλλαδος; καὶ κόλαδος; la clef d'une guitare etc.

Στρήφω, ῥ. μετ. » Στρέφω (« Τὸ ἀτράκτω στραφέν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον, στήμονά φασι, « Πλάτ.), κλώθω. tordre, tortiller, corder, cordonner. ||. φλαμούρια (σχονιά) στρημμένα καλὰ (σφικτά). » Σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα (Ξεν. Ἀναβ.) «.

Στρώψιμον. » Κλώσις. tortillement.

Στρίγλα (ονομάζεται κυρ. ἀπὸ τοὺς Στρίγγλα (ἀπλοὺς ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ φαντάσματα, ἡ θηλυκὰ δαίμνια, τὸ ἴσοιον κακοποιεῖ μάλιστα τὰ βρέφη [ἴδε Παιουσάν. βιβλ. Α, κεφ. ΜΓ]). Ἡ αὐτὴ δεισιδαιμονία εὐρίσκεται καὶ εἰς τοὺς ἑθνομύθους καὶ εἰς τοὺς Τούρκους. Ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς ἑκάτης ἐπιθέτα ἦτον καὶ τὸ) » Τρίγληνος (ᾧθεν ἡ μετωνυμία. Ἡ αὐτὴ ἐλέγτο προσέτι καὶ) » Γιλλῶ ἢ Γελλῶ-ους (ἴδε Μιχ. Ψελλ.), καὶ Βοριμῶ-ους, καὶ Μορμῶ (ὥς ἔεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), καὶ Ἐμπούσα (ἀναλογεῖ καὶ μὲ τὸ) Βριννύς (καὶ μὲ τὸ) Λάμια (ὃ δὲ Ησύχ. ἔχει: » Στρίγλος, ὄρνειον νυκτίφοιτον, ὃ νυκτικόραξ, « ὀνομαζόμενος ἄλλ. καὶ) Στροίξ-ιγγός. lutin. §. (μεταφ. γυναικα, καὶ μάλιστα γρηῃ, διεστραμμένη). » Ἐμπούσα (κατ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν μοὶ φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Δημοσθένης, ἂν ἴδεν ἥθελε συγχρόνως νὰ φανερώσῃ καὶ ἄλλο τι ἀσυνήθιστον). » Βριννύς. mechante femme. §. (εἰδ. ἐντόμου), ἴδε Βωδόμουγα.

Στριγγλοδάτανον, φ. (φαρμακ.), ἴδε Ψάκι.

Στρογγύλα (τὸ Τουρκ. Μεζίκι, καὶ ἄλλ. Γρίτσα), ψ. » Ἀψήν (ἡ μεμβράς ἡ μαινίς [« Τῆς δὲ θηλείας μαινίδος μνηρὴ στρεγγυλωτέρα, ἄριστο. Ζ. τ. 29] ἡ κα-

στρίτης). mendole, θ. girelle, θ. cagalel, susole, (Παράβαλ. Βούπα).

Στρογγυλάδα. » Τὸ στρογγύλον (περιφέρεις, κυκλοτερές), στρογγυλότης. rondieur, θ.

Στρογγυλαίνω, ῥ. μετ. » Στρογγυλόω (-αίνω, -ίζω, -εύω), στρογγύλλω καὶ στρογγύλω, σφαιρώω, σφαιροποιέω. arrondir.

Στρογγυλοπρόσωπος, η, εν. Στρογγυλοπρόσωπος (Αριστοτ. Ζ). qui a le visage rond.

Στρογγυλός, ἡ, εν. » Στρογγύλος, κυκλοτερής, περιφερής, σφαιροειδής. rond.

Στρογγυλούτσικος, η, εν. » Στρογγυλίας, ἡρέμα στρογγύλος. rondeliei.

Στρογγύλωμα, » Στρογγύλωσις, arrondissement.

Στρούμπος (κουμάτι σχοινοῦ ἢ πανί στρογγυμένον). » Στρόφος, *στροφίς. couron, θ. §. (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Σχοινοκρίνδρα ἢ Σχοινοβολίνδρα. traine-ba ai, jeu du mouchoir.

Στρυθοκάμηλος, π. » Στρυθός (ἢ Λιζυκή ἢ Λίδυσσα), στρουθοκάμηλος (ὁ καὶ ἡ). autruche, θ.

Στροφιλά (ἀπὸ τοῦ) » Στροβίλος (ἡ), ἴδε Κουκουναρτζή.

Στροφυλίδας, θ. κλ. » Στρίμβος. trom-

Στροφυλίδας (be, θ. ἴδε καὶ Κήρυκας καὶ Κοχλίας).

Στρυμόνω (χώνω μὲ εἶαν), ῥ. μετ. (ἐπὶ τὸ » Στρώμος τοῦ Ἰπποχρίου). » Συνωθέω, συνάω, συνειλέω. fourrer, fouler.

Στρυμωκτῆ, ἐπίρ. » Βύζην (» Βύζην ἐμείλον κλέπειν τοὺς ἔσπλους, α ὅκ.)

Στρυφονκάρυδον (τὸ σφικτὸν καὶ δυσκολασπίστρευτον καρύδι). noix anguleuse.

Στρυφνός, ἡ, εν (κυρ. καρύδι, ἡμπορεῖ ὁμως νὰ ὀνομασθῇ καὶ ἄνθρωπος).

» Στρυφνός. qui est d'une humeur aigre (âcre), ἴδε καὶ Διεστραμμένος καὶ Παράξενος.

Στρώμα. » Στρώμα. matelas. §. (συνεκδοχ. ἀλόκληρον τὸ κρεβάτι μὲ τὰ στρώσιδα). » Στρωμνή, εὐνή. lit. ||. (ἄρρωστος) εἰς τὸ στρώμα. » Κλινήρης, κλινωπέτης. sur le lit, ἴδε καὶ Κοιτάμενος.

§. (μεταρ. στρώμα ποταμοῦ). » Κύτος, ἑλύτρον. lit.

Στρωμνιόπανον, ἴδε Κιναδιόπανον.

Στρώνω, ῥ. μετ. » Στορεννόω (-νυμι), στρωννύω (-νυμι), στρώω (ποιήτ.), ἐπιστρωννύω (-νυμι), ἐπιστορεννύμι καὶ ἐπιστόρνυμι. dresser (στρώμα), joncher (τὸ ἐδαιφες μὲ κλαδιά, ἄνθη, κτλ.), raver καὶ araser (μὲ μαρμαρά, τεύχεα, κτλ.). ||.

στρώσῃ μα; (ἐλλειπτ.). » Στρώων τῶν. faites nos lits. ||. στρώνομαι, ῥ. μετ. » Κατακλινομαι, καταβάλλω ἐμαυτὸν se mettre par terre tout au large, ἴδε καὶ Εαπλόνομαι. ||. στρώθηκε κατὰ γῆς ἐπάνω εἰς τὸ χορτζε. » Κατεκλίνη χαλάζε ἐπὶ τῆς πόλεως. »

Στρωσιδα (τά). » Στρώματα. garniture d'un lit.

Στρώσιμον (στρώματος κτλ.). » Στρώσις. l'action d'éteindre (faire) un lit (d'éteindre à terre). §. (δρόμου) » Στρώσις (» Ρωμαῖοι προϋνόησαν μάλιστα ὧν ὀλιγοῦρησαν Ἕλληνας, στρώσις ἐδῶν, καὶ ὕδατων εἰσαγωγῆς κτλ. », Στράβ. Ε). ravement (d'un chemin).

Στρωτός, ἡ, εν, ἴδε Ἀπλωτός. ||. μετάνοιαι στρωταίς. » Εδαισιζαίαι προσηκνύσις (κλίσαις γονάτων, γονυκλίσαις). réverences profondes.

Στυλοκέφαλον. » Επικάρανον, κισόκαρνον, ἀροκιστόνον. chapiteau.

Στυλόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Στυλόω, στήριζω, ὑπο(ἀντι)στηρίζω, ἐρείδω, ὑπερείδω. elayer, asseoir, elausonner, étrésillonner. ||. τὰ καλῆμα, μὲ τὰ ὀπίσθια στυλόνον τὰ κλῆματα. » Τοῖς καλῆμοις, ἐν οἷ; ἰστώσι τὰς ἀμπέλους, » Αρσ. (Ζ. Ε, 25). ||. στυλόνω τὰ μάτια μου, ἴδε Καρφύων.

*Στυλοπάτι. » Στυλοβάτης, piédestal.

Στύλος. » Στύλος. colonne, θ., ἴδε Κολώα.

Στύλωμα (ἡ πράξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ στυλόειν). » Τὸ στήριζειν (ὑπερείδειν, ἀντιστήριζειν), στήριξις, στήριγμός. étiement. §. (τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ἐποίησιν), » Στήριγμα, ὑπο(ἀντι)στήριγμα, ὑπέρεισμα, τὸ ὑπερείδον (ἀντιστήριζον). étiage, θ. soutien, élausion, étrésillon, ἴδε καὶ Σύλον.

Στυπτικός, ἡ, εν. » Στύφων, στυπτικός, σταλτικός. astreignant, restringent.

Στυγάδα. » Τὸ στυφόν, στυφότης (Πλουτ.), στύψις. âpreté, θ. la qualité d'une chose sure (aceree, etc.).

Στυφός, ἡ, εν. » Στύφων, στυφνός (» Καὶ τὸ τῶν στυφνῶν κυδωνίων μήλων ἀρέψημα, » Γαλιν), στυφός (Βισκ.). αὐστηρὸς (» Οὐ σμικρὰ δὲ διαφερά τῶν στιφυλῶν ἐστί, κατὰ τὸ γλυκερὰς, ἢ αὐστηράς, ἢ ὀξείας εἶναι, » Δέτ.). épie, acerbe, sur, renêche.

Στυρούταικος, η, εν. Ὑποτύφων, ὑπόστυφος. suret.

Στύφω, ῥ. μετ. ἴδε Στραγγίζω. §. ὁ. εὐδ., ἴδε Στερέω.

Συρίμιμον, ἴδε Στράγγιμα.

Στύψις (προφ. κοιν. Στύψι'), ἱρ. »Στυπιτήρια. alou.

Συακάκι, ὕψ. » Ἄδμων (Ὀππ. Ἀλ. Γ), συακόν. turbotin.

Συάκι, ὕψ. » Συάξ, ῥόμβος. turbot, fais-
san de mer.

Σύδρασις (προφ. κοιν. Σύδρασι'), (κίχλη
λέξις, μ' ὅλον ὅτι ἔδεν σώζεται εἰς τὰ συγ-
γράμματα τῶν ἀρχαίων). » Συνέψημα (« καί
χωρίς τοῦ συνεψήματος ὦμα τὰ χροῦ-
μα προστρέπονται. » Γαλ.) oignon haché
qu'on fait frire pour assaisonner les mets.

Σύγχαμβρος (προφ. κοιν. Σύγαμπος).
» Συγκηδέστης, ὁμόγαμβρος, σύγχαμβρος.
beau-frère.

Συγγένεια. » Ἀρχιστεία, γένος, συγγέ-
νει. parenté, θ. ||. εἶς στενὴν συγγέ-
νειαν μετὶ τὴν Ἀγνίαν. » Ἀγγιστα τοῦ γέ-
νους (« Ἐγγυτάτω ἢ » Ἐγγυτάτα τῷ γένει)
οὕτα τῷ Ἀγνίᾳ. ||. εἶχε μακρυὴν συγ-
γένειαν. » Ἀπωτέρω τῷ γένει οὕτα.

Συγγενεῖω (κάμνω συγγένειαν), ῥ. ἀμ.
ἴδε Συμπεθερειάζω. §. (εἰμυι συγγενής,
τὸ αὐτὸ καὶ Συγγενεύομαι), ῥ. οὐδ. » Προσ-
τίκω κατὰ γένος, ἀγγιστεύω. être parent,
être attaché par les liens de la parenté,
appartenir (à telle famille).

Συγγενής, -ισσα. » Προϊκτων (γένει ἢ
κατὰ γένος) τινί, ἐπιτίδειος, ὁ (ἢ, οἱ, αἱ,
κτλ.) ἐκ γένους, προσγενής, ἀγχιστεύς,
συγγενής, οἰκογενής (χυρ. ὁ γεννηθεὶς εἰς
τὸ σπιτί τοῦ αὐθέντου του σκλάβος, τὸ
ὅποιον ἦτον εἰς τοὺς παλαιούς εἶδος συγ-
γενείας). parent, proches, πληθ. ||.
ἐπειδὴ ἦτον συγγενής πολλὰ στενὴ (κον-
τινὴ) μετὶ τὸν Ἀγνίαν. » Γένει οὖσα ἐγ-
γυτάτω (ἐγγύτατα) Ἀγνίᾳ.

Συγγενικός, ἡ, ὄν. » Συγγενής, συγ-
γενικός. qui a de la parenté, qui appar-
tient à la famille (à la même famille),
qui est de la famille.

Συγγενολόγι. » Οἱ συγγενεῖς, τὸ συγ-
γενικόν. parenté, θ. parentage (ἄχρ.).

Συγκαθίστος (εἶδος χοροῦ Ἀλβινχοῦ,
ὁρμητικοῦ καὶ πηδηχοῦ) » Θερμαστρίς
(ᾧδεν τὸ Θερμαστρίζειν τοῦ Εὐσταθ.).
danse folle (haute), ou l'on bat des en-
trechats.

Συγκαίωμα, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀφβάω,
διάτριμμα λαμβάνω. s'écorcher quelque
partie du corps par le frottement. ||. ἂν
συγκαοῦν τ' ἀχμὰν τοῦ παιδιοῦ. » Ἡ
παιδίον ἀρθῇ τὰ αἰδοῖα (ἱπποκρ.) «.

Σύγκαϊρα (μετ' εἰς) τὸν πρίποντα, ἀμό-
διον κερτίν. §. Ἐνωρίς. » Διὰ γὰ φθί-

ση τις εἰς τὸν αὐτάρχη βίον, χρεωστέῃ γὰ
μάθῃ σύγκαϊρα νὰ ὀλιγοστεύῃ ὅσον δυνα-
τὸν τὰς ἐπιθυμίας του, » Κορ. Συνέκδ.
ἱερατ. 212), ἐπ. ἴδε Κκαῖρος καὶ Νωρίς.

Σύγκκιμα. » Παράτριμμα, διάτριμμα
(ἱπποκρ.), ἐκτριμμα (αὐτ.), ἀφθαί. écor-
chure (meurtrissure, excoiation) causée
par le frottement d'une partie du corps
contre l'autre.

Συγκάτοικος, η, ὄν. » Συνοικῶν-οῦσα
-οῦν, σύσκητος, ὁμοδιαίτος, ἡμωφίος, σύ-
νικος, συνέσιος. qui habite la même
maison.

Συγκαιτικῶ, ῥ. οὐδ. » Συνοικέω, συγ-
καιτικέω, συνδιατρίβω, συσκηνώ, τὴν
αὐτὴν νέμω ἐστίαν (Πλουτ. Αἰμιλ.), τῆς
αὐτῆς μετέχω στέγης (ἐστίας, οἰκίας). ha-
biter la même maison, cohabiter.

Συγκίρι (τὸ σχοινί, μετ' ὁποῖον εἶν' ἀ-
πὸ δυο-δυὸ δεμένα τὰ καματερά βωλία).
» Ζευκτηρίχ. attache, θ.

Συγκρατητά, ἐπίρ. » Συνεχῶς, ἐν συν-
εχείᾳ. en se tenant comme par la main.

Συγκρατητός, ἡ, ὄν. » Συνεχῆς, συ-
νεχομενος. qui se tient comme par la
main, contigu.

Συγκρίνω, ῥ. μετ' » Πικρατίθμι(-εμαι).
ἀντικρατίθμι(-εμαι), παραβάλλω, παρ-
άλληλα τίθμι (-εμαι), παρὰλληλίζω,
συγκρίνω, παρεικάζω. comparer, con-
fronter.

Σύγκρισις. » Πράθεσις, ἀντιπράθε-
σις, παρὰλληλισμός, σύγκρισις. compa-
raison, θ. confrontation.

Συγκροστός, ἡ, ὄν (πανί χυρ.), ἴδε
Κροστός.

Συγουρίζω, ῥ. μετ. » Διευθετέω (-ίζω),
εὐτρεπίζω, διατάσσω (-ττω), συν δια-
τίθμι(-εμαι), διακοσμέω, κατὰ χώραν (ἐν
χώρᾳ) τάσσω-ττω (Ξενοφ. Οἰκονομ.), πα-
ρασκευάζω, καθίστημι, ρυθμίζω. εὐθετέω
(-ίζω), τημελέω (« Καὶ τημελήσας τὴν
κεφαλὴν, » Πλουτ.), καλλύνω. arranger,
ajuster, dresser, disposer; ranger, met-
tre en ordre, raccommoder, approprier;
agencer (χυρ. τὴν ἐνδυμασίαν); faire (χυρ.
κρεβάτι, κάμαρον, κτλ.); rédiger. ||.
συγουρίζομαι, ῥ. μεσ. » Θεραπείω (« Σχη-
ματίζω) ἐμαυτὴν, παρασκευάζομαι κτλ. ||.
καθὼς σηκωθούμεν ἀπὸ τοῦ στρώμα, πρὶ-
τοῦ νὰ συγουριθούμεν. » Ἐξ εὐνῆς ἐξανι-
στάμενοι, πρὶν παρασκευάσασθαι «.

Συγύριμα. » Διευθέτησις, εὐτρεπισμός,
διακόσμησις, κατὰστασις. εὐθημοσύνη. §.
» Θεραπεία, σχηματισμός. arrangement,
agencement; agencement.

Συγυρισμένος, η, ον. » Εὐτρίπης, ἐν χώρᾳ (κατὰ χώραν) τεταγμένος. αἰταν-
γο (ντε).

» ὁ ἰνδουένος κοσμίως). Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν, κοσμίως ἐσταλ-
μένος (ἐσχηματισμένος). déceimment ντε.

Συγχάιρομαι, ῥ. ἀποθ. » Συνήδομαι, συγχάιρω. feliciter, congratuler.

Συγχρήκρια (ἡ διδομένη ἀμοιβή εἰς τὸν πρῶτον φέροντα χαροποιᾶς εἰδήσεις, προφ. κοιν. Σχρήκρια, τὰ, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστοτ. [Πλούτ. 764] καὶ εἰς τὴν χρονογραφ. τοῦ Θεοφάν. » Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν πέμπει συγχρήκρια τῷ Ἡρα-
κλεῖω ἐν τῇ Περσῶν νίκῃ μαργαρίτας καὶ λίθους τιμίους ἱκανοῦς. » Εὐαγγέλια, μὴ-
νυτρα. récompense (qu'on donne à ce-
lui qui porte une bonne nouvelle).

Συγχύζω (προφ. κοιν. Συχύζω), ῥ. μετ. » Ταράσσω (-τιω), ἐκ (συν-, ἀνα-, δια) ταράσσω (τιω), θροβῶμαι, πτόεω, θροέω, ἀνασθεῖω. troubler, inquiéter; brouiller; confondre.

Σύγχυσις. » Ταραχὴ, τάραχος, θόρυθος. trouble, agitation; embarras; tumulte, rumeur, θ.

» Συγχωρημένος (προφ. κοιν. Συχωρε-
μένος), η, ον, ἔδε τὸ ῥῆμα. ||. ὅτι γίνε-
ται στανικῶς, εἶνε συγχωρημένον. » Σύγ-
γνωμόν ἐστι τὸ ἀκούσιον (Θουκ.) α.

Συχώρησις (προφ. κοιν. Συχώρεσι'). » Συγγνώμη, ἄφεσις, συγχώρησις. pardon, remission, excuse, θ. ||. ζητῶ συχώρη-
σιν. » Παραιτέομαι. s'excuser, faire ses
excuses α.

Συγχωροχάρτι. » Ἀφεττήριον (γράμμα). indulgence, θ. pardons, πληθ., bref ab-
solutoire.

Συγχωρῶ (προφ. κοιν. Συχωρνῶ), ῥ. μετ. » Συγγινώ(γνώ)σκω, ἀφίημι, συγ-
γνώμην ἔχω, συγγνώμην εἰμὶ, συγγνωμο-
νέω (Ἀπολλοδ.). pardonner, excuser, re-
mettre. ||. συγχώρησέ με διὰ τῶν πα-
ραεικτῶν σφάλμα. » Σύγγνωθι μοι πται-
σματος ἐλαγίστου. passez-moi cette pec-
catille-là. ||. τὸν Νικίαν, εἰ μὲν δὲν
πταίει, συγχώρεσι τὸν· εἰ δέ κε πταίῃ,
συγχώρεσέ τον διὰ χάριν μου. » Νικίαν
εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες, εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμοὶ
ἄφες. α. ||. τώρα μὲν τὸν συγχωρῶ διὰ
χάριν σου. » Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτόν. α.
||. σᾶς παρακαλῶ ἵνα με συγχωρήσετε.
» Παραιτοῦμαι δ' ὑμᾶς συγγνώμης μοι
γενέσθαι. je vous fais mes excuses. ||.
ἵνα παρακαλῶντες τοὺς Θεοὺς ἵνα σε συγ-
χωρήσου. » Θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμης
σοι εἶναι (Ξενοφ.) α. ||. (ὁ θεὸς) εἶνε

ἡμεῖς καὶ συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας· τῶν
ἀνθρώπων. » Πρῶτος τε καὶ συγγνώμην τῶν
ἀνθρώπων ἁμαρτημάτων. ||. ὁ θεὸς ἵνα
μὲ συγχωρήσῃ (φρ. ἐπιφωτισμένη συνή-
θως, ὅταν, θέλων τις ἵνα κατηγορήσῃ καὶ
ἀποφύγῃ τὰς τὴν καταλαλιάν, προεξ-
ιλεόντ τὸν Θεόν). » Ἰλήκῃ δὲ Ζεὺς! dieu
me pardonne! ||. θεέ μου συγχώρησέ με!
» Ἰλήκοις, ὦ Ζεῦ! ||. ὁ θεὸς συγχωρήσαι
τον (φρ. συνήθως διὰ τοὺς ἀποθανόντας)!
» Γαῖαν σχοίη (ἐχσὶ) ἱλαφράν! » Εκεῖνο
μὲν οὖν, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κού-
φη γῆ, καθάπερ λόγος (Ιουλ. Ἐπιστ. ΚΓ').
Dieu veuille avoir son ame! Dieu lui
fasse paix! ||. συγχωροῦμαι (προφ. κοιν.
Συχωρητοῦμαι), ῥ. παθ. Συγγνώμης συγ-
χῶω. être pardonné. ὁ συγχωρῶ (ἀντι-
τοῦ Δίδω ἀδεᾶν), ἴδε Ἀδεῖα.

Συκάκι καὶ Συκαλάκι. » Συκάριον. pe-
tite figue.

Συκάλη, γέν., ἴδε Σήκαλη.

Συκαμιντα (ἡ Τουρκ. Δουτηά, κυρ. ἡ
ἄσπρη), δ. Συκαμινέα. mûrier (blanc),
ἴδε καὶ Μουρνά.

Συκάμινον (τὸ ἄσπρον Δούτι), ἴδε
» Συκάμινον. mûre (blanche), θ. ἴδε καὶ
Μούρον.

Συκά, δ. » Συκῆ. figuier.

Σύκον, ἴδε. » Σύκον. figue, θ. ||.
σύκον ξηρόν. » Ἰσχάς-ἄδης (ἴ).

Συκῶτι (ἐκ τοῦ Συκατὸν, διότι, κατὰ
τὴν Εὐστάθ. Ὀδ. Ω, 341, τὸν Πολυδ. Γ',
49, τὸν Σμ. Σηθ. Χ. 1, καὶ ἰδίως τὸν
Ἀέτιον, Β', 127, » Τὸ ἔπαρ ἄμεινον, οὐκ
εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα,
τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθέντων χοίρων,
καὶ διὰ τοῦτο Συκατὸν καλούμενον α.).
» Ἡπαρ. foie.

Συκεφάγος (διάφορα πουλιὰ χαρακτη-
ρίζονται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ μὲ τὸ Με-
λισσοφάγος, ὅθεν καὶ ἡμπορεῖ ἵνα ἐκλη-
φῇ ὡς γενικόν), π. » Συκαλὶς (εἶδη αὐ-
τοῦ εἶνε καὶ ε) » Μελαγκόρυφος (καὶ δ)
» Κέγγραμος ἢ Κεγγραμὶς (καὶ ἄλλα πολ-
λά). figuier, bec-figue καὶ becfigue;
ortolan.

Συκοφύλλον (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Μου-
χίου ἐν λέξει Ἀποτεθρίκεν) » Θρίον καὶ
Θρίον. feuille de figuier

Συλλαβή. » Συλλαβή. syllabe, θ.

Συλλαβίζω, ῥ. ἀφ. » Συλλαβίζω (Πλουτ.).
épeler.

Συλλάδισμα. » Συλλαβισμός, τὸ συλ-
λαβίζειν. l'action d'épeler.

Συλλογή. » Σύνοια, φροντίς, λογισμός,

διαλογισμός. méditation; l'état d'un homme pensif.

Συλλογισμαι, ὁ. ἀποθ. » Λογίζομαι,

Συλλογίζομαι (συλλογίζομαι, διαλογίζομαι (Δημοσθ.), διεξιμι πρὸς ἐμαυτὸν (Ισοκρ.), ἀνακυκλέω(-όω) πρὸς ἐμαυτὸν (Λουκιαν. Αὐτὸ εἶνε τῶν Γάλλ. τὸ rouler dans son esprit), φροντίζω, ἐν φροντίδι γίγνομαι, συνοδοῦμαι («Φαῖνη γέ τι ἐσχυρωπακένας, καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τι συνοοῦμενος, » Ἀρσφ.), σκέπτομαι, ἐπὶ συνοίας ἔχω, πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι, λόγον (λογισμὸν) ἐμαυτῷ δίδωμι, πρὸς ἐμαυτῷ γίγνομαι («Ὁ δὲ Πουμπλῖος ἀκούσας, καὶ πρὸς αὐτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον, « . . .) penser, méditer, délibérer, songer à, ἴδε καὶ Στοχάζομαι καὶ Λογυριάζω. ||. ἐν οἷ συλλογίζουμουν αὐτά. » Τούτους ἐλίτταν τοὺς λογισμούς». ||. αὐτὰ πᾶντιν μέσα καὶ συλλογίσουτα. » Ταῦτ' ἰὼν εἰς λογίζου, » (Σοφ.).

Συλλογισμένος, η, ον. » Σύννοος, *ἐμφροντής. pensif, absorbé dans ses pensées. ||. περπατεῖ συλλογισμένος. » Ἐπὶ συνοία βιάζειν (Λουκιαν.). « ||. *μοιάζει συλλογισμένος. » Σκεπτομένῳ («Φροντίζοντι») ὅμοιος.

Συλλυποῦμαι, ὁ. ἀποθ. » Συνάχθωμαι, συναλγέω. prendre part à (partager) la douleur de quelqu'un, faire des condoléances à.

Συμβιβάζω, ὁ. μετ. » Συμ(=Συμ)διβάζω (Θουκ. Ηρόδ.), διαλύω (τὰς διαφοράς). concilier, accorder, mettre d'accord, accommoder, rapprocher, ἴδε καὶ Φιλίωνω. ||. ἐπειδὴ θῆλυσαν ἴνα τὰ συμβιβάσων. » Βουληθέντες διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους. ||. συμβιβάζομαι, ὁ. μεσ. » Συμβαινών, συμ(ζυμ)βάσεις ποιῶμαι, διαλύομαι. s'arranger, s'accommoder, s'accorder, composer.

Συμβιβασμός. » Σύμ(=Συμ)βάσις (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), συμβίβασις, συμβιβασμός, διάλυσις. accommodement, composition, rapprochement. ||. κλίνω πρὸς συμβιβασμόν. » Συμβιβαστικῶς ἔχω (Πλ.) », συμβατεύω.

Συμβουλιτάρης (ὁ). » Σύμβουλος. conseil, conseiller.

Συμβουλεύω, ὁ. μετ. » Παραινέω, διδάσκω, ὑφηγέμαι, εἰσηγέομαι, ὑποβάλλω, συμβουλεύω, νουθεῖω, ὑποτίθεμαι. conseiller, suggérer. ||. συμβουλεύομαι, ὁ. μέσ. » Συμβουλεύομαι (Ξενοφ. Ἀναβ.), βουλεύομαι, ἀνατίθεμαι, ὑπερτίθεμαι (Ηρόδ.), κοινῶμαι, κοινολογέομαι. consul-

ter, conférer ensemble, concerter.

Συμβουλῆ. » Παραίνεσις, ὑποθήκη, νουθεσία, εἰσηγήσις, ὑφήγησις, ὑποβολή (ἐπὶ κακοῦ). conseil.

Συμμάζωμαι. » Συστολή. resserrement.

Συμμάζωμένος (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), η, ον. » Εὐσταλῆς, συνεσταλμένος. décent, s'éant, ἴδε καὶ Ταπεινός.

Συμμάζω, ὁ. μετ. » Συστέλλω, συναίγω, resserer, réduire à un moindre espace.

§. (συνεκδοχ. παίρων ξένον καὶ δυστυχῆ εἰς τὸν οἶκόν μου. » Συνάγω, («Ξένος ἦλθν καὶ συνηγάγετέ με, Εὐαγ.). recueillir. §. (μεταφρ. σωφρονίζω τινά). » Μεταδιαιτάω ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον. » Κοσμίον ποίω («Καὶ τοὺς πάντο δεινούς, ὅταν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε ὑμεῖς κοσμίους ποιεῖν, « Δημοσθ.). réduire (amener) à la voie d'honneur; ramener à des sentiments plus honnêtes. ||. συμμάζονομαι, ὁ. μεσ. » Συστέλλομαι, συστέλλω ἐμαυτὸν. se resserer, se contracter (κυρ. ἐπὶ νεύρων), se réduire à un moindre espace. §. (μεταφρ. δι' ἐνα ἄνωτον καὶ φυλῶδιον, ὅταν ἀλλάξῃ τρόπον εἰς τὸ καλόν). » Μεταδιαιτάω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον (βέλτιον), ρυθμίζω (μετακοσμίω) τὸν βίον. changer son genre de vie, devenir meilleur.

Συμπάθει' (τὸ), ἴδε Συγχώρησις. ||. μὲ συμπάθειο' (φρ. τὴν ὁποῖαν συνεπιθῶν οἱ ἄπλοῖ, ὅταν θέλουν ἴνα εἰποῦν δύσφημόν τινα, ἢ νομιζομένην τοιαύτην, λέξιν. Εἰς τὸ Ι. τοῦ Λυδοῦ Περὶ Ἀρχῶν Ρωμαϊκῶν, Α, 5, εὐρίσκειται: » Ἡ γὰρ γραμματικὴ πρὸς ταύτην εἰσαγομένη ἐτυμολογία, μετὰ συγγνώμης, βεβιάσται· καὶ ἐν τῷ Γ', 9: » Μετὰ συγγνώμης εἰρήσθω. « Οἱ ἀρχαῖοι εἶγον ἀνάλογον φράσιν τὸ) » Εὐστομα κισθῶ. sauf le respect que je vous dois, sauf (sous) correction.

Συμπάθω, ὁ. μετ., ἴδε Συγχωρῶ.

Συμπαιτιότης, ἴσα. » Πολίτης, δημότης, συμπολίτης. concitoyen.

Συμπεθερίάζω (ὁ κύριος Ῥωμαῖος ὁ βασιλεὺς μετὰ Βουλγάρων συνεπενθερίασε, καὶ τὴν ἰδίαν ἐγγόνην δέδωκε τῷ κυρίῳ Πέτρῳ τῷ Βουλγάρῳ, « Κωνσ. Πόρφυρογ. περὶ Διοικ. 15), ὁ. ἀμ. » Κνδεύω, κνδός συνάπτω (τίθεμαι), γαμβρεύω πρὸς τινα (Γραφ. Δευτερον.), ἐπιγαμβρεύω. s'allier à, apparenter, entrer dans une famille. ||. ἂν δὲν ἐταίρειάζαν, ἴδε ἐσυμπεθερίαζαν, (πτοριμ.), ἴδε Ὁμοίος.

Συμπεθερεῖο' (ὁ Εὐστάθιος [Δ. Ν. 464] τὸ γράφι Συμπεθερίαν, καὶ τὸ ἐμνη-

νεύει διὰ τοῦ Οἰκειότατα κηδεστικῆν).
 Ὑπεργαμία, κῆδος (τό), κηδεύω. al-
 liance.

Συμπέθερος, α. « Κηδεστής, συγγηδε-
 στής. parent (par alliance) ».

Συμπερίκνω, ῥ. ἀμ. « Τεκμαίρομαι, εἰ-
 κίζω, συμβάλλωμαι (« Ταύτη τὴν δὲ ἴ-
 νου συμβάλλω ἐξεληλυθέναι, « Ἡροδ.), συν-
 αἰρέω (Πλάτ. Λυκ.), ὑποπαίζω, σταθ-
 μίζωμαι, ἀπεικάζω, συλλογίζομαι, συνά-
 γω, συμβιβάσκω (Γραφ.) conjecturer,
 présumer, inférer, conclure.

Συμπερσάζω (« Τεκμαρσις, εἰκασία,
 Συμπερσάζω | συναγόμενον. conjec-
 ture, θ.

Συμφέρει, ῥ. ἀπρ., ἴδε Ἰσραὴλ.
 Συμφέρον (τὸ κέρδος, τὸ ἰσχυρ. Ἰντερφέ-
 ρε.) « Τὸ συμφέρον, τὸ διάφορον (« Ἄρα
 μικρὰ τὰ διάφορα ἐκτετακτοί « Ἰσαϊ). in-
 terfère.

Συμφορά. « Ἀτύχημα, ἀτυχία, δυστύ-
 χημα, δυστυχισθῆναι, δυστυχία, τύχη, δυ-
 σμερξίς, πῆξημα, συμφορὰ, δεινόν. mal-
 heur, revers, disgrâce, désastre, adver-
 sité, calamité. ||. τὸν ἀκολουθεῖ μιὰ
 συμφορὰ. « Τύχη χρησάμενος (« Δυσμε-
 ρήσις, « Δυστυχιστής) ὁ ἄνθρωπος.

Συμφωνημένος (μισθός κτλ.), η, ον.
 « Συγκείμενος, εἰρημένος. maitié, ἴδε
 καὶ Διανοημένος.

Συμφωνητικόν (γράμμα). « Συγγραφή
 (Δημοσθ. κατὰ Φορμ.), συμβόλιον, συν-
 αλλαγία, γραμματεῖον. contrat, obliga-
 tion, acte. ||. κάμω συμφωνητικόν.
 « Συγγράφομαι. passer un acte avec.

Συμφωνία. « Συνθήκη, δημολογία, συμ-
 βόλιον, συμφωνήσις, συμφωνία. condi-
 tion, convention, accord. ||. κάμω συμ-
 φωνητικόν. « Συγγράφομαι, συγγραφήν
 συνθήκας ποιεῖν (Δημοσθ.). διαθή-
 κην διατίθεμαι (Γραφ.). ||. κάμω συμ-
 φωνίαν μαζί μας, καὶ ἵνα σε δουλεύωμεν.
 « Διάθου ἡμῖν διαθήκην, καὶ δουλεύσομεν
 σοι (Βασίλ. Α). « ||. ἐκάμω συμφωνίαν
 μεταξύ των. « Διέθεντο διαθήκην ἀναμέ-
 νον αὐτῶν. ||. ἂν δὲν κάμω συμφωνίαν
 μαζί μου. « Ἦν μὴ διαθῶνται διαθήκην
 ἐμοί (Δημοσθ. Ὀρν.). « ||. με αὐτὴν τὴν
 συμφωνίαν, ὅτι ἵνα βγάλλω τοῦ καθενός
 σὺς τὸ δεξιὸν μᾶτι. « Ἐν ταύτῃ διαθήκομαι
 ὑμῖν διαθήκην, ἐν τῷ ἐξορῶν ὑμῶν πάντα
 δεξιὸν ὀρθοκλινὸν (Βασίλ.). « ||. ἐβάλον
 ἀρετοκρίτην τοῦ τὸν Σάτυρον, με συμ-
 φωνίαν ὅτι... « Δίαιταν ἐπὶ ῥήτοισι ἐπέ-
 τρεψε Σατύρων, ἐπ' ὧ... (Δημοσθ.). «
 ||. με συμφωνίαν ὅτι ἵνα πᾶρουν τοὺς

ἀνθρώπους « Ἐπ' ᾧ κομίζονται τοὺς ἀν-
 δρας. a (vous) condition. ||. σὰς τὸ ὑ-
 πόσχομαι, με συμφωνίαν ὥπως ἵνα γένω
 στρατηγός· ἀλλ' ὡς δὲν ἔρχομαι. « Ἐπὶ
 λόγῳ ταῦδε τάδε ὑπὸσχονται, ἐπ' ᾧ στρα-
 τηγός ἔσομαι· ἐπ' ἄλλῳ δὲ λόγῳ οὐκ ἐλ-
 θοίμι ἂν (Ἡροδ.). « ||. με ἁπλοῖαι συμ-
 φωνίαι. « Ἐπὶ ῥήτοισι τοῖσι (Διον. Ἀλικ.).
 ||. κατὰ τὴν συμφωνίαν τοὺς. « Καθὰπερ
 συνέκειντο (Πλάτ.). a. comme ils eu
 étaient convenus ensemble, d'après leur
 convention.

Σύμφωνος, η, ον. « Ὁμολογῶν, συνά-
 δων, συμφῶς, ὁμολογῶν, σύμφωνος.
 conforme, d'accord, qui est d'accord,
 ἴδε καὶ Τακτισμένος. ||. εἶμαι σύμφω-
 νος (ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην). « Συγγινώ-
 (γινώσκω, σύμφημι, συμφωνέω. être du
 même avis (d'accord), tomber d'accord
 d'une chose, ἴδε καὶ Γινώσκω καὶ Στέργω.
 ||. εἰς αὐτὸ εἶμαι σύμφωνος μαζί σου.
 « Τοῦτο σοι συγγνωῶ (Ξενοφ.). « j'en de-
 meure d'accord..

Συμφωνῶ, ῥ. ἀμ. « Συντίθεμαι, συγ-
 γράφομαι (« Συγγραψάμενοι τὸν γάμον »),
 συμφωνέω, συμβάλλω, διατίθεμαι. §.
 Ὁμολογέω, συμβαίνω, σύμφημι, συμφέρο-
 μι, συντρέχω, συναῶ, στοιχέω (Ἐκκλ.).
 convenir, s'accorder, être d'accord. ||.
 καθὼς εἶχαν συμφωνήσῃ. « Καθὰπερ συν-
 έκειτο σπρίσι. comme ils eu étaient con-
 venus ensemble. ||. ἡ γνώμη ἐσσυμφω-
 νούσαν. « Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἰ γνώμη ἐφεριν
 (Θουκ.). « ||. δὲν συμφωνῶ. « Ἀπάδω,
 διαφωνέω. discovenir. §. συμφωνῶ
 (τὸ ἄλλ. Στοιχῶ) ἐργάτην (δούλον κτλ.).
 « Μισθόμα. engager, gager, prendre a
 ses gages.

Συναγρίδα, ῥ. ψ. « Συναγρίς. den(dau)-
 tale, denté, margot, ἴδε καὶ Σινόδι.

Συνάζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) « Συνάγω.
 ἴδε Μάζωω.

Συναναστρέφομαι, ῥ. ἀποθ. « Σύνειναι,
 διμιλῶ, πλησιάζω, χράσσομαι, συγγίνομαι (γνο-
 μι, συνδιατρέφω, συμμίνυμαι, συνα-
 λίζομαι. fréquenter.

Συνάζεις, ἴδε Μάζωω.

Συναπάντημα (« Συνάντησις, συντυ-
 συναπάντησις | χία. rencontre, θ.

Συναπαντῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀπαντῶ.

Συνατεί (μας, σας, τους, αἰς, ἃ, ἴδε
 Ἀναμεταξὺ καὶ Ἐνας.

Συναυγα, ἐπ., ἴδε Χαρῶματα.

Συνάχι (ὀνομάζεται κοιν. ἡ Κατὰρῆσις
 [ἴδε τὴν λέξιν]· κυρίως ὁμοῦς πρέπει· ἵνα
 προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸ φλεγμαίνοντες

καὶ ἐπικίνδυνον πρῆξιμον τῶν ἀδένων τοῦ λαίμου, τὴν Ἰταλ. Σκαραντζιαν), πᾶθ. » Συνάγχη, κονάγχη. esquinancie, θ. Παρβλ. Λαιμά.

Συνδουλιζῶ, ῥ. μετό. » Ζωπυρέω (τὴν ἐστίαν). tisonner.

Σύνεργον. » Σκεῦος, ὄργανον, ἐργαλεῖον, ἄρμενον. outil, instrument.

Συnergiezμαι (προφ. κοιν. Συnergiezμαι), ῥ. ἀποθ. » Ἀμιλλάσμαι, φιλονει(ν)κῶ. faire assant (rivaliser) de... avec; disputer; faire quelque chose à l'envie. || συnergiezoutan ποὶος να τὸ κάμω καλλήτερο'. » Πρὸς ἀλλήλους διημιλλῶντο, ἀντεφιλοτιμοῦντο, διηγωνίζοντο. ils travaillaient à l'envi, ils le faisaient à qui mieux mieux.

Συμερισία. » Ἀμιλλα, ζῆλος, ἀγών, φιλονεικία, φιλοτιμία. emulation.

Συνέρχομαι (τὸ ἄλλ. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω ἀπὸ ἡλιγοθυμίας, ἐκπληξία, κύρασις κτλ.), ῥ. ἀποθ. » Ἀναφέρω, συνάγω (ἀνλαμβάνω, ἀναλέγομαι, ἀνακτάμαι, ἀνακομίζομαι) ἐμαυτὸν, ἀναψύχω, ἀνανήρω. revénir, en revénir de, reprendre ses esprits, recueillir ses forces. || ἀφ' οὗ συνῆλθε, ἔωταῦσε· πόθεν ἦλθα; » Ἀνεγκῶν δ', ἠρώτα· πόθεν ἦκας; »

Συνήθεια (ἡ). » Ἔθος (τὸ), ἔθιμον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τὸ εἰθὺς (εἰθισμένον), τὸ ἐξ ἔθους, ἔξις, συνήθεια, συνεισφορά. habitude, θ. coutume, θ. usage, mœurs, θ. πλ. || εἶνε συνήθεια, ἴδε Συνθίζω (εἰς τὸ || συνθίζεται). || κἄθε τόπος ἔχει ταῖς συνήθειάς του. » Ταῖς πόλεις δ' ἐκάσταις ἄλλα καθέστηκεν. » Ἄλλα δ' ἄλλοις νομίζεται. chaque pays a sa guise (ses mœurs). || ἀπὸ συνήθειαν. » Ἐξ ἔθους, κατ' ἔθος. habituelement. || κατὰ τὴν συνήθειαν. » Συνήθως. suivant la coutume. || κατὰ τὴν συνήθειάν του. » Ἐαυτῷ εἰωθότως. à son ordinaire, il en use comme de coutume,

Συνήθεια (τὰ τῶν γυναικῶν). » Ἐμμηνα (τὰ), γυναικεῖα, ἐπιμήνια, μῆνες (Ἀριστοτ.), συνθίζεται (αὐτ.). règles, θ. ordinaires, menstrues, θ. πλ. menstruelles, mois. || ἔχει τὰ συνήθειά τ'ης. » Καθαίρεται τὴν ἔμμηνον καθαροῖν. » Ἐν ἀπέδρῳ τυγχίνει εὖσα. » Ἀποκάθεται (Γραφ.). elle a ses mois (ses ordinaires).

Συνθίζω (ἄλλοι τὸ γράφουν Συνειθίζω), ῥ. μετ. » Εἰθίζω, συνειθίζω, παρασκευάζω, συνοικεῖω. accoutumer, habituer, ἴδε καὶ Γυμνάζω. ῥ. οὐδ.

» Εἰωθῃ, φιλῶ, θέλω καὶ ἐθέλω (» Ὅπως ἡ γῆ φύειν θέλει, » Ξενοφ.). avoir coutume. ῥ. ῥ. μεσ. αὐτοπ, » Εἰθίζομαι, συνειθίζομαι (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'), συνοικεῖομαι. s'accoutumer, s'habituer, se familiariser, se faire à.

Συνθηθισμένος (» Τῶν φαρμακωδῶν αἱ δυνάμεις ἀσθενέστεραι τοῖς συνεθισμένοις. » Θεοφρ. φυτ. Θ, 18), η, ον. » Ὁ « Ἡ, » Τὸ, » Οἱ κτλ.) ἐξ ἔθους, εἰωθῶς, συνήθως, ἐθῶς (Συνέσ.). habituῶ, accoutumῶ, ordinaiser; commun. ῥ. (συνεχδοχ. ὁ πρός-υ-χος καὶ ἀσήμαντος). » Τετριμμένος, καθυμαξευμένος. trivial.

Συνθήκη. » Σπονδαί. traité, convention, θ. accord. || κάμω συνθήκην (συνθήκας) μετὰ τινος. » Σπένδομαι τινι (ῥ.) πρὸς τινα. || ἔλεγον ὅτι εἶχον κάμει συνθήκην μαζῇ τ'ων. » Φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς (Θυδ.).

Συννεφία. » Συννέφεια (Ἀριστοτ.), συννεφία (Νεμέτ.), ἐπινεψία (Ἀριστοτ.). ciel couvert. || εἶνε συννεφία, ἴδε Συννεφιάζω.

Συννεφιάζω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. καὶ αὐτοπ. » Συννεφέω(-ω) καὶ Συννέρω (ῥθεν τὸ) συννέφε (» Καὶ ξυννέφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ, » Ἀριστοτ.), ἐπινεφέω. il fait sombre, (le ciel) se couvrir.

Συννεφιασμένος, η, ον. » Νεφελώδης, συννέφελος, συννεφῆς, ἐπινεφῆς, ἐπινεφέλος, γνω(δνο)φερῆς, γνωφῶδης. nébuleux, couvert de nuages. || ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφιασμένος. » Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα (Θυδ.) » Ἐπινεφελῶν ὄντων (κατὰ τὸν οὐρανόν), Ἡρ., Ἀριστ.

Σύννεφον. » Νέφος (τὸ), νεφέλη. nuage, nue, θ. nuée, θ.

Συνουφάδα. » Εἰνάτηρ καὶ Εἰνάτειρ-ειρος καὶ-ερος (κυρ. ἡ ἐγγαστρωμένη). belle-sœur καὶ (ἀπλῶς) sœur.

Συνέδι, ψ, ἴδε Συνέδι.

Συνομήλικος, η, ον. » Ἰλιξ, ὀμήλιξ (Δουκιαν.), συνήλιξ, συνομήλιξ (» Ἀμμις γὰρ πᾶσαι συνομήλικες, ἥς δρόμος ὡτός, » Θεοφρ. Εἰδύλ. III), ἡλικιώτης (ὁ) ἡλικιώτης (ἡ), συνηλικιώτης-ῶτης, συνήλικος. qui est du même âge.

Συνομήκτος, η, ον. » Ὀμώνυμος. qui porte le même nom.

Συνορεύομαι, ῥ. μεσ. } » Ὀμορέω, συνορεύω, ῥ. οὐδ. { ἀπτω, συμβάλλω, γειτνιάω, ἔρχομαι. coulisser. || ἡ Βοιωτία συνορεύει μὲ τὴν Ἀττικὴν. » Ὀμορος ἡ Βοιωτία τῇ Ἀττικῇ. || οἱ Φρύγες συνορεύουν μὲ τοὺς Καππαδόκας. » Φρυγῶν δὲ ἔχοντι Καππαδοκίαι (Ηρῶδ.) »

Σύνορον. » Ὅρος, ὄριον, μεθόριον, ὁριοῦσιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τέρμα, τέρμων. borne, θ. frontière, θ. limites, θ. πλ. cousins, πλ. ||. βάλλω (διορίζω) τὰ σύνορα. » Ὀρίζω, διορίζω, ὁριοθετέω καὶ ὁριοθετέω (Γραφ.). fixer les limites.

Συνταξειδεύω, β. οὐδ. » Συνεκδημέω, συναποδημέω, συνοδοιπορέω (διὰ ξηράς), συμπλέω (διὰ θαλάσσης). voyager ensemble.

Συνταξειδιώτης. » Συνέκδημος, συνοδοιπόρος (ὁ διὰ ξηράς), σύμπλευς-ου (ὁ διὰ θαλάσσης). compaignon de voyage.

Συντεκνος, ισσ. » Ἀνάδοχος (Εκκλ.). compère-commère.

Σύντομα, ἐπ. » Ἐπιτόμως, ἐν ἐπιτομῇ, ἐν κεφαλαίῳ, ἐν βραχεί (Λουκιαν.), συνελόντι, ἐπιτοχάδην. succinctement, sommairement, brièvement, en abrégé, laconiquement.

Συντομία. » Τὸ ἐπιτόμον, βραχυλογία. brièveté, θ. laconisme. ||. ἵνα πῶ μὲ συντομίαν. » Συνελόντα δ' εἰπεῖν συνελόντι φάναι ὡς ἔπος' ἀπλῶς εἰπεῖν ἐν κεφαλαίῳ· βραχυτάτῳ κεφαλαίῳ τὸ σύντομον ἐν βραχεί· διὰ βραχείων (ἰλίγων) συλλέξδην. en peu de mots, en un mot, bref, pour abréger.

Σύντομος, η, ον. » Ἐπιτόμος, βραχύς. succinct, concis, laconique. ||. πῆρε τὸν πλεόν σύντομον δρόμον. » Ἐπιτομώτατην ἔδδεν ἐδάδιος (Συνεσ.). « il prit le chemin le plus court.

Συντοπίτης, ισσα, ἴδε Συμπατριώτης.

Συντρέχω, β. ἀμ., ἴδε Βοηθῶ.

Συντροφεύω (πηγαῖνω μαζῇ), β. μετ. » Παρα(» Συμπαρα-, Συμπρο-)πιμπω, παρακολουθεῖν. accompagner, conduire, ἴδε καὶ Ἐπεροδοῶ. §. (κάμνω συντροφιάν), β. ἀμ. » Κοινωνέω, προσκοινωνέω (Δημοσθ. Λαερ.), κοινωνίαν τίθεμαι πρὸς τινα. s'associer, être de moitié.

Συντροφία (τὸ συντροφίσμα). » Ἐταιρεῖ-(ρί)α, κοινωνία, κοινωνήμα (Πλάτ.). societé, compaignie. ||. ἔχω συντροφίαν μὲ τὸν τάδε, ἴδε Σύντροφος. ||. κάμνω συντροφίαν, ἴδε Συντροφεύω. §. (ἡ μεταξὺ φίλων διατριβή). » Συνδιωγή, compaignie. ||. βραστῶ συντροφίαν (κάνενα). » Συνδιάγω (» Σύνειμι) τινί. tenir (faire) compaignie à. §. (ἡ ὁμήγουρς αὐτῇ τῶν φίλων, ὅθεν: Ἀπόψε εἶνε συντροφία εἰς τοῦ τάδε), ἴδε Μάζωμα καὶ Συναστροφή.

Συντροφικά, ἐπ. » Ἐν κοινῷ, ἀπὸ κοινοῦ. de compaignie, en compaignie.

Συντροφικός, ἡ, ὄν. » Ὁ ἐν κοινῷ (ἀπὸ κοινοῦ). qui se fait en commun; qui appartient à des compaignons (à la compaignie).

Σύντροφος, ισσα. » Ἐταῖρος, κοινωνὸς, μέτοχος, σύντροφος; (» Μάλιστα κκκκ-ποιούσιν οἱ κακοὶ σύντροφοὶ τοὺς ἀνθρώπους, « Πολύβ. ΚΗ. 2, ἀποσπ.). associé, compaignon, compagne (la). ||. εἴμιμι σύντροφος. » Κοινωνῶ. ||. ἦτον δὲ καὶ αὐτὸς σύντροφος εἰς τὸ καράβι μὲ τὸν τάδε. » Κοινωνεῖν δὲ καὶ αὐτὸν τῆς νεῆς Ἰβλησίῳ (Δημοσθ. Λαερ.). §. » Συστρατιώτης, συμμαθητής, ξυμφοιτητής. camarade. §. » Οπαδὸς, συνόμιλος, θιασώτης, ἐπόμενος, ἀκίλουςος. compaignon, suivaui.

Συντρώγω, β. ἀμ. » Συνεσθίω, συνδειπνέω, συνεστίαμαι, συνευχέσμαι, συνοσιτέω, τραπέζης κοινωνέω, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτέομαι. manger ensemble.

Συντραχίω, β. ἀμ. » Συνδιαλέγομαι, λόγους συμπάλλομαι (Ξενοφ.), (ὁ Εὐαγγ. Λουκ. μετεχειρίσθη τὸ ἀντιβάλλω (« Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, εὖς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους;»), συλλαλέω, συνομιλέω. causer, converser, s'entretenir, ἴδε καὶ Ὀμιλῶ.

Σύζυλος, η, ον. » Πρίρριζος, προθέλυμος, ἄρδην, αὐτάνδρῳ τῇ νηϊ, αὐταῖς ἀμάλαις (παροιμ. Σουλδ.). de fond en comble. ||. ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι ἐχάθῃ σύζυλον τὸ καράβι. » Πυθόμενος αὐτόφορτον τὴν ναῦν ἀπολωλέναί. ayant appris que le navire avait péri corps et biens, ἴδε καὶ Σύψυος.

Σύρμα (κυρ. ἡ μαλαμαμπένια ἢ ἀσπ-μένη κλωστή· ὁ Ὀμηρος, Οδυσ. Κ, 23, ὠνόμασεν) » Ἀργυρέην μέριμνα, (τὸ ὀπίσθον ὁ Εὐστάθ. μεταφράζει) ἀργύρεον μίτον (« Τοῦ ἀργυρέου μίτον, ὁ Σύρμα φαίνεται ἰδιωτίζοντες, α). fil d'or (d'argent), ἴδε καὶ Χρυσάφι.

Συρματιένιος, α, ον. » Χρυσόπαστος, χρυσοῦφαντος, χρυσοπαγής. tissu(broché, brodé) d'or.

Συρμός. » Ἐπιδημικὸν νόσημα. épidémie, maladie épidémique, θ.

Σύρριζα (ἴσα μὲ τὴν ρίζαν), ἐπ. » Ἐν γρῶ. rez-pied, rez-terre, à fleur de. §. (μὲ ὅλην τὴν ρίζαν ἢ ἀπὸ τὴν ρίζαν). » Πρίρριζον καὶ πρίρριζα, αὐτόρριζον, αὐτόπρεμνον, προθέλυμον, ριζόθεν, ἄρδην. radicalement, avec la racine. §. (μεταρ-), ἴδε Σύζυλος.

Σύρρινον. » Σύρρις, συρμός, ὀλκή. l'action de traîner(se traîner), rampement.

Συρτάρι: (ἄρμαριον, τραπέζιον κτλ.).
 » * Συρτοθήκη. tiroir, layette (ἰδ. τοῦ ἄρμαριου). §. (τῆς θύρας, ὁ Τουρ. Συρ-
 μέας). » Επιβλή; (ἰδ. αὐτ. τὸ Τουρκ. Ζεμ-
 περέκι). verrou, verrouil. » Ἐμβολον, βά-
 λανος καὶ ζυγωθρον (ἰδ. αὐτ. τὸ σιδεράκι,
 ὅπου περνοῦν μεταξὺ δύο τρυπημένων
 καρφιῶν). rēpe; cadole, θ. ἴδε καὶ Μάν-
 δαλος.

Σύρτης (ἡ ἄλλ. Ἀμπάρα, τὸ ξύλον ὅπου
 περνοῦν μεταξὺ τοῦ τοίχου ὀπισθεν τῆς
 θύρας). » Ὀχεύς, μοχλός, ἐπιβλήτης-ἦτος
 (ὁ), ἀντιόχτης. barre, θ.

Συρτικόν (εἶδος δικτύου), ἴδε Γρίπος.

Συρτός, ἡ, ὄν. » Συρτός, συρόμενος.
 Italiail. ||. παποῦτσι συρτό. » Εὐμαρίς,
 περιτὴ, βλαύτη («Βλαύτας σύρων», Ἀ-
 θήν.), βλαυτίον. bahuiche, θ. souspied,
 pale de chambre (sans quartier). ||.
 συρτός χορός. » Ὀρμος. (Εἰς ἐπιγραφὴν
 τινὰ Βοιωτικὴν, δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ
 Βοιωτικίου, Τόμ. Α. σελ. 790, ἀριθ. 1623,
 46, ἀναφέρεται:) » Συρτῶν ὄρχησις («Τὰς
 δὲ πατρίους πόμπας μεγάλας καὶ τὴν
 τῶν συρτῶν πάτριον ὄρχησιν θεοσεδῶς ἐπ-
 ετίλεσεν α.). brangle.

Συσταζόμενος (σεμνός, φρόνιμος, ὁ
 ἄλλ. Στοχαζούμενος), ἡ, ὄν. » Συνεστηκώς
 καθεστηκώς, ἐμβριθής. posé, ἴδε καὶ Βα-
 ρός.

Σύσσις (φίλου πρὸς φίλον). » Σύσσις.
 recommandement, recommandation θ.

Συστήνη (εἰς τὴν ἀγάπην, ὑπεράσπι-
 σίν τινας), ῥ. μετ. » Συνίστημι καὶ Συν-
 ιστάω. recommander. §. (κτιζῶ, θε-
 μελιόω πρῶτος ἐν κατάστημα). » Κα-
 ταβάλλομαι («Τὴν Κυρηναϊκὴν σχολὴν
 κατεβάλλετο α.). fonder. §. συσταίνο-
 μαι (ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου), ῥ. μεσ.
 ἴδε Συνέρχομαι.

Συγλαιῖν (χυρ. νερόν κτλ. εἰς τὴν φω-
 τιάν), ῥ. μετ. » Χλαιῖν, παραχλαιῖν.
 attiedir, faire dégourdir. §. ῥ. μεσ.
 αὐτοπτ. » Χλαινομαι. tiedir, s'attiedir,
 dégourdir.

Σύχλιος, α, ὄν. » Ἀροχλιαρὸς (Ἰπ-
 ποκρ.). (eau) degourdie, ἴδε καὶ Χλιός.

Συχνά, ἐπ. » Συνεχώς, συχνάκις, θα-
 μὰ, θαμινὰ (Ξενοφ. Ἀπομν. Β'), θαμι-
 νῶς, πυκνῶς, πυκνάκις. souvent, fré-
 quemment.

Συχνάζω, ῥ. ἀμ. » Θαμιζῶ, φοιτῶ,
 συχνίζω. fréquenter, hanter.

Συχνοπερνῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Πηγαίνερχο-
 μαι.

Συχνοπηγαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Συχνάζω.

Συχνός, ἡ, ὄν. » Πυκνός, θαμινός. fré-
 quent.

Συχνότερα, ἐπ. » Συνεχέστερον, πυκνό-
 τερον (Ξενοφ. καὶ Πλάτ.). plus souvent.

Σύμφυχος (ἀντί) » Σύμφυχος («Τὰ τῶν
 Ἀράβων σκάρη κατέπρησεν ἐν Κυζίκῳ,
 σύμφυχα καταποντίσας αὐτά, » Κεδρην.),
 ἡ, ὄν. » Αὐτανδρος, avec tout ce qu'il y
 a de vivant, ἴδε Σύζυγος.

Σφάζω, ῥ. μετ. » Σφάττω (-ζω), ἀπο-
 σφάττω. égorger, ἴδε καὶ Ἀποκεφαλίζω.

Σφάκα (ὀνομάζεται κοινῶς ἡ Ἀλιφα-
 σκιά, ἴδε τὴν λέξιν). » Σφάκιν καὶ Σφά-
 γνον (ὠνόμαζαν οἱ Ἀρχαῖοι εἶδος βρύου, τὸ
 ὁποῖον κρέματα εἰς τὰ δένδρα ὡσάν κλω-
 σταίς), ἴδε Νεραϊδονέματα.

Σφακέλα (ἡ ἄλλ. Μούντζα, σῆμα ὁ-
 θριστικόν, γινόμενον παρ' ἡμῖν μὲν διὰ
 τῆς παλάμης ἀνοικτῆς, παρὰ δὲ τοῖς Ἀρ-
 χαίοις διὰ τοῦ μεσαίου δακτύλου, καθὼς
 τὸ συνηθίζουν καὶ σημεῖον οἱ ἀχρεϊέστεροι
 τῶν Ἰουδαίων, καὶ λεγόμενον) » Σκιμα-
 λίζειν. signe d'infamie.

Σφακελόνω (τὸ ἄλλ. Μουντζόνω, ἴδε ἀ-
 νωτέρω), ῥ. μετ. » Σκιμαλίζω. montrer le
 doigt du milieu ou la main ouverte (en
 signe d'infamie), faire les cornes à quel-
 qu'un.

Σφακέλωμα (τὸ ἄλλ. Μούντζωμα, ἴδε ἀ-
 νωτέρω). » Σκιμαλίσμός. l'action de mon-
 trer le doigt du milieu ou la main ou-
 verte (en signe d'infamie).

Σφακτὼν (ζῶον). » Ὀῦμα, σφάγιον, ἱε-
 ρεῖον, καλλίσθημα (χυρ. τὸ θυσιασμένον
 εἰς τὸν θεόν, τὸ Τουρ. Κορμπάνι). victime.

Σφαλάγκας (ἀπὸ τοῦ) » Ἀσπάλαξ-ακος,
 ζ., ἴδε Τυρλοπόντικον.

Σφαλάγγι (ἀπὸ τοῦ) » Φιλάγγιον, ἐντ.
 ἴδε Ἀνυφαντὴς καὶ Ρῶγα.

Σφάλισμα (ἀντί) » Ἀσφάλισμα, ἴδε Κλι-
 σιμον.

Σφαλισμένος, ἡ, ὄν. ἴδε Κλεισμένος.

Σφαλίστος, ἡ, ὄν. ἴδε Κλειστός.

Σφάλω, ῥ. ἀμ. » Ἀμαρτάνω, πταίω,
 πλημμελέω. faillir, manquer, faire (com-
 mettre) une faute.

Σφάλμα. » Ἀμαρτήμα, παράπτωμα, αἰ-
 τία («Ὡς δὲ ἡ αἰτία αὐτοῦ γεγραμμένη, α
 Εὐαγγ.). faute θ. crime, manquement,
 ἴδε καὶ Ἀμαρτία καὶ Λάθος.

Σφαλῶ (-λινῶ), ῥ. μετ. καὶ μέσ. (ἐκ τοῦ)
 » Ἀσφαλίζω (τὸ ὅποιον εἰς τὸ Γλωσσ. τοῦ
 Κυρίλ. εὐρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ ἀρχτικοῦ
 α: » Μύω, τὸ Σφαλίζω α), ἴδε Κλείω.

Σφάζειμον. » Σφαγή. l'action d'égorger.

Σφάκτης (πόνος σφοδρότατος εἰς τὰ ἐν-

τίσθαι), πύθ. » Στρέφος, σφάκελος. *Tranchée*, θ. ||. ἔχω σφίχτην. » Στρέφονται δεινῶς τὴν γαστέρα, ἴδε καὶ Κόψιμον. ||. ἵνα φάγῃ τὸν σφάκτην (εἶδος κατάρας, τὴν ὁποῖαν εὐρίσκουσιν εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον: » Οἱ δ' ἄλλοι καταπίνουσιν, ἀντὶς νερόν, φαρμάκιον, » Ἀντὶς ψωμί, τὸν ὀρέλιον, ἀντὶς φαγὶν τὸν σφάκτην «).

Σφεντάμνι ι, δ. (ἀπὸ τοῦ Κεῖτας Σφένταμνος ἰσχυροῦται κατ' ἐπέκτασιν Ἀσφένταμνος, ὁλοιάζει τὸν πλάτανον, καὶ διαιρείται εἰς διάφορα εἶδη) » Σφένταμνος (ῥ). *érable*, (ἐν εἶδος ἐννομεῖται) » Συκομορέα. *sycomore*.

Σφενδόνα. » Σφενδόνη. *fronde*, θ. ||. ρίχων (παίξω) σφενδόνα. » Σφενδονάω (-ίζω). *fronder*.

Σφέρδουκας ι, φ. Ἀσφάδελες. *asphodèle*.

Σφήκα, ἐντ. » Σφήξ-ηκος(ς), (διαφ. τοῦ ἀνθρώπου). *guêpe*, θ. ἴδε καὶ Ἀγριομέλισσα.

Σφηκία (μεταφ.). » Τὸ σφηκῶδες τῶν τρόπων, (ῥ).

Σφηκισμένος (μεταφ. δ) Διεστραμμένος, ἴδε τὴν λέξιν.

Σφηκισμός (τὸ σπῖτι τῶν σφηκῶν). » Σφηκία, σφηκῶν, ἀνθρώπων, τενορῶνιον. *guêpiér*.

Σφήνα, ἐργ. » Σφήν-ηνος (ς). *coin*, θ.

Σφίγγω (δένω σφικτά), ρ. μετ. » Σφίγγω, συσφίγγω (Γραφ.), συνάγω. *serrer, resserrer, estreindre*. §. (βάλλω κοντά-κοντά). » Πυκνέω. *presser*. §. » Πιέζω, ἄγχω. *presser*, ἴδε καὶ Ζουλώ. §. (μεταφ.), ἴδε Στενοχωρῶ. ||. ἔσφιζα ὅμως τὴν καρδιά μου, καὶ τὸν ἴσχω. » Ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακῶν ἔφην «, (Ἀριστοφ.). §. σφίγγω καὶ σφίγγομαι, ρ. μεσ. αὐτοπ. » Συνίσταμαι (» Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, « Ξενοφ.) §. » Πυκνόομαι. *se serrer; se presser*. §. ἴδε καὶ Στενοχωροῦμαι.

Σφιγμένος, η, ον, » Σφιγκτός, συνεσφιγμένος. *serré*.

Σφικτά (προφ. κοιν. Σφικτά), ἐπ. ||. (δέσ' τὸ σφικτά). » Σφικτικῶς, σφίγγων (-ουσα, -οντες κτλ.). *en serrant, fortement*. ||. (κρατῶ σφικτά). » Ἀπρίξ. *sans lâcher prise, fortement*.

Σφικτός, ἦ, ὄν. » Στεγανός, συνεστηκώς, πυκνός. *serré*.

Σφίζιμον. » Σφίγξις, σφιγμός. *serrément*.

Σφίξις (προφ. κοιν. Σφίξι, καὶ κυριολεκτεῖται διὰ τὸ σφίζιμον τῶν ἐντέρων).

» Εὐκφραξίς. *constipation*. §. ἴδε στενοχώρια.

Σφονδύλι (κυρ. τὸ γνωστὸν ἐργαλεῖον » Ἐπσετο τὸ σφονδύλιν ἐκ τῆς ἀτράκτου μου, καὶ κυλισθὲν εἰσῆλθεν ἐν τῇ ὀπῇ ταύτῃ, « Κωνστ. Πορφυρογ. κεφ. νγ'). » Σπόν- (» Σφόν)δυλος (ὁ ἱπποκρ. | Ἐπίδ. Ε.) ἐπέρσθεσε καὶ τὸ ἀτράκτου, σφονδύλιον (Ὀνειροκρ.). *peson d'un fuséau*. §. (συνεκδοχ. ἡ στοργυλαῖς κλειδωταῖς τοῦ βαρκοκλάτου). » Σπόν (» Σφόν)-δυλος. *verlebré*, θ.

Σφουγγαῖς. » Σπογγοθήρας, σπογγεύς. *pêcheur d'éponges*.

Σφουγγάρι, φ. θαλ. (ἀπὸ τοῦ) » Σφουγγάριον (ὑποκρ. τοῦ) » Σπόγγος καὶ (Ἀττ.) Σπόγγος, σπογγία. *éponge*, θ.

Σφουγκαρίζω, ρ. μετ. » Σπογγίζω (Ἀπομ. σφ.), σπόγγω ἀπομάρτυνμι (Ἰλ. Ζ.), σπόγγω ἐκμάσσω (ἱπποκρ.), σπόγγω ἐκτρίβω, ἀποσπογγίζω. *éponger, nettoyer*.

Σφουγγίσμα. » Σπογγισμός, ἀποσπόγγισις. *l'action d'éponger*.

Σφουγγάτος (καλὴ λέξις, ἂν καὶ μεταγενεστέρᾳ). *omelette*, θ.

Σφουγγίζω, ρ. μετ. (ἀπὸ τοῦ). » Σπογγίζω (κυρ. μετ. σφουγγάρι), ἐκ ἀπομάσσω (-τω), ἀπομάρτυνμι, ἀποψάω (Ξενοφ. Κυρουπ. Α). *essuyer*.

Σφούγγισμα. » Ἀπόμαξις, ἀπομάρτυσις. *l'action d'essuyer*.

Σφυγμός. » Σφυγμός. *pouls*. ||. πιάνω τὸν σφυγμὸν (τοῦ ἀρρώστου). » Τὸ καρπῶ ἐπιβάλλειν τὴν χεῖρα (τὸ νόσημα τεκμαιρόμενον). *lâter le pouls*.

Σφυράκι. » Σφυρίον. *petit marteau* (maillet).

Σφυρί, ἐργ. » Σφύρα. *marteau*.

Σφύριγμα, ἴδε Σφύρισμα.

Σφυριγματιὰ. » Σφύριγμα. *coup de sifflet*.

Σφυρίδα, ψ. (» δὲν ἤξεύρω ἂν ᾔνε ἡ) » Σφύραινα (καὶ ἐπομένως) κέστρα (ς τῆς ὁποίας τὰ μεγάλα κομμάτια λαχταρεῖ ὁ Στρεψιάδης εἰς τοῦ Ἀριστοφ. τὰς Νεφ. 339), κέστρεῦς, μύζων. *marteau (de mer)* *espèce de mulet*, ἴδε καὶ Κέφαλος.

Σφυρίζω (προφ. καὶ Σουρίζω), ρ. ἀμ. » Συρίζω, συρίτω. *siffler*. §. (μεταβατικῶς συντασσόμενον, σημαίνει τὴν εἰς τὸ θέατρον γινομένην δυσχεροειᾶς δεξιὴν ἐκ μέρους τῶν θεατῶν. Ὅθεν) τὸν ἐσφύριξαν. » Ἀπεσυρίχθη, ἐκσεούριχται. *il fut sifflé*.

Σφύρισμα. » Συριγμός. *sifflement*.

Σφυρίχτρα, ὄργ. » Σφύριξ. *siffler*.

Σχεδιάζω, ῥ. μετ. » Ὑπογράφω, προῦπογράφω, προδιαγράφω, ὑποτυπώ(-μαι), σκιαγραφέω. dessiner. §. ébaucher.

Σχεδιον. » Ὑπογραμμὸς, ὑπογραφή, σκιαγραφία, σκιαγράφημα, ὑποτύπωσις. dessin.

Σχεδόν, ἐπ. » Σχεδόν, σχεδόν τι, μονονούκ (πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου), μονονούχ (πρὸ δασυνομένου), μονονουχί (πρὸ συμφώνου), μικροῦ (ὀλίγου) δεῖν, κομιδῇ ἐγγύς, πη (» Τῇ δὲ πη α), πως (Οὕτω πως α), ὡς, ὥσει, εἰς καὶ ἐς, πρὸς (» Μαθηται: πρὸς δισχιλίους, α Διογ. Λαερτ.), περί. presque, εννίγον, près, à peu près à peu de chose près, bien, guères (μὲ ἄρνησιν). ||. ἀφ' οὗ περπάτησε σχεδὸν ὅλον τὸν κόσμον. (» Πᾶσαν ἐπελθὼν ὀλίγου δέω λέγειν χώραν (Δημοσθ.) α. ||. τὴν Ἰλιάδα ὅπως ὅλοι σχεδὸν τὴν ἑξέουσιν ἀπ' ἑξῶς. » Ὅμως τὴν γε Ἰλιάδα ὀλίγου πάντες ἴσασιν ἀπὸ στόματος, α Δίων Χρυσост. Λγ'. ||. ἤτον σχεδὸν ἔρμος. » Μικρὸν ἀπέλειπεν ἔρμος εἶναι (Πλουτ.) α. ||. δεκάξη γρόνων σχεδὸν. » Ἐτη γεγονότα περίπου ἑκακίδεκα α. ||. σχεδὸν εἰς ὅλους. » Ὁμοῦ τι πᾶσι. α

Σχιάτικα (ῥευματισμὸς εἰς τὰ μέσα), πᾶς. » Ἰσχιάς (νόσος). (goutte) sciatique. Σχιζα (προφ. κοιν. Σκιζα). » Σχιζα, σχ δαξ-ακος (ὁ καὶ ἡ). éclat de bois (propre à bruler).

Σχιζω (προφ. κοιν. Σκιζω), ῥ. μετ. » Σχιζω, διασχιζω, ῥήγνυμι(-ύω), διαρῆσω. déchirer; fendre. ||. σχίσθηκε ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπτε. » Διασάσης (» Χανούσης) οὕτῳ τῆς γῆς, ζῶν κατεπόθη (κατέδυ). la terre s'enl'it' ouvrit sous ses pas. ||. ἵνα σχισθῇ ἡ γῆ καὶ ἵνα μὲ καταπιῇ! » Τότε μοι χάνει εὐρεία χθών! ||. σχίζω (ἄνθρωπον νεκρόν). » Δια(» Ἄνα)τέμνω. disséquer, tailler (κυρ. λιθιῶντα). ||. (ἡ γλῶσσα τῆς γουστερίτσας καὶ τοῦ φειδιοῦ) εἶνε σχισμένη εἰς τὴν ἄκρην. » Ἀκροσχιδής ἐστίν, ἑσχισται ἄκρα.

Σχιῖνος (προφ. κοιν. Σκίῖνος), δ. » Σχιῖνος (ῥ). lepnisque, ἴδε καὶ Μαστιχῆ καὶ Τσουκιδνά.

Σχίσσιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ σχίζειν). » Σχίσσις, ῥίξις, διάρρηξις. déchirement. §. (συνεκδοχ. τὸ σχισμένον μέρος, ἡ ἄλλη. Σχισμάδα). » Σχίσμα, ῥῆγμα. déchirure, θ. fente, θ. accroc.

Σχιστὸς, ἡ, ὄν. » Ἑσχισμένος, διαρρηγμένος.

Σχοι-ᾶς (προφ. κοιν. Σκοινᾶς). » Σχοι-

νοπλόκος, σχοινοστρόφος καὶ σχοινοστρόφος, καλωστρόφος. cordier.

Σχοινί (προφ. κοιν. Σκοινί). » Σχοινίον (ὑποκορ. τοῦ) σχοίνος (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ βούρλα), σπάρτος (ἡ) καὶ σπάρτον (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ σπάρτα), κάλως -ως καὶ -ω (ὁ). corde, θ. cordage, funin (ἰδιαίτ. τοῦ καρaboῦ). ||. (ἄνθρωπος) τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκοῦ (φρ. μεταφ.) » Βάραθρος, ἐξώλης. gens de sac et de corde, ἴδε καὶ Κρεμασμένος.

Σχοινοπούλι, ἐπ. (ἐκ τοῦ γένους τῶν Σουσουράδων). » Σχοινίικλος καὶ Σχοινίλος, σχοινίων. alouette de mer §. ἴδε Κίχλα καὶ Σουσουράδα.

Σχοῖνον (τὸ), φ. ἴδε Βούρλον.

Σχολεῖν (προφ. κοιν. Σκολεῖν). » Σχολή, σχολεῖν, διδασκαλεῖν, φροντιστήριον, ἀκροκτήριον, διδασκῆριον, διατριβή, παιδευτήριον, γυμνάσιον, μουσεῖον, γραμματεῖον καὶ γραμματοδιδασκαλεῖον (κυρ. τῶν λεγομένων Κοινῶν γραμμάτων). école, θ. collège.

Σχολή (ἄντι) » Σχολή, προφ. κοιν. Σκόλη), εορτή, ἀργία (Εκκλ.). chomage.

Σχόλασμα (προφ. κοιν. Σκόλασμα). » Ἡ ἀπὸ τῶν ἔργων ἄφρασις (ἀπόλυσις).

Σχολνῶ (προφ. κοιν. Σκολνῶ), ῥ. μετ. » Ἀπολῶ (» Ἀφίημι) τῶν ἔργων. §. ῥ. μεσ. » Ἀπολύομαι τῶν ἔργων. » Σχολάζω (ἀπὸ τῶν μαθημάτων).

Σώβρακον (ἄντι) Ἐσώβρακον, ἴδε Βρακί.

Σωκάρδι (τὸ ἄλλ. Γελλέκι καὶ ἱταλ. Καμιζόλα). » Ἰποδύτης (Πλούτ. καὶ Διόδ.). κολόβιον. camisole, θ. chemisette, θ.

Σωματώδης, ισσα, ικον. » Πολύσαρκος, εὐσαρκῶν, σάρκινος (Πολύθ. ΛΘ'. β'). qui a de la corpulence (de l'embonpoint).

Σώνω, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Σώζω, ἴδε Φθάνω. ||. (ὁ Κορ. [Ἄτ. τομ. Δ'] μετέφρασε διὰ τοῦ) τώρα ἔσωσεν ἡ ἀπώλειά σου, (τὸ τοῦ Ὁμήρου). » Νῦν τὸν σῶς αἰπὺς ὄλεθρος (Ὀδυσ. X. 28). §. ἴδε Τελειῶν (εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχ. ἀπαντᾷται εἰς τὸν Φώτ. » Μῦθος ἐσώθη, » ἐπὶ ῥῆμά ἐστι λεγόμενον ἐπ' ἐσχάτῳ τῆς λεγομένης μῦθους τοῖς παιδίοις α).

Σωπαίνω, ῥ. οὐδ. ἴδε Σωπῶ.

Σωριάζω, ῥ. μετ. ἴδε Στοιβάζω.

Σωρὸς, ἴδε Στοιβα.

Σωστά, ἐπ. » Ἀνελλιπῶς, δικαίως. juste, au juste.

Σωστὸς, ἡ, ὄν. (ἀπὸ τοῦ) » Ἰσῶς καὶ σῶς, » Ἀνελλιπῆς, τέλειος. entier, ἴδε καὶ Ἀκέρως καὶ Τέλειος. ||. μὲ τὰ σω-

στά σου, ἢ χωρατεύεις (φρσ.), ἴδε ὅλος. δ. (μεταφ. ὁ ἴσος, ἀνάλογος, οὔτε περισσότερος οὔτε ἐλιγώτερος, οὔτε μεγάλη-τερος, οὔτε μικρότερος). » Δίκαιος (« ὁ ἰσθ-μίων δὲ δίκαιον δικτὸν αὐτῶ. » Γραφ.). juste. || σωτὸς εἰς τὸ ζῦγι. » Εὐσταθ-μῶς. ||. ὁ δὲν εἶνε σωτὸς ἔς τὸ ζῦγι. » Τὸν σιαθμὸν ἐνδείν. » Ἐνδὸν τῷ σταθ-μῳ. ||. σωτὸς ὁ λογαριασμός. » Δίκαιος ὁ λόγος (Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. Γ') «.

Τ.

Τ, τ, τὸ δέκατον - ἑννατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Δ: » Ἀτρακτος - ἀδράχτι, τῶν - δοξάρι, κτλ. ||. εἰς Θ: » Βάτραχος - βαθρακός, κτλ. ||. εἰς Κ: » Στιλβέω - σκληβόνω, σεῦτλον - σέσκλον, κτλ. ||. εἰς Π: » Ταῶνι - παγῶνι, κτλ. ||. εἰς Ψ: » Κατήφεια - καστεύφα, κληματίδα - κληματοίδα, ρηπίνη - ρετοίνι, τυκάνη - τσουκάνι, κτλ. ||. εἰς Χ: » Φά-την - παχνί, κτλ.

Ταγάρι (ἢ ἄλλ. Ταγαρτζικά ἢ Διαγαρτζικά, σακκί διαβάτου περιέχον τροφῆς ἢ τὴν ταγῆν), ἴδε Δισσάχι.

Ταγγάδα. » Τάγγη, ταγγίσις. rance, θ.

Ταγγιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ταγγίζω. rancir, devenir rance.

Ταγγιασμα, ἴδε Ταγγάδα.

Ταγγὸς, ἢ, ὅν (κυρ. Βούτυρον κτλ.). » Ταγγός. rance.

Ταγῆ (τὸ κριθάρι ἢ βρώμη, ὅ, που δίδουν εἰς τὰ ἄλογα ἐκτός τοῦ ἀχύρου, τὸ Τουρκ. Γέμι). » Χιλδός. ordinaire.

Ταγηνάρι (ἐκ τοῦ Ἀταγηνάριον (ὑποκορ. τοῦ). » Ἀτταγῆν καὶ (παρὰ τῷ Σουί-δα) Ταγῆν - ἦνος (εἶδος πτηνοῦ, ἄλλως) Ἀτ-τάγας, π. ἴδε Λιθαδοπέριδα. francolin.

Ταγῆνι. » Σίτησις, σίτος (« Οὐ γὰρ διδόντος τούτου οἶτον τῇ μητρὶ, τὴν δὲ προίκα ἔχοντος », Δημοσθ. κατὰ Ἀφ.), σι-τηρέσιον, σιτομέτριον, σιτόμετρον, ἐπισί-τιον (Ἀθην.), ὀψώνιον, παροχή (Πλδ. ΑΒ', 19), ὀψώνιον, ταγῆ (Βυζαντ.), εὐνταξίς. ration, pension; élarer (κυρ. τὸ Τουρκ. Τεμεκλῆμι τῶν στρατιωτῶν). ||. μοιράζω (δίδω) τὸ ταγῆνι. » Μετρώ, σιτομετρώ, δίδωμι τὸ σιτομέτριον (Εὐαγγ.). donner (distribuer) la ration. ||. ἵταρνω τὸ τα-γῆνι μου. » Μετρέομαι (« Τὸς στρατιώ-

τας τὸν χάριστον μετρομένους σῖτον, « Πλουτ.), σιτομετρέομαι.

Ταγηντζῆς (ἐκεῖνος ὅ, που μοιράζει τὸ ταγῆνι). » Ταμίας, σιτομέτρης, σιτοδο-της (Συνεσ.). élarier (κυρ. ὁ τῶν στρατευ-μάτων).

Ταγίζω (κυρ. παιδί, πουλί κτλ.), ῥ. μετ. » Ψωμίζω, σιτίζω, τιβνέομαι. pour-ir, «rrater, arraiseler.

Τάγισμα. » Σιτισμός, τὸ ψωμίζειν (πι-τίζειν). l'action de pourir («rrater eis).

Τάδι (ὁ, ἡ, τὸ), ἀντων. ἄκλ. » Δεῖνα (δ, ἡ, τὸ, κτλ.). tel, un tel.

Τάζω, ῥ. αμ. ἴδε Ἰπόσχομαι. δ. ῥ. μετ. (διὰ τὰς πρὸς θεὸν ἢ τοὺς ἁγίους ὑ-ποσχέσεις). » Εὐχομαι. faire vœu, vou-er. ||. ἔταξεν, ἀν γλυτώσῃ, ἵνα προσφέρει θυσίαν εἰς τὸν Δία ἑκατό' βώδια. » Ἡΰ-ξατο τῷ Διί, εἰ διασωθείη, βούς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν. ||. ἵνα τάξῃ ἕνα βῶ-δι (ἑκατὸ βώδια, χίλια τραγιά κτλ.). » Εὐξέσθα: κατὰ βούς (καθ' ἑκατόμους, κατὰ χιλίων χιμάρων [Ὀληρ.]) «.

Ταίρι. » Ὁμοιος, ἴσος. » Σύζυγνος, σύζυγος, ὁμόζυγος κτλ. pair. ||. ὁ δὲν ἔχει ταίρι (φρ.). c'est le rhénix de son espèce. ||. τὸ τρυγνί ὅταν χάσῃ τὸ ταίρι του, κτλ. » Τὸ τῆ; τρυγνός φι-λέταιρον ἀδεταί κτλ. quand la tourtel-elle a perdu son pair.

Ταιριάζω (ἢ Ταιρειάζω), ῥ. μετ. » Ἀρμόζω (-τω), ἐν (συν-, προσ-, ἐρ-, συν-εφ) αρμοζώ (-τω), συνοικεῖω, συναρθεῖω. assortir, ajuster, adapter, appliquer, boiter. ||. τα' ταιριάζωμεν (φρ. μεταφ. καὶ ἔλλειπτ.). ἴδε Συμβιβάζομαι. δ. ῥ. μεσ. » Συνάδω, συναρμόζω, συντρέχω. s'accorder, convenir, assortir, quadrer, ἴδε καὶ Συμφωνῶ. ||. δὲν ταιριάζω. » Ἀπόδω, διαφωνέω. disconvenir. ||. δὲν ἔμπορουν ἵνα ταιριάσουν (-ξουν) μετ' ἄλλον. » Ἀδύνατοι ἄλλω συναρμόσαι (Ξενοφ. Ἀ-πομν.) «. ||. ἑταιρίαζαν τὰ λόγια μετ' ἄλλα πράγματα. » Συνέδραμον οἱ λόγοι τοῖς πράγμασιν. ||. ἡ λέξις πρέπει ἵνα ται-ριάξουν μετ' ἄλλα πράγματα. » Συντρέχειν δεῖ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι τὰ διό-μακτα. ||. ταιριάζει (δὲν ταιριάζει), ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Προσάκει, αρμόζει, πρέπει, ἔοικεν (« Ἔοικε δὲ νέφ' παντί, ὑπὸ γέρον-τος πληγέντι, θαθύμως ὀργῇ φέρειν, « Πλάτ. Νομ. Θ.) il convient, il est à la bienséance.

Ταίριασμα (ἢ Ταίρειασμα). » Ἐφαρ-μογῇ, ἐφαρμοσίς, συναρμογῇ, συγκομοσίς, συνοικεῖωσις. assortiment.

ῥαιρικομένος (ἢ ῥαιρικομένος), η, ον.
 » Ἀρμόζων, ἀρμόδιος, προσφυής, κατάλληλος, εὐάρμοστος, πρόσφορος, σύμμετρος, ἐμμελής, περί πῶδα (παροιμ.). assorti, convenable, s'éant, bienséant, ἴδε καὶ Σύμφωνος.

Τάκος (κυρ. Παξιμαδιοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Τακίων-ῶνος (κυρ. κομμάτι χρήστος ἢ ψαριοῦ ἀλατισμένον), ἴδε Τροχούλι.

Τακοῦνι (ἡ πατσούνα τῶν ὑποδημάτων).
 » Κάττυμα. talon, carrefure, θ.

Τακτικά, ἐπ. » Ὁμαλῶς, ἐπεικῶς, τεταγμένως, ἐν τάξει. régulièrement. ||. ἐπειδὴ ἂν δίδουν τὰ δασύματά τους τακτικά. » Τῶν γὰρ φόρων ἀποτακτικῶν (Στράβ.) «.

Ταλαίπωρος, η, ον, ἴδε Κακόμοιρος.

Τάλαρος (ἢ ἄλλ. Κάδδη), ἄγγ. (ὅπου κτυποῦν τὸ γάλα ἵνα ἔγχαλουν τὸ βούτυρον). » Γαυλός. baratte, θ.

» Γαλέρι (ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Ταλάριον (ἄγγ. γαῖον διὰ τὸ γάλα καὶ πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ tagliere, Γαλλ. tailloir, διότι εἰς τὸν Σγουρόπουλον εὐρίσκεται γραμμένον Ταλιούριον: » Πάντα τὰ σκεῦη ἦσαν ἀργύρεα, μέχρι καὶ τῶν ταλιουρίων, καὶ εἰς Ἰλωσάτ. » Ταλιέρη, κύκλος ξύλινος, orbis mensarius ligneus), ἴδε Πιάτον καὶ Πινάκι.

Τάμμα (ἔντι) » Τάγμα (« Ἐκέλευτε [ἡ Διονύσιος] τὴν βουλευμένην χρυσοφορεῖν, τάγμα τι ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ. » Ἀριστοτ.), ἴδε Τάξιμον.

Τανίζω, ῥ. μετ. ἴδε Τεντόνω.

Ταξειδεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀποδημέω, ὁδοιπορέω (κυρ. διὰ ξηρᾶς). voyager. » Πλέω, ναυτίλλομαι, ναυστολέω (ομαι). Ὀκλασσοπόρεω (διὰ θαλάσσης). naviguer.

Ταξειδί. » Ἀποδημία, ἱδοιπορία (κυρ. διὰ ξηρᾶς), πλοῦς, στόλος, ναυστολία, ναυτιλία (διὰ θαλάσσης). voyage. ||. κάμνω ταξειδί. » Πλοῦν ποιεῖσθαι, ἴδε καὶ Ταξειδεύω. ||. κάμνω καλὸν (εὐτυχισμένον) ταξειδί. » Πλῶ χάριζομαι, εὐπολέω.

Ταξειδιώτης. » Ὀδοιπόρος, ὁδότης, ἐπιβάτης (κυρ. παραδίου). voyageur, passager.

Τάξιμον (τὸ ἄλλ. Τάμμα, κυρ. ἡ πρὸς θεὸν ὑπόσχεσις). Εὐχή. (« Εὐχαί, τάγματα, « Ησυχ.). νοῦ, ἴδε καὶ Τάρμα.

§. ἴδε Ὑπόσχεσις.

Τάξις (προφ. κοιν. Τάξι). » Τάξις, κόσμος, κατάστασις, ῥυθμός, δίκαιος. ordre, règle, ο. arrangement, ἴδε καὶ Εὐταξία. ||. βάλλω εἰς τάξιν, ἴδε Βάλλω καὶ Συγυρίζω. §. (συνεκδοχ. ἡ τακτικὴ διαί-

ρεσις τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σχολεῖα). » Τάξις, τάγμα. classe, θ. rang.

Ταπεινά, ἐπ. » Ταπεινῶς, ἐν ταπεινώσει. humblement. §. » Κοσμίως. modestement.

Ταπεινῶνω, ῥ. μετ. » Ταπεινῶ (μεταφορ.). humilier.

Ταπεινός, ἡ, ὄν. » Ταπεινός (κυρ. ὁ χαμηλός). humble. §. » Κόσμιος, μέτριος, σώφρων, ταπεινόφρων, μετρίοφρων. modéré, modeste.

Ταπεινώσις. » Ταπεινότης, ταπεινότης. humilié. §. » Ταπεινοφροσύνη, σωφροσύνη, μετριοτής, μετριοφροσύνη. modestie.

» Ταπί (ὀνομάζουσι μερικοὶ, ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ λαβόντες, τὸ Τουρκ. Καλλὶ καὶ ἄλλ. Πεύκι). » Τάπηρ-ητος καὶ Δάπις-ιδος (ἡ) (« Οὐλοὶ τάπητες εἰ δατεῖς καὶ τριχωτοί, ὅποια τὰ κοινῶς νῦν λεγόμενα Επεύχια, « Εὐσταθ. ἰλ. II, 224). tapis.

Ταράζω (κυρ. διὰ τὸν τριμνον τῆς ἐπιληψίας), ῥ. ἀμ. » Ταράσσομαι, τινάσσομαι, σπείρω, σπαράττωμαι, σπάσσομαι. se débattre, avoir des convulsions (des spasmes). ||. τὸν ἐπίασε καὶ τὸν τάραξεν, ἴδε Πιάνω. ||. ταραξίει σὺν τῷ ψάρι, ἴδε Σπαράζω.

Τάφος, ἴδε Μνῆμα.

Τάχα (τὸ ὁποῖον καὶ Τάχατες λέγεται), ἐπ. (ἐλαττι.). » Ἄρα, ὅθεν, ὥς, πῶς, δῆ. comme si; par hasard. ||. ἡμεῖς δὲ, πού εἴμεθα τάχα ἐλεύθεροι. » Ἡμεῖς δὲ, αὐτόνομοι δὴ ὄντες (Θουκ.). §. ἐπ. (ἔρωτ.), ἴδε Ἀραγε.

Ταχεῖα Ἰ, ἐπ. ἴδε Αὔριον καὶ Πουρνό.

Ταχύ §. ταχεῖα (φρ. εἰρων. ἀντὶ Ποτὲ, Οὐδέποτε). » Ταχύ γε, ταχύ γ' ἂν (« Ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο, « Δημοσθ.), ἴδε καὶ Πολύ.

Τειχόκαστρον. » Τειχος (τὸ). murailles (d'une ville), θ. πλ.

Τελειῶνω, ῥ. μετ. » Περαιῶνω, ἐκ(συν-, ἐπι, ἀπο)τελέω, ἐπιτελῆ ποιεῶ, τελειόω, ἀνύω(-ύτω, -ύττω), ἐκ(δια)περαίνω, περατώω, ἀποπερατώω, διαπράσσο(ττω)μαι, ἐξεργάζομαι, ἐκπληρώω (λόγον, ὑπόσχεσιν κτλ), καταλύω, ἀπαρτίζω (μεταγ.), ἀναλίσκω (« Ταχὺ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλίκει, « Ξενοφ. Κυρουπ.). finir, achever, terminer, consommer; expédier; accomplir; concluer. ||. τελειῶνω τὸν λόγον (τὴν ὁμιλίαν) μου. » Καταπαύω (« Καταγράφω, « Καταλύω) τὸν λόγον. concluer son discours. ||. ἀφ' οὗ τελειώσεν ἐκείναις ταῖς δουλείαις. » Γενόμενος

δ' ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων. || . καὶ ἐκείνη κάμνει ὅσον ὅτι τὸν ἐρχόμενον μάρτυρον θά τελειώσῃ τοὺς εἰκοσιότους (χρόνους). » Καὶ μὴν ἐπύμνεται δύο καὶ εἰκοσιν (ἑτη) εἰς τὸν ἐπόμενον ἐλαφθολιῶνα τελείωσιν (Νουκιαν. Εἰταιρ. διαλ.). || « §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀλήγω, τελευτάω, πέρασ (τέλος) ἔγω, πληρόομαι, καταστρέφω, ἐξεργάζομαι κτλ. finir, s'accomplir, se terminer. || . ἐπειδὴ ἐτελείωσαν ἡ σαγίταις του. » Επιτελοῖσιν (ἐκτετοξευμένων) αὐτῶ τῶν βελῶν. les flèches lui venant de manquer. || . διότι τὰ μὲν χρήματα τελεῖόνουν ὀγλίγωρα. » Τὰ μὲν γὰρ χρήματα ταχέως ἀπολείπει (ἴσοκρ.) «. || . ἐτελείωσεν ἡ διορία. » Ἐξήκει « Συμπεπλήρωται ὁ χρόνος. le terme expira. || . ὁ πόλεμος ἤθελεν εἶναι τελειωμένος. » Διεπύπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος. la guerre serait déjà terminée. || . εὐχε δὲ ἵνα κοντεύουν ἵνα τελειώσουν καὶ ἡ συνθήκαις, ἵπου εἶχαν κάμει μὲ τοὺς Ἀργεῖους διὰ τριάκοντα χρόνια. » Συνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργεῖους αὐτοῖς τὰς τριακονταετείς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι (Θουκ.) «. || . τελείωσε (φρσ.) ! » Τετέλεσται » Ἀλλὰ νῦν (Λυσίας ἂν εἶπεν), ἐξεργασταὶ καὶ τέλος ἔχει «. s'en est fait. §. τελεῖόνω (μεταφ. ἀντί τοῦ Σκοτώνω), ῥ. μετ., ἴδε Σκοτώνω. || . ἂν δὲν πρόφθαινα, τὸν τελεῖονεν. » Ἐξεργαστ' ἂν αὐτόν. il l' eût bien tôt déréché. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ., ἴδε Ἀποθνήσχω.

Τέλειος, α, ον. » Τέλειος, ἐντελής, πλήρης. parfait, complet, accompli, consommé, achevé, total.

Τελείωμα (. » Συντέλεια, τελέωσις. Τελειωμός (achevement, exécution ; consummation. »

Τέλος (τὸ). » Πέρασ (τὸ), τέλος (τὸ), τελευτή, τέρμα, ἔκθασις, ουντέλεια (Γραφ.). fin, θ. terme. || . περὶ τὸ τέλος (τὰ τέλη) τοῦ Φεβρουαρίου. » Περί τὸν ἐλαφθολιῶνα ἐβήνοντα. Ἄριστ. || . τέλος πάντων (φρ.) » Ποτέ, οὖν (« ὥς δ' οὖν ἐπούσατο, «), χρόνῳ, χρόνῳ ποτέ, τέλος, τελευτῶν, τελευταῖον, ἐπὶ τέλους (τέλει) πᾶσι, τέως (μεταγ.). enfin, à la fin, ἴδε καὶ ὕστερα.

Τελώνιον (ὁ Διάβολος. Ἡ ἰδέα εἶναι τῆς Γραφῆς), ἴδε Διάβολος. §. τελώνια (ὀνομάζουν προσέτι οἱ ναῦται καὶ τὴν φορητικὴν ἐκείνην ὕλην, ἣ τὰ λαμπρά μετέωρα, πού φαίνονται τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ τρικυμίας, εἰς ταῖς ἄκραις τῶν σχεϊνῶν καὶ καταρτιῶν τοῦ καραβιοῦ, τὰ ὅποια καὶ φυγαδεύουν ἐπομένως ἐξορκίζοντες καὶ βο-

ρυθεύοντες, διότι τὰ νομίζουσιν κακὸν ὄν, ἐν ᾧ οἱ ἀρχαῖοι τὰ εἶχον σωτηρίας σημεῖον, καὶ τὰ ὀνόμαζον) » Διοσκούρους. seu saint-Elme.

Τέντα (τὸ Τουρκ. Τσαδῆρι. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας). » Σκηνή. tente, θ. » Σκιάς (κυρ. τὸ Τουρκ. Τσαρδάκι). ravillon.

Τεντόνω (τὸ ἄλλ. Τσιτόνω), ῥ. μετ. » Τείνω, ἐν (ἐκ-, συν-, δια-, παρα, ἐπι) τείνω, τανύω (ὅθεν τὸ κοιν. Τανίζω καὶ Τανυσμαί), τετανόω (κυρ. διὰ τὸ δέρμα. » Χρόα ῥύπτει καὶ τετανεῖ, « Διοσκορ.), λαρδός (ἴδε Κοκκαλιάζω). tendre ; hanter. || . τεντόνομαι (τὸ ἄλλ. Τσιτόνομαι, Τανίζομαι καὶ Ξεροτανηοῦμαι ἢ Ξεροτανίζομαι), ῥ. μεσ. » Σκορδινάομαι (έομαι). s'étendre en baillant.

Τέντωμα (τὸ ἄλλ. Ττίτωμα). » Τάσις, διὰ (ἐπι) τασίς. tension, θ. §. (τὸ ἄλλ. Ξεροτάνημα). » Σκορδίνημα καὶ Κορδίνημα, σκορδινισμός. l'action de s'étendre en baillant.

Τεντωμένος, η, ον. » Τεταμένος (κτλ. ἴδε τὸ Ρῆμα), λαρδός. tendu. §. » Τετανός (« Δέρμα προσώπου τετανόν, »). uni.

Τερερίζω (ψάλλω ἢ τραγουδῶ μὲ τρεμουλιαστὴν φωνὴν, ἣ μὲ πολλὰ τερερέμ), ῥ. ἀμ. » Τερετίζω. frédonner ; chevrotier (en chantant).

Τερέρισμα. » Τερέτισμα, τερετισμός. frédon ; roulade, θ.

Τέρι, ἴδε Ταῖρι κτλ.

Τεριάζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Τχιριάζω κτλ.

Τεσσαράγκωνος, η, ον, ἴδε Τετράκωχος.

Τέσσερς, α, (ἀριθμ.). » Τέσσαρες καὶ (ἀττ.) τέτταρες. quatre. || τέσσερς φο-

ραίς. » Τετράκις. || . τέσσερς χιλιάδες. » Τετρακισχίλιοι. || τέσσαρα μιλιάδια.

» Τετρακόσιοι μυριάδες. || . τέσσαρα χερόνια. » Τετραετία τετραετηρίς. || . τεσσάρων χρόνων. » Τετραετής (ὁ καὶ ἡ). || .

τέσσερς μῆνες. » Τετράμηνον. || . τεσσάρων μηνῶν. » Τετραμηνιαῖος. || . τεσσάρων ἡμερῶν. » Τετραήμερος. || . εἰς

τέσσερς μέραις ἔφθασαν εἰς τὰ συνέρα. » Τετραταῖοι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο (Ξε-

νοφ. Κυρσ.) «. || . τέσσερς πῆχαις (ἡ) τεσσάρων πηχῶν. » Τετράπηγος. || . τέσσαρα στρέμματα τόπων. » Τετράπληρον.

|| . τέσσαρα-μῖχ τάλαντα. » Πέμπτον ἡμιτάλαντον. || . μὲ τὰ τέσσαρα (ἐλλειπ.

Ποδάρις, φρ. συνήθης διὰ τὸ δυνατότερον τρέχμενον τοῦ ἀλόγου, Τουρκ. Δολλού-Διζ-

γκίνε). » Ἀπὸ βυτῆρος. à bride abattue, à toutes brides, à grand galop. || . τρέχω μὲ τὰ τέσσερα. » Ελαύνω (« Ἀφιπάζομαι » ἀπὸ βυτῆρος, ἐπιβραδύρορος, ἐπισείω. §. τρέχω (φεύγω) μὲ τὰ τέσσαρα (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Τρέχω μὲ μεγάλην βίαν, δυν. μ' ὑπερῷ γλιγωριέτερα). » Προτροπάζω. » Ὀλοφ' ποδῶν. » ὡς ἔχω ποδῶν. à toutes jambes. || . περπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, ἴδε Ἀρκιουδίζω.

Τετάρτι (τὸ τέταρτον μέρος ἐνὸς μέτρου, ἢ σφαγμένον ζώον, τὸ Τουρ. Τρεῖρεκι). » Τεταρτημῶριον. carré (de mouton, de haut-côte, τὸ ἐμπροσθίνον).

Τέτοιος, α, ον, (ἀντων. ἀναφορ.). » Τοιούτος καὶ τοιούτος, τοῖος δὲ καὶ τοιοῦδ'. τοί. || , διατί ἤλθες τέτοιοιαν ὥραν, Κρίτων; (ἤ, ἔλλειπτ.). διατί τέτοιοιαν ὥραν; » Τί τινικάδ' ἀφίξαι, ὦ Κρίτων; pourquois es tu venu, Criton, à l'heure qu'il est. || . εἰς τέτοιοιαν ἡλικίαν, ἴδε Λυτός.

|| . τὰ δὲ ζῶα τὰ ἔφρασαν μὲ τέτοιοιαν ἔαν τρώπον. » Ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν ὑγρῶν τοιαύτη τις. || . τί λογῆς πρέπει νὰ φερθῶμεν εἰς τέτοιοιαν περίστασιν. » Ὅποιός τιςνὰ χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε».

|| . τέτοιος (ὁ τέτοιος, τὸ τέτοιο, κτλ.), (φρασ. ὅταν, λησμονοῦντες τὴν λέξιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς θαλίης, κοινοστοκώμεθα, καθὺς ἐσυνειθίζετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Λουκιαν. » ὡς καὶ ἐν τῇ συνκοιτιᾷ εὐώμεν λέγειν ἀορίστως Τὸ τοιοῦτο, οὗτω καὶ νῦν οὗτος Τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας καὶ ἀορίστως προενέγκας, » Σχλ. Ακ. Δίς κατηγορ.), ἴδε Λυτός.

Τετραγάλλον, φ. (καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ συναζόμενον κόμμι). » Τετραγάλλον, τραγακάνθινον. (Σημ. ἡ παραφθορὰ δὲν εἶνε νέα, καθότι ὁ Διοσκ. λέγει ὅτι καὶ τὸ φυτὸν Τραγοπώγων ἐλέγετο καὶ Τετραπώγων). barbe de renard, φ. épine de bouc, φ. tragacanthé, φ. adragant, comme adraganthé.

Τετραγάκνος, η, ον, ἴδε Τετραγάκνος. Τετράδιον / . » Τεῦχος (τὸ), τετρά-Τετράδων / . διεν. cahier.

Τετράδιπλος, η, ον. » Τετραπλοῦς, τετραπλοσίον, τετραπλάσιος. quadruple. Τετρακοσαρία. || . κάρμυι. — » Τετρακοστοὶ που μάλιστα.

Τετρακόσιοι, αἱ, α, ἀριθμ. » Τετρακόσιοι. quatre cent.

Τετραγάκνος, η, ον. » Τετραγάκνος. quadrangulaire.

Τετραξάνθος, η, ον, ἴδε τὸ ἐπόμενον.

Τετραπάστριος (ἀντὶ τοῦ Πολλὰ παστρινός, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους τὸ Τετραπάλαι ἦτο συνώνυμον τοῦ Πρόπαλαι, ἴδε καὶ πρβλ. Τρίψιδος, η, ον. » Καθάρωτατος. très propre.

Τετραπερασμένος / , η, ον (μεταφορ. δ. Τετραπείραστος; | ἄλλ. Ἐρτακαθαρισμένος καὶ Πανταπραμμένος, ἀπὸ τοῦ Ἐκκλήσις.) » Τετραπείρατα, ἴδε Τριμμένος. Τετράποδον. » Τετραπουν-ου. quadrupède.

Τέχνη. » Τέχνη. art; métier.

Τεχνικὰ, ἐπ. » Ἐν(Ἐν)τέχνῳ, τεχνή-έντως, τεχνικῶς, εὐμεθόδως. artisement.

Τεχνικός, ἡ, ὄν. » Ἐν(Ἐν)τέχνῳ, τεχνήεις-εσσα. εὐμεθόδος, δαιδάλεος (ποιητ.). artisement fait (travaille).

Τεχνίτης, ἴσαα. » Τεχνίτης, χειροτέχνης, δημιουργός. artiste (διαφ. τοῦ artisan; ouvrier, homme de métier.

Τζαμάλα (ἡ) καὶ Τζάμαλος (ὁ), (χυδ. ἢ Τραπέζουντ. ἀντὶ) » Δαμάλα (ἡ), Δάμαλος (ὁ, ἡ). §. (μ. φρ.) ὁ παρ' ἡλικίας μαιρακιοῦμενος. (ὁ Κούχ. ἔχει): » Δαλῶ καὶ Δαλλῶ, ἡ ἀσιπληχτος· οἱ δὲ τὴν ἐξωρον παρθένον ἢ γυναῖκα (καὶ) πρεσβυτέρα, ὅταν συμπιᾷ τὰς παρθένας ὑπερῆλιξ. (ἂν τὸ Δαλῶ κρυφῇ διορθώσεν Δαμαλῶ, ἔχομεν τὴν ἐξηγήσιν τῆς λέξεως).

Τζίντζηρας, ἴδε Τσίντζηρας.

Τζίντζουρος, δ. » Ζίζουρος (ἡ), λωτός. jubiler, φ.

Τζίντζουρον, ἴσασ. Ζίζουρον. jubiler, φ.

Τηγάνι (ἀπὸ τοῦ) » Τηγάνιον (ὑποκορ. τοῦ) Τήγανον καὶ Τήγηνον. ρόδι, φ. || . χύθηκε τὸ λάδι μέσα εἰς τὸ τηγάνι μας (παροιμ.). » Οἰκοῖεν οἱ καθεὶς (Ιουλι. Ἐπιστ. Ας'. ἀπὸ τοῦ Πινδ. Ὀλυμπ. Ζ', 6) ».

Τηγανήτα (ἡ ἄλλ. Ααλαγγήτα), ζυμ. » Τηγανίτης καὶ Τηγανίτης (ἄστος), λάγανον, ἄρτολαγανον, ψαίστον, ἐγκρίς-ίδος (Γραφ.). beignet, gaufre, φ. échaudé.

Τηγανίτης, ἡ, ὄν. » Τηγανιστός (Γαλην.) καὶ Τηγανιστός (Ἀθην.). frit.

Τηγανίζω, φ. μετ. » Τηγανίζω. frire.

Τηγανίσμα. » Τηγανισμός, τηγανίσμα (« Τὸ μολύνειν ἀλευρὸν ἰχθύδια τεχνικόν ἐστίν ὡς ἐπὶ τηγανίσματι γὰρ δηλαδὴ ἔρρεθον, » Εὐστάθ. Ἰδ. Η, 352). friture, φ.

Τί; ἄντων. (ἑρωτητ. ἄκλ.). » Τί, τίς; τι; qui? quoi? que? de quel espèce? ἴδε καὶ Πῶς: || . δὲν κατάλαβ' ἡ λογῆ-ῆθη εἶνε αὐτῆς τῆς πολιτείας. » Οὐ σοί-

ἦκα πεταπὸν τῆςδε τῆς πόλεως τὸ ἦθος (Ιουλ.) « || τί ἔδιδεν ἄρά γε ὁ καθίνας σας ἴνα...; ἴδε Πόσος. || τί ὥρα εἶνε; » ὅαν τί ὥρα « ἦνε; ἴδε ὥρα. || τί μέρα (τῆς ἐδομάδος; δηλ.) εἶνε σήμε-ρα; » Τίς ἐστὶν ἡμέρα σήμερον (Θεοφρ. Χαρ.) «; ἴδε καὶ Πόσος. || τί τόπου (ἀν-θρωπος; κτλ.); ἴδε Τόπος. || τί γνῶμην ἔχει; » Ὅπίτερα (« Ὅποτέρως) τὴν γνῶ-μην ἔχει; || τί χρειάζεσαι; » Τοῦ δέει; || καὶ τί κάμνει; » Ὅ, τι δὲ καὶ ποιεῖ; || ἐρωτᾷ κἀνεῖς τί κάμνει καὶ τί λέγει ὁ Σωκράτης καὶ φερίζει τὰ ἦθη τῶν νέων. » Ερωτᾷ τις ἐπὶ πῶν καὶ ἐπὶ διδά-σκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθερίζει, « Πλάτ. || μὲ τί τρόπον; » Τῷ τρόπῳ; par quel moyen? || ἐρωτοῦσε τὸν κα-θένα, τί ἐλπὶδα ἔχει; » Ἡρώτα ἕκαστον ἦν τινα ἐλπὶδα ἔχει; || τί ἐπαθες ἄρά γε καὶ κοιμᾶσαι; » Ὅ, τι δὴ πεπονθὸς καθ-εῦδεις; || τί σε φαίνεται ἕνας τέτοιος ἄν-θρωπος; » Τί σοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος; || τί πολίτης ἦτον; » Οἷός ἦν πολίτης; || καὶ μὲ τί μάτια θά ᾽μας ἰδῇ. » Καὶ οἷς τι-σιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς προσβλέψεται; || τί; (ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ) Διατί; ἴδε Διά. || μὲ ῥώτης; τί γελῶ; » Ἡρετὶ με, ὅ, -τι γελῶν. || ἀπὸ τί τὸ συμπεραίνεις; » Τῷ τοῦτο τεκμαίρη; » Ἀρστφ. || τί με πειράζετε, ὑποκριταί (Εὐαγγ.); || πῶς καὶ τί ὠμίλησε; » Πῶς μὲν καὶ ἄττα ποτὲ διελέχθη (Δημοστ. παραφρ.) «; || θαρρόυσε πῶς εἶνε καὶ τί, ἴδε Κῆτι. || πάσχῃκε ἵνα γνωρίζῃς ἐκεῖνους ποῦ τὰ λέ-γουν αὐτὰ τί ἄνθρωποι εἶνε. » Πειρῶ γνωρί-ζειν τοὺς λέγοντας, ὅποιοι καὶ τίνες εἰσὶν (Ισοκρ.). » Σ. Τί (ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ) Δια-τί; || τί κτυποῦσε τὴν νύκτα ἢ θύρα; » Τί αἱ θύραι νύκτωρ φοροῖεν (Λυσ.) «; ἴδε καὶ Διά. Σ. ἀντων. (Θαυμαστ. ἢ Σχετλ. ἢ Ἐπιτατ.) τί κεφάλι! καὶ ἵνα μὴν ἔχη μυκλόν; » Ὡ οἶα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει. || τί βαθεῖα κοιμούνται! » ὧς βαθὺν κεκοίμηται! || τί δυνατὰ ποῦ φω-νάξουν! » Ὡς δὲ καὶ κεκράγχον! || τί ἐ-παθα ὁ κακόμοιρος; » Τί πέπονθα δει-λαιοί! || τί τρέλλα! » Τῆς μωρίας (Α-ριστοφ.) «! || θεέ μου, τί πολυλογία! » Ἡράκλεις, τοῦ μήκους τῶν λόγων! || (᾽πῆγες καὶ ἡλθες;) τί γλιγῶρα! » Ὡς ταχύ! || τί πνεῦμα! ἴδε Πνεῦμα, καὶ Πῶς. || μὲ τί ἀνθρώπους ἤμουν μαζὶ καὶ ἴδεν τὸ ἥξευρα! » Οἷοις ἀρ' ἀνθρώποις ζυνὼν ἐλάνθανον (Πλούτ.). || τί καλὴ ἢ τίχης (ἐπαράλλακτα τὸ ἔχει ὁ Σουί-δας, προσέσας; » ἀντὶ τοῦ Λίαν) «!

Τιγάρη (προφ. καὶ Τιγάρης), ἐπ. (Δε-στακτ. καὶ Ερωτῆμ. ἀπὸ τοῦ) » Τί γάρ, ἢ... ἴδε Μήπως;

Τιμάρευμα (τοῦ ἀλόγου). » Ψῆξις. pan- sement; pansage.

Τιμαρεύω (τὸ ἄλογον), β. μετ. » Θε-ραπεύω τὸν ἵππον, ψίχω (κυρ τὸν ξύνω με τὸ κῆσαι ἢ με τὸν γκεμπρέ, τὸν ξυ-στοίξω. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ) στλεγγίζω καὶ στελγίζω. étriller, pan- ser.

Τιμάρη (τοῦ ἀλόγου. Ἡ λέξις εἶνε Περ-σική). » Θεραιπεία τοῦ ἵππου. pansage.

Τιμῆ (τοῦ ἀνθρώπου). » Τιμῆ. hon- neur, ἴδε καὶ Δόξα. Σ. (τῶν πραγμά-των). » Τιμῆ. valeur, τι. prix. ἴδε Ἀνα- δαίνω, ξεπεφτώ, Πέρασις καὶ Πόσον. || μὲ τὴν τρέχουσαν τιμὴν, ἴδε Τρέχω.

Τιμημένα, ἐπ. » Εντίμως, κόσμῳς, σωφρόνως. honnêtement, honorablement.

Τιμημένος, η, ον. » Χρηστός, καλὸς κα-γαθὸς (καὶ μονοχ.) καλοκαγαθός, ἐπει-κὴς σωφρων, κόσμιος, εὐσχήμων. hon- nête, brave.

Τιμόνι (τοῦ κραβιτοῦ). » Πηδάλιον, ὀϊ- αξ (καταγγρ.). gouvernail. Σ. (τοῦ ἀμα- ξιστοῦ) » Ρυμός. timon.

Τιμονιέρης. » Πηδάλιοιχος, οἰακοστρέ- φος, οἰακονόμος. timonnier.

Τιμῶ, β. μετ. » Τιμῶω, διὰ τιμῆς ἀγῶ (ἔχω), γεραίρω. honorer.

Τίναγμα. » Τίναγμός. élan, ἴδε καὶ Κούνημα, καὶ Πήδημα. Σ. (ῥίψιμον μα- κρόθεν). » Ἀκοντισμός, ἀκοντισίς, σφενδό- νησις. l'action de lancer. Σ. jallissement (ἐπὶ νεροῦ).

Τινάζω (κουνῶ τι), β. μετ. » Σείω, τι- νάσω. secouer, ébranler. || τινάζω τὸ στῤῥωμα (κτλ.). » Ἀνασειῶ (τὸ στῤῥωμα), (Ξενοφ. Οἶκον). διατινάσω. rebatte. || τινάζω τὰ ῥούχα (ἵνα ἔξοκονακτι- σθοῦν). » Ἐκ(» Ἀπο)σειῶ. faire tomber la pousière en secouant, ἴδε καὶ Ξεσκονί- ζω. || τινάζω ἀπὸ πάνω μου. » Ἀπο- σειομαι, ἀποτριβομαι, ἀπολούμαι. se dé- barasser de. || τινάζω τὰ πετὰ (καθὼς ὁ πετεινὸς ἐταν θὰ φωνάζη, καὶ τὰ μικρὰ πουλιὰ ἐταν δοκιμάζουσι νὰ πετάξουν). » Πτερύσσομαι, πτερυγίζω. battre des ai- les. Σ. (ῥίπτω με ὀρμήν). » Ἀκοντίζω, ἀφίημι, τεξέω, σφενδονίζω. décocher, lan- cer, darder. Σ. (μεταφρ. ἀντὶ τοῦ Εὐ- γάζω, Πετῶ), διότι ἀμέσως ἀπὸ τὴν γῆν τινάζουν βλαστέρια. » Ἀφίησι γὰρ εὐ- θὺς ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς καυλοὺς (Θεοφρ.). il rejette par le pied, ἴδε καὶ Ἐδγάζω.

||. τινάζουμι (τὸ ἄλλ. Περποῦμαι, Πίχνομαι καὶ Χύνουμαι), ῥ. μέσ. »Ἐξ(»Ἐφ)-ἄλλομαι, ὁρούω, ἐκ(ἀν)θορέω, ἐκθρῶσκω. s'élancer, se lancer, ἴδε καὶ Ὀρμῶ. §. » Σείουμαι. se secouer. ||. τινάχθηκεν ἀπὸ τὸ χρεβάτι. » Τοῦ λίκτρου ἐκθορών. ||. τινάζεται τὸ νερόν. » Πιδύει, ἀναπηδά, ἀνακοντίζει, ἀνακηκίει, ῥήγνυται. jaillir.

Τίποτα (προφ. κοιν. Τίποτης, »Οικοδομεῖ τίποτε, εἴτα καταστρέφει α, Ἐπικτ. Διατρ.), ἀντων. (ἀορ. ἄκλ.). » Οὐδὲν (ἦ) Μὴδὲν (εἰς τὰς ἀρνήσεις). rien. §. » Τί (εἰς τὰς ἐρωτήσεις). quelque chose. ||. ἴδεν ἔχω τίποτε. » Οὐδὲν κέκτημαι. ||. ἂν ἴδεν ἔχῃς ἄλλο τίποτε. » Εἰ μὴδὲν ἔτερον κέκτησαι. ||. ἴδεν τὸς τίποτε (ἦ) διὰ τίποτε. » Δεινὸς δὲ (Θεοφ. Χαρ.). » Οἶος (» Καὶ τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης τριχάλλον, εἰς μεταφέρειν τὰ σκεῦθ' καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰς κιθάρας α, » Θεοφ. Χαρ.) il est capable, il ne fait aucune difficulté. ||. ἂν χρειάζεσαι τίποτε. » Εἰ τοῦ δέει. ||. μήπως ἔχετε τίποτε προσφίγι; » Μὴ τι προσφάγιον ἔχετε;

Τιποτένιος, α, ον. » Οὐ(»Μη)δενὸς ἄξιος, οὐτιδανός, μηδαμινός, εὐτελής, φαῦλος, ἄθλιος. nul, pauvre, un homme de rien.

Τὸ, ἄρθρ. (οὐδ.), ἴδε Ὁ. ||. τὸ καὶ τὸ (φρ. Ὁ Δημοσθ. εἶπεν, εἰς μὲν τὸ ἐνίκον): » Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος, οὐκ ἂν ἀπέθανε(καὶ ἄλλου) » Ἰδε γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι (Εἰς δὲ τὸ πληθυντικόν): » Κινδυνεύειν τὴν στρατηγὸν ὅπως μὴ τὰ ἦ τὰ γενήσεται. telle et telle chose.

Τοιχογυρίζω, ῥ. μ.θ. » Τείχος περιελάυνω, περιτειχίζω. entourer de murailles.

Τοιχογύρισμα. α. Περιτειχισμός, περιτειχίσις.

Τοῖχος (τὸ Τουρκ. Δουθάρι). » Τοῖχος. mur, muraille, θ. ||. τοῖχος χωρὶς παράθυρα, ἴδε Παρθύρι. ||. ἔχρημις δ' τοῖχος. » Διεῖρήνη ἢ Κατεῖρήνη. il s'est écroulé. ||. κοντινέι'να ἔχρημις δ' τοῖχος. » Πῶσιν ὠδίνει. il menace ruine.

Τόλμη. » Τολμα(μ)η, τὸ τολμοῦν, εὐτολμία, θάρσος (τὸ), τὸ θαρσοῦν. hardiesse.

Τολμηρός. ἡ, ὄν. » Εὐτολμος, τολμήεις-εσσα(ποιητ.), τολμηρός, θαῤῥα(ρσα) λείος εὐθαρσής. hardi; hasardeux.

Τολμῶ, ῥ. ἀμ. » Τολμῶ, θορρέω(χ-ρσέω). oser; hasarder.

Τομάρι, ἴδε Δέρμα.

Τόνος (μέτρον ἰκτάσεως διὰ τὰ δίκτυα. Ἀπὸ τὸν Ξενοφ. [Κυνηγ. Ι'] ὀνομάζεται) » Τόνος (τὸ τρίτον μέρος ἐνδὲς σαρανταπεντάκλωνος σχοινίου, συγκαίμενον ἀπὸ δεκαπέντε κλωνίς. » Ἔστωσαν δὲ πεντεκαίτεταρακοντάλινοι (αἱ ἄρκυς) ἐκ τριῶν τόνων· ἕκαστος δὲ τόνος ἐκ πεντεκαίδεκα λίνων). » Ὁ Πολυδ. τὸ συγκαίξει) Κῶλον. §. τόνος (τὸ Τουρκ. Γεντέκι), ναυτ. » Ρυμουλκία. toue, θ. remorque, θ. ||. τραβῶ τόνον (γεντέκι). » Ρυμουλκίω, ἀπὸ κάλω παραπλέω (Θκδ. Δ', 23). touer, remorquer, ramener à la toue.

Τοποθεσία. » Χωρίον, θέσις, τοποθεσία(Διοδ. Σικελ.). position, poste (στρατ.). §. situation; §. site (ζωγραφ.); §. contrée, θ. région, θ.

Τόπος. » Τόπος, χώρος, χώρα. lieu; place, θ. ||. ἂν ἦν καθε πᾶγμα εἰς τὸν τόπον ὅπου πρέπει. » Εἰ κατὰ χώραν ἔχει, ἦν ἴδει, ἕκαστα (Ξενοφ. Οἰκον.) α. ||. μία πετριά(τουρεκ'ά) τόπον. » Μέχρι λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς (Θουκ.) » Ἐξ ἀκοντίου βολῆς (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ') » Ἰσοῦ βολῆς ἐνδὸς (Πλουτ.) » Εἰς τόξευμα(» Ἐντὸς τοξέυματος) ἀφικνεῖσθαι. ||. ἵνα σταθῇ τὸν τόπον τοῦ. » Κατὰ χώραν μένειν. » Ἀτρέμας ἔχειν. » Ἀτρεμῖν. ||. κάμνω (δίδω) τόπον (εἰς τινα, χάριν τιμῆς), ἴδε Δίδω. ||. πιάνω τόπον εἰς τὸ θέατρον κτλ. » Θέαν καταλαμβάνω. ||. δ δὲ πατέρας τοῦ Ὀδυσσεὺς, καθὼς τὸν εἶδε ἔπου ἐρχονταν, τραβίχθηκε παρακάτω, καὶ τοῦ ἔκαμε τόπον. » Τῷ δ' ἔδρως, ἐπιόντι, πατὴρ ὑπέειξεν Ὀδυσσεὺς α. ||. τὴν ἀρῆσε (ἔπεισε, κτλ.) ἔς τὸν τόπον (φρ.). » Ἐμάχοντο τε καὶ ἐν χώρᾳ ἐκίπτον (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ') (εἰς τὴν Παλ. Γραφ. εἶνε ἐν χρήσει ἡ φράσις): » Πατάξω αὐτὸν καὶ οὐ δευτέρωσω (Βασίλ. Δ', 26) α. il l'étendit (il tomba) raide mort; il le coucha sur le carreau; il demeura sur la place. §. (συνεκδοχ. μέρος γῆς. Ὅθεν λέγομεν): οἱ ἐχθροὶ ἀφάνισαν τὸν τόπον.

» Τὴν γῆν ἐδήλωσαν. » Τῆς γῆς (» Τὴν γῆν) ἔτεμον (ἔφθειρον). ||. (τοὺς ἐδωκε) τὴν Χερσόννησον τόπον καλὸν κ' εὐτυχισμένον. » Χερσόννησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα α. terrain; pays. ||. (εἰς τοιζύτην σημασίαν ἐξέλαβε τὴν λέξιν καὶ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Παραπρεσδείας, ὅταν λέγῃ): » Ὡσθ' ὅλον τόπον καὶ ὀπλίτας καὶ ἱππέας ὅπως αἰχμάλωτοι γίνωνται συμπαρεσκευασεν α. §. (ἡ πατρίς. ὅθεν): ἵνα πάγω ἔς τὸν τόπο μου. » Ἰνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου (Γραφ.

Γεν.), « pays, ἴδε καὶ Πατρίδα. || εἰς τὸν τόπον μας. » Παρ' ἡμῶν. chez nous. || τί τόπον (ἀπὸ ποῦν τόπον εἶνε ὁ) ἄνθρωπος; » Ποδαπὸς καὶ Ποταπός; de quel pays? || τὸ σιτήρι (κρασί κτλ.) τοῦ τόπου, ἴδε Εντόπιος. || πωλητέαι 'ς τὸν τόπον δυὸ φοραίς ἴσα με τὸ ἄστυ. » Πωλεῖται δὲ ἐν τῷ τόπῳ στράσις αὐτοῦ πρὸς διπλοῦν ἀργύριον (Διοσκόρ). « || εἰ πολεμικώτεροι τῶν κατοίκων ἐκείνου τοῦ τόπου. » Πολεμικώτεροι τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ (τῶν περὶ ἐκείνην τὴν χώραν). « §. εἰς τὸν τόπον τοῦ. (τρ.) » Ἐν χώρᾳ, ἀντί. en place de. || εἰς τόπον μισθωτοῦ στρατιώτου. » Ἐν μισθοφόρῳ χώρᾳ. || εἰς τόπον ἱατρικῷ. » Ἐν φαρμάκῳ μοίρᾳ. || ἔγινε δὲ στρατηγὸς εἰς τὸν τόπον ἐκείνου οὗ. « » Εἰς δὲ τὸν ἐκείνου τόπον ἀποδείκνυται στρατηγός (Διον. Ἀλικ. Ρωμ. Ἀρχ. Βιβλ. Γ'). » Εἰς δὲ τὸν τούτου τόπον ἀπέτελλεν ἡ πόλις ἕτερον δικαστὴν Διοδ. Σικελ. Α', 75) «.

Τόρνος, ἐργ. » Τόρνος. tour.

Τόσον, ἐπ. (ποσ. καὶ αὐξ.). » Τοποῦτον, τοσόνδε, οὕτω, οὕτως, οὕτωςί. tellement; tant; si; aussi; autant. || τόσον μεγάλως. » Τηλικούτος-αὐτίη-οὔτε. || τόσον μεγάλως (ὕψηλός κτλ.), ὅσον. » Τηλίκως (« Τηλικούτος, ἡλίκος. || τόσον πολλὰ καὶ μέγιστα εἶνε τὰ κακὰ, πὺρ ἔκαψαν! ἴδε Κέκμη. || ὅσην παλινὸν τόση καλὴτερη γίνεται, ἴδε Ὅσος. || ὅχι τόσον. ., ὅσον. . » Οὐχ οὕτω. . ὥς. . || δὲν διὰ βλάβης ἔμεινα τόσον, ὅσον τὸν ἑαυτὸν σας. » Οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε, ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς. || τόσον κοντά. » Ἐγγυὲς οὕτως (Δημοσθ.). « || τόσον ὀλίγον. » Οὕτως ὀλίγον (Θυδ.). « || ; ἐὼς κτυποῦσιν τόσον δυνάτα τὴν θύραν; » Σὺ τὴν θύραν ἔκωπτες οὕτως σπέρδρα (Ἀριστοφ. Πν. 1102) «; §. ὥς τόσον (τρ.). » Οὐ μὲν ἀλλὰ, γερμῆν. cependant, pourtant, toutefois. §. ὥς τόσον. » Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων. en attendant.

Τόσος (ἀντων. ἀνθρωπ.), η, ον. » Τοσοῦτος-αὐτίη-οὔτε, τοσόνδε. tant de. || δυὸ (τρῖς, τέσσαρες, δέκα, ἑκατὸ κτλ.) φοραίς τόσον, ἴδε Φορά. || τριάντα μέραις καὶ ἄλλαις τισίς νύκτασι. » Ἡμέρας τριάντων, καὶ ἴσας νύκτας (Λουκιαν.). « || τόσων χρόνων ἄνθρωπος. » Ἀνὴρ τοσόνδε τῷ χρόνῳ (Ἀισχ. Σμικρ.). « || εἰς τόσῃ ἀχρεϊότητᾳ κατήντησεν (ἐξῆλθεν). » Εἰς τοσούτῃεν ὕβριως. il en vint à un tel point d'insolence. || τόσα καὶ τόσα (τρ. ἀντί τοῦ Πολλὰ, ἀναριθμητα). » Τοσαῦτα (Θουμ.). !

» Ἡνίκαι Ἀρμενίῳ τόσους καὶ τόσους, ἔγομμένους ὑπὸ ζυγὸν χρόνον οὐκ ὀλίγον, ἀφ' ἧς ἐλευθέρους (Λίβαν. Ἐπισ. 725) «.

Τότε, ἐπ. (χρον.). » Τότε, τηνικαῦτα. alors. || ἀπὸ τότε. » Ἐκ τότε, ἀπὸ τότε (Εὐαγγ.). dès lors. || τὰ ξεροψύχονον πρῶτα εἰς τὸν φούρον καὶ τότε τὰ τρώγον. » Ἐν κλιθῶν πνίξαντες, οὕτω τρώγουσι «, Ἡριδ. || κατόρθωσε πρῶτον τὸ πρᾶγμα, καὶ τότε ζήτησεν τὴν ἀνταποδοθῆν. » Επικύρμενος τῆς ἀνδραγαθίας, οὕτω τὰς χάριτας ἀπαίται «. Δισχ.

Τουκίκου, ἐπ., ἴδε Κακός.

Τουλούπα (κυρ. βαμβυκιῦ, μαλλιῦ, κτλ., ἀπὸ τοῦ) » Τολούπ, σύστρεμμα (ῥίσι, πᾶμβακος κτλ.). flocon (peloton) de laine cardée (de coton, etc.) §. (μετακρρ. χιονιῦ). » Νιφὰς (τ.). neige qui tombe à gros flocons.

Τούμπικνον (τὸ Τουρκ. Δαζούλι), ὄργ. (μουσ.). » Τύμπικνον. tambour.

Τούνος (ἀπὸ τοῦ) » Θύνος (ἡ μεγάλη Παλαμύδα), ἴδε τὴν λέξιν.

Τούρτουρας (ἰ) (ἀπὸ τοῦ) » Τάτταρος Τούρτουρεν (τῆ) (ὁ ἐποικὸς ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν Ποῖδ. ἐπονομάζεται Κρυαίς, καὶ ἀνιλαργεῖ μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικῶν τὸ Εἰώτερον σκοτός, ὅπου ἔσται ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, κατήντησε λέξις συνώνυμος τοῦ) » Ῥύγος, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Τρεμουλα.

Τουρτουρίζω, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Ταρταρίζω (τὸ ἐποῦν ὁ Πλουτ. περὶ τοῦ πρ. ψυχρ.). » Πάλλομαι καὶ τρέμω (ἐμπήνευσεν), ἴδε Τρεμουλιάζ.

Τούτο, ἀντων. (δεικτ. οὐδ.), ἴδε Αὐτίς. || διὰ τοῦτο. » Ταῦτα, ταύτη. c'est pour cela que. || διὰ τοῦτο λοιπόν. » Ταῦτ' ἄρα. » Ταῦτη τοι.

Τούψα (« Δόρατα . . , ἀκροεγείδας μὲν οὐκ ἔχοντα, ἠωρημένους δὲ λοφίας κελούσι δὲ αὐτάς οἱ μὲν Ρωμαῖοι Ιουδαίς, εἰ δὲ βίρδαροι τούψας, βραχὺ τι πικραθαρσίτης τῆς λέξεως «, Αὐδὸς περὶ Ἀρχὸν Ρωμαϊκῷ Α', Β. Εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γρηγοριωμικῶν ἐλέγετο ἡ φούτα, τὸ σερβῆντι τῆς περικεφαλαίας). » Δόρος. raphano, θ.

Τουράνι (χιονιὰ μετ' ἀνεμοστροβίλιν), Τουρκ. (ἀπὸ τοῦ) » Τυφόν, καίλαψ, θύελλα.

Τράβιγμα. » Ἠλξίς, ὀλκή, ἐλκυσμὸς καὶ ἑλκυσμὸς, ἐλκυστὸς (πικητ.). tirage, l'action de tirer (attirer). || τράβιγμα τοῦ σπαθιοῦ, ἴδε Σπαθίωμα. §. » Ἰπχωροίσι. l'action de se retirer, retraite, ἴδε καὶ Παραμέρισμα.

Τραβοῦδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Τρα-
γοῦδι, κ.λ.

Τραβῶ, ῥ. μετ. « Ἐλκω, ἐλκύνω, σπάω, ἐπισπάρμηνι. tinger; attirer. ||. τραβῶ κά-
τω. » Καθέλκω, κατασπῶ. ||. τραβῶ
ἐπάνω. » Ἀνέλκω, ἀνασπῶ. ||. τραβῶ
ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. » Ἀντιμετέλλω, πι-
ρισπῶ, ἀντιπερισπῶ. ||. τραβῶ τὸ πλοῖον
εἰς τὴν ξηράν. » Νεωλκίω. ||. τραβῶ τὸ
πλοῖον ἀπὸ (ἢ πρὸς) τὴν ξηράν (τὸ Τουρκ.
Γεντέκι), ἴδε Τινος. ||. τραβῶ κουπι, ἴδε
' Ἀλκύνω. ||. τραβῶ τὰ πειδήματά μου, ἴδε
Βάλλω καὶ Εἰσάλλω. ||. τραβῶ τὰ πειδή-
ματά μου. » Ὑπείλκω. ||. Λίσιν μου
τοὺς ἱμάντας τῶν ὑποδημάτων. débouttez-
moi. ||. τραβίξε τὸ σπαθί. » Τὸ ξίφος
σπασάμενος, ἴδε καὶ Ξεσπαθῶν. ||. τρα-
βῶ μπαντιέραν, ἴδε Σπένω. ||. τραβῶ
νερόν ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἴδε Ἀνασφύρω. ||.
τραβῶ τὸν χορὸν τραβῶ κατὰ τὴν δέκα
δούλους, ἴδε Σέρνω. ||. τραβῶ χέρι (παρ-
αιτούμαι) ἀπὸ τι. » Ἀπύω (-ομαι), ἴδε
Αἰνῶ καὶ (παρκατιῶν) ||. τραβήζωμαι.
||. τὸν τραβίξε εἰς τὸ κριτήριον. » Ἰπ-
ῆγεν (« Ὑπὴγαγεν) εἰς δικαστήριον (ὑπὸ
τύλες Ἐφέρους), (Θουκ. καὶ Ξενοφ.). §.
τραβῶ ἀράδαις, ἴδε Ἀράδα. ||. τραβῶ τοί-
χον (χανδάκι). » Τείχος (« Τάφρον) ἄγω (εἰ-
λάνω). ||. τραβῶ μίαν φραγὴν εἰς τὸ
περιθόλι του. » Περιθόλω τὸν λειμῶνα δι-
έλαβε. §. τραβίξω ὑπερσῶ. » Εἰσείναι
εἰς τὰ πρῶτα, ἴδε καὶ Κτυπῶ. §. πόσαις
τραβῶ αὐτὸς ὁ μῆνας; » Πόσας ἄγει; §.
τραβῶ ἓνα δράμι· ὀλιγώτερον. » Δραχμὴ
ἐστὶν ἀφοκότερον (Στραβ. ΙΕ') «, ἴδε καὶ
Ζυγίζω. §. (μεταφορ.). τί τραβῶ! ἴδε
Ἰποφέρω ||. τὸ κεφάλι τοῦ σαλιάγαυ,
ὅταν φρενῇ, τραβήγεται μέσα. » Ἡ δὲ κε-
φαλὴ τοῦ κοιλίου, ὅταν φρενῇ, ἐξοπάται
πάλιν εἰς τὰ ἐντὸς (Ἀριστοτ. Ζ. Δ', 4) «.
||. ἐτραβήθη τὸ ποτάμι. » Ἰππονοστήσαν-
τος δὲ τοῦ ποταμοῦ (Ἡρ. Α', 191) «.
||. τραβήσκει (πίσω ἢ εἰς τὸ πλάγι), ῥ.
μεσ. » Ἐκκλίνω, ἐκ(ὑπο)χωρέω, ἀναδύο-
μαι. reculer, se retirer, se ranger, ἴδε
καὶ Παραμειρίζω. §. (μεταφορ.) τραβί-
χθηκεν ἀπὸ τὸν κόσμον (ἔγινε δηλ. κα-
λίγηρος ἢ ἀσκητής). » Χαίρειν εἰπὼν τοῖς
βιωτικοῖς, ἀπερῶν τοῦ κόσμου. » Ἀπο-
ταξάμενος τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς
μερίμναις (Βασιλ.). » se détacher du mon-
de. ||. ζῇ (κάθεται) τραβηγμένος. » Αὐτὸς
ἐκφυγῶ ζῇ. il vit en (dans la) retraite.

Τραχνίζω (μεσ. τραχὺ καὶ θραυστὸν
πράγμα), ῥ. μεσ. (Αὐτὸ εἶναι κυρ. τὸ)
» Τρώω (τῶν ἀρχαίων, ἔθεν τὸ Τρωγά-

λιον, Τράχημα καὶ Τραχηματίζομαι), ἴδε
Κοκκαλίζω.

Τραχνιστὰ (ὁμιλῶ). » Περίτρανον, πε-
ριτράνω, στρογ ὅλω τῷ στρομκτι. d'uno
voix claire (forte, sonore).

Τραχνιστός (ὁ τραχὺς καὶ θραυστός),
ἢ, ὄν. » Καπυρός, καπυρώδης, χονδρῶ-
δης, χονδροφυής. croquant. § (μειαφορ.)
φωνὴ τραχνιστὴ (ἢ καθάρᾳ καὶ κλλ. Κου-
δονιστὴ, ἀπὸ τοῦ Τραγέω καὶ Τραγίζω,
σημαίνοντος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν γι-
νομένην ἐπὶ τὸ ταχύτερον μεταβολὴν τῆς
φωνῆς εἰς τοὺς 14 ὥς ἐπὶ τὸ πλ. χρόνους
τῆς ἡλικίας, ἴδε Ἀριστοτ. Ζ, 6'). » Πε-
ρίτρανος. sonore, claire. ||. γέλιος τρα-
χνιστὰ. » Κραμβάλος (« Κραμβός, » Κα-
πυρός) γέλιος.

Τραχανός, ἢ, ὄν. » Τραχανός. cartila-
gineux. ||. τὸ τραχανὸν τοῦ κρέατος.
» Χόνδρος, τράχανον. tendron, cartilage;
croquant. ||. τραχανὸν κρεάσι, ἴδε Κε-
ράσι.

Τραγί (τὸ ἀρσενικὸν ῥίδι), ζ. » Τρά-
γος. bouc.

Τραγογένης. » Τραγοπάγων, σφηνο-
πάγων. * barbe de bouc.

Τραγοῦδακι. » Ἀσματίον. chaussonnet-
te, θ.

Τραγοῦδι (προφ. κοιν. Τραβῦδι, καθὼς
ἐπροφέρετο καὶ παρὰ τῶν Δωριέων, τοῦ-
λάχιστον τῶν Βοιωτῶν. ἂν συμπεράνωμεν
ἐκ τοῦ Τραγῆφυδός, τῆς ἐν Ὀρχομενῷ Ἐ-
πιγραφεῖ, τὴν ὁποίαν ἐδικμοσίευσεν ὁ Βοί-
κιος Τ. Ἀ, σελ. 763). » Ἀσμα, ὦδι, ὕ-
μνος. chant. §. chanson. θ. ||. τραγοῦδι
τοῦ γάμου. » Γαμήλιον, ἐπιθαλάμιον.
chant nuptial, épithalame. ||. τραγοῦδι
τοῦ πολέμου. » Ἐνυάλιον (« Εὐματρίον,
» Θυάριον) μέλος, παίαν. marche, θ. ||. τρα-
γοῦδι τῆς νίκης. » (ἄσμα) Ἐπινίκιον (νι-
κητήριον), παίαν. ||. τραγοῦδι λυπητὸν
(μυρολόγι). » Ἐλεγος, ἐλεγείον. chant
lugubre.

Τραγουδιστής, δίστρα, (ὑπὸ τοῦ Σχολ.
τοῦ Θεοκρ. λέγεται Τραγωδηγής· ὁ δὲ Ἐ-
πίκτ. μετεχειρίσθη καὶ τὸ) » Τραγῶδης
(» ὡς εἰ κακοὶ τραγωδοὶ μόνοι ἄσαι οὐ
δύνανται, οὕτως ἐντοὶ μόνοι περιπατῶσαι
οὐ δύνανται «, Ἀῤῥ. Ἐπίκτ. Διατρ. Γ',
14). » Ψάλτης, κιθαρωδός (κυρ. ἔταν
συντροφεύη τὴν φωνὴν τοῦ καὶ μὲ τὴν κι-
θάραν, ἄδων, αἰοδῶς (ποιεῖ), μουσουρ-
γός. chanteur, chanteuse καὶ cantatrice.

Τραγουδῶ, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Τραγω-
δῶ (τὸ ὅποιον εἰς τοὺς παλαιούς ἐσημαίνει,
Παριστάτω τραγωδίαν, ἢ Ὀμιλῶ μεγαλο-

πρεπώς καὶ μὲ θεατρικὴς χειρονομίας. Εἰς τὸν Πλούταρχον ὅμως ἀπαντᾷται καὶ μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν. » εἰς αὐλεῖν εἶη κράτιστον ἢ τραγωδεῖν, Εὐμέν.) » Ἄδω, ψάλλω (κυρ. ἐγγίζω ταῖς χορδαῖς ὀργάνου μουσικοῦ), κιθαρωδέω (ὅταν συντορφεύω τὴν φωνὴν καὶ μὲ τὴν κιθάραν). chanter.

Τραχόσιοι, αἰς, α, (ἀριθ.), ἴδε Τριακόσιοι.

Τρανὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἡ, ὄν, ἴδε Μεγάλος κτλ.

Τραντάζω, (ἐκ τοῦ) » Κραδάζω, Κραδαίνω, ῥ. αμ., ἴδε Νταρτανίζω.

Τραπεζαρεῖον (ἡ Τουρκ. Σοφρατζαρία). » Συμπόσιον, ἐστιατό(τή)ριον. salle à manger, θ.

Τραπεζῆρης (ὁ Τουρ. Σοφρατζῆς). » Τραπεζοκόμος, τραπεζοποιὸς (Ἑσυχ.). maitre-d'hôtel.

Τραπέζι. » Τράπεζα. table, θ. || τοὺς εὐκαλε τραπεζί, ἴδε Βάλλω. || καθίσκην τὸ τραπέζι, ἴδε Κάθουμαι. §. (συνεκδοχ. τὸ Τουρκ. Ζιαφέτι). » Ἐστίασις, συμπόσιον, δεῖπνον καὶ δεῖπνος (ὁ), εἰλαπίνη (ποιητ.). diner ἢ souper (κατὰ τὸν καιρὸν), banquet, festin, régal, ἴδε καὶ Ξεφάντωμα καὶ Φαγοπότι. || κάμνω (δίδω) τραπέζι. » Παρέχων ἐστίασιν (Πλουτ. Ὑγ. παραγγ.). » Συμπόσιον συνάγω. » Δείπνον (δογῆν) ποιέω. donner un festin, donner à diner, ἴδε καὶ Φιλεῶ. || τὸ τραπέζι ἐβάσταξεν ἕως τὰ μετάνυχτα. » Τοῦ πότου περὶ μέσας που νύκτας παρατείναντος.

Τραπεζίτης (δόντι). » Μύλη, μύλος, μυλῆτης (δοῦς) καὶ (μονολ.) μυλόδους, τράπεζα, μασσητήρ καὶ μασητήρ (κυρ. τὸ νεῦρον ὅπου κινεῖ τὸ κατωσάγωνον εἰς τὸ μάσημα), γόμφος καὶ γόμφιος, κραντήρ καὶ σωφρονιστήρ (τὸ δλοακρινόν). dent molaire (machelière), dent de sagesse, θ.

Τραπεζομάνδηλον. » Ὀδόνη (ἡ ἐπιτραπιζίς). parpe, θ.

Τράφος (καὶ ἄλλ. Τράχος, κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) » Τάφος (, τὸ χανδάκι ὃ, που περικυκλίνει τὸ ἀμπελί, τὸ περιβολί, κτλ. Μὲ τὴν αὐτὴν ἀναγραμματοειδέα ἀναφέρει τὴν λέξιν καὶ ὁ Ησούχιος καὶ ὁ Λέων εἰς τὰ Τακτ. καὶ οἱ Ἡρακλ. Πίνακ.), ἴδε Χανδάκι.

Τραχηλιά (τοῦ πουκαμίου). » Βρογχοτήρ. (Ὁ Σχλ. τοῦ Ἀριστοτέλ. ἐν τῇ Ῥητορ. ἀναφέρει καὶ) » Πρόσχημα (τὸ ἐμπροσθεν τῆς τραχηλιάς τοῦ ποικυμίου), » οὐανέτιρα (dō la chemise). §. (εἶδος φορέματος γυναικείου). » Περιτραχήλιον, τὸ

περὶ τὸν τράχηλον (τὴν δεξιὴν) κόσμημα. chemisette, θ.

Τραχύς, εἰά, ὅ. » Τραχύς, σκληρὸς, ἀτεράμων καὶ ἀτεραμνώδης (κυρ. νερόν, κρέας, ὄσπριον, κτλ.). rude.

Τράχημα (ἀπὸ τοῦ Τράχημα, κατὰ τὸν Κ. Οἶκον, ὠνομάσθησαν τὰ μετρητὰ, που δίδει ὁ πενθερός εἰς τὸν γαμβρόν. Εἰς τοὺς παλαιούς, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἔδιδεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην καὶ τὸν πενθερόν, τὰ ἐπὶ αὐτὰ καὶ κυρ. ὠνομάζοντο) Ἐδνα καὶ Ἐδνα καὶ (πλεον.) ἔεδνα, μέλιτα (ἐλέγοντο καὶ ἐκεῖνα, που ἔδιδεν ἡ νύμφη). présents (de nocces).

Τρεῖς (οἱ καὶ ἡ), τρία (τά), (ἀριθμ.). » Τρεῖς (οἱ καὶ αἱ), τρία (τά). trois. || τρεῖς φοραίς. » Τρίς. || τρεῖς χιλιάδες. » Τρισχίλιοι. || τρία μυλλιοῦνα, ἴδε Μυλλιοῦνι. || τρία χρόνια. » Τριετία, τριετες. || τριῶν χρόνων. » Τριετής (ὁ καὶ ἡ), — τὸ, τριετίων (Γραφ.). || τρεῖς μῆνες. » Τρίμηνον. || τριῶν μηνῶν. » Τριμηνιαῖος. || τριῶν ἡμερῶν. » Τριήμερος. || αὐτὸς μὲ ἄλλους τρεῖς, ἴδε Αὐτός. || τρεῖς πῆγαις, (ἡ) τριῶν πηγῶν. » Τρίπηχυς-υ. || τριά-μιση τάλαντα. » Τέταρτον ἡμιτάλαντον.

Τρέλλα (ἡ κατάστασις τοῦ τρελλοῦ), πάθ. » Μελαγχολία, μανία, παρακοπή, ἔκστασις λογισμῶν, παραφροσύνη, παράνοια, φρενοβλάβεια. §. » Μωρία, ἀνοητία, ἀφροσύνη. aliénation (égarement) d'esprit, démence, θ. folie, θ. manie, θ. §. εἶνε τρέλλα. » Μανίαν αὐτὴν, ὡς καλὴν, ἔφασκον εἶναι. » Μάχ. παρ' Ἀθην. (1 γ', 41). §. (συνεκδοχ. αἱ πράξεις, τὰ κινήματα τοῦ τρελλοῦ, ὅθεν: κάμνω τρέλλαις (ἀπαράλλακτα μὲ τὸ Γραφικόν: » Ὅτι ἐποίησεν ἀφροσύνην (Δευτερονόμ.). » Κακοσχολεῶ.

Τρελλαίνω, ῥ. μετ. » Εἰστήμι τῶν λογισμῶν (τοῦ φρονεῖν), διαστρέφω, ἐκμαινῶ, μωραίνω (Γραφ.). aliéner l'esprit, rendre fou. || τρελλαίνομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Μαίνομαι, ἐκμαινόμεναι, τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν) ἐξίσταμαι, μελαγχολέω, διαστρέφομαι (τάς φρένας), παραφρονέω, μωραίνομαι, παραπαίω, τυφόρομαι. devenir fou, perdre la raison, tomber en démence. || δὲν τρελλάθηκα (φρ.)! » Οἷχούτω τετύφωμαι. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ ὑπερπεριθυμῶ τι). » Ἐπιμαίνομαι. être affolé de, raffoler de.

Τρελλὸς (ὁ ἄλλ. Ἀωλὸς, ἐκ τοῦ) Τραυλὸς (κατὰ τὸν Κορ., ἡ πιθανώτερον ἐκ

του) » Στρεβλός (κατὰ τὸν Δουκάγγιον).
 » Μελαγχολῶν, μαινόμενος, μεμνηνός,
 μανιώδης, τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν) ἐξ-
 εστηκώς, ἐκφρων, παράφρων, παραπλήξ,
 παραπαίων, διάστροπος τὰς φρένας, φρε-
 νόπληκτος, φρενοπληγής, φρενόπληξ, φρε-
 νοβλαβής, φρενόληπτος. §. » Μωρός, ἄ-
 νους, ἄφρων, ἀσύνετος. fou-olle, insensé,
 ἴδε καὶ Ἀνόητος. ||. εἶμαι τρελλός. » Μω-
 ραῖνω, παραπαίω, ἀνοηταίνω. être fou.

Τρελλούτσικος, ἡ, ον. » Παράρορος, πα-
 ρακεκίνημένος τὰς φρένας. qui à l'es-
 prit un peu dérangé.

Τρεμεντίνα, ἱατρ. (ἴδε Τσουκονδῆ). » Τε-
 ρεβνθίνη καὶ Τερμινθίνη (ῥητίνη). térében-
 thine, θ.

Τρεμεύλα. » Τρόμος, πλῆμος. tremble-
 ment; tremoussement.

Τρεμουλιάζω, ῥ. ἀμ. » Ἰποτρέμω, βαμ-
 βαίνω καὶ βυμβυλίζω. trembloter; gre-
 lotter.

Τρεμουλιαστός, ἡ, ὄν. » Ἰπότερομος.
 tremblotant. ||. φωνὴ τρεμουλιαστή. » Μυρ-
 μηκίζουσα (, τὸ ὁπεῖον συμφωνεῖ μὲ τοῦ
 Ἀριστοφ. τὸ) » Μυρμηκίων ἀτραπούς διαμι-
 νυρίζουσα (Θεοφρ. ἐρμηνευόμενον παρὰ
 τοῦ Σχολ. » Δεπτὰ καὶ ἀγκύλα μέλη ἀ-
 νακρούεται «. Ἰσως αὕτη εἶνε καὶ ἡ) » Δι-
 ατράμις φωνή (τοῦ Ἡσυχ.) «. (voix) *che-
 vroilante.

Τρέμουσα (κυρ. ἔπρεπε ἵνα ὀνομάζηται
 τὸ στρεμνόμενον σύρμα, τὸ Τουρκ. Τιρτήρι)
 » Σειστόν (Μαξ. Γραμμ.). cannetille, θ.
 § (καταχρ. ὁμῶς ὀνομάζομεν τὰ χρυσᾶ ἢ
 ἀργυρὰ λεπτὰ πίδαλα, τὰ ὅποια κεντοῦν
 ἢ γυναικες εἰς τὰ φορέματά τ' αὐτ. Ἰπὸ τοῦ
 Ἀθην. ὀνομάζονται) » Κέγχροι χρυσαῖ. » Ψῆγ-
 μα χρυσοῦν. paillette, θ.

Τρέμω, ῥ. ἀμ. » Τρέμω, πάλλομαι.
 trembler.

Τρέξιμον. » Δρόμος. cours*, θ; cours. ||
 τρέξιμον τῶν ἀλόγων. » Ἱπποδρομία. cour-
 se de chevaux; tournois. §. τρέξιμον
 νεροῦ (καὶ κάθε ἄλλου ὑγροῦ). » Ροὺς, ῥοή,
 εἰς (ἐκ-, συρ-, ἐπιρ-, ἀπορ-)ροή, ῥεῦσις,
 ῥύσις. cours; écoulement. ||. τρέξιμον
 ποταμοῦ. » Ροὺς, ῥεῦμα, ῥεῖθρον. courant.
 ||. τρέξιμον πληγῆς (ἐμπυου). » Πυόρ-
 ρεια. suintement.

Τρεχάμενιν (νερόν). (» ὕδωρ) Ἐπιρρύτον,
 ρυτὸν (Θεοφρ. φυτ. αἰτ. Β'. Πλούτ. π. τ.
 πρώτου ψυχροῦ). » Τῶν ρυτῶν ὕδατων τὰ
 περταῖα καὶ ὀρεῖνὰ ψυχρότατα, καὶ τῶν
 φρεατικῶν τὰ κοιλώτατα «, νηματιαῖον
 (Θεοφρ. Φυτ. Δ' » Τῇ ποταμῷ μὲν οὐκ ἀρ-
 δευομένη, γαμακταίρις δὲ ὕδασιν εἰσι γὰρ

κρῆναι πολλὰ «), πηγαῖον, *ζῶν (Γραφ.).
 (eau) courante, vive, ἴδε καὶ Νερόν.

Τρεχάτος, ἡ, ον. » Δρομαῖος. courant.
 §. (ἐπιρρηματικῶς). » Δρόμω, δρομαίως,
 δρομάδην, ἐπιδρομάδην. en courant.

Τρέχω, ῥ. ἀμ. » Τρέχω, θέω, τρεχάζω,
 (δρέμω, ἄχρ. ἔθεν τὸ) ἔδραμον καὶ δρα-
 μουμαι. courir; coure. ||. τρέχω κατό-
 πι του. » Μεταδιώκω, μεταβίω, (μετα-
 δράμω, ἄχρ. ἔθεν τὸ) μετέδραμον. courir
 après quelqu'un. ||. τρέχω (ἐρχομαι δηλ.
 ἢ πηγαῖω τρεχάτος) μὲ ἄλλους. » Συν-
 τρέχω. accourir. ||. τρέχω μὲ φωνὰς πρὸς
 βοήθειάν τινος (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Βο-
 ηθίω καὶ Βοηθούμεω. ||. ἡ ἵνα φωνάζη
 τοὺς γείτονας ἵνα τρέξουν καὶ ἵνα τοὺς πι-
 άσουν. » Ἡ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι,
 ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν
 (Λουκ. Τιμ.) «. §. τρέχει (τριτοπροσ.
 ἐπὶ νεροῦ καὶ κάθε ὑγροῦ) » Ρέω, εἰς(ἐκ-,
 συρ-, ἐπιρ-)ρέω. couler. ||. τὸ λαγῆνι (βα-
 ρέλι κτλ.) τρέχει (δὲν βασταῖ δηλ. τὸ νε-
 ρόν). » Διαρρέει, οὐ στέγει. couler, fuir,
 s'enfuir, s'en aller, ἴδε καὶ Στάζω. ||. ἡ
 πληγὴ (κτλ.) τρέχει (τὸ ἄλλ. δουλεύει).
 » Πυορροεῖ. fluer, suinter. §. τρέχουν
 τὰ σπλιά του (λέγομεν μεταφορ. διὰ τοὺς
 ἐπιθυμοῦντας καὶ μὴ δυναμένους ἵνα ἀπο-
 λαύσωσί τι), ἴδε Σάλιον. §. (μεταφορ.)
 τρέχει τὸ διάφορον, ἴδε Διάφορον. ||. μὲ
 τὴν τρέχουσιν τιμὴν. » Τῆς καθεστηκυίας
 τιμῆς (Δημοσθ. πρὸς Φορμ.). §. τρέχω
 (κἄμνω δηλ. ἵνα τρέχη) τὸ ἄλογον, ῥ.
 μετ. » Ελαύνω. pousser.

Τρηδόνι, ἐντ. (εἶδος τζίντζουρα ἢ σκά-
 ληκος; ξυλοφάγου, ὁ ποῦ κηλαῖδεῖ ὡς ἐπὶ
 τὸ πλεῖστον μέσ' εἰς ταῖς κηλαῖς, περὶ τοῦ
 ὁποίου λέγει ὁ Προφ. Ἀμβρακοῦ (Β', 14):
 » Λίθος ἐκ τοίχου βοήσεται, καὶ κίνθαρος
 ἐκ ζύλου βοήσεται αὐτὰ «, ἀπὸ τοῦ) » Τε-
 ρηδών (, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ γρά-
 φεται καὶ) Τρηδών (ἡ). grillon, cri-eui.

Τρηχαντήρι (προφ. καὶ Τρεχαντήρι καὶ
 Τροχαντήρι, εἶδος πλοίου εἰς τὸ Αἰγαῖον
 Πέλαγος.) » Δρόμων, δρομάς (ὀλκας) καὶ
 (κατὰ τοὺς Βυζ.) δρομῶνιον (κυρ. τὸ Τουρκ.
 Καντζαμπάσι). Τροχαντήρ (ἐλέγετο καὶ ἐν
 μέρος τῆς πρύμνης). κέλης-ητος (δ).

Τριακοσαριὰ (προφ. κοιν. Τρακοσαριά).
 ||. κῆμια. — » Τριακόσιοι (-αί, -ά) που
 μάλιστα.

Τριακόσιοι (προφ. κοιν. Τρακοῖσιοι), αἰς,
 α, (ἄριθμ.) » Τριακόσιοι. trois cents. ||.
 ἔχω ἕως 1300 ἄλογα (δηλ. καθολογίαν
 συνισταμένην εἰς). » Ἰππον ἔχω εἰς χίλιαν
 καὶ τριακοσίαν (Ξεν. Κυρουπ. Δ') «. ||.

τοιακοῖς χιλιάδες. » Τριάκοντα μυριάδες. || . τριακόσια μυλλιοῦνια, ἴδε Μιλλιοῦνι.

Τρίαντα, ἀριθμ. » Τριάκοντα. trente. || . τριάντα φορὶς. » Τριακοντάκις. || . τριάντα χιλιάδες. » Τρισμύριαι. || . τριάντα μυλλιοῦνια, ἴδε Μιλλιοῦνι. || . τριάντα χρόνια. » Τριακονταετία, τριακονταετής. || . τριάντα χρόνων. » Τριακονταετής· καὶ Τριακοντούτης (ὁ), τριακοντὺς (ῆ). || . τριάντα μαιρών » Τριακονήμερος

Τριανταριζί. || . κάμνιά —. » Τρίχοντι πικρὸ μάλιστα. quelque trentaine.

Τριαντα σιλάντις, η, εν. » Ρόδις, ροδοειδής, ροδόχρους, ρόδος (δει)ος. de roses, fait de roses, rosat.

Τριανταφυλλιά, φ. » Ροδή (Εἰς τὰς Ἀθήνας προφέρεται ἀουναρέτως Ροδεία). rosier.

Τριανταφυλλί (τὸ Τουρκ. Γκιουλλί ἢ Πιμπέ), χρ. » Ροδόχρουν, ροδινον, ροδοειδής, *ροδοθαφές. couleur de roses; incarnat, incarnadin.

Τριανταφυλλόλαδον. » Ροδινον (ἔλαιον), *ροδέλαιον. onguent rosat, pommade de roses, O.

Τριαντάφυλλον (» Τῶν δὲ ῥόδων πολλὰ διαφορὰ, πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι τὰ μὲν γὰρ πλείστη, πεντάφυλλα, τὰ δὲ δωδεκάφυλλα καὶ εἰκοσάφυλλα, τὰ δὲ ἐπιπλήρῳ πλείων ὑπεραίροντα τούτων, ἕνα γὰρ εἰναι φασιν, ἃ καὶ καλοῦσιν ἑκατοντάφυλλον. » Θεοφρ. ε', 7. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος [H. 138] λέγει ὅτι εἰς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ λεγομένους κήπους τοῦ Μιδα. » Φύεται αὐτόματα ῥόδα, ἐν ἑκατοντὶ ἔχον ἑξήκοντα φύλλα », ἀνθ. » Ρόδον rosat, θ. || . παστρεῦσθαι τριαντάφυλλα (κόπτω δηλ. τοῖς κάτω ἀνθρακίς ἀραιαίς τῶν). » Εἰς-νυχίζω ῥόδα (Γαλην.). »

Τριανταφυλλόνερον, ἴδε Ροδόσταμα.

Τριαντάφυλλόξαιδον. » Οὐρ-ροδινον. vi-paigre rosat.

Τριανταφυλλόστπος. » Ροδωνία. lieu planté de roses.

Τριζηλιά (ἡ κορυφὴ τοῦ ἄρνικος, ἡ γειοῦ κτλ., ἢ ἄλλ. Βερβεχιά. Ὁ Πήγυ· τὸ γράφι. » Τριζηλα, Σπέρυγγια, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν. » Σπύραθς (ὁ καὶ ἦ), σπυράς-ἄδος (ῆ), σπύρδινον (Πολυδ.). σιυτις, θ. crotin, fumée (ἰδιαίτ. τοῦ ἐλαφίου).

Τριβόλι, φ. (ἄγκυθ). » Τρίβολος (διαίρεται εἰς χειραῖον) herse, (καὶ εἰς ἐνδρον) macre, truffe d'eau; chardon étoilé, chausse-trape, θ.

Τρίβω, ρ. μετ. » Τρίβω. froter. || .

τρίβω τὰ σκινδία (εἰς τὸ σφουγγήρισμα), τὰ ῥόυχα (εἰς τὸ πλύσιμον), κτλ. » Εκ-τρίβω. peigner en froissant.

Τριγλί (ὀνομάζοιεν ἰδιαίτ. τὸ μικρὸν μπαρβούνι. » Κοιμάτια συγχέματα, τριγλία μυστακάτα. » Πτοχόπεριδ.). ψ. » Τριγλίας. barbillon. (Κάλλιον ὅμως νὰ ἐπαρ-μοσθῇ ἡ λέξις εἰς ὅλον τὸ εἶδος, ἢ γλυτοσωμεν ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴν Μπάρμπαν. » Τρίγλη (ἡ γενεῖα; ἢ γενεῖα [ῆ]-τι.) (Δίην Ζ). barbot ἢ barbeau (de mer), barbot, θ. barberin, rouget (-bar-bu); saimou et (ἐν ἄλλο εἶδος).

Τριγυρίζω (προφ. κοιν. Τρογυρίζω), ρ. αὐτ. ἴδε Περιτριγυρίζω. ρ. ρ. ἀμ. » Περινοστέω, περίμι, περιέρχομαι, περιπο-λέω (-εύω), περτρέχω, περλεῖνω (κυρ. μὲ ἄλογον ἢ ἀμάξι), ἐπιμι, ἐπέρχομαι, κυκλοφορέω. rôder, parcourir, tournoyer.

ρ. (μεταφ.). τριγυρνῶ εἰς κ' ἐκεῖ. » Πλανάζομαι, ῥιμίζομαι. errer. || . ποῦ τριγυρνᾷ ὁ νοῦς σου; » Ποῦ ῥιμίζεται σοὶ τὰ τοῦ νοῦς; »

Τριγυρινός, ἦν. » Ὁ(» Ἡ, » Τὸ, » Οἶ, κτλ.) περί. les environs (entours, alentours).

Τριγύρισμα. » Περιφορά, περιστροφή, περιχώρη, περιδρομή, περιέλασις (μὲ ἄλο-γον ἢ ἀμάξι). tournement, circoulo-tion, ἴδε καὶ Περιτριγύρισμα.

Τριγυρίστρα (προφ. κοιν. Τρογυρίστρα), παθ. » Περιδρομός. tournaille, θ. ἴδε καὶ Καλαγκάθι.

Τριγυρνῶ, ρ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Τριγυρίζω.

Τριγύρω (προφ. κοιν. Τριγύρου καὶ Τρογύρου), ἐπ. » Κύκλῳ, περὶ (μὲ αἰτ.), περί. autour, ἴδε καὶ Ολόγυρα.

Τριδιπλός, γ. εν. » Τρικλούς, τριπλάσιος, τριπλάσιον, τοῖς τοσοῦτος. triple.

Τρίζω, ρ. αὐ. » Τρίζω. craquer, criser.

ρ. τρίζω τὰ δόντις, ρ. μετ. » Πρίω (ἴψω) » Τὸ Πρίων τοὺς ἐδόντας, ἄλλος ἀν' ἐπὶ τις κενώτερον Τρίζων, καὶ παρέ-πεται ἀκινήτως καὶ τοῦτο τοῖς ἄγαν θυμου-μένοις, » Εὐσταθ. Ἰλ. Τ, 365), βρούκω (-χω), ἀρθεῖω (ποικτ.) τοὺς ἐδόντας. grim-per les dents.

Τριακάραιον (καράδι). » Τριαρμενος (ναῖς), (κυρ. που ἔχει τρία πανιά) (Πλουτ. καὶ Α. υ. ιαν.). (vaisseau) à trois mâts.

Τριαίρι (ἐκκληση). » Τριαίριον. herse, θ. Τριαχός, η, εν. » Τρίγωνος. triangulaire.

Τρίμερα (τά). » Τρίτα (τά). le troisième jour de l'enterrement, ἴδε καὶ Ἐννήμερα.

Τριμμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥήμα. §. τριμμένος ἀνθρώπος (μεταφορ. ὁ ἐμπειρος καὶ πολὺπειρος). » Τρίβων, ἐγκατατετριμμένος (Συνας), κεκροτημένος, πολυπαλός, παμπάλημα, κόβαλος, γυνώμων, πολὺπειρος. rompu aux affaires, vieux routier.

Τρίξιμον. » Τριγμός, τρισμός (« Ἀνάξης —, « Ἄρις.) craquement. || . τρίζιμον τῶν ὀδοντιῶν. » Πρίσις (« Βρυγμός, » Αραγμός) ὀδοντιῶν. grincement des dents.

Τρίοδι (εἶδος πειγνιδιού, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε κῆποιον ὁμοιότητα ὁ) Γραμμισμός ἢ Διαγραμμισμός (τῶν ἀρχαίων, ἂν καὶ ἐπαίξετο μὲ 60 ψήφους, ἴδε Εὐστάθ. Ζ, καὶ Πολύδ. Ζ'). (Δὲν ἤξεύρω ἂν ἦνε τῶν Γάλλ. τῶ) mezeile, θ. || . παίζω τὸ τρίοδι. Γραμμίζω, διαγραμμίζω. jouer à la mezeile.

Τρίπατον (σπίτι), » Τρίωρον, τρίστεγον. à trois étages.

Τρίσεγγονος, η, ον. *Τρίσεγγονος. fils (ille) d'arrière petit-fils.

Τρίσεύγενος (πολλὰ εὐγενής ἢ εὐγενικός), η, ον. Εὐγενής ἐκ τριγονίας. qui est d'une ancienne noblesse, qui compte trois quarties de noblesse.

Τρίστρατον. » Τρίδος (ἴ), τριόδι. carrefour, triviale.

Τρίφτης (τοῦ λουτροῦ). » Σάβανον, τρίπτης, στελεγγίς καὶ στελέγης (ἦτον ἀπὸ ξύλων ἢ μετάλλων). froitoir. §. (τῶν αλόγων, ὁ Τουρκ. Γκεμπρές). » Ψηκτὴρ, ψηκτρα καὶ ψηκτρίς. brasse, θ. §. (ὁ Τουρκ. Ρεντίς), ἴδε Ξύστρα καὶ Τυροτριφτής.

Τρίφυλλι, φ. (διαίρεται εἰς πολλὰ εἶδη). » Τρίφυλλον (μὲ διάφορα ἐπιθέτα, καθὼς » Μηνυανθές, ὠκύθοον, ὠκινόν, ἀσφάλιον, ὀξύφυλλον κτλ.). ıresle (rouge, jaune, cornea, méliante, de marais, etc). » Μηδικὴ πόα. luzerne, θ. §. » Ἀωτός. sainfoin (αὐτὸ κυρ. εἶνε ὁ Τουρκ. Γιονγκάς). (τὸ τριφυλὶ ὁ, που βάλλουν εἰς τὰ σενδόκια πρὸς εὐωδίαν, εἶνε τὸ) » Μελλίλωντον, ἡ κνίκιον, ἡ λωτός ὁ ἡμέρος. (Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται Νυχάκι, καθὼς εὐρίσκεται καὶ εἰς ἱατρικὰ Γλωσσάρια, ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου). lotier (meliloi) odorant, ıresle musqué.

Τρίχα. » Θρίξ-τριχός. crin; brin; cheveu (ἰδαιτ. τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου). || . θὰ σοῦ ῥγᾶλλω τὰ γενεὶα τρίχα-τρίχα. » Ἐκκοκίω σοι τὰς τρίχας (Ἄριστοφ. Αὐτοκρίδης). » Ἐκκοκίω σοι τὰς πικᾶδας (Ἄριστοφ. Οὐσμφορος). » Je t'arracherai la

barbe brin à brin. §. τὸ πρᾶγμα εἶνε ἡ τὴν τρίχα (φρ. μεταφορ., ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ἡσ. τὸ) » Ἐκ τριχὸς κρέματα. » Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμὴς ἴσταιται. » Ἐπὶ μι-κρᾶς ἐστὶ ῥοπῆς. || . κ' ἡ τρίχα τὸν ἰσχιόν τῆς, (παροιμ.). » Ἐνεσσι καὶ μύρμηκι καὶ σέρφω χολῇ.

Τριχιά (κυρ. σχοινὶ πλεγμένον ἀπὸ τριχαις, καταχο. δι καὶ κάθε σχοινί), ἴδε Σχοινί. §. (ἰδαιτ. ἡ βέλτα), ἴδε Ὁρμίδι.

Τριχίς. ψ. » Τριχίας, θρίσσα (κυρ. τοῦ ποταμοῦ, ἴδε Θρίσσα). melei, sardine, (τὸ μεγαλύτερον εἶδος, ὅ, που εὐρίσκεται εἰς τὴν μεσόγειον, ὀνομάζεται Γάλλ.) ca-lerin ἢ harengage.

Τρίφιλος (ὁ πολλὰ ψιλός, λεπτότατος, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχ. τὸ Τρισγύρων κτλ. ἦτον συνώνυμον τοῦ Ὑπέργηρος κτλ.), ἴδε καὶ πρβλ. Τετραπάστριχος.

Τρίψιμον. » Τρίψις, ἀνὰτριψις. frotle-ment, friction, trituration (τεχν.). || . τὸ τρίψιμον τῶν ρούχων (εἰς τὸ πλύστρον) τῶν σανιδιῶν (εἰς τὸ σφυγγάρισμα) κτλ. » Ἐκτριψίς.

Τρόμαγμα. » Ἐκπληξίς, κατάπληξις, ἐκφόδισις. l'action d'effrayer (d' érou-vanter etc).

Τρομαγμένος, η, ον. » Ἐντρομος, περι-δεής, περιφοδός, ἐκπεπληγμένος. effrayé, effaré, érouvanté, consterné, tout éba-hi, frappé de terreur.

Τρομάζω, ρ. μετ. » Ἐκπλήττω, ἐκ(συν-δια)ταράσσω(-ττω), ἐκδειματώω, ἐκφοβίω, ἀνασοβίω. effrayer, érouvanter, ἴδε καὶ Ζυμπάζω καὶ Παραλογιάζω. || . τρομά-ζω (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακλουθούντος, φευγα-τίζω) τινά. » Ἐκ(» Ἀπο)πτοέω, ἐκπτήσσω, ἐκσοβέω. §. ρ. αὐτοπ. » Ἐκπλήττομαι, ἐκδειματόομαι, ἀναπτοέομαι, ἀνασοβί-ομαι, περιτρόμως ἔχω (Φαλαρ.). s'effrayer, s'ébahir, trembler.

Τρομακτικός, η, ον, ἴδε Τρομερός.

Τρομάρα. » Τρόμος. effroi, frayeur, θ. terreur, θ. érouvanter, θ.

Τρομερός, η, ον. » Φρικτός, φρικώδης, φρικαλός, τρομερός, ἐκ(κατὰ)πληκτικός. terrible, ἴδε καὶ Φοβερός.

Τροπάρι (ἐκκλησ.). » Ἀσμα, τροπάριον. motei.

Τρόπος. » Μηχανή, μέθοδος, τρόπος, ἀφορμή. moyen, expédient, parti; mé-thode, θ. façon, manière, θ. voie (μετα-φορ.). || . μὲ κάθε τρόπον. » Πᾶση μηχανῇ. » Πᾶση τέχνῃ καὶ μηχανῇ. || . καὶ μὲ κατέναν τρόπον ἔδεν ἤθελε ἵνα σπυλωθῇ. » Καὶ οὐδεμὴ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελε

(Λουκιαν. Νεκρ. Διαλ.) « . || . τὰ δὲ ζῶα ἃ ἔφεραν μὲ τίτοιον ἓνα τρόπον, ἴδε Τέ-
τοιος. || . μὲ τρόπον (ἐπιτρέπειον δηλ. καὶ
κρυφὸν, χωρὶς ἵνα ἴσῃσι), (φρ) » Δελη-
θῶτως, ὑπὸ μάλης, ἴδε καὶ Κρυφά. || . (Εἰς
τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται μὲ τὴν ἵπν, κα-
θώς): φεύγω μὲ τρόπον. » Ἰποφεύγω. || .
(ἢ μὲ τὴν Παρά, καθώς): ἐμβαίνω (χώνο-
μαι) μὲ τρόπον. » Παρεισδύομαι, κτλ. || .
κάμνω κάθε τρόπον. » Πάντα κίλων κι-
νῶ (ἐφίημι), (παροίμ.) » Παντοῖος γί-
νομαι » Εν παντὶ καθίσταμαι (γίνομαι),
ἴδε καὶ Βάλλω καὶ Δυνατός. || . ἔν εἶνε
τοῦτος ἵνα σ' ἀφῇσω, ἴδε Ἀδύνατον. § .
ἔν ἔχει τὸν τρόπον (μεταφ. ἀντὶ τοῦ
ἔν ἔχει χρήματα, εἶνε πτωχός). » Ἀπο-
ρεῖται » Ἀπορός ἐστίν » Εν ἀπορίᾳ τυγ-
χάνει ὧν. il n'est pas à son aise.

Τροπωτήρα (ἡ), ναυτ. (τὸ σχοινί ἢ λουρὶ
τοῦ σκαριμοῦ). » Τροπωτήρ, τροπός (ποιητ.).
la courroie qui attache la rame.

Τροχίζω, ῥ. μετ. » Θῆζω. emoudre,
aiguiser (passer) sur la meule, ἴδε καὶ
ἀκονίζω.

Τρόχισμα, ἴδε Ἀκόνισμα.

Τροχός (τοῦ ἀμαξιοῦ). » Τροχός. roue,
θ. § . (ὁ τοῦ ἀκονίσματος), meule θ. || .
ἡ μέση τοῦ τροχοῦ. » Πλήμνη, χοινηκίς.
moyeu. || . ἡ ἀκτίνες τοῦ, ἴδε Ἀδράκτι.
|| . ὁ γῦρος τοῦ. » Ἀψίς, ἄντυξ, ἴτυς, σῶ-
τρον. jante (κυρ. τὰ διάφορα κοιματία
ποῦ σχηματίζουν τὸν κύκλον), θ. || . τὸ
σιδερένιον βερρί θ, που βάλλουν τριγύρω.
» Ἐπίσωτρον, κανθός.

Τροχῶλι (ὀνομάζεται συνήθως τὸ σρογ-
γυλὸν κοιμάτι τῆς Πετσούδας, τὸ ποῖον
εἰς μὲν τὸν κατὶν τοῦ Πτωχοπροδρόμου
ἐλίσσεται μονολεκτικῶς Παλαμδοκόμματος,
ὑπὸ δὲ τοῦ Ἡσυχ. ὀνομάζεται) » Ταχῶν
-ῶνος (ἴδε Τάκος). » Τέμαχος (θυναῖον).
tronçon (de thau salé), rouelle, θ. *dar-
ne, θ. § . (ἀναγκασιότερον ὅμως ἵνα προ-
διορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸν Μακαράν), ἴδε
Καρῶλι. (ἐν γέν.) » Κυκλίσκος, κυκλί-
σκειν.

Τρυβίλι (ἐκ τοῦ Λατ. ierebellum), ἐργ.,
ἴδε Σουβλί καὶ Τρυπάνι.

Τρύγημα. » Τρύγησις. vendange, θ.

Τρυγητής. » Τρυγητήρ (-τής). vendan-
geur.

Τρυγόνι (ἢ ἄλλ. Τουρτοῦρα), π. » Τρύ-
γῶν. tourterelle, θ. § . (εἶδος ὄψαριου),
ἴδε Ἀραχόνι.

Τρύγος (ὁ καὶ τό. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει τὸν
αρσενικὸν μόνον τύπον: » Τρυγητός, ὁ
πῶς). » Τρυγητός, vendange, θ. πλ.

Τρυγῶ, ῥ. μετ. » Τρυγῶ. vendanger;
cueillir. || . τὰ μελίσσια τρυγῶνται. ὅταν
φανῇ πρῶτον οὔκον. » Βλίσσεται δὲ τὰ
σημῆνη, ὅταν ἐρίνουν οὔκον φανῇ, « Ἀρστ.
ou taille les ruches, quand les figues
de S. Jean commencent à paraître.

» Τρύπα (ἀρχαία λέξις. Εἰς τὴν Ἑλλάδα
προφ. κοιν. Τρούπα, ἴδε παρακατιῶν καὶ
παράβλ. τὴν ἀρχαίαν προφοράν). » Ὅπῃ,
τρώγῃ, τρῆμα, τρύπημα. trou. || . ἡ
τρύπα τοῦ αὐτοῦ. » Κυψέλη. || . ἡ τρύπα
τοῦ ποντικιοῦ, ἴδε Ποντικοφωλητή. || . ἡ
τρύπα τοῦ βελονιοῦ. » Τρύπημα (Εὐαγγ.).
chas. || . ἡ τρύπα τοῦ κανονιοῦ (τουφε-
κιοῦ, κτλ.). » Ὅπῃ. lumière, θ. § . τρύ-
πα (εἶδος παιγνιδίου, ἢ ἄλλ. Γούθα καὶ
Λακκάκι). » Τρόπα καὶ Τρύπα. fosse, θ.
rocheite, θ. § . τρύπα (ἡ φωληὰ με-
ρικῶν ζώων). » Κατάδουσις. terrier, ἴδε
καὶ Θαλάμι.

Τρυπάνι, ἐργ. » Τέρετρον, ἀρίς (ἡ), τρύ-
πανον, τρυπάνη (Ἡσυχ.). tarière, θ. vril-
le, θ. vilebrequin, foret.

Τρύπημα. » Τρῆσις, τρύπησις. l'action
de trouer.

Τρυπητή (χουλιάρα ἢ πινακά, τὸ ἄλλ.
Τρυπητὸν), ἀγγ. » Ἡθαῖς, ἡθητήρ, ἡθητή-
ριον, τρυπητήρ (Παλ. Μαθηματ.), τρυπητής
(ὁ), (ἴσως ἐδῶ ἔχει τόπον καὶ τοῦ Ἡσυχ. ἢ
παράδοξος λέξις) τρυπηλά. friquet, éca-
moire, θ. passer, θ.

Τρυπητήρι, ἐργ., ἴδε Σουβλί.

Τρύπιος, α, ον. » Τετρημένος, τετρυπη-
μένος, τρητός. troué.

Τρυποκαρύδον (κυρ. ἔτρεπε ἵνα λέγεται
δ) » Δρυοκαλάπτης (διότι τρυπᾷ μὲ τὸ ῥάμ-
φος τοῦ τὰ ἀκρόδρυα, καὶ τρώγει τὰ μέ-
σα), ἴδε Ξυλοφᾶς. § . (συνήθως ὅμως
ὀνομάζεται τὸ μικρότατον εἶδος τῶν Σπουρ-
γιτῶν, τὸ ἄλλ. Τρυποφάγης καὶ Μα-
λαθρίτης), π. ». Ἀκανθίς καὶ Ἀκανθυλλίς,
ὄρχιλος (» ὡς εἰσὼν καὶ εἰσδύμενος εἰς
ὅπας, « Ὅφρ.), τρυχίλος, βασιλεύς. fri-
quet, moineau de noyer (d'arbre, de
campagne), saule, pousse de saule, pas-
sière-folle; roitelet (huppé).

Τρυπόνω (ἐμβαίνω εἰς τὴν τρύπαν μου),
ῥ. αὐ. » Εἰσδύομαι καταδύομαι, εἰσέρπω.
διαδύνω (-ομαι). s'enfoncer (se fourrer)
dans son terrier (dans son trou), ἴδε
καὶ Χώνομαι. § . (ῥάπτω ἀρῆα καὶ πρὸς
ὄραν τι, προφ. Τρυπόνω), ῥ. μετ., ἴδε
Καταπιάνω.

Τρυποφάγης, π., ἴδε Ἀνωτήρ.

Τρυπῶ, ῥ. μετ. » Τυτῶ, -μι, -α/νω
(» Τὸ στίλβος τυτῶν ὅσον παλαστῆ-

αἶον, α Θεοφρ.), τρυπάω. percer, trouer.

||. τρυπῶ τὸν τοῖχον. » Διαρύσσω (-ττω) τὸν τοῖχον (καὶ μονά.). Τοιχωρυχέω (χυρ. ἐπὶ κακοῦ). ||. τρυπῶ μὲ τὸ κοντάρι. » Διακοντιζώ, διελεύω τῷ δόρατι (τῷ ξυστῷ). ||. καὶ ἀνίσως τρυπήσῃ ποντικὸς τὸ σακκὶ μὲ τὸ ἀλευρί, ἴδε Τρώγω.

Τρύπωμα. » Εἰσδυσις, κατάδυσις. enfoucement.

Τρυφερὶνῶ. ρ. μετ. » Τακερῶ. attender. ρ. ρ. μεσ. αὐτοπ. » Τακερόομαι. s'attendrir.

Τρυφερός, ἡ, ὄν. » Τακερός, ψαθυρός. tendre, délicat.

Τρώγω, ρ. μετ. » Ἐσθίω, βιβρώσκω, τρώγω (χυρ. διὰ τὰ τραγανά, κοκκαλωδῆ καὶ ξηρά ἐν γένει. » Τὺς κυάμους οὔτε τρώγουσιν, οὔτε ἔφροντες πατέονται, Ὁρόδ.), (ἔδω, ἄχρ., ὅθεν τὸ) ἐδῆδικα, σινέμαι, ἀπτομαι, γεύομαι (» Καὶ τινες καὶ ἀλλήλων ἐγεύοντο, α Θεουκ.), ἀναλίσκω. mangier; dévorer (ὑπερβ.), consumer. ||. τρώγω πολὺ (ἀρτακτικὰ, λαίμαργα). » Ἀδηφαγέω (ἴδε Φαγᾶς). ||. τρώγω φαγεῖ. » Τροφῆς ἀπτομαι, σίτον (τροφὴν) προσφέρω (προστίεμαι). prendre de la nourriture. ||. » νὰ βάλῃ δυὸ φοραὶς ἄλας (εἰς τὴν φακίαν), καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ μὴν τρώγεται. » Δις ἄλας ἐμβάλων, ἄθροτον ποῖσται (Θεοφρ. Χαρ.) «. ||. οἱ ἐρίνοί, ἄλλοι τρώγονται, καὶ ἄλλοι ὄχι (δὲν τρώγονται). » Τῶν ὀλύνθων οἱ μὲν ἄθρωτοι, οἱ δὲ ἐδωδισμοί, α (Θφρ.). ||. τρώγω μιὰ φορὰ τὴν ἡμέραν. » Μονοστίω. ne faire qu'un repas par jour. ||. τρώγω μαζῇ, ἴδε Συντρώγω. ||. τρώγουν ἕνας τὸν ἄλλον. » Ἀλληλοφαγοῦσιν. ils s'entremangent (-devorent). ||. τὰ περισσότερα ψάρια τρώγονται συνατά τους. » Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι. ||. τρώγει τὰ νύχτιά του. » Τοὺς ὄνυχας περιτρώγει. ronger (se ronger) les ongles. ||. διότι ὅσα ὄρνεα καὶ τετράποδα τρώγουν ἀνθρώπους. » Τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα, ὅσα ἀνθρώπων ἄπτεται. (Θουκ.) «. ||. τὸ σκουλήκι τρώγει τὸ ξύλον (ὁ ποντικὸς τὸ ψμμί, κτλ.). » Βιβρώσκει (ὅθεν Σκυληδέρωτος), πεοιτρώγει. ronger, ἴδε καὶ Κόπτω. ||. καὶ ἀνίσως φάγῃ (τρυπήσῃ) ποντικὸς τὸ σακκὶ τοῦ ἀλευριοῦ. » Καὶ ἐὰν μὴς θύλακον ἀλείψω διαφάγῃ (Θεοφρ. Χαρ.) «. ||. ὄντι φαγμῶν (τὸ ἄλλ. κούφιον). » Ὀδόντα διαδεβρωμένον, α ΛΞ. ρ. (καταχρ.) τὸ ρινὶ τρώγει τὸ οἰδερὸν (τὸ σκεῖν τὴν πέτραν τοῦ πηγαδιοῦ, κτλ.). » Τρίβει, φθείρει, ὑπερείπει (χυρ.

διὰ τὰ θεμέλια, τοὺς τοίχους, κτλ.). ronger, envier; miner, saper. ||. ἡ πληγὴ τοῦ ἔφαγεν ὅλα τὰ δάκτυλα. » Τοὺς δακτύλους ἐπενεῖματο (ἐπενεμήθη). ρ. (τριτοπρὸς. διὰ τὴν φαγοῦραν τοῦ σώματος), μὲ τρώγει τὸ κεφάλι μου (τὸ σπυρῖ μου, κτλ.). » Κνήθομαι (» Κνησιῶμαι, » Κνηστίω, » Κνησιῶμαι, » Ὀδαξῶ καὶ » Ἀδαξῶ-ῶ) τὴν κεφαλὴν (τὸ ἔλκος, κτλ.). dé-manger, avoir des démangeaisons. ρ. σὲ τρώγ' ἡ ῥάχισ σου (φρ. παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ): » Σκυτὴ βλέπεις; » Μαστιγιάς. ρ. (μεταφρ.) τρώγει τὰ λόγια 'του, (ᾤ, ἔλλειπε.) τὰ τρώγει, ἴδε Μασσῶ. ||. μοῦ ἔφαγε τ' αὐτί, ἴδε Αὐτί. ||. ἔφρχε τὴν ζωὴν 'του ἔς αὐταὶς τῆς δουλείαις. » Ἐγκατατετριμμένος ἐν πράγμασι τοιούτοις. ||. τοῦ κακοῦ λοιπὸν ἔφαγα τὴν ζωὴν μου ἔς τὰ βιβλία. » Μάτταν ἄρα τυγχάνω κατατετριφὸς τὸν βίον ἐν τοῖς βιβλίοις (Συνεσ.) «. ||. ἔφαγεν ὅλην τοῦ τὴν κατάστασιν εἰς τὰ φαγοπείτια καὶ εἰς τὰ χαρτιά, ἴδε Χίνω. ||. τρώγων τὸ ξένον' βίος, ἴδε Βιό. ||. ἔφαγεν ἀσπρά (πῆρε δηλ. κρυφά, ἵνα προδώσῃ τὴν ἀλήθειαν, τὰ χρέη του. Ἡ αὐτὴ ἰδέα ὑπάρχει καὶ εἰς τῶν ἀρχαίων τὸ) » Δωροφάγος. ||. μὲ τρώγει ἡ ἐνοθυμσις τῶν παιδιῶν μου. » Κατὰ μικρὸν με δαπανᾷ τὸν παιδίων ἡ μνήμη (Συνεσ.) «. ||. ἔφαγε ξυλίας. » Πληγὰς ἔλαβε. ||. (καὶ ἔλλειπε.) ταῖς ἔφαγε καὶ ἔφρχε. » Πληγὰς λαβὼν ἀπῆε. ||. θὰ φάγῃ πολλὰς. » Ἀφρῶσεται πολλὰς (Εὐαγγ.) «. ρ. ἔφαγε (ἐντὶ τοῦ Ἐδοκίμασεν, Ἐπαθεν, Ἰπέφερε) μὴ φουρτοῦνα. » Χειμῶνι χρῆσάμενος (περιπεσών). il a essuyé une tempête. ||. τρώγομαι, ρ. μεσ. αὐτοπ. (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Τρίβομαι (χυρ. διὰ τὰ ροῦχα, εργαλεῖα, καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ φθαρτὰ σκεῦη). s'user; élimer, s'élimer. ρ. » Δαπανάομαι, τήκομαι (τὸ ἄλλ. Λούωω, χυρ. ἀπὸ λύπης, σολογιῆς, ἀσθένειας, κτλ.). se consumer, dépérir. ρ. » Διαφέρωμαι, συγχρούομαι. avoir des démêlés avec quelqu'un.

Τσαγανός (ἐκ τοῦ ἰσπαν. Zangano, κατὰ τὸν Δουκάγγ.), ὄστρ., ἴδε Κάβουρας.

Τσαγγάρης (» Σκυτεὺς, σαγγάριος, καλιγάριος, α Ησύχ.), ἴδε Κουντουράς.

Τσαγγαρόσουβλον, ἴδε Σουβλί.

Τσακνίς (ἐκ τοῦ Λακίζω, καθώς καὶ Τσάκωνες οἱ Λάκωνες), ρ. μετ. » Κλάω, ἄγνυμι (ποιητ.), καταγνύω(-μι), συντρίβω. rompre; tracasier, ἴδε καὶ Σπάνω. ρ. (μεταφ.) τσακκίσθηκεν ἡ καρδιά μου, ἴδε

Καρδιά. ||. μὴ τᾶκκισαν τὴν καρδίαν. » Συνθρόπτοντές μου τὴν καρδίαν (Γραφ.). » *pauvre le coeur*. ||. τσακκίσθηκε τὸ στράτευμα. » Ἐτραπή, ἐκλινεν, ἐνέδωκε, διεπαθή, ἡ φάλαγξ, τροπή γέννης τοῦ στρατοῦ. ||. τσακκίζω τὸ νερόν (δηλ. μετριάζω τὴν ψυχρότητα τοῦ, τοῦ συχλαίνω). » Οἱ ἀθιβονύστες οὐ φέρουσι τὴν ὀβελίαν τοῦ ψυχροῦ ἀβλαβῶς· διὸ θραύουσιν αὐτὸ θερμόν ἐπιαιγνύντες, « Γαλην.

Τσακκισμα. » Θλάσις, κλάσις, θραῦσις, συντριψίς, κάταγμα (κοκκάλου). *cassure*, θ. *fracture*, θ. §. τσακκισμα ρούχου (γινόμενον ἀπὸ τὸ δίπλωμα), ἴδε Δίπλα.

§. τσακκίσματα (τὰ ἀδελφὰ ἄνεμα σχήματα τῶν κακοαναθρεμμένων γυναικῶν, τὰ ὅποια μερικοὶ νομίζουν καὶ ὀνομάζουν χάριτες). » Ἀκκισμοί, θρύψεις. *misauder*, *alfoterie*, *aifoterie*, *aifor penché*, *simagrées*, *façons*. ||. κάκω τσακκίσματα (προσποιῶμαι ὅτι ἔδην θέλω). » Ἀκκίζομαι, θρύπτομαι, πλάττομαι, κλασχυρίζομαι, βρενθύομαι (« Χὰ δυσκολαινει πρὸς με καὶ βρενθύεται, « Ἀρισφ. » Ἰπὸ φρονήματος βρενθύεται καὶ φαγεῖν οὐκ ἄξιον, (αὐτ.). *faire des mines* (des *façons*, des *simagrées*, la *petite bouche*, des *sucrées* etc.), *faire le difficile* (le *délicat*, la *dégoûte*, le *rencheri*, du *rencheri*), *misauder*.

Τσάκνον. » Κάρφος (τό), *hrin*.

§ Τρακνώ (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ζαγκώ. » Ζαγκῶσαι, ὤρικη ἡ λέξις, ἀντί τοῦ Ἐπισχεῖν. κατασχέιν. « Ησούχ.), ῥ. μετ. ἴδε Ἀδράχων καὶ Πιάνω.

Τσαλαβούτημα. » Ἐμβρεξίς, l'action de mouiller (se mouiller).

Τσαλαβουτώ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἐμβρεχίζω-ομαι. *mouiller* (se *mouiller*); se *tenir* long *temps* dans l'eau (en se *baignant*).

Τσαλακῶν (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. (ὡς κρίνουν ἄλλοι ἂν ἔχη καμμίαν σχέσηιν ἢ λέξις μετὰ τὸ « Σαλακῶν κτλ.). » Ἐκινώμαι (« Τὰ ἱμάτια οὐκ ἐβρίκνωθη, « Ἐπιφάν.). *avachir* (s'). ||. φέρεμα τσαλακωμένον. » Ἐβρίκνωμένον. *chiffonné*.

Τσαλαπάτημα. » Καταπάτησις. l'action de fouler aux pieds.

Τσαλαπατώ (ὁ Κορ. προκρίνει τὸ Λακτοπατώ [» Ἐκρέμνισεν τον τ' ἄλογον, καὶ λακτοπατήσεν τιν, « Στέφ. Σαχλίκ], τὸ θπτῶν περὶ αἶμα ἀπὸ τοῦ) » Λαξ πατέω, (καὶ μονόλ.) » Λαπακτέω (« Πάσειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν, «

Φερερ. Πετᾶλη), ῥ. μετ. » Κατα(=Συμ)-πατέω. *fouler aux pieds*.

Τσαμπί. » Σταφυλὶς (ἰδιαιτ τοῦ σταφυλοῦ), βότρυς, βότρυχος, κόρυμβος (τοῦ κισσοῦ καὶ τῶν ὁμοίων). *grappe*, θ.

Τσαμπουρίδι (τὸ μικρὸ τσαμπί, ὅπου μένει ἔς τὸ κλῆμα μετὰ τὸ τρύγημα), ἴδε Ἀποτρυγηδί.

Τσαντζαλον (ἀπ' οὗ καὶ Τσαντζαλιάρης).

» Βάκιον, *guenille*, θ. (ἡ λέξις ἦτον ἐν χρήσει καὶ πρὸ 1200 χρόνων εἰς τοὺς Βυζ. Διότι ὁ ἐπὶ Μαυροικίου ἀκμάσας ἱακωβος, ἐξ οὗ καὶ ἡ τῶν ἱακωβικῶν αἵρεσις, Σύρος τὸ γένος, « Τζάντζαλος οὕτως ἐπωνόμαστο, διὰ τὴν ἄκραν, ὡς γε οἶμα, εὐτέλειαν, « λέγει Νικηφόρος ὁ Κάλλιςτος.)

Τσάπα(ή) |, ἔργ. (γεωργ., ἴσως ἐκ τοῦ) [Τσαπί (τή)] » Σκάφα, σκαφεῖον ἢ σκαφίον (« Σκαφίον, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκάπτον, ὃ εἰ Ἀττικὴν ἤμην, « Σχολ. Θεοκρ.), ἴδε Ἀζινογύρι.

Τσατσά (προσφώνημα τιμητικόν μικροτέρως πρὸς μεγαλητέραν ἀδελφὴν. Εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. κοιν. Τάτσα, ἴσως ἐκ τοῦ) » Τέττα ἢ Ἄττα (προσφωνημάτων παλαιῶν, ἴδε τὸν Εἰστάθ. ἰλ. Δ).

Τσατσάρα (χυδ. τὸ ἀρὺ κτένι, καὶ μάλιστα τὸ πρὸς καλλωπισμὸν φορούμενον εἰς τὸ κεφάλι. Ἀς κρίνουν ἄλλοι ἂν ἔχη καμμίαν σχέσηιν μετὰ τὸ) » Σισάριον, ἴδε Κτένι.

Τσηδίζω (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ψευδίζω. Δὲν ἤξεύρω ἂν ᾔνε τῷ ὄντι ἡ ὁρθὴ τῆς λέξεως προφορὰ, ἡ διόρθωσις κάνενος λεγωτάτου), ῥ. οὐδ. » Ψελλίζω, τραυλίζω, βατταρίζω (ἴδε τὰς διαφορὰς εἰς τὸ Τσηδός). *begayer*, *grasseyer*, être *hégue*.

Τσηδισμα. » Ψελλισμός, ψελλότης, τραυλισμός, τραυλότης, ἰσχνωφωνία (ὁρθ.). ἰσχνωφνία (ἴδε τὰς διαφορὰς εἰς τὸ Τσηδός). *hégayement*, *grasseyement*.

Τσηδός (ὁ Τοῦρ. Πελτέκης [ἴδε Τσηδίζω], ἀπὸ τοῦ Ἑξάουδς ἢ τοῦ Σχαούδς ὁ ἰσχνώφωνος», κατὰ τὴν Πύργιον, οἰοῦν ἰσχαύδης τις ὢν), ἡ, ὄν. » Ψελλός (χυρ. ὁ προσφέρων τὸ Σ ὡς Θ, καὶ ἀφίνων καὶ στοιχεῖα, καθὼς τὰ μικρὰ παιδιὰ), τραυλός (χυρ. ὁ προσφέρων τὸ Α ἀντὶ τοῦ Ρ, καθὼς ὁ Ἀλκιβιάδης. » Ὀλᾶς Θέωλον, τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει, [ἀντί] » Ὁρᾶς Θέωρον, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει, « Ἀρισφ.), ἰσχνόφωνος (ἡ ὁρθ.) ἰσχνόφωνος (χυρ. ὁ Τοῦρκ. Πιπετής, ὁ μὴ δυνάμενος ταχέως συνάψαι τὰς συλλαβὰς, ὁ αὐτὸς καὶ) βατταρίζων. *hégue*.

Τσηγαρίζω (τὰ ἀπὸ τοῦ Καίω καὶ Κῆα

ετυμολογία τῆς λέξεως με φαίνεται πιθανώτερα παρὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Τηγανίζω τοῦ Κορ.), ῥ. μετ. »Περικαίω, περιοπτάω. rissoler, ἴδε καὶ Ξεροτηγανίζω. §. τηγαρίζομαι (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Βασανίζομαι, Κακοπερνῶ. »Ἰδὲ τὸν βρῶμον ποῦ ἔκειτο, καὶ ᾗ τῷ τηγαρίζωμιν, « Πτωχοπρ. ἐν τῷ κατὰ Ἡγούμ.), ἴδε Τυραννηοῦμαι.

Τσηγάρισμα. » Περιοπτῆσις. l'action de rissoler, ἴδε καὶ Ξεροτηγάνισμα.

Τσηγαρισμένος, η, ον, (κρέας κυρ.). Τσηγαριστός, ἡ, ὄν, » Περιωπτημένος. rissolé.

Τσίπουρον (ἀντὶ Σήπουρον), ἴδε Ἀποστραγγίδι.

Τσῆρος (τὸ μικρὸν Σκουμπρί, ἰδίως ἀφ' οὗ ξηρανθῇ, ἢ ἄλλο εἶδος ψαριοῦ ὅμοιον, ἴδε Κορ. Ξενοκρ. καὶ Ἀτ. Τόμ. Ἀ., ἐκ τοῦ) » Κηρίς καὶ Κιρῖς (ἡ ὁποία ὅμως συγκαταριθμεῖται ὑπὸ τοῦ Ὀππίνου [Ἀλιευτ. Γ', 187] μετὰ τὰ μεγάλα ψάρια) καὶ Κιρῆς καὶ Σκιρίς, σκομβρίς. maquereau bâlard, gascon, gascanel ἢ gascanel, saurel, chicarou.

Τσιγαρίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Τσηγαρίζω, κτλ.

Τσίκνα (ἢ μυρωδιὰ τοῦ χαμμένου φαγητοῦ, κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) » Κνίσσα. brûlé.

Τσικνίζω, ῥ. μετ. » Κνισσῶ (» Τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσι, « Λουκιαν. Ἐπιστ. Κρον.). faire (laisser) prendre le brûlé.

Τσικνισμένος, η, ον. » Κεκνισσωμένος. qui sent le brûlé.

Τσιληπουρδῶ (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκ τοῦ) » Σιληπορδᾶω (-έω), ῥ. ἀμ. » Στρηνιάω, σκιρτῶ, διατείνομαι. s'agiter, se débattre, ἴδε καὶ Χοροπηδῶ.

Τσιμουρι (ἢ ἄλλ. Σκυλόμουγα ἢ Σκυλόψαιρα καὶ παλαιότερα Τσιβίκιον, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ Κίμβις, κατὰ τὸν Κορ., ὅθεν προφ. ὀρθ. Τσιμπουρί), ἔντ. » Κρότων ἢ Κρότων (κατὰ τὴν Στέφ. Βυζ.), κυνοῤῥαϊστῆς καὶ κυνοραϊστής (ἴδε Πιπιλίζω). ti-que, θ.

Τσίμπλα (τὸ ὕγρὸν ὅ, που πᾶζει εἰς τὰ μάτια ἀπὸ τὸ « Σιπαλῇ, ἢ ἐπάργεμος, τοῦτέστι λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα, « κατὰ τὸν Ἡσυχ.). » Ἀήμη. chassie, θ.

Τσιμπλιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Λημάω. être (devenir) chassieux.

Τσιμπλιάρης, α, ικον, (καὶ κατὰ τὸν Τσιμπλιασμένος, η, ον) Ἐτυμολόγον, Τζιμπλές). » Ἀτμῶν καὶ Γλῶμῶν καὶ Γλά-

μῶν καὶ Γλαμυρός, λημαλέος. chassieux.

Τσιμπλιάδα, ἴδε Σπίδα.

Τσίντζυρας (καὶ Ῥζίντζυρας, ὀνοματ. ἴσως ἀπὸ τοῦ Τίτυρος), ἔντ. (» Ἰζίντζικας ἐλάλησε, μαῦρην ῥόγα ὕαλισε, « Παροιμ. Ἑρμοδ. Ῥηγ.). » Τέττιξ-ιγος (δ). cigale, θ.

Τσίπα, ἴδε Τσῦπα.

Τσίπουρον, ἴδε Τσηπουρον.

Τσιπούρα, ψ., ἴδε Σιπούρα.

Τσιρίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Τσουρίζω.

Τσίρλα (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Τίλος, τίλημα, σπατίλη, βδέσμα. excréments aqueux.

Τσιρλίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Τιλᾶω, βδέννυμι (-υμαι), βδύλλω, ὀρρώδew. laisser aller ses ordures.

Τσίρλισμα (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Τίλημα, τίλησις. l'action de laisser aller ses ordures.

Τσίρος (ἐκ τοῦ Σκῖρος, ὁ σκληρὸς), ψ. ἴδε Τσῆρος.

Τσίρρος (» Κίρρος, ὁ ἄρρος τοῦ γάλακτος, « Ἡσυχ.), ἴδε Τυρόγαλα.

Τσιτίνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Τιταίνω, ἴδε Τεντίνω.

Τσουγγρανιά, » Ἀμυγῇ, δρυφάς, ὀρυφή. égratignure, θ. éraflure, θ.

Τσουγγρανίζω, ῥ. μετ. » Ἀμύσσω (-ττω), δρύφω (-πτω). égratigner, érafler.

Τσουγγράνισμα. » Ἀμυξίς, δρύψις. égratignure.

Τσουγγρανῶ, ῥ. μετ., ἴδε Τσουγγρανίζω.

Τσουγγριά, ἔργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Τσοῦζω (ἐκ τοῦ exuro, exuasi, ἐκκαίω κατακαίω. » Κόκκιννα λυχνιτάρια νὰ τζούζουν ὡς ἡ φλόγα, « Δουκῆγγ.), ῥ. ἀμ. » Δίκνω, δριμύσσω. piquer, picoter, cuire.

Τσοκάνι, ἔργ. (ἀπὸ τοῦ) » Τυκάνιον (ὑποκορ. τοῦ) τύκανον, τυκάνη, τύκος, σφύρα. marteau.

Τσοκνίδα, φ. » Κνίδη, ἀκαλῆφ. ογτίς, θ. §. (εἶδος θαλασσινοῦ), ἴδε Κολητσίανος.

Τσουμάδισμα, ἴδε Μάδισμα.

Τσουμαδῶ, ῥ. μετ., ἴδε Μαδίζω.

Τσουνί (ᾠωρικοῦ, φύλλου, κτλ.). » Μίσχος. queue, θ. pédicule.

Τσουνικ (τά), (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Πατ-τλίσμδς, πατταλίνδα. quilles, θ. ||. παίζω τσουνικ. » * Πατταλίζω. jouer aux quilles.

Τσοῦξιμον. » Δηγμός. cailsson.

Τθουρουφλύζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Περιφλύω, ἴδε Καψαλίζω.

Τσουρούφλυσμα, ἴδε Καψάλισμα.

Τουρουρλυσμένοις, η, ον, ἴδε Καψαλισμένοις.

Τσουχτερὸς, ἡ, ον, ἴδε Ἀψὺς καὶ §. (μεταφ.) Ἐγγικτικός.

Τσουχρῦζω, β. μετ. (ἐκ τοῦ) » Συγκρούω, συμβάλλω. brouiller, mettre aux prises, mettre mal ensemble. ||. (ὁ Πρωτιστιὼν καὶ ὁ Κρατερὸς) ἔπειδὴ εἶχαν κρυφὴν ἀντιπάθειαν μεταξύ τῶν, πολλαῖς πρᾶσι τσουχρῦζονταν(ῃ) τὰ τούγκρυζαν. » Ἰππολύτως ἔχοντες ἀλλήλοισι, συνέκρουον πολλάκις.

Τούγκρυσμα. » Σύγκρουσις. brouillerie, θ.

Τουκνίᾱς (ὕπὸ τοῦ Πausan. [H, 17] δονομάζεται γένος τι ἀειτῶν) » Κουκνίᾱς, (μάλιστα ἰσοκῆς κύκνῃ λευκότητά, »), π. ἴδε Κύκνις.

Τουκκουδηᾶ, δ. » Τερεβίνθος καὶ Τέρμινθος (ἡ ἀγρία). térébinthe (pistachier) sauvage, ἴδε καὶ παραδ. Μαστιγῆ καὶ Σχίνος.

Τούκκουδον (ἐκ τοῦ) » Κοκκίδιον (ὁ καρπὸς τῆς Τουκκουδηᾶς). » Σχινίς, τερμινθίς. le fruit du térébinthe ou de lenisque, pistache sauvage.

Ταυμοῦρι (προφ. καὶ Τουμποῦρι), ἐντ. ἴδε Ταυμοῦρι.

Τούμπημα (σφίξιμον, κυρ. τοῦ σώματος μετὰ τὰ δύο δάκτυλα). » Κνισμός. l'action de picoter (de pincer). §. (συνεχ-δογ. τὸ σημάδι τοῦ τσιμπήματος, ἡ ἄλλ. Τσιμπηματιά.). » *Κνίσμα. pincer. §. (τὸ τρύπημα μετὰ βελόνι, σουβλί, κτλ.), ἴδε Κέντημα.

Τουμπίδι } , ἐργ. » Μαδιστήρ, τρι-
Ταυμπίστρα } χολαεῖς, picotee, θ.

Τουμπῶ (κυρ. σφίγγω τὸ κρέας μετὰ δάκτυλά μου), β. μετ. » Κνίζω, κνίπτω. picoter, pincer. §. (καταχρ. τρυπῶ μετὰ βελόνι, ἀγκάθι κτλ.), ἴδε Κέντῶ. §. (δοκιμαζῶ μόνον τὰ φαγητὰ, ἀπὸ ἀνορεξίαν ἢ κερατσοισίαν). » Ἀπογεύομαι. pignocher (οἰκ.), (τοῦτο δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πουλιῶν, τὰ ὅποια τσιμποῦν μετὰ τὴν μύτην τους τὰ πωρικά κτλ.). ||. (ὁ Ἀπελλῆς ζωγράφος τόσον τεχνικὰ τὰ σφαύλια, ὥστε τὰ πουλιὰ πηγαινεν καὶ) τὰ τσιμποῦσαν. » Τῷ ῥάμφει καθικνοῦντο. becquetter.

Τούπα (Εἰς τὸ ἔτυμολ. γράφεται Τζίμπα, ἡ λεπτή φλοῦδα, ἐκ τοῦ Σύφα Σύφαρ). » Ἐπιδερμὶς (ἡ τοῦ σώματος), ὑμὴν-ένος (ὁ τοῦ αὐγοῦ, κρῆμυδι τοῦ κτλ.), γραῦς (ἡ τοῦ βρασμένου γάλακτος καὶ τῶν σπριωδῶν ζωμῶν). reau (miuce), θ. pel-

licule, θ. §. épiderme. §. (μεταφ. ἡ) » Αἰδῶς, (ὅθεν Ξεισιπωμένος ὁ Ἀναιδῆς), ἴδε Ἐντροπή. ||. ὅθεν ἔχει τσῦπαν, ἴδε Ἀδιάντροπος.

Τουποκάλαμον, φ. » Ναστὸς κάλαμος, μεστοκάλαμος, βελίτης, συριγγίας, τοξικός καὶ Κρητικός. toseau plein.

Τουρίζω (ἐκ τοῦ Συρίζω), β. ἀμ. » Τρύζω, τρυλί(λλί)ζω καὶ πιπίζω (κυρ. διὰ τὰ μικρὰ πουλιὰ), κλαυθυρίζω (διὰ τὰ μωρὰ παιδιὰ). piauler, piailler.

Ταύρρος (τὸ χωρίζομενον τοῦ τυριοῦ καὶ βουτύρου νεροῦν τοῦ γάλακτος μέρος), ἴδε Τυρόγλα.

Τουρτουρίζω (λέξις πεποιημένη διὰ τὸν ἦχον ἃ που γίνεται ὅταν χυβῇ ψυχρὸν εἰς βραστὸν λάδι ἢ βούτυρον), β. ἀμ. » Σίζω. siffler, fremir (comme le poisson qu'on frit).

Τουρτούρισμα. » Σιγμός. sifflement, bruit d'un fer ardent qu'on plonge dans l'eau.

Ταύσaudος, η, ον, ἴδε Ὀλόγυμνος.

Τούφνα (πάθος τῶν ὀρνίθων), ἴδε Κόρυζα.

Τούφλοιον (ἀπὸ τοῦ Ἐξώφλοιον ἢ Ἐσώφλοιον). » Κέλυφος (τὸ), λέπος (Λουκ.), λέμμα, λέπισμα, λεπούχανον, ἔλτρον. ecale, θ. coque (τοῦ ἀμυγδάλου, φουντουκιοῦ κτλ.), θ. pelure (τοῦ μήλου, ἀπιδιοῦ κτλ.).

Τυλιγάδι (τὸ ἄλλ. Τυλιγάρι καὶ Γλυτῆρι), ἐργ. » Μήρινς-ινθος (ἡ), πνισιστήρ. dévidoir.

Τυλιγαδιάζω (τὸ ἄλλ. Γλυτηρίζω), β. μετ. καὶ ἀμ. » Μηρύω(-ομαι), ἐκ(ἀνα)-μηρύομαι, ἐκλέγομαι τὸ μῆρυμα, ἀναπηνίζομαι. dévider.

Τυλιγάδιασμα. » Ἡ τοῦ νήματος (μηρύματος, κλώσματος) ἀνάλυσις. dévidage.

Τύλιγμα (προφ. κοιν. Ντύλιγμα). » Ἐλιγμός, ἔλιξις, περιέλξις, εἰ(εῖ)λυσις. entortillement, l'action de rouler (eic).

Τυλίζω (προφ. κοιν. Ντυλίζω), β. μετ. (κλωσῆν εἰσκουδᾶν). » Ἐ(=Εἰ)λίσω(-τω). τυλίσω(-τω), εἰλῶ, περιελίσσω(-τω). rouler autour, entortiller. ||. τυλίξω τὸ χέρι μου (κτλ.) μετὰ πανί. » Ἐνειλῶ, ἐνειλίσσω, περιελίσσω, περιστέλλω. envelopper. ||. τυλίξω χαρτὶ (πανί, κτλ.) εἰς στήμα καλαμιῶ. » Συστρέφω, συσπειρώ. rouler, ἴδε καὶ Κουδεριάζω.

Τυπώνω (κυρ. βιβλίον), β. μετ. » Τύποις ἐκδίδωμι. imprimer. §. (μεταφ.) τὸ τυπώνω εἰς τὸν νεῦν μου. » Ἐνοημάμαι (» Ἐγχαράσσω, » Ἐγχολλάπτω) τῇ διανοῖᾳ. graver. ||. εἰνε τυπωμένον εἰς τὸν

νοῦν μου. » Ἐντέτῃται (ο Ἐντέτῃ) τῷ νῷ.

Τυπωμένος, η, ον (βιβλίον κυρ.). » Τύποις ἐκδοδομένος. imprimé, publié.

Τυραννία. » Αἰχία, βίσανος (ή), κακουχία. tourment, gêne, vexation. §. » Στρέβλωσις, κάκωσις. supplice ; martyre, ἴδε καὶ Βάσανον.

Τυράννιον, ἴδε Τυραννία.

Τυραννισμένος (ὁ ἄλλ. Βασανισμένος), η, ον. » Τλήμων, ταλαίπωρος, πολυπαθής. qui a beaucoup souffert.

Τυραννῶ, ῥ. μετ. » Βασανίζω, στρεβλῶ, αἰκίζομαι. tourmenter ; martyriser. §. » Τρύχω, κατατρύχω, κακῶ, παρτείνω, ταλαίπωρέω (Ἰσοκρ.). vexer ; faire languir, travailler. ||. ὥς οὐ 'να τὸν τυραννήσω κ' ἐγώ, καθὼς μὲ τυραννεί καὶ αὐτός. » Ἐὼς ἂν παρτείνωμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρτείνει (Ξενοφ. Κυρουπ.). « ||. τυραννηοῦμαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ταλαίπωρέω, τρύχομαι, κατατρύχομαι, κακουχέομαι, παρτείνομαι, κακοπαθῶ. se tourmenter, se travailler, ἴδε καὶ Κοπιάζω. ||. τυραννέται τρεῖς χρόνους 'ς τὴ φυλακή. » Τρυχόμενος ἐν δεσμοτηρίῳ, τρίτον τοῦτο ἔτος. »

Τυρήτι (εἶδος φαγητοῦ). » Τυρωτὼν (ἴδε Ἀθην. βιβλ. ΙΔ'), ἴδε Τυρόπηκτα.

Τυρί. » Τυρός. fromage.

Τυροδόλι (τὸ πλεκτὸν καλοῦσι ὅπου χύουν τὸ τυρί. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. ΙΑ, 37). » Τάλαρος, ταλάριον, ταρβός καὶ ταρός, τυροκομεῖον, τυροδόλιον. clisse, θ. eclisse, θ. fromager, clayon.

Τυρόγαλα } (ὁ ἄλλ. Τούρρος). » Ὅρ-
Τυρόγαλον } ρός (σώζεται ἡ λέξις εἰς
τὴν Κρήτην). petit-lait, lait clair, mèdeue, babeure, θ.

Τυροκμῶ (κάμνω τυρί), ῥ. ἀμ. » Τυροκομέω, τυροποιέω. faire du fromage.

Τυρόπηκτα. » Ὑποτυρίς (Ἀθην. ἡ κατασκευὴ τῆς ἥτον διαφωρετικῆς), ἀρτοτυρίτης. ramequin, talmouse, θ.

Τυροτρίφτης (ὁ Τουρκ. Ρεντές), ἐργ. » Κνήστις (ή), κνηστήρ, τυρόκνηστις (ή), ξυλήν. gâre, θ.

Τύφλα, παθ. » Τυφλότης, τύφλωσις, πῆρωσις (οφθαλμῶν, ὀμμάτων, ὀψεως). ἀθλασία. écéité, θ. ||. τύφλα (λέγουσι καταρῶμενοι κἄνενα, ὅταν πῆσῃ ἐξ ἀπροσεξίας ἡ ἀνοσιᾶς καὶ σπάσῃ μάλιστα καὶ τίποτε!) » Ἐς κόρακας ! peste !

Τυφλά, ἐπ. » Τυφλῶ ποδὶ κατὰ τὴν

προσμίαν. aveuglement ; a l'aveuglette (οἶκ.).

Τυφλίτης (εἶδος φειδιοῦ), ζ. » Τυφλίας, τυφλίην, τύφλιнос, τυφλωψ. l'aveugle (es-pèce de sergent), envoie, sergent cassant.

Τυρλομουῖα (ἡ ἄλλ. Τυρλοπανίδα-ίτσα, εἶδος παιγνιδιοῦ). » Μυτῖνδα, χαλκὴ μῦτα (ἐπαίξετο ὀλίγον διαφωρετικώτερον, ἴδε Εὐσταθ. Ἰλ. Φ), ψηλαφίνδα. collin-mail-lard.

Τυρλόνω, ῥ. μετ. » Τυφλώω, ἐκ(ἀπο)-τυφλώω, πηρώω (τάς ὄψεις). aveugler. ||. τυρλόνομαι, ῥ. παθ. καὶ μεσ. αὐτοπ. » Ἀποδόλλω (« Πηρόομαι) τὰς ὄψεις. perdre la vue, devenir aveugle. ||. καὶ ἐτι ἐτυφλώθη ἀπὸ τὸ ἐν θυμῷ. » Καὶ τὸν δ-φθαλμὸν αὐτὸν προδόντα (Δημοσθ. Καλλιπ.). »

Τυρλοπόντικον (τὸ /, ζ. » Ἀσπάλαξ
Τυρλοπόντικος (-κας) { -ακος (ὁ). taure, θ. (ἡ πιθάνωτερον ὁ) gal-taure (ὁ ἄλλ. zemni).

Τυφλός, ἡ, ὄν. » Πηρός (« Πεπηρωμένος) τὰς ὄψεις, τυφλός, τυφλώτων. aveugle. ||. εἶνε τυφλός. » Τυφλώττει. ||. περιπατεῖ 'ς τὰ τυφλά (φρ. μεταφορ.). » Κατὰ σκότον ἡλάτκει (Π.) «, ||. κύρ ὁ τυφλός κατήφορο' (παροιμ.), ἴδε Κατήφορος.

Τύφλωμα. » Τύφλωσις, ἐκτύφλωσις. l'action d'aveugler, aveuglement.

Τυχάινω (τὸ ἄλλ. Λαχάινω), ῥ. ἀμ. » Τυχγάνω, ἐντυγχάνω, ἀπαντῶ, κυρέω (ποιπτ.). rencontrer, ἴδε καὶ Ἀπαντῶ. ||. καὶ πλάγιαζαν ὅπου τύχαινε καθίνας. » Ἀνεπαύοντο δὲ ὅπου ἐτύγγανον ἑκάστος (Ξενοφ. Ἀναβ.). « ||. τυχαίνει, θ. οὐδ. ἀπροσ. » Συμβαίνει, συμ(προσ, παρα)πίπτει, ἀπαντᾷ, συγκυρεῖ, καταλαμβάνει (Ηροδ.). arriver, survenir, avenir (il avint etc.). ||. ἂν τύχη. » Τυχόν, εὐτω τυχόν, παρατυχόν, συμ(παρα)πεσόν, παρασχόν. ||. ὅ,τι τύχοι μπροστί. » Τὸ προσ(παρα)τυχόν, τὸ πρόγειρον, τὸ ἐν ποσὶ. ||. ἔτυχε τότε ἴσια-ἴσια 'να ἔχουν πόλεμον οἱ Σπαρτιάται μετ' οὓς Ἀργεῖους. » Τοῖσι Σπαρτιτῆσι κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπεπτώκει ἕως εὐοῖα πρὸς Ἀργεῖους. « ||. τὸν ἔτυχε δουλειά. » Ἀσχολία προσέπεισεν αὐτῶ. ||. ἂν ὅμως ἔτυχε πολλάκις φορεῖς 'να νικηθῶν οἱ δυνατώτεροι ἀπὸ τοὺς ἀδυνατώτεροις, δέν εἶνε καθόλου παράξενον. » Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι, τί θαυμαστόν (Ἰσοκρ.) » ;

Τύχη (εἰ παλαιοὶ τὴν θεοποιούσαν).
 • Τύχη, δαίμων (ἡ), μοῖρα, τὸ αὐτόμα-
 τον. sort, fortune, 6. hasard. ||. κατὰ
 τύχην. » Ἀπὸ τύχης, τύχη τινι, οὕτω τυ-
 χὸν (ξυμπεῶν, παρασχὸν, ξυμδὸν, κυρῆ-
 σαν), αὐτομάτως, ἐκ(ἀπὸ)ταυτομάτου,
 κατὰ συγκυρίαν(συντυχίαν, συμβεβηκός),
 κατὰ θεὸν, κατὰ δὴ τινα δαίμονα. par
 hasard, fortuitement, accidentellement,
 par accident. ||. καλὴ τύχη. » Ἀγαθὴ τύ-
 χη, ἀγαθὸ δαίμονι. heurusement. §.
 τύχη (ἰδικαιτ. καὶ κατὰ συνεκδοχ. ἡ καλὴ
 ὄθεν :) ἔχει (ἔδεν ἔχει) τύχην. » Ἀγαθῇ
 (« Εὐμενεῖ) κέχρηται τύχῃ. » Εὐτυχὴς τις
 ἐστί. » Πάντα κατὰ ῥοὴν αὐτῷ χωρεῖ, ἴδε
 καὶ Ἄτυχος καὶ Γραφτόν. ||. τί τύχη
 (φρ.)! » Τῆς τύχης (« Τῆς τύχης, τὸ ἐ-
 μένυν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν, » Ξενοφ.)!
 Τυχερός (ὁ ἔχων καλὴν τύχην), ἡ, ὄν.
 » Εὐτυχής. heureux. §. (ὁ κατὰ τύχην
 συμβαίνων). » Τυχαῖος, ὁ ἀπὸ τύχης (κα-
 τὰ τύχην), προστυχής. fortuit, acciden-
 tel, casuel.

Τῶρα (ἀπὸ τὸ, Τῇ ὥρᾳ, κατὰ τὸν ἔτυ-
 μολόγον. Ἄλλοι τὸ γράφουν Τόρα, καὶ
 τὸ παράγον ἀπὸ τοῦ Τόφρα), ἐπ. (χρον.).
 » Νῦν καὶ (κατ' ἐπέκτ.) Νυνὶ (ἴδε τὴν δι-
 αφορὰν εἰς τὸ ἔτυμολ.), τανῦν, τὸ νῦν ἔ-
 χον, ἤδη, ἄρτι. à présent, maintenant,
 présentement. ||. ἔως τῶρα. » Ἐς δεῦρο,
 μέγρι τοῦδε. ||. ἀπὸ τὸ πουνὸ ἔως τῶρα.
 » Ἐξ ἔω μέχρι δεῦρο (Πλάτ. Νομ.)^α. ||.
 καὶ τῶρα πῶς βλέπεις; » Πῶς οὖν ἄρτι
 βλέπεις(Εὐαγγ.).^β ||. ἑπτὰ μῆνες (χρόνια)
 τῶρα (φρ.). » Ἐβδομον ἡδὴ μῆνα (ἔτος).
 » Ἐβδομον τοῦτον μῆνα. » Ἐβδομος μὴν
 οὗτοςί. ||. τόσον καιρὸν τῶρα. » Τοσοῦτον
 χρόνον ἤδη (Θαλδ.)^α. ||. ἀπὸ τῶρα καὶ ὕ-
 στερα (ἡ) ἔμπροστά, ἴδε Ἀπό. §. τῶρα
 (καταχρ. ἀντὶ Μετ' ὀλίγον). ||. ἀμέσως
 τῶρα (ἡ) τῶρα-τῶρα σῶς τὰ διηγοῦμαι.
 » Αὐτίκα δὴ μάλα διέξειμι πρὸς ὑμᾶς.
 ||. τῶρα-τῶρα τὸ μαθαίνεις. » Εἴση αὐ-
 τικά δὴ μάλα (Πλατ.), » ἴδε καὶ ὕστερώ-
 τερα.

Τωρινός, ἡ, ὄν. » Παρὼν-όντος, ἐνεστώ-
 -στος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) νῦν (αὐτίκα, ἤδη).
 » Τὴν ἡδὴ χάριν τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου
 πάντων περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, » Δημο-
 σθ.). présent, actuel.

Υ.

Υ, τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλλη-
 νικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α: » Ὑψή-
 λος-ὑψηλός, κτλ. ||. εἰς ΔΙ: » Μακρόνω-
 -μακραίνω, σμικρύνω-μικραίνω, κτλ. ||.
 εἰς Ε: » Ἀχυρον-ἄχερων, κυρὰ-κερὰ, μύρ-
 -μηκι-μερμηγι, μωρίνη-μεροῖνι, πίτυρον
 -πίτερο, σῦρω-σέρνω, κτλ. ||. εἰς Μ: » Ε-
 λαύνω-λάμνω, εὐπορῶ, -εμπορῶ, πλεῦ-
 -μονι-πλεμόνι, ῥέυμα-ρέμμα, χαῦνος
 -ἄχαμνος, κτλ. ||. εἰς Ο: » Ὑγρὸς-ὄγρὸς,
 κτλ. ||. εἰς ΟΥ: μούστακι-μουστάκι, ξυ-
 -ρέω-ξουρίζω, πτέρυγα-φερούγα, στυπ-
 -πίον-στουπί, τολύπη-τουλούπα, κτλ.
 (Σημ. Εἰς τὴν βασιλευσμένην μάλιστα Ἑλ-
 λάδα ἡ τοιαύτη τοῦ Υ προφορὰ εἶνε τό-
 -σον κοινὴ, ὥστε οἱ χωρικοὶ προφέρουν καὶ
 ἄχιουρα καὶ Τρούπα καὶ Παραθοῦρι κτλ.
 Ἡ συνήθεια αὕτη καὶ τῶν Λαζῶν τὸ Ἀεῦ-
 -τος [ἀντὶ Αὐτίς] ἡμπορεῖ ἵνα χρησιμεύσῃ
 ὡς ἀπόδειξις τῆς καθαυτοῦ τοῦ Υ προφορᾶς
 παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἴδε καὶ Ο. ||. εἰς Π.
 (ὅταν τοῦτο προφέρεται ὡς Φ): » Καῦσις-
 κάψι κτλ. §. Ἀφαιρεῖται (κατ' ἀρχάς
 μὲν τῶν λείζων): » Ὑβρίζω-βρίζω, ὑγιη-
 -ρός-γιερός, ὑπάγω-πάγω, ὑπερήφανος-
 περήφανος, ὑφαίνω-φαίνω, κτλ. (κατὰ τὸ
 μέσον δέ): » Αὐτός-άτός, γέυμα-γέμα (ἂν
 τοῦτο ἔδεν ἦνε κατὰ τροπὴν μάλλον εἰς μ,
 γέμμα, ἴδε ἀνωτέρω), κορυφή-κορφή, οὐ-
 χι-όχι, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλε-
 γαν: Αὐτάρ-άτάρ, ἀελλόπους-ἀελλόπος
 κτλ.).

Υαλάδα (ἡ). » Γάνος (τὸ), γάνωμα,
 στιλπνότης, στιλθιδών.

Υαλένιος, α, εν. » Υά(έ)λινος, ὁ ἐξ ὑά-
 (έ)λου, ὑα(ε)λουῶς (Κλημ.). de verre.

Υαλί (προφ. κοιν. Γαλί). » Υάλος καὶ
 ἴελος (ἡ) (κατ' ἀρχάς ἡ λέξις ἐσήμανε
 τὸ Κεχριμπαρί, τὸ Ἀμυμωνιακὸν ἄλας, καὶ
 ἄλλα τοιαῦτα διαφανῆ σώματα. Ἀπὸ τὸν
 Ἡρόδ. ὀνομάζεται) » Χυτὴ λίθος. verre. ||.
 ὑάλι τοῦ παραθυριοῦ τὸ Τουρκ. Τζάμι).
 » Φεγγίτης (Υάλος). vitre, carreau de vi-
 tre. ||. ὑάλι τῶν ματιῶν, ἴδε Μαιτούαλι.

Υαλίζω, ρ. μετ. » Ὀμαλίζω, ἐκτριβώ.
 polir, éclaircir, fourbir (χυρ. σιδερικά),
 ἴδε καὶ Στίλιδών. §. ρ. ἀμ. » Στίλθω.
 briller, étre luisant. ||. ὑαλίζουν τὰ μά-
 -τιά του. » Στίλθουσιν οἱ ὀφθαλμοί. éclai-
 rent. §. μεταφρ. διὰ γυναῖκα εὐπρο-

σωπων λέγομεν ὅτι) ὑαλίσει. (Με τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι): «Ὁ-
υς ὑαλιν» = Ἰκλόσσα παρειά κτλ. elle
a un joli minois.

Ἰαλίται. «Στίλβωσις, ἑστρυσίς. po-
lissure, θ. poliment.

Ἰαλίτατος, ἡ ὄν. «Στίλβνός, ὑκλό-
εις, λιπαρός. poli, luisant.

Ἰαλίτῃρι, εργ. «Οὐάλλιστρον. lissoir,
polissoir, buis, ἴδε καὶ Στίλιθωτῃρι.

Ἰβρίζω (προφ. κοιν. Βρίζω), ῥ. μετ.
καὶ ἀλ. «Λοιζόμε(-ομαι), κακῶς λέγω,
κακηγορέω, κακολογέω, βασανίζω, δυσ-
φημέω, πίνω (μεταφορ.). injurier, dire
des injures, investir contre. ||. (μετ.
ἀλληλοπαθ.) ὑβρίζομαι. «Διακολορέομαι
(τιν). ||. φωνάζοντες καὶ ὑβρίζουσι
μεταξύ τῶν. «Βῆτε χρώμενοι καὶ λοι-
δρία πρὸς ἀλλήλους (Θυλ.) «||. δὲν
πρέπει, ποτὲ ἀνθρώποι, να ὀρίζονται
ὡς ἂν τας γούστιαις. «Λοιδόρεσθαι δ'
οὐ θέμις ἀνδράς ποιητὰς ὡς περ ἀστοπό-
λιδας. «(Διστορ.).

Ἰγεία. «Ἰγεία καὶ Ἰγεία, τὸ ὑγιαίνειν,
εὐξεία. santé, θ. ||. πῶς εἴπαι ἑ τὴν ὑ-
γείαν σου; ἴδε Εἴπαι. ||. ἀγίαν ὑγείαν,
ἴδε Ἀποχίρετω. ||. ἔχετε ὑγείαν (καὶ
κοιν.) ἔχε γαίᾳ (φρ. φιλοσοφ.). «Ἐβρίωτο!
ὑγίαινε «Ἀλλ' εἴπαι, οὐ δ' ὑγίαινε, «Δρι-
στορ. Εὐκλ. 477! ἔβρωθται! ἔβρωθε!
χαίρειν! ἀσπιζομαι σε! à Dieu! portez-
vous-bien, ἴδε καὶ Ἰγιάνω (εἰς τὸ ||. ὑ-
γιάινετε! ||. με ταῖς ὑγείαις σας (φρ.
φιλοσοφ. πρὸς τοὺς λουσθέντας, ξυρισθέν-
τας; κτλ.) «Ἐβρωθται! grand bien vous
fasse! ||. πᾶρ' το καὶ πύγαίνα με ὑγείαν
(να τὸ μεταχειρισθῇς δηλ.)! «Ἄγε λα-
βὼν ἀγαθὴ τύχη (Δουκ. Β πρ.) «||. γεία
σου (ἐπιρων. φιλοσοφ. πρὸς τοὺς φτερυ-
ζομένους)! ἴδε Ἰγιάνω (εἰς τὸ ||. ὑγιάινε-
τε!) ||. γεία σου, ἃ γεία σοι (λέγομεν
κονῶς, ὅταν θέλωμεν να ἐπιτινέσωμεν ἢ
να ἐγκαρδύσωμεν κενύνα)! «Εὐγε!
«Εἴπαι! «Εἴπαι μάλα! bravo! courage,
allons courage. ||. εἰς ὑγείαν σας (ὅταν
πίνωμεν κρασί)! «Προπίνω σι. à votre
santé! ||. πίνω εἰς ὑγείαν τινός. «Προ-
πίνω «Φιλοτινίσαν προπίνω τινι, ἐπιτινέ-
μαι ἄκρατον, ἐπιγούσιν τινος λαμβάνω («Ε-
πίγούσι» λαμβανόντων Δημητρίου βασι-
λέως. «Πλουτ. Δημ.). boire à (porter) la
santé de.

Ἰγιάνω (εἰμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου),
ῥ. οὐδ. «Εὐ εἶνα, ὑγιάνω, ἔβρωμαι, ὑ-
γιῶς (ἐπιτινέως) ἔχω, εὐακτέω. se porter
bien, joir d'une bonne santé. ||. ὅταν

τὰ σκολιὰ δὲν παίρνουν εὐχαρίστως ὅτε
τὰ δώσις, εἶνα σημαδε πῶς δὲν ὑγιαί-
νουν. «Ὅταν αἱ κύνες μὴ τὰ προσφωμέ-
να δέχωνται ἡδέως, τακμήνουν δὲ τούτῳ
ὅτι οὐκ ἔβρωσαν (Ξενοφ. Κυνήγ.) «||.
ὑγιαίνετε (φρ. ἐπιφωνουμένη εὐακτική),
κυρ. πρὸς τοὺς φτερυζομένους. «Ζεῦ σῶ-
σον. (τὸ ἔλεγεν αὐτὸς πρὸ. αὐτὴν ὑπερ-
νιζόμενος)! dieu vous assiste (bénisse)!
§ (γίνεμαι καλὰ ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν),
ἴδε Ἀναλαδάνω.

Ἰγραιά. «Νοτίς, ἱκμάς, ὑγρασία (Γα-
λη), ὑγρότης, τὸ ὑγρὸν. humidité, θ. §.
moiteur, θ.

Ἰγρῖς, ἡ, ὄν. «Ἰγρῖς, διερίς, δύγρῖς,
νιτερῖς, νενοτινέμενος, ἱκμαλέος. humide.
§. moite.

Ἰδρωπικῆς, πῖθ. «Ἰδωρος, ὑδρωψ.
hydropisie, θ.

Ἰδρωπικίζω, ῥ. αὐτίπ. «Ἰδωρίω. ὑ-
δρωπίζω, ὑδρῶ περιπίπτω. devenir hy-
dopique.

Ἰδωπικίασμα. «Ἰδωρίσις hydropisie θ
Ἰδρωπικισμένος, ἡ, ὄν. «Ἰδωρίων, ὑ-
δρωπικός. hydropique»

Ἰῖς, (προφ. κοιν. Γυῖς). «Γῖς, παῖς,
οἰεὺς εἰς (ποιητ.). fils.

Ἰῖστέω, ῥ. μετ. «Ποιοῦμαι (παῖδα),
παῖδα τίθεμαι, εἰσποιοῦμαι, ἀνατινέομαι.
adopter.

Ἰνκον, φ., ἴδε Ἰτάνο.

Ἰννι (προφ. κοιν. Γυννι, ἡ σιδερένι-
κη τοῦ ἀλετροῦ). «Ἰνις καὶ Ἰννις-ιδις
(ἡ). soc, coure.

Ἰπῖγω, ἴδε Πῖγω.

Ἰπανδρεία (προφ. κοιν. Παντρεία). «Συν-
οίκησις, συνοικισιον. mariage.

Ἰπανδρεμῖνος (προφ. κοιν. Παντρεμέ-
νος), ἡ, ὄν. «Γεγαμικῶς-ἔτος; (ἡ), γε-
γαμικμένη (ἡ) ὑπανδρος (γυννι). marié de.

Ἰπανδρεύω (κυρ. γυναιετ, κτλ. γρ. δὲ
καὶ ἀνδρα), ῥ. μετ. «Εὐδιδωμι ἀνδρὶ (τὴν
θυγατέρα ἢ ἀδελφὴν). γυναιετ ἀγρομαι (τῷ
οἷῳ), συννικίζω, συζεύγωμαι, ἀνδρῶ (το-
μαί), (ἴδε τὰ παραδείγματα εἰς τὸ Ἀφά-
θωνιάζω). marier; établir (κυρ. κορῆτι).

||. ὑπανδρεύομαι, ῥ. μετ. (ἐπὶ μὲν ἀν-
δρός;) «Γυναιετ ἀγρομαι, γαμέω, γάμον
λαμβάνω («Παρακαλῶν αὐτοῦ; ἀνδοτέ-
ρους λαβεῖν γάμους, οὐκ ἐπειθεῖν [Ἀθήν.
IB']. «Γάμον Τατίως ἔλαβε,» Πλούτ.),
λαμβάνω γάμῳ ἢ πρὸς γάμον γυναιετ
(Θυ., Πλούτ.), γάμῳ γάμον («Τὸν ἑλάνης
γάμον γάμους», Εὐρ. Ἰφίγ.), νυμφεύομαι
(ἐπὶ δὲ γυναιετός;) «Γαμέομαι, εἰς γάμους
ἔρχομαι τινός (ἡ) ἀνδρῶμαι τινι. συναι-

κῶ, γίμιν συνάπτω (ζεύγνυμαι, συνίσταμαι), συζεύγνυμαι, ἀρμύζομαι. se marier, épouser, s'établir (κυρ. ἐπὶ γυναικός). || ὁ νόμος δὲν συγχωρεῖ νὰ πανδρεύεται ξένη μὲ ἐντόπιον, οὔτε ἐντόπια μὲ ξένον. » Ὁ νόμος οὐκ ἔσ' τὴν ξένην ἀσπῶ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀσπῆν τῷ ξένῳ (ἀνδροσθ.). || πῶς γίνεται; ἀφ' οὗ μῆτε πανδρεύονται ἀκόμη! ναί: πλὴν πανδρεύομαι, ἂν δώσῃ ὁ θεός, τοῦ χρόνου. » Πῶς τοῦτο; ὅς οὐδὲ γεγάμηκας; ἀλλὰ γαμῶ, ἦν θεός διδῶ, ἐς νέωτα. || ἔπρεπε νὰ 'πεθάνω πρὶν πανδρεῦθ'. » Ἐδεῖ τεθῆναι με πρὶν ἢ γῆμαι. || ἦτον πανδρεμμένος τὴν κόρην τοῦ Θεαγένους. » Εγεγάμηκει Θεαγένους θυγατέρα ||. » πανδρεύθηκε τὴν Ἀργίτισσαν, ἐν ᾧ εἶχε παιδιὰ φθασμένα (εἰς ἡλικίαν). » Επὶ γῆμαντα τοῖς ἐνηλίκους παισὶ τὴν Ἀργολίδα (Πλουτ.). » ||. » πανδρεμμένη μὲ ἄλλον. » Ἐτέρω γεγαμημένη.

Ἵπερβολικά, ἐπ. » Ἵπερβαλλόντως, εἰς (καθ') ὑπερβολήν, δεινῶς, ὑπερφυῶς. excessivement; extrimement.

Ἵπερβολικός, ἡ, ὄν. » Ἵπερβάλλον, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἄγαν, ὑπέρμετρος (ἱενοφ.), ἄκρος, ὑπερφυῆς, δεινός. excessif, extrême, démesuré, désordonné. || διότι ἡ ὑπερβολικὴ ἐλευθερία. » Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία.

Ἵπερήφανα, ἐπ. » Ἵπερηφάνως, ὑπεροπτικῶς, ἀλαζονικῶς. orgueilleusement, fièrement, arrogamment, superbement, imperieusement.

Ἵπερηφάνεια. » Ἀυθιδεία, ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις, ὑπερηφάνια, ὄγκος, ὄφρος (μεταφρ.), κενόδοξια, τύφος. §. » Οἰκταίς, οἶημα. §. » Ἀλαζονεία. orgueil, arrogance, fierté, morgue. θ. §. suffisance, vanité, présomption, ἴδε καὶ Καυχῆσις.

Ἵπερηφανεύομαι (προφ. κοιν. Ἵπερηφανεύομαι), φ. ἀποθ. » Τυφόμεαι, ἐπ(ὑπερ)-αἴρομαι, μέγα φρονέω, ὑψηλοφρονέω, φρονῶ παρ(ὑπὲρ) ὁ δέ, υπεργαζώω, ὑπερηφανέω, φουάττομαι (μεταφ.), γαυριάω, κομῶ. §. » Ἀλαζονεύομαι. s'enorgueillir; tirer vanité de, ἴδε καὶ Καυχουῖμαι. ||. κάμνω ἄλλον νὰ ὑπερηφανευθῇ. » Ἐπαίρω, τυφῶν (Ἡρωδ.), φουάω (μεταφρ.), φουάματος ἐμπίπλημι. enorgueillir. || διὰ τί ὑπερηφανεύομαι; » Ἐπὶ τῷ κομῶς (Ἀρστροφ.). » Τί δὲ τοῦτ' ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ καὶ κομῶς (Αουκιαν.). »

Ἵπερήφανος (προφ. κοιν. Ἵπερήφανος), ἡ, ὄν. » Ἀυθάδης (Ἰσοκρ. Δημόν), ὑπερόπτης, ὑπεροπτικός, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, κενόδοξος, γαῦρος. §.

» Οἰκματίας. §. » Ἀλαζών. orgueilleux, fier, superbe; présomptueux; hautain, arrogant. §. glorieux.

Ἵπερφυσικός, ἡ, ὄν. » Ἵπερφυῆς. sur-naturel.

Ἵπνιάρης, α, ἰκον. » Φίλυπνος, ὑπνώδης, ὑπνῆλδς, ὑπναλέος. dormeur; somnoient.

Ἵπνος. » Ἵπνος. sommeil; somme. ||. εἰς τὸν ὕπνον ἔμου. » Καθ' ὕπνου, κατὰ τοῦ ὕπνου, ἐνύπνιον (Θμηρ.). en songe. ||. εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον. » Περὶ πρῶτον ὕπνον », Θουκδ.

Ἵπνωτικόν (ιατρικὸν κυρ.). » Ἵπνωτικόν (Ἵπνου ἐμπειρητικόν) φάρμακον. somnifère, soporatif, soporifique, soporifère.

Ἵπογραφῆ. » Ἵπογραφῆ. signature, θ.

Ἵπογράφω, φ. μετ. » Ἵπογράφω. signer, souscrire.

Ἵπόθεσις. » Πρᾶγμα, πράξις, χρεῖα. affaire, θ. ||. μεγάλη ὑπόθεσις! μὴ τὸ κάμετε ὑπόθεσιν (φρ.)! ἴδε Δουλεῖα. §. ὑπόθεσις χρυσολογούμενη. » Δίκη. affaire en litige, ἴδε καὶ Χρυσολογία.

Ἵποκάμισον (προφ. κοινῶς Πουκάμισο). Ὁ Εὐστάθιος τὸ γράφει Ἐπικάμισον. Ὁ δὲ Σουίδας λέγει: » Ἐπενδύτης τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται. »

» Ἵποχίτων, ἀμπερόν. chemise, θ. ὁ ὑποκάμισον φειδιοῦ (κατὰ μετάληψ. τὸ ἀλλαχρὲν δέρμα του). » Λεθερίς, γῆρας (ὄφως). mue, θ. dépouille (d'un serpent), θ.

Ἵποκάτω (προφ. κοιν. Ἀπουκάτου), ἐπ. (τοπ.). » Ἵπ(ο) (μὲ καί τι ατ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις), κάτωθεν, ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν (ἀπ' ἐδῶ παρμεροφῶθη τὸ Ἀπουκατουεῖδ, ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Ἀ. ἐκδόσεως). sous, dessous, de dessous, d'en bas, par en bas. ||. τὸ Παλαμῆδι ἔχει τὸ Νάπλι ὑποκάτω, ἴδε Ἐχω.

Ἵποκείμενον. » Πρόσωπον (μεταφ.). sujet, personnage, θ. personnage. ||. ἀχρεῖον ὑποκείμενον. » Μοχθηρὰ φύσις. inavais sujet.

Ἵπόκρισις. » Εἰρωνεία, ὑποκρίτης, ὑπόκρισις. hypocrisis, θ.

Ἵποκρίτης. » Εἴρων, ὑπουλος, ὑποκριτής (μεταφ.). hypocrite.

Ἵπόληψις (ἡ καλὴ περί τινας ἰδέα). » Πίστις, ἀξιωμα, δόξα, λόγος. estime, égard, considération, crédit, honneur, réputation, ἴδε καὶ Δόξα καὶ Τιμή. ||. ἄνθρωπος μὲ ὑπόληψιν. » Ἀλλόγειμος, δόκιμος. ||. ἔχω εἰς ὑπόληψιν. » Λόγον ποιοῦμαι. » Περὶ πολλοῦ ποιεῖμαι. estimer, priser.

||. τὸν ἔχω εἰς μεγάλην (πολλήν) ὑπόληψιν. » Πολὺν αὐτοῦ λόγον ποιοῦμαι. » Περι πλείστου ποιοῦμαι τὸν ἄνδρα. j'ai pour lui une grande considération, j'en fais grand cas. ||. τὸν ἔχω εἰς περισσώτεραν ὑπόληψιν. » Περι πλείονος ποιοῦμαι. ||. τὸν ἔχω εἰς ὀλιγωτέραν ὑπόληψιν. » Δευτέρον ποιοῦμαι (ἄγω, τίθεμαι). » Εν ἐλάττω λόγῳ ποιοῦμαι (ἡγοῦμαι). ||. εἰς τόσον ὑπόληψιν τὸν εἶχεν. » Οὕτως ἐσπουδάκει περὶ τὸν ἄνδρα. ||. ἔχει (εἶνε εἰς) ὑπόληψιν μεγάλην. » Δόκιμος ὢν. » Εὐδοκίμων ἐν τοῖς μάλιστά. » Εν ἀξιώματι μεγίστῳ διατελῶν. » Σπουδαζόμενος. » Εὐφερόμενος πρὸς τοῖς θυμμάχοις (Ξενοφ.). il esi (il jouit) d'une grande (haute) considération, il est fort considéré. ||. εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὴν ἀνδρείαν τ'αυτοῦ. ||. εἶχεν (ἦν εἰς) κακὴν ὑπόληψιν εἰς τὸ στρατεύμα. » Πονήρως ἐν τῇ στρατιᾷ φερόμενος (Ξενοφ. Ἑλλ. Α' α').

Υπομονετικός, ἡ, ὄν. » Ἀνεκτικός, καρτερικός, ἀνέξικακος, μακροθύμος, τλήμων, ὑπομενετικός καὶ ὑπομενητικός (Ἀριστοτ.). patient.

Υπομονή. » Ἀνοχή, καρτερία, τὸ ἀνεκτικὸν (καρτερικὸν κτλ.), ἀνέξικακία, μακροθυμία, patience, θ.

Υποπτεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Υποπτεύω (-ομαι), ὑπονοέω, ὑποτοπέω (-εῖω, -άζω). ὑφοράομαι (-άω, Ξενοφ.), ὑπόπτως (ἀπίστως) ἔχω (διάκειμαι) τινι (πρὸς τινά), ὑποπτα ἐστὶ μοι πρὸς (εἰς) τινά, περὶράομαι (Θουκ.), ἀπιστέω, περιέζαμαι (Λουκιαν.), ὑποβλέπω, λοξότερον ἔχω πρὸς (Πολυβ.). soupçonner, se méfier. ||. καὶ ὑποπτεύμεθα περισσότερον. » Καὶ ὑψώρμει δέος οὐκ ἔλαττον. ||. ὁ δὲ Ἑπαμινώνας ὑποπτεύετο μὲν καὶ τοὺς ἄλλους Βοιωτοὺς, τοὺς Θεσπιεῖς ὅμως περισσότερον. » Τῷ δὲ Ἑπαμινώνῃ καὶ ἐς ἄλλους Βοιωτῶν ὑποπτα ἦν, ἐς δὲ τοὺς Θεσπιεῖς καὶ περισσότερον (Παυσαν. Βοιωτ.). » ῥ. ὑποπτεύομαι (μὲ ὑποπτεύεται δηλ. ἄλλος), ῥ. παθ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ.). » Δι' ὑποψίας εἶμι (γίγνομαι). être (devenir) suspect.

Υποπτος (ὅποιον ὑποπτεύονται), η, ὄν. » Υποπτος. suspect. ῥ. (καταχρ. ἔποιος ὑποπτεύεται τὸν καθένα). » Δύσπιστος, ὑπόπτως, καχύποπτος. soupçonneux, méfiant.

Υποστατικόν. » Ἀγρός, ἀγροικία, ἔσχατιά (Δημοσθ.), χωρίον (καθὼς τὸ λέγουσι καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀγροκήπιον (Στραβ.), προάστιον (κυρ. τὸ πλῆσιον

τῆς πόλεως). terre, θ. ῥ. domaine, θ. ῥ. métairie, θ. ἴδε καὶ Ζευρολατεῖθ.

Υπόσχεσις. » Ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις, promesse, θ.

Υπόσχομαι, ῥ. ἀποθ. » Υποσχνέομαι, ὑφίσταμαι, ἐπαγγέλλομαι, ἀνα(ὑπο)δέχομαι, ἐμολογέω, συντίθεμαι. promettre. ||. ἐγὼ σε ὑπόσχομαι ὅτι θά σ' εἴλῃ εἷας φίλος πολὺ πιστότερος ἀπὸ τὸν Ἀράσπην. » Εγὼ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀράσπην πιστότερόν σοι φίλον (Ξενοφ. Κυροπ.). ||. ὅσα ὑποσχεθῇ τις εἰς τινά πρέπει καὶ ἴνα τὰ ἐκτελεῖ, ἢ ὄχι; » Ἀ ἄν τις ἐμολογήσῃ τῷ, ποιητέον ἢ οὐ (Πλάτ.). » ||. ὅσα ὑποσχεθῇ, δὲν τὰ ἐξετελεῖ. » Ἀ ὑπεδέξατο οὐκ ἐξετελεῖ (Θουκ.). »

Υποτάσσω, ῥ. μετ. » Υποτάσσω (-ττω), ὑπ' ἐμαυτὸν ποίεομαι, χειροῖμαι. soumettre, réduire, ἴδε καὶ Κυριεύω. ||. ὑποτάσσομαι, ῥ. μετ. καὶ παθ. » Υπό τινι γίγνομαι (» Γίγνονται ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, » Πλουτ.). se soumettre. ||. ἴνα ὑποτάσσωνται ἀπὸ τῶρος κ' ἐμπρὸς εἰς τοὺς Ῥωμαίους. » Ῥωμαίων κατήκοον γενέσθαι (ἀκούειν) τεύντεῖθεν. »

Υποφέρτος, ἡ, ὄν. » Ἀνσχετός, ἀνεκτός, φορητός, ὑπομενετός. supportable.

Υποφέρω (προφ. κοιν. Υποφέρνω), ῥ. αἰ. (Ἀντέχω, βαστάω). » Φέρω, ἀνέχομαι, καρτερέω, ἀντέχω, βαστάζω (μεταγ.). supporter, porter, soutenir, souffrir, endurer. ῥ. (Δοκιμάζω, Πάσχω). » Υφίσταμαι, τλάω, ἀνατλάω. souffrir, essuyer. ||. ἴδεν ἡμῶρεςαν ἴνα ὑποφέρουν τὴν δίψαν, καὶ παραδόθησαν. » Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνήθεντες, ἐπεκηρυεύσαντο.

Υποχονδριακός, ἡ, ὄν. » Μελαγχολῶν. Δύσκολος. hypocondre, hypocondriaque; mélancolique; atrabilaire, sujet aux vapeurs.

Υποχόνδριον, παθ. » Μελαγχολία. melancolie, θ. vapeurs, θ. πλ.

Υποχρεωμένος, η, ὄν. » Υπόχρεως-ω (Πλουτ. καὶ Πολυβ.). obligé.

Υποχρέωσις. » Χάρις. obligation. ῥ. engagement.

Υποχρεωτικός, ἡ, ὄν. » Χαριστικός. Ἐπαγωγός. obligé, officieux.

Υποψία. » Υπόνοια, ὑπεψία. soupçon, ombrage. ||. ὅταν ᾖνε ὑποψία πῶς τα πέσῃ πάχνη. » Ὅταν ὑποπτος ᾖ ἢ πάχνη.

Ψοκ (οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὴν ψύχην τοῦ Νάρθηκος, ἴδε Κευφέζυλον). » Ἐναυσμα. mèche, θ. amorce (de fusil).

ῥ. (ἡ φυσικὴ, εἶδος μανιταριῦ), ρ. » Μύκης, ἀγαρικόν. amadou, agaric. ||.

α τὸ κλέψης μὲ ὕστατ'. « Κλέπειν δὲ μύ-
κην (Ἰπποκρ. περὶ τῶν ἐντ. παθ.). »

Υστερα, ἐπ. (χρον.). Ὑστερον, εἴτα, ἔπειτα, μετέπειτα, μετὰ (μὲ αἰτιατ.), μετὰ ταῦτα, ἐκ (« Ἐκ μεσημέριας δὲ πα-
ρέστη αὐτ., ὡ Σόκρατες, » Διογ.), κατόπιν ἐξῆς, ἐφεξῆς, ensuite, après, puis, de-
puis. || Ὑστερα, ὕστερα (φρ.), ἴδε Οὐλύ-
στερα. || Ὑστερα ὕστερα, τί με μέλει;
« Τὸ δ' ἐπὶ πάνιν (« Τὸ δ' ἐπὶ τέλους), οὐ
μενοῦντος Ἰπποκλείδεια. au bout du compte.

|| Ὡς τὰ ὕστερα (φρ.), ἴδε Τέλος (εἰς τ
|| τέλος, πάντων) || Ὑστερ' ἀπὸ τὸν πό-
τερον. « Ὑστερον τῆς ναυραχίης (Πλούτ.
Δ') ». || τὰ σίσκλα φυτρῶνουν ὕστερα
ὁμι μόνον ἀπὸ ἐνα μῆνα καὶ δύο καὶ τρεῖς,
ἀλλὰ μερικά καὶ ἀπὸ ἐνα χρόνον. « Τῶν
τευτλῶν οὐ μόνον ἐνὶ καὶ δυ-ῖν καὶ τρι-
σὶν ὕστερον, ἀλλ' ἐνικυτῶ διαβλάστανει
τινὰ (Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Δ') ». || καὶ ὕστε-
ρα. « Εἴθ' οὕτως.

Ὑστερημένος, ἡ, ον. Ἀμετέρος, ἀμέτο-
χος, ἀνευμένος. privé, dépourvu, dénué.

Ὑστερήσις. « Στερήσις, ἀφαίρεσις. pri-
vation.

Ὑστερικόν, παθ. « Ὑστερικὴν (« Τὸ περὶ
τὴν ὕστεραν) νόσος. vap. urs (mal) de
père, ἴδε καὶ §. Ὑπάρχοντον.

Ὑστερινός, ἡ, ον. Ἐσχατος, τελευταῖος,
λείπων (ποιπ., καλῶς καὶ τί) ὕστερος;

§. « Δεύτερος. dernier, qui vient a-
près, postérieur.

Ὑστερῶ, ῥ. μετ. « Στερῶ, στερίσκω,
ἀφαιρέω. priver, dépourvoir, dénuer.

|| Ὑστερῶμαι, ῥ. μετ. « Στερῶμαι, στε-
ρέωμαι, ἀπέρω, ἐνδίδωμι. être privé, se
priver, manquer de, ἴδε καὶ Ἀείπω. ||
ἀρ' οὐ ὕστερήκει (ἢ ῥῶν) τίσους περι-
φρούς ἀνθρώπους. « Ἀνδρῶν τοσούτων καὶ
τοσούτων ἀρετῶν ἀπικειραμένον (μεταφρ.). »

Ὑστερώτερος, ἐπ. (χρον.). « Εἰς (« Ἐς) ὕ-
στερον. ci après.

Ὑταν (προφ. καὶ ὕτνον), φ. (ἀπὸ τὸ
γένος τοῦ Ἀμνόντου, φυτρῶνι μέσχα εἰ-
πὴν γῆν, ἢ μέλις ἐξέρχεται). « Ἰδνον καὶ ὕ-
τνον. igne, θ. égrinace.

Ὑτος (τί). « Ἐπίφασις, ὁφρὺς, ἐπισκώ-
γιον. air (interrogance).

Ὑψλᾶ (προφ. κοιν. Ἀψηλά), ἐπ. Ὑψοῦ,
ἐφ' ὕψηλῳ. en haut.

Ὑψηλός (προφ. κοιν. Ἀψηλός), ἡ, ον.
« Ὑψηλός (« Τῆς μερίας ἡ μὲν ὕψηλὴ καὶ
εὐμήκης ἐστίν, ἡ δὲ ταπεινότερα, « Θεο-
φρ. Φυτ. Γ'), μετώρος, ὑπερέχων, ὑ-
περτερμένος. « Νέγας (ἄνθρωπος κυρ. ὁ μὴ
κοντός). haut, élevé.

Ὑψηλότερος (προφ. κοιν. Ἀψηλότερος),
ἡ, ον. « Ὑψηλότερος, μετεωρότερος (« Με-
τεωρότερον τῆς Αἰγυπτίου τὴν Εὐρυδάν θί-
λασσον », Στράβ. ΙΖ'). « Μείζων (ἄν-
θρωπος (κυρ). plus-haut (élevé).

Ὑψος (προφ. κοιν. ὲ) « Ὑψος, ὅρ. ἴδε
τὴν λέξιν.

Ὑψος (τί). « Ὑψος. hauteur, θ. éléva-
tion.

Φ, φ, τὸ εἰκοστὴν-πρῶτον γράμμα
τοῦ Ἑλληνικοῦ αλφαβήτου. Τρέπεται εἰς
Θ: « Δυεῖς βλῶς-ἀβίβλῶς κτλ. ||. εἰ, Π:
« Σταφίδᾶ-σταπίδα, ῥάρα-ρε-ῥεπάνι, κά-
την-παχνί κτλ. ||. εἰς Τ: « Βλασφημῶ
-βληστημῶ κτλ.

Φάβη (Λατίν.), ὁσπρ. (ἢ ἄλλως λεγο-
μένη Μισοριώτικη φανῶ), ἴδε Ἀρακάς. §.
(συκεδοχ. ὁ πικρὸς γυῖος τῶν κοκκιῶν
καὶ ἄλκων ὁσποίων, εἰς ὅς μαγειρεύεται).
« Ἔντος (« Ἔντος οὐδετέρως, ὅ νῦν Φάβᾶ
καὶ ἰδιώται καὶ ἀγροῖκοι ὀνομάζουσιν, «
Ετυμολ.), λεικός (κυρ. τοῦ Ἀρακά). ru-
tén, θ.

Φαχῆς (ἀπαντᾷται ἢ λέξις παρὰ Προ-
κοπ. ὡς ἐπιθετὸν ἱερῶν τοῦ ἐπὶ Ἰου-
στιανού), -ἀδισσα, -ἀδικον. « Φίγος, ἀδη-
(δδη)φάγος (ἀπὸ τὴν ὁποῖον λήγοντες εἰ ἀ-
πλοῖ, ἐκλαυθάνοντες ἐσφαλμένως μὲν, οὐκ
ἀχαρίτως δὲ, τὴν λέξιν. « Τῷ γὰρ τὴν
ἀδῆ μὲ τὰ λείψονα»), πολυφάγος, βορῆς,
γαστρίμαργος. vorace, grand mangeur,
glouton, gourmand.

Φαχγρί, φ. « Φάγρος. pagre, pagel
(μικρότερον τι εἶδος).

Φαχγρίζω, ῥ. ἀμ. « Διαφρίνω. parai-
tre à travers, être transparent.

Φαγεῖ (ἐκ τοῦ ἀπαρεμφ. Φαγεῖν, κα-
τὰ τὸ γράφει καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Λεξιστορ.
[ἴδε Πουρνιάτικον]). (τί). « Βρώμα (τὸ),
ἰδωδῆ, βρώσις, τροφή, θύνη, θ.ρί. ali-
ment, manger, nourriture, θ. rature
(κυρ. τῶν ζώων). §. ti pas. || τὸ πουρνιά-
τικον φαγεῖ, ἴδε Πουρνιάτικον. || τὸ με-
σημεριανὴν ἢ μεσημεριώτικον, ἴδε Γεῦμα.
|| τὸ βραδυνόν. ἴδε Δεῖπνος. || ἔδωκαν
(ἐφ' ἑρπν) φαγεῖ (ἔλκειπτ. εἰς τὸ τραπέζι).
« Παρετέθη τὰ βρώματα. on a servi.

Φαχγιστέν, ἴδε Φαγώσιμον.

Φαχγτέν. « Ἐδισμα, ὕψον, αἰτίαν (πληθ.
ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). και, plai.

Φαγί (ο Ἐδέσμευτα, φάγια, βρώματα, ἡτύχ), ἴδε Φαγεῖ.

Φαγοπότι. » Φαγητοπόσια καὶ Φαγήσια (ὠρύμαζαν μιαν ἰορτήν εἰς τὰς Αθήνας, ἴδε Ἀποκρηά). » Πότος, tiraille (χυδ.), θ., ἴδε καὶ Ξεράντωμα.

Φαγοῦρα » Κνηθμός καὶ Κνησός (συγγίεσται μὲ τὸ) κνησμός, ξυσός (ἱπποκρ. Ἐπ.δ. ΣΤ'), ἀδαγμός καὶ ἑδαγμός καὶ ὁ δαξισμός (χυρ. τῶν δοντιῶν ὅταν πρωτο-ελαίνουν). démanchement, θ.

Φάγουρα, πάθ. » Φάγαινα, φαγέδαινα, ἔρπης ἐσθιόμενος, ἐρπιθῶν ἐσθιόμενος. καρκύν. chance.

Φάγωρα (τὸ τρώγειν). » Βρώσις. l'action de manger. §. (συνεδραγ. τὸ φαγωμένον μέρος). » Βρώμα (Διοσκρ.). διάφρωμα (Στράβ.). endroit (côté) mangé (rongé).

Φαγώμιον. » Ἐδωδίζον, βρώμιον. dejeuner, θ.

Ψάδι (ἰπὸ τοῦ Ὑψάδιον). » Κρόκη, μίτες, ῥοδάνη. trame, θ.

Ψαζάνι, π. » Φασιανός (ὄρνις). faisan.

Ψαίνομαι (Νυμίζομαι, Ουσιάζω), β. ἀποθ. » Δοκέω, εἶκα, φαίνομαι, ἐμ(ίνα)-φαίνομαι, διέξαν (δόκουν) παρέχω. paraître, sembler. || . φαίνεται (τριτοπρσ.). » Δοκέω, εἶκα, φαίνεται (» Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλάς κολουμένη », Θουκ. » Τὸ τοῦ Ησίοδου καλῶς φαίνεται εἶχειν », Πλάτ. Κρατ.). εἶκας, εἶκας ἔστιν il semble, il paraît, il y a apparence. || . φαίνεται ὅτι εἶνε ἔτσι. » Ἐμφαίνει οὕτως εἶχειν (Κριβ.). » || . μὲ φαίνεται. » Δοκέω μοι, δοκῶ, δοκῶ μοι, δοκεῖτε (δοκοῦσι, κτλ.) μοι. c' m' semble. || . ἐμένα μὲ φαίνεται, (ἡ) καθὼς μὲ φαίνεται. » Κατὰ γνώμην ἡμῶν, (καὶ ἄλλ.). » Γνώμην ἡμῶν (καὶ) » Γνώμην ἡμοῖ (Σουίδ.). » Ἐμοῖ δοκεῖν » ὡς ἡμοῖ δοκεῖ » ὡς ἐμῇ διέξῃ (Ξενοφ.). je me l'imagine. || . τὰ δὲ ἄλλα μὲ φαίνεται ὅτι θά' τ' ἀρῇσω. » Τὰ δ' ἄλλα παρθέσιν μοι δοκῶ. || . καθὼς φαίνεται. » Δοκέω. » Η δοκέω. » Που. apparemment. || . πῶς δὲ φαίνεται; » Τί σοι δοκεῖ; » Τίνα τὴν γνώμην ἔχεις; comment le trouvez-vous. || . ποῦ σὲ φάνηκε (φρ.); » Τί; (ὅ,τι) παλινquelle fantaisie vous a prise? || . τὸν φάνηκε ἵνα γράψῃ ὅτι. » Ἐπ' ἄλλῃ (Ἐ' ὅθεν) αὐτῷ γράψα. || . (λέγει, κἀμνε) ὅτι τοῦ φανῇ. » Τὸ φαίνόμενον (Ἰσοκρ. Ἀρχιδ.), τὸ δοῖαν, παριστάμενον. ce que bon lui semble, ἴδε καὶ Καταβαίνω. §. (αἰτῶμαι, εἰμαι παρών), β. παθ. ἡ μετ. αὐτοπ. » Φαίνομαι, ἐπι-

φαίνομαι, ἐξετάζομαι. paraître, apparaître, se montrer, se présenter. || . τὸ φάνηκε ἵς τὸν ὕπνον. » Ὅσαρ ἐπιστάς. » Καθ' ὕπνου ἐπιφανέας αὐτῷ. » Ὄναρ ἐδόκει ὁρᾶν. il lui apparut en songe. || . φάνηκε ἔμπροσθέν του ἕα κἀκὸ φάντασμα. » Φάντατος οὐκ εὐμενοῦς εἰς ὅψιν αὐτῷ παραγενομένου (Πλούτ.). » » Προσπαεῖν αὐτῷ δεινὸν φάντασμα (ὁ αὐτ.). » || . χωρὶς ἵνα φαίνεται αὐτὸς τοῦ. » Ἀφανής ὡς αὐτός. || . ὅταν χιονίξῃ καὶ δὲν φαίνεται ἡ γῆ. » Ὅταν νίφῃ. ὥστε ἡρανίσθη τὴν γῆν (Ξενοφ. Κυνηγ.). » || . καὶ δὲν φαίνονταν πλέον οἱ στέρη. » Καὶ γῆν ἀπεκρύπτομεν || . ὥστε πρὶν ἂν φαίνονταν ἡ ὄχλεις τοῦ ποταμοῦ. » Ὡστε τὰς ὄχλας τοῦ ποταμοῦ ἀποκρύφθαι. » || . ἐπειδὴ δὲν φαίνονταν πλέον οἱ ἐχθροί. » Ἐπεὶ δὲ τοὺς πολεμίους ἀτεκρύφθαι || . εἰς αὐτοὺς ἡ μάχη δὲν ἐφάνητο, ἐξ αἰτίας τοῦ βουν. || . Τούτοις οὐ καταδολος ἡ μάχη ἦν ὑπὸ τοῦ ὄρου; (Θυδ.). » || . ἡ ἔκκρις τοῦ κλύπυ δὲν φαίνονταν, ἴδε Ἀκρη. || . τὸ τρεχαντήριον ποῦ φαίνονταν ἀπὸ τὴν πρῶμην. » Τὸ ἐκ πρῶμης ἀναφανῶν ἀκάτον (Ἠλίοδ.). » || . αὖριον θὰ φανῇ. » Η αὖριον δείξει.

Ψαίνω, β. μετ. καὶ ἀμ. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Ὑψαίνω, ἱστούργεω. tramer, tisser, tistre.

Φακῆ, ὄσπρ. » Φακῆ. lentille, θ. || . φακῆ Μισριώτικη. » Φακός; Αἰγύπτιος (Δουκιαν. Ἰακρυμ.), ἴδε Ἀροκᾶς. || . καὶ τῇ φακῇ γιὰ μαγέρεμμα (παροιμ. διὰ τοὺς ἀλαζύνες). » Καὶ κόκκορος ἐν λαχάνοις. ἴδε καὶ Κοκκινᾶς καὶ Παροιμία. » Φακῆ (ἐκ τοῦ) » Φακίς (ὕποκορ. τοῦ Φακῆς), ἴδε Ἐλλήξ.

Φακιδιάρης (Εἰς Γλωσσάρ. γράφεται Φακωδιάρης, ἴσως ἦτον Φακιδιάρης), α, ιον. » Φάκωφικ, φακώδης καὶ (κατὰ τὸν Ἱπποκρ.) ὑποφακώδης. marque de taches de roussure.

Φακίολι (ἀπὸ τοῦ) » Φακέλλιον (ὕποκορ. τοῦ) » Φάκελος καὶ Φάκελλος (χυρ. καὶ ἐσθός, καὶ ἐποικῆς καὶ ὁ τῆς κεφαλῆς, κατὰ τὸν Σουίδαν. κατὰ δὲ τὸν Εὐμολ. ἀπὸ τοῦ Λατιν. Facis, ἡ ὄψις. Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς εὐρίσκειται φακεώλιον. » Ἐάν ἴδῃ τις φακῶλιον, εὐρήσκει ἀξίωμα στρατηγιῶν μάλιστα, ἀναλόγως τῆς ἐκ τοῦ μῆκους κυκλώσεως τοῦ φακεωλίου. » Ἀχμείτ. ἐνείκορ. 226). » Κεκρύφαλος (ὡμοίαζε πλειετὴν σκοῦφιαν). κρηδεμνος (ὡμοίαζε τὴν Μπόλιαν τῶν Ψαριανῶν γυναικῶν), μίτρα, ἄμπυξ, ἀνάδεσμος, στε-

φάνη, σφόδριον (κυρ. τὸ Τουρκ. Σαρίκι). coiffe, θ. coiffure, θ.

Φακιορίζω, ῥ. μετ. » Ἀναδέω, ἀμπυκάζω(-ίζω). coiffer.

Φακιολισμα. » Κόμης ἀνάδεσις. coiffure, θ. l'action de coiffer.

Φάκλα (δεμάτι δαδίου διὰ προσάναμμα ἢ φέξιμον, ἢ ξύλων καὶ φρυγάνων διὰ καύσιμον, ἀπὸ τοῦ) » Φάκελος (-λλος). fagot.

Φαλαγγας (τὸ γνωστὸν εἰς τὰ παλαιὰ μας σχολεῖα καὶ εἰς τὰ Τουρκικὰ δικαστήρια τιμωρητικὴν ξύλον. ἔχει κάποιαν ἀναλογίαν μὲ τῶν ἀρχαίων τῶν) » Χοϊνίξ, (καὶ τῶν Γάλλ. τὸ) fêrulle, θ.

Φαλάγγι (τὸ ξύλον, ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρίου νεοσυλκεῖται τὸ πλοῖον. » Τὰ τοῖς πλοίοις ὑποτιθέμενα ἔργματα οἱ πολλοὶ φαλάγγια λέγουσιν, « Εὐστάθ. ἰλ. Δ, 496), ναυτ. » Φάλαξ-αγγος καὶ Φαλάγγη. palanque, θ.

Φαλακρός (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. κοιν. Καρκαρός). » Φαλακρός (κυρ. ὁ κατὰ τὸ μέτωπον), ἀναφελαντίας (κυρ. ὁ κατὰ τὴν κορυφήν). chauve.

Φαλαρίδα, εἶδος πτηνοῦ (νεροπούλι). » Φαλαρίς. roule d'eau.

Φάλιανος (κῆτος, τὸ ὅποιον φαίνεται ἐνίοτε εἰς τὸν Θρακικὸν Βόσπορον, ἀπὸ τοῦ) » Φάλαйна (ἔθεν τὸ Γάλλ.) baleine. θ. (Δὲν ἔξυρῶ εἰς ποῖον εἶδος ὑπάγεται, ὑποθέτω ὅμως ὅτι εἶνε ὁ) » Φυστήρ. cachalot (ἢ ὅ) » Φώκκινα, ἴδε καὶ Γουρουνοψάχρον.

Φαμμένος (μετοχ. τοῦ Φαίνω), η, ον, ἴδε Φαντός.

Φανάρι (» Τοῦ φανίου τὸ ὑποκόρισμα παράγει τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον φανάριον, « Εὐστάθ. Οὐδυσ. Η, 102, ἴδε καὶ Καθρέπτης). » Λαμπτήρ-ῥος (ῥ), λυχνούχος (» Μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτός », Ἀλεξ. παρὰ Πλδ. » Ὑποδεῖται βοῶν Ταχὺ παῖ, τὸν λυχνούχον ἄπτε», Ἠλουτ.), φανός (» Ὑπὸ φανῷ πορεύεσθαι», Ξενοφ. Δακ.). lanterne, θ. fanal (κυρ. τῶν καραβίων). ῥ. τὸ φανάρι τῶν λιμένων. » Φρυκτώριον, φάρος. phare.

Φανερά, ἐπ. » Ἀντικρυς, σαφῶς, ἐναργῶς, ἐμφανῶς, προφανῶς, περιφανῶς, ἐκ τοῦ ἐμφανούς (προφανούς), τρανῶς, ἀριδῆλως, ἀναφανδόν, λαμπρῶς, πεφασμέως, εὐσήμεως, διαφῆρδην, ἐκ προδήλου, ἐν ὑπαίθρῳ. évidemment, clairement, ouvertement, visiblement, hautement, patoitoirement, manifestement (θεολογ.).

Φανερώω, ῥ. μετ. » Διπλῶω, φαίνω,

ἐμ(ἐκ-, ἀνα)φαίνω, ἐμφανῶ (κτλ.) καθίστημι, ἐμφανίζω, διασαφῶ, σαφηνίζω (Ξενοφ.). déclarer, faire connaitre, signifier; manifester (θεολογ.).

Φανερὸς, ἡ, ὄν. » Ἀπλός, σαφής, ἐναργῆς, ἐμ(προ-, κατα-)φανής, τρανής (-νής), εὐδῆλος, ἐκδῆλος, εὐσημῆς, ἀριδῆλος, ὑπαίθρος (μεταφ. » Μηνία καὶ παραφροσύνη ὑπαίθρος », Πλουτ.). ῥ. » Ἀκραιφνής. ῥ. » Γνωστὸς, ἐγνωσμένος, πασίγνωστος. apparent, évident, visible; manifeste. ῥ. patoître. ||. εἶνε φανερόν ὅτι θὰ μᾶς εὐεργετήσῃ. » Ἀπλός ἐστὶν εὐεργετήσων. ||. εἶνε φανερόν ὅτι θὰ πῆς. » Ἀπλός εἰ φῶσων. ||. ἦτον φανερόν ὅτι εἶχεν εἰς κακὴν ὑπόληψιν τοῦς φιλοσόφους. » Ἀπλός ἦν τῶν φιλοσόφων κατεργασκός.

Φανέρωμα. » Δήλωσις, ἐμφάνεια. l'action de déclarer (etc), manifestation.

Φανὴς (τὸ ὑαλίνιον ἀγγ. ὅπου βάλλεται τὸ κερὶ, ἵνα μὴ σβῇ ἀπὸ τὸν ἀέρα). » Φανός (ὠνεμάζετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἢ λαμπάς). » Λαμπτήρ, λυχνούχος. lanterne, θ.

Φάνταγμα (τὸ φαντάζειν). » Λαμπρότης, διαπρέπεια, τὸ διαπρέπεῖς. parade, θ. relief, belle apparence, θ. prestance.

Φαντάζω, ῥ. ἀμ. » Διαπρέπω, ἀριεῖνω, διαλάμπω (μεταφ.). briller, faire figure, paraître, se distinguer, se signaler.

ῥ. φαντάζομαι (νομίζω πῶς καὶ εἶμαι), ῥ. μεσ. » Φαντάζομαι (» Τὰ ὑπέρχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ θεός, οὐδὲ ἐξ φαντάζεσθαι », Ἡρόδ. Ζ', 5), ἴδε Ὑπερηφανεύομαι. ῥ. (πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου). » Ἀναπλάσσω(τω) καὶ ἑμαυτὸν, ἰνδάλλομαι. s'imaginer, se figurer.

Φαντασία. » Ἐπίδειξις, φαντασία(Διοδ. Σικελ.). fable, ostentation, ἴδε καὶ Ὑπερηφανεία.

Φάντασμα. » Φάσμα, σκιά, δαίμονος εἰδωλόν, φάντασμα (Ἠλουτ., Δίων καὶ Λουκιαν. Φιλοψ.). fantôme, spectre, ἴδε καὶ Βρυκόλακκας καὶ Νεράιδα καὶ Στοιχειὸ καὶ Στριγγάλα.

Φανταχτερὸς, ἡ, ὄν. » Διαπρεπής, διαπρέπων, λαμπρός. apparent.

Φαντός, ἡ, ὄν. » Ὑφαντός. lissu. Φιρδὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἴσως ἐκ τοῦ Βραδύς), εἰά, ὅ (» Κέντουκλα φαρδέα [ἄλλου τὰ ὀνεμάζει πλατέα] ἐνδύοντα τὸν στρατιώτην μετὰ τῶν ὅπλων », Δίων Τακτ.) ἴδε Πλατὺς κτλ.

Φαρμακερά (μεταφ), ἐπ. » Πικρῶς. amèrement.

Φαρμακερὸς, ἡ, ὄν. » Ἰσοδόλος (κυρ.

ζών). *venimeux*. « Φαρμακώδης (κυρ. χύρτον). *venéneux*. §. λόγος φαρμακρός (μεταφ. ὁ ἄλλ. πικρός), ἴδε Ἑγγικτικός.

Φαρμάκι. « Διητητήριον, φάρμακον, ἴδς (κυρ. τοῦ φειδιῶ κτλ.). *poison*; *venin*.

§. (μεταφ. ἡ λύπη ἢ ἡ αἰτία τῆς λύπης. Ὄθεν:) πόσα φαρμάκια ἤπια. « Ὅσας πικρίας ὑπέστην! *combien j'en ai reçu des déboires!*

Φαρμακῶν, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) « Φαρμακῶ, φαρμάσσω (ττω), καταφαρμάσσω. *empoisonner*. §. *envenimer*.

Φαρμάκωμα. « *Φαρμάκευσις. *empoisonnement*.

Φαρμακωμένα, ἐπ., ἴδε Φαρμακερά.

Φαρμακωμένος, ἡ, ον. « Πεφαρμαγμένος. *empoisonné*.

Φαρφαρᾶς, οὔ, ἄδικον, ἴδε Καυχησιάρης καὶ Μεγαλόλογος.

Φάσιμον. « Ὑψή, ὕφανσις. *tissure*, θ. *tisse*.

Φάσκελα (κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) Σφάκελα, ἴδε τὴν λέξιν.

Φασκία (ἐκ τοῦ Λατίν. *Fascia*). « Σπάργανον, ταινία, ἐπίδεσμος, περιζώστρα, σπείρον, κερία. *bande*, θ. *bandeau*, *bandelette*, θ. *lange*, *layette*, θ. *maillot*.

Φασκίονω, ῥ. μετ. « Σπαργάνω, σπαργάνωσις (κσιρίαις) ἐνείλισσω. *emmailloter*.

Φάσκιωμα. « Σπαργάνωσις. *l'action d'emmailloter*.

Φασούλι, ὀσπρ. « Φάσχιος, φασί(σι)-ολος. *haricot*, *feverole*, θ. (εἰς τὸ Παρίσι τὰ λέγονται καὶ) *pois* καὶ *fèves*, ἴδε καὶ Ἀμπελοφάσουλον. ||. ἀπὸ φασούλι-φασούλι γεμίζει τὸ σακκούλι (παροιμ.). « Εἰ γὰρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταβέω, καὶ θαυμά τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν καὶ μέγα γένοιτο. *peut à peut l'oiseau fait son nid; maille à maille se fait le hanbergeon*.

Φάσσα (εἶδος Ἀγριοπεριζερῶ), π. « Φάψ-αδός (ῥ), φάσσα (ῥ). *rigeon-gamier*.

Φαφλατᾶς, οὔ, ἄδικον (ἀπὸ τοῦ) « Παφλάτης (ὁ Σαλιάρης καὶ Μωρόλογος, ἴδε τὴν τελευταίαν λέξιν). « Θράσων. *fanfaron*, *rodomont*, *claquedent*.

Φαρούτης, ἰσακίων. « Νωδός. *édenté*.

Φεγγάρι (ὁπικρ. τοῦ Φέγγος, κυριω-νυμωμένου ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ φωτός τῆς σελήνης. Ἀλλ' εἰς τοὺς ἑξῆς τοῦ Ἀριστοφ. [Βατρ. 454] στίχους: « Μόνους γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἰλαρόν ἐστιν. « Ὅσοι με-μνημένα, « ἡ λέξις Φέγγος χαρακτηρίζει

αὐτὴν τὴν σελήνην, ἴδε Κορ. Ἀτ. Δ). « Σελήνη καὶ (ποιητ.) Σεληναία. (Σημ. εἰς τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον τῆς τέταρτον, ὅτι ἔδωγ' ὁδὸν, καὶ ὅταν τελειῇ, δομα-ζεται Ἀρτιφανὴς καὶ Μνηοειδής· εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον, πρὶν δηλ. καὶ μετὰ τὴν γέμισιν τῆς, ὅ ἐστιν εἰς τὰς 14, Δι-χόμκνος, Πλησιφαῆς καὶ Πανοῦλκνος καὶ Πάμκνος· καὶ ὅταν πρωτοφανῇ, Ἐνῆ καὶ Νέα, ἴδε καὶ Μισοφέγγηρον), μὴν-ηνός (ῥ). *lune*, θ. ||. αἱ μεγαλῆτεραι παλιέ-ροισι συμβαίνουν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φεγ-γαριῶ, ἔπειτα ὀλιγοστεύουν ἕως τὸ δεύ-τερον τέταρτον, καὶ πάλιν αὐξάνουν ἕως τὴν πικνέληνον, καὶ ὀλιγοστεύουν πάλιν ἕως τὸ τελευταῖον τέταρτον, καὶ ἔπειτα αὐξάνουν ἕως τὸ τέλος τοῦ φεγγαριῶ. « Μέγισται μὲν αἱ παλιέροισι γίνονται πε-ρὶ τὰς συνόδους, εἴτα μειοῦνται μέχρι δι-χοτόμου· πάλιν δὲ αὐξοῦνται μέχρι παντε-λήνου· καὶ μειοῦνται πάλιν ἕως διχοτό-μου φθινάδος· εἰδ' ἕως τῶν συνόδων αἱ αὐ-ξήσεις», Στρεβ. || πόσαις τοῦ φεγγαριῶ ἐ-χομεν; (ῥ) πόσαις ἔχει τὸ φεγγάρι; « Πι-σταία ἡ σελήνη; « Πόσας ἄγειμεν τοῦ μῆ-νός; « Πόσας δὲ μὴν ἄγει; « *au quelquan- tième de la lune sommes-nous? com- bien avons-nous de la lune?* ||. καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε δεκαπέντε. « Ἡ δὲ σελήνη διχομνηνίαν ἔχει (Πλουτ. Δίων)». ||. ῥ τὸ τέλος τοῦ φεγγαριῶ. « Φθινούσας τῆς σε-λήνης· « φθίνοντος τοῦ μηνός. §. (συνεχ-δοχ. τὸ φῶς τοῦ φεγγαριῶ. Ὄθεν:) περ-πατῶ (σειριανίζω) εἰς (μὲ) τὸ φεγγάρι. « Διαβαδίζειν πρὸς τὴν σελήνην (ἐν σελή-νῃ) « *au clair de la lune*

Φεγγαριάτικον, πάθ., ἴδε Σεληνισμός.

Φεγγερὸς, ἡ, ὄν, ἴδε Φωτερός.

Φεγγίτης. « Φωταγωγός (ῥ), διαύγιον. *lucarne*, θ. *œil de bœuf*.

Φέγγω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. « Φαίνω (« Φαί-νοντες νύκτας κατὰ δώματα », Οὔ. « Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινε οὐδὲν », Φιλιπ-πίδ. πρὸς Ἀθην.), φωτίζω (« Ὁ ἄνθρωπος φωτίζει ὥσπερ ἡ φλόξ », Θεοφρ.), φέγγω, δαδωγέω. *éclairer*, *luire*. ||. φέζε-τον (του) νῆα κατήβη τὴν σκάλαν. « Φω-ταγωγῆσον αὐτὸν κατιόντα τὴν κλίμακα.

§. φέγγει, ῥ. ἀμ. τριτοπροτ. « Δια-φαίνει, διαλάμπει (Ἀριστοφ.), διαυγάζει, ἐπι(δια)φώσκει. *il fait clair* (jour). ||. ἔς κἄμωμεν μερικὸς γύρους αὐτοῦ, ὡς οὐ'να φέξῃ. « Περιέοντες αὐτοῦ διατρέ-ψωμεν, ἕως ἂν φῶς γένηται (Πλάτ. Πρω-ταγ.) «.

Φεῖδι, ζ. (ἀπὸ τοῦ) « Ὀφεί(φί)διον (ῥ)

πικρὸν. τοῦ) » ὄφις-εως (ὁ). serpent. ||
 'φειδὶ μεγάλο', ἴδε Δράκας.

Φειδοβιτανον, φ. (κ τοῦ γένους τοῦ
 Φειδόχου (prod de veau). » Δρεν
 (ἴδε Κυλλοκασί), δρεκίνιον (» Κυλλοκασί
 γὰρ τὶ δρεκίνιον ἄρον διὰ τὸ τὸν κυρτὸν
 ἔχειν τινὰ ποιητικόν), ἔχιν. serpentaire,
 ver-puiss, θ. vipérine.

Φειδωλίσσον, φ. » Δρίταρον. arisa-
 rum.

Φελί (ἀπὸ τοῦ Λατιν. offella, ὑποκορ.
 τοῦ offa). » Τυμμά (ἔρτου). trauche, θ.
 τό θ (κυρ. πεπιννύ κτλ), θ.

Φελιάζω (κυρ. δένδρα καὶ μετωνομ. ἄν-
 θρωπιν με εὐλογία ἢ βλαστάναν), β. μετ.
 » Εμφοτεύω, ἐμφολλίζω (ἔρβω). ἐμφο-
 λίζω, ἐγκιν-ρίζω, ἐνορθαλμίζω. enlir, greff-
 fer; écoussonne; inoculer (ἀνθρώπων κυρ.).
 ||. ὅτα δενδρική ἦσαν φελιασμένα. » Ὅσα
 ἐνῆσαν φυτὰ ἐμβόλημένα (Δημοσθ.). ||.
 ταῖς φελιασμέναις ἀπιδιαίς. » Τὰς ἐμβό-
 λάδας (ἐμφοβόλαδας) ἀπίους (Σουίδ.). «.

§. φελιάζω ῥεύχον (τὸ αὐξάνω διλ.,
 ὅταν ἦνε κοντὸν ἢ στενὸν, προσθέτων ἄλλο
 κυρμαίει. Τυρκ. Ελιδιζώ). » Πρσ(Πα-
 ραρ)άπτω. ajouter.

Φέλιασμα (κυρ. δένδρου, καὶ μεταφορ.
 ἀνθρώπου με εὐλογίαν ἢ βλαστάναν). » Εμ-
 φυτεύσις, ἐμφοτεία, ἐγκιντρισις, ἐγκιν-
 τρισις, ἐμφολλισμός (ἔρβω). ἐμφολλισμός
 (Διστ. Φυτ.), ἐμφολλισμός (Θεοφρ.
 Φυτ. Β'). l'action d'entier (greffer etc);
 écousson; insertion; inoculation καὶ vac-
 cination (κυρ. ἀνθρώπων). §. (συνεκδοχ.
 τὸ κλῆσις ἢ, πῦρ βάλλουν εἰς τὸ φελια-
 ζόμενον δένδρον). » Εμβόλημα, ἐμβόλιον,
 ἐμβολά; ὀφθαλμός. enle, greffer, θ. §.
 φελιασμα ῥεύχου (δε ἀνωτέρω). » Τὸ προτ.
 (παραρ)ραπτόμενον. ce qu'on ajoute aux
 habits courts ou étroits, aboutissement,
 rallonge, θ.

Φελλός, δ. » Φελλός. liège.

Φελόν: (φορ. ἱερ.). (ἄντι) » Φεινόλιον
 (ὑποκορ. τοῦ) Φεινόλις (συνώνυμον τοῦ
 Εἰσωμίου). chasuble, θ.

Φειούκα. » Εφοκίς, ἐφόκλιον, λέμβος
 (ῥ), ὑπηρετικὸν (πλοῖον). chaloupe, θ.
 barque, θ. embarcation, esquif καὶ ca-
 noi (τὸ μικρότερον).

Φέζιον. » Αἰδουχία, φαῖσις (Γραφ.).
 l'action d'éclairer (de lair).

Φέξις (προρ. κοιν. Φέξι, ἀπ' ἐναντίας
 τῷ Χάσι, κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ), ἴδε Γέ-
 μισις. ||. 'ς τῇ χάσι καὶ 'ς τῇ φέξι (φρ.
 μεταφ., ἀντι Σπανίως, ὁμοίᾳ με τῇ) » Ο-
 παν δὲ ἄρματος ἀπράφῃ » Δι' ἄρματος

καὶ σπανίως (Πλούτ. Προβλ. Συμπνο.) α,
 ἴδε Ἀρχὴ καὶ Πῦρ.

Φερμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. ||. φερ-
 μένος ἀπ' ἐξω. » Επείτακτος, ἐπῆλτος.
 amené (apporté, importé) d'un pays é-
 tranger.

Φέρνω, β. μετ. » Ἀγω (κυρ. ἐμφοχόν),
 φέρω (κυρ. ἄψυχον, κομίζω. porter, ar-
 porter, mener, amener. ||. φέρνω ἀπὸ
 ἐν εἰς ἄλλο μέρος, ἴδε Μετατόπισμα. ||.
 φέρνω μάρτυρα. » Μάρτυρα; περίσταται
 (παρίχομαι, προβάλλομαι, διαδοχάζω).
 produire (administrer) des témoins. ||.

φέρνω (προσκαλῶ) ἱατρον εἰς ἄρῳστον.
 » Εἰσάγω (» Εἰπειδή, ... ἐπαγγελλαντός
 μου αὐτῷ βεραπεύειν τὴν ἀνθρωπιν, ἢν
 συνέχον, καὶ ἱατρὸν εἰσάγειν, οὐκ ἐ-
 φρόντιζον, ἐγὼ αὐτὸς εἰσάγαγον », Δημ.
 » Εἰσάγονται ἐρ' αὐτοὺς εἰς ἱατροὺς κλῆνοι-
 τες τοὺς ἄλλους ἱατροὺς, « Ἀριστοτ.). α-
 mener. ||. φέρνω (προσκαλῶ δολ. δι-
 καστικῶς) μάρτυρας εἰς τὸ κριτήριον.
 » Κλητεύω. appeler (assigner) en témoi-
 gnage. ||. φέρνω μάρτυρας τοὺς θεοὺς.
 » Μαρτύρομαι, ἐπimarτύρομαι. attes-
 ter, prendre à témoins. ||. ἐσταλθῆκα τρι-
 τῆς εἰς τὴν Αἴγιναν να τὸν φέρη. » Τρι-
 τῆς ἐπέμφοθ' ἐπ' αὐτὸν εἰς Αἴγιναν. ||. φέ-
 ρε τῶρα καὶ τὸν ἀξιολογὸν ἐκείνον κατὰ
 λόγον. » Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν κατὰ λόγον
 (Δημοσθ.). « ||. φέρνω τὸ νερὶν ἀπὸ ἐν εἰς
 ἄλλο μέρος (δ. ἂ τῶν ὑδραγωγίων) » Ὁχε-
 τύω (Ὁχετηγέω) τὸ ὕδωρ. conduire. ||.

φέρνω ῥυρίαι (φρ. » Τούτ' ἢ μὴ ῥυρίαι
 ποτήρα, » Ο, ποτ' ῥυρίαι φέρνει ῥυρίαι, Χρη-
 στοτ. Δυρ.), ἴδε Τριγυρίζω. §. φέρνο-
 μαι (Ζῷ, Πολιτεύομαι), β. μετ. » Δι' αγω.
 §. » Πολιτεύομαι. se constituer, se con-
 duire; procéder. §. (μεταχειρίζομαι τι-
 νι). » Προσφέρω τι (» Οὕτως ὁμοίᾳ
 προσενήνιγμα: ! » Δημοσθ.), ἐμλείω, χράσ-
 μαι, φέρομαι πρὸς τινα (» Ἀπανθῶπως
 γὰρ ἦν ἐχλη πρὸς Κλεοπάτραν »). traiter,
 en user (agir) avec.

Φέρομαι. » Κομίδῃ, ἀγωγῇ. port, por-
 tage ||. φέρομαι ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μέρος,
 ἴδε Μετατόπισμα. §. (ὁ τρόπος τοῦ ζῆν).
 » Διαγωγή, τρόπος, βίος, τὰ βεβαιώ-
 να. conduite, θ. train de vie, procédé,
 comportement, πλ. §. manières, θ. πλ. θ.

Φέρτος (ἀπ' ἄλλου, ἀπ' ἐξω), ἡ, ὅν.
 » Ἐπακτός, ἐπείσακτος, εἰσαγωγίμος. por-
 té, apporté.
 Φετεινός, ἡ, ὅν. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ, » Οἱ,
 κτλ.) τῆτες, ἐπιετής-οὺς (» Ἐπὶ τὴν προὔ-
 πάχουσαν χιτῶνα ἐκ τοῦ πρότερον χειμῶ-

παι, ἄρτι τῆς ἐπιετοῦς πεπτωκυίας, « Πολύδ Γ, νέ). de cette année.

Φέτος, ἴ. π. (χρον.), ἴδε Ἐφέτος.

Φευγατεῖο' (κυρ. ἢ κρύφιος φυγῇ ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὴν σκλαδιάν καὶ τὴν πανούκλαν). » Δρασμὸς, ἀποδρασις, δραπέτευσις. évasion, θ. fuite, θ, ἴδε καὶ Φευγεῖο. ||. » σ τὰ φευγατεῖα (φρ., τὴν ὁποίαν συνθηθίζον κυρίως διὰ τὴν ἀπὸ τῆς πανώλης φυγὴν. Ὅθεν τὸ, ὅταν ἤμεθα 'σ τὰ φευγατεῖα, σχμαίνει: Ὅταν εἴχομεν μετοικήτην φεύγοντες τὴν πανώλην. Ἀπαράλλακτα, νομίζω ὅτι, πρέπει 'να ἐξηγηθῇ καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους [ἐν Ἐκκλησ. 23] Τὸ :) » Ἐν ταῖς φυγαῖς μετ' ἀνδρὲς ὥκησ' ἐν Πυκνί, (ἀν καὶ ὁ Σχολιαστὴς τὸ ἐννοεῖ κύριον ὄνομα τόπου τινὸς ἀποκρυφου εἰς τὴν Πνύχα).

Φευγατίζω (Τουρκ. Κατσιρδίζω) ῥ. μετ. » Δρασμὸν μηχανάομαι τι. faciliter la fuite à quelqu'un, lui en procurer les moyens, ἴδε καὶ Τρομάζω.

Φευγάτος, η, ον. » Φυγάς, δραπέτης (κυρ. σκλάβος καὶ φυλακωμένος). fugitif, fuyard.

Φευγεῖο'. » Φυγὴ, δρασμὸς. fuite, θ.

Φεύγω, ῥ. αμ. » Διδράσκω, ἀποδιδράσκω, οἶχομαι, οἶχομαι ἀπὼν, φεύγω. fuir, prendre la fuite, s'en fuir, échapper. ||. φεύγω κρυφά. » Δρασμὴν χράμαι, δραπέτεύω (κυρ. ἐπὶ σκλάβων καὶ φυλακωμένων), ἀποδράω, διαδιδράσκω, διεκπίπτω, ὑπεκφεύγω. s'enfuir, prendre la fuite, s'évader, se sauver, s'esquiver.

||. φεύγει χωρὶς 'να βλέπῃ πίσω 'του. » Φεύγειν ἀμετασρεπτί. ||. 'τοῦ ἐφυγ' ἕνας λόγος. » Ῥῆμα τι προήκατο. » Ἐπος φύγεν ἔρκος ὁδόντων (Ὀμ.). il a lâché une parole. ||. φεύγω 'ς τοὺς ἐχθρούς. » Αὐτομολέω. ||. φεύγω τὴν κρίσιν (δὲν παρουστάζουμαι εἰς τὸ κριτήριον). » Φυγοδύκω. ||. ἂν φύγῃ κἀνένας σκλάβος. » Εἰ δέ τι ἀποδρῶν ἀνδράποδον. §. φεύγω (ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἱπάγω, Μισεύω), ἴδε Ἀναχωρῶ καὶ Πηγαίνω.

Φηχάρι (ἀντὶ) Θηχάρι, ἴδε τὴν λέξιν. Φθάνω (ἐρχομαι ἢ πηγαίνω, που προφ. κοιν. Φτάνω), ῥ. οὐδ. » Αφικνέομαι, γίνουμαι, παραγίνουμαι, ἐλάω, φθάνω (μεταγ.). arriver; parvenir. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐφθασαν εἰς τὴν Ἀττικὴν. » Γενόμενοι δὲ κατὰ τὴν Ἀττικὴν. ||. ὅταν φθίσῃ ἡ μυροβιὰ τοῦ κράτους εἰς τὸν οὐρανόν. » Ὀπότεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γέννηται (Λεωκιαν.) ». ||. ἐφθασεν εἰς τὴν ἄ-

κοπὴν τῆς προκοπῆς (ἐπρόκειν δὴλ. ἐντελῶς). » Εἰς ἄκρον παιδεῖς ἐληλακώς. ||. ἐφθασεν εἰς ἄκρον πλούτου. » Πλούτω προΐεμαι μέχρι παντός. ||. ἐφθασεν εἰς τοσὴν ἀδιαντροπιάν. » Ἐπὶ τοσούτον ἀναιδείας ἐληλακώς. il a roussé l'insolence si loin. §. φθάνω (πράγμα μεμυκρυσμένον), ῥ. αμ. » Ἐξικνέομαι, δίκνέομαι, ἐφικνέομαι, προσίχω (Ξενοφ.), δίκνω, ἀνίκνω, καθίχω, διατείνω, παρατείνω (» Πηρατίνει δὲ τὴν Γεννησιῶρ, « ἰωσῆπ.). atteindre. s'atteindre, rouler. ||. τὸ τευχόκαστρον φθάνει ὡς τὴν θάλασσαν. » Τὰ τεῖχη καθήκουσιν εἰς ὑάλασσαν. ||. φθάνει ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην ὡς τὴν ἄλλην. » Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. ||. τὰ γένεια 'του ἐφθαναν ὡς τὰ ποδάριά 'του. » Καὶ ὁ πῶγων πεδήρης καθέϊτο. lui descendait jusqu'. ||. εἰν' ἄψηλὰ, δὲν φθίνω. » Οὐκ ἐφικνέομαι δια τὸ ὕψος (» Ὅ δὲ βδάλων ὁρὸς ἐστῆκε, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἂν ἐφικέσθαι καθήμενος «, Ἀρστ. Ζ. Γ', 16). j' ne saurais l'atteindre. §. (μεταφ.) 'να μὴ φθίσῃς τοῦ χρόνου (κίτταρ). ἴδε Χρόνος. ||. 'ποῦ 'να μὴ ἐφθάνῃ (φρ)! » ἴς μὴ ὤτελον (ἴλον)! » ἴς μὴ ποτ' ὤφειλον (ἴλον)! ||. λέγει ὅτι φθίσαι, ἴδε Ἐρχομαι καὶ Καταβεῖνω. ||. φθάνω τινά (τρῶων κατ' ὅπιν 'του), ἴδε Προφθάνω. §. (μεταφ.) φθάνω (ἀντὶ τοῦ εἶναι ἀρκετός, ῥ. οὐδ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ.). » Ἀρκέω (» Οὐδὲ ταῦτά σοι ἔρκεσε «, Θεοκ.). suffire. ||. δὲν θά μὲ φθάσῃ καὶ καιρὸς 'να τὰ διηγηθῶ. » Ἐπιλείψει με διηγουμένον ὁ χρόνος. le temps me manquera si je raconte ça. ||. φθάνει (εἶναι ἀρκετὸν, δὲν χρειάζεται ἄλλο). » Ἀπορχε, ἀρκεῖ, ἀρκούντως (ἄλλος, εὐ) ἔχει, ἐξαρκεῖ, διαρκεῖ, ἄλλος. il suffit, s'est assez. ||. φθάνουν τὰ δάκρυα. » Ἄλλος δακρύνων. ||. τρεῖς λέξεις φθάνουν. » Τρία ἔπεα διαρκεῖσι (Πίνδ. Νεμ. Ζ') α. ||. φθάνει μόνον 'να .. » Μόνο εἰ ... » ρουῖνα que. ||. δὲν 'τὸν ἐφθασε τοῦτο, μόνκι χάλασε καὶ τὸ ... » Οὐκ ἀπέρχησεν αὐτῷ ταῦτα, ἀλλὰ διέφθειρε καὶ τὸ ... »

Φθασμένος (προφ. κοιν. Φτασμένος), η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. φθασμένος (μεταφ. ὁ εἰς ἧλικίαν). » Ἐνῆλξ-ικος καὶ Ἐνῆλξικος, καθ' ὥραν, ὁ ἐν (ἀκμῇ) ἧλικίᾳ, ἑνακμος, ἀκμικός, ἀκμάζων, ὥριος. (Hilf, κίτταρ) qui est d'un âge a se marier, ἴδε καὶ Πανδρεῖα.

Φθειάνω (ἀν ἦνε, κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ Κερ., ἀπὸ τοῦ Εὐθείω. Εἰς μερικὰς

φράσεις πιθανωτέρα μοί φαίνεται ἢ ἀπὸ τοῦ Φυκιάω, ὅτε καὶ γραπτέον Φυκιάων, καθὼς καὶ προφ. κοιν. Ἐνστε ἴσως πρέπει 'να γράφεται καὶ Φθυάνω, ἂν ᾗν ἀπὸ τὸ Πτύον τὴ Φ υήρι), ῥ. μετ. «Κατασκευάζω, δημιουργῶ» (« Ὑπόδημα δημιουργή· αι μὲν, τοῦ σκυτιτόμου», Γαλιν. πρὸς Θρα· σούδουλ.). σκευάζω, πλάσσω(-τω), συντί· θημι («Συνθεῖναι τὸ φάρμακον, « Διοσχορ.), τεκταίνεμαι. faire, construire; préparer; fabriquer, ἴδε καὶ Κέκνω καὶ Φυκιάων. ||. φθειάνω ὅσπιτι (κτλ.), ἴδε Κτίζω ||. φθειάνω καρχή. « Νύον πύγνυμι (ποιπτ.) καὶ (μονολ.) Ναυπηγέω(-ομαι). || φθειά· νωκονόυλι. «Γλύφω κίλκωμον (Γλωσσαρ.)». tailler une plume. ||. ξεύρεις πῶς πρέ· πει 'να φθειάσης ('να μαγειρεύσης) τὸν σαῦρον; » Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι; » Ἀθην.

Ῥθειάσιμον. «Κατασκευῇ, πλάσις, σκευασίς, σύνθεσις. construction; con· fectio, θ; structure, θ; fabrication; pré· paration, ἴδε καὶ Φυκιάσιμον. ||. φθειά· σιμον ὅσπιτι (κτλ.), ἴδε Κτίσιμον. ||. φθειάσιμον καραβίου. » Ναυπηγία. ||. φθειάσιμονιάτρικου. «Φαρμάκου σκευασία. Ῥθειαστικὸν (δ μιᾶς τοῦ τεχνίτου). faron, θ.

Ῥθηνά (προφ. κοιν. Ῥτηνά), ἐπ. «Πρὸς τρόπον, εὐώνως, εὐτελῶς. à bas prix, à bon compte, à bon marché. ||. ἐφρό· ντιζεν ὥστα ὅλα τὰ τῆς ἀγορᾶς 'να πωλῶ· νται ὅσον τὸ δυνατόν εὐθηνότερα καὶ σω· στώτερα. » Τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν πάντων ἐπιμελέμενος ὅπως ὡς εὐωνότατα καὶ δι· καιότατα πωλῆται, « Ἐπρηφ. Ῥ. Ῥτη· νά 'τὰ γλύτωσε (μεταφρ. καὶ παροιμ. διὰ τοὺς ἀποφυγόντας δυσκόλως καὶ παρ' ἐλπίδα μέγαν κίνδυνον). » Χαλεπῶς καὶ μόλις ἀπύλλαξεν. il echarpa (l'a man· que) belle, il en fut quitte à bon marché.

Ῥθηνάινω (προφ. κοιν. Ῥτηνάινω), ῥ. μετ. « Ἐπευνόζω, ἀνίμω τῆς τιμῆς. baisser le prix Ῥ. ῥ. οὐδ. « Ἀνίεμαι τῆς τιμῆς. amender, baisser de pris, ἴδε καὶ Ξεπέφτω,

Ῥθηνεία (ἀπὸ τοῦ) » Εὐθηνία (προφ. κοιν. Ῥτηνεία). « Εὐτέλεια. bas prix; abondance.

Ῥθηνός (προφ. κοιν. Ῥτηνός), ἡ, ὅν. « Ἀζιος, εὐωνός, εὐτελής. peu coûteux, qui est à bas prix. ||. 'δὲν εἰδὰ ποτέ μου Ῥτηνότερις μαριδαίς. » Οὐ ποτ' ἀφρας εἶδον ἀζιωτέρας.

Φθινόπωρον. « Μετόπωρον, εθινόπωρον, ἐπώρα (καὶ ἀρχὴ τοῦ εθινοπώρου). au·

tomne, ἀρσ. καὶ θηλ. ||. τὸ φθινόπωρον (ἐλλειπτ. προθ.) » Μετοπώρου, φθινόπωρος ὁπώρας, ὑπὸ πλειάδας. en automne. ||. εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ φθινοπώρου. « Ὑπὸ τὰς ἀρκτούρου ἐπιτολάς; » Ἐπιτελλόντος ἀρ· κτούρου. ||. εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου. « Ὑπὸ πλειάδων ἐπιτολάς; » Πλειάδων ἐπιτελλομένων. ||. ἀπὸ τῆς ἀνοιξίν ὡς τὸ φθινόπωρον. » Ἀπὸ ἡρινῶ χρόνου μέχρις ὁπώρας (Ξενοφ.) α. ||. τοῦ φθινοπώρου. » Ὀπωρινός, μετοπωρινός, φθινοπωρινός. d automne.

Φθονερός, ἡ, ὅν. « Βάσκανος, φθονερός. envieux.

Φθόνος. « Φθόνος. envie, θ.

Φθονῶ, ῥ. μετ. « Βασκαίνω, φθονέω, ὀφθαλμιάω (συνήθερον τὸ) ἐποφθαλμιάω, βάσκανον ἐπιθάλλω τὸν ὀφθαλμόν. envier, roquer envie à.

Ῥθιδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ., ἴδε Ῥθει· δι κτλ.

Φικέντρι, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Βοικέντρι. Φιλαργυρία. « Φιλαργυρίξ, φιλοχη· ματίς. anaise, θ.

Φιλάργυρος, ἡ, ὅν. « Φιλάργυρος, φι· λοχρήματος, ἀργυρίου ἕττων. anage. ||. πολλά φιλάργυρος. » Ἀργυρίου μὲν ἐσχά· τως καὶ πρὸ ὅτινουν ἕττων.

Φιλιάσθενος (ὁ ἄλλ. Ἀρρωστιάρης καὶ Τουρκ. Ζαίφης), ἡ, ὅν. « Ἀρρώστος, ἀρ· ρωστήμων, νοσῶδης, νοσε(σ)ηρός, νοση· ματικός, ἐπίνοσος, ἀσθενικός. infirme, in· valid, valétudinaire, ἴδε καὶ Ἀνήμερος. Φιλενάδα. « Φιλία. amie, θ.

Φιλεῶ, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φιλέω (τὸ ὁποῖον ὁ Οὐληρος μετεχειρίσθη εἰς τὴν ση· μασίαν τοῦ) » Ξενίζω (κυρ. ξένους) Χαῖρε, ξέινε, παρ' αἱμι φιλήσει, ἀντί τοῦ ξενο· δοχλήσῃ φιλικῶς, λέγει ὁ Εὐσταθ. Ὀδυσ. Α, 123). » Ἐστίαω, εὐωχέω, δειπνίζω. traiter, régaler, donner à manger.

Φιλί. « Φίλημα, ἀσπασμός, baiser, embrassement.

Φιλία. « Φιλία, συνήθεια, ἐταιρί(ρεί)α. amitié.

Φιλικά, ἐπ. « Φιλίως, φιλικῶς. ami· calement, amiablement, à l'amiable.

Φιλικός, ἡ, ὅν. « Φίλιος, φιλικός. amical.

Φιλιόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φιλιόω (μεταγ.). « Διαλλάσσω (-τω), συνίστημι («Συνίσταντο ἀλλήλοις καὶ ξυνετίθεντο»), συνάγω (εἰς φιλίαν), διαλύω. reconcilier, rapprocher, rapprocher. ||. καὶ τὸν παρακαλεῖ 'να μὴ φιλιωθῇ με τοὺς ἐναν· τίους του, πρὸ τοῦ 'να τὸν συμβουλευθῇ. » Καὶ δεῖται αὐτοῦ μὴ προσθεῖν καταλύσας

πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας, πᾶν ἂν αὐτῷ συμβουλευσῆται (Ξενοφ. Ἀναβ.) .

Φιλίωμα. » Διαλλαγὴ. reconciliation, raccomodamento, rapprochement.

Φιλομήλα, ψ. (ἀπὸ τοῦ γένους τῶν ῥυθριναρῶν). » * Κόκκυξ-υγος. espèce de rouget.

Φιλονεικία. » Συζήτης, ἀμφισβήτησις, διαφορά καὶ διαφοράι (Θουκ. καὶ Ἰσοκρ.). » Εἰς. dispute, θ. débat, altercation, contention, démêlé, ἴδε καὶ Λογοτριβή.

Φιλονεικος, η, ον. » Φιλόνεικος, ἐριστικός, φίλερις, disputeur, querelleur, argumentateur.

Φιλονεικῶ, ῥ. ἀμ. » Φιλονεικῶ, λογομαχῶ, συζητῶ, ἀμφιλέγω (Ξενοφ.), ἀμφιλογῶ (Πλουτ.), ἀμφισβητῶ, διακρίνομαι. » Εἰρίω. disputer, contester, chausmailler, se chamailler. || . (τί) διὰ τί φιλονεικάτε; » Τί τὸ φιλονεικούμενον;

Φίλος. » Φίλος, συγγής, συνών, ἐταῖρος. ami, || . εἶμαι φίλος 'του. » Χρῶμαι αὐτῷ. » Φίλος εἰμί. » Φιλίως ἔχω πρὸς.

Φιλουρηγῆ (ἢ ἄλλ. Φλαμουρηγῆ), δ. » Φίλυρα. tilleul.

Φιλῶ, ῥ. μετ. » Ἀσπάζομαι, περιπτύσσομαι, φιλέω, καταφιλέω. baiser, embrasser.

Φιστηχῆ, δ. » Πιστάκη, * πισταχία. pistachier.

Φιστίκι, κ. » Πί(»Βι)στάκιον,φι(ψι)ττάκιον. pistache, θ.

Φιτρί, ἴδε Φτρί.

Φιάνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Φυκίανω, κτλ.

Φυκίρι, ἐργ., ἴδε Φτυάρι.

Φυκισίδι (καὶ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Φυκισίδι, κτλ.

Φυλουρηγῆ, δ. ἴδε Φιλουρηγῆ.

Φυλαούρι (τὸ δένδρον), ἴδε Φιλουρηγῆ.

φ. (συνεκδοχ. ἢ φλοῦδά 'του). » Φιλύρα. tille. θ. φ. (τὸ σχοινί ὅ, που πλέκουν μὲ τὴν φλοῦδαν αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ ὅποιου οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν φλοῦδαν τοῦ Βαπύρου, ὀνομάζοντες 'τὴν) » Βυβλίδι. ἴσθεν, κατ' ἀναλογίαν, ἡμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς 'να ὀνομάσωμεν τὸ φλαμουρῶσχοινον) » * Φιλύρινον ἢ Φιλυρίδα,

Φλασκί (τὸ ξυλένιον τᾶσι), ἀγγ. » Φιάλιν, φιάλιν, * φιαλίσκη, πυτίνη (ο Πυτίνη οὖν ὅπερ παρ' ἡμῖν λέγεται φλασκίον, ο Σουῖδ. Ὁ Ἡσυχ. φέρει τὸν ἀρσενικὸν τύπον: » Φλάσκων, ἔιδος ποτηρίου), κύπελλον, κυβιον. tasse (de bois), θ.

Φλασκοψαρον (ἴδε καὶ παρὰβ. Φουσκοψαρον), ψ. (ἴσως δ) ο Βλασκίος ἢ Βλα-

κίας (τοῦ Ἡσυχ. Ὁ Σουῖδ. λέγει ὅτι ὁμοιάζει τὸν σίλουρον, καὶ εἶνε τόσοσ ἀγρίος, ὥστε 'δὲν τὸν τρώγουν οὔτε τὰ σκυλιά). espèce de poisson.

Φλέβα (ὀνομάζεται κοινῶς ὄχι μόνον φ) » Φλέψ-εδός (Διολικῶς Φλεβά, τ. ὅ ὅποιον τὸν πληθυντικὸν τύπον ἀναφέρει ὁ Ἡσυχ.), veine, θ. (ἀλλὰ καὶ ἡ) ἴς καὶ Ἰν, fibre, (καὶ ἡ) » Ἀρτηρία. artère, θ., ἴδε καὶ Νεῖρον. φ. φλέβα τοῦ ξύλου (κατὰ μετ. των.). » Κτηδῶν, διάφυσις.

Φλέγμα (προφ. κοιν. Φλέμμα). » Φλέγμα. pituite, θ. fl-gme.

Φλησκοῦνι (οἱ χωρικοὶ 'τὸ προσφέρουν, ὁρθότερον, Βλησκοῦνι, καθὼς 'τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ Νεῖφυτος. Ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. τὸ γράφει Βληχώνιον). » Βληχῶν καὶ γλήχων (ἡ). rouliot.

Φλόγχα. » Φλῆξ-ογός (ἡ). flamme, θ.

Φλογέρα (κυρ. ἡ Τουρκ. Δουδούκα ἢ Τσιγριτῶς). » Φωτιγῆ-ιγγος (τὸ ὅπτεον ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει) Φλόγιος (ἴσως Φρύγιος) αὐλό. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζαν, ἡ δὲν ἡξέυρομεν ἂν ἐγνώριζαν, τὰ ὀνόματα τῶν διαφορῶν ἐμπνευστῶν λεγομένων ὀργάνων 'μας, τὰ ὅποια περιελάμβαναν εἰς τὸ γενικὸν ὄνομα) » Δύλεις καὶ χίλαμος (ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκη 'να ὀνομασθεθῇσμεν ὄχι μόνον τὸ Φλάουτον) flûte, θ. (καὶ τὴν Κλαρινέτταν) clarinette, θ. (τῶν Εὐρωπαϊκῶν, ἀλλ' ἴσως καὶ τὸν Ζουράν, καὶ τὸ Μησάλι, καὶ τὸ Νεῖ, καὶ τὸν Τσιγριτῶν, καὶ τὸ Γκιρίφι τῶν Ἀσιανῶν. Εἰς μερικά ἐξ αὐτῶν προσδιώρισα λέξεις ἀρχαίας ἢ καὶ νεωτέρας, ἴδε τὸ Παράρτημα).

Φλογίζω (τὸ μεταχειρίζομεθα ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ Καίω καὶ πάντοτε μεταφορικῶς), ῥ. μετ. » Φλογίζω. embrûmer, ἴδε καὶ Καίω.

Φλοκκάτα (ἡ μαλλιὰν Ἀρδανίτικη κάπα, τὴν ὅποιαν. 'δὲν ἡξέρω κατὰ ποῖαν διέλεκτον, ὀνομάζουν εἰς τὴν Ἑλλάδα Σιάρκα). » Σίσυρμα, σισύρα, χλαῖνα (» Ἀμφὶ χλαῖναν περονήσατο φοινικέουσαν, » Διπλῆν, ἐκταδῖν, οὐλὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, » Ὀμπρ. I, K), χιτῶν (κρυσσωτός, κοσμηθωτός), μαλλωτάς (ὅθεν ὁ Μαλλωτής τῶν Βλαγομυποδάνων), ἀμφιμαλλός (ὅταν ἔχῃ κρῶσιν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη), ἐτερόμαλλος (ἔταν μόνον ἀπὸ ἐν). peluche de laine, θ.

Φλομόνω (φαρμακῶν τὸ ποτόμι ἢ τὴν λίμνην ἢ τὴν θάλασσαν με Φλίμαν ἢ ζαλισθοῦν τὰ ὕδρια), ῥ. μετ. » Φλο(»Πλε)μίζω (» Ἀποθνήσκουσι δὲ οἱ ἰχθῆες τῷ πλέμω. διδ καὶ θηρεύουσιν οἱ μὲν ἄλλοι τῶς ἐν

τοῖς ποταμοῖς καὶ λίμναις πλομιζόντες, οἱ δὲ Φοίνικες καὶ τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ, « Αριστοτ. Ζ. ἡ, καὶ Αἰλ. Ζ. α. » se servir du bouillon pour la peche.

Φλόμος (πρὸς. κοιν. Σφλόμος). φ. « Φλόμος, φλόμος καὶ (ἀπὸ μόνον τὸν Ἀριστοτέλ. περὶ ζ. ἱστορ. Η.) πλόμος (ἀντί: Φλογμὸς-φλομὸς διότι οἱ παλαιὸι μετεχειρίζοντο τὰ φύλλα τοῦ ὡς φτίλια). bouillon (blanc), molène, ἴδε καὶ Γαλατσίδα.

Φλοῦδα (δενδρεῦ). « Φλοῦς. έεορε, θ. preau, θ. ||. φλοῦδα ᾠρωικῶς, ἴδε Τσώφλοιον. §. (συνεκδοχ. τὸ ἀρὺ καὶ λεπτότατον μετξωτὸν ὕψασμα). » Κρωκωτὸν διαφανές, διαφανές Λακωνικὸν (Ηστιάς), Ταραντινίδιον, Ἀρόργιον καὶ Ἀμοργίς (ἴδε Μόρικος), Καρπάσιον, θέριστρον. gaze, θ. crêpe (χυρ. ἡ μαύρη).

Φλοῦδι (ὕποκορ. τοῦ) « Φλοῦς (« Φλοῦς, λεπυχανν «, Πλούχ.), ἴδε Τσώφλοιον.

Φλοῦδι (κάθε χρυσὸν νόμισμα). « Χρυσός (ἴδε Δίωνα Κατ. Β. βλ. ΝΕ'), στατήρ (με διαφορά ἐπίθετα: ὁ Ἀττικὸς ἀξίζει μίαν ἀργυρᾶν μὴν. ὁ Κίχωνος 28 δραχμάς Ἀττικᾶς. ὁ Ἀρετικὸς ἦτον πολὺ μεγαλύτερος. sequin, pièce d'or.

Φλυαρία (ἡ ἄλλ. Μωρολογία, Τουρκ. Χάλι, καὶ χυδ. Τσαμπύνημα). « Ἀἷρος, φληνφρος, φληναφία, φληνάφημα, φλυαρία, φλυάφημα, φλύαρος, τερήρεα, τέρηρεα, ὕβλος, ἐρεογελία, γλωσσαλγία, ἀργυλογία, caquet, radotage, faribole, θ. niaiserie, ἴδε καὶ Μωρολογία.

Φλύαρος, η, εν. « Ἀἷρος, φλύαρος, γλωσσολόγος. bavard, radoteur, diseur des riens, ἴδε καὶ Μωρόλογος.

Φλυαρῶ, ῥ. ὅμ. « Ἀηρῶ, φλυαρῶ, φληναφῶ(-ᾶω), ἐρεογελῶ, τερήρεομαι, γλωσσαλγῶ, ἀργυρολογῶ. caqueter, niaiser, dire des niaiseries (etc), ἴδε καὶ Μωρολογῶ.

Φλυτζάνι (ἀπὸ τοῦ) « Φλυζάκιον (χυρ. ἡ γινωμένη φούσκα εἰς τὸ δέσμα), ἀγγ. « Κυμβάιον, φιάλιον, φιαλὶς, θερμοποτιέ. tasse, θ.

Φλωρί, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κριθολόγων). « Χλωρίων, χλωρίς, (κατὰ τὸν Κορ. δ) ἄνθος (τοῦ Ἀριστοτ. Ζ. ἱστ. Ζ'. ε, 3). Iorgiol; verdier (διαφ. τοῦ) bruant (ἴδε Φλυτζοῦνι εἰς τὸ Παράρτημα), ἴδε καὶ Συκοτάγος.

Φωδέρη (ἡ), ἴδε Φοβέρημα.

Φοβέρη. ἐπ. « Δεινός, φοβερὸς. §. Ὑπερφύς, δαιμονίως. horriblement, terriblement, effroyablement, épouvantablement; passionnément. §. τὸν ἀγά-

πησε φοβερὰ (ἀντί: ὑπερβολικά. « Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα (Πλούτ.) «. ||. ἀγαποῦν φοβερὰ τὸ ἀσπῆ καὶ τὸ μάλαμμα. « Τρωόντες ἀγρίως χρυσὸν καὶ ἄργυρον (Πλάτ. Πολιτ. Η') «.

Φοβερίζω (« Ἀνάσστημι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς ἐν ἐντολαῖς θεοῦ ἡμῶν, « Εἰδρ. Ι, 3), ῥ. μετ. « Δειδίττομαι, μορμολύσσω(-το)μαι, δειματοῶ, ἐκδειματοῶ. inimidier, ἴδε καὶ Φοβίζω. ||. φοβερίζω με λόγους. « Ἀπειλέω. menacer. ||. φοβερίζω με ἔθλον ἢ ἄλλο τι παρόμοιον. « Ἐπισείω (« Ἐπινάσειω) τι τινί. brandir. ||. φοβερίζοντάς τους ἔχει μετὰ τὸν Ἀρεῖον καὶ μετὰ τοὺς Πέρσας. « Οὐ Ἀρεῖον οὐδὲ Πέρσας ἐπισείων αὐτοὺς «, Πλ. ||. ἡμᾶς φοβερίζει ὅαν παιδιὰ. « Ὡς περ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττεται «, Πλάτ.

Φοβερῖσμα (« Πτόησις, ἀπειλή. me-φοβερῖσμός (passe, θ.

Φοβερός, ἡ, εν. « Δεινός, φοβερός. redoutable, épouvantable, formidable, effrayant, ἴδε καὶ Τρομερός. ||. φοβερὴ ἀμαρτία. « Δεινὴ (« Σγέλιον) ἐγκλημα. un crime atroce (énorme, gríef). ||. ταῖς πλέον φοβεραῖς κατάρταις. « Τας παλαμναύτατας ἀρχάς.

Φοβίζω, ῥ. μετ. « Φ.βίω, φοβερίζω (« Ἀνάσστημι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς, « Γραφ. Εἰδρ. Ι', 3), δειματοῶ, σοβίω. faire peur, ἴδε καὶ Τρομάζω.

Φοβισαίτης, α, ικον. « Δειλός, ψοφιδής (ἔποιος φεῖσται καὶ τὸν ἔκιο τοῦ). craintif, peureux; timide.

Φόβος. « Δίος (τὸ), δειμά, δειλίη, φόβος, πτοία, ἀγωνία, ὀρρωδία, τάρβος (τὸ), τὸ δειδός (« Ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δειδίωτι καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἐξῶν τὴν προγνωσιν ἀναγκαϊοτάτην τε καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν, « Λουκιαν. Ἀλεξ.), peur, θ. crainte, θ. apprehension, θ. ||. ὁ φόβος φυλάγει τὰ ἔργα (παροιμ. ἀναλ. μετὰ τὸ Ἡροδότου τό:) « Δεὸς τὸ μέσον ἐφύλασσε σφεων (Η', 132) «.

Φοβούμαι, ῥ. αὐτοπ. « Δέδοικα καὶ Δέδια, δειμαίνω, φοβερώς ἔχω (Ξενοφ.), ἐν φόβῳ εἰμι, ὀρρωδέω, ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχω (Θουκ.), κτήσω, φοβέομαι, ἀγωνιάω, ὀκνεω (« Ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται, « Δημοσθ.), δειματοῦμαι, ταρβέω (πειντ.). craindre, avoir peur, redouter, apprehender. ||. μὴ φοβᾶσαι. « Ὀρρώει. §. (ἀντί τοῦ Ὑποπτεύομαι καὶ ἐπομένως Προσεῖχω). « Εὐλαβέομαι, ὑποστίλλομαι. se precautionner. ||. ἴδεν κοιμῶμαι ἐξω,

διότι φοβόμην να μὴ κρυολογήσω. «Οὐκ αἰθριοκοιτέω, περίψυξιν εὐλαβούμενος.

Φόλα (τὸ Τουρκ. Μανγκίρι, ἐκ τοῦ) «Φόλις ἢ Φόλις («Ὀβολοὺς, ὡς φόλις καλοῦσι, « Σουῖδ, ἴδε καὶ Ἀριστοφ. Σφηκ.), « Χαλκίς. sous. §. (εἶδος σπόρου φαρμακεροῦ, μάλιστα διὰ τοὺς σκύλους. Τουρκ. Κάργκα-μπουκέν). «Στρυχνοκάρουν· Ἐρμεδάκτυλον. pois vomique, θ. hermodacte καὶ hermodate, ἴδε καὶ Σκυλοδότανον.

Φονιάς. » Φονεὺς, φονῶν, ἀνδροφόνος, μαιφόνος, αἰμαφόρος, αἰμοχαρὴς homicide; meurtrier; alteré de sang.

Φονικόν. » Φόνος, μαιφονία. meurtre, homicide.

Φορά. » Φορά (εἰς τοὺς ἀρχαίους εἶχεν ἄλλην σημασίαν. Εἰς μόνον τὴν ἵπποκρατίν [περὶ τῶν ἐνγ. παθ.] ἀπαντάται μὲ σημασίαν ἀνάλογον τῆς σημερινῆς. » Πινέτω δὲ κατὰ φορὰν ἡμιχοτύλιον α. Εἰς τοῦ Θεοτάνους ὅμως [ἐκ. Πρακλ.] τὸ «Καὶ γὰρ πρώτη φορὰ πτώσις τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ», φαίνεται ἀπαράλλακτος ἡ σημερινή τῆς λέξεως χρῆσις). fois, coup. ||. μιά φορὰ (ἀντὶ τοῦ, ἓνα καιρόν). » Ποτέ, ἤν ὅτε, πάλαι, τὸ πάλαι, πάλαι ποτέ. jadis, autrefois. || μιά φορὰ τὸ ἐννιάζοντο, τῶρα ὅμως. » Ἦν μὲν ὅτε ἐπεμελοῦντο· νῦν δὲ κτλ. » Ἔεν. ||. μιά φορὰ ἦταν ἐκεῖνο (φρ.). » Πίλαι ποτ ἦσαν ἄλλοιμοι Μιλήσιοι (Ἀριστοφ. παροιμ.). ». ||. μιά φορὰ ἦταν ἓνας ποντικός καὶ μιά κάττα (φρ. συνηθισμένη εἰς τὰ παραμύθια μίας). » Οὕτω ποτ ἦν μὴς καὶ γαλῆ (Ἀριστοφ. Σφηκ.). ». ||. μιά φορὰ (δηλ. ὅχι δύο, τρεῖς, κτλ.). » Ἀπαῖ. ||. δύο (τρεῖς, τέσσερις, δέκα, ἑκατὸ, χίλιαις κτλ.) φορσίς. » Δίς, τρίς, τετράκις, δεκάκις, ἑκατοντάκις, χιλιάκις, κτλ. ||. δεύτερη (ἢ ἄλλη μιά) φορὰ, ἴδε Δεύτερα. ||. ἄλλην φορὰν. » Εἰς(ἢ)Εσ(αὐτίς), ἄλλοτε. une autre fois. ||. τὴν πρώτην (δύτην, τρίτην, κτλ.) φορὰν. » Τὸ πρῶτον (δευτέρον, τρίτον, κτλ.), ἴδε καὶ Βολή. ||. μιά φορὰ (δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πολλαὶ φοραὶ) τὸν χρόνον. » Ἀπῆξ (Δίς, Τρίς, Τετράκις, Πολλάκις) τοῦ ἐν αὐτοῦ ||. κάμυτ' φορὰ'. » Ἐνίστε, ἔστιν ὅτε, ἐστὶ ὅτε, ποτέ. par fois. ||. ἀπὸ κάμυτ' φορὰ'. » Διὰ χρόνου τινός. de fois à autre, de temps en temps. ||. κάθε φορὰ'. » Ἐκάστοτε, αἶ. ||. γεννὰ κάθε φορὰν ἀπὸ πέντε. » Τίχτει δ' ἐκάστοτε πέντε. ||. πόσαις φοραῖς (ἐρωτημ.); » Ποσάκις. ||. πόσαις φοραῖς (θαυμαστ. ἀντὶ τοῦ Πολλάκις)! » Ποσάκις! ||. ὥσαις

φοραῖς. » Οσάκις, toutes les fois. ||. τῶσαις φοραῖς. » Τοσάκις, τσαυτάκις. ||. τρεῖς (τέσσερες, πέντε, δέκα, ἑκατὸ, χιλιάκις) φοραῖς τόσον. » Τρι(ο)Τετρα-, » Πεντα-, » Δεκα-, » Ἐκατοντα-, » Χλιο-)πλάσιος-πλήσιον, τρίς (τετράκις, κτλ.) τοσούτος. triple, quadruple, centuple, etc. ||. δύο φοραῖς τὴν ἡμέραν. » Δίς τῆς ἡμέρας. ||. πολλαὶς φοραῖς. » Πολλάκις. souvent, plus d'une fois. ||. ὀλίγαις φοραῖς. » Ὀλίγάκις. ||. ταῖς περισσώτεραις φοραῖς, ἴδε Περισσότερες.

Φοράδα (ἀπὸ τοῦ) » Φοράς-άδος (ἡ ἐργαστρομένη) καὶ Φορῆας-άδος (ἵππος, ἡ βρακούσα εἰς τὸ ἵπποφόριον). » Ἴππος (ἡ), ὄηλεια ἵππος. jument, θ. cavale, θ.

Φόρεμα. » Ἰμάτιον, ἐσθῆς, περιβόλαιον, ἄμριον, ἐνδυμα, φόρημα, ἀμφέσμα (Πλατ.). habit, vêtement, robe, θ. ||. ἀλλάζω τὰ φορέματά μου (Τουρκ. γίνονται Τεττίλι). » Μεταμφέννυμαι. se travestir, ἴδε καὶ Μεταλλάζω.

Φορεμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. ||. ὁ ἱερεὺς φορεμένος (ἔταν ἡν ἐνδυμένους τὰ ἱερὰ ἄμφια). » Τὴν ἱερὰν περιβεβλημένος (ἐνδεδυκὼς) στολήν. » Ἱεροπρεπῶς ἐσταλμένος. revêtu de ses ornements. ||. πόδημα (φόρεμα κτλ.) φορεμένον (μεταχειρισμένον δηλ., ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ἀφρέειον). » Σανδάλιον πεφορημένον (Ἠροδ. Β'), » ἴδε καὶ Μισότριβος.

Φορεσιά (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουῖδας ἐν λέξει Χλαμύς). » Στολή, ἱματισμός, περιβολή. habillement, costume.

Φόρος (ἀπὸ τοῦ Λατίν forum, ἡ ἀγορά), ἴδε Παζάρι. §. (μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν πάντοτε σχεδὸν μεταφορ. διὰ τὰς ἀνκφανδὸν καὶ ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἀσελγαίνουσας, λέγοντες), γυναικὰ τοῦ φόρου. » Δρομὰς («Σοβάς) ἐταίρα. coureuse, θ. ἴδε καὶ Πουτάνα.

Φορτιών, ἴδε Φόρτωμα.

Φορτόνω (ἀπὸ τοῦ) » Φορτόνω (μεταφ. τοῦ) Φορτίζω, β. μετ. » Ἐπιτίθημι, ἐπισάττω, ἐπιφορτίζω. » Γεμίζω (κυρ. καράβι). ||. ὁποῖος περάσῃ ἀπ' ἐκτὶ φορτόνευ τὸ καράβι του κεραμίδια ἢ πῆλινα ἀγγεῖα. » Πᾶς ὁ παραπλέων ἐκέλευεν ἐμβάλλεται κίρριμον (Δ. Χρυσ) α. charger. §. φορτόνομαι (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ στενοχωρεῖσθαι τινα). β. μεσ. » Ἐπικίμαι (φορτικῶς). être assidu; importuner.

Φόρτωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ φορτόνευ). » Φόρτοις. » Γέμισις (κρηθιού). l'action de charger. §. (συνεχδοχ. ὅσον σηκώνει ὁ ἄνθρωπος, τὸ ζῶον κτλ.). » Φόρτες,

φορτίον, φόρημα, βάστυγμα (Γερμ.), ἀ-
γώγιον. chargu, θ. fardeau, faix, som-
me, θ. §. τὸ φόρτωμα τοῦ καρδιοῦ (β-
σα) χωρεῖ δηλ. τὸ καρδιά. » Γόμος, charg-
ge, θ. cargaison, θ. ἴδε καὶ Καρδιά. §.
ἴδε Βάρος.

Φορτωμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||
δένδρα φορτωμένα καρπῶν. » Καρποί
(» Καρπῶν) βρισθόντα.

Φορτωτήρ (τὸ διχαλωτὸν ξύλον ὅπου
βοιθεῖ τὸ φόρτωμα τῶν ζώων). » Στήριξ,
στήριγμα, ἀκτιρίς. étaiement, fourche si-
gée, θ.

Φορῶ, ῥ. μετ. » Ἐνδύομαι, ἀμπεχομαι
καὶ ἀμπίσχομαι, ἀμφιέννυμαι, ἀνα(περι-
ἐπι)βάλλομαι, περιέκομαι, περιτίθεμαι,
χράζομαι, φορέω. porter, ἴδε καὶ Ἐνδύ-
μαι. ||. νὰ τὴν συγχωρέσουν που φορεῖ
τέτοια ῥούχα. » Συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ
τοιαῦτα ἀμπεχομένῳ. ||. ἐφόρεσαν πά-
πολλα φορέματα. » Πλείστα τῶν ἱματίων
ἐπιβάλλομενοι. || ἐφόρεσε τὴν κορώναν τοῦ.
» Περιθέμενος τὸ διδάγμα (Ἡρμ.) α. ||.
ἐφοῦσε ἔς τὸ κεφάλι τοῦ δάφνην (λυ-
λούδια κτλ.). » Δάφνην (» Ἄνθη κτλ.) πε-
ρικείμενος (ἐστεφανωμένος). ||. φοροῦντες
χλαμύδι. » Ἐν χλαμυδί. ||.

Φοῦκτα (τὸ βελούδιμα τῆς παλάμης,
προφ. Φούχτα καὶ Χούφτα, ἀπὸ τοῦ) » Φύ-
κτη καὶ Πύκτη (τὸ κοῖλον τῶν δύο παλα-
μῶν ἐνωμένων. » Πιτύρου σίτου φύκτην
α. » Ἀλεξ. Τραλλ.). » Δραξ-αὐξ(ή), τὸ τῆς
χειρὸς κοῖλον. le creux de la main. §.
(συνεκδοχ. ὅσο χωρεῖ ἡ φοῦκτα). » Δραξ
(ὅθεν καὶ ἡ Δραχμή). poignée, θ.

Φούκτισμα. » Περιδραξίς.

Φουκτίζω καὶ Φουκτεῖζω, ῥ. μετ. » Πε-
ριδράττωμαι, ἴδε Χειροβολιάζω.

Φοῦντα (ἐκ τοῦ Τούφα ἢ Βούττα. Τὸ
Γλωσσάρ. τοῦ ἱσδιόρου ὀνομάζει Buda τὰ
κοσμήματα καὶ φάλαρα τῶν κημῶν).
» Θύτanos. houppe, θ. freluche, θ. §.
(ἡ στιχυοειδὴς κορυφή μερικῶν φυτῶν,
καθὼς τοῦ καλαμινοῦ, τοῦ κεγγινοῦ κτλ.)
φύδη, ἀνθήλη. panicule. §. (εἶδος φυτοῦ,
ἀπὸ τοῦ γένους τῆς ῥίγανος, Τουρκ. Τσαλί.
Ἀπ' αὐτὸ κάμνου εἰς τὴν Τουρκίαν τὰ σα-
ρώματα διὰ τοὺς δρόμους), ἴδε Ἐρεικιά,
Σάρωμα, καὶ Φουντόνω.

Φουντόνω (κυρ. διὰ τὰ δένδρα, ὅταν ἔ-
χουν πολλά καὶ πυκνά κλαδιά καὶ φύλλα),
ῥ. ἀμ. » Κομάω. être garni d'un feuil-
lage touffu. §. (διὰ τὴν φωτιὰν ὅταν
κρῶνῃ καθὼς ὁ θάμνος τῆς φούντας :
» Γραίας ἐρείκης ὁμοῦν ἄφαντες πυρὶ, » Δί-
σχ.), ἴδε Κορῶνω.

Φουντουκηά, δ., ἴδε Λεπτοκαρυά.

Φουντούκι, παρ., ἴδε Λεπτόκακρον.

Φουντωμένος, η, ον (δένδρον κυρ.).

Φουντωτός, ἡ, ἐν (» Δαοῦς, κομῶν,
κατάκορος touffu. §. (μεταφορ. ἀνθρώ-
πος), ἴδε Κορῶμένος καὶ Φουσκωμένος.

Φούρκα (» Ἐκρέμασεν ἐπὶ διδυμὸν ξύ-
λου, τουτέστιν εἰς φούρκαν. » Σουῖδ.), ἴ-
δε Κρεμασταριά.

Φούρλα (ή), ἴδε Σδοῦρος.

Φουρνάρης. » Ἰπνεύς. fournier.

Φουρνέλλο. » Θερμάττρα καὶ Θερμαύ-
στρα (Καλλιμ.). fourneau, rechaud.

Φουρνίζω, ῥ. μετ. » Ἰπνεύω, εἰς τὸν ἱ-
πνὸν ἐμβάλλω. enfourner.

Φουρνιστός (» Τοῦ φούρνου παρώνυμον
ὁ Δειπνοσοφιστῆς ἱστορεῖ φουρνίκιον ἄρ-
τον, α. Εὐστάθ. ἰλ. Π, 789), ἡ, ἐν. » Πνι-
κτός, κριεανίτης, ἱπνίτης (Ἀθην.). cuit au
four.

Φουρνόπανον. » Περιστροφίς, » περιμά-
κτρον, » περιμάκτρα. écouvillon.

Φούρνος (Ἀκτιν). » Κλί(» Κρί)βανος (ἡ-
τον εἶδος πιθαριού, καθὼς τὸ Τουρκ. Ταν-
τούρι καὶ τῶν χωρικῶν ἡ Πόνιτσα, ὅπου
ἐψήνετο κάλλιστα τὸ ψωμί), πνιγεύς. four.
§. (συνεκδοχ. τὸ ἐργαστήρι ὅπου εἶν' ὁ δη-
μόσιος φούρνος), ἴδε Ψωμάδιον.

Φούρνος (ἀντὶ Φουρνός, καὶ τοῦτο ἀντὶ
τοῦ) » Φούρος (εἶδος βαθρακοῦ φαρμακε-
ροῦ), ζ. » Φύσα(σας)λας. crapaud.

Φουρτιῦνα. » Χειμῶν, κλύδων. orage,
tempête, θ. ἴδε καὶ Ἀνεμοζάλη. ||. ἔφαγε
(ἔπαθε, δόκιμας, τὸν κύρι) μιὰ φουρ-
τούνα, ἴδε Τρώγω.

Φουρτουιάζει (ἡ θάλασσα), ῥ. οὐδ. (τρι-
τοπρος.). » Χειμῶν ἐπικίνηται, le temps
devient orageux.

Φούρκα (ἀπὸ τοῦ) » Φύσκη. » Κύστις
καὶ Κύστη (ἡ ἐσπνδῆχος καὶ ἡ χοληδόχος).
vessie, θ. » Πομφολυξ, φυσάλις, φύσιγξ,
πιμπιξ. houteille, θ. bulle, θ. ||. κάμνω
φούσκαις. » Πυμφολύσσω(-ύω), πομφολυ-
γίζω. faire (former) des bouteilles. ||.
φούρκα τοῦ δέματος, ἴδε Φουσκαλίδα. §.
(εἶδος θαλ.), ἴδε Σβοῦρδουκλας.

Φουσκαλιάζω, ῥ. αὐτοπ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ
πλ. τριτοπρος.). » Φλυκταίνομαι, πομ-
φυλογόμαι. s'élever, être (devenir) tu-
mefié.

Φουσκαλίδα, (κυρ. ἡ φούσκα τοῦ δέ-
ματος). » Φλυκτίς, φλυκταῖνα, φλυκται-
νίδιον. φλυζάκιον, αἰθήλιξ. pustule, θ. φ-
levure, θ. enlevure, θ. ampuite, θ. ves-
sie, θ.

Φουσκίσα. » Φουσαλῖς, φύσκιν. vesicule.

Φουσκοδενδρία (τὸ φύσκωμα τῶν δένδρων τὴν ἀνοίξιν). » Λοπητὸς. temps de la sève.

Φουσκοθάλασσα, ναυτ. » Κοίλη θάλασσα: » Οἰθαίνουσα θάλασσα (λατ. 908). » αἶας. houle, θ. mer houleuse.

Φουσκίνω, ῥ. μετ. » Φυσάω, ἐξιδιζίνω, ἐξογκώω, ἐμπνευματόω. enfler, gonfler, ἴδε καὶ Πρήσκω. ῥ. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Φυσάομαι, ὀγκόομαι, ἐξογκόομαι, ἐξαίρομαι, μετεωρίζομαι. s'enfler, se gonfler, bouffir. ||. φυσκίνει (παίρνει, γεμίζει δηλ. αέρα) τὸ πανί. » Κολποῦται ἡ θύκη. ||. καὶ ἐπειδὴ ἐρούσκει τὸ φουστάκι τῆς (τῆς ἰσλῆς ἐν ᾧ ἐπιπτεν ἀπὸ τὸ τεῖχος), καταίδηκε χωρὶς ἵνα πάθῃ τίποτε. » Κολπωθεὶς δὲ τῆς ἐσθῆτος, κατήλαθε μηδὲν παθοῦσα α. ||. τὰ δένδρα φουσκύνουν τὴν ἀνοίξιν. » Λοπᾶν (Οφρ. Ιστορ. Φυτ. Δ', 16). ils sont en sève. ῥ. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ ὕπερψανεύουσι). » Φυσάω, μέγα φυσάω, ὀγκοῦμαι, ἐξογκοῦμαι, ἐπαίρομαι. bouffir (d'orgueil).

Φουσκύφαρον, ψ. » Φύσα(σα)λος (ὑπετίθειτο φαρμακερὸς), φύσσα (Διλλ.). bour-aoufflu, espèce de poisson.

Φούσκωμα. » Φύσημα, ἐμφύσημα, οἰδήμα, ὄγκος, ὄγκωσις, ἐξόγκωσις, ἐπαρμα, ἐμπνευματώσις (εἶδος πάθους). enflure, θ. gonflement, ἴδε καὶ Πρήξιμον.

Φουσκωμένος, η, ον, ἴδε τὸ Πῆμα. ῥ. (μεταφορικῶς ὁ ὑπερήφανος). » Φυσῶν, πεφυσμένος, φυσήματος ἀνάπλευς κενοῦ. bouffi d'orgueil (de suffisance).

Φουσκωτός (ὁ ἔχων σχῆμα φύσκας), ἡ, ἐν. » Φυστὸς (Εἰς τοῦ Χάνδλερ τὰς ἐπιγραφὰς ἀναφέρεται ὡς στολίδι), ποικυλωγυγῆς (Μημηκ. Παλ. 60). bouffant (κυρ. διὰ τὰ ὑψάματα).

Φούχτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Φούχτα κτλ.

Φραγή (κυρ. χωρίσμα ἀπὸ πανίδια).

» Φράγμα, διάφραγμα. cloison.

Φραγμαφάνα, φ. (ἀγκυθ.). . . , ἴδε καὶ Ἀφάνα.

Φραγκοκάδαμον, φ. » Κάδαμον τὸ Ἰνδικόν, τροπαικόν. cresson d'Inde, carucine, θ.

Φραγκολάχανον, φ. ἴδε Γούλι.

Φραγκομαντζάνα, φ. » Λυκοπέριον. pomme d'amour (d'or).

Φραγκοσταφυλῆ, φ. » Ῥιβίσια. gro-seiller (εἶδε δύο εἰδῶν: ἡ κόκκινη, καὶ ἡ ἄσπρη, ἡ ὁποία ἔχει καὶ ἀγκυθία).

Φραγκοστάφυλον, κ. » Ῥιβίσιον. gro-seille, θ.

Φραγκοτυκῆ, δ. » Συκῇ ἡ Ἰνδικῇ (Θεοφ. Φυτ. Α', 12). figuier d'Inde, oru-dia, raquette, θ. cardasse, θ.

Φραγκύσκον, κ. » Σύκον τὸ Ἰνδικόν. le fruit du figuier d'Inde.

Φράγουλα (ἀπὸ τοῦ λατίν. fraga, τὸ Κούμαρον), ἴδε Χαμοκέρασον.

Φράζω (τὸ ἄλλ. Στουπώνω), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φράσσω καὶ » Φράγνυμι (κυρ. σπλῶ με φράχτην), ἐμ(απο)φρ(σσω (-ττω)- φράγνυμι, συγκλείω. encombrer, engorger, ἴδε καὶ Στουπώνω. ||. φράζω (περιτριγυρίζω δηλ. με φράχτην) χωράφι, κτλ. » Φραγμὸν περιτίθημι (περιέβαλλω), περιφράσσω (ττω), θριγκώω, περιθριγκώω (Πλεוט.), χαράκωω. cloffre. ῥ. ῥ. μεσ. » Αποφράγνυμαι, ἀποφράσσο(ττω)μαι, συγκλείομαι. s'engorger.

Φράχτης. » Φραγμός, φράκτης, περίφραγμα, αἰμασιά (κυρ. με ἀγκυθία) σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλίδα). » Χάραξ καὶ Χαρακίωσα (κυρ. τῶν στρατοπέδων). haie, θ. échelier, halier, buisson.

Φρεγανιά, ἴδε Φρυγανιά.

Φρένα (ἡ), παθ. » Φρενίτις(νόςος), φρενιτῆσις, παρακοπή. délire, frénésie, θ. fureur, θ. accès de fureur.

Φρενιάζω, ῥ. ἀμ. » Φρενητιώω, φρενιτίζω, φρενιτιδι(νότης)συνέχομαι (παλαιώ), παρὰκρυώω (ἵπποκρ.). tomber en délire. Φρενιάσμαι, ἴδε Φρένα.

Φρενισμένος, η, ον. » Φρενητιῶν, φρενιτικός, φρενιτιδι(νότης)συνεχόμενος. fréné(phré)netique, furieux, furibond.

Φρενιτεύω, ῥ. αὐτοπ, ἴδε Φρενιάζω.

Φρόνιμος, ἐπ. » Ἐμφρόνως, σωφρόνως, φρονίμως, φρονούντως, συνετῶς, νουνεχῶς, νουνεχόντως. sagement, prudemment, sensément, judicieusement.

Φρονιμάδω, ἴδε Γνώσις.

Φρονιμεύω, ῥ. ἀμ. » Φρενόομαι. devenir sage (prudent).

Φρόνιμος, ἡ, ον. » Ἐμφρων, σώφρων, ἐχέφρων, συνετὸς, σωφρονῶν, φρόνιμος, γνώμη χρώμενος (Δημοσθ.), εὐ φρονῶν, φρενῶν εὐ ἔκων (εὐ ἔχων), φρενήρης, ἀρτίφρων (ποιητ.), νουνεχὴς, νοῦν ἔχων. sage, sensé, judicieux, prudent. ||. εἰμαὶ φρόνιμος. » Σωφρονέω, φρενῶν εὐ ἔκω.

Φρονιτιά, » Φρονιτις, μέριμνα. souci. ἴδε καὶ Ἐννοια καὶ Συλλογισμός.

Φρονιζώ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐννοιάζομαι.

Φρουχάλι (προφέρεται καὶ Φουχάλι ἀπὸ τοῦ Φιλοχάλιον, τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοεῖται)

Λατίνος τοῦ Σουίδα μεταφραστῆς, ἀπέδωκε τὸ « Σαρώματα, φιλοκαλήματα, » τοῦ λεξικογράφου, διὰ τοῦ Ornamenta, Elegantia), ἐργ., ἴδε Σάρωμκ.

Φρουκαλίδα, φ. ἴδε Ροδodάφνη καὶ Σάρωμκ.

Φρουκαλίδι (τὸ ἄλλ. Σκουπίδι), ἴδε Σάρωμκ.

Φρουκαλῶ (ἐκ τοῦ) » Φιλοκαλέω (« Ἐκκρεῖν Ἑλλάδα ἢ κωμωδία λέγει τὸ ἐκκρεῖν καὶ καθίρειν, ὡς εἰ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας, » Εὐστάθ. ἱλ. Ν, 635), ρ. μετ., ἴδε Σάρωνκ.

Φρυγανιά. » Φρυγῆς (« Περφρυγμένος ») ἄρτος, ἐπανθρακίτης. γότιε, θ.

Φρύγανον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Φρύγανα, τὰ λεπτά καὶ εὐκολόναπτα ζυλαράκια, Τουρκ. Τσαλιά). » Φρύγανα, ὕλη. broussailles, θ. πλ. brouittiles, θ. πλ. brandes, θ. πλ. brindilles, θ. πλ. buchettes, θ. menu bois. ||. μαζώνω φρύγανκ. » Φρυγανίζομαι. ramasser du bois sec (de menu bois).

Φρύδι (ἀπὸ τοῦ) » Ὀφρύδιον α, (Ήσυχ., ὑποκορ. τοῦ) » Ὀφρύς-ύος (ἦ). sourceil.

Φρώχειλον (ἀντί) » Φ:εώχειλον (λέξεως μὴ περιεγομένης εἰς τὰ λεξικά, τὸ χεῖλος τοῦ πηγαιδιοῦ, ἢ ἡ πέτρα, πού τὸ περιτεγίχει). margelle ou mardelle d'un puits, θ.

Φταίγω, ρ. ἕμ., ἴδε Πταίω κτλ.

Φταίξιμον, ἴδε Σφάλμα.

Φταίχτης, χτρα, ἴδε Πταίστης.

Φτελγὰ (ἢ ἄλλ. Ἀγριοελαρινδῆ καὶ Τουρκ. Καραγίτσι), δ. » Πτελέα. orme, ormeau (ποιντ.).

Φτενός (ἢ Πτενός, καθὼς ἀναφέρεται παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἢ λέξις. » Ἐν δὲ τῇ χειρὶ αὐτοῦ ῥάβδον πτενὴν κατεῖχεν, ἀλέγει ὁ Ἀνών. τοῦ Κομπεφικίου, ἀπὸ τοῦ Πτηνός, [» Ψιλόν. . . πτενόν, » λέγει ὁ Ἡτύχιος] ἢ τοῦ Εὐτενῆς), ἢ, ὄν, ἴδε Λεπτός.

Φτέρη, φ. » Πτέρης-ιδος (Ἐῖνε δύο εἰδών: Ἡ μικρὴ ἢ θηλυκὴ) » Ὀθλυπτερίς καὶ Ὀθλυπτερίον. fougère, θ. (καὶ ἡ μεγὰλὴ ἢ ἀρσενικὴ) » Δρυοπτερίς. fougère à fleurs, dryopteride, osmonde royale. ||. λαγὸς τῇ φτέρῃ ἐτίρει, καὶ τῆς κεφαλῆς του (παροιμ.), ἴδε Λαγός.

Φτέρνα. » Πτέρνα. talon.

Φτερνίζομαι (προφ. καὶ Φταρμίζουμι), ρ. ἀποθ. » Πτάρνω(νο)μαι, (πτάρω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) ἐπταρνω. étérner.

Φτερνίσμα (προφ. κοιν. Φτάρμισμα). » Πταμός. éternement.

Φτερνιστήρι (τὸ Τουρκ. Μαχμοῦζι).

» Πτερνιστήρ, μύψ, ἐγκριντρίς. éréron. ||. κτυπῶ τὸ ἄλογον μὲ τὸ φτερνιστήρι.

» Μωμπίζω. piquer de l'épéron. ||. περιπατεῖ μὲ τὰ φτερνιστήρια (« τὰ ποδήματα). » Ἐν τοῖς μύψι περιπατεῖ (λέγει ὁ Θεόφραστος [Ἡθ. Χαρ.] δι' ἑνα ξυμπασμένον ἱππία τοῦ καιροῦ του). se promener en épéron.

Φτερόν, ἴδε Πτερόν.

Φτεροῦχα, ἴδε Πτεροῦχα.

Φτιγνός (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἢ, ὄν, ἴδε Φθηνός, κτλ.

Φτιάνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ρ. μετ. ἴδε Φθειάνω καὶ Φυκίανω, κτλ.

Φτίλλι (ἀπὸ τοῦ Πτίλλον. τὸ ἄλλως Φυτῆλι καὶ παρὰ τοῖς Βυζ. φατίλιον καὶ φυτλίον, ἴδε τὴν λέξιν). » Φουαλλίς, ἐλλύχινον. mèche, θ. ||. τὸ καμμένον μέρος τοῦ φτιλλιοῦ. » Μοκκῆς, μύξα. lumignon.

§. φτίλλι διὰ πλκγνήν. » Λαμπάδιον (Δ'ων Καστ. ΞΗ'). » Μοτὸς ἐλλύχινωτος (ἱππκρ.). tentie, θ.

Φτρί (ἢ ἄλλως Κανδηληθῆρα καὶ Μολυθήθρα, ἐκ τοῦ Ἀπτρί, ἀπτρίον. » Γεμίσας δὲ τὰς κανδηλὰς ὕδατος, καὶ πρὸς συνθήειν ἐν μέσῳ τὸ ἀπτρίν βαλὼν, προσαγκυῶν τὸ πῦρ ἤξει, « Δουκάγγ.). » Ἐλλύχινον. porte-mèche.

Φτυάδι (εἶδος φειδιοῦ), ζ. » Πτυάς. eorðea de segronai.

Φτυαράκι. » Πτυάριον, πτυίδιον. petite pelle, (ὑποκορ. τοῦ-

Φτυάρι (προφ. κοιν. Φκυάρι), ἐργ. (ἀπὸ τοῦ) » Πτυάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Πτύον. pelle θ ||. φτυάρι τοῦ φούρνου. » Ῥῆμος. pelle à four, θ.

Φτυαριά (προφ. κοιν. Φλυαριά). » Πτυάς. pellee, θ. pellerée, θ. pellerée, θ.

Φτυαρίζω (προφ. κοιν. Φκυαρίζω), ρ. μετ. καὶ ἄμ. » Τῷ πτύῳ διαφέρω, πτυάζω. remuer (prendre) avec une pelle.

Φτύω, ρ. μετ. » Προσπτύω (« Ἐμπτύω) τινί. conspuer, cracher au visage de quelqu'un. §. ρ. ἄμ. » Πτύω, ἀποπτύω. cracher. ||. πτύσ' ἐς τὸν κόρφο σου (φρ. ἐπιστηριζομένη εἰς τὴν ἀρχαιότητα) δεῖ σιδαιμονίαν ὅτι τὸ πτύσιμον ἀποτρέπει τὴν βασκανίαν. Πρὸ δύο χιλιῶδων χρόνων ἔλεγεν ὁ Θεόκριτος: » Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρίς εἰς ἐλὼν ἔπτυστα κόλπων α. Ὁ δὲ Δριστοτέλης διηγεῖται διὰ τὰ περιστέρια, ὅτι » Γενομένων τῶν νεοττῶν, ὁ ἄρῃν ἐμπτύει αὐτοῖς, ὅς μὴ βασκανθῶσιν α) Εἰς κόλπων ἀπόπτυσαν, ἴδε καὶ Μεγάλος (« εἰς τὸ ||. μεγὰλα λόγια). (Τὸ πτύσιμον εἰ-

χε, καὶ ἔχει ἀκόμην, καὶ ἄλλαις πολλαῖς χάρις. Ὁ Αἰλιανὸς λέγει ὅτι ἐφόνευε τοὺς φρόνους, τὰ ψεῖδια, καὶ ἐν δὴρμιον [ἴδε Φουσκοφάρων], καὶ ὁ Γαληνὸς τὸ βεβαίονει ὡς μάρτυς αὐτόπτης. || φτύνει αἷμα. » Αἷμα ἀναθήτων (Γαλην.).

Φτύσιμον (ἡ πράξις). » Πτύσις. *egachement, sputatio* (ἱατρ.). » Ἐμπτυσμός, ἔμπτυσις. *l'action de conspuer.*

§. (τὸ πρῆγμα). » Πτύσμα, πτύα(ε)-λον. *crachai.*

Φύκι. » Φῦκος καὶ Φυκίον (διαφ. τοῦ) βρύον (τὸ θαλάστιον). *algue, θ.*

Φυκιάνω (καὶ ἡ προφορά καὶ ἡ σημασία μὲ ἔπεισαν ἵνα τὸ προκρίνω, εἰς μερικὰς τουλάχιστον φράσεις, ἀπὸ τὸ Φυεῖάνω. ἴδε τὴν λέξιν), ῥ. μετ. » Πλάσσω (ττω), σκευάζω, πλαστοურγέω, δημιουργέω. *préparer.* §. (μετφ. ἀντὶ τοῦ Εφευρίσκω, γεννῶ μὲ τὸν νοῦν μου τὰ ἀνύπαρκτα). » Πλάσσο(ττω)μαι, συμπλάσσω, παρέρεισκω (Πλυσαν.). *forger, controuventer (une fausseté).*

Φυκισιδί. » Φῦκος (τὸ) καὶ Φυκίον (χυρ. τὸ κόκκινον), ψιμυθιον, ψιμιθιον, ψιμυθιον καὶ ψιμιθιον (χυρ. τὸ ἀσπρον. Ἡ λέξις σώζεται παρεφθαρμένη εἰς τὸ Σαμψιαμυθί, τὴν κόπρον τοῦ ὁποίου μετεχειρίζοντο, καὶ μεταχειρίζοντα ἀκόμην εἰς τὴν Ἰταλίαν, πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν αἱ γυναῖκες), ἔντριμμα. *fard, ἴδε καὶ Ἀσπράδι καὶ Κοκκινᾶδι καὶ Στάμματα καὶ Στουμπέτοι* (εἰς τὸ Παράρημα).

Φυκισιδόνω, ῥ. μετ. » Φυκόω (χυρ. διὰ τὸ κόκκινον), ψιμυθιάω, ψιμιθιάω, καὶ ψιμι(μυ)θίζω (χυρ. μὲ ἄσπρον. » Φύκει πυρσύνει, ψιμυθίω λευκαίνει, » Πολυδ.), ἔντριβω. *farder.* ||. φυκισιδόνωμαι, ῥ. μεσ. » Ἐντριβομαι (τὸ πρόσωπον), φυκίομαι, ψιμυθίομαι. *se farder.*

Φυκισιδού (γυναῖκα). » Κομμώτρια (ἡμπορεῖ ἵνα ἐνομασθῇ καὶ ἡ Σαρικού καὶ ἡ Περουκίερισσιν καὶ ἡ Χνουδίστρα). *coiffeuse, θ.*

Φυκισιδωμα. » Ἐντριψίς, ψιμιθισμός (Κλημ. Αλέξ.). *l'action de se farder.*

Φυκισίσιμον. » Πλάσις. *préparation, ἴδε καὶ Φθειάσιμον.*

Φυκισισκόν (ἡ πληρωμὴ τεχνίτου), ἴδε Φθειασκόν.

Φυκιστός (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἡ, εν. » Πλαστὴς, πεπλασμένος, ἐπίπλαστος, πλασματικός (Ἀριστοτ.). *forgé, controuvé, inventé, fabriqué.*

Φύλαγμα. » Φυλακή, συν(δια)τήρησις, ἐκρήρησις. *gaido.* §. ἴδε Κρύψιμον.

Φυλάγω, ῥ. μετ. » Φυλάσσω (ττω), φυλακὴν ἔχω, φρουρέω, διὰ φρουράς ἔχω, τηρέω. *garder.* §. » Διαφυλάττω, διασώζω, συν(δια)τηρέω. *conserver.*

» Προφυλάσσω (ττω) *préservir, garantir.*

||. τὸ φυλάγω (κρύβω) διὰ ὑστερα. » Αποτίθεμαι, ἀποταμιεύω. *garder, conserver, se réserver.* ||. τὸ ἵνα φυλάξῃ τινά: τὰ καλὰ τοῦ εἶναι δυσκολώτερον τοῦ ἵνα τ' ἀποκτήσῃ. » Το φυλάξαι τάγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον α. ||. διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἡμπορεῖ τινὰς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἵνα ἀποκτήσῃ βασιλείαν καὶ ἵνα τὸ φυλάξῃ. » Διὰ γὰρ τούτων καὶ κτᾶσθαι καὶ διασώζειν τὰς τυραννίδας μάλιστα ἂν τις δύναιτο (Ισοκρ.). ||. τοὺς σκύλους σου τοὺς ἔχεις ἵνα φυλάγουν καὶ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τὰ πράγματά σου. » Κύνας τρέφεις φυλακῆς ἔνεκα σεαυτοῦ τε καὶ τῶν σῶν (Ξενοφ.). α. ||. ὁ θεὸς ἵνα φυλάξῃ (φρ.). » Μὴ γένοιτο! *Dieu m'en préserve!* ||. φυλάγω μυστικὸν (λόγον). » Ἐψχευθῶ. *être maître de sa langue.* ||

ἑκεῖνος ὅπου φυλάγει μυστικόν, ἴδε Κρυφός. ||. τὸ προτέρημα τοῦ ἵνα φυλάγῃ κα-

νεῖς μυστικόν. » Το ἔχემυθον. *discretion.*

||. δὲν φυλάγει τὸν λόγον τοῦ, ἴδε Λόγος. ||. φυλάγω πάθος (ἐχθραν). » Χόλον φυλάσσεις (λέγει ἀπαράλλακτα καὶ ὁ Ὁμήρ. Ἰλ. Η, 30), » Μνησικακέω, ταμειόω

τὸ μῖτος (Λουκιαν.). » Ἰπποικουρεῖ-εῖται (» Ἰποκάθηται) μοι τὰ τῆς ὀργῆς (Πολύβ.). α.

§. πῶ ἵνα σε φυλάξω; ἴδε Προσμένω.

||. φυλάγομαι, ῥ. μεσ. » Φυλάσσω (ττω)-μαι (κτλ.), ἐν φυλακῇ ἔχω ἑαυτὸν (ἱπποκρ. χυρ. διὰ τοὺς ἀερώστους) *prendre*

(*se donner*) *garde, se garder, se garantir, se défendre, se précautionner, garder, se garer, se délier, se donner de garde, ἴδε καὶ Προσέχω* ||. ἄς φυλάγετε

ἀπὸ ψύχραν. » Τὸ ψύχος φυλασσέσθω.

Φύλακας (συνήθως ὀνομάζεται τὸ πέτινον φυλλάδιον, ὅπου οἱ μαθηταὶ βάλλον τὰ τετράδιά των), ἴδε Χαρτοφύλακας.

Φύλακας { . » Φύλαξ, φυλάσσω, Φυλακῶντας { φυλακτῆρ, φρουρός,

φρουρῶν. *garde, gardien, sentinelle. θ.*

||. φύλακας τοῦ κάστρου. » Τειχοφύλαξ.

||. φύλακας τῆς φυλακῆς. » Δεμοφύλαξ. *geolier, concierge.*

Φυλακή. » Εἰρκτῆ, δεσμοτῆριον, φρουρά, φυλακή. *prison, θ. cachot.*

Φυλακόνω, ῥ. μετ. » Εἰργω, εἰργνυμι, καθεργω, καθεργνυμι (-ύω), ἐγκαθεργνυμι (-ύω). *emprisonner, mettre en prison, incarcarer.* ||. φυλακώθηκεν (ἡ) τὸν

φυλάκωσαν. » Εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέ-
πασε.

Φυλακτὸν (προφ. κοιν. φυλακτὸ). » Πε-
ρίσπτον, περίσπμα, φυλακτήριον, τέ-
λεσμα (δὸν τὸ Γαλλ. talisman; amu-
lette, escapulaire, agnus.

Φυλάκωμαι. » Κάθειρξις, εἰργμός, em-
prisonnement, arrestation, incarceration.

Φυλακωμένος, η, ον. » Δεσμώτης, δέ-
σμιος, prisonnier, détenu en prison, ar-
rêté, incarcéré.

Φυλή. » Φυλή, φύλον (ποινη.), γένος
(τὸ), γενεά, πατριά. tribu, θ.

Φυλλάδα. abécédaire, alphabet.

Φυλλάκι. » Φυλλάριον.

Φυλλόθυρον, ἴδε Θυρόφυλλον.

Φυλλοκάρδι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφ. καὶ
εἰς τὸ πλ.) » Ωτίον καὶ ὠτίδιον. lobe, o-
reille du cœur.

Φύλλον. » Φύλλον, πέταλον. feuille, θ.

§. (κατὰ μετων.) φύλλον χαρτίου (τὸ
ἕμισον, τὸ τέταρτον, τὸ ὄγδον, ἢ τὸ δω-
δέκατον μέρος τῆς κόλλας). » Πτυχίον.
feuille, ἴδε καὶ Κόλλα. §. φύλλον πα-
νιοῦ (ὄθεν, φουστάνι μὲ πάντε φύλλα).
» Πτύξ-υγός (ἡ). ἴδ. §. φύλλον ζυμαρι-
κοῦ. » Λάγανον, ἴτριον. || . ἀνοίγω φύλλον,
ἴδε Ἀνοίγω.

Φυτάνι. » Ἔρνος (τὸ), βλάστημα, ῥά-
διον, μόσχευμα. plant, jeune plante, θ.

Φύρα (ἢ ἄλλ. Δάρα ἀπὸ τοῦ) » Φύρα-
μα, (τὸ ὅποιον ὁ Νούχ. ἐρμηνεύει. » Γέ-
ρμα ἢ ζήμα « , κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ
μικαρίτου Κοραῆ). déchet, discorde, θ.

Φυραίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ολιγοστεύω.

Φυσερὸν, ἐργ., ἴδε Φυσοῦνα.

Φύσημα. » Φύσημα, φύσησις, ἐμφύση-
σις. soufflé.

Φυσικά, ἐπ. » Φύσει, κατὰ φύσιν, πε-
φυκότως. naturellement.

Φυσικός, ἡ, ὄν. » Αὐτοφυῆς, φυσικός.
naturel. §. τὸ φυσικόν. » Φύσις, ἥθος
(τὸ), ιδιότης, ἰδίωμα. caractère, naturel,
propre; qualité, propriété. || . τὸ φυσι-
κόν μου εἶνε. » Πέφυκα. || . τέτοιο εἶνε τὸ
φυσικόν τοῦ. » Οὕτω πέφυκεν. » Οὕτως
ἔχει φύσει. || . τὸ φυσικὸν τῶν καλῶν
σκυλιῶν εἶνε. . . » Τῶν γενναίων κυνῶν
τὸ ἦθος. . . (Ξενοφ.). «.

Φύσις (προφ. κοιν. φύσις, καὶ ὁ κοινὸς
λαὸς ὁδὸν ἄλλην τῆς λεξιῶς ἰδῆαν, εἰ-
μὴ τὴν διακρίνουσαν τὸ ἄρρεν τοῦ θήλεως,
καθὼς καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρου. » Παν-
τός φησι θήλεος εἰς τὴν φύσιν ἐντελέμενον
τὸ ἀκόνιτον, φθορὰς αἰτίον γίνεται, ὅθεν

Θηλυφόνον, » ἴδε καὶ τὸν Σουίδαν ἐν λε-
ξει Καπρίαι. Εἰς δὲ τὴν κυρίαν τῆς σκ-
μασίαν μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον εἰς
τὴν φράσιν. » Πῶρα φύσιν « . » Φύσις. na-
ture, θ. || . Ἐν μῆλον παρὰ φύσιν μεγά-
λον, ἴδε Μεγάλος καὶ Ἀφύσιος.

Φυσοῦνα, ἐργ. » Φύσα καὶ Φύσσα, φυ-
ση(ση)τήρ, φυση(ση)τήριο. soufflé.

Φυσῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Φυσῶ, ἐμ-
φυσῶ. souffler. || . φυσῶ τὴν φωτιάν
(μὲ τὸ ἀνεμίστηρι). » Αναρρίπτω, ἴδε καὶ
Ἀνεμίζω. || . (τί καιρὸς) φυσῶ; » Πνέει,
φυσῶ (« Φυσῶντες λιγέως », Οἶκ. Ἰλ. ψ.).
venter.

Φυτεία. » Νέοφυτον. vigne (etc) nou-
vellement plantée; plantation.

Φύτεμμα. » Φύτευσις, φυτεία, μόσχευ-
σις. l'action de planter, plantation.

Φυτεύω, ῥ. μετ. » Φυτεύω, μόσχευω.
planter.

Φυτῆλι (ὡς ἂν εἰ εἴη τις Φυτάλιον,
διότι οἱ ἀρχαῖοι μεταχειρίζοντο τὸν Φλό-
μον, τὸ Θυρόν [ὄθεν ἡ Θρυλλίς] καὶ ἄλ-
λας φυτικὰς ὕλας πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν.
Πιθανώτερον ὅμως ἀπὸ τοῦ Πύλλου, ὅθεν)
ἴδε Φυτῆλι.

Φύτρη (ἡ). » Βλάστη, βλάστημα, ἐκ-
βλάστημα. germe.

Φυτρόνω, ῥ. ἀμ. » Βλαστάνω(-έω), ἐκ-
(ἀνα)βλαστάνω, φύσμαι, αναφύομαι, προΐ-
ημι, ἀναδιδῶμι, ἐξανθῶ, ἀνατέλλω. ger-
mer, lever, pousser, poindre, croître,
venir. || . τὸ μαυροῦν καὶ φυτρόνει μὲς
ῆς τὰ σιτάρια. » Φύεται: δὲ τὸ μελάνθιον
ἐν τῷ σίτῳ. la paille vient dans les blés.

Φύτρωμα. » Βλάστη, βλάστησις, ἐκ-
(ἀνα)βλάστησις. jet, germinaison.

Φω(Φο)γεῦ (προφέρεται καὶ Φουφοῦ (ἡ)
ἀγγ. Φώγανον, Πύραυνον, κυτρίπους (« Τὸ
λεγόμενον Φωκίον », Ετυμολ.), ἴδε καὶ Ξε-
ροτηγανίζω.

Φώκη, ζ. (βαλάς.). » Φώκη (εἶνε πύμ-
πιλλα εἶδη). veau (loup) marin, ἴδε καὶ
Γουρυνόψαρον.

Φωλείτης (τὸ αὐτὸν ὅπου ἀφύουν εἰς
τὴν φωληάν ἕνα πηγαίνον ἢ ὄρνιθες
καὶ γενοῦν ἐκεῖ). » Προσφώλαιον (ὦν).
nichet.

Φωληά (κυρ. πουλιῦ). » Νεοσι(ττι)ά,
φωλεά, καλιά. nid; aire (τῶν σαρκοφα-
γῶν ὀρνέων). || . φωληά θηρίου. » Φω-
λεός, χηραμὴς, κατάδυσις, τὸ κοιταῖον.
tanière, θ. pite (κυρ. λαγοῦ). || . φωληά
φειδιοῦ. » Χειά, εἰλὸς καὶ ἱλὸς. geraiere.

Φωληάζω (κάμνω φωληάν), ῥ. ὁμ. » Κά-
λιζν (« Νεοσιάν) πύγυμι. nicher.

Φώναγμα. » Φώνησις. l'action de crier (d'appeler).

Φωνάζω (ἐξόχλῳ φωνήν) » Βοάω, φωνέω, κράζω, κραυγάζω, γεγωνέω (Ξενοφ. Κυνηγ.) καὶ γεγωνίσκω (Θουκ. Ζ'). crier.

§. προσκαλῶ τινα ἵνα ἔλθῃ. » Καλέω, βοάω (» Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; » Δριστφ. Πί. ἢ Εὐχ.). appeler; heier (ναυτ.).

||. » τὸν ἐφώνησεν. » Ἐκλήτευσαν αὐτόν. οὐ γὰρ assigner. ||. (τῶν ζώων τὸ κάθε εἶδος σχεδὸν ἔχει ἰδιαιτέραν λέξιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον πεποιθὲν. π. γ.) ὁ ἀετὸς, ὁ γερανός κτλ. » Κλάζει (» Διὸ κο- » ρώνη μὲν ἢ κράξῃ κρῶζειν ἢ κρῶζειν λε- » γυθίσουνται, διὰ τὸ τραχὺ τῆς τοῦ ζώου » φωνῆς· γερανὸς δὲ κλάζειν καὶ αὐτὴ, » οὐ μὲν κράζειν λεγυθίσουνται. Οὐ γὰρ ἢ » φωνὴ τῆς γερανίου κατὰ τὴν τοῦ ρ ἐκ- » φωνεῖται τραχύτητα, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ » λ λειότητητα, Εὐσταθ. ἰλ. Α, 46) καὶ κλαγγάζει. ||. τὸ ἀλογον. ἰδε Χιλιμνι- » τῶν. ||. ἢ ἀρκουδοκ. » Ομάζει καὶ Βράζει.

||. ὁ βαθρακός » Κεάζει καὶ Ὀλολύζει. couasser. ||. τὸ βῶδι κτλ. ἰδε Μουγγρίζω.

||. ὁ γάϊδαρος, ἰδε Γκαρίζω. ||. τὸ γίδι ἰδε Βελάζω. ||. τὸ ἱεράκι. » Ρύζει. ||. ἢ

καμύλα. » Μωκάται. ||. ἢ κάττα, ἰδε Νι- » σουρίζω. ||. ἢ κίσσα (καλοικακούδα κτλ.).

» Κίσσα(ττα)ρίζει. jasser, jassasser. ||. ἢ κλώσσα. » Κλώζει glousser. ||. ὁ κόρα- » κας (ἢ κουρούνας κτλ.). » Κρῶζει, κράζει.

croisser. ||. ὁ κουκκος (ὁ πετεινός κτλ.) » Κοκκίζει, ἰδε καὶ Ααλῶ. ||. ἢ κουκ- » κουδάγια. » Κικκαβίζει (» Ἐγὼ δ' ὅπῃ

τῶν γλαυκῶν γέ τάλιν' ἀπύλλωμαι » Ταῖς ἀγρυπνίαις κικκαβίζουσιν αἰεῖ, » Δριστ. Λυσιστφ. 761, 762). cacaber. ||. τὸ λεον- » τάρει κτλ. » Βρυχᾶται, βρυάται. rugir.

||. ὁ λύκος (αὐλός κτλ.), ἰδε Οὐρλιάζω. ||. ὁ μπουφός. » Βύζει (Δίων Καστ.). ||.

ἢ νυκτερίδα. ὁ ποτικός κτλ. » Τρίζει (» Ἐς δὲ τρίζειν τὸ λεπτόν· ἡγεῖν κατὰ τὰς

νυκτερίδας, » Εὐσταθ. ἰλ. Β, 314) » Τέ Τρίζειν ἐπὶ μὲν καὶ νυκτερίδων λέγε- » ται, ὁ αὐτ. ἰλ. Ψ, 714). gémir. ||. ἢ

ὄρνιθα, ἰδε Κακκαλίζω. ||. τὸ ὀρύκτι. » Τρυλλίζει (Πολύδ.) caicaillet. ||. ἢ πάπ- » πια » Παππάζει. ||. ἢ πέρδικα (τὸ χε- » λιδόνι κτλ.). » Τίτουζει (Ἡσύχ), κακ- » καβίζει (» Οὐ πάντες δ' εἰ πέρδικας κακ- » καβίζουσιν. Ἀλλ' εἰ μὲν κακκαβίζουσιν,

οἱ δὲ τρίζουσιν, » Ἀριστ. » Οἱ Ἀθήνησιν ἐπὶ τὰδε πέρδικας τὸ Κοροδαλὸν πρὸς τὸ

ἄστυ, κακκαβίζουσιν, οἱ δ' ἐπέκεινα τι- » τυβίζουσι, » Θεόφρ. παρ' Ἀθην. Θ, καὶ

ἐπιφέρει. » Οἱ δὲ περὶ τὴν Βοιωτίαν ἢ οὐ διαβαίνουσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἢ διαβαί- » νοντες, τῇ φωνῇ διὰ δὴλοι γίνονται, κα- » βάπερ εἰρήκαμεν). cacaber. ||. τὸ πρέα- » τον, ἰδε Βελάζω. ||. τὸ (μωρὸ) παιδί. » Βαζάζει, κνουζάται. ||. τὸ περιστρί (ἢ δε- » κοχτοῦρα, κτλ.) » Γογγυζει, βρομίζει (Ἡ- » σύχ.). gémir, roucouler. ||. τὸ πιτύνει. » Πιτίζει. piailler. ||. τὸ σκυλάκι. » Κνου- » ζοί(-εται). japper, miauler. ||. ὁ σπίνος » Σπιζέει. ||. ἢ σφῆκα (μελισσα κτλ.). » Βομβάζει. roucouler. ||. τὸ τευγόνι. » Τρύζει (» Τὸ μὲν τὴν Τρύζειν, ἀφ' ὧ ἢ Τρυγάν, τραχυφωνότερον ἐστὶ τοῦ Τρί- » ζειν, » Εὐσταθ. ἰλ. Β, 314). ||. ὁ τοίν- » τζυρας (ἢ χείρωνα κτλ.). » Σίζει. fredou- » ner, claquetter. ||. ὁ τραγός. » Φριμάτ- » τεται. ||. ἢ χῆνα » Πλαταγίζει. ||. ὁ χυ- » ρος. » Γρύζει, γογγυρίζει, γρυλλίζει. gru- » guer.

Φωνακλᾶς, οὐ, ἀδίκων. » Κράκτης, κε- » κράκτης. criard, crieur, braillard.

Φωνή (κυρ. ἀνθρώπου, ἢ συνθησιμένη). » Φωνή, φτέγμα, φθόγγος. voix, θ. ||.

(ἢ δυνατή). » Κραυγὴ. βοή. cri (κυρ. » πουλιού), hamelet, θ. ||. ἀλέγειν, ἰδε Χι- » λιμνιτισμα. ||. βχφρακού. » Ὀλολύγαν.

couassement. ||. βωδιού, ἰδε Μουγγρίζω. ||. » γαϊδαροῦ, ἰδε Γκαρίζω. ||. » γερα- » νού (ἰετ. ὡ κτλ.). » Κλαγγή. ||. » γιδιού (πρῶτότου κτλ.), ἰδε Βελάζω. ||. » κα- » λοικακούδας (κλώσσας κτλ.). » Κλωγμός,

κλωσ, ὤς (Παυτ. Ἰγ. Παρραγ). glous- » sement. ||. » κόρακος (κουρούνας κτλ.).

» Κρωγμός, κρουγί. couassement. ||. » κούκκου (πετεινός κτλ.). » Κοκκουσμός. ||. » κουκουδάγιας. » Κικκαβισμός. ||. » λεον- » тариού. » Βρύχημα, βρυγηθμός. rugisse- » ment. ||. » λύκου. » Λυκηθμός (Σουίδ.). ||.

» ὀρνίθας, ἰδε Κακκαλίσμα. ||. » πέρδικας. Τιτυθμός. ||. » μωρὸ παιδιοῦ (σκυλιοῦ

μικροῦ καὶ μεγάλου ὀτανγαϊδεύχ). » Κνυ- » ζημα, κνουζήθμος. japperment; vagis- » sement. ||. » πιτύνει. » Πιππιόμος. ||. » σκύλου (λύκου κτλ.), ἰδε Γάδγισμα καὶ

Οὐρλιασμα. ||. » σφῆκας (μελισσας κτλ.). » Βόμβος. ||. » τράγου. » Φριμαγμός. ||. » τοίντζυρας (χειλῶνας κτλ.). » Σιγμός. ||. » φειδιοῦ. » Συριγμός. ||. » χήνας. » Πλα- » τάγμα. ||. » χείρου. » Γρυλλισμός. gro- » gnement. ||. » ἐβγαλαν ταῖς φωναῖς.

» Κραυγὴν ἰστέσαντο (εἰποίησαν, ἔθεντο), » κραυγὴ δ' ἔ'π' αὐτῶν. ils roussèrent des » cris, ils se mirent à crier. §. (καταγρ.

ὁ ἥχος τῶν ἀψύχων). » Ψόφος, κρέτος, » πάταγος. bruit, son.

Φῶς (τὸ). » Φῶς-ωτὸς (ἰδιαίτερως τὸ τοῦ ἡλίου, καθὼς καὶ) φέγγος (τὸ τῆς σελήνης), ἀγλή, σέλας (τὸ). lumiére, θ. jour, lueur, θ. ἴδε καὶ Ἀκμῆς. §. (συνεκδοχ. Ἀ, τὸ κερί, λυχνάρι κτλ.) » Φῶς. lumiére, θ. §. (Β' ἢ ὄρασις. Ὄνει:) ἔχασε τὸ φῶς 'του. » Τὰς ὀφείας ἀποβεβληκῶς (πεπληγῶς). il a perdu la vue (la lumiére).

Φωτέρως, ἡ, ὄν. » Φαιδρὸς, φωτεινός, φαινός, φεγγώδης, αἰγληθεὶς-εντος (ποιητ.). bieu éclairé.

Φωτιά (ἀπὸ τοῦ Φωτὸς τοῦ πυρὸς, τὸ ὑποῖον καὶ ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων ἐσήμαινεν αὐτὸ τὸ πῦρ. » Ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπορετῶν καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς, λέγει περὶ τοῦ Πέτρου ὁ Εὐαγγέλ. Μάρκος). » Πῦρ (τό). feu. ||. βάλλω (δίδω) φωτιά. » Πῦρ ἐμβάλλειν. mettre le feu, ἴδε καὶ Ἀνάπτω. §. (συνεκδοχ. Ἀ, στοίβα ξύλων ἀναμμένη). » Πυρά. bucher. §. (Β'. σπιτία, δάση, κτλ. καϊόμενα, τὸ Τουρκ. Γιανγκινί). » Ἐμπρησις, πυρκαϊά incendie.

Φωτίζω, ῥ. μετ. ἴδε Φέγω. §. (μεταφ. ὁ Θεὸς τὸν φώτισε να τὸ κάμῃ), » Ἐμπνέω. inspirer.

Φωτοχυρία. » Λυγνοκία (Ἦρεδ. Β'), φωτοχυρία. illumination.

X.

X. χ, τὸ εἰκοστὸν-δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Κ: » Σχίζω-σκίζω, σχολεῖον-σκολειό', χορδὴ-κόρδα κτλ. ||. εἰς Φ: » Λείχω-γλείφω, γλωφῶν-φλώρι (εἶδος πουλιοῦ) κτλ.

Χαβριχόν, ἴδε Θαλασσινός.

Χαδεύμα (προφ. καὶ Χαϊδεύμα). » Ἐπάφναις, ὁπαίει. l'action de caresser (etc).

Χαδεύμενος (προφ. καὶ Χαϊδεύμενος), η, ὄν. » Μαμμόθεπτος, τηθαλλεδοῦς. mignard, mignarde, dorloté (οἶκ.).

Χαδεύω (προφ. καὶ Χαϊδεύω), ῥ. μετ. (κυρ. μὲ τὸ χερί). » Ψήχω, καταψάω, ἐπαφίμαι, ἐπιμάσσομαι. caresser, mi-gnarder (οἶκ. καθὼς καὶ τὸ) dorloter.

§. (συνεκδ. δὲ καὶ μὲ τοὺς λόγους). » Θωπεύω, φιλοφρονέομαι, ὑποχωρίζομαι. cajoler, choyer, ἴδε καὶ Καλοπιάνω.

Χάδι (προφ. καὶ Χαῖδι, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ

πλ. εἰς τὸ πλ. τὰ Χάδια). » Θώπευμα, φιλοφροσύνη, ὑποχώρισμα. caresse, θ. amitién.

Χαιρέτισμα (ἡ διὰ λόγων ἢ σημείων φιλοφρόνησις). » Ἀσπασμός, προσαγόρευσις, χαιρετισμός. salut, salutation.

Χαιρετισμός (ἡ ἱταλ. Βίζιτα). » Ἐπίσκεψις, χαιρετισμός (» Ἐφ' ὅσον οἱ λοιποὶ νέοι περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμούς ἐπιοῦδαζον », Πολυθ.). visite, θ.

Χαιρετῶ (φιλοφρονεῖν καὶ τινα διὰ λόγων ἢ σημείων), ῥ. μετ. » Ἀσπάζομαι, προσαγορεύω, (προσέπω, ἀχα, ὅθεν τὸ) προσεπειν, χαιρετίζω (» Καὶ τὴν δεξιάν ἐμβάλλοντες, χαιρετίζουσι », Διογ. Λαέρτ.). saluer, rendre (présenter) ses devoirs (hommages). ||. ἀφ' οὗ χαιρετίζηκαν. » Ἀσπασμένοι (» Προσειπότες) ἀλλήλους. » Χάειν προσειπότες ἀλλήλοις. ||. ἐπέρασα χωρὶς να τὸν χαιρετίζω. » Παρῆλθεν αὐτὸν ἀπροσφώνητον (Εὐστάθ.). «. ||. χαιρέτα μοῦ τον. » Χάειν αὐτὸν κέλευε (λέγε) παρ' ἐμοῦ. » Πρόσεπε (» Ἀσπασαί) μοι αὐτόν. » Πρόσεπε αὐτὸν ἀφ' ἡμῶν (Εὐστάθ.). saluez-le de ma part. §. (ὑπάρχω πρὸς ἐπίσκεψιν τινος). (» Προσέπω ἀχα. ὅθεν τὸ) προσεπειν (» Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσεπειν Νιγρίνον. », ἔωθεν ἐξαναστάς, ὡς αὐτὸν ἀφικόμην », Λουκιαν.), χαιρετίζω. rendre (faire) visite.

Χαίρομαι (προφ. κοιν. Χαίρουμαι), ῥ. ἀποθ. » Χαίρω, ἡδομαι, γέγηθαι, εὐφραίνουμαι, ἀγάλλουμαι, γάνυν(νυ)μαι. se rejouir. §. (ἀντὶ τοῦ Ἀπολαμβάνω). ἴδε τὴν λέξιν. ||. (τὴν ἀρχὴν τῆς τριαυτῆς ἐκδοχῆς ἡμπορεῖ τις νὰ εὑρῇ εἰς τοῦ Ομηρου τὸ) » Ἀλόχου κυριδίδης οὐτὶ χάριν ἴδε », ἰλ. Α, 243 (κοιν.). ἔδεν τὴν ἐχάρηκεν. ||. να σε χαρῶ. » Ὀναίμην σου. ||. ||. φωναξέ μοι τον να χαρῆς τὴ ζωῇ σου. » Κάλει μοι τὸν ἄνδρα, οὗω σου τῆς κατόναιο (Ἀριστοφ. Ἐκκλ.). «. ||. ἔστι να χαρῶ τὰ παδιά μου. » Οὕτως Ὀναίμην τῶν τέκνων (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.) ». ||. ἔστι να χαρῆς τὴ ζωῇ σου (τὰ μάτιά σου)! » Οὕτως ἔναιο! ||. ἔδεν θὰ σ ἀφῆσω να τὸ χαρῆς. » Ἄλλ' οὔτε χαιρεσεις, τὸ γ' ἐπ' ἐμοί ».

Χαλάζι. » Χαλάζι. grêle, θ.

Χαλαρόνω (τὸ ἄλλ. Ἰτόνω, ἴσως ἐκ τοῦ Ἐνδιδῶ, καὶ Τουρκ. Μπολνικαίνω), ῥ. μετ. » Ἀνίμαι, χαλάω, ἐκλύω. lâcher, relâcher, détendre, débânder.

Χαλαρός (ὁ ἄλλ. Ἰτοτός, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἐνδοτός, καὶ Τουρκ. Μπολνικας), ἡ, ὄν.

» Χαλκρός, ἀνείμενος, χαῦνος, ἄτονος. lāche, relâché.

Χαλάρωμα. » Χάλασις, ἄνεσις. relâchement.

Χάλασμα. » Κατάλυσις, καθάρσεις, καταστροφή, ἀντροπή, φθορά. destruction. ||. χάλασμα τοῦ στομαχίου. » Ἀντροπή στομάχου (Δυσκορ.) α. §. (συνειδοχ. ὁ τόπος καὶ τὰ ἀπομεινάρια κρημνισμένου κτιρίου). » Ερείπιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). ruines, θ. πλ. débris; decombres, Παρβλ. Ἀφανισμός.

Χάλασμος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. αὐτὸ γὰρ χαλασμένον, ἴδε Κλούβιον. ||. κρᾶσι χαλασμένον, ἴδε Κρασί.

Χαλασμός, ἴδε Χάλασμα.

Χαλάστρα (τὸ κρημνισμένον μέρος κυρ. κάστρου). » Ῥῆγμα, πτώμα (Διόδ. Σικελ. 1^{ος}, 8). brèche. §. (μεταφ.) μ' ἔκαμε χαλάστρας (φρ.). il a déconcerté (dérançé, fait échouer) mes projets; il m'a rendu un mauvais service.

Χαλεύω (ἀπὸ τοῦ Σκαλεύω), ῥ. μετ., ἴδε Σκαλίζω.

Χαλίχι (τὸ Τουρκ. Τσακίλι, ὑποκορ. τοῦ) » Χάλιξ-ικος (ὁ καὶ ἡ) (κυρ. τῆς ἀκρογιαλίδος, τὸ αὐτὸ καὶ) ψῆφος καὶ ψηφίς καὶ κρόκαλον (σώζεται ἡ λέξις Κρουκάλα εἰς τὴν Πελοπόννησον) καὶ τρόχαλον, κάλχηξ(-ίξ) καὶ κόχλαξ (κυρ. τοῦ ποταμοῦ). caillon; galei.

Χαλινάρι (Ὁ Ετυμολόγος τὸ γράφει Χαλινωτήριον, ὑποκορ. τοῦ) » Χαλινός (κυρ. τὸ σίδερον, ἡνία (ῆ), ἡνίον (τὸ), ἀγωγός (κυρ. τὸ λουρί), ῥυτήρ, ψέλλιον (κυρ. τὸ ὑποκάτωθεν τῆς σιαγόνος). bride, θ. rênes (τὰ λωριά). frein καὶ mors (τὰ εἰς τὸ στόμα ἐμβάινοντα σιδῆρια), gourmette (τὸ ὑποκάτωθεν τῆς σιαγόνος), θ.

Χαλκοκουρούνα (corvus frugilegus), π. » Χαλκίς. espèce d'oiseau.

Χάλκωμα (τὸ Τουρκ. Μπακίρι), μέταλλ. » Χαλκός (κυρ. ὁ ἄμικτος καὶ καθαρός), cuire (rouge). » Ὀρείχαλκος (ἡ ὀρθ.). Ὀρίχαλκος (δηλ. Χρυσόχαλκος, ἀπὸ τοῦ Λατίν. aurichalcum, ὁ ἐνωμένος μὲ ἄλλα μέταλλα, ὁ κοιν. Μπρούντζος, ἡ καλλήτερα τὸ Τομπάκι). aigaiu; laitton; cuire jaune; bronze; tombac. §. (χαλκώματα συνευδοχ. καὶ εἰς τὸ πλ. ὀνομάζομεν τὰ χαλκωματένια ἀγγεῖα, τὰ Τουρκ. Μπακιρικά, καθὼς τὰ εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφ. Σφ. 1214. » Επεῖτα ἐπαίνεσον τι τῶν χαλκωμάτων α.), χαλκεῖον (Θεοφ. γαρ.) καὶ χαλκίον (Ξενοφ.). vaso de cuisine; batterie de cuisine.

Χαλκωματάδικον (τὸ Τουρκ. Μπακιρτζίδικον). » Χαλκεῖον, χαλκουργεῖον, χαλκευτήριον. chaudronnerie, θ.

Χαλκωματᾶς (ὁ ἄλλ. Χαλκῆς, καὶ Τουρκ. Μπακιρτζής). » Χαλκεύς, χαλκοτύπος (Ξενοφ.). chaudronnier.

Χαλκωματένιος, α, ον. » Χαλκοῦς (ἐκ τοῦ) χάλκεος. d'airain, de cuivre (ντε).

Χαλνῶ, ῥ. μετ. » Φθείρω, διαφθείρω, ἀνιρέω, καθαιρέω, καταλύω, λυμαινέμαι, λωδίζομαι. détruire, gâter, endommager, déregler, aliéner; user; corrompre, dérangier; détraquer (ῥολόγι, μηχανήν); démolir. ||. νχ μοῦ χαλάση τὸν στέφανον καὶ τὰ φορέματα. » Διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον. ||. ὁ ἀέρας χάλασε τὸ φακίδι σου. » Τὰ περὶ τὴν κόμην διέλυσε (συνέχεε). le vent a dérangé (défait) voire coiffure (vous a tout décoiffé). ||. μοῦ χάλασε τὸ στομάχι. » Διέφθειρέ μου τὸν στομαχόν. il m'a dérangé l'estomac. ||. χαλνῶ τὸν κόσμον (φρ.), ἴδε Κόσμος. ||. χαλνῶ φλουρί (τὸ ἀλλάζω δηλ. μὲ λεπτότεραις μενέαις). » Κερματίζω, δια(κατα-, ἀπο) κερματίζω (» Εἰσῆγαγεν ἐκ τῆς ζώνης χρυσοῦς Δρακεῖν, κατακερματίσαι θέλων καὶ διαλύσασθαι τῷ πανδοκεῖ α, Σουῖδ.). changer. ||. (ἐπὶ παρθένου). » Βιάζομαι, φθείρω, διαφθείρω, διακορέω(εύω-ίζω), διαπαρθεύω. déflorer, dépucceler, abuser d'une fille. §. χαλνῶ νόμον (νηστεῖαν, συνθήκας κτλ.). » Καταλύω, ἀθετέω, λύω, ἀκυρώ, ἀαιρέω, καταργέω. rompre. ||. χαλνῶ τὴν φιλιαν, (ἡ ἀπλῶς) τὰ χαλνῶ. » Διαλύομαι τὰς φιλίας. rompre, broutilier, ἴδε καὶ Ψυχραίνομαι. ||. χαλνῶ τὴν ὑπόληψιν. » Ἀμαυρώ τὴν δόξαν. dénigrer la réputation. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ.

» Φθείρομαι, κατατρίβομαι. se gâter, user, se corrompre. ||. χάλασxn τὰ ποδῆματά του. » Ἐτριβήσαν. s'usèrent. || τὸ ποδῆμα, ὅταν χάλαση, τὸ διορθῶναι ὁ μπαλκωματᾶς. » Ἰπὸδῆμα πονήσαν ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευροβράφου (Γαλν. πρὸς Θρασύδ.). ||. χάλασαν τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. » Διερῶναι τὰ γράμματα ὑπὸ χρόνου. les lettres ont été effacées. ||. τὸ κρατὶ γαλνᾶ τὸν ἀέρα. » Εἰξίσταται. s'aliène. ||. χάλασε τὸ στομάχι του. » Διαφθορεῖν αὐτὸ τὴν γαστέρα. avoir l'estomac dérangé (déreglé, débilité, détraqué). ||. χάλασ' ἡ καρδιά μου (Τουρκ. τὸ Κέφι μου), ἴδε Καρδιά. ||. χάλασ' ὁ καιρός. » Συνέστη ὁ ἀὴρ (Πλουτ. Αντ.) α.

Χαμάδα (ἐλαῖα πεσμένη μόνη τῆς ἀπὸ τὸ δένδρον). » Δρυπετῆς (ἐλαία). olive tombée de l'arbre.

Χαμαῖος, ἡ, ὄν. ἔδε Κοντακιανός.

Χαμένος (μεταφ.), κ, ὄν. » Ἐμβρόντητος, καταπληγῆς. badaud, nigaud, ἔδε καὶ Ἀνόητος καὶ Χάλας. ὁ. » Ὀλέθριος, φθόρος, ἐξώλης. pendard. ὁ. ἔς τὰ χαμένα (φρ.), ἔδε Εὐκαίριος, Καλὸς (εἰς τὸ || . τοῦ κκοῦ) καὶ Τυφλός.

Χαμηλὰ, ἐπ. » Ταπεινῶς, χαμαιζήλως. bas. ὁ. λαλῶ χαμηλὰ, ἔδε Σιγανή.

Χαμηλόνω, ῥ. μετ. » Ταπεινῶω, χαλᾶω, καθίημι. baisser, abaisser, rabaisser. || . χαμηλόνω τὴν φωνήν. » Χαλᾶω («Καθίημι, Ἀφίημι) τι τοῦ τόνου (φθεγματος). adoucir sa voix. ὁ. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Χαλᾶμαι, ταπεινόςμαι. baisser.

Χαμηλός (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ξενοφ.), ἡ, ὄν. » Χθαμαλός (« Χθαμαλὴ γὰρ ἡ ταπεινὴ καὶ χαμαλὴ, « Στραβ. I, 6), ταπεινός, χαμαιζήλος, βραχύς (« Βραχύν τινα γύλορον », Ξενοφ.). bas. || . καρά-θι χαμηλόν. » Ἀλιτενὴς ναῦς. de bas bord. ὁ. (συνεκδοχ.) φωνὴ χαμηλὴ, ἔδε Σιγανός.

Χαμηλωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ χαμηλόνειν). » Ταπεινώσις. abaissement. ὁ. (συνεκδοχ.) τόπος χαμηλός. » Ταπεινώμα.

Χαμογέλασμα. » Μειδίσμα(-σμα), μείδημα. sourire, souris.

Χαμογελῶ, ῥ. ἀμ. » Μειδῶ. sourire. || . τὸν βλέπω καὶ χαμογελῶ. » Προσεγελῶ (« Προσμειδιάω) τινί. sourire à quelqu'un.

Χαμοδένδρον, ἔδε Δενδράκι καὶ Δενδρουλάκι.

Χαμοκερασά, φ. » Χμαιβάτος (ἡ). fraisier.

Χαμοκέρασον (ἡ Φράγουλα), ἴπωρ. » Χμαιβάτον. fraise, 0.

Χαμοκηλάδι, π., ἔδε Σκορδαλός.

Χαμοκλάδον, » Θάμνος. arbuste.

Χαμόμηλον (, φ. (ιατρ.). » Χαμαίμη-Χαμομήλι ὁλον. camomile, 0.

Χαμολιός, φ. (κατὰ τὸν Σομαζέραν ἡ) » Χαμαίκτη. hieble. ὁ. (πιθανώτερον ὅμως ὁ μέλας) » Χμαιλέων (τοῦ Θεοφρ. καὶ τοῦ Διοσκору, ὀνομασθεὶς ὑπὸ τοῦ Νικάνδρου ἰσοσυλλάβως) » Χαμαιλεός, ἔδε Κουτουτῆς (εἰς τὸ Πράσκημα).

Χαμορρίγανη, φ. » Ἐρπυλλον. erpoulet.

Χαμψί, ψ. » Χάμψης καὶ Χάμψας (ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, καὶ ὀνομάζεται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη ἀπὸ τοῦς Κόπτας, εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Κροκόδειλος). » Ἀρψή (χυρ. εἰς τὴ πληθ. τὰ νεογέννητα

Τσαμούγια), μεμβράς καὶ βε(θεμ)θράς, ἐγγραυλὶς (ἔδε Οππιαν. Ἀλ. Δ. 468 κλπ.), ἐγκρασίολος. anchois, ἔδε καὶ Ἀντζόια (εἰς τὸ παρέρρηγμα).

Χαμώρυγας, ζ., ἔδε Τυφλοπόντικον.

Χαμώγει (τὸ). » Χαμώγειον (Ἠσυχ. ἐν λέξει Επιδεδον), ἔδε Κατῶγει.

Χανδάκι (ὕποκορ. τοῦ) » Χίνδαξ (ἐκ τοῦ Χανδάνω τὸ Χωσῶ), ὄρυγμα, τάφρος (ἡ), διώρυξ-υγος καὶ (Δτ.)-υγος, διόρυγμα, διορυγῆ. fossé, tranchée, 0. || . ἀνοίγω (κόπτω) χανδάκι. » Τάφρον ἄγω (τέμνω). || . ἂν ἀνοίξουν (ἂν ξεφράξουν) τὰ χανδάκια. » Τὰς διώρυγας ἵναστούμην. || . αὐτὸς καταίθασεν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ χανδάκι τὸ νερό, που σκέπαζε τὴν πεδιάδα. » Οὗτος τὸ ὕδωρ τὸ λιμνάζον ἐν τῷ πεδίῳ διώρυγι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν.

Χανδακωμένος (μετφορ. ὁ ἄλλ. Χαμένος), η, ὄν. » Βάραθρος, ἐπίτριπτος. roué, franc coquin.

Χανδακόνω (μεταφορ.), ῥ. μετ., ἔδε Ἀφανίζω καὶ Χάνω.

Χανὶ (τὸ) | , ὁ. » Χάνη καὶ Χάννη, Χάνος (ὁ) | χάνος καὶ χάννος. hianula (Λατιν.), segnan.

Χάνω (ἐκ τοῦ Χάω. » Ὁ, τοῦ παιδίσου ἀποθανόντος, οἰμώζων καὶ λέγων χαῶσαι αὐτό, « Σιμπλ. εἰς Επικτ.), ῥ. μετ. » Ἀπολλύω(-οι), ἀποβάλλω. perdre. || . χάνω τὸν δρόμον. » Ἀμαρτάνω (« Διαμαρτάνω) τῆς ὁδοῦ, πλανᾶμαι, ἀποπλανᾶμαι. s'égarer, se fourvoyer. || . χάνω τὰ νερά μου (φρ. ναυτ.). » Εξωθίζωμαι. dériver. || . νικτῆντες ἀπὸ τὸν Ρωμύλον, ἔχασαν ὑπὲρ τοὺς ἐκτὼ χιλιάδας ἀνθρώπους. » Ἰπὸ Ρωμύλου νικτῆντες, ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον (Πλευτ.) «. || . ἀφ' οὗ ἔχασεν ὅλην τοῦ τὴν κατάστασιν εἰς τὰ χαρτιά καὶ εἰς τὰ φαγοπότια. » Ἐπειδὴ δὲ ἡ μὲν οὐσία ἅπσα ἀπολώλει καὶ κατεκινύετο καὶ κατωφεάχθητο. Il a mangé tout son bien au jeu et a la bonne chère. || . ἔχασε χίλια φλουριά εἰς τὰ χαρτιά. » Χίλιους ἐκκυβευθεὶς δορετικούς (Πλευτ. Ἀρτζ.). «, ἔδε καὶ Κότσι. || . ἔσοι δανεῖζον εὐκόλα ἵνα πέρουν πολὺ διάφορο, χάνουν ὕστερα καὶ τὸ κεφάλι. » Οἱ δανεῖζοντες ἐπὶ τοῖς μεγάλαις τάκοις, ὕστερον καὶ τὸν ἀρχαῖον ἀπίστησαν (Δημοσθ.). «. || . χάνω τὴν κρίσιν μου. » Ὀφλω τὴν δίκην (τὴν διαίτην). || . ἔχασε τὸν ὕπνον τε. » Ἀπερύθη (« Ἀπεσυλῆθη) τῶν ὕπνων. || . χάνω τὴν εὐκρίτην, ἔδε Ἀπετυχαίνω. || . τὰ χάνω (ἐλλειπ. τὰ

λόγια, τὰ μυαλά, τὰ λογικά μου). » Ολο-
ρυθόμαι, εκπληττομαι, ξενοπαθέω, τὴν
αἰσθητὴν ἐπιλανθάνομαι (Πλουτ.). » se
troubler, se déconcerter, s'embarras-
ser, se désorienter, se brouiller, se dé-
contenancer, s'embrouiller, se déferter,
être consterné (interdit, déconcerté,
déconfit, décontenancé), demeurer tout
court; la parole lui manqua. || . 'να
μὴ τὰ χάσῃ. » Μείναι παρ' αὐτὸν (Πο-
λυβ.). « || . κάμνω ἄλλον 'να τὰ χάσῃ.
» Καταθρουδέω, confondre, déconcerter,
décontenancer, déferter, déroutier. || .
χάνομαι, ῥ. μετ. αὐτεπ. » Ἀπώλλομαι,
ἵχομαι, ἔρρω, ἀφανίζω (-ομαι), ἀφινῆ;
γίνομαι, périr, se perdre, déperir. || .
ἀπὸ ὀλίγ' ὀλίγ' χάνονταν ἡ σερῆα. » Κατὰ
μικρὸν τῆς γῆς ὑποφευγούσης τὴν ὄψιν (ἀ-
ποκρυπτομένης). la terre ferme se dé-
robait à la vue. || . ὁ ποταμὸς χάνεται
εἰς μίαν καταδύθραν. » Εἰς βάραθρον ἀ-
φανίζεται. il s'engouffre. || . ὅταν χαθῇ
τὸ γάλα τῆς γυναίκας. » Ἦν δὲ τὸ γάλα
τῆς γυναίκας ἀποσπείσθῃ. « || . τὰ σπυριά,
ποῦ βγαίνουν τριγύρω ῥε τὸ στόμα, χί-
νεται μετὰ τὸ πυροδότησιν. (Αὐτὴν ὑποθέ-
τω τὴν, εἴτε δεισιδαιμονίαν τῶν γυναικῶν
μας, εἴτε φυσικὴν ἀγνωστον ἐπιρροὴν, ἐν-
νοεῖ καὶ ὁ Ἀθηνικός ὅταν λέγῃ οὗτοι) » Τὰ
ὑπὸ πῶτα κυάθοις περιθλάμενα ἀμαυροῦται.
|| . ἂν λείψουν τὰ γέλια ἀπὸ τὸν κόσμον,
ἐγὼ χάθηκα. » Εἰ γὰρ γέλως ἐξ ἀνθρώ-
πων οἴχοιτο, ἔρρει τὰ μὲν πράγματα. || .
ὅλα χάθηκιν. » Ἐρρει τὰ πράγματα.
» Πάντα οἴχεται. tout est perdu. || . ὅτι
δὲν ἐχάθησαν ὅλως διόλου τὰ πράγματα.
» Μὴ πιντήπασιν ἔρρειν τὰ πράγματα.
|| . ἐχάθηκαμεν. » Ἀπολώλαμεν. » Διεπε-
πράγμεθα. || . 'δεν πᾶς 'να χαθῇς (φρ.);
» Οὐκ εἰς ὄλεθρον;
» Χάος (τί). » Ἀβυσσος (ἡ). abyme.
» Χαρά. » Χαρά, ἡδονή, γῆθος (τί), εὖ-
φροσύνη, θυμοληδία, τέρψις, τὸ ἡδόμενον
(χαῖρον, κτλ.). joie, θ. || . μετὰ χαρᾶς
(φρσ. σωζομένη ἀπαρallάκτως εἰς τὸν
Πολυβ. KB', ιζ', 12: » Ἐν δὲ μὴ διδῶ ὅ-
τ' ἀλάντα μετὰ μεγάλῃς χαρᾶς «). » Ἀσμέ-
νως, ἡδόμενος, gaiement, de bon cœur,
avec plaisir, volontiers. || . μετὰ πάσης
χαρᾶς, λέγει ὁ Αλκιβιάδης. » Οὐκ ἂν φθά-
νοιμι, εἰπεῖν τὸν Αλκιβιάδην (Πλάτ.) «.
|| . μετὰ γαίᾳ σου μετὰ χαρᾷ σου (φρ.)!
» Χρῶ. » Ἐγε, » Ἀνιδανε κτλ.) χαίρων. || .
ὦ χαρὰ ῥε τὸ μῦλον (φρ. θανυ. » Χαρὰ
εἰς τὸ ζεύγος τὸ χρυσόν. Πορφύρ. Συντ.).
» Α, α, τοῦ μύλου! » Ω τοῦ μύλου! || .

χαρὰ θεῶ (ὁ καλὸς καιρὸς). Bénédiction.

§. (συνεκδοχ. ὁ γάμος), ἴδε Γάμος.

|| . κάμνω χαρὰν. » Γάμος τελῶ (ἀπο-
τελέω, ἄγω, ὄω, ποιῶ, ἐστιάω). » Γα-
μηλίαν εἰσφέρω. » Γαμήλια ἐστιάω (ὄω).
célébrer les noces. || . ἡ χαρὰ ἐγίνεν εἰς
τὴν Κέρκυραν. » Ἐν Κερκύρᾳ τοὺς γάμους
ἀχθῆναι (Σχολ. Ἀπολλιν.). » Τοὺς γάμους
ἤχθαι τῆς θυγατρὸς (Φάλ.). || . (φόρμα
κτλ.) τῆς χαρᾶς. » Γαμήλιος (ἐσθῆς κτλ.).

Χάραγμα. » Χαραγμός, ἀμυξίς (ιατρ.),
σχάσις, σχισμός. incision, θ.

Χαραγμάτα (μεταφρ. καὶ πλ.θ. τὸ
πρῶτον δείγμα τοῦ ἔκπερῶματος). » Ὁρ-
θρος, ὀρθρος βαθὺς, περιόρθρον, λυκαυγές,
ἀμφιλόκη νύξ (ποιητ.). l'aube (le point)
du jour. || . μετὰ χαράγματα (προφ.
κιν. χαράματα). » Περί ὀρθρον. » Ἄμα
τῇ ἑῷ. » Ἡμέρας ἄρτι ἐπιφωσκούσης. dès
l'aube du jour. || . σηκόνομαι μετὰ
χαράγματα. » Ὁρθρός ἐγείρομαι, ὀρθρί-
ζω. je suis trop matinal (matutieux). || .
ἤλθα μετὰ χαράματα. » Ὁρθρός ἀρι-
κόμην.

Χαραγματιά. » Ἐντομή, ἐγκοπή, χά-
ραγμα, ἀμυχή, γλυφίς. échancrure, θ.
eitres, θ. πλ. coche, θ. cran.

Χαράζω, ῥ. μετ. Χαράσσω (-ττω). in-
ciser. || . χαράζω μετὰ τὸ ξουράφι. » Κα-
τασχάζω (μεταφ. τοῦ) ἀμύτω, ἀπα-
κρούω. scarifier. § (κατὰ μετῶν.) χα-
ράζει (ἀρχινᾷ 'να ἔκμερῶν. » Ὅταν γὰρ
ἰδῇ τὴν αὐγὴν περιχαρσσομένην, Πτω-
χοπρ.). » Ἡμέρα ὑποφωσκει (ὑποφαίνεται,
διαγελᾷ). le jour perce (pointe) com-
mence d'éclorre), ἴδε καὶ Γλυκοχαράζω.

Χαράκι, ἐργ. (ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Φα-
νίας τοῦ ὀνομάζει). » Σελίδων κανόνισμα.
règle, θ.

Χαρακῶν, ῥ. μετ. » Γραμμάς ἄγω.
rayer, régler, ἴδε καὶ Μολυβοκονδύλον.

Χαρακτὸς, ἡ, ὄν. » Σχαστός. incisé.

|| . βάλλω βεντούζαις χαρακταῖς. » Κα-
τακρούω, σφαιροτομέω, προστίθμι σικυῖας
μετὰ σχασμοῦ «, (Θεοφάν. Νόν.).

Χαρακωτός, ἡ, ὄν. » Ραβδωτός (» Τῶν
δοσράκων τὰ μὲν ραβδωτά ἐστίν, οἷον κτεῖς
καὶ κόγχων τὸ γένος, τὰ δ' ἄρραβδωτά,
οἷον αἱ τὴν πίναι καὶ κόγχων τὸ γένος, «
Ἀριστ. Ζ, Δ', 4). strié. || . ἀρχιδάις
χαρακωταῖς, ἴδε Ἀρχιδάδης.

Χαραμάδα (ἐκ τοῦ) » Χηραμῖς, χηρα-
μός (τὸ ὀπ. εἰς τὸν Ἠσὺν. γράφεται Χα-
ραμός). » Διαφύη, ῥωγμή, ἀραιώμα.
fente, θ. ouverture, θ.

Χαράματα (τά), ἴδε Χαρῶματα.

Χαράλι (τὸ ξύλον ὅπου κουνεῖ τὴν σκάφην τοῦ μύλου). »Κρόταλον, μυλοκρόταλον. *itaquet, claquei, battant.*

Χάρβαλον (τὸ ξεσηγιμένον ὕψασμα [« Τὰ χάρβαλα ταῦτα καὶ ἰσχυσιμένα ρούχα », Βυζ.], κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) »Χάρυλλον (βράχος ἀπόκρημνος εἰς τὸ παραθαλάσσιον, φαγόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων), ἴδε Βράχος καὶ Κουρέλι.

Χαρίζω, ῥ. μετ. »Δωρέομαι. *faire prêter (un don, un cadeau) de, donner « n pur don, gratifier. ||. χαρίζω τὸ χρέος. » Ἀφίημι τὸ δάνειον (τὸ ὀφείλημα), χαρίζομαι τὸ ὄφλημα (» Δημοσιένης ἐπεστειλεν Ἀθηναίσις, καὶ ἰδεῖτο, χαρίσασθαι τοῖς Λυκούργου παῖσι τὸ πατρῶον ὄφλημα, καὶ αὐτοὶ ἐχαρίσαντο», Αἰσχ. Ἐπισ.). *faire grâce d'une dette. ||. διότι λέγει ὅτι οἱ δανεισταὶ τοῦ τοῦ χάρισαν τὰ διάφορα. » Φησὶ ἅρ τοὺς δανειστάς συγχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους (Δημοσθ.). « ||. »α τοὺς χαρίσθουν τὰ δοσίματα. » Δρεῖσθαι αὐτοῖς τοὺς φόρους. *que les droits leur fussent remis.***

Χάρις (ἡ εὐεργεσία, ἡ ὑποχρέωσις, προφ. κοιν. Χάρι), ἴδε Καλοσύνη. ||. κάμνω χάριν. » Χαρίζομαι, χάριν φέρω (Δημοσθ.). ||. σ' ἐγὼ (γνωρίζω) χάριν, ἴδε Ἰνωρίζω. ||. κάμε μου τὴν χάριν. » Χάρισαι μὲ. *faites-moi la grâce (le plaisir, l'amitié), de grâce. ||. κάμε μου τὴν χάριν »α τὸ περασὸς (τὸ βιβλίον) πολλὰς φοραίς. » Ἐμοὶ χάρισαι τὸ πολλὰς ἐπελθεῖν. § (τὸ Τουρκ. Χατῆρι). » Χάρις. plaisir. ||. συγχώρησαι τὴν διὰ χάριν μου. » Συγγνωθὶ δ' ἐμὴν χάριν. ||. κατεπίσθηκε διὰ χάριν τῶν Μεσσηνίων. » Τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθεῖς §. (ἡ εὐγένεια τῶν ἡθῶν, ὁ νόστιμος τρόπος εἰς τὸ φέρισμον, κτλ.). » Χάρις, κομψότης, τὸ κομψόν. *grâce, θ. §. (ὁ ἀέρας, ὁ ἰσχυς, τὸ Τουρκ. Νοῦρι τῶν γυναικῶν).* » Χάρις, θέλητρον. *grâce, θ. agrément, charmes, πλ. §. (τὸ προτέρημα), ἴδε Προτέρημα.**

Χάρισμα (τὸ Τουρκ. Πεσκέσι). » Δῶρον, δῶρημα, δῶρεά, χάρις, χάρισμα. *cadeau, don, présent, offre, θ. ||. (τὸ δίδόμενον εἰς τοὺς εὐδοκιοῦντας) » Ἀθλον, ἀριστεῖον, γέρα, βραβεῖον, ἐπαθλον, νικητήριον. *le prix, la palme (μεταφορ.). ||. »παίρνω (δίδω) χαρίσματα. » Δωροδοκεῖν. *se laisser corrompre par des présents.***

Χάρισμα, ἑπ. » Πρεΐκα, δῶρεάν, χάριν, ἀριστί. *gratis, gratuitement.*

Χαριτώνω (ἐκ τοῦ Χαριτών), ῥ. μετό. » Χαρίζομαι.

Χαριτωμένος, η, ον. » Χαρίζεις-εσσα, ἐπίχαρις, κημψός, ἐπαφρόδιτος. *gracieux, ἴδε καὶ Γλυκός καὶ Νόστιμος.*

Χαροκόπος. »Κροταλιτής. *qui aime à se divertir. ||. τοῦ ἀκριβοῦ τοῦ βίος, σὲ χαροκόπου χέρια, (Παροιμ. ἀναλογ. τῇ) » Τὰ τανταλιστῶν φάγονται κροταλισταί.*

Χαροποιῶ, ῥ. μετ. » Εὐφραίνω, ἤδω, τέρπω. *réjouir.*

Χάρος (ἀντί) » Χάρων, ἴδε Θάνατος.

Χαρούμενος, η, ον. » Χαίρων, ἄσμενος, γεγηθώς, γηέσμενος, φαιδρὸς, εὐφρόσμενος, εὐθυμος. *gai, joyeux.*

Χάρτα. » Πινξέ (γεωγραφικὸς), πινάκιον ἔχον γῆς περίδον ἐγγεγραμμένην, γεωγραφία, χάρτης (νεολ.). *carte, θ.*

Χαρτάκι (ἴδε Χαρτί). » Χαρτίον, βυβλίδιον (κυρ. τὸ ἄγραφον), βιβλίδιον (δὲ καὶ) γραμματιδίον (τὸ γραμμένον. Ὁ Δημοσθ. ὅμως τὰ μεταχειρίζεται ἄδιαφορως). *petit papier. ||. εἰς ἓνα χαρτάκι δύο λεπτῶν. » Γραμματιδίον δυοῖν χαλκοῖν ἐκωνηαίνω καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ (Δημοσθ.).*

Χαρτί (κυρ. τὸ ἄγραφον) (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, μὲ ἠγωνίζοντες τὴν κατασκευὴν τοῦ, μετεχειρίζοντο φύλλα καὶ φλούδας δένδρων, καὶ μάλιστα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ παπύρου, τὸ ὅποιον καὶ ὠνόμαζαν διὰ τοῦτο) » Πάπυρον (ὄθεν τὸ Γαλλ. *papier*, βύ(δι)έλιον, βύβλιον καὶ βέλιον. (»Καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται. Παλκιότερα ἔγραφαν, ἐχάραζαν δηλ. τὰ γράμματα μὲ ἓνα σιδεράκι, εἰς πινακίδας ἀλειμμένας μὲ χερί. Τέλος πάντων μετεχειρίσθουν καὶ τὰ δέρματα, τὰς) » Διοφθέρας, μεμβράνας, ἡ Περγαμηνά. *perchemin.* (Εσχάτως εἰσῆλθῃ [ἀπὸ τοῦ Χαράσσω-ττω] ἡ λέξις) Χάρτης καὶ χαρτίν (» Αἰτιαῖναι τὸ χαρτίν ὡς δασύ, Πλούτ. π. τ. πῶς ἂν τις διακρ. τὸν κ. τοῦ φ. ἱ'). » Τοῦτον φασιν εἰς ὄστρακα γράφειν, ἀπορία κεράτων ὥστε ὠνήσασθαι χαρτία », Διογ. Λαέρτ. πρὶν ἀκούην ἐπινοήθῃ ἡ κατασκευὴ τοῦ. Οἱ Γραικοὶ ἡμεῖς τὸ ὠνόμασεν) » Βαμβάκινον καὶ βαμβάκινην (» Ἔστι δὲ ἡ βίβλος ἐν μεμβράναις οὐκ ἐν βαμβάκιναις [Συνεδ. Φίλων.]. » Βαμβάκιναις ἐκ μόνης βατέρας ἐπιφανείας γεγραμμένας). ||. » πάρεμιά κολλα' παστρικὸ χαρτί, ἴδε Κόλλα. §. (νυνεκδοχ. καὶ τὸ γραμμένον). » Γράμμα, βιβλίον, γραμματεῖον. *écrit, papier. ||. εὐρέθησαν μετ' ἑς τὰ χαρτία τοῦ καὶ κατ'*

γραμμάτα. » Επιστολάς εύρεθῆναι μεταξὺ τῶν γραμμάτων (Ηρωδ.) «. §. χαρτιά τοῦ παιγνιδίου (Εὐχῆς ἄξιον εἶναι ἵνα μὴ χρειασθῶμεν ποτε λέξιν διὰ τὴν ἀνευδοκίαν τῶν χαρτοπαιγνίων διατριβῆν: ἂν λάβωμεν ὅμως ἀνάγκην, ἢμποροῦμεν ἂν ἀναπληρώσωμεν τὴν ἑλλειψιν μετ' τῶν ἀρχαίων το) » Κύβος. jeu de cartes, ἴδε καὶ Δεκέρυ.

Χαρτοφύλακας (ἢμπορεῖ ἵνα ὀνομασθῇ τὸ πείσινον φυλλάδιον τῶν δημοσίων ὑπουργῶν. Ὁ) » Χαρτοφύλαξ (ἦτον ἀξίωμα τῶν Βυζαντινῶν χρόνων). porte-feuille.

Χαρτοφορία. » Κυθεία, πεττεία («Διαφέρει δὲ πεττεία κυθείας» ἐν ἡ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναρρίπτουσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ, αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινούσιν «, Ησυχ.).

Χαρτοφόρος. » Κυβευτικός. joueur, brélandier.

Χαρτωσιά. levé, levée, θ. main, 0.

Χάσιμον. » Αποβολή. §. » Ἀπώλειαν. perte, 0.

Χάσις (ἵπτο τοῦ Χάσις, καθὼς καὶ τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐννοκτίον τοῦ Γέμισις, κυρ. τοῦ φεγγαρίου), ἴδε Χαττοφεγγαριά. ||. 'ς τὴν χάσι' καὶ 'ς τὴν φέξι' (φρ. παροιμ.), ἴδε Φέξις.

Χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα), ῥ. ἀμ. » Χάινω. χάσκω (Ξενοφ.), χασκάζω (Ἀριστοφ. Σπ.). bayer. §. (συνκλχ. κλῶμαι ἀργός), ἴδε Χάρτω.

Χατμουρητόν / . » Χάσμη, χάσμησις, Χατμούρημα / χάσμημα (Ἀριστοφ. Ὀρν.). bâillement.

Χατμουρηθῶμαι, ῥ. ἀποθ. » Χατμάζωμαι. bâiller.

Χατμοέρι. » Διατριβή, χρόνου διατριβή. perte de temps, 0.

Χασομερῶ, ῥ. ἀμ. » Διατρίβω, χρινοτριβέω, τριψημερέω (Ἀριστοφ. Σπ.). perdre du temps.

Χασοφεγγαριά. » Μείωσις σελήνης, σκοτομηνή. le déclin (le déclin) de la lune.

Χάπτω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Κάπτω («Οἱ χυδαῖοι δὲ τὸ κάπτω, χάπτω φασίν «, Εὐσταθ. Ὀδυσ. Δ), ἐγ(ἀν)κάπτω. happer, gobber. ||. χάπτει μυῖασις (συνκλχ. ἀντὶ τοῦ Κάθεταί ἀργός). » Κέχνη. bayer auz corneilles, gober des mouches.

Χάχας. » Χάσαξ (ὠνομάζετο κυρ. ἐν εἶδος μαϊμούς), ἐνὲς καὶ ἐννὲς, κίπφος (μετωνυμ. ἴδε Λούφος). badaud, bouche béante, gohe-mouches, nigaud, beuēt.

Χαχλάνίζω (γελῶ δυνατὰ καὶ μεσπαμύς), ῥ. ἀμετ. (ἀπὸ τοῦ Ὀμηρ.) » Καγχαλάω (-ὄω, [ἴσως καὶ] ἰζω), καγχάζω, ἀνακαγχάζω. rire aux éclats, éclater du rire, rire à gorge déployée.

Χάχλανον (γέλιον δυνατόν). » Καγχαμύς, γέλως πλατύς (ἀκρατής, βραχυατώδης). éclat de rire, rire convulsif (immodéré). ||. χτύπησε κατὰ χάχλανα (φρ.), ἴδε Κτυπῶ.

Χαψιά (ἡ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Βουκκ). » Ἐνθεσις, ψωμός, βλωμός, ἔγκαφος. bouchée, θ. ||. » Πῆρε (δάγκατα) δύο-τρεῖς χαψαῖς ψωμί. » Ἄρτου δις ἢ τρεῖς ἀποδακύν (Ἀθ. Ἀ) «.

Χέζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Χέζω (μυσ. πκρσ. Κέχδα), ἀποπατέω, ἀποσκευάζομαι, ἀποσκευάζομαι, κοπρίζω. chier. ||. (ἐπὶ ὕδρ.) ἵνα τὸν χ. » Κτὶ μινθῶσι τὸν ξύστειον (Ἄρστω. Βατρ. 1075). ||. (οἱ ἀνάγωγοι τῶν χυδαίων συνεκφέρουσι πολυλάκις πρὸς ὕδριν τὸ) χέζειν καὶ τρώγειν ἵνα χέσῃ καὶ ἵνα φάγῃ κτλ. (τῆς αὐτῆς κακοθῆας παραδείγματα ἀπαντῶμεν συχνὰ καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφάνη, ἂν καὶ εὐφροσύνηρον διὰ παιγνιηγορίας ἐκτεθειμένα). » Ἰνα μὴ ᾗχέσαιμ' εἰς τὴν σιούραν, φωνὴ γὰρ ἦν (Ἑκκλ.πσ.). » Ἐπιχεροδῶς ἔγωγε Φαστανικός (Ὀρν.), κτλ. ἴδε καὶ Σκατόν. ||. χέζομαι (τὰ κάμνω ἐπ' αὐτῷ μου), ῥ. μεσ. » Χέζομαι («Χέσαιτο γὰρ εἰ μαχέσαιτο», ἐγχεζώ («Α. Οὗτος, τί δὲδρακας; Β. Ἐγχεχόδα», Ἀρστω. Βατρ. 479). laisser aller tout sous lui. §. χέζομαι (ἐχω ἀνάγκην ἵνα). » Χεζαῖω, χεζκτιῶ, ἡ γαστήρ ἐπείγει με (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). être pressé de ses nécessités.

Χειλᾶς (ἵπποις ἔχει μεγάλα χεῖλια). » Χεῖλως, πρόχειλος. lippe.

Χεῖλι (τὸ). » Χεῖλος (τὸ). levre, θ. babbine (κυρ. τῆς ἀγελάδας, τῆς μαϊμούς καὶ ἄλλων ζώων), θ. ||. δάχρυον τὰ χεῖλ' ἵνα τούς (φρ.), ἴδε Δαγκάνω. §. (κατὰ μέτων.) χεῖλι τοῦ ποτηρίου (πηγαδίου, ποταμοῦ, κτλ.). » Χεῖλος (τὸ). bord. ||. (ποτήρι κτλ.) γεμάτο ὥς τὰ χεῖλι. » Επιστεφές (Ὀμ.). rouge-bord, rassade. θ. Χειμαδίον (τὸ μέρος ὅπου ξεχειμάζουν τὰ ζῶα). » Χειμάδιον (Δίων Κασσ.), χειμασία (Ἡροδ.). quartier d'hiver.

Χειμῶνας. » Χειμῶν-ῶνος (δ), ἡ χειμῆριος ὥρα. hiver. ||. τὸν χειμῶνα (ἐλλειπτ.). » Χειμῶνος, χειμῶνος ὥρα, τὸν χειμῶνα (Θεοφρ. Γ. Φυτ.).

Χειμῶνιάζει, ῥ. ἀπρ. » Χειμάζει, χει-

μαίνει. il fait froid, il fait mauvais temps.

Χειμωνιάτης, π. «Πύρρα, πυρά(ρρα)λῆς (λλῆς), (διαφ. τοῦ) » Πυρούλας. pivoine, bouvreuil, bourgeonnier, ébourgeonneur (καὶ ἄλλα 19 ὀνόματα), ἴδε καὶ Περίτης.

Χειμωνιάτικος, η, ὄν. » Χειμέριος, χειμαρινός. d'hiver. || φόρεμα χειμωνιάτικον. » Χειμῆς, χεῖμαστρον. habit d'hiver.

Χειμωνικὸν (τὸ ἄλλ. Καρπούζι), πωρ. » Ὑδροπέπων (νιολ.). melon d'eau, pastèque, θ.

Χειρίδα (τὸ πίκαιμον τοῦ ἀλετριοῦ). » Ἐχέτηλ, χειρολαβίς. manche (de la charue).

Χειροβολία. » Δράγμα, χειρόδολημα. main, θ. poignée, θ.

Χειροβολιάζω (περιλαμβάνω μὲ τὴν χεῖρα, τὸ ἄλλ. Φουκτίζω), ῥ. μετ. » Δράτομαι. empoigner.

Χειρόγραμμα. » Χειρόγραφον. manuscrit.

Χειρομαλάζω, ῥ. μετ. (ὁ Λουκιανὸς περιγεῖται τὸ) » Χειροδλιμάζω, ἴδε Μαλάζω.

Χειρόμυλος. » Μύλη, χειρομύλη, χειρομύλων καὶ χειρόμυλον. meule (à bras), θ.

Χειρονομία (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Χειρονομία (συνώνυμον τοῦ Σκιαμαχία). geste, gesticulation.

Χειροπιασίδι (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Εὐχειρία, ἡ τῶν χειρῶν εὐστροφία. agilité des mains.

Χειροπιαστός, ἡ, ὄν. » Ψηλαφητός. palpable.

Χειρότερα, ἱπ. » Χεῖρον. pis. || τὰ μῦατια τοῦ (τοῦ πάσχοντος) ἔγιναν χειρότερα. » Προσεκαχώθη τὰ ὄμματα, ἱπκρ.

Χειροτέρεμμα. » Ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταποίησις. deterioration.

Χειροτερεύω, ῥ. μετ. » Ἐξίσταμι, νοθεύω, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταποιεῖν. empirer, détériorer, altérer, abâtardir, dégrader.

ῥ. αὐτοπ. » Ἐξίσταμαι, νοθεύομαι, χειρῶν ἑαυτοῦ γίνομαι. empirer. || ὁ ἄρρωτος χειροτέρευσεν, ἴδε Βατραῖω. || φοβούμενοι μήπως χειροτερεύσῃ ἡ (τωρινή) κατάστασις τῶν. » Δεδιότεις, μὴ τῶν παρόντων ἔτι χεῖρω πρῆξωσι. (Οκδ.) α.

Χειρότερος (ἀπαράλλακτα μεταχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Ὁμηρὸς [Ἰλ. Ο, 514], » ἥς δὴ λέξω, λέγει ὁ Εὐστάθιος, μὴ ἐρανιστέον τὴν χρῆσιν πρὸς ζῆλον πεζογραφίας, ὡς οὐδὲ τοῦ Ῥητάρον, ἀρκεῖ γὰρ ἀντ' αὐτῶν εἰς σύγκρισιν τὸ Χεῖρον καὶ τὸ Ῥᾶον τὰ κοινὰ), η, ὄν. » Χείρων. pire. ||

κατάντησαν εἰς τὴν πλέον χειρότερον κατάστασιν τὰ πράγματα. » Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ πράγματα (Δημοσθ. Ὁλ. Γ') α.

Χειροτονία (Ἑκκλ.). » Χειροτονία (εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαιναν ἄλλο). ordination.

Χειροτονῶ, ῥ. μετ. » Χειροτονέω, προχειρίζομαι. ordonner.

Χειρόρφι(-κτι,-χτι), » Χειρίς-ίδος (ἡ), περιχείριον καὶ περιχειρίδιον (Πολυδ.), μειλίχνη. gant.

ἼΧελι, ῥ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐγγέλιον (τὸ ὁποῖον ἀναφέρει παρ' Ἀθηναίῳ ὁ κωμικός Ἀντιφάνης: » Τὰ ἐγγέλια γράφομαι λειποταξίῳ· ἐνταῦθα γὰρ ἦν οὐδαμούς, ὑποκορ. τοῦ) » Ἐγγελυς-υος καὶ Ἐγγελις-εως (ὁ καὶ ἡ). anguille, θ.

Χελιδόνα (ὀνομάζεται εἰς τὰ Νησιὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἴσως καὶ εἰς ἄλλα μέρη, σφαιροειδὴς τις ἀνθοστέφανος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου περιτρέφεται ὑποκινουμένη μία ξυλίνη χελιδὼν. Τὸ ἀρομοίωμα τοῦτο περιφέρουσιν οἱ παῖδες τὴν πρώτην τοῦ Μαρτίου τὰς οἰκίας καὶ συνάξουν ὁδολοῦς, τραγωδοῦντες καὶ ἀνάλογόν τι τραγοῦδι. Ἀπαράλλακτα διηγεῖται ὁ Ἀθήναιος ὅτι ἐγένετο καὶ εἰς τὴν Ῥόδον, ἀναφέρων καὶ τὸ τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὸ σημερινόν. Ονομάζει δὲ τὸ τοιοῦτον) » Χελιδονίζειν (ἡ) » Ἀγείρειν τῇ χελιδόνι (πολλὴν σῆσιν μὲ τὴν συνθήσαν αὐτὴν ἔχει καὶ ἡ τῶν Ἀθηναίων) Εἰρεσιδώνη.

Χελιδόνι, π. » Χελιδὼν (ἡ). hirondelle, θ.

Χελιδονόψρον, ῥ. ψ. » Χελιδὼν (ἡ θαλασσία). muge volant, faucon (hirondelle) de mer, rondelle, θ.

Χελούδω, ψ. ἴδε Ορρός.

Χελώνα (προφ. καὶ Ἀχελώνα), ζ. » Χελώνη. tortue, θ.

Χελῶνι (ἐκ τοῦ) » *Κηλώνιον (ὑποκορ. τοῦ Κήλη καὶ [Ἀττ.] Κάλη), πάθ. » Χοιράς-άδος (ἡ). écrouelles, θ. πλ. scrofulles, θ. πλ.

Χεράκι. » Χερόδριον (* Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερόδρια, μακρὰ δὲ βάλλεια, Μοσχ. Εἰδ. Ἀ), (ἀπὸ τὸ χερόβλι τοῦ σημεινοῦ μας ἰδιώματος συμπεραίνεται ὅτι ἔλεγον καὶ) χερόβλιον. menotte, θ.

Χερήτης, φ. (ιατρ.). » Τράχιον.

Χέρι. » Χεῖρο-ειρὸς (ἡ). main, θ. || δίδω τὸ χέρι, (ἡ) πιάνω ἀπὸ τὸ χέρι (εἰς σημειὸν φιλοφροσύνης ἢ συγκαταθέσεως). » Δεξιόμαι, δεξιὰν ἐμβάλλω. toucher dans la main. || ὁδηγῶ (φέρω, πηγάζω)

νω) ἀπὸ τὸ χέρι. » Χειραγωγέω. mener par la main. || μετὰ τὰ δύο χέρια, ἴδε Δυό.

||. ἐκείνος σήκωσε πρώτος Χέρι (φρ.), ἴδε

Πρώτος. §. (μεταφορ.) βάλλω εἰς τὸ

χέρι. » Χειρόομαι, υποχείριον λαμβάνω,

εγκρατῆς γίνομαι τινας. s'emparrer. ||.

Περνᾶ (δὲν περνᾶ) ἀπὸ τὸ χέρι μου, ἴδε

Περνᾶσθαι. ||. καὶ χρήματα πολλὰ

περνοῦν ἀπὸ τὸ χέρι τῶν. » Καὶ χρήματα

πολλὰ διαχειρίζουσιν (ἴσοκρ.). » ils ont

le manient de grandes sommes; ils

manient beaucoup d'argent || εἶνε (στέ-

κεται) ὅς τὸ χέρι σου (ἀντί Εἰς τὴν εἰ-

σίαν σου). » Ἐν (»Παρα, »Ἐπὶ) σοὶ κεῖται

(ἴσσι). il ne dépend que de vous, il est

à votre disposition. ||. ἔχω ὅς τὸ χέρι

(φρ.). » Οἱ γὰρ κακοὶ γινώσκουσιν, τὰ γα-

ρὸν χερσὶν » ἔχοντες, οὐκ ἔτασι, πρὶν τις

ἐκβάλῃ (Σοφιστ. Αἰας) α. ||. βάλω εἰς

τρίτον χέρι (ποσότητα χρημάτων κτλ. δι-

αφίλονεικουμένην, ἵνα τὴν ἐξασφαλίσω,

ἱταλ. Δεποσίτιζω). » Παρακαταβάλ-

ω (κυρ. εἰς τὸ κριτήριον), παρακατατί-

θημι (-εμαι), παρατίθημι (-εμαι). déposer

(pour cautionnement). » Παρεγγυᾶ, με-

σεγγυᾶ. consigner, déposer en main

tierce; sequestrer. §. déposer, mettre

en dépôt. ||. χέρι-μέ-χέρι, (καὶ ἑλλ.) χέ-

ρι-χέρι, (ἐπιρρήματικῶς ἀντί) γλήγορα,

(καθὼς δηλ. ἀνεβάζουν συνήθως εἰς τὴν

στέγην οἱ οἰκοδόμοι τὰ κεραμίδια κτλ.).

||. τῶνα χέρι νίπτει τᾶλλο (καὶ τὰ δύο

τὸ πρόσωπον). » Χεῖρ χεῖρα νίπτει » Ἀ

δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίζει. un barbier rase

l'autre. ||. ἤλθαν (πιάσθησαν, κατάντησαν)

ὅς τὰ χέρια. » Εἰς χεῖρας ἀφίκιντο (ἐχώ-

ρησαν, συνέμιξαν, συνῆψαν, συνέπεσον,

συνέβαλον). ils en vinrent aux mains. §.

χέρι (κατὰ μετῶν. , τὸ πιάσιμον διαφώ-

ρον ἀγγείων καὶ ἐργαλείων, τὸ ἄλλ. Χε-

ροῦλι). » Λαβὴ καὶ Λαβίς, οὗς-ώτεις (κυρ.

τῶν ἀγγείων), κώπη. manche, θ. anse,

θ. manivelle, θ. ἴδε καὶ Πιάσιμον. §.

(ἡ μικρὰ ποσότης, τὴν ὑποίαν, μετροῦν-

τες, ἐξωρίζομεν ἀπὸ τοῦ ὅλου, ἐπανα-

λαμβάνοντες τούτο πολλάκις, ἵνα τὰς

λογαριάσωμεν ὑστερον ἑλᾶς ἑμοῦ: ὅθεν,

μετροῦντες π. γ. ἀνὰ πέντε, θέλωμεν εἰ-

κοσι χέρια ἵνα κάμωμεν ἑκατόν). » Πεν-

τάς, πεμπάς. compte. §. χέρι τῆς Πα-

ναγίας (ὀνομάζουσιν ἡ γυναῖκες εἶδος τι

φυτοῦ, τὸ ὅποιον ἐκθέτουσιν εἰς τὰς γέν-

νας, σεβόμεναι, καὶ μετὰ αὐτὸ ραντίζουν τὸ

οἶκημα τῶν λεχώων. Ἄν' δὲν ἀπατῶμαι,

αὐτὸ πρέπει νὰ ᾔνην) » Γλυκυσιδὴ (τὴν

ἐποίαν, κατὰ τὴν Ἡούλ. καὶ Ἀθην., ἴστέ-

ζοντο καὶ τὸ πάλαι αἱ γυναῖκες. Ἡ περι-

γραφὴ τοῦ Δισκορίδου μετὰ πείθει τοσούτω

μᾶλλον, ὅσον ἡ μορφή τοῦ φυτοῦ ὁμοιάζει

μετὰ δάκτυλο, ὅθεν λέγεται προσεγί καὶ)

» Πεντόβορον (ἦ) Πεντόροβον (κατὰ τὴν

Ἡούλ.), ἰδαῖοι δάκτυλοι, (καὶ ἐπὶ πᾶσι)

Πικονία (ἡ ῥίζα τοῦ μάλιστα). pivoine,

θ. §. χέρι (δὲν ἤξεύρω διατὶ ὀνομάζο-

μεν δι' εὐσηχησύνῃν καὶ ἐκάστην καθα-

ριζομένου ἢ διαβρυσκεμένου) » Ὑπεκχώ-

ρησιν. selle, θ. ||. (δθεν:) τὸ ἱατρικὸν

τὸν ἔθγαλε (ἐκίνησε) δυο-τρία χέρια (φο-

ραῖς δηλ.). » Δίς ἡ τρίς αὐτὸν ὑπέκην. e-

lui a fait faire deux-trois selles (aller

deux ou trois fois à la selle).

Χερύθολον (τὸ) |. » Δράγμα, ἀμολλα

Χερύθολος (ὁ) | καὶ ἀμάλη (-λλη) χε-

ριρύθλημα. javelle (7—8 καμνοῦν μίαν)

gerbe, θ.

Χερύμυλος, ἴδε Χειρύμυλος.

Χερσάπαν ( ), ἴδε Πετσετάκι.

Χεροπόδαρα, ἐπ. ||. τὸν ἔδεσαν χε(χει)-

ροπόδαρα. » Ἀήσαντες αὐτοῦ χεῖρας καὶ

πόδας, α. Εὐάγγ. pieds et poings liés.

Χεροῦλι (τὸ πιάσιμον τῶν ἀγγείων), ἴδε

Χεράκι καὶ Χέρι.

Χερορίλημα. » Χειρασπασμός (νεολ.).

baise main.

Χερόφτι, ἴδε Χειρόφτι.

Χέρσος (γῆ, τόπος κτλ.). » Ἀργός (γῆ,

χώρα), χέρσος, καχερωμένος. fricho, θ.

terre en friche.

Χέσιμον. » Ἀπόπατος. chiasse, θ.

Χίστης, στρα, ἰκον. » Χεσᾶς (Ἀριστοφ.).

chicour.

Χῆνα, π. » Χῆν (ὁ καὶ ἦ). oie, θ. jar

(ἡ ἀρσενική).

Χηνάκι. » Χηνίδεος, *χηνάριον. oison.

Χηνόποδι (τὸ ἄγριον Σπανάκι), φ. » Χη-

νόπους. patte d'oie, (ἐν εἶδος ὀνομάζεται)

bon-Henri (ou) épinard sauvage.

Χήρα. » Χήρα, χηρεύουσα. veuve, θ.

||. ἐπέραςε τὴν ζωὴν τῆς χήρας. » Κατ-

εχίρευσε τὸν βίον (Δημοσθ.). α.

Χηρεία (ἡ). » Χηρεία. veuvage, vi-

duité, θ.

Χηρεύω, ρ. εὐδ. » Χηρεύω. devenir

veuf-veuve.

Χηρίς, α. » Χηρεύων. veuf.

Χιλιάδα (ἡ). » Χιλιάς, χιλιοστὺς (Ξα-

νοφ.). millier. ||. καμμιά χιλιάδα. » Χί-

λιοί που μάλιστα. ||. δέκα (ἐνδεκα, εἰκο-

σι, ἑκατό κτλ.) χιλιάδες, ἴδε τὰς λέξεις

ἐκάστου τῶν ἀριθμῶν.

Χιλιμίντρισμα (ἡ φωνὴ τοῦ ἀλόγου).

» Χρεμετισμός, μιμητικός. hennissement.

Χιλιμιντρά (φωνάζω ὡς ὁ ἵππος). » Χρεμετίζω. hennir.

Χίλιοι, αἰς, α. » Χίλιοι. mille. ||. χίλιαις φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. χίλιαις χιλιάδες. » Χιλιακισχίλιοι, ἑκατοντακισμύριοι.

§. (συνεκδοχ. καὶ ἐν εἰδεί ὑπερβολῆς), χίλιοι, χίλιαις, χίλια (ἀντὶ τοῦ Πολλοί, Λιέτρητοι, Ἀπειροί. Οἱ ἄρχαιοι μετεχειρίζοντο ἀντὶ τούτου τὸ) » Μυριοί, (ὄθεν: ||. ἐγὼ χίλιαις δουλειαῖς. » Ἐν μυρίαῖς ἀσχελίας ὦν. ||. χίλιαις φοραῖς καλλήτερα. » Μυρίῳ βέλτιον, » Πλάτ. ||. μιὰ γράφ᾽ χίλιων γρονῶν. » Μυριετής κτλ. ||. χίλιαις χιλιάδες. » Μυριοί ἐπὶ μυριοῖς, μυριακίς μύριοι, πλεῖν ἢ μύριοι. mille millions.

Χιλιόπυδαρον (ὑπερβολ.), ἔντ. » Ἴκυλος (» σκόληξ μυριόπους, » Τζέτζ. χιλ. 11', 562), ἴδε Κουδαρίστρα καὶ Σκρανταπόδαρον.

Χιλιόχρονητικός (ὑπερβολ.), η, ον. » Μυριετής. millénaire.

Χιονοῦδι, φ., ἴδε Ἀγχινοπέδι.

Χιόνι (τὸ). » Χιῶν-όνος (χ). neige, θ.

Χιονιά (καιρὸς χιονίσματος). » Νιφετός, νιφάς (χ). temps neigeux. §. (σφαῖρα ἀπὸ χιόνι, μὲ τὴν ὁποίαν κτυποῦνται τὴν χειμῶνα τὰ παῖδιά πρὸς διατριβήν). » *Χιονόβολον. pelote de neige. ||. παίζω τῆς χιονιαῖς. » Χιονοβολέω (-μαί). se battre à coup de pelotes de neige.

Χιονίζω, ῥ. ἀμ. (τρίτοπρ.). » Νίσω, χιονίζω (Ἡρόδ. Β'. καὶ Διογ. Λαέρτ.), χιονοβολέω (Διοδ. Σικελ.). neiger. ||. τὴν χειμῶνα, ὅταν χιονίζῃ. » Χειμῶνος, ὅταν νιφῇ ὁ Θεός, » Ξεν. (καὶ Π.). » Ἡματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μπιτίετα Ζεὺς νιφέμεν «, Ἰλ. Μ. en hiver, quand il neige.

Χιονιστής (καιρὸς, μῆνας). » Νιφετώδης, χιονοδόλος; (ῥα). temps neigeux.

Χιονίστρα, πάθ., ἴδε Ξεπτάγισμα.

Χλιός (ὁ ἄλλως Σύχλιος), α, ὄν. » Χλιαρός (» Τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖσι μετ' ἄκρας κλοῦσαι, » Ἀθην.). εἰληθερῆς (κυρ. ὁ ζεσταμένος εἰς τὸν ἥλιον). tiède.

Χλιούτσικος, η, ον. » Ἀχροχλίαςος. un peu tiède.

Χλωμάδω. » Ὠχρος (ὁ), ὠχρίασις, τὸ ὠχρόλευκον. pâleur, θ.

Χλωμιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ὠχρίω, ὠρακιάω. pâlir.

Χλωμός (ἀπὸ τοῦ Χλουρός, ὁ ἄλλως Χλούνης. Εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη νομάζεται Λχνός), η, ὄν. » Ὠχρίων, ὠρακίων, ὠχροειδής, ὠπωχρος, θάψινος (χοῦ-

μα κυρ.). pâle, ὁ, blême, blafard, have, qui a les couleurs jaunes.

Χλωρός (ὁ Τουρκ. Ταζέδικος, κυρ. διαφυτά, μὲ τὰ ὅποια καὶ ἐνόνεται πολλὰ-κις, καθὼς Χλωροκούκρια, Χλωροφάσσου-λα κτλ.), η, ὄν. » Νεόδρεπτος, νεοδρεπτής. vert. §. (καταγρ.) χλωροῦ τυρί (τὸ νεόπνηκτον), ἴδε Χλωροτύρι. (Ὁ Ἀθηναῖος ἔχει καὶ » Χλωροὺς καθιούς!!)

Χλωροτύρι (ἢ ἄλλ. Μυζήθρα. » Οὐδὲ τὸν τυρὸν γε τὸν χλωρὸν «, Ἀριστοφ. Βατρ. 559). » Τρα (» Τρο) φαλῖς (-λλίς), τράφαλλος καὶ τροφάλιον. fromage frais; caillé; caillebotte, θ.

Χνάρη (ὑποκορ. τοῦ) » Ἰχνος, ἴδε Πάτημα καὶ Ποδάρη. §. (συνεκδοχ. τὸ ὑποκάτω τῶν ποδημάτων κτλ.). » Πέλμα (τὸ). semelle, θ.

Χνότον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὰ Χνότα). » Ἡ τοῦ στόματος ἀπυφορά. haleine, θ. (ἢ μὲν καλῇ) fraîche, (ἢ δὲ δυσώδης) forte.

Χνοῦδι (ἀπὸ τοῦ) » Χνωῶδες (» Τὸ χνωῶδες τῶν πτίλων α.). » Χνοὺς-οὺς (ὁ), ἄχνη (» Ἀχνην λινοῦ θηνίου «, Ἱπποκρ.), κροχὺς (» Ἀνήσω κροχὺδα μαστιγουμένη, » Ἀρσφ. παρὰ Πλδ., ἴδε Σηκόνω), ἱούλος (τοῦ προσώπου τῶν νέων). duvet, coton (τοῦ προσώπου, καὶ μερικῶν ὠρικῶν, καθὼς τοῦ κυδωνιοῦ, τοῦ ῥοδακίνου κτλ.); poil follet (τοῦ προσώπου).

Χνοδίζω (μαθὼ μὲ κλωστήν ἢ μὲ μέλι πολυβρασμένον τὸ χνοῦδι τοῦ προσώπου), ῥ. μετ. » Πιττώω (διότι μετεχειρίζοντο πίσσαν), πτιλίω, δροπακιάζω. dépiler (le visage), ἴδε καὶ Μαδίζω.

Χνοῦδισμα. » Δρωπακισμός, πτιλίωσις, ψιλώσις. dépilation (du visage).

Χνουδίστρα. » Παρατίλτρα (» Τὴν τε πίτταν τῶν βαλανείων εξαίρουσας καὶ τὰς παρατιλτρίδας ἐξαλαύνοντας, » Σουίδ.), κομωτρία (» Ἡ κομῶσα καὶ φιλοῦσα τὰς γυναῖκας κούρισα «, Ἐτυμολ.). femme qui épile.

Χίβολη (ἀντὶ Φωγυλῖς, ἐκ τοῦ Φώγω, ἡ καίουσα ἀκόμη* στακτὴ). » Λιθάλη, σποδός, σποδιά, θερμοσποδιά (Διοσκορ.), μαρίλη. braise, θ. ||. ψήνω 'ς τῇ' χίβολῃ. » Σποδίζω (» Καὶ φηγὺς σποδιδεῖσι πρὸς τὸ πῦρ «, Πλ. Πολ. Β')., ἐγκρύπτω (ὅθεν ὁ Ἐγκρυφίας ἄρτος).

Χοιρινός, η, ὄν (κυρ. κρέας). » Χοίρινος, χοίριος, ὕειος, de porc (cochon).

Χοιροῦθάνον, φ., ἴδε Ἀνδράκλα.

Χοιρεμέρι. » Κωλῇ, κωλίν-ῆνες (ὁ), »

πέρνα (στράβ.), ἄκρων χοίρειος (ἱππιατρ.).
jaïmbou.

Χοῖρος (τὸ ἄλλ. Γουρῶνι), ζ. » Χοῖρος
(ὠνομάζετο κυρ. τὸ γουρουνάκι). cochon,
porc, pourceau (μόνον τὸ μέγαλον), ἴδε
καὶ Γουρῶνι. || δ ἄρσενικὸς χοῖρος, ἴδε
Κάπρος. || δ ὕληυκός-, ἴδε Σκράφα.

Χολερικός, η, ὄν. » Χολεριῶν, χολε-
ρικός. bilieux.

Χολή. » Χολή. fiel, bile, θ. amer (κυρ.
τῶν ψαριῶν).

Χολιάζω, ρ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Χολόμαι,
ἴδε Θυμόνω καὶ Κακίονω.

Χολιασμα, ἴδε Θυμός καὶ Κάκιωμα.

Χολοκούκκι (καὶ εἰς τὸ πληθ. τὰ Χο-
λόκοκκα), κ. (ιατρ.). (δὲν εἶνε τὸ ῥίτσι-
νον, ἀλλ' ὅ) » Κνίδιος κόκκος (ὁ καρπὸς
τῆς Θυμελαΐας). grains de lauréole ou
garouille, poivre de montagne ?

Χολοσκάνω, ρ. μετ. » Δία(Ἄπο)κνήϊω,
λυπέω, ἀνιάω, πικραίνω, παραπικραίνω
(Γραφ.). aigrir, bisquer, mortifier. ζ.
μετ. αὐτοπ. » Περιπαθέω, δεινοπαθέω, ἴδε
καὶ Κακοκαρδίζω καὶ Χαλνῶ.

Χολόσκασις ρ. » Περιπάθεια. cène
Χολόσκασμα (-cœur).

Χολοσкасμένος, η, ὄν. » Περιπαθής,
δεινοπαθῶν. hisqué.

Χονδρά, ἐπ. » Παχέως, ἀδρῶς. ζ.
(μεταφ.) » Σκαιῶς, ἀπειροχάλως. grossiè-
rement.

Χονδραίνω, ρ. μετ. » Παχύνω. grossir.

ζ. ρ. μεσ. αὐτοπ. » Παχύνομαι. de-
venir gros, ἴδε καὶ Παχαίνω.

Χονδρόβουλα (τά) (εἶδος παιγνιδιοῦ),
ἴδε Πεντάβουλα.

Χονδροδουλειά. » Τὸ βάνουσον (ἄκομψον,
ἀπείριτον) τῆς τέχνης, βανουσουργία. tra-
vail grossier.

Χονδροδουλειτής. » Βάνουσος. qui exer-
ce un métier mécanique.

Χονδροειδέσματος (μεταφ. ὅ) » Σκαιός,
ἀπειρόκαλος, ἄκομψος, ἀγροικότερος, σό-
λοικος (τὸν τρόπον). grossier.

Χονδροκέφαλος (μεταφ.), η, ὄν, ἴδε
Βαρυκέφαλος.

Χονδροκοπιός, ἄ, ὄν. » Αδιαμόρφωτος.
grossier.

Χονδρολαΐμης, ισσα, ικον. » Παχυτρά-
χηλος. qui a le cou épais.

Χονδρόπτερος, η, ὄν. » Παχύδερμος. qui
a la peau épaisse.

Χονδρός, η, ὄν. » Παχὺς (= Θύννος...
πίων καὶ παχὺς, α Στράβ. Γ', β'), ἀδρὸς
(τὸ ὅποιον ἐρμηνεύων ὁ ἔκτυμολ. διὰ τοῦ)
χονδρός (= φέρεται παράδειγμα τὸ » Ἰδέ-

μεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς α).
gros, épais. ζ. ἴδε Παχὺς. || διατί

ἐβαλες χονδρὸν φτίλλι; » Ὅτι τῶν πα-
χειῶν ἐνετίθειες θρυαλλίδων (Ἀριστοφ.) α ;
|| κόσκινον χονδρὸν (τὸ χονδροτροπημέ-
νον), ἴδε Κόσκινον. ζ. (μεταφ) με χον-
δρὴν (δηλ. πολλήν) πληρωμένην, (ἀπαράλ-
λακτα μετ' τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἐπὶ μισθοῖς
ἀδρῶς; » Ἀδρῶ μισθοῦ. à gros gages. ζ.
(μεταφ. ὅ) Ἀπρακτὸς καὶ Χωριάτης, ἴδε
τάς λέξεις.

Χόνδρος (τὸ). » Πάχος (τὸ), παχύτης.
grosseur, θ. épaisseur, θ.

Χονδρόφλουδος, η, ὄν. » Παχύφλοιος.
qui a l'écorce épaisse.

Χορευτής-εὔτρα. » Χορευτής, ὀρχηστῆς
-ήστρια καὶ -στρίς. danseur-euse; figu-
rant-ante.

Χορεύω, ρ. ἀμ. » Ὀρχίζομαι, χορεύω
(» Πηδᾶ, χορεύει, πῶλος ὥς ἀπὸ ζυγοῦ α,
Ἀθην. Γ'). danser. || χορεύω τὸν Ἀρβα-
νίτικο' (χορὸν δηλ.). » Πυρρίχην ὀρχοῦμαι.

Χορίγι (ὀνομάζουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν
ἐτοιμασμένον διὰ κτίσιμον ἀσβέστην. Ἰπὸ
τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων Εἰγχόρηγι
μὲν ἦ Εἰγχώρηγι, ὡς Εἰγχωροί, ὀνομάζον-
το οἱ μὴ λελατομημένοι, ἀλλ', ὥσπερ ἔχου-
σι φύσεως, ἐνθὲν κἀκείθεν συλλεγόμενοι
καὶ ἀλλήλους συναρμολογεῖν ἐν ταῖς τοι-
χοποιταῖς λίθοι, οἱ ἄλλως Λογαῖοι καὶ Λο-
γάδες· συνεκδοχ. δὲ καὶ κάθε κτίσμα ἐκ
τοιούτων λίθων. » Τοῖχος [- Κινστέρνα,
» Νὰς κτλ.] ἐγχώρηγος). » Κονία, κο-
νίαμα, ἀμμοκονία (ἦ) ὀστρακοκονία. ci-
ment, cèrri, enduit.

Χοροπήδημα. » Σκίρτημα. gambade, θ.
cabriole.

Χοροπηδῶ, ρ. ἀμ. » Σκιρτάω, ἀνα-
σκιρτάω. bondir, gambader, cabrioler,
se cabrioler, s'inguer.

Χορός. » Ὀρχησις, χορὸς, χορεία (= Ἄπτε-
σθαι δὲ τοὺς ἐφεξῆς ἀλλήλων, ἀτρέμα πε-
ριϊόντας, ὥσπερ ἐν χορείᾳ α, Πλούτ. περὶ
τῶν Ἑκλεισιπ. Χρησ.). danse, θ. || χο-
ρὸς Ἀρβανίτικος. » Πυρρίχη.

Χορταίνω, ρ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Χορτά-
ζω. » Κορεννύω (-νμι), πιμπλάω (-νμι),
ἐμπιπλάω (-νμι), ἐμπιμπλάω (-νμι), πλη-
ρῶ. rassasier, assouvir (ὑπερβ.). ζ.
ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Κορέννυμαι, ἐμπίπλαμαι,
ἐμφερέομαι, μιστὸς γίγνομαι (εἰμι), ἄλις
(ἄδην) ἔχω, χορτάζομαι. se rassasier. ζ.
(μεταφ.) ὅταν εἶδεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὸν
ἐχόρτασαν (τὸν ἀηδίασαν δηλ.) πλέον, καὶ
ἐπομένως τὸν παρέβλεπαν. » Ὀπηνίκα
τοὺς Ἀθηναίους εἴωρα μεστοὺς ὄντας αὐτοῦ

καὶ περιορῶντας (Πλούτ.) α. || ἐχέρτασα (ἀηδίασα δηλ., βαρέθηκα) πλὴν ἀπὸ τότε τὰ κριτήρια. » Καὶ ἔγωγε ἐξ ἐκείνου ἄλλος ἔσχω τοῦ βήματος (Λισχ. Σωκρ.) α.

Χορταράκι. » Χορτάριον, βρύον. *gazon*.

Χορτάρι (ὕποκρ. τοῦ) » Χόρτος (ῖ), πᾶς, βοτάνη. *herbe*, θ. ς. » Φυτόν. *plante*,

θ. ς. χορτάρι (ἰδιαίτ. ἐκιν' ὅ, περ τρώγουν τὰ ζῶα). » Χίλος, χόρτος. *foin*, *fouirage*.

ς. χορτάρια (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὡς χρησιμεύουν διὰ τρεφῆναι τοῦ ἀνθρώπου, καὶ φυτρῶνουν χωρὶς καλλιέργειαν, καθὼς ραδίκια, καυκαλήθραις, βρούβαις κτλ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζονται, καθὼς καὶ τὸ πάλαι. » Λάχαν. *herbages*, ἴδε Λαχανικά. || πολὺ (παχὺ, ἀφύλλον) χορτάρι. » Πῶς βαθεῖα. || μαζίνω χορτάρια. » Λαχανίζομαι, βοτανίζομαι. *cueillir des herbes*; *herboriser* (κυρ. ἰατρικά). || ἐδῆκαν ἢ μαζώξουν χορτάρια. » Πρὸς λαχανισμὸν ἐξέσαν. || χορτάρι τῆς Παναγίας, φ. (ιατρ.). » Τεύχριον, χαμαΐδρυς. *germandrée* (la petite), *chêne-veri* (le petit).

Χορταρικὸν (κυρ. εἰς τὸ πλ. τὰ Χορταρικά), ἴδε Λαχανικά.

Χόρτασμι. » Κόρος, πλησμονή, χορτασμός, ἐμφορῆσις. *rassasiement*.

Χορταστικά, ἐπ. » Εἰς (»Κατὰ) κόρον, κατὰκόρος, ἄδην καὶ ἄδην, ἄλλος. *abondamment*.

Χορταστικός, ἡ, ὄν. » Πλήσιμος, χορταστικός. *rassasiant*.

Χορτάτος, η, ὄν. » Πλήρης, μεστός, κεχορτασμένος, ἐμπεπλησμένος, πεπληρωμένος, κεχορτασμένος. *rassasié*, *souffl.*

Χουλιάρα (ἢ ἄλλ. Κουτάλα). » Ζωμή-ρσις, ἐνθήρσις (διότι μὲ αὐτὴν ἐκένωναν τὴν φάειαν), ἀρυτήρ, κύκηθρον. || χουλιάρη τρυπητή, ἴδε Τρυπητή. ς. χουλιάρη (μεταφορ. ὁ φιλοτάραχος ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον οἱ ἀναγαγότεροι τῶν χυδαίων Σκατοχούλιον ὀνομάζουσι. Οἱ παλαιοὶ, φυλάττοντες τὴν αὐτὴν μεταφοράν, τὸν ὠνόμαζαν) » Κύκηθρον (Ἀριστοφ. *Εἰρ.* καὶ *Πιστη.* Ἀρχ. 12'), ἴδε καὶ Ἀνακατωτούρης.

Χουλιάρη (τὸ ἄλλ. Κουτάλη). » Δοίδυς, κευλιάριον. *cueillère*, θ.

Χουλιάρη (ἢ ἄλλ. Κουταλιά). » Δοίδυς (συνεκδοχ.). *cueillerée*, θ.

Χουλιάρίζω, ρ. μετ. καὶ ἀμ. » Δοίδυσι ἀρτύτεται. *se servir de cueillère*, *faire force de cueiller*.

Χουνί, ἀγγ. » Χώνη. *entonnoir*.

Χουχουλίζω, ρ. μετ. » Ἀάζω (Ἀριστοτ. Φυσ. προβλ. ΔΔ'). *souffler* (chaud).

Χουχουλίσμα. » Ἀασμός. *souffle* (chaud).

Χυχλακίζω, ρ. ἀμ. » Καχλάζω, παφλάζω, βράσσομαι, ἀναβράσσω. *bouillonner*.

Χυχλακίσμα. » Καχλασμός, βρασμός. *bouillonnement*, *eboullition*.

Χυχλύδι, θαλ., ἴδε Καχλύδι.

Χράνος, φ. (καίει ὅαν τὸ ρεπάνι, καὶ τρώγεται ὡσαύτως). » * Ράφους-υος (ῖ), ἄγρια ραφανίς (Διοσκωρ., ὁ ὅποιος τὴν ὀνομάζει καὶ) Ἀρμορακίαν (λέγων ὅτι ἡ λέξις εἶνε Λατινική). *cran* ἢ *crain* (εἶδος τοῦ) *raifort* (*sauvage*).

Χρεῖα (ἢ ἀνάγκη τινὸς πράγματος), ἴδε Ἀνάγκη.

ς. (συνεκδχ., διὰ τὸ εὐφραμπεριν, τὸ μέρος ὅπου ἀποσκευαζόμεθα τὴν κοιλίαν, τὸ ἄλλως Ἀναγκαῖον) » Ἀπόπατος, ἀφοδος (ἡ) » Ἀφοδων μὲν ἀναγκαῖων δυσὶν ἀναχωρήσει α. Λουκιαν., ἀφοδότηριον, εὐμάρια. » Εἰς εὐμαρίην σκιδνάμεναι α. Ἡρόδ., ὥκος (Θεοφρ.). *commodité*, *garderobe*, θ. *aisance*, *privé*, *retrait*, *aisement*, *latrines*, θ. πλ. *lieux*, πλ. || σκιδνεται (βγαίνει, πάγει) πρὸς χρεῖαν τόν. » Ἐπὶ θῶ(θᾶ)κον ἀνίσταται.

» Εἰς ἄφοδον (ἀποπατον, εὐμάρειαν) πορεύεται. *aller à la selle* (à la garde-robe, au bassin, à ses affaires, à ses nécessités, à ses besoins). || (ἐπεδὴ συμπίπτει μὲ τὴν δευτέραν σημασίαν, δὲν μεταχειρίζομεθα σχεδὸν τὴν πρώτην, εἰ μὴ εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας φράσεις:) δὲν σ' ἔχω χρεῖαν (δὲν σε ψεφῶ δηλ., δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς βοηθείας σου) » Τί χρεῖαν τὸν ἔχω κτλ. (πάντοτε δηλ. περιφρονητικῶς καὶ μὲ θυμὸν). » Οὐδὲν προτιμῶ σοι. » Χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἑλλήνος. *je n'ai quo faire* (καὶ εἰρων.) *j'ai bien affaire de cet homme-là*, ἴδε καὶ Χρειάζομαι.

Χρειάζομαι, ρ. ἀποθ. » Χρῆζω, δέω καὶ δέομαι, ἐνδέομαι. *j'ai besoin* (affaire), *il me faut*, ἴδε καὶ Θέλω. || χρειάζομαι ἀκόμῃ καὶ ἄλλα. » Προσδέομαι. || διότι λέγει ὅτι τοῦ χρειάζονται καὶ ἄλλα (ἢ χρειάζεται ἀκόμην) ἄσπρα. » Φοβὶ γὰρ προσδεῖσθαι χρημάτων. *il a affaire d'argent*. || τίποτε δὲν χρειάζεται. » Πάντων ἐστὶν ἀπροσδεής. || δὲν τοὺς ἐχρειάζοντο πλέον. » Οὐδὲν ἐστὶ αὐτῶν εἶδε (Θαδ.). *on n'avait plus aucun besoin d'eux*.

ς. (τροπ.) τὰ χρειάσθηκε (φρ. ἀντὶ τοῦ, Φοβήθηκε), ἴδε Φοβοῦμαι,

Χρειάζόμενος, η, ὄν. » Χρεώδης, nécessaire. || τὰ χρειάζόμενα (πρὸς διατροφήν, ἐνδυμασίαν κτλ.) τοῦ ἀνθρώπου. » Τὰ ἐπιτρέπει. || τὰ χρειάζόμενα (διὰ κάθε δουλείαν). » Σκωή. *attirail*.

Χρεώνεμαι (κάμω χρέος, προφ. κοιν. Χρεώνομαι), ῥ. μεσ. » Χρεῶν ἀγχος ὑποδύομαι. s'endetter, contracter des dettes.

Χρέος (τὸ). » Ὁφειλή, ὀφείλημα, ὄφλημα, ὀφειλόμενον, χρέος (τὸ), δάνειον. dette, θ.

|| πληρόν τὸ χρέος μου, ἴδε Ἐξοφλῶ. §. (μεταφρ. ἡ ὑποχρέωσις, τὸ Ἔργον). » Χρέος (« ὑπὸ χρεῶν πολιτικῶν », Πλούτ. Δημοσθ.), καθήκον, γιγνόμενον. devoir, obligation.

|| κάμω τὸ χρέος μου. » Τὴν ὀφειλὴν ἀποδίδωμι (ἀποτίνω, ἀφοσιόμαι). » faire son devoir, acquitter sa conscience, s'acquitter d'une dette. || » δὲν ἤξεύρω ἵνα ἐλπιῶ ποτε ἀπὸ τὸ χρέος ἐξέω, πρὸς ἐσένχ. » Μηδὲν ἐμαυτῷ συνοῖδα τοῦ πρὸς σέ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι (Ἰσοκρ.) α. ||. » οἱ πεζοδρομοὶ ἔκαμαν τὸ χρέος τῶν. » Τοὺς δρομῆας τὸ γιγνόμενον πεπληροκέναι. ils achevèrent leur tâche (charge).

Χρεωμένος (προφ. κοιν. Χρεωμένος), η, ον. » Ὑπόχρεως. endetté.

Χρεώστης, ἴδε Χρεωφειλῆτης.

Χρεωστικά, ἐπ. » Κατ' ὀφειλήν. par obligation.

Χρεωστῶ (προφ. κοιν. Χρεουστῶ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὁφείλω. devoir.

Χρεωφειλῆτης. » Ὁφειλέτης (ὁ), ὀφειλέτης (ῆ). débiteur; redévable.

Χρηματίζω, ῥ. οὐδ. (ἄπορον πῶς κατήντησε ἵνα σημαίνῃ, μόνον εἰς τοὺς περασμένους χρόνους, τὸ εἶμαι, ὑπάρχω ἡ χρῆσις δὲ αὐτῇ δὲν εἶνε νέα, διότι καὶ Στέφ. ὁ Βυζάντ. ἔχει » Γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματίζων), ἴδε εἶμαι.

|| λέγουν ὅτι ἐχρημάτισεν (ἐστάθηκεν) ἄνθρωπος προκομμένος. » Λέγεται γενέσθαι σοφὸς ὁ ἀνὴρ. ||. » ἔδωκε τὴν θυγατέρα του τὸν Σάτυρον, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε μιᾷ φορᾷ ἄνθρωπός του. » ἔδωκε Σατύρῳ τὴν ἐαυτοῦ θυγατέρα, ἐαυτοῦ ποτε γενομένην (Δημοσθ.). α. ||. » ὅσοι χρηματίσαν ποτε εἰς καμμίαν δημόσιον ὑπηρεσίαν. » Οἱ τῶν κοινῶν ἐπὶ τῷ γεγεννημένοι (ὁ αὐτ.) α.

Χρηματῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ὁφρατῶ καὶ

Χρησιμεύω, ῥ. ἀμ. » Ἐπιτήδειος (« Χρήσιμος » εἶμαι, χρησιμεύω (Δουκιαν. καὶ Διοσκορ.), συμβάλλομαι. servir, ἴδε καὶ ἐφελῶ.

Χρήσιμος, η, ον. » Εὐχρηστος, χρήσιμος. utile, bon. §. (συνεκδοχ.) χρήσιμος ἄνθρωπος (ὁ τιμημένος), ἴδε Καλοπίαχτις.

Χριστόψυρον (τὸ Τουρκ. Δουλιχέρ-μπα-

λὺκ), ψ. poisson de Saint Pierre, double-tache, doré, θ.

Χρονιά (ῆ), ἴδε Χρόνος.

Χρονιάρικος, η, ον. » Ἐνιαύσιος. qui est d'une année.

Χρονιάτικον (ὁ μισθὸς ἐνὸς χρόνου). » Ἡ ἐπέτειος μισθοφορία. année, θ.

Χρονίζω (γίνομαι ἐνὸς χρόνου), ῥ. οὐδ. » Ἐνιαύσιος γίγνομαι. accomplir (en âge) sa première année.

Χρόνος. » Ἐνιαυτός, ἔτος (τὸ), χρόνος (« Ἀπεδήμησε χρόνος ἱκανὸς », Εὐαγγ.). αν, ἀνέθε, θ. ||. ἡ νύκτα (ἡ μέρα) εἶνε χρόνος (φρ. διὰ τὰς μεγάλας νύκτας τοῦ χειμῶνος ἡ τὰς μεγάλας ἡμέρας τοῦ θε- ρους. Ὁμοίον τι, νομίζω, ἐννοεῖ καὶ ὁ Θεό- κριτος, ὅταν ἔλεγεν, εἰς τὸ ὥραϊόν του εἰ- δυλλιον τοὺς Ἀλιεῖς) » Χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι (Εἰδ. ΚΑ, 25) α. ||. ἡμέρας χα- ρά, καὶ χρόνου λύπη, (Παροιμ.). ||. δὺς (τρεις, τέσσερις κτλ.) χρόνοι. » Δί(« Τρί-, » Τετρά-κτλ.)ετες, (δι-,τρι-,τετρα-κτλ.)ε- τία. ||. δὺς (τριῶν, τεσσάρων κτλ.) χρόνων. » Δί(« Τρί-, » Τετρα κτλ.)ετής (ὁ καὶ ἡ). ||. κορῆτσι δεκατεσσαρῶν χρόνων. » Κόρην τετταρα καὶ δέξ' ἔτη γεγενυῖαν. ||. πόσω χρόνων εἶνε; » Πηλίκος (« Ἠλίκος » ἐστί; ||. τριακόσια τάλαντα τὸν χρόνον. » Τρια- κόσια τάλαντα ἔτους (τοῦ ἔτους, τοῦ ἐνιαυ- τού) ἐκάστου. par an, annuellement. ||. ἐπάνω εἰς τὸν χρόνον. » Περιπλομένου (« Πε- ριτελλομένου) ἐνιαυτοῦ », Ὁμ. ||. τὸ πρό- θατον καὶ τὸ ἴδι γέννη (ἐπάνω) εἰς τὸν χρόνον (ᾧ που γεννηθῆ). » Πρόθατον καὶ αἰς αὐτοῖς κύει. » Ἀριστοτ. ||. Εἶ- νε τώρα 27 χρόνοι (ἔχομεν τώρα 27 χρό- νους) ἀφού. » Ἐτη δὲ ἡμῖν ἐσι ταῦτα ἐπτά καὶ εἴκοσι, (Αλκ.) α. ||. εἶνε τώρα δέκα χρόνοι. » Ἔτος τὸ δ' ἦδη δέχκτον (Σοφ.). ||. τὸν ἄλλον (τὸν δεῦτερον) χρόνον. » Τοῦ κατόπιν ἐνιαυτοῦ. » Τῷ ἐρεῖξς ἔτει. Ἰαν- πὲε suivant. ||. χρόνον με τὸν χρόνον (φρ.), ἴδε Μέ. ||. τοῦ χρόνου, (φρ.). » Ἐς νῦν α. » Εἰς ὥρας. » Εἰς ὥρας ἄλλας. » Εἰς ἔτους ὥραν. Ἰανπὲε prochaine.

||. ἵνα μὴ φτάξῃ τοῦ χρόνου (κακὸν χρό- νον ἄχρη, κτλ.)! (φρ.). » Μὴ ἐς ὥρας ἵκοιτο! » Μὴ σὺν ὥρᾳ γένοιτο (Πλουτ.)! » Μὴ ὥρας ἵκοισθε (Ἀριστοφ.). » Οἰκώ- ζειν, κλαίειν μακρά! (τῆς φρσ. Κακὸν χρόνον ἄχρη ἀνάλογον νομίζω τὴν εἰς τὸ ἐπόμενον ἐπίγραμμα τοῦ Παλλαδᾶ: » Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρό- νος ἔσγεν, Εἰς ἀλαθαρχίης γραμματικῷ γέγονεν α., Ἀνθολογ. Παλ. ΙΑ, 383). ||. καὶ τοῦ χρόνου! καὶ τοῦ χρόνου, καὶ εἰς

χρόνους πολλούς (φρσ. ἀπαράλλακτος με τοῦ Ὀμήρου τό:) « Δός δ' ἡμᾶς χαίροντας εἰς ὥρας αὐτὶς ἰκίεσθαι, » Εἰς δ' αὖ ὥρων εἰς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτοὺς (Ἰνν. ΚΕ. εἰς Διόνυσο) ! » Εὐχομένοις ἡμῖν πολλὸν μένοις ἐπ' ἔτος, « Εἰπὶ γρ. || . πᾶρ' τὸν ἑ τὸ γάμο' σου ἵνα σέ πῃ καὶ τοῦ χρόνου (παροιμ.) ! ἴδε Γάμος.

Χρυσάφι (ἀντὶ Χρυσάφιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Χρυσός, κατὰ τὴν Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 382. Τοῦ αὐτοῦ τύπου ὑποκοριστικὸν καὶ τὸ Ξυράφιον καὶ Χωράφιον, μέταλλ., ἴδε Μάλαμμα. §. (συνεκδοχ. ἢ με λεπτότατον χρυσὸν ἢ ἀργυρὸν νῆμα τυλιγμένη κλωστή). » Χρυσόλινον, χρυσόνημα. cannelille, θ. argent filé (τὸ ἀπρον).

Χρυσή (« Τοὺς ἱκτέρω χρωσθέντες ὥσπερ χρυοίφ », Σουίδ.), πᾶθ., ἴδε Κιτρινάδα.

Χρυσίζω, ῥ. ἀμ. » Χρυσίζω, χρυσαυγίω.

Χρυσοδεμένος, η, ον. » Χρυσένδετος, χρυσοδετος. (baguette) montée en or.

Χρυσοκάνθαρος (ἢ ἄλλ. Ζῖνα καὶ Χρυσίτσα), ἐντ. » Μηλολόν(άν)θη (« Ἄλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὴν ἀέρα, » Λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθη τὸ ποδός », Ἀριστοφ. Νεφ.), χρυσομηλολόνθη, χρυσοκάνθαρος. hanneton (de couleur d'or).

Χρυσοκεντημένος, η, ον. » Χρυσόπατος, *χρυσοποίκιλος, διάχρυσος. brodé en or.

Χρυσόμυγα, ἐντ. (ιατρ.). » Κανθαρίς. cantharide, θ (διαφ. τοῦ) emeraudine, θ.

Χρυσόνω, ῥ. μετ. » Χρυσός. dorer.

Χρυσόζυλον, φ. » Θάψος, θαψία. fustet.

Χρυσός (ὁ χρυσοκεντημένος ἢ μαλαματοκαπνισμένος), ἡ, ὄν. » Χρυσούς, διάχρυσος, χρυσοδαφής, χρυσοφαής, χρυσοκολλητός, χρυσοπάτος, χρυσοφύξ, χρυσοφάντος. doré. || . χρυσοῦς ἄμμος. » Χρυσοίτις (ἄμμος, ψάμμος). » Ψήγμα χρυσοῦ.

Χρυσόφα (καὶ κατὰ συγχ. Ξόφα), ὤφ. » Χρυσόφρυς, χρυσώπις, χρυσωπός. dorade, θ.

Χρυσοχός (ὁ Τουρκ Κουγιουμτζής, προφ. κοιν. Χρυσικός, ἐκ τοῦ) » Χρυσόχοος, χρυσοουργός. orfèvre.

Χτίνι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐργ., ἴδε Κτένι κτλ.

Χτικιό (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), πᾶθ., ἴδε *Κτικιό κτλ.

Χυλόνω, ῥ. μετ. » Χυλόω (-ίζω), διαζωμεύω. émulsionner. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Χυλόμαι, διαζωμεύομαι.

Χυλόπηττα (προφ. καὶ Χυλοπήττα), (εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ζυμαρίου τριμμένου, ὁ-

που βάλλουν, ἀφ' οὗ βράσοι, καὶ ὀλίγον κρασί. Ομοιάζει με τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἀρτολάγανον, (ἢ τὴν) φουστὴν μάζαν (καὶ πιθανώτ. με τὴν Ὀμηρ.) κυκλῶνα. espèce de pain.

Χυλός. » Χυλός, χύλωμα. émulsion.

Χύλωμα (ἢ κατὰστασις πράγματος χυλωμένου). » Χύλωσις, χυλισμός. emulsion, chyliification (ἐπιστημ.).

Χυλωμένος, η, ον. » Διεφθός, διεζωμευμένος, ἐτηνρός. bien bouilli, cuit jusqu'à l'émulsion.

Χύνω, ῥ. μετ. » Χίω, ἐκ(ἀπο)χέω. verser, répandre; épancher; distiller.

|| . κάθε δύο μέρας χύνεις τὸ πρῶτον νερό καὶ βάλλεις ἄλλο. » Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ πρῶτον ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι (Διοσκορ.). || . ἕνα νερό ἵνα χύνεται καὶ ἄλλο ἵνα βάλλεται, ὡς οὐ ἵνα πλυθῇ καλλ. » Τοῦ μὲν ἀποχέομένου ὕδατος, τοῦ δὲ ἐπιχέομένου, μέχρις ἂν πλυθῇ καλῶς (ὁ αὐτ.). « || . χύνω νίψιμον.

» Παρχέω. donner (verser) à laver. || . τοῦ ἔχουσιν ἑ τὸ στόμα μολύβι (ἀσθημα κτλ.). » Μολύβδον εἰς τὸ στόμα ἐνέτηξαν. §. χύνω σπυρία. » Ἐκχύδρια ἐκθύειν. §. χύνω μέταλλα, ἴδε Λυόνω. || . χύνω εἰς τὸ καλοῦπι. » Χωνεύω. mouler. || . χύνω κερία. » Κηροχύτεω. || . χύνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἐκρίω, ἐκχέομαι. couler, s'écouler. || . (ὁ Δυνάδης) χύνεται ἑ τῇ Μαύρῃ θάλασσά. » Ἐξεῖσιν (» Διέξεῖσιν, » Εὐ[ο] Εἰς-, » Ἐκ) θάλλει, » Ἐκιδῶσιν, » Ἐξερέγγεται, » Τὸν εἶδον πεῖται εἰς τὸν Ποντον. il se jete (se décharge, s'embouche) dans. || χύθηκαν τὰ μμάτιά του (καὶ καταγρ.) τὸ φῶς του. » Διεβρύθησαν αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοί. || . χύθηκαν τὰ μαλλιά του κτλ, ἴδε Πέπτω. §. χύνομαι (μετωνυμ. ἀντὶ τοῦ ὀρμῶ), ἴδε ὀρμῶ καὶ Τινάζομαι. || . χύνομαι ἐπάνω τινός καὶ τὸν λήκαλιαζω. » Ἀμφιχέομαι (« Ἀμφιχέυεις πατέρα Ὀδ. Ω). » Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφιχέοντο καὶ ἡσπάζοντο Ὀδυσῆα (Ὀδ. Χ).

» Διέβρυθον αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοί. || . χύθηκαν τὰ μαλλιά του κτλ, ἴδε Πέπτω. §. χύνομαι (μετωνυμ. ἀντὶ τοῦ ὀρμῶ), ἴδε ὀρμῶ καὶ Τινάζομαι. || . χύνομαι ἐπάνω τινός καὶ τὸν λήκαλιαζω. » Ἀμφιχέομαι (« Ἀμφιχέυεις πατέρα Ὀδ. Ω). » Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφιχέοντο καὶ ἡσπάζοντο Ὀδυσῆα (Ὀδ. Χ).

Χύσιμον. » Χύσις, ἐκχύσις. l'action de répandre (verser, §. s'écouler, etc.). §. χύσιμον μετὰλλου, ἴδε Λωύσιμον.

Χύσις (τὸ ῥίψιμον τῶν φορτίων εἰς τὴν θάλασσαν ἐν καιρῷ φουρτούνας), ναυτ. » Ἐκβολή. jet. || . ἐκχέω χύσιν. » Ἐξέβαλον, ἀπεσκέυασαν, ἀπεφορτίσαντο. || . ἔξω μόνον ὅταν ὅλοι κοινῶς οἱ συνταξιδιώται ἀποφασίσουν ἵνα κάμουν χύσιν. » Πλὴν ἐκβολῆς, ἢν ἂν οἱ συμπλοκοὶ ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται (Δημοσθ.). «

Χυτός (χυρ. διὰ τὰ μετὰλλινα σκεύη,

πρὸς διαφορὰν τοῦ Τορνευτός), ἡ, ὄν. » Χω-
νευτός. de fonte, moulé.

Χῶμα (τὸ). » Χοῦς-ὀδς (ῖ). γῆ. terre.

Χωματένιος, α, ὄν. » Πῆλινος, ὀστρά-
κινος, κεράμεος καὶ κεραμευός. de terre,
fait de terre.

Χωματίδα, ψ. » Ψαμα(μμα)τίς. espè-
ce de poisson.

Χώνευσις (προφ. κοιν. Χώνεψι). » Πέ-
ψις, διάφορησις. digestion.

Χωνευτικός (δ βοηθῶν τὴν χώνευσιν), ἡ,
ὄν. » Διαφορητικός. digestif.

Χωνεύω, ῥ. μετ. » Διαπονέω (» Διαπο-
ρέω) τὴν τροφήν, πέπτω καὶ πέττω(-σω),
καταπέπτω, γωνεύω. digérer.

Χώνω, ῥ. μετ. » Ἰδε Ἐπλήγω καὶ Στρυ-
μῶνω. ||. χώνω εἰς τὰ πλάγια. » Παρα-
θύω, παρεμβύω. fourger. §. (μεταφορ.).

» Παρνεύω, παρεντίθηναι. glisser, insi-
nuer, couler doucement. §. insérer (κυρ-
εῖς βιβλίον κτλ.). ||. χώνω (ἀντί τοῦ ὀξ-
πτω) εἰς τὴν γῆν χρήματα κτλ., ἴδε Πα-
ραχώνω. ||. χώνομαι, ῥ. μέσ. » Εἰσδύνω,
ἐν (εἰς-, ὑπο-)δύομαι, διαδύνω(-ομαι), (κα-
τὰ)δυναι ἄλλ., ὅθεν τὸ) κατέδυν. s'enfon-
cer, s'introduire, ἴδε καὶ Τρυπῶνω. ||.

καὶ ἐπειδὴ χώθηκεν ἡ μύτη τοῦ κονταριοῦ
βυθιά. » Καταδύσης τῆς αἰχμῆς εἰς βά-
θος (Πλουτ.) α. ||. τὸν ἐπλήγωσεν εἰς τὸ
στῆθος, ὥστε ἐχώθη τὸ κοντάρι δύο δά-
κτυλα. » Ἐξακοντίσας δ' ἐπ' αὐτὸν, ἔτρω-
σε τὸ στῆθος, ὅσον ἐνδύναι δύο δακτύ-
λους τὸ ἀκόντιον, α Ξεν. ||. ἔνα ξύλο',
χωμένο' βαθείά μέσ' ἑς τῆς στάχτη'. » Εὐ-
λὸν κατὰ τέρας πολλὰς καταδεδικώς
(Πλουτ.) α. ||. χωμένος ἀπ' τῇ ἵντροπῇ
τοῦ σὲ μιά κώχῃ τοῦ τραπέζαριου. » Ἐν
μυγῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδε-
δικώς (Δουκιαν.) α. §. χώνομαι (μετα-
φορ. ἀντί τοῦ Ανακατόνομαι, λαμβάνω
μέρος εἰς ὑποθέσεις ποῦ δέμε ἀνήκουν).
» Παρνεύω (» Παρνεύω) ἑμαυτὸν, ὑπει-
σέρχομαι, παρνεύομαι. s'insinuer (se
mêler, se couler, s'ingérer, se fourger,
fourger son nez, se glisser) dans. ||.
παντοῦ χώνεται. » Εἰς πάντα παρενεί-
ρων ἑαυτὸν. se mêlant de tout.

Χώρα (ῖ) Τουρκ. Κασαμπᾶς). » Κώμη,
χωμόπολις (νιολ.), πόλιχον, πόλιχινον.
bourg, bourgade, θ. gros village.

Χωρατᾶς. » Παιδιά, ἀστείσιμος, ἀστειο-
λογίς, σκῶμα, χαριεντισμός, εὐτραπε-
λίς. badinage, raillerie, θ. petit mot
(pour rire). ||. χωρατᾶς (ἄνοστος καὶ ἀ-
διάντροπος). » Βωμολοχία. turlupinado,
θ. scurrilité.

Χωρατατῆς. » Χαρίεις, ἀστεῖος, ἀστειο-
λόγος, σκώπτης, εὐτραπέλος, παιχνημῶν,
φιλοπαίγμων. badin, railleur, enjoué. ||.
χωρατατῆς ἄνοστος καὶ ἀδιάντροπος.
» Βωμολόχος, φορτικός. turlupin.

Χωρατεύω, ῥ. ἀμ. » Παίζω, χαριεντί-
ζομαι, ἀστείζομαι, σκώπτω, εὐτραπελεύο-
μαι. badiner, plaisanter, railler, dire
le petit mot pour rire. ||. χωρατεύω ἄ-
νοστος καὶ ἀδιάντροπος » Βωμολοχία χρά-
μαι. turlupiner. ||. χωρατεύεις (φρ.)!
» Πρίζεις ἔχων. vous plaisantez, ἴδε καὶ
Ὀλος.

Χωραράκι. » Γήδιον, χωρίδιον, χωρίον.
petit champ.

Χωράρι (Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ.
τοῦ Θεοκρ.). » Ἀγρός, ἀρουρα, χώρα, χω-
ρίον. champ. ||. χωράρι σπαρμένον.
» Ἀγρίον. champ semé.

Χώρα, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Χωρικὸς (ὁ κατοικῶν εἰς χωρίον), ἡ, ὄν.
» Κωμικός (ο), κωμῆτις (ή), ἀγρότης, ἄ-
γροικος, ἀγροδίαιτος. paysant, camp-
gnard, villageois, manant. §. (ὁ ἀπὸ
τῶ ἴδιον χωρίον καταγόμενος). » Ἀγρό-
της, ἴδε καὶ Ἐντόπιος, καὶ Συμπατριώτης
καὶ Συντοπίτης.

Χωριάτης (ὁ κατοικῶν εἰς χωρίον), ἴσσα.
» Χωρίτης (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'), ἴδε Χωρι-
νός. §. (συνεκδ. ὁ ἀπολίτευτος καὶ ἑά-
ραρος τὰ ἦθη καὶ τὸν τρόπον). » Ἀγροί-
κος, σκαίς, ἀπειρόκαλος, σόλοικος, σό-
λοικος τὸν τρόπον. grossier, rustre, ru-
staud, incivil, impoli, lourdaut, manant,
ἴδε καὶ Ἀπράκτος.

Χωριατὶ (κίνημα ἢ λόγος χωριατίκος).
» Τὸ τῶν τρόπων ἀγροίκον (σόλοικον, ἀ-
πειρόκαλον), ἀπειροκαλία, ἀγροικία. gros-
sièreté, rusticité, impolitesse, incivilité.

Χωριατικά (κατὰ τὰ ἦθη τῶν χωρικῶν),
ἐπ. » Χωρικῶς, χωριτικῶς (» Οὐκ ἐν
χλιδῇ τηρούμεθα, ἀλλὰ χωριτικῶς α.
Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'), ἀγροικικῶς. rusti-
quement, à la paysanne. §. (συνεκδ.
ἀντί τοῦ Ἀπολίτευτος, Βέρβαρος). » Σκαίως
ἱτακῶς, ἀποτόμως. grossièrement, im-
poliment, incivilement.

Χωριάτικος, ἡ, ὄν. » Χωριτικός, ἀγροί-
κικς, ἀγροτικός. rustique, champêtre.

Χωρίζω, ῥ. μετ. » Διαιρέω, διίτημι
καὶ διόστανω, διακρίνω, διορίζω, διείρω,
διοικίζω, διαλαμβάνω, διαλύω, διαστέλ-
λω, διαξευγνύω(μι), χωρίς τίθημι(-εμαι),
χωρίζω, μερίζω. séparer; diviser, dis-
joindre, partager. ||. ἐκείθ' ἀνάμεσα ἑς
τοὺς δύο μὰς ἔγχε μὰς χωρίση. » Κτε-

επὶ τὴν ἐν μέσῳ αὐτῷ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡ-
μαῖς διαλάβῃ (Πλάτ. Συμποσ.) « ||. τὸ
πρεσβὺν ὁ, που χωρίζει τὴν Σικελίαν. » Τὸν
πορθητὸν τὴν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν.
||. (τὸ) περιβάλλει (εἶναι) χωρισμένον μὲ
φυτὰ (μὲ δρόμους). » Λειψὼν φυτοῖς (ὁ-
δοῖς) διεληγμένους (Λουκιαν.) « ||. τὸ νη-
σι χωρίζεται ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν μὲ ἓνα πε-
ρὶον πέρασμα. » Βραχεὶ πόρῳ διείρεται
τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος. ||. χωρίζω ἀνδρό-
γυνον. » Διαζευγνύω(-οι), διαλύω τὸν γά-
μον, χωρίζω (Εὐαγγ.). dissoudre (rom-
pre) le mariage, séparer. ||. ὁ ἄνδρας
χωρίζει (χωρίζεται ἀπὸ) τὴν γυναῖκα του.
« Ἀπολύει, ἀποπέμπεται. repudier. ||. ἡ
γυναῖκα χωρίζει (χωρίζεται ἀπὸ) τὸν ἄν-
δρα της. » Ἀπολείπει, χωρίζεται (« Ἡ συν-
έβαινε κεχωρισθαι μὲν ἀπὸ τοῦ Λευκίου
πρότερον ἤδη χρόνους πολλοῖς », Πλῆ.).
divorcer. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Αἰσταν-
μαι, διεύχομαι, χωρίζομαι, δίχα γίγνο-
μαι (« Ἡ ψυχὴ ἐπειδὴν τοῦ σώματος δίχα
γίνεται », Ξεν. Παιδ. II). se séparer,
se diviser, ἴδε καὶ Ξεχωρίζω. ||. χωρὶς
ἢ τοὺς χωρὶς κἀνέεις, αὐτοὶ χωρὶς ἀν-
έναντι τους. » Οὐδενεὶ διαλύοντες, αὐτοὶ
διέστησαν. ||. ἡ θάλασσα σχίσθηκε καὶ
χώρισεν. » Ἡ δὲ θάλασσα βραχεῖσα δι-
σταται «.

Χωρίον. » Δῆμος, χωρίον, κώμιον. vil-
lage. ||. ἀπὸ τί (ποιὸ) χωρίο εἶνε; » Πό-
θεν δημευέσονται;

Χωριουδάκι. » Χωρίδιον. hameau.

Χωρίς (τὸ ἄλλ. Δίχως), ἐπ. » Ἄνευ, χω-
ρίς, δίχα καὶ ἄτερ (ποιητ.). sans. ||. χω-
ρίς κἀμυρίαν αἰτίαν. » Ἀπ' οὐδεμιᾶς προ-
φάσεως. ||. χωρὶς κόπον. » Ἀπονῆτι, ἀ-
κονῆτι, ἀκόπως. sans peine. ||. χωρὶς κρό-
τον. » Ἀψορητῇ. ||. χωρὶς ἀνασασμὸν, ἴδε
Μονοῤῥοι. ||. χωρὶς ἄλλο, ἴδε Ἀναμφι-
βόλος. ||. χωρὶς πληρωμὴν, ἴδε Χόρισμα.
||. χωρὶς ἀργοπορίαν. » Ἀμελλητῇ. sans
délai. ||. χωρὶς λύπην, ἴδε Ἀλύπητα. ||.
περασε χωρὶς ἢ γευματίῃ οὔτε ἢ νη-
πνήσῃ ὅλην τὴν ἡμέραν. » Δημερεῖσσι ἀ-
νάρκιστον καὶ ἀδειπνον. ||. χωρὶς ἢ γε-
λάσῃ, ἴδε Γελῶ. ||. χωρὶς ἢ νοιμοθῇ,
ἴδε Νοίωθω. ||. χωρὶς ἢ γυρίσῃ (ἢ ἰ-
δῇ) πίσω του (φρ.). » Ἀμεταστρεπτῇ.
sans regarder derrière soi. ||. χωρὶς ἢ γε-
νοῦθαι αἶμα, (καὶ τροπ.) χωρὶς ἢ ματώσῃ
ἀνθρώπου μύτη. » Ἀναιμωτῇ. sans coup
ferir.

Χωριστά (ἀνδρογύνου κυρ.). » Διάζευξις,
ἀπολύσις (ὡς ἐκ μέρους τῆς γυναίκος). di-

vorce, séparation, dissolution du ma-
riage.

Χώριστα. » Αἰσῆσις, διορισμός, δια-
στολή, χώρισις, χωρισμός, διάλυσις. sé-
paration; division. ||. χώρισμα ἀνδρο-
γύνου, ἴδε Χωριστά. §. χώρισμα (συνεκ-
δοχ. τὸ χωρισμένον μέρος τοῦ) σπιτιοῦ (τὸ
Ἰταλ. Ἀππαρταμέντο). » Δάιατα. appar-
tement.

Χωριστά, ἐπ. » Ἰδε Ξεχωριστά.

Χωρίστρα (τὸ φυσικὸν ἢ τεχνικὸν χώρι-
σμα τῶν μαλλίων τῆς κεφαλῆς). » Λύσω-
μα καὶ Λύσσωσι (Ἄριστοτ. Ζ. Ἰστορ. Δ',
7). raie, 0.

Χωρῶ, ῥ. ἀμ. » Χωρέω (« Οὐ γὰρ ἐγώ-
ρῃσε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις », Θουκ.
Β'), δέχομαι. tenir, contenir. ||. τὸ μὲ-
δι χωρεῖ 84 σοινίγια. » Μέδιμνος χωρεῖ
χοινίγιας ἐγδοήκοντα τέσσαρας (Ἄρρ.). «
||. διότι μάλιστα τότε ἢ αὖς χωρέσῃ τὸ
πλοῖον. » Μάλιστα γὰρ ἂν οὕτω δέξαιτο ὑ-
μᾶς τὸ πορθμῖον (Λουκιαν.). « ||. ὅτι
τὴν χωρεῖ τὸ σπίτι (ἢ) δὲν χωρεῖ ἢ τὰ
βοῦχα του (ἀπὸ τὴν χαράν του δηλ.),
(φρ. τῆς ὁποίας ἀνάλογον ἀπαντῶμεν εἰς
τὴν Δημοσθ. κατὰ Μειδίον). » Ἡ πόλις
αὐτὴν οὐ χωρεῖ. » Παντοῖος ὕψ. εὐφροσύ-
νης γινόμενος (Λουκιαν.). « il ne peut se
contenir.

Χωσιά, ἴδε Καρτίρι.

Χώσιμον, ἴδε Μπήξιμον.

Ψ.

Ψ', ψ, τὸ εἰκοστὸν-τρίτον γράμμα
τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς
Ξ: » Ψῖψω-βῖξω, κτλ.

Ψάχα. » Ψάχος (ὁ καὶ ἡ), ῥιψ-ιπός(ος)
(ὁ Στράβων [15']). τα ἀναφέρει ὡς δια-
φέροντα: » Καὶ ἱστία δὲ ποιοῦνται καλὰ-
μίνα, ψάχους, ἢ ῥιψὶ παραπλήσια, φρ-
μῆς. palle, 0. ||. Πέλικον δὲ ἀπὸ τὴν βί-
πην καὶ ψάχους καὶ φορέματα καὶ σχοινία.
» Καὶ ἐκ τῆς βί(βύ)βλου ψάχους τε πλέ-
κουσι καὶ ἐσθῆτας καὶ σχοινία (Θεοφρ.).

§. (συνεκδοχ. εἶδος μέτρου χωρητικό-
τητος διὰ τὰ στερεὰ, ἀπράλλακτον κα-
θὼς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ) » Φορμὸς (Ἡ-
τον ἐμποδισμένον ἢ ἀγοράζῃ ὁ πολίτης
περισσότερον ἀπὸ πυνθῆτα φορμῶν σιτάρι,
ἴδε Λυσ.).

Ψάθηνος, α, ον. » Ψάθου πεποιημέ-
νος. fait de paille.

Ψαθ', φ. (μὲ αὐτὸ γαμιζούν τὰ σαμά-
ρια). » Βούτομον, ἴδε καὶ παρσθ. Παπύρι
καὶ ῥίππυ.

Ψαθούρι (εἶδος ζυμαρικοῦ, ἀπὸ τοῦ)
» Ψαθούριον. petit-chou, craquelin, ἴδε καὶ
Λαγάνι.

Ψάκι (τὸ), φ., ἴδε Ψιάκι.

Ψαλίδα (τὸ γυριστὸν μέρος τινῶν φυ-
τῶν, καθὼς τῆς Ἀμπέλου, μὲ τὸ ὁποῖον
σκαλόνουν εἰς τὰ πλησίον σώματα). » Ἐ-
λιξ (ἡ), βόστρυχος. vrilles, θ. πλ. nille
(ἰδίαται. τῆς ἀμπέλου), θ. filet (de vigne).

§. (εἶδος ἐντέμου). » *Ψάλις. forficu-
le. §. (μέρος τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τοίχου,
ὁ Τουρκ. Παγιαντᾶς), ἴδε Ζευτό.

Ψαλίδι, ἐργ. (ἐκ τοῦ) » Ψαλίδιον (ὑπο-
κορ. τοῦ) Ψαλὶς ἴδος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.)
οἱ ψαλίδες, μαχαίριδες, διπλῇ μάχαιρα.
ciseaux, πλ. forces (κυρ. τὸ ξαπτάδικον),
θ. πλ.

Ψαλιδίζω, ῥ. μετ. » Ψαλίζω. rogner,
entamer avec les ciseaux.

Ψαλιδισμα. » Ψαλισμός. l' action de
rogner (couper) avec les ciseaux.

Ψαλιδοκέρει, ἐργ., ἴδε Κηροψάλιδον.

Ψαλιδόφυλον (τὸ πλαγινὸν ξύλον τῆς
στέγης), ἴδε Ζευτό.

Ψάλλω, ῥ. μετ. » Ψάλλω (κυρ. Ἐγ-
γίζω τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὄργάνου, Γαλλ.
toucher), ᾄδω. chanter.

Ψάλσιμον. » Ὠδή, ψαλμῳδία. chant.

Ψάλλτης. » Ψάλλτης, ψάλλων, ψαλμο-
δός, ρουσουργός. chanteur.

Ψαλτικὴ (ἡ τέχνη). » Μουσική. mu-
sique, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ βιβλίον ὃ
πευ περιέχει τοὺς κανόνας τῆς Μουσικῆς).

» Ψαλτήριον. recueil des chants.

Ψάνη (ἀντὶ Ἐψάνη, σιτάρι χλωρὸν καυ-
σαλισμένον). du bled grillé.

Ψαράδικος, η, ὄν. » Ἀλιευτικός. de
pêcheur.

Ψαράκι. » Ἰχθύδιον. petit poisson.

Ψαράς. » Ἀλιεύς (ἐκεῖνος ὃ, που τὰ πιά-
νει). pêcheur. §. » Ἰχθυοπώλης (ἐκεῖ-
νος πωλ. τὰ πωλεῖ). poissonnier. §.
(γέρας πωλιῶν), ἴδε Ψαροπούλι.

Ψάρεμμα. » Ἀλεία, αλεία. pêche, θ.

Ψαρεύω, ῥ. μετ. » Ἀλιεύω, ἀγρεύω.
pêcher. §. (μεταφορ. δοκιμάζω τὴν
διέθεσιν, ἢ ἀνιχνεύω τοὺς σκοποὺς τινας
ἀπὸ τῶν λόγων του). » Διαπειράουαι
(Πλατ. Νομ. Ιά), ἀποπειράομαι τῆς γνώ-
μης (Ἀριστοφ. Πλ.). sonder.

Ψάρι (ἐκ τοῦ) » Ὀψίριον (τὸ ὁποῖον κατ'
ἀρχὰς ἐσθίμηνε κάθε προσφάγιον), ἰχθύς
» ὅς (ὁ). poisson. ||. (ἡ λίμνη, ὁ ποτα-

μός, ὁ κόρπος) ἔχει πολλὰ καὶ καλὰ ψά-
ρια καὶ θαλασσινά. » Ψαρόδρα εὐεφέει. » Εὐ-
ψοτάτη ἐστίν. il est très poissonneux.

Ψαρικὴ. » Ἰχθυοπρὰ βρώματα. du grois-
son (servi à table).

Ψαροδότανον, φ. (οἱ σπόροι τοῦ ζαλί-
ζουν τὰ ψάρια). » *Μηνόσπερμον. co-
ques du Lévanti, baies des Indes, mè-
nisperme.

Ψαρογέννης (ὁ ἄλλ. Ψαρός). » Μισροπό-
λιος, μεσαι(σο)πόλιος. grison, ἴδε καὶ
Μεσόκοπος.

Ψαροκίκινον. » Ἀλιῶς-άδος (ἡ), ἐπα-
κτρίς (ἡ) Τράττα, τὴν ὁποῖαν μετεχειρί-
ζοντο, καθὼς καὶ τὴν σήμερον, καὶ πρὸς
πειρατεῖαν. Εἰς τοὺς Βυζαντ. ὠνομάζε-
το) » Γρηπαρία (» Μετὰ κατέργευ καὶ
ἐνός γρηπαρίας, Εὐγεν ἐγκ. Τραπεζοῦντ.).
barque de pêcheur.

Ψαροκόκκαλον. » Ἀκανθα (ἰχθύος). a-
rête, θ.

Ψαροκόλλα. » Ἰχθυοκόλλα (ἀισακορ.).
colla de poisson, θ.

Ψαροκόφρινον, ἴδε Κύρτος.

Ψαρολόγος, π., ἴδε Βουτανγκιά.

Ψαροπαζαρεν (τὸ Τουρκ. Μπαλουκ πι-
ζάρι). » Ἰχθυοπωλεῖον (καὶ Ἀπτικῶς οἱ)
ἰχθύς (» Στῆσαι Παναθηναίσιον ἐν τοῖς
ἰχθύσιν «, Ἀλέξιος παρ' Ἀθηναίω. » Πρὸς
τὰ μαγειρεῖα καὶ τοὺς ἰχθύας «, Ἀριστοτ.
περὶ Ζ. Θ', 43. Καθὼς ἔλεγον καὶ Κρό-
μου ἀντὶ Κρομοσπάλια, καὶ Χύτραι ἀν-
τὶ Χυτροσπάλια, κτλ.). poissonnerie,
halle (marché) aux poissons.

Ψαροπούλι (λίξις γενικὴ δι' ὅλα τὰ
θαλασσοπούλια, ἰδίαται. ὅμως ἡ) » Ἀλ-
κυὼν (ἡ ὅ) κῆξ καὶ (κατὰ διόλυσιν) κῆϋξ.
alcyon. §. marin (martinet) pêcheur,
riveret d'eau, vivement (καὶ πληθος ἄλ-
λα ὀνόματα), ἴδε καὶ Σουσουράδα.

Ψαρός (ὁ ἀσπερόμακρος ὅσων τὸ ψαρῶ-
νι, ὁ ἄλλ. Γρίδος, ἐκ τοῦ Ἰταλ. Griso,
Gris, καὶ κατὰ τοὺς Βυζαντ. Κιχλάτος),
ἡ, ὄν. » Ψαρός (Ἀριστοτ. ΖΘ'). gris. ||.
ἄλογον ψαρόν (τὸ Τουρκ. Κχιρίκον, ἡ Σι-
τσάν-γίρι, ἡ Δερμρ-κχιρί). » Κίλλιος (ἡ π-
πος). (cheval) pie, souris, étonneau.

Ψαροφάγος, π. » Ερωδιός. héron.

Ψαρώνι (τὸ ἄλλ. Μαυροπούλι), π.
» Ψάρ-αρός καὶ Ψήρ κρὲς (ὁ), étourneau,
sansonnet.

Ψαρωσύνη (ἡ τέχνη τοῦ ψαρεῖ). » Ἀ-
λιευτική. l'art du pêcheur.

Ψασσόχυρτον (κατὰ τὸν Ἀγγλον ἐκδὲ
τὴν τοῦ Θεοφράστου Stachhouse, τὸ ψαυ-
» Πράσιον. maigre.

Ψαχνάδι (τὸ ψαχνὸν τοῦ κρέατος). rouler, θ.

Ψαχνός (ἐκ τοῦ Σαχνός. » ἰχθύας τοὺς εὐσάρκους, τοὺς οὔτε πίνους, οὔτε σαχνούς«, Γλωσσάρ. παρὰ Δουκαγγ.), ἡ, ὄν. » Ψαθα(θυ)ρός (Γαλην. προῖρ.). rouilleux.

Ψάχω (ἐκ τοῦ) » Ψήχω ἢ Ψάω ἢ Ψάω, ρ. μετ., ἴδε Πασπατεύω καὶ Σκαλίζω.

Ψεγάδι (τὸ Τουρκ. Κουσεύρι), ἴδε Ἐλάττωμα.

Ψεῖρα (ἀντὶ Φθεῖρα), ἔντ. » Φθεῖρ-ειρὸς (ς). rou, vermine, θ. ||. ψεῖρα τοῦ οἰταριοῦ κτλ., ἴδε Ἀσδός.

Ψεiriάζω, ρ. ἀμ. » Φθειριάζω (-άζω). être (devenir) rouilleux, se remplir (avoir) des roux.

Ψεiriάρης, α, ἰκον. » Φθειριῶν, φθειροκομίδης (Ἡσυχ.). rouilleux, dévot par la vermine.

Ψεiriασμα. » Φθειρίσσις (χυρ. τὸ πάθος). l'état d'un rouilleux.

Ψεiriζω, ρ. μετ. » Φθειρίζω, τοὺς φθειρας ἐκλέγομαι. éprouiller; éprouver.

Ψεiriσμα. » *Φθειρισμός, τὸ φθειρίζειν ἢ φθειρίζεσθαι. l'action d'éprouiller.

Ψεiriόστανον, φ., ἴδε Ἀγριοσταφίδι.

Ψέμμα (τέ) (ἀντί) » Ψεύμα. » Ψεῦδος (τέ), ψευδολογία. mensonge, ἴδε καὶ Ψευτιά. ||. λέγω (λαλῶ, ἐμιλῶ) ψεύματα. » Ψευδομαι, ψευδολογέω. mentir. ||.

ἴδεν λέγω ψεύματα. » Ἀψευδής, ἀψευτής. ||. με φαίνεται ὅαν ψέμματι (φρ. ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκῆτων, ἀπροκίλλακτος με τοῦ Ἀριστοφ. Ὀρν 1167) » Ἰσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεται μοι ψεύδειν. ||. (τὸ πλ.) ψέμματα, ἀντὶ ἐπιρ. (καθὼς καὶ ὁ Ὀμ. μετεχειρίσθη τὸ ἐνικόν: Οὐ τι ψεύδος εὐαῶς ἄτας κατέλεξας, ἰλ. I, 123) » Ψευδῶς, faussement.

Ψέμματα, ἐπ., ἴδε τὸ προηγ.

Ψεύτης (ὁ λέγων ψέμματα), τρα, ἰκον.

» Ψεύτης. menteur. ||. ἐξγάλω τινὰ ψεύστην. » Ψευδόμενον ἐξελέγχω τινὰ, ἐλέγχω. donner un démenti à. §. (ὁ ἀπατῶν). » Δόλος, φέναξ, πλάνος, γόης, σοφιστής. l'impreur, imposteur. ||. νίος ψεύτης, γέρος κλέψτης (Παροιμ.). qui commence à mentir, finira par ravir.

Ψευτιά. » Ψεύδος (τὸ). fausseté, menterie. §. » Δόλος, ἀπάτη, φανακισμός, πλῆγμα, σέφισμα. fraude, imposture, imposture, θ.

Ψεύτικος, ἰκη, ἰκον. » Ψευδής, ψευδόμενος, ἐπιπλάστος, ἀπατηλός, κίβδηλος. faux-aussé. §. » Σκευαστός, χειροποίητος. artificiel, factice, θ. ||. κάμνω

ψεύτικην βούλαν. » Παραποιεῖν σφραγίδα(Θουκ.). » contrefaire le cachet (seing) de quelqu. ||. κάμνω ψεύτικην ὑπογραφὴν. » Πλαστογραφέω. contrefaire la signature de quelqu, faire un faux. ||. με ψεύτικην φιλίαν. » Μετά φιλικοῦ πλάσματος (Γρηγ.). ».

Ψευτοδουλεία. » Ψευδεργία (Κλμ. Ἀλξ.). Ψευτομάρτυρας (ὁ). » Ψευδομάρτυς (-υρ). faux témoin.

Ψευτομαρτυρία. » Ψευδομαρτυρία. faux témoignage.

Ψευτομαρτυρῶ, ρ. ἀμ. » Ψευδομαρτυρέω. déposer faux, porter un faux témoignage.

Ψηκτεῖ (τὸ Τουρκ. Κασαί), ἐργ., ἴδε Ξύστρα.

Ψηλὰ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐπ., ἴδε Ὑψηλὰ κτλ.

Ψηλαψισμα (μεταφ. ἡ ἀκριβὴς ἐξέταση). » Ἀκριβολογία. recherche (examen) rigoureuse (minutieuse).

Ψηλαψίζω ((μεταφ. Πολυεξετάζω), ρ. Ψηλαψῶ (μετ. » Διασμιλεύω, δι(ε)ξονυχίζω, ἀκριβολογέομαι. examiner rigoureusement (scrupuleusement).

Ψηλόνω, ρ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀψηλόνω.

Ψήλωμα (μῆρες γῆς ὑπερέχον). » Γεώλοφος, γήλοφος, γεωλοφία, ἀνάστημα (ἐπ' ἀνάστημα) γῆς, κολώνη καὶ κολωνός. hauteur, θ. éminence, élévation.

Ψημένος (μεταφ. ὁ ἔμπειρος τῆς δουλειᾶς), η, ὄν, ἴδε Τριμμένος, (μετοχ. τοῦ-)

Ψήνω, ρ. μετ. » Ὀπτω. cuire; rôti. ||. Ψήνω εἰς τὸν φεῦρον. » Πνίγω (ἐν κριβάνω). ||. Ψήνω 'ς τὴν χόβολη, ἴδε Χόβολη. ||. Ψημένος καλὰ, ἴδε Καλοψημένος.

Ψησί, 'ψ. » Ψήττα καὶ ψήσσα. Κίθαρος. l'hautde, θ. carrelet, plie (τὸ μεγάλον), θ.

Ψήσιμον. » Ὀπτισσις. cuisson, θ. cuire (χυρ. ἀσέστου, κεραμιδιῶν κτλ.), θ.

Ψήτος (ἀντί) » Εψητής (χυρ. ὁ βραστής), ἡ, ὄν. » Ὀπτός. cuit, rôti. ||. κρεας Ψητίν (τὸ Τουρκ. Κεμπάπι). » Ὀπτὰ (» Εψητὰ) κρέα. rôti, roti.

Ψηφί (τοῦ ἀλφαθήτου). » Γράμμα, στοιχεῖον, χαρακτήρ. lettre, θ. caractère.

§. (εἶδος ζωγραφίας ἀπὸ λεπτότατα ποιικίλα πετραδάκια). » Ψηφωτὸν, ψηφιδωτὸν, ψηφιδέτημα, (καὶ παρὰ τῶν Βυζαν.) μουσεῖον (opus musivum, ὅθεν τὸ Γαλλ.) mosaïque.

Ψηφῶ (τὸ ἄλλ. Λογαριάζω καὶ Μετροῶ),

ρ. μετ. (ἀπὸ τὸ) » Ψηφίζω ἢ Ψηφάω (τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Ἡσυχ., σημαίνει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ Φροντίζω), λογίζομαι. *faire cas, compter.* ||. ἴδεν ψηφῶ (ἴδεν μετρώ, ἴδεν λογαριάζω διὰ τίποτε, ἴδεν λυποῦμαι). » Ἀφειδέω. *faire peu de cas, ne pas ménager, prodiguer.* ||. ἴδεν ψηφῶ (ἴδεν φοβοῦμαι). » Παρ' οὐδέν (» Ἐν οὐνὶ λόγῳ) τίθεμαι, οὐδένα λόγον ποιοῦμαι. » Οὐδ' ἡντινοῦν ποιοῦμαι πρόνοιαν· ὀλιγωρέω, καταφρονέω. *braver, affronter, ne faire aucun cas.* ||. ποῖός σε ψηφᾷ διὰ ἀνθρωπον; (ἢ ἀπλῶς) ποῖός σε ψηφᾷ; » Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ (Ἡροδ.); » Ἢδη δὲ καὶ σοῦ τις λόγος; *faire (tenir) compte de, ne faire aucun cas.*

Ψηγάλα (ἢ ψιλὴ βροχή). » Ψεκάς (καὶ ἀρχαιότερα) Ψακάς. *pluie fine, bruine, θ.*

Ψηχαλίζω (ἀντὶ Ψεκαλίζω), ρ. ἀμ. (τριτοπροσ.) » Ψεκάζω. *bruiner.*

Ψίσκι (τὸ ἄλλ. Στριγγλοδοτάνον), φ. (φαρμ.). » Ἀκόνιτον. *aconiti (bleu), napal.*

Ψίδι (τὸ ἐπάνω τῶν παπουτσιῶν κτλ., ἴσως ἀπὸ τοῦ Ὠψίδον ἢ Ἀψίδιον). » Κεφαλὶς, γλῶσσα (» Τῶν φλυᾶρων, καθάπερ τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων, . . μόνῃ ἢ γλῶσσᾳ περιλείπεται », Κλήμ. Ἀλεξ.). *empaigne, θ.*

Ψιλὰ, ἐπ., ἴδε Λεπτὰ. ||. ἴδεν λιχνίζεις ψιλὰ-ψιλὰ. » Κατακόψας δὲ εἰς λεπτὰ. *vous le hachez menu.*

Ψιλάδα. » Λεπτότης. *finezza, ténuité.*

Ψιλαίνω, ρ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Λεπταίνω.

Ψιλεμμα. » Λέπτυνσις, λεπτομῆς. *l' action d'amincir (rendre fin, mince).*

Ψιλογραμμένος, η, ον. » Λεπτόγραφος, λεπτόγραμμος. *écrit (tracé) en très petits caractères.*

Ψιλοδουλειά. » Λεπτουργία, τορεία, τόρευμα, τὸ περιττὸν τῆς ἐργασίας. *finesse (délicatesse) du travail, travail bien soigné.*

Ψιλοδουλεμμένος, η, ον. » Περιττῶς ἐργασμένος, λεπτοργής. *délicatement travaillé, fort étudié.*

Ψιλοκοπανισμένος, η, ον. » Λεῖος κεκομμένος (τετριμμένος). *broyé menu.*

Ψιλολογία (ἢ ὑπερβολικὴ παρατήρησις καὶ ἀκρίβεια, εἴτε εἰς τὰ λέγειν εἴτε εἰς τὸ πράττειν). » Τὸ περιττὸν καὶ λίαν ἀπηκριβωμένον καὶ δι' ὄνυχος, τὸ λεγόμενον. » Λεπτολογία. *ψ.* » Εὐρεσιλογία. *subtilité, ψ. argutie.*

Ψιλός, ἡ, ὄν. » Λεπτός, λεπτομερής, λεπτοφυής, λεπτόνητος, λεπτοῦφής. *menu; fin; mince; délié, ἴδε καὶ Λιγνός. ||.*

ψιλὴ βροχή, ἴδε Ψηγάλα. ||. ψιλὴ φωνή. » Ἰσχνή. *grêle.* ||. ψιλὸ κόσκινον, ἴδε Κόσκινον. ||. ψιλὴ μονέδα, ψιλὰ ἄσπρα, (καὶ μονολ.) ψιλοπαράδι. » Κέρμα, κερμάτιον. *de la menue monnaie.*

Ψίχα (τοῦ ψωμοῦ). » Ψίξ-ιχός (ὁ καὶ ἡ), ἄρτου τὸ ἐσῶθεν. *mie, θ.* ||. ψίχα (τὸ μέσα ἢ ἄλλ. καρδιά μερικῶν δένδρων καὶ φυτῶν, καθὼς τῆς Συκῆς, τῆς Κουφοξύλητος κτλ.). » Ἐντερικὴ. *moelle, θ.* ἴδε καὶ Καρδιά. *ψ.* (συνεκδοχ. τὸ ἐλάχιστον μέρος ὁποιοῦν ποτε πράγματος. Ὁθεν:) δός μου ψίχα νερό, κρασί κτλ. ἴδε Ολίγον καὶ Στάλα.

Ψιχάλα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ψηγάλα κτλ.

Ψίχουλον (προφ. καὶ Ψίχαλον). » Ψίχιν, ψίξ-ιχός (ὁ καὶ ἡ). *miette, θ.*

Ψουνίζω, ρ. μετ. (ἀπὸ τοῦ). » Ὀψωνιάζω καὶ Ὀψωνέω (κυρ. ἀγοράζω προσφάγι), ἀγοράζω. *fournir (faire) des provisions (des emplettes, κυρ. φορεμάτων, κλπ.). ψ.* ἴδεν Ὀψωνία, μὰ τὴν ἀλήθειαν (φρ. εἰρων.)! » Νῆ Δι' ὠψώνηκ' ἄρα (Δριστοφ. Σφ.). »

Ψούνιον (ἀπὸ τοῦ). » Ὀψώνιον, ἀγέρασμα, ὄνιον. *ψ.* » Σπείραμα (κυρ. φορεμάτων κλπ. αὐτὸ εἶναι τὸ Γαλλ.) *emplette, θ.*

Ψούνισμα (ἀπὸ τοῦ). » Ὀψωνία, ἀγοράσις, ἀγορασμός. *l' action de faire la provision.*

Ψουνιστής (ὁ Τουρκ. Παζαρά-γκιδένης). » Ἀγοραστής, ὠψώνης, (τοῦ Ἀθην. τὸ) Ὀψωνάτωρ (εἶνε τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ). *pourvoyeur, fournisseur.*

Ψοράκι. » Ἀρνακίς, ῥήνις-ικος (ἡ). *fournure d'agnelet.*

Ψορίμι. » Ὀνησιμαῖον, πτώμα. *cadavre (κυρ. ἀνθρώπου), charogne (ζώου).*

Ψόριος, α, ον, ἴδε Πεθαμμένος.

Ψόφος (ὁ ἐπιδημικὸς θάνατος τῶν ζώων), πάθ. » Φθόρος. *mortalité, épi-zootie.* ||. ψόφος (ἐπιφαν. κατάρ.)! » Ἐπιτριβείως! *peste!* ἴδε καὶ Κόρακας καὶ Σκάνω.

Ψοφῶ, ρ. οὐδ. (Σημ. Τὸ διατὶ μὲν κατήντησεν ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ Βροντῶ καὶ κάμνω κρότον ἵνα σημαίνῃ τὸ Ἀποθνήσκει, μᾶς τὸ ἐξήγησαν ὁ Ἀπολλώνιος καὶ Ἡσύχιος ἀπὸ τοῦ Δουπῆσαι τοῦ Ὀμήρου, λέγοντες ὅτι εἶνε ἐκ τοῦ ἐπακολουθεῦντος τοῦ διατὶ δὲ ἀφωσιώθη μόνον διὰ τὸν θάνατον τῶν ζώων, ἐχομεν δικαιολογημάτων ἀρχαίων χρῆσιν· διότι καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου [ἰλ. Ν, 426] » ἡ κοινή, λέγει, γλῶσσα ἐπὶ ζώων ἔταξε τὸ ψοφεῖν.»

τοῦ διατὶ ὅμως ἐκπράζομεν δι' αὐτῆς καὶ τὸν θάνατον τὸν ἑτεροβήσιον δὲν ὑποθέτω ἄλλαν αἰτίαν, εἰμὴ τὴν ἰουδαϊκὴν μισανθρωπίαν, τῆς ὑποίας διεσώθησαν καὶ παρ' ἡμῖν λείψανος. créner. ||. ἐψόφησεν ὁ μαῦρος μου, χροτῆρι μὴ φυτρώσῃ (παροίμ. ἀναλογ. μετ' ὧν ἀρχ. τὸ) » Εἰ μὲν θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί«. après moi le déluge.

Ψυλλίζω, ῥ. μετ. » Ψυλλίζω, τὰς φύλλας ἐκλέγωμαι. érucer.

Ψυλλοβότανον, φ. » Ψύλλιον. » Κόνυζα. conysa, herbe aux rucs, θ.

Ψύλλος, ἐντ. » Ψύλλα (ἡ), (« Κατὰ δὲ τὴν Ἐπιχαρμον καὶ ἄλλους, λέγει ὁ Σουίδας, καὶ ἄρσεν. θ) ψύλλος. puce, θ. ||, γὰρ φύλλου πηδῆμα (φρ. παροίμ. δι' ἔσους θυμῶνον καὶ φιλονικούν διὰ παραμικρὰν αἰτίαν, ἀναλ. μετ' ὧν ἀρχαίων τ.) » Περί οὗτου σκιάς. disputer sur la pointe d'une aiguille, faire un procès sur un pied de monche.

Ψύρα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐντ., ἴδε Ψεῖρα κτλ.

Ψυχαρεῦδα (παρεσχηματισμένον ἀπὸ τοῦ) » Ψυχῇ, ἴδε Πεταλοῦδα.

Ψυχῇ. » Ψυχῇ, πνεῦμα, θυμός(ποιητ.). ame, θ. ||. τοῦ βγάλλω τὴν ψυχὴν (φρ. ὑπερβολ.). » Ἀγγω, παραινέω. outiger; surcharger, accabler de travail, ἴδε καὶ Τυρανῶ. §. αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ σώματά των). » Σκιαί, εἰδωλα. manes, πλ.

Ψυχὴν, ἴδε Ἐλενημορύν.

Ψυχοκέρη, ἴδε Ψυχοπαῖδα.

Ψυχομαχητόν. » Ψυχορα(ῥρα)γία. agonie, θ. gâ e, râlement.

Ψυχομαχῶ, ῥ. ἀμ. » Ψυχορα(ῥρα)γία. agoniser, être dans l'agonie, râler, avoir le râle.

Ψυχοπαῖδα (ἡ) |. » Ἐσποίητος (θυγά- Ψυχοπαῖδι (τὸ) | τηρ, υἱός, παῖς, υἱοποίητος, υἱοθετός. fils adoptif, fille adoptive.

Ψυχοπιάνω, ῥ. ἀμ. » Ἀναλαμδάνω ἐμαυτόν. se relever, ἴδε καὶ Συνέρχομαι.

Ψυχοῦς, ἴδε Ψυχοπαῖδι.

Ψύρα. » Ψύχος (τὸ). κρύος (τὸ) (« Ἐπειτα, βορείου σφοδρῶν πνευμάτων, μέγα κρύος ἐγένετο«, Λουκιαν. Ἀλ. Ἰστορ. Β'), ῥίγος (τὸ). froid.

Ψυχραίνω (μεταφ.), ῥ. μετ. » Ἀλλοτριώτερον πρὸς (περὶ) ἑμαυτὸν διατίθημι τινα. indisposer contre soi, ἴδε καὶ Κρυόνω. ||. ψυχράνομαι, ῥ. μεσ. » Ἀλλοτριόνομαι, ἀλλοτριώτερον ἔχω (δικάεμαι) πρὸς,

ψυχράναι. » indisposer contre quelqu. ||. (προτὺ ἦσαν πολλὰ φιλιωμένοι, τῶρα ὅμως ψυχράθηκαν. » Ἀλλοτριώτερον ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους. il y a du froid entre eux. ||. ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος προσπαθεῖ νὰ μᾶς ψυχράνῃ μὲ τὸς Θηβαίους. » Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι (ἀν-μοσθ.)».

Ψυχρός, ἡ, ὄν, ἴδε Κρύος. §. ψυχρὸς λόγος (μεταφ. ὁ πειρακτικὸς), ἴδε Ἐγγικτικός.

Ψωμάδιον (ἐργαστήρι). » Ἀρτοποιεῖον, ἀρτοποιεῖον, ἀρτοκομεῖον. boulangerie, θ.

Ψωμάς. » Ἀρτοποιός, ἀρτοποιός, ἀρτοκόπος. boulanger.

§ Ψωμί (ἀντὶ Ψωμίον, τὸ ὁποῖον ὁ Σχολ. τοῦ Θεοφρ. γράφει Ψώμιον, ὑποκορ. τοῦ Ψωμός.) » Ἄρτος (διετκήθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς προσφοράς). pain.

||. ψωμί παζαρήσιον (ἡ) μούρον (ἡ) χονδρόν. » Ἀγορικός (Εἰς τὰς Ἀθήνας κατασκευάζεται ὁ καλλήτερος, καθὼς λέγει ὁ περιφώνος γαστρονόμος Ἀρχεστράτος:

» Τὸν δ' εἰς ἀγορὰν ποιούμενον ἄρτον » Αἱ κλειναὶ παρέχουσι βροτὶς κάλλιστον Ἀ-θῆναι, » παρ' Ἀθῆν. Γοτ), αὐτοπυρίτης(πυ-τυρίτης, αὐτόπυρος, συγκομιστής) ἄρτος.

pain de bourgeois (de cuisson, de munition). ||. ψωμί ὁπτικόν (ἡ) ἄσπρον.

» Σπτάνεος ἄρτος. pain de ménage; du pain blanc. ||. κάμων (πλάθω) τὸ ψωμί.

» Ἀρτοποιέω. faire du pain, boulanger.

||. λίγα ν' τὰ ψωμιά του (παρ. διὰ τοῦς ἐπισφαλῶς νοσοῦντας). » Σελίνου δεῖται.

il sent le sâpin. §. (συνεκδοχ.) καθίστε νὰ φάμε ψωμί (καὶ φαγεῖ δηλ., ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον). » Σίτιν ἐλέσθαι. » Φαγεῖν ἄρτον (Γραφ.). §. (συνεκδοχ. ἡ ζωο-τροφία, τὰ πρὸς ζωάκειν. ὁθεν) Ἐγά-ζω τὸ ψωμί μου. » Βιοτεύω. gagner sa vie (son pain).

Ψωμοζήτης (αὐτὸς εἶναι κυρ. ὁ)

» Πτωχεύων (τοῦ Ὀμήρου, καὶ) » Αἰτίζων ἀκόλους, ἴδε Ζητήνας.

Ψωμοζήτῳ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ζητεύω.

Ψωμωμένος, ἡ, ὄν (γέννημα κυρ.), ἴδε Μεστός.

Ψωμίον (κυρ. διὰ τὰ γεννύματα), ῥ. μέσ., ἴδε Μεστόν.

Ψώρα, παθ. » Ψώρα. gale, θ. rogne (ἡ χρονικὴ καὶ δυσίατος). ||. ψώρα τῶν φυτῶν (τῶν δένδρων). » Ἐρυσίθη (τῶν σπαρτῶν, ἴδε καὶ Καπνιά), λειχθῆ-νος (τῶν ἐλθόν), ψώρα (τῆς συκῆς). gale, θ. rouille, θ.

Ψωριάζω, ρ. μέσ. αὐτοπ. » Ψωριάω. ατοίγ (ragner) la gale. || τὸ δένδρον (τὸ γέννημα) ψωρίασιν. » Ερυσιδοῦται. εἶρε αιτιαθὲ (gâle) par la rouille.

Ψωριάρης, α, ικον. » Ψωριῶν, ψωρ-λέως. galeux. || δένδρον (φυτὸν) ψωριά-ρικον. » Ερυσιθῶδες. galeux, rouilleux.

Ψωρίασμα. » Ψωρίασις. l'état d'un homme (d'un arbre) galeux.

Ψωροδότανον, φ. » Ψωρίον. scabieu-se, θ.

Ψωροπερηφάνεια. » Ἀλαζονεία, σαλα-κωνία. rodumontade, θ. gasconnade, θ.

Ψωροπερίφανος, η, ον. » Ἀλαζών, σα-λάκων. rodumond, gascon.

Ω.

Ω, ω, τὸ εἰκοστὸν-τέταρτον καὶ τελευ-ταῖον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. τρέπεται εἰς ΑΥ: » Ὠν-αὐγὼν, ὠτίον-αὐ-τι κτλ. || εἰς Η: » Ὠγωνίη - πηγῶνι κτλ. || εἰς ΟΥ: » Ὠρος-ὄγορος, ἔσω-ὄ-ξου, ἐπάνω-ἱπάνου, κώδωνι-κουδοῦνι, κο-ρώνη κουρούνα, κώνωπας-κύνουπας, ῥω-θωνι-ρούθουνι, σκωρίχ-σκουρία, ῶα-ῶιχα κτλ.

Ω! μορ. (πολυσήμενον). » Ω! εἰ! ha! ha. §. (σημαίνει Α. θαυμασμὸν καὶ ἀπορίαν): » Φεῖ, βεβαί, παπαί, ἰού! || ὦ! ἀμ' ἐστὶ ὁ ἀρματομῆνος τί θέλεις; » Βαβαί! οὐδὲ ὁ ἐνοπλος τί βούλῃ (Δουκιαν.) «. || ὦ! τὸν λέγω, φίλε Γλαύκων' ἕτι πολλὰ πα-ληκαρόσια! » Βαβαί, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐρρωμένως (Πλατ.) «! §. (Β'. ἀγανακτήσιν): ὦ τὸν ἀχρεῖον! » Ω τοῦ κακοπράγμονος! oh! le malheureux!

§. (Γ'. εὐχαρίστησιν), καθὼς δὲ τὸν εἶδεν ὁ Ἀγάθων, ὦ! τοῦ λέγει εἰς καλὸν καιρὸν ἦλθες (καλῶς ὤρισες)! » Ὡς οὐν ἰ-δεῖν τὸν Ἀγέθωνα, ὦ, φάναι, Ἀριστέδη-μι! εἰς καλὸν ἦκεις! ἴδε καὶ Α'.

Ω, ἐπ. (κλητ.) » Ω. hola! he! ἴδε καὶ Ε.

Ωμος. » Ωμος. éraule, θ. Ὠμός, ἦ, ὄν. » Ὠμός, ἀνέψητος. cru. Ὠμούσιος, η, ον. » Ἐνωμος. un peu cru, ἴδε καὶ Μισοψήμιος.

Ωρα. » Ωρα. heure, θ., ἴδε Ὡρολόγι. || μισή ὥρα. » Ἡμίωρον. un demi-heure. || τί ὥρα εἶνε; » Πηνίκα ἐστίς; » Ποσά-πουν ἐστὶ τὸ στοιχεῖον; quel heure est-il? || ὅαν τὴ ὥρα να ἦναι; » Πηνίκα μά-λοστα; || τῶρα ἦλθες, ἢ ἔχεις ὥραν (πολ-

λὴν ὥραν); (ἦ) εἶνε πολλή ὥρα; » Ἀρτε δε ἦκεις, ἢ πάλαι; || ἔχω ἀριστέην (πολλήν) ὥραν, (ἦ) εἶνε πολλή (ἔρκετὴ) ὥρα. » Ἐ-πιεικῶς πάλαι. || εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες, ἴδε Καλός. || εἰς ποίαν ὥραν; » Πηνίκα; à quelle heure? || διατὶ ἦλθες τέτοιαν ὥρα; ἴδε Τέτοιος. || εἰν' ἐστὶ ὥραις, (ἦ) ἢ ὥρα εἶνε ἔξῃ. » Ο γνῶμων τὴν ἐκτὴν σκιάζει (Ἀλκιτρ. Επιστ.) «. le cadran marque six heures. || αὔριον εἰς ταῖς ἑ-πτὰ ὥραις, (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσιαστικοῦ) αὔριον εἰς ταῖς ἑπτὰ. » Αὔριον ὥραν ἐ-δόδουν. || εἰς ταῖς δέκα ὥραις. » Όταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον. || εἰς 24 ὥρας, ἴδε Μερώνικον. || τούτῃν (αὐτὴν) τὴν ὥραν (φρ), ἴδε Ἀμέσως. || ἡ γυναῖκα εἶνε ἔς ταῖς ὥραις τῆς. ἴδε Ετοιμόγεννη. §. ὥρα (συνελογ. τὸ Ὡρολόγι, ἴδε τὴν λέξιν.

§. ὥρα (καλὴ ἢ κακὴ), (μεταφ. ἡ ὑπε-τιθεμένη ἐπιρροή τῶν οὐρανίων σωμάτων εἰς τὰ ἀνθρώπινα) (θεν): ὥρα καλὴ! (ἐπιφω. εὐχτ. εἰς ἀνχαλωροῦντα). » Ἐπ' αἰ-σίοις στέλλοιο' » Χαίρων ἄπιθι. à Dieu, bon voyage. || ὥρα σου καλὴ (φρ-εἰρων.). » Χαίρειν σε μακρὰ φημι. » Ἀπιθι χαι-ρων' (ἀνάλογον κατὰ τι καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλ. [Τραχ. 813]: » Ἐλτ' ἀφέρπειν' οὐρος, ἐ-φθαλμῶν ἐμῶν » Δύτῃ γένειτ' ἄπωθεν ἐ-πούση. καλός. allez vous promener. || ἀφ' οὗ δὲν θέλει, ὥρα του καλὴ. » Εἰδ' οὐ βούλεται, μακρὰ χαιρέτω (χαίρειν αὐτὸν φημί). je suis son serviteur. || με ὥραις καλαῖς (ἐπιφω. εὐχτ. εἰς γά-μους καὶ ἄλλας τελετάς)! » Ἀγαθὴ τύχη. || πῆρ' το καὶ πῆγαινε με ὥραις κα-λαῖς, ἴδε Ἰγεία.

Ωριμάζω, ρ. μετ. » Πεπαίνω, πέπτω. mûrir. §. ρ. μεσ. αὐτοπ. » Πιπαινό-μαι. mûrir.

Ωρίμασμα. » Πέπνσις. maturité, θ.

Ωριμος, η, ον. » Πέπερος, ὠριμος, πέ-πων, πεπανός, περκάζων (κυρ. βότρυς). mûr.

Ωροδείκτης (νέα καὶ καλὴ λέξις). » Γνώ-μων. l'aiguille d'un horloge.

Ωρολογᾶς. » Γνωμονικός (Ξενοφ. Ἀπο-μν.). horloger.

Ωρολόγι (προφ. κοιν. Ῥωλόγι), (Σημ. οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζον οὔτε τὴν κα-τασκευὴν καὶ ἠρξάντο τοῦ ὥρολογίου, οὔ-τε τὴν διαίρεσιν τοῦ ἡμερονοκτίου εἰς εἰ-κοσιτέσσαρας ὥρας ἢ τετάρτα· ἀλλ' ἀντ' ἐκείνου μὲν εἶχον τὸ ἡλιακὸν ὥρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἀνῳμάζαν). » Στοιχεῖον. ca- dran solaire (καὶ τὴν Κλεψύδραν τὰ δὲ

δικαστήματα τοῦ ἡμερονοκτίου ἐμετροῦ-

σαν διαφόρως καὶ τὰ ἑξακτῆριζον ἀπὸ τῶν ἐκάστω συμβαίνοντων παρ. χαρ., τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην ὥραν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, τὰς ὠνόμαζαν. » Ὡσαν αγοράς. Τὴν τρίτην ἰδίως καὶ τὴν τετάρτην, » Πληθούσης αγοράς. » Περί (ἀμφί) πληθούσαν αγοράν. Τὴν πέμπτην καὶ ἑκτὴν, » Ἡμέρας ἱσταμένης. Τὴν ἐβδόμην καὶ ὀγδόην, » Βουλευτὸν, περί(ἀμφί) βουλευτὸν. Τὴν ἐνάτην καὶ δεκάτην, » Δεΐλης. Τὴν ἐνδεκάτην καὶ δωδεκάτην, » Δεΐλης ὀψίας. Τὴν πρώτην τῆς νυκτός, » Περί λυχῶν ἀράς. Τὴν τρίτην καὶ τετάρτην, » Περί πρώτον ὕπνου. Τὴν πέμπτην καὶ ἑκτὴν, » Νυκτός ἱσταμένης. Τὴν ἐβδόμην καὶ ὀγδόην, » Περί ἀλεκτρούων φάδας. Τὴν ἐνάτην, » Ὁρθρον βαθύν. Τὴν δεκάτην, » Λυκαυγές κτλ. Ὑστερον ἐπενοήθησαν βαθμυδὸν διάφορα εἰς τὰ μέτρων τοῦ ἡμερονυκτίου, παρ. χαρ. :) » Γνώμων (κυρ. τὸ ὀρθὸν σίδερον τῆς μέσης τοῦ ἡλιακοῦ ὥρολογίου. » Πρῶτον αὐτὸν [τὸν Ἀναξίμανδρον] εὐρεῖν γνῶμονα, καὶ στήσαι ἐπὶ τῶν σκιοτήρων ἐν Λακεδαιμονίᾳ, τροπάς τε καὶ ὥρας καὶ ἡμερίας σημαίνοντα, καὶ ὥροσκοπία κατασκευάσαι », Διογ. Λαερτ.), ὥρονομεῖον καὶ ὥρονόμιον, ὥρονομικὸν κατασκευάσμα (Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν.), σκια(ὀ)θῆρον, ὥροσκοπεῖον, ὥρολογιον (Πλουτ. καὶ Ἀθην. Δ'). » Λέγεται δὲ Πλάτων . . . νυκτερινὸν ποιήσαντα ὥρολόγιον, ἰοικὺς τῷ ὑδραυλικῷ, εἶον κλεψύδραν μεγάλην λῆαν ». horloge, θ. miontre (ἰδιαιτ. τὸ τοῦ κόρπου), θ.

Ὡς, ἐπ. (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) » Ἔως, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Σχεδόν. ||. » ὥς πενήντα ἀνθρώπους. » Ὡς πενήντα ἀνδρες (Θηδ. Γ', 71). une cinquantaine d'hommes. ||. » ὥς τριάκοντα στάδια. » Σταδίου ὥς τριάκοντα (Παυσ. Η, λέι). ||. » ὥς πόσος; (φρ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ τοῦ Πλουτάρχου [ἐν βίῳ Κράσπου]:, » Καί ποτε φύσαντος τίνος, ὡς Πομπήϊος Μάγνος πρόσεισι, γελάσας ἡρώτησεν, » Ὡς πηλίκος;

Ὡσάν (καὶ κατ' ἀποκ. Ἐάν, πρὸ φων., Ἐά, πρὸ συμφ., ἀντί) » Ὡς ἂν (» Ὁ δὲ λιθανωτὸς ὀπίζεται ὡς ἂν δάκρυον », Δασκρ. Ε, 41), ἐπ. (ἡμοιωμ.). » Ὡς, ὥσπερ, ὥσπερανεῖ (» Τῶν φινίκων σφαιρεειδείς ἐνίους, ὥσπερανεῖ μῦλα », Θεοφ. Φυτ. Β'), ὥσει (Εὐαγγ.), δίκην, ἴσα, τρόπον, ἐν τρόπῳ, κατὰ (μὲ αἰτ.). comme, à la manière de, en, en guise de, ἴδε καὶ Καθώς. ||. μεγάλα ὡς φουντούκια. » Ὅσον κερύου ποντικού τοῦ μέγεθος. ||. » τοὺς ἀγαπῶ ὡς τὰ παῖδιά μου, » Ἰνα καὶ τοὺς ὡς φίλῳ.

||. τὸν κυτταζοῦν ὡς Θεῷ, ἴδε Κυτταζω ||. τὸν ἀγαπᾷ ὡς τὰ ὡμῶν του. » Ἴσον φαέσει φιλήσῃ, Καλλιμ. ||. ὡσαν βαμβάκι (μαλλί, κάρβουνον, μέλι κτλ.). » Βαμβάκοειδής » Γναφαλώδης (» Εριώδης, » Ἀνθρακοειδής, » Μελιτώδης κτλ.). ||. ἄσπρος ὡς τὸ χιόνι. » Λευκός κατὰ χιόνα (Ἀριστοφ.). » Λευκός ὡσεὶ χιόν (Εὐαγγ.). ||. ὡσαν ἐμένα. » Κατ' ἐμέ. ||. θελεις εὐρεῖ πατέρα καὶ μητέρα, ὅχι ὅσων τὸν βουκόλον Μιθραδάτην καὶ τὴν γυναῖκα του. » Πατέρα τε καὶ μητέρα εὐρήσεις, οὐ κατὰ Μιθραδάτην τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ (Ἡροδ.) ο. ||. μυρίζε (ὀλίγος) ὡς ὁ βάλασμος. » Παραπνεῖ τοῦ ὀπθαλμίου (Δυσκορ.) ο. il a une odeur argrochant du baume, il en a l'odeur. ||. ὡσαν τὰ σκυλιά. » Κυνῶν δίκην (τρόπον) » Κυνηδὸν (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχηματίζονται διάφορα ἄλλα ἐπιβήματα τροπικά). à la manière de. ||. μεταχειρίζονται τὴν νύκτα ὡς ἡμέραν. » Νυκτὶ δὲ ὡς καὶ ἡμέρᾳ χρώνται. ||. (εἰς τὰ ῥήματα ἐκφράζεται διὰ τῆς εἰς αὐτὴν καταλήξεως. Ὅθεν) μυρίζω ὡς μουχλα. » Εὐρωτιάω. ||. ὡσαν ὡς ἂν εἰ. » Ὡς εἰ. » Ὡσπεράν. » Ὡσπερανεῖ. comme si. ||. (εἰρων. πρὸς μετεχ.) ὡσαν τάχα ὡς ἦτον τίποτε μεγάλο καὶ πολύτιμον πρᾶγμα. » Ὡς σεῖνον δὴ τίνος καὶ μεγάλου. ||. ὡσαν τάχα ὡς φοβήθηκεν ὁ Λυκούργος τὴν μονέδα, καὶ ὅχι τὸ ἀποτίλεσμά της, τὴν φυλαργυρίαν. » Ὡσπερ τοῦ Λυκούργου τὸ νόμισμα φοσηθέντος, οὐ τὴν ἐκ τοῦ νομίσματος φυλαργυρίαν. » Ὡς (χρον.). ὡσαν (ἢ ὅθῳ. ὡς ἂν) περᾶν μὴ ὥρα, ἴδε ἄφου καὶ Καθώς. Ὡς (ἐλαττ.) ὡσαν ὡς τὴν νοστιμεύονταν. » Ἠδέως πως αὐτῆς ἔχεν. ||. ὡσαν πόσος; ἴδε Ὡς.

Ὡστε, μύρ. (ἔχασε τὴν ἀρχαίαν τοῦ σημασίαν, καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἔως). ||. ὥστε ὡς τὸν ἴδω, τὸν ἔχασα, ἴδε ἔως. Ὡφέλεια. » Διάφορον, ὄνησις, κέρδις (τὸ), ὠφέλεια, ὄφελος (τὸ), ὠφέλημα, λυσίτελεια (ἰωστ.), τὸ λυσιτελοῦν, τὸ συνοῖσον. utilité, avantage, profit. ||. ὥστε γέννη καὶ καμιά ὠφέλεια. » Ἰνα προύργου τι γέννηται (Ἰσοκρ. Πανηγ.). ».

Ὡφέλιμος, η, ον. » Επωφελής, λυσιτελής, λυσιτελῶν, ὀνήσιμος, εὐχρηστος, ἐπιτῆδειος, προύργου (» Τῶν προύργου τι διδάσκειν). utile.

Ὡφελῶ, β. μετ. » Ὡφελέω, λυσιτελέω, ἀνύτω, δνημι καὶ δνύνμι, συμφέρω, συμβάλλομαι, φέρω, ποίεω (παρ' ἱερατοῦς μάλισται, ἴδε Κἄμιν). servir, être utile. ||.

ὠρελεῖ (ἀπροσ.). » Διαφέρει, συμφέρι, συμβάλλεται, λυσαιτελεῖ. ἰμproiet, dite bon. ||. μὲ ὠρελεῖ πολλά. » Μάλιστα μοι διαφέρει. ||. 'δὲν ὠρελεῖ. » Οὐδὲν ὀφελος τοῦ κτήματος. ||. τί ὠρελεῖ; » Τί παρὰ τοῦτο; » Πρὸς τι τοῦτο; à quoi bon? quelle utilité y en a-t-il? ||. τί θὰ 'μῶς ὠρελήσῃ; » Τί δῆτ' ἂν εἴη ὄφελος ἡμῖν; ||. ὠρελεῖ πολλά εἰς τὰ πολιτικά. » Φέρει μίγα εἰς πολιτείαν. ||. πολλά ὠρελεῖ εἰς τὴν μάθησιν. » Μίγα συμβάλλεται εἰς τὸ μαθάνειν (Ξ. νιοφ. Κυρουπ.) α. ||. 'δὲν 'τοὺς ὠρέλησεν. » Οὐ συνήνεγκεν (συνενήνεγκεν) αὐτοῖς. ||. διότι ἐκεῖν ὁ, που ὠρέλησε τὸν ἕνα, ἔβλαπτεν ἄλλον. » Τὸ γάρ τῃ

ζυνενεγκόν, ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε (Θκδ.) α. ||. ὅτι στοχασθῇ ὅτι 'μποροῦν 'να 'τοὺς ὠρελήσουν εἰς τὸ 'να ζήσουν. » Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον. ||. τὰ φύλλα 'του ὠρλοῦν εἰς ταῖς λειχίταις. » Τὰ φύλλα ποιεῖ πρὸς ἀλφόν α. Ὡ! ἐπ. (τημαίνει Α. πόνον.) α! » Ὡ μοι! » Ὡ! ah! ah! aie! §. Β'. πλῆξιν καὶ στενοχωρίν, καὶ ἐκ τούτου φαίνεται πιθανώτατον ὅτι ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ ῥήμα Ὄχθω: » Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, α. Ὡ, ἴδε καὶ παρδλ. Ἀχ. » Ἀ, ἄ! » Ἀ, ἄ! ah, ah! §. (Γ'. εὐχαρίστησιν καὶ χαρὰν.) » Αἰδοῖ! ah! ah! ἴδε καὶ παρδλ. Α.

ΠΑΡΤΗΜΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΤΑΣ ΕΚΦΥΛΛΟΦΟΡΗΤΕΛΣ

ΕΤΕΡΟΓΛΩΣΣΟΥΣ ΛΕΞΕΙΣ.

ΑΓΙΖΟΤΙ. » Εμπύρευμα. amource, θ. αγιάζι. ἴδε Ξάστερον καὶ Πάχνη. Αγιαρδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξελαγιάζω. Ἰδε, ἴδε Ἀγίδε.

Ἀλάϊ ἡ Ἀλλάγι (ἐκ τοῦ Ἑβρ. Χαλάν, ὑπάγειν, ὅθεν Τουρκ. Χουλάκ ὁ δρομεὺς ἢ πεζοδρόμος, καὶ Καρά-χουάκ. Οἱ Βυζαντ. τὸ συγγένουν μὲ τὸ Ἀλλαγή [ἔπαιον, σταθμὸς] καὶ μὲ τὸ Ἀλογον. ὅθεν ὁ Ἄρχων τοῦ ἀλλαγίου καὶ ὁ Πρωταλλαγάτωρ, ὁ μὲν προπορευόμενος τῆς ἑξέως [ῥοχαγῆς], ὁ δὲ ἐφεπόμενος [ῥαγῆς]). » Πομπή, ἐπίστρο: (κυρ. τῶν νικητῶν). coitége, marche, θ. rompre, θ. procession. ||. κάμνω ἀλάϊ. » Πομπὴν πέμπω. » Θρίστρον κατάγω. marcher en procession, faire son entrée solennelle.

Ἄλαρ, ἄρος, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἀνοίγω καὶ Ξεμυκρύνω.

Ἄλιαν (χρῶμα), ἴδε Κόκκινον. Ἀλισθερίσι. » Δοσοληψία καὶ Ἀηφοδοσία (νοσ.), συνόλιγμα, συμπόλειον. offeirs (comptorciales), θ. πλ. ||. κάμνω (ἔχω) ἀλισθερίσι. » Συμβάλλω (συμβέλλειν) (Δημοσθ.).

Ἀλισθα (ἐκ τοῦ Λατιν. Lixivia), ἴδε Φολόστακτη.

Ἀμπάρα (τῆς πόρτας), ἴδε Σίδερον καὶ Σύρτης.

Ἀμπάρι (διὰ τὰ γεννήματα, ὄσπρια κτλ.). » Ἀποθήκη, σιτῶν (ῥ), σιτοθλῶν. grénier. ῥ. (τὸ κύτος τοῦ καρθίου). » Κοίλη ναῦς.

Ἀρπαρη (ἡ λέξις, ἀναφερομένη εἰς τὸ Σύντ τοῦ Πορφυρογ., ἦτον ἐν χρήσει κατὰ τὸν 19^{ον} αἰῶνα, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν χαρτογράμα Μοσχάμπριν, εἰς τὸν ὁποῖον Γεώργιος ὁ Κύπριος [πατριαρχεὺς εἰς τὰ 1289] διευθύνει μίαν ἐπιστολὴν τοῦ), μυσρ. » Ἀρπαρ (τὸ), (Σηρ. Σήρ), » Ἄμβαρ (τὸ), ἄμβαρ (τὸ). ambre (gris).

Ἀρπρόνω (βάλλω τὴν ἀρπαρὴν εἰς

τὴν θύραν κτλ.), ῥ. μετ. » Μοχλώω. bager, barricader, basler.

Ἀμπάρωμα. » Μόχλωσις. l'action de barrer (εἰς).

Ἀμπᾶς. » Ἑρία, νακτόν. bure, θ. ἴδε καὶ Σαγιάκι.

Ἀμπδιλεζ, ἴδε (ἰσθότ.) Χάμπ οὐλ-λεζίζ.

Ἀμπερμπούι, ἀνθ. » Κύανος. bluet, aubifoin, barbeau, blavécle, pésoole, jaccés des blés, casse-lunette.

Ἀμπουλα (Λατιν. » Ἀμπουλαν ὑελίνην πλήσας ἐλαίου », Δέτ. Ζ'), ἴδε Μπουκάλι.

Ἀντερί (ἰσθ. Ἐνταρί, φόρεμα Ἀσιατικόν, ἴσως ὁ) » Κάνδους (τῶν Περσῶν), χειριδωτὲς χιτῶν, (εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο Ἐπιλώρικον). habits turcs, ἴδε καὶ Καθάδι.

Ἀντζα (κυρ. τὸ ὑποκάτω τοῦ γόνατος κοῖλον. Ἡ λέξις ἦτον ἐν χρήσει καὶ εἰς τοὺς χρόνους ἀκέρμη τοῦ Εὐσταθίου. » Τὴν ἀγκυλὴν, κατὰ τοὺς παλαιούς, τὴν περὶ τὰς ἱγνύας, ἦν τινες ἄνταν ἢ ἄνξαν φασίν, ἰλ. ψ. » Τὴν Γαστροκνημίαν ἢ τῶν πολλῶν γλῶσσαι ἄνξαν φασίν, ἰλ.). » Ἰγνὺς καὶ Ἰγνύα, ἀγκυλὴ. jantei. ῥ. (καταχρ. δὲ καὶ τὸ παχὺ τῆς κνήμης). » Γαστροκνημὶς, γαστροκνημία καὶ γαστροκνήμιον. mollet, le gras de la jambe.

Ἀντζόια (εἶδος σαρδέλλας). » Ἀψή (εἶνε διαφέρων εἰδῶν. Ἡ γνωστὴ εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ) ἰγγραοίχολος (διδότι τὸ κεφάλι τῆς εἶνε πικρὸν) καὶ ἰγγραυλὶς (ἴδε καὶ Χαμψί-ἡ ἡ) μαινὶς καὶ μαινή (ἴδε Στρογγύλα). anchois.

Ἀντιδι, φ., ἴδε Πικρομάρουλον.

Ἀραμπᾶς, ἴδε Ἀμάξι.

Ἀραμπατζής, ἴδε Ἀμαξάρης.

Ἀρδέπι (εἶδος μέτρου χωρητ. συνήθους εἰς τὴν Αἰγύπτου, καὶ περιέχοντος 28 Τουρκ. ὀκ.). » Ἀρτάβη (μέτρον Περσικόν, χωροῦν, κατὰ τὴν Περδ., ἕνα μέτρον καὶ τρεῖς χιόνικας). espèce de mesure.

Ἀρδίς-γιαγί (ἴδε Κέδρος). » Κεδρία, κεδρέλαιον. *hulle de cède*, θ.

Ἀρπα, ὄργ. (μουτ.). » Νύλια, σαμβούκη, φαλτήριον, πικτίς. *harpe*, θ.

Ἀρτιρδιμα (ἡ προσθήκη τιμῆς εἰς τὸ μεζῆτι). » Πλειστηριασμός, υπερθεματισμός, υπερθεματισμός. *enchère*, θ. *surenchère*, θ.

Ἀρτιρδίω (προσθέτω τιμὴν εἰς τὸ μεζῆτι), ῥ. μετ.χ. καὶ ἀμ. » Ὑπερβάλλω, ἀντωνόμηναι, πλειστηριάω, υπερθεματίζω. *enchérir*, *surenchérir*, *mettre l'enchère*.

Ἀσμά-καμπάκι, Ζ. Κολοκύθη.

Ἀσπαρέτιδα (Λατιν. *assa-foetida*, τὸ Τουρκ. Σιτάν-Μποκχού, κόπρος τοῦ διαβόλου), ἱατρ. » Ὅπως ὁ Μηδικός, σκορδολάσκαρον (μετ.χ.). *assa foetida*, *merde de diable*, θ.

Ἀσάρι (τὸ βαμβακερινὸν ὕφασμα, μετὸ ὁποῖον ἐνδύουν συνήθως τὰ φορέματα. ἔβλεπε ἄρα γε τὸ) » Ἰσάριον (ὕποκορις τὸν τοῦ) Ἰσὸς ὁθόνης; (ἴδε Τόπι). *entoilage*.

Ἀτζιο (τὸ Τουρκ. Μπάσι). » Ἐπικαταλλάγη, (ὕπο τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ζωναρᾶ βιβλ. Ιζ', καὶ λέγεται) » Ἀλλάγιον. (*droit de change*).

Ἄτι (τὸ ἀμυνούχιστον ἄλογον). » Ἴππος (ἰνόςχη), ὄχειον. *étalon*, *cheval* (*ruvier*).

Ἀτλάζι (μεταξωτὸν ὑαλιστερόν ὕφασμα. αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Σηρικ'ον καὶ Ολοσηρικ'ον, ἴδε Μεταξῆστον.

Ἀτσίλι, μετ.χ., ἴδε Τσελίχι.

Ἀτσίδι, ζ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἰατὶς-ἴδος, ἴδε Κουνάδι.

Ἀύγατίζω καὶ Ἀύγατῶ, (ἐκ τοῦ Λατιν. *augere*), ῥ. μετ.χ. καὶ ἀμετ.χ., ἴδε Ἀύξανω.

Ἀχουρι (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀχυρίς, ὁ ἵπποστασίον, ἱππών. *écurie*, θ.

Βαλλεριάνα (τὸ Τουρκ. Κεδι-ἔτου, διὰ τὴν ἐπὶ τῶν κατῶν ἐνέργειάν του). φ. (ἱατρ.). » Ἀσπρον, νάρδος ἀγρία, Φοῦ (τέ). *valériane*, ἴδε καὶ Μπαχάρι.

Βάλσι (Γερμ. *walzen*, Πεοιδινεῖσθαι, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Βαλλί-ζην, ὅθεν ὁ) » Βαλλισμός, (ἰσχυρίζεσθαι καὶ μετ' ὧν παλαιῶν τὸν) » Στρέβιλον. *walse*, θ.

Βαράχι (Ἀραβ. Μπαουρά, ὅθεν τὸ Γαλλ. *borak*, κυρ. εἶδος ὀρυκτοῦ ἢ νίτρον, ἄλλο παρὰ τὴν) » Χρυσόκολλαν (τῶν ἀρχαίων, μ' ὅλον ὅτι μερικαὶ τῶν ἀρχαίων ἱατρῶν τὰ συγγέουσι). (καταχρ. δι' ὃ) » Ρευστός ἢ Ὑγρὸς χρυσός. (ὁ Δουκάγγ. τὸ γράφει Βοράχιον).

Βαρακίω, ῥ. μετ. » Ἐπιχρυσώ. *dorer*.

Βαρίνωμα. » Ἐπιχρυσώσις. *dorure*, θ.

Βαρακωμέος, η, ον. » Ἐπιχρυσός. *doré*.

Βαρδάτ (ἀπὸ τοῦ ἱταλ. *v. r. dache*, τὸ μεγαλύτερον καὶ καλλήτερον εἶδος τῶν δαμασκηνῶν. Ὁ Πτωχοπρόδρομος τὰ ὀνομάζει Λαγηνάτ, διὰ τὸ σχῆμά των, καθὼς καὶ οἱ Τούρκοι, Μπαρδά-ἔριτ), ἴδε Δαμασκηνον.

Βάρδια (τὸ Τουρκ. Καραούλι). » Φυλάκη, φυλάκες, σκοπὸς, φρουροί. *garda*, *sentinelle*, θ. ||. εἶμαι (φυλάγω) βάρδια. » Φυλακὴν ἔχω. *être en sentinelle*.

Βάρκα (γράφεται καὶ Βάλκα), ἴδε Φελοῦκκ.

Βαρκάρης. » Πορθητής. *hatalier*.

Βαρκάρω, ῥ. μετ., ἴδε Εὐβαρκάρω.

Βαρκίτσα (ἡ), » Εὐφύλιον. *capoi*.

Βατσέλι (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. *vaiselle*).

» Στράγγιξέ την (. . .) εἰς δὲ βατσέλια, ἢ ἄλλα ἀγγεῖα ἀπλωτὰ, Γεωπον. 229), εἶδος μέτρου γεννημ. εἰς τὴν Πελοπόν.

Βατσίνα (ἡ εὐλογία τῆς ἀγγελιάδος καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐμπουον). » Διχαλὶς (νιολ). *vacrine*, θ.

Βατσινάρισμα, ἴδε Φέλιασμα.

Βατσινάρω, ῥ. μετ., ἴδε Φελιάζω.

Βαζίνς. » Βαυύλιον. *ajustoir*, *treuchet*.

Βακίλχάρτης, ἴδε Ἐξοδον καὶ Ἐπιστάτης.

Βελέντζα (ἡ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ τόπου ὕαν-μολη, μάλλινον πᾶπλωμα). » Χλαῖνα. *converture de laine*.

Βελοῦδον. *Villosus rarus*, ἴδε Κατάρης.

Βεντούζα. » Σικύς, σικυονία, κύβος. *ventouse*, θ. ||. βάλλω βεντούζαις. » Σικυάζω, σικύς προσβάλλομαι. » Κυάθος πρόσκειμαι, » Ἀρσφ. Εἰρ. 542. » Σικύην κακολλῶσιαι, Ἀρετ., *appliquer* (*se faire appliquer*) *des ventouses*, *ventouses*. ||. βάλλω βεντούζαις χαρακταῖς. » Κατακρούω, ἴδε καὶ Χαράζω.

Βερεσιέ, ἐπ. » Ἐπ' ἀνέδολῃ. *à crédit*.

||. βερεσιέ μήτε 'να πωλῆται μήτε 'να γοράζηται τίποτε. » Μηδ' ἐπὶ ἀναβολῇ πράξιν μηδὲ ὄνῃ ποιήσῃται μηδενὸς (Πλάτ. Νομ.) ».

Βερονίκα, φ. (ἱατρ.). » Τεύκριον. *véronique*, θ.

Βιδάρι (προφ. καὶ Διδάρι καὶ Λιδάρι) » Ἰχθυ. τρωφεῖον, ζωγρος, ζωγρον, ζωγρεῖον. *vinet*. ῥ. *hanneton*. ῥ. *racherie*, θ. *burgignes* (κυρ. ἡ καλαμυταῖς εἰς τὸ παράλιον), *madrague* (κυρ. τὸ Ταλιάνι).

Βίγνα. » Σκοπή, σκοπία. *vedette*, θ. *beffroi*, *guérite*, θ. *échauguette*, θ.

Βιγλάτωρας. » Σκοπὸς, σκοπιωρὸς, ἐπιτήρ. vedette, θ. sentinelle, θ.

Βιγλίζω, ῥ. μετ. » Σκοπεύω, σκοπιάζω, σκοπιωρόμαι. guetter.

Βίδα. » Κοχλίας, ἑλιξ (δ). νῆς (κυρ. τὸ ἀρσενικόν), θ. ἐςρου (ἰδίαται. τὸ θηλυκόν).

Βιόλα (Ἰταλ.), ἄνθ., ἴδε Δεινδρόϊα.

Βιολί, ὄργ. (μουσ.). » Τετράχορδον. violon.

Βιολίττα, ἄνθ., ἴδε Μενεξές.

Βιρανές (δ). » Ερειποτόπιον (Εὐςθ.).

Βίτσα (ή). » Ἰμάσθηλ, μάστιξ, ῥαπίς. cravache.

Βιτσιά (ή). (» Βιτσιάν ἄς δώση τὸ ἄλογον, » Δουκάγγ. » Βιτσιάς συνάγει ὁ ταπεινὸς πολλὰς καὶ ἀναριθμήτους, » Πτωχοπρόδρ.).

Βόλτα (διὰ ψάρεμμα), ἴδε Ὀρμίδι, Πετονιά καὶ Τριγιά. §. (τὸ λοξὸν κίνημα τοῦ καραβιοῦ, ὅταν πλέη κατὰ τοῦ ἀνέμου). » Διαδρομή. bordée, θ.

Βολτατζάρω (πλέω μὲ βόλταις), ῥ. ἀμ. (ναυτ.). » Διαδραμεῖν, πλαγιάζειν (Δουκιαν. Πλ. ἢ Εὐχ.), διαδρομαῖς χρῆσθαι. bordager, louvoyer, courir (tirer) des bordées.

Βούκα (κυρ. ἡ γνάθος, ἡ παρειά· ὅθεν Ἰλωσησογράφος τις ἐξηγεῖ τὸ Ἐντρίβεται τὰς παρειάς, τρίθει ταῖς βούκαις τῆς. Εἰς δὲ τὸν Ἀλκίφρονα [Γ', 50] ὀνομάζεται τις παρσίτος Βουκοπνίκτης), ἴδε Χαψιά.

Βούρσα (διὰ τὰ βούχα, ποδήματα κτλ. ἴσως ἐκ τοῦ) » Βύρσα. (Εἰς χημικόν τινα ἀνέκδοτον κώδικα ἀναφέρεται ἀρσενικὸς Βροῦτζος χοίρειος, τὸ ὅποιον ὁ Δουκάγγ. ἐξήγησε Κόπρον). » Ψηκτρίς, ψήκτρα brousse, θ. bonsoir (ἡ σκοῦπα). §. (τῶν ζωγράφων). » Χρωστήρ-ῆρος (δ). pinceau.

Βυζικατόριον. » Φοινίγμα, μανδάκη (Ἰππιατρ). vésicatoire. ||. βάλλω βυζικατόρι. » Φοινίσσω(-ομαι).

Γαλέντζα (τὸ ἄλλ. Τσόκαρον καὶ Παλῆκι). » Κλάπα (» Κλάπας ὑποδεδεμένον· ἐν βαλανείῳ γὰρ ὦν ἔτυχε, » Δίων Κάσσι. ἡ λέξις εἶνε Λατινικὴ), κωλόβαθρον (ἡ λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς Κλάπα, » Σουλδ.). κρούπαλον, κρουπέζα καὶ κρουπέζιον, πηλοβατίς. galoches, θ. ratin.

Γαλέρα (εἶδος καραβιοῦ). » Λιθυρνίς. galère, θ.

Γαλιόνι. (ἴδος καραβιοῦ). » Γαῦλος. galion.

Γάμπια (τὸ ἀνώτατον πανί τοῦ καταρτιοῦ), ναυτ. » Δόλιον. hunier (le grand et le petit), ἴδε Ἀδράκτι.

Γάντζα, ἴδε Κάντζα.

Γάντζος (πιθ. ἐκ τοῦ Γαμψός, κυρ. τὸ ἀγκυλωτὸν κοντάρι, μὲ τὸ ὅποιον μακρύνουν ἢ πλησιάζουν τὰ πλοῖα εἰς τὴν στερεάν.). » Κοντός. cros (de baellier), gaffe, θ.

Γαρμπῆς, ἄν. (Δυτικονότειος), ἴδε Λίβας.

Γεδίχι (ἄλογον συρόμενον κατόπιν τοῦ ἱππεύοντος, κυρίως μὲν δι' ἀνάγκην, τὸ περισσότερον ὅμως διὰ μεγαλοπρέπειαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Τουρκίαν, ὅπου ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τοιούτων ἵππων κρίνεται καὶ ὁ βαθμὸς τῆς δόξης καὶ ἀξίας τοῦ ἱπποῦ). » Παράσειρος (» Παρήσρος, » Σεيرهφόρος) ἵππος (κυρ. ὁ τῶν δχημάτων). cheval qu'on met à l'avoilée, cheval de main.

§. » Ἀσκὸς βόειος. §. (ναυτ.) τραβῶ γεδέκι (κυρ. εἰς τὸ ρεύμα), ἴδε Τόνος.

Γεδίχι (κτῆμα ἢ οἰκοδεμητέπνω εἰς ξένον γῆν). » Ἐγκτῆμα (Δημοσθ. περὶ ἄλων.), ἐγκτσίς. yedik.

Γεμεκλήχι (ἡ ποσότης τοῦ δίδεται διὰ τὸ φαγεῖν τῶν στρατιωτῶν κτλ.), ἴδε Ταγγί.

§. (συνεκδοχ. τὸ μέτρος ὅπου γευματίζουν οἱ ὁδοποροί). » *Σταθμός (ὁ μεσημβρινός). dinée, θ.

Γέμι (τὸ προσφάγι τοῦ ἀλόγου), ἴδε Ταγγί.

Γενί-μπαχάρι, ἀρ. » Αἰώμων. anome, grain de girofle rond, cubèbes (ou) quabèbes, ἴδε καὶ Μπαχάρι.

Γεδέλι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἀρδάλιον = Ἀρδάνιον, ἴδε Ἀνχουρτζή καὶ Γιάστρα.

Γερ-ἱλμασί, φ., ἴδε Κολκάσι.

Γερμεσές (κατὰ λέξιν μεταφράσις τοῦ) » Χαμαῖδρος (τὸ ὅποιον εἶνε εἶδος φυτοῦ, ἴδε Χορτάρι), δ. chène pain.

Γέσιμ, πετρ. (πολύτ.). (ἴσως ἐκ τοῦ) Ἰασπίς.

Γιαγιά (ἡ μητέρα τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται Κυροῦλα, ἀλλοῦ Βάβα, καὶ ἀλλοῦ Μανιά, τὸ ὅποιον πλησιάζει εἰς τὴν ἀρχαίαν τὴν) Μαμμία, μάμμα καὶ μάμμη (καθὼς τὴν λέγουσιν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἀστικὴν), μάττα, τῆθη (Ἄριστοφ. Ἀχ.), προμητώρ, πατρομητώρ (ἡ ἐκ πατρὸς), μητρομητώρ (ἡ ἐκ μητρός). grand' mère. ||. μεγάλη γιαγιά (ἡ μητέρα τῆς γιαγιάς). » Προμάμμη, ἐπιτήθη. ||. γιαγιά τῆς γιαγιάς. » Τρισεπιμάμμη. ||. γιαγιάκα (τὸ ὑποκοριστικόν). » Μαμμίον, μαμμίδιον.

Γιαγούρτι, ἴδε Ξοινόγαλον.

Γιακοῦτι (ἄρθ. Ἰακοῦτι, ἀπὸ τοῦ) » Ἰάκινθος (εἶδος πέτρ. πολύτ.), ἴδε Ζαφείρι.

Γιαδιζ δασί, πέτρ. πολύτ. (φαίνεται ὡσαν ἢ ἐκλυώθη μὲ χροσὸν ἀμύμον). » Χρυσόλιθος, (καὶ κατὰ τὸν Θέοφρ.) σάπ-

φιρος, *αστερία (λίθος), ἀμμόχρυσος. ανεπι-
lurine, θ.

Γιάν-κιστιζής (ὁ κλέπτων ἐπιτηδεύων
τὸ πουργί, τὸ ὠρολόγι κτλ. ἀπὸ τὴν τσέ-
πην). » Βαλαντινόμορος. filou.

Γιαταράνι. » Παρατίφι. dague, θ. ya-
tagan.

Γιατάκι (ἡ κάμαρα ὅπου κοιμούνται).
» Κοιτῶν, ἐγκοιμηθρον. dorioir.

Γιοτζής. » Ὀδοπόρος, ἐδίτης. νογα-
geur. » Ἐπιδάτης (ὁ τοῦ καρδιᾶς). pas-
sager.

Γιονγκάς, φ., ἴδε Τριφύλλι.

Γιουλάρι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Εἰλλάς καὶ
Ἰλλάς (ὁ δεσμός. κατὰ τὸν Μάξιμ. στιχ.
560), ἴδε Καπίστρι.

Γιουλάφι, γένν. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Διγί-
λωψωπος, ἴδε Βρώμι.

Γιουρούσι. » Ἐφοδος, ἐπέλασις, ἐπιδρο-
μή. aliaque, θ.

Γιούχα (ἱπιφῶν. ὕδριστικόν. Κατ' αὐτὸν
τὸν τρόπον ὑπολέτω ὅτι ἐπρόφερετο τὸ
Εὐαγγελικόν:) » Θυά! ὁ καταλύων τὸν
ναὸν κτλ! huê, θ.

Γιρτλάνι (ἐνομάζεται εἰς τὴν μικρὰν
Ἀσίαν ἢ) » Γαίνα, ζ. hyène.

Γκάζιδα ἢ (ἂν ἦνε καθὼς λέγουσιν, ἐκ
τοῦ Αἰείδω) Γκάζιδα, ὄργ. (μουσ.), ἴδε
Ἀσκομζντούρα.

Γκκληρίζ (οἰκοδόμημα ἐπιστηριζόμενον
εἰς σειρὰν στύλων τριγύρω εἰς τὸ ὀπίτι).
» Εὐστός (ἐλλειπτ. τοῦ Δρόμος) (Ξενοφ.
Οἰκ.), στοά, περίστο(σφ)ον, περίστυλον,
αἴθουσα, πτέρωμα. portique, θ. galerie,
θ. §. (τὸ ἄλλ. Μπαλκόνι), ἴδε Ἐξώστεγον.

Γκκρνιτούρα (ἢ), ἴδε Ἀκροπρεπίδια.

Γκέμι, ἴδε Χαλινάρι.

Γκεμπρές (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Τρίψτης.

Γκερδέλι, ἴδε Γερδέλι.

Γκεριζι, ἴδε Λαγοῦμι.

Γκετζέ-σεφάς, ἄνθ. » (ἴον τὸ) Φιλέσπε-
ρον (Ἄναλεκτ.) » ἐσπερίς. belle de nuit,
(violetle) amie du soir.

Γκετσίνι, ζ. » Ἰκτίς ἢ ποικίλη. ru-
tois uigre.

Γκιρίτι, ἄνθ. » Βατράχιον (τὸ ἐρυθρόν).
renoncule.

Γκιόνης, π. (νυκτ.). » Βούταλις, πῶγξ,
ὑγξ-υγος (ἢ). esrêce d'oïseau nocturne.

Γκιότσι. » Διοικισμός, διοικισίς (Λυσ.),
ἀνασκευή, μετοικησις, μετοικεσίς. délo-
gement, déménagement. ||. κάμνω γκιό-
τσι. » Διοικίζομαι, μετοικέω, μετοικίζο-
μαι, ἀνα(μετα)σκευάζομαι. déloger, dé-
ménagement. ||. ἔταν ἔκαμνε γκιότσι ἀπὸ
τὴν Κωλοτὴν εἰς τοῦ Φαῖδρου τὸ ὀπίτι.

» Ὅτ' ἐκ Κωλοτοῦ διακίετο εἰς τὴν Φαί-
δρου οἰκίαν «.

Γκιουδέλι(χρ.). ἴδε Βυσσινὶ καὶ Μόρικον.

Γκιουβερτζιλές, ὄρ. » Ἀφρόνι(λι)τρον.
πίτιε, παίρτε, ἴδε καὶ Λατρίνι.

Γκιουδέτσι ἀγγ. » Κρί(Κλί)θινος. ter-
rine, θ. §. (συνεχδοχ. τὸ φαγητὸν ὃ πευ-
ψίνεται εἰς τὸ τοιοῦτον ἀγγεῖον). » Κρί-
θινωτόν. terrine, θ., ἴδε καὶ Φουρνιστόν.

Γκιουγιούμι, ἴδε Κουκούμι.

Γκιουλουπδάνι, ἴδε Κανί.

Γκιρίφι, ὄργ. (μουσ.) » Βόμβυξ. esré-
ce de fifre, ἴδε καὶ Παγιαῦλι.

Γκιρίφι (τὸ), (εἶδος αὐλοῦ). » Βόμβυξ.
esrêce de fifre, ἴδε καὶ Παγιαῦλι.

Γκορτζιά, δ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀχερδος,
δ., ἴδε Ἀγριαπιδά.

Γοντζές (προφ. κοιν. Κεντζές), ἴδε
Μπουμπουκί.

Γουμπί (ἢ ἄλλ. Στοῦκα ἢ Τοῦρνα), ὕψ.
ἴδε Λούτσος.

Γουστέρα /, ζ. ἴδε Σαμιαμῶθι.

Γουστερίτσα /, ζ. ἴδε Σαμιαμῶθι.

Γουδίνα (εἶδος σταφυλίου), ἴδε Ἀετο-
νύχι.

Γραντί (ἢ ἄκραις, τὸ τρίγωνόν τοῦ δι-
κτύου, ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. garantir, ὡς προ-
φυλάττον αὐτὸ τοῦ σχισμάτος). » Ἀκρό-
λινον καὶ Ἀκρολίον. le bord du filet.

» Ἀντίστονον(Ξενοφ.). une partie des reits.

Γραιζος /, ἄν. » Καικίας. vent

Γραιβολεβάντες / du Nord, ἴδε καὶ
Μαίστροτραμουντάνα.

Γραιβοτραμουντάνα, ἄν. » Μέσσης.

Γρεντιά, ἴδε Δεκάρι.

Γρέτσα, ὕψ., ἴδε Στορογγύλα.

Δεθατζής. » Ὁ δ' ὠκων (μεταφορ.). plai-
granti, la partie plaignante.

Δεθούλι, ὄργ. (μουσ.), (ἀπὸ τοῦ) » Τά-
βαλα (τά) (Περσικόν τι ὄργανον), ἴδε Τούμ-
πανον.

Δαῖρες, ὄργ. (μουσ.). » Σεῖστρον (εἶχε
διαφορετικὸν σχῆμα, ἴδε Πλιντ. ἐν τῷ
περὶ Ἰσ. καὶ Οἰσρ.). tambour de basque.

Δαλκαβούκης. » Παράσιτος, δειπνοθή-
ρας, δειπνολόχος. parasite; écornifleur.

Δάμα (εἶδος παιγνιδίου). » Πέσοι καὶ
Πεττί (ἀγνώσκον πῶς ἐπαίζοντο). dame, θ.

Δαμετζάνα, ἀγγ. » Πυτίνη καὶ (κατὰ
τοὺς Ταραντινοὺς Ἑλλήνας) Βυτίνη. bou-
teille clissée, θ. dame-jeanne.

Δαμλαλῆς. » Ἀπόπληκτος, ἀποπληκτι-
κός. apoplectique.

Δαμλάς, παθ. » Ἀποπληξία, θ. apople-
xie, θ.

Δαντέλλα. » Τρίχαπτεν, (ὁ Παππαδέ-

πουλος τὴν ὀνύμασεν) Ὀδαντωτὸν (ἀπὸ τοῦ Γαλλ.) dentelle, θ.

Δεζυκερές (τὸ κρεβάτι· μετ' ὁποῖον μεταφέρουν τοὺς ἀσθενεῖς). » Φορεῖον, δίφρος, σκίμπους, κράδα (βῆα)τος (Εὐαγγ.). chaise à porteur, θ. litière, θ.

Δεκότον. » Ἐγχυμα, ἀφέψημα, ἀποζέμα. decoction, θ.

Δεποζιτάρω, ῥ. μετ., ἴδε Χερί.

Δεπόζιτον (πρᾶγμα βαλμένον πρὸς καιρὸν εἰς μέρος ἀσφαλές). » Θέμα, παρακαταθήκη. dépôt. §. (ποσότης χρημάτων ἢ πρᾶγμα ἀμφοτερόσημον, βαλμένον εἰς τρίτον χερί δι' ἀσφάλειαν). » Θέσις (Δημοσθ. Ἀπατουρ.), μεσεγγύη, μεσεγγύημα, παρακαταβολή (εἰδος κρίσεως). esquisse, consignation. ||. τρεῖς χιλιάδας δραχμαῖς εἶνε δεπόζιτον εἰς τοῦ Ἀγωνος. » Τρισχίλιαι κεῖνται παρ' Ἀγωνια.

Δογραματζήδικον (ἐργαστήρι). » Τεκτονεῖον. l'atelier d'un menuisier.

Δογραματζής, ἴδε Δεπουτοργός.

Δολαμάς (εἶδος φορέματος). » Κίνδυσ (ὁ Περσικός). dolama (habit Ture).

Δολλοῦ-διζγκίνε (τρέξιμον τοῦ ἀλόγου), ἴδε Τέσσαρη.

Δορούδικον (ἄλογον). » Κιρρός (ἵππος). rubican.

Δουῤῃρι, ἴδε Τοίχος.

Δουδαρτζής, ἴδε Κτιστής.

Δουλάπι (ἥπου βάλλομεν τὰ οἰκίαι καὶ σκεύη κλπ). ἴδε Ἀμαρί. §. (ἡ μηχανή, μετ' ὅποια ἐδγάλλουν τὸ νερόν ἀπὸ τὰ πηγάδια), ἴδε Μαγγανοπήγαδον. §. δουλάπι τοῦ καφρέ. » Φρύγερτον. roelo à torréfier.

Δουσαμές, ἴδε Πατωσιά.

Δουρμπίνι. » Τηλεσκοπίον (νεολ.). lunette d'approche (de longue vue).

Δουτί, πωρ. ἴδε Μυῦρην καὶ Συκάμινον.

Δουτιά, δ. ἴδε Μουριά καὶ Συκαμινά.

Δραγίτης (ἀντὶ Δερκίτης [ἐκ τοῦ Δερκομαι], ὁ φυλάττων τὰ ἀμπέλια, περιθόλια κτλ., ὁ Τουρκ. Κουσευτζής). » Χωροφύλαξ, ἀγροφύλαξ, ὁπωροφύλαξ, κροποφύλαξ. garde-fois (etc), messier.

Δραγουμάνος (ἀναφέρεται ἡ λέξις συχναῖς εἰς τοὺς Βουλκαντινοὺς συγγραφεῖς· ὁ Νικήτας μάλιστα μετεχειρίσθη καὶ τὸ Δραγομανίειν), » Ἑρμνεύς, διερμνεύς, διερμνευτής, διγλωσσος (Πλουτ. Θεμιστοκλ.). interprète, trucheman, drogman.

Δρατσιναῖά (δὲ κερπὸς 'του Δράτσινου), δ.

» Ὀζυάκινθα. erpine-vinette, θ. vinetier.

Δρολίκονω, ῥ. ἀμ. (ἐπιφωνούμενον ἐν

εἴδει κατὰρας εἰς τοὺς τρώγοντας, συνώνομον τοῦ Περιδρομιάζω, ἀπὸ τοῦ Δρόλικος, τὸ ὅποιον ὁ Κορ. ἀφήκεν ἀνεξήγητον εἰς τοῦτον τοῦ Πτωχοπράδρου τὸν στίχον. » Ἀντὶς ψωμὶν τὸν δρόλικον, ἀντὶς φαγὶν τὴν σφάχτιν «), ἴδε Περιδρομιάζω καὶ Περιδρομος.

Ἐγλενδίζω, ῥ. ἀμ.

Ἐγλενδιδίζω, ῥ. μετ. ἴδε Διασκε-

Ἐγλεντζές, ἴδε Διασκεδάσεις.

Ἐγρετιδικός, η, ον. » Περιαιρετός,

Ἐγρετός, εἰά, ὁ ἱεραίστιμος (Ἡρ. δ.). postiche, qu'on peut dire.

Ἐκλεδέω, ἴδε Φελιάζω.

Ἐλτοῖς, ἴδε Ἀποκρισάριος.

Ἐμανέτι (προφ. κοιν. Ἀμανέτι). » Ἐνέχυρον, θέμα, ὑποθήκη, ὑποκείμενον (Δημοσθ. κατὰ Διονυσιοδώρου), ὑπόβολον («Ὅχι ἔρως τὴν εἰκὴν τὴν Παλυνίανος κειμένην ὑπόβολον; » Φερεκράτ.). gage, nantissement. ||. βάλλω (δίδω) Ἐμανέτι. » Ἐνεχυράζω καὶ Ἐνεχυριάζω, τίθημι, ὑποτίθημι, θεματίζω. engager, nantir, donner (mettre) en gage, donner pour nantissement. ||. βάλλω λοιπὸν Ἐμανέτι τὸ χωριὸν μου διὰ δεκάξη ὑναῖς εἰς τὸν Παμβωτάδην. » Τίθημι οὖν τὴν συνοικίην ἑκκαίδεκα μῶν Παμβωτάδην «. ||. βάλε 'τα Ἐμανέτι διὰ τὴν ἀνάγκην σου. » Ἰπόθω ταῦτα τῇ χρειᾷ. « ||. 'παίρνω Ἐμανέτι (δι' ὅσα δανείζω). » Τίθεμαι, ὑποτίθεμαι, ἐνεχυράζω (« Ἡ φύσις ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὕψιν, τοῦ δὲ ἀκρόν «. ||. αὐτὸ τὸ γειτονικὸν μου χωριὸν κἀνείς δὲν θέλει οὔτε 'να 'τὸ ἀγοράσῃ, οὔτε Ἐμανέτι 'να 'τὸ πάρῃ. » Τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὔδεις θέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι (Δημοσθ.). «. ||. 'τὸν εἶπα 'νά με δανείσῃ, καὶ 'να 'πάρῃ Ἐμανέτι τὰ πράγματα (τὴν ἀρματωσιάην) τοῦ καραβιοῦ. » Ἐκέλευον αὐτὸν μοι δανείσαι ὑποκείμενον τὰ σκεύη τῆς νεῶς (Δημοσθ.). «.

Ἐνικιτζής (κυρ. δὲ 'μπκλόνων τὰ παλαιοπούτια). » Νευρορράφος (« Ἰπὸ θήμα δημιουργήσαι μὲν, τοῦ σκυτοτόμου πονῆσαν δι' ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευρορράφου «, Γαλιν. πρὸς Θρασυβ.), πίσσυγγος. savelier. §. (ὁ τῶν βούχων), ἴδε Μπαλωματζής.

Ἐνάφι (μερικοὶ θέλησαν 'να 'τὸ ἐξελληνίσουν εἰς τὸ) » Συνάφεια. » Σύστημα, σύνταγμα, συμμορία, ἐργασία βαρέων (Ἐπιγρ. Χανδλ.). corps, métier.

Ἐργενλίγια (τὰ σπυρία 'ποῦ 'βγαίνουν εἰς τὸ πρόσωπον κυρ. τῶν νῶν). » Ἀλμαί,

ἔντοι. Bourgeons qui viennent au visage, gourme, θ.

Ζαίφης, ια, ικν, ἴδε Ἀδύνατος, Ἀνήμερος καὶ Φιλάσθεος.

Ζαίφληχι. » Ἀσθένεια, ἀρρώστια, ἀρρώστια, νοσήσια. indisposition, incommodité.

Ζαμπάχι (τὸ μόνον Τεμπέρι), ἄνθ., ἴδε Κρίνος.

Ζάρι (τὸ ὄργανον). » Κύδος. δέ. (συνεκδ.χ. τὸ ῥιψιμὸν του). » Βόλος (μὲ διάφορα ἐνόματα, Χίος, Κῶος, Μάγνης, Μίδας κτλ.). coup (de dé). ||. (ἔθεν) καλὸ ζάρι. » Φορὸς κύβος. » Βόλος πρηνής. beau (heureux) coup.

Ζαφορᾶς, φ. (ἱατρ.). ἴδε Κρόκος.

Ζαχίρες, ἴδε Εἰσοδιά.

Ζιγγί (εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο Τσαγγίον), ἴδε Σκάλα.

Ζεμπερέχι (τῆς θύρας), ἴδε Συρτίρι.

Ζεμπίλι (Gal. schille, τὸ σκαφίδι τῶν ψωμάδων). » Σπυρίς, φερμύς, σαργάνη καὶ (ἄττ.) ταργάνη, γύργαθος, ὀψών, γυλιές (κυρ. τῶν στρατιωτῶν). sac de paille.

Ζεμπούλι, ἄνθ. » Ἰάκινθος. jacinthe.

Ζερδαβᾶς, ζ. (καὶ τὸ γουναρικόν του). » *Σαρθίριον. martie, θ.

Ζερδαλί (τὸ ἀφέλιαντον καὶ πικροπύρρον Καϊσὶ τὸ ὅποιον, φαίνεται, ὠνόμαζον κυρίως οἱ ἄρχαιοι) » Κοκκύμηλον, ἴδε Βερύκοκκιν.

Ζερνεκαδῆς (τὸ ἄλλ. Μανουσάκι), ἄνθ. » Νάρκισσος (» Ὁ δὲ Νάρκισσος ἢ τὸ λείριον· εἰ μὲν γὰρ τοῦτο, οἱ δὲ ἐκεῖνον καλοῦσι, » Θεοτρ. Φυσ. τ'. 7). narcissus, ἴδε καὶ τὰ προλεγόμενα τῆς Α. ἐκδόσεως.

Ζαφέτι, ἴδε Ξεφάντωμα, Τραπέζι καὶ Φαγιότι.

Ζίλι, ὄργ. (μυσ). » Κύμβαλον, πέλυξ. bassin.

Ζιρτλάνι, ἴδε Γιρτλάνι.

Ζόκα (ἀγρίστει εἰς σχῆμα ὕψιου). » Δελφίς καὶ Δελφιν. espèce de hameçon, nante, θ. saumon.

Ζόρι, ἴδε Βίζ.

Ζουρᾶς, ὄργ. (μυσ.), haut bois.

Ἰγγλα (ἐκ τοῦ Λατίν. jungula, τὸ ζωνάρι τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου). ventrière.

Ἰαντζήχι (τὸ κινδυνωδέστερον ἀνεμπύρωμα), πάθ. » Ἀνθαξ, φύγεθλον, πυρᾶριον. feu saunage.

Ἰλιτζάμι. » Δημοσιώνιον, δημοσιωνία, τέλος (δημοσίον).

Ἰλιτζαμτζής, ἴδε Ἐνοικιαστής.

Ἰμπρίκι, ἀγγ. » Πρόχος, προχύτης, καταχύσις (» Ἐκατὸν ἀργυρεῖ λεκάναι, καὶ

καταχύσεις ἴσαι παρέκιντο, » Ἀθην.), κρουεῖ(ν)ον. aiguière, θ. biberon, vase à bec. ||. τὸ ἱμπρίκι τοῦ καφέ. » Θερμ. ῥέξη (Νικ. Χρον.). aiguïe, θ.

Ἰνδερᾶχι (Ἰδρι-σασχί, ἱερμν. ἱσμή βασιλική), φ. » Γεράνιον (Δισκορ.). geranium (musqué).

Ἰντερέσσο, ἴδε Διάφορον καὶ Συμφέρον.

Ἰντριγκα. » Σκευωρία καὶ Σκαλωρίτ, σκευώρημα, παρκακευή, συσκευή (Ἡρωδ.), ῥαδιουργία, μηχανουργία, μηχανορραφία. intrigue, θ. brigue, θ. menée, θ. cabale, θ. machination.

Ἰντριγκάντης, ἴσα, ικν, ἴδε Ἀνακτατωτῶρης.

Ἰντριγκάρω, ῥ. μετ. καὶ ἀν. » Ὑποικουρέω. intriquer, faire des intrigues, ἴδε καὶ Ἐνεργῶ καὶ Ὁργανίζω.

Ἰστιατζίης. » Σιτωτής. fournisseur (pourtendeur, entrepreneur) de blé.

Ἰτλάχι. » Κάθειδος. rappel (retour) de l'exil.

Καθάδι ἢ Καθῆαδι (καθὼς τὸ γράφει ὁ Κουρπαλάτης, φέρεμα Τουρκ. ἴσως ὁ) » Κάνδυς (ἢ ὁ) Σαράγης (τῶν Περσῶν, τὸν ὅποιον ὁ Ἠλύχ. ὀνομάζει Σάραπιν ἄλλ' ὁ σφῶς Ρολάνδος [ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρχ. Περσ. γλώσσ. διατρ.] ἀποδεικνύει ὅτι πρέπει ἵνα γραφῇ καὶ ἐδῶ, καθὼς καὶ εἰς τὸν Πολυδ. [II, 61] Σαράγης, ἥτο δὲ κατὰ τὸν Ξενοφ.) » Χιτὼν πορφυροῦς μεστέλευρος, » (τὸν ὅποιον ἐφόρει μόνος ὁ βασιλεὺς). cas-tan.

Καθάκι, δ. » Δύγειρος (ἢ). peuplier (noir), ἴδε καὶ Λεύκος.

Καθαντζι, ἀγγ. » Κελέθη, καλέθειον (-ιον » Ἀτὰρ ἀμφίθετον καλέθειον ἐλόντες ἔμπειον μέλιτος, » Ἀντίμ. ἐν Ε. Ὀρθοκίδος παρ' Ἀθναίῳ ΙΑ). vase.

Καθγᾶς, ἴδε Καυγᾶς.

Καθατζής, οὐ, ἰδικον, ἴδε Φιλόνεικος.

Κάθος, ναυτ. » Ἀκρα, ἀκρωτήριον. cap, promontoire.

Καθυρδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεροττιγονίζω.

Καθούρδισμα, ἴδε Ξεροττιγάνισμα.

Καβουρμάς (εἶδος φαγητοῦ), ἴδε Ταρχαριστίον.

Κάδρο, ἴδε Ζωγραφιά.

Καζίνι, ἀγγ. » Ἰδε Κακκίσι καὶ Ληβέτι.

Καζμάς, ἴδε Ἀξινόρυγι.

Καϊκάκι. » Πλοιάριον, κελήτιον. batelet.

Καίχι. » Ἀκάτιον, πλοιάριον, πορθμεῖον, κέλης (κυρ. τὸ μονοκύπτι). baleau, barque, θ. ||. ἐπιασζ (ἐναύλωσα) τὸ καίχι μοναχικόν. » Ἰδιόσολον ἐμισθωσάμην πλοῖον. ||. ἐπικαζ τὸ καίχι μπερκαμά (ἵνα

με 'πάγη δηλ. ἔπου θέλω, καὶ ἀφ' οὗ με ἀφήσῃ, νᾶ ἀναχωρήσῃ). » Ἐτερόπλου ἐμισθοσάμην ἀνάτιον. ||. (τούτου ἐναντίον εἶνε τὸ) » Ἀμφοτερόπλου (νᾶ με 'πάγη δηλ. καὶ νᾶ με φέρῃ. Οἱ ῥήτορες μετεχειρίζοντο τὰς λέξεις διὰ τὸ ναυτικὸν δάνειον).

Καϊκιάτικα (τὰ). » Πορθμεῖα. *rix de passage*.

Καϊκότῃς. » Πορθμεὺς, κωπηλάτης, ἱρέτης. *gateur, batelier*.

Καϊμάχι (κυρ. τὸ ἄνθος τοῦ γάλακτος καὶ μονολεκτ. » Ἀβγάλα). » Πῖαρ (τὸ), ἀφρόγαλα. *crème*, θ. §. (μεταφορ. τὸ καλλύπτερον μέρος κάθε πράγματος), ἴδε Ἀθέρας.

Καῖπι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ἰμαντελιγμὸς (Πολυδ.). *esrèce de jeu*.

Καῖσι (τὸ φελιασμένον καὶ γλυκοπύρρον Ζερδαλί), πωρ., ἴδε Βερύκουκκον.

Καλαγένιος, α, ον. » Κασσιτέρινος. *d'étain, fait d'étain*.

Καλλάγι ἢ Καλλάι (ὡς ἐκ τῶν Καλλαϊκῶν, ἔθνους τῆς Λυσιτανίας, μετακομισθέντος ἴσως πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ μετάλλου· διότι, κατὰ τὴν Διόδωρον [Ε, 38], » Ὑπεράνω τῆς τῶν Λυσιτανῶν χώρας ἴσθι μέταλλα πολλὰ τοῦ κασσιτέρου. Τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Στράβων [Γ', 147] καὶ ὁ Πλίνιος [ΑΔ', 16]), μέταλλ. » Κασσιτέρος. *étain*.

Καλαϊλαδίω, ῥ. μετ., ἴδε Γανόνω.

Καλαϊλάδιμα, ἴδε Γανώμα.

Καλαμπαλῆκι, ἴδε Νοικοκεριὸ, Πλῆθος καὶ Πᾶργμα.

Καλαμπόκι, γενν. » Γλυμος ἢ Μελίνη καὶ Μελίνος *rapicum*, ἴδε καὶ παραβ. Ἀγριοκέχρι, Ἀσπροσίτι καὶ Σήκαλη.

Καλδιδίμι. » Διθόστρωτον, ἱππόκροτον. *rané*.

Καλεμπέκι (τὸ κατώτερον ἢ ἄγριον Ὀδαγάτσι, ἴδε τὴν λέξιν), μυρ. » Ξυλαλόη. *bois d'aigle, calamhouc ou calambac* (ινδ.).

Κάλι (ἢ ἄλλ. Καλιῶ, ἢ ἀλατονιτρώδης στάχτι τοῦ φυτοῦ Λιμυρήθρας καὶ ἄλλων, χρήσιμος εἰς τὰς βαφεῖς καὶ πολλὰς ἄλλας τέχνας). » Στακτὴ, κονία, χαλαστραῖον. *soude*, θ. *potasse*, θ. ν. (ναι) *dasse*, θ. *alkali*.

Κάλπικος, η, ον. » Κιβδηλος, ὑπόχαλκος, παρακεκομμένος, ἀδόκιμος (κυρ. ὅ, που δὲν ἔχει πέρσι), παράσνημος. *billon*.

Καλπουζάνης. » Κιβδηλοποιὸς, κιβδηλεύτης, παραχαράκτης. *faux monnayeur, billonneur, falsificateur*.

Καλπουζανλῆκι. » Κιβδηλεία(-ία). *bi-lonage*.

Καλτάκι (τὸ ἔμπροσθεν ἐξέχον μέρος τῆς σέλλας). *argou, troussesquin* (τὸ ὀπισθεν).

Καλτανκανάτι (τὸ βάλσιμον τοῦ ἐπανωφορίου ὅχι μὲ τὰ μανίκια περασμένα. Ὁ Γαζῆς ἐσημείωσεν ὁμώνυμον λέξιν τὸ Ἀναπιταρίκι: δὲν τὴν ἔκρουσα). » Ἐπαναβληδὸν (Ἡροδ.). *en guise de manteau*.

Καμιζόλα, ἴδε Σωκάρδι.

Καμτοίσι. » Μάστιξ-ηγος (ἡ), ὕσπληξ (-ηγξ)-ηγος (ἡ), ὕστριχς (ἐπειδὴ κατεσκευάζετο ἀπὸ γουρουνότριχας), ῥαπίς. *badine*, θ. *cravache*, θ. φρηγγέλιον (Λατ.). *louet, escourgée, housine*, θ. ||. κτυπῶ μὲ τὸ καμτοίσι. » Μαστίζω, καθικνούμαι τῇ μάστιγι. *fouetter*.

Κανάλι, ἴδε Αὐλάκι καὶ Χανδάκι.

Καναπές. » Κλιντήρ, ἀνακλιντήρ, ἀνακλιντήριον, ἀνάκλιντρον, σκίμπους-οδος (κυρ. τὸ Γαλλ. *fauteuil*), *canapé*.

Κανάρ-γεμί (ὁ σπόρος τοῦ φυτοῦ) » Ἡρίγερον, (ῥ) Ακανθος. *seperon alriste*.

Κανάτι, ἴδε Θυρόφυλλον καὶ Πιραθυρόφυλλον.

Κάνουλα, ἴδε Μαστάρι.

Κάντζα. » Ἀρπάγη, ὄγκος, ὄγκινος, ἄγκυρα. *bagreau*. ||. κάντζα τῷ καϊκού, ἴδε Γάντζος.

Καντζαρόνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Σκαλόνω.

Κάντιον (ἡ καλολαγαρισμένη καὶ καλοδεμένη κρυσταλλωτὴ ζάχαρ). Ἡ λέξις εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἱερακοσόβιον ἢ Ὀρνεσόβιον Δημητρίου τοῦ Κωνσταντινουπολίτου. » Κελεύσει γεγόνος τοῦ ἀσιδήμου βασιλέως κυροῦ Μιχαήλ: » Κάθισον αὐτὸ ἵνα πῆν νερόν, καὶ ἔκτοτε χανίτσον αὐτὸ καὶ βάλε κάντιον κομμάτια δύο » καὶ εἰς τοῦ Μυρεψοῦ τὸ Α. Τμῆμα περὶ Ἀντιδότων: » Ῥόδων, σάχαρι κάντιος. » Ἡ παραγωγή του φαίνεται ἀπὸ τὸ Λατινικὸν *Candidum*). (du sucre) *candit*.

Κάπα, ἴδε Κάππα.

Καπάκι, ἴδε Σκέπασμα.

Καπαμάς (εἶδος φαγητοῦ). » Πικντόν (κυρ. τὸ Στουφάτον καὶ μάλιστὰ τὸ χριστόν, ἢ τὸ Τουρκ. Τσομλέκ-κεμπαπί). *daube*. Καπάντζα, ἴδε Ξυλόκαττα καὶ Παγίδα. Καπέλλον, ἴδε Σιαδί.

Καπετάγος (-νιος), ἴδε Κραδοκύρης.

Καπιτάλι, ἴδε Σερμαγές.

Καπλαδίω (κυρ. ἐνδύω μὲ γυναικίον τὸ ἐπανωφόρι μου), ῥ. μετ. » Ἰπορράπτω (Διον. καὶ ἴωσ.). *sourter, doubler* (de fourrure).

Καπλάνι, ζ. » Πάρδαλις-εως (ή). » Πάρδος (δ). » Πάνθηρ. panthère, léopard.

Κάππα. » Χλαίνα, τρίδων, σισύρα και σισύρα και σισύρμα. carpe, θ., ἴδε και Φλοκάτα.

Καππότα. » Εφεστρίς, χειμάμυνα. ca-
Καππότο. } ροί, εσροίε, θ.

Καραγάτσι, δ. (ή άλλως Αγριοθαλανι-
δης, και κυριολεκτικῶς Δένδρον, καθὼς
και τῶν ἀρχαίων τὸ Δρύς [ἦεν ὁ Δρυμὼν
και τὸ Δόρυ] ἐσήμαινεν ἀπλῶς και κάθε
δένδρον και ξύλον), ἴδε Φτελιτά.

Καράγελις (ἄνεμος ψυχρότης). » Με-
λαμβόρειον (πνεῦμα). bise, θ.

Καραλάχνον, φ. » Κράμνη. chou-veri,
chou-cavalier (τὸ μεγαλύτερον).

Καραμπάσι, φ. και ἀνθ. (δ Σιθῶρ π
[prodromus fiorae graecae. T. 2] λέγει
ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται Καλογερί-
κόχορτον [ὥς ἤθελε ἵνα πῇ Καλογερί-
χορτον]. Δὲν τὸ ἤκουσα· ἀντὶν ὅμως τῶ
ὄντι, ὑποθέτω ὅτι μετέφεραν τὴν Τουρκ.
λεξίν Καραμπάς, με τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνοι
ὀνομάζουσι τοὺς καλογήρους). » * Στοιχάς.
siechas (Arabique), lavande (la grande).

Καρμπατάκι, π. ἴδε Βουτανσρά.

Καρμπογια, ὅρ., ἴδε Καλαχάνη.

Καραούλι, ἴδε Βάρδια.

Καράφα, ἴδε Μπουχάλι.

Κάργα, π. ἴδε Καλιεκοῖδω.

Καρέγλα (ἀντί) » Καβέδρα, βάθρον, δι-
φρος. chaise, θ. ἴδε.

Καρεγλάς. » Διρροπηγός, ἴδε και Με-
ραγκός.

Καρέττα, ἴδε Αμίζι.

Καρίνα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. » Πυμπήριος ὁ
Πυμπήριος τοῦ Μήνου υἱός, πρὶς τὸν Ἀν-
τώνιον, ἐπειδὴ τὴν οἶκον αὐτοῦ τὴν πα-
τρῶν ἐν ταῖς Καρίναις κατεῖχε [τότε·
γὰρ τις τῆς Ῥωμαίων πόλεως οὕτω καλού-
μενός ἐστιν], ἀποσκώψας τρόπον τινὰ ἤδι-
στον ταῖς γὰρ τρόπαισι τῶν νεῶν τῆς αὐ-
τῆς ὀνομασίας οὕτως, Ἐν ταῖς Καρίναις
αὐτοὺς ἐστὶν ἔρη, αὐτῶν Κάστ. μῆ, 38),
ἴδε Σκρηί.

Κιρναμπίτι, φ. ἴδε Κιουουπίδι.

Κίρναξι (ἐπιφών. κατάρας, ἀπὸ τοῦ
Λατιν. carnifex)! ἴδε Κόρακας.

Καρότσα, ἴδε Αμίζι.

Καρπούζι, π. ἴδε Χειμωνικόν.

Καρτάλι, π., ἴδε Ὀρμεῖον.

Κάρτον. » Τέταρτον, τεταρτημόριον.
quat. ||. πέντε και κάρτο. » Πέντε και
τετάρτον.

Κάρ-τεπού, δ. και ἀνθ. » Γολύπη, νι-

φός. aubier, obier, boule de neige, rose
de queldre.

Καρτόφι (Γερμαν. τὸ Τουρ. Γέρ-ἐλμ-
σί), φ. ἴδε Κολοκάσι.

Καταῖ, ἐργ. ἴδε Ξούστρα.

Κασνί, ἱατρ. » Γάλθανον, γαλ(χαλ)δί-
νη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰς Ἀθῆν.). gal-
banum.

Κάσσα (ἐκ τοῦ) » Κέμψα και Κάψα,
γάζα, γαζοφυλάκιον, γραμματεῖον βσιώ-
τιον (Ἀττικ.), ἀργυροθήκη (μεταγ.). cais-
se, θ.

Κασσελά, ἴδε Σενδοῦκι.

Κασσετίνα. » Νάρθηξ. cassette, θ. écrin.

Κασσιέρης. » Γαζοφύλαξ, ταμίας. cais-
sier, trésorier.

Κάτι (ή κλωστή, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν σύγ-
κεται ἄλλη χονδρότερη), ἴδε Κλωνή. ὅ.
Δίπλα και ὅ. Ἀράδα.

Κατιφές (τὸ ἱταλ. Βελούδον). » Ὀλο-
σηρικόν, ἐξάμιτον και ἐξαμίτινον (Βυζ.).
velours. ὅ. (κατὰ μετῶν. εἶδος ἄνθους),
ἴδε Σταθῶρι.

Κατιμέρικος (και Κατμερλίδικος), η,
ον (κυρ. ἀνθ. διπλοῦν, τριπλοῦν, κτλ.).
» Διανθές (» Λέγω δὲ διανθές, ὅτι ἕτερον
ἄνθος ἐν τῷ ἀνθῷ ἔχει κατὰ μέσον, ὥσπερ
τὸ ῥόδον και τὸ κρίνον και Ἴον τὸ μέλαν,
Θεόφρ.). double.

Κατράν, ἴδε Πίσσα.

Κατρανῶν (ἀλείφω με κατράν), β. μετ.
» Ασφαλτώω. enduire de bitume, ἴδε
Πισσῶν.

Κατράνωμα (τὸ). » Ασφαλτώσις, en-
dure de bitume, ἴδε Πισσῶν.

Καυγάς (πίση ὀμαυότης με τὰς κραυ-
γὰς!), ἴδε Μάλωμα.

Καράσι. » Κιγκλίδες, δικτυωτὸν (» Καὶ
ἔπεισαν Ὀρχίξας διὰ τοῦ δικτυωτοῦ ἐν τῷ
ὑπερφύ αὐτοῦ α, Γραφ. Βασ. Γ'). jalou-
sies, persienne.

Καφασωτός, η, ὄν. » Δικτυοειδής, δι-
κτυωτός, διάτρητος (» Οἶκος πν θερμὸς,
» πολλὰς ἔχων φωταγωγούς, δικτυοειδῶς
» κατεσκευασμένος, ὥς διατρήτους ὀνομα-
» ζοῦσιν οἱ πολλοὶ α, Προκ. Ἰστορ., φορ-
βωτός. maille, fait en forme de jalou-
sies.

Καφινός (μερικοὶ τὸ ὀνόμασαν) » Κα-
φινεῖον (Ο Γαζ. ἐγγραφοδότησιν, ὁσθότερον
βέβαια, τὸ) Θερμοπωλεῖον, (κατ' ἄλλην
ἐκδοχὴν προσφύς και ἡ) Δέουχη (ἀν και
αὐτὴν τὴν προσδιώρισαν διὰ τὸ Καφίνον
ἢ Κλούμπη caffè. (Οἱ πηλαιοὶ μετεχει-
ρίζοντο τὰ καφέα, καὶ ὡς ἡμεῖς τὰ κα-
φεῖα, πρὸς τὰς συνδιαλέξεις, ὁθεν) ||.

λόγια τοῦ καφενέ. » Αλκιά κουρεακή. pro-
pos de caffè.

Καφές (ὁρθ. Καχθῆ). » Τάτμινον ἀραβι-
κόν. café.

Καφετζής (ὁ Γαζ. ἐπρόβαλε τὴν λέξιν)
» Θερμοπώλης. cafetier.

Καφτάνι (εἰς τοῦ Αἰλιαν. Ζ'. ἴστ. ΙΖ',
17, ἀναφέρεται ἡ λέξις) » Κανυτάνες
(τὴν ὅπ. ἠθέλησαν 'να διορθώσουν Καν-
νάκας), ἴδε Καβθῶδι.

Κεδι-ὁτοῦ (ἔρμην. Γαλεοδότανον), φ.
» Μάρον. cataire καὶ chataire, herbe au
chat, margolaïne de Crète, ἴδε καὶ πα-
ραθ. Βαλοριάνα.

Κελεπίρι. » Ἐρμαιον, εὐρημα, κύρμα
(ποιητ.). trounaille.

Κεμπάπι, ἴδε Ψτόν.

Κεμπαπτοῆς. » Ὀπτανεύς. rôtisseur.

Κεμπαπτοῖδικον (ἐργαστήρι). » Ὀπτα-
νίον. rôtisserie, θ.

Κελίμι(τὸ). » Ψιλόταπισ, ἴδε Ἀνδραμίδα.

Κεμέρι (τὸ πέτινον ζωνάρι, εἰς τὸ ὁ-
ποῖον συνήθως κρύπτουν εἰ ὀδοιπόροι τὰ
χρημάτα τ'ων ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Καμά-
ρα· ὅθεν ὁ Ἡσύχιος ἔχει· » Καμάρα, ζῶ-
ναι στρατιωτικά, » καὶ » Καμαρεύω, σω-
ρεύω, συνάγω ». Ἡ συνήθεια δὲ τῆς εἰς τὰ
καμέρια τῶν χρημάτων ἀποθησαυρῆσεως
'δεν εἶνε νέα· διότι καὶ ὁ Πλούταρχος ἀ-
ναφέρει ὅτι ὁ Σωσιγένης, εἰς τῶν συντρό-
φων τοῦ Δημητρίου, » ἐπῆλθε . . .) χρυ-
σοῦς 400 ὑπεζωσμένος », (ἔχων δηλ.
400 φλωριά εἰς τὸ καμέρι τοῦ. Ἄλλου,
εἰς τὸ Δ'. τῶν Συμποσιακῶν] ἀναφέρει
περὶ τινος, » Ὑπεζωσμένου ζώνων χαλ-
κοῦς ἔχουσιν»).

Κενάρι. » Περυφῆ, (ἡ) παρυφῆ διαφαν-
νῆς (τοῦ Ἀθην. ἴσως ὠμοῖαζε τὴν Δαντέλ-
αν τῶν Εὐρωπαίων), κράσπεδον, ὧς (ὁ-
θεν ἡ Οὐῖα, ἴδε τὴν λέξιν). bordure, θ.
rassement, lisière, θ.

Κεντί (Γουρκ. Ἰκιντίν), ἴδε Δειλινέν.

Κεπέγχι. » Καταπακτὸν, κάθετος (θύ-
ρα). volée, θ.

Κεπτοῖς (τῶν ψυχρῶν). » Ἰχθυόκοος
σαγγῆν. Igu(ιου)ble, étiquette, θ.

Κερθάνι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυ-
ρογέννητος). » Συνοδία ἐμπόρων (Στραβ.
ΣΤ'). caravane, θ.

Κερεβίζι (σέλινον μὲ χινδραῖς ρίζαις),
φ. » Σέλινον (τὸ κηπαῖον ἢ παχύρριζον),
ἱπποσέλινον. » Σίσαρον. chervie.

Κεσάτι. » Ἀπρασία. stagnation de com-
merce.

Κετσές. » Πίλος, πύλημα, πιλωτόν.
feutre.

Κέφι (ὁρθ. Κέφι), (ἐν γένει ἡ διάθεσις
τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος). » Θυμός. hu-
meur, disposition, fantaisie. §. (ἰδριτ.
ἢ καλή). » Θυμηδία, εὐθυμία, γλυκυθυ-
μία, διάχυσις, εὐφροσύνη, τέρψις, τερ-
πωλή. bonne humeur, gaieté, θ. enjou-
ement. || . ἔχω κέφι. » Διακέχυμαι. être
en bonne disposition. || . δὲν ἔχω κέφι,
ἴδε Κακοκαρδίζω καὶ Χολοσκάνω. || . κά-
μνω κέφι. » Εὐφραίνομαι, ἱλαρύνομαι,
διαχέομαι (» Νεανίσκοι διακεχυμένοι καί
τι προσπαίζοντες ἀλλήλοις »). §. (ἡ εὐ-
θυμία, 'που προέρχεται ἀπὸ τὸ κρασί. Ὁ-
θεν:) εἶνε 'ς τὸ κέφι. » Ἰποδεδρεγμένος
(» Οἶνωμένος, » Ἀκροβράξ) ἴστιν. il est
en point de vin (entre deux vins, entre
deux bouteilles, en goguettes), se gri-
ser.

Κεφίλης, ἴδε Εὔγυγτης.

Κεχριμπαρένιος, α, εν. » Πλέκτρινος.
fait de sucien.

Κεχριμπάρι. » Πλεκτρον καὶ Πλεκτρος
(ἡ) (ὀνομάζεται ἀπὸ τὴν Ὀμ. καὶ Πσ. μίγ-
μα τι χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ. Ὁ Εὐστά-
θιος [Ὀδυσ. Δ', 73] λέγει ὅτι εἰς τὸν και-
ρὸν τοῦ ὀνομάζετο Βερνίκει. sucien,
ambre jaune (ἴδε Ἀμπαρη), Karabé καὶ
carrabé.

Κιαικιουλές (ὁ Χαρίτων τὸν γράφει Κιά-
κυλαν), ἄρ. » Καρδάμων. cardamome.

Κιαφίρι, φ. » Ἀδρότονον (τὸ κηπαῖον).
aurone, θ.

Κιγιμάς. » Περίκομμα καὶ Περικομ-
μάτιον (Ἀριστοφ.), χάδευμα. hachis.

Κιγιμά-ταχτασί, ἴδε *Κρεατοσάνιδον.

Κικηλίταρα, π., ἴδε Τσιμπλιταρα.

Κιζάκι (τοῦ καϊκιῦ). » Ὀλκός, ὀλκείον.
§. ἴδε Σάνια.

Κιλ-ἄρμενι, ἱατρ. » Βῶλος (Γῆ) Ἀρμε-
νιακή, (καὶ μενολεκτ.) Ἀρμενέθων. ra-
bri, bol d'Arménie.

Κιμπρίτι, ὁρ., ἴδε Θειάφι καὶ §. Θεια-
φοκέρι.

Κίνα, ἱατρ. » Φλοιὸς Περουβιανός,
(ἡμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ καὶ) ἄλεξιπύρε-
τον. quinquina.

Κιοσελές (τὸ ὑποκάτω τῶν παπουτσιῶν),
ἴδε 'Χνάρι.

Κιόσκι (κυρ. κάμαρα εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ
εἰς περιθώριον καὶ εἰς κάθε μέρος ἀνοικτό-
καρδον). » Ἐννετηρίον, ἀποψις (Στρ.
ΙΖ'. Πλούτ. Λευκ.). maison de plaisance.

§. (λέγεται διὰ καὶ κάθε κάμαρα μὲ
πολλὰ παράθυρα). » Περύπτερος οἶκος, πε-
ρύπτερον οἶκημα. pavillon, Kiosque.

Κιούγκι, ἴδε Σωλνῆρι.

Κουρκοῦτι (ο Χάνδρος, τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον Κουρκοῦτιν, » Γλωσσ. Ιατρ. Ὁρ-
θότερον ὃ Σχηματικῆς τοῦ Ἀριτοφάνους
ἐν Πλούτῳ: » Ἀθάρα λέγεται ἰδιωτικῶς
κουρκοῦτη «), ἴδε Ἀλευριά.

Κουροῦπι, ἴδε Καθανόξι.

Κουρμπάνι. » Θῦμα, ἱερεῖον, καλλιέρη-
μα, σφάγιον. victime, θ.

Κουρμπάε, ἴδε Ματαράς.

Κουρσάρος. » Πειρατῆς, ληστής, κατα-
κентιστής. pirate, écoureur de mer.

Κούροι, μυρ. » Ροδῆς (κυρ. ἡ σκόνι τῶν
τριανταφύλλων), δοφράδιον. raville, θ.

Κουσκάνιν (τοῦ ἀλογοῦ), ἴδε Πιστιά.

Κουρτεζάνος. » Ἀδελικός. courtesan.

Κούρτη, ἴδε Παλάτι.

Κουρτίνα, ἴδε Κουνουπιέρα καὶ §.
Μερδῆς.

Κουσοῦρι (τὸ ἑλάττωμα), ἴδε τὴν λέξιν.

§. (τὸ ἀπομεινέρι λογαριασμοῦ, τὸ
ἱταλ. Ρίστον). » Το κατάλοιπον. l'excé-
dant (résidu, reste, reliquat, l'us restes)
d'un compte.

Κούτελον, ἴδε Μέτωπον.

Κουτλουτζές. φ. (ιατρ.). » Χαμαλέων
(ὃ μέλας) ἢ Ἡρόγγιν. carline (char-
deuse), θ., ἴδε καὶ Ἰξιά καὶ Χαρολιός.

Κούτρα, ἴδε Μέτωπον.

Κουφίτον (ἐκ τοῦ ἱταλ. Confitto, Con-
fiture. » Καὶ ἔπτερον ἡμῖν κουφέτι Δα-
μασκηνά καὶ οἶνον, » Συρόπουλ, ἴδε Ζα-
χαράτον.

Κρεδίτον. » Πίστις. crédit.

Κρεμοτάρταρον. » Τρῆξ-υγὺς (ἡ ὀπτῇ
» πεφρυγμένη), πέκλη (ἔθεν τὸ Λατιν.
fecula). cédma de farine, θ.

Κρούστα (ἡ πίττα τοῦ ψωμιῦ), ἴδε
Πέσσα.

Κωνάκι (ὃ τόπος ὅπου κωνεοῦν) » Σταθ-
μός, ἐπισταθμεῖα, καταγώνιον, κατάλυ-
μα, κατάλυσις (» Καὶ τὰς οἰκήσεις κατα-
λύσεις ὀνομαζοῦσαν, ὡς ὀλίγον χρόνον ἐν
ταύταις οἰκοῦντες, διὸδ Σικελ.) logement;
couchee, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ ἀπὸ τοῦ
ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου κωνακίου διάστημα).

» Σταθμός, ἔπτερον δρόμος. » Ἰπποδρόμον
καταβάνων ἐπὶ θηλάσσαν «, Δημοσθ.).
journée de chemin, θ. §. (συνεκδ. τὸ
κῶνενμα τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰ ἰδιωτι-
κά ὀσπίτια, ἔθεν) ἔχω κωνάκι εἰς τ' ὀσπί-
τιμον, ἴδε Κῶνενμα.

Κωνακτοῦς. » Σταθμοδότης, ἐπισταθ-
μος. maîtrechal de logis, quartier maître.

Κῶνενμα. » Κατάλυσις, καταγωγή, ἐ-
κείνωνσις, ἐπισταθμία (» Μάλιστα δὲ
τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπαλλάξας ἀγαπήθη.

Ταὺς γὰρ στρατιώτας ἀνάγκαζεν ἐν τοῖς
προσπαστείσι χειμᾶδια πύγνουσθαι «, Πλούτ.
Σκρτώρ.), αὐλισμός. logement, canton-
nement.

Κωνεῦμα, β. οὐδ. » Κατάγομαι, κατα-
λύω, ἐπιγενέσθαι, ἐπισταθμεῦω (-ομαι),
αὐλίζομαι, σκηνέω καὶ σκηνέω (κυρ. ἐπὶ
στρατοπέδου). loger; cantonner. ||. τὰ
σπίτια, εἰς τὰ ὅποια ἐκῶνουσιν. » Οἰ-
κίτι, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνουν «, Θεοκυδ.
||. ἂν κινήσῃς αὐτοὺς τὸ πυρρὸν, μεθαύ-
ριον κωνεῦσις βίβαται εἰς τὸ σπῆτι μᾶς.
» Πν δὲ αὐτοὺς ἐνς πρώῃ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐ-
λίζοιο παρ' ἡμῖν (Ξενοφ. Κουρούπ.) «.

Λαβάνδα, φ. (ὃ ἡσυχ. ἐκπγῆ τὸ) » Ἰφύα
ἢ Ἰξιον (τοῦ Θεοφρ. διὰ τοῦ) » Λαδαν-
τῆς, νάρδος, ἀγριόρρεδον (Πλιν.). lavande,
θ. §. (συνεκδοχ. τὸ στάγμα τῆς). » Νάρ-
διον. eau de lavande, θ.

Λαγοῦμι (ὃ ὑπόγειος δρόμος διὰ τὰ νε-
ρά καὶ τὰς θρώμας). » Λαῦρα, ἐχετὲς,
ὄδρῶρροι «. » Καὶ διαδύς εἰς τὴν πόλιν
διὰ τινος ὄδρῶρροι «, Πολυβ.). ἐχέτοι,
cloaque, θ. καὶ ἀστ. §. (τὸ σκαπτό-
μενον ὑπὸ τὰ κτίρια, ἵνα τιναχθῶν μὲ
τὸ μαρμαίει εἰς τὴν ἀέρα). » Μέταλ-
λον, μεταλλεῖον, μεταλλεία, διώρυξ, ὑπό-
νομος (κρυπτή), ὄρυγμα ὑπόγειον (ἢ
ροδ.), οὐρίγξ, ἐμβολος, σφιγμῆτος. mi-
ne, θ.

Λαγοῦτο, ὄργ. (μουσ.). » Βάρβιτος (ἡ)
luth.

Λαζιχέρι, ἴδε Μαυραγκλητή.

Λάζος (μαχαίρι μακρὸ καὶ σκυλευρὸν,
χρηστέον εἰς τοὺς κακούργους τῆς Τουρ-
κίας, καθὼς τὸ Στυλέττον εἰς τοὺς τῆς ἱ-
ταλίας). » Δόλων. poignard, canne à
dard, stylé.

Λακέρδα (ἵσπαν. ἢ Λατιν. » Θεοφύλα-
κτος ὃ ἀντιγραφὸς λέγει ὅτι Λακέρναι λέ-
γονται Ῥωμαῖσι αἱ Θύναι «, Εὐρυμολ.,
ἴδε Σαυρίδι). » Θυνάκι. τάριχος (τέμα-
χος), θυνάς (ἡ Βυζαντινὰ, ἦτον καὶ τὴν
πάλαιον καὶ ἐν περιφάνει, ἴδε τὴν Ἀθή-
ναϊον). du thon salé (mariné), ἴδε καὶ
Τροχῶτι.

Λαλές, ἄνθ. » Λαίρτον (ἐν γένει κάθε
λουλοῦδι). tulipe, θ.

Λαμπικάρισμα. » Διύλισμα. distillation.

Λαμπικάριον. » Διύλιζω (= Διύλιζομεν
εἰς διπλοὺν ἀγγεῖον μυρεψικόν, » Γαλ.).
distiller.

Λαμπικός, ἄγγ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἀμβύξ καὶ
-ἱξ-ικός (προσθέσει τοῦ Ἀρραβικοῦ ἄρθρου
Ἄλ.), διύλιστήρ καὶ διύλιστήριον. alam-
bic.

Λαπᾶς (ῥύζι πολυδρασμένον, ἢ κατάπλασμα μὲ μολόχαις καὶ ψωμί: Περίεργος σύμπτωσις μὲ τὸ » Λαπάσσω), ἴδε Μαλακτικόν.

Λαπίνα, (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. *Lambena*, ὅθεν καὶ ὁ Βελλώνιος λέγει ἔτι τὰς ἤκουσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα Λαμπίνας. Ὁ Σχολ. τοῦ Ὀππιαν. τὴν γράφει Ληπίναν, καὶ λέγει ὅτι ὠνομάζετο εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἰλιωτικῶς καὶ Ροῦδι, διὰ τὸ χρώμα τῆς βέβαια ὄθεν καὶ Μάρκελλος ὁ Σιδῶτης τὴν ἐπωνόμασαν ἐρευθήσσαν. Ὁ Κόρ., εἰς τὰς σημειώσεις τοῦ Ξενοκράτους, ὅθεν ἐνθυμήθη, ἴσως δὲ καὶ ἵνα μὴ ἐγνώριζε, τὴν λέξιν), ψ. » Φυκίς, ψύλων. *tauche* (*espèce de poissons*).

Λατζιέρδι, χρ. » Κυανοῦν. *azuré*.

Λατζιέρδ-τασι (τὸ ἄλλ. Λαζούρι), πετρ. (πολυτ.). » Ἰκσπικς, κύανος, (καὶ κατὰ τὴν Θεόφρ.) σάπφειρος. *jaspé; lapis lazuli*.

Λατζιέρτρι, βαφ. » Κύανος (δ). *azur*, ἴδε καὶ Λουλάκι.

Λεῖάντες, ἄν. » Ἀπυλιώτης. *esi, venti d'esi*.

Λεῖός. » Κηλὶς (ἴ), σπῖλος καὶ σπῖλος. *iach*, θ.

Λεκιάζω, ῥ. μετ. » Κηλιδόμαι, σπιλόμαι. *se iacher*.

Λεμπλεπι, ἴδε Ἀστραγάλι.

Λέσι, ἴδε Ψοφίλι.

Λιθᾶρι, ἴδε Διθᾶρι.

Λοκάντζ, ἴδε Ἀστέρρια.

Λόκι, ῥρ. (βαφ.), ἴδε Σιναπίδι.

Λοκυᾶς (προφ. Λοκυομάς), (εἶδος ζυμαρικοῦ). » Τολύπη, ἔγγυτον. *pet de pousse*, ἴδε καὶ Ἀλταγγήτα καὶ Τηγενίτα.

Λοδταρία. » Πανδοκεῖ(χει)ον. *hôtellerie*, θ. *restaurant*.

Λοδταριέρης. » Πανδοχεύς. *restaurant*.

Λότες, ἴδε Λαχνός.

Λουκιούνι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἐλαιοκονία (Εὐστάθ. Ἰλ. Γ', 55). *espèce de ciment*.

Λουλάκι, φ. (βαφ.). » Ἰσάτις. *isatis*, *guède*, *pastel*, *indigo*. ζ. (ἢ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη βαφῇ). » *Κύανος, Ἰνδικόν (νεολ.). *indigo*.

Λουμπινάρι (ὁ Σουίδας τὸ γράφει Λουπνάρειον), φ. καὶ ὄσπρ. » Θέρμις. *lapin*.

Λούπα (εἶδος πηγίματος), ἴδε Μούρος.

Λούπη (ἀπὸ τὸ Λατιν. *lupus*, ὁ λύ-Λούπης/κος), π. (ἀρπακτικὸν καὶ σαρκοφάγον). » Ἰκτὶν καὶ Ἰκτινος.

Λούτρο (τὸ) !. » Στυλινότης, στυλιδῶν

Λούτρος (δ) ! (» Μόνα δὲ τῶν ξύλων τὰ

κυπαρίτινα καὶ στυλιδῶνα δέχεται » Θεόφρ.), τὸ στυλόν. *lustre*, *poli*.

Λουστάρω, ῥ. μετ., ἴδε Στυλιδῶν καὶ Ἰαλίζω.

Λουφᾶς (χυρ. ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν). » Μισθοφορά. *solde*, θ. *paye*, θ. ἴδε καὶ Μηνατίκον.

Μαθῦς, εἰᾶ, ὅ, ἴδε Γαλάζιος.

Μαγαζί. » Ἀποθήκη. *magasin*. Χορτοβολῶν (ἰδιαίτ. διὰ τὸ χορτάρι), Σιτοβολῶν (διὰ τὸ σιτάρι), κτλ. *grénier*.

Μαγκάλι. » Πυρεῖον, πύραυρον. *réchaud*, *brasier*, *chauffe-rette*, θ.

Μαγκούτα, φ. » Νάρθηξ (χυρ. τὸ ξηρόν) *ferule*, ἴδε καὶ παραδ. Κουφόξυλον.

Μαγνήζια, ἱατρ. » Μαγνησία λίθος (ἱπποκρ.). *magnésic*, θ.

Μαδένι (προφ. Μαδέμι). » Μέταλλον, μεταλλεῖον. *mine*, θ. *minière*, θ. ||. μαδένι ἀσημεῖ (μαλάμματος, χαλκώματος, σιδήρου κτλ.). » Ἀργυρεῖον (» Χρυσεῖον, » Χυλκεῖον, » Σιδηρεῖον κτλ.). *mine d'or* (*d'argent, de cuivre, de fer* etc.).

Μαδεντζής. » Μεταλλουργός, μεταλλευτής, μεταλλεύων. *mineur*.

Μαῖδανός (ἢ ὀρθ. Μαχηδανός), φ. ἴδε Μακεδονῆσι.

Μαίστρα (τὸ μεγαλύτερον πανί τοῦ κραισιῦ) » Ἀκάτιον (Ξενοφ. Ἑλλ. Στ').

Μαίστραλι, ἄν. (ἀρκετιοδυτικός). » Σκίρων, ἰάπυξ. *maestral* (προφ. *mistral*).

Μαίστρος, ἄν. » Ἀργέστης (ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως ὁ αὐτὸς κατὰ τοπούς καὶ ἰάπυξ, καὶ Σκίρων καὶ Ὀλυμπίας).

Μαίστροτραπεζομάντα, ἄν. » Θρασκίας (» ὁ ἐνιοι Καικίαν καλοῦσιν αἱρεστο.). *vent du Nord*, ἴδε καὶ Γραιβολεβάντες.

Μακκράς, ἴδε Κκρούλι καὶ Τροχούλι.

Μακκρόνι (εἶδος ζυμαρικοῦ). » (ἀπὸ τὸ) Σκώληξ (τοῦ Ἀλκίφρονος, ἡμποροῦμεν ἵνα παρασχηματίσωμεν) Σκωληκάς. *macaroni*.

Μακάσι (οἰκοδ.), ἴδε Ζευτό.

Μακάτι. » Ἐπίστρωμα. *la housse* (le dessus) d'un sofa (*canapé*).

Μαμαλίγνα, ἴδε Μπομποτά.

Μαμελετζής. » Τοκιστής, τοκεγλύφος. *usurier*, (χωμ.) *fesso-Mathieu*.

Μαμουκι (τὸ σπάσσμα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ προσώπου τῶν γυναικῶν τῆς Τουρκίας. Ἀπαράλλακτα ἐμαμouκόνοντο καὶ τὸ πάλαι εἰς τὰς Θήβας αἱ γυναῖκες. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν συνήθειαν ὁ Δι-καίχρχος). » Τὸ τῶν ἱματίων ἐπὶ τῆς κε- » φαλῆς κάλυμμα τοιοῦτό ἐστιν, ὥστε » προσωπίδιον δοκεῖν πᾶν τὸ πρόσωπον

» κατελλῆθαι. Οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ διαφαί-
νονται μόνοι, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη τοῦ
» προσώπου πάντα κατέχεται τοῖς ἱμα-
» τίοις, φοροῦσι δ' αὐτὰ πᾶσι λευκά «).

Μανέλλα (ἢ ἄλλ. Μανασέλλα). » Ἀνα-
φορεὺς ἀντίφρον (ξύλιν), μοχλὸς, ὑπομό-
χλιον, σηκωτήρ, διωστήρ. levier.

Μανουσάκι, ἄνθ., ἴδε Ζερνεκαδὲς καὶ
Μενεξίς.

Μαντατεύω, = Μαντατουρεύω.

Μαντάτον (Λατιν.). » Ἀγγελία, ἴδε Εἰ-
δησις.

Μαντατεῦρα (ὀνομάζεται ἀπὸ τὰ παι-
διὰ ὁ βαμβακώδης σπόρος τοῦ μαρουλιοῦ,
τῆς ἀγριαγρινάρας, τοῦ γαιδουράγκαθου
κτλ.). » Πάππος, γηρεῖν. coïon (duvet)
de chardon etc.

Μαντατούρης, α, ικιν, = Καταδότης,
Ψήθυρος. Διάβολος. délateur.

Μαντατουρεύω, ῥ. μετ. » Διαβάλλω,
καταγγέλλω. accuser.

Μαντατοφόρος. » Ἀγγελος, ἀγγελιαφό-
ρος. (εἰς τοὺς Βυζ.). μανδάτωρ.

Μαντζάνα (καὶ Μελιτζάνα ἢ Μελιντζά-
να, κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρ. ἢ ἄλλ.
Πατλιτζάνα. Ὁ Σαλμάσιος παράγει τὴν
λεξιν ἀπὸ τοῦ Ἀραβ. Μπεδεντζιάν, ἄλλοι
ἀπὸ τοῦ Λατιν. malum insanum, μῆλον
μανικόν· μερικοὶ τὴν ὀνόμασαν). » Μελί-
ταιναν ἢ Μελιτταῖναν, (κυρ. δὲ εἶνε)
Στρώχνος (ὁ κηπαῖος ἢ ἐδώδεμος). auber-
gine, θ. melongène, θ. merangène, be-
ringène, majenne, bréhème.

Μαντζουράνα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. origa-
num majorana, ὀρίγανος ὁ μέγας, κυρ. ἢ
μεγάλη ἢ ἄγρια), φ. » Μύρον (φυτρὸν
εἰς τὰ βουνά, καὶ ἐνεργεῖ, καθὼς καὶ ἡ
Βαλλερίανα, εἰς ταῖς κάτταις, ἴδε Κεδι-
δίου), ἀμάρακον, σάμψυχον. marjolaine,
θ. (ἡ καλλιεργημένη ὀνομάζεται ἰδίως)
marjolaine gentille.

Μαζεύς, ἐπ., ἴδε Ἐπιταυτοῦ.

Μαραγκός (Ἰταλ. ἐν γένει κάθε) » Ξυ-
λουργός καὶ Λεπτουργός, (ἰδιαίτ. δὲ ὁ τῶν
καρabiῶν ναυπηγός (ὁ αὐτὸς καὶ) γομφω-
τήρ. charpentier, menuisier.

Μαργέλι (Λατιν.). » Κράσπεδον. our-
let.

Μαργελλόνω, ῥ. μετ. » Κρατπεδῶ.

Μαργέλλωμα. » Κρασπέδωσις.

Μαρκάσι, ὅρ. (διαφανὲς ὡς ἂν ὕαλι, τὸ
βῆλλουν ὡς κέπασμα εἰς τοὺς ἀγιορεῖτι-
κούς σταυροὺς κτλ.). tale. §. πετρ. (πο-
λυτ.). » Γαγάτης. jais, jafet.

Μαρταπάς (Ἰταλ. Marzapane, εἶδος
κυμαρικού. Τὰ Γλωσσάρια ἐξηγοῦσι τὸ

Ἄμης, διὰ τοῦ Πλακοπίττα, μαρτζαπᾶς).
marzapain.

Μασαλᾶς. » Πυρός. torchie. θ.

Μασαλατζῆς. » Δαδούχος. porte-tor-
chie.

Μασιά (ἢ ἄλλ. Τσμπίδα). » Πυρά-
γρα, πυρολαβίς, καρκίνος καὶ (εἰς τὸν πα-
ρακμάζοντα Ἑλληνισμὸν) διλάβιον. pin-
celles, θ. πλ.

Μασκαρᾶς. » Κόβαλος, σκωπτόλης (Δίον
Κάσσι), γελοῖος, καταγέλαστος, καταπτυ-
στος, κάθαρμα. diöle, coquin, faquin.
||. εἶνε μασκαρᾶς. » Γέλωτα ὤφλεν. ||.
ὅλ με κάμετε μασκαρᾶν. » Γέλωτα ἐμὲ
θῆσεσθε. §. ἴδε Μουκαλίτης.

Μαστέλλον (Ἰταλ.), ἄγγ. » Πύελος (σώ-
ζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀσάμιν-
θος, ὀλκαῖον καὶ ἔλικιον, καθῖον, καθίσκος,
λουτήρ, ποδονιπτήρ. baquet.

Μάστορης (ας), ἴσα » Μαγίστωρ («Ε-
πιστάτης, διδάσκαλος», λέγει ὁ Ἡσύχιος,
καὶ » Μαγιστόρεως, διδασκάλως, ἐπιστά-
τας «), (ἀπὸ τοῦ Λατιν. magister. Συμ-
πίπτει καὶ μὲ τὸ) » Μήστωρ (τοῦ Ὁμή-
ρου). maître-ouvrier.

Ματαρᾶς (σχημ. πετσένιος). » Ἀσκοπυ-
τήν, λήκυθος (σκητίνη), ὄλπη καὶ ὀλπίς.
outre, θ.

Ματζούνι. » Ἐκλειγμα, ἐκλεικτόν. opiat,
opiate, eclegme, électuaire.

Ματσούκα (Λατιν.). » Φέρει δὲ ἀντὶ δι-
κανικίου, ἦν ἰδιωτικῶς καλοῦσι Ματζούκα
ἀργυρᾶν χρυσομένην α, Κουροπαλ. » Μα-
ζάκης, δορυ Παρθικόν, Φαδωρ. Γλωσσ.,
κυρ. τὸ βᾶδι τῶν Βοσκῶν). » Καλαύροφ.
massue, θ. houlette, θ. ἴδε καὶ Μαγκούρα.

Μαχαλᾶς (λάς). » Ρύμη (σώζεται ἡ λέ-
ξις εἰς τὰ παράλια τῆς Προποντίδος), συν-
οικία, ἄμφοδος (ἢ), κόμη (« Διελόμενοι
τὴν μὲν πόλιν κατὰ κόμας, τὴν δὲ χώ-
ραν κατὰ δήμους «, Ἰσικρ. Ἀρειοπαγ.),
λαύρα. quarrier.

Μαχμοῦζι, ἴδε Φτερνιστήρι.

Μέγγενες, ἴδε Μάγγανος.

Μεζάτι. » Ἀποκήρυξις, (εἰς τὴν Ἑλλάδα
ἐξενίκησεν ἡ λέξις) δημοπρασία, ἀπαρτία
καὶ ἀπάρτιον. encan. |||. » βγάλλω εἰς τὸ
μεζάτι. » Ἀποκηρύττω. mettre à l'encan.

Μεζελέκι. » Ἀκράτισμα (κυρ. τὸ Σα-
Μεζές | ράπ-μεζεσί). hors d'œuvre,
ἴδε καὶ Γλιγούδι.

Μελτέμι (ἄνεμος τοῦ καλοκαιριοῦ περιο-
δικός). » Ἐπτοσίας (ἄνεμος), πνεῦμα δει-
λινόν (Λευκιαν.). brise, monsoon (κυρ.
τοῦ Ἰνδ. Ωκεανοῦ), vent-alisé (οἱ μεταξὺ
τῶν τρεπικῶν).

Μενεξέ-λαλές, ἄνθ. » Ἀνεμώνη. anémone, θ.

Μενεξές (ἴσως ἀπὸ τὸ Μανουσάκι), ἄνθ. (εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται Βιολέττα, ἀλλοῦ Ἰτίσιον). » Ἴεν, μελάνιον, λευκίον (ὁ ἄσπρος). violette, θ. ||. ἐρζαί-μενεξές (ὁ τρίχρος). » Φλόγιον (Θεοφ. Φυτ. 5', 8). pensée, θ.

Μενζίλι (ἡ ἄλλ. Πόστα). » Ἀγγαρεῖον, δρόμημα, δημόσιος δρόμος (» Ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ἐχτήματι χρωμένον ἐνὶ καὶ παρίπῳ, Ἰουλ. Ἐπισ. Κ'. » Σπεῦδε κύν, δημοσίῳ χρησάμενος δρόμῳ, ὁ αὐτ. 1Β'). poste, θ. ||. μετὸ μενζίλι. » Ἀμοιζῶ ζῶν (Συνεσ.). α.

Μεντζουβί, ἄρ. ἴδε Μοσχοθυρίκμα.

Μεραμέτι (προφ. Μερμετέτι), ἴδε Διόρθωμα καὶ Μπαλῶμα.

Μεραμετίζω (προφ. Μερμετιζώ), β. μετ., ἴδε Διορθῶν καὶ Μπαλῶν.

Μερτζάνι, θαλ. (πολυτ.). » Κο(ῶ)Κουράλι(λλ)ον. corail. §. ψ., ἴδε Ρυθινάρι.

Μετερίζι. » Προμαχῶν (ἔθεν τὸ Περμαχιόνι τοῦ Δουκαγγίου). rempart; banquette, θ.

Μεχέγκι, ἴδε Ἀσνομόπετρα.

Μιζήθρα (ἀντὶ Μιγήθρα, ἡ ἄλλ. Οὐρδα, καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Οὐβαρ. Ἀπὸ τὴν Κορ. γράφεται Μυζήθρα, καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Μυζή, ἴδε Χλωροτύρι.

Μοζάικα (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. mosaïque, ζωγραφία ἀπὸ λεπτότατα πετραδάκια), ἴδε Ψηφί.

Μονέδα (ἀπὸ τοῦ Λατ. moneta, ἡ Μνημοσύνη, μήτηρ τῶν Μουσῶν, εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ ναῖν τῆς ὀποῖας ἦτο καὶ τὸ Νομισματοκοπεῖον). » Νόμισμα. monnaie, θ. ||. εἰς τὴν Σπάρτην μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονέδαν. » Ἐν Λακεδαίμονι σιδερωῶ σταθμῶ νομίζουσι (Πλατ.). α. ||. οἱ Βυζάντιοι μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονέδαν, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι πετσένιαν. » Βυζάντιοι σιδερωῶ νομίζουσι, Καρχηδόνιοι οχύτσει α. ||. ψιλή μονέδα, ἴδε Ψιλός. ||. μονέδα ποῦ δὲν περνᾷ. » Ἀδόκιμος (νόμισμα). (monnaie) qui n'est pas de mise.

Μόστρα. » Δείγμα. montre, θ. échantillon.

Μουγγᾶς, γ. » *Δρυοβαφής. brun.

Μουζδετζής. » Ἀγγελιαφόρος, εὐαγγελιστής. qui apporte des bonnes nouvelles.

Μουσδελήκια (τά), ἴδε Συγχαρήκια.

Μουζδές. » Εὐαγγέλια. bonne (heureuse) nouvelle.

Μουκαλίτης. » Γελιοαστής, γελωτοποιῆς, βωμολόχος. bouffon.

Μουκαλιτλίκι, » Γελιοασμὲς, γέλιον, βωμολογία. bouffonnerie. ||. κάμνω μουκαλιτλίκια. » Γελιοάζω, γελωτοποιέω. faire des bouffonneries.

Μουντζα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σφάκελα κτλ.

Μουντὸς, ἡ, ὄν, ἴδε Σκευρός.

Μουρτεσέγκι (Περσ. Εἰς τὸν Δουκάγγ. γράφεται » Μαρτασάγγιν, ὁ κακαυμένος μολυβδος), ἴδε Μολυβδόχωμα.

Μουσαμᾶς, ἴδε Κερέπνον.

Μουσαφίρης, ἴσα. » Ξένος, δαιτυμῶν (ἴδικοι τοῦ τραπέζιου). étranger, hôte. ||. τοῦ (τὸν) ἦλθαν πολλοὶ μουσαφίρηδες. » Πολλῶν αὐτῷ ἐπιξενωθέντων. il lui vint un grand moude.

Μουσκιουρῦμι, ἄνθ (εὐώδες, ἀπὸ τὸ γένος τοῦ) » Εμετικὸν βολβῶ (Δισκορ. Β'. 201). mousse-Grecque, oignon musqué, jacinthe musquée. §. lilac de terre (τὸ ἄγριον).

Μουγλούκι. » Ὁρσούδρα. robinet, ἴδε καὶ Μαστάρι.

Μουστάρδα (σινάπι κατασκευασμένον μετ' ἑλίδι κτλ.). » Μυττωτὸς ἡ Ἀθυράκιν. moutarde (préparée).

Μουστερής (πολλὰ ὁμοιάζει μετ' τὴν) » Μαστήρ, ἴδε Ἀγοραστής. §. » Εργοδότης, ἐμπολεὺς (» Ἀκτίτα καλαμευτὰ, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας, καὶ μετὰ δόξ' εὐτρεχόν πρῶτον ἐμπολέα, α. Εργρ.). chalaui, pratique.

Μουφλουζέω (τὸ Ἰταλ. Φαλίρω), β. μετ. καὶ μέτ. αὐτοπ. » Χρεωκοπέω, ἐξήλαμαι τῶν ὄντων (τῶν ἐμαυτοῦ) (Δημοσθ.), ἀνασκευάζωμαι τὴν τράπεζαν (ἀπαράλλακτον μετ' Ἰταλ. far il banco rotto). faillir; faire banqueroute.

Μουφλούζης. » Ἐξεστικῶς τῶν ὄντων (Δημοσθ.), χρεωκοπήσας, χρεωκόπος, χρεωκοπίδης. failli, banqueroutier.

Μουφλουζέουκι. » Χρεωκοπία, ἀνασκευὴ τῆς τραπέζης. faillite, θ. banqueroute, θ.

Μπαγᾶς. » Χελώνι(ν)ε(ν) καὶ Χέλει(ν)ον, ἐμὺς ἡ ἐμύς. écaille, θ.

Μπαγιατιάζω, β. ἀμ. » Ἐπιζέωμαι. devenir russe. ||. πρέπει νὰ τὸ ἀφήσῃς μετὰ μερὰ νὰ μπαγιατιάσῃ, καὶ ὑπερὰ νὰ τὸ βράσῃς. » Προσελίσαντας ἡμέραν ἔπειν.

Μπαγιατικός, ἡ, ὄν. » Εὐολος. rassis (ψωμί κυρ.), ἴδε καὶ Περσμένος.

Μπαδινλαδζω, β. μετ., ἴδε Ἀσβεστίνω. Μπαδανῶς. » Κονία, κονίαμα. badigeon.

Μπαζές (εἶδος ὑφάσματος), ἴδε Δίμιτον.

Μπαϊράκδάρης. » Σημαι (μει) οφόρος. porte-drapeau, porte-enseigne (καὶ ἀπλῶς) enseigne (ἰδιαιτ. τοῦ πεζικοῦ), porte-étendard (τοῦ ἵππικοῦ).

Μπαϊράκι. » Σημαία, σημεῖον (Ξενοφ.). enseigne, θ. drapeau, étendard.

Μπακαλάος (Ισπαν. bacaliau), ψ., ἴδε Γαϊδουρόψαρον.

Μπακάλης (ἀπὸ τὸν Μπακαλάον τὸ ψάρι, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους παρωνομάζετο ἀπὸ τὸ Τάριχος) » Ταριχοπώλης καὶ Ταριχέμπολος. » Παντοπώλης, épicier.

Μπακαλίκον (ἐργαστήρι). » Ταριχοπωλεῖον, παντοπωλεῖον καὶ παντοπώλιον. boutique de l'épicier.

Μπακάμι (ξυλ. βαφ.). » Ἐρυθρέξυλον, ψευδοσάνδαλον τὸ πορφυροῦν. bois de Brésil ou de Bahama.

Μπακίρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Χάλωμα κτλ.

Μπακλαθῆς (εἶδος ζυμαρικοῦ). » Κοπτή καὶ Κοπτήν, ναστός (πλκκοῦς, ἔνδον ἔχων καρυκεῖας α, Δθνήν.), ναστόν. espèce de mûsserain.

Μπακράτσι, ἀγγ., ἴδε Ἀνασυρτήρι.

Μπάλα (διὰ παίξιμον ἀντί). » Πάλλα (« ὧ; ταῦτ' ἐν, ὃν εἰπεῖν σφαῖραν καὶ πάλαν ἀπὸ τοῦ πάλλωθαι α, Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ζ, 115). ἴδε Τόπι. §. (κανονίου κτλ.). » Σφαῖρα πυρόβολος. boulet. § (μπάλα μὲ πραγματεῖαις). » Ἀγγεῖον. ballie, θ.

Μπαλαμπάκι, φ., ἴδε Γλυκοκολόκυθον.

Μπαλτζι, ἐγγ., ἴδε Ἀζίνη.

Μπάμια, φ. » Λαδυρίς. bamie, θ.

Μπάνκκ(-νος), ἴδε Κήλυσμα.

Μπαρμποῦνι. ψ., ἴδε Τριγλί.

Μπαροκέττο (ἱταλ.), (τὸ μικρὸν πανί τοῦ καρδιῶ).

Μπαροῦτι (ἐπιτυχῶς ὠνομάσθη) » Περτίτις κόνις (ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Δ. ἐκδοτ.), (δ Δούκ. Ιστορ. Α', τὸ ἐκφράζει) βοτάνης σκευασίαν ἐκ νιτροῦ, τσαφῆς καὶ καρδοῦλου ἰτέας. poudre-à feu (ou à canon).

Μπαρτζάκι (τοῦ ἀλόγου). » Κορυφαία. bilier, θ. (ὅπ. τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγγοτο Κεφαλάρεια. » Τὰ ἀλφρα αὐτῶν ἀρματομένα μετὰ κεφαλαρίων α, Νικήτ.)

§. » Προμετωπίς καὶ Προμετωπίδιον (ἰδιαιτ. τὸ ἐμπροσθινόν του μέρος). bouton.

Μπάτταρδος (δ ἑλλ. Μούλος). » Νόθος, σκύτις, ἀνέγγυς, ὑποδοιματῆς. bâtard.

Μπαστοῦνι, ἴδε Ραβδί.

Μπαταλμαντζῆς (ἑθ. Μπαίν-εὐλ μαλ

τζῆς). » Χηρωστής. préposé du gouvernement qui perçoit le droit d'aubaine en Turquie.

Μπάτης (δ ἑλλ. Μπονέντες), ἄν.(δυτ.). » Ζέφυρος. vent du Ponant ou d'ouest.

Μπατοῖζω, ῥ. μετ. » Κατὰ κόρρης παῖω, ἐπὶ κόρρης πατάσσω (Δημοσθ.), ραπίζω (μεταγ.), κολαφίζω (κυρ. εἰς τὸ ὀπισθεν τοῦ λαιμοῦ). souffleter, appliquer un soufflet.

Μπάτσος. » Ράπισμα (μεταγ.), κολαφος, κολάπισμα. soufflet.

Μπαχάρι (Τουρκ. ὀνομάζεται κάθε εὐώδες καὶ ἀρωματικόν. Π) » Βάκχαρις (κατὰ τὸν Δισκορ. εἶ. ἐφυτὸν ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ ἀσάρου, τὸ Λατιν. pergransam. Ὁ Ἀκτουάριος τὸ γράφει ἐρθέτερον) » Βάκχαρ, (ὁ Νέφυτος) Βάκχαρ, (τὸ αὐτὸ καὶ) » Ἀγρία Νόρδος, ἴδε καὶ Γεν.-Μπαχάρ καὶ Βαλ-λεριάνα.

Μπαχτσεβάνης, ἴδε Περιβολάσης.

Μπαχτσῆς (ἑθ. Μπαχτῆς), ἴδε Περιβόλι.

Μπαχτσῆσι. » Φιλοδωρσις. largesse, θ. roi-de-vin, rouboire.

Μπαγιάζι (τὸ ἱταλ. Κάρτα-μπιάνκα).

» Λεύκωμα. blanc-seing.

Μπεδένι. » Θώραξ, ἐπαλξίς. crâneau.

Μπεκάτσα, π., ἴδε Εὐλόκοτα καὶ Εὐλόρ-νιθα.

Μπέλλκ - δένα (ἱταλ.), φ (φαρμ.). » Στρώγνος (ὁ μανιός), πέρισιον. drûon. bela dona (διότι εἰς τὴν ἱταλίαν τὸ μεταχειρίζονται ὡς φυλκισίδι), belle-dame, θ. » Δορῖνι(χνι)ον. doronic καὶ doronice. (εἶδος αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ) » Μανδραγόρας. mandragore.

Μπερδές, ἴδε. Περδές.

Μπερμπορεῖον. » Κουρεῖον (ἴδε Καφε-νές) boutique de barbier, θ.

Μπεπερής. » Κουρεύς. barbier.

Μπεσταχτζῆς. » Εὐβελή, τράπεζα. comptoir.

Μπετόνικα, φ. (ἱατρ.). » Κέστρον (ὠφέλει εἰς τὸν κεφαλόπονιν). héméine.

Μπιλιάρδον. » Τυλία (Γαλ.). billard.

Μπιλλιέτο. » Γραμματεῖον (« Εἰς κάλ-πην ἐυδαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἐκάστου τοῦνομα, κίλευε παῖ-δα τῶν ἀνέκτων ἀνελθεῖν ὅτι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ γραμματεῖον, α Λουκ. Εἰρηστ.). billet.

Μπιμπιλόνω, ῥ. μετ. » Κρασπεδῶ. oarier.

Μπινέ-τασί. » Βατήρ, ἀνάρκτρον. mou-voir, avantage.

Μπινῆσι. » Περσις (Ἀριστοφ.), ἴδε καὶ Επανωφορί.

Μπίρα(-δα). » Ζύθος (ὁ καὶ τὸ). bière, θ.

Μπιγούρι. » Χάνδρος, ἐρεϊκτόν. grue. Μπογάδχ (ἐκ τοῦ Ἰταλ. Bucata), ἴδε Φολόστακτη.

Μπογάτσα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. bocaccia [τὸ ὁποῖον ἀναφέρων ὁ Ἑτυμολ., τὸ ἐρμηνεύει Πυρόπτητες], καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ φώγω, ἴδε Ξεροτηγανίζω), ἴδε Πήττα καὶ Λαιψίπικτα.

Μπογιιά. » Βαφή, ἄνθος (τὸ), φάρμακον. teinture, θ.

Μπογιατζῆς, ἴδε Βαριάς.

Μπόγος (ὁ Κορ. λέγει ὅτι εἶνε συγγενὲς τοῦ Πουγγι, καὶ τὸ παράγει ἐκ τοῦ Μπῆγω, διότι εὐρίθεται γραφόμενον καὶ Μπῆγος).

Μποῦζα; (ἐκ τοῦ Ἀραβ. Facha, γραφόμενον παρὰ τῷ Συρ. Σήθ, Φουκᾶ), (αὐτὸ ὑποθέτω ὅτι εἶνε τὸ) » Κοῦρμι καὶ (κατὰ τὸν Ἀθην.) Κόρμα (τῆς Κρήτης). cerivoise, θ.

Μπόι, ἴδε Κορμοστασιά.

Μπόινα, ναυτ. » Πληθρίν. aviron de queue.

Μπολικίνω, ῥ. μετ. καὶ μεσ., ἴδε Χαλάρων.

Μπόλικο, ἐπ., ἴδε Εὐρύχωρα, καὶ §. Πλουσιοπάροχα.

Μπόλικος, η, ον, ἴδε Εὐρύχωρος. §. Πλουσιοπάροχος καὶ §. Χαλάρος.

Μπομπότα. » Μάζα.

Μπονέντες, ἄν., ἴδε Μπάτης.

Μπόρα ἢ (ὁρθ.) Μπόρρα (ὡς ἀπὸ τοῦ) » Βορᾶ, ἴδε Ἀνεμοζάλι.

Μπόσ-γερί, ἴδε Λάγαρα.

Μποτζεργάτης, ναυτ., ἴδε Εὐγάτης.

Μπότζος, ναυτ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ποῦς, ποδῶν. bouline, θ.

Μπότσικας, φ., ἴδε Σφερδουκας.

Μπουδαλαῖκι. » Ἀδελτηρία, εὐθεία. souise, θ. imbecilité, niaiserie nigauderie.

Μπουδαῖς, οὔ, ἀδικον, (ὁ Σουίδας ἀναφέρει τινὰ Βουταλίωνα περίφρυν διὰ τὸ μπουδαλαῖνι του, ὁ δὲ κομικὸς Ἀντιφάνης ἐπέγραψε μίαν του κομφιδίαν Ἀγροίκων ἢ Βουταλίωνα. Εἶνε ὁμῶς τὸ Ἀραβ. Ἀμπάλ καὶ Ἀμπδουλλάχ, μετὰ τὸ ὁποῖον τιτοφοροῦνται οἱ διὰ θεῖν σαλοὶ ἀγύρεται τὸν Ὀθωμανῶν). » Βιάς, εὐθύτης, ἀσέλτερος, μωρὸς καὶ μωρος, κλιθίος, ἀρχαῖος, μαμμάκιμος, συκομάντης, βρεκέμωτος, βλενωδης. σοί, imbecile, niais, nigaud, bête, lourdaut, innocent, idiot, ἴδε καὶ Χάχα.

Μπουκάρω (ναυτ.), ῥ. ἀμ. » Ἐλλιμενίζομαι, ἐγκυκχομίζομαι. entrer dans le port.

Μπουκέττο, ἴδε Δεμάτι.

Μπουλετί (τὸ), ἴδε Μπιλλιέτο.

Μπουρέι (πολλὰ ὁμοιάζει μετὰ τὸ) » Βήρικες (τοῦ Ηουχ.). galeau; petit paté.

Μπουριά (ἐκ τοῦ Λατιν. pugnus), ἴδε Γροδιά.

Μπουρίνι. » Καταιγίς, πνεῦμα καταιγίζον. bouffée de vent.

Μπουρνούζι. » Χλαμὺς καὶ χλανίς. es-pèce de manteau.

Μπουῖτι, ἴδε Πισινόν.

Μπράσα, ζ., ἴδε Φρουσός.

Μπράτσο (τὸ), (ἰταλ.) (τὸ ἀπὸ τοῦ ὠμον μέχρι τοῦ ἀγκῶνος ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἄχρι τοῦ μετακαρπίου μέρους τῆς χειρός). » Βραχίον. bras.

Μπρευντζός, ἴδε Χάλκωμα.

Ναλμπάντης (ὁ κλυθομένων τὰ ἄλογα). maréchal-ferrant.

Νάρκι. » Τιμὴ, διαγραφὴ. taxe, taux, maximum.

Ναί, ἔργ. (μουσ.). » Βαρύαυλος. basson, ἴδε καὶ Παγιαύλι.

Νεράντζι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρ. Ἀλ. 432), ἴσως. » *Χρυσόμυλον. orange amère.

Νισαντζι, ὁρ. » Ἀμμωνιακὸν ἄλας. (sel) ammoniac, -aque, ἴδε καὶ Ὑαλί.

Νισσεστές, ἴδε Καταστατόν.

Νούρκα, ζ. » Ἰκτίς ἢ ἔνυδρος. putois.

Ογούρι (ἐκ τοῦ augur), ἴδε Σημάδι.

Ογουρλούδικος, η, ον, ἴδε Καλοῤῥήδικος.

Ογουρσούζης, α, ικον. » Ἀπκίσιος, μοχθῆρας, σιωπιστέος, ἐν σιωπῇ σιτ' ἄν τις. malheureux, sinistre, de mauvaise augure.

Ὀδαγάτσι, μυρ. » Ἀγάλογον (ἐκ τοῦ Ἑβρ. Ἀχάλογ). bois d'aloès, ἴδε καὶ Καλεμπέκι. §. ἄνθ. » Στρούθιον. savon-pière, savonaire.

Ὀδαλίμισσα, ἴδε Παλλακίδα.

Ὀδᾶς, ἴδε Κάμαρα.

Ὀκά (ἡ), (εἶδος μέτρος διὰ τὰ βεν-Ὀκκά (στά, καὶ βροῦτητος διὰ τὰ ζυγιστά, περιέχει 400 δράμια). » Κοτῦλη, κύαθος. chopine, pinte.

Ὀλοῦκι (εἰς τὴν Τήνιν λέγεται Ἀγωνός).

» Ὀχετός. cornière (κυρ. τῶν κεραι-διῶν), θ.

Ὀμπρέλλα. » Φοβία, σκιάδιον (Ἀρσφ.). parasol; parapluie (ἰδικτ. τι διὰ τὴν βροχὴν. ὁ Κορ. τὸ ἀνίστασεν) » Ἀλσεῖ-ἔρριχον. Ορένκι, ἴδε Μίστροχ.

Ὄρτσα, ναυτ. « Ἐπὶ τὰ λικὰ (Λουκιαν. πλ. ἢ Εὐχ.), ἰγκρασίως, ἐπικρασίως, ἐκ χειρὸς. ||. ὄρτσα-λαμπάντα, ἴδε Πανί.

Ὄρτσαίω, ῥ. μετ. κα ἀμ. « Ἀνοτιγέω.

||. τὸ καίει ὀρτσαίει (γέρνει δ-λ. ἀπὸ τὸ ἐν μέρος διὰ τὴν σφ-δρυσίτητα ἢ ἐναντιότη-
τα τοῦ ἀνέμου). « Κλίνεται δὲ κοῖλον τοι-
χίαν τὸ σκάρος (Ἀχιλλ. Τατ.) «.

Ὄστρια, ἄν., ἴδε Νοτιά.

Ὄστρια-γυριπῆς, ἄν. « Λιδόντας.

Ὄστρια-σιρόκος, ἄν. « Εὐρόντας.

Οὐρουδίω (ἴσως ἐκ τοῦ ὀρδέω, ordier,
[Γαλλ.] ourdir), ῥ. μετ. « Ἀυφαίνω,
ρυτίζω. lavander, rentraire.

Οὐρούδιμα. « Ρύτισμα (« Αἱ ἀκέραιαι
τῶν διεξέφυκτων ἱματίων τὰ ἀνὰ πλεῖσ-
μα ρυτίσματα ἐκάλεον », Φώτ.). ravan-
dage, rentraire, ὅ.

Οὐρουζῆς. « Ἀκρότης (« Ὡς περ ἱμα-
τίων βαγέ-των εἰσι τινες ἀκροταί « Ξε-
νορ.), ἀνυφάντης-άντρια (Εὐσταθ. Ὀδυσ.
Ξ, 383). ravanent, renouveau.

Ὀφφίκιον, ἴδε Ἀξίωμα.

Παγιαντάς (οἰκδ.), ἴδε Ζευτό.

Παζαραγιδένος, ἴδε Ψυνοιστής.

Παϊδάντι, ἴδε Πεδικλον.

Παλάνκα (τὸ ἔυλον μὲ τὸ ὁποῖον γυρί-
ζουν τὸν ἐργάτην εἰς τὰ καράδια, ἀπὸ τοῦ
« Φάλαξ-αγγος (ἢ) σκυτάλη καὶ σκυταλὶς
(ἱερ. Μάθημα). palanque, bossoir.

Παλάσκα. « Γωρυτὲς (ὁ καὶ ἦ) (Ῥίαν.
Ἐπιγρ.). giborne, ὅ.

Πανταλόνι. « Περισκελὶς. pantalou, ἴδε
καὶ Βρακί.

Παντζάρι, φ., ἴδε Κοκκινογοῦλι.

Παντζέρι. « Ἀλεξιφόρμακον, ἀντιφάρ-
μακον. bezoard.

Παντιέρχ, ἴδε Μπαίρακι. ||. συνώνω
(τρεῖς, βίλλω) τὴν παντιέραν, ἴδε Σπ-
κόνω.

Παπουτζῆς, ἴδε Κουντουρᾶς.

Παπούτσι (Περσ.). « Πέδικλον, ἐμβάς,
ἐμβάδιον, ἐμβάβρον, ἀρβυλὶς. soulier, ἴδε
καὶ Σουρτε.

Παοχίηκι. « Σατραπεία. pachai.

Παοῆς. « Σατραπῆς (ἀπὸ τοῦ Περσ.
Σαχταρμπάν). pachia.

Πατουρμάς (ἔρθ. Μπασιρμά, δηλ. Πα-
σιόν. Ὁ Παππαδόπουλος, παίζων βέβαια,
τὸ παρῆγεν ἀπὸ τὸ « Πασιόν Ρωμικόν).
« Τρύχος (ὁ καὶ τὸ). viande salée et
déséchée.

Πατουρματζῆς. « Ταριχευτής, ταριχο-
ύλλαντο) πώης, ταριχέμπωρος. charcu-
rier.

Πατίτα, ἴδε Κολοκάσι.

Πατινάδα (ἐκ τοῦ ἱταλ. patinada).
« Κωδῆς. aubade, ὅ. eugénade, ὅ. ||.
κάνω πατινάδα. « Κωμάζω πρὶς, ἀδω
τὸ παρακλυσίβυρον. donner une aubade,
(une sérénade).

Πατοαδύρα (τοῦ μαγειρείου). « Ἀπο-
μακτρά. apotheca. §. (τοῦ τουφεκίου).
« Στουπος (τὸ) bouffe, ὅ.

Πατοῆς (ποδῖρια ζώων μαγειρευμένα).
« Πύρος ἀφ' οὗ (Ἀθῆν.), « Διερεκώλ.α διερε-
(αὐτ.). pieds de moulin (ou « ean-rie).
Πεζιδενγῆς, α καὶ -ισσα, ἴδε Μαυλι-
στής.

Πεζιδενγκλήκι. « Προκαγεῖν, μαστρο-
πεῖν. maquerellage.

Πεῖ, ἴδε Ἀρβανώνης.

Πελτὲς (ἴσως ἐκ τοῦ) « Πολτός. « Μαλί-
πηκτον, ἀμυλός (ὁ καὶ ἦ). gelée, ὅ.

Πεμπέ, χρ., ἴδε Τριανταφυλλί.

Πεμπέζαρι (πανί) ἴδε Μεταξωτός.

Πέννα (Λατ. τὸ ἐκ πετρῶ κινδύλι.
« Πέννα, τὸ γρασίον «, Πύχ), ἴδε Κον-
δύλι.

Περδανές, ἐντ., ἴδε Κινδύλοσούστης
καί-

Περδάζι (ἀπὸ τοῦ Περσ. Περδάν, περι-
φέρομαι, ἔθεν καὶ ὁ Περδανές), ἴδε Γυρός
καὶ Σπεράνι.

Περδίς. « Αὐλαία (« Ἐστὶ αὐλαίας καλεῖ-
τὰς κερτίνες. Οὗτω καλοῦσιν οὐτάς καὶ οἱ
ἐξωθεν Ἀττικοὶ, λέγοντες αὐλαίαν, τὸ μέ-
γχι καὶ ποικίλον παραπέτισμα «, Κοσμ.
ὁ Ἰνδικοπλάστης Κοσμογραφ. I, Ε),
παρακαταπέττωσα. διέριξε (κυρ. τῆς τυ-
ρας, τὸν ὁποῖον ὁ Πλοῦταρχος ἐν βίῳ Ἀλε-
ξάνδρου, « Θύρας παρακαλυμμα «, ἐνο-
μάζει). rideau, paravent, portière, ὅ.

2) (πλ. τῶν ἐφθαλμῶν), ἴδε Πανάδα.

3) (τὸ σημάδι, ὅ, που βάλλεται εἰς τὸ
πιάσιμον τινῶν μέσων ἐργαζών). « Ἀγ-
νών. touche, ὅ.

Περουζῆς (Περσ., πετρ. πολυτ.) « Κά-
λαῖς καὶ Κήληαῖς (ἦ). toupetois, ὅ.

Περτοῆς. « Ἀόρος, σκολίης καὶ σκόλος
(ἦ). toupet de cheveu.

Πεσίνι (τὸ ἐναντίον τοῦ Βερσιέ). « Ἀυ-
τόθεν (« Ἀυτόθεν τὸ ἀρχαῖον καταβέβλω»,
Πλατ. Νου. ΙΑ').

Πετκέσι. « Ἐπιστάλα (Θεοφρ. χαρ.).

Πετσεαλί. « Διό(Περί)ζωμα, λέντιον
(ἐκ τοῦ Λατιν. linteum).

Πέστροφα (Τουρκ. ἀλά-μπαλουῦ), Ψ.
« Γαλεὶς τρώκτης (ὅθεν τὸ Γαλλ.) truite,
ὅ. ποικίλος (Παυσ. Ἀρκ.). πέρκη (ἢ πο-
ταμὶα ἢ λιμναῖα), περὸς-εὐντος (Ἀθῆν.).
lamproie, perche, ὅ.

Πετιμέζι, ἴδε Ἐψήμα.
 Πεχλιθάνης. » Παλαιστής, ἀθλητής.
 l'atleur.
 Πιάντζα (παρθαλάσσιν επίπεδον),
 νυτ. » Ἀλίπεδον, ἀλίμενος καὶ προσεχῆς
 αἰγιατός. plage.
 Πιλότος, ἴδε Παδότης.
 Πομμάδα. » Χρίσμα (Θεοφρ. Χαρ.).
 pomade, θ.
 Πορτοκαλή, δ. » *Χρυσομηλέα. oran-
 ger.
 Πορτοκάλι, ἴδε. » Χρυσόμηλον (ἴδε
 Κίτρον). orange, θ.
 Πόττα, ἴδε Μενζίλι.
 Πούδρα, ἴδε Πατπάλη.
 Πουράντζα, φ., ἴδε Ἀρνοπέτα.
 Πούτουλας, νυτ. » Πυξίς (ἡ ναυτική).
 boussole, θ.
 Πούτης. » Κίνκιδος, θηλυδρίας, Κό-
 τως διασώτης. débauché.
 Πρεζα (ἡ) » Ἀρχαίς (» Ὀρεγάνου δραγ-
 μίδα, ὅσον τοῖσι [τρῖσι] δακτύλοισι περι-
 λαβεῖν », ἱπκρ.). prise (de tabac etc),
 θ. pincée, θ.
 Προτρέτων, ἴδε Ζωγραφιά.
 Προυντζος, ἴδε Χίλωμα.
 Προυτζούκι, ἴδε Φλοῖδα.
 Ράχτια (τά). » Φίληρα. harpnois.
 Ρεζανὶ (εἶδος ζυμαρικοῦ). » Θρυμματίς.
 eprête de masserain.
 Ρεζές, ἴδε Θηλόχωμα.
 Ρεζεδά, φ. καὶ ἄνθ. » Οἰνάνθη (ἴδε Θφρ.
 Φυτ. Γ' καὶ Δοσκρ. Γ'). réséda.
 Ρεντῆς, ἐργ., ἴδε Ξύστρα καὶ Τρίρτης.
 Ρετσελί. » Μελίπικτον. compote, θ.
 confiture, θ. marmelade, θ.
 Ρεφενές. » Συμβολή, εἰσφορά, συνεισφο-
 ρα, ἐνας. écor, ημοι-rait.
 Ρίγλα (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον ἰσάζουν
 τὸ γέννημα εἰς τὸ κλίεν, » Ἀποριγλοῦσι
 τὸ μέτρον, » καθὼς λέγει ὁ Πλουτ.). » Ἀπο-
 μάκτρα, ῥόχανον (ἴσως ῥόχανον). racloir-
 re, θ.
 Ρίτσινο, φ. (ἱατρ.). » Κρότων (χυρ. ὁ
 καρπὸς 'του), κίκκι-εως (τὸ) (ἡ λέξις εἶνε
 Ἀσιατικὴ), οὐλικυπριον καὶ σίσελι Κό-
 πριον, σίσακον. riccin, palma-Cristi (Cri-
 stum).
 Ρίσινολαδον, ἱατρ. » Κίκκινον ἔλαιον
 καὶ (ονεῖλ) Κικκινέλαιον (Δοσκρ.), τὸ
 ἀπὸ τῶν σιλικυπριῶν ἔλαιον. huile de
 riccin.
 Ροζόλι. » Ροδόμελι, ροδόστακτον (χυρ.
 τοῦ τριανταφυλλοῦ). rosolis.
 Ρουμπίνι, πέτα. πολυτ., ἴδε Κερβύτι.
 Ρούντα (ἡ), (ἡ ἐμπροσθὴν ἄκρα τοῦ

τιμονίου τῆς ἀμάξης). » Ἀκρορῦμιον. l'os-
 tementé antérieure du timon.
 Σαδερβάνι. » Πίδαξ, σίφων (» ὅτε
 πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν [ἐν Ρώμῃ] δεξαμε-
 νὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀρθό-
 νους», Στράβ.). jet d'eau.
 Σαζάνι, ψ., ἴδε Γρεδόδι.
 Σαῖης, ἴδε Πεζεδρόμος.
 Σακί-κουσοῦ, π. » Ονοκρίταλος, πηλε-
 κᾶν. onocrotale, ré'ican. grand-gosier,
 goîtreux, livane.
 Σακῆτης (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) ἴσα, κον.
 ἴδε Μισερὸς κτλ.
 Σαλαμούρα, ἴδε Ἄλμη καὶ Γάρος.
 Σαλάτα. » Φυλλίς (» Φυλλίς) δριμεῖα
 (ἄλμην), ἀδυρτάκη (» Καὶ τὸν μὲν ὀξὺν
 οἶνον ἐκπιτίζομεν, ἐπὶ ταῖς ἀδυρτάκαισι
 δ' ἐκβαλκεύομεν », Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. Γ').
 salade, θ. ἴδε καὶ Ἀρμιά.
 Σαλγάμι (Ἀπτιν.), φ. ἴδε Γογγύλι.
 Σαλέπι (ἐκ τοῦ Ζουλάπιον = Σερά-
 πιον, ἴδε Σημ. Σάθ, Ζ, 4 καὶ παρὰ βλ. Σι-
 ερόπι), φ. » Ὀρχις, κυνόσορχις, διδύμη καὶ
 διδύμιον. saler ou salor.
 Σαλί (εἶδος ὑφάσματος). » *Αἰγίς. ca-
 melot.
 Σάλι (τὸ πολυτίμον μάλλινον τῆς Ἰν-
 δίας ὑφάσμα). » Βύσσος ἡ Ἰνδική. schall
 ἢ chāle. §. (ξυλικὴ μαζῇ δεμένη).
 » Σχεδία, πλοῦτ. radcau; brelle, θ. train.
 Σαλιντι (τὸ κούνημα τοῦ πλοίου). » Σά-
 λος. goulis.
 Σαλκίμι, δ. » Ἡρόνημον. acacia; mu-
 gnet (le grand), ἴδε καὶ Τεῖσσι.
 Σάλλα. » Πρόδομος, προβάλαμος. sal-
 le, θ.
 Σαλοῦπα. » Λέμβος (ἡ). chaloupe, θ.
 Σαλαπαρίλλα (Ἰσπαν. προφ. κοιν. Σα-
 παρίνα), φ. (ἱατρ.) » Σμίλαξ ἡ Περουβία.
 salseparrille, θ.
 Σάλτα. » Ὀξύλιπαρον, τρίμμα, ὀπό-
 τριμμα (ἦτον δριμύ. καθὼς φαίνεται ἀπὸ
 τὸ » Βλέπων ὑπὸ τριμμο, εἰκοὶν μὲ τὸ
 » Βλέπων σίνηπι, σκόροδον κτλ. τοῦ Ἀ-
 ριστοφάνους, καρύκη, μυττωτῶς (Λου-
 κίαν. Τιμ. ἡ Μισάνθηρ.), ὑπόφαγμα (διο-
 τι κατεσκευάζετο μὲ αἶμα), ἐμῶσμα.
 sauce, θ.
 Σάντζ. » Ἐλκνθρον, χαμούκη καὶ χα-
 μούλης (Ἀμυιαν.). traisseau.
 Σαντοίρι (δογ. μουσ.). (κατὰ παραθορ.
 ἐκ τοῦ) » Ψαλτήριον psalterion.
 Σαξί-γκιουζελί, φ. » Σύμφυτον, φεί-
 ζων. consolide καὶ consoude, θ.
 Σαράτσος. » Σκυτορράφος, σκην-ῥά-
 φος. bourellier.

Σαρίκι, ἴδε Φακίλι.

Σαρισάμπρι, ἱατρ. (μὲ αὐτὸ συνήθως ἀποκόπτουν τὰ παιδιὰ. στήζει δὲ ἀπὸ τὸ λεγόμενον, Δένδρον τῆς ὑπομονῆς) » Ἀλόη. aloés.

Σαρμαῖς (εἶδος φαγητοῦ). » Εἰ(«Ε)λικτὴν, ἐνέλικτὴν. boulette, θ.

Σαρράρης. » Τραπεζίτης, ἀργυραμοιβός, χρυσαμοιβός, ἀργυρογνῶμων, ἀργυροκάπλος, κερματιστής, κολλουδιστής. banquier.

Σατζάκι (φορέματος), ἴδε Κρόσσι. §. (σπιτιοῦ), ἴδε Στεφάνι.

Σατῆρι. » Κοπίς, κοπεὺς, σφαγίς, σφαγεύς. coupeur.

Σατράντζι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ζατρίκιον (Περσ.) jou d'échecs. §. (συνεκδ. τὸ σινίδι, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον τὸ παίζουσι). » Ἀσχίκιον. échiquier.

Σαχινσί, ἴδε Εὐώστερον.

Σαχτερές, φ. (ἱατρ.), ἴδε Καπνιά.

Σαχτιάνι (εἶδος τομαριοῦ τῆς Ἀφρικῆς). » Λίγη ἢ Λιγίς («Αἰγιάς περιβάλλονται αἱ Λίθουσαι κεχριμέναις ἐρευθεδίνω», Ἡρ. Δ', 189). marroquin.

Σθανάρισμα (τὸ). » Κῶων, κωθωνισμός, (ἐκ τοῦ-

Σθανάρω (ἐκ τοῦ Σιφωνίζω, πίνω σὺν μέθυσος), ῥ. ἀμτ. » Κωθωνίζομαι.

Σιδιὰ. » Φορεῖον. chaise (à porteur), θ.

Σίλγκος. » Ἴπποκόμος. palfrenier.

Σεκδεστράρω, ῥ. μετ. » Μεσεγγυάω. séquestre.

Σεκδέστρο. » Μεσεγγύημα, μεσεγγυον, μεσεγγύη. séquestre.

Σεκρετάριος. » Ὁ ἐξ ἀπορρήτων, ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, ἀσηκρίτης (Λατιν.). secrétaire intime.

Σεμιζίτι, φ. ἴδε Γλιστρίδα.

Σεμπέκα (μαίμου μὲ μακρυὰν οὐράν). §. » Κέρκωψ, κερκοπίθηκος, κῆβος. guenon, guenuche (ἡ μικρὴ), θ.

Σενδουκάκι. » Κιβώτιον. coffret, cassette, θ.

Σενδούκι (ὄρθ. Σανδύκ, τοῦ ὁποίου παράδοξος ἡ σύμπτωσης, ἃν ἦνε μόνον σύμπτωσις, μὲ τὸ) » Σάνδυξ (. . , καὶ ἡ κιβώτις, « τοῦ Πισχυ.), κιβώτις, φω(χ)ο-ρικμὸς, ζύγαστρον καὶ ζύγαστρος (Ξενοφ.), χιλός (ἡ), λάρνξ, κίστη. coffie, bahut (κυρ. τὸ πέτινον).

Σεντζάπι (πρὸφ. κοιν. Ζιντζάπι), §. » Σχιούρος. deureuil, petit-gris (κυρ. τὸ γουναρικὸν του).

Σεντζάπι, χρ., ἴδε Σταχτερός.

Σεπέτι. » Κόζιμος. coffee, vache, ἴδε καὶ Κουφόρι.

Σεργιάνι. » Θέα. vue, θ. ἴδε καὶ Περιδιάσας.

Σεργιανίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Θεάομαι, ἴδε καὶ Περιδιαδάω.

Σεργούτσι. » Πτερόν, λόφος, πτεροθύσανος (νεολ.). aigrette, θ. panache, θ.

Σεριγκάς, δ. » Συριγγάς, φιλάδελφος. seringat.

Σερμαγές. » Ἀφορμή (« Τὰ χρήματα, ἃ τῆς τραπέζης εἶχεν ἀφορμήν», Δμ.), προβολή, ἀρχαῖον (« Πότερον ἐκ τῶν ἐπικερτιῶν ἢ τὰ ἀρχαῖα ἀναλίσκων; » Δημοσθ. κατὰ Ἀφόβου, ἐνθῆκη (μεταγ.). fonds.

Σερμπέτι. » Μελίκατον, ὑδρόμελι. hydromel, sorbet.

Σερρῆτης (Τουρκ.). » Δικορράφος. chicaneur.

Σερρῆτιά (ἡ) καὶ

Σερρετλήκη (τὸ). » Δικορράκη, στρεψοδικοπανουργία (Ἀριστοφ.). chicane, θ. chicanerie, θ.

Σέτι. » Χῶμα. terrasse, θ.

Σεφτές. » Πρωτόμιοθον, εὐαρχος ἐμπολή. éteppne, θ. ||. κάμω σεφτέ. » Εὐαρχέω ἐμπολῶν. éteppner.

Σίγουρα, ἐπ. » Βεβαίως. assurément.

Σιγουράρω, ῥ. μετ. » Βεβαιώω (-ομαι). ἐμπέδω. assurer.

Σιγούρος, κ. εν. » Ἀσφαλής, βέβαιος, ἐμπέδος §. » Ἀξέσχετος (ἄνθρωπος). sur.

Σιλετζέκι, ἴδε Λουτροπουκάμιον καὶ Σάβανον.

Σιλτίς. » Τύλη καὶ Τύλος (Διοδ. Σικελ. ΙΓ'), ῥαπτὸν (Ξενοφ. Ἑλλ.). matelas.

Σιναμική, δ. (ἱατρ.). » Κολοτέα καὶ Κολοτέα (Θεοφρ.). sène.

Σιντέφι (ἑβρ. Σαδέφι), ἴδε Μαργαριταρορρίζα.

Σιντίνια, ναυτ. » Ἀντλος. sentine, θ.

Σιντρίλλι. » Στεγαστὴρ, πέταυ(τευ)ρον (Θεοφ. Σχολ.). bardeau, aissante, θ.

Σιροκολεδάντες, ἄν. » Εὐρέντος (Φοινικίας).

Σιρόκος, ἄν. » Εὐρος (Φοινικίας).

Σιρόπι (ἐκ τοῦ) » Σεράπιον ἢ Σεράπειον. siror, παράβαλ. Σαλέπι.

Σκαμπασία (ἱταλ.), εἶδος πλοίου, » Ἀκατος. brigantin, ἴδε καὶ Κλεφτοκάϊκον.

Σκκραντοσία, παθ. ἴδε Συνάχι.

Σκεντζές. » Στρεβλώσεις, βάσαναι. torture, θ. question. ||. βάλλω ἔς τὸ σκεν-

τζέ. » Στρεβλώ, βασιανίζω. donner (ap-
pliquer à) la question.

Σκολαχμένο, παθ. » Γονόρροια. gonor-
rhée, θ. chauder etc.

Σκορμπούτον, πάθ. » Στυμακία. scor-
but

Σκότα, νυκτ. » Πούς, κισοίαξ και κα-
ριοχός (κάλως). dri-se, θ. hale-bas.

Σκρίνιο (τό) (Λατιν.). » Γραφεῖον,
Σκρίνιος (δ) { σκρήνιον (» Πυρὶ παρ-
δωκα τὰ βρέβια τὰ καθ' ὑμῶν, ἐν τοῖς ἐ-
μοῖς σκρήνις ἀποκείμενα », Ιουλ. Επιστ.
ΚΕ). table à écrire.

Σμεουρηά, δ. » Βάτος ἰδία. flam-
boisier.

Σμεύρον, ἴωρ. » Βάτον ἰδαῖον. flam-
boise, θ.

Σοί, ἴδε Εὐγενής και Καλός.

Σολατόρω, ρ. ἀμ. » Διαδοδίζω, πε-
ριπατέω (» Τους ἐν ταῖς στοαῖς ἀνιχάμ-
πτοντας περιπατεῖν φασιν, οὐκέτι δὲ τοὺς
εἰς ἀγρόν ἢ πρὸς φίλον βυδιζοντας »,
Πλούτ), διαπεριπατέω (ἀθ.). se prome-
ner.

Σολάτορος. » Δίκυλος (ἵπποκρ.), δρόμος
καμπτός. tour de promenade.

Σομακί (μάμαρον). » Ἰάσις (τὸ γα-
λίσιον), πόρφυρος (τὸ κόκκινον). jaspe
fleuri, porphyre, brocatells και serpen-
tine (τὸ ποσεινοκόκκινον).

Σόπα, ἴδε Εὐλόν.

Σουγιά, ἴδε Μαχιράκι και Κοδυλο-
μάχαρον.

Σουγιολού (τό). » Ἰδραγωγός, ὑδραγω-
γεῖον. conduit.

Σουγιολτῆς. » Ἰδραγωγός, ὑδροτέχνης.
fontenier, fontier.

Σουλιμάς (Λατ. Sublimatum), ἴδε Λ-
ξυρον. || σουλιμάς κόκκινος (Τουρκ. Ἀλ-
-σουλιγέν). » Κιννάβαρι, σάνδυξ-ιξ (ἦ),
μίλτος, σανδαράχη (-κη). cinabre.

Σούμα, ἀρ. θ. » Κεφάλαιον, συγκεφα-
λαίωμα, γινόμενον, πλήρωμα (» Λογι-
σαι φαιλως, μὴ ψέροις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός.
Πρυτανεῖα, μέταλλα κτλ. τούτων πλήρω-
μα τάλαντ' ἐγγυς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν »,
Ἀριστφ.). montant.

Σουμμερισμός. » Κεφαλαίωμα, συγκε-
φαλαίωσις. addition.

Σουμμάρω, ρ. μετ. » Κεφαλαίω, συγ-
κεφαλαίω, κεφάλαιον ποιῶ (Θεοφ. Χαρ.),
συλλογίζομαι. sommer, prendre la som-
me.

Σουουτηά, δ. » Ἰτέα ἡ Βαθυλωνία. sau-
le pleureux.

Σούπα. » Σούπος, ῥόφημα. soupe, θ.

potage. || σουπα ῥόζι. » Ὀρζα ῥοζιτῇ
(Στραβ. ΙΕ).

Σουπιόρα (τὸ Τουρκ. Τσορδαλήκι), ἄγγ.
» Κυβέριον, ἐμβαρίον. soupirer, θ.

Σουρτούκης. » Συρρετός, περίετρυμα ἄ-
γορας (τῶν ἐδῶν). batteur des pavés (d'
estrade).

Σουτζούκι, ἴδε Λουκάνικον.

Σοφάς, ἄ (δ), (δ) Τουρκικὸς καναπές).

» Στιβάς-ἄδος (ἦ) (κυρ. ἀπὸ χόρτα. » Στι-
βάδας ἐξ ὕλης ποιοῦντες ἐπὶ δὲ τούτων
δάπιδας ὑποστρώννουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κα-
τακλιθέντας εὐωχοῦσιν », Ἀθην.). sof-
fa, ottomane, θ.

Σορρατζαρία, ἴδε Τραπεζαρίον.

Σορρατζής, ἴδε Τραπεζάρης.

Σπεσιά(έ)ρης. » Φαρμακοποιός, φαρ-
μακοπώλης, ῥιζοτόμος. apothicaire, phar-
macien.

Σπιτσαρία. » Ἰατρεῖον, φαρμακεῖον,
φαρμακοπωλεῖον, φαρμακῶν. apothecai-
terie, θ. pharmacie, θ.

Στιβάλια (Aesivalia, ὡς καλοκαιρινά),
εἶδος ὑποδημάτων.

Στιγγίρω, ρ. μετ. » Ἀναστέλλω. car-
guer les voiles.

Στούκα (τὸ ἄλλ. Γουμπρί), ψ., ἴδε Λοῦ-
τος.

Στουμπέται. » Ψιμύθιον (ψιμύθι τὸ
λέγουν και σήμεραν εἰς τὴν Ἀτικὴν ἴδε
και Φουκισίδιον). blanc d'Espagne; ce-
ruse.

Στόφα (εἶδος ὑφάσματος). » Χρυσόπα-
στος (» Χρυσούφαντος, » Διάχρυσος) ἀλουρ-
γίς. étoffe dorée, θ.

Σωκάκι (ἦ ἄλλ. Ρόυγα). » Στενωπός,
ἄμφοδος (ἦ), ἄμφοδον. ruelle, θ. ||. ἄν-
θρωπος (λόγος) τοῦ σωκακιοῦ. » Ἀγοραῖος,
ὁ ἐκ τοιόδου. des halles, des ruelles.

Ταβάνι. » Ὀροφὴ, οὐρανός. plafond.

Ταβῆς, ἴδε Ἀπλάδα.

Ταβλᾶς (ἐκ τοῦ Λατιν. Tabula), ἴδε
Ἀπλάδα και Δίσκος. || ταβλᾶς τῶν φα-
γίων. » Ἀδαξ, ἀδάκιον (τὸ μικρότερον),
ὑποφόριον.

Τάβλι (εἶδος παιγνιδιοῦ ὁ Σουῖδας τὸ
γράφει Τάβλια, και λέγει ὅτι ἐφευρέθη ἀ-
πὸ τὸν Παλαμῆδην). » Κύβος (πληθ. ὡς
ἐπὶ τὸ πληθ.). tric-trac. §. (συνεκδοχ.
τὸ τανιδι ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον παίζουν).

» Ἀδαξ, ἀδάκιον, τηλία. tablier.

Ταγιρετζήκα, ἴδε Δισσάκι και Ταγάρι.

Ταξέδικος, η, ον, ἴδε Νωπᾶς και Χλωρός.

Ταίρᾶς (οἱ σύντροφοι νῆυται εἰς ἓνα
πλοῖον). » Πλήρωμα. équipage.

Τακῆς. » Κυβιστήσις. culbute, θ. ||.

κίμωνο τακλάδες. » Κυδοιστάω, κυδοισίν-
δα παίζω. faire la culbute.

Ταλιαδούρος. » Τορευτής, λεπτοουργός
τορευτή.

Ταλιάνι, ἴδε Πόγη.

Ταλιαντζής. » Ἀρτυωρὸς, δικτυωρὸς.
gardeur des filets.

Ταμπακίερα. » Ποῆς. tabatière, θ.

Ταμπάκις. » Βυρσο(»Σκυτο)δέψας. tan-
neur, mégissier; coureur.

Ταμπάκιον(εργαστήρι). » Βυρσο(»Σκυ-
το)δέψειον. tannerie.

Ταμπάκις, ἴδε Καπνός.

Ταμπάκι, ἴδε Συνήθεια. §. (ιδιαιτ.

τὸ καλὸν). » Κορυφῆς, φιλοκαλία. gouli.

Ταμπούρι, ἔργ. (μουσ.), (ἴσ. ἐκ τοῦ)

» Πανδούρη(ρα). » Πηκτής, ἢ » Μάγadis, ἢ

» Κινύρα. luth.

Ταντούρι. » Αἰθρακός-νος (ἦ), ἀνδρά-
χην. chauffie-pied, chaufferette (ἐνεδια-
φρετικόν), θ.

Ταράκι, ἔργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Ταράκι. » Στασις, οὐτασις, ἐταρία
(-εία), φατρία (μεταγ.). parti, faction;
cabale, θ. clique (οἰκ.), θ. ||. κίμωνο τα-
ράρια. » Στασιάζω, φατριάζω. cabaler.

Τάσι (τὸ μετάλλινον φλασκί), ἀγγεῖον.

» Σχύρος, κυπελλόν, φιάλη, βυτὸν, ἐπαρυσ-
τήρ, ἐπαρυστρίς, ἀρύστιχος, ἀρύβαλλος

καὶ ἀρύβηλις (κυρ. τοῦ λουτροῦ). tasse, θ.

coupe, θ.

Ταχτῆς (τὸ χωρισμένον καὶ ἀπάρτητον

μέρος εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰ περιβόλια,

ὅπου φυτεῖνται τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ ἄν-
θη), ἴδε Βοαγιά.

Ταχτιβάνι (εἶδος σχήματος κρεμαστοῦ

μεταξὺ δύο μουλαριῶν). » Ἀπνήν, λαμ-
πήν brancard, litière, θ.

Τεζγκιάχι (τὸ τραπέζι ὅπου βάλλουν οἱ

τεχνῖται τὰ σὺνεργά των καὶ τὴν δουλει-
άν των, καὶ εἰ πωλεῖται τὰς πραγμα-
τείας των). » Τηλία. établi, étal (κυρ.

τῶν πρεπωλῶν).

Τεϊόρι (Βλαχ), ἄνθ. » Ἀνθερίς, ἡμερο-
καλλίς. muguet (le petit), ἴδε καὶ Σακίμι.

Τελλι (ἡ σιδερένια κλωστή). fil d'ac-
chal.

Τελλάλης, ἴδε Διχαλότης.

Τελλένης (ὁ λούων εἰς τὸ λουτήριον)

» Βαλανιὸς, βαλανεῖτης, παραχύτης. bai-
con bainour.

Τεμπίλης, α, ικον, ἴδε Ἀκαμάτης καὶ

Ὀκνός.

Τεμπελιά. » Ὀκνηρία, ἀμέλεια. pares-
se, θ. s'abandonner, θ.

Τεμπάρι, ἄνθ., ἴδε Κρίνος.

Τεμποσίρι. » Κρητική (» Λευκίτις, » Κι-
μωλία) γῆ, Κρητὶς. cratie, θ. tripoli.

Τενικὸς, ἴδε Πάφυλος.

Τεντζεράκι. » Χυτρίς, χυτρίον petite
marmite, θ.

Τέντζερες. » Χύτρα. pot, casserole, θ.
marmitte, θ.

Τετζούχι, μυρ., ἴδε Κούρσι.

Τεπίρι (ὅπλον Ἀσιατικόν). » Πέλεκος
ἀμρίστομος, ἀμρίπτελος. (espee de)

hallebarde.

Τεράτσα (ἰταλ.), ἴδε Ἀῶλα καὶ §. (εἰς
τὸ Παράρτ.) Σέτι.

Τερσανῆς, ἴδε Καραδοστάτι.

Τζαμμεδάνι (τὴν λέξιν Τζαμινῆς ἀ-
ναφέρει Θωμᾶς; ὁ Μάγιστρος). » Μάρσι-

(ου)πος(-ππος), μαροίπιον, κυνοῦχος,

φάσκελος. bougeila, θ. ἴδε καὶ Διτάκι.

Τζαμπάκης (ὁ περιπατῶν εἰς τὸ σχοι-
νί). » Σχοινιάτης. sunambule, voltig-
ueur, danseur de corde. §. (ὁ γυμνά-
ζων τὴ ἄλσρα). » Πωλδᾶμνης. écuier,

maquignon.

Τζαφάσι, ἴδε Μεταξωτός.

Τζεβιέρι, ἴδε Διαμαντικὸν καὶ Σημαδι-
ακόν.

Τζεβαερτζής. » Λιθογνώμων, λιθοξόος.

joaillier, lapidaire.

Τζελάτης. » Δημίσιος (» Πα-
ρὰ Ροδίοις νόμος ἐστὶ, τὸν δημόσιον μη-
δέποτε εἰσελθεῖν τὴν πόλιν α, Δίων Χρυ-
σοστ.). bourgeois.

Τζελέπης. » Προδοτικᾶπλος. foug-
nisseur (vendeur) de (commerçant en)

mentons.

Τζερεμές. » Τίμημα, πρόστιμον, προσ-
τίμημα, ζημία. amende.

Τζερεμετίζω, ρ. μετ. » Τιμάω, ζημιῶν,

ζημιῶν τάτω. amender, θ.

Τζερεμέτισμα. » Ζημιώμα, ζημιώσις,

προστίμησις. l'action d'amender.

Τζιέρι, ἴδε Πλευρόνι καὶ Σηκῶτι.

Τζιμπινλήχι, ἴδε Κουνοπιρία.

Τζιρίτι. » Δέρν, κοντός, παλτόν. jave-
line. θ. ||. παίζω τζιρίτι. » Κοντοβολέει,

διακνίττει (» Πρὸς τὸν ἐαυτοῦ ἀκόλου-
θον διακονεῖσθαι καὶ διακονεῖσθαι α, α,

Θρο. Χαρ.). s'exercer à lancer la javé-
line.

Τζιουλούφι. » Προκείμενον. tourter.

Τζουτζές. » Νᾶος, νανώδη, νανοφύς.

παῖν.

Τίγγα, ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἀπὸ τοῦ

γένους τῶν Κουκρίων, Λατιν. tinger). » Τί-
λων ἢ Τίλλων (Ηροδ. Ε καὶ Ἀριστοτ.

περὶ ζ. ΣΤ'). tancue, θ.

Τιλιγάρι (ὀρθότ. Ταλιγάρι). « Ζευγίτης (ἵππος). cheval (de train). || . ἕνα ζευγάρι ταλιγάρι. » (ἵππων) ζυωρις (ζεῦγος). Τιντηλίνα, φ. ἴδε Μοσχούτι.

Τιοτῆρι, ἴδε Τρέμουσα.

Τόι (ὀρθότ. Τῶι, ὡς ἀπὸ τοῦ ὠτώεις), π. « ὠτίς (ἦ) οὐτίαιδε, θ.

Τοκμάκι, ἴδε Σφυρί || . τὸ τοκμάκι τῆς πόρτας. « Ροπιτρον καὶ ῥόπαλον (« Ἐπισπάσας τὴν θύραν εἴχετο τοῦ Ροπάλου », Ξενοφ. Ἑλλ. ΣΓ'). rouloir.

Τομπάκι, ἴδε Χάικουα.

Τοπάτοι (εἶδος παιγνιδίου), ἴδε Σδοῦρος.

Τόπι (εἶδος παιγνιδίου). « Σφαῖρα, ἐρετίνδα, φρινίνδα, ἀρπαστον. raume. θ.

§. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον παίζεται). « Σφαῖρα, πάλλα (ἴδε Μπάλλα). halle, θ. ballon, étouff || . παίζω τὸ τόπι. « Σφαίριζω. jouer à la raume (au ballon etc).

§. (κομμάτι ὑφάσματος τυλιγμένον). « Ἰστός (« Ὀθιῶν ἱστός τριχιλίους », Πλούτ. Ε). pièce (ἀέτιοισα).

Τοπουζι. « Ῥοπιτρον, ῥόπαλον. masse, θ. || τὸ τοπουζι τοῦ τσαδηριῦ (τοῦ κροδ-βατιοῦ κτλ.) « Σρξίρωμα. romme, θ.

Τορᾶς, ἴδε Δισσάκι. (Σημ. Τὸ Δουδα-νιστὸν ὁξύγαλον τοῦ Πτωχοπροδρομού, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀπέκρινεν ὁ Κερ. καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Δουκαγγ., δὲν πρέπει νὰ ᾔνη ἀλλο-λο παρὰ τὸ Τορμπά-γιουρετού, δηλ. σραγ-γιτιστὴν ἢ περασμένον ἀπὸ σικκοῦλε[τορμ-παν, τὸν ὁποῖον προφέρουν οἱ Ἕλληνες Τρουῖαν]).

Τοῦδλον (Λατιν.). « Πλίνθος ὀπτή. uile, θ. br que, θ. caigean.

Τουζλεῦκι. « Κνημὶς, περικνημὶς. guê tre, θ.

Τουλεῦμι, ἴδε Ἀσσί.

Τουλοῦμα (τῶν πηγαδιῶν καὶ καρ-αδιῶν). « Ἀντλίς, ἀντλῆς. §. (ἡ διὰ τὰς πυρκαϊάς). « Σίσιον. rompre, θ.

Τουλπάνι. (αὐτὸ φέρεται ὅτι εἶνε κυ-ρίως τῶν παλαιῶν ἢ) « Βύσσης. « Δικφα-νές. Ταραντινιδιον. Ἀρμόρινον. mouseli- ne (ἔθεν παρεδόχθμεν τὸ Μοσουλινεῖν, ὡς ἐκ τῆς πόλεως Μοσούλ, ἔθεν συνήθως με-τεφέροντο κατ' ἀρχάς ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν.), θ.

Τομπιλέκι, ὄργ. (μουσ.). « Κύμβαλον timbale, θ.

Τομπροῦκι, ἴδε Κούτσουρον.

Τουρλεῦ (εἶδος φαγκτοῦ). « Σῆγκρουμα, συμμικτὸς λοπάς. macedoine, poi pour-ri. §. salmigidis.

Τοῦρνα, π. ἴδε Γερανός. §. ψ. ἴδε Λεῦττος.

Τουρσῆ, ἴδε Ἀρμηὰ καὶ Ξειδάτος.

Τοῦρτα (εἶδος ζυμαρικοῦ, ἀπὸ τοῦ Λα-τιν. tortu, σημαίνοντος κατὰ λέξιν) « Στρε-πτὸς, στρέμμα. tourte, θ.

Τουτιά (μεταλλικὸν τι). « Πομφόλυξ, σπόδιον, πλκαίτις (σποδός), Καδμεία, στίμ-μι. lotie, θ. spode, θ.

Τουρέκι. « Μολυβδοβόλον ἢ Πυροβόλον (ὀπλιν). fusil; mousquet (ἐν ἄλλο εἶ-δος).

Τρά (ἦ) « Χρυσήλατ v. clinquant, la- me te (d'or ou d'argent).

Τραμουντζά, ἄν. « Ἀπαρτιάς. tra- mountia, θ. || . ἄστρον τῆς —. « Ἀρκτος (ἢ μικρά), κυνόσουρα. ourse (la petite), ἴδε Ἀμάξι.

Τραμπάνο (εἶδος καραβιοῦ ἀπὸ τοῦ Τραμπάκωλο Ἰατιν. Trahien. Ὁ Ἡ-σύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν) « Τράμπας (ναῦς, ἄκατος, πορθητής, τινὲς δὲ πλοῖα βερδари-κά, τὰ ὁποῖα ὁ Ἄρρ. [περίπλ. Ἑρμ. θα-λατ.] ὀνομάζει) Τράπαχα.

Τραμπάλα (εἶδος παιγνιδίου). « *Τρυ- τάνη. balancière.

Τράτα, ἴδε Κλεπτοκάικον καὶ §. Ψα- ροκῆικον.

Τραχανῆς (ἴσως ὁ) « Τράχος (τοῦ Γα- ληνῆ), θάρα. semoule, θ.

Τρινκέτο, ναυτ. « Δύλων. le petit hu- nier.

Τριπόντες (καρὰδὶ μὲ τρία πατώματα ἢ κυοῖερταις, ἔθεν καὶ Τρικυῖερτον, τὸ Τουρκ. Οὔτσ-ἄμπαρί). « Τριπάρδος ναῦς, (εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ νόμασαν) τρι- κροτον. vaisseau à trois ponts.

Τσαδῆρι, ἴδε Τέντζι. —

Τσαῖρι, ἴδε Γρασιδι καὶ Δισάδι.

Τσακάλι (εἰς τὴν Περσ. ὀνομάζεται ἢ ὕκινα), ζ. « Ὡς-ὡδς (ὁ καὶ ἦ). chasal ou jekal, (κυρίως πρέπει νὰ γράφεται) tsasal.

Τσακίλι, ἴδε Κυλίχι.

Τσακίρ-κίφι: (τὸ μετρίον καὶ περὶ τὰς ἀρχάς ἀνομή μεθύσι). « Ἀκροῦράς. roui- le de vin, l'en re-d'air bouteilles.

Τσακράκι, ἴδε Πυροβόλος.

Τσαγκαιζώ, ῥ. ἄμ. « Συντρίβω τὰ πυρεῖα (Δουκιαν.). battre le briquet (le fusil).

Τσακκακόπετρα. « Πυρεῖον, πυρίτης (πυρίτ.) λίθος. pierre à fusil (à feu), ἴδε καὶ Στερνάρι.

Τσακί (ἦ. κίθε χαμηλὸν καὶ ἀγκλω- τὸν δένδρον, καθὼς ἦ) « Ῥάμνος (ἴδε Μαυ- ραγκιῆτά), θ. (ἦ) « Ερείκη, (ἦ) « Ἀχερ- δος, (ἦ) « Βάτος κτλ., ἴδε καὶ Χιμόδεν-

δεν. §. (β'. είδος θαμνου από τὸ γένος της ρίγανης), ἴδε Φούρντκ. §. (γ'. πλ. ἐν γένει ὅλα τὰ ξηρά καὶ εὐκολοἀναπτα ξυλαράκια), ἴδε Φρύγανον.

Τσαλοπετεινός, π. «Ἐποψ. hurra, coq-de bois.

Τσαλόσκουπα, ἴδε Σάρωμκ.

«Τσάμι, δ. ἴδε Ἀγριοκουκουνάρκα καὶ Πεύκος.

«Τσαμπούνα. » Τιτύρα.

Τσαμπουνίζω (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. zambho-

Τζαμπουνῶ (gnare, κυρ. παίζω τὴν

Τσαμπούναν, Ἰταλ. zambogna, τὸ σουραῦ-
λι, καὶ μεταφ. ματαιολογῶ, ἀκρίτου-
θῶ), β. ἀμ. ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

||. τζαμπουνίζεις (φρ.)! » Ληρεῖς ἔχων.

Τσαννίχι (Τουρκ. λείξι, ἡ μᾶλλον Περ-
σικῇ, τὴν ὁποίαν μεσεχειρίσθησιν καὶ οἱ

παλαιοὶ κομικοὶ: Ὁ Ἀθήνκιος [βιβλ. ΙΔ], ἀναφέρων τὸν στίχον τοῦ ποιητοῦ Φιλή-
μωνι: » Σαννίχι, ἵπποτραγέλαφοι, βα-
τιτίκια », τὸ ἐξηγεῖ. » Εἰκώματα περσι-
κά), ἴδε Πινάκι.

Τσανκαλῆκι, κυτ., ἴδε Κούρφα.

Τσιάντα, ἴδε Δισσάνκι.

«Τσαντήλα (τὸ πλεκτὸν, ὅπου στραγγί-
ζει καὶ σχηματίζεται τὸ τυρί). » Πλασίγ-
ριον. eel-sse, ἴδε Τυροβολι.

Τσαντζαλιάζω, β. μετότ., ἴδε Κουρελιά-
ζω καὶ-

Τσαντζαλιάρης, α, ικον, ἴδε Κουρελιά-
ρης καὶ-

Τσάντζαλον (κατὰ τὸν Κερ. ἐκ τοῦ Ἰ-
ταλ. Ceneio, τοῦ ὁποίου τὸ ὑποκορ. εἶνε

Ceneirello. Ἀλλ' ἡ λέξις ἦτον συνήθης ὀ-
χι μόνον ἐπὶ Νικηφόρου τοῦ Καλλίστου

[1280—1330], ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀκόμη
τοῦ Μκυρικίου περὶ τὰ τέλη θηλ. τοῦ 7'

αἰῶνος καὶ βέβαια καὶ πολὺ ἀρχήτερα, εἰ
γε, κατὰ τὴν συγγραφὰν τούτου, » Ὁ Ἰά-
κωβος, ἐξ οὗ καὶ ἡ τῶν Ἰακωβιτῶν αἵρεσις,

Σύρος τὸ γένος. » Τζαντζαλὸς οὕτως ἐπὶ
ωνόμαστο, διὰ τὴν ἄκρην, ὡς γε οἱ μαι,

εὐτελεῖται », ἴδε Κουρέλλι.

«Τσαρδάνι, ἴδε Τέντα.

Τσάρκι, ἴδε Τόρνος.

Τσάρκι-φελέκι, ἀνθ. » Ἴρις. iris.

Τσαρλατάνος. » Γέης, ἀγύτης, ἀλα-
ζῶν, ἀπατεῶν. charlatan, imposteur.

Τσαρδύχι (ἐπὶ Τζέτζου καὶ Πτοχοπρο-
δρόμου ἐλέγετο φάνεται, Τσουρίχι, ἂν συμ-

περαίνωμεν ἐκ τῶν ἐπιθέτων, Τσουριχο-
γίος, Τσουριχοχειροτόνκτος, Πετρομαχα-

σασσοῦρηχος κτλ. ἐκείνου, καὶ τοῦ Τζαν-
τζαλιερεσσούρηχος τούτου). » Υπόδημα, ἀρ-
τοῦκ, σάνδαλον καὶ σανδάλιον (» Ἰπὸδη-

σαι τὰ σανδάλια σου», Πρξ. Ἀπόστολ. [οὐκ
καὶ εἶδος τι ἱατρικοῦ ἐπιδείσμου, ὁ καλού-
μενος Βουκολικός, ἐλέγετο, διὰ τὴν πλοκὴν
πάντως τῶν λωρῶν, καὶ Σανδάλιος]),
καρδόντιν, βλαύτη, βλαυτίον. soulier.

Τσαροί, ἴδε Παζάρι.

Τσασιότης. » Κατάσκοπος, ὁπτήρ, κα-
τοπτήρ. espion.

Τσασιτλήκι. » Κατσκοπή, κατασκό-
πεις. espionnage.

«Τσατί (τοῦ ὀπιτιοῦ). » Στέγαισις, δό-
κωσις.

Τσατίκι (φόρεμα), β. μετ., ἴδε Κατα-
πιάνω. §. (σπίτι), ἴδε Σκεπαζώ.

«Τσαλῆκι (τὸ ἄλλ. Ἀτσάλι). » Στόμωμα,
χάλυψ (αὐτὸς εἶναι κυρίως ὁ) ἀδάμας (τῶν
παλαιῶν). acier.

Τσαλκίνω, β. μετ. » Στομῶ, φερ-
μάσσω. acérer, donner la trempe (le fil)

Τσαλκίωμα. » Στόμωμα, φάρμαξις
(Πλούτ.) trempe, θ.

Τσαμένι (τὸ λεπτότατον χορτῆρι). » Χορ-
τάριον. gazou. §. (συνεκδοχ. ἡ πλάκα

τοῦ χορταριοῦ, μετὰ τὴν ὁποίαν στρώνουν τὰ
περιβάλλια). » Χορτόπλινθος. gazou.

«Τσακούρι (Λατιν. securis, ἀπὸ τοῦ Ἑλλ.).
» Σάγαρις, ἴδε Ἀζίνη.

«Τσαλέγγι. » Σπλεγίσις. espèce de ra-
nache.

«Τσέτουλα (Τσέδουλα, ἐκ τοῦ Λατιν.
Schedula, δελτίον, ὑποκορ. τοῦ Ἑλλ. Σχέ-
δη). » Ξύλον λογιστικόν, σύμβολον (» Διαι-
πεποισμένα ἡμῖς ἀκριβῶς ὥσπερ εἰ τὰ

σύμβολα. » Εὐδούλ. παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ.
613), συντόμιον (μεταφ.). taille, θ.

«Τσιθί (τὸ ξύλινον καρφί), ἴδε Ξυλοκαρφί.
Τσίγα, ψ. » Ελοψ καὶ Ἐλλοψ, ἀνθίας,

κάλυχθος, καλλιωνυμνος, ἱερὸς ἰχθύς. es-
terlet (ἡ) sterlet.

Τσικοῦτα, φ. (φαρμ.), ἴδε Καρῶνι.

Τσικρῆκι, ἐργ., ἴδε Ρεδάνι.

Τσιμισήρι, δι., ἴδε Ηυζάρι.

«Τσιμπιλήτρα (ἴσως ἐκ τοῦ Κίγκιλος, ἡ
σεισπογίσις), π. » Κνιπολόγος, ἴδε καὶ Ξυ-
λογράφος.

«Τσιμποῦκι, ἴδε Καπνιστῆρι.

Τσιμουτιά (λέξις ἀλλόκοτος, συνήθης
εἰς τὴν φράσιν) ||. μὴ ὀγάλην τσιμου-
τιὰν ἀπὸ τὸ στόμα σου. » Μηδὲ γρυξὺς

μυδοτιοῦν (Ἀριστοφ.). »

Τσιν (Τσενγκέλι, ἐργ. » Ἀρπάγη, ὄνυξ,
ὄγκινος, κρεάστα. cnaprou, cnece, cno-
chet (τὸ μικρότερον).

Τσινί (ὁ Κορ. τὸ παρῆγει ἀπιθάνως ἀ-
πὸ τὸ Λατιν. Tina. Ἡ φυσικὴ του παρα-
γωγῆ εἶνε ἡ Κίνα, Τουρκ. Τσιν, ἀπὸ τὴν

δποιαν ἐπρωτωφέρθησαν· θθεν·) » Σινικὸν (πλαστούργημα), ἀργιλλόπλαστον (νεαλ). porce elaine, θ.

Τσιρμόνια· « Φιλοφροσύνη, φιλοφρόνησις. honnêteté, civilité, ἴδε καὶ Περιποιησις.

« Τσίτσι (Ἀγγλ. chiniz, ἀπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ ἴσως). » Σινδῶν εὐναῖς (Στραβ. βιδλ. ἸΕ). toile pinte.

Τσίφρα (εἶδος γραφίματος αἰνιγματώδους). » Σίγλι (Πλουτ. Κατ.). chiffre, ἴδε καὶ Μονοκονδυλιά.

Τσογένι, ἴδε Σαπουνόβριζα.

Τσόκαρον (ἀπὸ τοῦ ἱταλ. zoccolo, τὸ ξύλινον ὑπόδημα), ἴδε Γαλέντζα.

Τσομπάνης (ἐκ τοῦ Σλαβων. Ζουπάν, ἀρχηγὸς ἢ τοπάρχης), ἴδε Βοσκός.

Τσορβελήκι, ἴδε Σουπιέρα.

« Τσορβας, ἴδε Σούπα.

Τσότρα, ἀγγ., ἴδε Πλόσκα.

Τσουβάλι (εἶνε ἀρὰ γε ἀπὸ τοῦ Συμβάλλειν· Ὁ Ερμόλχος λέγει [ἐν Πλινίῳ, 8, 48] ὅτι Κιλικία τινα [το χινα] ὑράσματα, ὠνομάζοντο Συμβάλλωτά), ἴδε Σακκί.

Τσουκαλιδικον (ἐργαστήρι), ἴδε Κεραμιδιδικον.

« Τσουκαλῆς, ἴδε Κεραμιδῆς.

« Τσουκάλι (ἀπὸ τοῦ ἱταλ. zucca, σπυμίνεντος κολοκύνθου), ἴδε Καθίκι καὶ Τέντζερεις.

« Τσούλι (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Σάγιτμα.

Τσοῦντα (τοῦ κατάρτιου), ναυτ. « Ἀτρακτος (ὁ καὶ ἡ).

« Τσουρέκι. » Ἀρτολάχανον.

Τσουράπι. « Ποδεῖν καὶ Πόδει(δι)ον, πέλτρον (Πολυδ.). bas.

Ἰκαούτι. « Ὑκαίνος (ἡ πολὺ. λίθος).

Φαμηλιά, ἴδε Σπίτι καὶ Σπιτικόν.

Φαράσι, ἴδε Σκουπιδολόγος.

Φάρος (« Τὸ δὲ λεγόμενον Ρωμαῖστι Φάρ, σκευάζεται οὕτως· σῖτον κτλ. » Ἀέτ. Θ', 45). » Πτισάνη. orge mondé, ἴδε καὶ Μπλιγοῦρι.

Φαρφουρί (ὁ Κορ. τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Πορφύριον ἢ Πορφυρίνον). » Φαθεντιανόν (πλαστούργημα ἢ σκεῦος). fayence, θ.

Φερνάλα (εἶδος πολεμικοῦ πλοίου. Κάλιστα ὠνομάσθη) « Δίκροτον (, μ' ὅλον ὅτι ἡ λέξις ἐσημεινεν εἰς τοὺς ἀρχαίους διήρη πλυν, ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Δ. ἐκδόσ.). frégate, θ.

Φερμπαλῆς (ὁρδ. Φαλμπαλῆς), ἴδε Ἀκροπεπίδια.

Φιδές. « Πολφός (« Καὶ πολφός δέ τι ἐκαλεῖτο, μηρύμχτα ἐκ σταίτης, ἃ τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον, « Πολυδ.). » Σκωληκίς. vermicelle, θ.

Φιλιδιένιος, α, ον. « Ἐλεφάντινος, ἐλέφαντος πεποιτημένος. d'ivoire.

Φίλιδσι. » Ἐλέφας-αντος. i(y)voire.

Φίλιος, ζ., ἴδε Ἐλέφας.

Φίστουλας, παθ. » Σύριγξ. fistule, θ.

||. φίστουλας ἐς τὸ ράτι. » Αἰγίλωψ, αἰγίλωπιν, ἀγγίλωψ (πρὶν ἀνοῖξῃ καὶ ἔταν δὲν τρέγῃ). fistule lacrymale.

Φιστουλιάζω, β. αὐτοπ. » Συριγγόομαι. devenir fistuleux.

Φλάουτον, ἔργ. (Μουτ.), ἴδε Παγκύλι.

Φλίτον, ἴδε Ἄνεμος.

Φλατουζέον (κυρ. φαγητὸν καὶ ἰδιαιτ. ὀσπριον). » Φυσώδες, πνευματώδες. flatueux.

Φλυτζούνη (ὁ Σομμαυέρας τὸ γράφει Φρεντζούνη, καὶ τὸ ἐκγγεῖ ἱταλ. berchiello), π. » Κριβολόγος ἢ (πιθνώτ.) Θρυπις. bruali, proyer.

Φούλι, ἀνθ. » Χρυσονάρκισσος. jonquille, θ.

Φουλμπαχάρι, ἀνθ., ἴδε Κλεμαζίδα.

Φουστάνι (εἰς τὴν Γαλλίαν ἦεν ἐν χρῆσει κατὰ τὸ 1666 ἡ λέξις Fustaine, εἶδος ὑφάσματος βαρυκακίνου φαίνεται δὲ πιθάνον ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ Περσικο-ινδικοῦ Φουίσταν, κωμῆς ὀνομα, ὅπου τοιαῦτα ὑφάσματα ἡ ὑφαίνοντο ἡ ἐθαίνοντο (ι), καὶ ἰδὲ τὴν ἀναγνώσκειται εἰς τὸν Πρόλογον Ἰνδικοῦ τινος βιβλίου, μετενηνεγμένου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ ὑπὸ τοῦ Συμμεῶν Σήθ· Ληθεῖμαι μὲν Πύλην ἐκ τῶν ὑφασμάτων τῆς κώμης Φουίσταν, ἐκ αὐτῇ δοξασθήσομαι καὶ γὼ κτλ.). » Ευστίς, ἔγκυκλον, κολπωτὸς (χιτὼν), συμμετρα (Ἡσυχ. καὶ Πολυδ.). robe, θ.

Χαδλί (τὸ ἄλλ. Οὐράνι), χρ., ἴδε Γαλιζός.

Χαδιάρι (ἐκ τοῦ Ὀάριον, Ὠθεάριον, ὑποκορ. τοῦ Ὄν, τὸ ὅποιον οἱ Ἀργεῖοι ἐπρόφεραν, κατὰ τὸν Ἡσυχ. Ὠθεον. Ὁ Εὐστίθ. περιγράφει καὶ τὰ δύο εἶδη τοῦ χαδιαριοῦ, τὸ κόκκινον καὶ τὸ μαῦρον, οὕτως· « Ὡς ἰχθύων τεταρτιγευμένα· γένος αὐτὰ ἐκάτερον, ὅσα τε εἰς δυῖα πλανάωδη παρακινεῖται παραγύζοντα εἰς ὑπέρυθρον, καὶ ὅσα ἐπὶ ἀρρίχων μέλανα κένυνται σωρηδύνων χορηγίς ἐκ τῶν βορείων πρὸς ἄλλοις τόποις καὶ ὁ εἰς τὸν Εὐζεῖνον ἐκβάλλων Τάναϊς «). cauing, ἴδε καὶ Μουρεῦνα.

Χαδούζι. « Δεῖγμανὴ, κολυμβήθρα. robinet, ἴδε καὶ Γούρνα.

Χαδούτσι, φ. ἴδε Δουκί.

Χαδούμης, ἴδε Εὐνύχος.

Χαζνάδης. » Γαζφύλας, θησαυροφύλαξ, ταμίας. trésorier.

Χαζνές (ἐκ τοῦ Περσ.). Γάζα, γαζοφυλάκιον, θησαυρὸς, θησαυροφυλάκιον. trésor.

Χαλδᾶς, » Θυρμικτὶς καὶ Εὐθυρμικτὶς (κυρ. ὁ σπιτικός).

Χάλι, ἴδε Ταπί.

Χαλκᾶς, ἴδε Κρικέλα.

Χάλτι, ἴδε Μωρολογία καὶ Φλυαρία.

Χαλταρίζω, ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

Χαμάλης, ἴδε Βαστάζος.

Χαμαλιάτικον, ἴδε Κουβαλιστικόν.

Χάμουρα (τὰ λουριὰ τοῦ ἀλόγου, ὅπου τραβᾷ τὸ ἀμάξι). ἴδε Ζυγολοῦρι.

Χάμπ-τούλ-λεζίς (προφ. κοιν. Ἀμπδι-λεζί, καὶ εἶνε ἡ φαγιώτιμος ῥίζα τῆς γλυκειᾶς Κύπερης [ἴδε τὴν λέξιν], ἀλλοῦ τὸ λέγουσι: Μάνα τοῦ οὐρανοῦ), φ. » Κύπειρος ὁ (καὶ ἡ) ἐδώδιμος (πρὸς διαφορὰν τοῦ πικροῦ καὶ εὐώδους, ὅστις λέγεται ἱατρικὸς). sonohet-sulian.

Χάνι. » Πανδοχεῖ(κεῖ)ον, ξενοδοκεῖ(χει)ον, ξενών, κατάλυος, καταγωγῇ, καταγωγίον (Θκδ. Γ', 68). auberge, chan ἢ Kan. δ. Συνεικία. hôtel.

Χαντζά(τζέ)ρι, ἴδε Μαχαῖρι.

Χαντζής. » Πανδοχεὺς (-χεύς), ξενοδόκος(χος). hôte, aubergiste.

Χάπι. » Φθοῖς (ἡ) καὶ Φθόεις (ἡ). φθοῖσκος, κόκκος, κατάποτον, καταπότιον (Θεοφρ. Θ', 8), γογγύλιον καὶ γογγυλίδιον (ἱπποκρ.). pillule, θ.

Χαράρι (τὸ πέτσινον σακκί, ὅπου βάλλουν τὰ στρωματο-παπλώματα). » Στρωματεὺς, στρωματοδότης καὶ στρωματοδότης. sac de cuir.

Χαυδάλη (εἰς ἱατρ. γλωσσᾶν γράφεται: Χαλδαλιν[ἄλλ. Χανδαλιν]), ἴδε Σινάπι.

Χαρούμπα (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ. Χαρνούμπ), ἴδε Ξυλοκέρατον.

Χαρχάλι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Καρακάλιον, Γλωσσαρ.). » Περιδέρακιον, στρεπτὴν (περιουχένιον, Ἡροδ.), στρεπτὸς (περὶ τῇ δέρῃ, Ξενοφ.), ὄρμος, περιτραχήλιος κόσμος, ὑποδερὶς (κυρ. τὸ ἐκ μαργαριταρίων, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἐξῆς χωρίον τοῦ Ἀριστοτέλους: » Τὰ δ' ὡς τῶν ὄψεων ἀλλήλεις συνεχθῆσιν, ὥσπερ αἱ τῶν γυναικῶν ὑποδερίδες α, Ζ. Ε, 28). τὸ περὶ τὴν δερὴν κόσμημα, χλιδὸν (« Καὶ περὶ τοὺς τραχήλους εἶχον χλιδῶνας λιθοκολλητοὺς α). collier, carreau.

Χασᾶς (τοῦ ἀλόγου). » Κάσας (« Ἴπποι χρυσοχάλκιοι. κάσας ἐφιππεῖος καταπεπταμένοι», Ξενοφ. Κυρουπ. φαίνεται δ' ὅτι ἐγγράφειτο καὶ Χάσας, ὅθεν τὸ ὑποκorr.)

Χασαίδιον (Ἀχμέτ. Οὐαίρ. 220, καὶ ἐκ τούτου τὸ τῶν Βυζαντ.) Χάσδιον, (ἀλλ.) ἐπισέλλιον, ἐπίδλημα. housse, θ. carapace, ἴδε καὶ παραβ. Σίχησμα. ||. καὶ ὁ χασᾶς τοῦ ἀλόγου τοῦ ἤτον ἄλοικος. » Καὶ ὁ ἵππος ἀλουργίδι ἐπίστρωτο (Λκ). il était carapaconné.

Χατῆρι, ἴδε Χάρις. ||. κάμνω τὸ χατῆρι τίνος. » Χαρίζομαι τινι.

Χεῖμαπές, ἴδε Δισάκι.

Χιλάλι. » Ὀτογλυφίς (κυρ. τῶν αὐτιῶν). cure-oreille: ὀδοντογλυφίς, καλαμὶς καὶ μυλωτὶς (τῶν ὀνυτίων). cure-dent.

Χοκκαμπάκης (κυρ. ὁ παίζων τοὺς χοκκάδες, ἀρπάζων ὅπλ. ἐπιτῆδεια τὰ πετραδάκια, ὅπου φαίνεται ὅτι ἐβάλλει ὑποκάτω, καθὼς ὁ) » Κοτυλιστής (τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐν Μισοπογ. τὸν ὅποιον ἐρμηνεύει ὁ Γρηγ. Ναζ.). » Ψήφοις παίζων, τὴν ὅψιν κλεπτούσας τῇ ταχει τῆς μεταθέσεως. » Ψηφικλέπτης, ψηφοπαίκτης. joueur des gobelets.

δ. (γενικώτερον δὲ κάθε ἐπιτῆδεις εἰς τὴν θαυματοποιαν). » Θαυματοποιός, γόης. escamoteur, jongleur, bateleur.

Χοκκαμπαζλήκια (τὰ). » Θαύματα, θαυματοποιαί, γοητεῖαι. tours de gibe-cièrre (de passe-passe). ||. κάμνω χοκκαμπαζλήκια. » Ψηφοπαίκτης.

Χοκκᾶς (ὅπου φτύνουν, ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Φωκᾶς (« Ἀλάεστρον, φωκᾶδιον α, λέγει ὁ Ἡσύχιος, τὰ δὲ γλωσσάρια ἐρμηνεύουσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ Μυροθήκη). » Πτυλίον. crachoir.

Χούμης (φυτὸν χρήσιμον πρὸς κατασκευὴν τῆς Μπίρας), ἴδε Βρυνία.

Χουννάπι, κ. » Κόννηρον, παλίουρον. cornouille, θ.

Χουμαδνά, δ. » Φοινίξ. palmier, dattier.

Χουρμάς, ὡρ. » Φοινίξ, φοινικοδάλκος. dattier, θ. ||. τραμπουζάν-χουρμασί, κ. » Μύζον (εἰς τὴν Τραπεζοῦντα ὀνομαζέται) » Οὖβον, ἐκ τοῦ Οὖνον, τὸ Σούρβον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ γένος ὑπάγεται). sebaate (diospyrus-lotus, plaque minier d'Orient).

Χράμι (ὑφασμα μάλλινον χρυσοπύκτον). » Ἀμφιταπός, ἀμφιτάπης (ὁ καὶ ἡ) καὶ ἀμφιταπὶς (ἡ) (κυρ. ὅταν ἔχῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο πρόσωπα χρύσια), ἴδε καὶ παράβ. Ἀνδρομίδα καὶ Ταπί. ||. ἀπὸ κάτω εἰς τὰ κρεβάτια ἦσαν στρωμένα ἄλοικα χράμια. » Ταῖς δὲ κλινὰς ἀμφιταπὶς ἀλουργεῖς ὑπέστρωντο (Ἀθην.) α.

ΠΙΝΑΞ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ, ΕΝ ΠΑΡΑΘΕΣΕΙ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ (*).

» Ὅκνῳ δὲ τοῖς ὀνόμασι πλεονάζειν, φεύγων τὸ
» ἀηδὲς τῆς γραφῆς· εἰ μὴ τι πρὸς ἡδονῆς ἔστιν
» ἀκούειν Πλευταύρου καὶ Βαρδύπτας καὶ Ἀλλότριγας,
» καὶ ἄλλα χεῖρω καὶ ἀσημύοτερα τούτων ὀνόματα,
(Στρεβ. Γ', γ').

» Ἀδαος, γ. τῆς Δολοπ. (ἐν τοῖς μεθο-
ρίοις Ἡπ. καὶ Ἀκρυ.). » Ἀθήναιον (πόλις
τῶν Ἀθαμάντων).

» Avella-Vecebia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ
Καμπανίᾳ). » Ἀβέλλα.

» Avenches, π. τῆς Ἑλβετ. » Ἀβεντικόν
(Aventicum).

» Averno (Lago d'), λίμ. τῆς Ἰταλ. (ἐν
τῇ Καμπανίᾳ). » Ἀβρνός.

» Aversa, γ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπαν-
νίᾳ, μετὰ τοῦ Καπύης καὶ Νεαπόλεως). » Ἀ-
τέλλα καὶ Ἀτέλλα, ἴδε καὶ S. Arpino.

» Avingon, π. τῆς (Ναρδων.) Γαλλ. (ἐπὶ
τοῦ Ροδανοῦ). » Ἀβενίον.

» Agello, γ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ).
» Τυλκασός καὶ Τυλλέσιον, ἴδε καὶ Corica.

» Ἀγγελόκαστρον, γ. τῆς Αἰτωλ. (ἐν τῇ
Παραχελωτίδι). » Ἀρσινόη. (Σημ. εἰς τὴν
Ἀναρχίδα [τοιφετλίκι] τοῦ Ἀγγελόκαστρου
ἐμπεριέχεται κυρίως ἡ) » Παραχελωτὶς ἢ
Παραχελωτίτις.

» Ἀγγελοκλήπια ἢ Ἀγγελοκλήπαι, τοπο-
θεσία τῆς Ἀττικ. (πλησίον τῶν Ἀθηνῶν).
» Ἀγγελαί ἢ Ἀγγελαῖ (ἴδε Παπαγγελάκι).
(κατ' ἄλλους οἱ) » Κῆποι (ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ
ἐν Κῆποις Ἀφορδίτη), (καὶ κατ' ἄλλους αἱ)
» Ἀλωπεκαὶ (ἴδε Antiquités Helleniques
par A. R. Rangabé, p. 64, 62).

» Agde, π. τῆς (Ναρδων.) Γαλλ. (ἀποικία
Ἑλληνική). » Ἀγάθη, ἢ Ἀγαθοπόλις
(Araithopolis Massiliensium).

» Ἀγιά-Γλυκειά, μόν. τῆς Ἡπ. (ἐν τῇ

(*) Εἰρήγησις τῶν κατ' ἀποκοπὴν λέξεων καὶ τῶν σημείων.

ἀκρ-ωτήριον.
β-ουνόν.
βασίλ-ειον.
ἐθν-ος.
ἐπ-αρχία.
ἐρ-είπιον.
ἐρρην-εύεττι.
κοιν-ὸς.
κυρ-ίως.
χωμ-όπολις.
λ-ιμῆν.
λίμ-νη.
μον-αστήριον.
ν-ῆσος.
ν. ν. (νῆσαι ἢ ἐρημονήσις).
π-όλις.
πηγ-άζει (ὁ ποταμός).
πλησ-ίον.

πορθ-ός.
ποτ-αμός.
πρω-έρεται.
πρωτ-εύουσα (πόλις).
Σημ-είωσις.
φρ-ούριον.
χ-ωρίον.
χερσ-όνησος.
χύν-εται (ὁ ποταμός).
—, σημεῖον ἐπαναλήψεως, δηλοῦν, ὅτι
πρέπει ἢ ἀναγνωσθῆ πάλιν ἡ πρῶ-
τη λέξις, παρ. χαρ. » Γκούρα (ἡ
πρώτη λέξις). || . ποτάμι τοῦ— (ἀντὶ
ποτάμι τοῦ Γκούρα).
Σημειωτέον ὅτι τὸ Δ. εἰς τὰς περισ-
στώτερας λέξεις ὡς ξενικάς πρέπει ἢ ἀναγνωσκέται τραχὺ, ὡς τὸ Γαλ-
λικόν D.

Θασπρωτία. Ἐδῶ ἔκειτο τῇ) » Ἐφρα ἡ Κι-
χώρα ἡ (κατὰ τὸν Στραβ.) Κίχυρος (πρω-
ποτὲ τῶν Θεσπρωτῶν), ἴδε καὶ Βέρρα καὶ
Παρχμυθία.

Ἀγία-Ἐλένη (Κάβος τῆς —), ἀκρ. τῆς
Χίου (ἀντικρὺ τῶν Ἐρυθρῶν). » Ποσειδών.

Ἀγία-Εὐφημία, ἐρείπ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὸν
Κρυσσάϊον κόλπον, 3 ὥρας πρὸς ἄρκτον
τοῦ Γαλαξιδίου, ἴσως ἡ) » Εὐπάλεια ἡ
Εὐπάλειον, ἴδε καὶ Ἀγ. Ἰωάννης.

Ἀγία-Μαῦρα, ν. τοῦ Ἰονίου Πελάγους
(μία τῶν Ἐπτά). » Λευκάς.

Ἀγία-μπουρουν, ἀκρ. τῆς Κριμαίας.
» Παρθένιον.

Ἀγιάς, ἴδε Εἰάς.

Ἀγιάσκη-κιού ἡ Ἀγισμάτ, χ. (παρ-
θαλ.) τῆς Αἰολ. (εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.
Ἄν. εἶνε ἡ) » Ἀλτατά (, ἀλλ' ἡ) » Πιτάνη.

Ἀγισσουλόκ, χ. τῆς Ἰων. (πλησ. ἐρ. ἡ)
» Ἐρεσσος.

Ajaccio, π. τῆς νήσου Κόρσικας. » Αἰά-
κειον.

Ἅγιος-Βασίλειος, β. τῆς Ἀργολ. (κοντὰ
εἰς τὸ Κατρί). » Πρώτος. 2) (βουνὸν τοῦ
—), β. τῆς Κεππαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Καί-
σάρειαν). » Δίδυμον.

Ἅγιος-Βλάσις, χ. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς
τὸ Τελίντι). » Πανώπη, Πανωπέως ἡ Πα-
νώπεια.

Ἅγιος-Γεώργιος, μέρος τῆς Κορινθίας.
» Φλιασία. ||. ποτάμ. τοῦ Ἁγίου Γεωρ-
γίου (πηγ. εἰς τὴν Φλιασίαν καὶ χύνεται
εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Ἀνωπὸς (ὁ Φλι-
ασιος, πρὸς διατετλὴν τοῦ Βοιωτείου).

—, ἐρ. τῆς Ἀρχαδ. (2 ὥρας μακρὰν τοῦ
Λεονταρίου). » Λυκόσουρα.

—, β. τῆς Ἀττ. (ὑπὲρ τῆς Ἀθίνας).
» Ἀγχεσμός.

—, π. τῆς Θρακ. Χερσον. » Πακτύη.
—, ἀκρ. τοῦ Ἀθωνος. » Νυμφαῖον.

—, ἀκρ. τῆς Θεσσαλ. (ἀντικρὺ Σκιά-
θου). » Σηπιάς (ἄκρα), (ἄλλ. Καψο-μα-
ναστῆρι).

—, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους (πρὸς Β. Δ.
τῆς Κύθου). » Μινώα.

—, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Βέλεινα.
—, (μπαγάκι τοῦ—, [Γουρκ.] Ἐδρελ-
λέξ-μπαγάκι), στόμα (τὸ τρίτον ἀπ' ἀνα-
τολ.) τοῦ Δουνίβεως. » Ψιλόν.

Ἅγιος-Εὐστράτιος, ἴδε Ἀγιοστράτης.

Ἅγιος-Επιφάνιος, ἀκρ. τῆς Κύπρου (τὸ
βορειοδυτικώτερον). » Ἀκίμας.

Ἅγιος-Ἠλία, β. τῆς Πελοπον. (τὸ με-
σημέριον καὶ ὑψηλότερον μέρος τοῦ Ταυ-
γέτου), ἴδε Πεντεδάκτυλον. 2) — (εἰς τὸ
Λεβίδι), β. τῆς Πελοπον. » Ὀσπρεκίνη,

ἴδε καὶ Ἀλωνίστανα. 3) (β. τῆς Εὐδ.
ὑπὲρ τὴν Κάρυστον). » Ὀχη. 4) (πρω-
κοιν. Αἰλιάς), ἐρ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὴν Βό-
νισσαν). » Ἀλύζεια, ἴδε καὶ Κανδύλι.

Ἅγιος-Ἰωάννης, χ. τῆς Ἠλίδος (κοντὰ
εἰς τὸν Πύργον). » Δετρινούς. 2) χ. τῆς
Ἀρκ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναρίου. Πλησ.
ἐρ. ἡ) » Ἐρέα, ἴδε καὶ Ἀνεμίδουρι. 3)
μον. τῆς Λοκρ. (κοντὰ εἰς τὴν Ναυπάκτον.
Πλησ. ἐρ. τὸ) » Εὐπάλειον, ἴδε καὶ Ἀγία-
Εὐφημία. 4) ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Ζε-
φύριον.

Ἅγιος-Κοσμάς, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Ἀλιμοῦς.

Ἅγιος-Λουκάς, λ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς τὸν
Κρυσσ. κόλπον). » Μυθός. 2) μον. τῆς
Φωκ. (κοντὰ εἰς τὴν Λεβαδ.). » Στεῖρις.

Ἅγιος-Μάμας, χ. τῆς Χαλκιδ. Χερσον.
» Ὀλυθος. ||. κόλπος τοῦ —, ἴδε Κε-
σάνδρα.

Ἅγιος-Νικόλαος, λ. τῆς Μεγαρ. » Νί-
σαια. 2) β. τῆς Μεσσην. » Αἰγάλεον ἡ
Αἰγιάλειον ἡ Θεμαθεῖα. 3) λ. τῆς Λοκρ.
(3 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Ναυπάκτου).
» Ερυθραί. 4) π. καὶ ν. τῆς Καρ., ἴδε
Ἀττῆμ-καλεσί. 5) ἀκρ. τῆς Χίου, ἴδε
Κάβος-Μελανίον.

Ἅγιος-Πέτρος, ἐπαρχ. τῆς Πελοποννή-
σου. » Κυνυρία.

Ἅγιον-Ὀρος, ἴδε Ὀρος (ἅγιον—).

Ἅγιοι-Σαράντα, λ. τοῦ Κρυσσ. κόλπου.
» Κρέουσα καὶ Κρεῖσις (ἐπίνειον ποτὲ τῶν
Θεσπιῶν). 2) λ. τῆς Ἠπ. » Οἰχησμός
ἡ Ἀγχεσμός ἡ Λιμὴν Ἀγχίσσου.

Ἀγιοστράτης (Ἅγιος Εὐστράτιος), ν. τοῦ
Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Ἀἴμνον).
» Νέα ἡ Νεάι.

Ἅγιος-Σωτήρης, χ. τῆς Λήμνου. » Ἠφαι-
στεῖα.

Ἀγίστρι, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Πι-
τουόσα, ἴδε καὶ Πλατεῖα.

Agosta, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (κοντὰ
εἰς τὴν Ραγούζαν). » Αὐγούστα.

Ἀγκώνα, π. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν
Ἀδριατ. κόλπον). » Ἀγκών (« πόλις Ἑλ-
ληνίς, Συρακουσίαν κτίσμα. « Στράβ. Ε).
||. τμήμα τῆς—, (Γαλλ. Marche d'An-
cone), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. » Πικεντίνη.

Αγκναζο (Torre d'—), χ. (παραθαλά.)
τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, πλησ. ἐρ. ἡ)
» Εγνατία.

Αγνούσαι, ν. ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους (πρὸς
ἀνατολ. τῆς Χίου. Ὁ Κοραῆς λέγει ὅτι
εἶνε αἱ) » Οἰνίσσαι, (πιθανώτερον αἱ) » Αἰ-
γινούσαι (ἔπου κατεναυμαχῆθη ὁ Καλλι-
κρατίδας).

Ἀγουλινίτσα, χ. (ἔπου καὶ ἰχθυοτρο-

φεῖον) τῆς Ἠλ. ἢ Τριφυλ. (παρὰ τὸν Ἀλ-
φειόν). » Ἐλος (ἄλλο παρὰ τὸ Λακωνικόν).

Ἀγραφα (τὸ βόρειον μέρος τῆς Αἰτωλ.).
» Ἀγραῖς ἢ Αἰτωλικῇ, ἴδε καὶ Βάλτος.

Ἀγριά, π. τῆς Θετταλομαγνησ. » Νή-
λεια ἢ Νηλίκ.

Ἀγριάδι, ἴδε Καινούργιο.

Ἀγρί-᾽δάγ, β. τῆς (μεγάλ.). ᾽Αρμεν.

» Ἀραράτ (τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ ὄνο-
μάζεται Παρμὰκ-᾽δαγί, διότι ὁμοιάζει μὲ
δάκτυλα).

Ἀγύρα, γ. τῆς ᾽Αττικ. » Ἀναγυρεῦς,
ἴδε καὶ Βαρύ.

Ἀδάλις, π. τῆς Παμφυλ. » Ὀλβία.

Adda, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὰς
ἄλπεις καὶ τὴν Ἀάριον λίμνην, καὶ χύνε-
ται εἰς τὸν Πάδον). » Ἀδούας ἢ Ἀδδούας.

Ἀδερ-μπαϊτζάν (προσ. κιν. Ἀζερ-μπε-
τζάν), ἐπαρχ. τῆς Περσ. (ἐρμην. Γῆ τοῦ
πυρός· τὸ ἴδιον ἐσημαίνει καὶ τὸ παλαιόν
τῆς ὀνομα) » Ἀτροπατηνῇ, (ἢ ἄλλ.) » Μι-
κρά Μεδία (πρὸς διαστολὴν τοῦ Ἰράκι
-ἀτζεμί, τῆς Μεγ. Μηδίας).

Aderno, π. καὶ ποτ. τῆς Σικελίας (περὶ
τὴν Ἀῖτναν). » Ἀδρηνον.

Adige, ποτ. τοῦ Τυρόλ. (πηγ. ἀπὸ τὰς
ἄλπεις καὶ χύνεται εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλ-
πον). » Ἀδεις (Γερμ. Eissh) καὶ Ἀτθισινός.

Adra, π. (παραθαλάσ.) τῆς Ισπανίας.
» Ἀδθηρα (τά), ἴδε καὶ Almeria.

Ἀέρας, β. τῆς Κορινθ. » Ὀνεα ὄρη, ἴδε
καὶ Μακρὺ-Πλάγι.

Ἀετός, γ. τῆς Ἀκαρν. (παρὰ τὸν Ἄνα-
πον πετ.). » Μητροπολις (πρωτ. ποτὲ τῆς
Ἀκαρν.). 2) ποτ. τῆς Ἀκαρν. (πηγ.
πρὸς μεσημβρ. τοῦ ὄρους Βουδίτσα, καὶ
χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). » Ἀναπος.

Ἀζόφ ἢ Ἀζάκ, π. τῆς Ῥωσ. (ἐν τῇ
Ταρταρίᾳ). » Ταναΐς.

Ἀζίγνα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. || . κόλ-
πος τῆς—, » Σαρωνικός καὶ Σαλαμίνιος.

Ἀϊδιν-Γκιουζέλ - χισσάρ, ἴδε Γκιουζέλ
-χισσάρ.

Ἀϊδίσι, ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
» Λυκία.

Ἀϊδόνι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὴν Τσα-
μουριάν). » Ἀιδονία, ἴδε καὶ Μαργαρίτι.

Ἀϊλά, π. (καὶ φρούρ. ποτὲ) τῆς Ἀραβ.
(ἐπὶ τοῦ αἰγικλοῦ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης).

» Ἀϊλανον (Στρ. Βυζάντ.). » Ἐλανα (Στρ.).
» Χεϊλα (Φλσρ.).

Ἀιν, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύνεται εἰς τὸν
Ροῦάνον). » Ἀδδούας.

Ἀινολί-καθάκι, παραθλ. τῆς Θράκ.
(εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον, ἀντικρὺ τῆς

Κωνσταντινουπόλεως). » Κέσας Κανώδου.

Ἀϊντζερμπέχ, π. τῆς Κιλικ. » Κύνδα
(τά), (ἢ ὕστερον) » Ἀνάτζρεός (πατεῖς
τοῦ Διοσκουρίδου).

Αἰξ, (διάφοροι) π. π. τῆς Γαλλ. » Σεξ-
τία (ἀπὸ Γαίου Σεξτίανος).

Αἰξ-la-Chapelle (Γερμ. Aachem, Λατ.
aquæ grani ἢ aquis graunum). » Ἀκουϊο-
γράνον, π. τῆς Πρωσ.

Acerra, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὑπὲρ τὸν Πά-
δον). » Ἀκέρραι (Πλουτ. Μάρκελ.). 2)
ἄλλη (εἰς τὴν Καμπανίαν). » Ἀχερραί.

Acì, ἴδε Chiaci.

Ἀκ-κερμάν, π. τῆς (κάτω) Μολδαβίας
ἢ Βλασσαρβίας. » Ἄλθα Ἰουλία.

Ἀκκία, ἴδε Ἀκρι.

Ἀκλιμπιά, π. τῆς Ἀφρικῆς (εἰς τὸ πα-
ρίλιον τῆς Καρχηδόνας). » Ἀσπίς, (Λατ.)
Clupea.

Ἀκ-μετζγκίτ, γ. τῆς (Εὐρωπ.) Σαρματ.
(ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου). » Καρκίνη ἢ
Κάρκινα, (παρὰ Μαρτιούπολις).

Acqui, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (ἐπὶ τῆς
ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ ποτ. Βοιμία). » Ἀ-
κκουαί Στατιέλλαί (διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ
ὕδατα).

Aquino, γ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον.
Πηλοσ. ἐρείπ. τὸ) » Ἀκούτηνον.

Ἀκράτα, π. τῆς Ἀρχαδ. (πηγ. εἰς τὸ
ὁμώνυμον βουνόν, κοντὰ εἰς ταῖς Κλου-
τίναις, καὶ χύνεται εἰς τὸν Κορινθιακὸν
κόλπον). » Κράθις. || . Χάνι τῆς—, γ.
τῆς Ἀχ. (ἰδῶ ἔκκεντο αἱ) » Αἰγαί.

Ἀκρι, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Πτολεμαῖς
καὶ (Ἀραβ.). » Ἄκην.

Acrid, ποτ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Καλαυ-
ρίαν). » Ἀκίρις.

Ἀκ-σαράι, π. τῆς Ἀλβαν., ἴδε Κρόια.
2) π. τῆς Κιλικ., ἴδε Ἀϊντζερμπέχ.

Ἀκσάς, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δυτικῆς
ὀχθῆς τοῦ Νείλου, ὅπου οὗτος χωρίζεται
εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ βραχίονας, τὸν Πη-
λουσιακὸν καὶ Κανωβικόν). » Κεσάσω-
ρος καὶ Κερκέσουρα.

Ἀκ-σεχίρ, π. τῆς Φρυγ. (33 ὥρας μα-
κράν τοῦ Ἰκονίου). » Ἀντιόχεια τῆς Πι-
σιδίας ἢ Τυρκίαν.

Ἀκ-σοῦ, λίμ. τῆς Βιθυν. (ἐκβάλλουσα εἰς
τὸν Ἀστανήκον κόλπον). » Ἀσκανία.

Ἀκ-τσάι, ἴδε Καπρί-σουγιού.

Ἀκ-χισσάρ, π. τῆς Λυδ. » Θυάτειρα (τά).
Ἀλαδούλια, ἐπαρχία τῆς (μεγάλ.) Ἀσίας.

» Ἀρμενία ἢ ἐλάσων ἢ μικρά (χωρισμέ-
νη τῆς μεγάλῃ διὰ τοῦ Εὐφράτου), ἴδε
καὶ Ρεβάν καὶ Τουρκμέν.

Ἀλά-σεχίρ (ποικίλον τιγρὸς) καὶ ὄχι

Ἀλλάχ-σεχίρ, π. τῆς Φρυγ. (11 ὥρ. πρὸς ἀνατολ. τῶν Σάρδεων). » Φιλαδέλφεια.

Ἀλαρίς, π. τῆς Ἰδοῦμ. » Ῥινοκόλουρα (τά).

Ἀλατζά(-χισσάρ), π. καὶ φρούρ. (παρὰβλ.) τῆς Καραμαν. (Κιλικ. ἢ Ἰσχυρ.). » Κορακχίσιον.

Αλαίγί, π. τῆς Ἰταλ. » Ἀλέτριον.

Ἀλδαινα, π. τῆς Ἀρχαδ. (εἰς τὴν Πάρρασιον). » Μίνθη.

Ἀλθα-λόγκα, π. τῆς Ἰταλ. (14 μίλ. μακρὰν τῆς Ῥώμης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλθανοῦ ὄρους καὶ πλησίον τῆς Ἀλθανῆς λίμνης). » Ἀλθα (οἱ κάτοικοί τῆς Ἀλθανοῖ), ἴδε καὶ Albi.

Albi, π. τῆς Ἰταλ. (μεσογειοτέρα τῆς Ἀλθα-λόγκας). » Ἀλβη Φουκτινσία (δύοτε καίται ἐπὶ τῆς Φουκτινῆς λίμνης).

Alento, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (παρὰρῶν τὴν, ἀπ' αὐτοῦ, κατὰ γίνας, παρνεμικασθεῖσαν, πόλιν Ελέαν). » Ελέης.

Ἀλεποχωρί, γ. τῆς Μεγαρ. (πρὸς τὸν Κρυσσ. κόλπον). » Παγαί.

Alessandretta (Τουρκ. Ἰσκενδερού), π. τῆς Κιλικ. » Ἀλεξάνδρεια (τῆς Κιλικίας).

Alessano, γ. (παρὰβλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἀπὸ Βρεντεσιου εἰς Τάραντα παραλία τῆς Καλυρίας). » Οὐέρητον καὶ (ἀρχαιοτ.) » Βάρις, παρὰβλ. Verrano.

Ἀλέσσιο, π. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. » Λισσός (ἡ ἀκρόπολις τῆς ἐλέγετο Ἀκρόλισσος).

Ἀλικαίς, λ. τῆς Πελοπον. (εἰς τὴν Ἑρμιον.) » Βούρβορον. 2) λ. τῆς Κριμαίας (εἰς τὴν Σεβαστούπολιν). » Κτενοῦς.

Alice, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττιῶν). » Ἀλῆς καὶ Ἀλῆζ.

Ἀλική, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Ζωστήρ.

Ἀλικοῖ, γ. (παρὰβλ.) τῆς Αἰολ. » Μύρρινα, ἴδε καὶ Μερὰν.

Alicudi ἢ Alicutia, ν. τοῦ Τυρρῶν. πελάγους (μία τῶν Λιπέρεων, παρὰ τὴν Σικελίαν). » Ερικοῦσα, ἴδε Lipari.

Ἀλ-μπεϊ-σουγιού, ποτ. τῆς Θράκ. (χύν. εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον τῆς Κωνσταντινουπόλ.). » Κόδαρις.

Alise, π. τῆς Γαλλ. » Ἀλεσία.

Alcantara, π. τῆς Πορτογαλλ. » Νεοκασάρεια. 2) ποτ. τῆς Σικελίας, ἴδε Cantaro.

Aleolea, π. τῆς Ἰσπαν. » Ἰλίπα.

Ἀλκοσσίρ, π. τῆς Αἰγ. » Βερενίκεια.

Ἀλλάχ-κίλισε ἢ

Ἀλλάχ-χισσάρ, ἴδε Παλατίτσα.

Ἀλ-λουκάν, β. τῆς Κιλικ. (κλῆδος τοῦ Ταύρου). » Ἀμανόν.

Ἀλμαδίν (Ἀραβ. μεταλλεῖον), π. τῆς (Βαίτ) Ἰσπαν. » Σισαπών (ἡ).

Ἀλμάνσορα, π. τῆς Ἰνδ. » Μινάγαρα (τά).

Almeira, π. (παρὰβλ.) τῆς Ἰσπαν.

» Ἀδδρα, ἴδε καὶ Adra.

Almerin, π. τῆς Πορτογαλλ. (πλησ. τοῦ Τάγου). » Μόρων (δ).

Ἀλμπαχράν, ν. τοῦ Περσικοῦ κόλπου (πλησίον τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας). » Ἰχάρια (Στρεβ.). » Ἰχάρα (Πτλμ.).

Ἀλυσσος, ἴδε Μικρονέρι (2).

Ἀλωνίστενα (Ἀλῶν· στενὸν), γ. καὶ πεδιάς τῆς Ἀρχαδ. (4 ὥρας πρὸς Β. Δ. τῆς Μαντινείας). » Ἀλκιμειδόντος πεδίον, ἢ Οστροκινόν, ἴδε καὶ Ἄγιος Πίλίας (2).

Amantea, π. (παρὰβλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττιῶν). » Τέρινα (ἀφ' ἧς ὁ Τερναιοὺς κόλπος), ἴδε Golfo di S. Eufemia καὶ παρὰβλ. Nocera.

Ἀμάσεια, π. τοῦ Πόντου. » Ἀμάσεια.

Ἀμαστρα, π. τῆς Παρφαγον. » Σήσαμος.

Amelia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ).

» Ἀμερία καὶ Ἀμέριον.

Ἀμφο-χανί, π. τῆς Καππαδοκ. » Κόμανα, ἴδε καὶ Ελμποσάν.

Aniens, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Πικαρδ.). » Ἀμβιανόν (νῆ).

Ἀπαζάς, ἐπαρχ. τοῦ Κκυκλάσου. » Ἀδασγία καὶ Ἀδασγί (τὸ ἔθνος).

Ἀπανός, γ. τῆς Καππαδοκ. » Ἀθωνισσός ἢ Ἀθωνισίων.

Ἀμπέλο, γ. τῆς Ἀρχαδ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Καρυταίνης, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Γόρτυς (-τον), ἴδε καὶ Καρύταινα.

Ἀμπελόκηποι, ἴδε Ἀγγελοκήπια.

Abiso, ποτ. τῆς Σικελ., ἴδε Atellari.

Ἀμπουκίο ἢ Ἀμπουσῆρ, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Αἰγ. (ἰδῶ κυρίως ἐκεῖτο ἡ) » Κάνωθος, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ταπόσειρις ἢ Ταπόσειρις (ἐρμην. πόλις Ὀσίρεως). 3) γ. τῆς (μεσ.) Αἰγ. » Βούσειρις.

Ἀμπουλλιόν ἢ Ἀμπουλλόνια, κομῆπ. καὶ λίμ. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. ἡ Μυσ. » Ἀπολλωνιάς (ἡ λίμνη, ἔχουσα 10 μίλ. μῆκος καὶ 50 περιφέρειαν, καὶ τρία νησίδια ἐντὸς αὐτῆς). » Ἀπολλωνιάτις (εἰς αὐτὴν εἰσβάλλει καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐκβάλλει ὁ Ῥυνδακός), ἴδε καὶ Μιχαλίτσι.

Amburias, π. (παρὰβλ.) τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ, ἀποικος τῶν Μασσαλιωτῶν). » Εμπορεῖον (Στρεβ. Γ', καὶ ΙΓ').

Ἀμπουσίρ, π. τῆς Αἰγ. » Ταπόσειρις, ἴδε καὶ Ἀμπουκίρ.

Abuzzo (I—), ἐπαρχία τῆς (μεσ.) Ἰταλ. » Σαυνίτις ἢ Σαμνίτις (χώρᾳ).

Amsterdam, π. (πρωτ.) τῆς Ὀλλανδ.

» Ἀμστελδάμον.

Anagni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον).

» Ἀνάγνια.

Ἀναζύρι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἀνάργυροι), γ.

τῆς Πελοπον. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀνδροῦσαν).

» Ἀνάνεια(-ία).

Αναρο, ποτ. τῆς Σικελ. (χύνεται εἰς τὸν λιμένα τῶν Συρακουσῶν). » Ἀναπος.

Ἀναποδάρνης, ποτ. τῆς Κρήτης (πηγ. εἰς τὴν Ἰδην, καί, διαρρέων τὴν πόλιν Γόρτυνα, χύν. εἰς τὴν θάλασσαν). » Ἀνήτης ποταμός, Ἀθαῖος.

Ἀνασελίτσα, μέρος τῆς Μακεδ. » Ἐλυμαῖς ἢ Ἐλυμχία.

Ἀνατολικὸν (κατά τινας ἐκ τοῦ Αἰτωλικῶν), ν. τοῦ Κορινθ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὸ Μεσολόγγι). » Πιμέλη (μία τῶν Ἐχινάδων).

Ἀναχάιδες (ἡ λέξις σημαίνει γενικῶς Τσιφλίκι). ||. ἡ—τοῦ Ἀγγελόκαστρου, ἴδε Ἀγγελόκαστρον καὶ Μποχώρι.

Angloia, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Βρετανίαν). » Πανδοσία,

Andalouse, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. » Βαλτική, ἴδε καὶ Γκουαδαλιμπέρ.

Andoria, ἴδε Mandula.

Ἀνδροῦσα, π. τῆς Μεσσην. (ἴδαν εἶνε κυρίως ἡ) » Μεσσήνη, ἴδε Μυρομμάτι.

Ἀνεμοδούρι, γ. τῆς Ἀρχαδ. (πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, πλησ. ἐρεῖπ. ἡ) » Ηραία, ἴδε καὶ Ἀγ. Ἰωάννης.

Ἀνεμοκάμπι, γ. καὶ λιμ. τῆς Λοκρ. (3 1|2 ὥρας μακρὰν τοῦ Μαλανδρινίου).

» Τολοφών.

Ἀνεμούρια, π. καὶ ἀκρ. τῆς Κιλικ.

» Ἀνεμούριον.

Ἀνινος, β. τῆς Θεσσαλ. καὶ Αἰτωλίας.

» Οἶτη.

Ἀνσινά, π. τῆς Αἰγ. ἢ Θυβαΐδος (εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Νείλου). » Ἀντινόη ἢ Ἀβυδος.

Ἀντικιέ, π. τῆς Συρ. » Ἀντιόχεια (παρὰ τὸν Ὀρόντην).

Antibes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προδενκίᾳ). » Ἀντιπολις.

Ἀντίλαλο, γ. τῆς Ἠλιδ. (πλησ. ἐρεῖπ. ἡ) » Ὀλυμπία, ἴδε καὶ Μιράκα.

Ἀντίμηλος, ν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

» Φυλή.

Ἀντίπαρος, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Ὠλίαςος.

Ἀντιρόδιος, ἴδε Νησιά.

Ἀντίφιλο, γ. τῆς Καρ. (ἀντικρὺ τῆς νήσου Καστέλ-ῤῥωσσο, Μαγίστης καλουμένης τὸ πύλι). » Πάταρα.

Anzo (Capo d'—, καὶ Torre d'—), ἀκρ. καὶ πύργ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, ἀπέχουσα 260 σταδ. τῆς Ὠστίας, πλησ. ἐκεῖτο τὸ) » Ἀντειον ἢ Ἀνθιον ἢ Ἀντεια καὶ Ἀνθεια.

Ἀνωί, β. τῆς Ἰθάκης (πρὸς τὰ δυτικὰ αὐτῆς παραλία). » Νήριτον.

Aosta, ἐπαρχ. καὶ π. τοῦ Πεδεμοντίου (Piemont). » Αὐγούστα (Πραιτωρία Σαλαστία).

Ἀπεδοσία, π. τῆς Καρ. » Ἀφροδισίας, ἴδε καὶ Γκιερά.

Ἀπόκυρον, μέρος τῆς Αἰτωλ. (τὸ περὶ τὴν παλαιὰν Πλευρώνα καὶ Καλυδῶνα).

» Κουρήτης καὶ Κουρητική (γῆ). (Οἱ κάτοικοι τῆς ὀνομάζοντο Κουρήτες [νῦν Ἀποκουρήτες] καὶ Θεοσιεῖς).

Ἀρακλουδιά, π. τῆς Ἀρμεν. (εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου). » Κλαυδιούπολις.

Ἀράπ-χισσάρ, π. τῆς Καρ. » Ἀρπασσα.

Ἀράς, ποτ. τῆς Ἀσίας (ποτίζων τὴν μεγάλ. Ἀρμενίαν [τὴν ἐποῖαν διακρεῖ τῆς Μηδίας] καὶ τὴν Γεωργίαν, καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Κύρον, χύν. εἰς τὴν Κασπίαν). » Ἀράξκς.

Ἀράχρεβα, γ. τῆς Φωκίδ. » Κυπάρισσος ἢ Ἐρωχός, ἴδε καὶ Πίνταις.

Ἀργυρόκαστρον, π. τῆς Ἠπ. » Ἀντιγόβεια (κατὰ τὸν Μελέτιον). ||. ποτάμι τοῦ —, » Κελυδνος. 2) γ. τῆς Ἀττ. (ἴσως ἡ) » Φυλή, ἴδε καὶ Βουλόκαστρον.

Ἀρδάνια, γ. τῆς Θεσσαλ. » Οἰχαλία.

Arezzo, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἐτρουρίᾳ, χίλια στάδια μακρὰν τῆς Ῥώμης). » Ἀρρήτιον.

Ἄρετσου (Τουρκ. Ἀρίτζα) ἀκρ. καὶ γ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ κόλπου τῆς Νικομηδείας). » Φιλοκρήνη ἢ Ἄρεται.

Ariscia (προφ. κοιν. La Riccia, ἀντί Ἐ' Ariscia), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, 100 — 120 σταδ. μακρὰν τῆς Ῥώμης). » Ἀρίκεια καὶ Ἀρίκία.

Ἀρχαδιά, π. (παραβαλ.) τῆς Μεσσην. » Κυπαρισσαῖς ἢ Κυπαρισσία καὶ (Ἐκκλησ.) Χριστιανοῦπολις. ||. βάλτος τῆς —, ἴδε Βουλπί.

Arles, π. (παραβαλ.) τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). » Ἀρελάται.

Αἰμαγρας, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. (τὴν σήμερον ὀνομάζεται Département du Gers, πρωτ. τὸ Auch). » Ἀρμενιακόν.

Ἀρμίδια, π. τῆς Κύπρου. » Λεύκολλα.

Ἀρμυρὸν, γ. καὶ λ. (πρὸς τὴν ἀνατολ. παραλίαν τῆς νήσου Κρήτης). » Ἀρμυριαλλε καὶ Ἀρμυρίαλη καὶ Ἀρμυριάλλιον.

Αλιουρές, π. τῆς Θεσσαλ. (περίφημος δὲ τὸ καπνόχορτόν της). » Αλιυρός (ή).

|| . ποτάμι τοῦ —, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ὄθρυν καὶ χύν. εἰς τὸν Πελασγ. κόλπον). » Αλφρυσσός. 2) πηγὴ τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὸ Βουθρεντό. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Β' βιβλ. τῶν μετεωρολογικῶν τοῦ, χαρακτηρίζει τὴν ἀλατῶδη ἰδιότητά της). 3) λ. τῆς Λακων. (πλησ. εἰρέπ. ή) » Ἀδία.

Ἀρναυτ-κιοῦ, κωμόπ. (παραθαλ.) τῆς Θράκης (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ἐστία, Ἀνάπλους, καὶ Μιχαήλιον.

Ἀρνί, πηγὴ τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Τεγεάτιδα). » Ἀρνη.

Ἀρνο, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύνεται εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἄρνος.

Αρρας, π. τῆς Γαλ. (πρωτεύουσα τῆς Αrtois). » Οριγιακὺν ἢ Ἀτρίδατον.

Ἀρσοῦρ, χ. τῆς Ἰουδαίας » Ἀντιπατρίς (κτίσμα Ἡρώδου).

Ἄρτα, π. τῆς Ἠπ. » Ἀργιθέα (κατὰ τὸν Πουκεσίλ). || . ἐπαρχία (καζάς) τῆς —. » Ἀμφιλοχία || . κάμπος τῆς —, ἴδε Χάζι.

|| . ποτάμι τῆς — (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀμβρακ. κόλπον). » Ἰναχίς, ἴδε καὶ Ὁρα-λιάκα. || . κόλπος τῆς —. » Ἀμβρακικός. 2) ποτ. τῆς Θράκ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν). » Ἀρδίσκος.

Ἀρτάκι (τὸ), π. τῆς Βιθυν. ἢ Μυσίας (πρὸς τὴν Προποντίδα· πλησ. εἰρέπιον ή) » Ἰζζίκας (, ἥς ἢ πηγὴ) » Ἀρτάκη (ή). (ἡ περὶ αὐτὴν χερσόνησος εἶνε ή) » Ἀρλιονίς. Αrtois, κομητ. τῆς (Βελγ.) Γαλλ. » Ἀρτεσίς, ἴδε καὶ Αrras.

Ἀρτοτίνα, κώμ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Μιλαγδρίνου). » Ἐρίνειον.

Αrzwald (Γερμ. τὸ Γαλλ. Forêt-noire), β. τῆς Γερμ. (σχεπασμένον τὸ πάλαι ἀπὸ δάση ἀπέραντα). » Ἐρκύνιος δρυμὸς καὶ Ἐρκύνιον ὄρος (, τὸ ἐποῖον εἰς τὰ Μετεωρολογ. τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐτυμολογικώτερον ἴσως, γράφεται) » Ἀρκύνιον.

Ἀσδάν ἢ Ἀσσυάν, π. τῆς Αἰγ. (παρὰ τὸν Νεῖλον). » Σούνη.

Ascoli, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάππα). » Ἀσκλος, Ἀσκλον καὶ Ἀσכולεν (τὸ Πικνήν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Ἀσκλου, τοῦ ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, περὶ οὗ ἐφίητες).

Ascoli di Satriano, χ. (τῆς κάτω) Ἰταλ. (εἰς τὸ Βασιλείον τῆς Νεαπόλεως). » Ἀσκλον καὶ Ἀσכולον (τὸ Ἀπουλιανὸν ἢ Ἀκυλῆιον).

Ἀσπρα-σπίτις, χ. (παραθαλ.) τῆς Φωκ.

» Ἀντίκυρα καὶ Ἀντίκιβρία. 2) χ. τῆς Μεσσην. (πλησ. εἰρέπ. ή) » Ἀνδανία, ἴδε καὶ Ἀναζύρι.

Ἀσπρονήσι, ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους (πλησίον καὶ πρὸς δυσμ. τῆς Θήρας, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Θηρασίας). » Αὐτομάη (Πλίν. Hist. nat. L. 4, cap. 12).

Ἀσπροπόταμον(-μος) καὶ Ἄσπρος, ποτ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Χαλίκι [μῆρος τῆς σειρᾶς τοῦ Πίνδου] καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Ἀχελῷος,

Ἄσπρος (τὸ), ἐπαρχ. τῆς Πελοπον. » Θυρεάτις. 2) χ. τῆς Κυνουρίας. » Θυρέα.

Ἄτακος, ν. τοῦ Κορινθ. κόλπου (μία τῶν Ἑχινάδων). » Δουλίχειον.

Ἄτοβα, ν. τοῦ Νείλου. » Μερὴ.

Atellari, ποτ. τῆς Σικελ. (χύν. παρὰ τὰς Συρακούσας εἰς τὴν θάλασσαν). » Ἐλωρος (υ).

Ἀτζέμ-καλεσί, π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. » Ἰαζός.

Ἀτζέμ-μπεϊτζάν, ἴδε Ἀδερ-μπαϊτζίν.

Ἀτσία, π. τῆς Ἰνδ. » Τάξιλα (τά).

Ατρί, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμήμα τῆς Ἀγκῶνος, παρὰ τὸν ποταμὸν Ματρινόν). » Ἀδρία ἢ Ἄττρια.

Ἄτοϊκело, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Καρύταιναν. Πλησ. εἰρέπ. ή) » Γόρτυς-υνος. || . ποτάμι τοῦ —, ἴδε Δημητζάνα.

Azzila, π. (παραθαλ.) τῆς Ἀφρικ. (εἰς τὴν Μαυρουσιαν). » Ζέλις.

Aubenas, ποτ. τῆς Γαλλ. (au département d'Ardèche). » Ἀλδοῦλας.

Auvergne, ἐπαρχία τῆς (Ἀκουίταν.) Γαλλ. » Ἀρσέρνοι.

Αὐγόκαμπος, β. καὶ πεδ. τῆς Σικων. » Πελληνία.

Augsbourg, π. τῆς Γερμανίας (ἐν τῇ Σαξίᾳ). » Αὐγούστα (Οὐινδελίκων) ἢ Ἀαμασία, ἴδε καὶ Diessen.

Aude, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρηναιῶν καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τοῦ Λυόν). » Ἄταξ.

Auvergues, π. τῆς Γαλλ. » Ἀντισσιόδαρον.

Αὐλόκα ἢ Αὐλακκ, χ. καὶ λ. τῆς Ἰμβρου. » Ναύλοχος.

Αὐλώνα, π. (παραθαλ.) τῆς Ἠπείρ. (εἰς τὸν Μουζακέ). » Αὐλών.

Αυτο, π. τῆς Βουργουνδίας. » Αὐγου-στόδουνον καὶ (ἀρχήτερα) » Βίβρακτα.

Ἀφιόν-καρά-χισσάρ, π. τῆς Φρυγ. (ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Μαρσούου καὶ Μχιάνδρου). » Ἀπάμεια (ἡ Κιόατος).

Ἀχιαλοῦ, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πίντου). » Ἀχχιάλη.

Ἀχλαδοκίηπος, χ. τῆς Ἀργολ. » Ὑσαι ἢ Καγγρεαί. || ποτάμι τοῦ —. » Φρύγες.

Ἀχμίτ-ἄγᾶ, χ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Τριπολιτσάν. Πλησ. ἐρεῖπ. τὸ) » Μεθυδριν.

Ἀχμίν, π. τῆς Αἰγύπτου. » Πανόποις.

Ἀχμουκίε, χ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δυτ. ὁχθῆς τοῦ Νεῖλου). » Ἑρμοῦπολις (ἡ μεγαλή), ἴδε καὶ Ασνανχοῦρ.

Ἀχούρια (παλαιά —), χ. τῆς Ἀρκαδ. (1 1 | 2 ὡσαν πρὸς ἀνατολ. τῆς Τριπολιτσᾶς. Πλησ. ἐρεῖπ. ἡ) » Τέγαια, ἴδε καὶ Παλαιοεπισκοπὴ καὶ Πιζαλί.

Ἀχριδα, ἴδε Οὐκριδα.

Ἀχτιάρ, ἴδε Αἰλικαῖς (2).

Βάθεια, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐδ. » Πορβμῖς.

Βαθύ (μικρὸ —), χ. καὶ λ. τῆς Βοιωτ. » Αὐλῖς, ἴδε καὶ Κασά-μπαμπάς.

Βαθύ-ρέμμα, χεῖμ-ρ. τῆς Ἀρκ. » Νύμφαιον (τὸ Ἀρκαδικόν).

Val-di-moto, π. τῆς Σικελ. » Νέητον.

Valenciennes, π. τῆς Γαλλ. » Βαλεντιανόν.

Valence, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῷ Δελφινάτῳ). » Οὐαλεντία (ὄνομα κοινὸν πολλῶν καὶ ἄλλων πόλεων, Βαλεντιανή).

Valenza, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγυρστικῇ). » Οὐαλεντίνον (Forum Fulvii Valentinum).

Valladolid, π. τῆς Ἰσπαν. » Βαλλιδόλητον(-λετον).

Βάλι ἢ Βάλχ, ἴδε Μπάλκ.

Βαλιλῖδα, χ. τῆς Μεσσην. » Κορώνεια.

Valois, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Βαλιέσιν.

Βαλοντίβόρχον, λίμ. ἢ βάλτ. τῆς Π. (ἐν τῇ Θεσπρωσίᾳ). » Ἀχερουσία, ἴδε καὶ Ἰωννίνα.

Βάλτος, ἐπαρχ. τῆς Ἀκαρν. » Ἀγραίς (ἡ Ἀκαρνανική), ἴδε καὶ Ἀγροφαί (2) (ὁ τοῦ Ἀργεῶς), ἴσω ἢ » Σήπεικ, ἴδε καὶ Δαλαμανάρα.

Βάνι, π. καὶ λίμ. τῆς Ἀρμεν. » Ἀρσινὴ καὶ (κατὰ παραβορὸν) » Ἀρσισσα καὶ (ἀρχήτερα) » Σαμιοχμόερτα.

Βάνια ἢ Βάνανια, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρεῖπ. ἡ) » Τέφρουσα.

Vanues, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βρεττανικῇ). » Βένετον.

Vae, ποτ. τῆς Γαλλ. (χωρίζων αὐτὴν ἀνατολικῶς τῆς Ἰταλίας, πηγ. ἀπὸ τὰς Ἀλπεῖς, καὶ χύνεται εἰς τὸν Γαλ. κόλπον). » Οὐάρας.

Vaia(La—), ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγυρίᾳ). » Βοάκτης (Πηλ. 61).

Βεαρίσσοα, θ. τῆς Αἰτωλ. (ἐν τῇ Αἰολίᾳ), ἴδε Χαλκίει καὶ Μποχῶρι.

Βερδάρ, ποτ. τῆς Μακεδ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Σκαρδὺν καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης). » Ἀρίας.

Βερούσια (τά), β. τῆς Αἰτωλ. » Καλλιδρόμη. » Κίραξ ἢ » Βωμοί (ὅθεν οἱ Βωμίεις, ἔθνος τῆς Αἰτωλίας), ἴδε καὶ Κουποβόρηχ.

Βερελλία ἢ Βεργύλλι, π. (παραθαλ.) τῆς Κερ. » Βεργύλια.

Βερκούσα, ν. τοῦ Ἴον. πελάγους (πρὸς ἄρκτον τῆς Κερκυράς). » Ερε(ρι)κούσα.

Βερέ, χ. τῆς Ἀττ. » Ἀναγυροῦς, ἴδε καὶ Ἀγύρα.

Βόρια, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου) » Λιουρυσόπολις καὶ (παλαιότερα) » Κρευνὴ ἢ Οὐδοσός, ἴδε καὶ Κασάρνα.

Βασιλικά (τά), π. (πρωτ.) τῆς Σικωινίας. » Σικωῶν, ἴδε καὶ Βόλχα. || ποταμὶ τῶν —. » Ἀσωπῖς, ἴδε καὶ Ἀγίος-Γεώργιος.

Βασιλοπόταμον, ποτ. τῆς Λακεδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Χίλων καὶ χύν. εἰς τὸν Λακων. κόλπον). » Ευρώτας.

Βάτιχα (τά), χ. καὶ λ. τῆς Λακων. » Βοαί.

Βατοπίδι(-παίδι), μον. τῆς Θράκ. (ἐδῶ ἔκειτο ἡ) » Οὐβούρος.

Βεΐσαχα, ἴδε Φεΐσαχα.

Βελδίτσι, ποτ. τῆς Ἀχ. (πηγ. εἰς τὸ χωρίον Πλατίνι καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Χάραδρος.

Velaz, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Ἀνδαλουσίᾳ) » Μλίνεδα (ἡ).

Βέλια, χ. τῆς Βοιωτ. (ἴσω αἱ) » Ὑσιαί, ἴδε καὶ Γοντάρ.

Velltri ἢ Velletri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παπικῇ ἐπικρατείᾳ). » Βέλιτρα (Στέφ.), » Οὐελίτρι (Στρώ. καὶ Δ. Ἀλικαρν.).

Βελίτσι, χ. τῆς Φωκ. » Τιθώρειζ ἢ Τιθωρία. 2) χ. τῆς Αἰτωλ. » Αἰγίτιον.

Βελλεστίνον καὶ Βελλεστίνος, π. τῆς Θεσσαλ. » Φεραί.

Βελουῖ, θ. τῆς Αἰτωλ. » Τυμμερησός, ἴδε καὶ Κλύττος καὶ Σουκόβο.

Βέλχης, ποτ. τῆς Π. (πηγ. ὑπὸ χῶν ἀπὸ τῆς λίμνης τῶν Ἰωννίνων, καὶ χύν. εἰς τὸν Καλαμάν), ἴδε Καλαμάς.

Βελχίτσι, π. τῆς Π. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωννίνα. Πηγ. ἐρεῖπ. ἡ) » Μάλια ἢ Μύλια (Θορρ. Β').

V-nalci, π. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ λόφου, τὸν ὅποιον παραβόρει ὁ Οὐολτοῦρνος ποταμός). » Οὐενάριον.

Βαντίτικο, ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (τὸ ἀνατολ. μέρος τῆς Αἰτωλίας). » Αἰτωλικά (ἢ ἐπικηρτος). 2) ποτ. τῆς Μακ.δ. ἴδε Βεδία.

Venosa, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Βενουσίτζ.

Βέρα, π. τῆς Ἡπ. » Ἐρρα, ἴδε καὶ Ἀγρί-Γουκιά καὶ Παρραμυθιά. 2) . ν. τοῦ Μεσσην. κόλπου (ἀντικρυ τῆς Κορώνης). » Θυγινούσα.

Venano ἢ Leverano, γ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ. Τὰ πλησ. εἰσὶ π. εἶνε, κατὰ τινάς, τὸ) » Οὐέρητον, ἴδε Alessano.

Βέρρα, ποτ. τῆς Ἠλιδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἠλιαν καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Γλαριντζας). » Βουπράσιον.

Βεργενιανή, πηγὴ τῆς Βοιωτ. (κοντὰ εἰς τὰς Πλάτας). » Γαργαφία (κρήνη).

Verde, ἴδε Garigliano.

Βερὺμ-καλεσι, γ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Ἀσσαρ, (περὶ αὐτῆς ἐπαρρόδησεν ὁ εὐφυὲς σκώπτης Στρατόνικος ὁ κηλαρχὸς τὸ Ὁμηρικόν: » Ἀσσον ἴδ', ὡς κεν ὕαsson ἐλθέουρον πείραθ' ἴκειαι, » τὸ ὁποῖον Λατίνος τις μετέφερε διὰ τοῦ » Qui celeri passu Assumit, mortis periculum adiit. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ σημερινὸν Τουρκικὸν ὄνομα τῆς εἶνε παρῶδια τοῦ καθ' αὐτὸ ὀνόματός: τῆς Μπαίρμ-καλεσι).

Βερῦτι, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. ἢ τῆς Φοινίκ. » Βηρυτός.

Vesel, π. τῆς Πρωσ. ἐπαρχ. Cleveberg. » Οὐσεαλίτ.

Weser, ποτ. τῆς Γερμ. (πηγ. εἰς τὸ Ἀννόβερ καὶ χύν. εἰς τὴν Γερμαν. θάλασσαν). » Βίσεργις ἢ Οὐλίσεργις.

Veteri ἢ Vietri, γ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ, μεταξὺ Σειρηνουσῶν καὶ Ποσειδωνιάς). » Μίρκινα καὶ (κατὰ τὸν Στέφ.) » Μιχάρκινα.

Βετέρνικο, π. τῆς Ἡπ. (ἐν τῇ Δολοπία). » Οὐέσττης, ἴδε καὶ Χαλίκι. 2) ποτ. τῆς Θεσσαλ. (χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Φοῖνιξ.

Βιθόρι, λίμ. τῆς Ἡπ. (κοντὰ εἰς τὸ Βουθριντό). » Ἀγχίσου λίμνη, ἴδε καὶ Γυροδολιά.

Vibona, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ). » Ἰππῶν καὶ Ἰππώνιον, (ὅπου τῶν Ῥωμαίων μετονομασθεῖσα) » Οὐβίων Οὐαλεντία (Vibo Valentia). (Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ὁ κοινῶς ὀνομαζόμενος σημεῖον, Κόλπος τῆς Ἀγ. Εὐφημίας) » Ἰππωνιάτης, ἴδε Golfo di S. Eufemia.

Wight, γ. τοῦ Βρετταν. Ὠκεανοῦ. » Ἰκτῆς.

Βιδίνι, π. τῆς Δακ. (παρὰ τὸν Δούναβιν). » Βινδωνίς, Βερνικάκιον ἢ Οὐβινακίον.

Bieda, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρήνιᾳ). » Βλήρα.

Vienna, π. τῆς (Ναρῶν) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). » Οὐβιεννα.

Vicenza, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Πικεντίνῃ). » Πικεντίν.

Villar Luengo, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Ταρρακωνίᾳ). » Λεωνίκη.

Βίλλια, γ. τῆς Αἰτ. ἢ Μεγαρ. » Ἰσσοῦς ἢ » Εἰδυλλία.

Winterthur, γ. τῆς Ἑλβετ. » Βιτ-δουρον.

Wismar, π. τῆς (ἄρκτ.) Γερμ. (ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης). » Αζ-κιδούργιον.

Vitri, π. τῆς Γαλλ. » Βικτοριανόν.

Vittorino (S. —), γ. τῆς Ἰταλ. (πλ. εἰσὶ π. τὸ) » Αἰμίτερον.

Βλαχογιάννη (ποτάμι τοῦ —), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὴν Φλώριδα καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀπιδανόν). » Ἐνιπαῖς.

Βλαχομπογδανιά, ἐπαρχ. τῆς Τουρκ. (πέραν τοῦ Δουνάβεως). » Δακία.

Βλογιά, γ. τῆς Ἀχ. (εἰσὶ π. ἢ) » Πελλήνη, ἴδε καὶ Γαρδίκι. 2) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. καὶ Ἀχ. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Κριός, ἴδε καὶ Τρίκαλα.

Βλογίς, (τὸ ἀρκτ.) μέρος τῆς Αἰτωλ. » Ὀρία ἢ Ὀφρονία.

Βόδα, β. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Ἀχ.) » Παναγχιόν.

Βοδενά (τά), π. τῆς Μακεδ. » Ἐδεσσα ἢ Αἰγαί, ἴδε καὶ Μογλενά.

Vosges, β. μεταξὺ Λοθαριγγίας καὶ Ἀλσακίας. » Βογγοῦς ἢ Βόσγος.

Βούβουσα (προφ. κοιν. Βγιοῦσα), ποτ. τῆς Ἡπ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Μιτζίβου). » Ἀῶς ἢ Ὠος ἢ Αἶας ἢ Ἄνιος.

Βόλγας, ποτ. τῆς Ῥωσ. » Ῥᾶ.

Bolturno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Καμπανίαν καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος παρὰ τὴν ἐμώνυμον αὐτῇ πόλιν). » Οὐολτούρνος.

Βόνιτσα (καὶ κατὰ τοὺς Γραικωφ. Βονδίτσα, ἴδε καὶ παρῶλ. Μπουδενίτσα), π. (παραθαλ.) τῆς Δακν. » Νεώριον τοῦ Ἀνακτορίου (τοῦ ὁποῖου τὰ εἰρεῖνια φαίνονται πλησίον).

Βοστίτσα, π. (παραθαλ.) τῆς Ἀχ. » Αἰγίον (4 1/2 μίλις πρὸς ἀνατολ. ἔκειτο ἢ) » Ἐλίχη, ἴδε Τρυπία. ||. ποτάμι τῆς —, (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Λουμπίτσα καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Σαλινούζι.

Βουδδ, ποτ. τῆς Ἠλ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδί. καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Κυλλήνης). » Ἰάρδανος.

Βουδιά, ποτ. τῆς Μεσσην. ἴδε Ἰαυροζούμενα.

Βουθρεντό (-θριντό, -θρωντό), π. καὶ λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Χαον.). » Βουθρετόν.

Βουλγάρι, λίμ. τῆς Ἀκαρν. » Εὐχίνος.

Βουλγαριά, ἐπαρχ. τῆς (Εὐρωπ.) Τουρκ. » Μυσία ἢ Μυσία (ἡ κατά), ἴδε Σερβία (Σημ. Τὸ ἔθνος ὠνομάζοντο Τριβαλδοί. Ἄλλο δὲ ἔθνος, μετοικῆσαν ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Βόλγα, ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ἐπαρχίαν).

Βουλκάνο (πρῶτ. Βουρκάνο), β. τῆς Μεσσην. (μέρος τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ) » Ἰθώμη, ἴδε Ἰαυρομμάτι. 2) ν. τοῦ Τυρρῶν. πελάγους (μία τῶν Λιπέρεων). » Ἰερά, ἴδε Lirari.

Βουλκάστρον (τό), ἐρεῖπ. μεταξὺ Ἄττ. καὶ Βιωτ. » Φυλῆ καὶ Φυλαί, ἴδε καὶ Ἀργυρόκαστρον.

Βουλπί, ἴδε Ζαρακάς.

Βουρλά, χ. τῆς Ἰων. (κοντὰ εἰς τὴν Σμύρνην). » Χύτριον.

Βύχα, μέρος τῆς Κορινθ. » Σικυωνία, ἴδε Βασιλικία.

Βρανά, χ. τῆς Ἄττ. (εἰς τὸν κόμπον τοῦ Μαραθῶνος, ἴσως ὅ) » Βραυδῶν, ἴδε καὶ Β. οὐζα καὶ Παλαιο-Βραυδῶρα.

Βροχῶρι, π. τῆς Αἰτωλ. (πρῶτ. τοῦ Βλοχῶ, πλησ. ἐρεῖπ. ἡ) » Θέρμος. || λίμνη τιῶ—, ἴδε Ὀζερός.

Βροῦδα, χ. τῆς Ἄττ. (πλησ. ἐρεῖπ. ὅ) » Βραυδῶν, ἴδε καὶ Βρανά.

Βυλός, π. (παραθαλ.) τῆς Θετταλ. Μαγνησίας. » Παγασαί. || κόλπος τοῦ —, » Πελαγονικός καὶ Παγασαῖος ἢ Παγασητικός. || κἀλός τοῦ—, ἴδε Τρίκερι.

Γαδάθα, ἀκρ. τῆς Κύπρου (πλησίον τῆς Ἀμμοβούτης). » Κουριάς.

Γαδριάς, ποτ. τῆς Λοκρ. » Βοάγριος.

Γαϊδουρίνης καὶ Γαϊδουρηνίχτης, ποτ. τῆς Ἀχ. (κοντὰ εἰς τὴν Βοστίσαν). » Μεγαλίτας.

Γαϊδουρονήσι, ν. (παρὰ τὸ Σούνιον) τῆς Ἄττ. » Πατρόκλιου χάραξ.

Γαλαξίδι, π. τῆς Φωκ. » Κίρρα ἢ Κύρα καὶ (κτὰ τὸν Πουκεβίλλ) » Οἰάνθη (-θετα) ἢ Εὐάνθη, ἴδε καὶ Σεροπήγαδον.

Γαλατάς, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρεῖπ. ἡ) » Τεῦβις.

Γαλάτσι, π. τῆς Μολδαβίας (πρὸς τὸν Δούναβιον). » Ἀξιον ἢ Ἀξιόπολις, ἴδε καὶ Ρουσσάβα.

Γαννόχωρα, κομ. τῆς Θράκ. (πρὸς τὴν Προποντίδα). » Γάννος καὶ Γαννιάς.

Γαρδικί, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα). » Δωδώνη (ἡ Μολοσσική), ἴδε καὶ Προσκύνσεις. || βουδ τοῦ—, » Τύμορον.

Γαρδικί, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. » Ἀθανίς ἢ Ἀρθωρία. 2) χ. τῆς Ἀρκ. ἢ Ἀχ. » Βούρο (ἴδε καὶ Διανωρτό) ἢ Πελλήνη (ἴδε καὶ Βλογικά). || ποτάμι τοῦ—, » Κλειτόριος.

Γαστούνη, ἐπαρχ. τῆς Πελοπον. » Ηλεία. 2) π. (πρῶτ.) τῆς Ἠλ. (τρεῖς ὄρος μακρὰν αὐτῆς, εἰς τὴν λεγομένην Παλιόπολιν, φαίνεται ἐρεῖπ. ἡ παλαιὴ) » Ηλίας (τῆς ἑπείας ἀρχαίας, κατὰ τὸν Πτολεμαῖον ἡ) » Κορώνη. || ποτάμι τῆς—, ἴδε Ηλιακός.

Γάτο(κάθε—). ἀκρ. τῆς Κύπρου. » Κουριάς, ἴδε καὶ Γαδάθα.

Γατοννήσιχ, ν. ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (μεταξὺ Λέσβου καὶ Ἀδραμυττίου). » Εκατόννισος.

Genaudan, π. τῆς Γαλλ. » Γαβάλιτα.

Γεδι-μπουρνό, ἀκρ. τῆς Λοκ. » Κράγος.

Γελτζέ-δάχ, β. τῆς Φρυγ. » Δίνδυμον.

Genève (Γερμ. Genf), π. τῆς Ἑλβετ. » Γενόια καὶ Γενουά. || λίμνη τῆς —, » Λεμανὺς ἢ Λεμανή.

Gênes, ἴδε Γενόια.

Γενί-καλέ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Μυρμήκον.

Γενί-μπαλάτ, π. τῆς Ἰων. » Πρίνην.

Γενί-σέχρ, χ. τῆς Βιθυν. ἴδε Γκιανόρ-κισί. 2) π. τῆς Καρ. » Ἀντιόχεια (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον) ἢ » Ὀρθωσία. 3) π. τῆς Θεσσαλ. ἴδε Λάρισα.

Γενί-σιελέ, στόμα (τὸ πέμπτον ἀπ' ἀνατολῶν) τοῦ Δουναβίου. » Νόρακον.

Γένιτζε, π. τῆς Θεσσαλ. ἴδε Ἀρμυρίς. || Γένιτζε (ἢ Ἰντζέ)-καρὰ-σεῦ, ἴδε Πλαταμῶνι. || Γένιτζε-γκισιού, λίμ. τῆς Θεσσαλ. » Αὐδιάς.

Γενί-τσάι, ποτ. τῆς Ἰων. (πηγ. ἐκ τοῦ παρὰ τὴν Ἐρεσον ὄρους Πικτύου, καὶ παρὰ τὴν τὰ εἰσπικτῆς ἀρχαίας Μαγνησίας, χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). » Ἀηθῶς.

Γενί-χισαρά, φρεῦς. τῆς Τρωάδ. (ἐπὶ τοῦ Εὐλησπορίου), ἴδε Γκιανόρ-κισί.

Γένοα (Ἰταλ. Genova, Γαλλ. Gênes), π. (παραθαλ.) τῆς (ἄνω) Ἰταλ. » Γενόια καὶ Γενόια. || Stato di —, ἐπαρχ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (περιλαμβανόμεναι εἰς τὴν πλαισίον) » Λιγουστικὴν ἢ Λιγουρίαν (, ὅπου κατὰ καιρὸν εἰς Αἰγύπτου εἰς τὴν ἐποικίαν περιέχε-

ται ὡσούτως καὶ τὸ Περμόντε καὶ τὸ Δου-
κάτον τῆς Λούκας).

Γερμ. πολούζ, π. τῆς Συρ. » Ἱεράπ ειλι
(τῆς Συρίας).

Γερνίος ἢ Γερωνίος, μέρος τῆς Μεσσην.
(εἰς τὴν περιγῆν Κουδούνια). » Ἱερανόν
(ὄρος) καὶ » Γερῆνη (πόλις).

Γερῆ-ἱρανί, ποτ. τῆς Κεππαδ. καὶ
Παφλαγ. » Ἱρις.

Γιαθρίμπ, ἴδε Μεδινέ.

Γιάλδζα, γ. παραθαλ. τῆς Βιθυν. » Ἐ-
λεινόπολις. (Πλησίον εἶνε τὰ θερινὰ αὐτο-
φυῖ λουτρὰ Πύθια ἢ Πηλοπόθια, ἴδε Κου-
ρι) καὶ ἀρχαίσι. » Δρέπανον.

Γιάλ μίτσα, ποτ. τῆς Βλαχ. » Νάπχρις.
Γιανν ἢ Γιεμὲν (ἐρμην. κατὰ δεξιαν,
διότι κείται δεξιόθεν τῆς Μίκρας, καθὼς
ἡ Δαματὶνὸς ἀριστερίθεν), ἐπαρχ. τῆς Α-
σίας. » Ἀριζία ἢ Εὐδαίμων.

Γιάμπλου ἢ Γιέμπολη, π. τῆς Θράκ.
(ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τάου). » Γιαννούπολις
ἢ Μαρτινουπόλις, (ὕπὸ τοῦ Ἰωάν. Καν-
τακουζ, γράσσεται) » Διάμπολις. 2)
χωρ. π. τῆς Θράκ., ἴδε Εὐκί-καλέ 3)
χωρ. π. τῆς Βοιωτ. » Ἰάμπολις, ἴδε καὶ
Μποχδάν.

Γιανίκι, γ. τῆς Βοιωτ. » Οἶσθη, ἴδε
καὶ Κακόσι.

Γιαννάκι, γ. (παραθαλ.) τῆς Λοκρίδος
(κοντὰ εἰς τὸ Γαλαξίδι). » Φιλίστον.

Γιαννίτσα, γ. τῆς Μεσσην. » Ἀλαγω-
νία.

Γιαννισάνικα (τὰ), ἴδε Ἰμλάκικα.

Γιάσι, π. (πρωτ.) τῆς Μολδαβ. » Αὐ-
γουστία.

Γιάφφα, ἴδε Ἰάφφα.

Γιεμὲν, ἴδε Γιαμάν.

Γιτανλί-δαγί, β. τῆς Κεππαδοκ. (κον-
τὰ εἰς τὴν Καισαρείαν). » Οφίτης.

Γιλδιζ-δαγί, β. τοῦ Πόντου καὶ τῆς
(μικρῆς) Ἀρμενίας. » Παρούδρης.

Γιοῦρα (τὰ), ν. τῆς Μεσσην. (κοντὰ
εἰς τὴν Σκόπελον). » Γεροντία. 2) ν.
τοῦ Αἰγ. πελάγους (πρὸς Βορ. καὶ Δυσμ.
τῆς Σύρου). » Γύαρος (ἡ).

Γιοῦσα-δαγί, β. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ
Θρακ. Βοσπόρου). » Γίγας. (Ἐἰς τὴν κορυ-
φὴν του, καλουμένην Νῶτα Ἡρακλέους,
εἶνε τὸ λεγόμενον Μνῆμα τοῦ Ἑλλήνος,
Κλίνης Ἡρακλέους τὸ πάλαι).

Γιοῦσια, π. τῆς Κεῖλης Συρ. » Λακδι-
κεια (ἐπὶ τὸν Αἰθναν).

Γαετα, π. καὶ ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (μετα-
ξὺ Λατίου καὶ Καμπανίας). » Καίτην.

Gajazzo, ἴδε Cajazzo.

Gulazze, γ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Κεμπ-α-

νίᾳ). » Καλλατέρια ἢ Καλάτια, (παρῆλ.
Cujazzo).

Gales (Ἀγγλ. Wales), ἐπαρχ. καὶ
πριγκίπ. τῆς Ἀγγλ. » Κομβρία.

Galliano, γ. τῆς Σικελ. » Γαλαρία
Γαλαρία καὶ Γαλερία.

Galice, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. » Καλλαι-
κία (τὸ ἐθνικὸν Καλλαικίς).

Γκαλίτα, ν. (εἰς τὰ παράλ.) τῆς Ἀφρ.
» Κολάθη (Πτολ.).

Galli, ν. ν. ἡ ξερονήσια τῆς Τυρρην.
θαλάσσης; (ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς
Καμπανίας). » Σειρηνούσαι.

Garafalo, βάρανθρον κινδυνώδες (περὶ
τὰ μέσση) τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. » Χά-
ρυδεις.

Garbolangi, γ. (παραθαλ.) τῆς Σικελ.
(ὑποὺ τὰ σωζόμενα ἐρείπια, ὑπὸ τὸ ὄνο-
μα: » Muro di Carini (ἀντὶ) Muro d'Ie-
carini, (νομίζονται τὰ παλαιὰ) » Ἰγκαρα
(πατρίς τῆς περιφρῆμ. Λοιδίς).

Garigliano (καὶ περὶ τὰς πηγὰς του
Verde), ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν
Ἀπεννίνων καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλα-
γος). » Λεῖρις καὶ (ἀρχαίσι). » Κλάνις.

Garonne, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ
τῶν Πυρηνίων καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν).
» Γαρουνάς.

Γερμανός, λ. τῆς Μεγαρ. (εἰς τὸν μυ-
χόν τοῦ Κορινθικοῦ κόλπου. Πλησ. ἐρείπ.
τὰ) » Αἰγρόθενα.

Γκεδὶς, ἴδε Σαρμπάτι.

Γκεϊζά, π. τῆς Φρυγ. » Ἀφροδισιάς, ἴ-
δε καὶ Ἀποδοσία.

Γκέλ-φετίν, π. τῆς Ἰνδ. (εἰς τὰς ὄχθας
τοῦ Ἰδισπού). » Βουκέφαλα (τὰ), » Βου-
κεφαλία καὶ Βουκεφάλια.

Γκεμλείκι, γ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν.
(εἰς τὸν Ἀστανηνὸν κόλπον). » Κίος.

Γκεμπαίλ, ἴδε Τζεμπαίλ.

Γκέμπζε, γ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Κων-
σταντινουπόλ. καὶ Νικομηδ.). » Λιθούσα
(ἐδῶ ἀπέθανεν ὁ Ἀννίβας) καὶ (ἐπὶ τῶν
Βυζαντινῶν) » Δακυβίτζα.

Γκερδασί, ἴδε Μπαρτίνι.

Γκέρζ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βο-
σπόρου). » Παντικαπαίων. || στενὸν τοῦ
— (Τουρκ. Γενί-καλέ-μπογαζί), πορθμὸς
μεταξὺ Κριμ. καὶ Ταρταρ. » Κιμμέριος
Βόσπορος.

Γκερυσσί-τοάι, ποτ. τῆς Αἰολίδ. (χύν.
εἰς τὸν Ἑλαίτικόν ἢ Ἀδριατικὸν κόλπον
μεταξὺ Πιτάνης καὶ Ἑλαίας). » Κάϊκος.

Γκέρτζα, π. τῆς Μακεδ. » Γέρτος.

Γκιανού-κισί, γ. καὶ ἀκρ. τῆς Αἰολίδ.
(ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). » Σίγειον.

Γκιλάν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. (περιείχετο ἐν τῇ) » Μηδία, ἴδε Ἰράκι ἀτζεμί.

Γκιμπιλέρρα (Gibbilar, ἀπὸ τῶν Ἀραβ. λέξεων Γζεμπέλ-τέρ, σημαίνοντος Οροσφόνου, διὰ τὸ περιαυτὴν βουνοῦν Κάλπιν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον στημένη ἡ ἐτέρω τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλείους, ἴδε Siega Ximiera), π. παραθαλ. τῆς Ἰσπαν. » Κάλπη καὶ Κάλπεικ καὶ (ἀρχήτερα) » Ἡράκλεια. || στενὸν τῆς—, (τὸ μετὰξὺ Ἀφρικῆς καὶ Ἰσπανίας διαστήμα τῆς θαλάσσης, πλάτους 140 σταδίων). » Πορθμῆς Γαδύρων.

Γκιζιλέες, π. (παραθαλ.) τῆς Κριμαίας. » Εὐπατορία, (ἐλμυρὸν αὐτῆς ὀνομάζεται) » Συμβόλων λιμὴν.

Γκιόκ-σουγιού (πράσινον ὕδωρ), ποτ. τῆς Βιθυν. (χύν. εἰς τὸν Βόσπορον). » Ἀρέτας. §. ποτ. τῆς Φρυγ. (χύνεται εἰς τὸν Σάγγαριν). » Γάλλος.

Γκιόρτζα, ἴδε Γιόρτζα.

Γιόσσα, π. τῆς Ἀλβαν. » Ἀλέα.

Γκιουζέλ-χισσάρ, π. τῆς Ἰων. ἢ Αὐδ. (12 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Ἐρέσου. Ἄν εἶνε ἡ) » Μαχνησία (ἢ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), (οὗτε αἱ) » Τράλλεις. (ἀλλ' ἡ) » Ἠλιοῦπολις, ἴδε καὶ Ἰνέ-μπαζάρ καὶ Σουλτάν-χισσάρ.

Guienne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Ἀκουϊτανία ἢ Λιγυτανία.

Γκιουλ-σεχίρ, π. τῆς Καππαδ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἄλυος). » Ἀραβισσός.

Γκιουμρὸς-χανές, π. τοῦ Πόντου. » Χαλύς.

Γκιουμπρέ-σουγιού, ποτ. τῆς Τρωάδ. » Σιμέις, (παρὸλ. Μενδερέ).

Γκιουρτζία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Γεωργία (εἰς αὐτὴν περιέχεται καὶ ἡ) » Ἰσηρία, (καὶ ἡ) » Κολχίς, (καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἡ) » Ἀλβανία.

Γκιουγκέχ, π. τῆς Αἰγ. (πλησίον ἐρείπ. ἡ) » Πτολεμαίς.

Glochesht, π. τῆς Ἀγγλ. » Κλαύδια κάστρα, ἢ Στρατόπεδον Κλαυδίου.

Γκοβίλιανη, ἴδε Κόστανη.

Golfo di Agropoli, ἴδε Pesto.

Golfo di Santa Eufemia, κόλπ. τῆς Ἰταλ. » Τερνατίας, ἴδε καὶ Amantea καὶ Βιουα.

Gorgoglione, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Σιλουῖον ἢ Σίλδιον, ἴδε καὶ Caragiono.

Gorgona (Ia—), ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (πλησίον τῆς Γένεθας). » Οργών.

Γιόρτζα, π. τῆς (Μακεδονικ.) Ἰλλυρίας. » Εορδέα (-δέα), ἴδε καὶ Δεδόλ.

Gozo, ν. τῆς μεσ. (κοντὰ εἰς τὴν Μάλταν). » Γαῦλος.

Guadaikibir-(qubir), (ἐρμην., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μαύρων, Μέγας ποταμός), ποτ. τῆς Ἰσπαν. » Βαίτις (δοεν ἡ Βαιτική), ἴδε Ἀνδαλουζία.

Guadiana, ποτ. τῆς Ἰσπαν. (διορίζων τὴν Βαιτικὴν τῆς Λυσιτανίας) » Ἀνας.

Guardania, ν. καὶ π. τῆς (Ταβάρων.) Ἰσπαν. » Ἀλωνίς ἢ Ἀ(Ἄ)λωναί.

Γκούρ, ποτ. τῆς Ἀσ. (ποτίζων τὴν μεγάλ. Ἀρμενίαν καὶ τὴν Γεωργ. καὶ ἐνοόμενος μὲ τὸν Ἀράζην, χύν. εἰς τὴν Κασπίαν). » Κύρος.

Γκούρα, β. τῆς Θεσσαλ. » Ὄθρυς ἢ Ὄθρυς. || ποτάμι τοῦ—, ἴδε Φέσσαλα.

Γκραδίτσα, χ. τῆς Μακεδον. » Γορτυνίς. 2) χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν Ἰαπουρίν). » Βούλις.

Γρανίτσα, χ. τῆς Βοιωτ. (2 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Λεβαδείας). » Κορώνεια, ἴδε καὶ Καμαρί καὶ Κουρουνταῖς καὶ Σουλτανάρα.

Grenoble, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τοῦ Δελφινάτου). » Γρατιανούπολις.

Grigenti, π. τῆς Σικελ. » Ἀκράγας (δ καὶ ἡ).

Groue (Ia—), χ. τῆς Σικελ. (πρὸς δυσμ. τῶν Συρακουσῶν). » Ἐρθεσσός ἢ Ἐρθεσσός.

Γλαρέντσα, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Ἠλιδ. (ἐπίνειον τῆς) » Κυλλήνης, (τὸ ἀκρωτήριον ἰδίως ὀνομάζεται) » Ὀρμεία ἢ Ἰρμεία.

Γλυκὺ (ἢ Φανάρι), λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσιπρωτίᾳ εἰς αὐτὴν χύνεται τὸ Μαυροπόταμον). » Γλυκὺς.

Γουεστό, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὸν Ὠλεάν, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀρίσσαν). » Μινυός, ἴδε καὶ Μάννα.

Γονικά, π. τῆς Σικων. » Γονοῦσα ἢ Γονέσσα.

Γονσάρα, χ. τῆς Βοιωτ. » Ἰστιά.

Γερίτσα, π. καὶ λ. τῆς Θεσσαλομαγνησ. (ἔδεν εἶνε ἡ) » Ἰωλκός, (ἀλλ' ἡ) » Δημητριάς (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) » Νήκεια, ἴδε καὶ Ἀγριά καὶ Δεχώνια.

Γορτύνια, π. τῆς Κρήτης. » Γορτυν-υνος, Γόρτυνα καὶ Γορτύνη.

Γούρα, ἴδε Γκούρα.

Γραιθενά, ἐπαρχ. τῆς Μυκεδ. » Στυμφαλὶς (ἡ πρωτεύουσα τῆς ἔδεν εἶνε αἱ) » Ἀύλας. 2) π. τῆς Θεσσαλ. (ἐν τῇ Περραιβίᾳ). » Λιθικία.

Γραιμάδα, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Γρανίτσα, ἴδε καὶ Σκαμένο.

Γυρπέτρα, π. τῆς Κρήτης. » Γεράφυτνα. Γυρβολία, λ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὸ Βουβριν-

τό). » Πηλάδες ἢ Πηλέεις (λιμὴν), ἴδε καὶ Βιδόρι.

Γουτόκαστρον, γ. τῆς Ἀττ. » Ἐλευθεραί.

Δαβιά, κώμ. τῆς Ἀρκαδ. (πληθ. ἐρείπ. ἢ). » Μαίναλος, ἴδε καὶ Μούλκι. || πο-
ταμὸς τῆς —, (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καί,
δ' ἄρξιν τὴν Μεγαλόπολιν, χύν. εἰς τὴν
Ἀλφειόν). » Ἐλισσών.

Δαβριά, ἴδε Ουγδάνι.

Δαχινιστανλίδες, ἔθνος τοῦ Καυκάσου.
» Ταύλοι ἢ » Δάει (ὄθεν καὶ τὸ Δάγ-ἰζάν,
χώρ. τῶν Δάων).

Δαγλί-Τσερκέζοι, ἔθνος τοῦ Καυκάσου.

» Ἀλανάι.

Δαδί, γ. τῆς Φωκ. » Δρύμια.

Δαίρ, π. τῆς Συρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου).

» Θάψακος καὶ (ἴσως ἢ παρὰ τῇ Γραφῇ)

» Τιψάχ.

Δαλαμκινάρα, γ. τῆς Ἀργολίδος. » Σή-
πεια, ἴδε καὶ Βέλτος (τοῦ Ἀργους).

Δαμαλᾶς, κώμ. τῆς Ἀργολ. » Τριζήν.

Δαμανχούρ, γ. τῆς (κατὰ) Αἰγ. (πληθ.
τῆς Μακρονήσου λιμνῆς). » Ἐρμούπολις (ἢ
μικρά), ἴδε καὶ Ἀχμουκίε.

Δαμιάτι, π. τῆς Αἰγ. (καὶ στόμα τοῦ
Νεῖλου. Δέν εἶνε τὸ) » Πηλοῦσιον (τοῦ ὁποῦ
τὰ εἰρεπία σώζονται εἰς τὸ Τινχ ἢ Τινίχ
ἀλλ' ἢ) » Ταμίαθις (τὴν ἐπιάν ἀναφέρει
Στέφανος ὁ Βυζαντινός, φέρων μάρτυρα
τὴν Χοιροδόσκον).

Δαμύρ, ποτ. τῆς Συρ. » Ταμύρος.

Δάντσικα, π. (παραθαλ.) τῆς δυτικῆς
Πρωσ. » Δάντισκον ἢ » Γέδανον.

Δαρδανέλλια (τά), ἴδε Κάστρα καὶ Κα-
στέλλι.

Δαριέλ (χωρ. Δάρ-γιέλ, στενὴ ἔδης),
διόδος στενὴ τοῦ Καυκάσου. » Πυλαί Καυ-
κάσκιαι, ἴδε καὶ Δερβέντ.

Δακαλεῖδ, ν. τοῦ Ἴον. πελάγους (με-
ταξὺ Ἰθάκ. καὶ Κεφαλλην.). » Ἀστερία ἢ
Ἀστερίς.

Δασσούρ, γ. τῆς (μεσσίας) Αἰγύπτου.
» Ἀκνός (εἶχε ναὸν τοῦ Οσίριδος διάση-
μον, ἴδε Σερδ. ΙΖ').

Δαυαία, ν. τῆς Μεσογ. (μία τῶν Λι-
πάρων, ἴδε Lipari), » Φοινικεύσσα, (πρὸς
Fenicudi).

Δαυλία, γ. τῆς Φωκ. » Δαύλεια καὶ
Δαυλίς.

Δαμνί, μον. τῆς Ἀττ. (2 ὄρας πρὸς
δυτικὰς τῶν Ἀθην.). » Κορυδαλὸς (ὄρος)
καὶ » Κορυδαλεῖς (ὄθος).

Δείνας, ποτ. τῆς (δυτ.) Ῥωσ. (ποτίζει
τὴν Οὐσσουγιάν καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασ-
σιν τοῦ Ἀρχαγγέλου). » Ρούδα.

Δεβού, ποτ. τῆς (Ἰλλυρικ.) Μακεδον.

καὶ Ἀλβαν. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Μπέρζα καὶ
χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Γένουσα-
σος καὶ (κατὰ τοὺς Βυζαντιν.) » Σκίμ-
πας. 2) γ. ἢ κώμ. (πρωτ.) τῆς δυτικῆς
Ἐπιδόρας, ἴδε Γιδόρτζα. » Σελασφίρον ἢ Σε-
λσφίριον, (καὶ παλαιότερα) » Κρεώνιον
(ὕπὸ τῶν Βυζαντ. ἐνομάζεται) » Δεσδο-
λις.

Δεβρέτ-χισσάρ, π. τῆς Μακεδ. (ἴσως ἢ)

» Δόχρος, ἴδε Δόμπερη.

Δεκάκι, γ. τῆς Θεσσαλοναγ. » Δώτιον.

Δεκούμι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (ἴδε Σκοῦπι).

» Ἀρσην ἢ Ἀροσίους.

Δελβινάκι, π. τῆς Ἠπ. » Ὀμφάλιον.

Δέλβινον, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (εἰς αὐτὴν
ἰμπεριέχεται ἢ) » Δρουπία (καὶ ἢ) » Χασ-
νία. 2) π. (παραθαλ.) τῆς Ἠπ. (πρωτ.
τῆς Χαλκιδας). » Δέλμινον, » Δελμίνιον καὶ
» Δάλμινον.

Δελνενδί, κώμ. τῆς (Μακεδονικ.) Πι-
ρίας. » Βέτιον (ὄθεν εἰ Βοτ αἰεῖ).

Δελνιού, ποτ. τῆς Κιλικ. (χύν. εἰς τὸν
Ἰστικὸν κόλπον). » Πίναρος.

Δενδερᾶχ, γ. τῆς Αἰγ. (εἰς τὴν ἀριστε-
ρὰν ὄχθην τοῦ Νεῖλου). » Τέντυρις ἢ Τέν-
τυρα (πληθ. εἶνε τὰ ἐρείπ. τοῦ περιφύρου
ναοῦ τῆς Ἰσιδος).

Δένδρα (τά), γ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς
τὸ Τούρναβον). » Ἐλάτεια, ἴδε καὶ Λεῖτα
καὶ Τουρκωχώρι.

Denia, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰσπαν. » Ἠ-
μεροσκοπεῖον καὶ (διὰ τὸν ἐν τῇ ἀντροπό-
λει αὐτοῦ περιέχον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος)
» Διάνιον, (εἰσένε) Ἀρτεμισιον.

Δενιζλί, γ. τῆς Φρυγ. (2 ὄρας πρὸς
ἀνατολ. τῆς Νύσσης). » Δαυδίκηια (ἢ ἐπὶ
τὸν Λύκον).

Δέρας (ἢ Μπόρος), ποτ. τῆς (ἐπικτή-
του) Λιτωλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ἐλλεβο καὶ
χύν. εἰς τὸν Σπερχειόν). » Δύρος.

Δερβένι (τὸ μέγαλον ἢ τοῦ Γαρβαθίου),
στενὸν μεταξὺ Λυκαίου καὶ Ταυγέτου.
» Ἐρμύκον (τὸ Λακωνικόν).

Δερβέντ, π. τῆς Περσ. (παρὰ τὴν Κασπ.
θάλασσαν εἰς τὴν ἐπαρχ. Δαγεστάν) καὶ
παρ' αὐτὴν διέδωκε τοῦ Καυκάσου. » Πυλαί
Κάσπικαι, ἴδε καὶ Δαριέλ.

Δερβίς τοσλεπῆ, γ. καὶ ποτ. τῆς Ἠλιδ.
(χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Λάδων (ὁ Πηλεῖος).
Δερέ (ἢ Δερεῖ), ποτ. τῆς Θράκ. (χύν.
εἰς τὸν Ἀφριανόν). » Τέαρος.

Δερέ-κισί, γ. τῆς Καππαδ. » Μεγα-
ρσός.

Δέρκαι(οί), γ. καὶ λ. τῆς Θράκ. » Δέλικος.

Δέρνι, ἴδε Μπόρκα-ἀγλιεσί.

Δεσπότη-δαγί ἢ Δεσποτοῦν-δαγύ, β. τῆς
Θρακ. καὶ Βουλγαρ. » Ροδοπή.

Deus, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ
ὄρους Jura καὶ χύν. εἰς τὸν Saone). » Δοῦ-
εις καὶ Δούσιος.

Δημητρίαν, π. τῆς Πελοπον. (εἰς τὰ πα-
λαιὰ μεθόρια τῆς Ἀγ. καὶ Ἀρκαδ. Δὲν
εἶνε ἡ) » Ψωφίς (περὶ ἧς ἴδε Τριπόταμον
ἀλλ' ἡ) » Εὐρύμανθος. (Ἡ ἀκρόπολις τῆς
χωρίως ὠνομάζετο) » Φήγεια. || . ποτάμι
τῆς —, ποτ. τῆς Ἀρκ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλ-
φειόν). » Γορτύνιος. ἴδε καὶ Ἡρα.

Διὰβολονήσι, ἴδε Ὑπλή.

Διαικιστὴν, χ. τῆς Ἀχ. » Βούρα.

Διάρ-μπεκίρ, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἐμπε-
ριείχετο εἰς τὴν) » Ἀσσυρίαν. 2) ποτ.
τῆς Μεσοποταμ. » Ἀμιδα.

Διακίλι καὶ

Διάσκυλλο, χ. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. ἢ
Μυσ. (παρὰ τὴν Δασκυλίτιν λίμνην, ἣτις
δὲν εἶνε ἡ Μαχίτις, καθὼς ἐνόμισεν ὁ Ρο-
κοϊκ, τῆς θποιᾶς καὶ τῆ ἀνατολικότερον,
πρὸς τὸ παράλιον, ἀντικρὺ τῆς Βεσθίκου).
» Δασκυλίειον.

Διάστρο τῆς Καστανιάς, (τὸ ὑψηλότε-
ρον μέρος τοῦ) β. τῆς Ἀρκαδ. » Γέρον-
τος, ἴδε Τζήρα.

Διαφόρτι, β. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν
Πάρρυσίαν). » Λύκιον.

Δίωρη, ἐπαρχ. τῆς Ἰλλυρ. ἢ (ἔκω) Ἀλ-
βαν. (ὕποτελεῖ εἰς τὸ σαντζάκι τῆς Ὀ-
χρίδας καὶ διακρίνεται εἰς ἀνωτέραν καὶ
κατωτέραν ἢ τελευταία αὕτη εἶνε ἡ πι-
λαιά) » Δαρδανία, ἴδε Δίμπρα (ὅπου κα-
τόκουν οἱ) » Δύθρες (Ἡρόδ. Ε', 16 καὶ
Ζ', 113).

Diesch, κώμ. τῆς Γερμαν. (πρὸς ἄρ-
κτ. τοῦ Augshourg). » Διχασία.

Dijon, π. τῆς Γαλλίας. » Διδύνειον.

Δικελλικ, χ. (παραθαλ.) τῆς Διολίδ.
» Αταρναί.

Διαννιὸ, ποτ. τῆς Ἀχ. (τὴν χωρίζει
ἀπὸ τῆς Σικωνίας). » Σὺς ἢ Σύθας.

Διμητρίαν, ἴδε Δημητρίαν.

Δίμπρα, ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ἢ Παιον. (παρὰ
τὸν Δρύμον, πρωτ. τῆς ὀρυζήμου ἐπαρ-
χίας, ἴδε Δίωρη). » Διόχρος (ἦ), (μετα-
γενετέρας δὲ καὶ παρὰ Βυζαντ.) » Δέσραι
(ἵππ. τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Θουκυδ. γράφε-
ται ἰσχυμένως Γέωρη), περὶ Δίμπερη.

Δινάρις, ἴδε Κλειδί καὶ Κάδο-δι-σάντ.
» Ἀνδρέα.

Δίπτομο, χ. τῆς Φωκ. » Αὐδρυσός.

Διέπερ, ποτ. τῆς Ῥωσ. (χύν. εἰς τὴν
Μάζην θάλασσαν, κοντὰ εἰς τὴν Ὀζυύ).
» Βορυσθένης. (Εἰς τὸν ὅπ. Μενάνδρου πε-

ρίσκουν τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐνμάζεται)
» Διναπρις.

Διέστερ, ποτ. τῆς (Μεσημβ.) Ῥωσ.
(χύν. εἰς τὴν Μιύρην θάλασσαν κοντὰ εἰς
τὴν Ὀδησσόν). » Τύρας ἢ Νίστρος.

Δογίνα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς
τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. διὰ τῆς Προάτιδος εἰς
τὸν Ἀἰδωνα). » Εὐρύμανθος, ἴδε καὶ Ἀτσι-
κολο καὶ Λιβαρτζιῦ.

Δοκός, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἀπε-
ροπία.

Δολέπ-σουγιού, ἴδε Μπαρτινί.

Δολιανὰ, χ. τῆς Ἀχ. » Εἰνεδς (ς). || .
ποτάμι τῶν —, (πηγ. ἀπὸ τῆς Κυλλήνης
καὶ χύν. εἰς τὸν Ἴον. κόλπον). » Μειλί-
χιος ἢ Γλαύκος, ἴδε καὶ Αἰδύκα καὶ Σεχενά.

Δολμά-μπαγτοῦ, παραθαλ. τῆς Θράκ.
(ἐπὶ τοῦ Βισπόρου). » Ἰκωνίον.

Δολούκα, π. τῆς Κοιλοσυρίας. » Δολίχη.

Δομοκὸ, π. τῆς Θεσσαλ. (παρὰ τὸν Μι-
λιακὸν κόλπον). » Θαυμακός.

Δομοῦς-δαγί, β. τῆς Μυσ. » Ὀλυμπος.

Δόμπερη, κώμ. τῆς Μακεδ. (ἐν τῇ
Ὀρεστίᾳ, νῦν ἐρείπειον κοντὰ εἰς τὴν Βλα-
χοκλεισιούραν). » Δόβρης (Ἡρόδ. Ε'), ἴδε
καὶ Δεδρότ-χισσάρ καὶ Δίμπρα.

Δόν, ποτ. τῆς Ῥωσ. (χύν. εἰς τὴν Μαι-
ῶτιν λίμνην). » Τίναϊς.

Δοναθέστι, ποτ. τῆς (Ίλλυρικ.) Μιχα-
δον. (πηγ. εἰς τὸ ὄρις Σιμπόκα καὶ χύν.
εἰς τὸν Δόδιλ). » Πάγκασσος ἢ Πανύσσ-
σις.

Δορδοθανόκαστρον, ἐρείπ. τῆς Ἀρκαδ.
(κοντὰ εἰς τὴν Ζαροκούλαν). » Καφύαι.

Dordogne, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύν. εἰς
τὸν Garonne). » Δουράντιος.

Doria, δύο ποταμοὶ τῆς Ἰταλ. (ὁ μὲν
μεγαλῆτερος [Doria Balnea], ὁ δὲ μικρό-
τερος [Doria riparia], πηγ. ἀμφότεροι
ἀπὸ τῶν Ἀλπεων καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον).
» Δούριος.

Δουδέν-σουγιού, ποτ. τῆς Πιμφυλ. (με-
ταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Αἰταλείας).
» Καταρράκτις.

Duego, ποτ. τῆς Πορτογαλ. (ῥέων πρὸς
ἄκρον διὰ τὸν συνόρων τῆς Ἰσπαν. καὶ
χύν. εἰς τὸν Ωκεανόν). » Δούριος ἢ Δούρις.

Δουκάτο, ἴδε Κίβος τῆς Κυρᾶς.

Δουλική, ἴδε Ἀλαδούλια.

Δουλιτσίνο, π. τῆς Ἀλβαν. » Ὀλχίνειον,
Δουλχίνειον ἢ Κολχίνειον.

Durance, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ
τῶς Ἀλπεων καὶ χύν. εἰς τὸν Ροδανόν).
» Δρυσεντίας καὶ Δρυσεντίας καὶ Δρυσέντιος.

Δουράτο, π. (παραθαλ.) τῆς (ἔκω) Ἀλ-
βαν. (πρωτ. ποτὲ τῇ, Ἰλλυρίας). » Δου-

ράχιον καὶ (παλαιότερα) » Ἐπίδερμος (χυρ. ἡ ἀκρόπολις τοῦ Δυρράχίου).

Δουρζι-δάχ, β. τῆς Συρ. καὶ Παλαισ. » Λιόχνος. (Οἱ κάτοικοι τοῦ λέγονται Μαριωνεῖται, ἀπὸ τοῦ δόγματος), ἴδε καὶ Τυμπούρ.

Δραγαυέτσι καὶ Δραγομέστι, χ. καὶ λ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τοὺς Οἰνιάδας). » Ἀστακος ἢ » Τράγκσα καὶ Τραγάση (ὅθεν οἱ Τραγκαταῖοι ἄλλες).

Δραγονῆσι, ν. τοῦ Ἰκαρ. Πελάγους (μεταξὺ Σάμου, Πάτμου καὶ Ἰκαρίας). » Κορραταῖαι.

Δρακόνερρον, πηγὴ τῆς Κορινθ. (εἰς τὸν Ἀκροκόρινθον). » Πιερήνη.

Δράμα, π. τῆς Θράκ. » Δράθησκος.

Δραρεῖσι, χ. τῆς Βοιωτ. (ἀντικρὺ τῆς Εὐβοίας). » Δήλιον.

Δράπανον, ἀκρ. τῆς Ἀργολ. (ὅθεν τὰ πλησίον Δρεπανοχώρια). » Δρέπανον.

Δρεμιχὺ, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα). » Πασσαρῶν (πρωτ. ποτὲ τῆς Μολοσσίας, νῦν ἐρείπιον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαιόκαστρον).

Dieux, π. τῆς Γαλλ. » Δρυῖδι.

Dillo, ποτ. (ῥέων πρὸς τὸ μεσημέρι μέρος) τῆς Σικελ. » Ἀχάτης.

Δρίν, ποτ. τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Ἰλλυρ. (τὴν ὁποίαν χωρίζει τῆς Μακεδονίας, πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Ζαγοριῦ καὶ διατρούμενος (:) εἰς Drino bianco καὶ Drino negro, χύν. εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον). » Μέλας ἢ » Δρίων, (ὑπὸ τοῦ Κεδρ. γράφεται) » Δεῦνος, (καὶ ὑπὸ τῆς Ἀννης) » Δρυμών.

Δορίσσα, ποτ. τῆς Ηλιδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρχαδ. καὶ χύν. διὰ τῆς Πισάτιδος εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Λευκανίας.

Enreux, π. τῆς Γαλλ. » Εὐεράκη.

Ἐγγλέξα ἢ Ἐγγλέζικο, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Κέρυσσον). » Μύρ-τος.

Ἐγκιουρρι, π. τῆς Γαλατ. » Ἀγκυρα.

Ἐδρενίχ, χ. τῆς Μυσ. » Ἀδριανὴ (ἢ ἐν Ὀλύμπῳ).

Ἐζδούτ, π. τῆς Κουστουρ. » Ἀζωτος.

Ἐζερός, π. τῆς Θεσσαλ. » Βοΐθη.

Ἐιάς, π. τῆς Κιλικ. » Ἰσός ἢ » Αἰ-γυῖτι.

Ἐκσάς, ἴδε Ἀκσάς.

Ελ-άαζ ἢ Ελ-άασαῖ (ἑρμην. ὁ Ἀπειθής, διὰ τὴν ὁρμητικότητά του) λέγεται καὶ Ελ-μακλούμπ [εἷς ἄστροφος] διότι ῥέει ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν, ἐναντίον τῆς διευθύνσεως τῶν ἄλλων ποταμῶν τοῦ μέρους τούτου). ποτ. τῆς Συρ. » Ὀρόντης καὶ » Ἀξίός.

Ἐλατεῖα, β. τῆς Βοιωτ. » Κιθαιρών.

Ἐλαφονῆσι, ν. τοῦ Λακων. κόλπου (ἀντικρὺ τῶν Κυθήρων). » Ὀνευγνάθος.

Ἐλθα, ν. τοῦ Τυρρῶν. πελάγους (παρὰ τὴν Ἰταλίαν). » Ἀθαλία.

Ἐλ-δὰς, ἴδε Οὐάσ.

Ἐλστ-μπορζόν, ἀκρ. τῆς Θρακ. Χερσον. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησποντου. Ἐδῶ ἔκειτο ἡ) » Ἐλεῦς ἢ Ἐλεῦσσα.

Ἐλεῦτα, ἴδε Λεῦτα.

Ἐληά, λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Κασσιοπίᾳ). » Ἐλαῖς λιμὴν.

Ἐλίξα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (παρὰ τὴν Ἀττικὴν). » Ἐλαιούσα, ἴδε καὶ Καβαλλέρι.

Ἐλκὰς-δαγί, β. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Παφλαγον. » Ὀλγαστος (β).

Ελ-κατίρ, χ. τῆς Συρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, πλησίον τῶν παραλίων τοῦ Περσικοῦ κόλπου). » Γεῖρα (τά).

Ἑλλάδα, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Βελούχι καὶ χύν. εἰς τὸν Μαλικὸν κόλπον). » Σπερχεῖος.

Ἑλλένικο, ἴδε Παυλίτσα.

Ἑλλόπι (καὶ ὄχι Λόκλη), μον. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἡ πεδιάς τῶν ὁποίων ὠνομάζεται). » Ἑλλοπία, (ἰδῶ ἔκειτο τὸ) » Ἰερὴν τῆς Θέμιδος.

Ἑλμαλί, χ. τῆς Λυκ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κρήνου). » Πίναρα (τά).

Ελ-μουῖλκ, ποτ. τῆς Συρ. (παραρρέων τὴν πόλιν τῆς Φοινίκης Βυβλὸν). » Ἄδωνις.

Ἑλμπας, ποτ. τῆς Γερμαν. καὶ Πολων. » Ἀλβίς.

Ἑλμπασάνι, π. (πρωτ.) τῆς (ἄνω ἢ μεσαίας) Ἀλβαν. » Ἀλβανούπολις, ἴδε καὶ Κρόϊα.

Ελ-μποστάν, π. τῆς Καππαδοκ. » Κόρμανα (τὰ Καππαδοκικά), ἴδε καὶ Ἀμέρ-χανέ.

Elue, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἰλλυβήριος). » Ἰλλυβήρις (ἡ).

Ελ-χαλίλ (ἑρμην. ὁ ἀγαπητός, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ αἰτῆρα τοῦ Ἀ' ραῦ, εἰς τὸν ὅποιον οἱ Ἀραβὲς δίδουν τούτο τὸ ἐπίθετον), ἴδε Χεμπρόν.

Εμπεργιούνογλου, παραθαλ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Κυπαρισίων καὶ » Ἐκάτερον.

Embr, ποτ. τῆς Ἰσπαν. (πηγ. ἐν τῇ Κανταβρυγίᾳ καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον) » Ἰβρ.

Εμπρίλ, ἴδε Ερμπιούλ.

Embrun, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. » Ε-βρόδουον (κατὰ διερᾶ. ἀντὶ Επεβρόδουον).

Ems, ποτ. τῆς Γερμ. (διαρρέει τὸ Ἀν-

νόθεοι καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Ἀμασίς.

Ἔμας (προφ. Χέμας), π. τῆς Κιλισυρ.

» Ἐμεσα (παρὰ τὸν Ὀρόντιν).

Ἐξαμίλι, (ὁ λαίμυρος) τῆς Πελοπονν. » Ἰσθμός. 2) π. τῆς Θρακ. Χερσον. » Λυσιμάχεια.

Ἐξαρχο, χ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λοκρ. (πλυσ. ἐρείπ. αἰ) » Ἀβαι, ἴδε καὶ Μόδι.

Ἐξενιδέ, π. καὶ ποτ. τῆς Λυκ. » Ξάνθος (ἡ καὶ δ).

Εουβε, π. τῆς (Ναρδων.) Γαλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ὀλβία.

Ἐπακτος, π. (παραθαλ.) τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον) » Ναύπακτος (εἶνε καὶ ἄλλη εἰς τὴν Φρυγίαν).

Ἐρεγναγ, π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Μύρνου (μεταξὺ Châlons καὶ Παρισιών). » Σπαρνάκη ἢ Σπάρνακον.

Ἐπισκοπή, ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους. » Τήλος.

Ἐραυλί, ποτ. τῆς Γαλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Κεμενοῦ ὄρους, καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Μασσαλίας). » Ραύραρις ἢ » Ἀραυρις.

Ἐργανα, ποτ. (ἡ μάλλον χεῖμαρρος) τῆς Θράκ. (περίφημος διὰ τὸ γασφύρι του, τὸ ὅποτον ἔχει 180 κημάρας, καὶ λέγεται Ὀζούν-κιοπρού). » Ἀγριάνης.

Ἐργίνι ἢ Χαργίνι (ἡ Ἀλεξιάς, Ἱστορ. βιβλ. ΙΓ', τὸ γράφει Χαρσανή, ποτ. τῆς Ἡπ. (πηγ. εἰς τὴν Καυλονίαν, ἐνόνεται μὲ τὸν Ὀσσούνην, παραρρέει τὸ Μπεράτι, καὶ, δεχόμενος ἕνα ἄλλον ποταμὸν, διατρέχει τὸν Μουζακὸν, ὑπὸ τὸ ὄνυμα Μπερατίνο καὶ Καυλονί, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον, οὐ μακρὰν τὴν ἐρείπιον τῆς Ἀπολλωνίας). » Ἀψος.

Ἐρδέλ, ἴδε Τρυνουλιανία.

Ἐρδέν, ποτ. τῆς Ἰουδ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίανην Γενναρετ, καὶ χύν. εἰς τὴν Νεκράν θάλασσαν). » Ἰορδάνης. (οἱ Ἀραβες τὸν ὀνομάζουσιν Νάχρ ἐλ-σσερεκ, ποταμὸν τῆς κρίσεως τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ Ἑβραϊκὸν αὐτὸ ὄνομα: Ἰδὲ ρ, ποταμός, καὶ δὲ ν κρίσις).

Ἐρζ ἱγκιάν, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. » Θεοδοσιούπολις.

Ἐρημόκαστρον, ἐρείπ. πληθ. τῆς Πάργας. » Τορώνη ἢ Τορύνη. 2) ἴδε Κακόσι.

Ἐρι-ρούδ, ποτ. τῆς Ἀτ. (διαρρέων τὴν Παθίαν). » Ἄριος (ἰφ' οὗ παρωνυμάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία Ἀρία, ἄλλη παρὰ τὴν Ἀριανήν), ἴδε Ἰράν καὶ Χορασάν.

Ἐριχά, π. τῆς Ἰουδ. » Ἰεριχώ.

Ἐρμυστάδτ, ἴδε Σιμπίνι.

Frba Spina, χ. τῆς Σικελ. (εἰς τὰς ἀντολικὰς ὑπάρχειας τοῦ Ἡραίου ὄρους). » Ἐρόβιτα (ἰ).

Ἐρμπύλ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀρβήλα.

Ἐνάτια, π. τῆς Παμφυλ. » Λυρνησός.

Ἐράκιμ. (Ἐλ-ρακειμ), ἴδε Κυράκ.

Ἐρείκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου). » Ἐλενέπολις (ἀπ' ἐδῶ διαβαίνουσι συνήθως πρὸς τὸ πέτραν τοῦ Κόλπου εἰς τὴν καλουμένην Γλωσσάν [Δίλ]), ἴδε καὶ Γιαλ-ὀβιά.

Ἐρτζαάρ-δαγί, β. τῆς Καρπαθ. » Ἀργον ἢ Ἀργαίον.

Esaro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρία πλησίον τῆς Κρότωνος). » Αἷσαρος.

Εσκι-Δδάλεια, π. τῆς Παμφυλ. » Ἀτάλεια.

Εσκι-καλές, π. τῆς Θράκ. (εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος). » Ἀμφίπολις.

Εσκι-μπαμπά, π. τῆς Θράκ. » Βουρτουδισσός.

Εσκι-μπαλάτ, ἴδε Μπαλάτ.

Εσκι-μπουρούν, ἴδε Ἀγιά μπουρούν.

Εσκι-σέχο, π. τῆς (ἐπικτ.) Φρυγ. » Δορύλιον.

Εσκι-σταμπέλ, ἐρείπ. τῆς Αἰολίδ. » Ἀλεξάνδρεια (ἢ Τριφάς).

Εσκι-χισσάρ, π. τῆς Φρυγ. » Λασδίχεια (ἐπὶ τὸν Λύκον). 2) π. τῆς Καρ. » Στρατονίκη ἢ Στρατονίκηια.

Escaut, ποτ. τῆς Ὀλλανδ. » Σκάλδης.

Εσνέ, χ. τῆς Αἰγ. » Ἀητόπολις.

Esore (Monte —), β. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρία). » Ἐσώπις (ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ νεωτέρα πόλις τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν).

Ἐσσάν, ἴδε Ἀσβάν.

Ἐσταχάρ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Περσ. » Περσέπολις.

Ἐστερο, λ. τῆς Τροικιν. » Σχοινίτις.

Estampes, π. τῆς Γαλλ. » Στάμπαι.

Ετφού, χ. τῆς Αἰγ. » Ἀπολλινούπολις (ἢ μεΐζων).

Εὔριπος, ν. τῆς Μεσογ. » Εὐρεία. ||. κάστρον τῆς —, π. (πρωτ.) τῆς Εὐβοίας. » Χαλκίς.

Ζαβέρδα (ἢ Τζαβέρδα), κόλπος τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὴν Βόνιτσαν). » Πάλαιρος.

Ζαβίχέ, π. τῆς Μεσοποτ. » Πύλαι.

Ζαγαροβούνι, ἴδε Λικώνα.

Ζαγορά, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. » Μαγνησία ἢ Θεσσαλική. ||. βουνὸ τῆς —, ἴδε Πηλασίδι.

Ζαγόρι, ἐπαρχ. τῆς Ἡπ. » Περζαβία.

Ζαγούρα (ἐνομάζεται ὁ) » Ἀρεθῶν (πο-

ταμὸς εἰς τὰς πηγὰς του), ἴδε Λούρχα.
Ζαλόγκος, ποτ. τῆς Ἠπ. (διαρρέων τὴν
Σελλεύδα καὶ Κατσιοπίαν. καὶ χύν. εἰς τὸν
Αἰθρακικὸν κόλπον). » Χάραδρος ἢ Χα-
ρίδρα.

Ζαμαντί-σουγιού, ποτ. τῆς Καππαδοκ.
καὶ Κιλικ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ταύρον καὶ
χύν. εἰς τὸν Ἰσικὸν κόλπον). » Κύδνος.

Ζαμπιδί, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Εὐ-
δαίμ. Δραβ. » Σαβί.

Ζάρακα, γ. καὶ β. τῆς (ἰρκτ.) Ἀρχαδ.
» Στύμφαλος. (Ζίραξ, Λακωνικῶς ἀντὶ
Χάραξ, ἀναφέρεται καὶ μία πόλις παλαιὰ
τῆς Λακωνίας, Πausan. Ἀττ. ΔΗ'), ἴδε
καὶ Ἰέρακον.

Ζαρακῶς, λίμνη τῆς Ἀρχαδ. (χύν. εἰς
τὸ ὁμώνυμόν της βάρανθρον καὶ ἀναφαί-
νεται εἰς τὴν Ἀργολίδα, ἴδε Μαυροκό-
κλα). » Στυμφάλη.

Ζαρακούλα, γ. τῆς Ἀρχαδ. (πλησ. ἐ-
ρεῖπ. ἰ) » Φενεός.

Ζιρέγκ, π. (πρωτ.) τῆς Δραγγιανῆς
Περσίας. » Προφθασία.

Ζηκοδίττα, π. τῆς Θεσπρωτ. » Ἀρ-
γυθία, ἴδε Ἄρτα.

Ζηράντα, π. τῆς Λακεδαίμ. (τὸ κάστρον
της ἐλέγεται) » Γερενία.

Ζηροκίου, β. τῆς Ἀρχαδ. » Κράθις.

Ζήφρα, ἀρ. καὶ π. τῆς Κιλικ. » Ζε-
φύριον.

Ζηχρίας, γ. τῆς Ἀργολίδ. (πλησ. ἐ-
κκινετο αἰ) » Ορνεαί.

Ζήχολη ἢ Ζήχουλη, κόμ. τῆς Σικων.
(πλησ. ἐρεῖπ. ἡ) » Αἰγείρα, ἴδε Εὐλόκα-
στρον.

Ζέντα, λίμ. τῆς Ἠλυσ. (κοντὰ εἰς τὴν
Σκόδραν). » Λαθεατίς.

Ζερμπί (ἢ Τζέρμπι), ν. τῆς Ἀφρ. (πρὸ
τῆς μικρᾶς Σύρτης). » Μήνιγξ.

Ζήλεια, π. τῆς Παφλαγ. » Ζέλεια (ἡ),
» Ζήλα (τά).

Ζητούνη, π. τῆς Θεσσαλ. » Λαμία ἢ
Θῆβαι (αἱ Φθιωτικαὶ ἢ Θεσσαλικαί). || .
κόλπος τοῦ —. » Μαλιακὸς ἢ Λαμιακός.

Ζιγγάρ, ἴδε Σιγγιάρ.

Ζίρια, β. τῆς Ἀρχαδ. » Κυλλήνη.

Ζούνιο (Ἰταλ. Giunco, τὸ βροῦλον),
γ. τῆς Ἠλ. » Επιτάλιον ἢ » Θρούον.

Ζουρανίου, γ. τῆς Θεσσαλ. (πλησ. ἐ-
ρεῖπ. τὸ) » Εὐθύδριον.

Ζουρίχ, π. τῆς Ελβετ. » Τίγουρον.

Ζυγός, ἐπαρχ. τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος,
(τὸ μεσημβρινὸν) μέρος τῆς Αἰτωλ. » Αἰο-
λία. 2) β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸ παράλιον
τῆς Αἰολ.) » Ἀράκυνθος.

Ἠλιακὸ, ποτ. τῆς Ἠλιδ. (πηγ. εἰς τὰ

βουνὰ τοῦ Λάλα, καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον
τῆς Κλαρέντας) » Πηεῖς (ὁ Ἠλεῖος).

Ἠλιοδρόμια (τά), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ
εἰς τὴν Σκόπελον). » Ἀλόνησος, ἴδε καὶ
Πελαγῆσι.

Ἠράκλεια, π. τῆς Θράκ. (παρὰ τὴν Προ-
ποντίδα. Παλαιότερα ὠνομάζετο) » Πέριν-
θος.

Ἠρακλίτσα, γ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ.
(πρὸς τὴν Προποντίδα). » Ἠράκλεια.

Ἠρί, γ. τῆς Ἀργολίδ. » Νηρὶς (κατὰ
τὸν Μελέτιον).

Θάλασσα (Μαύρη), ἴδε Μαύρη-θάλασσα.

Θάνα, γ. τῆς Ἀρχαδ. (παρὰ τὴν Τρι-
πολιτσάν). » Παλλάντιον.

Θεόδουρι, π. τῆς Ἠπ. καὶ Ἀκαρν. (πρωτ.
τῆς Ἀθμανίας). » Θεωδωρία, ἴδε Ράδο-
βιτο.

Θεραπεΐα, γ. καὶ λ. τῆς Θράκ. (εἰς τὸν
Βόσπορον). » Φαρμακεὺς (κόλπος) ἢ (πι-
σανώτερον τὸ) » Σιραπειὸν (Πολύδ.).

Θερμιὰ (τά), ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους.
» Κύβητος.

Θεσσαλονίκη, π. (πρωτ.) τῆς Θεσσαλ.
(παλαιότερα ὠνομάζετο) » Θέρμη, (θῆεν δ
|| . κόλπος τῆς —, » Θερμαϊκός.

Θήβα (παλῆα —), γ. τῆς Φωκ. (ἴσως ἡ)
» Πεδιαιί. || . λίμνη τῆς —, ἴδε Λιχάρι.

Θολοπόταμο, ποτ. τῆς Ἀχ. » Φοίνις.
Θορικὸ, γ. τῆς Ἀττ. » Θόρικος.

Ἰαλομίτσα, ποτ. τῆς Βλαχίας. » Νάπ-
πρις.

Ἰαμπνί, κόμ. τῆς Παλαιστ. » Ἰαμνία.

Ἰάμπο, π. καὶ φρούρ. τῆς Ἀραβ. (πλη-
σίον τῆς Μεδίνης). » Ἰαμβία (Πτολ.).

Ἰαπουρία, ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (πρὸς
ἄνατολ. τῶν Κεραινίων). » Ἰαπυγία (μέ-
ρος τῆς παλαιᾶς Χαονίας).

Ἰατο, γ. τῆς Σικελ. » Ἰέται.

Ἰάφρα, π. (παραθαλ.) τῆς Παλαιστ.
» Ἰόππην.

Ἰνίς, ν. τῆς Μεσογ. (παρὰ τὴν Ἰσπ.).
» Εὐβουος.

Ἰεράκι, γ. τῆς Θεσσαλ. (πλησ. ἐρεῖπ.
ἡ) » Εἰρεσία ἢ Ἰρασία.

Ἰεράκι ἢ Ἰεράρχει, γ. τῆς Λακων. » Γε-
ρόνθραι.

Ἰέρακον (ἢ Γέρακας), ἀρ. καὶ λ. τῆς
Λακων. » Ζάραξ (ἀντὶ Χάραξ), ἴδε Ζά-
ρακα.

Ἰερὸ (προφ. Γιερό), ἐρεῖπ. τῆς Ἀργολ.
(κοντὰ εἰς τὴν Εὔριον). » Ἀσκληπείον.

Ἰεσι, γ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ)
» Αἰσίον.

Ἰζαΐδ, ἴδε Σαΐτη.

Ἰζνίχ, ἴδε Ἰσνίχ.

Ἰκ-σάρτ (ἱερμην. κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μογγόλων, Μίγας ποταμός), ποτ. τῆς Σκυθ. (χύν. εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν).
 »Ἰξάρτης, Ἰαξάρτης. Ὀξάρτης, Ὀρεξάρτης.

Ἰλγκούν ἢ Ἰλγκιούν, π. τῆς Φρυγ. ἢ Πισιδ. (8—9 ὥρας μακρὰν τοῦ Ἰκονίου).
 »Φιλομήλιον ἢ Φιλομήνιον.

Ἰμλάχινα (ἢ Γιαννισαίνικα), 33 χωρία τῆς Μεσσιν. (περιεχόμενα εἰς τὴν)
 »Στενούκλαρον (πεδίον).

Imola, π. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸν Πάδον).
 »Φόρας Κορνήλιος.

Ἰμπουράρ, χ. τῆς Παμφυλ. » Κίβυρα (τὰ μικρά), ἴδε καὶ Μπουρούζ.

Ἰνέ-μπαζάρ, π. τῆς Μίον. » Μαγνησία (ἢ ἐπὶ Μαϊάνδρῳ), ἴδε καὶ Γκιουζέιλ-χισάρ.

Ἰνέμπολου (Ἰωνόπολις), π. τῆς Παφλαγ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). » Ἀθώ-νου τεῖχος (ἐδῶ ἐδραματούργει ὁ ψευδο-προφάντης Ἀλέξανδρος, ἴδε τὸν Λουκιαν.).
 Ἰνκερμαν, π. τῆς Κριμαίας. » Χερσόν-νησος (ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο Κτενέως, ἴδε Ἀλκυονίδες).

Isirius, π. τοῦ Τυρόλ. » Οἰνοεργία ἢ Οἰνώτριον.

Interdoio ἢ Interdoco, χ. τῆς Ἰταλ.
 »Ἰντερδόκεα.

Ἰντζέ (ἢ Γένιτζε)-καρά-σού, ἴδε Πλα-ταυνῶνας.

Ἰντζήρ-κιοῦ χ. καὶ κόλπος τοῦ Θρακ. Βοσπόρου. » Σουέα.

Indicello, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. ἐκ τῆς Αἴτης, καὶ ῥέων διὰ τῆς Κατάνης, χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). » Ἀμενάνος καὶ (ἀπὸ τὸν Πίνδ. Πύθ. Α. 432) » Ἀμένος.

Giulia-Nuova, ἴδε S. Flaviano.

Jutland, ἐπαρχ. τῆς Δανιμαρκ. » Κιμ-βρική (χεισόννησος).

Ἰππι (ἱερθ. Εἰούπ ἢ Εἰόμπ [Ιῶθ] ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ θαρμύμενου τευχοπροφάντου ἢ μά-τυρες), προάπτερον τῆς Κωνσταντινουπό-λεως. » Κεσμίδιον (ἢ πειλινώτερον τὸ Ἰ-βέδομον (ὅπου ἐχρίοντο οἱ Γρηκορῳμαῖοι αὐτοκράτορες, καὶ ὡς τῶα ζώνονται εἰ τῶν Τούρκων τὴν ὑπάτην).

Ἰσαλα, ἴδε Ὑδαλα.

Ἰσάκ, (Ἰρακαίν, διότι εἶνε δύο), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Χαλδαία ἢ Ἰρακία, ἴδε καὶ Μπαγδάτι.

Ἰράκι-Άρεμπι, ἐπαρχία τῆς Περσ. » Βα-βυλωνία.

Ἰράκι-άτζεμι (Ἰρακία ἢ ἐτέρη ἢ ἀλ-λοτρία), ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Μήρδια (ἢ με-γάλη), ἴδε καὶ Ἀδέρ-μπαϊτζάν.

Ἰράν (ὅπ' αὐτὸ τὸ γενικὸν ὄνομα περι-

λαμβάνονται ὅλοι οἱ μεταξὺ τοῦ Τίγριδος καὶ Ἰνδοῦ) τόποι τῆς ἀνω Ἀσίας. (Ἡ Ζεν-δαέστα τοὺς ὀνομάζει Ἐριέννε, καὶ τοῦ-το ἐξελληνίσαν οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ) » Ἀ-ριανή.

Ἰράγλιε, π. (παραθλ.) τῆς Παφλαγ.
 » Ἡράκλεια (ἢ ἐν Πόντῳ ἢ Ποντική).

2) ἴδε Ἀχρενδέ.

Ἰρι, ἴδε Ἡρι καὶ Βασιλοπότμον.

Ἰρλάνδα, ν. τοῦ Βρετταν. Ωκεανοῦ (ἐν τῶν τριῶν Βασιλείων τῆς μεγάλης Βρετ-τανίας). » Ἰέρνη.

Ἰσακίλ, π. τῆς Πισιδίας. » Σελεύχεια.
 Ἰσκακούρ, ἴδε Ἰσκουρία.

Isir, ποτ. τῆς Γερμαν. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀλπ. καὶ, διαδίδων παρὰ τὸ Μέναχον, χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἰσαρος.

Isire, ποτ. τῆς (Λουγδουν.) Γαίλ. (χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Ἰσρ καὶ Ἰσάρας.

I-sirnia, χ. τῆς Ἰταλ. » Δίσιρνι.

Ἰσκάμπ (ἀπὸ τὴν πόλιν Σκάμπαι), β. τῆς (ἀνω) Ἀλβαν. ἢ Μακεδον. Ἰλλυρ. » Ἐριδανός.

Ἰ κενδερούς, ἴδε Ἀλεξανδρέττα.

I-chia, ν. τῆς Ἰταλ. (πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπολεως). » Π.θηκοσίτι.

Ἰσκουριά (καὶ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν ἰντοπίων, Ἰσγκκούρ), π. τῆς Κελχ. (ἐν τῇ Μιγγρελίᾳ παρὰ τὴν Φάσιν). » Διο-σκουριάς.

Ἰσλάνδα, ν. τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ωκεανοῦ.
 » Θούλη.

Ἰονίχ, π. τῆς Βιθυν. (παρὰ τὴν Ἀσκα-νίαν λίμνην, ἔχουσιν περὶ τὰ 24 μιλ. μή-κος καὶ 3—4 πλάτος καὶ 65—70 πε-ριφέρειαν). » Νίκια.

I-olencia, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Τρέβου καὶ Λειριέος). » Φαερατερία, ἴδε καὶ Fal-vaieria.

Ἰσπανία, βασιλ. τῆς Εὐρ. » Ἰβηρία, Ἰσπερία, Κελτιβηρία.

Ἰσπαχάν, π. (πρωτ.) τῆς Περσ. » Ἀσπά-δινα ἢ Ἀπάδινα.

Ἰστίμπ, π. τῆς Παιον. » Ἀσταθός ἢ » Στεθεὶ (εἰ Παιονικοί)

Ἰστρία, χερσόνη τῆς Ἰταλ. (μεταξὺ Λι-θουρίας καὶ Ἰλλυρίας). » Ἰστρία (ταύτης πρωτεύουσα ἢ Ἰουστία ἢ Ἰουστινοῦ πόλις, ἴδε Cigno ἢ Isigro).

Ἰστοίλ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσίας.
 » Κιλικία (ἢ τραχίτα).

Ἰττολά, π. τῆς Λυδ. (ἐπὶ τὴν Ἑρμόν).
 » Ἀττάλεια.

Ἰφράτ, ποτ. τῆς Ἀσ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρμεν. καὶ, ἐνούμενος μὲ τὸν Τίγριν, ἀφ' οὗ

οί δύο σχηματίζουν τὴν Μεσποταμίαν, χύν. εἰς τὴν Περτ. κόλπον). » Εὐφράτης.

Ἰφροχάν, ν. τῆς Ἀφρ. » Εσπερία.

Ἰωάννινα (προφ. κοιν. Γιάννινα), π. (πρωτ.) τῆς Ηπ. (δὲν εἶνε οὔτε ἡ) » Κασσιόπη, (οὔτε ἡ) » Δωδιώνη. ||. λίμνη τῶν —, (δὲν εἶνε ἡ) » Ἀχερουσία. || (εἰς τὴν) τοπικίαν τῶν —, (περιέχεται ἡ) » Ἑλλοπία, (ἡ) » Μιλοσίς, (ἡ) » Τυμαζάς, (ἡ) » Πεζοαῖδια, (ἡ) » Ἀτιντανία, (ἡ) » Δολοπία, (ἡ) » Ἀθαμανία, (καὶ ἡ) » Παρωέα.

Καδίλχ, π. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. ἡ Μακεδον. » Δάτον καὶ Δάτος (ἡ).

Cavaillon du Comtat, π. τῆς (Ναρβων). Γαλλ. (πλησίον τοῦ Avignon). » Καβαλλίων.

Καβαλλέρι, ν. τοῦ Εὐδοϊκοῦ ποταμοῦ. » Ἐλαιούτα, ἴδε καὶ Ἐλίζα.

Κάβαλλος, χ. τῆς Μάνης, (πλησ. ἐκεῖτο ἡ) » Πύρριχος.

Καβάρνα, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). » Κρουνοὶ ἡ Ὀδισσός, ἴδε καὶ Βάρνα.

Καβαλατζάρ, π. τῆς (Περτ.) Γεωργ. » Καβάλαχα.

Κάβο Γκάλλο, ἀκρ. τῆς Μεσσην. » Ἀκρίτης.

Κάβο-δι-σάντ-Ανδρέα, ἀκρ. τῆς Κύπρου (τὴ βορειοανατολικώτατον). » Δεινάρετον, (ἐκ τῶν πλησίων νήσων, τῶν ἀρχαίων Κλειδῶν, ἡ μία ὀνομάζεται Διναράς).

Κάβο-δουκάτο, ἴδε Κάβος; τῆς Κερᾶς.

Κάβο-δρέπανο, ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. (πρὸς ἄκρον τοῦ κόλπου τῆς Κασσιόπιδας). » Δέβρις.

Κάβο-δρόσο (ἀντὶ grosso), ἀκρ. τῆς Λακεδ. (πρὸς δυσμὰς τοῦ Ταϊνάρου) » Ουρίδες.

Κάβο-κάνιστρο, ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. (πρὸς μεσημέρ. τοῦ κόλπου τῆς Κασσιόπιδας). » Καναστράν καὶ Κανάζρον.

Κάβο κολλόνα, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Σούνιον. 2) ἀκρ. τῆς Ἀιολιδ. (ἀντικρὺ τῆς Ἀίολου). » Κάνη.

Κάβο-κονέλλο, ἀκρ. τῆς Ἠλιδ. » Κυπαρίσιον.

Κάβο-κρέακας, ἀκρ. τῆς Ἐρμιονίδ. » Στρουβός-οὔντος. 2) ἀκρ. τῆς Ἰων. » Κοράκειον ἡ Κορύκειον.

Κάβο-λιθάρι, ἴδε Λιθάδα.

Κάβο-μαλίκα, ἀκρ. τῆς Κρήτ. » Δρέπανον.

Κάβο-μαλιά, ἴδε Μαλειάς.

Κάβο-μαναστήρι, ἴδε Ἀγιος-Γεώργιος.

Κάβο-μαντέλλο, ἀκρ. τῆς Εὐδ. (τὸ νοτιώτατον). » Γερασιός.

Κάβο-μαστήχι, ἴδε Φάνη.

Κάβο-μελανιό, ἀκρ. τῆς Χίου (ἀντικρὺ εἰς τὰ Ψαρά). » Μελαινα ἄκρα.

Κάβο-μπιάνκο, ἀκρ. τῆς Κερκύρ. (τὸ νοτιώτατον). » Λευκόμενα ἡ Λευκίμνη.

2) ἀκρ. τῆς Ἰων. (πρὸς τὴν Χίον). » Ἀργένον. 3) ἀκρ. τῆς Ἰταλ. » Ζεφύριον (εἰς οὗ οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροὶ), κατ' ἄλλους τὸ Capo-buzzano.

Κάβο-μπλάα, ἀκρ. τῆς Ἀθήνου. » Ἐρμαίον.

Κάβο-μπούζο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Κώρυκος.

Κάβο-μπρουτσάνο, ἴδε Κάβο-μπιάνκο (3).

Κάβο-νέγκρο, ἀκρ. (πρὸς Δ.) τῆς Εὐδ. » Λέων.

Κάβο-ξύλι, ἀκρ. τῆς Λακων. » Ὀνογνίβις.

Κάβο-παλιούρι, ἴδε Κάβο-κάνιστρο.

Κάβο-Σάντα-Μαρία, ἀκρ. τῆς Ἰωνίας. » Τρωγίλιον.

Κάβο-παστόσο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Δῆλον.

Κάβο-σιδάρι, ἀκρ. τῆς Κερκύρ. » Φάλακρον.

Κάβο-σίντρο, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Κυνόσουρα.

Κάβο-σχύλι, ἀκρ. τῆς Τροιζην. » Σχύλιον.

Κάβο-σπάδο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Κίμαρος ἡ Δικτυναιον.

Κάβος-τῆς-Κυρᾶς, ἀκρ. τῆς Λευκάδος (τὸ νοτιώτατον). » Λευκάτας (δ).

Καβουρλίμνη, χ. καὶ λ. τῆς (ἐπικτήτου) Λίτωλ. » Ελαιούς (ἐπίνειόν ποτε τῆς Καλυδῶνος).

Καβουρονήσι, ἴδε Πλατεία.

Κάβο φράνκο, ἀκρ. τῆς Κορινθ. (πρὸς τὸν Σαρων. κόλπον). » Σπειραῖον ἡ Σπειραία.

Καδὴ-χιοί, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθύν. » Χαλκιδῶν.

Cadiz ἡ Cadix, ν. (μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς) τοῦ Ἀτλαντ. Ωκεανοῦ (συνεχόμενη διὰ γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ἡπειρον τῆς Ἰσπανίας). » Γάδερα (ἀπὸ τοῦ Γῆ καὶ Δειρή, ὡς οὕα στενὴ καὶ περιμήκης, κατὰ τὸν Στέφ. Κατὰ δὲ τὸν Πλίνιον καὶ ἄλλους, ἀπὸ τῆς Φοινικίης λέξεως Γκαδὶρ, δηλοῦσης σ. . . [serium] ὀνομάζετο δὲ, κατ' αὐτὸν καὶ) » Ἐρυθρα καὶ » Ἀφροδισιάς | περὶ ὧν ὅμως ἴδε ἐν λέξει Carra-va] καὶ » Κοτινοῦσα [ἴδε Tariffa] καὶ Ἡραία).

Caen, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ κάτω Νορμανδίᾳ). » Κάδομον.

Κάβα, ἐρείπια φρουρίου παλαιοῦ ὅπου καὶ ξενοδογεῖα (ἐπὶ τῆς μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Λεβαδείας οδοῦ). » Ελευθεραὶ, (ἴδε καὶ Γουφτόκαστρον).

Καζάν-δισπ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Παρθένιον.

Κιζ-δαγι, β. τῆς Τρωάδ. (μέρος τῆς Ἰδης). » Κότυλος.

Καθήμια (μέρος κοντὰ εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἰδὼ ἦτον ἡ) » Ακαδημίζ.

Cajazzo, γ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Καλατία, πρὸς. Calazze.

Κατάφα, γ. τῆς Ηλιδ. (ἐν τῇ Τριφυλίᾳ, δὲν εἶνε τὸ) » Λέπριον (περὶ οὗ ἴδε Στροβίλοι, ἀλλὰ τὸ) » Σαμικόν.

Καίλ, ποτ. τῆς Ἀρμεν. (χύν. εἰς τὸν Εὐφράτην). » Λύκος (Πλίν.).

Καινέργιο, γ. τῆς Ἀκαρν. (ἐν τῇ Ἀγραιδί). (πληρ. ἐρείπ., ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀγρίδα ἢ Ἀγριάδα, ἢ παλαιὰ) » Ἀγραις.

Καῖσαριε, π. τῆς Κοιλισσῶ. » Καῖσάρεια (ἢ Φιλίππου).

Κακὴ-οκάλα, (δρόμος στενὴς εἰς τὸ παραθαλάσσιον) τῆς Μεγαρίδ. » Σιμῶνίδες πέτραι.

Κάκια, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. πρὸς τὸ μεσημέρ. μέρος τοῦ Πίνδου, καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Ἰων. ||. κάμπος τῆς —, μέρος τῆς Θεσσαλ. » Εστιαῶτις. ||. βουνὰ τῆς —, β. τῆς Θεσσαλ. » Κερκίτιον.

Κακίσι, γ. τῆς Βοιωτ. » Θεσπιαὶ ἢ Θίεθι, ἴδε καὶ Γιαννίκι.

Καλὰδρυτα (τὰ), π. τῆς Ἀχ. » Κυναίθη (:). ||. ποτάμι τῶν —, (χύν. εἰς τὴν Κορινθ. κόλπον). » Κερυνήτης.

Καλαμᾶς, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Τασροβίαν, καὶ χύν. εἰς τὴν πορθμόν τῶν Κορυφῶν). » Οὐμίς.

Καλαμάτα, π. τῆς Μεσσην. » Καλάμαι.

Κέλαμο, γ. (παραθαλ.) τῆς Λακων. » Θαλάμαι.

Κάλαμος, ν. τοῦ Ἴον. πελάγεος (κοντὰ εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἀνέκυσσα εἰς τὴν Ἀγ. Μαύραν). » Κροκύλει.

Καλαμπάκι, π. τῆς Θεσσαλ. » Γόμφοι, ἴδε καὶ Κουκουλιώτικον καὶ Καστράκι.

Calabria, ἐπαρχ. τῆς (μεσημέρ.) Ἰταλ. (εἰς τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως). » Βρεττία καὶ Βρουττία, (καὶ παλαιότερα) » Οἰνωτρία.

Καλανθίστρα (ἴσως Χαλανδρίτσα), γ. τῆς Ἀχ. (4 ὥρας πρὸς μεσημέρ. τῶν Πατρῶν). » Τρίτσια, ἴδε καὶ Τριττή.

Calatraya, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐπὶ τοῦ ποτ.

Γουαδιάνα). » Ἠρητία καὶ Ἠρτην.

Καλαράτι, γ. (παραθαλ.) τῆς Θρακ. Χερσον. » Ἀλωπεκόννησος.

Calahorra, π. τῆς Ἰσπαν. (εἰς τὴν παλαιάν Καστίλιαν, ἐπὶ τοῦ Ἰέρος). » Καλάγουρις.

Calvi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Καμπαν. καὶ Λατίου). » Κάληνον καὶ Κάλη.

Καλενδέρη, παραθαλ. τῆς Θράκης (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ραχία καὶ » Θερμημερία, (τὸ μέρος ὅπου εἶνε τὸ ἁγίασμα ὠνονομάζετο ἰδίως) » Πιθόκου λιμὴν.

Cagliari, π. τῆς Κορσικ. » Κάλαρικ.

Calisch, π. τῆς Γερμαν. (μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Βιστουλα). » Καλεσία.

Καλόλιμνος, ν. τῆς Προποντ. (πλησίον τῆς Κυζίκου). » Βέσβικος.

Châlons-sur-Saone, π. τῆς (Λουζδου.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ἀραρος ποταμοῦ). » Καβυλλῖνον (ἐπὶ τῷ Ἀρρῶ).

Καλπάκι, γ. τῆς Ἀρκαδ. » Ὀρχομενός (ὁ Ἀρκαδικὸς ἢ Πελοποννήσιος).

Καλύβη, γ. τῆς Βοιωτ. » Σκύλος.

Καμάρα, π. τῆς Κρήτης. » Μήλιτος.

δ. ποτάμ. τῆς Τρωίδος (χύν. εἰς τὸν Σιμόντα). » Οὐμβριος.

Καμάρεις, γ. τῆς Λακωνίας » Καϊνὴ -πόλις, ἴδε καὶ Κυπαρίσσι.

Cambrana, γ. τῆς Σικελ. » Καμαρίνα. (Διὰ τὰς νοτιάδας ἀναθυμιάσεις τῆς ὁμωνύμου αὐτῇ πλησίον λίμνης, ὀνομαζομένης σήμερον Lago di Cambrana, ἐλέγετο ἡ παροιμία: » Μὴ κίνει Καμαρίναν, ἀκίνητος γὰρ ἄμεινων, ὁ ὅμοιος μὲ τὸ » Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον »). ||. fiume di —, ποτ. τῆς Σικελ. (βέων πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης). » Ἰππαρις.

Καμάρη, γ. τῆς Βοιωτ. » Κερώνεια, ἴδε καὶ Γερανίτσα καὶ Κουρουναίς καὶ Σουλνάρα.

Καμαρίνα, γ. καὶ λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Κόμαρος (λιμὴν πλησίον Νικοπόλεως).

Καμαρίσι, γ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. (πληρ. ἐρείπ. τὸ) » Πάριον.

Καμένη (ἢ μεγάλη ἢ παλαιά), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σαντορήνην). » Ἰερά. ||. (ἢ μικρὰ —), ἄλλ. νῆσος (μετὰ τὴν Αὐτομάτην). » Θηρασία.

Καμενίτσα, γ. τῆς Ἀχ. » Ὠλενος. ||. ποτάμι τῆς —, » Μέλας ἢ » Βεῖρος.

Καμενοί-μυγάλ, β. τῆς Ῥωσ. (ἔν χωρίζει τῆς Σιδηρίας). » Ῥιπαῖα ὄρη.

Camelino, γ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Καμαρίνον.

Καμπά-κούμ, χ. τῆς Ἰων. » Ἐλαία, ἴδε καὶ Τσανταρλί.

Champagne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Καμπανία (ἢ Γαλλικῇ).

Cambray, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φλανδρίᾳ). » Καμεράτον.

Cambridge, π. τῆς Ἀγγλ. » Κανταβριγία.

Καμπύλα, χ. τῆς (Πελασγ.) Θεσσαλ. » Μόψον.

Κανίνα, φρούρ. τῆς Ἡπ. (ἐν τῇ Ταυ-λαντίᾳ). » Οἶνεον (καὶ ὄχι τὸ) » Ὠρικόν.

Κάννα, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμίκου, ἴδε Siculiana). » Κάμικος (ἔ).

Canosa, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Κανώσιον (-νούσιον).

Canlago, ποτ. (ἢ μᾶλλον βῦαξ) τῆς Σικελ. (οὐ μακρὰν τῶν Συρακουσῶν). » Ἄβολος (ὁ καὶ ἡ) ἢ » Ονέβαλος.

Κανταχάρ, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Ἀραχωσία. 2) π. τῆς Ἰνδ. » Ἀλεξάνδρεια (ἐπὶ τὸν Παροπαμισόν).

Καντέλλο, β. τῆς Ἀχ. ἴδε Βόδα.

Καντῆλι, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. εἰρείπ. ἡ) » Ἀλύζεικ, ἴδε καὶ Ἅγιος Πίλας. 2) ἄκρ. τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὸ Δραγομέστι). » Κριθωτή. 3) ἄκρ. (πρὸς δύοσιν) τῆς Εὐθ. » Φαλασία, (τὸ ὑπερκείμενον αὐτοῦ ὄρος ἴσως εἶναι τὸ) » Κοτύλαιον.

Καντῆλα, χ. τῆς Ἀρχαδ. (εἰς τὴν Τεγεάτιδα). » Κονδύλαι (Πυσ. Ἀρχαδ. κγ').

Καντηλάρα ἢ Καντελόρο, χ. (παραβαλ.) τῆς Παμφυλ. » Σίδη.

Καντηλλί, χ. καὶ ἄκρ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ροιζοῦσαι ἢ Γοφεῦσαι ἄκραι, (εἰς τὴν πλησίον κόλπον τοῦ Γκιδοκ-σουγιού ἔκειτο, κατὰ τὸν Πλινιον, ἡ) » Νικόπολις.

Καπαντρίτι, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. εἰρείπ. ἡ) » Ἀφιδνα ἢ Ἀφιδναί.

Cap de Creux, ἄκρ. τῆς Ἰσπαν. (εἰς τὰ σύνορα τῆς Γαλλ.). » Ἀφροδίσιον.

Capo Buzzano, ἄκρ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Ῥήγιον). » Ζεφύριον (ὅθεν οἱ Επιζεφύριοι Λοκροί, ἴδε καὶ Κάβο-μπιάνκο).

Capo Gallo κτλ., ἴδε Κάβο-Γαλλο κτλ.

Capo d'Alica, ἴδε Cap piccoli.

Capo del Infreschi, ἄκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Πυξοῦς.

Capo della Licosa, ἄκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ, μεταξὺ Ποσειδωνίας καὶ Ἑλέας). » Ποσειδών.

Capo dell'Armi, ἄκρ. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸ Ῥήγιον). » Δευκόπετρα.

Capo delle colonne, ἄκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Λακίνιον.

Capo d'Esrichel, ἄκρ. τῆς Πορτογαλ. (πρὸς μεσημέρ. τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάγρου). » Βαρβέριον.

Capo di Bozzo, ἄκρ. τῆς Σικελ. (τὸ δυτικώτατον). » Αἰλύβαιον (, κατὰ τὸν Βεχάρτον, ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Α ε λ ο ὕ π, σημαίνοντος Εἰς Λιθῶν, διότι πρὸς αὐτὴν τῷ ἐντὶ νεύει).

Capo di Leuca, ἄκρ. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸ Oiranto). » Ἰσπυγία ἄκρα.

Capo di Marsalla, ἴδε Capo di Bozzo.

Capo di Palinuro, ἄκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Παλίνουρον.

Capo di Passaro, ἄκρ. (πρὸς μεσημέρ.) τῆς Σικελ. » Πάχυρον.

Capo di Sant-Alessio, ἄκρ. (πρὸς ἀνατολ.) τῆς Σικελ. » Ἀρέπανον.

Capo di Spartivento, ἄκρ. τῆς Ἰταλ. (τὸ τελευταῖον πρὸς μεσημέρ.). » Ἡράκλειον.

Capo d'Istria, π. (πρωτ.) τῆς Ἰστρίας (ἐν τῇ Ἰταλίᾳ). » Ἰουστινούπολις.

Capo d'Orlando, ἄκρ. (καὶ πόλις τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς) τῆς Σικελ. » Ἀράβουρα.

Capo-Maria, ἄκρ. τῆς Μιτυλ. (πρὸς τὴν Ἰωνίαν). » Μαλία.

Capo finistierre, ἄκρ. τῆς (Ταβήρων.) Ἰσπαν. » Νέριον.

Cap piccoli, ἄκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ). » Κρίμισα (-σσα), (εἰχέ ποτε καὶ ὀρνεύοντο πόλιν, τῆς ἱπείρας τὰ εἰρήπια ὑποτίθενται περὶ τὴν θέσιν Ciro).

Κάπραινα (πορφ. καὶ Καπρουνιά), χ. τῆς Βοιωτ. » Χαίρωνεια.

Capraria, ν. τοῦ Λιβ. ἢ Τυρῆν. πελάγους (πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ., μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρ. Ἀρεπάνου καὶ Αἰλυδαίου). » Αἰγούσα.

Capri (isola di —), ν. τῆς Μεσογ. θαλάσσης (πλησίον τῆς Ναπόλεως). » Καπραί καὶ Καπρία (περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἐπταστῇ διαμονὴν τοῦ Τιθερίου).

Καπρίδανη, (μία τῶν κορυφῶν τοῦ) β. » Ἀμπεία, ἴδε Ἀμπούνια.

Καπρί-σουγιό (ἴσως ἀπὸ τῆς πλησίον λίμνης Καπρίας), ποτ. τῆς Παμφυλ. » Κέστρες.

Capua, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Κασιλίνον (ἀπέχει δεκαεννέα σταδίου τῆς Καπύης, ἴδε S. Maria di Capua).

Καρά-ἀγάτσι, παραβαλ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Κερατίου κόλπου). » Ἀρῦς.

Caraghone, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Σιλουίον ἢ Σιλβίον, ἴδε καὶ Gorgolione.

Καρά-δάγ, β. τῆς Τρωίδ. » Ἰδη (ἡ ἀκρωρία τοῦ ὠνεμάζετο Γάργαρον), παρβλ. Κάζ-δαχί.

Καρά-δερέ, χ. τῆς Μεσοποταμ. (μεταξὺ Νισοίδεως καὶ Μερδίν). » Ἀνκισαίου-πολις.

Καραθῶνα (ἦ), ἀκρ. τῆς Ἀργολίδ. » Ἀπεια ἢ » Ηἰών.

Καρά-καγιά, π. τῆς Κριμαίας. » Χίραζ.

Καρά-κερμάν, π. τῆς Δακ. (παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δυναύθειας). » Ἰστροπόλις καὶ Ἰστρος (ἦ) καὶ Ἰστρία, ἴδε καὶ Κωζάντσα.

Καρά-κογιούν, ν. καὶ λ. τῆς Καρ. » Κιρράνα.

Καραμάν, ἴδε Αχρενδέ.

Καρμανία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἐν αὐτῇ περιείχοντο ἡ) » Καππαδοκία (ἡ μικρά, ἡ) » Λυκαονία (καὶ ἡ) » Ἰσαυρία.

Κεραμουρατάν, ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (περιέχεται εἰς τὴν Αἰνιτανίαν). » Σεσάρης, ἴδε καὶ Κόνιτσα.

Καρά-μπαρπιά, φρούρ. τῆς Βιωτ. (ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Εὐβοίας). » Αὐλίας.

Καρά-μπογιά, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. » Πριαποῦς.

Καρά-μπουρνά, ἀκρ. τῆς Ἰων. » Μίλαινα (ἦρα).

Κραοί, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσίας » Μυσία.

Καρά-σουγιού, ποτ. τῆς Λυθ. (χύν. εἰς τὸν Μχίανδρον). » Ἀρσίος (Πλίν.). 2) ποτ. τῆς Κιλικ., ἴδε Ζαμαντί-σουγιού.

3) ποτ. τῆς Καππαδοκ. (χύν. εἰς τὸν Σκερδίσκον). » Μέλας. 4) ποτ. τῆς Θράκ., ἴδε Μιστό. 5) λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Λάρισσαν), ἴδε Νεζερός.

Καρά-τεκές, ἴδε Καρά-χισσάρ (2).

Καρατζά-μπουρουν, ἀκρ. τῆς Κριμαίας (τὸ μεσημερινώτατον). » Κριου μέτωπον.

Καρά-Γερεκέζοι, ἔθν. τοῦ Καυκάσου. » Ἄθαιοι.

Καρά-Χισσάρ, π. τῆς Φρυγ. » Πρυμνησία. 2) π. τῆς Παμφυλ. » Πέργη.

Καρθασαράς (ἔρθ. Κερδάν-σαρά), χ. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρναν. » Ὀλπαι.

Καρδιόχισσα ἢ Καρδιώτισσα, ἴδε Χριστιάννα.

Καρδίτσα, χ. τῆς Βιωτ. » Ἀκραίφιον, ἴδε καὶ Προσκυνά.

Carigliano, ἴδε Garigliano.

Καριπτζέ, παραθαλ. τῆς Θράκ. (εἰς τὸ στῆμιον τοῦ Θερμικοῦ Βοσπόρου). » Λυκίων λιμὴν.

Καριπτζέ-δερεσι, ρύαξ ἡ χεῖμαρρος τῆς Θράκ. (εἰσβάλλων εἰς τὸν ὀμῶνυμὸν τοῦ κόλπου). » Μύρλειον.

Κριστιρὰν, π. (μεσόγ.) τῆς Θράκ. » Δρουσιπάρκα καὶ Δριζέπαρος (Σολιδ.).

Καρίτσα, χ. (παραθαλ.) τῆς Θεσσαλ. » Εὐρυμεναί.

Κάρλα, λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὸ Βελεστίνον). » Βοιθής.

Carlsbad, π. τῆς Βοσμ. » Θέρμα Κιρλίναι.

Καρνέσι, χ. τῆς (ἀρχαίας) Ἀρκαδίας, (πλῆσ. εἰρεπ. ἡ) » Κλείτωρ, ἴδε καὶ Κλείτουρας.

Καροῦπι, ποτ. τῆς Βιωτ. (πηγ. εἰς τὸν Ἐλικῶνα καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπαίδι λίμνην). » Ἐρκύνη.

Καρπενήσι, μέρος τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. (ἐδῶ κατέφικον οἱ Καλλιεῖς καὶ οἱ Θεσσιεῖς. ἢ πρωτ. πόλις ἔχει πλῆσ. εἰρεπ. τὸ) » Κάλλιον.

Καρπουλί, χ. τῆς Καρ. » Ἀλάβανδα. Carra (la —), ν. τοῦ (Ἀτλαντ.) Ὠκεανοῦ (πλησίον τῆς Ἰσπαν.). » Ἐρύθεια ἢ » Ἀφροδισία, ἴδε καὶ Cadix.

Carthagera, π. (παραθαλ.) τῆς (Ταρρακων.) Ἰσπαν. » Κερχηδών (ἡ νέα).

Καρτέλα, ποτ. τῆς Τριφυλ. » Κυπαρισσαίος.

Chartres, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν).

» Κιρνοῦτον.

Καροά, ποτ. τῆς Ἀρχαδ., ἴδε Ρουφιᾶς.

Καρυδιά, χ. τῆς Θράκ. Χερσον. (ἐπὶ τοῦ Μελανος κόλπου). » Καρδία.

Καρύτινα, π. τῆς Ἀρχαδ. » Γόρτυνα, ἴδε καὶ Ἀμπέλο. || . κάστρον τῆς —. » Τραπεζοῦς. || . ἐπαρχ. τῆς —. » Παρράσια.

Caslopa, π. τῆς Ἰσπαν. » Κασταλὼν, Καστάνων καὶ Κάστλων (3).

Κάσρ-ἔλ-σαμά, χ. τῆς Αἰγ. (εἰς τὴν μεταξὺ Νείλου καὶ Εὐρυδᾶς θαλάσσης ἐρημον). » Βιβυλὼν (Λαυσ. ΚΕ).

Κασσάνδρα ἢ Κασσάνδρεια (νέκ —), π. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. (ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ), (πλῆσ. εἰρεπ. ἡ) » Ποτιδαία (καὶ ἡ) » Σκιώνη, ἴδε καὶ Συκρά. || . κόλπος τῆς — (ἡ τοῦ Ἀγ. Μύμμου). » Τερωναῖος.

Cassibale, ποτ. τῆς Σικελ. » Κακύπαρις (Θαδ. Ζ', 80).

Καστάνι-πολὺ, π. τῆς Παφλαγ. (παρὰ τὸν Ἀμνεῖον ποταμὸν, εἰσβάλλοντα εἰς τὸν Ἄλυν). » Καστάβαλα, » Γερμανικούπολις καὶ » Νεοκλαυδιούπολις (καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινῶν) » Κασταρόνη.

Καστανά, 3 τῆς Μακεδ. » Πέγγαιον.

Castel-à-mare (di Voltorno), π. (παραβαλ.) τῆς Ἰταλ. » Οὐολτοῦρνον (πλησίον εἶνε αἱ ἐκβολαὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ).

Castel-à-mara-de-la-Brnsca, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Ἐλέα, (καὶ ἀρχαιότερον) » Ἰέλη (Ἠρόδ.) καὶ » Θύελλα (Στέφ.) καὶ » Ἑλλη, (ὕστερον δὲ) καὶ » Βελία καὶ Οὐελία.

Castel-vetere, γ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Καυλωνία.

Castel-dell'Osa, γ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Γάβιοι.

Καστέλλι, π. (ποτέ, νῦν ἐρείπιον) τῆς Θετταλ. Μαγνησ. (πλησίον τῆς Μιντσέλλας). » Μελίθεια.

Καστέλλια (τὰ ἄλλως Δαρδανέλια μικρά), δύο φρούρια εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ Κορινθ. κόλπου. » Ρεῖον (Ἀχαϊκόν, τὸ ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου) καὶ Ρεῖον (Αἰτωλικόν, ἦ) » Ἀντίρριον (τὸ ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας).

Καστορίχ, π. τῆς (Μακεδονικ.) Ἀλβαν. » Κέλεθρον (πρωτεύουσα τῆς Ορεσιτίδος).

Κάστρα (τὰ ἄλλ. Δαρδανέλια μεγάλα), δύο φρούρια εἰς τὸ στενὸν τοῦ Ἑλλησπόντου, ἴδε Τσανάκ-καλεσί.

Καστράκι, γ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τοὺς Σταγούς). » Γόμποι, ἴδε καὶ Καλαμπάκι.

Καστρί, π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπῶν, ἐρείπ. κοντὰ εἰς τὴν Πρέβεζαν πρὸς Δ. τοῦ Σουλίου). » Καστρίνη ἦ » Ἀμβρακός. 2) κόμ. τῆς Ἀργολίδ. » Ἐρμιόνη.

3) γ. τῆς Βοιωτ. » Δελφοί. 4) γ. (παραβαλ.) τῆς Ἰων. ἴδε Φώκχαις.

Καστρίτσα, μόν. πλησίον τῶν Ἰωαννίνων. » Ἑλλά (ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἑλλοπίων Πελασγῶν). 2) γ. τῆς Θεσσαλ. ἴδε Πατρατζίκι.

Castro, γ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρην. παρὰ τὴν λίμνην Mezzano). » Στατωνία.

Castro-Giovanne ἢ Castro-Janni, π. τῆς Σικελ. » Ἐννα.

Κασγμίδ, π. (παραβαλ.) τῆς Περσ. (εἰς τὸν Ἰνδικόν Ωκεανόν). » Κασπάτουρα ἢ Κασπία.

Κατάκλων, λ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Πισατίν), ἴδε Ποντικός.

Catalunna, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. » Ταρρακωνησία.

Κατερίνη, π. τῆς Θεσσαλ. » Χάλερα ἢ » Πύδνα.

Κατιέχ, β. τῆς Αἰγ. » Κάσσιον (ὄρος).

Κατούνα, γ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. ἦ) » Κόροντα.

Κατοανάς, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς

τὸ ὄρος Χάλμων, καὶ, ἐκόμενος μὲ τὴν Πλανητεροῦν, χύν. εἰς τὸν Ῥουριῶν). » Ἀροίνιος.

Κατοικαμπέλι, γ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἦ) » Κέρεσσοι.

Κάτω-Ἀχαιά, γ. τῆς Ἀχ. (κοντὰ εἰς τὰς Πάτρας). » Φκραί.

Καυλόνι, ποτ. τῆς Ἠπ., ἴδε Ἐργένι.

Καφᾶς, π. τῆς Κριμαίας. (Κατὰ τὸν Κλάρκ, ὅταν εἶνε ἡ) » Θεοδοσία, (ἀλλὰ τὸ) » Χιῦον (Στρεβ. Ζ', δ'). ||. στενὸν τοῦ —, ἴδε Γκέρτζ.

Κεάτ-χανέ-σουγιού, ποτ. τῆς Θωάκ. (χύν. εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον). » Βορβούσης.

Κελερίνα, ποτ. τῆς Λακων. (χύν. εἰς τὸν Εὐρώταν). » Ἐνιός.

Κελλί, (τὸ ἀνατολικότερον) στόμα τοῦ Δουνάβεως. » Θιάγολα.

Κελιαδίν, π. τῆς Κιλικ. » Καλύκαδνος.

Κελισμάν, π. τῆς Ἰων. » Κλαζομεναί.

Κελνάρ, π. τῆς Κιλικ. » Κελένδερεις.

Κεμάν, ἴδε Κελισμάν.

Κεμέρ τσοσί, ποτ. τῆς Αἰολίδ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατικὴν ἢ Ἐλαϊκὸν κόλπον, πλησίον τῆς Πιτάνης). » Εὐηνός.

Κεμπρινάζ, φρούρ. τῆς Πισιδίας. » Κρέμμα.

Kempton, π. τῆς Σουαθίας. » Καμπόδουνον.

Κεννάχ, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νεῖλου). » Καινόπολις.

Kent (Cap de—), ἀκρ. τῆς Ἀγγλ. (τὸ ἀνατολικώτατον). » Κάντιον.

Centorbe ἢ Centorve, γ. τῆς Σικελ. (ὑπεράνωθεν τῆς Κατάνης, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κυμασώρου). » Κεντόριπα.

Κεντρώματα (λιθοτομίαι), μέρος τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου, (πλησ. ἐρείπ. ἦ) » Ὀλπη, (ἴδε Καρδοασαράς) ἦ ἡ » Ἀμβρακία.

Cerriano, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φρέγγελλαι.

Κεραμίδι, γ. τῆς Μισην. » Φηραί, ἴδε καὶ Παλροχώρα.

Κερατᾶς, β. τῆς Ἀττ. καὶ Μεγαρίδος. » Κεράτης. 2) ν. καὶ ἀκρ. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Κεκουράλεια, ἴδε καὶ Κυρά.

Κερατιά, ἴδε Φορικό.

Κερβάν-σαρτί, ἴδε Κερβασαράς.

Cerveteri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἐτρουρίᾳ). » Καίρεα (ἀπὸ τοῦ Ἑθραϊκοῦ Καίε, σημαίνοντος πόλιν) καὶ (ἰσχυρότερα) » Ἀγυλλα (τὸ ἐπίνειόν της ἐνιμάρτετο Πύργοι, περίφημα δὲ ἦσαν τὰ πλησίον θερμὰ λουτρά, τὰ καλούμενα Καίρετανά, κοιν. σήμερον Bogui di Stiliano, ἢ Bagni dei Sasso).

Κερεζούν, π. τοῦ Πόντου. » Κερασοῦς ἢ
» Φαρνακία.

Κερεμπι-απουρουν, ἀκρ. τῆς Παφλαγ.
(πρὸς τὸν Εὐξ. Πόντον). » Κάραμυς.

Κέρκα, ποτ. τῆς Δαλματ. (χύν. εἰς τὸν
Ἀδριατ. κόλπον). » Τίτιος.

Κερνέλος, χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἑπαρχ.
τοῦ Βλεχού). » Τραχίνιον.

Κερνίτσα (προφ. Τσερνίτσα), χ. τῆς Ἀχ.
» Κερύνεια καὶ Κεράνεια.

Κερπενή, χ. τῆς Ἀρχαδ. ἢ Ἀχ. » Κυ-
ναία, ἴδε καὶ Καλάβρυτα.

Cherso, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ
τὴν Ἰλλυρίαν). » Ἀψυρτίς, ἴδε καὶ Οὐσεγο.

Cesena, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὴν Ἰσπαίν
ποταμὸν). » Κασίνα.

Κεστανί-δαγί, β. τῆς Καρ. » Μισσω-
γίς (1).

Κετσελί-λιμάν, ὄρμος τῆς Βιθυν. (εἰς
τὴν Βόσπορον). » Πανταίχιον ἢ Παντό-
χιν Βοσπόρου, ἴδε καὶ Πανταίχι.

Κετοί-σουγιού, ἴδε Μιντέρ.

Κεϋλάν, ν. τοῦ Ἰνδ. Ωκεανοῦ. » Ταπρο-
βάνη.

Κεφαλάρι, ποτ. τῆς Ἀργολίδ. (πηγ. ἀ-
πὸ τὴν Στυμφαλίδᾳ λίμνῃν, καὶ, τρέχων
ὕπὸ ᾗτῃν, ἀναέρει· πλησίον τοῦ Ἀργεῦς
καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον). » Ε-
ρασίνογ.

Cefalu, χ. τῆς Σικελ. » Κεφαλοΐδιον.

Κερχαίς, χ. (παρθεν.) τῆς Κορινθ.
» Κερχεαί, ||. ποταμὸν τῶν—, » Ελισσάν,
ἴδε καὶ Γαφύρι (κορυμνίς).

Κηριστιά, χ. τῆς Ἀττ. » Κηρισία
(Στραβ. Θ', α, 20. Εἰδὼ πηγάζει ὁ Κη-
φισίος).

Chiaci, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. ἐκ τοῦ
ὄρους Αἰτνῆς καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγ.
» Λίγς (Οκρτ. Εἰδ. Α', 69).

Chianna, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν
Ἑτρουρ. καὶ σχηματίζουν τὰ περὶ τὸ Κλού-
ζιον ἔτη, χύν. τὸν εἰς Τίβεριν). » Γλάνς.

Chiasteggio, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. » Κρα-
στίδιον.

Chieria-a'-Adda, χ. τῆς Ἰταλ. » Φουλ-
χερία.

Chieti, ἴδε Tieti.

Κιζίλ-λιμάν, ποτ. τῆς Παφλαγον. » Ἀ-
λυσ.

Κιζίλ-συζούν, (ἐνομάζεται ὑπὸ τῶν Τα-
τάρων ὁ) ποτ. » Μόδογ, (καὶ ὅσον διαρ-
ρεῖ τὴν Ἀτροπατηνὴν), ἴδε Σιφιτρούν.

Κιζ-κούλες, σκίπυλος (καὶ ἐπ' αὐτοῦ
μικρὸν φρούριον εἰς τὸ μέσον τοῦ στόμα
τος) τοῦ Θρακ. Βοσπόρου. » Δάμαλις (ἀπὸ

τῆς γυναικὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθη-
ναίων Χάρτος, ἥτις ἐπάξην ἐκεῖ).

Κιζ-λιμάν, λ. καὶ ἀκρ. τῆς Κιλικ.
» Ποσειδώνιον.

Κίλια, (ἐν τῷ) στεριῶν τοῦ Δουνάβ.
» Λυκστόλον.

Κιλίτ-ιλ-μπαχέρ, φρούρ. τῆς Θρακ.
Χερσον. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). » Κυνίς
-σῆμα.

Chiocia ἢ Chioggia, ποτ. τῆς Ἰταλ.
» Μαδόακος (ὁ ἐλάσσων), ἴδε Brenta.

Κιορενίχ, π. τοῦ Πόντου. » Κόριαν, ἴδε
καὶ Τονάτι.

Κιόρφεξ, κόλπ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Βό-
σπορον). » Λυκάδιος (κόλπος).

Κισταντίλι, π. τῆς Θράκ. (20 μίλια
πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σόφιας. Ἄν εἴνε,
κατὰ τινες, ἢ) Ἰουστινιανή (ἢ Ἀ, καὶ προ-
τοῦ Ταυρήσιον), ἴδε Ἀχρίδα.

Chiocgio, χ. κοντὰ εἰς τὴν Βενετίαν.
» Κλαυδία.

Κισουδιστάν, ἑπαρχ. τῆς Ἀσίας (πέραν
τοῦ Τίγριδος). » Γορδιστὴ ἢ Γορδισία,
» Καρδουχία, » Ἀσσυρία, » Ἀδριαβινή, (κα-
τὰ τὸν Μεσσην, ὥς ἐς ἐκιοῦρται εἴνε ἐς
Κύρτιοι, τοὺς ὅποιους ἀντρεῖται ὡς σφεν-
δονήτας ὁ Πολύβιος, Ἱστορ. Β, νδ').

Chiusi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Εὐρρήνῃ).
» Κλούσιον.

Κισουάχικ, π. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ.
» Κισύαιον καὶ Κισυάειον.

Κισθίν, π. τῆς Ἀκρ. » Κυρήνη.

Citula, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ).
» Κήριλλοι.

Κιτάνα-απουρουν, ἀκρ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ
τοῦ Βοσπόρου). » Κλειθρα ἢ » Δικλυτρε.

Κιρκισία, π. τῆς Μεσοποταμ. » Κιρ-
κίσιον ἢ » Κιρκισίος.

Κιρκιζ, λίμν. τῆς Παννον. (εἰς τὴν
Καρνύβλαν). » Λούγκεν ἑλος.

Κίρ-σεχίρ, π. τῆς Κιλικ. » Διοκαϊσά-
ρεια.

Κίρ φανάρ, ἴδε Καστρί (1).

Κίσσαδος, β. τῆς Θεσσαλομαγνητ. » Ὀσ-
σα.

Κιτριάζ, κόμη τῆς Ἀσκων. » Δολοός.

Κίτρον, π. τῆς Βιθυν., ἴδε Κύτρο. 2)
ν. τοῦ Ἰον. πελάγους, ἴδε Μεγαννήσι.

Cifalu, ἴδε Cefalu.

Clausemberg, π. τῆς Τρανσυλβαν.
» Κλαυδιούπολις.

Κλειδί, χ. τῆς Ἀττ. (κοντὰ εἰς τὸν Ὀ-
ροπόν). » Δεκίλεια. 2) (δύο ἢ, κατ'
ἄλλους, τρεῖς) ν. ν. τοῦ Πικμεφλ. πελά-
γους (πλησίον καὶ πρὸς Ἀνατολῆς τῆς
Κύπρου). » Κλειδές.

Κλεισοῦρα, στενὸν τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸ ὄρος Ζυγόν). » Τράχης.

Κλείτουρας, χ. τῆς (ἀρχαίας) Ἀρχαδ. (πληθ. ἔρειπ. ἤ) » Κλείτωρ. ||. ποτάμι τοῦ—, (χύν. εἰς τὸν Ἀρσάνιον). » Κλειτόριος.

Κλένιζ, χ. τῆς Ἀργολ. (2 ὥρας ἀπὸ τὸ Χαροβάτι). » Κλεωναί.

Clermont, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὴν Auvergne). » Γερρουσία ἢ » Νερμωσσός.

Κλερτοδοῦνι, β. τῆς Βοιωτ. » Ὑπάτες.

Κλινόβο, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὰ Μετώρια τῶν Βλάχων καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Ἀναυρος.

Clichy, ποτ. τῆς Γαλλ. » Κλιππίαχον.

Κλίσσα, π. τῆς Δαλματ. » Ἀνδήτριον (Στροβ.), » Ἀνδήριον (Πτολμ.).

Κλίσσελιν, χ. (παρθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Γρόνιον.

Κλόκβο, β. τῆς Αἰτωλ. » Τάριος.

Κλύτσοι, β. τῆς Αἰτωλ. (μέρος τοῦ) » Τυμφρηστοῦ, ἔδε Σμόκοβο καὶ Βελούχι.

Κόβαϊκ, ποτ. τῆς Συρ. » Θάλος.

Cognac, π. τῆς Γαλλ.

» Καμπινάκη ἢ Καπρινιάκη.

Coda della volpe (di volpe), ἀρχ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἀντικρὺ τῆς Μεσσηνίας). » Καϊνός, ἔδε καὶ Torre del Cavallo.

Cochilo, π. τῆς Ἰταλ. (πηγ. πληθ. τοῦ Morano εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους della Fauce, καί, ἐνδύμενος μὲ τὸν Κρᾶθιν, χύν. εἰς τὴν θάλασσαν). » Σύβαρις.

Coire, χ. τῆς Ἑλβετ. » Κευρία.

Κόκλα, χ. τῆς Βοιωτ. (2 ὥρας μακρὰν τῶν Θηβῶν). » Πλαταιαὶ ἢ » Πλάταια.

Κοκσί, ἔδε Κακσί. 2) λ. τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Σαρων. κόλπον). » Σχοινοῦς.

Κόλζομ, κόμ. τῆς Αἰγ. (παρὰ τὸν αἰγυλιὸν καὶ εἰς τὸ πέρας τοῦ δυτ. βραχίονος τῆς Ερυθραίας θαλάσσης). » Κλύσμα.

Κολινθί, κόμ. καὶ λ. τῆς Λακων. » Λοίτη. ||. κόλπος τοῦ—, » Λακωνικός.

Κολόναις, χ. τῆς Ἀχ. » Σκόλλις. 2) ἔρειπ. τῆς Φλιασίας (μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου). » Νερμιά, ἔδε καὶ Κουτοσμομάτι καὶ Τρίστενα. 3) ἔρειπ. τῆς Ἀρχαδ. (μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ χωρίου Σκληροῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Κερυταίνης). » Βάσσαϊ.

Κολόνι, ἀρχ. τῆς Αἰολίδ. (σχηματίζον μετὰ τοῦ Λεκτοῦ τὸν Ἀδριαμυτινὸν κόλπον). » Κάνη.

Κόμωνι, π. τῆς Περφλαγον. » Κρώμων.

Come, π. τῆς Ἑλβετ. » Κῶμον. ||. λίμνη τῆς—. » Λάριον.

Comino, ν. κοντὰ εἰς τὴν Μάλταν. » Ηφαίστεια.

Compiegne, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ ἄνω Πικαρδίᾳ). » Κομπένδιον.

Κονιζ, π. (πρωτ.) τῆς Λυκαον. » Ἰκόνιον.

Κονιάρδες (ὀνομάζονται οἱ κάτοικοι) τῆς Πιερίας (εἰς τὴν Μακεδονίαν, διότι μετώκησαν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Κόνιαν [Ἰκόνιον] ἐπὶ Σουλεϊμάν τοῦ μεγάλου).

Κόνιτσα, ἐπαρχ. τῆς Ηπ. (ἔχει 36 χωριά καὶ περιέχεται εἰς τὴν παλαιάν) » Ἀντινανίαν, ἔδε καὶ Καρχηουράδες.

Κονίξ, π. τῆς Φρυγ. » Κολοσσαί (καὶ μεταγενεσ.) » Χῶναι.

Κονέσσα (κέρφος τῆς—). » Στρυμονικός ἢ » Μακεδονικός.

Copenhagen, π. (πρωτ.) τῆς Δανιμαρκ. » Ἀφνία καὶ Ἀφνεία, » Κοδανία.

Κοπί, χ. (παρθαλ.) τῆς Ἰων. » Καῶνες, ἔδε καὶ Ῥόσσα.

Coritina, χ. τῆς Σικελ. » Ἐλωρος (ἤ).

Corica, ἀρχ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Τυλλέσιον, ἔδε καὶ Agello.

Κορκάν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (παρὰ τὴν Κασπ. θάλασσαν). » Ἰρκανία, ἔδε καὶ Ματζενδεράν.

Κορκούρ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Δημητριάς.

Κορούξ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Κυρούς.

Corunna, π. (παρωκεάνιος) τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Ταρρακωνίᾳ). » Βοιγάντιον.

Κόρσικα, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους. » Κύρνος (» Ἐπὶ δὲ νῆσος, οὐ πολὺ ἀπέχουσα τῆς Σαρδούς, Κύρνος ὑπὸ Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ Λιβύων τῶν ἐνοικούντων καλούμενη Κορσική. . . Ὑπὸ μὲν τοι τῶν ἐν τῇ Σαρδοὶ τῷ ὀνόματι τῶ οἰκεθὲν ὀνομάζονται Κόρσοι «, Πaus. I', 17).

Κόρταγ, χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν Αἰολίαν). » Ἀκράγας, » Πλερών, » Κροκύλεια, (καὶ οὐκ ἔστι) » Καλυδών, ἔδε καὶ Κυρά-ρήνη καὶ Μαυρομυάτι.

Κόρτσολα (ἢ Γκόρτζολα), ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας). » Κόρκουρα μέλαινα ἢ » Μέλαινα Κόρκουρα.

Κορώνη, π. τῆς Μεσσην. » Κορώνη (καὶ παλαιότερα) » Κολωνίδα ἢ Κολωνίς, (τὰ ἔρειπια τῆς παλαιᾶς Κορώνης φέρονται εἰς τὸ Πεταλίδι).

Cosenza, π. τῆς Ἰταλ. (μητρόπολις τὸ πάλαι τῶν Βρεττιών). » Κωσεντία.

Coscile, ἔδε Cochile.

Κόστανη ἢ Κοστανίανη, χ. τῆς Ηπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Τὰ μεταξὺ αὐτοῦ

καὶ τῆς Γκοβιλίανης ἐρείπια εἶνε τὰ)
» Βούνεμα(-νιμα).

Κοτζά-μπαλκάν, β. τῆς Θράκ. (τὴν
χωρίζει τῆς Βουλγαρίας). » Αἶμος καὶ
Αἰών.

Κοτζά-σιγίρ, ἴδε Τοῦζλα.

Κοτμίνα, ποτ. τῆς Δακ. (χύν. εἰς τὸν
Νίστρον). » Τιάραντος.

Κοτρώνας, χ. (παραθαλ.) τῆς Μάνης.
» Τευθρώνη, ἴδε καὶ Σκόπια.

Quadeina, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἰ-
σαπιν ποταμόν). » Κλίτερνα.

Κουζατίς, π. (παραθαλ.) τῆς Κολχίδ.
» Κούη.

Κουκιάκαστρον, χ. τῆς (ἐπικτήτου)
Αἰτωλ. » Μολύκριν, ἴδε καὶ Μανηλοῦδι.

Κουκευλιώτικον, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ
εἰς τὸ Μέρζοβον). » Γόμφοι, ἴδε καὶ Κα-
λαμπάκι καὶ Καττράκι.

Κούκλα, χ. τῆς Κύπρου. » Γολγοὶ καὶ
Γολγόν (ἀποικία τῶν Σικυωνίων).

Κούλα, λίμ. τῆς Λυδ. (κοντὰ εἰς τὰς
Σάρδεας). » Γυγαία.

Κούλουρη, ν. τοῦ Σκρων. κόλπου.
» Σαλαμίς (-μιν) καὶ (ἀρχαίот.) » Κούλου-
ρις (» ὡς Καλλιμαχος ὁ Κυρηναῖος ἐν Ἐ-
κάλῃ φησι », Σχλ. τοῦ ἐν Παρίσιος Κώδη-
κος τοῦ Δικαιάρχου σελ. 451, Φύλλ.
275).

Κούλπ, ποτ. τῆς Παννον. (πηγ. ἀπὸ
τὰς Ἀλπεῖς, καὶ χύν. εἰς τὸν Σάβον). » Κό-
λαπις.

Κούμη, κόμ. (παραθαλ.) τῆς Εὐθ. » Κού-
μη. ||. ποτάμι τῆς —, » Βουδωρίς.

Κούμ-καπ', ἴδε Ψωμαθεία.

Κουμπάν ἢ Κουμπάν, ποτ. τῆς Σκυθ.
(πηγ. ἀπὸ τὸν Καύκασον καὶ χύν. εἰς τὴν
Μαῖωτιν λίμνην). » Ἀντικεΐτης καὶ » Ἰ-
πανις (Ἡρόδ., Στρώβ.), » Βάρδανος (Πτλμ.).

Κούμ-μπουρνόφ, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (εἰς
τὸ στόμιον τοῦ Θρακ. Βοσπόρου). » Ἀγκύ-
ραιον.

Κούντουρα, χ. τῆς Μεγαρ. (ἐν ἀπὸ τὰ
Δερδονοχώρια πληθ. ἐρείπ. ἢ) » Γερά-
νεα ἢ » Εἰρένεα.

Κουπόρραχη, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν
ἐπαρχ. τοῦ Αποκυρίου). » Καλλιδρόμη, ἴ-
δε καὶ Βαρδούσια.

Κουράκ, π. τῆς (Πετρίκας) Ἀραβ. (κον-
τὰ εἰς τὴν νεκρὰν θάλασσαν). » Πέτρα.

Κουρέντα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (ἔχει 24
χωρία καὶ περιέχεται εἰς τὴν παλαιάν)
» Θουφεῖδα, ἴδε καὶ Σαραχόβιτσα.

Κουρί, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (πλη-
σίον τοῦ ἀναδρύου τὰ Θερμά νερά) » Πύ-
θια ἢ » Πηλοπούθια (, ὅπου ἔσται καὶ μαν-

τεῖον τὸ πῖλαι περίφημον τοῦ Ἀπόλλω-
νος, ὀνομαζόμενον τῶν Θερμῶν).

Κούρκο, ν. τοῦ Παμφυλ. παράγους (πα-
ρὰ τὸ ἀκρ. Κόρυκον). » Ἐλαιούσα.

Κουρουνιάς, χ. τῆς Βοιωτ. (πληθ. ἐ-
ρείπ. ἢ) » Κορώνεια, ἴδε καὶ Καμάρικα καὶ
Γκρανίτσα καὶ Σουλινάρα.

Κουρού-τσεμές, χ. (παραθαλ.) τῆς
Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Βυθίας καὶ
» Πιράβολος.

Κουράκι, χ. τῆς Ἠλιδ. (πληθ. ἐρείπ.
ἢ) » Φειά (ἰλ. Η, 135).

Curzola, ἴδε Corcola.

Κούστ, χ. τῆς Αἰγ. » Ἀπολλινόπολις
(ἢ Ἐλάστων).

Κουστάκ, χ. τῆς (κατακεκαρμ.) Φρυγ.
» Πίλα.

Κουσινάς ἢ (κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἰλ.
Ω, 615) Κουζινᾶς, β. τῆς Φρυγ. » Σί-
πυλον.

Κουσκουντζούκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Βι-
θυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Χρυσοκέρα-
μος.

Κουτσαφρίνχ, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ.
εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ, ἐνούμενος μὲ τὸ Ἀμ-
πελόβρεμμα, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Θῖος.

Κουτσολάροι, ἴδε Σκρόφαις.

Κουτσομμάτι, χ. τῆς Ἀρχαδ. (συμπε-
ριλαμβάνεται εἰς τὴν Κορινθίαν). » Νε-
μέα, (ἢ ὀνόμαος πηγὴ εἶναι ἢ) » Ἀδρα-
στίνη, ἴδε καὶ Κολώναις καὶ Τρίστενα.

Κράβαρα, ἐπαρχ. τῆς Στερεᾶς Ἑλλά-
δος (μέρος τῆς Αἰτωλίας, ὅπου κατοικοῦν
οἱ Οἰζοῖαι ἢ Εσπέριοι Λοκοῖ, ἴσως ἀπὸ
τῶ) » Κραῦρον (τὸ τραχὺ καὶ ἀπότομον,
ἢ ἀπὸ τῶν) » Κάριφαιαν ἢ Κάρφαρα (πό-
λιν ἀρχαίαν).

Κράνια, χ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὴν Σελλήν
ἢ Κασσιόπιαν). » Κράνεα. 2) καὶ
τῆς Θεσσαλ. (εἰς τὸν Ὀλυμπον). » Κράν.

Crati, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλα-
βρία, χύν. εἰς τὸν Σούβαριν). » Κράβη.

Cremone, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Πά-
δον). » Κρεμόννη.

Cress (Cap de—), ἀκρ. τῆς Ἰσπαν. (ἐν
τοῖς μεθορίσις τῆς Γαλλίας). » Ἀφροδίσιον
(διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τῆς Κυρηναίας
Ἀφροδίτης).

Κρεπένι, χ. τῆς Μακεδον. (ἐν τῇ Ὁ-
ρεστιά ἢ Ορεστιάδι). » Ἀργος (τὸ Ορεστι-
κόν).

Κρημνιά, ἴδε Γορτύνια.

Κρίε, χερσ. τῆς Ρωσ. (εἰς τὴν Μαύ-
ρην θάλασσαν). » Ταυρικὴ (χερσιννησος)
ἢ » Τυρίς.

Κρεϊτάν α, χ. τῆς Παιον. » Κρήζων.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΙΑΤ

Κρόϊα (Κροΐα ἐρμηνεύεται Ἀλθανιστὶ πηγή ἢ κρήνη), π. τῆς (ἄνω) Ἀλθαν. ἢ (Μακεδονικ.) Ἰλλυρ. (πρωτεύουσα τῆς ἐμυνόμενου τοπαρχίης). » Εὐρίθεια ἢ Ἀλθανούπολις, ἴδε καὶ Βερμπασάνι.

Crociadi, π. τῆς Τρανσυλθαν., ἴδε Μπρασοβό.

Κροῦ, ἀκρ. τῆς Δωριδ. (εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν). » Τροίπιον. 2) ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Κροῦδ μέτωπον.

Κροθωναίς, κόμ. (παρθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Ἠράκλεια.

Κυλίστρα, π. τῆς Λυκαον. » Λύστρα.

Κυνόσα, π. τῆς Κρήτης. » Κυνούσις.

Κυπαρίσσι, παλαιόκαστρον τῆς Μάνης (παρὰ τὸ Ταΐναρον). » Κανὴ πόλις, ἴδε καὶ Κονάραις.

Κυπαρίσσεια, γ. τῆς Ἀρκιδ. (κοντὰ εἰς τὴν Καρύστειαν, πλησ. ἐκεῖτο ἡ) » Βασιλῖς.

Κυρά (μεγάλη καὶ μικρὴ), ν. ν. τοῦ Σακρον. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Σαλαρτίνα). » Φαρμακοῦσαι: (ἰδιαίτερος δὲ, ἡ μὲν μεγαλύτερα) » Μεκροτάλεια, (ἡ δὲ μικροτέρα) » Κίρκη. 2) ποτάμι τῆς —, ἴδε Ἀσκηάδι.

Κυρά-ρήνη (κίστρο τῆς —), ἐρεῖπ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ζυγού, πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Ἀρακύνθου). » Πλευρών (ἡ δευτέρα ἢ νέα), ἴδε καὶ Κόρταγα.

Κύρτανα, γ. τῆς Ἀργιδ. » Κέλαδος.

Κύτρο, π. τῆς Βιθυν. » Κότρον, ἢ Κότρω; (ἡ) » Πυθόφορος ἢ Κότρωρος περιόδευται, Εὐσταθ. (λ. Β.) Συγγέται ἐνίσταται καὶ τὰ Κότρωρα, ἴδε Μπουγιούκ-καλέ).

Κυζόουρ, ποτ. τῆς Μισσηποταμ. (χύν. ἐν Βυζάντι). » Ἀδύρρας ἢ » Καζόφρας (παρμ.). » Ἀρτίες (Ξανθ.), ἴδε καὶ Μπελιδι-ἐνίρ.

Κυζικό, ἐπαρχ. τῆς Περσ. (ἰδῶ γίνεται τὸ Λατίστατον αὐτῇ). » Καρμανία.

Κυζίκι-φισαίσι (ἐρμην. Σκηνιτάπορον), ποτ. τῆς Βιθυν. (χύν. εἰς τὴν Ἀσιακὴν κόλπον πλησίον τῆς Ἐλενιπόλεως). » Ἀράκων.

Κζόπι, ποτ. τῆς Γεωργ. (χύν. εἰς τὴν Εὐξ. Πόντον). » Κόβνος.

Κῶ (ἡ), ν. τοῦ ἰσθμ. πελάγους. » Κῶς καὶ » Κίως. || » Κόκκος τῆς —. » Καραμικός.

Constance, π. τῆς Εὐδοκ. (πρωτεύουσα τοῦ Δουκάτου τῆς Βιθης). » Κωνσταντία. (ἡ δυνάμεις αὐτῆς; λίμνη εἰνεῖ ἡ Lacus Venetus ἢ Belgantinus ἢ Bodaniscus).

Κωστάντσα, π. τῆς Δακ. » Τόμις ἢ » Ἰστροπόλις, ἴδε καὶ Καρα-καρμάν καὶ Τριμιθάρ.

Κωρᾶς, π. τῆς Δωριδ. (μία ἀπὸ τὰς τέσσαρας). » Πόνδος.

Λανίκα, γ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Λανούσιον.

Λαγκάδα, ποτ. τῆς Ἀρκιδ. (χύν. εἰς τὴν Ἀλφειόν). » Τεῦθις ἢ Τευθέας.

Λαγκάδι (ποτάμι τῆς Κερᾶς τοῦ —), ποτ. τῆς Ἠλιδ. » Σελάνεις (ἡ Παιεύς).

Λαγκάδια, κόμ. τῆς Ἀρκιδ. » Παρώρεια.

Lagno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καρπαννίᾳ). » Γλάνις ἢ Κλάνις, ἴδε καὶ καὶ Fiume di Paria.

Lago d'Averno, ἴδε Averno.

Lago di Vico ἢ di Roncighione, λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Τορρίνην). » Κικινία ἢ Κίμινια.

Lago di Garda, λίμ. τῆς Ἰταλ. » Βενάκη ἢ Βένικος.

Lago di Celano, λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φουκίνη ἢ » Φουκίνας (πλησίον τῆς ἐκεῖτο ἡ Ἄλβα Φουκηνσία).

Lago di Nemi, λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας, ἀφ' ἧς καὶ ἱππονομιάσθη) » Ἀρικίνη, ἴδε καὶ Aricia.

Lago di Fusaro ἢ di Licola, λίμ. (ἡ λιμνοβίλασσα τεχνικῶς) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καρπαννίᾳ). » Ἀγερούσις.

Lago Lucrino, ἴδε Lucrino.

Lago Maggiore, λίμ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. » Οὐβερανίς.

Lagosta, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (μία τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ λιθουρίδων). » Λάδεσα ἢ » Λάδεστιν, ἴδε καὶ Λασιόνα.

Λαδία, ἴδε Βαλ-χισσάρ.

Λαδινιγέ, π. τῆς Καρμανν., ἴδε Κιλαδία.

Laino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὀρέων τὴν Λευκανίαν τῆς Βρετανίας). » Ἀλζος.

Λάνα, π. τῆς Ἠλιδ. (ἴσως ἡ) » Σελλούς. || » Βουνὰ τοῦ —, » Φιλότη. || » ποτάμι τοῦ —, ἴδε Ἀσκηάδι.

Λαράρι, ἐπαρχ. τῆς Π. (περιέχεται εἰς τὴν παλαιάν) » Κασσιόπιαν, ἴδε καὶ Σπιάντζα καὶ Ράγαις.

Lamoutana (vasschia), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Νόμμετον.

Λάμπουρα (τῆ), γ. τῆς Ἀττ. (εἰς τὴν ἀπὸ Φαλῆρου εἰς Σούνιον παραλίαν). » Ἀλχμύτρα.

Λαμπούρι, λ. τῆς Ἀχ. (εἰς τὴν Κερυνή κόλπον). » Ἐρινός, ἴδε καὶ Ἐερρυτά.

Languedoc, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Ὁξυτανία ἢ Ουκιτανία, » Γαλιτική Γαλλία.

Land send, ἀρχ. τῆς Ἀγγλ. (τὸ μεσημέρι· δυτικώτατον). » Βολέριον.

Λάντες, γ. (παραθαλ.) τῆς Εὐθ. » Περίαις.

Λαον, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Πικαρδίᾳ). » Λαουδουνον.

Λάπωνες, ἔθν. ὑπερβόρειον. » Λουπίωνες.

Λαρενδὰ, π. τῆς Καρχμαν. (τῆς παλαιᾶς Ἰσχυρίας ἢ Λυκαων.). » Ἀρχελαῖς ἢ » Ἀράνδης.

Λάρισσα, π. τῆς Θεσσαλ. (ἐνδεκα πόλεις ἀναφέρονται μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος εἶνε) » Λάρισσα ἡ ἐπὶ τὸν Πηνειὸν ἢ τῆς Β' Θεσσαλίας. ||. ποτάμι τῆς—, ἴδε Πλαταμῶν.

Λάρνακας, π. καὶ λ. τῆς Κύπρου. » Εἰτίον ἢ Κίττειον, (ὁ Βόλντε λέγει ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ) » Χεττίειμ (τῆς Γραφῆς).

Lagosta (ἐννομεῖται ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων Σηλαθόνων ἡ ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὀνομαζομένη Lagosta), ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, ἴδε Lagosta.

Λασιί, μέρος τῆς ἐν Κρήτῃ Ἰδης (τὸ πρὶς ἀνατολᾶς). » Δίκτη.

Λατκινιγέ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Λαοδίκεια (τῆς Συρίας).

Laybach, π. τῆς Γερμαν. » Λουβιχνα. §. ἄλλ. (haut —). » Ναύφορτος ἢ » Νάυφορτος.

Λαύνα, γ. καὶ ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (ἐν τῇ Στυμφαλίᾳ). » Ἀλεια.

Λεβδίτσα (ἢ Λεβεδίτσα)-χισσάρ, π. τῆς Ἰων. » Λεβεδας.

Levenano, ἴδε Vevano.

Λεβίθς, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (μεταξὺ Καλύμνου καὶ Ἀμοργού). » Λέβινθος.

Lebrika, π. (παρωσιάνιος) τῆς Ἰσπαν. » Νάβριτσα καὶ Νέβριτσα.

Λεζίν, λίμ. τῆς Ἀκαρν. (χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). » Κύνεια.

Λεοντόρει, π. τῆς Ἀρκαδ. (δὲν εἶνε ἡ) » Μεγαλόπολις, (ἀλλὰ πιθανώτερον τὰ) » Λεόντρα, ἴδε καὶ Σινάνο. ||. ποτάμι τοῦ—, ἴδε Ξερίλας.

Λεϊφία, π. τῆς Αὐστρίας, (μεβερμιννευθεῖν ἂν) » Φιλόρεια.

Λεϊφκουτάλα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Ψυττάλεια.

Lece, π. τῆς (κίτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Ἀλγίτιον.

Λενίδι, γ. καὶ λ. τῆς Κυνουρ. » Πρασσιὰ καὶ » Πρασσιὰ (αἱ Ορεάται), ἴδε καὶ Πραστός.

Leutini, π. τῆς Σικελ. » Λεοντίνη ἢ (;) Λεοντίνος.

Leon, ν. τοῦ Ἰνκ. ἴδε Carraza (la—). Λεονοῦ, γ. (καὶ πέλαρα τοῦ Ἀχελῷου) εἰς τὴν Ἀκαρν. (πλησίον ἐρείπειον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πόρτα, ἡ) » Στάτος.

Lerida, π. τῆς (Γαββαίων.) Ἰσπαν. (ἐντὸς τῶν Πυρηνίων). » Περδα.

Lerina, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρ., μίξ τῶν Λιθυρίδων). » Φάρος καὶ (ἀρχαῖος). » Πίρος.

Λερό, γ. (παραθαλ.) τῆς Εὐθ. » Κήρινθος.

Λεστενίτσα, ποτ. τῆς Ἰλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειὸν). » Κυβήριος.

Leyde (Leyden), π. τῆς Βελγ. (ἐφ' ἑνὸς τῶν στομιῶν τοῦ Ρήνου). » Λούγδουνον ἢ Λούγδον (τὸ Βαταβικόν).

Λεῦκα, γ. τῆς Βοιωτ. » Λεῦκτρα. 2) ποτ. τῆς Ἀχ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Βίδα καὶ χύν. εἰς τὸν λιμένα τῶν Πατρῶν). » Γλαῦκος, ἴδε καὶ Δολιανά.

Λεῦτα, γ. τῆς Φωκ. » Ἠλάτεια, ἴδε καὶ Δίνδρα καὶ Τουρκοχωρί.

Λέφκας, χωμ. τῆς Φρυγ. » Λεῦκαι, (παρὲλ. Σούστ.).

Λεχώνια, γ. τῆς Θεσσαλμαχιν. » Ἰωλκός, ἴδε καὶ Γορίτσα.

Λιάνκουρα, γ. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὸ Καστρί). » Λυκοῦρεια. ||. βουνὰ τῆς—, β. τῆς Βοιωτ. καὶ Φωκ. » Παρνασσός.

Λιαποριά, ἴδε Ἰαποριά.

Λιάπιδες, ἔθν. τῆς Ἠπ. (κατοικοῦν τὸ δυτικὸν τῶν Ἀκροκεραυνίων). » Ἰάπυγες.

Λιβανήταις, γ. καὶ λ. τῆς (ἐπικνημίδ.) Λοκρ. » Κύνες.

Λιθαδεῖα, π. (πρωτ. τῆς Βοιωτ.) » Λεβδέτσα. ||. ποτάμι τῆς—, ἴδε Καρούπι. ||. λίμνη τῆς—, ἴδε Τιπόλις.

Λιθαδόστρα, γ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὸν Κρίσθ. κόλπον). » Σίφαι.

Λιθαρεζοῦ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὴν Φολὸν καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀλφειὸν). » Ἐρμυανθος, ἴδε καὶ Ἀτοίκολο καὶ Δογάννα.

Λιγχιάρι, γ. τῆς Θράκ. (παρὰ τὴν Μακρῶνιαν). » Ἰσμάρος.

Λιδωρίκι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. gli Dorici), ἐπ. τῆς (ἀνατολ.) Ἑλλάδος, (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Λοκρίδος). » Δωρίς (μέρος τῆς Θεσσαλίας), ἴδε καὶ Μαλανδρίνο.

Liège, π. τοῦ Βελγ. » Λεδίτιον.

Λιθάδα (ἀπὸ τὰς Λιγιάδας, πλησίον κατεμένας νήσους), ἀρχ. τῆς Εὐθ. (πρὶς τὸν Μαλιακὸν κόλπον). » Κήνιαιον, (ὁ Μελέτιος τὸ ἐννομεῖται Κέθο-λίγιάρι).

Λικαρίσι, λίμ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς ἄρκτ. τῶν Θιβῶν, σχηματίζεται ἀπὸ τὰ νερά τῆς Κωπαίδος). » Ὑλικά.

Licoza, ν. τῆς Ἰταλ. (ἀντικρὺ τοῦ πρὸς μεσημβρ. ἀκρωτηρίου τοῦ Ποσειδωνιάτου κόλπου). » Λευκωσία, ἴδε καὶ Riana.

Λικῶνας, β. τῆς Βοιωτ. » Ἐλικῶν.

Lima καὶ Limio, ποτ. τῆς Πορτογαλλ. » Ἀθήνης ποταμὸς (Λατιν.) Oblivion, καὶ » Λιμαίος ἢ Λιμαῖος.

Λιμάν-παδιοῶχ, ἴδε Πόρτο-Ραγουζό.

Λιμιστός, π. τῆς Κύπρου. » Ἀμαθούς καὶ » Ἀμαθός.

Λιμιῶνας, ἴδε Βριτοῦλο.

Limoges, π. τῆς Γαλλ. » Λεμιθίκα.

Λιμυνιά, π. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τοὺς πρό-ποδας τοῦ Ὀλύμπου). » Ἠλώνη.

Limousin, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Λεμο-εικηνσία.

Λιμπάνοβα, ἴδε Σταυρός.

Λιμπούνια (μία κορυφὴ τοῦ) β. » Λάμ-πεια, ἴδε Καπρίθανη.

Λινίτσα, ἴδε Λεσενίτσα.

Λιόπεσι, χ. τῆς Ἀττ. (πρὸς ἀνατολ. τοῦ Ἱμητοῦ). » Παιανία.

Lipari, ν. τοῦ Τυρρην. ἢ Σικελ. πε-λάγους. » Λιπάρα (ἀπ' αὐτῆς, ὡς ἀξιο-λογωτέρας, ὠνομάσθησαν καὶ αἱ περὶ αὐ-τὴν λοιπαὶ ἐξ νῆσοι Λιπάρεις, δηλ. ἡ Ἱε-ρά [τοῦ Ἡραίου] ἢ Ἐέρμεσσι|κοιν. Vul-cano], ἡ Στρογγύλη [Stromboli], ἡ Δι-δύμη [Salini], ἡ Ερικούσα [Alicudi ἢ A-licurim], ἡ Φελικουσα [Felicudi ἢ Fi-licurim] καὶ ἡ Εὐθύνομος [Lisca-Bianca ἢ Ustia]. Ἐκτὸς δὲ τούτων εἶνε καὶ ἄλ-λαι, τὸσον πολλαὶ καὶ μικραὶ, ὥστε οἱ Ἰ-ταλοὶ τὰς ὀνομάζουν Fornicoli [Μύρμη-κας].

Lippe, ποτ. τῆς Γερμαν. (χύν. εἰς τὸν Ὠκεαν.). » Λουπίας.

Lis, ποτ. τῆς Βελγ. » Λεγίας.

Λισάνα, ποτ. τῆς (ἀνω) Ἀλβαν. ἢ Ἰλ-λυρ. » Ἰωνίς.

Lisca-Bianca, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Σικελίαν, μία τῶν Λιπά-ρειων, ἴδε Lipari). » Εὐθύνομος, παρβλ. Ustica καὶ Panaria.

Lisieus, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Νορμαν-δίᾳ). » Ἀνζεθία.

Λισμπόνα, π. (πρωτ.) τῆς Πορτογαλ. » Ὀδύσσεια, » Ὀλυσιππος, » Ολυσιππών, » Ἰουλίκα εὐτυχής.

Λίσσα, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρίαν, μία τῶν Λιθυρνίδων). » Ἰέσσα.

Λιφόκαστρον, χ. τῆς Θεσσαλομαγν. » Σπάλαιρα.

Λιχάρι, ἴδε Λικαρίσι.

Λιψό, χ. τῆς Εὐθ. » Ἀδηνφός.

Λοεδούτικο, ποτ. τῆς Σικυων. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Φελόη.

Λογκάκι, χ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λοκρίδ. (πλησ. ἐρείπ. το). » Θρόνιον, ἴδε καὶ Πα-λινόκαστρον.

Loddi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἐπαρχ. τῶν Μηδισλάνων). » Λεουδον.

Loir, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τοῦ ὄ-ρους Cevennes, καὶ, βέβων βροειδοῦς κῶς, χύν. εἰς τὸν Ωκεανόν). » Λίγειρ καὶ Λί-γυρος.

Λόκλι, ἴδε Ἐλλόπι.

Λούδδ, π. τῆς Παλαιστ. » Λύδδα.

Λουκίσι, χ. τῆς Βοιωτ. » Ἀνθηδών.

Λούκκα, π. τῆς (ἀρκτ.) Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Λεῦκα. ||. δουκάτον τῆς—, ἴδε Γένοβα.

Λουλέ-μπουργκάκι, κομ. τῆς Θράκ. (30 ὥρες ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλ. καὶ 14 ἀπὸ τῆς Ἀνδριανουπόλ.) » Ἀρκαδιού-πολις καὶ » Βεργούλη.

Λουμπίτσα, ἴδε Βόδα.

Λουζόρ, χ. (ἐρείπ.) τῆς Αἰγύπτου. » Θῆ-βαι.

Λουριστάν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. (μέρος τῆς Σουσιανῆς). » Ελυμαί, καὶ (παρὰ τῇ Γραφῇ) » Ελάμ.

Λούρχα, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ἀπὸ τὸ ὄρος Τύμφην καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀμβρακ. κόλπον). » Ἀραχθός, » Ἀραίος, » Ἀρέ-θων.

Λουτράκι, χ. καὶ λ. τοῦ Κορινθ. κόλ-που. » Λέγατον. 2) χ. καὶ λ. τοῦ Ἀμ-βρακ. κόλπου. » Λιμναία.

Λουτροχώρι, χ. τῆς Μεγαρ. (εἰς τὸν Ἰσθμόν). » Πηγί.

Luzon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βανδέᾳ). » Λυκινία.

Lucera ἢ Luzara, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Λουκερία καὶ » Νουκερία (Ἀπούλων).

Lutzen, π. τῆς Σαξον. » Λύκαινα.

Loharra, π. τῆς Ἰσπαν. » Καλάγου-ρις.

Λουγουριό, χ. τῆς Ἀργολίδ. » Λύς ἢ » Λύσσα, » Λουκούργιον (Στρεβ. τὸ ὅποιον διώρθωσάν τινες). » Λύρκειον.

Λυθρί, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. (κοντὰ εἰς ταῖς Φώκαιας). » Ἐρυθραία.

Λυκόστομος, κοιλάς ἢ στενὸν μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Ἀκαρ. » Τέμπη (τὰ Θεσσα-λικὰ) ἢ » Νύλαι.

Λυκούριον, χ. τῆς Ἀργολίδ. » Λύς ἢ » Λύσσα, » Λουκούργιον (Στρεβ. τὸ ὅποιον διώρθωσάν τινες). » Λύρκειον.

Λυθρί, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. (κοντὰ εἰς ταῖς Φώκαιας). » Ἐρυθραία.

Λυκόστομος, κοιλάς ἢ στενὸν μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Ἀκαρ. » Τέμπη (τὰ Θεσσα-λικὰ) ἢ » Νύλαι.

Λυκούριον, χ. τῆς Ἀργολίδ. » Λύς ἢ » Λύσσα, » Λουκούργιον (Στρεβ. τὸ ὅποιον διώρθωσάν τινες). » Λύρκειον.

Λυθρί, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. (κοντὰ εἰς ταῖς Φώκαιας). » Ἐρυθραία.

Λυκόστομος, κοιλάς ἢ στενὸν μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Ἀκαρ. » Τέμπη (τὰ Θεσσα-λικὰ) ἢ » Νύλαι.

Λουκουριά, χ. τῆς Ηπειροῦ (κοντά εἰς τὸ Δελφινόν). » Ἀγχίμορος.

Lyon, π. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς συρροῆς τῶν ποταμῶν Ρυδανοῦ καὶ Ἀραρος) » Λούγδουνον (τὸ Γαλλικόν) καὶ » Λούγδουνα (τὰ) (Ὁ Menage ἐτομολογεῖ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Lugon καὶ Dunum, δαλούντος, κατὰ τὴν ἀρχαίαν Κελτικὴν διάλεκτον, Κόρακος Ὑψωμ. Πιθανώτερον δὲ ἀπὸ τοῦ Lucii dunum, ἴδε καὶ Πλούτ. περὶ ποταμῶν).

Magdebourg, ἴδε Macdebourg.

Μαγιάς, λίμνη καὶ Κωμόπ. τῆς Μυσ. ἥ ἐπικτ. Φρυγ. » Μιλητιόπολις (ἡ λίμνη ἔδεν εἶνε, καθὼς ἐνόμισεν ὁ Ροσκοκ, ἡ) » Δακυλιτίς, (ἀλλ' ἡ) » Ἀρτυνία ἢ Μιλητιοπολίτις (τοῦ Πλιν., κατὰ τὸν Abbé Sestini).

Μαγκάλια (ἡ, κατὰ τὸν Μελέτ., Παγγάλια), χ. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). » Κάλλατις, ἡ » Τόρις-εως (ἔπου ἐξωρίσθη ὁ Ὄδιδος).

Magra, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. διὰ τῆς Σαρδινίας εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν). » Μάκρης.

Μάγνητα, ἴδε Μάνησα.

Μαγούλα, χ. τῆς Λακων. (μῖαν ὥραν μακρὰν τοῦ Μιστρά). » Σπάρτη.

Μάγουσα, π. τῆς Κύπρου. » Σαλαμίς. Μαδένι (Μαδενοχώρια), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Χαλυδία (ἔθεν ἡ Ἐπισκοπὴ Χαλδίας), ἴδε Γκιουμούσ-χανίς.

Μαζαράκι, μοναστήρ. τῆς Βοιωτ. (ἐδῶ ἔκειτο ἡ) » Ὀρχηστός.

Majorca, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (μῖα τῶν Βαλεαρίων). » Εὐδοσία.

Mayence, π. τῆς Γερμαν. (παρὰ τὸν Ῥήνον). » Μογυντία.

Μακάσ-συγιού, ποτ. τῆς Καππαδ. (χύν. εἰς τὸν Ἄλυν). » Μάκας.

Macdebourg, π. τῆς Σαξ.ν. (ἐρμηνεύεται) » Παρθενούπολις.

Macon, π. τῆς Γαλλ. » Ματίσων.

Μάκρη, χ. ἀκρ. καὶ κόλπος τῆς Λυκ. » Τελμιστός (πόλις), Ἱέρην (ἄκρα), » Γλαῦκος (κόλπος).

Μακρυνῆσι, ν. τοῦ Μυρτ. πελάγους (παρὰ τὴν Ἀττικὴν). » Ἐλένης νῆσος. 2) ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Μινώα. 3) ἴδε Μεγανῆσι.

Μακρί, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Θράκ. (ἀντικρὺ τῆς Σαμοθράκης). » Σιζῆιον.

Μακρυνόρος, β. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὴν Ἀγραῖδα καὶ Ἀμφιλοχίαν). » Οὐάμος.

Μακρὺ-πλάγι, β. τῆς Μεγαρ. » Γεράνιον, ἴδε καὶ Παληοβοῦνι. 2) β. τῆς Μεγαρ. » Ὀνεϊα ὄρη, ἴδε καὶ Ἀέρας.

Malaga, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ). » Μάλακα καὶ » Μαλάκη.

Μαλαγκάρα (ἴσως Μαλγκαρά), ἀκρ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὸν Κρίσσ. κόλπον). » Ὀλμιαί. Mlagriū, ἀκρ. τῆς Σαρδ. » Ἐρμαῖον.

Μαλάκα, ἴδε Καστανιά.

Μαλακκίσι, ἐπ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. » Δολοπία (ἡ ἀρκτύα). 2) π. τῆς Θεσσαλ. » Αἰγίνειον.

Μαλανδρίνο, ἐπ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς) » Λοκρίδος, ἴδε καὶ Λιδωρίκι. ||. π. τίμει τοῦ —, (χύν. εἰς τὸν Κρίσσ. κόλπον). » Ἰλαῖος.

Μαλίτιν, π. τῆς (Ελίαςσ.) Ἀρμεν. (εἰς τὴν δυτ. ὁχθὴν τοῦ Εὐφράτου). » Μελιτινή.

Μαλγαρά, χ. τῆς Θρακ. Χερσονν. (ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεταξὺ Καρδίας καὶ Πεκτύας). » Ἀγορά.

Μαλεθό, β. τῆς Λακων. » Πάρων (ἰδίως τὸ πρὸς τὸν Ἀγ. Πέτρον), » Ἀρτεμίσιον, » Κρόνιον, » Μενελαῖον, ἴδε καὶ Χέλμος.

Μαλειᾶς (κάθο —), ἀκρ. τῆς Λακων. » Μαλείας.

Μαλούλα, ἴδε Σιάγρ.

Μάλτα, ν. τοῦ Αἰθ. πελάγους. » Μελίτη. (Σημ. Ὁ Βοχάρτος ἐτομολογεῖ τὸ ὄνομα τῆς νήσου ἀπὸ τοῦ Ἑθρ. Μαλάτ, ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ Μελιτάχ, σημαῖνον Καταφύγιον. Διότι, κατὰ τὸν Διόδωρον [βιβλ. Δ'], οἱ Φοίνικες, » ταῖς ἐμπορίαις διατείνοντες μέχρι τοῦ κατὰ τὴν δύσιν Ὠκεανοῦ, καταφυγὴν εἶχον, εὐλόμενον οὖσαν, καὶ κειμένην πελαγίαν α.).

Μάλ-τεπές, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (πρὸς τὴν Προποντίδα). » Τὰ Βρύαντος ἢ Βρύου (καὶ ἀπλῶς) Βρύας.

Μαμούρα, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρεῖπι αἰ) » Ἀλαλκομεναί.

Μαμπέδ ἢ Μμπέτσο, ἴδε Γερραπολούζ.

Μαναλοῦδι ἢ Μανολάδι, χ. τῆς (ἐπικτ.) Αἰτωλ. » Μακυνία ἢ » Μολύκριν, ἴδε καὶ Κουκιεῖακτρον.

Μαναστήρι, π. τῆς Μακεδ. » Κέλλιαι.

Mandula, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἰαπωνίᾳ). » Μανδύριον, (ἡ πλησίον λίμνη, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Πλίνιος [βιβλ. Β', 103] λέγει ὅτι οὔτε αὐθάνει ποτὲ, οὔτε ἐλαττοῦται, ὀνομάζεται κεινῶς Andorij).

Μανδρί, ἴδε Θορικό.

Μάνη, π. τῆς Λακων. » Λεῦκτρον. ||. βουνὸν τῆς —, ἴδε Πεντεδάκτυλον.

Μάνισα, π. τῆς Λυδ. (8 λεῦγας πρὸς τὸ ἀνατολικοθόρειον τῆς Σμύρνης) » Μαγνησία (ἡ ἐπὶ τὸν Σίφυλον ἢ ἐπὶ τῷ Ἑρμῷ).

Μανκούπ, ἴδε Τσαδιρ-δαγί.

Μίννα, ποτ. τῆς Πελοπονν. (πηγ. εἰς τὸν Ὠλεὸν, καὶ διαίρει τὰς ἐπαρχίας Πατρῶν καὶ Γαστούνης). » Μινυὶς ἢ » Λάρισος, ἴδε Γορυστὸ καὶ Ρίσσῶ.

Mantis, π. τῆς Γαλλ. » Μεδούνη.

Μαντὶ, ἐρεῖπ. τῆς Ἀρχαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Τριπολιτσαῖαν). » Μαντίνας.

Μαραθί, λ. τῆς Μεσσην. (μεταξὺ Κορώνης καὶ Μεθώνης). » Φοινίκη.

Μαραθῶνας, χ. τῆς Ἀττ. » Μαραθῶν. ||. ποτάμι τοῦ—, » Χόρδαρος. ||. ἀκρωτήριον τοῦ—, ἴδε Κάβο-σίγτρο.

Μαραθωνῆσι, π. τῆς Λακων. (πλησ. ἐρεῖπ. τὸ) » Γυθειον.

Μαράς, π. τῆς Κιλικ. » Γερμανικία.

Μάργ-ἄμπ, ποτ. τῆς Περσ. (χύν. εἰς τὸν Ὠεὸν). » Μάργος (ἄφ' οὗ ἡ Μαργιανή).

Μαρχαρίτι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Τσαμουριάν). » Κελτικὴ (ἡ τῶν Αἰδωνίων), ἴδε καὶ Αἰδώνι. 2) π. (πρωτ.) τῆς ἑμωνύμου ἐπαρχ. » Βούχετα ἢ Βουχέτιον.

Μαρχκοσέστι, π. τῆς Οὐγγαρ. » Μαρκόδαυον.

Marecchia, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Οὐνετίας, πλησίον τῆς πόλεως Ἀριμίνου, ἴδε Rimini). » Ἀριμίνος.

Μάρεπ, π. (πρωτεύουσα ποτε τοῦ βασιλείου Ταμπομποῶ, νῦν ἐρείπιον) τῆς Εὐδ. Ἀραβ. » Μαριάδα (Στρβ.).

Maresando, ποτ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν χώραν τῶν Βρεττίων). » Ἀχέρων.

Μαριολάταις, χ. τῆς Φωκ. » Χαράδρα.

Μαριούπολις, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου). » Κάρκινα, ἴδε καὶ Ἀλ-μετζγκίτ.

Μαρίτιμο, ν. τοῦ Λιβ. ἢ Τυρρῶν. πελάγους (πρὸς δυστὰς τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Δρεπάνου καὶ Λιλυθαίου). » Ἰερά.

Μαρίτσα, ποτ. τῆς Θράκ. (χύνεται εἰς τὸ Αἰγαῖον παρὰ τὴν Αἶον). » Εὐρος ἢ Ἐβρος (Θουκυδ. Β', 96).

Μαρκέπουλο, χ. τῆς Ἀττ. » Ποταμοί.

Μαρχαράν, ἴδε Φυσική.

Μαρχάρι, ἴδε Στροῦμε.

Μαργ, ποτ. τῆς Ἰταλ. (διαρρέων τὴν χώραν τῶν Βρεττίων). » Μέταυρος, ἴδε καὶ Mitaro.

Μαρόν, βασιλ. τῆς Ἀφρ. » Μαυριτανία ἢ Μαυρουσία (ἢ Καισαρινή).

Μάρος, ποτ. τῆς Λακ. (ινύμενος μὲ τὸν Τιβίσκον καὶ χύν. εἰς τὸν Δουναῖον). » Μάριος.

Μαρνε, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Σκουάναν). » Μαρνώνας.

Marsella (Ἀραβ. Λιμὴν τοῦ Θεοῦ), π. τῆς Σικελ. » Λιλυθαῖον.

Marseille, π. (παρυβαλ.) τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς Μεσογείου). » Μαρσαλία.

Martigny, κωμόπολ. τῆς Εὐρετ. » Οκτόδουρος.

Μαστὸ, λίμ. τῆς Ἀργολ. » Λέρνν, ἴδε καὶ Μύλοι (Ἀργους).

Ματαπάν (καθό —), ἀκρ. τῆς Λακων. » Ταίναρον. (τὸ κοινὸν τοῦ ὄνυμα ἐρμηνεύεται ἀνθρωποκτόνον).

Ματζάρ-μπουρεν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Ἀργυρόνιον.

Ματζενδερὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιέχεται εἰς τὴν Βιθύναν, κυρίως δὲ εἶνε ἡ) » Ἰρκανία. ἴδε καὶ Κοριάν.

Μάτια (Ἀλβ. Μπρέγκου-μάτκουζι), ποτ. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἢ Μάκεδον. Ἰλλυρ. » Μάτις.

Maubeuge, π. τοῦ Βελγίου. » Μαλδιβιον.

Μαύρη-θάλασσα, » Πόντος Εὐξείνιος, (καὶ εἰς ἐπιτόμιόν τι ἐπιγράμμα τοῦ Ἀντιπάτρου) » Μέλας πόντος.

Μαυροζούμνα, ποτ. τῆς Μεσσην. (χύν. εἰς τὸν Πάμισσον). » Βαλύρας.

Μαυροκόκκα, λίμ. τῆς Ἀργολ. (ἴδε Ζαρακός). » Ἀμφιράρας.

Μαυρομάτι (Ἀπάνω—), χ. τῆς Μεσσην. (πλησίον τῆς Ἀνδρούσης). » Μεσσήνη. (Ἡ ὀνόμαζοντος πηγὴ εἶνε ἡ) » Κλεψιδία, (τὸ δὲ βουνὸν, ἐπ' οὗ ἦτον ἡ ἀκρόπολις, ἡ) » Ἰώμνη, ἴδε καὶ Δουλιάνο. 2) χ. τῆς (ἐπικτ.) Αἰτωλ. (εἰς τὸ ὄρος Βαράσσοβα. πλησ. ἐρεῖπ. ἡ) » Καλυδών.

Μαυρονέρι ἢ Μαυροπιτάμον, ποτ. τῆς Βοιωτ. (πηγ. εἰς τὴν Δρυσιάν τῆς Ἀκαρ., καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπκίδα λίμνην). » Κτηφιστός καὶ (εἰς τὰς ἀρχάς του) » Πίνδος. 2) ποτ. τῆς Βοιωτ. (πηγ. εἰς τὸ Ἀκόντιον ὄρος, ἄνωθεν τοῦ Ὄρχομενοῦ, καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπκίδα λίμνην). » Μέλας. 3) ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὴν Ὀλιμνίαν ἢ Κράνια, βουὰ τῆς Κασσιопίας, καὶ ποτίζον τὴν Θεσπρωτίαν, χύν. εἰς τὸν λιμένα Ἰλυκύν). » Σελλάκις καὶ (παρυβάτω) » Ἀχέρων καὶ (ἀπὸ τὴν λίμνην) Ἀχερουσίαν εἰς τὴν θάλασσαν) » Γλυκύς. 4) πηγὴ τῆς Ἀρχαδ. (εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης). » Στυξ.

Μαυρονόρος, β. τῆς Πελοπονν. » Χελυδορία.

Μαυροπόταμον, ἴδε Μαυρονέρι.

Μάυτο, π. τῆς Θράκ. Χερσον. (παρὰ τὸν Ἑλλάσποντον). » Μάδυτος.

Mcaux, π. τῆς Γαλλ. » Μέλδαι.

Μεγανῆσι, ν. τοῦ Ἴον. πηγάγους (κοντά εἰς τὴν Ἀκαρν. ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀγ. Μάκρην). » Ταφιοῦσα (μία τῶν Τηλεβοιδῶν, καθὼς καὶ ὁ Σκορπίος, καὶ ὁ Κάλαμος, καὶ ἡ Καστὴ καὶ τὸ Κίτρος).

Μεγάροδο, γ. τῆς Μακεδν. » Νίκηια. Μεγγρελία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιέχεται εἰς τὴν Ἰθρίαν, κυρίως δὲ εἶνε ἡ) » Κολχίς.

Μεδενίκο, γ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὸ Ξερόμερον). » Μεδεών.

Μεδιάν, π. τῆς Συρ. » Ἀπάμεια, ἴδε καὶ Φαμιέ.

Μεδινέ (ἢ Μεδινάχ-άλ-ναμπί), π. τῆς Ἀραβ. » Ἰαθρίππη (Γιαθρίμπ λέγεται καὶ σήμερον ὑπὸ τῶν Ἀράβων), » Μέθυμνα.

Μεζαράταις, ἴδε Σεσαράθαις.

Μέκκα, π. τῆς (εὐδαίμ.) Ἀραβ. » Μάρφαθα ἢ Μακκάρφα ἢ Μοχούρα.

Mecklembourg ἢ Meckelbourg, π. τῆς (κάτω) Σαξον. » Μεγαλόπολις.

Μεκράν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Γεδρωσία.

Μελάς, π. τῆς Καρ. » Μύλασσοι.

Μελεμέν, γ. τῆς Αἰολ. (ἐπὶ τὸν Ἑρμῶν). » Τῆμονος.

Μεῖσα, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν δύο Σικελιῶν). » Μέλιπς.

Μελίλι, ἴδε Milazzo.

Μελον, π. τῆς Γαλλ. » Μελόδουνον.

Μελχιδά, β. τῆς Ἑπείρου, ἴδε Μερόπκ.

Μενδερὲ, ποτ. (ἢ μάλλον χειμάρρος) τῆς Τρωάδος (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Κοτύλου καὶ χύν. εἰς τὸ Αἰγ. πέλαγος μεταξὺ τῆς Ἀλεξανδρείας - Τρωάδος καὶ τοῦ Σιγείου). » Σιμείης, παρὰ βλ. Γκιουμπρέ-σουγιού.

Μενδεζέ, τοπικ. γ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (εἰς αὐτὴν ἑμπεριείχεται ἡ) » Κασία. 2) π. (παρὰ θαλ.) τῆς Καρ. » Μόνδος.

Μενίδι, γ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. αἰ) » Ἀχαρνάϊ.

Μενουγάτ, π. τῆς Πικυφλ. » Ἀσπενδος.

Μενουγάτ-σουγιού, ποτ. τῆς Πικυφλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν βουνῶν τοῦ Ταύρου, καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν). » Εὐρυμέδων.

Μεντελέτ, γ. τῆς Καρ. » Λάβρανθα,

Μεντενίκο, ἴδε Μεδενίκο.

Μεράν, π. τῆς Ἰων. » Μύρρινα, ἴδε καὶ Ἀλῆ-κιοί.

Μέρ-ας, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς (ἐλάσσον.) Ἀρμεν. » Σίς.

Merida, π. τῆς Πορτογαλλ. (ἐπὶ τοῦ Γουαδριάν). » Πιερίτα (Αὐγούστα).

Μέρπου καὶ Μερτζίκα, β. τῆς Ἑπείρου. » Ἀερόπη (Πτολεμ. καὶ Τίτ. Λιβ.), » Μερρόπη (Νίγερ).

Μεσολύγγι, π. τῆς Αἰτωλ. ||. λίμνη τοῦ— » Ὀνθίς.

Μεσσιὰ, π. τῆς Κιλικ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Πυράμιου). » Μόψου Ἑστία.

Μεταγα, ἴδε Ἀχμετ-άγα.

Μίταρχα, γ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχού). » Μέταπα.

Μεταρο ἢ Μετρο, ποτ. τῆς Ἰταλ. (διαβρέων τὴν Οὐμβρικὴν). Μίταυρος.

Μεζ, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Λεθαριγγίᾳ). » Μίται.

Μεζιτλί, γ. τῆς Κιλικ. » Σόλοι καὶ (μεταγενεστέρας) » Πομπηίουπολις.

Μέτζοβο, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. ||. βουνὰ τοῦ— » Πίνδος.

Μετροπίσι, γ. τῆς Ἀττ. » Ἀμφιτροπαί.

Μετling, π. τῆς Ἰλλυρ. (ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κροατ. καὶ τοῦ ποταμοῦ Κολάπιδος). » Μίτουλον.

Μεγαλλέτ-ἐλ-κιμπό, π. τῆς (κάτω) Αἰγ. (ἐπὶ τοῦ Σεβεντυτικοῦ στόματος τοῦ Νεῖλου). » Ξοίς ἢ » Κυνόπολις.

Mehun-sur-Loire, π. τῆς Γαλλ. (πλησίον τοῦ Orleans). » Μάγδουνον.

Μηληά, ἴδε Μαντί.

Μηλόλαυκο (ἔρθ. Μυλάλακο ἢ Μυλωλάκο), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους, καὶ ποτίζον τὴν Μαγνησ. καὶ Πέλαγοντιῶν, χύν. εἰς τὴν λίμν. Κάρλαν). » Ὀγγιστός.

Μηλοπόταμο, γ. τῆς Κοντ. » Μίλητος (μητρόπολις τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μιλήτου).

Μηλοχώραφα, π. τῆς Θεσσαλ. » Ὀρμένιον.

Milano, π. τῆς Ἰταλ. (πρωτ. τοῦ Λομβαρδ. βασιλείου). » Μεδιόλανα (τά).

Milazzo, π. καὶ λ. τῆς Σικελ. (ἐπὶ μικρᾶς χερσον. καλουμένης κοινῶς Capo di Milazzo). » Μυλαί.

Μιντέρ (μ.πουγιούκ —), ποτ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (πηγ. εἰς τὴν Φρυγ. καὶ χωρίζων τὴν Καρ. τῆς Λυδ., χύν. εἰς τὸ Ἰκάρ. πέλαγος μεταξὺ Μιλήτου καὶ Πριήνης). » Μαϊάνδρος. 2) (κίουτσούκ —), ποτ. τῆς Λυδ. (χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἐφέσου). » Κασίτρος.

Minio, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμν. Βήνακον καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Μίγκιως.

Μινχιέ, π. τῆς Αἰγ. » Πτολεμαίς.

Μίνγο, π. τῆς Πορτογαλλ. » Αἰμίμιον.

Μιράκα, γ. τῆς Ηλίδος (εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ὀλυμπία, ἴδε καὶ Ἀντίλαο.

Miranda, ποτ. τῆς Σικελ. » Ἐρνεός.

Μιστό, ποτ. τῆς Θράκ. (πηγάζων ἐκ

τῆς Ροδόπης, καὶ χύν. εἰς τὸ Αἰγ. πέλαγος). » Νέστος καὶ Νῆπτος ἢ » Νέσσοι καὶ Νέσσοι.

Μιστράς, π. τῆς Λακεδ. (πληθ. ἐρείπ. ἢ) » Σπάρτη, ἴδε Μαγυλα. ||. ποτάμι τοῦ—. » Τίπσοι.

Μιχαλίτσι, κωμόπ. τῆς (ἐπικτ.) Φρυγ. ἢ Μυσ. » Μιλητιάπολις. (Ἀν μ' ἐσυγχωρεῖτο, ἤθελον τὴν μετονομάσῃ) » Μυκαλησσόν. ||. ποτάμι τοῦ—, ποτ. τῆς Μυσ. (πηγ. ἐκ τῆς λίμνης Μαγιάς, καὶ, ποτίζων τὴν Μυθονίαν καὶ δεχόμενος τὸν ἱππούριον, χύν. εἰς τὸν Ῥυνδαχόν). » Μάκχιστος (ἢ Πλίν. τὸν συγχέει μὲ τὸν Ῥυνδαχόν).

Μιλίνα (ἀντὶ Μυλίνα), λίμ. τῆς Ζαγοράς. » Ἰσσαί.

Μογλενά (τά), π. τῆς Μακεδ. » Ἐδεσσα ἢ » Λιγαί, ἴδε καὶ Βοδενά.

Modena, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. » Μουτίνη καὶ Μοτίνη.

Μόδι, χ. τῆς Φωκ. » Ἄβαι, (ἴσως πιθανώτερον ὁ) Μεδεών, ἴδε καὶ Ἐξερχο.

Mola di Gaeta, χ. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φορμίαι (καὶ ἀρχήτερα) » Ὀρμίαι.

Μόλος, χ. τῆς Λοκρ. » Ὀμολος.

Μολυβδο, π. τῆς Μιτυλ. » Μέθυμνα.

Monaco (-cho), χ. παραθαλ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγυστικῇ). » Μόνεικος (λιμνῇ).

Μοναστηροκούτσουρον, χ. καὶ λ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Μαλαγδρίνου, πληθ. ἐρείπ. τὸ) » Χάλατον.

Monza, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Ἀνδαλουζίᾳ, 7 μίλ. μακρὰν τῆς Μάλαγας). » Μούνδα.

Μονεμβασία, π. καὶ φρ. τῆς Λακεδ. (μίαν ὥραν πρὸς ἄρκτον ἐρείπ. ἢ) » Ἐπίδαυρος ἢ Λιμηρά ἢ Λιμενηρά. (Ἡ νῆσος ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε κτισμένον τὸ φρούριον ἐλέγετο) » Μινώα.

Monclova, ἴδε Porcuna.

Montpellier (Ἀντ. Mons Pessulus), π. τῆς Γαλλ. » Ἀγάθν.

Montauban, π. τῆς Γαλλ. » Μοντάλ-εανον.

Monte-Brandose, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ ταῖμα τῆς Αἰχῶνος). » Τρουεντίνον, ἴδε καὶ Torre Segurs.

Monte Gibello (ἐκ τοῦ Ἀραβ. Τζεμπέλ, ὄρες), β. (πυρίπνοον) τῆς Σικελ. (ἐπὶ τῶν ἀνατολ. αὐτῆς παραλίων). » Αἴτνη.

Monte di S. Silvestro, β. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Σώρακτον.

Monticelli, χ. τῆς Ἰταλ. » Κόρνικλος(ῶ).

Montre-dragone (Rocca di—), β. (καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ πάλαι πόλις παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθωρίοις Λατίου καὶ Καμπανίας). » Σινούεσσα.

Monte-Cano, β. τῆς Ἰταλ. (πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). » Ἀλβανόν.

Monte-Circello, β. (καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ πάλαι πόλις) τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ παράλιον τοῦ Λατίου). » Κιρκαῖον.

Monte-Lione (ἢ Leone) della Sabina, π. τῆς Ἰταλ. » Τρηβοῦρα.

Μοράβα, ποτ. τῆς Ἰλλυρ. (σχιζέται εἰς δύο βροχίονας καὶ χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). » Μάργος ἢ Βάργος.

Μορικίδς, χ. καὶ ποτ. τῆς Βοιωτ. » Σχοινοῦς.

Μόρνο, ποτ. τῆς Λοκρ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Πίνδρον, καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ναυπάκτου). » Πίνδος.

Μοσούλ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Νινευί (πρωτεύουσά ποτε τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ασσυρίων). (Σημ. Ὁ Διοσκουρίδης ἐνομάζει Βλαστὸν Μοσουλῆτην καὶ Κινάμωμον Μόσουλον, εἶδος τι κασσίας, τὸ ὁποῖον σχολιάζων ὅστις δῆποτ' ἦν εἰς τὸ περιθώριον μὲ διάφορον ἀνάγνωσιν, Μωσουλτικὸς ἢ Μουσουλτικὸς ἢ Μούσουλον, προσθέτει: » Τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως Μουσούλου»).

Μοστὸ, ἴδε Μαστό.

Μοσχοννήσι, ν. ν. τοῦ Ἀδριαμτ. κόλπου (εἰναι 32). » Αὐθαί ἢ Ἐκατόννησοι.

||. μεγάλον Μοσχοννήσι, ν. » Πορδοσελήνη καὶ (κατ' εὐφημ.) » Πορσελήνη.

Μουζακὲ (ἀπὸ τοῦ) » Μοσχικόν (βασιλεῖον τῶν Μόσχων, ἔθνους Κολχικῶ), ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. » Τχαλαντία.

Μούλκι, χ. τῆς Ἀρχιδ. » Μαίναλες, ἴδε καὶ Δαβιά.

Μουλτάν, π. τῆς Ἰνδ. » Μαλλοί.

Munster, π. τῆς Βεστροφάλας. » Μοναστήριον.

Murvielro ἢ Monviedro, π. τῆς Ἰσπαν. (ἰδῶ ἔχειτο τὸ παλαιόν) » Σαγούτον, ἢ Σάγουντος (Saguntum) » Ζάκκανθα (κατὰ τὸν Πολύβ., ὡς ἀποικίᾳ τῆς Ζακύνθου).

Muro di Carini, ἴδε Garbolangi.

Μούρτος, λίμ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Θεσπρωτ.). » Σύβοτα.

Μουχλί, χ. τῆς Ἀραβ. » Ρίπνη.

Μπαγδάτι, π. τῆς Ἀσ. (δὲν εἶνε ἢ) » Βαβυλὼν, (ἀλλ' ἢ) » Σελεύχεια (ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐκτίσθη). ||. ἀγίατε τοῦ—, » Χαλδαία, ἴδε καὶ Ἰράν.

Μπαχτοϊ-σαράϊ, π. τῆς Κριμαίας.
» Βακκάσαρα.

Baiajos ἢ Badajoz, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Εἰςτραμαδούρᾳ). » Βαθεϊά ἢ » Παζαυγούστα ἢ Παζιουλιὰ, ἴδε καὶ Beja.

Μπαϊοῦμ-δερε, ποτ. τῆς Διολ. (χύν. εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Παρίου). » Παισός.

Μπαϊράμ-καλεσί, ἴδε Βερέμ. καλεσί.

Μπάχ, π. τῆς (ἀνεξαρτ.) Ταρταρ. (πρωτεύουσά ποτε τῆς ὁμώνυμου ἐπαρχ.). » Βάκτρα (πρωτεύουσά ποτε τῆς Βακτριανῆς).

Μπάχα, π. τῆς Μεσοποταμ. (ἐπὶ τὸν Εὐφράτην). » Νικηφόριον.

Bale, π. τῆς Ελβετ. (παρὰ τὸν Ῥήνον). » Βασιλαία.

Μπαλμπέκ, π. τῆς Κοιλοσυρ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀντιλιθάνου). » Ηλιούπολις.

Μπαλουκ-κεσέρ, π. (πρωτ.) τῆς Μυσίας (ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ).

Μπαλουκλαδὰς, π. τῆς Κριμαίας.
» Πιλάκιον. (Ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζεται)
» Σύμβολα.

Μπαλτά-λιμάν, χ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Φιδχλίας (κολπος).

Μπαλτοίχι, χ. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. » Βιζώνη.

Μπαμπά-δαγί, β. τῆς Καρ. » Κάδμος.

Μπαμπᾶς, β. τῆς Ἠπείρου (μέρος τοῦ Πίνδου), ἴδε Χκλίκι. 2) ἀκρ. τῆς Διολ. (ἀντικρὺ τῆς Μιτυλήνης). » Λεκτόν. 3) ἀκρ. τῆς Μαύρης θαλάσσης. (κοντὰ εἰς τὴν Ποντικὴν ἡλίαν). » Ἀχερουσίς. 4) ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὸ ὁμώνυμον ὄρος καὶ σχηματίζει τὸν Ἀσπροπόταμον). » Θόας ἢ » Δώδων, ἴδε καὶ Πίστρισα.

Bamberg, π. τῆς Γερμαν. » Βέργιον.

Μπαράδ, ποτ. τῆς Συρ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἀντιλιθάνου καὶ διαπαύεται σχεδὸν ὅλος εἰς τὰς ὀχετείας τῶν περὶ τὴν Ἀμασκόνην τόπων). » Χρυσοβόρας.

Μπαρδούνια, κώμ. τῆς Λακεδ. » Ἀμύκλαι, ἴδε καὶ Σκαλοχωῖρι.

Μπαρετόν, π. τῆς Αἰγ. » Παριτώνιον.

Βαρί, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Βάριον.

Μπάρχα-ἀγιαλετί, ἐπαρχ. τῆς Λιθίας.
» Κροηναϊκή.

Μπαρμπάτενα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Δαδιά.

Μπάρρ ἑλ-σάμ (ἴσως Δάρ-ἑλ-σάμ, χώρα τῶν ἀριστερῶν, διὰ τὴν θέσιν τῆς ὡς πρὸς τὴν Μέκκην, ἴδε καὶ Γιαμάν), ἐπαρχ. τῆς Ἀρ. » Συρία.

Μπαρτίνι, ποτ. τῆς Ἀρ. (ὀρίζει τὴν Παρλαγονίαν τῆς Βιθυνίας). » Παρθένιος.

Μπάς, ποτ. τῆς Σογδιανῆς. » Βάσκατις. Basiluzo, ν. τοῦ Τυρρῆν. πελάγους (μὴ τῶν Αἰπάρων). » Ἠράκλεια.

Μπάσσα, π. τῆς Μεσοποταμ. » Τερηδών ἢ » Πασαργάδαι, ἴδε καὶ Νάκσι-χουστάν.

Μπασσαράμπια, ἐπαρχ. τῆς Ῥώσσης. (πέρην τοῦ Δουνάδεως). » Γετικὴ ἢ Γετία.

Μπατούμ, π. παραθ. τῆς Κολχίδος (113 βέρσκι μακρὰν τῆς Ἀκχίσκας). » Βάτκ.

Benagna, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Μπουανία.

Bezief, π. τῆς (Ναρθων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Ὄβριος). » Βαϊτέρα ἢ Βητηῖρα ἢ Βιτῆρρα.

Beja, π. τῆς Ἰσπαν. (ἴσως ἢ) » Παζαυγούστα ἢ Παζιουλιὰ, ἴδε καὶ Badajos.

Μπειάχ, ποτ. τῆς Ἰνδ. (τῆς ἀνατολὸς τοῦ Γάγγου). » Ίφρασις.

Μπειζάν, π. τῆς Ἰουδ. (παρὰ τὸν Ἰορδάνην). » Βηθσάν.

Μπεϊ-σέχρ, π. τῆς Κιλικ. » Ἰσαυρα.

Μπεϊτ-ἑλμὰ, π. τῆς Κοιλοσυρίας. » Δάφναι.

Μπεϊτ-ούλ-λέχμ (ἑρμ. οἶκος λύκου), κώμ. τῆς Ἰουδ. » Βηθλέεμ.

Μπεϊτ-τζιμπριν, π. τῆς Παλαις. » Βεθαγὰδρις.

Belvedere, λόφος τις ἀνωθεν τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀποτελῶν μέρος τῶν ἑπιπολῶν. » Εὐρύκλος (ἑ).

Beletri καὶ Belitri, ἴδε Velitri.

Μπελιγράδι, π. τῆς Σερβ. » Λευκόπολις (Λατν. alba Graeca). 2) π. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Μπεράτι.

Belici (destro), ποτ. τῆς Σικελ. (ποτίζει τὴν Σελινοῦντα καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀφρικῆς). » Κριμισός.

Μπεμπέκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Χηλαί, παράβαλ. Ποριάς-λιμάν.

Μπενδέρ-ἑμίρ, ποτ. τῆς Περσ. » Ἀράχης.

Benevento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Βενούεντον.

Μπενεῖχ, χ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς διώρυγος Μπαρ-Ιουῖερ). » Ὀξύρυγχος (μητρόπολις ποτε τοῦ Αἰγ. Νομοῦ).

Μπεράτι (ἀντὶ Μπελιγράδι, καὶ τοῦτο μετάρρασις εἰς τὸ Βουλγαρικὸν τοῦ)

» Πουλχεριούπολις (ὄνομα τὸ ἐπὶ τὸν ἐδωκεν εἰς τὴν πόλιν Θεοδόσιος ὁ νέος, ὅταν τὴν ἐκτίσας, π. τῆς Ἠπείρου (πρωτεύουσα τῆς Τοξαρίας). » Βελάγριτα ἢ Βελέγραδα (τά), (ὅπο τοῦ Σωζομενεῦ ὀνομάζεται) » Βηρυτός.

Μπερατίνο, ποτ. τῆς Ἠπ., ἴδε Ἑργένι.
Μπεργάντι, β. τῆς Ἀκαρν. » Ὀλυμπος.
Μπερκί, π. τῆς Αὐδ. » Ὑπαίτια.

Μπερμπέρ-μπουρουν, ἀκρωτ. τῆς Μυσ.
(ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὁχθῆς τοῦ Ἑλλησπόντου,
μεταξὺ Κούμ-καλέ καὶ Τσαγάν-καλέ).
» Τράπεζα.

Bergui, π. τῆς Γαλλ. (πλησ. τῆς Com-
piègne). » Βρεννίκη.

Bersello, π. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸν Πά-
δον ποταμόν). » Βριξέλλον ἢ Βριξέλλον.

Bertrand (Saint—), π. τῆς (Ἀκουίτ.)
Γαλλ. (εἰς τὴν Guienne). » Λούγδουνος
(ἦ).

Μπερτοεῖ, ποτ. τῆς Συρ. (διχρῶν τὸ
καλούμενον Μαρζούου πεδῖον καὶ χυνόμε-
νος εἰς τὸν Ὀρόντην). » Μαρζούας.

Besançon, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τοῦ
Φραγκικοῦ Κομητείου). » Βιζόντιον.

Βερενίκ-τασί, κώμ. παραθαλ. τῆς Θράκ.
(ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Διπλακίονιον (καὶ
παλαιότερα) » Ροδίον λιμνῆ.

Μπετάχ καὶ Μπεχούτ, ποτ. τῆς Ἰνδ.
» Ὑδάσπης.

Bigensis, π. τῆς Σικελ. » Ἀθάκαϊνον
καὶ Ἀθακαῖνα (τά).

Biscaya, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. » Καντα-
βρία.

Μπιστοίτσα, ἴδε Πιστριτσα.

Μπιχλίτσα, ἴδε Πλαταμῶν.

Μπογδάνα, (χ. τῆς (Ἑπικνημ.) Λοκρ.
(πλησ. ἐρεῖπ. ἦ) » Ὑάμπολις, ἴδε Γιάμ-
πολου.

Μποδροῦμ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Βότρως.

Μπόζ-δάγ, ἴδε Τορμωλίτα.

Μπόζ-μπουρουν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. » Πο-
σεῖδιον.

Bojano, χ. τῆς Ἰταλ. » Βοϊανὸν καὶ
Βοϊανόν.

Bocca-di-Catigaro, χ. τῆς Δαλματ.
» Ρεζονικός κόλπος.

Bologne, π. τῆς Ἰταλ. » Βονωνία.

Μπόλου, π. (πρωτ.) τῆς Παφλαγον.
» Ἡομπηϊούπολις ἢ » Βασίλεια ἢ » Κλαυ-
διούπολις (καὶ ἀρχαιότερα) » Βιθόνιον. (Κα-
τά δὲ τὸν Βελλόνιον) » Ἀδώνου τοῦχος,
(ἀλλ' ἴδε περὶ τούτου Ἰνδ-μπολίου).

Boisena, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Τυρ-
ρην). Ὀβολσίνιον.

Bon (Cap—), ἀκρ. τῆς Ἀφρ. » Ἐρμαῖον.

Μπόνα, π. τῆς Λιβ. » Ἰππών (πλησ.
ἐρεῖπ. καὶ ἦ) » Κωνσταντία. 2) π. (πα-
ραθαλ.) τοῦ Πόντου. » Βόωνα ἢ » Γενέτις.

Μπόρ, κώμ. τῆς Καππαδοκ. (πλησ.
ἐρεῖπ. τὰ) » Τύανα.

Μπόρα (Ἀλβαν. ἐρμην. Χιών), β. τῆς

Μακεδον. (ὑπὸθεν αὐτοῦ κατῶκουν οἱ)
» Ὑπερβέρριοι ([ἴσως οἱ Βοσνάκοι] οἱ ὁποῖοι
ἔδωροφόρον εἰς τοὺς Δελφούς).

Bordeau, π. τῆς (Ἀκουίτ.) Γαλλ. (ἐπὶ
τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γαροῦνα ποταμοῦ).
» Βουρδίγαλλα ἢ Βουρδιγάλη.

Borcum, ν. τῆς Γερμ. ν. θαλάσσης. (εἰς
τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ἑρμ.) » Βουρζανίς
(Στρέβ.), » Βούρχαν (Στέφ.) » Burchana
(Πλίν.), ὅστις προσέθετε ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι,
κυριεύσαντες αὐτὴν, τὴν ὀνόμασαν Fa-
baria, Κυαρίτιν, ὡς ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ
ἄσπριον ἁμοιότητος· οἱ δὲ Γερμανοὶ ὀνο-
μάζουσι τὸν ἐπ' αὐτῆς σωζόμενον ἥδον πύρ-
γον Heithoon huyes, κυάμων δόμον).

Μποσνάκοι (οἱ κάτοικοι τῆς Βόσνας),
ἔθν. » Γριβαλλοί, ἴδε καὶ Μπόρα.

Μπόυζ, ποτ. τῆς Ῥωσ. (πηγ. ἐκ τι-
νος λίμνης καὶ χυν. εἰς τὸν Βορυσθένην,
ὃ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν του). » Ὑπανίς.

Μπουγιούκ-δερές, χ. καὶ λ. τῆς Θράκ.
(ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Βαθύκολπος, » Βα-
θὺς ρύαξ.

Μπουγιούκ-καλέ, π. (παραθαλ.) τοῦ
Πόντου. » Κοτύωρα (τά), (συγγέσταται ἐνίο-
τε μὲ τὸ) » Κίτωρον, ἴδε Κύτρο.

Μπουγιούκ λιμάν, λ. τῆς Θράκ. (εἰς
τὸν Βόσπρον). » Ἐφεσίων λιμνῆ.

Μπουδανιά (τά), (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Βι-
θυνία ἢ Βιθύνιον (πατρίς τοῦ Ἀντινόου),
κώμ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. » Ἀπάμεια
ἢ » Μύρλεια.

Μπουδουνίτσα, π. καὶ φρούρ. τῆς Λοκρ.
» Δωδώνη καὶ (κατὰ τὸν Στέφ.) » Βωδώνη
(ἢ Θετταλική). (Ἐδῷ κατῶκουν οἱ ὀπουν-
τιοὶ Λοκροί. Ὁ δὲ Σχολιαστὴς τοῦ Ὀμήρου
λέγει: » Βωδών, ἢ νῦν Βονδίτσα, πόλις
Θεσσαλίας », παρβλ. Βονίτσα).

Μπουδροῦμι (κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ
[San] Bedro) ὄνοματι, τὸ ὅποιον ἔδω-
καν οἱ ἱππῶται τῆς Ρόδου εἰς τὸ φρούριον,
ὑπερ ὁκοδόμησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἐρει-
πίων τῆς Ἀλικαρνασσοῦ), π. (παραθαλ.
τῆς Καρ.) » Ἀλικαρνασσός.

Μπουζαῖον, π. τῆς Δακ. » Νάπουκα.

Μπούζ-δάγ, β. τῆς Αὐδ. » Τρωῶς,
ἴδε καὶ Τορμωλίτα.

Μπούζι (ὀνομάζεται παρὰ τὰς ἐκβολὰς
του ὅ) ποτ. » Νέδαξ, ἴδε Παυλίτσα καὶ
Σαμάρι.

Μπουργάζ, χ. τῆς Δαρδανίας. » Περ-
κώπη.

Μπουρχάζ-μεινδερ, ποτ. τῆς Μυσ. (χύν.
εἰς τὴν Προποντ. πλησ. τῆς Λαμψάκου).
» Πραξίς (ς).

Bourges, π. τῆς (Ἀκουίτ.) Γαλλ. » Αὐά-
ρικον ἢ » Βιτουρικόν.

Μπουρενοδέντσα καὶ Μπουρένος, β. τῆς
Μακεδον. (πλησ. τοῦ Πίνδου). » Βέρμιον,
ἴδε καὶ Συναΐζυγος.

Μπουρούς, π. τῆς Φρυγ. » Κίβυρα (τὰ
μεγάλα). ἴδε καὶ Ἰμπουράρ.

Busento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευ-
κανίᾳ). » Πυζούς.

Μπουχάρα, βασίλ. τῆς Ἀσ. » Σογδιανή.

Μποχωῖρι (ἴσως ἐκ τοῦ Ἰποχωῖρι), ἴδε
Βαράσσοα καὶ Χαλίκι. (εἰς τὴν ὁμώνυ-
μον Αναχαΐδαν ἢ Τσιφτλίκι περιέχεται
τὸ) » Ἀήλαντον πεδίον (μέρος τῆς Ἐπικτ.
Αἰτωλίας).

Μπραίλα, π. τῆς Βλαχ. » Προΐλαβον.

Μπρασοδό, π. τῆς Τρανσυλδαν. » Στε-
φανούπολις.

Bregenia, π. τῆς Ἑλβετ. (παρὰ τὴν ἀ-
νατολ. ἄκραν τῆς λίμν. Κωνσταντίας).
» Βριγάντιον.

Brenta, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἐκ τῶν
Ἀλπ. καὶ, παραρρέων τὴν Πάδουαν, χύν.
εἰς τὸν Πέδον). » Μεδοάκος (ὁ μεΐζων),
ἴδε καὶ Chiosa.

Brescon, φρούρ. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τινος
σκοπέλου, πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀτα-
κός). » Βλάσκων.

Brest, π. τῆς Γαλλ. » Βριουάτη.

Briançon, κωμόπ. τῆς Γαλλ. (πρωτ.
τῆς ὁμώνυμου ὑποδιοικήσεως τοῦ Νομοῦ
τῶν Ἀνω Ἀλπων). » Βριγάντιον.

Briatico (προφ. κοιν. Umbriatico), χ.
τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Κελαβρία). » Βρυστα-
κία.

Brindizi, π. τῆς Ἰταλ. » Βρεντέ(τή)-
σιον.

Beauvais, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ.
νῆσῳ). » Βελλόακον.

Beaugency, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρ-
λεάν). » Βελγεντίακον.

Μύγαις ἢ Μύγγαις. χ. τῆς Μεγαρ.
» Κρομμυών.

Μύλοι (τοῦ Ἀργους), ποτ. καὶ λίμ. τῆς
Ἀργολ. » Λέρνη, ἴδε καὶ Μαστό.

Μυλωνᾶς, β. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τὴν Πε-
λαγονίῳ). » Μύλαι.

Μυρτιά, χ. τῆς Ἠλ. » Μυρτούντιον.

Ναθαρῖνον, π. καὶ φρ. (παραθαλ.) τῆς
Μεσσην. (Εἰς τὸ ἀνατολ. μέρος τοῦ λιμέ-
νος, καταντικρὺ τῆς νήσου Σφακτηρίας, ἔ-
κειτο ἡ) » Πύλος (τῆς ὑποίας τὸ ὄνομα
διετηρήθη εἰς τι χωρίον).

Ναγάρ, π. τῆς Ἰνδ. » Νάγαρα.

Ναγαρά, ἀερ. τῆς Αἰολ. (ἐπὶ τοῦ Ἑλ-
λησπόντου, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀζυδός.

Ναζλί, ἴδε Νύσσα.

Ναχαλία, ποτ. τῆς Φρυγ. » Ναχόλεια.

Νάκσι-ρούσταμ, π. τῆς Περσ. (ὅπου ὁ
τάφος τοῦ Κύρου). » Πασαργάδα ἢ Πασα-
γάρδα ἢ Πασάργαδα, ἴδε καὶ Μπάσσα.

Ναμπλούς, π. τῆς Συρ. ἢ Παλαιστ.
» Νεάπολις, (καὶ κατὰ τὴν Γραφήν) » Σι-
χίμ ἢ Σιχάρ.

Nancy, π. τῆς Γαλλ. » Νάγκαιον.

Nanterre, π. τῆς Γαλλ. » Νεπτόδρον.

Nantes, π. τῆς Γαλλ. » Ῥαυνήται.

Νάρ, π. καὶ φρ. τῆς Καππαδ. » Νῶρα.

Narbonne, π. τῆς Γαλλ. » Νάρβων,
» Πατριχία (Ιουλία).

Narenta, ποτ. τῆς Δαλματ. (πηγ. ἐν
τῇ Βοσθνία καὶ χύν. εἰς τὸ Ἀδριατ. πέλα-
γος). » Νάρων.

Narni, π. τῆς (μεσαιᾶς) Ἰταλ. (ἐν τῇ
Ὀμβρική παρὰ τὸν Νάρνον ποταμὸν).
» Νάρνα ἢ Ναρινία.

Naro (Fiume di—), ποτ. τῆς Σικελ.
(ῥέων παρὰ τὸν Ἀκράγαντα). » Ἀκράγας(ὸ).

Νάσσα, π. τῆς Παλαιστ. » Ναζαρέτ.

Νεζερός ἢ Ὀζερός (Σλαβον. σημαίνει
λίμνην), λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν
Λάρισσαν). » Νεσωνίς.

Νε(ο)χωῖρι, κώμ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ
Βοσπόρου). » Κομάρων δάσος. 2) χ.
τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης).

» Φάγγραι. 3) χ. τῆς Βοιωτ. (δὲν εἶνε
αἱ) » Θεσπιαί, (ἀλλὰ ἡ) » Ἀσκηρ (κατὰ
τοῦ Πουκεῖλ). 4) ν. καὶ χ. τῆς Ἀκαρν.
(κοντὰ εἰς τὸ Μεσολόγγι). » Δουλίχειον.

5) χ. τῆς Ἀρκαδ. » Ἀμύκλειον.

Νεμούρ, χ. τῆς Αἰολ. » Κύμη, ἴδε καὶ
Φώκαις (Καινούργαις).

Νέμπι-ἀμπέλ, π. τῆς Κεϊλοσυρ. » Ἀ-
βηλα.

Νερε, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρῶν).
» Νέπετος καὶ Νέπετα ἢ Νέπιτα.

Nera, ἴδε Nigra.

Νεσμπίν, ἴδε Νισιθία.

Νεσράχ-κιοί, χ. τῆς Μυσ. » Λάρισσα.

Νέχρι-Ἡμπραχίμ, ἴδε Ἐλμούλκ.

Νέχρι κέλπ, ποτ. τῆς Φοιν. (πηγ. ἐκ
τοῦ Λιθάνου καὶ χύν. μεταξὺ Βύθλου καὶ
Βηρυτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν). » Λύκος.

Νέχρι-χιμπέρ, ποτ. τῆς Φοιν. (πηγ.
ἀπὸ τοῦ Λιθάνου καὶ χύν. εἰς τὴν Με-
σόγ.). » Ἐλεύθερος.

Νησί, π. τῆς Μεσσην. » Στενύκληρος
(-κληρός), ἴδε καὶ Ἰμλάκινα. 2) (τὸ
μεγάλον—), χ. τῆς Ἀχ. » Ἀλείσιον.

Νῆσι, κώμ. τῆς Μακεδον. » Νέσος καὶ
Νησίς (ἐκ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Νέ-
στου).

Νησιά, ν. ν. τῆς Προποντιδῆς (ἐννέα τὸν ἀριθμὸν, κοντὰ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὰ τέσσαρα μεγαλύτερα καὶ κατοικημένα, καὶ τὰ πέντε μικρότερα καὶ ἀκατοικητά. Τὰ πάλαι ὠνομάζοντο, γενικῶς μὲν) » Δπουόνησοι ἢ Δημιόνησοι (ιδιαιτέρως δὲ ἡ μὲν Χάλκη ἐλέγετο Χαλκίτις, ἔπου, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἐβγαζαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὸν, Κολυμθῆτην διὰ τοῦτο ὀνομαζόμενον, χαλκόν· ἡ δὲ Πρώτη Πρῶτα· ἡ Πήττα Πιτυούσσα, ἴσως καὶ ἡ Ἀντιρρόδιθος Τερβέ· νθος. Μία δὲ τούτων ἐλέγετο καὶ Ἀκόναϊ ἢ [πιθανῶς.] Ἀκονίτις, περὶ ἧς ἰδοὺ τί λέγει ὁ Στέφανος: » Νῆσος τις ἐστὶ, διαφέρουσα μὲν τῷ πανευφῶι Πατρικίῳ, καὶ τῷ πάντα σοφωτάτῳ Μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ κακαντιερῷ τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνης. Επικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων». Ἰδοὺ δὲ πῶς ἀναφέρονται εἰς ἐν Χρυσόβουλῳ, ἐκδεδόμενον » Κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα τῆς ε' ἐπινεμήσεως τοῦ ε' χ' ε' ε' ε' τοῖς: » Τοῖς μοναστηρίοις τοῖς ἐν ταῖς νήσοις, τῇ Ὁρείᾳ, τῇ Πρώτῃ, τῇ Χάλκῃ, τῇ Πλατείᾳ, τῇ Ἀγίᾳ Γλυκερίᾳ, τῇ Πριγκίπῳ, τῇ τοῦ Ἀντιγόνου, τῷ Βραχονησῶ, τῇ Τερβίνθῳ, τῷ Ἀγίῳ Ἀνδρέᾳ, τῷ Ἀγίῳ Τρύφωνι, τῷ Ἀγίῳ Ἐλευθερίῳ, τῷ Κώδωνι, τῷ Πελάγῃ, τῇ Θεοτόκῃ, τῷ Μεισονησίῳ, τῇ Ἰάτρῳ, καὶ τῷ Ἀγίῳ Δημητρίῳ. 2) ν. ν. (ἢ μᾶλλον σκόπελοι εἰς τὴν εἰσοδὸν) τοῦ κόλπου τῆς Ναυπάκτου. » Εχινάδες.

Νιάδα, ἀρχ. (καὶ αἰγιαλὸς κινδυνώδης) τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). » Ουνιάς (ἄρχα).

Νιάουσα, π. τῆς Μακεδον. » Κνωσσός. Νιθίτσα-μαλιζιότης (δουλ. δρεινῇ), χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν Ἰαπουρίαν), (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Ἀμκντία.

Νιγκισάρ, π. τοῦ Πόντου. » Νεοκαισάρεια.

Νιγκοδέμο, χ. τῆς Παιον. » Ἀντιγόνεια. Nigra, ποτ. τῆς (μέσ.) Ἰταλ. (βέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς παρὰ τὴν πόλιν Ναρινίαν, καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Τίβεριν). » Νάρ ἢ » Νόρνος.

Nicto, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ πλησίον τῆς Κρότωνος). » Νέαιθος.

Nimègues, π. τῆς Ὀλλανδ. » Νιείμαγον.

Nimes ἢ Nismes, π. τῆς Γαλλ. » Νέμαυος (Στροβ. Δ').

Νινῶ, ἐρείπ. (εἰς τὸν κάμπον) τοῦ Μαραθῶνος. » Οἰνύη.

Νιδ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Νάξον). » Ἴος.

Νίπρος, ἴδε Ἀνιέπερ.

Νισιδιά, π. τῆς Μεσοποταμ. (ἐν τῇ Μυθονίᾳ). » Νισίεις ἢ » Ἀντιόχεια Μυθονία.

Νισαάδα, π. τῆς Θράκ. » Νέστος (ἢ).

Νισσιμπίν, π. τῆς (μεγάλῃς) Ἀρμεν. (πλησ. ἐρείπ. ἢ παλαιά) » Νισσιέις.

Nizza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε).

» Νίκαια.

Noailles, π. τῆς Γαλλ. » Νοβιλιακον.

Nocera (Camellaria, ἄλλ. Alfaterra, καὶ ἄλλ. Apula), διάφοροι π. π. τῆς Ἰταλ. (αἱ μὲν ἐν τῇ Ὀμβρικῇ, αἱ δὲ ἐν τῇ Καμπανίᾳ κτλ.) » Νουκερία. 2) (ἐν τῇ Βρετανίᾳ παρὰ τὸν Ἰππωνιάτην κόλπον). » Τερίνα.

Nola, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Νῶλα.

Nolterra, π. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Οὐολατερέτσι.

Νουπέρ, χ. τῆς Καππαδοκ. » Νύσσα.

Northumberland, ἐπαρχ. τῆς Ἀγγλ. » Νορθουμβρία.

Nucara, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλυρία πλησίον τῶν Θουρίων). » Νυκαρία.

Νούνη, π. τῆς Ἀσσυ. » Νίνες.

Noyon, ποτ. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φρυγίᾳ). » Νοβιόδουνον, ἴδε καὶ Soisson.

Νοῦσσα, ποτ. τῆς Ἀρχαδ. (πηγ. εἰς τὴν Φολὼν, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Χείμαρρος.

Ξατίδα, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Βαλεντία). » Σίταεις.

Xelso, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐπὶ τοῦ Ἰθρος).

» Κέλσα.

Ξεριάς, ποτ. (ἢ χείμαρρος) τῆς Ἀργολ.

» Ἰναχος.

Ξερίλας, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρχαδ. καὶ, διαρρέων τὴν πεδιάδα τοῦ Λεονταρίου, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν).

» Καρνίον.

Ξερολίμνη, λίμ. τῆς Ἀχαρν. » Οὐρία.

Ξερόμερον, ἐπαρχ. τῆς Αυτ. Ἑλλάδος. » Ἀκαρνανία.

Ξερονύττα, ἀρχ. καὶ λ. τῆς Ἀχ. » Ἐρινεός, ἴδε καὶ Λαμπυρίο.

Ξεροπήγαδον (-ων), χ. τῆς Φωκ. » Κίρβα, ἴδε καὶ Γαλαξίδι.

Ξοινη-λίμνη, λίμ. τῆς Θεσσαλ. » Ξεινιάς.

Χυσαρ, ποτ. τῆς Ἰσπαν. (πηγ. ἀπὸ τοῦ ἔρους Ἀλ-θαρασίν, καὶ χύν. εἰς τὴν Ματίγ). » Σούκρων.

Ξυλόκαστρον, χ. τῆς Ἀχ. » Αἴγειρα, ἴδε καὶ Ζάχολη.

Ὄδρηκαστρον, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ἤ) » Ραμνοῦς.

Ὀγδάνι, β. τῆς Πελοπον. (μεταξὺ Ἀρκαδ. καὶ Λακων.). » Βορράς, ἴδε καὶ Χέλμος.

Οδερ, ποτ. τῆς Γερμαν. » Βιάνδρος.

Οζᾶς, β. (τὸ ὑψηλότερον τῶν) τῆς Ἀττικῆς. » Πάρνης - νθος. 2) β. τῆς Λοκρ. » Ἀκύρας.

Ὀζέρδος (Σλαβον. σημαίνει λίμνην), λίμ. τῆς Ἀκαρν. (χύν. εἰς τὸν Ἀχελῶν). » Τείχων, » Ἰδραία (τὸ ἀνατολικὸν κυρίως μέρος τῆς) καὶ » Δυσιμάχη.

Ὀζού ἢ Οὐζού (Ρωσσ. Ὀτσιάκοβ), π. παραθαλ. τῆς Ρωσσ. (ἐν τῇ μικρᾷ Ταταρίᾳ). » Ἀξιάκη.

Ὀκιούζ-λιμάν, παραθαλάσσι. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Θρακ. Βοσπόρου). » Βοδὸ πόρος.

Ochula, χ. τῆς Σικελ. (πλησ. τῆς Γέλας). » Ἐχέτλα.

Ὀλίτσικα, β. τῆς Ἡπείρου (συνεχόμενον μετὰ τοῦ Πίνδου, καὶ περιεχόμενον ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ). » Ὀλιχίνα (ὄρη) ἢ » Τύμψη.

Ὀλουμπάδ, χ. (καὶ πεδιάς εὐρύχωρος) τῆς Βιθυν. (παρὰ τὸν Ρυδακόν). » Λοπάδιον. ||. — σουγιού, ἴδε Ἀμπουλλόνια.

Ὀλτος, ποτ. τῆς Λακ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Κρηπαθίων ὀρέων καὶ χύν. εἰς τὸν Ἰστρον). » Ἀλούτας, (Δτν.) » Ἀλούτα (ἡ).

Ὀξειαίς, ν.ν. τοῦ Ἴον. πελάγους (ἴδεν εἶνε αἱ) » Ἐχινάδες (αἱ ὅποια ἀπεχερσώθησαν).

Οκfort, π. τῆς Ἀγγλ. » Ὀξώνιον καὶ » Ὀξιωνία.

Ορα-λιάκα, (μέρος τῶν) β.β. τοῦ Πίνδου (ὅπου πηγάζει ὁ Ἰναχος) » Λάκμων.

Ouange, π. τῆς (Ναρδων.) Γαλλ. (περὶ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Σούλγα καὶ Ροδανού). » Ἀραιοσίαν.

Orgaz, π. τῆς (Ταβράκων.) Ἰσπαν. » Ἀλθαία.

Ὀρ-καπού, ἴδε Περεκόπ.

Orleans, π. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Λίγειρος). » Γίνανθον.

Ὀρουζ καὶ (δατύτερον) Χορμούζ, ν. τοῦ Ἰνδ. ὠκεανού (περὶ τὸ στόμιον τοῦ Περσ. κόλπου). » Ὀρμος (ἔθεν καὶ τὸ κατ' αὐτὴν ἀνωττήριον τῆς Καρμανίας) » Ἀρμοζον (κατὰ τὴν Πτολεμ. καὶ Στρώβ.) » Ἀρμόζεια (δὲ κατὰ τὸν Ἀρβανόν). (Σημ. Εἰδῶ ὅτι ἐκτενέστερον ἢ παλαιότερον τὰ πολυτιμότερα μαργαριτάρια, τὰ παρωνυμούμενα Χορμολοζία, καὶ ἀπ' αὐτῶν κυριωνομούνται οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἄλλαχοῦ Χορμολοζιοί).

Ὀρνίκα, χ. τῆς Ἀττ. » Ὀρνεαί.

Ὀρνοδα, ἴδε Ροσσάδα.

Ὀρος (Ἅγιον —), β. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. » Ἄθως (ὁ). ||. κόλπος τοῦ —.

» Σιγγιτικὸς.

Ὀρτά-κιού, ἴδε Ὀρτοζά.

Ὀρτοζά, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ὀρβοστία.

Ortona à mare, π. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάππα). » Ὀρτων.

Osimo ἢ Osmo, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμήμα καὶ πλητ. τῆς Ἀγκωνος). » Αὐξίμον (Πλούτ), » Αὐξουμον (Στρώβ.).

Ossero, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (ἐν τῇ Ἰλλυρ.). » Ἀψυρτίς, ἴδε καὶ Cherso.

Ossuna, π. τῆς Ἰσπαν. (εἰς τὴν Ἀνδαλουζίαν). » Οὐρσαν καὶ Ὀρσαν.

Ostranto, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Ἰδρούς.

Otricoli, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ παρὰ τὸν Τίβεριν). » Ὀκρίκοι καὶ Ὀκρίκολα.

Ουάσ (καὶ μὲ τὸ ἄρθρ. Ἐλ-βάσχ), χώρα (κατοικημένη καὶ καταφυγτος μεταξὺ ἐρημῶν. Τρεῖς τοιαῦτα κεῖνται πλησ.) τῆς Αἰγ. » Ὀασίς καὶ Ἀσας (Στρώβ. ΙΖ').

Οὐγγαρία, βασιλ. τῆς Εὐρ. » Παννονία.

Huesear, π. τῆς Ἰσπαν. » Ὀσκα.

Ulm, π. τῆς Γερμαν. (παρὰ τὸν Δούναϊν: ἐρμηνευθεῖν ἂν) » Πτελεός.

Ὀλουμπάδ, ἴδε Ὀλουμπάδ.

Umbriatico, ἴδε Briatico.

Ὀύνια, π. παραθαλ. τοῦ Πόντου. » Οἰνόνη.

Unterwalden, χ. τῆς Ελβετ. » Σουλτανία.

Οὐρέτ, π. τῆς Κριμαίας (πρὸς τὸ δυτ. μέρος τοῦ Ἰσθμοῦ). » Χερσόνησος, ἴδε καὶ Ἰνκερμάν.

Ὀυρμά, λίμ. τῆς Περσ. (ἐν τῇ μικρᾷ Μηδίᾳ). » Σπαῦτα.

Ὀυρρά, π. τῆς Μεσοποταμ. » Ἐδεσσα, » Ἀντιόχεια, » Καλιβρόνη καὶ » Ἰουστινιανούπολις.

Ὀυθβάλα, ἴδε Σού-σιγυρί.

Ὀυθκίουμ, π. τῆς Βουλγαρ. (παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀξιού). » Σκοπία.

Ustina, ν. τοῦ Τυβέρην. πελάγους (παρὰ τὴν Σικελ., μία τῶν λιπέσεων, ἴδε Lippari). » Εὐώνυμος, παρὸν. Lissa-Bianca.

Osanto, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ποτίζων τὴν Ἀπουλίαν, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αὐφίδιος.

Ὀχιθθα, π. πρωτ. τῆς Μαικεδον. Ἰλλυρ., τῆς Δασσαρετίας καὶ τῆς Ἀνδρανίας (πλησ. ἐρείπ. ἤ) » Λυγίς ἢ Λυγνίδος (ἐπὶ τῆς

δμωνιμου αὐτῇ λίμνης, μετονομασθεῖσα) »Ιουστινιανούπολις ἢ »Πρώτη Ιουστινιανῇ, (καὶ τέλος παρὰ τῶν Βουλγάρων) » Ἀχρὶς ἢ Ἀχρίδα.

Παβία, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λομβαρδ. παρὰ τὸν Τίκινον ποταμόν). » Παπία ἢ » Παυία, (καὶ ἀρχαιότερα) » Τίκινον.

Παγρὰς, π. τῆς Κοιλουσρ. » Πάγραι. Ραδερνο, π. τῆς Σικελ. » Ἰβλα.

Πάδοβα, π. τῆς Ἰταλ. » Παταύιον.

Παζαρτζῆκι, κώμ. τῆς Θράκ. » Βεσσα-πάρη.

Παῖας, π. τῆς Κιλικ. » Ἀδαν.

Παλάτια, ἴδε Ππλάτ.

Παλατίτσα, χ. τῆς Μακεδον. » Πάλλα.

Palermo, π. (πρωτ.) τῆς Σικελ. » Πά-νορμος.

Palestrino, χ. τῆς Ἰταλ. (πλησ. καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ρώμης. πλησ. ἐρεῖπ. ἢ) » Πραίνεστος.

Παλῆα-αὐλῇ, χ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Ἀβαντίδα). » Ἐλαιούς.

Παλιάσσα, π. τῆς Ἠπείρου (πρὸς δυσμὰς τῶν Κερκυριῶν ὀρέων). » Παλαιόστη (πλησ. φκίνονται τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῶν Εὐμενίδων, τὰς ὁποίας ὁ Ὀδιδίος ὀνομάζει Θεότητας τῆς Παλαιστής).

Παλχοθούνη, ἴδε Α. κώνα. 2) β. τῆς Μεγαρ. » Γεράνειον, ἴδε καὶ Μακρὺ Πλάγι.

Παλχοεπισκοπῇ (ἐρείπιον μίαν ὥραν μακρὰν τῆς Τριπολιτσᾶς πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ πρὸς τὸν Μιστρὰν δρόμου). » Τέγεα, ἴδε καὶ Ἀχούρια (παλαιὰ) καὶ Παλιὰ.

Παλχό-καστρέι, π. τῆς Κρήτης. » Λύκτον.

Παλχόκαστρον, ἐρεῖπ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναρίου). » Μίνθη. 2) ἐρεῖπ. τῆς Μεσσην., ἴδε Ναδαρῖνος (παλαιός). 3) τῆς Βοιωτ. » Τίφη. 4) τῆς Φωκ. » Θρόνιον, ἴδε καὶ Λογκάκι. 5) τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τῶν Ἀγρᾶφων). » Οἰγαλία. 6) τῆς Εὐβ. » Ερέτρια. 7) τῆς Ἠπείρου, ἴδε Δρεμιχοῦ.

8) τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Τριφυλίαν). » Κοτύλιον.

Παλχοκατοῦνα (Βλαχ. ἐρμηνεύεται Παλχόκαστρον), χ. τῆς Ἀκαρναν. » Αἰνεία (ἢ νεία).

Παλχοκίσταις, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Κεστρία.

Παλχοπαναγιά, λ. τοῦ Κρισσ. κόλπου. » Ἐρυθραία. 2) ἴδε Τριδούνη.

Παλχόπολι, χ. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Μαντί καὶ §. Λειοντάρι. 2) ἐρεῖπ. τῆς Θεσταλουαγνησ. » Κορακί.

Παλχοπρίδεα, ἐρεῖπ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Νικέπολις.

Παλχόπυργος, ἴδε Ἀγμέτ-ἀγά.

Παλχοφάναρρον, χ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναρίου παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Φρίξα, ἴδε καὶ Φραξιό.

Παλχοχώρα, χ. τῆς Μεσσην. » Φηραί, ἴδε καὶ Κεραμίδι.

Παλχοχώρι, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Δολοπιά). » Σκύρων. 2) μέρος τῆς Παραχειλώτιδος (ἐδῶ κατοικοῦν οἱ Εὐρυτᾶνες (ἐνομαζόμενοι σήμερον Τρυπολογίδες).

Πάλι, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τοὺς Σταγούς). » Πιαλία.

Παλιούρι, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., πλησ. ἐρεῖπ. ἢ) » Τυμφαία (ἢ τὰ) » Τράμπυλα.

Paliazuolo, χ. τῆς Σικελ. » Ἀκραι καὶ Ἀκρα (πόλις τὸ πάλαι μεταξὺ Συρακουσῶν καὶ Καμαρίνης).

Palmajola, ν. τοῦ Τυρρῶν. πελάγους. » Ἀρτεμισία ἢ Ἀρτεμία (καὶ ὅχι Ἀρτεμίτα (καθὼς τὸ ἔχει ὁ Στέφανος).

Pamiers, π. τῆς Γαλλ.

» Ἀπάμεια.

Παμπελοῦνα, π. τῆς Ἰσπαν. (εἰς τὴν Ναβάρρην). » Πουμπιούπολις.

Παμπούκ-καλεσί (, διὰ τὸν κκτάλευκον βράχον τῆς), π. τῆς Φρυγ. » Ἰεράπολις (ἢ ἐπὶ Μαϊάνδρῳ). » Βαμβόκη.

Panaria, ν. τοῦ Τυρρῶν. πελάγους (μὴ τῶν Λιπάρεων). » Ἰκεσία ἢ » Εὐώνυμος, παραβλ. Lisca-Bianca.

Πάνιαις, χ. τῆς Φωκ. » Κυπάρισσος, ἴδε καὶ Δράχθεα.

Πάνιτσα, ποτ. (ἢ χεῖμῆρος) τῆς Ἀργολ. » Χάραδρος.

Πανταδίνια, χ. τῆς Ἰλλυρ. Μακεδον. (πλησ. ἐρεῖπ. ἢ) » Σατίων.

Παντεῖχι, κώμ. (παραθαλάσσι.) τῆς Βιθυν. » Παντεῖ(τύ)χιον.

Παντουρμά, χ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Μιχαηλτσίου καὶ Ἀρτάκης). » Πάνορμος.

Παξιμάδι, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Μπ-χία.

Παππαγγελάκι, χ. τῆς Ἀττ. » Ἀγγέ-λαι ἢ Ἀγγελῆ, ἴδε καὶ Ἀγγελονήπια.

Πάπας, ἀκρ. τῆς Ἀχ. » Ἀραξος (πλησ. ἔκειτο ἡ Δύση).

Παπουτσλί, χ. παραθάλ. τῆς Θράκ. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Καινοφουρίον.

Παρακάλαμον, ἐπ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν) » Θεσπρωτίαν καὶ » Χασονίαν.

Παραμυθιά (κοινῶς Περιμέτι), π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, πρωτεύουσα τῆς Τσαπουριᾶς, πλησ. ἢ) » Ἰλάτεια ἢ Ἐλάχρια, (ἢ) » Πανδρσία, (καὶ ἢ) » Εἰφύρα ἢ

Κιχώρα (πρωτ. ποτὲ τῶν Θεσπρωτῶν), ἴδε καὶ Ἀγιά-Γλυκεῖα καὶ Βίρα.

Πάρκα, π. τῆς Ἠπείρου. » Ἰπαργον (κατὰ τὸν Μελέτ.) || κάθος τῆς —, ἀκρ. τῆς Ἠπείρου (ἀντικρὺ στοὺς Παζυούς). » Χιμαίριον.

Ραιενζο, γ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (πλησ. τῆς Ἰστρίας). » Παρέντιον.

Παρίσι (Paris), π. πρωτ. τῆς Γαλλ. » Λουτετία (» Λουκετία ἢ Λουκοτετία) Παρισίων.

Παρμάκ-δαχί, ἴδε Ἀγρί-δαγ.

Πάτνα, π. τῆς Ἰνδ. » Παλιζοβρα.

Πάτρα (παλῆα —), π. πρωτ. τῆς Ἀχ. » Πάτραι (αἱ παλαιότερα) Ἀρήν.

Πατρατζήκι, π. τῆς Θεσσαλ. » Νίαι Πάτρι. (Εἰς τὸ πλησίον χωρίον Καστρίτσα φαίνεται ἐρείπιον ἢ παλαιά). » Ἰπάτη ἢ Ἰπάτα (τά).

Πάυλα, ποτ. τῆς Ἠπείρου (χύν. εἰς τὸ Βιθόρι). » Εἰνθος ἢ Φοινῆξ.

Παυλίτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὸ Λύκαιον ὄρος τῆς Ἀρκιδ. καὶ χύν. εἰς τὸν Κυπαρισσαῖον κόλπον). » Νέδας, ἴδε καὶ Μπόζι καὶ Σαμάρι. 2) γ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Φιγάλεια.

Πέκ-σιχίρ-γκιολού, λίμ. τῆς Λυκαον. (πλησίον τοῦ Ἰανίου). » Κώραλις.

Πελαχίσι, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Ἀλένησος ἢ Σολομνία, ἴδε καὶ Ἠλιοδρόμια.

Πελεκῆς, ποτ. τῆς Μακεδον. καὶ Θεσσαλ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Πελόδι, ἴδε Γυρεβολιά.

Πεντεδάκτυλο, β. τῆς Πελοπον. (τὸ ὑψηλότερον καὶ ἀρτικώτερον μέρος τοῦ) » Τυχάρετο, ἴδε καὶ Ἀγ. Ἠλιάς καὶ Μάνη. Ρεντεβαρία, ν. τῆς Μεσογ. (μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Σικελ.). » Κόσσυρα.

Ρεντινα, κώμ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Σαμνιτίδι). » Κορφίνιον (ἀπο τῶν ἐρείπιων τῆς ἐκτίσθη ἢ ἐκκλησία τοῦ Ἀγ. Πελίνου ἢ Περίνου, κειμένη ἐν μίλιον μακράν).

Ρεραχώρα, γ. τῆς Μεγάρ. (ἐν τῶν πάλαι Δερβενεχωρίων). » Πείραιον (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Οἰνόνη.

Πέργαμος, π. τῆς Αἰολ. » Πέργαμος. || ποτάμι τῆς —, ἴδε Γκιρματτί-σαΐ.

Peregrino (Monte —), β. τῆς Σικελ. (πλησ. τῆς Πανόρου). » Εἰρκτή ἢ Εἰρκτή.

Περεκίπ, π. τῆς (Μεσημβρ.) Ρωσσ. (ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κριμαίας). » Τάφρος (συνώνυμον τοῦ Ρωσσικοῦ τῆς ὀνόματος). || κώπος τοῦ — (ἄλλ. Οὐλοῦ-δενίξ, Νεκρὰ θάλασσα). » Καρκινίτης.

Petigord, κώμ. τῆς Γαλλ. (εἰς τὴν Γκρουάνγν). » Πετροκορίτζ.

Περιστερί, ἴδε Σαρακηνή.

Περλεπέ, π. τῆς Παιον. » Ἠράκλεια Πελαγονία.

Perugia, π. (μεσημβρ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Περούσια. || Lago di —, λίμ. τῆς Ἰταλ. » Τρασυρένα.

Ρετριγναν, π. τῆς (Βαλθων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ρουσκίνωνος). » Ρουσκίνων.

Ρεσαγο, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Πείσυρα (τά).

Ρεσσαγα, π. (παραβλ.) τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάπα, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ). » Ἀτεργον καὶ Ἄτερνός (ὁ ποταμός).

Ρεστο ἢ Ρεστί, π. τῆς Ἰταλ. (πρωτ. τὸ πάλαι τῆς Λευκανίας). » Ποσειδώνιον καὶ Ποσειδωνία (ἀρ. τῆς ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος, κιν. Golfo di Salerno ἢ d'Agropoli).

Ρεταλαῖ, β. τῆς Ἀκασιαν. » Θυσμῆς.

2) λ. τῆς Ἀκασιαν. » Ἠρακλίους ἱερόν.

Ρεταλίδι, γ. (παραβλ.) τῆς Μεσσην. (ἐδῶ ἔκειτο ἢ παλαιά) » Κορώνη.

Ρεταλίοι (οἱ), ν.ν. (κοντὰ εἰς τὴν Εὐβοίαν). » Ρεταλία.

Ρέτρα, β. τῆς Θετταλομαγνησ., ἴδε Πλεσιδί.

Ρετροιέρνικι, γ. τῆς Ἀττικῆς. » Οἰνόνη.

Ρετοί, γ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Τριφυλλιακὴ (ἢ Ἀεύτερα) Εὐδός.

Ρεχασί, π. τῆς Κοιλίσου. » Πινδοημισσός.

Ρεχελιά, π. τῆς Ἰνδ. » Πλακύν.

Ρηγάδι, γ. τῆς Βιωτί. » Ἐρυθραί.

Ριανε, γ. τῆς Βενετ. » Πλαῦζς.

Ριαλί, γ. τῆς Ἀρκιδ. (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Τέγεα, ἴδε καὶ Παληρεπισκοπή.

Ριάνα, (οὕτως ὀνομαζέται, κατὰ τινάς, ἢ) ν. τῆς Ἰταλ. » Λευκοσία, ἴδε Lissa.

Riaccenza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ δουκάτον τῆς Πάρμας, εὐ μακράν τοῦ ποταμοῦ Πάδου). » Πλακεντία.

Riemonie (Αἰν. Pedemontium), ἐπαρχ. τῆς (ἀρκτ.) Ἰταλ. (περιείχετο εἰς τὴν παλαιάν) Λιγυστικὴν ἢ Λιγυρίαν (ὅπου κατῴκουν οἱ Αἰγυες), ἴδε Γένδοα.

Pietra de la nave, ν. (ἢ σκάφος) τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους (πλησίον τῆς Καμπανίας). » Λίγεια (ἀπὸ τοῦ ὀνόματος μιᾶς τῶν Σεϊρήνων, ἐκδρασθείσσης ἐνταῦθα).

Πίζα, π. τῆς Ἰταλ. » Πίζα καὶ Πείσα.

Πικτοίνχ, ν. (ἢ μεγαλύτερα τῶν παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως. » Πεύκη.

Πίλα, ἀκρ. τῆς Κύπρου. » Πηδάλιον.

Piomba, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ματρίνος.

Piombino, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ τινος χειρ-
σονήσου. πλησ. ἐρεῖπ. τὸ) » Ποπουλώ-
νιον καὶ Ποπλώνιον.

Πιπέρι, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους. » Πεπά-
ρητος.

Pireno (vescchio), χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς
τὸ Λάτιον). » Πριουέρνος καὶ Πρίφερνιν.

Πιρνάτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς
τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσσην. κόλ-
πον κάτωθεν τοῦ Νησίου). » Πάμισος.

Πισκοπιά, χ. καὶ λ. τῆς Κύπρου. » Κού-
ριον.

Πισρέντι, β. τῆς Θράκ. (χωρίζει τὴν
Βουλγαρ. τῆς Σερβίας καὶ Ἰλλυρίας).
» Σκάρδος.

Πίστριτσα (ἡ Μπίστριτσα), ποτ. τῆς
Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὸ Κοντοδοῦνι καὶ χύν.
εἰς τὴν λίμνην Βισθάρη). » Δῶδων (κατὰ
τὸν Μελέτ.) ἢ » Φοινίξ, ἴδε καὶ Μπαμπᾶς
καὶ Παῦλαν. 2) ποτ. τῆς Μακεδ., ἴδε
Πλαταμώνι.

Pittineo, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πρὸς
ἄρκτον παρὰ τὴν πόλιν Ἀλαζίσων). » Ἀ-
λαϊσος.

Πιτούς, χ. τῆς Χίου (πλησ. τῆς Βολισ-
σοῦ). » Πίτυς.

Πιτινιδέ, π. τῆς Κολχίδος (εἰς τὴν Μιγ-
γρελίαν). » Πιτυούς.

Plaisance, ἴδε Piacenza.

Πλκηντεροῦ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Κκ-
τανᾶς.

Πλαταμώνι, ποτ. τῆς Μακεδ. καὶ Θεσ-
σαλ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου καὶ
χύν. εἰς τὴν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης.
Κατ' ἀρχὰς ὀνομάζεται Μπιχλίτσα ἢ Μπί-
στριτσα, καὶ μετὰ ταῦτα Ἰντζέ-κρᾶς-σοῦ,
Χασάν-μπαμπᾶ, Πελεκᾶς κτλ.). » Ἀλιάκ-
μων.

Πλατινιά, ποτ. τῆς Λοκρ., ἴδε Γαβριᾶς.
Πλατειά, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Πι-
τυσοῦσα, ἴδε καὶ Ἀγκίστρι.

Πλατύστομο, κώμ. τῆς Θράκ. » Ἀβδηρα.

Πλιασίδι, β. τῆς Θετταλομαχῶν. » Πή-
λιον.

Πλοκεβῶνι, β. (πρὸς ἄρκτον) τῆς Εὐδ.
» Τελέθριον.

Πλοκοπάρη, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐ-
παρχ. τοῦ Βλοχού). » Παναιτώλιον.

Ρο, ποτ. τῆς Ἰταλ. » Πάδος καὶ (ἄρ-
χαιότ.). » Πριδανός.

Poissy, ποτ. τῆς Γαλλ. » Κισσιακόν.

Poitiers, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκουῖτ.) Γαλλ.
» Πίκτονες.

Ροῖτου, χ. τῆς Γαλλ. » Πικταῖον.

Policaastro, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν
τῇ Λευκαγ., πλησ. ἐρεῖπ. ἡ) » Πυξοῦς.

(Ὁ πλησίον κόλπος ὀνομάζεται) » Λᾶος,
(κοιν. Golfo di Policaastro).

Policoro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκαγ.
παρὰ τὸν ποτ. Agri). » Ἠράκλεια καὶ
» Ἠρακλείπολις.

Πολίον, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Πα-
λύαγος.

Πολιτικά, χ. (παρθαλ.) τῆς Εὐδ.
» Κύρος.

Πολίται ἢ Πολιτσαῖς, β. τῆς Θεσσαλ.
» Ποῦς (Στρεβ. Ζ').

Πολλίνη, μοναστ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὸν
Μουζακὴν, πλησίον τῆς Αὐλῶνος). » Ἀ-
πολλωνία (πόλις ἐπίσημος εἰς τὸν καιρὸν
τοῦ Δυγούστου).

Polo, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Εἰτρουρίᾳ).
» Ἄλσιον.

Ποντικὸς, ἄκρ. τῆς Πελοπον. (εἰς τὴν
Πισαῖν). » Ἰχθυς.

Ponza, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (παρὰ
τὴν Ἰταλ.). » Ποντία.

Πορτζέ-λιμάν, ὄρμος τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ
Βοσπόρου). » Χηλαί, ἴδε καὶ Μπεμπέκι.

Porcupa, χ. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Βαίτι-
κῇ). » Οὐδύλων καὶ Οὐδούλων.

Porqueoleas, ἴδε Hyènes (Les îles d').

Πόρος, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Κκ-
λαύρεια. ||. λιμὴν τοῦ— » Πώγων.

Πόρτα καὶ Πορτέλι, ἴδε Λεπενού.

Porteroz, ἴδε Hyènes (Les îles d').

Πορτίτσαις (Τουρκ. Καπού-μπαγᾶς),
στόμα τοῦ Δουνάβεως (τὸ τέταρτον ἀπ' ἀ-
νατολῶν). » Καλόν.

Πόρτο-Βοιτοῦλλο, χ. καὶ λ. τῆς Λακων.
» Οὔτιλλον.

Πορτογαλλία, βασιλ. τῆς Εὐρ. » Λυ-
(» Λου)σιτανία.

Porto-d' Aitri, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ.
(παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Μαρτί-
νου). » Μαρτίνον.

Πόρτο-δράκο, λ. τῆς Ἀττικῆς. » Πει-
ραιεύς—ὡς.

Πόρτο-ἀγίον (ἴσως ἀπὸ τοῦ Γαλλ. Port
aux caillies, λιμὴν Ὀρτύγων ἢ Ὀρτυγι-
της). » Ἀχίλλειος (λιμὴν).

Πόρτο-Λιόνε, ἴδε Πόρτο Δράκο.

Πόρτο-μπαράττο, λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ
Τυρρην., ἐπίνειόν ποτε τοῦ Ποπλωνίου,
κειμένου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑπὲρ τὸν
λιμένα λόφου), ἴδε Ριομβίνο.

Πόρτο-πόρο (ἢ Σάν-Νικολῶ), ἴδε Φανά-
ρι. 2) χ. παρθαλ. (πρὸς ἀνατολὰς)
τῆς Κεφαλλην. » Πρόννι (εἰ).

Πόρτο-Ραγουζαῖτο, λ. τῆς Ἀλβαν. » Πρι-
κόν. (Τῆς πάλαι ὀμωνύμου πόλεως οὔτε τὰ
ἐρεῖπικ σώζονται).

Πόρτο-ράφτη, λ. τῆς Ἀττικῆς. » Πάνορμος ἢ » Πρασαί (σώζεται τὸ ὄνομα εἰς τὸ μέρος τοῦ λιμένος).

Πόρτο-στίλλο (ἢ Δελεμπούττε), λ. τῆς Λικων. » Κύφαντα.

Πόρτο φαρῖνο, π. καὶ λ. τῆς Ἀφρ. (κοντὰ εἰς τὸ Τούνεζι). » Οὐϊτόκη.

Πόρτο-φερράιο, π. καὶ λ. τῆς ν. Ἑλ-θας. » Ἀργῶς.

Πόρτο-Φάγκο, λ. τῆς Ἑρμιονίδος. » Πείριον.

Ποτάμα, ἴδε Δερὲ-κιοί.

Ποταμὸς (Καινοῦργιος—), ποτ. τῆς Ἀττικῆς (εἰς τὸν κάμπον τοῦ Μαραθῶνος). » Χάραδρος.

Pozzuolo, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπαν.). » Δικαιοχρία, (Λατιν.) » Ποτίολοι. Πουλήθρα, ἴδε Πόρτο-Στίλλο.

Πούλια, ἐπαρχ. καὶ π. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Ἀπουλία.

Πουνάρι-μπασί, χ. τῆς Τρωάδος, (πλησ. εἰρεπ. ἢ παλαιά) » Τρωία ἢ Ἰλιον. (Ὁ ῥυαξ, ὁ πηγίζων ἀπὸ τοῦ πλησίον λόφου καὶ χυνόμενος, τῶς αἰετὶς τὴν θάλασσαν μεταξὺ τῶν εἰρεπιδίων τῆς Ἀλεξανδρείας— Τρωάδος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κούμ-καλὲ, ἐν ᾧ τὸ πάλαι ἐνόητο μὲ τὴν Σιμόντα, εἶνε ὁ) » Σκάμανδρος, παρδλ. Σίρδι.

Πούντα, ἀκρ. καὶ χ. τῆς Ἀκαρνῶν. (εἰς τὰ διέξια τοῦ στόματος τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου). » Ἄκτιον.

Punta della Campanella, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (πρὸς μεσημβρίαν τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως). » Ἀθηναίον.

Punta di Gigante, ἀκρ. (πρὸς ἀνατολ.) τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν). » Πλημμύριον.

Punta di Miseno, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (πρὸς ἄρκτ. τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). » Μισηνόν.

Πουράκ, ποτ. τῆς Φρυγ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Δινδύμου, καὶ χύν. εἰς τὴν Σάγγαριν). » Θύμβρις ἢ Θύμβριος (ἐπ' αὐτοῦ κεῖται ἡ Κιουτάχγρια).

Πρασιός, κωμόπ. τῆς Λακων. » Πρασαί καὶ » Βρασιαί, ἴδε καὶ Λενίδι.

Πρέβεζα, π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., πλητ. εἰρεπ. ἢ) » Νικόπολις, ἴδε Παλιοπρέβεζα. ||. κόλπος τῆς —, ἴδε Ἄρτα.

Πρεμέτι ἢ Πρεμύτι (ὅθεν ἡ Παραμυθία), π. τῆς Ἠπείρου. » Πύρρον τεῖχος, ἴδε καὶ Παραμυθία.

Προβάδα (Σλαβον. Περεϊσλαβέτο), ἴδε Γιάνναπλου.

Πρόβλακας, ἰσθμὸς τῆς Χαλκιδ. Χερ-εγγ. » Ἀκάνθειος.

Πρόδανο, ν. τοῦ Κυπαρισσαίου κόλπου (ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ). » Πρώτη.

Προσκυνά, χ. τῆς Βοιωτ. (περὶ τὴν Κωπαῖδα). » Ἀκραΐφιον καὶ Ἀκραΐφαι.

Προσκύνσεις, εἰρεπ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Ἑλλοπίᾳ, πλησίον τῆς μονῆς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος). » Δωδώνη.

Πρόσχιον, χ. τῆς Αἰτωλ. » Πηλίνη.

Procida, ν. τῆς Ἰταλ. (πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). » Προχύτη.

Προῦτος, ποτ. τῆς Μολδαβ. (πηγ. ἐν τῇ Γαλικίᾳ καὶ, χωρίζων τὴν Μολδαβίαν τῆς Βασσαραβίας, χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἱερασός.

Πρώτη, ν. τῆς Προποντίδος (οὐ μακρὰν τοῦ στόματος τοῦ Ὠρακ. Βοσπόρου καὶ 48 στάδια μακρὰν τῆς Χαλκηδόνος). » Πρώτη καὶ Πρώτα (Ἀρτεμίδ. παρὰ Στεφ. ἐν Λέξει Χαλκίτις), ἴδε καὶ Νησιά.

Πύργοι (τρεις—), ἴδε Τριπύργι.

Πύργος, κώμ. τῆς Ἠλ. » Πύλος (ἡ Τριφυλιακή), ἴδε καὶ Πετσό.

Ῥάβελι, ἴδε Ρέβελι.

Ραγούζα, ἐπαρχ. τῆς Εὐρ. (εἰς τὰ μεθόρια Τουρκ. καὶ Αὐστρ.). » Δαλματία. (Ἡ πρωτεύουσά τῆς ὀνομάζεται) » Λαύσιον (καὶ ἀρχαιότερα) » Ἐπίδαυρος.

Ῥάδοιτο (ἡ Θεοδουριά), ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου, (μέρος τῆς παλαιᾶς) » Ἀθαμανίας καὶ Ἀπειραντίας, ἴδε καὶ Τζουμέρκα.

Ῥαζζέ, π. (παραθαλ.) τῆς Παλαιστ. » Γάζα.

Racanello, ποτ. τῆς Σικελ. (χύν. εἰς τὴν θάλασσαν, πλησίον τῶν Θουρίων). » Κυλίσταρος.

Ῥαμλὲ, π. τῆς Παλαιστ. » Ἀριμαθαία (-θεία), » Ἀριμαθιεῖμ.

Ῥαμπουλ-μπενδὲ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Ἰνδράότης.

Randazzo, χ. τῆς Σικελ. (ὕπὸ τὴν Αἰτνῆν). » Τίσσαι.

Ῥάπανι, χ. (παραθαλ.) τῆς Λακεδ. » Ἀσωπός.

Ῥάς, ἴδε Ἀράς.

Ῥασαίν, π. τῆς Μεσοποτ. » Ῥήσσια.

Ῥασαχίτ, ἴδε Ῥοζέιτα.

Ῥάφτης, ἴδε Πόρτο-ράφτη.

Ῥαχμανιὲ, κωμόπ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τοῦ Νείλου). (πλησίον εἰρεπ. ἢ) » Σαῖς καὶ ἡ Ναύκρατις.

Ῥάχεθα, ἴδε Ἀράχεθα.

Re, ν. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν Ὠκεανόν).

» Ραδῖς.

Ῥεδάν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρμενία (Περσικῇ), ἴδε καὶ Ἀλαδούλια καὶ Τουρκμην.

‘Ρέδελι, γ. τῆς Ἀρχαδ. (εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ‘Ρουριά). » Ηραία.

‘Ρεδιλοῦσα, ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Σαλαμῖνα). » Μεθουρίδες.

‘Ρέγλιε, ἴδε Ἰρέγλιε.

‘Ρεδεστό, ἴδε ‘Ροδοστό.

‘Ρείδιας, ποτ. τῆς Μακεδον. » Εὐρωπος.

‘Ρεῖ, ποτ. τῆς Μηδ. (κοντὰ εἰς τὰς Καππ. Πύλας). » ‘Ράγκι.

Reima, π. τῆς Γαλλ. » Δουρικόρτορα (τὴν ὑπόταν εἶχαν πρωτεύουσαν ἐαυτῶν οἱ) » ‘Ρῆμαι.

Reunes, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Βρετταν.). » ‘Ρήδονες.

‘Ρενδία, ἴδε Στροῦμε.

‘Ρενιάσα ἢ ‘Ριγκιάστα, π. καὶ φρ. (παρὰ μ. μεταξὺ Πάργας καὶ Πρεβέζης) τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Κασσιόπιαν). » Κασσιόπιη ἢ » Ἐρέτρια.

Reggio, π. (παρὰ μ. μ.) τῆς Ἰταλ. (ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης). » ‘Ρήγιον.

‘Ρηῖνα, ποτ. τῆς Μακεδον., ἴδε Σαρί-γκιόλ.

Rivoli, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμὼντι). » ‘Ρίπουλαι.

‘Ρίθας, ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὴν Καυλονίαν, καὶ ἀφ’ οὗ δεχθῆ τὸν Στάριον, τρέχει, ὑπὸ τὸ ὄνομα Διονίτσα, ἕως τὸ γεῦρι τῆς Κλεισούρας, καὶ ἐκεῖ χύνεται εἰς τὴν Βογαῖσαν). » Εριθίας.

‘Ρίγανη, β. τῆς Δοκρ. » Πίνδορος.

‘Ριγκιάσα, ἴδε ‘Ρενιάσσα.

Riez, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβηγκίᾳ). » ‘Ρήγιον ἢ » ‘Ρηγία.

Rieti, γ. τῆς Ἰταλ. » ‘Ρέατον.

Riccia (La -), ἴδε Aricia.

Rimino (-misi), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν κόλπον τῆς Βενετίας). » Ἀοίμινον.

‘Ριντίνα, γ. τῆς Μακεδον. (πρὸς τὸν Στρούμον. κόλπον). » Ἀργίλος.

‘Ριόν, ἴδε Φάς.

Risano, γ. (παρὰ μ. μ.) τῆς Ἰλνρ. (πλησίον τοῦ Κατάρου). » Ρίζόνιον ἢ » Ριζίνιον.

‘Ρισσὸ, ποτ. τῆς Αἰγ. » Αἰρίσσοις, ἴδε καὶ Μάννα.

Rhodes, π. τῆς (Ἀκροῦς) Γαλλ. » Σε γόδουον.

Rodi, γ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ) » Οὐρέιον, ἴδε καὶ Τορο d’ Οἴρο.

‘Ροδοστό, κομ. π. (παρὰ μ. μ.) τῆς Θράκ. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Βυζάντιον (ἀποικία τῶν Σαμίων) ἢ » Ορεντιάς.

Roma, π. παρὰ μ. μ. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ. ἄποικος τῶν ‘Ρεδίων). » ‘Ριδο, ἢ » ‘Ριδοίς.

‘Ροζέττα (ἑρβότ. ‘Ρασσιδ), π. τῆς Αἰγ. (δὲν εἶνε ἡ) » Κάνωθος, (ἀλλ’ ἡ) » Βολειτίνη (ὁμώνυμος τοῦ πλησίον αὐτῆς στόματος τοῦ Νείλου).

‘Ροῖνὸ (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. Ruines, κατὰ τὸν Πουκελῖ), β. τῆς Ἀρχαδ. (δὲν εἶνε τὸ) » Μαίνυλον.

Rhône ἢ Rhodse, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἀλπ. καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). » ‘Ροδανός.

‘Ροπό, γ. τῆς Ἀττ. » Ὀρωπός.

Rochelle, π. τῆς Γαλλ. » ‘Ρύπελλα.

Ρόσσα, π. τῆς Λυκ. » Καῦνος (ἡ), ἴδε καὶ Κοπί.

‘Ροσσάβα (ἢ ‘Ράσσοβα ἢ Ὀρσοβα), π. τῆς Σερβ. (παρὰ τὸν Δούναβιν). » Ἀξιούπολις, ἴδε καὶ Γαλάτσι.

Rouen, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Νορμανδ.). » ‘Ρ.θομάγον.

‘Ρουφιάς, (ὁ μεγαλύτερος ὅλων τῶν) ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. κυρίως εἰς τὸν κάμπον τοῦ Φονιά, ὑπὸ τὸ ὄνομα Καρυά, καὶ, τρέχων ὑπὸ γῆν 6 μίλια, ἀναφαίνεται εἰς τὸ χωρίον Λυκουριά, πρὸς δυσμάς τοῦ ὄρους Σκιαθίδος, καὶ, δεχόμενος τὸν Δραόνιον, τὸν Τράγον, τὸν Ἀρσενά καὶ πολλοὺς μικροὺς ῥύακας τῆς Ἀρχαδίας, ἐνόνεται, παρὰ τὴν πόλιν Γραίαν μὲ τὸ Σκραντάπορον, τὸν κυρίως Ἀλφειὸν [πηγάζοντα ἀρχικῶς εἰς τὸ Ταυγεῖον, καὶ χυρόμενον εἰς μίαν λίμνην, ἀναφαίνόμενον δὲ εἰς τὴν Φρυγινόβουσαν, πηγὴν τῆς Ἀρχαδ., καὶ δεχόμενον τὸν Θῖον, τὸν Καρνίωνα, τὸν Ἐλισσώντα, τὸν Γερτύτιον, τὸν Δράκοντα καὶ πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμούς καὶ ῥύακας], ἐκίθην δὲ ῥέων ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα, καὶ δεχόμενος τὸν Ἐρύμανθον, τὸν Κλαδαῖον, τὸν Κυβέριον κτλ., χύν. τέλος εἰς τὸν Χελωνίτην κόλπον). » Ἀλδῶν καὶ » Ἀλφειός.

Ροχάτο, ποτ. τῆς Περσ. (ἐν τῇ Ἀραχωσίᾳ). » Ἀραχωτής.

Ρῶγης ἢ Ρῶγοί, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. » Κασσιόπεια, ἴδε καὶ Λαμάρει καὶ Σπιάντζα.

||. ποτάμι τῶν—, ἴδε Λούρχα.

Ρῶμαν, π. τῆς Δακ. » Ρουκῶνιον.

Rhône, ἴδε Rhône.

Saunbrück, π. τοῦ (ἄνω) Ρήνου. » Σαραπάτιον.

Σάββας, ποτ. τῆς Σερβ. (χύν. εἰς τὸν Δούναβιν κοντὰ εἰς τὸ Μπελιγράδι). » Σάος.

Saio, ποτ. τῆς Ἰταλ. » Ἰοαπία.

Σαβόγα, ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. (οἱ κάτοικοί τῆς εἶνε οἱ Πισινοί) » Ἀλλοθρόγες.

Σαγίττα, β. τῆς Ἀρχαδ. » Σκιαθίς.

Sagriano, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Σάγρης.

Σαῖδ, π. (παρβαλ.) τῆς Συρ. » Σιδών.
Saint-Vincent (Ἀγ. Βικέντιος), ἄκρ. τῆς Ἰσπαν. (τὸ δυτικώτερον τῆς Εὐρ.). » Ἰερὸν, ἱερὰ ἄκρα.

Saint-Gothard, β. τῆς Ἑλδοτ. (μέρος τῶν Ἀλπ.). » Ἀδούλας.

Saintes, π. τῆς (Ἀκουΐταν.) Γαλλ. » Μεδιόλανον καὶ Μεδιολάνιον (πρωτεύουσα τοῦ ἔθνους τῶν Σαντε[τῶ]νων).

Saint-Laon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Νορμανδίᾳ). » Βριοζέρας.

Saint-Mahé, ἄκρ. τῆς Γαλλ. » Κάλβιον.

Sainte-Marguerite, ν. τῆς Μεσογ. (πλησίον τῆς Μασσαλ.). » Πλανισία.

Saint-Bertrand, ἴδε Bertrand (Saint —).

Saintonge, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκουΐτ.) Γαλλ. » Σάντονες.

Saint-Honorat, ν. τῆς Μεσογ. (πλησίον τῆς Μασσαλ.). » Ἀύρων.

Σακάρια, π. τῆς (μικρῆς) Ἀσ. (χωρίζει τὴν Παφλαγ. καὶ Γαλατ. τῆς Βιθυν. καὶ χύν. εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον). » Σάγγαρις καὶ Σαγγάριος.

Sala, ποτ. τῆς Γερμαν. (χύν. εἰς τὸν Ἑλδον). » Σίλας.

Salamanca, π. τῆς Ἰσπαν. » Σαλμαντική καὶ Ελμαντική.

Σαλαμβριὰ, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸν Ζυγὸν καὶ χύν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον). » Πηνειὸς.

Σαλαμῶνι, ἄκρ. τῆς Κρήτης. » Σαλμώνειον.

Salandrella, ποτ. τῆς Σικελ. (διαρρέων τὴν χώραν τῶν Ταραντίνων). » Ἀκάλανδρος.

Σαλγκίρ, ποτ. τῆς Κριμαίας (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Ταδρ-δάγ, καὶ χύν. εἰς Μαϊῶτιν). » Θάψις.

Salemí, χ. τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ Λιλυθαίου). » Ἀλικύαι.

Salerno, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Πικεντινῇ). » Σάλερνον.

Salini, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (μία τῶν Ἀπαρῶων, ἴδε Lipari). » Δίδυμος ἢ Διδύμη.

Σαλμός, β. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Χέλμος.

Salus, π. (παρβαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, ἐπίνειον τῶν Ἀργυροπικνῶν). » Σαλαπία.

Σαλταίνα (βιβάρη τῆς —), λίμ. ἡ λιμνοθάλασσα μεταξὺ Λευκάδος καὶ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. » Μυρτοῦντιον.

Σάλωνα, π. τῆς Λοκρ. » Ἀμρίσσα (καὶ κατὰ τὸν Μελέτ.) » Τιθόρεα ἢ Τιθώρεια, ἴδε Βελίττα. || » Παρχία τῶν —. » Λοκρίς (ἢ Ὀζολική) καὶ (κατὰ μέρος) » Φωκίς. || κόλπος τῶν —. (αὐτὸς εἶναι κυρίως, κατὰ τὸν Κ. Γκοσσελίν, ἐ) » Κρισσαῖος κόλπος.

Σαμακόδ, ποτ. τῆς Θράκης (παρῆρξιν τὴν Σόφριαν). » Αἰσικός.

Σαμαλλοῦτ, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὁχθῆς τοῦ Νείλου). » Κυρῶν πόλις καὶ Κυνόπολις.

Σαμάρι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Παυλίτσα.

Σαμαρκάνδα, π. (πρωτ.) τῆς Βουχαρίας (Σογδιανῆς, πατρὶς τοῦ μεγάλου Τιμούρ). » Μαρῖκανδα.

Σάμι, π. (πρωτ.) τῆς Συρ. » Δαμασκός, ἴδε καὶ Μπαρρ-έλ-σάμ.

Σαμπὰ ἢ Σαμπάμ, π. τῆς Εὐδ. Ἀραβ. » Σάβδαθα (Ἀβρ.), » Σουβάθα (Πτολεμ.).

Σαμπούρ, ἴδε Σούστερ.

Sambre, ποτ. τῆς Βελγ. » Σάβις.

Σαμσοῦν, π. καὶ φρ. (παρβαλ.) τοῦ Πόντου. » Ἀμισός καὶ (κατὰ τὸν Σουΐδ.) » Ἀμυσός.

Σανδικλί, χ. τῆς Φρυγ. » Σύνναδχ.

S. Giovanni del Carso, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδριατ. κόλπου).

» Τίμανον (πλησίον ἀναέρυει ἢ ἀναφαίνεται ὁ ὁμώνυμος ποταμός).

Sangro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Σάγρος.

San-Calogero, β. τῆς Σικελ. (πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος μεταξὺ Σελινούντος καὶ Ἀνρίγαντος). » Κράναον.

San-Martiano (Isola di —), ν. τοῦ Σικελ. πελάγους (πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, τῆς ὁποίας ἀπέτελε μέρος).

» Ορτυγία (εἰς αὐτὴν ἐγεννήθησαν, κατὰ τὸν Πίνδαρον, ὁ Ἀπολλων καὶ ἡ Ἀρτεμις).

San-Severino, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ ταῖμα τῆς Ἀρχώνος). » Σεπτέμπεδα.

Santa-Catharina, χ. τῆς ν. Κορσικῆς (εἰς τὴν Ἀνατολ. αὐτῆς παραλίαν). » Κλυόνιον.

Sant-Alpino ἢ St. Elpidio, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ. πλησ. ἐρεῖπ. ἡ) » Ἀτέλλα, ἴδε καὶ Aversa.

Santa-Maria, ἄκρ. τῆς Λέσβου (τὸ νοτιώτατον). » Μαλίχ.

Santa-Maria-di-Carua, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). (πλησ. ἐρεῖπ. ἡ) » Καπύη καὶ Κάπυα, ἴδε καὶ Carua.

Santa-Maria-di-Leuca, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Τάραντος εἰς Βρεντισίον

παράλιαν τῆς Ἰαπυγίας). » Λευκὰ (τά).
 Santa Maria di-Palozzi, γ. τῆς Σικελ.
 » Αλαισα.

Santa-Maria-in-Potenza, μοναστ. τῆς
 Ἰταλ. (εἰς τὸ τμήμα τῆς Ἀγκῶνος). » Πο-
 τεντία.

Σαντζανλί, γ. τῆς Πισιδίας. » Σαγα-
 λασός καὶ Σελγησός.

San-Flaviano, γ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ
 τμήμα τῆς Ἀγκῶνος, ματοικισθὲν κατὰ
 τὰ 1471 ἐν μίλιον μακρότερα καὶ μετο-
 νομασθὲν Giulia-Nuova). » Καστρομνό-
 βουμ (Νεόκαστρον).

Saone, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. εἰς τὰ
 βουνὰ τῆς Λοθαργίας [Les Vosges] καὶ
 χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Ἀσαρ ἢ Ἀραρίς.

Σαπάντζα, γ. καὶ πλησίον αὐτοῦ λίμ.
 (ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένη) τῆς Βιθυν. (6
 ὥρας πρὸς Α. Β. τῆς Νικομηδ.). » Βόανη
 (Νικηφ. Κάλλ.).

Sapientze, γ. γ. τοῦ Μεσσην. κόλπου.
 » Οἰνοῦσαι.

Saragossa, π. τῆς Ἰσπαν. (πρωτ. τοῦ
 βασιλείου τῆς Ἀραγῶνος). » Καισαρευ-
 γούστα (καὶ παλαιότερα) » Νουμαντία.

Σαρακηνὸν, γ. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν
 Σκίπελον). » Εὐδημία.

Σαραμπάτ, ποτ. τῆς Ἰων. (πηγ. εἰς
 τὴν ἐπίκτ. Φρυγ. καὶ διατρέχων 20 λεύ-
 γας, χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης,
 μετὰ Φωκίας καὶ Μελαινὺς ἄκρας).
 » Ἑρμος.

Σαράντα-Εκκλησιαίς, κομὸπ. τῆς Θράκ.
 » Καρποδαίμων.

Σαραντάπορον, ποτ. τῆς Ἠπείρου (ἐν
 τῇ Θεσπρωτ.). » Τιταρσίος. 2) ποτ.
 τῆς Πελοπονν., ἴδε Ρούφιās.

Σαράντι, ἴδε Ἅγιοι-Σαράντα.

Σαραχόβιτσα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (ἔχει
 18 χωρία, καὶ περιέχεται εἰς τὴν πα-
 λιάν) » Ουμφαίδα, ἴδε καὶ Κουρέντα.

Σαρδίνια, γ. τοῦ Τυρρην. πελάγους.
 » Σαρδῶ-εὺς (ἡ), (καὶ παλαιότερα) » Σαν-
 δαλιώτις καὶ Ἰχθυόσσα (διὰ τὸ σχῆμά της).

Σαρὶ-γκιελ(ἐρμην. Κιτρίνη λίμνη), ποτ.
 τῆς Μακεδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἰλλυρ. καὶ χύν.
 διὰ τῆς Παιονίας εἰς τὸν Ἀξιόν). » Ἐρι-
 γών (εἰς τὴν ἐπιτομὴν τοῦ Στράβωνος β-
 νομάζεται Ρηγίνα).

Σαρὶ-σοῦ, ποτ. τῆς Φρυγ. (χύν. εἰς
 τὸν Τύμβριον, πλησίον τοῦ Δορυλαίου).
 » Βέθις.

Σάρμ, λ. τῆς Ἀραβ. (εἰς τὴν ἐρυθρὰν
 θάλασσαν). » Χαρμίας (Στρεβ.).

Σαρμουσακλί-δαγί, β. τῆς Καππαδ.
 » Σκορδίσκος.

Σαρμουσακλί-σουγιού, ποτ. τῆς Καπ-
 παδοκ. (πηγ. ἀπὸ τὸ ὁμώνυμὸν τοῦ ὄρους).
 » Σκορδίσκος.

Sarno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὴν
 θάλασσαν, πλησίον τῆς Πομπηίας). » Σάρ-
 νος.

Σάρτ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Λυδ.
 » Σάρδεις.

Σαρφέντ, κώμ. τῆς Παλαιστ. » Σάρε-
 πτα(-φτα).

Sassino ἢ Saseno, γ. (κατὰ μέσον) τοῦ
 Ἀδριατ. κόλπου. » Σάσσων.

Sasso (Bagni del—), ἴδε Cerveteri.

Σατάλια, ἴδε Ἀδάλια.

Σατάλτζε, ἴδε Φέροαλα.

Σατρόφτας, γ. τῆς Θράκ. » Σάτραι.

Saumur, π. τῆς Γαλλ. » Σαλμύριον.

Σάφ-δερ-χχισάρ, γ. τῆς Φρυγ. (7 ὥ-
 ρας πρὸς τὸ δυτικονότιον τοῦ Κοτυαίου·
 πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἄζανος ἢ Ἄζανία.

Σαφέντ, π. τῆς Παλαιστ. » Βεθουλία.

Σεθερίν, π. τῆς Δακ. (κοντὰ εἰς τὸν
 Δούναβιον). » Ἀκμονία ἢ » Σευηρικόν.

Sevilla ἢ Sivilla, π. τῆς Ἰσπαν. (πρωτ.
 τῆς Ἀνδαλουζίας). » Ἰσπαλίσ.

Sevilla la vieja, γ. τῆς Ἰσπαν. » Ἰτα-
 λικὴ (πατρὶς τριῶν αὐτοκρατόρων, Τραϊά-
 νοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Θεοδοσίου. Ἀπὸ τῶν ἱ-
 ρειπίων τῆς φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ Νέα
 Sevilla).

Σεγεσί, γ. τῆς Ἰων. » Τέως.

Segni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον).
 » Σίγνια.

Σεγνιά, γ. τῆς Φρυγ. » Σύννονας.

Seignalay, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βουρ-
 γωνίᾳ). » Σειληνιακόν.

Seine (la), ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ
 τῶν Ἀλπ. καὶ χύν. εἰς τὸν Ωκεανόν). » Ση-
 κοάνας ἢ Σηκουανός.

Σεϊτ-σεχίρ-γχιολού, λίμ. τῆς Λυκαον.
 (κοντὰ εἰς τὸ Ἰκόνιον). » Τρωγίτις.

Σεῖχουν, ποτ. τῆς Καππαδοκ. (ἔξω διὰ
 τῶν Κομάνων καὶ τῆς Κιλικίας, χύν. εἰς
 τὸν Ἰστικὸν κόλπον). » Σάρος ἢ » Πύραμος.

Sele, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὀρίζων τὴν Πι-
 κεντίαν τῆς Λευκανίας καὶ χυνόμενος εἰς
 τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον πλησίον τῆς
 Παιστοῦ). » Σίλαρις.

Σελεντί, γ. τῆς Κιλικ. » Τραϊανούπο-
 λιν καὶ (ἀρχαιότερα) » Σελινοῦς. ||. σε-
 λεντί-σουγιού, ποτ. τῆς Κιλικ. » Σελι-
 νοῦς.

Σελεφκίε, γ. τῆς Κιλικ. » Σελεύχεια (ἡ
 Τραχέα).

Σεμακίλ, π. τῆς Περσ. Ἰσφρίας. » Κα-
 μαγία.

Σαμζάτ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. (εἰς τὰ σύνορα τῆς Συρίας). » Σαμδόσατα.

Senlis, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Συλδάνεκτον.

Sentina, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Σαντίνον.

Σερβάν, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀπολλωνία.

Σίρβι, ἴδε Ελαφονήσι.

Σερβία, ἐπαρχ. τῆς Βουλγαρ. » Μοισία (ἡ ἄνω).

Σερβιάνα, χ. τῆς Ἡπείρου (ἐν τῇ Ἐλ-λοπία, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τετραπύλια.

Σερῆδ ἡ Σέρτ (πιθανώτερον δὲ Κερῆτ ἢ Κέρτ, τὸ ὅποιον ἔβραϊστὶ σημαίνει πόλιν, συγγενὲς τοῦ Χαλδαϊκοῦ Καράτ, σημαίνοντος Κτίσμα, καθὼς ἐσημείωσε καὶ ὁ Στέφανος ἐν Αἰξ. Ἐπιφάνεια), π. τῆς Ἀρμεν. » Τιγρανόκερτα (δὴλ. Τιγράνου κτίσμα).

Σερζεύρ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Σιάγουρος.

Cherbourg, π. καὶ λ. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς Manche). » Κορίαλλον καὶ Κορίθβαλλον.

Σέρραϊ, π. τῆς Θράκ. » Σίρις (ἡ Παιο-νική) ἢ » Ἀπολλωνία.

Serra-Segura, β. τῆς (Ταβάρων). Ἰ-σπαν. » Ἀργυροῦν.

Serchio, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἀπεννίνου ὄρους καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αἰσάρ ἢ » Αὔσηρ-ηρες.

Σεσαρῆ (καὶ κατὰ τοὺς ἐντοπίους Με-ζαρῆ), χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὁχθὴν τῆς Βοϊούσας). » Σεσάρηθος (Στέφ.), ἴδε καὶ Καραμουρατίδες.

Σεσμπόργ, ἴδε Σουσταάβα.

Sessa, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανία). » Σούεσα καὶ Σούεσσα.

Sessola (Castel-di-), φρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανία). » Σουέσσουλα.

Sezza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Σήτσα.

Σεχ-άμπάδ, χ. τῆς Αἰγ. (πρὸς τὰ δε-ξιά τοῦ Νείλου, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀντι-νόν.

Σεχίτ-σεχίρ, ἴδε Παμπόυκ-καλεσί.

Σιάγρ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Σελεύκεια (ἐπὶ τὸν Βῆλον).

Σιάτιστα, π. τῆς Μακεδον. (εἰς τὴν Περίαν). » Σιάόνιον, (πλησίον ἐρείπ. ἡ) » Γαλιδρα ἢ Γαλάδραι ἢ Χαράδρα.

Châlons-sur-Marne, π. τῆς Γαλλ. » Καταλώνιον.

Champagne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Καμ-πνία (ἡ Γαλλικὴ).

Chartres, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Καρνυῦταν.

Chaumes, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν Νο-μὸν Seine et Marne). » Καλάμαι.

Chaumont, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Καλθιμόντιον.

Cheanreuse, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Καπρούσιον.

Σιδᾶζ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. » Σε-δάστεια ἢ » Κάβειρα.

Σιγατζίκ, χ. τῆς Ἰων. » Κολοζών, ἴδε καὶ Τσιλλί.

Σιγγιάρ, π. τῆς Μεσοποταμ. » Σίγ-γαρα.

Σίγουρον, χ. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τοὺς πρό-ποδας τῆς Οἰτης). » Σουκούριν.

Σίγρι, ἀκρ. τῆς Λέσβου (τὸ ἀρκτικόδυ-τικώτατον). » Σίγριον.

Σίδερο, π. τῆς Τριφυλλ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν). » Ἀκιδὼν ἢ Ἀκίδας.

Sierra Ximiera, β. τῆς Ἀφρ. (ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ὅπου ἦν ἡ μία τῶν Ἡρακλείων σπηλῶν). » Ἀβύλν, ἴδε καὶ Γκιμπιλιτζέβα.

Σικαλίκα (λίτσα), ποτ. τῆς Φωκ. (πηγ. εἰς τὸν Παρνασσόν, καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον κοντὰ εἰς τὸ Χρυσόν). » Πλεῖστος.

Siculiana, χ. τῆς Σικελ. (πλησ. τοῦ Ἀκράγαντος). » Κάμικος (ἡ).

Σιλίστρα, π. καὶ φρ. τῆς (κάτω) Μοισ. (ἐπὶ τοῦ Δουνάβους). » Δορόστολον ἢ Δου-ρόστολον καὶ Δρύστρα.

Σιμπίν, π. (πρωτ.) τῆς Τρανσυλβ. » Κιθίνιον.

Σιμοάτ, π. τῆς (μεγάλτης) Ἀρμεν. » Ἀρ-σαμύσατα.

Σινάνο, χ. τῆς Ἀρχαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Μεγαλούπολις, ἴδε καὶ Λειοντάρι.

Σινασόν, π. τῆς (μικρᾶς) Καππαδ. » Να-ζιανζός.

Σινδ, ποτ. (μέγιστος) τῆς Ἰνδ. » Ἰνδός.

Σινιγάλια, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ου-βρικῇ ἢ Ῥωμανία). » Σήνα καὶ Σηνογάλ-λια (δὴλ. Γαλλικὴ Σήνα).

Sinno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλα-βρία). » Σίρις.

Σιούτ, π. τῆς (ἄνω) Αἰγ. » Λυκόπολις.

Sironio, ἐρείπ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Α-πουλία, πλησίον τῆς Manfredonia). » Σι-πούς καὶ (ἀρχαιότερα) Σηπιούς.

Σίρ, ποτ. τῆς Σκυθ. καὶ Περσ., ἴδε Ἰκ-σάρτ.

Σιδᾶζ, π. τῆς Περσ. » Κυρούπολις.

Σιδβάν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Μνδία.

Σίρβι, ποτ. τῆς Τρωάδος. » Σκίμαν-δρος ἴδε καὶ Πουνάρ-ππασί.

Σιρέτι, ποτ. τῆς Βουλγαρ. » Σέρεθος.

Σιρετζέλ, ποτ. τῆς Δακ. » Ὀρδωός.
Sirmia, π. τῆς Παννον. » Σίρμιον.
Sisse ἢ Siszak, φρ. τῆς Παννον. (πε-
ρὶ τὴν συμβολὴν τῶν ποτ. Κολλάπιδος καὶ
Νοάρου). » Σίσκιον, (πλησ. ἐκαίτο καὶ ἡ)
» Σέγεστ.

Σίστρανι, ποτ. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Μαν-
ροπόταμον (2).

Σιφτρούντ, ποτ. τῆς Περσ. (πηγ. εἰς τὰ
Καρδούχια ὅρη πλησίον τῆς πόλεως Μα-
ραγῆς. καὶ διαρρῖων τὴν Ἀτροπατηνὴν
ὑπὸ τὸ ὄνομα Κιζίλ-ουζούν, χύν. εἰς τὴν
Κασπ. θάλασσαν, 12 παρασάγγας μακρὰν
τῆς πόλεως Ἐνζέλ).

Σιχινά (πο-άμι τῶν —), ποτ. τῆς Ἀχ.
(εἰς τὴν Κερινθ. κόλπον κοντὰ εἰς τὰς
Πάτρας). » Μειλίχιος, ἴδε καὶ Ἀολιανά.

Σιχούν, π. τῆς Σκυθ. καὶ Περσ., ἴδε Ἰκ-
σάρτ.

Σκαμίνο (ἴσως Σκαμένο), χ. τῆς Βοιωτ.
(εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχλην τοῦ Ἀσωποῦ).
» Τάναγρα. ἴδε καὶ Γραϊμάδα.

Σκαρδαμούλα, κώμ. (παραθαλ.) τῆς
Λακων. » Καρδαμύλη καὶ Σκαρδαμύλη.
Scardona, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰλλυρ.
» Σκάρδων, ἴδε καὶ Scenidona.

Σκάρφη, χ. τῆς Λοκρ. » Φαρύγαι (καὶ
παλαιότερα) » Τάρφη (τὸ ὅποιον εἰς τὸν
Στρεβ. γράφεται) Σκάρφη.

Scenidona, π. τῆς Ἰλλυρ. (πρωτ. τῆς
Λεϊφών). » Σκάρδων, ἴδε καὶ Scardona.

Sciglio, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Κα-
λαυρ. οὐ μακρὰν τοῦ Πελώρου, ἀκρωτη-
ρίου τῆς Σικελ.) » Σκυλλάειον.

Squillace, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Κα-
λαυρία). » Σκυλλήτιον (καὶ ὑστερώτερα)
» Σκυλλάκειον.

Σκινόζα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Σχι-
νοῦσα.

Σκιπτοιλάρ, π. τῆς Θράκ. » Σκαπτὴ
Ἰλν.

Σκλάβαινα, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρεῖπ.
τὸ) » Σίλιον.

Σκλαβοχωρί, χ. τῆς Λακεδ. (1 | 2 ὥ-
ραν μακρὰν τοῦ Μιστρά). » Δρυμάι, (πι-
θανώτερον ὅ) » Πλατανιστής, ἴδε Μπαρ-
δούνια.

Σκληροῦ, χ. τῆς Πελοπονν. (ἐν τῇ
Τριφυλ. μίαν ὥραν πλητ. ἐρεῖπ. αἱ)
» Βάσσα (ὅπου ἦσαν ὁ αὐτὸς τοῦ Ἀπέλλωνος
Ἐπικυρίου).

Σκιδρα, π. τῆς Ἀλβαν. ἴδε Σκούταρι.
(Οἱ κάτοικοι τῆς Σκοδριάνοι εἶνε οἱ πα-
λαιοὶ Σκαρδισκοί, ἀπόγονοι τῶν Γαλατῶν).

Scoglio di Vido, νηοίδιον τοῦ Ἰνίου
κύλπου (πλησίον τῆς Κερκύρας). » Πιυχία.

Σκούμπι, ἴδε Τόμπι.

Σκόπια, χ. τῆς Λακεδ. » Τευθρώνη, ἴ-
δε καὶ Κστρώναια.

Σκοπὸ, β. τῆς Ζακύνθου. » Ἐλτος.

Σκορπίος, ἴδε Μιγανῆσι.

Σκοτεινή, χ. τῆς Ἀρκαδ. (ἐν τῇ Τε-
γεατικῇ, συντελοῦν ἦδη εἰς τὴν ἐπαρχ.
Ἀργολίδος). » Σκοτάνη (Παυσαν. Ἀρκαδ.
2^ο).

Σκοῦπι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὸ
ὄρος Ἐρύμανθον, καὶ, λαμβάνων, ἀφ' οὗ ἐ-
νωθῇ μὲ τὸ Δεκούμι, τὸ ὄνομα Ἰσμηνός,
χύν. εἰς τὴν Λιβαρτζού). » Τράγος.

Σκούμπιτζι (Εὐκί —), χ. τῆς Μυσ.
» Σκῆψις.

Σκούταρι, π. παραθαλ. τῆς Β.θων. (ἀν-
τικρὺ τῆς Κωνσταντιν. ὑπόλευς) » Χουσό-
πολις. 2) π. τῆς Μακεδ. Ἰλλυρ. ἢ (ἄνω)
Ἀλβαν. (πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Ζάδριμα,
παρὰ τὴν λίμνην Ζένδαν). » Λάβεον.

Σκριπού (ἀπὸ τοῦ Λατιν. Scirpus, βούρ-
λον), χ. τῆς Βοιωτ. » Ὀρχομενός.

Σκρόφαις, ν. ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (πρὸς
ἀνατολὰς τῆς Ζακύνθου). » Στρο. ἀδές, ἴδε
καὶ Στριβάλια.

Σμῆτι, π. (παραθαλ.) τῆς Βιθύν. » Νι-
κομηδεῖα.

Σμύκοβο, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἑ-
παρχ. τῶν Ἀγρῶων) » Τυμμερησιός, ἴδε
καὶ Βελούχι καὶ Κλύττος.

Soisson, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ.
νῆσῳ). » Σουεσσίων ἢ » Νεβίδουνον, ἴδε
καὶ Noyon.

Solunt, χ. τῆς Ἑλλεσπ. » Σαλίδουρον.

Σοῦτ, κωμ. τῆς Φρυγ. (12 λεῖγας
μακρὰν τῆς Ἀέρης). » Ἰτέα (» Εἰσι Σο-
γούτη παρὰ Μυσίᾳ κώμη οὕτω καλουμέ-
νη, εὐδαίμων, καὶ πο-άμις περ' αὐτῇ,
οὕτω καλούμενος. Καλεῖτο δ' ἂν αὕτη ἱ-
εὺς κώμη, Χαλκικονδ.), παρὲλ. Λεφκέ.

Σοποτό, φρ. τῆς Ἀλβαν. » Ὀλπη (κατὰ
τὸν Νίγηρ), ἴδε καὶ Καρθασαρεῖς,

Sorgues, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ
τῶν Ἀλπ. καὶ χύν. εἰς τὸν Ροδανόν).
» Σούλγας.

Sorlingues, ν. ν. τοῦ Βρεττ. Ωκεανοῦ
(πλησ. τοῦ Lands-end, τοῦ μεσημερινο-
δυτικωτάτου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀγγλ.).
» Κρισσάτιδες.

Sorrento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμ-
πανία). » Σὺρρέντον.

Σουβειδίε, π. τῆς Συρ. (εἰς τὰ μεθόρια
τῆς Κιλικίας καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ
Ὀρόντου). » Σελεύκεια (ἢ ἐν Πιερίᾳ ἢ πρὸς
Ὀρόντη).

Σούδι, ἴδε Ὄζερος.

Σουίζ, π. τῆς Αἰγ. » Ἀρσινόη ἢ » Κλεο-
πατρίς.

Susa, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε).
» Σεκούσιον.

Σουλχανά, χ. τῆς Βοιωτ. (πληθ. ἐρείπ.
ἢ) » Κορώνεια, ἴδε καὶ Γκρανίτσα καὶ
Καμάρι καὶ Κουρουναίρι.

Σουλινάς (μπαγάρι τοῦ —), στόμα τοῦ
Δουνάβεως (τὸ δεύτερον πρὸς ἀνατολάς).
» Βόρειον.

Σούλι, β. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.).
» Σύλιον (ὅπου κατῴκουν οἱ παλαιοὶ Συ-
λίανες). 2) χ. τῆς Ἀττικῆς (ἐν τῇ πε-
διάδι τοῦ Μαραθῶνος). » Τρικόρυφος ἢ
Τρικόρυθος (μία τῶν τεσσάρων τῆς Ἀττι-
κῆς Τετραπόλεως). 3) χ. τῆς Πελοπον.
» Σόλλιον.

Sulmona, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παπ-
πικῇ ἐπικρατείᾳ). » Σούλμων ἢ Σούλ-
μον.

Σουλτάν-χισσάρ, π. τῆς Λυδ. (πέντε
ὥρας πρὸς ἀνατολ. τοῦ Αἰδινίου). » Τράλ-
λεις (πληθ. ἐρείπ. ἢ) » Νύσσα, ἴδε καὶ
Γκιουζέλ-χισσάρ.

Σούμιρά, π. τῆς Κοίλοσυρ. » Σίμουρα.
Σούρ, ἴδε Τσόυρ.

Sourey, π. τῆς Γαλλ. (πληθ. τῆς Sois-
son). » Σαυρικόν.

Σού-σιγίρλι, ποτ. τῆς Β.θον. (ἐν τῇ Μυ-
σίᾳ). » Γρανικός.

Σούστερ, π. τῆς Περσ. (πρωτ. ποτὲ τῆς
Σουτιανῆς). » Σούσα(τά).

Σουτζεγκ-κχέ, φρ. (παραθαλ.) τῆς
Κολχίδος (πλησίον τῆς Ἀνάπας). » Σιν-
δικὸς (λιμὴν), Λατιν. Portus Sindicus.
Sutri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ).
» Σούτριον.

Σουτσάβα, π. τῆς Τρανσυλβαν. » Σάν-
δαβα.

Σοφικὸν, μέρος τῆς Κορινθίας. » Σολυ-
γία (-γεία). ||. βουνά τοῦ —, » Σολύγια
(ἔρη).

Spa, ποτ. τῆς Βελγ. » Σπάδανον.

Σπάθα, ἀκρ. τῆς Κρήτης (τὸ βορειοδυ-
τικώτερον). » Κύζμος.

Spalimatori, ἴδε Ἀγνούσκι.

Σπάρτα, π. τῆς Κιλικ. » Πισιδία.

Σπέτσιαις (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Pescia), ν.
τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἀλιοῦσσα.

Σπετσοπούλα, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου
(κοντὰ εἰς ταῖς Σπέτσιαις). » Ἀριστερὰ.

Σπιάντζα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. (εἰς
αὐτὴν περιείχετο ἡ παλαιὰ) » Κασσιόπια,
ἴδε καὶ Λαμάρτι.

Σπίγνα, π. τῆς Παφλαγον. » Αἰσηπός.
Σπιρνάτσκα, ποτ. τῆς Πελοπονν. ἴδε Πιρ-

νάτσκα. 2) ποτ. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. (πηγ.
ἀπὸ τοῦ Ἡριδανοῦ ἔρους). » Οὐλουλαῖος.

Spolito, π. τῆς Ἰταλ. » Σπολήτιον.

Σταγοί, ἴδε Καστράκι.

Σταδιά, π. τῆς Μακεδον. » Δίον.

Στατήμι, χ. τῆς Πελοπονν. (ἐν τῇ

Τριφυλ., πληθ. ἐρείπ. ἢ) » Ἰρα.

Στατιμάκα, π. τῆς Θράκ. » Οὐσκού-
δαμα.

Σταυρός, π. τῆς Μακεδον. » Στάγειρα
(τά). 2) β. τῆς Κύπρου (μεσόγειον).

» Ολυμπος.

Σταφίλικα, χ. τῆς Ἀργολ. ἢ Κορινθ.

» Φλιοῦς.

Στέλια, χ. τῆς Λακρ. (εἰς τὴν ἐπαρχ.
τοῦ Μαλανδρινίου). » Οἰνεών.

Στένη, κόμ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (ἐ-
πὶ τοῦ Βοσπόρου). » Σωσθένιον ἢ Λεω-
σθένιον.

Στενίζα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Δο-
νοῦσα.

Στιδα ἢ Στοίβα, β. τῆς Παρνακ. » Κίρ-
φεις.

Stillano (Bagni di—), ἴδε Cerveteri.

Στοῦρα, κόμ. τῆς Εὐθ. » Στύρα.

Στούρι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πελάγους. » Αἰ-
γίλειζ.

Στραδοκεφάλι, ποτ. τῆς Ἠλ. (πηγ. εἰς
τοῦ Ἀλάα, καὶ, διαρρέων τὴν Πισατίν, χύν.
εἰς τὸν Ἀλφειὸν παρὰ τὴν Οὐλυμπίαν).
» Κλαδαῖος.

Strasbourg, π. καὶ φρ. τῆς Ἀλσακίας.

» Ἀργεντοράτιν.

Στρέϊ, ποτ. τῆς Βλαχ. » Σιργεντίας ἢ
Σαργητίας.

Στριβλία, ν. ν. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν
εἰσόδον τοῦ Ἀρκαδικοῦ ἢ Κυπαρισσαίου
κόλπου). » Στροφάδες.

Στροβίτσι, χ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν
ἐπαρχ. τοῦ Φαναρίου πληθ. ἐρείπ. τὸ)
» Λέπρεον, ἴδε καὶ Καῖζρα.

Στρογγυλὸν, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Πρε-
πέρινθος.

Stromboli, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (μία
τῶν Αἰπάρων, ἴδε Lipari). » Στρογγυλὴ.

Στροῦμε, ποτ. τῆς Θράκ. (χύν. εἰς τὸν,
ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα, Στρυμονικὸν κόλπον).
» Στρυμών.

Στροῦ(Στρώ)μνίττα ἢ Στρουμίτσα, κόμ.
τῆς Βουλγ. » Τιφериούπολις.

Συκηζ, χ. τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. » Σκι-
ώνη.

Σύμπασα, ἀκρ. τῆς Μεγαρ. » Μινώα.

Συνάξυγος (ονομάζεται ἀπὸ τοῦ μέρους
τῆς Σιάτιστας τὴ) β. τῆς Μακεδον. » Βέρ-
μιον, ἴδε καὶ Μικουρίνος.

Σφακιά (τά), β. τῆς Κρήτης (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἰδης). » Λευκά ἢ » Σφαίρι.

Σφαιτεδέλα (Βουλγαρ. Αγ. Νικόλαος), γ. τῆς Μακεδον. (ἐν τῇ Ἑσθίᾳ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Αἰαλίμωτος, πληθ. ἐρείπ. τὸ) » Πήλιον.

Σωχούπολις, π. τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Λύξ. Πόντου). » Ἀπολλωνία.

Ταδούρ (καὶ Τζεμπέλι-Ταδούρ), β. τῆς Ἰουδ. (ἡ λέξις εἰς τὸ Χαλδαϊκὸν δηλοῖ βουνὸν ἐν γένει. Οἱ Ἀραβες τὸ προσφέρουν Τούρ καὶ Δούρ, ὅθεν οἱ Ἕλληνες ἐπλασαν τὸν Ταδούρ). » Θαδούρ.

Ταδμεύρ, π. (πρωτ. ποτὲ τῶν Πέρων, (νῦν ἐρείπ.). » Παλμυρά.

Ταϊγάνι (Ταϊγάν-ξικ), π. τῆς Ῥωσ. (ἐπὶ τῆς Μαιωτίδος). » Κρημεσί.

Τακός, ποτ. τῆς Ἀρμενίας. » Ἀσταδός ἢ Ἀσκαδός.

Talavera de la Reyna, γ. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Βαλτικῇ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βαίτιος). » Εἰδορά (Στρέβ.). » Ἀλθουρά (Στέφ.).

Talamone, γ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Τελαμών.

Ταλάντι, κώμ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Δοκρ. (παρονομασθεῖσα ἀπὸ τῆς νήσου) » Ἀταλάντης, (ἴσως ἢ) » Οποῦς. || βουνὸν τοῦ —, » Κυρτώνη, ἴδε καὶ Χλωμός.

Ταλαντενέσι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ περὶ ἡμοῦ. » Ἀταλάντη.

Ταμάν (Ῥωσ. Τακταρίκην), π. τῆς Ἀσ. (παρὰ τὸν Κίμμεριον Βόσπορον). » Φαναχόρις. || νῆος τῆς —. » Ποιάνθη (Ἄργον.), » Πήλιν (Πήλιν.), » Κοροικονάμα (Στρέβ.).

Ταμπάξ, π. τῆς Πισιδ. ἢ Φρυγ. » Τάβρι.

Ταυπαριστὲ, π. καὶ λίμ. τῆς Παλαιστ. » Τιβεριάς.

Τάντζερ, π. (πρωτ.) τῆς Τιγγιτανίης Μικριτανίας. » Τίγγις.

Taurimino, π. τῆς Σικελ. » Ταυρομέγον.

Ταράνπολντ, π. (παρθαλ.) τῆς Συρ. » Τρίπολις.

Tariffa (ἐπὶ τοῦ Ἀραβ. Ταρίφ, σμ. ὄρος), π. τῆς Ἰσπαν. (μεταξὺ τῶν δύο ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος). » Ταρτισσός (καὶ μετέπειτα) » Καρτηβία (καὶ ὕχι) Καρπία (καθὼς εὐρίσκεται εἰς τὸν Πανσανίαν), ἴδε καὶ Cadix.

Tarragona, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ). » Ταρζάκων.

Tartaro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (3). (χύν. εἰς τὸν, ἀπ' αὐτοῦ, κατὰ τινας, ἱερονικασθέντα Ἀφροδίτην κήλην). » Ἀδρίας.

Τασαλαντικὴ μπουρουν, ἀερ. τῆς Θράκης (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου). » Ἀφροδίσιον.

Τάτσι, γ. τῆς Βαιωτ. (κατὰ εἰς τὰς ὀχθας). » Ποτινιά.

Ταττανάγρ, π. τῆς Ἰνδ. » Πάτταλα.

Taurenti, π. τῆς (Νικηέων) Γαλλ. (ἀποικία Ἑλληνικὴ). » Ταυροάντων.

Ταφσάν (Ταουσάν) -άδασι, ν. ν. παρὰ τὸ Σ γειον. » Λαγοῦσαι.

Ταχῦρ-ὀβά-σουγιού, ποτ. τῆς Μυσ. (πηγ. ἐκ τῆς Ἰδης καὶ χύν. εἰς τὴν Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου). » Τάρτις.

Τάχτι-τζεμοῖδ, ἴδε Εἰσταχάρ.

Τεαπο, γ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Καμπανίας καὶ Λατίου). » Τεανον (τὸ Σιδοκινόν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Τεάνου τῷ ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, ἴδε Civitate).

Tevere, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος). » Τίβερης καὶ Τέβερης καὶ Θέρβρις.

Tenone, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Τίβερην). » Ἀνίον.

Τέισα ἢ Τέισα, ποτ. τῆς Τρανσυλθ. (χύν. εἰς τὸν Δούναβιν, κατωθὲν τοῦ Πετερβαδινίου). » Τιβικον καὶ » Πατισσός.

Τεκκίς, γ. καὶ λ. τῆς Ἀχ. (παρὰ τὸ Ρεῖον). » Πάνορμος.

Tech, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρην. καὶ χύν. εἰς τὸν Γαλλ. κόλπον). » Ἰλλυδιρίς.

Τελλ-μπαστά, γ. τῆς (κάτω) Αἰγύπτ. (πληθ. ἐρείπ. ἢ) » Βούβασις.

Telese, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Τελεσία.

Τεμεβάρ, π. τῆς Οὐγγαρ. » Ζουρόβαρ.

Τεμπρίς, π. τῆς Μηδίας. » Γάζα (ἢ Μηδική).

Τεμπριστάν ἢ Ταυπαριστάν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιέχεται εἰς τὴν) » Μηδιαν, (ἰδίως δὲ περιέχει τὴν) » Ἰρκανίαν.

Τεμερὸκ, ποτ. τῆς Σκυθ. (χύν. εἰς τὴν Μαιωτίαν). » Τυράμης (τὸ ἐμῶνυμον χωρίον εἶνε ἴσως τὸ) » Κιμβρικὸν ἢ Κιμμερικὸν (τοῦ Πληνίου, τὸ ὅποιον ἐλέγετο καὶ) » Κιμμέριον καὶ » Κερθέριον.

Terano ἢ Τερνί, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Ὀμβρικὴν). » Ἰντεράμνιον καὶ Ἰντεράμνα.

Τερμίζ, ποτ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (διὰ ῥέων τὴν Θερμίσκουαν, χύν. εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀρμενίας). » Θερμίδων.

Terra di Bari, ἐπαρχ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀπουλίας). » Δαυνία.

Terracina, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίαις τῆς Παππικῆς καὶ Νεαπολιτανικῆς ἐπισκοπείας). » Ταρρακίνα καὶ (ἀρχαίτερα) » Τερχίνν.

Terra Nuova, π. τῆς Σικελ. » Γέλα.

Tessin, ποτ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (πηγ. ἐπὶ τὴν λίμνην Οὐερδανόν, καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Τίκινος.

Tet, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρην. καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Μασσαλ.). » Ρουακίνων.

Tetmiz, ἐπαρχ. τῆς Ἡπείρου (περιέχεται εἰς τὴν παλαιάν) » Παρωριάν.

Tzani, (ὄθεν τὰ Τσανίκα μῆλα, γνωστὰ εἰς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπαρχ. τῆς Ἀτ. (ὑπὲρ τὴν Τραπεζούντα). » Σάννι (Ὁ Εὐδοτῆς [ἐν Διονυσ. τῶ περιηγ.] λέγει ὅτι καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ιδιωτικῶς Τζάννι ἐλέγοντο, καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Τζανική, οἱ αὐτοὶ καὶ) » Μάκρωνες (ὁ δὲ Κοραῖς ὑποθέτει ὅτι καὶ) » Μακροπώγωνες (καὶ οἱ περ' ἱπποκράτει) » Μακροκέφαλοι (καὶ οἱ παρ' Ἀρξίανῳ καὶ Σιγορ.) » Δρίλαι ἢ Δρίλλαι.

Ginetta, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. πλησίον τοῦ Castrogiovanni καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν πλοσίον τῆς Κατάνης). » Σὺμαιο.

Tzafarax, χ. τῆς Ἀργολ. » Πρόσυμνα.

Tzefir, ἐπαρχ. τῆς Λιβ. (μέρος αὐτῆς ἐμπεριέχεται εἰς τὴν) » Κασαρινὴν Μαυριτανίαν, (ἡ πρωτεύουσα πάλαι τῆς ὀνομάζετο) » Ἰκσίον, ἴδε καὶ Μαρόκ.

Tzeiratz-él-miptripé, (ἐρμην. ν ἡ σ ο ς τοῦ ν α ο ὤ, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ περιφνημονεῖν τῆς Ἰσίδος), ν. τοῦ Νεῖλου (ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ). » Φιλαί.

Tzeirá, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἡ μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου χώρα). » Μασοποταμία.

Tzeirét-él-sáq (ν ἡ σ ο ς ε ν θ ο ὤ σ α), ν. τοῦ Νεῖλου. » Ἐλεφαντίν.

Tzelleli, χ. παραβαλ. τῆς Αἰολ. » Κίλλα.

Tzelminár (ἐκ α τ ὀ ν σ τ ἡ λ α ι), π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Περσ., ἴδε Ἑσταχάρ.

Tzelóm, ἴδε Μπετάχ.

Tzemáil, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Βύβλος.

Tzemilá, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Γάδλα.

Tzenám, ἡ Τζενανύμπ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Αἰσίνης.

Tzémpti, ἴδε Ζερμπί.

Tzerodín, λίμ. τῆς Ἡπείρου (ἐν τῇ

Θασπρωτίᾳ, ἴσως ἡ) » Πημεῶτις (τοῦ Εὐσταθίου Ὁδ. Γ').

Tzeslín, β. τῆς Φωκ. (πρὸς τὸν Ἰκρίστ. κόλπον). » Κίρρις.

Tzáz, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Κίω-ως καὶ Κία.

Tzálá, χ. (παραβαλ.) τῆς Ἰων. (πληθ. ἐρείπ. ὅ) » Κολοφών, ἴδε καὶ Σιγατζίκ.

Tzimpilátrá, ἴδε Γκιμπιλτρία.

Tziná-sougió, ποτ. τῆς Κερ. (χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). » Ἀρπαστος.

Tziouáná, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (κεντὰ εἰς τὴν Βαγοζίν, μία τῶν Εὐαγριτῶν).

» Ταυρίς (Πλίν. Ἐδῶ ἐνέκησαν ὁ Οὐατίνιος, ἐπίτροπος τοῦ Κασίχαρ, τὸν Ὀκτάβιον, ἐπίτροπον τοῦ Πουπήλου).

Tzírα, β. τῆς Ἀρκαδ. » Γέρων.

Tzián-toú, ἴδε Σείχεον.

Tziχόν ἢ Σιχόν, ποτ. τῆς Περσ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Οὐρανίου ὄρους καὶ χύν. εἰς τὴν λίμνην Ἀράλ). » Ἐζος.

Tzouméra, ἐπαρχ. τῆς Ἡπείρου (περιέχεται εἰς τὴν παλαιάν) » Ἀζαμανίαν ἢ Ἀπεραντίαν, ἴδε καὶ Ράδοβιτο.

Tiáno, ἴδε Τεαπο.

Tívoli, π. τῆς Ἰταλ. (πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ρώμης). » Τίβυρις ἢ Τίβουρ καὶ Τίβουρ ἢ Τίβουρτον (Στρεβ. Ε. 238).

Tieti, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἐπικρατ. τοῦ Πάππα). » Τεκτέα.

Tímao, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, χωρίζων τὸ πάλαι τὴν Ἰταλίαν τῆς Ἰστρίας). » Τιμάκος, ἴδε καὶ S. Giovanni del Carso.

Tindaro (S. Maria di—), π. τῆς Σικελ. (μεταξὺ Μυλῶν καὶ Ἀγαθούρου). » Τυνδαρίς.

Thionville, π. τῆς Γαλλ. » Θεοδονούπολις (Theodonis villa).

Tínex ἢ Τινχ (τέναγος, βάλτος), π. (τὸ πάλαι, νῦν ἐρείπιον) τῆς Αἰγ. » Πηλοῦσιον (καὶ κατὰ τὴν Γραφήν) » Τάνης-εως.

Tirgódiston, π. τῆς Βλαχ. » Τέρβις, » Τίρισκον ἢ » Τάρος.

Tírliz, π. τῆς Γεωργ. » Τοῦλ καὶ Τελλίς (παρὰ τῇ Γραφῇ).

Todi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρική). » Τοῦδερ.

Toxáti, π. τοῦ Πόντου ἢ τῆς Παφλαγον. » Κόμανα, ἴδε καὶ Κισμενίκ.

Τομαρχώρια (τά), μέρος τῆς Ἡπείρου (τὸ περὶ τὸ ὄρος) » Τόμουρον (τῆς Θεσπρωτίας, ὅθεν) » Τόμουροι (οἱ ὑποφῆται τοῦ μαντείου τῆς Διοδώρας, τὸ ποτε ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους).

Τόμπι (ἢ Σκόμπι), ποτ. τῆς Μακεδον. Ἀλβαν., ἴδε Δεδόλ.

Τομπέλια, χ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς τὸ βοραιοκαπυτολικὸν τῆς Κοπαίδος λίμνης). »Κωπαί (ἴδεν ἡ Κοπαῖς λίμνη, ἡ ἄλλως Λίμνη τῆς Λειβαδιᾶς).

Τομωλίτα, β. τῆς Λυδ. » Τμῶλος, ἴδε καὶ Μπούχ-δάγ.

Τορ, κόμη τῆς Ἀρκβ. (πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν). » Ραῖθού.

Τορνέζα (Κάθος τῆς —), ἄκρ. τῆς Πελοπον. (εἰς τὴν Πισατίν). » Χελωνάτας.

Τορτο iechia, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Οὐζετουλῶνιν.

Torre del Cavallo, ἄκρ. τῆς Ἰταλ. (τείνον πρὸς τὴν Σικελ. καὶ σχηματίζον τὸν πορθμὸν τῆς Μεσσηνίας). » Καινὺς, ἴδε καὶ Coda della Volpe.

Torre di Moro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Μεταπόντιον.

Torre di Patina, χ. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Λίτερνον.

Torre di Senna, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σίριος ποταμοῦ). » Σίρις (ἡ).

Torre d'Oro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Απουλίᾳ). » Οὐρειον, ἴδε καὶ Rodi.

Torre Segura (ἢ di Seguro), χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμήμα τῆς Ἀγκῶνος). » Τρουεντίνον, ἴδε καὶ Monte Brandone.

Tortona, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγουρίᾳ). » Δέρθων καὶ Δέρτων (ἡ).

Tortosa, π. τῆς Ἰσπαν. (παρὰ τὸν Ἰβηρα). » Δερτώσσα.

Τορνίκι, β. καὶ χ. τῆς Ἀργολ. καὶ Ἀρκαδ. ἢ Λακων. » Θόραξ.

Τόσια, π. τῆς Πηφλαγον. » Πομπητιούπολις, ἴδε καὶ Μπολού.

Τοσχάνα, ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. » Ἰτρουρία, » Τυρρηνία καὶ Τυρρηνὸς ἢ Τυρσηνὸς (χώρα).

Τοῦζ, π. παραθαλ. τῆς Περσ. (εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Τιζα.

Τοῦζλα, λ. τῆς Καππαδοκ. (παράδοξος διὰ τὴν ἀλοπηκτικὴν τῆς δύναμιν). » Τάττα 2) χ. τῆς Θράκ. (πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐρώ). » Δερίσκος. 3) χ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρ. τοῦ Ἀστακκοῦ κόλπου πρὸς τὴν Προποντ.). » Ἀκρίτας.

Toulouse, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. » Τόλωσα.

Τοῦνχ, π. τῆς Εὐρ. (πηγ. εἰς τὴν Ἐλβετ. καὶ χύν. εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον). » Δανούβιος καὶ Δανούβιος.

Τοῦνχι, π. (πρωτ.) τῆς Βαρβαρ. (ἐν τῇ Ἀσίᾳ). » Τούνης, Τύννη, ἡτος (Πο-

λύβ. Ἀ, λ'), (πλησ. εἰρεῖπ. καὶ ἡ) » Κερ-χηλῶν.

Τούντση, ποτ. τῆς Θράκ. (παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν). » Τάξος.

Τουρίνον, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (πρωτ. τοῦ Βασιλείου τῆς Σαρδινίας). » Αὐγούσα Ταυρίνων καὶ (ἀρχαιότερα) » Ταυρασία.

Τουρκιμέν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρμενία (ἢ Ὁθωμανικὴ) ἢ Ἀσσυρία, ἴδε καὶ Ἀλαδούλια καὶ ῤεβάν.

Τουρκοθεῶνι, β. τῆς Ἀττικῆς. » Βριλησσός.

Τουρκοχώρι, χ. τῆς Φωκ. (παρὰ τὸν Κηφισόν). » Ἐλάτεια (ἴδε Λεῦτα καὶ Δένδρα) ἢ » Τρίταια.

Τουρναί, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φλανδρίᾳ). » Τύρνακον.

Τύρναβος (-νοβον), π. τῆς Βουλγαρ. » Τέρνοβος (Χωνειάτ.), » Τρίνοβος (Χαλκοκονδ.), (Βουλγαρ. ἐρμην.) » Ἀκανθός.

2) π. τῆς Θεσσαλ. » Τύρναβος (ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Τουρχάν-μπεη, στρατηγοῦ Μεχμέδ τοῦ Β'). » Φάλανα.

Tours, π. τῆς Γαλλ. » Καίσαρδέουν, ἢ » Τυρόνιον.

Τουφιά, π. τῆς Γαλατ. » Ταούϊον.

Trajitto, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης καὶ οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Αἰρείου ποταμοῦ· πλησ. εἰρεῖπ. αἰ) » Μιντούρναϊ.

Τρανσυλβανία, ἐπαρχ. τῆς Ἀουστρ. (Γερμ. λέγεται Στέθενμπεργ. δηλ. Ἐπτάπολις). » Παννοδακία καὶ » Γεπηδία.

Τράου, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρ., μία τῶν Λιθυρνίδων). » Τραγούριον.

Trapani, π. τῆς Σικελ. » Δρέπανον.

Trapani del Monte, π. τῆς Σικελ. » Ἐρῦξ.

Trêves, π. τῆς Γαλλ. » Τρέβιρον.

Τρελλοθεῶνι, β. τῆς Ἀττ. » Ὑμηττός.

Tremiti, ν. ν. (πέντε τὸν ἀριθμὸν) τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (περὶ τὴν Ἀπουλίαν). » Διομῆδεια.

Τρεμπεσίνα, β. τῆς Ἠπείρου. » Ἀναός.

Triente, π. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ τοῦ Adige). » Τρίεντον.

Τριπλιο (ἢ Τρονπιο), ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Τρουεντίνος.

Τριβάδι (ὀνομάζεται ἀπὸ τὸ Μελίσοι ἕως τὸ Σοποτὶν ὅ) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. » Ἐρύμανθος, ἴδε καὶ Λιδαρτζού.

Τρίγλιζα (ἡ), κόμη (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὴν Προποντίδα ἴσως τὸ) » Βρύλλιον (τὸ ἴδν. Βρυλλικαγός, κειν. Τριγλιανός).

Τριδοῦνι, χ. τῆς Βοιωτ. » Ἀλῖαρος (ῖ).
Τριάστι, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν Ἄδριατ.
κόλπον). » Τεργέσται (Στρβ.), Τέγεστρα
(Στέφ.), Τέργεστρον (Ἀρτεμίδ.) καὶ Τέρ-
γιστον (Ἀππιαν.).

Τρίκυρδον, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρν.
» Οἰνῖδαι.

Τρίκαλα, π. τῆς Θεσσαλ. » Τρίκην.
2) χ. τῆς Κορινθ. ἢ Σικυων. » Κυλλήνη.
||. ποτάμι τῶν —, » Ἄλσος ἢ » Κρίες,
ἔδε καὶ Βλογακά.

Τρίκερι, ἀκρ. καὶ ν. τοῦ Πελασγικοῦ
κόλπου. » Κίκυνθος (νῆσος), Διάντειον
(ἄκρω).

Τρίκερια, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Τρί-
κρανα ἢ Τρικάρηνος (κακῶς παραφθαρ-
σα εἰς Τίπαρηννον).

Τριπίτανον, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐ-
ρεῖπ. ἢ) » Ψαφίς.

Τριπύργι, ἀκρ. τῆς Ἀττικῆς. » Κωλιάς
ἢ » Μουνηχία.

Τρίστενα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρεῖπ.
ἢ) » Νεμέα, ἔδε καὶ Ἀγ. Γεώργιος καὶ
Κολώναις καὶ Κιουτσόματι.

Τρίστομο, χ. τῆς Φωκ. » Ἀμφρυσος καὶ
Ἄμβρυσός.

Τριτῆ, χ. τῆς Ἀχ. » Τρίταινα, ἔδε καὶ
Καλανθίστρα.

Τρόμος, ἔδε Στροῦμε.

Τρογες, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Καμπα-
νίχ). » Τρικάσιον.

Τρύπη, ποτ. τῆς Λακεδ. » Τρίασος.
Τρυπητή, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Ἑρμαῖα.

Τρυπία, χ. τῆς Ἀχ. » Ἐλίκη.
Τρυπολογίδες, ἔδε Παληαχωρί.

Τρυφὸ, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρεῖπ. τὸ)
» Τύρκιον ἢ » Θύριον.

Τσάγγρια, π. τῆς Παφλαγον. » Γάγγρα.
Τσαδὶρ-δαγί, β. τῆς Κριμαίας. » Τρα-
πεζοῦς (ῖ).

Τσακωνιά, ἐπαρχ. τῆς Πελοπονν. » Λα-
κωνία.

Τσάμ.δες (οἱ κάτοικοι τῆς Χανιάς),
ἔθν. » Χάονες.

Τσαμού, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Σάρις.

Τσαμουρί ἢ Τσαμουριά, ἐπαρχ. τῆς Η-
πείρου, (εἰς αὐτὴν περιέχεται κυρίως ἡ
πυλαία) » Κεστρίνη, (ἢ) » Σελλεῖς (καὶ
ἢ) » Αἰδονία.

Τσανάκ-κίλεσι, ἔδε Κάστρα.

Τσανδαρλί, χ. παραθαλ. τῆς Αἰολ. (ἔν
εἶνε ἢ) » Πιάννη, (ἀλλ' ἢ) » Ἐλαία, ἔδε
καὶ Ἀγιάσματ καὶ Καρπά-κούμ.

Τσαρίτσανη, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς
τὴν Ἐλασσῶνα). » Πύρτων.

Τατρεσμπά-συγιού, (οὕτως ὀνομάζε-

ται παρὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ κειμένην πόλιν
Αμάσειαν ὃ) ποτ. τῆς Παφλαγον. » Ἰρίς,
(ἄλλως Γεσίλ-ἱρμάκ).

Τσκατλ-δερέ, ποτ. τῆς Μυσ. (χύν. εἰς
τὴν Προποντίδα πρὸς μεσοτμερ. τῆς Κυ-
ζίκου). » Αἴσπος ἢ » Κάρησος.

Τσεκμετζές, ποτ. τῆς Θράκ. (χύν. εἰς
τὴν Προποντίδα). » Ζεῦγμα. ||. μεγάλο·
— » Ῥήγιος. ||. μικρός —. » Λθύρας.

Τσεμενίκ, χ. παραθαλ. τῆς Θρακ.
Χερτονν. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). » Σπατός.

Τσεμπερούλ, ποτ. τῆς Τριφυλ. (χύν.
εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Δράκων.

Τσέουτα, π. τῆς Μαυριταν. » Σέπτα.

Τσερκέζοι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Κιρκήσιοι
(οἱ Κόλχοι), ἔθν. (κατοικοῦν τὸν Καύκα-
σον. Ὁ τόπος τῶν περιείχετο εἰς τὴν Ἰ-
βηρίαν). » Ζίχχοι (κυρ. οἱ Χιρσίτζ-τσερ-
κέζοι).

Τσερνίτσα, ἔδε Κερνίτσα.

Cesena, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Καΐκινον.

Τσεσμές, χ. παραθαλ. καὶ λ. τῆς Ἰων.
» Κασούτης (Στρβ.), » Κυσσοῦς (Τίτ.
Λίδ.).

Cette (Cap de —), ἀκρ. τῆς (Ναρβων.)
Γαλλ. (ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Μασσαλίας).
» Σήτιον.

Civita-Vecchia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ
Παπικῇ ἐπικρατ.). » Ἐκατόγκελλαι.

Civitate, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπου-
λῖα). » Τέανον (τὸ Ἀπουλον, πρὸς δια-
στολὴν τοῦ ἄλλου Τέανου τοῦ Σιδηκινεῦ,
ἔδε Τεανό).

Τσιγότο (μικρὸ —), ποτ. τῆς Θεσσαλ.
(ἐν τῇ Πελασγιωτιδί, χύν. εἰς τὸν Πηνειόν).

» Ἄτραξ.

Τοίμοβα, ἔδε Πόρτο-Βοιτοῦλλο.

Τοῖν, ἔδε Τζιννά-σουγιού.

Τοπιανὰ (ἴσως ὀρθότ. Τσπιανὰ, ὡς
ἀπὸ τοῦ ὄρους Σπία, ἔπου ἐτάφη ὁ Αἰ-
πυτος, ἔδε Πausan. Ἀρκαδ. Ις'), χ. τῆς
Ἀρκαδ. (παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Μαντινείας).

» Νεστάνη ἢ Νέστανα.

Cirignola, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπου-
λῖα). » Γερούντιον.

Τσιρίγες, ν. τῆς Πελοπονν. (πλησ. τῆς
Λακων.). » Κύθηρα (τὰ) καὶ » Κυθήρη(ῃ).

Τσιριγότο, ν. (πλησ. τοῦ Τσιρίγου).
» Αἰγυλος, » Αἰγιάλσια (Πλίν.).

Τσιρίτανη, π. τῆς Περγαίῃ. » Ἐρύτειον.

Τσιφτλίκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρακ.
Χερσον. (παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον). » Λευ-
κὴ ἀκτὴ.

Τσόρλου, κόμ. τῆς Θράκ. » Τυρολόη.

Τσόρουν, π. τῆς Γαλατ. » Τζούα ἢ
Τζούιν, ἔδε καὶ Τζουτιά.

Τσορ, π. παραθάλ. τῆς Συρ. «Τύρος.
Τσουρεν-δενίξ, λίμ. (ἡ μᾶλλον μέρος
τὸ δυτικὸν τῆς Μαιώτιδος λίμνης) τῆς
Ταυρικῆς. » Σαπρὰ λίμνη.

Ἰάμπο, ἴδε Ἰάμπο.

Ἰδρα, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἰδρέα.

Ἰδρὸνι, ν. (κοντὰ εἰς τὴν Ἰδραν). » Ἀ-
περσίπια.

Hyères (les îles d'—), ν. ν. τῆς Με-
τοχ. (τρεῖς μεγαλήτεραι καὶ δύο μικρό-
τεροι, πλησίον τῆς Μασσαλίας). » Στοι-
χάδες ἢ » Λιγυττίδες. (Ἐκ τῶν τριῶν με-
γαλητέρων ἡ μὲν Porquerolles ὀνομάζε-
ται) » Πρώτα, (ἡ δὲ Porteroz) » Μέση.
(καὶ ἡ Ile du Levant ἢ du Titan) » Ἰ-
παία.

Ἰόρρι, π. τῆς Σχωτ. » Εὐόρακον καὶ
Πριγάντιον.

Ἰάλα, π. τῆς Θράκ. (παρὰ τὸν Εὐρον).
» Κούβελος.

Faenza, π. τῆς Ἰταλ. » Φαυεντία.

Falvaterra ἢ Falvoterra, χ. τῆς Ἰταλ.
(εἰς τὸ Ἀτίκον). » Φαδρατερίξ, ἴδε καὶ
Isolotta.

Φαλκονέρα, ποτ. τῆς Σικελ. » Ἀσίνοχρος
(Ουδ. Ζ', 84).

Φαλκεῦδι, ν. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀττικὴν).
» Φάδρα.

Φαυμακοῦστα (ἀπὸ τὸ Ἀμυδχωστος
τοῦ Πτολεμ.), π. καὶ λ. τῆς Κύπρου. » Ἀρ-
σινίτη.

Φαυιδ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ἀπάμεια
(ἐπὶ τὴν Ὀρέντην), ἴδε καὶ Μεδιάν.

Φάνα, ἀρ. τῆς Χίου. » Φάναι (Στρέβ.),
» Φανκί (Ουδ.).

Φαντρέκι, ἀρ. καὶ χ. τῆς Θράκ. (εἰς
τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου). » Πάνιον καὶ
» Φάρος. 2) χ. παραθάλ. τῆς Θράκ. (πρὸς
τὴν Μεσόγ. θάλασσαν). » Παρθένιον.

Φανάρι, λ. τῆς Ἀττικῆς. » Φάληρον.
2) λ. τῆς Ἠπείρου (ὁ ὥρως μακρὰν τοῦ
Σουλίου), ἴδε Γλυκὺ. 3) π. τῆς Θεο-
σαλ. » Φαλαρία.

Φανάρι (Παλγ—), ἴδε Παλγοφάνερν.

Φανερωμένη, χ. καὶ μοναστ. τῆς Ἀρ-
γολ. » Ἀσίτη.

Faro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμόρικῃ).
» Τύχης ἱερὸν (Λατιν. Fortunae).

Faro di Messina, ἀρ. τῆς Σικελ. » Πέ-
λωρον καὶ Πελωριάς (ἄκρα).

Φάε, ποτ. τῆς Κολχίδος, (πηγ. ἀπὸ
τοῦ Κανκάσου καὶ χύν. εἰς τὸν Εὐξ. Πόν-
τον, πλησίον τοῦ Φρουρίου Πότι). » Φάσις.

Φάτσα, π. παραθάλ. τοῦ Πόντου. » Πο-
λεμωμόνιον.

Φαίδονησι, ν. τοῦ Εὐξ. Πόντου (πρὸ

τῶν ἐκδοτῶν τοῦ Δουνάδωρος). » Λευκή,
» Ἀχ.λλέως ἢ Μακάρων νῆσος.

Φεῖζ-ἀγά, χ. τῆς Μετοχ. (εἰς τὴν Μι-
κρομάνν, πλησ. εἰεῖπ. ἦ) » Θουρίχ.

Φαλεζία, π. τῆς Δακ. » Τρίφουλον.

Felicudi ἢ Felicurim, ν. τοῦ Τυρρῆν.
παλ. ἄγκων (παρὰ τὴν Σικελ., μίτ τῶν Λι-
πάρων, ἴδε Lipari). » Φοινικοῦσα, παρβλ.
Daitolo.

Φενέρ-μπαγτσελί, ἀρ. τῆς Βιθυν. (πρὸς
ἀν. τολὰς τοῦ στόματος τοῦ Θράκ. Βο-
σπόρου). » Ηραϊὸν ἢ Ἠρας φάρος.

Ferentii, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρῆ-
νίᾳ). » Φερεντινίον.

Φερίνα, ἴδε Σαρὶ γκιόλ.

Fermo, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμήμα
τῆς Ἀγκώνος). » Φέρμιον τὸ Πικηνόν, (ἐ-
πίνειον αὐτοῦ ἦτον τὸ Κάστελλον, Porto
di Fermo).

Φέρσαλα (τὰ), π. τῆς Θεσσαλ. » Φέρ-
σαλα. |||. ποτάμι τῶν —, (πηγ. εἰς τὰ
βουνὰ τοῦ Γκούρα καὶ χύν. εἰς τὴν Πη-
νεϊόν). » Ἀπιδανός.

Φετζ, βασιλ. τῆς Ἀρρ. (περιείχετο εἰς
τὴν) » Μαυριτανίαν ἢ Μαυρουσίαν τὴν
Τριγυτανὴν ἢ Σαρτινίαν.

Fianona, χ. καὶ λ. τῆς Βιαντ. (ἐν τῇ
Ιστρίᾳ). » Φλάνων.

Φιδάρι, ποτ. τῆς Αἰτωλ. (πηγ. εἰς τὸ
βουνὸν Ἄνινο ἢ Βηρδίσι, καὶ χύν. εἰς τὸν
Κερυνθ. κόλπον). » Εὐννος καὶ » Λυκέρ-
μας.

Φιδόκαστρον, ἴδε Φιλόκαστρον.

Φιλέρι, χ. τῆς Ἰων. (παράλιον εἰς τὸν
Κόλπον τῆς Σμύρνης, εἰσπλένεται πρὸς δε-
ξιάν). » Λεύκη (οἱ πρὸ αὐτῆς σκόπελοι
εἶνε οἱ) » Μύρμηκες (τοῦ Πλιν.).

Φιλί, χ. τῆς Μακεδον. (κοντὰ εἰς τὰ
Γραιβενά). » Φίλν.

Φιλ νγκίρ, εἰεῖπ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ
Τούζλων καὶ Ἀρετσούς). » Φιλοκρήνη.

Philippo (S.—d'Argiro ἢ d'Agyro-α),
χ. τῆς Σικελ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Σομαίθου).
» Ἀγύριον (πατρὶς Διεδώρου τοῦ Σικελιώ-
του).

Φιλ-μψουρὸν, ἀρ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ
τοῦ Βοσπόρου). » Κοράκιον.

Φιλόκεια ἢ Φιλόκαστρον (καὶ οὐκ [λέ-
γει ὁ Πουκκίλ] Φιδόκαστρον, καθὼς τὸ
ἔχει ὁ Μελέτ.), π. (πρωτ. τὸ πάλαι, νῦν
εἰεῖπ. σκαπατισμένον ἀπὸ τὰ νερά τοῦ Ἀμ-
δρακικοῦ κόλπου) τῆς Ἀκαρν. » Ἄργος τὸ
Ἀμφιλοχικόν.

Φινόκιο (Ἰταλ. Μάραθον', ν. τῆς Λα-
κων. (ἀντίκρυ 'ς τὸ Μαράθων'σι) » Κε-
νάνη ἢ » Μεγόνειον.

Φινδρα, χ. τῆς Δυκ. ἢ Παμφυλ. » Φέσλης.

Fiume Grande, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. πλησίον τοῦ χωρίου Polizzi, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος πλησίον τοῦ χωρίου Cefalu). » Ἰμέρα, ἴδε καὶ Fiume di Termini.

Fiume di Patria, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Καμπανίαν, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος). » Δίτερνος καὶ (περὶ τὰς πηγὰς τοῦ) » Γλάνης.

Fiume di Termini, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Madoni, καὶ, ῥέων ἀπὸ μεσημέρ. πρὸς ἄρκτον, χύν. μετὰ 20 μιλίων δρόμον, εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος). » Ἰμέρα. (Οἱ παλαιοὶ τὸν ὑπέθετον πηγάζοντα ἐμεῦ μὲ τὴν ὁμῶνυμον αὐτοῦ ἄλλον ποταμὸν τὸν πρὸς μεσημέριον, ἴδε Fiume Sulso καὶ παρβλ. Fiume Grande).

Fiume Sulso, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. εἰς τὸ βουνὸν Madoni, 2—3 μίλια μακρὰν τοῦ Fiume di Termini, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ τὸν συνέγενεν διὰ τοῦτο οἱ παλαιοὶ, καὶ, μετὰ 80 μιλίων δρόμον ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημέριον, χύν. εἰς τὸ Λιευκὸν πέλαγος πλησίον τῆς Δλικάτας). » Ἰμέρα.

Fiumesino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ χύν. μεταξὺ Αριμίνου καὶ Ραβέννης εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ρουβίκων.

Fiumica, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρετανίᾳ, ῥέων διὰ τῆς πόλεως Κριμισσής, ἴδε Car picoli). » Κριμισσός-(σός).

Fiumicino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χύν. [μεταξὺ Ἀγκῶνος καὶ Σινογαλλίας] εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αἴσις.

Φιράτ, ἴδε Ἰρράτ.

Φιρένγκ-κιτ, χ. τῆς Αἰολ. (πρὸς τὸν Ἐλκασποντὸν). » Οφρύτινον.

Φιέβαις, ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (πλησίον τῆς Ἀττικῆς). » Φηγία, » Φάθρα, » Ἐλευσσα, » Ἰδρουσσα.

Φοινίκη, χ. τῆς Ἠπείρου (κοντὰ εἰς τὸ Δελφικόν. Ἐδὼ ἦτον τὸ) » Μαντεῖον τῆς Δωδώνης.

Φοίχ, π. τῆς Γαλλ. » Φούαι.

Φονιάς, χ. καὶ λίμ. τῆς Ἀρκαδ. » Φονεΐς.

Φοντοῦνχ, χ. τῆς Θεσσαλ. » Κύφος.

Φοίλι, π. τῆς Ἰταλ. » Φόρος Λαΐου.

Formentera, ν. τῆς Μισογ. (μία τῶν Πιτυουσσῶν). » Οριουσσα.

Fornicole, λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ γῶ-

ρᾷ τῶν Βρετανίων). » Ἠρακλέους λιμὴν. Fosseumbrone ἢ Fossembiun, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Φέρον Σιμαπρώνιον.

Φουντουκλίκωμ. (παραβαλ.) τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Διάντειον. (Ἐπὶ Ἀρκαδίου μετωνομάσθη ὑπὸ τοῦ τότε πατριάρχου Ἀττικοῦ) » Ἀργυροπόλις.

Φουρνει, λ. τῷ Ἀργολ. κόλπου. » Φθιόντης.

Franches Comtes, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Βουργουντιανὸς νομός.

Φραξί, χ. τῆς Ἠλ. (παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Φρίξ, ἴδε καὶ Παλχοράναρον.

Frascati, χ. τῆς Ἰταλ. (πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ρώμης). » Τοῦσκων.

Fratica, π. τῆς Ἰταλ. » Λαοῦτιον καὶ Λαβίνιον.

Frejus, π. παραβαλ. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβηγκίᾳ). » Φόρος Ἰουλιανός.

Fricento, χ. τῆς Ἰταλ. » Αἰκυλιον καὶ » Αἰκυλιάνων.

Frioul, π. τῆς Ἰταλ. » Φόρος Ἰουλίου.

Frusinone ἢ Frusillon ἢ Fruselone, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φρουσίων (κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ) » Φερουσίνων.

Φτελειδ, κώμ. τῆς Θεσσαλ. καὶ χ. τῆς Μεσσην. » Πτελεός.

Φυσκᾶ, χ. καὶ λ. τῆς Καρ. » Φύσκος. Φώκηαις (παλχαῖς), π. παραβαλ. τῆς Ἰων. » Φώκεια.

Φώκηαις (καινούργιας), π. τῆς Ἰων. » Κύμη.

Χαεῖραν, π. τῆς Πισιδ. » Ὀρτάνδα.

Χαδραμύτ, μέρος τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ. » Χατραμωτίτη (Στράβ.), » Ἀδραμύττων χώρα (Πτολ.), » Ἀδραμύττα (Θερστ. Φυτ. Η, δ').

Χάζι (ἢ Κάμπρις), ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. » Ἀμφιλοχία.

Χαλίπι, π. τῆς Συρ. » Βερέρεια (τῆς Συρίας). » Χαλυθών.

Χαλίκι, β. καὶ χ. τῆς Ἀκαρν. (ἐν τῇ Ἀρλοπ. ἢ Αἰολίᾳ). » Χαλκίς, (ἐδὼ ἀναθρύει δ) ποτ. » Πετίταρος (, ὁ ὅποιος, ἐνοούμενος μὲ τὸν Θέαν [ἴδε Μπαμπές] καὶ τὸν Θυέστην [ἴδε Βετερινχο], σχηματίζει κυρίως τὰς πηγὰς τοῦ Ἀσπροποτάμου).

Χαλὶλ-μπεη (Στράτα τοῦ —), δρόμος ἀπὸ τὴν Τρίπολιν πρὸς τὸ Ναύπλιον.

» Τροχίς.

Χάληκ, ν. τῆς Προποντίδος, ἴδε Νησιά. 2) ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους. » Χαλικίαι.

Χαιθ, ἴδε Φαιτιά.

Χαμπές, βασιλ. τῆς Αἰθιοπ. » Ἀδυσσινία.

Χανιά, π. καὶ φρ. τῆς Κρήτης. » Κυδωνία.

Χανλί, χ. τῆς Ἰων. » Πανιώνιον.

Χαρβάται (ἀντὶ Κροάται), ἔθνος τῆς (νῦν Κροατίας, ἀποτελούσης μέρος τῆς παλαιᾶς) » Λιθουρίας ἢ Λιθουρίδες (ἐπαρχίας τῆς βραδάρου Ἰλλυρίας, κειμένης μεταξύ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας, τὸ ἐθνικὸν) » Λιθουνοί.

Χαρβάτι, χ. τῆς Ἀργολ. (πλησ. ἐρεΐπ. αἰ) » Μυκῆναι.

Χαρῖάν, π. τῆς Μεσοποτ. » Κάρραι.

Χαρταλιμή, κώμη (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὴν Προποντιδα). » Χάρτα-λιμὴν (ς).

Χασάν-μπαμπά, ποτ. τῆς Μακεδ. καὶ Θεσσαλ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Χᾶς-κιοί, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (πρὸς τὸν Κεράτιον κόλπον ἀντικρὺ Κωνσταντινουπόλεως). » Περαιά Ἀραβίνδου καὶ » Πικρίδιον.

Χαστέμι, χ. τῆς Πελοπονν. » Ἄμφεια.

Χατῆρ, π. τῆς Μεσοποτ. (μεταξὺ τῆς Νισίδεως καὶ τοῦ Τίγριδος). » Ἄτρα καὶ Ἄτρα.

Χελιδόνι (Κάβο —), ἀκρ. τῆς Λυκίας. » Ἰερά (ἄκρα) (πλησίον αὐτῆς κείνται τρεῖς νῆσοι αἰ) » Χελιδονίαι.

Χέλμος, β. τῆς Ἀρκαδ. » Ἀροάνια (ῥν).

Χεμεδάν, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Μηδίας. » Εὐκάτανα.

Χεμπρὺν, π. τῆς Ἰουδ. » Χεθρών.

Χέψ, ἴδε Ἐψ.

Χερμέντι, π. τῆς Λιγ. (περὶ τὴν κάτω Νουβίαν). » Χέρμουθις.

Χετζᾶζ (Ἀραβιστὶ σημαίνει Χώρισμα ἢ Χωρίζειν, διότι χωρίζει δύο ἄλλα τμήματα, ἐκ τῶν πέντε, τῆς Ἀραβίας), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀραβία ἢ Πετραία.

Χιλαδὲκ, π. τῆς Λυκαον. (ἐν τῇ Καρχαμανίᾳ). » Λαοδίκεια (ἢ Κεκαυμένη).

Χιλιοδρόμια, ἴδε Ἡλιοδρόμιζ.

Χιμάρα, β. τῆς Ἀλβαν. » Κεραυνία ἢ Ἀεροκεραυνία (ῥν). 2) ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (μέρος τῆς παλαιᾶς) » Χαονίας, ἴδε καὶ Ἰαπουριά. ||. ποτάμι τῆς —, » Φοῖνιξ. 3) π. (μεταγενεστέρα) τῆς Ἀλβαν.

(παραθαλάσσιος, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Κεραυνίων ὀρέων. Πλησίον τῆς φαίνονται ἐρείπια, ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν ἐντοπίων Πιληλόκαστρο τῆς Βασιλίσσας, ὅπου, κα-

τὰ τὸν Πουκχίλ, κατέκειν οἱ) » Κιμέριαι (πρὸς τοὺς ὑποίους ἡ Κίρκη, ἔλεγε τὸν Ὀδυσσεύα ἵνα ὑπάγῃ, ὅδ. Δ, 20).

Χίνδ-μὲνδ, ποτ. τῆς Περσ. » Ἐρύμανδρος.

Χιροῖζ-τερκεῖζοι, (αὐτοὶ εἶνε κυρίως οἱ) » Ζίχχοι, ἴδε Τσερκέζοι.

Χισσάρι (Τουρκ. σημαίνει φρυγίον), χ. καὶ φρ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ἐρμαῖον, » Λαιμοκαπεῖον.

Χλωμός, β. τῆς Λοκρ. » Κνήμις (ἀφ' οὗ οἱ ἑπικνημιδίαι Λοκροί).

Hogues, ἀκρ. τῆς Νορμανδ. » Ωγυγία.

Χουλάν, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀλθβανία.

Χορασάν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρία ἢ Ἀρεία (φερόντως τοῦ διατρέχοντος αὐτὴν ποταμοῦ), ἴδε Ἐριναί Ἰράν, (κατ' ἄλλους, ἢ) » Παρθία ἢ Παρθυνή.

Χορμούζ, ἴδε Ὀρμούζ.

Χόρτος, χ. τῆς Θεσσαλομαγνησ. » Ὀ-λιζών.

Χουδαβενδιγκιάρ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. » Βιθυνία.

Χουνιάρ-ισκελεοί, παραθαλ. (πρὸς ἀνατολὰς) τοῦ Θρακ. Βοσπόρου. » Νυμφαῖον.

Χουσεῖν-ἀμπάδ, π. τῆς Γαλατ. » Μιθριδάτειον.

Χεῦσι, π. τῆς Μολδαβ. » Σουσίγαβα ἢ Ζουζίδανα.

Χουσισταν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Σουσιανή.

Χριστιάνα, ν. τοῦ Λιγ. Πελάγους. » Λαγούσσα.

Χρυζό, χ. τῆς Φωκ. » Κρίσσα (ἐταυτίζετο μὲ τὴν Κίρραν, ἴδε Ξερδ-πηγάδι).

Χρυσόβιτσα, χ. τῆς Αἰτωλ. » Τεΐχιον.

Χώρα, ἴδε Σουλτάν-χισσάρ.

Ψαρά, ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους. » Ψύρα καὶ Ψυρία (ῥ), Ψυρά (τά).

Ψηλῇ, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἐφυρα.

Ψηλορρεῖτη, β. τῆς Κρήτης. » Ἰδη.

Ψωμαθεῖα, (μέρος καὶ σκόλα πρὸς τὸ δυτικονότιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως). » Ψαμμαθία καὶ Ψαμμάθη, (διὰ τὴν ἄμμον τὴν ὅποιαν ἐπισωρεύει εἰς τὸν ἐκεῖ αἰγιαλὸν ὁ νότος. Πολλοὶ πιστεύουν ἀκούειν ὅτι ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ ὕψωμα Θεῖον, εἰς ἀνμνησιν τῆς ἀναφερομένης εἰς τὰ Συναξάρια ἀναλύψεως ἐνὸς παιδίου).

Ωλινός, β. τῆς Λχ. » Σκόλλις, » Ωλενία πέτρα.

ΕΙΝΑΞ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Αδαι. Ἐξαρχοῦ ἢ Μόδι.	Αδδούας ἢ Αδούας. Adda ὁ	Αἴγιον. Βοστίτσα.
Αθάκαινον(-να). Bigensis.	Αἶν.	Αἰγίτειον. Βελίτσα.
Αθανισσός. Διμπανός.	Αδιαθηνή. Κιουρδιστάν.	Αἰγόθεντ. Γερμανός.
Αθαντίς. Γαδίκι.	Αδούας. Adda.	Αἰγούσα. Capraria.
Αθαρρι. Κάρ-Γοερνέζι.	Αδούλας. Saint - Gothard.	Αἰγυλος. Τσιριγέτο.
Αβασγοί. Αμπάζας.	Αδραμίτων χώρα ἢ Αδρα-	Αἰδηψός. Αἰψό.
Αβδέρη. Πλατύστομο. ὁ.	ρύττα. Χαδραμούτ.	Αἰδονίχ. Αἰδόνι, Μαργαρίτε
Adra καὶ Almeria.	Αδρενόν. Aderuo.	καὶ Τσαμουρι.
Αβέλλα. Avella-Vecchia	Αδρία. Atri.	Αἰθαλία. Εἰθά.
Αβεντικόν. Avenches.	Αδριανή. Εδρενός.	Αἰθικία. Γραιθενός.
Αβηλα. Νέμπι-άμπέλ.	Αδρίας. Tartaro.	Αἰκυλον(-λάνον). Fricento.
Αβία. Αρριρός.	Αδωνίς. Ελμαύλχ.	Αἰλανον. Αἰλά.
Αβολος. Cantaro.	Αειλον. Αἰλά.	Αἰμίνιον. Μίνχο.
Αβόρρας. Κηαδούρ.	Αερόπη. Μέρπα.	Αἰμος. Κοτζα-μπαλκάν.
Αβυδος. Αβινά. ὁ. Ναγαρά.	Αζανίχ. Σάφ-δέρ-χχισάρ.	Αἰνεία (ἡ νέα). Παλχεκα-
Αβύλη. Sierra Ximiera.	Αζωτος. Εζδούτ.	τούνα.
Αβυσσινία. Χαμπέσ.	Αθαμανία. Ράδοβίτο καὶ	Αἰολία. Ζυγός.
Αβώνον Τέχος. Ινέμπολου.	Τζουμέρκα.	Αἰρέα. Ηρά.
Αγάθη. Agde καὶ Mounspel-	Αθεις. Adiga.	Αἰσαρ. Serchie.
lier.	Αθηνάιον. Αθαδος. ὁ. Pun-	Αἰσαρος. Esaro.
Αγάθουρα. Capo d'Orlando.	ta della Campanella.	Αἰσερβία. Isernia.
Αγγελα(-λή). Αγγελοκήπια	Αθύρας. Τσεκμετζές.	Αἰσηπος. Σπίγα. ὁ. Τσατάλ
καὶ Παππαγγέλακι.	Αθως. Αγιον Όρος.	-δεσέ.
Αγκυρα. Εγκιουρου.	Αἰάκειον. Ajaccio.	Αἰσιον. I si.
Αγκύραιον. Κούμπιουρου.	Αἰάντειον. Τρίκερι. ὁ. Φουν-	Αἰσις. Fiumesino.
Αγκών. Αγκών.	τουλί.	Αἰσκος. Σαρμακιδό.
Αγορά. Μαλγαρά.	Αἰζε. Βοιούσα.	Αἰτην. Mome Gibello.
Αγραίς. Αγραφα καὶ Βάλ-	Αβουρα. Talavera de la Re-	Αἰτωλία. Αγραφα, Βενέτικο
τις. ὁ. Καινούργιο.	yna.	Βλοχός. Ζυγός, Καρπενήρι
Αγριάκης. Εργανα.	Αἰγά. Β.δενά ἢ Μογλενά.	καὶ Κράσσαρ.
Αγύλλα. Ceiveieri.	ὁ. Ακράτα.	Αἰτωλικόν. Ανατολικόν.
Αγύριον Philippo (S. Phi-	Αἰγίλι. Εἰζς.	Ακαδηρία. Κατήμια.
lippo d'Argiro ἢ d'Aggy-	Αἰγάλειον. Αγίος Νικόλαος	Ακάλανδρος. Saluodrella.
tone).	(βουνόν τοῦ—).	Ακάμας. Αγ. Επισφάνειος.
Αγγεσιος. Αγ. Γεώργιος ἢ	Αἰγίρα. Ζάχολη ἢ Ξυλόκα-	Ακάνθειος. Προβλακας.
Λουκούρια. ὁ. Αγ. Σκρίντα.	στρον.	Ακανθίς. Δατσούρ.
Αγρίαλας(-αλη). Αχιαλού.	Αἰγίλεια. Τσιριγέτο.	Ακανανία. Ξερόμερον.
Αγρίσου λίμνη. Αγ. Σαράν-	Αἰγιάλειον. Αγίος Νικόλαος	Ακέρραι. Acerra.
τα.	(βουνόν τοῦ—).	Ακείνης. Τζενάμπ.
Αγρίσου λίμνη. Βεβάρι καὶ	Αἰγίλεια. Στούρι.	Ακίδες. Σίδερο.
Γουρβολιά.	Αἰγίλειον. Μαλακίτι.	Ακίρις. Aciri.
Αδακ. Πλίζς.	Αἰγινούσι. Αἰγινούσι.	Ακίς. Chiaci.

Ἀκκη. Ἀκρη.
 Ἀκμωνία. Σεθερίν.
 Ἀκόναϊ. Νησιά.
 Ἀκουϊ. Στατιέλλα. Acqui.
 Ἀκούκνον. Aquino.
 Ἀκουϊσγράνον. Αἰχ-la-Chapelle.
 Ἀκουϊτανία. Guienne.
 Ἀκρα(κραί). Pallazuolo.
 Ἀκράγας. Grigeni, §. Naro (Fiume di—). §. Κόρταγα.
 Ἀκραίτιον. Καρδίτσα ἢ Προσκυνῶ.
 Ἀκρίτας. Κάβο Γκάλλο. §. Τούζλα.
 Ἀκροκεραυνία (ὄρη). Χιμάρα.
 Ἀκτιον. Πύντα.
 Ἀκύφας. Οὔζας.
 Ἀλάβανδα. Καρπουζλί.
 Ἀλκωνία. Γιανίτσα.
 Ἀλαιοα. S. Maria di Palazzi.
 Ἀλαιοσος. Pitiuovo.
 Ἀλαιοκρυεναί. Μαμουρά.
 Ἀλανοί. Δαγλί-Τσερκέζοι.
 Ἀλθα. Ἀλμπκ-λόγκα.
 Ἀλθα-Γραικική. Μπελιγράδι.
 Ἀλθα-Ιουλία. Ἀκ-κερμάνι.
 Ἀλθκνία. Γκιουρτζία. §. Χολούαν.
 Ἀλθανόν(ὄρος). Mente Cavo.
 Ἀλθανούπολις. Ἐλμπασάνι ἢ Κρούια.
 Ἀλβη. Albi.
 Ἀλβις. Ἐλμπας.
 Ἀλβούλας. Aubenas.
 Ἀλέας. Γκιάζα. §. Λεύκα.
 Ἀλείσιον. Νηοί (μεγάλον).
 Ἀλεξάνδρεϊα (τῆς Κιλικίας). Alessandretta.
 — (ἐπὶ τὸν Παροπαμισόν). Κανταχάρ.
 — (ἡ Τρωάς). Εσκι-σταμπούλ.
 Ἀλεσία. Alise.
 Ἀλέτιον. Alatri.
 Ἀληξ. Alice.
 Ἀλῆτιον. Lere.
 Ἀλθαία. Oigaz.
 Ἀλιάνκων. Πλατκμῶνι.
 Ἀλιαρτος. Τριδούνι.
 Ἀλικαρνασσός. Μπουδρούμι.
 Ἀλικούαι. Salemi.
 Ἀλιμυός. Ἄγ. Κομαῶς.
 Ἀλιοῦσσα. Σπέτσαις.
 Ἀλκιμείοντος πεδίων. Ἄλωνίσταινκ.

Ἀλλοδρόγες. Σαβόγια.
 Ἀλόνησος. Ηλιοδρόμια ἢ Πελαγῆσι.
 Ἄλσιον. Polo.
 Ἄλσος. Τρίκαλα.
 Ἀλταία. Ἀγιάσμα-κιοί.
 Ἀλύξεια. Ἅγιος Ἡλίας καὶ Κανδύλι.
 Ἄλως. Κιζιλ-ιρμάκ.
 Ἀλφειός. Ρουφιᾶς.
 Ἀλῶναι καὶ Ἀλωνίς. Guardaniar.
 Ἀλωπεκῆ. Ἀγγελοκῆπια.
 Ἀλωπεκόννησος. Καλαράτι.
 Ἀμθούς. Λιμιστός.
 Ἀμανόν. Ἀλ-λουκάν.
 Ἀμαντία. Νεβίτσα-μαλιζιό-τες.
 Ἀμάσεια. Ἀμάσια.
 Ἀμασίας. Ems.
 Ἀμδιανόν. Amiens.
 Ἀμβρακικός (κύλος). Ἄρτα (κύρος τῆς —).
 Ἀμβρακος. Καστρί.
 Ἀμβρυτός. Δίττομο.
 Ἀμνένανος καὶ Ἀμνένας. Judicello.
 Ἀμερία καὶ Ἀμερίον. Amelia.
 Ἀμίστρατος. Mistretta.
 Ἀμιδα. Διγιάρ-μπεκίρ.
 Ἀμισός. Σαμσούν.
 Ἀμίτενον. Vittorino.
 Ἀμστελδάμον. Amster-dam.
 Ἀμυκίαι. Μπαρδούνια ἢ Σκλαβοχωρί.
 Ἀμύκλειον. Νειχωρί.
 Ἀμυρος. Ἀρμυρός.
 Ἀμαρεια. Χαστέμι.
 Ἀμφίροπος. Μαυροκόνλα.
 Ἀμφιλοχία. Ἄρτα καὶ Χάζι.
 Ἀμφιμάλη
 Ἀμφιμαλλα καὶ Ἀρμυρό.
 Ἀμφιμάλλον
 Ἀμφιπόλις. Εσκι-καλές.
 Ἀμφισσα. Σάλωνα.
 Ἀμφιτροπαί. Μετροπίσι.
 Ἀμφρυτός. Ἀρμυρός (ποτάμι τοῦ—). §. Τρίστομο.
 Ἀνίγνια. Anagni.
 Ἀναγυρός. Ἀγύρα καὶ Βαρυ.
 Ἀναζαβρος. Αἰντζερμπέχ.
 Ἀνακτόριον. Βόνιτσα.
 Ἀνάπλους. Ἀρνακού-κιοί.

Ἀναπος. Ἀετός. §. Anapo.
 Ἄνκς. Guadiana.
 Ἀναστασιούπολις. Καρά-Δερέ.
 Ἄνκυρος. Κλίνεβο.
 Ἀνδανία. Ἀναζίρι ἢ Ἀσπρα-σπίτιζ.
 Ἀνδῆτιον(—τριον). Κλίσσα.
 Ἀνεμούριον. Αἰνεμούρια,
 Ἀνθιδών. Λουκίσι.
 Ἄνιος. Βοϊούσα.
 Ἀνίων. Teverone.
 Ἀντεία. Anzio.
 Ἀντιγόνηα. Ἀργυρόκαστρον.
 §. Νιχκοδέμο.
 Ἀντικεϊτής. Κουμπάν.
 Ἀντίκυρα. Ἀσπρα ὀπίτιζ.
 Ἀντινέη. Ἀνοισά. §. Σέχ-άμπάδ.
 Ἀντιον. Anzio.
 Ἀντιόχεια (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Γενί σέχρ.
 — (Μυθονία). Νισιβά.
 — (παρὰ τὴν Ὀρόντην) Ἀντακίε ἢ Οὐρβά.
 — (τῆς Πισιδίας). Ἀκ-σεχίρ.
 Ἀντιπατρίς. Ἀρτούρ.
 Ἀντιπόλις. Antives.
 Ἀντίρριον. Καστέλλια.
 Ἀντισιδωρον. Auxerres.
 Ἀζιάκη. Ὀζού.
 Ἄξιον. Γαλάτσι.
 Ἀζιός. Βαρδάρι. §. Ἐλ-ά-άξ.
 Ἀξιούπολις. Γαλάτσι ἢ Ρεσσάβα.
 Ἄρνος. Averno (lago d—).
 Ἀπάμεια. Ἀρὶον-καρά-Χισσάρ. §. Μπουδανία. §. Pamiers.
 — (ἐπὶ τὸν Ὀρόντην). Με-διάν ἢ Φαμιέ.
 Ἀπεια. Καρθῶνκς.
 Ἀπεραντία. Ραδοβίτς καὶ Τζουμέρκα.
 Ἀπεροπία. Ἰδρόνι.
 Ἀπιδανός. Φέρσαλα.
 Ἀπολλινόςπολις. Ἐτρού. §. Κούς.
 Ἀπολλωνία. Πολλίσι. §. Με-χαλῆτσι. §. Σερβάν. §. Σέρ-βαι. §. Σωζούπολις.
 Ἀπολλωνιάς. Ἀρπουλιόν.
 Ἀπουλία. Πούλια.
 Ἀραβία. Γιαμάν καὶ Χε-τζάζ.
 Ἀραβισσός. Γκιούλ-σεχίρ.

Ἀράκυνθος. Ζυγός.
 Ἀράξης. Ἀράς ἢ Ῥάς. §.
 Ἀραβούρ. §. Μπενδέρ-ἐμίρ.
 Ἀραβός. Πάπας.
 Ἀραρ. Saone.
 Ἀραράτ. Ἀγρί-δάγ.
 Ἀραυρίς. Peralut.
 Ἀραυσίων. Orange.
 Ἀραχθος. Λούρχα.
 Ἀραχωσία. Κανταχάρ.
 Ἀραχώτης. Ρυχάτο.
 Ἀρδηλα. Ερμουύλ.
 Ἀρδερία. Γαρδίχι.
 Ἀρταίον. Ερτζιάρ-δαγί.
 Ἀργεννον. Κάθο-μπιάνκο.
 Ἀργεντοράτον. Strassbourg.
 Ἀργιθία. Ἄρτα ἢ Ζαρκοδί-
 τσα.
 Ἀργίλος. Ριντίνα.
 Ἀργον. Ερτζιάρ-δαγί.
 Ἀργός (ἀμφιλογικὸν ἢ ἡπει-
 ρωτικόν). Φιλόκικ.
 — (Ὀρεστικόν). Κρεπένι.
 Ἀργυροῦν. Serra Segura.
 Ἀργυροπολις. Φουντουκλί.
 Ἀργυρώνιον. Ματζάρ-μπουρ-
 νού.
 Ἀργῶς (λιμὴν). Porto
 -Ferraio.
 Ἀρδίσκος. Ἄρτζ.
 Ἀρίθων. Ζαγούρκα καὶ Λιῦρ-
 χα.
 Ἀρελάται. Arles.
 Ἀρέτας. Γκιόκ-σουγιού.
 Ἀρία. Ἰράν καὶ Χορασάν.
 Ἀριανή. Εἰρι.
 Ἀρίκεια. Aricia.
 Ἀρικίνη. Lago di Nemi.
 Ἀριμαθιεύ. Ραυλέ.
 Ἀρίμινον. Ρίμινο.
 Ἀρίμινος. Marecchia.
 Ἄριος. Εἰρι-βούδ.
 Ἀρίσιον. Ἀρετσού.
 Ἀριοτερά. Σπετσοπουλά.
 Ἀρκαδιούπολις. Λουλέ-
 μπουργάζ.
 Ἀρκύνιον. Harzwald.
 Ἀρμενία (ἡ μικρὰ ἢ ἑλάσ-
 σων). Ἀλαδούλια ἢ Δουλ-
 καίρ.
 — (ἡ Ὁθωμανικὴ). Τουρκ-
 μέν.
 — (ἡ Περσικὴ). Ρεζάν.
 Ἀρμενιακόν. Armegnac.
 Ἀρμόζεια καὶ
 Ἀρμεζον. Ὀρμούζ.

Ἄρνη. Ἀρνί.
 Ἄρνος. Arno.
 Ἀροάνια (ὄρη). Χέλιμος.
 Ἀροάνιος. Κατσανῆς.
 Ἀρόη. Πάτρα.
 Ἀρούερνοι. Auvergne.
 Ἀρόντιον. Aregzo.
 Ἀρπασσα. Ἀράπ-Χισσάρ.
 Ἀρπασσός. Τζιννά-σουγιού.
 Ἀρσαμόσατα. Σιμσάτ.
 Ἄρσων. Δεκούμι.
 Ἀρσινόη. Ἀγγελόκαστρον.
 §. Βάνι. §. Σουέζ. Φαμ-
 μαγκούστα.
 Ἀρσίνος. Καρὰ σοῦ.
 Ἀρτάκη. Ἀρτάκι.
 Ἀρτεμία (-μυσίε). Palma-
 jola.
 Ἀρτεμίσιον. Μαλεθό.
 Ἀρτεσία. Artois.
 Ἀρτυνία. Μαγάς.
 Ἀρχελαίς. Λαρενδέ.
 Ἀσίναρις. Falconara.
 Ἀσίνη. Κολοκύνθι. §. Φανε-
 ρωμένη.
 Ἀσκανία. Ἄκ-σού.
 Ἀσκληπιεῖον. Ἰερό.
 Ἀσκλον (ος) καὶ
 Ἀσκουλον. Ascoli.
 Ἀσκηρ. Νειχωρί.
 Ἀσκαός. Τρεμπεσίνα.
 Ἀσπάνα. Ἰσπαχάν.
 Ἀσπενδός. Μενουγάτ.
 Ἀσπίς. Ἀκλιμπιά.
 Ἀστος. Βερέμ-καλεσί.
 Ἀτουρία. Διγιάρ μπεκίρ καὶ
 Τουρκμέν.
 Ἀσταβόρας. Τακάζε.
 Ἀσταβός. Ἰστίμπ.
 Ἀστακος. Δραγχεστί.
 Ἀστερία(-ρίς). Δασκαλειό.
 Ἀσωπός. Ἀγ. Γεώργιος (πο-
 τάμι τοῦ —) καὶ Βασιλικά.
 §. Ράπανι.
 Ἀταλάντη. Ταλαντονήσι.
 Ἀταξ. Aude.
 Ἀταρναί. Δικελλίχ.
 Ἀτέλλα(-λλαι). Aversa.
 Ἀτερνον. Pescara.
 Ἀτπινός. Ἰδε Ἀθεσις.
 Ἀτιντανία. Καραμουρατάδες
 καὶ Κόνιτσα.
 Ἄτρα(-τραί). Χατέρ.
 Ἀτραξ. Τσιγάτο.
 Ἀτρέβατον. Atras.
 Ἀτρία. Atri.

Ἀτροπατνή. Ἀδερ-μπαϊτζάν
 Ἀττάλια. Βοκί Ἀδάλια. §.
 Ἰτταλα.
 Αὐάρικον. Bourges.
 Αὐασίς. Οὐάχ.
 Αὐγούστα. Aosta ἢ Agosta.
 Αὐγούστα Οὐνδελίκων Augu-
 bourg.
 — Ταυρίνον. Τουρίνον.
 Αὐγουστίν. Γιάσι.
 Αὐγουστιέδουον. Autun.
 Αὐδῆρα. Ἰδε Ἀβδηρα.
 Αὐενίων. Avignon.
 Αὐλαί. Γραιβενί.
 Αὐλίσ. Βαθύ καὶ Καρὰ-μπα-
 μπά.
 Αὐλών. Αὐλῶν.
 Αὐξίμεν(-ζουμον). Osimio.
 Αὐσηρ-ηρος. Serchio.
 Αὐτομάτη. Ἀσπρονήσι.
 Αὐφιδιον. Ofanto.
 Ἀφιδναί. Καπαντρίτι.
 Ἀφνία. Copenhagen.
 Ἀφροδισιάς Ἀπιδοσιὰ ἢ Γκαϊ-
 ρά.
 Ἀφροδίσιον. Carrara (Ια—).
 §. Creus (Cap de —). §.
 Ταταλαντζία-μπουρνού.
 Ἀχαρναί. Μενίδι.
 Ἀχάτης. Diillo.
 Ἀχελῶς. Ἀσπροπότρυον.
 Ἀχερουσία. Βαλοντόρραχον
 καὶ Ἰωάννινα. §. Lago di
 Fusaro ἢ di Licola.
 Ἀχερουσιός. Μπαμπάς.
 Ἀχιρράι. Acerra.
 Ἀχέρων. Μαυροπόταμον. §.
 Maresanto.
 Ἀχίλλειος (λιμὴν). Πορτο-
 κάγιο.
 Ἀχιλλέως νήτος. Ἰδε Λευκή.
 Ἄψος. Εἰργένι.
 Ἀψυρτίδες. Cherso καὶ Os-
 sengo.
 Ἄψος. Βοϊούσα.
 Βαδουλών. Κάσρ-ἐλ-σμά.
 Βαδουλιώνα. Ἰράνι-Ἀρεμπί.
 Βαβεία. Badajos.
 Βαθύκολπος καὶ
 Βαθύς-βιάξ. Μπουγιούκ-φε-
 ρές.
 Βαιτέρα. B. zivis.
 Βαιτικὴ. Ἀνδελουζία.
 Βαΐτις. Guadalquivir.
 Βακκίασρα. Μπαγτιέ-σα-
 ραί.

Βιάτρα. Μπάλν.
 Βαλεντιανή. Valence.
 Βαλεντιανόν. Valenciennes.
 Βαλόν. Valois.
 Βαλλισόλητον. Valladolid.
 Βαλύρας. Μαυροζούμαινα.
 Βερβάσιον. Car d'Espichel.
 Βαργύλια. Βαρέλια.
 Βέρδανος. Κουμπάν.
 Βάριον. Bari.
 Βάρις. Ίδε Ουέρκτον.
 Βασιλία. Bâle. §. Μπολού.
 Βασιλίσ. Κυπαρίσσια.
 Βίσκατις. Μπάτ.
 Βάσσα. Σκληρού.
 Βάτα. Μποτούρ.
 Βεθαγαζέρις. Μπέιτ - τζιμ-
 πρίν.
 Βεζί. Σαρί-σού.
 Βεβουλία. Σαζέτ.
 Βελόνα. Αγ. Γεώργιος.
 Βελγεντιανόν. Beaugency.
 Βέλνιτ. Velliri.
 Βαλλόακον. Beauvais.
 Βερβύκη. Σεχίτ-σεχίρ.
 Βενάκη. Lago di Garda.
 Βενδούις. Βιδίνι.
 Βένετον. Vannes.
 Βενουέντ.ν. Benevento.
 Βέργιον. Bamberg.
 Βεργούλη. Αουλέ-μπουργάζ.
 Βερνέικια. Άλκοσαίρ.
 Βερμυαν. Μπουρένος και Σο-
 νάζυγος.
 Βερνικλάκον. Βιδίνι.
 Βέρβουα (της Συρίας). Χα-
 λέπι.
 Βέσθικος. Καλόλιμος.
 Βεσσαπάρη. Παζαρτζήκι.
 Βηθλέμ. Μπέιτουλλάχμ.
 Βηθσάν. Μπέτζάν.
 Βίνακος. Lago di Garda.
 Βηρυτός. Βεροῦτι. §. Μπε-
 ράτι.
 Βιάνδρος. Oder.
 Βίβρατα. Autun.
 Βιζούντιον. Basarcon.
 Βιζώνη. Μπαλτζικι.
 Βιβονία. Χουδαθενιγγιάρ.
 Βιθύνιον. Μπολού. §. Μπου-
 δανιά.
 Βικτοριακόν. Vitri.
 Βίσουγος. W-ser.
 Βιτόδωρον. Winterthur.
 Βιτουρικόν. Bourges.
 Βλάσχωγ. B-eson.

Βλάρκ. Bieda.
 Βιάγριος. Γαθριῆς.
 Βιάκτις. Vars (La-).
 Βοάνη. Σαπάντζα.
 Βογσός. Vosges.
 Βοιαί. Βάτικα.
 Βοϊανόν. Bojano.
 Βοϊση. Έξερ-ς.
 Βοϊδής. Κόρλα.
 Βολβιτίνη. Ροζέττα.
 Βολέριον. Land's end.
 Βοωνία. Bologne.
 Βοός-πόρος. Όκιούζ-λιμάν.
 Βορδύσης. Κεάτ-χανί-σου-
 γιού.
 Βορέας. Χέλμος.
 Βόρειον (στόμα του Δουνά-
 βους). Σουλινῆς.
 Βορυσθένης. Ανιέπρ.
 Βότιον. Δελθενδίτ.
 Βότρους. Μπεδρούμ.
 Βούδαστις. Τέλλ-μπαστά.
 Βούδωρος. Κόυμη.
 Βουθρωτόν. Βουθρεντό.
 Βοϊζανόν. Bojano.
 Βουκέφαλα (-φάληα). Γκέλ-
 φετέν.
 Βούλις. Γκραδίτσα.
 Βούνιρα. Κίστανη.
 Βύπορθμον. Άλικαίς.
 Βουπράσιον. Βέρχ.
 Βούρα. Γαρδίκι ή Διακοφτό.
 Βουργουντιανός νομός. Fran-
 che-comtée.
 Βουρδύγαλα (-γάλη). Bor-
 deau.
 Βουρτουδισός. Εσκι-μπα-
 μπά.
 Βούρχανις. Borsum.
 Βούσιρις. Αμπουσσίχρ.
 Βούχστα (-χέτιον). Μαργαρίτι.
 Βέωνα. Μπόνα.
 Βρασιαί. Λενίδι ή Πραστός.
 Βραυρών. Βρανά ή Βρούθα.
 Βρεννάκη. Berni.
 Βρεντέσιον (-τῆσιον). Brie-
 dizi.
 Βοιγάντιον. Bregentz. §.
 Francon. §. Corunna. §.
 Ύερκ.
 Βριλτσός. Τουρκ-βουνι.
 Βριζέλλον (-ζιλλον). Bersel-
 lo.
 Βριθέρα. Saint-Laon.
 Βριουάτη. Breal.
 Βρουττία. Calabria.

Βρούλιον. Τρίγλια.
 Βρού(-αντος) (τά). Μάλτε-
 πες.
 Βροτακία. Briatico.
 Βύδλος. Τζεμπάι).
 Βυζάνθη. Ροδαστό.
 Βυθίς. Κουρού-τσεσμές.
 Βωδώνη. Μπουδουνίτσα.
 Βωουί. Βαρδούσια.
 Γάβαλα. Τζεμπιλέ.
 Γαβάλιτα. Gendaudan.
 Γάβιοι. Castel deli' Osa.
 Γάγγρα. Τσάγγρια.
 Γάδεϊα. Cadix.
 Γάζα. Ραζζέ.
 Γάζα (ή Μηδική). Τεμπρίς.
 Γαλβόρα. Σιάτιστα.
 Γαλαρία (-λερία, -λερίνα).
 Gaullano.
 Γάλλος. Γαλόα-σουγιού.
 Γάννος (-ιάς). Γαννίχωρα.
 Γαργαφία. Βαργεντιανή.
 Γαρουνας. Garonne.
 Γαυός. Γκίτσο.
 Γέανον. Δάντσια.
 Γεδρωσία. Μεκράν.
 Γέλα. Τεργα νουνα.
 Γενέτις. Μπόνα.
 Γενησαρέτ. Ελ-σαριτέ.
 Γενούα. Genève.
 Γενούα. Gênes.
 Γενούια. Genève.
 Γένουος. Δεβλ.
 Γεπνδία. Τρανσυλβανία.
 Γεραισός. Κάβο-Μαντέλλο.
 Γεράνις. Κούντουρα.
 Γεράνιον. Μακρό-Πλάγι και
 Παλχοδοβόνι.
 Γερρουά. Clermont.
 Γερωνία. Ζαρνάτα.
 Γερένη. Γερανιός.
 Γερμανικία. Μπράς.
 Γερμανικόπολις. Καστάμ-
 πολου.
 Γερρόθρα. Ίεράκι.
 Γεροντία. Γιοδρα.
 Γερούνιον. Ciriguola.
 Γέρρα. Ελ-κατίρ.
 Γέρτος. Γκέρτζα.
 Γέρων. Τζιρά.
 Γετικλή. Μπασσαρκαμπία.
 Γεωργία. Γκιουρτζιά.
 Γήναθον. Orléans.
 Γίγας. Γιοδσα-δαγί.
 Γλάνις. Chiana. §. Lagno,
 Ίδε και Κλάγις.

Γλαυκος. Δολιανὰ ἢ Λεῶκ.
 §. Μάκρη.
 Γλυκύς. Γλυκύ. §. Μχυρο-
 πύταμον.
 Γολγοί. Κοῦκλα.
 Γόμοι. Καλαμπάκι, Κα-
 στράκι καὶ Κουκουλιώτι-
 κον.
 Γονοῦσα(-νόεστα). Γονικά.
 Γ. ρδυνηή. Κιουρδιστάν.
 Γορτυν. Ἀτσίκολο. §. Ἀμπέ-
 λο ἢ Γορτύνια.
 Γορτυνία. Γκραλίτσα.
 Γορτύνιος. Δημητζίτσα.
 Γρανικός. Σου-σιγερλί.
 Γρατιανούπολις. Grénoble.
 Γρύνον. Κλισσελίχ.
 Γυαρος. Γυοῦρα.
 Γυαίχ. Κοῦλα.
 Γύθειον. Μαραθωνήσι.
 Γύρτων. Τζαρίτσανη.
 Δακία. Βλαχνοπογδανιά.
 Δακυτόζικα. Γκέρπτζε.
 Δαλματία. Ξαχούζα.
 Δάλμιον. Δέλθινον.
 Δάμελις. Κίζ-κουλές.
 Δαμπαία. Augsburg καὶ
 Diessen.
 Δαμασκός. Σάμι.
 Δάναπρις. Δνιέπερ.
 Δάνουζις. Τ. ὕνα.
 Δάντισκον. Δάντσια.
 Δάοι. Δαριστανλίδες.
 Δαχτανία. Δίθρη.
 Δακρύλιον. Δισακέλι.
 Δάτον(τος). Καθάλια.
 Δαύλεια καὶ Δαυλίζ. Δαύ-
 λια.
 Δαυνία. Terra di Barri.
 Δάφναι. Μπαϊτ ἑλμά.
 Δεβόλις. Δεβόλ.
 Δέδρα. Διμπρα.
 Δεινάρετον. Κάβο δι- σάντ
 -Δνδρέα.
 Δεκέλεια. Κλειδί.
 Δέλκος. Δέρκοι.
 Δέλμινον(-μίνιον). Δέλδινον.
 Δελφοί. Καττρί.
 Δέσθων(-των). Tortlona.
 Δέρβις. Κάβο-δρέπανο.
 Δερτώσσα. Tortosa.
 Δήλιον. Δραμέσι. §. Κάβο-
 δι-σάντ-Ἄντζελο.
 Δημητριάς. Γορίτσα. Κορ-
 κοίρ.
 Δημόνησοι. Νησιά.

Δάγρον. Δογάνα.
 Διόλυτρα. Κιρέτο-μπουρουν.
 Διθύνιον. Dijou.
 Δίδυμον. Ἅγιος - Βασίλειος
 (βουνὸν τοῦ—).
 Δίδυμος. Salini.
 Δικαιαρχία. Pozzuolo.
 Δίκτη. Λαστί.
 Δικτύναιον. Κάβο-σπάδο.
 Δίνδυμον. Γελτζέ δάγ.
 Διοκαισάρεια. Κίς-σεχίρ.
 Διομύδεια. Τρεμίτι.
 Διον. Κάβο-σασσέσο. § Στα-
 διά.
 Διονυσόπολις. Βάρνα.
 Διοσκουριάς. Ισκουριά.
 Διόσπολις. Δούδδ.
 Διπλοκύνιον. Μπεσίκ-τασί.
 Δόβηρος. Δεβρίτ-χισσάρ ἢ
 Δόμπερι. §. Δίμπρα.
 Δυλιονίς. Ἀρτάκι.
 Δολίχη. Δολούκ.
 Δολοός. Κιτορταίς.
 Δολοπία. Μαλανάσι.
 Δονοῦσα. Στενοζα.
 Δορίσκος. Τούζλα.
 Δορόστολον. Σιλίστρα.
 Δορύλακον. Εσκή-σέχρ.
 Δούβις (-βιος). Denx.
 Δουλίχειον. Ἀτακος §. Νει-
 χῶρι.
 Δουλιχίνειον. Δουλιτσίνιο.
 Δούνχις. Τούνα.
 Δουράνιος. Dordogne.
 Δουριάς. Doria.
 Δουρικόρταρα. Reims.
 Δούριος. Duero.
 Δράβισκος. Δράμα.
 Δράκων. Κχίρκ-γκετοίτ. §.
 Τσεμπερούλα.
 Δρέπκνον. Δράπανο. §. Κά-
 βο-Μαλέκα. §. Capro di S.
 Alessio. §. Trapani. §.
 Γιάλοβα.
 Δρίλα(-λλαί). Τζανίκα.
 Δρίλλος. Δρίν.
 Δριζίπαρος καὶ
 Δρουσιπάρι. Καριστιράν.
 Δρου(Δρυ)έντιας. Durance.
 Δρυϊδα. Drenx.
 Δρυμαία. Δαδί.
 Δρυοπία. Δέλθινον.
 Δρύς. Καραγάτσι.
 Δρύστρα. Σιλίστρα.
 Δύρος. Δέρας.
 Δυρράχιον. Δουράτσο.

Δώδων. Βάδας καὶ Πίστρι-
 τσα.
 Δωδώνη(ἢ Μολοσσικῇ). Προ-
 σκύνησι καὶ Φοινίκη.
 —(ἢ Θεσσαλικῇ). Βουδουνί-
 τσα.
 Δωρίς. Λιδωρίκι.
 Δώτιον. Δεκάιν.
 Εβδόρακη. Evreuz.
 Εβούρα. Talavera de la Re-
 yna.
 Εβρεδουνον. Embrenn.
 Εγνατία. Agnazzo (Torre
 a—).
 Εδέσσα. Βεδενά. §. Οὐρφέ.
 Είρεσία. Ξεραχίρι.
 Εκάτειν. Εμργκισούνογλου.
 Εκατόγκελλαι. Τσίβιτα-βέκ-
 κια.
 Εκατόννησοι. Γατονήσια καὶ
 Μοσχονήσια.
 Εκβάτανα. Χεμεδάν.
 Ελαία. Καμπά-κούμ καὶ
 Τσανταρλί.
 Ελαίαις λιγύην. Ελγά.
 Ελκιοῦς. Καδουρολίμνη. §.
 Παλλά-αυλή.
 Ελκιοῦσα. Ελίζα ἢ Καβαλ-
 λερν. §. Κούρκο.
 Ελάμ. Αουριστάν.
 Ελανα. Δύλα.
 Ελάτεια. Δενδρα ἢ Λεῦτα ἢ
 Τευροχωρί. §. Παραμυθία.
 Ελατος. Σκοπβ.
 Ελέα. Castel-à-mare della
 Brucca.
 Ελέης. Alento.
 Ελένης νῆσος. Μικρονήσι.
 Ελενόπολις. Γιαλόβα ἢ Ερ-
 σέκ.
 Ελεουσ ἢ Ελεοῦσα. Ελές
 -μπουρούν.
 Ελευθεραί. Γυρτόκαστρον ἢ
 Κάζα.
 Ελευθερος. Νέχρι-Κιμπίρ.
 Ελεφαντίνη. Τζεζιρέτ - ἑλ-
 -σαγ.
 Ελική. Βοστίτσα ἢ Τρυπιά.
 Ελικών. Λικῶνα.
 Ελισών. Ακβιά. §. Κεχριαίς.
 Ελλα. Καστρίτσα.
 Έλλα. Castel-à-mare della
 Brucca.
 Έλλοπία. Έλλόπι.
 Έλμαντική. Salamanca.
 Έλος. Άγουλνίτσα.

Βάκτρα. Μπάλη.
 Βαλεντιανή. Valence.
 Βαλεντιανόν. Valenciennes.
 Βαλέσιον. Valois.
 Βαλλισόλητον. Valladolid.
 Βαλύρας. Μαυροζούμαινα.
 Βαρθάσιον. Car d'Espichel.
 Βαργύλια. Βαρέλια.
 Βάρθανος. Κουμπάν.
 Βάριον. Bari.
 Βάρις. Ίδε Ουέρπτον.
 Βασιλία. Bal'e. §. Μπολού.
 Βασιλίσ. Κυπαρίσσια.
 Βισκίτις. Μπάς.
 Βάσσασι. Σκληρού.
 Βάτα. Μπικού.
 Βιθαγκέρης. Μπέιτ - τζιμ-
 πρίν.
 Βέβης. Σαρί-σοῦ.
 Βεβουλία. Σαφέι.
 Βέλβινα. Αγ. Γεώργιος.
 Βελγεντιανόν. Beaugency.
 Βέλτρε. Veltre.
 Βελλόδακον. Beauvais.
 Βερβύκη. Σεχίτ-σεχίρ.
 Βενάκη. Lago di Garda.
 Βανδονίς. Βιδίνι.
 Βένετον. Vannes.
 Βενούεντ.ν. Benevento.
 Βέργιον. Bamberg.
 Βεργούλη. Αουλέ-μπουργάζ.
 Βερνίκεια. Αλκοσαίρ.
 Βέρμιον. Μπουρένος καὶ Συ-
 νάχυος.
 Βερνικακίον. Βιδίνι.
 Βέρροια (τῆς Συρίας). Χα-
 λέπι.
 Βέσβικος. Καλόλιμνος.
 Βεσσαπάρη. Παζατζήκι.
 Βηβλιέμ. Μπέιτουλλέχμ.
 Βηθόν. Μπείζν.
 Βίνακος. Lago di Garda.
 Βηρυτός. Βεροῦτι. §. Μπε-
 ράτι.
 Βιάνδρος. Oder.
 Βίβρακτα. Autun.
 Β.ζούντιον. Besancon.
 Β.ζώνη. Μπαλτζικι.
 Βιθυνία. Χουδαβενδιγγιάρ.
 Βιθύνιον. Μπολού. §. Μπου-
 δανιά.
 Βικτρίακόν. Vitri.
 Βίσουργις. Wser.
 Βιτόδωρον. Winterthur.
 Βιτουρικόν. Bouteres.
 Βλάσκωφ. Blescon.

Βλάρα. Bieda.
 Βιάγγριος. Γαθριῆς.
 Βιάκτις. Vars (La-).
 Βοάνη. Σαπάντζα.
 Βογσός. Vosges.
 Βιαί. Βάτικα.
 Βοϊάνον. Bojano.
 Βοϊση. Έξερς.
 Βοϊθής. Κόρλα.
 Βολθιτίνη. Ροζέττα.
 Βολέριον. Land's end.
 Βοιωνία. Bologne.
 Βοός-πόρος. Όκιούζ-λιμάν.
 Βορδούσης. Κεάτ-χανί-σου-
 γιού.
 Βρέας. Χέλμος.
 Βορειον (στόμα του Δουνά-
 βως). Σουληνῆς.
 Βορυσθένης. Ανιέπρ.
 Βότιον. Δελθενδίζι.
 Βότρους. Μπιδρούμ.
 Βούθαστις. Τέλλ-μπαστά.
 Βούδωρος. Κόυμ.
 Βουθρωτόν. Βουθρεντό.
 Βοϊζάνον. Bojano.
 Βουκέφαλα (-φάλειχ). Γκελ-
 φετέν.
 Βούλις. Γκαδίτσα.
 Βούνινα. Κίστανη.
 Βύπορθμον. Αλικαίς.
 Βουπράσιον. Βέργχ.
 Βούρα. Γαρδίκι ἢ Διακορτό.
 Βουργουντιανός νομός. Fran-
 che-comtée.
 Βουρδίζγλα (-γάλη). Bor-
 deau.
 Βουρτουδισός. Επκί - μπα-
 μπά.
 Βούρχανις. Boreum.
 Βούρις. Αμπουσσίρ.
 Βούχρετα (-χέτιον). Μαργαρίτι.
 Βύωνα. Μπόνα.
 Βραστία. Λενίδι ἢ Πραστός.
 Βραυρών. Βρανά ἢ Βρούβα.
 Βρενάκη. Bergai.
 Βρεντέσιον (-τῆσιον). Brin-
 dizi.
 Βοιγάντιον. Bregentz. §.
 Fr ancou. §. Corunna. §.
 Ύρκα.
 Βριήσος. Τουρκοβούνι.
 Βριζέλλον (-ξίλλον). Bersel-
 lo.
 Βριθέρα. Saint-Laon.
 Βριουάτη. Brest.
 Βρυοντίχ. Calakria.

Βρυλλιον. Τρίγλια.
 Βρούς(-αντος) (τά). Μάλτε-
 πες.
 Βρυστακία. Briatico.
 Βύβλος. Τζεμπάι.
 Βυζάνθη. Ροδοστό.
 Βυθίς. Κουρού-τσεςμής.
 Βωδώνη. Μπουδουνίτσα.
 Βωοί. Βαρδούσια.
 Γάβζα. Τζεμπιλέ.
 Γαβάλιτα. Genaudan.
 Γάβιοι. Castel del' Osa.
 Γάγγρα. Τσάγγρια.
 Γάδεις. Cadix.
 Γάζα. Ραζζέ.
 Γάζα (ἡ Μηδική). Τεμπρίς.
 Γαλάδρα. Σιάτιστα.
 Γαλαρία (-λερίχ, -λερίνα).
 Gagliano.
 Γάλλος. Γκιάα-σουγιού.
 Γάννος(-ιάς). Γαννίχωρα.
 Γαργαφία. Βεργεντιανή.
 Γαρούμνας. Garonne.
 Γαῦλος. Γκίτσο.
 Γέδανον. Δάντσια.
 Γερβωσία. Μεκράν.
 Γέλα. Τσιτα ευνοα.
 Γενέτις. Μπόνα.
 Γενησαρέτ. Ελ-σαριιέ.
 Γενούα. Genève.
 Γενούα. Gènes.
 Γενούζα. Genève.
 Γένουος. Δεβίλ.
 Γεπνδία. Τρανσυλβανία.
 Γεραιστός. Κάβο-Μαντέλλο.
 Γεράνιχ. Κούντσερα.
 Γεράνιον. Μακρό-Πλάγι καὶ
 Παλτροδοβνι.
 Γερρουόα. Clermont.
 Γερενία. Ζαρνάτα.
 Γερένη. Γερανιός.
 Γερμανικία. Μπράς.
 Γερμανικόπολις. Καστάμ-
 πολον.
 Γερόνθραι. Ίεράκι.
 Γεροντία. Γιούρα.
 Γερούνιον. Ciriguola.
 Γέρρα. Ελ-κατίφ.
 Γέρτος. Γκέρτζα.
 Γέρων. Τζέρα.
 Γεττικῆ. Μπασσαρμπία.
 Γεωργία. Γκιουρτζιά.
 Γήναξον. Ουιλέανς.
 Γίγας. Γιούσα-δαγι.
 Γλάνις. Chiama. §. Lago,
 Ίδε καὶ Κλάγις.

Γλαυκός. Δολιανὰ ἢ Λεῦκκ.
 §. Μάκρη.
 Γλαυκός. Γλαυκός. §. Μυρε-
 πταμον.
 Γολγοί. Κοῦκλα.
 Γόμοι. Καλαμπάκι, Κα-
 στράκι καὶ Κυρκουλιώτι-
 κον.
 Γονοῦσα(-νόεσσα). Γονικά.
 Γορδυνη. Κιορδιστάν.
 Γόρτυν. Ἀτσίκολο. §. Ἀμπέ-
 λο ἢ Γορτύνια.
 Γορτυνία. Γκραδίτσα.
 Γορτύνιος. Δημητζίνα.
 Γρανικός. Σουσιγυρί.
 Γρατιανούπολις. Grenoble.
 Γρύνον. Κλισσελίχ.
 Γυαρός. Γυοῦρα.
 Γυαίχ. Κοῦα.
 Γύθειον. Μικραθωνήσι.
 Γύρτων. Τσαρίτσανη.
 Δακίχ. Βλαχγομπογδιανία.
 Δακὺδιζα. Γέφυτζε.
 Δαλματία. Ξαχούζα.
 Δάλλιον. Δέλβινον.
 Δαμάλις. Κίζ-κουλές.
 Δαμκασία. Augsburg καὶ
 Biessen.
 Δαμασκός. Σάμι.
 Δάναπρις. Δανιπερ.
 Δάνουρις. Τ. ὕνα.
 Δάντισκον. Δάντισκκ.
 Δάοι. Δαχιστανλίδες.
 Δαρδανία. Διόρη.
 Δασκύλιον. Δισκίλι.
 Δάτον(τος). Καθάλα.
 Δαύλειχ καὶ Δαυλός. Δαύ-
 λια.
 Δαυνία. Terra di Barri.
 Δάφναι. Μπαίτ ἐλμιά.
 Δεάβολις. Δεδόλ.
 Δέδρα. Διμπρα.
 Δεινάρετον. Κάβο-δι-σάντ
 -Ἀνδρέα.
 Δεκέλεια. Κλειδί.
 Δέλιος. Δέρκοι.
 Δέλμινον(-μίνιον). Δέλβινο.
 Δελφοί. Καστρί.
 Δέρβων(-των). Tortona.
 Δέρβρις. Κάβο-δρέπανο.
 Δερτώσσα. Tortosa.
 Δήλιον. Δραμέσι. §. Κάβο-
 δι-σάντ-Ἀντζελο.
 Δημητριάς. Γορίτσα. Κορ-
 κοίρ.
 Δημόνητοι. Νησιά.

Δάγρον. Δογάνα.
 Διόλυτρα. Κερέτσο-μπουρούν.
 Διθιόνιον. Dijon.
 Δίδυμον. Ἅγιος - Βασίλειος
 (βουνὸν τοῦ—).
 Δίδυμος. Salini.
 Δικαιαρχία. Pozzuolo.
 Δίκτη. Λαστί.
 Δικτύναιον. Κάβο-σπάδο.
 Δίνδυμον. Γελτζέ-δάγ.
 Διοκαισάρεια. Κίρ-σεχίρ.
 Διομῆδεια. Τρεμίτι.
 Δίον. Κάβο-σασσσο. § Στα-
 διά.
 Διονυσίπολις. Βάρνα.
 Διοσκουριάς. Ίσκουριά.
 Διόσπολις. Δούδδ.
 Διπλοκίονιον. Μπεσίχ-τατί.
 Δόδερρος. Δεβρίτ-χισσάρ ἢ
 Δύμπερι. §. Δέμπρα.
 Δολιόνις. Ἀρτάκι.
 Δολίχη. Δολούκ.
 Δολός. Κιτριαίς.
 Δολοπίχ. Μαλκκάσι.
 Δονοῦσα. Στενοζα.
 Δορικός. Τούζλα.
 Δορόστολον. Σιλίστρα.
 Δορύλαιον. Ἑσκή-σέχρ.
 Δούβις (-βιος). Denx.
 Δουλίχειον. Ἀτακος §. Νει-
 χωρί.
 Δουλίχινειον. Δουλτσίνιο.
 Δούνκβις. Τούνκ.
 Δουράνιος. Dordogne.
 Δουριάς. Doria.
 Δουρικόρταρα. Reims.
 Δούριος. Duero.
 Δράβισκος. Δράμα.
 Δράκων. Κχίρκ-γκετσόιτ. §.
 Τσεμπερούλα.
 Δρέπανον. Δράπανο. §. Κά-
 βο-Μαλέκα. §. Capo di S.
 Alessio. §. Trapani. §.
 Γιάλοδα.
 Δρίλα(-λλαι). Τζανία.
 Δρίλλος. Δρίν.
 Δριζίπαρος καὶ
 Δρουσιπάρι. Καριστιράν.
 Δρου(Δρυ)έντιας. Durance.
 Δρυϊδαί. Drenx.
 Δρυμαία. Δαδί.
 Δρυοπίχ. Δέλβινον.
 Δρύς. Καραγάτσι.
 Δρύστρα. Σιλίστρα.
 Δύρος. Δέρας.
 Δυρράχιον. Δουράτσο.

Δώδων. Βάδας καὶ Πίστρι-
 τσα.
 Δωδώνη(ἢ Μολοσσική). Προ-
 σκύνησι καὶ Φοινίκη.
 —(ἢ Θετταλική). Βουδουνί-
 τσα.
 Δωρίς. Λιδωρίκι.
 Δώτιον. Δεκάτι.
 Ἐδοράκη. Evreuz.
 Ἐδοῦρα. Talavera de la Re-
 yna.
 Ἐδρεδουνον. Embrun.
 Ἐγνατία. Aguzzo (Torre
 σ—).
 Ἐδεσσα. Βοδενά. §. Οὐρφέ.
 Εἰρεσία. Ξερκαίρι.
 Ἐκάτειν. Εμργιγιούνογλου.
 Ἐκατόγχελλαι. Τσίδιτα-βέκ-
 κια.
 Ἐκατόνησσι. Γατονήσια καὶ
 Μοσγονήσια.
 Ἐκβάτανα. Χεμεδάν.
 Ἐλαίχ. Καμπά-κούμ καὶ
 Τσανταρλί.
 Ἐλαίς λιγνόν. Ἐλγά.
 Ἐλαίους. Καδουρολίμνη. §.
 Παλγά-αὐλή.
 Ἐλαιοῦσα. Ἐλίτζα ἢ Καβζι-
 λέρι. §. Κούρκο.
 Ἐλάμ. Αουριστάν.
 Ἐλανα. Δίλά.
 Ἐλάτεια. Δενδρα ἢ Λεῦτα ἢ
 Τευρκοχωρί. §. Παραμουθιά.
 Ἐλατος. Σκοπό.
 Ἐλέα. Castel-à-mare della
 Brucca.
 Ἐλέης. Alento.
 Ἐλένης νήσος. Μικρονήσι.
 Ἐλενόπολις. Γιάλοδα ἢ Ἐρ-
 σέν.
 Ἐλεως ἢ Ἐλεοῦσα. Ελές
 -μπουρούν.
 Ἐλευθεραί. Γυρτόκαστρον ἢ
 Κάζα.
 Ἐλευθερος. Νέχρι-Κιμπίρ.
 Ἐλεφαντίνη. Τζεζιρέτ - ἐλ
 -σαγ.
 Ἐλίχη. Βασίτσα ἢ Τρυπιά.
 Ἐλικών. Λικῶνα.
 Ἐλισών. Δαβιά. §. Κεχριαίς.
 Ἐλλα. Καστρίτσα.
 Ἐλλά. Castel-à-mare della
 Brucca.
 Ἐλλοπία. Ἐλλόπι.
 Ἐλμαντική. Salamanca.
 Ἐλος. Ἀγυλινίτσα.

Ελυμπίς (μαία) . Άνσελί-
 τσα. §. Λουριστάν.
 Ελωρος. Atellari. §. Core-
 lina.
 Ελεσχ. Εμς.
 Εμπορείον. Ampurias.
 Ενιπαίος. Βλαχογιάννη.
 Έννα. Castro Giovane.
 Εορδία. Γκιόρτζα.
 Επίδαμνος. Δουράτσο.
 Επιδάυρος λιμνή. Μανευ-
 θασιά.
 Επιδήλιον. Κίθο-δι -σάντ
 -Άντζελο.
 Επιτάλιον. Ζούνκιο.
 Ερκία. Αγ. Ιωάννης και Α-
 νεμοδούρι.
 Εραστίνος. Κεφαλάρι.
 Ερβήσος. Grotte (la—).
 Ερβίτα. Erba Spina.
 Ερένεια. Κούντουρα.
 Ερέτρια. Παληόκαστρον. §.
 Ρινιάσσα.
 Εριβίας. Ρίβας.
 Ερίβια. Κρόια.
 Εριγών. Σαρί-γκιόλ.
 Εριδινός. Ίσκάμπ.
 Εριουσα. §. Alicur. §.
 Βαρχοῦττα.
 Ερίνεον. Αρτοτίνα.
 Ερίνεος. Λαμπυρεῖο ἡ Ξε-
 ρουῦττα. §. Miranda.
 Ερκτή. R. Cegriano (Monte
 —).
 Ερκύνη. Καροῦπι.
 Ερκύνιος δρυμός. Harz.
 Ερκύνιον ὄρος. wald.
 Ερμαία. Τρυπητή.
 Ερμαιον. Κάβο μπλάβα. §.
 Malagriu.
 Ερμαιον (τὸ Λακωνικόν).
 Δερβένι μεγάλον.
 Ερμαῖον. Χισσάρι. §. Bon
 (Cap—).
 Ερμιόνη. Καστρί.
 Ερμος. Σαραμπάτ.
 Ερύβεια. Carrara (la—).
 Ερυθραί. Αγ. Νικόλαος. §.
 Λοβρί. §. Πηγάδια.
 Ερυθραία. Παληοπαναγία.
 Ερύμανδρος. Χίνδ-μένδ.
 Ερύμανθος. Ατσίκοιο, Δογά-
 να, Λιθαριτζού και Τρι-
 σίδι. §. Δημητζίνα.
 Ερυξ. Trapani del monte.
 Ερύτειον. Τσιρίτανη.

Ερωχός. Αράχοβα.
 Εσπερία. Ισπανία. §. Ιφρο-
 χάν.
 Εστίζι. Αρνκούτ-κιοί.
 Εστιαϊώτις. Κάκια.
 Εσῶπις. Εσπε (Monte—).
 Ετρουρία. Τοσκάνα.
 Εύανθη. Γαλαζίδι.
 Εύβοια. Εύριπος.
 Εύβοσία. Majorca.
 Εύδημία. Σαρακινό.
 Εύηνος. Φιδάρι. §. Κεμέρ
 -τσάι.
 Εύθύδιον. Ζουρανεοί.
 Εύξεινος (Πόντος). Μιύρη
 θάλασσα.
 Εύδρακον. Ύδρα.
 Εύπαλία (—πάλιον). Αγ. Εύ-
 φημία και Αγ. Ιωάννης.
 Εύπατορία. Γαιοζλεοίς.
 Εύρος. Μαρίτσα.
 Εύρύηλος. B. Iv. dere.
 Εύρυμῶδων. Μενουγάτ-σου-
 γιού.
 Εύρυμενιά. Κερίτσα.
 Εύρυτάνες. Παληοχωρί.
 Εύρωπος. Ρέδια.
 Εύρώτας. Βασιλοπόταμν.
 Εύφρατης. Ιφράτ.
 Εύωνμος. Lissa bianca.
 Εφρεσίων λιμνή. Μπουγιούκ
 -λιμάν.
 Εφρεος. Αγιασουλούκ.
 Εφουρα. Αγιά-Γλυκειά ἡ Βέ-
 ρα ἡ Παραμυθιά §. Τηλή.
 Εχέτλα. O. hula.
 Εχινάδες Νησιά και Ὁξείαις.
 Εχίνος. Βουλγάρι.
 Ζάραξ. Ίερακας.
 Ζέλεια. Ζήλεια.
 Ζέλις. Azzila.
 Ζευγμ. Τσεχμετζές.
 Ζεφύριον. Άγιος Ιωάννης. §.
 Ζέφρα. §. Κάβο μπιάνκο
 ἡ Capo Bruzzano.
 Ζίχχοι. Χιροίτ-τοερκίζοι.
 Ζουζιδάνα. Χούσι.
 Ζωστήρ. Αλική.
 Ηϊών. Καραβίνας. §. Τα-
 μάν.
 Ηλιούπολις. Μπαμπέκ. §.
 Γκιουζέλ-Χισσάρ.
 Ηλεις. Γαστούνη.
 Ηλώνη. Λιμονηά.
 Ημερίτα (Δούροῦττα). Me-
 rida.

Ημεροσκοπεῖον. Denio.
 Ηραία. Ρέβελι. §. Cadix.
 Ηραϊον. Φενέρ-μπαγτσεσί.
 Ηράκλεια. Basiluzo. §. Γκι-
 μπιλιτέρρα. §. Ηρακλίτσα §.
 Ιρέγλιε. §. Κυθωνιάς. §.
 Policoro.
 Ηράκλεια Πελαγονία. Περ-
 λεπές.
 Ηράκλειον. Capo di Spar-
 timento.
 Ηρακλειόπολις. Policoro.
 Ηρακλέους Ίερόν Πεταλῆς.
 Ηρακλέους λιμνή. Formi-
 cole.
 Ηρας φάρος. Φενέρ-μπαγ-
 τσεσί.
 Ηριδανός. Ρο.
 Ηραϊστεία. Αγ. Σωτήρης. §.
 Comino.
 Θαζώρ. Ταθούρ.
 Θιλάμαι. Κάλαμο.
 Θίλος. Κοβαίκ.
 Θουμακός. Δομοκό.
 Θιψακος. Δαίρ.
 Θάψις. Σαλγκίρ.
 Θεμαθεῖα. Άγιος Νικόλαος
 (βουνόν τοῦ—).
 Θεμισκυρα. Τερνέχ.
 Θεοδονούπολις. Thionville.
 Θεοδοσία. Καζᾶς.
 Θεοδοσιούπολις. Ερζερούμ.
 Θέρμαι. Καρολίναι. Carls-
 bad.
 Θερμαϊκός (κόλπος). Θεσ-
 σαλονίκη.
 Θέρμεσσα. Ίδε Lipari.
 Θερμημερία. Καλενδέρι,
 Θερμώδων. Τερμέχ.
 Θέρμος. Βραχωρί.
 Θεσπιαί. Ερμηόκαστρον, Κα-
 κόσι και Νειχωρί.
 Θεσπρωτία. Παρακάλαμον.
 Θεωδωρία. Θεοδοριά.
 Θῆβαι. Θόβα. §. Λουζέρ.
 Θῆβαι αἱ Φθιωτικαί. Ζη-
 τοῦνι.
 Θηγανούσα. Βενέτικο.
 Θηρασία. Καμένη (μικρά).
 Θιάγλα. Κελί.
 Θίος. Κουτουφαρίνα.
 Θισση. Γιανίκι ἡ Κακίσι.
 Θίος. Μπαμπάς.
 Θόρικος. Θερικό.
 Θόρναξ. Τουρνίκι.
 Θούλη. Ισλάνδα.

Θουρία. Φείζαχα.
 Θρόνιον. Λογκάκι.
 Θρύον. Ζούνιο.
 Θύαις. Καλαμᾶς. §. Πε-
 τάλᾶς.
 Θύαμος. Μακρυνόρος.
 Θυάτειρα. Αλ-χισσάρ.
 Θυέλλα. Castel-a-mare del-
 la Bruca.
 Θυέστης. Βετέρνικο.
 Θύμβριος. Καμᾶρα.
 Θύμβρις. Τερερε. §. Πουρ-
 σάκ.
 Θυμφείς. Κουρέντα καὶ Σα-
 ραχόβιτσα.
 Θυνιάς. Νιάδα.
 Θυρέα. Ἀστρος.
 Θυρίδες. Κρόο-δρόσσο.
 Θύριον. Τρυφῶ.
 Ἰαθρίππη. Μεδινέ.
 Ἰαμβίχ. Ἰάμπο.
 Ἰαμνίχ. Ἰαμπνέ.
 Ἰαννούπολις. Γιάγμπολου.
 Ἰαζάρτης. Ἰν-σάρτ.
 Ἰάπυγες. Λιάπιδες.
 Ἰαπυγία. Λιζπουριά. §. Ca-
 ro di Leuca.
 Ἰάρεδων. Βουδῶ.
 Ἰατές. Ἀτζέμ-καλεσί.
 Ἰαψώνιον. Δολμά-μπαγτσέ.
 Ἰάων. Δογᾶνα.
 Ἰβερ. Ebre.
 Ἰβηρία. Γκιουρτζία, Μεγ-
 γρελία καὶ Τσερκέζοι. §.
 Ἰσπανίχ.
 Ἰδη. Κερά-δίχ. §. Ψηλορ-
 βέιτι.
 Ἰερά. Βουλκάνο. §. Καμένη
 (μεγάλη). §. Maritimo. §.
 Χελιδόνι.
 Ἰεράπολις (ἐπὶ τὸν Μαΐαν-
 δρον). Παμπούκ-καλεσί.
 — (τῆς Συρίας). Γεραμπο-
 λούζ.
 Ἰεράπυτνα. Γυραπέτρα.
 Ἰερσσός. Πούτος.
 Ἰερυῶ. Βενιχά.
 Ἰέρνη. Ἰρλάνδα.
 Ἰερὸν. Μάχηρ. §. Saint
 — Vincent.
 Ἰέτσι. Jato.
 Ἰθώμη. Βουλκάνο.
 Ἰεσοία. Πανάρι.
 Ἰζόνιον. Κόνια.
 Ἰκρίστον. Τζεζάιρ.
 Ἰκτίς. Wight.

Ἰνέρδα. Lerida.
 Ἰλίπα. Alcolea.
 Ἰλλύβρις. Elne. §. Tech.
 Ἰλλυρία. Χαρθάται.
 Ἰμέρα. Fiume di Termini
 ἢ Fiume-Grande. §. Fiu-
 me Salso.
 Ἰναχος. Ἄρτα (ποτάμι τῆς
 —). §. Ξεριᾶς.
 Ἰνδός. Σίνδ.
 Ἰντεράμνιον. Terano.
 Ἰντερόκρεα. Interdoio.
 Ἰόππη. Ἰάφφα.
 Ἰορδάνης. Ερδέν.
 Ἰος. Νιό.
 Ἰουστίνα. Ἰστρία.
 Ἰουστινιανή. Κιοστιντζί.
 Ἰουστινιανούπολις. Οὐρφέ. §.
 Ὀχρίδα.
 Ἰουστενούπολις. Κάπο-δ' Ἰ-
 στρία.
 Ἰππαρίς. Camarana.
 Ἰππών. Βίροβα. §. Μπόνα.
 Ἰρα. Στρίμ.
 Ἰρασία. Ἰερακάρι.
 Ἰρίς. Γεσ-λ' Ἰρμακ καὶ Τσερ-
 σαμπά-σουγιού.
 Ἰσανός. Λισάνα.
 Ἰσαπῖς. Sivio.
 Ἰσαρ. Isère.
 Ἰσαρς. Isir.
 Ἰσαυρα. Μπέι-σέχο.
 Ἰταυρία. Καραμανίχ.
 Ἰσθμός. Εξαμίλι.
 Ἰσμαρος. Λιγκάρι.
 Ἰσμηνός. Σκοῦπι.
 Ἰσπαλῖς. Sevilla.
 Ἰσσα. Λίσσα.
 Ἰσσί. Μλίνα.
 Ἰσσίς. Βίλιτ. §. Εἰᾶς.
 Ἰστρία. Ἰστρία. §. Κερά-
 —κερμάν.
 Ἰστροπολις. Κερά-κερμάν,
 Κωστάντσα καὶ Ἰστρος.
 Ἰταλική. Sivilla la vieja.
 Ἰτέα. Σοούτ.
 Ἰταρία. Ἀλυπαχαίν.
 Ἰχθυς. Ποντικός.
 Ἰωλκός. Γορίτσα. Λεχώνια.
 Ἰων. Κάκια.
 Καβάλαχ. Καβλατθάρ.
 Κάβερα. Σιτάζ.
 Καβελίων. Cavailon du
 Comtat.
 Καθυλλῖνον. Châlons sur
 Saône.

Κάδομον. Casen.
 Καΐνιον. Cesena.
 Κεϊνήτη. Gaeta.
 Κάικος. Γκερμαστί-Τσαί ἢ
 Πέργομος.
 Καϊνή-πόλις. Κεράραις ἢ
 Κυπαρίσσι.
 Καϊνὸπολις. Κενέχ.
 Κανισφρούριον. Παπουτολί.
 Καϊνός. Coda de la volpe
 ἢ Torre del Cavallo.
 Κεραία. Cerveteri.
 Καισαραγούστα. Saragos-
 sa.
 Καισάρεια (Φιλίππου) Καϊ-
 σαρῖε.
 Καισάρδουον. Tours.
 Καισῆνα. Cesena.
 Κάϊστρος. Μιντέρ.
 Κεκύπαρις. Cassibile.
 Καλαθρία. Πόρος.
 Καλάχοις. Calahorra καὶ
 Loharra.
 Καλάθη. Γκαλίτα.
 Καλῆμαι. Καλαμάτα. §.
 Chaumes.
 Κάλχηρις. Cagliari.
 Κολατῖα. Cajazzo.
 Καλαύρειχ. Ἰδε Καλαθρία.
 Καλθιμύντιν. Chaumont.
 Κάλθιον. Saint-Mahé.
 Καλεσία. Calisch.
 Κάληνον. Calvi.
 Κελλαικίχ. Galice.
 Κελλατερία. Galazze.
 Κάλλατις. Μαγκάλια.
 Κελλιδρόμη. Βαρδύσια καὶ
 Κουπορδᾶχη.
 Κάλλιον. Καρπενῶσι.
 Κελλιττόρη. Οὐρφέ.
 Καλὸν (στέμα τοῦ Δουνά-
 βως). Πορτίτσα.
 Κάλπαι. Γκιμπιττόρη. §.
 Κάλπη. Κάλπειχ.
 Κελυδιών. Κόρταχ καὶ
 Μαυρομᾶτι.
 Κελύκαδος. Κελιαδίν.
 Καμαρίνα. Camarana.
 Καμαρίνον. Camerino.
 Καμαχία. Σερακίν.
 Καμεράτον. Cambray.
 Κεμβρία. Galles.
 Κάμικος. Canua. §. Sicu-
 liana.
 Καμπανία (ἡ Γαλλικὴ).
 Champagne.

Καμπινάκη. Cognac.	Καρούστης. Τσεμπές.	Κιμμέριος-Βόσπορος. Γκέρεξ.
Καμπιδουόν. Kempion.	Καταλώνιον. Châlons-sur-	Κίος. Γκεμελίκι.
Κανιστραίον και	Magne.	Κιρχαίον. Monte-Circello.
Καναστρον. Κάδο-κάνιστρο,	Καταρράκτης. Δουδέν σου-	Κίρκη. Κυρά.
ή Κάδο-παλι.Υρι.	γίου.	Κιρκήσιον. Κιρκησιά.
Κάνη. Κολώνι.	Καυλωνία. Castel-Vetere.	Κίρξα. Γαλαξίδι ή Ξεροπή-
Κανταβρία. Biscaya.	Καυός. Κοπί ή Ρόσσα.	γαδον.
Κανταβριγία. Cambridge.	Καφύτι. Δορδοβανόαστρον.	Κίρφης. Στίθα. § Τζεσφίνα.
Κάντιον. Kent.	Κεγχρεαί. Αχλαδόκαμπος.	Κισαινχόν. Poissy.
Κανύσιον(-νούσιον). Canosa.	§. Κεχραιάς.	Κίττιον και
Κίνωδος. Αμπουκίρ και Ρο-	Κεκυράλεια. Κερατάς ή Κυ-	Κιττιέρ. Λάσνκκας.
ζέττα.	ρά.	Κιχόρα. Αγ. Γλουκία ή Βί-
Κανώδω κύδος. Αίναλή κα-	Κέλαδος. Κύρταινα.	ρα ή Παραμυθία.
θάλι.	Κέλεθρον. Καστορία.	Κλαδαίος. Στραδοκοεγάλι.
Καπίννα(-ναι). Civitella.	Κελένδερις. Κελνάρ.	Κλαζομεναί. Κελισμάν.
Καππυδοκία. Καραμανία.	Κέλλαι. Μναστέρη.	Κλάνις. Garigliano, ίδε και
Καπρέα(-πραία). Capri.	Κέλλα. Xelsa.	Γλάνις.
Καπρούσιον. Cheureuse.	Κελτιθρία. Ισπανία.	Κλαστίδιον. Chiasteggio.
Καπούη(-πουα). St. Maria	Κελτική. Μαργερίτι.	Κλαυδία. Chioggio.
di Capua.	Κέλυνδος. Αργυρόαστρον.	Κλαύδια Κάστρα. Gloche-
Κάραμυδς. Κερεμπι-μπουρ-	Κεντόριπα. Centorhe.	ster.
νού.	Κεράνεια(ρύνεια). Κερνίτσα.	Κλαυδιούπολις. Αρακλουδιά.
Καρδμύλη. Σκαρδαμούλα.	Κερασούς. Κερεζούν.	§. Clausemberg. §. Μπο-
Καρδία. Καρυδιά.	Κεράτης. Κερατάς.	λού.
Καρδουχία. Κιουρδιστάν.	Κεραυνία (όρη). Χιμάρα.	Κλειδες. Κλειδι και Δεινά-
Κάρησος. Τσατάλ.	Κερέβριον. Τεμρούκ.	ραις.
Κερία. Μενδεσέ.	Κίρεσσος. Κατσικιμπέλι.	Κλειθήρα. Κιρέτο-μπουργού.
Κέρκινα και	Κερκάσωρος (ΰ) και	Κλειτόριος. Κλειτούρας.
Κερκίνη. Ακ-μεζτζιτ και	Κερκίσουρα. Ακσάς.	Κλειτώρ. Κερνέσι.
Μαριούπολις.	Κερκίτιον. Κόκκια.	Κλειοπατρίς. Σουίξ.
Καρνίνιτης (κόλπος). Πιζε-	Κερυνίτης. Καλάβρυτχ.	Κλεβινά. Μαυρομμάτι.
κίπ.	Κεστρίχ. Παλχοκίσταις.	Κλεωνάι. Κλένια.
Καρμανία. Κιρμά.	Κεστρίνη. Καστρί. §. Τσα-	Κλιππίαχον. Clichy.
Καρνίων. Ξερίλας.	μεύρι.	Κλίτερνα. Quaderna.
Καρνούτον. Charities.	Κέστρες. Καπρό-σουγιού.	Κλονίον. St. Catharina.
Καρπυδαίμων. Σφράντα-εκ-	Κεφαλοίδιον. C'falu.	Κλούστιον. Chiusi.
κλησιαίς.	Κέως. Κω § Τζιά.	Κλύσμα. Κόλζ'μ.
Κάρραι. Χαρράν.	Κήνχιον. Λιθάδα.	Κνηρίς. Κλωμός.
Καρνία. Tariffa.	Κήποι. Αγγελοκίπια.	Κνωσός. Κύνουα. § Νιόου-
Καρύανδα. Καρά-χογιούν.	Κήριλλος. Cirella.	σα.
Κάρραια. Κράβαρα.	Κήρινθος. Λερό.	Κοδανία. Copenhagen.
Καρχηλών. Carthagena. §	Κηφισία. Κηρισία. §. Μου-	Κόλαπις. Κούλα.
Τούνεζι.	ρονέρι.	Κολοσσαί. Κονός.
Κατιλίων. Capua.	Κιθίνιον. Σιμπίνι.	Κολοφών. Σιγατζίκ ή Τζιλ-
Κασπάτωρ. Κασχμίδ.	Κίβουρ. Ίμπουράρ. §. Μπου-	λί.
Κάσσιον (όρος). Κατιέχ.	ρούξ.	Κολχίγειον. Δουλιτσίνιο.
Κασσιόπη. Ιωάννινα ή Ρε-	Κιθαίων. Έλατείας.	Κολχίς. Μεγγρελία.
νιάτσα.	Κίκυνθος. Τρίκερι.	Κολωνιάι. Κερώνη.
Κασσιοπία. Αιμάρι, Ρώ-	Κολικία. Ιτσιό.	Κόμνα. Άμερχαδ ή Ελ-
γαις και Σπιάντζα.	Κόλλα. Τζελλελέ.	μποστάν. §. Κιομενί ή
Κασσιτερίδες. Sorlingues.	Κίμαρος. Κάδο-σπάδο.	Τοκάτ.
Καστάβαλα. Καστάν-μπο-	Κιμδρική. Ιουτλά.δ.	Κόμαρος. Καμκρίνα.
λου.	Κιμβρινόν. Τεμρούκ.	Κομάρων δάσος. Νειχόρι.
Κάστελλον. Fermo.	Κίμινιζ. Lago di Vico ή di	Κομπίνδιον. Compiegno.
Καστρομάνιουμ. St. Fla-	Ronciglione.	Κονδύλαι. Κεντζλα.
viano.	Κιμνέριον. Τεμρούκ.	Κιπρινίχην. Cognac.

Κορκκί. Παληόπυργος.
 Κοράκειον. Κάβο-κόρακκ. §.
 Φιλ-μπουρνό.
 Κορκκίσιον. Αλατζά (χί-
 σάρ).
 Κόραξ. Βαρδούσια.
 Κορασσίαι. Δραγονήσι.
 Κοριάλλον ή
 Κοριόβαλλον. Cherbourg.
 Κόρκουα ή Μέλαινα. Κόρ-
 τσολα.
 Κόρνικλος. Monticelli
 Κόροντα. Κατούνα.
 Κορυδαλός. Ααφνί.
 Κόρυνη. Γαστούνη.
 Κορφίνιον. Rentina.
 Κορώνεια. Γκρανίτσα ή Κα-
 μάρη ή Κορουναίς ή Σου-
 ληνάρα. §. Βαλλιάδα.
 Κορώνη. Πεταλίδι.
 Κοσμιδιον. Ίππι.
 Κόσσουρα. Pentellaria.
 Κοτινούσσα. Cadix.
 Κοτυάειον. Κιουτάγγια.
 Κοτύλειον. Παληόκαστρον.
 Κότυλος. Κάξ-δαγί.
 Κοτύωρα. Μπουγιούκ-καλέ.
 Κουρήτις. Απίκουρον.
 Κουρία. Coire.
 Κουριάς. Γαδάθα ή Γάτο.
 Κούριον. Πισκοπιά.
 Κράγος. Γεδί-μπουρνό.
 Κράβης. Ακράτς. §. Crati.
 Κράναον. Sant Calogero.
 Κράνεια και
 Κρανών. Κράνια.
 Κρέμνα. Κεμπρινάξ.
 Κρεμώνη. Cremona.
 Κρένυσα. Αγ. Σαράντα.
 Κρεΰσις. Αγ. Σαράντα.
 Κρεώνιον. Δεδόλ.
 Κρημνοί. Τάιγανι.
 Κρήστων. Κριστάνια.
 Κριθωτή. Καντήλι.
 Κρίμισα(-σσα). Car piccoli.
 Κριμισός(-σός). Belici des-
 igo. §. Fiumica.
 Κριός. Βλογκά και Τρίκ-
 λα.
 Κριοῦ μέτωπον. Καρτζά
 -μπουρνόν. §. Κρού.
 Κρίσσα. Χρυσό.
 Κρισσικός(κόπος). Σάλωνα.
 Κροατία. Χερβάται.
 Κροκύλεια. Κάλυμνος. §. Κόρ-
 ταχ.

Κρομμυών. Μύγαις.
 Κρόμνη. Ίδε Κόμνα.
 Κρένιον. Μαλεδό και Χέλ-
 μός.
 Κρουνοί. Βάρνα ή Κάβάρνα.
 Κτενός. Αλικαίς.
 Κύαμος. Σπάθα.
 Κύανος. Κχύπι.
 Κύθος. Κανώδου. Δίναλι-κα-
 βάκι.
 Κύδαρις. Άλή-μπεϊ-σουγιού
 Κύδνος. Ζαμαντί-σουγιού.
 Κυδωνία. Χανιά.
 Κύζικος. Άρτάκη.
 Κυθήριος. Λεστενίτσα.
 Κύθη. Κουζατίς.
 Κύθηρα(-θήρη). Τσιρίγο.
 Κύθνος. Θερυιά.
 Κυλισταργος. Racanello.
 Κυλλήνη. Γλαρέντσα. §. Ζί-
 ρια. §. Τρίκαλα.
 Κύμη. Κούμη. §. Φώκηαις
 (καινούργιας), ή Νεμούρ.
 Κύναιθα. Κερπενή.
 Κύνεια. Λεζίνι.
 Κυνόπολις. Σχμαλλούτ, ή
 Μεχαλλέτ έλ-χεμπίρ.
 Κύνος. Λιδανάταις.
 Κυνόσουρα. Κίβο-σίντρο.
 Κυνός-σημα. Κιλίτ-ιλ-μπα-
 χάρ.
 Κυνουρία. Αγ. Πέτρος.
 Κυπαρισσαίος. Κερτέλλα.
 Κυπαρισσία. Αρκαδιή.
 Κυπαρίσιον. Κάβο-κονέλ-
 λο.
 Κυπάρισσος (ή). Αράχιστα ή
 Πάνιαις.
 Κυπαρισσών. Εμιργκισούν-
 γλου.
 Κυρναϊκή. Μπάγκα-άγια-
 λετί.
 Κυρήνη. Κιρβάν.
 Κύρνος. Κόρσινα.
 Κύρος. Γκούρ. §. Πολιτικά.
 Κυρούπολις. Σιράξ.
 Κυρούς. Κόρουξ.
 Κυσοῦς. Τσεσμές.
 Κύτωρον. Κύτρο.
 Κύφηντα. Πόρτο-στίλλο.
 Κύρος. Φοντούνα.
 Κύψελος. Ίψαλα.
 Κωλιάς. Τριπύργι.
 Κώμον. Come.
 Κωνσταντία. Μπόντα. §. Con-
 stanca.

Κώπκι. Τομπόλια.
 Κώραλις. Πέκ-σεχίρ-γκιο-
 λού.
 Κωρύκειον. Κάβο-κόρακκ.
 Κώρυκος. Κάδο-μπούζι.
 Κώς. Κω.
 Κωστενίτς. Cosenza.
 Λαβεάτις. Ζέντα.
 Λάθεον. Σκούταρι.
 Λαβίνιον. Ίδε Λαυίνιον.
 Λάβρανδα. Μενδελέτ.
 Λαγαρία. Nucara.
 Λαγούσα. Χριστιάνα.
 Λαγούσαι. Ταφσάν-άδχαί.
 Λάδεστα(-στον). Lagosta.
 Λίδων. Δερβίς-τσελεμπή.
 §. 'Ρουφιός.
 Λαιμοκοπέιον. Χισσάρι.
 Λακιδούργιον. Wismar.
 Λακίνιον. Capu delle Co-
 lonne.
 Λάκμων. Όρα-λιάκκ.
 Λακωνίς. Τσακονιά.
 Λακωνικός (κόπος). Κολο-
 κύθι.
 Λαμία. Ζητούνη.
 Λάμπεια. Καπρίθανη, Λιμ-
 πούνια.
 Λάμπιτρα. Λάμπευρα.
 Λανούδιον. Lavigna.
 Λαοδίκεια (ή Κεκαυμένη).
 Χιλαδέκ.
 —(ή επί τόν Λίδανον). Γιού-
 σις.
 —(ή επί τόν Λύκον). Επκί-
 -χισσάρ ή Δενιζλú.
 —(της Συρίας). Χιλαδέκ.
 Λαός. Laino. §. Golfo di
 Policastro.
 Λάουδον. Loddi.
 Λαουδούνον. Laon.
 Λαουίνιον. Flatica.
 Λάρανδα. Αφρενδέ.
 Λάριον. Come.
 Λάριτσα. Νεοσάχ-κιοί.
 Λάρισσος. Μάννα ή Ρισσό.
 Λαύτιον. 'Ραγούζα.
 Λεβαδέια. Λεβαδιά.
 Λέδεδος. Λεδεδίτς.
 Λέζινθος. Λεζίθα.
 Λεγιάς. Lis.
 Λεϊρίς. Carigliano.
 Λεϊτόν. Μπαμπάς.
 Λεμανός. Gouéne.
 Λεμοβίκα. Limoges.
 Λεμοβικηνσία. Limousin.

Λεῖδιον. Liège.	Λεπάδιον. Όλουμπάδ.	Μακκρόβα. Μένκα.
Λεοντῖνοι. Lentini.	Λουβιάνκ. Leybach.	Μάκρης. Magra.
Λέπραιον. Κάϊάρα ἢ Στρο- βίτσι.	Λούγδενον,	Μάκρωνες. Τζανίχ.
Λέρνη. Μαρτό καὶ Μύλοι.	Λούγδουνα(-νος), καὶ	Μακυνία. Μανταλῦδι.
Λερινεύς. Ἀγ. Ιωάννης.	Λουγδούνον. Leyde. §. I.y- on. §. Bertrand.	Μάλακκ (άκη). Malaga.
Λευκά. S. Maria di Leuca.	Λούγειον (ἔλος). Cirkniz.	Μαλδεδούν. Maubeuge.
§. Σφακιά.	Λούγεον καὶ	Μαλέας. Μαλειᾶς.
Λεῦκαι. Λέφκε. §. Μοσχον- νύσια.	Λουγόδουνον, ἔδε Λούγδοῦ- νον.	Μαλία. Capo-Maria.
Λευκάς. Ἀγία-Μαύρα.	Λούκα. Λούκκκ.	Μαλιακός (κόλπος). Ζητοῦνι.
Λευκάτας. Κάθο-δουκάτο ἢ Κάθος τῆς Κυρᾶς.	Λουκερία. Lucera.	Μαλίας. Santa-Maria.
Λευκή. Φειδονήσι.	Λουκετία. Παρίσι.	Μαλλοί. Μουλτάν.
Λευκή άκτή. Τσιφτλίκ.	Λουπίας. Lire.	Μανδύριον. Mandula.
Λεύκολλα. Ἀρμίδια.	Λουπίνες. Λάπνες.	Μαντίνεικ. Ἀγούρια καὶ Μαντί.
Λευκόπετρα. Capo dell' A- rini.	Λουσιτανία, ἔδε Λουσιτανία.	Μαράκανδα. Σαμαράνδα.
Λευκόπολις. Μπελιγράδι.	Λουτετία, ἔδε Λουκετία.	Μάργος. Μάργ-ἄμπ.
Λεῦκτρα. Λειοντάρι ἢ Λεῦ- κα.	Λύδδα. Λούδδ.	Μάρκος. Κιζιλ-σιζούν καὶ Σφιτρούντ.
Λεῦκτρον. Μάνη.	Λυδιάς. Γένιτζε.	Μαριάθα. Μάρεπ.
Λευκανία. Δωρίτσα.	Λυκάδιος (κόλπος). Κιόρ- φιζ.	Μάριος. Μάρος.
Λεύκωμα. Κάθο-μπιάνκο.	Λύκαινα. Lutzen.	Μάρινκ. Veteri ἢ Vietri.
Λευκωσία. Licosa ἢ Piana.	Λύκιον. Διαφόρτι.	Μαρκόδανα. Μαρχοσέστι.
Λέχαινον. Λουτράκι.	Λυκία. Λιδίνι.	Μαρσάς. Μπερτσέχ.
Λέων. Κάθο-νέγκρο.	Λυκινία. Lucen.	Μαρτιανούπολις. Γιάνμπο- λου.
Λεωνίκη. Villar Luengo.	Λυκόπολις. Σιούτ.	Μαρωνεῖται. Δουρζί-δάγ.
Λεωσθένειον. Στένη.	Λυκέρμας. Φειδάρι.	Μάτις. Μάτια.
Ληθαῖος. Αναποδάρης. §. Γενί-τοσί.	Λύκος. Καίλ. §. Νέχρι-κέλπ.	Ματίσκων. Macon.
Λήθης ποταμός. Λίμα.	Λυκόσουρα. Ἀγ. Γεώργιος.	Ματρίνον. Porto d'Atri.
Λήλαντον πεδῖον. Μποχωρί.	Λυκότομον. Κίλια.	Ματρίνος. Piomba.
Ληζοβία. Lisieux.	Λυκούργειον. Λυγουριό.	Ματρώνας. Matre.
Λήρων. St. Honorat.	Λύκτον. Παλνθ-καστρέ.	Μαυριτανία καὶ Μαυρουσία (ἡ Κασαρκή). Μαρόκ καὶ Τζεζαίρ.
Λητόπολις. Ερνέ.	Λυκώρεια. Λιάκουρα.	— (ἡ Τίγγιτανή ἢ Σιφιτα- νή). Φέιτς.
Λίβανος. Διυρζί-δάγ.	Λύρκειον. Λυγουριό.	Μαχία. Χαζιμίδι.
Λιβυρνί(-νία). Χαρβάται.	Λυρνησός. Ερνάτια.	Μεχνίτας. Γαῖδε-υριάρης.
Λίδυσα. Γκιμπέζε.	Λυσιμάχεια. Εξαμίλι.	Μεγαλόπολις. Λειοντάρι καὶ Σινάνο. §. Mecklembourg.
Λίγεια. Pietra della nave.	Λυσιμάχη. Ὀζερός.	Μεγαρίσος. Δερέ-κισί.
Λίγυρ,-υρος (ῖ). Loir.	Λυσιτανία. Πορτογαλλία.	Μεγίστη. Καστέλ-ζώσσο(ἔδε Αντίφιλο).
Λιγυστίδες. Hyères (les îles d').	Λύστρα. Κυλίστρα.	Μεδεών. Μεδενίκο. §. Μεδί.
Λιγυστική. Γένοβα.	Λυχνίς. Ὀχριδα.	Μεδιόλανα. Milano.
Λιλύθκιον. Κάθο-δι-μπό- τσο. §. Marsalla.	Μάγδουνον. Mehun-sur- Loire.	Μεδιολάνιον(-όλανον). Sain- tes.
Λιμναία. Λουτράκι.	Μαγνητία (ἡ ἐπὶ Εὐρώῃ ἢ ἐ- πὶ τὸν Σίπυλον). Μάνητα.	Μεδόακος. Brenta.
Λιπάρα. Lipari.	— (ἡ Θετταλική). Ζαγορά.	Μεδούντη. Mantes.
Λίρις. Garigliano.	— (ἡ ἐπὶ τὸν Μαίανδρον).	Μεθουρίδες. Ρεβιούσχ.
Λισός. Ἀλέσιτο.	Γκιουζέλ - χισσάρι ἢ Ἰνέ- -μπαζάρ.	Μεθύδριον. Αχμέταγα.
Λίτερνον. Torre di patria.	Μάδυτος. Μάυτο.	Μέθουμκ. Μεδινί. §. Μολυ- βό.
Λίτερνος. Fiume di Patria.	Μαίανδρος. Μινδέρ.	Μελίχιος. Δολιανὰ καὶ Σι- γενί.
Λοκρῖνος (κόλπος). Luceri- no (Lago—).	Μαίναλος. Δαβιά ἢ Μούλκι.	Μελκίνα (ἄκρα). Κάθο-ρε-
Λοκρίς. Μελανδρίνο καὶ Σά- λωγκ.	Μαρίνοβκ. Velez.	
	Μάκκας. Μακάς-σουγιού.	
	Μακκιστός. Μιχαλίστ-σου- γιού.	

λανιό. §. Καρὰ-μπουρνά.
 Μέλας. Δρίν. §. Καμενί-
 τσα. §. Καρὰ-σουγιού. §.
 Μαυρονέρι.
 Μέλδαι. Meaux.
 Μέλης. Πουνάρ-μπασί.
 Μελίβοια. Καστέλλι.
 Μελίτη. Μάλτα.
 Μελιτινή. Μαλάτια.
 Μελόδοιον. Melan.
 Μέλπις. Melfa.
 Μεναλάιον. Μαλεβό.
 Μερόη. Άτθαρα.
 Μερόπη. Μέροπκ.
 Μέση. Hyères (les Iles de—).
 Μεσσοποταμία. Τζεζιρέ.
 Μεσσήνη. Άνδροῦσσα καὶ
 Μαυρομμάτι.
 Μεσσωγίς. Κεστανί-δαγί.
 Μέται. Mez.
 Μέταπα. Μίετρυα.
 Μεταπόντιον. Torre di ma-
 ro.
 Μέταυρος. Malo. §. Metaro.
 Μέτουλον. Metting.
 Μηδία (ή μικρά). Αδέρ-μπαϊ-
 τζάν.
 — (ή μεγάλη). Γκιράν, Ι-
 ράκι-άτζεμί, Ματζενδεράν,
 Σιρβάν καὶ Τεμπριστάν.
 Μήλια. Βελχίτσα.
 Μήνυξ. Ζερμπί.
 Μηουανία. Bevagna.
 Μητρέπολις. Αετός.
 Μίγκιος. Mincio.
 Μιγώνιον. Φινόκκιο.
 Μιθριδάτειον. Χουσεϊν - ά-
 μπάδ.
 Μιλητόπολις. Μαχιάς καὶ
 Μιχαλήτσι.
 Μίλητος. Καμάρα. §. Μη-
 λοπόταμο. §. Μπαλάτ.
 Μίση. Άλδαινα §. Πιληό-
 καστρον.
 Μινάγαρ. Άλ-μάνσορα.
 Μιντοῦρναι. Trajetto.
 Μινυός. Γομοσὸ καὶ Μάννα.
 Μινώκ. Άγ. Γεώργιος ἡ Μα-
 κρονήσι. §. Μονεμβασία.
 §. Σύμπασα.
 Μισσανόν. Punta di Miseno.
 Μογουντία. Mayence.
 Μοισία (ή άνω). Σερβία.
 Μολύχρειον. Κοουκίονκαστρον
 ἡ Μανολοῦδι.
 Μοναστήριον. Μονήστερ.

Μόνεκος (λιμνῶν). Monaco
 (-cho).
 Μοντίλδανον. Montauban.
 Μόρων. Al merim.
 Μοτίνη, ἴδε Μουτίνη.
 Μούνδα. Μόνδα.
 Μουνυχία. Τριπύργι.
 Μουτίνη. Modena.
 Μόψον. Καμπύλα.
 Μόψου έστία. Μεσσιόα.
 Μοκνῆσι. Χαρβάτι.
 Μύλαι. Milazzo.
 Μέλασα. Μελάς.
 Μύνδος. Μενδεσέ.
 Μύρλεια. Μπουδανία.
 Μύρλειον. Κκριτζέ-δερεσί.
 Μύρμηκες. Φιλέρι.
 Μυρμηκίον. Γενί-καλέ.
 Μύρρινα. Άλῆ-κιοί καὶ Με-
 ράνι.
 Μύρτος. Έγγλέζα.
 Μυρτοῦντιον. Μυρτιά. §.
 Σαλταίνα.
 Μυσία. Βουλγαρία. §. Κα-
 ρασί.
 Μυρίς. Άγ. Λουκάς.
 Νάβρισσα. Lebrixa.
 Νάγχα. Ναγάρ.
 Νάγκαιον. Nancy.
 Ναζαρέτ. Νάσα.
 Ναζιανζός. Σινασόν.
 Νακώλεια. Νακαλιά.
 Νάπαρις. Γιαλομίτσα.
 Νάπουκα. Μπουζαίον.
 Νάρ. Nigra.
 Νάρων. Narbonne.
 Ναρνία. Narni.
 Νάρνος. Nigra.
 Νάρων. Narenta.
 Ναύκρατις. Ραχμανιέ.
 Ναύλοχον. Αύλόκα.
 Ναύπακτο. Επακτος.
 Ναύπορτος. Leybach.
 Νέα καὶ
 Νεάι. Άγιστράτης.
 Νεάιθος. Nieto.
 Νεάπολις. Ναμπλούζ. §.
 Καβάλα.
 Νέβρισα. Levrixa.
 Νέδας. Παυλίτσα.
 Νέντον. Val di Noto.
 Νέμαυρος. Nîmes.
 Νεμιά. Κολώναις, Κουτσομ-
 μάτι καὶ Τρίστενα.
 Νερμωσός. Clermont.
 Νεοκαιάρεα. Alcantara.

§. Νιγκεσάρ.
 Νεοκλαυδιούπολις. Καστίγ
 -μπολου.
 Νέπετος(-τα) καὶ
 Νέπιτος(-τα). Nepe.
 Νεπτόδορον. Nauterre.
 Νέριον. Caro-Finisterre.
 Νέσος. Νῆσι.
 Νέστανα. Τσηπιανί.
 Νέστος. Μιστό. §. Νιστάδα.
 Νεσωνίς. Νεζερός.
 Νήλεια. Αγκιά καὶ Γορίτσα.
 Νηρίς. Ηρι.
 Νήριτον. Λαυί.
 Νιάδα. Θυννιάς.
 Νίκαια. Ισνί. §. Nizza.
 Νίκαια. Μεγάροβο.
 Νικηφόρειον. Βάκκα.
 Νικομήδεια. Σμήτη.
 Νικόπολις. Πρέβεζα.
 Νινευί. Μοσσούλ.
 Νίνος. Κούνια.
 Νίσαια. Άγ. Νικόλαος.
 Νισίθις. Νισιθία.
 Νοβιλίανον. Noailles.
 Νοβιέδουον. Noyon ἡ Sois-
 son.
 Νομιόμαγν. Nimègues.
 Νόρακον. Γενί-σκελέ.
 Νορθμπερία. Northumber-
 land.
 Νουκερία. Lucera (-zara).
 §. Nocera.
 Νουμαντία. Saragossa.
 Νουφαίον. Άγ. Γεώργιος. §.
 Βαθύ-ρέμμα. §. Χουνκιόρ
 -ίσκελεσί.
 Νύσσα. Νουσιέρ. §. Σουλ-
 τάν-χισάρ.
 Νώλα. Nola.
 Νώμεντον. Lamentana.
 Νώρα. Νάρ.
 Ξάνθος. Ξεενιδέ. §. Παύλα.
 Ξοινιάς. Ξοινῆ-λίμνη.
 Ξοίς. Μεγαλλίτ ελ-κιμπίρ.
 Οασις. Οάσ.
 Οόδωκων(-ούκων). Porcu-
 na.
 Όβρις. Otbe.
 Όγχιμος. Άγ. Σαράντα.
 Όγχητσίς. Μαζαράκι. §.
 Μυλαζύλαχο.
 Οδύσσεας. Βάρνα ἡ Κόβερνα.
 Οδύσσεια. Αισμπόνα.
 Όθρις. Γκούρα.
 Οίλγυη(-θεία). Γαλαξίδι.

Οἶνεον. Κανίνα.
 Οἶνεών. Στέλια.
 Οἰνάδαι. Τρίκαρδον.
 Οἰνοβρυγία. Insbruck.
 Οἰνόνη. Νινὸ ἢ Πιερραϊέρα.
 §. Οἰνία. §. Περαιχώρα.
 Οἰνοῦσαι. Αἰγνούσαι. §. Sa-
 ripenze.
 Οἰνωτρία. Calabria.
 Οἰνώτριον. Insbruck.
 Οἶτη. Ανινος.
 Οἶτυλον. Πόρτο-βοιτοῦλλο.
 Οἰχαλία. Αρδάνια. §. Πα-
 λήοκαστρον.
 Ὀκρίκοι(-κρίολα). Otricoli.
 Ὀκτόδουρος. Martigny.
 Ὀλβία. Αἰθλία. §. Eoube.
 Ὀλγασσος. Εἰλάσσ-δαγί.
 Ὀλιζών. Χέρτος.
 Ὀλιχίνα (ῥση). Ὀλίτσια.
 Ὀλμιαί. Μαλαγκάρα.
 Ὀλόφυξος. Βατοπαῖδι.
 Ὀλπαι(-πη). Καρβασαράς.
 Κεντρομματα καὶ Σοποτό.
 Ὀλυμπία. Αντίλαλο καὶ Μι-
 ράκα.
 Ὀλυμπος. Δομοῦξ-δαγί. §.
 Μπεργκάντι. §. Σταυρός.
 Ὀλυθος. Ἀγ. Μάμας.
 Ὀλύσιππος. Λισμπένα.
 Ὀλχίνιον. Δουλιτσίνο.
 Ὀμολος. Μολος.
 Ομφάλλον. Δελβινάκι.
 Ονεα (ῥση). Αἰράς καὶ Μα-
 κρύ-πλάγι.
 Ὀνθις. Μεσολόγγι.
 Ονέβαλος. Cantaro.
 Ονου γνάθος. Εἰλαφονῆσι. §.
 Κάβο-ξύλι.
 Ὀξύρυγχος. Μπενεσέχ.
 Ὄζυτανία. Languedoc.
 Ὄζωνιον. Ὄζφορτ.
 Ὄποῦς. Ταλάντι.
 Ὀργών. Gorgona (la—).
 Ὄρδωσός. Σιρετσέλι.
 Ὄρεσιτιάς(-εοτίς). Καστορία,
 §. Ροδοστό.
 Ὄρθωσία. Ὀρτοζά.
 Ὄριγικόν. Agras.
 Ὄρμινιον. Μηλοχώραφα.
 Ὄρμινια. Γλαρέντζα.
 Ὄρμος. Ὄρμουξ.
 Ὄρνεαί. Ζαχαριάς. §. Ὀρ-
 νίκα.
 Ὄρεάνδα. Χαβιράν.
 Ὄροντήης. Ἐλ-ά-ἄξ.

Ὄρτυγία. San Martino (I-
 sola di—).
 Ὄρτων. Oitona a Mare.
 Ὄρχομενός. Καλπάκι.
 Ὄσκα. Putesca.
 Ὄσσα. Κίσταβος.
 Ὄστρακίνη. Ἀλῶν (στενέ).
 Ὄυαλεντίνον. Valenza.
 Ὄυαρος. Var.
 Ὄυελία. Castell a mare del-
 la Bruca.
 Ὄυελίτρα. V. litri.
 Ὄυέναφριον. Venafrì.
 Ὄυενουσία. Vonosa.
 Ὄυερβανός. Lago Maggiore.
 Ὄυέρητον. Alessano.
 Ὄυεσαλία. Vesel.
 Ὄυετουλῶνιον. Torre Ve-
 chia.
 Ὄυέννα. Vienne.
 Ὄυίτουργις. Weser.
 Ὄυίτυχη. Porto-Farino.
 Ὄυλουλάτος. Σπιρνάτσα.
 Ὄυολατέρρα. Nokierra.
 Ὄυολαίνιον. B. Isena.
 Ὄυολτοῦρνη ἢ Ὄυολτοῦρνον.
 Castel a Mare (di Vol-
 turno).
 Ὄυολτοῦρνος. Volturmo.
 Ὄυρειον. Torre d' oro ἢ
 Rodi.
 Ὄυρία. Ξερολίμνη.
 Ὄυρρων. Ossona.
 Ὄυσκοῦδαμα. Στατιμάκα.
 Ὄυφία(-φιορία). Βλοχός.
 Ὄυφιοῦσσα. Φερμεντέρα.
 Ὄυφίτης. Γιλανλί-δαγί.
 Ὄυφρύνιον. Φιρένγκ-κιοί.
 Ὄχη. Ἀγ. Ηλίας.
 Παγαί. Αλεποχωρι.
 Παγασαί. Βῶλος.
 Πάγγατον. Καστανιά.
 Πάγκασος. Δοναθέστι.
 Πάγραι. Παγράς.
 Πάδος. Ρο.
 Πατανία. Λιόπεινι.
 Παιστός. Μπαϊράμ-δερέ.
 Πακτύη. Ἀγ. Γεώργιος. §.
 Πεγκελί.
 Πάλαϊρος. Ζαβέρδα.
 Παλαίστη. Παχάτσα.
 Παλάκιον. Μπαλουκλαβᾶς.
 Παλιθόθρα. Πάτνη.
 Παλινουρος. Capo di Pali-
 nuro.
 Παλλάντιον. Θάνα.

Παλμύρα. Ταδμούρ.
 Παμβῶτις. Τζεροβίνα.
 Παμισός. Σπιρνάτσα.
 Παναιτώλιον. Πλοκοπάρι.
 Παναχαϊκόν. Βόδα.
 Πανδοσία. Anglona. §. Π-
 ραμυθιά.
 Πάνιον. Φαναράκι.
 Πανιώνιον. Χανλί.
 Παννοδαχία. Τρασυλθανία.
 Παννονία. Ούγγαρία.
 Πανόπολις. Αχμίν.
 Πάνορμος. Palermo. §. Παν-
 τουρμά. §. Πόρτο-Ράφτη-
 §. Τεκκέρ.
 Παντικάπαιον. Γκέρζ.
 Παντείχιον. Παντεῖχι.
 Παντείχιον Βοσπόρου. Κε-
 τεσλι-λιμάν.
 Πανύσσος. Δοναθέστι.
 Πανωπέυς(-ώπεια-ώπη). Ἀ-
 γιος Βλάσις.
 Παξουγούστα καὶ
 Παξιούλια. Badajoz. §. Be-
 ja.
 Παπία. Παβία.
 Παράβολος. Κουρού-τσεσμές.
 Παραιτώνιον. Μπαρετόν.
 Παραχελιώις(-ίτις). Ἀγγελό-
 καστρον.
 Παρέντιον. Parenzo.
 Παρθένιον. Ἀγιά-μπουρούν.
 §. Καζάν-διπλί. §. Φανα-
 ράνι.
 Παρθένιος. Μπαρτίνι.
 Παρθενόπολις. Μάκδεμ-
 πούργ.
 Παρθία καὶ
 Παρθυνή. Χορασάν.
 Πάριον. Κμαρίσι.
 Πάρνασσός. Λιάκουρα.
 Πάρνης. Ὄζας.
 Πάρνων. Μαλεβό.
 Παρρᾶσία. Φανέρι.
 Περυδρής. Γιλδίξ-δαγί.
 Περωρίς. Τεμεξ.
 Παζώρεα. Λαγκάδια.
 Πασαγάρδαι ἢ
 Πασαργάδαι. Μπάσα καὶ
 Νάκσι-Ρουστάμ.
 Πασαράων. Δρεμίου.
 Πατάδιον. Πάδοθα.
 Πάταρα. Αντίφιλον.
 Πατισός. Τεῖσα.
 Πατρικία. Ιουλίχ. Narbon-
 ne.

Πατρίκλου νήσος (χάραξ).
Γαϊδουρονήσι.
Πάτταλα. Ταττανανγάρ.
Πάχυνον. Capo (di) Pesaro.
Πεδιαία. Οθήβα (παλ. α).
Πειραιεύς. Πόρτο-δράκιο (-λι-
δνε).
Πείραιον. Περχωρά.
Πειρήνη. Δρακόνερον.
Πέτρος. Καμενίτσα.
Πείσσυρα. Pesaro.
Πελασγικός (κόλπος). Βώλος.
Πέλλα. Παλατίτσα.
Πελλήνη. Βλογοκά και Γαρ-
δίκι.
Πελληνία. Αλγόδαμπος.
Πέλτα. Κουσακ.
Πελωριάς (ἄκρα) και
Πέλωρον. Faro di Messina.
Πεπάρηθος. Πιπέρι.
Περαία Δραβίνδου. Χάσ-κιοί.
Πέρην. Καρά-Χισσάρ.
Περιάς. Λάντες.
Πέρινθος. Ηράκλεια.
Περκόπη. Βουργάζ.
Περουσίχ. Perugia.
Πέρραιθία. Ζαγόρι.
Περσέπολις. Εσταχάρ και
Τζελμινάρ.
Πεταλία. Μεταλιοί.
Πέτρα. Κουράκ.
Πετροκορία. Perigord.
Πεύκη. Πικτινία.
Πηγάι. Λουτροχώρι.
Πηδάλιον. Πίλα.
Πηλίνη. Πρόσχοιο.
Πήλιον. Πλιασιδι. §. Σφε-
τεδέλα.
Πηλοπύθια. Κουρί.
Πηλούσιον. Τινέχ.
Πηλώδης (-οίς). Γυροβολία.
Πηνιός. Ηλιακό. Σαλαμ-
ερί.
Πιαλία. Πάλι.
Πήθικον λιμνή. Καλενδέρι.
Πιθηκοῦσαι. Ischia.
Πικεντία. Vicenza.
Πικεντίνη. Αγκώνη.
Πικρίδιον. Χάτ-κιοί.
Πικταύιον. Poitou.
Πικτωνας. Poitiers.
Πιμέλη. Ανατολικόν.
Πίναρα. Ελμαλί.
Πίναρος. Δελι-σού.
Πινδημισός. Πεχεσσί.
Πίνδορος. Ρίγανη.

Πίνδος. Μέτζεθον (βουνά του
—). §. Μόρνο.
Πίσα. Pisa.
Πισιδία. Σπάρτα.
Πιτάνη. Αγιασματά και Τσαν-
δαρλί.
Πιτυούς. Πιτχινδέ.
Πιτυούσα. Αγκίστρι η Πλα-
τεί.
Πίτυος. Πιτύος.
Πλακεντία. Piacenza.
Πλανασία. Sainte-Margue-
rite.
Πλάταια. Κόκλα.
Πλατανιστής. Σκλαθοχωρί.
Πλαυίς. Piane.
Πλεῖστος. Σιζαλίσα.
Πλευρόν. Κόρταγα η Κυρά
-Ρήνη.
Πλημύριον. Pnnta di Gi-
genti.
Ποιάνθη. Ταμάν.
Πίος. Πολίτσι.
Πολέμωνιον. Φάτσα.
Πολύαγος. Πολίνο.
Πομπηίουπολις. Μπόλου.
§. Παμπελούνα. §. Τόσια.
§. Μετζιτλί.
Ποντία. Pnnta.
Ποπουλώνιον η Ποπλώνιον.
Piombo.
Πορδοσελήνη η
Πορσελήνη. Μοσχοννήσια.
Πορθύμις. Βαθειά.
Ποσειδών. Αγ. Ελένη (Κά-
θος της—). §. Capo della
Licosa. §. Μπόζ-μπουρούν.
Ποσειδώνιον. Pesto. §. Κίξ
-λιμάν.
Ποταμός. Μαρκόπουλο.
Ποτεντία. §. Maria in Po-
tenza.
Ποτίδαια. Κασάνδρα.
Ποτνιά. Τάτι.
Πουλχεριούπολις. Μπεράτι.
Πραίνεστος. Palestrino.
Πράξιος. Μπουργκάξ-μεν-
δερέ.
Πρασιαί. Λενίδι η Πραστός.
§. Πόρτο-Ράφτη.
Πρεπέσινθος. Στρογγυλό.
Πριαπούς. Καρά-μπουρτζάξ.
Πριήνη. Γενί-μπαλάτ.
Πριούερνος η
Πρίφερον. Piperaro (vec-
chio).

Προίλαθον. Μπραίλα.
Πρόννοι. Πόρτο-πόρο.
Πρόσυμα. Τζαφέρ-άγά.
Προφθασία. Ζαρέγκ.
Προχύτη. Procida.
Πρυμνησία. Καρά-Χισσάρ.
Πρώτης. Αγ. Βασίλειος.
Πρώτη. Πρόδανο. §. Πρώτα.
§. Hyères (les Iles de—).
Πτελεός. Uim. §. Φτελειό.
Πτολεμαίς. Άχοι. §. Μιν-
χίε. §. Γκιργκέλ.
Πτυχία. Scoglio di Vido.
Πύδνα. Κατερίνι.
Πύθια. Κουρί.
Πύλαι. Ζαβιχέ. §. (— Κά-
σπαι η Καυκάσιαι). Δα-
ριέλ, Δερβέντ.
Πύλος. Ναβαρίνον. || — η
Τριφυλιακή η δευτέρα. Πε-
τσί η Πύργος.
Πύνδος. Κωφάξ.
Πυζούς. Busento. §. Capo
del Infreschi. §. Policar-
stro.
Πύραμος. Σειχούν.
Πύργοι. Cerveteri.
Πύρρα. Αγκίστρι.
Πύρριχος. Κάβαλλος.
Πύρρου τείχος. Πρεμέτι.
Πώγων. Πόρος.
Ρά. Βόλγας.
Ράγαι. Ρεϊ.
Ραδίσ. Rò.
Ραϊθού. Τόρ.
Ραμνήται. Nantes.
Ραμνύς. Οθρόναστρον.
Ραύραρις. Hérault.
Ραχία. Καλενδέρι.
Ρέατον η Ρεάτη. Rieti.
Ρεϊζονικός (κόλπος). Bos-
ca di Cattaro.
Ρεϊτον. Καστέλλια.
Ρήγιον. Reggio. §. Τσεκ-
μετζές. §. Riez.
Ρήδονες. Reunes.
Ρήμοι. Reims.
Ρήσαια. Ρασαίν.
Ριζίνιον η Ριζόνιον. Risa-
no.
Ρινεκόλουρα. Αλαρίς.
Ριπαία (όρη). Καμείνοι-μπα-
γάλ.
Ρίπη. Μουχλί.
Ρίπυλαι. Rivoli.
Ρόδανός. Rhône.

‘Ρόδη. <i>Roses.</i>	Σάτρι. Σατρέρτσε.	Σιδών. Σαΐδ.
‘Ροδιών λιμνή. Μπεσσίχ-τα-σί.	Σάτταλα. Ερξ-ίγκιάν.	Σικυών. Βασλικά.
‘Ροδόπη. Δεσπότη δαγύ. §.	Σαυθάθα. Σαμπά.	Σικυωνία. Βέχα.
‘Ρόδη.	Σαυνίτις (χώρα). <i>Abruzzo</i>	Σίχαρις. <i>Seie.</i>
‘Ροθομάγον. <i>Rouen.</i>	(I—).	Σίλθειον ή Σιλοούιον. <i>Caragnone</i> ή <i>Gorgoglione.</i>
‘Ροιζούσαι (ἄκραι). Καν-δηλλί.	Σουριακόν. <i>Sourcy.</i>	Σιμέις. Μενδερέ και Γκιουμπρέ-σουγιού.
‘Ρούθας. Δόινας.	Σεβίστεια. Σιδάζ.	Σινδικός (λιμνή). Σουτζούκ-χαλέ.
‘Ρουδικών. <i>Fiumicino.</i>	Σεγόδουον. <i>Rhodes.</i>	Σινοέσσα. <i>Monte-Dragone</i>
‘Ρουκκάνιον. ‘Ρώμανον.	Σειληνιακόν. <i>Sigmalay.</i>	Σιπούς. <i>Siponto.</i>
‘Ρουσκίων. <i>Perpignan.</i> §.	Σειρηνούσαι. <i>Galli.</i>	Σίπουλον. Κουσινάς.
Tet.	Σεκούσιον. <i>Suza.</i>	Σίρς. <i>Sirio.</i> §. <i>torre di Senna.</i> — ή Παιονική.
‘Ροφούσαι (ἄκραι). Κανδηλλί.	Σελασφόρον (φόρον). Δεβλ.	Σέρραι.
‘Ρυνδακός. Μιχαλίτσι.	Σελιούκεια. Ισακλί. §. Μπα-γδάτ. §. (ή Τραχειά). Σε-λεφκίε. §. (ή ἐπὶ τὸν Βή-λον ή τῆς Συρίας) Σιάγρ.	Σίρμιον. <i>Sirmia.</i>
‘Ρύπελλα. <i>Rochelle.</i>	§. (ή ἐπὶ τὸν Ὀρόντην ή ἐν Πιερία) Σουδεΐδιε.	Σίς. Μέρ-ης.
Σαβᾶ. Ζαμπιδ.	Σελινούς. Βοστίτσα. §. Σε-λεντί-σουγιού.	Σισάνιον. Σιάτιστα.
Σάβθαθα. Σαμπά.	Σελλείς. Τσαμουρι.	Σισαπών. <i>Ai-meden.</i>
Σάβις. <i>Sambre.</i>	Σελλήεις. Μυυροπόταμον.	Σίσκιον. <i>Sissej.</i>
Σαχλασσών. Σαντζακλί.	(2).	Σίτται. Λιθαδόστρα.
Σάγγαρις ή Σαγγάριος. Σα-κάρια.	Σελλεύς. Λάλα.	Σκάλδης. <i>Eseaut.</i>
Σαγούντον. <i>Marriedo.</i>	Σεμτραμόκερτα. Βάνι.	Σκάμανδρος. Πουνάρ-μπασι ή Σίρβι.
Σάγρας. <i>Sagrano.</i>	Σεντινόν. Σεντίνα.	Σκαπτή ὕλη. Σκιπταϊάρ.
Σάγρης. <i>Sangro.</i>	Σεξτίχ. Αἰχ.	Σκάρδος. Πισρέντι.
Σάις. ‘Ραχμανιέ.	Σέπτα. Τσούτα.	Σκάρδων. <i>Scardona.</i>
Σαλαμίνιος (κόλπος). Αἴγι-να (κόρπος τῆς —).	Σεπτέμπεδα. <i>San-Severino.</i>	Σκῆψις. Σκούπτζε (Εἰσκή—).
Σαλαμίς. Κουλουρη. §. Μά-γουσα.	Σεραπείον. Θεραπειά.	Σκιάθις. Σαγίτσα.
Σαλαπία. <i>Salpe.</i>	Σεργεντίας. Στρεΐ.	Σκιτρώωνίδες (Πέτραι). Κα-κή-σκάλα.
Σάλας. <i>Sala.</i>	Σέρεθος. Σιρέτ.	Σκίανη. Κασσάνδρεια (Νέα) και Σουχά.
Σαλαμαντική. <i>Salamanca.</i>	Σέρριον. Μακρή.	Σκόλλις. Κολώναις. §. Ὠλε-νός.
Σαλμύριον. <i>Saumur.</i>	Σεσάρθως. Καραμουρατάδες και Σεσαρέθ.	Σκοπία. Οὐσκιούμπ.
Σαλμώνειον. Σαλαμόνι.	Σέταθις. Εὐτίθα.	Σκορδίσκοι. Σκόδρα.
Σαλδοιυρον. <i>Soleure.</i>	Σευηρικόν. Σεθερίν.	Σκορδίσκος. Σαρμουσικλῶ-δαγύ. — σουγιού.
Σαμικόν. Καίτζα.	Σηκοάνας. <i>Seine.</i>	Σκοτάνη. Σκοτεινή.
Σαυνίτις (χώρα). <i>Abruzzo</i>	Σήνα και	Σκύλιον. Κάβο-σκύλι. §.
(I—).	Σηνο-Γάλλια. <i>Sinigaglia.</i>	Sciglio.
Σαμύσατα. Σεμζάτ.	Σήπεια. Βάλτος ή Δελαμπα-νάρα.	Σκυλλήτιον και (ὕστερώτ.)
Σάνδαθα. Σουτσάβα.	Σηπιός (ἄκρα). Ἄγ. Γεώρ-γιος.	Σκυλάκι ν. <i>Squillace.</i>
Σάννοι. Τζανίχ.	Σήσκαμος. Ἄμαστρα.	Σκύρων. Παλχογώρι.
Σάντωνες. <i>Saintonge.</i>	Σήστος. Τσεμενίχ.	Σκῶλος. Καλύδι.
Σάος. Σάβθας.	Σήτσα. <i>Sezza.</i>	Σόαις. Τσαμού.
Σαπρά λιμνη. Τσουρούα-δε-νίξ.	Σήτιν. <i>Cette</i> (Cap de —).	Σογδιανή. Μπουχάρα.
Σαραπάτιον. <i>Saarbruch.</i>	Σιάγουρος. Σερζούρ.	Σόλιον. Σκλάβαινα. §. Σου-λι.
Σάρδεις. Σάρτσ.	Σίγγαρη. Σιγγιάρ.	Σόλοι. Μετζηκλί.
Σαρδώ. Σαρδίνια.	Σιγγιτικός (κόλπος). Ὀρος (Ἄγιον).	Σολυγία. Σοφικί.
Σάρεπτα. Σαρφέντ.	Σίγειον. Γκατιν-κισί.	Σολυμνία. Πελαγῆσι.
Σάρνος. <i>Sarno.</i>	Σιγνία. <i>Segni.</i>	Σούσσα. <i>Sessa.</i>
Σάρος. Σειχούν.	Σίγριον. Σίγρι.	Σουεσιών. <i>Sorissons.</i>
Σαρωνικός (κόλπος). Αἴγινα (κόρπος τῆς —).	Σίδη. Κανδηλάρα.	
Σάσω. <i>Sassino.</i>		
Σατίων. Πανγλιγία.		

Σουέσσουλα. Sessola (Castel di—).
 Σούκρων. Xucar.
 Σούλγας. Sorguo.
 Σούλμων ἢ Σουλμων. Sulmona.
 Σούνιον. Κάβο-κολώναις.
 Σοῦσα. Σούστερ.
 Σουσιανή. Χουσιστάν.
 Σούτριον. Sutri.
 Σπάδανον. Spa.
 Σπάλαθρα. Λιφόκαστρον.
 Σπαρνάχη ἢ Σπάρναχον. Epernay.
 Σπάρτη. Μαγοῦλα καὶ Μιστράς.
 Σπαῦτα. Οὐρμιά.
 Σπειραία. Κάβο-φράνκο.
 Σπερχειός. Ἑλλάδα.
 Σπολίτιον. Spoleto.
 Στάγειρα. Σταυρός.
 Στάμπαι. Etampes.
 Στατωνία. Κάστρο.
 Στείρις. Ἀγ. Δουκάς.
 Στενούκληρον (πεδίον). Ἰμλάκινα.
 Στενούκληρος. Νησί.
 Στεφανούπολις. Μπρασεβό.
 Στροβί (οἱ Παιονικοί). Ιστίμπ.
 Στοιχάδες. Pyèzes (les îles de—).
 Στρατονίκη (-νίκεια). Ἑσκή-χισσάρ.
 Στράτος. Λεπενού.
 Στρογγύλη. Siromboli.
 Στρουβός. Κάβο κίρακα.
 Στροφάδες. Σκρόραις καὶ Στριβάλια.
 Στρυμονικός (κόλπος). Κοντέσα (κίρπος τῆς—).
 Στρυμών. Στρώμει.
 Στυμφάλη. Ζαροκάς.
 Στυμφαλὶς. Γραιβενά.
 Στύμφαλος. Ζάρακα.
 Στύξ. Μιαυρονέρι.
 Στύρα. Στούρα.
 Σύβρις. Coscile.
 Σύβοτα. Μούρτος.
 Σύσσα. Sessa.
 Σύνχη. Ασυνάν.
 Σύβας. Διμηνό.
 Συκία. Ιντζίρ-κιοί.
 Συκούριον. Σίγουρον.
 Σουλβανέκτον. Scutis.
 Σουλβανία. Unterwalden.

Σύλιον. Σούλι.
 Σύμαιθος. Giaretta.
 Σύμβολα. Μπαλουκλαβάς.
 Σύνναδα. Σανδουκί.
 Σύνναον. Σεγοῦτα.
 Συρία. Μπάρ-ἔλ-σάμ.
 Σύρρεντον. Sorrento.
 Σύς. Διμηνιό.
 Σφάξι. Σφακιά.
 Σχινόυσα. Σκινόζα.
 Σχοινίτις. Εσπερνο.
 Σχοινοῦς. Κοκόσι. §. Μορικός.
 Σώρακτον. Monte di S. Silvestro.
 Σωσθένιον. Στένη.
 Τάδοι. Ταμπάζ.
 Ταίναρον. Ματαπίν.
 Ταμιάθις. Δαμιάτι.
 Τημύρας. Αζμούρ.
 Τανάγρα. Γραϊμάδα ἢ Σκαμίνιο.
 Ταναίς. Ἀζόφ.
 Τάναϊς. Δόν.
 Τάνις. Τινέχ.
 Τάξιλα. Ἀττόκα.
 Τάξος. Τούντσα.
 Ταυία ἢ Ταούιον. Τουφιὰ ἢ Τσόρουμ.
 Ταπόσειρις, ἴδε Ταπόσειρις.
 Ταπροδάνη. Κεϊλάν.
 Ταρρακίνα. Terracina.
 Ταρράκων. Tarragona.
 Ταρρακωνική. Cataluna.
 Ταρτησός. Tariffa.
 Τάρτιος. Ταχὺρ - ὁδὰ - σουγιού.
 Τάρφη. Σκάρφη.
 Τάττα. Τοῦζλα.
 Ταχγετον. Ἀγ. Πίλις καὶ Πεντεδάκτυλον.
 Ταυλαντία. Μουζακέ.
 Ταῦλοι. Δαχιστανλίδες.
 Ταυρασία. Τουρίνον.
 Ταυρικὴ. Κρίμι.
 Ταυρίς. Τζουπάννα.
 Ταυροέντιον. Taurenti.
 Ταυρομένιον. Taermina.
 Τάφιος. Κλόκοβο.
 Ταπίουσα. Μεγανήσι.
 Ταπόσειρις. Ἀμπουσίρ.
 Τάφρος. Περχομπόρ-καπου.
 Τέανον. Τεαπο. §. Civitate.
 Τέαρος. Δερέ.
 Τεατέξ. Tieti.
 Τέβρις, = Τίβρις.
 Τελίς. Τίφλις.

Τέγας. Ἀχούρια (Παλχά), Παλχοεπισκ. πη, Πακλί.
 Τείχιον. Χρυσοδίτσα.
 Τελαμών. Talamone.
 Τελέθριον. Πλοκοβούνι.
 Τελεσία. Tel-se.
 Τελμισσός. Μάκρη.
 Τέλφουσα. Βανίνα.
 Τέμπη (Θεσσαλικά). Λυκόστομος.
 Τέντυρις (-τυρα). Δενδράχ.
 Τέρβις. Τιργόβιστον.
 Τεργέται. Τριέστι.
 Τερνδών. Μπάσσα.
 Τέρνα. Amantea ἢ Nocera.
 Τερναίος (κόλπος). Golfo di S. Eufemia.
 Τετραπύλις. Σερβιάνα.
 Τευθίς. Λαγκαδί.
 Τευθίς. Γαλατᾶς.
 Τευθρώνη. Κοτρώναϊς ἢ Σκόπινα.
 Τέως. Σγεσί.
 Τήλος. Επισκοπή.
 Τήμνος. Μελεμέν.
 Τίαντος. Κοτράνα.
 Τίασος. Μιστράς (Ποτάμι τοῦ—).
 Τίβερις. Ταμπαριέ.
 Τιβερίουπολις. Στρομνίτσα.
 Τίβερις. Tevere.
 Τίθισκον. Τέσσα.
 Τίθιρις καὶ Τίθουρα. Τίθολι.
 Τίγγις. Τάντζερ.
 Τίγουρον. Ζούρχ.
 Τιγρανόκερτα. Σερέδ.
 Τίζα. Τούζ.
 Τιθώρεια καὶ Τιθερέα. Βελίτσα.
 Τίκινον. Παβία.
 Τίκινος. Tessin.
 Τίμανον. Giovanni del Carso.
 Τίμαρος. Timao.
 Τιπάρηνος. Τρικέρια.
 Τίρισκον. Τιργέβιστον.
 Τίτσαϊ. Randazzo.
 Τιταρήσιος. Σαραντάπορον.
 Τίτιος. Κέρκα.
 Τίχη. Παλαιόκαστρον.
 Τμώλας. Μκούζ-δαγ ἢ Τμωλίτσα.
 Τούδελ. Τίφλις.
 Τούζων. Οἶζρος.
 Τυλτζών. Λιμνακάμπι.

Τόλωση. Toulouse.
 Τόμις. Μαγκάλια.
 Τόμορεν. Γαρδικάκι καὶ Τομαροχώρια.
 Τορωναῖος (κόλπος). Κασάνδρα.
 Τορώνη ἢ Τορόνη. Ἐρμηδοκαστρον.
 Τοῦδερ. Todì.
 Τοῦνις. Τούνεζι.
 Τοῦσκλον. Frascati.
 Τράγασα. Δραγαμέστι.
 Τράγος. Σκοῦπι.
 Τραγούριον. Τράου.
 Τραϊανούπολις. Σελεντί.
 Τράλλεις. Γκιουζέλ-χισσάρ ἢ Σιουλτάν-χισσάρ.
 Τράμπυλα. Πάλιουρι.
 Τράπεζα. Μπερμπέρ-μπουρούν.
 Τραπεζοῦς. Καρύταινα. §. Τσαδύρ-δαγί.
 Τρασουμένχ. Lago di Perugia.
 Τραχίνιον. Κερνέλος.
 Τράχις. Κλειτσούρα.
 Τράδιρον. Trèves.
 Τρηεούρα. Monto Liono della Sabina.
 Τρίασος. Τρύπη.
 Τριβαλλοί. Βουλγαριά. §. Μποςνάκοι.
 Τρίδεντον. Trente.
 Τρικάρηνος. Τρικέριχ.
 Τρικάσιον. Troyes.
 Τρίκκη. Τρίκχα. §. Troyes.
 Τρικόρυθος (-ρυφος). Σούλι.
 Τρίκρανα. Τρικάσιον. Τρίχερία. Troyes.
 Τριόπιον. Κρού.
 Τρίπολις. Ταράμπολούζ.
 Τρίταια. Καλανθίστρα ἢ Τριτή. §. Τουρκοχωρί.
 Τριούλον. Φελεζία.
 Τροία. Πουνάρ-μπασί.
 Τροϊζήν. Δαμαλῆς.
 Τρουεντίνον ἢ Τρούεντον. Monto Brandone ἢ Torre Segura.
 Τρουεντίνος. Trento.
 Τροχός. Χαλὶλ-μπεη(Στράτα τοῦ—).
 Τρωγίλιον. Κάβο-Σάντα-Μαρίζ.
 Τρωγίτις. Σέιτ-σεχίρ-γκιολού.

Τύανα. Μπόρ.
 Τυλλέσιον καὶ
 Τυλνσσίς. Agello. §. Corica.
 Τυμφαία. Παλιοῦρι.
 Τύμφη. Ὀλίτσικα.
 Τυμφορσός. Βελούχι, Κλύτσος καὶ Σμόκοθο.
 Τυνδαρίς. Tindaro (S. Maria di—).
 Τύραιον. Τρυφό.
 Τυράμβης. Τεμρούκ.
 Τύρας. Δνέστερ.
 Τυράκιον. Ἀκ-σεχίρ.
 Τύρνακον. Τουρναί.
 Τυρολόη. Τσόρλου.
 Τυρόνιον. Τουτς.
 Τυρος. Τσούρ.
 Τυρρηνία ἢ Τυρρηνίς. Τοσκάνα.
 Τύχης ἱερόν. Fano.
 Υάμπολις. Γιάμπολου καὶ Μπογδάνα.
 Υἷδα. Paderno.
 Υἷασπης. Μπετάχ καὶ Μπεχούτ.
 Υδραία. Ὁξερές.
 Υδροκότης. Ράμπ-ούλ-μπενδέ.
 Υδρέα. Ὑδρα.
 Υδροῦς. Oiranto.
 Υἷλη. Castel-a-mare-della Bruca.
 Ύκκαρα. Carbolangi.
 Ύλκιος. Μαλανδρεῖνο.
 Ύλικά. Λικαρίσι.
 Ύμηττός. Τρελλοβούνι.
 Ύπαιζ. Hyères (les îles de—).
 Ύπαιπα. Μπερκί.
 Ύπανις. Μπούγ. §. Κουμπάν.
 Ύπαργον. Πάργα.
 Ύπάτη. Πατρατζήι.
 Ύπατος. Κλεφτοβούνι.
 Ύπερδόρειοι. Μπόρρα.
 Ύρκινία. Ιράκ, Κορκάν, Ματζενδεράν καὶ Τεμπριστάν.
 Ύρμινα. Γλαρέντζι.
 Ύσαιί. Ἀχλαδιόκμπος. §. Βέλια ἢ Γοντάρ.
 Ύσουδρος. Σετλέτσ.
 Ύφασις. Μπετάχ.
 Φάβρα. Φαλκοῦδι.

Φαβρατερρία. Falvaterra. §. Isoletta.
 Φάγγραι. Νειχωρί.
 Φαίστον. Γιαννάκι.
 Φάλλακρον. Κάβο-Σιδάρι.
 Φαλαρία. Φανάρι.
 Φαλασία. Κανδύλι.
 Φάληρον. Φανάρι.
 Φάνχι. Φάνα.
 Φαραί. Κάτω-Ἀγκιά.
 Φαρμακοῦς. Θεραπειά.
 Φαρμακοῦσαι. Κυρά.
 Φαρνακία. Κερεζούν.
 Φάρος. Lerina. §. Φαναράκι.
 Φάροσα. Φέσσαλα.
 Φαρύγαι. Σκάρφη.
 Φάττης. Φινόνδ.
 Φάσις. Φάζ.
 Φαυεντία. Faenza.
 Φειά. Κουρτάκι.
 Φελιός. Λοβοδύτικο.
 Φενός. Ζαρακούλα καὶ Φονκάς.
 Φεραί. Βελλεστίνος.
 Φερεντινόν. Ferenti. §. Ferentino.
 Φήγια. Δημητζάνα.
 Φηγία. Φλέσαις.
 Φηραί. Κεραμίδι καὶ Παληοχώρα.
 Φθιόντης. Φούρνοι.
 Φιγάλεια ἢ Φιγαλῆς. Πυλίτσ.
 Φιδαλείας (κύλπος). Μπαλτά-λιμάν.
 Φίλια. Φιλί.
 Φιλαδέλφεια. Ἀλὰς-σεχίρ.
 Φιλαί. Τζεζιράτ-έλ-μπερμπέ.
 Φιλοκρήνη. Ἀρετσού. §. Φιλικάρ.
 Φιλομήλιον ἢ Φιλομήνιον. Ἰλγκούν.
 Φιλύρεα. Λαίφια.
 Φίρμον (τὸ Πικηνόν). Ferma.
 Φιλανών. Φισοπα.
 Φιλασία. Αγ. Γεώργιος.
 Φλιός. Σταφιλία.
 Φουίχνη. Μαράθι.
 Φοινικοῦσσα. Dautale.
 Φοῖνιξ. Βετέρνικο. §. Φολόποταρο. §. Παῦλα ἢ Πίστριτσ.
 Φιλόνη. Λάλα.
 Φορμίζι. Mola di Gaeta.

Φόρον Σεμπρώνιον. Fossem-
brone.
Φόρος Ιούλιος ἢ Ιουλιανός.
Fiumi.
Φόρος Κορνήλιος. Imola.
Φόρος Λιβίου. Forli.
Φορουσίνον, διορθ. Φρουσι-
νων.
Φουκίνη. Lago di Celano.
Φουλχερία. Chierra d'Adda.
Φοῦνδα ἢ Φοῦνδοι. Fundi.
Φρέγελλαι. Ceperano.
Φρέζα. Πιλγοφάναρν ἢ Φρα-
ξιά.
Φρουσίνων. Frusinone.
Φρύξος. Ἀχλαδόκμπος.
Φυλή. Ἀργυρόκαζρον ἢ Βου-
λόκαστρον. §. Αντίμηλος.
Φύξαι. Foix.
Φύσκος. Μαγμαράν.
Φώκια Φώκητις (Παλῆαις).
Φωκίς. Σάλωνα.
Χαδώρας. Κηαβούρ.
Χαιρώνεια. Κάπρινα.
Χάλαιον. Μοναστηροκούτσου-
ρον.
Χαλδαία. Μπαγδάτι (ἀγία-
λέτι τοῦ—) καὶ Ἰράκ.
Χάλερα. Κατερίνη.
Χαλικία. Χάλικη.

Χαλκηδών. Καδή-κιοί.
Χαλκίς. Βαράσσεβα καὶ
Μποχῶρι. §. Εὐριπος (Κά-
στρον τῆς—). §. Χαλκί.
Χαλύβη(-βία). Γκιουμούς
-χανές καὶ Μαδένι.
Χαλυβών. Χαλέπι.
Χάονες. Τσάμιδες.
Χιονία. Δελβινον, Ἰαπουριά,
Παρακίλαμον καὶ Χιμάρα.
Χαράδρα. Μαριολάταις. §.
Σιάτιστα.
Χάραδρος. Βελβίτσι. §. Ζα-
λόγκος. §. Μαρθῶνας καὶ
Ποταμός (Καίνουργις). §.
Πάνιτσα.
Χάραξ. Καρά-καγιά.
Χαρμόθας. Σάρμ.
Χάρτα Λιμνή. Χαρταλιμή.
Χέρυβδις. Garafalo.
Χατραμωτίτη. Χαδραμούτ.
Χαῦον. Καφάς.
Χεθρών. Ἐλ-χαλίλ καὶ Χε-
-μπρούν.
Χείμαρρος. Νούσσα.
Χελιδόναι (ἡδονί). Χελι-
δόνι.
Χελυδορία. Μαυρονόρος.
Χελωνίτης (χελώνης). Ταννέ-
ζα (Κόρφοι τῆς—).

Χέρμουθις. Χερμέντ.
Χερσάννησος. Ἰνκερμαν καὶ
Οὐρέτ.
Χεττίειμ. Λάρνακας
Χηλαί. Μπερπέκι. §. Πο-
ριά-λιμάνι.
Χιμαίριον. Πάργα (Κάβος
τῆς—).
Χρυσόκρητος. Κουσκούν-
τζι-ῦκι.
Χρυσόπολις. Σκούταρι.
Χρυσορόος. Μπαράδ.
Χύτριον. Βουρλά.
Χῶναι. Κονόζ.
Ψαμμαθία. Ψωμαθία.
Ψηλόν. Ἀγ Γεώργιος.
Ψύρα ἢ Ψυρία. Παρά.
Ψυττάλεια. Λειψοκουτάλα.
Ψωφίς. Δημητζάνα.
Ωγυγία. Hagues.
Ωλενος. Καμινίτσα καὶ Ὁ-
λενός.
Ωλίανος. Αντίπαρος.
Ωξος. Τζιχούν.
Ωος. Βοϊούσα.
Ωρητία | Calatrava.
Ωρητον |
Ὠρίκον. Κανίνα καὶ Πόρτο-
βαγουζαίο.
Ὠρωπός. Ροπό.

ΤΕΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΟΛΥΜΠΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΟΛΥΜΠΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

